

Hoàng Thượng, Có Gan Một Minh Đẩu Bản Cung

Contents

Hoàng Thượng, Có Gan Một Minh Đẩu Bản Cung	7
1. Chương 1	8
2. Chương 2	9
3. Chương 3	10
4. Chương 4	11
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	15
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	19
11. Chương 11	21
12. Chương 12	22
13. Chương 13	23
14. Chương 14	24
15. Chương 15	26
16. Chương 16	27
17. Chương 17	28
18. Chương 18	30
19. Chương 19	31
20. Chương 20	32
21. Chương 21	33
22. Chương 22	34
23. Chương 23	36
24. Chương 24	37
25. Chương 25	38
26. Chương 26	38
27. Chương 27	39
28. Chương 28	42
29. Chương 29	43
30. Chương 30	44
31. Chương 31	45
32. Chương 32	46
33. Chương 33	48
34. Chương 34	49
35. Chương 35	49
36. Chương 36	50
37. Chương 37	51
38. Chương 38	52
39. Chương 39	54
40. Chương 40	55
41. Chương 41	56

42. Chương 42	57
43. Chương 43	58
44. Chương 44	60
45. Chương 45	61
46. Chương 46	62
47. Chương 47	63
48. Chương 48	65
49. Chương 49	66
50. Chương 50	67
51. Chương 51	68
52. Chương 52	69
53. Chương 53	70
54. Chương 54	72
55. Chương 55	73
56. Chương 56	74
57. Chương 57	75
58. Chương 58	76
59. Chương 59	77
60. Chương 60	79
61. Chương 61	80
62. Chương 62	81
63. Chương 63	82
64. Chương 64	86
65. Chương 65	91
66. Chương 66	93
67. Chương 67	96
68. Chương 68	99
69. Chương 69	102
70. Chương 70	106
71. Chương 71	109
72. Chương 72	112
73. Chương 73	115
74. Chương 74	119
75. Chương 75	121
76. Chương 76	123
77. Chương 77	125
78. Chương 78	128
79. Chương 79	130
80. Chương 80	131
81. Chương 81	133
82. Chương 82	135
83. Chương 83	138
84. Chương 84	140
85. Chương 85	142
86. Chương 86	145
87. Chương 87	148
88. Chương 88	151
89. Chương 89	154
90. Chương 90	158
91. Chương 91	161
92. Chương 92	164
93. Chương 93	167
94. Chương 94	171
95. Chương 95	174

96. Chương 96	176
97. Chương 97	178
98. Chương 98	181
99. Chương 99	186
100. Chương 100	189
101. Chương 101	192
102. Chương 102	195
103. Chương 103	199
104. Chương 104	202
105. Chương 105	205
106. Chương 106	208
107. Chương 107	212
108. Chương 108	215
109. Chương 109	219
110. Chương 110	222
111. Chương 111	222
112. Chương 112	226
113. Chương 113	229
114. Chương 114	232
115. Chương 115	236
116. Chương 116	243
117. Chương 117	249
118. Chương 118	256
119. Chương 119	263
120. Chương 120	270
121. Chương 121	273
122. Chương 122	276
123. Chương 123	283
124. Chương 124	289
125. Chương 125	294
126. Chương 126	297
127. Chương 127	299
128. Chương 128	301
129. Chương 129	304
130. Chương 130	306
131. Chương 131	308
132. Chương 132	310
133. Chương 133	312
134. Chương 134	314
135. Chương 135	317
136. Chương 136	319
137. Chương 137	321
138. Chương 138	322
139. Chương 139	325
140. Chương 140	327
141. Chương 141	327
142. Chương 142	331
143. Chương 143	334
144. Chương 144	337
145. Chương 145	339
146. Chương 146	342
147. Chương 147	345
148. Chương 148	347
149. Chương 149	349

150. Chương 150	352
151. Chương 151	354
152. Chương 152	356
153. Chương 153	359
154. Chương 154	362
155. Chương 155	365
156. Chương 156	368
157. Chương 157	371
158. Chương 158	373
159. Chương 159	375
160. Chương 160	377
161. Chương 161	380
162. Chương 162	382
163. Chương 163	384
164. Chương 164	387
165. Chương 165	389
166. Chương 166	391
167. Chương 167	393
168. Chương 168	395
169. Chương 169	397
170. Chương 170	400
171. Chương 171	402
172. Chương 172	404
173. Chương 173	407
174. Chương 174	411
175. Chương 175	414
176. Chương 176	414
177. Chương 177	417
178. Chương 178	421
179. Chương 179	424
180. Chương 180	427
181. Chương 181	431
182. Chương 182	434
183. Chương 183	438
184. Chương 184	441
185. Chương 185	443
186. Chương 186	446
187. Chương 187	448
188. Chương 188	450
189. Chương 189	453
190. Chương 190	455
191. Chương 191	458
192. Chương 192	461
193. Chương 193	464
194. Chương 194	468
195. Chương 195	472
196. Chương 196	475
197. Chương 197	479
198. Chương 198	482
199. Chương 199	486
200. Chương 200	489
201. Chương 201	492
202. Chương 202	496
203. Chương 203	499

204. Chương 204	502
205. Chương 205	504
206. Chương 206	506
207. Chương 207	509
208. Chương 208	513
209. Chương 209	515
210. Chương 210	518
211. Chương 211	520
212. Chương 212	523
213. Chương 213	526
214. Chương 214	529
215. Chương 215	533
216. Chương 216	537
217. Chương 217	540
218. Chương 218	542
219. Chương 219	547
220. Chương 220	547
221. Chương 221	550
222. Chương 222	552
223. Chương 223	554
224. Chương 224	557
225. Chương 225	559
226. Chương 226	561
227. Chương 227	563
228. Chương 228	565
229. Chương 229	565
230. Chương 230	567
231. Chương 231	568
232. Chương 232	570
233. Chương 233	572
234. Chương 234	573
235. Chương 235	575
236. Chương 236	577
237. Chương 237	578
238. Chương 238	580
239. Chương 239	583
240. Chương 240	585
241. Chương 241	587
242. Chương 242	588
243. Chương 243	589
244. Chương 244	591
245. Chương 245	592
246. Chương 246	593
247. Chương 247	595
248. Chương 248	596
249. Chương 249	597
250. Chương 250	599
251. Chương 251	601
252. Chương 252	603
253. Chương 253: Cương 253	606
254. Chương 254	608
255. Chương 255	610
256. Chương 256	613
257. Chương 257	615

258. Chương 258	617
259. Chương 259	619
260. Chương 260	622
261. Chương 261	624
262. Chương 262	626
263. Chương 263	629
264. Chương 264	631
265. Chương 265	634
266. Chương 266	636
267. Chương 267	638
268. Chương 268	641
269. Chương 269	643
270. Chương 270	645
271. Chương 271	647
272. Chương 272	649
273. Chương 273	650
274. Chương 274	652
275. Chương 275	654
276. Chương 276	656
277. Chương 277	658
278. Chương 278	660
279. Chương 279	663
280. Chương 280	665
281. Chương 281	667
282. Chương 282	670
283. Chương 283	672
284. Chương 284	675
285. Chương 285	677
286. Chương 286	679
287. Chương 287	682
288. Chương 288	684
289. Chương 289	686
290. Chương 290	688
291. Chương 291	691
292. Chương 292	693
293. Chương 293	695
294. Chương 294	697
295. Chương 295	700
296. Chương 296: Kết Cục Một	702
297. Chương 297: Kết Cục Hai	704
298. Chương 298: Kết Cục Ba	706
299. Chương 299: Kết Cục Bốn	709
300. Chương 300: Kết Cục Năm	711
301. Chương 301: Kết Cục Sáu	715
302. Chương 302: Kết Cục Bảy	715
303. Chương 303: Kết Cục Tám	719
304. Chương 304: Kết Cục Chín	720
305. Chương 305: Kết Cục Mười	722
306. Chương 306: Kết Cục Mười Một	724
307. Chương 307: Kết Cục Mười Hai	727
308. Chương 308: Kết Cục Mười Ba	729
309. Chương 309: Kết Cục Mười Bốn	731
310. Chương 310: Kết Cục Mười Lăm	733
311. Chương 311: Kết Cục Hai Mươi Sáu	737

312. Chương 312: Kết Cục Mười Bảy	738
313. Chương 313: Kết Cục Mười Tám	740
314. Chương 314: Kết Cục Mười Chín	742
315. Chương 315: Kết Cục Hai Mươi	746
316. Chương 316: Kết Cục Hai Mươi Một	749
317. Chương 317: Kết Cục Hai Mươi Hai	751
318. Chương 318: Kết Cục Hai Mươi Ba	753
319. Chương 319	757
320. Chương 320: Kết Cục Hai Mươi Lăm	758
321. Chương 321: Kết Cục Hai Mươi Sáu	762
322. Chương 322: Kết Cục Hai Mươi Bảy	763
323. Chương 323: Kết Cục Hai Mươi Tám	765
324. Chương 324: Kết Cục Hai Mươi Chín	768
325. Chương 325: Kết Cục Ba Mươi	772
326. Chương 326: Kết Cục Mươi Một	776
327. Chương 327: Kết Cục Ba Mươi Hai	779
328. Chương 328: Kết Cục Ba Mươi Ba	781
329. Chương 329: Kết Cục Ba Mươi Bốn	783
330. Chương 330: Kết Cục Ba Mươi Lăm	786
331. Chương 331: Kết Cục Ba Mươi Sáu	791
332. Chương 332: Kết Cục Ba Mươi Bảy	791
333. Chương 333: Kết Cục Ba Mươi Tám	795
334. Chương 334: Kết Cục Ba Mươi Chín	797
335. Chương 335: Kết Cục Bốn Mươi	801
336. Chương 336: Kết Cục Mươi Bốn Một	806
337. Chương 337: Kết Cục Bốn Mươi Hai	813
338. Chương 338: Kết Cục Bốn Mươi Ba	817
339. Chương 339: Kết Cục Bốn Mươi Bốn	820
340. Chương 340: Kết Cục Bốn Mươi Lăm	827
341. Chương 341: Kết Cục Bốn Mươi Sáu	830
342. Chương 342: Kết Cục Bốn Mươi Bảy	832
343. Chương 343: Phiên Ngoại 1	838
344. Chương 344: Phiên Ngoại 2	840
345. Chương 345: Phiên Ngoại 3	843
346. Chương 346: Phiên Ngoại 4	845

Hoàng Thượng, Có Gan Một Mình Đầu Bản Cung

Giới thiệu

Hắn là đồn đại trung tàn bạo háo sắc quân vương, hậu cung tần phi ba nghìn, mỗi người dung nhan

1. Chương 1

Bảo tàng trước sau như một yên tĩnh, chỉ là trong không khí lại có thể ngửi thấy mùi máu cùng khí tử vong. A Cửu nhíu mày, nhìn cánh cửa đóng chặt trước mắt, trong lòng nhất thời trầm xuống —— chẳng lẽ bị giành trước?!

Làm sát thủ, nhiệm vụ lần này của nàng là đến bảo tàng thủ vệ nghiêm ngặt ăn trộm, nghe nói đó là ngọc tỷ ngàn năm trước lưu lại.

Cha nuôi nói, chỉ cần nhiệm vụ lần này thành công, nàng cùng mười một người khác có thể tự do.

Nếu đã như vậy, người đó không thể đi trước một bước, đem ngọc tỷ lấy mất!

Quả nhiên, cửa có dấu vết bị mở ra. Hơn nữa dựa vào trực giác, nàng nhận thấy người kia vẫn còn ở bên trong, chưa ly khai.

Một tay đặt ở bên hông, một tay này đặt ở mi tâm, A Cửu nhắm mắt lại... Đây là thói quen làm sát thủ nhiều năm qua, tựa hồ giống cầu khẩn, tựa hồ lại giống trấn an chính mình. Lần nữa mở mắt ra, đôi mắt A Cửu lập tức biến thành hắc đồng lãnh khốc vô tình.

Những năm gần đây, giang hồ lưu truyền, chỉ có A Cửu không giết người, chứ không có người A Cửu giết không được!

Hít sâu một hơi, thân hình như quỷ mị nhanh chóng đi vào, sau đó bóp cò...

Nhưng mà, trước mặt nàng lại hé ra một khuôn mặt mỹ lệ quen thuộc. Mặt mang theo ý cười, đáy mắt có một hoàng càn lam, thấp phần yêu dị.

“Thập nhất?” Thế gian này, chỉ có đôi mắt của Thập nhất mới xinh đẹp được như vậy, “Cha nuôi cũng bảo người tới?”

“Cửu tỷ.” Thập nhất cũng hơi sững sờ, rồi lập tức cười lên, ngoan ngoãn gật đầu, tựa như một đứa nhỏ thu hồi súng, tiến lên kéo tay A Cửu.

Ngón tay hần vừa trắng nõn lại vừa mềm mại... Từ nhỏ A Cửu đã cảm thấy, đôi tay này không nên dính máu.

A Cửu sững sờ sờ tóc hần, sau đó thấy được cái hộp thủy tinh đựng ngọc tỷ, trong lòng không khỏi căng thẳng, dắt Thập nhất đi tới.

Chỉ cần tháo bỏ được mặt mã phức tạp, nàng cùng mười một người khác có thể tự do...

Dưới ánh đèn màu lam nhạt, cũng chỉ là một khối ngọc bội bằng lòng bàn tay. Ngọc bội được điêu khắc thành hình thần thú kỳ lân, hơn nữa, rõ ràng là ngọc xanh biếc, nhưng lại có ba phần tư màu đỏ tươi, giống như bị máu nhiễm qua.

A Cửu không khỏi hiếu kỳ, khối ngọc tỷ này, sao lại có thể đổi được sự tự do của các nàng?!

Dường như thấy được sự nghi hoặc của A Cửu, Thập nhất nhẹ giọng nói, “Hồng sắc kia, đích thực là máu người. Đồng thời chính vì vậy, khối ngọc này mới nghe nói có lời nguyện, thậm chí có thể mở đường hầm xuyên không. Bởi đó là máu của đế vương.”

A Cửu kinh ngạc ngẩng đầu, đáy mắt có một tia khó tin, “Đế vương?”

“Lịch sử hình như không có ghi chép! Đồn đại rằng, ngàn năm trước có một quốc gia, quân vương đời thứ ba là một Hoàng đế trẻ tuổi, hần lên ngôi không lâu đã đem quốc gia đó trở thành quốc gia phát triển cường thịnh nhất, đồng thời chỉ sau ba năm ngắn ngủi, thống nhất lục quốc.”

Thập nhất dừng một chút, đáy mắt hiện lên một hoảng lam nhạt rồi dần dần biến mất, “Nhưng mà, ba năm sau, vị hoàng đế trẻ tuổi này lại đột nhiên chết trên tể đài. Nghe nói lúc đó máu của hắn lại không thấm qua xiêm y rơi xuống đất... Mà toàn bộ đều ngưng tụ lại khối ngọc này. Năm đó hắn 25 tuổi.”

Vì thế, khối ngọc này mới trân quý như vậy? Từ nhỏ đã được huấn luyện nghiêm khắc, mọi thứ cơ hồ đều tinh thông, nhưng nàng lại chưa từng nghe qua trong lịch sử có quốc gia này, hoặc là vị hoàng đế kia...

Đế vương tuổi còn trẻ?! Cường đại đế vương?! Đột nhiên chết bất đắc kỳ tử?! Máu tươi...

A Cửu, hô hấp có chút khó chịu, giơ tay lên đặt trên hộp thủy tinh, tựa hồ như vuốt ve khối ngọc, “Thập nhất, vị đế vương thiếu niên này tên...”

“Quân Khanh Vũ.”

2. Chương 2

“Khanh Vũ, vì Khanh Vũ một khúc, cho phép quân một đời tình.”

Ánh mắt hoảng hốt, A Cửu nhìn thấy trên đài cao, có một nữ tử hồng y, tóc dài như ca, tình tình thiết thiết hát bài hát này...

“Cửu tỷ.” Bên tai, thanh âm Thập nhất nhẹ nhàng truyền đến.

A Cửu giật mình hoảng hốt, nguyên lai Thập nhất đã mở xong mặt mã, rồi ôn nhu nhìn nàng, “Cửu tỷ, sau khi ra ngoài, ta nói cho tỷ biết một tin tức tốt.”

Cùng nhau trốn khỏi cô nhi viện, cùng nhau ăn xin, cùng nhau lưu lạc, đến cuối cùng cùng nhau trở thành sát thủ. Sống nương tựa lẫn nhau, nàng cùng Thập nhất tựa như đã thành người thân nhất trên đời...

“Sau khi ra ngoài, ta cũng nói uội biết một tin tức tốt.” Nàng cười với Thập nhất, sau đó lại sủng nịch xoa xoa tóc.

Thập nhất, người biết không. Sau khi ra ngoài, chúng ta sẽ tự do...

Thập nhất nhu thuận gật gật đầu, sau đó hít sâu một hơi. Bởi vì hắn biết rõ, phía dưới ngọc tỷ tất yếu có cơ quan, chỉ cần một chút sai lầm, hắn và A Cửu sẽ mất mạng...

Một tay nhanh chóng dơ lên, một tay nhanh chóng đặt khối thay thế vào, an ổn nằm đúng chỗ cũ, A Cửu phối hợp đóng nắp thủy tinh, kéo tay Thập nhất chạy vội ra.

Trong nháy mắt, phía sau có thứ gì đó ầm ầm nổ tung, hồng quang gai mắt cùng khí tức nóng rực đem nàng cùng Thập nhất quét ngã.

Mùi thuốc súng gay mũi truyền đến, A Cửu té rớt trên mặt đất, không đứng dậy được, hơn thế nàng cảm giác được Thập nhất đột nhiên che trên lưng nàng...

Một vòng bạo tạc kèm theo ngọn lửa đáng sợ quét qua lưng, toàn bộ cửa thoát thân lập tức bị đóng lại...

Trong hỏa diễm, khuôn mặt Thập nhất bị thương mà diêm dúa lẳng lơ khẽ gọi, “Cửu nhi...”

Ngọc tỷ nhanh chóng được nhét trong lòng nàng. Rồi ở thời khắc trước khi bảo tàng nổ tung thành tro bụi một giây, Thập nhất đem nàng ném xuống, phía dưới là ngải lệ mạn sông.

“Thập nhất!” A Cửu thình lình mở mắt ra, nhìn thấy trước mặt vẫn như cũ là xe ngựa thêu hồng sắc mầu đơn!

Thập nhất... Sau cái chết của Thập nhất, nàng tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trên một thân thể khác. Mà khối ngọc tỷ kia trong lòng, cũng đã biến mất không giấu vết...

Nàng nhớ rõ! Nàng không rơi vào trong nước, mà bị ánh sáng đột nhiên bộc phát của ngọc tỷ kéo vào một vòng xoáy đáng sợ... Sau khi tỉnh lại, nàng không còn là nàng, bởi vì thể xác này vốn là của nữ tử tên Mai Tư Noãn!

Thân thể vẫn như mấy ngày trước suy nhược. Chỉ là thể lực khôi phục không ít, xem ra đêm nay ly khai hẳn không có vấn đề...

Xe ngựa xóc nảy lên một chút rồi liền ngừng lại, bên ngoài truyền đến thanh âm nữ tử líu ríu. A Cửu vẫn nhìn chăm chăm trần xe ngựa, ánh mắt trống rỗng, mà màn che đã bị người xốc lên.

Mặt trời chiều vào, hé ra một khuôn mặt cáo ngạo diễm lệ, nàng ta nhìn A Cửu bằng ánh mắt chẳng đáng cùng trào phúng.

“Mau đến xem, tam đại mỹ nhân bệnh Tây Thi của chúng ta đã tỉnh.” Nữ tử kia bưng miệng cười, lập tức mấy hoa lệ nữ tử khác cũng tiến lên, nhìn sắc mặt A Cửu tái nhợt, cũng cười vang.

Chuyến này vào kinh, đi cùng bảy nữ tử, đều là tiến cung nghe hoàng đế phong phi. Trong đó có tướng quân chi nữ, thương nhân chi nữ, danh môn chi nữ... Mai Tư Noãn bị lưu vong đến cương bắc, cho nên không tính là quan phẩm nhân gia chi nữ, tự nhiên sẽ bị xa lánh.

Đối với những lời châm biếm mấy ngày nay, nàng thật ra nghe được, Mai Tư Noãn này bởi vì khuôn mặt thượng giai, nhưng thể chất suy nhược. Nên được gọi là Tam đại mỹ nhân — bệnh Tây Thi.

Kỳ thực thật nếu so sánh, Mai Tư Noãn bên ngoài căn bản không như mấy nữ tử khác, đặc biệt là người mới nói Thôi Bích Ảnh kia, trên người nàng có một loại vẻ đẹp gọi là đã gặp qua sẽ không thể quên được.

3. Chương 3

Kỳ thực thật nếu so sánh, Mai Tư Noãn bên ngoài căn bản là không như mấy nữ tử, đặc biệt chuẩn bị là vừa mới nói cái kia Thôi Bích Ảnh, trên người nàng có một loại đã gặp qua là không quên được đường hoàng vẻ đẹp.

Nhưng mà, tam đại mỹ nhân, lại là Mai Tư Noãn. A Cửu cũng không nghĩ ra, chỉ là nhắm mắt lại, lười đi lý bên ngoài đám kia muốn vào cung hầu hạ cùng một người nam nhân nữ nhân.

Bởi vì càng không nghĩ ra chính là, trên đường chiếu cố nàng tiểu nha đầu từng nói đây đã là năm nay lần thứ ba tuyển tú .

Cổ đại ba năm tuyển tú một lần, nhưng mà, vị hoàng đế này lại là một năm tuyển tú ba lần.

Nghe nói này hoàng đế, đăng cơ hai năm, hoang dâm sâu cao thuế nặng, hơn nữa, bị sủng nữ tử hơn phân nửa sẽ không vượt lên trước ba tháng. Bối cảnh tốt, sẽ có phong hào, nhưng thật ra cảm y ngọc thực, bất quá, không có bối cảnh , thì lại là ở lãnh cung trung vượt qua cả đời.

Kỳ hoang dâm trình độ, có thể nghĩ.

“Thỉnh các chủ tử hơi tác nghỉ ngơi, bữa tối lập tức liền chuẩn bị hảo.”

Một nữ tử thanh âm êm ái truyền đến, A Cửu mở mắt ra, thấy được Thu Mặc phủ phục thân thể quỳ gối trước ngựa, trán cơ hồ là cho vào ở trên mặt đất.

Nhìn thấy Thu Mặc, một đám nữ tử đều chán ghét nhíu mày. Thôi Bích Ảnh càng chửi thề một tiếng, vội lui về phía sau mấy bước, “Quả nhiên là đê tiện, dùng nó là tối hạ đẳng nguyệt nô.” Nói xong, liền như là nhìn thấy ôn dịch như nhau né tránh .

Nguyệt nô? ! A Cửu ánh mắt hơi trầm xuống, càng chú ý tới Thu Mặc thân thể run rẩy lên.

Đội bọn hắn đều sau khi rời đi, cuối thu mới từ trên mặt đất chậm rãi đứng lên, cúi đầu, đem hé ra sạch sẽ tú khăn chớ khách trên tay của mình, cách khăn tay đi đỡ A Cửu.

A Cửu lúc này mới nhớ tới, Thu Mặc này mấy lần hầu hạ nàng, đều là cầm hé ra sạch sẽ khăn mặt, hơn nữa lúc nói chuyện, chưa bao giờ dám nhìn nàng, thậm chí còn, hành lễ, đều cùng cái khác tỳ nữ không giống với, nhất định phải cả người đều phủ phục quỳ trên mặt đất.

“Người cách khăn mặt làm cái gì?” A Cửu đem khăn tay bỏ qua, lạnh lùng nhìn Thu Mặc.

Thu Mặc cũng không phải là Mai Tư Noãn nha hoàn, chỉ là ở đình châu nhìn thấy này nàng lúc, Mai Tư Noãn đã rơi vào hôn mê, nghe nói thị vệ nói Mai Tư Noãn đi theo nha hoàn cảm nhiễm phong hàn bị trực xuất trở lại, đến lúc làm cho nàng đến hầu hạ vị này tiến cung nghe phong nữ tử.

Này là lần đầu tiên nghe được sau khi tỉnh lại Mai Tư Noãn nói chuyện, thanh âm bởi vì thể yếu, thấp cạn lướt nhẹ, lại là băng lãnh đến cực điểm, còn mang theo một tia làm cho người ta phát lạnh lạnh lùng.

Cuối thu khùng hoảng quỳ trên mặt đất, cơ hồ muốn khóc lên, “Mai tiểu thư... Nô là tối hạ đẳng ... Người hầu, không thể trực tiếp đụng chạm các tiểu thư thân thể.”

Tối hạ đẳng, đề tiện... A Cửu toàn thân máu lạnh leo, ngực truyền đến một trận buồn đau, trong đầu không khỏi hiện ra cùng mười một ở cô nhi viện quá kia mấy ngày.

Tựa hồ, cũng là bị người mắng như vậy .

“Trên thế giới không có thượng đẳng người, hạ đẳng người. Đứng lên, khụ khụ khụ...” A Cửu lạnh lùng nói, sau đó đem Thu Mặc theo trên mặt đất ninh lên, trực tiếp đi vào chuyên môn tiếp đãi vào kinh thụ phong nữ tử viện. Trong lòng cũng không miễn ảo não này Mai Tư Noãn thân thể thật sự là có chút yếu.

Viện đại môn hai bên đứng tám cầm đao nam tử, mà trong viện, cơ hồ là ba mươi bộ một thủ vệ, còn có tuần tra hộ viện. A Cửu nhớ kỹ nhân số cùng bọn họ phương vị, vừa muốn đi vào tiểu viện tử, lại nghe tới thôi bích oán thanh âm.

“Lớn mật, đây là bản cô nương muốn người, các người cũng dám mang đi!” Thôi Bích Ảnh vẻ mặt tức giận chỉ vào một đại phu khuôn người như vậy đối trước người đại đao vệ sĩ đại mắng lên, “Các người dám mang đi, bản tiểu thư liền muốn nhìn các người trên đầu kỷ cái đầu.”

4. Chương 4

A Cửu nhận ra kia đại phu, đó là hoàng đế cố ý vì tú nữ chọn phối mấy tên đi theo thầy thuốc, kỳ thực, dọc theo đường đi, cũng chính là Thôi Bích Ảnh tự nhân thầy thuốc.

Hiện nay có người thể nhưng dẫn theo thị vệ đến yếu nhân, xem ra, thân phận cũng không đơn giản.

Quả nhiên, dẫn đầu thị vệ không tự ti cũng không kiêu ngạo nói, “Cô nương, Bích công tử đi ngang qua nơi này, cần mượn người dùng một lát...”

Không đợi thị vệ kia nói xong, thôi bích ảnh nhất thời cả kinh, trong mắt hiện lên một tia mừng rỡ, thanh âm cũng nhu hòa mấy phần, “Người nói là Cảnh Nhất Bích, Bích công tử?”

Kỳ phía sau mấy nữ tử đỏ mặt, chờ mong bàn nhìn kia dẫn đầu thị vệ.

“Cô nương, ta đợi người há là có thể gọi thẳng Bích công tử tục danh ? !” Thị vệ kia thanh âm lãnh chia ra, tựa hồ có chút cấp, cũng không lại lý có chút thất thần Thôi Bích Ảnh, mang theo đại phu bay thẳng đến A Cửu bên này đi tới.

A Cửu này mới nhìn rõ thị vệ kia mặt, đường nét rõ ràng, tinh con người mày kiếm, làn da vi hắc, bước đi chút nào không một tiếng động.

Nhìn nữa hần bước đi tư thế, tay trái vô ý thức đặt ở bên hông, trình bán nắm hình. A Cửu hiểu rõ, người này là cao thủ dùng đao, hơn nữa còn là thuận tay trái.

Nghiêng người, vì bọn họ làm cho lối ra đến, đôi người nọ bước nhanh bỏ đi, A Cửu mới quay đầu lại nhìn về phía bọn họ, thần sắc chưa biến, nhưng trong lòng khó hiểu.

Rõ ràng không biết, vì sao người kia ở đi tới trước người của nàng, bước chân sẽ đình trệ nửa nhịp...

Mà này Cảnh Nhất Bích lại là người phương nào, từ trước đến nay kêu ngạo Thôi Bích Ảnh ăn lớn như vậy cái ghen, thế nhưng đều nuốt xuống, thực sự không phải là của nàng phong cách.

Nhưng mà này đã không còn là A Cửu muốn tự hỏi vấn đề.

Mười một nói, cửu nhi, tự do ... Là muốn nàng tự do sống.

Vào đêm, A Cửu đổi lại vừa đoạt tới nam trang, qua loa mặc vào, sau đó xoay người nhảy lên tường cao, tránh được tuần tra thị vệ, lại là thiếu chút nữa nhẫn không ra ho lên tiếng.

Mai Tư Noãn đây rốt cuộc là được bệnh gì, hơi chút động một chút, liền cảm thấy phổi bộ nóng rực đau.

Tây bắc phong? A Cửu mắt lạnh nhìn nhìn Thôi Bích Ảnh các nàng sở cư trú tiểu viện tử, cúi người mèo thắt lưng theo tường cao thượng chạy quá, không làm bất luận cái gì dừng lại.

Trong gió có hỏa dược vị đạo, dựa vào sát thủ trực giác, không cần thiết nửa canh giờ, ở đây tất nhiên một cái biển lửa.

Xem ra, có người theo dõi ở đây. Thế nhưng nàng là sát thủ, chỉ biết sát nhân, sẽ không cứu người.

Cuối cùng đã tới tường ngoài, A Cửu nhìn nhìn đèn sáng phòng nhỏ, chẳng lẽ đã trễ thế này, còn có người mới phòng bếp.

Đang buồn bực, cửa phòng bếp đẩy ra, lại là nhìn thấy Thu Mặc bưng bát đi ra.

Thứ lại! Sát khí theo viện ngoại gào thét mà đến, đâm thẳng phía sau lưng! A Cửu toàn thân rơi vào trong viện, liền thấy một cái thiêu đốt tên đinh ở cửa phòng bếp trên sàn.

Thu Mặc sợ đến hét lên một tiếng, gương mặt thấy được rơi vào trong viện A Cửu, “Mai tiểu thư...”

Mặt khác hơn mười mũi tên theo bay tới, A Cửu tiến lên nắm lên cơ hồ sợ đến co quắp ngã xuống đất Thu Mặc, “Có thể có cửa sau? Ở đây mau đẩy lên tới.”

“Có... Có...” Thu Mặc gật gật đầu, ôm trong tay bát, mang theo A Cửu vòng qua phòng bếp, quả thực nhìn thấy một cái cửa nhỏ.

Rất nhanh trong viện phát ra chém giết cứu hỏa thanh âm, khắp nơi một mảnh hỗn loạn, ẩn ẩn có thể nghe thấy nữ nhân thét chói tai, mà A Cửu đã quần ra đại viện.

A Cửu từ trong ngực lấy ra mấy giá trị xa xỉ ngọc bội ném cho Thu Mặc, “Cầm chúng nó, ly khai ở đây.”

Thu Mặc cả kinh, nhìn A Cửu sẽ theo sau.

Phiếm hàn quang chủ thủ rơi vào Thu Mặc trên cổ, A Cửu trầm giọng, “Không muốn chết ở thủ hạ ta, liền cõn xa một chút, mang theo này đó ngọc bội đủ quá người cả đời.”

5. Chương 5

“Nô... Không có chỗ để đi.” Thu Mặc ôm trong tay bát thấp giọng nói. Nàng nói là nô, liền tỷ nữ cũng không phải là.

“Người trong bát là cái gì?”

“Là Mai tiểu thư ngài được...”

A Cửu mày đuôi một điều, bệnh trạng mặt tái nhợt như cũ không có một tia biểu tình, trong mắt lạnh lùng như lúc ban đầu, chỉ là thu hồi chủy thủ, xoay người không có vào trong rừng mặt.

Đỉnh đầu một vòng mây tản không có vào vân trung, xung quanh đen kịt dị thường, A Cửu cúi người đem tai thiếp trên mặt đất, con người sắc rừng mình —— phía sau thậm chí có ba đường truy binh, hơn nữa đều vô trang đầy đủ.

Này hẳn không phải là truy nàng ... Thế nhưng, nàng rõ ràng chính mình căn bản là vô pháp ở truy binh đến trước ly khai này cánh rừng, ngược lại sẽ trở thành kẻ chết thay.

Nhanh nhẹn leo lên đỉnh đầu một đại thụ trên, mùi máu tươi thể nhưng đã tràn ngập toàn bộ cánh rừng, mà chỉ chốc lát, nguyên bản đen kịt cánh rừng khắp nơi đều sáng lên ánh lửa.

“Không nên sống, chỉ cần đầu người.”

Mấy trăm chỉ mưa tên chạy như bay mà đến, lúc này chặn phía trước nhất thoát đi một đội người cùng che chở một chiếc thuyền bạch huy xe ngựa.

Xe ngựa làm công tinh xảo, bánh xe cùng thùng xe đều tương thiết, thậm chí mã đều là khó gặp hãn huyết bảo mã.

Trước xe ngựa mặt có mười ba hộ vệ, mặc lam sắc vải thô y phục, thể nhưng thân hình đều cao to khôi ngô, hiển nhiên đều là trường luyện công phu. Hình thành vòng tròn che chở xe ngựa, chỉ là... Duy có một nam tử, thân hình hơi gầy, thẳng tắp ngồi ở bạch mã trên, như ngạo tòng.

Bởi vì đưa lưng về phía A Cửu, vô pháp thấy rõ hãn dung mạo.

Trong tay hắn cũng không có binh khí, hơn nữa nhìn vị trí của hắn. A Cửu trong lòng cả kinh, người này, cũng là ở bảo hộ trong.

Thậm chí rất khả năng, mới là đám người kia, chân chính bảo hộ người.

“Bích công tử, lần này, ta muốn nhìn, người thể nào ly khai?” Một cười hắc mã, tay cầm trường thương nam tử vọt tới trước xe ngựa mặt, chỉ xe ngựa cản rõ phá lên cười.

Bích công tử? Chính là cái kia làm cho Thôi Bích Ảnh đều thất thần nam tử, Cảnh Nhất Bích?

A Cửu không khỏi nhìn lại, muốn biết, này Cảnh Nhất Bích rốt cuộc là hạng người gì. Mà vừa vặn, xe ngựa màn hình xóc lên, bên trong truyền tới một hơi hiện ra tiếng nhạc thanh âm, “Vị đại hiệp này kiên nhẫn theo lâm giang truy đến nơi đây, vậy có thể phủ nói cho tại hạ, Cảnh Nhất Bích viên này đầu lần này lại trị bao nhiêu cân?”

Thanh âm này... A Cửu chỉ cảm thấy hô hấp bị kiềm hãm, dường như đặt trong mộng.

Thanh âm này lại cùng mười một như vậy tương tự.

Kia truy sát nam tử hiển nhiên không ngờ rằng Cảnh Nhất Bích như vậy đạm nhiên, sừng sốt chỉ chốc lát nói, “Hoàng kim một vạn, Bạch Ngân mười vạn.”

“Hoàng kim một vạn, Bạch Ngân mười vạn?” Trong xe ngựa Cảnh Nhất Bích nhẹ khẽ nở nụ cười, tựa hồ mang theo điểm tự giễu, “Cảnh Nhất Bích nhưng thật ra cho tới bây giờ không muốn quá, chính mình đã vậy còn quá đáng giá a. Cũng không biết là vị nào, thể nhưng lớn như thể thủ bút?”

“Ít nói nhảm, các huynh đệ lên cho ta.”

Hoàng kim một vạn, Bạch Ngân mười vạn. Ở quân quốc, một lượng hoàng kim liền đủ bình thường bách tính quá thượng giàu có một năm.

Kia thô cuồng nam tử trường thương một vẫn, thể nhưng trong nháy mắt đem xe ngựa mui xe xóc lên, hơn thể đồng thời, vây quanh bọn họ mấy trăm sát thủ, do như thủy triều bàn dâng lên.

Một mảnh kia khắc, vung lên màu trắng màn sa phía sau, yên tĩnh dựa vào một thanh tú nam tử. Tóc đen như mực, bạch y như tuyết, chiếu đạo quang kiếm ảnh lại là hé ra mỹ tựa hoa đào khuynh thành dung

nhân. Cặp kia mang theo trào ỷ, lại có bi thương mắt phượng dạng một hoàng lam nhạt, làm cho con mắt trái hạ viên kia lệ chí có vẻ hoa mỹ vô cùng.

Mười một... A Cửu đôi môi run, ngơ ngác nhìn trong xe ngựa người kia, thể nào cũng chậm bắt quá thần đến.

“Bảo hộ công tử ly khai.” Trước kia tay trái dùng đao thị vệ hét lớn một tiếng, đem Cảnh Nhất Bích ném thượng một con ngựa trắng, chỉ huy người xông ra.

6. Chương 6

Cảnh Nhất Bích mới vừa lên mã, nghiêng đầu liếc mắt nhìn vẫn luôn cười ở bạch mã thượng nam tử, phát hiện đối phương trên mặt trước sau như một mỉm cười.

“Ta liền biết, đoạn đường này, nên tách ra đi a.” Nam tử kia thanh âm dị thường sạch sẽ, còn mang theo một điểm thờ ơ.

Đích xác, mặc dù đám người kia theo đuổi không bỏ, nhưng mà, muốn chống đối thập mấy người cao thủ, cũng cơ hồ là không thể nào chuyện.

“Chủ, ở đây không an toàn, mau nhanh ly khai đi.” Lúc này, một người thị vệ khác tiến lên, đối thoại lập tức thượng nam tử cúi đầu bấm báo.

Nam tử hơi nhíu mày, vung lên roi ngựa, như một trận gió như nhau cùng Cảnh Nhất Bích xông ra ngoài.

Mấy thớt ngựa quả thực dễ dàng lao tới vây quanh, Cảnh Nhất Bích cùng bạch mã nam tử phân biệt mang theo hai tùy tùng, theo một mặt khác quán khai, tính toán triệt để bỏ qua đám người kia.

Nhưng mà, vừa lúc đó, phía trước một trận gió lạnh. Phía trước thị vệ hô to một tiếng, “Cẩn thận.”

Đi không ngờ tương lưới thể nhưng từ trên trời giáng xuống, thể nhưng đồng thời đem mấy thớt ngựa cấp sinh sôi bộ ở, vài người cả người lẫn ngựa ngã sấp xuống.

Lúc này, nguyên bản mặt mang tươi cười nam tử sắc mặt đều thay đổi một chút, kinh ngạc quay đầu lại nhìn Cảnh Nhất Bích, “Chẳng lẽ còn có?”

Cảnh Nhất Bích lược gạt đầu, con người thấp đã có lo lắng vẻ, “Có thể so với chúng ta muốn còn nhiều hơn.”

Ngôn ngữ giữa, nam bắc phương phương hướng thể nhưng đồng thời lao tới hai bát người bịt mặt.

Cảnh tượng đột nhiên, song phương đều là sửng sốt, tựa hồ cũng không ngờ rằng vẫn còn có người cướp ‘Sinh ý’.

Sửng sốt chỉ chốc lát, nhìn nhìn lại túi chữ nhật ở lưới trung người, song phương nhất thời không biết đáng chết trong lưới người vẫn là, trước đem đối phương đối phó.

Ngay sửng sốt chỉ chốc lát, mấy hỏa cầu từ trên trời giáng xuống, vừa vụn rơi vào song phương trong đám người. Hiện trường lúc này một mảnh hỗn loạn, song phương không hết hai chiến.

Cùng lúc đó, một bóng đen thừa dịp loạn cười ngựa vọt tới. Trường cướp một điều, đem lưới xốc lên.

“Một bích, thủ người đầu người lại tới rồi.” Kia được xưng là chủ đích nam tử tương trước kia nhóm người, nhưng không ngờ một lạnh lạnh thanh âm hướng Cảnh Nhất Bích gọi lên, “Mười một, đi mau.”

Cảnh Nhất Bích theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một người hình nhỏ nhắn xinh xắn che mặt người ngồi trên lưng ngựa, bởi vì ánh lửa đến vô pháp thấy rõ đối phương mắt, chỉ cảm thấy thanh âm có chút lạnh, còn có chút suy yếu.

Phía sau có người cầm kiếm mà đến, người nọ thủ đoạn bất quá vừa chuyển, đầu cũng không có hồi, trường thương tinh chuẩn đâm vào người đánh lên yết hầu, tấc cách không kém! Động tác sạch sẽ mà tàn nhẫn!

Rút trong nháy mắt, máu tươi tiên ở Cảnh Nhất Bích tuyết trắng y sam thượng, Cảnh Nhất Bích thân thể nhoáng lên, choáng váng lên.

“Uy! Cảnh Nhất Bích, ngươi dám vào lúc này thấy máu là choáng!” Nam tử nhìn Cảnh Nhất Bích trắng sắc mặt, không chút khách khí vỗ vỗ mặt của hắn.

A Cửu vừa nhìn, nhất thời đánh chân mày, mà tình cảnh này, chỉ có lý khai mới an toàn, nhảy xuống ngựa, thẳng thắn đem hai người nhất tịnh nhét vào cửa mình lập tức.

Chính mình thì cười mặt khác một con ngựa theo sát mà lên.

Cứ như vậy bị ném đi tới, mặt đụng phải lưng ngựa, nam tử chán ghét nhíu mày tức giận trừng mắt A Cửu.

Phía sau truy binh theo đuổi không bỏ, A Cửu nghĩ nghĩ, đối nam tử nói, “Xuống ngựa, đeo hắn theo ta.”

Nam tử cả kinh, “Ngươi nói cái gì?”

A Cửu ánh mắt rơi vào truy binh phương hướng, không kiên nhẫn, “Không muốn chết, liền trên lưng hắn, theo ta đi.”

“Ngươi làm cho ta bối hắn?” Nam tử nở nụ cười lạnh, xoay người trọng trọng vỗ về phía Cảnh Nhất Bích mặt, “Cảnh Nhất Bích, ngươi cho ta tỉnh lại, người này thể nhưng muốn ta công ngươi.”

Tay còn chưa có đụng tới Cảnh Nhất Bích, A Cửu thể nhưng nhanh qua đây, giữ lại cổ tay của hắn, “Ngươi đụng chạm nữa hắn, cẩn thận ta chém tay ngươi.”

Khoảng cách gần như vậy, A Cửu cũng rốt cuộc thấy rõ nam tử này khuôn mặt.

7. Chương 7

Người nọ tức khắc tóc đen chỉ dùng liền bạch ngọc cây trâm vén khởi, vải thô y sam, trên người không có bất kỳ phối sức, nhưng mà, khi nhìn rõ hắn khuôn mặt một khắc kia, A Cửu lại chỉ có thể nghĩ tới đây cái từ —— vinh diệu thu cúc, hoa mậu xuân tùng.

Ngũ quan xinh xắn, thâm thúy mà hoàn mỹ đường nét, mỉm cười môi mỏng, còn có ở ánh trắng dưới lóe yêu dị quang mang sâu đồng.

Nếu như nói mười một trên người có một loại thanh tú chi tử, vậy người này trên người thì tản ra một loại bất luận kẻ nào cũng sẽ không có... Cao quý cùng khí phách.

Sáng quắc kỳ hoa, xinh đẹp mọc lan tràn.

Cảnh Nhất Bích mới từ kia máu tươi trung hoãn quá thần lai, đã nhìn thấy A Cửu đem Quân Khanh Vũ tay phản áp ở tại lưng ngựa trên, trong mắt mang theo sát ý.

Hơn nữa Quân Khanh Vũ sắc mặt cũng hết sức khó coi, hắn tính cách có khiết phích, bản chán ghét chưa quen thuộc người đụng chạm, huống chi còn bị A Cửu nhét vào trên lưng ngựa, lúc này lại bị như vậy uy hiếp đối đãi.

Nhìn A Cửu ánh mắt, cũng cơ hồ là hận không thể đem đối phương bầm thây vạn đoạn.

Cảnh Nhất Bích bước lên phía trước hướng A Cửu, “Đêm nay cảm tạ công tử cứu giúp, không biết công tử quý tính? Hôm nay ơn cứu mạng, tương lai ổn thỏa thâm tạ.”

A Cửu sửng sốt, ngơ ngác nhìn có cùng mười một khuôn mặt Cảnh Nhất Bích, thanh sắc có chút bị thương, “Ta kêu A Cửu.” Quả thật là không nhận ra, có thể, chỉ là đụng phải một giống nhau như đúc người. Thế nhưng, vì sao liền trước mắt viên kia lệ chí đều như nhau?

Quân Khanh Vũ chán ghét lắc lắc bị A Cửu đưng chạm quá tay, cười lạnh nhìn Cảnh Nhất Bích, “Cảnh Nhất Bích, ngươi một cái đầu người giá trị hoàng kim một vạn, Bạch Ngân mười vạn. Quốc khổ trống rỗng rất, xem ra được muốn cái đầu của ngươi cứu cấp.”

Cảnh Nhất Bích cười mỉm, “Chủ thượng, ta đến cảm thấy có một bán người cũng là hướng về phía ngài tới.”

Nói vừa rơi xuống, A Cửu thấp giọng nói, “Không tốt, bọn họ lại đuổi tới, một con ngựa đã bị thương, vì thế...” Nói, xoay người lên ngựa, ánh mắt lại ý vị thâm trường nhìn Quân Khanh Vũ.

“Ngươi có ý gì?” Quân Khanh Vũ trong lòng đột nhiên có chút bất an. Đây gọi A Cửu người, ánh mắt là ở có chút đáng ghét.

“Có ý gì? Đã những người này là hướng về phía ngươi tới, vậy phiền phức ngươi dẫn dắt rời đi bọn họ.” Nói xong, A Cửu rất nhanh kéo lại Cảnh Nhất Bích.

“Ý tứ chính là ngươi muốn bỏ lại ta? Mà cứu hần?” Quân Khanh Vũ khé môi câu ra một tia mỉm cười, “Ngươi có biết hần là ai? Ta là người như thế nào?”

“Hần là ai ta biết! Về phần ngươi...” A Cửu quan sát Quân Khanh Vũ, hừ nói, “Ta không có hứng thú biết.”

A Cửu nói vừa rơi xuống, Quân Khanh Vũ cùng Cảnh Nhất Bích sắc mặt đều khiếp sợ ở tại chỗ.

Phong lạnh lùng thổi qua, có lẽ là ảo giác, A Cửu chú ý tới Quân Khanh Vũ con người hiện lên một mặt yêu dị màu tím, lại là trong nháy mắt rồi biến mất.

“Hoàng thượng, ngài đi trước đi.” Cảnh Nhất Bích việc này cũng có chút không thể tránh được, chỉ phải trước bại lộ thân phận, miễn cho A Cửu lại nói ra tức giận cái gì người chết nói.

“Ngươi là hoàng thượng?” A Cửu tế mày một điều. Đây dĩ nhiên là đồn đại trung cái kia một năm tuyển tú ba lần, hậu cung mỹ nữ như mây, cũng chính là nàng vào kinh phải gả nam nhân? !

“Ngươi tên là gì?” Nàng đến là không có nghĩ đến, truyền thuyết này trung hoang dã vô độ hôn quân, thế nhưng bộ dạng như vậy khuynh thành chi tử.

Quân Khanh Vũ con người sắc rùng mình, lại là khê nở nụ cười, “Trên đời này, ngươi là người thứ nhất xin hỏi thăm tên người.”

Cảnh Nhất Bích lo lắng nhìn về phía A Cửu, Quân Khanh Vũ cười như vậy, kỳ thực ý nghĩa hần đối A Cửu nổi lên sát ý.

“Quân Khanh Vũ.”

Nhìn thấy đại gia nhấn lại, mèo rất kích động.

8. Chương 8

Quân Khanh Vũ... Quân Khanh Vũ...

Khanh Vũ, vì Khanh Vũ một khúc, cho phép quân một đời tình.

Ẩn ẩn trung, tựa hồ thực sự lại thấy được cô gái kia, đứng ở thủy tạ trên đài, tóc dài hồng y.

“Ngươi nói người gọi Quân Khanh Vũ?” A Cửu nhảy xuống xe ngựa, đến gần Quân Khanh Vũ, song đồng chăm chú nhìn chăm chăm hần.

“Ngươi cảm thấy này thiên hạ, còn có mấy Quân Khanh Vũ?”

Hần câu môi, ngạo nghễ như từng đứng ở tại chỗ, tóc đen bay lượn, cũng thật sâu quan sát A Cửu.

Nhỏ nhắn xinh xắn thân thể, tóc cùng khuôn mặt, thậm chí lông mày đều bị vải đen che khuất, lộ ra một đôi dị thường lạnh lùng mắt.

Đôi mắt này mặc kệ nhìn không có gì cả một tia gợn sóng, chỉ có... Quân Khanh Vũ dư quang nhìn về phía Cảnh Nhất Bích.

Tuổi còn trẻ để vương, máu ngưng ngọc bội, bởi vì oán niệm cùng chấp nhất có thể thay đổi thời không!

Hắn nếu thật là Quân Khanh Vũ, vậy nhất định có kia khối ngọc bội, nói không chừng, nàng có thể mang theo thập trở về.

“Cửu công tử, ngươi muốn làm gì?” Cảnh Nhất Bích vội hô, đã nhìn thấy A Cửu cùng Quân Khanh Vũ giao thủ đứng lên.

Nàng động tác miễn tiện, thiểm làm được động tác như mị ảnh, cơ hồ khó có thể nhìn thấy nàng chiêu thức, nhưng là lại không gặp nàng công kích.

Mà Quân Khanh Vũ cũng chưa xuất thủ, chỉ là theo A Cửu động tác né tránh, muốn nhìn một chút người này rốt cuộc muốn làm cái gì.

“Trẫm sẽ làm ngươi bầm thây vạn đoạn.” Chỉ chớp lát, Quân Khanh Vũ trong mắt đột nhiên lóe hỏa diễm, Cảnh Nhất Bích nhìn lại, kia A Cửu tay thế nhưng sờ hướng về phía Quân Khanh Vũ trước ngực, bất quá một cái chớp mắt, liền sờ lần hắn quanh thân.

Soát người động tác cực nhanh, làm người ta thần phục.

Hơn thế đồng thời, một tuyệt sắc kiếm quang theo Quân Khanh Vũ trong tay áo rút ra, ánh quá Cảnh Nhất Bích màu lam nhạt tròng mắt, vẽ ra một đạo hoa lệ mà duyên dáng đường vòng cung, lại là sát khí hoàn cuộn.

Cảnh Nhất Bích vi híp mắt, nhìn bởi vì sắc mặt trắng bệch Quân Khanh Vũ, trong đầu bách chuyển thiên hồi. Đây là qua nhiều năm như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy hắn không khống chế được sự tức giận rút ra ‘Ánh trắng.’

A Cửu trên cánh tay ần ần tác đau, kia sắc bén sát khí cơ hồ làm cho nàng lui về phía sau mấy bước, mặc dù Quân Khanh Vũ trong tay không có kiếm, nhưng mà vừa nàng đã thoáng nhìn vậy giấu ở hắn trong tay áo nhuyễn kiếm.

Càng đáng giận là Quân Khanh Vũ trên người cũng không có tìm được kia khối ngọc!

Lúc này, truy binh càng ngày càng gần, nàng cũng không suy nghĩ nhiều, cười mã, tay đưa về phía Cảnh Nhất Bích, “Mười một, chúng ta đi.”

Cảnh Nhất Bích lui về phía sau một bước đứng ở Quân Khanh Vũ bên cạnh, hướng A Cửu giơ tay lên hành lễ, “Cửu công tử ơn cứu mạng Cảnh Nhất Bích vô cùng cảm kích. Thế nhưng Cảnh Nhất Bích thân là thần tử, tự nhiên bảo hộ hoàng thượng an toàn, há có lý khai nói đến. Kính xin, cửu công tử hiện hành lý khai đi.”

Nàng mặt mày một cong, đối Quân Khanh Vũ nói, “Hoàng thượng, vừa thảo dân có mắt như mù, kính xin hoàng thượng không nên trách tội, thỉnh lên ngựa, dung A Cửu tống người lý khai.”

Nói qua tay đảo đem Quân Khanh Vũ kéo lên ngựa.

Cảnh Nhất Bích nhất thời không kịp phản ứng, đã thấy A Cửu cười ngựa mang theo Quân Khanh Vũ thúc ngựa lý khai. Chỉ là rất nhanh... Cảnh Nhất Bích sắc mặt trắng bệch, kia A Cửu thế nào lại là cứu Quân Khanh Vũ, nàng rõ ràng là mang theo Quân Khanh Vũ xông về đuổi bắt người của bọn họ.

Quân Khanh Vũ ngồi ở phía trước, A Cửu có thể nghe thấy được trên người hắn độc hữu long diên hương, mà lúc này, bị duệ đi lên Quân Khanh Vũ nhìn thấy A Cửu thúc ngựa ngược, trái lại lại dị thường yên lặng.

“Ngươi thật đúng là dám dùng trẫm đến dẫn dắt rồi đi truy binh!”

“Hoàng thượng quả nhiên thông minh, liếc thấy đi ra A Cửu dụng ý.” Nàng không chút nào keo kiệt ca ngợi.

Truy giết người của bọn họ quả thực thấy được hai người, chen chúc vọt tới.

“Nếu như trăm tử, kia người chính là hành thích vua, sẽ bị tru cửu tộc.”

“Vậy thì thật là xin lỗi, A Cửu không có cửu tộc.”

“Người bởi vì cứu Cảnh Nhất Bích mà dùng trăm làm mồi, người nói, hẳn sẽ thoát được quan hệ.” Hắn quay đầu lại nhìn về phía nàng, mặt mày mang cười, chiếu ẩn ẩn màu tím, lại có như vậy một tia nói không nên lời tà mị.

9. Chương 9

Kia trong nháy mắt, phảng tựa vô số màu tím khói lửa rơi vào hắc song đồng trong, thiêu đốt ra nặng nề quang vừng, là một loại... Mê huyền bàn mỹ lệ.

A Cửu ngưng mắt, nhìn trước người này trong lịch sử nghe nói hai mươi lăm tuổi sẽ gặp chết đi để vương, ngực chợt trầm xuống.

Lại nghe đến câu môi chế nhạo, “Có phải hay không tất cả sát thủ đều là như vậy lạnh lùng biểu tình?”

Quả thực trăm được khí, phía sau vô số mũi tên sát bên người mà qua, mấy lần suýt nữa đi qua thân thể của bọn họ, truy binh càng ngày càng nhiều, mà Quân Khanh Vũ vẫn còn có tâm tư ‘Điều - hí’.

A Cửu mặt mày một cong, tiếp vũ thiểm nháy, trong mắt lướt trên hắc không thấy quá tiểu ý, như phiến hồng xẹt qua mặt hồ, liềm diêm mà kinh diêm. Trong lúc nhất thời, vốn mặt mang tươi cười Quân Khanh Vũ trên mặt thậm chí có một tia kinh ngạc.

Này sát thủ... Cười đến quá yêu dị.

A Cửu hai tay đặt ở trên lưng hắn, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng tiểu ngữ, “Sai, làm sát thủ hoàn thành nhiệm vụ lúc, nàng sẽ cười.”

Nàng hiện tại nhiệm vụ, chính là đưa hắn đẩy xuống, đương tầm mộc.

“Người dám!”

“Ta dám.” Nàng cười nói, ngữ khí lại là nghiêm túc.

“Thí...”

“Hành thích vua sao?” A Cửu nhú mày, quan sát Quân Khanh Vũ, “Nếu như người thực sự là Quân Khanh Vũ, như vậy lúc này dù cho ta đem người đẩy xuống, người cũng không chết được.”

“Vì sao không chết được?”

Phía sau truy binh trên trăm, đều trì vũ khí, chạy như bay mà đến thiết tên tùy thời cũng có thể đưa bọn họ bắn thành tổ ong vỡ vụn. Đáng chết này A Cửu thể nhưng nói không chết được.

“Bởi vì, tử kỳ của người không phải hôm nay.”

Nói xong, nàng không chút khách khí đưa hắn đẩy hướng về phía truy binh phương hướng, hơn thế đồng thời, ngã ra một cái tế ti, quần lấy đỉnh đầu chọc trời đại thụ, thân thể do như quỷ mị như nhau trượt du mà lên, trong nháy mắt biến mất.

Nếu người thực sự là Quân Khanh Vũ, vậy người hẳn là chết ở sáu năm sau...

Quân Khanh Vũ thân hình trên không trung một nhẹ nhiên xoay tròn, tựa hạc như nhau im lặng rơi trên mặt đất. Trong tay áo kiếm khí bật ra ra, màu ngân bạch quang, trong nháy mắt chặt đứt phía sau lược trì mà đến mưa tên, truy binh kêu thảm thiết ngã xuống đất.

Bay tán loạn lá đỏ trong, hấn đứng chấp tay, y khuyết chao liệng, tóc đen như ca, trong tay không có kiếm, lại như một mặt xơ xác tiêu điều gió bắc, trời giá rét đông lạnh từng từng ở thi thể phía trước.

Đối mặt đáng sợ kia sát khí, cùng như từng đứng ngạo nghễ bóng lưng, truy binh mộng dừng bước, lại không người dám tiến lên nữa một bước.

Hấn tà lớn lên mắt phương nhìn A Cửu biến mất phương hướng, môi không tự chủ được câu dẫn ra, như một đóa sắp tràn ra lại nguy hiểm cực kỳ hoa anh túc.

Tử kỳ của người, không phải hôm nay.

Không phải hôm nay, thật là ra sao nhật?

Phía sau kêu thảm thiết lại lần nữa vang lên, trong không khí huyết tinh đập vào mặt, sau nháy mắt lại khôi phục yên lặng. Quân Khanh Vũ này mới chậm rãi quay đầu lại, đã nhìn thấy của mình hai thiếp thân thị vệ tìm qua đây, cùng theo phía sau bọn họ chính là đồ tươi thiết sam hộ quân.

Mà hai bên tất cả đều là ngã xuống sát thủ.

“Tả Khuynh, hộ giá tới chậm.”

“Hữu Danh, hộ giá tới chậm.” Hai thanh y nam tử quỳ trên mặt đất, thấp giọng nói.

Quân Khanh Vũ vẫn chưa xem bọn hấn, chỉ là xua tay, sau đó xoay người lại tiếp tục xem A Cửu biến mất địa phương, ánh mắt u lãnh.

“Hoàng thượng, những người này xử trí như thế nào.” Tả Khuynh tiến lên một bước, nhẹ giọng hỏi.

Thon dài sạch sẽ tay, ngang ra bên ngoài một mặt, tuấn mỹ mặt lạnh mạc cùng tàn nhẫn. Hấn xoay người độ bước lên nghênh tiếp xe ngựa của hấn, tới cửa, không ngờ dừng lại, “Có biết, quân quốc có một gọi A Cửu sát thủ?”

10. Chương 10

Tả Khuynh cùng Hữu Danh hai mặt nhìn nhau, trong lòng một e ngại, đồng thanh nói, “Ty chức cái này đi thăm dò.”

Xe ngựa ly khai, hồng phong lâm đao ngẩng đầu lên rơi, thân thủ dị chỗ —— lập tức lực sắc bột phấn rơi ở trên thi thể, bắt quả trong nháy mắt, này sát thủ thi thể tất cả đều hóa thành một bãi cây xanh, dung nhập bùn đất trong, không có chút nào dấu vết.

Hóa thi phần! ? Hủy thi diệt tích.

A Cửu theo cự thạch phía sau đi ra đến, nhìn Quân Khanh Vũ phương hướng ly khai.

Nàng nhận được Quân Khanh Vũ làm cái kia thủ thế —— giết lập tức hành quyết.

So sánh với trốn chết trông được tựa rất sợ chết, công phu kém cõi tượng nhậm nàng loay hoay Quân Khanh Vũ, này hạ giết lập tức hành quyết mới là chân chính Quân Khanh Vũ.

Tàn nhẫn mà vô tình.

A Cửu trường thở phào nhẹ nhõm, mới vừa đi ra một bước, cánh tay đột nhiên truyền đến một trận là một trận duệ đau.

Xé mở ống tay áo, cánh tay thế nhưng một đạo vết máu —— Quân Khanh Vũ vừa trong tay áo sát khí.

A Cửu kéo xuống khăn che mặt, câu dẫn ra một tia cười.

Người này giấu quả thực sâu, liền công phu đều che giấu ở.

Qua loa bằng bó kỹ, A Cửu chạy về phía nguyên bản Cảnh Nhất Bích chỗ phương hướng, nhưng mà... Nơi đó đã không có bất luận kẻ nào.

“Mười một...” Trong lòng nàng không còn, thanh âm có chút run hô lên, tìm một vòng, lại là không nhìn tới thân ảnh của hắn.

Mà xung quanh cũng không có tranh đấu dấu vết, nhưng thật ra tới cỗ xe ngựa, nhìn xe đuổi dấu vết, đi cũng không vội.

Trong bóng tối, có nước sông chảy quá thanh âm, A Cửu đi qua, thấp giọng tẩy trừ vết thương, lại là một cái lão đảo, oai ngà xuống đất, trong miệng tràn ra một ngụm tinh mật.

Mai Tư Noãn thân thể, căn bản là kinh không dậy nổi nàng lần qua lần lại.

“Mai tiểu thư.” Một người tiến lên đem nàng đỡ lấy, A Cửu nhìn lại, dĩ nhiên là toàn thân bản thủ Thu Mặc.

Thu Mặc kinh khủng liếc mắt nhìn A Cửu, vẫn là cổ lấy dũng khí yên lặng giúp nàng thanh lý vết thương.

“Người thế nào còn ở nơi này? Vì sao không mang theo tiền ly khai quân quốc, ở tại chỗ này bị người đương nô?” A Cửu thanh âm như trước băng lãnh, theo lý thuyết, Thu Mặc gặp qua nàng thân thủ cùng dung mạo, sẽ không nên sống thêm .

Kỳ quái là mình lại phóng Thu Mặc.

“Thu Mặc là nguyệt nô, trên người có nguyệt nô ký hiệu, nếu là trốn , bị bắt trở lại, sợ rằng...” Thu Mặc rũ xuống mày, thanh âm có một phần buồn bã, “Kỳ thực, ở quân quốc. Nguyệt nô đãi ngộ đã rất tốt , mặc dù xem như thấp nhất chờ hạ nhân, nhưng ít ra sẽ không bị người đương đồ chơi.”

“Nguyệt nô? Người không phải quốc gia này ?”

“Không phải. Chúng ta vốn là Nguyệt Ly người trong nước, thế nhưng trăm năm trước, Nguyệt Ly quốc tan biến, bị lục quốc chiếm lĩnh. Từ đó, Nguyệt Ly người trong nước là được làm nô, thậm chí ở cái khác quốc, bởi vì dung mạo, nam nữ đều bị xem như đồ chơi, vì vì kỹ...” Thu Mặc dừng lại, trong bóng tối, thanh âm của nàng ở nghẹn ngào, mang theo khó có thể nói rõ bất lực.

A Cửu dựa lưng vào tảng đá lạnh như băng thượng, trong tay áo tay đã rồi nắm thành quả đấm. Lần đầu tiên thấy Thu Mặc thời gian, chính mình xưng bởi vì kia che giấu ở hèn mọn dưới mỹ lệ mà khiếp sợ, làn da trắng tích như tuyết, lộ ra uyển chuyển hàm xúc cùng xinh đẹp tuyệt trần, khác hẳn với thường nhân.

Nam nữ vì vì kỹ.

Nàng nhắm mắt lại, này thống khổ không chịu nổi ký ức lại lần nữa dừng ở trong đầu. Nàng thét chói tai, mười một tiếng khóc.

“Khụ khụ khụ... Thu Mặc, người có biết Cảnh Nhất Bích, Bích công tử?”

Nguyệt Ly quốc diệt vong sau, bây giờ lục quốc chia đều thiên hạ, mà quân quốc thì có tam đại mỹ nhân ngạo cư lục quốc.

Muốn vào cung phong phi Mai Tư Noãn, bây giờ vinh quý phi Mạc Hải Đường, từng bởi vì một khúc kỹ thuật nhảy mà danh chấn thiên hạ ca cơ —— Tô Mi.

Ba nữ tử đều tuyệt diễm thiên hạ, danh chấn lục quốc, nhưng mà, lại đồn đại ba người đứng đầu Tô Mi dung mạo hơi chút có thể, cùng thiếu niên thành danh, phong tư trác việt Cảnh Nhất Bích, Bích công tử đánh đồng.

Hắn nghiệp tinh lực nghệ, mới chuẩn bị lâu có thể, trí tuệ thiên hạ, là quân quốc trong lịch sử trẻ tuổi nhất thừa tướng, cũng là bây giờ Quân Khanh Vũ tín nhiệm nhất trọng thần.

Nhưng mà gặp qua hắn hình dáng người cực nhỏ, lại đồn đại hắn có một song cực kỳ đẹp cùng hiếm thấy song đồng, giống như thu lam.

Đúng vậy, A Cửu mỉm cười. Mười một có một song trên thế giới đẹp mắt nhất mắt

11. Chương 11

A Cửu thành linh mở mắt ra, nhìn về phía phía sau, phát hiện Thu Mặc ôm một bó củi đốt khẩn trương chạy tới, “Mai tiểu thư, bọn họ tới tìm người.”

A Cửu đưa tay phóng trên mặt đất, phổi bộ đau đớn truyền đến, nhin không được kịch liệt ho khan.

Thu Mặc nói không sai, có một đàn đoàn xe đi về phía bên này.

A Cửu cúi đầu, phát hiện trên người khoác Thu Mặc áo khoác, thân thủ cầm quần áo tháo xuống, trả lại cho Thu Mặc, mới phát giác không chỉ là phổi bộ đau, ngay cả cánh tay cũng đau đến chuyen tâm.

“Ta đổi một bộ quần áo, ở nơi này nhĩ chờ bọn hần.”

Tối hôm qua nàng nghĩ thông suốt, lần này đi tới nơi này, cũng không phải là luôn luôn cơ duyên xảo hợp. Quân Khanh Vũ, ngọc tỷ, còn có cái kia cùng mười một bộ dạng vừa sờ như nhau Cảnh Nhất Bích.

Nàng nhất định phải hiểu biết rõ ràng, mà duy nhất phương pháp vẫn là vào cung, cứ như vậy, cũng có thể được đến Quân Khanh Vũ ngọc tỷ, cũng có thể tới gần mười một.

Dám đem đổi hạ huyết y đốt hoàn, phía sau liền truyền đến xe nghiêng bánh xe tiếng vang.

Thu Mặc đỡ A Cửu đứng lên, nhìn thấy kỷ cổ mới tinh xe ngựa dừng ở trước mặt, mà Thôi Bích Ảnh xinh đẹp mặt từ bên trong lộ ra đến. Ánh mắt rơi vào A Cửu trên mặt lúc, đáy mắt hiện lên một tia ngạc nhiên cùng địch ý, bất quá rất nhanh, lại bị kia như hoa tựa như cười che giấu quá khứ.

“Ái chà, Tư Noãn muội muội, chúng ta thế nhưng tìm được người.”

Thôi Bích Ảnh từ trên xe ngựa nhảy xuống, nhiệt tình kéo A Cửu nói, vẻ mặt quan tâm tựa như quan sát A Cửu một phen, “Nhìn thấy Tư Noãn muội muội bình yên vô sự, ta cũng cuối cùng là thở dài một hơi.”

Nhìn thấy Thôi Bích Ảnh, Thu Mặc kinh khủng muốn quỳ xuống, bị A Cửu một ánh mắt cản trở lại.

Tư Noãn muội muội? Cùng Thôi Bích Ảnh tiếp xúc tới nay, nàng từ trước đến nay đối Mai Tư Noãn đều là lời nói lạnh nhạt. Đột nhiên nhiệt tình như vậy, đương nhiên là đang diễn trò cấp người nào đó xem đi.

Ánh mắt rơi vào cuối cùng một chiếc xe ngựa thượng, thế nhưng nhìn thấy Cảnh Nhất Bích từ bên trong đi ra.

Mười một... A Cửu hơi thất thần, đột nhiên cảm giác, bị Thôi Bích Ảnh nắm tay một trận làm đau, “Tư Noãn muội muội, người không biết tối hôm qua chúng ta tìm khắp nơi không được người, nhưng làm chúng ta gặp đến độ... Người xem lúc này, Bích công tử đều tự mình đến tìm người.”

Đối phương đỏ tươi móng tay đều kháp vào lòng bàn tay mình.

A Cửu lãnh trở tay nắm chặt, nắm Thôi Bích Ảnh tay, hơi chút liền dùng lực đau đến Thôi Bích Ảnh sắc mặt trắng bệch.

A Cửu mỉm cười, “Bích Ảnh tỷ tỷ, cho người lo lắng, là muội muội không đúng.”

Chỉ cần nàng nguyện ý, Thôi Bích Ảnh tay lập tức sẽ tàn phế.

“Bích Ảnh tỷ tỷ, ta xem người sắc mặt không tốt, tối hôm qua sợ rằng không có nghỉ ngơi đến, người trước sẽ xe ngựa nghỉ ngơi một chút đi.” Nói, A Cửu tay lại là liền dùng lực, Thôi Bích Ảnh đau đến thiếu chút nữa không khóc lên. Nhìn nữa A Cửu, đối phương ánh mắt lạnh như hàn băng, sát khí sắc bén. Thôi Bích Ảnh trong lòng một sợ, vội rút về tay, nhưng nhìn A Cửu ánh mắt, lại hơn một tia hung ác.

“Mai tiểu thư, tối hôm qua làm cho ngài bị sợ hãi.”

Cảnh Nhất Bích một thân tuyết trắng y sam, một ngày mùa thu tia nắng ban mai, tĩnh tĩnh đứng ở A Cửu trước người.

Hắn mặt mày như họa, đường nét hoàn mỹ mà nhu hòa, chiếu một hoàng tinh lam trông mắt ôn hòa nhìn nàng.

Nhưng mà, này cười, lại là rõ ràng viết xa lạ cùng xa cách.

“Không ngại, chẳng qua là khi lúc nhìn thấy hỏa hoảng sợ, mang theo Thu Mặc liền chạy ra. Bây giờ còn làm phiền Bích công tử, Mai Tư Noãn thực sự xin lỗi.”

Không biết vì sao, thanh âm của mình có như vậy vẻ run rẩy.

Mười một... Thật không phải là người sao?

12. Chương 12

Thu Mặc ngơ ngẩn nhìn trước mặt giống như thiên nhân bàn Cảnh Nhất Bích, thẳng đến bên người thị vệ một tiếng lãnh quát lớn, nàng phương mới tỉnh ngộ, cuống quýt quỳ xuống, toàn bộ thân thể đều phủ phục ở trên mặt đất.

Thân thể bởi vì sợ mà run.

Ở lục quốc, bất luận cái gì nguyệt nô cũng không được đứng, ngẩng đầu, càng không thể nhìn thẳng quan viên, thậm chí ở Sở quốc, còn có thể bị đào đi hai mắt. Mặc dù quân quốc cũng không có này hình phạt, nhưng mà nguyệt nô cũng là không thể như vậy vì kỷ.

A Cửu nhướng mày, khom lưng muốn đi kéo hương mực, liền nghe được Cảnh Nhất Bích nói, “Mai tiểu thư, kính xin lên xe ngựa, lĩnh các người vào cung ma ma đã chờ đã bao lâu.”

“Bích công tử, tiểu nữ tử có một yêu cầu quá đáng.”

“Mai tiểu thư, ngài cứ nói đừng ngại.” Thanh âm hắn rất nhẹ, như trong gió trôi lông chim, nhìn ánh mắt của nàng chuyên chú.

“Tiểu nữ tử cho tới nay thân thể khó chịu bên này khí hậu, Thu Mặc sẵn sóc cẩn thận, ta nghĩ đem nàng mang vào trong cung.”

Nói vừa rơi xuống, hắn lam sắc song đồng hiện lên một tia khôn kể kinh ngạc.

Thậm chí còn, một cái khác ngồi ở trong xe ngựa, nhắm mắt tiểu tức người, đều hơi mở ra ản có màu tím tà trường mắt phượng.

“Mai tiểu thư, này... Sợ rằng có chút khó xử.”

“Khó ở nơi nào?” Nàng nhìn chằm chằm vào Cảnh Nhất Bích, kiên định hỏi.

“Bởi vì... Nguyệt nô không có tư cách tiến cung.”

Nói hai chữ này, Cảnh Nhất Bích hơi phiền diện đầu, tránh được A Cửu nhìn kỹ.

“Vì sao?”

Cảnh Nhất Bích ngậm miệng không nói, nhìn phía xa hai tròng mắt hiện lên một tia hàn ý, nửa ngày, lại nhìn về phía A Cửu, nói, “Chẳng lẽ Mai tiểu thư không biết, nguyệt nô là thấp nhất chờ nô?”

“Nga?” A Cửu nhú mày, sau đó đem Thu Mặc lôi dậy, kéo nàng đứng ở Cảnh Nhất Bích trước người, cười hỏi, “Bích công tử, người là phủ nhận tính tình sinh hạ đến thì có giá cả thể nào cao đẳng thấp hơn chi phân? Nếu như là như vậy, kia xin hỏi, một thấp nhất chờ nô nói, Bích công tử nghiệp tình lục nghiệp, mới chuẩn bị cửu có thể, trí tuệ thiên hạ. Kia dựa vào công tử xem ra, nàng chỉ miệng nói ra, này nghĩa tốt có phải hay không biến thành nghĩa xấu đâu?”

“Không phải.”

“Nếu như nói bọn họ đê tiện, bọn họ thậm chí không thể trực tiếp đụng chạm đến thân thể của chủ nhân, kia nếu như bọn họ đụng chạm tới? Vậy có phải hay không liên đới chủ nhân đều đê tiện . Nàng đứng ở chỗ này, chúng ta cùng giẫm nát một chỗ, công tử người cùng ta, có phải hay không cũng cùng đê tiện ?”

Nàng ngữ điệu rõ ràng, không ti không cổ họng, mà rơi nhập hần trong tai, lại giống như cái dùi gõ trái tim.

Trong xe ngựa Quân Khanh Vũ tay thỉnh linh dừng ở chén trà thượng, mím môi môi, câu ra một tia lơ đãng cười.

Cảnh Nhất Bích ánh mắt rơi vào A Cửu trên người, này là lần đầu tiên nghiêm túc nhìn nữ tử này.

Trắng bệch nếu giấy làn da, nhàn nhạt mây, không hề màu sắc môi, nàng cả người thoát nhìn bởi vì bệnh trạng mà mông lung, coi như gió lạnh trung một đoá sắp bị thổi tán ngoài lề. Nhưng mà cặp mắt kia, lại là thần kỳ sáng sủa trong suốt, trán giữa mơ hồ một phần kiên nhẫn, đến làm cho người ta nhớ tới hàn tuyết chỉ là ngạo nghễ mà khai hồng mai.

Đó là một loại kinh hồng thoáng nhìn, phương hoa chớp mắt mỹ.

“Không phải.”

“Bích công tử. Nguyệt Ly quốc tan biến, đó là bởi vì vương đạo sở thất, nên bị trừng phạt chính là vương, mà không phải là bọn họ bách tính. Đã lục quốc chiếm cứ phân cách bọn họ dò dào thổ địa, hưởng thụ bọn họ con dân lao động mang đến thành quả. Vậy chúng ta là không phải cũng có thể thiện đối bọn họ con dân, mà không phải giẫm lên ở trên người bọn họ, để cho bọn họ quỳ trên mặt đất, mới biểu hiện của mình cao quý cùng đối tôn trọng của mình.”

13. Chương 13

A Cửu thanh âm có một ti cay đắng, thế nhưng như trước nhìn chăm chăm Cảnh Nhất Bích. Mười một, người còn nhớ rõ chúng ta đã từng bị người giẫm lên ngày sao?

“Người, chân chính cảm tạ, tôn trọng đối phương lúc, sẽ tự nhiên mà vậy cúi đầu, thế nhưng có hay không làm như vậy, cũng quyết định bởi với bản thân của hần phẩm hạnh.” Nàng cười cười, “Thủy có thể tái thuyền cũng có thể phúc thuyền, công tử là bác học người, so với Tư Noãn càng minh bạch đạo lý này đi.”

Cảnh Nhất Bích giật mình ở chỗ cũ, màu lam nhạt trông mắt thật sâu dừng ở trước mắt lần đầu gặp mặt nữ tử, đáy mắt xẹt qua một tia thâm ý.

A Cửu nhìn Thu Mặc, phát hiện trong mắt nàng đã có lệ ngân, thanh âm không khỏi trầm xuống, “Nước mắt sẽ không để cho người dành cho bất luận cái gì thương hại.”

Quân Khanh Vũ buông xuống chén trà trong tay nhìn bên trong đậm sắc thủy, liếm con người. Nửa ngày, xốc lên xe ngựa mình, nhìn về phía đứng ở cách đó không xa hai người.

Góc độ này vừa vặn nhìn nhìn đến cô gái kia trắc diện, y sam có chút mất trật tự, tóc cũng có vẻ lộn xộn . Khuôn mặt bởi vì kia trắng bệch mà có vẻ mơ hồ, chỉ cảm thấy đôi mắt, thần kỳ sáng sủa, nhìn chăm chăm vào Cảnh Nhất Bích.

Quân Khanh Vũ nhíu mày, nhìn về phía bên cạnh là người hầu, thanh âm dẫn theo một phần kinh ngạc cùng lãnh phúng, “Tả Khuynh, người dám nói cho trẫm, đó là Mai Tư Noãn?”

Tả Khuynh thuận mắt nhìn lại, trong lòng không khỏi cũng là cả kinh, tựa hồ cũng khó lấy đem ngạo cư lục quốc mỹ nhân cùng phía trước cái kia nhiều nếp nhăn hỏi phác phác, lộn xộn nữ tử liên hệ tới.

“Là.”

Quân Khanh Vũ đỡ mình tay run lên một cái, “Người như vậy, các người cũng có thể cho trẫm chọn tiến cung? !”

Tả Khuynh sắc mặt cứng đờ. Đồn đại trung, tam đại mỹ, Tô Mi dung khuynh lục quốc, tuyệt diễm thiên hạ. Vinh quý phi cao quý đoan trang, mà Mai Tư Noãn thì lại là biên vực một đời phụ có nổi danh tài nữ, hơn nữa dung mạo xinh đẹp, vị cư tam đại mỹ nhân chi liệt.

Vừa kia buổi nói chuyện, không ti không cổ hòng, đảo phù hợp tài nữ vừa nói, nhưng mà, này thân trang điểm, này dung mạo...

Cũng khó trách hoàng thượng sẽ như vậy thất vọng.

“Hồi cung đi.” Quân Khanh Vũ tựa hồ cũng đứng bên ngoài nói chuyện mất đi hứng thú, có chút không kiên nhẫn đối Tả Khuynh phát phát tay.

Tả Khuynh hội ý, xuống xe đi tới Cảnh Nhất Bích bên người hơi cúi đầu đi, phục viên và chuyển nghề thân lại trở về xe ngựa.

“Kia thỉnh Mai tiểu thư lên xe đi.”

Cảnh Nhất Bích ôn hòa nói.

A Cửu đầu tiên là sửng sốt, sau đó mới nhận ra vừa kia người hầu là Quân Khanh Vũ thị vệ.

Nguy rồi, vừa kia buổi nói chuyện tất nhiên cũng bị hấn nghe thấy .

Cũng không dám suy nghĩ nhiều, A Cửu lên xe ngựa, Thu Mặc theo cái khác nha đầu theo ở phía sau.

Vừa lên xe, một đạo âm ngoan ánh mắt đầu đến, “Chắc chắc, còn muốn đem kia đề tiện nguyệt nô mang vào trong cung. Tư Noãn muội muội, người thế nhưng thực sự là hảo tâm a, phỏng chừng Bích công tử cũng chưa từng thấy qua giống như người vậy sẵn sóc nô tài chủ tử đi.”

Thôi Bích Ảnh trào phúng thanh âm bén nhọn truyền đến, A Cửu cũng không để ý tới, mà là dựa vào trên xe ngựa nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Bất quá, này thì thế nào?” Một người nữ tử tiếp lời nói, “Tiến cung chuyện như vậy, Bích công tử chỉ sợ cũng khó làm chủ đi.”

“Vậy cũng phải hoàng thượng đáp ứng mới đúng.”

Thôi Bích Ảnh cười nói, trong mắt có vẻ đắc ý.

A Cửu mở nhìn mắt, nhàn nhạt nhìn về phía Thôi Bích Ảnh, cũng cười mỉm, “Bích Ảnh tỷ tỷ, tay người đau không?”

Thôi Bích Ảnh thân thể chấn động, vô ý thức rút một chút tay, mắng, ”Dã man tử.

“Cũng khó trách, nghe nói tây bắc hẻo lánh, đại thể man di. Trách không được vừa cùng Bích công tử nói chuyện không gặp chút nào rụt rè... Như thế như vậy tiến cung, muốn hoàng thượng thấy...”

Mấy nữ tử cùng kêu lên cười lên.

A Cửu này mới ý thức được, này niên đại còn có rụt rè nói đến, sau đó cố dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn các nàng, “Xem ra các tỷ tỷ còn không biết a.”

“Cái gì?” Thôi Bích Ảnh liềm ngừng cười, chỉ cảm thấy A Cửu nữ nhân này quái dị rất.

“Hoàng thượng, hấn liền ở phía sau kia cỗ xe ngựa lý.”

14. Chương 14

Vừa dứt lời, trong xe ngựa nhất thời một mảnh tĩnh mịch, mấy nữ tử trắng bệch mặt hai mặt nhìn nhau, thần sắc đều có chút bối rối.

Hôm qua Bích công tử liền cùng bọn họ sát vách viện, nói như thế, hoàng thượng lúc đó đã ở.

Vừa nghĩ tới hôm qua vài người còn ngăn cản Bích công tử mang đi đại phu sự tình, Thôi Bích Ảnh trong tay áo tay đều có chút phát run.

“Người nói bậy.”

“Nếu không tin, Bích Ảnh tỷ tỷ người có thể xuống xe đi xem.”

A Cửu câu môi cười, kia mặt mày có gai mắt xinh đẹp, tức giận đến Thôi Bích Ảnh rống to hơn, “Người!”

Nhưng rất nhanh thanh âm bị nàng đè ép đi xuống.

Xe ngựa này không cách âm, vừa các nàng một trận cười nhẹ chỉ sợ cũng truyền vào hoàng thượng trong tai.

A Cửu hài lòng khấp thượng mắt, đột nhiên vừa nghĩ tới tối hôm qua đại phu, mày nhẹ nhiên một tức.

Rốt cuộc là ai muốn xem bệnh? Cảnh Nhất Bích, vẫn là Quân Khanh Vũ.

Đi trước không được mười dặm, A Cửu liền biết được Quân Khanh Vũ xe ngựa đã phân đạo mà đi, chỉ là Thôi Bích Ảnh các nàng hoàn toàn không biết, vì thế một đám nữ nhân biểu hiện khó có được rụt rè cùng an phận, thẳng đến vào cung.

Tường cao dưới, đã có ma ma đang đợi hậu, đem các nàng mấy người mang vào trong cung, đi theo nữ tỳ cũng không có tư cách đi vào.

A Cửu nhìn Thu Mặc đứng ở chân tường, đối phương ngó nhìn nàng hai mắt, tràn ngập cảm kích.

Cảm kích... Nàng lạnh lùng xoay người lại. Sát thủ chưa bao giờ cần người cảm kích.

Kim sắc ngói lưu ly, màu đỏ hồng tường, bạch ngọc thêm đá, hai bên dẫn theo đèn lồng ủy thân mà lập cung nhân, còn có một trên đường, do như hỏa diễm bàn mắt tinh thần hải đường, cơ hồ lan tràn toàn bộ cung điện, mơ màng làm cho người ta thất thần. ,

A Cửu mày hơi giương lên, tựa hồ nhớ lại hiện nay tối được sủng ái vinh quý phi, tên đã bảo làm —— Mạc Hải Đường.

Mấy nữ tử đều bị an bài ở tiểu hành cung, các hữu đến lúc thị nữ một người. Mặt trời lặn lúc, chính cung người tới, đưa tới ngày mai gặp vua y phục, các nữ nhân mỗi người vui mừng tước không ngớt, bắt đầu thảo luận nên như thế nào phối hợp.

A Cửu sớm về phòng nghỉ ngơi, trong lòng bắt đầu suy nghĩ buổi tối phải đem trong cung địa hình quen thuộc một lần, nhưng thật ra căn bản đem ngày mai muốn cùng Quân Khanh Vũ chính thức gặp mặt chuyện cấp quên ở sau đầu.

Gia vũ cung

Dạ minh châu thật chính tề bày đầy một loạt, chiếu án bàn người phía sau sắc mặt hơi có chút trắng bệch.

Mực sắc tóc dài nước chảy bàn tùy ý tiết khai, sẵn hé ra hơi có vẻ mệt mỏi hoàn mỹ dung nhan, tuổi còn trẻ mà đường hoàng, thon dài mặt mày, chuyên chú xem tấu chương thần thái, tấn hiển long phượng phú quý chi tư.

Tả Khuynh đi đến, thấp giọng nói, “Hoàng thượng, cũng không có tra được một người tên là A Cửu người, trong chôn giang hồ cũng không có bậc này tên.”

“Không có?” Hắn giương mắt, thanh tuyến trầm thấp mà lạnh lùng, “Vậy hắn là từ đâu lý nhô ra ?”

Tả Khuynh thanh âm khẽ run, “Đích thực là không có xuất xứ, cũng không phải cùng tối hôm qua ba đường truy binh cùng nhau .”

“A...” Quân Khanh Vũ buông xuống tấu chương, bồi tựa vào trên ghế, tự tiểu phi tiểu, “Đừng không phải là các người muốn nói cho trầm, hắn là theo trên trời rơi xuống .”

Tả Khuynh khóe miệng vừa kéo, nhất thời không biết nên như thế nào đáp lại.

“Vậy người nói một chút, đuổi theo muốn Cảnh Nhất Bích đầu người là ai?”

“Cùng mấy tháng tiền kia kỷ phê sát thủ như nhau, trên người có tự sát được hoàn, hơn nữa vật liệu may mặc cũng là Giang Nam mới có vải bông.”

“Àn.” Quân Khanh Vũ tựa hồ trong lòng hiểu rõ, đứng dậy theo vị trí đi xuống, hướng ngoài thư phòng đi đến, tới cửa, du dừng lại, “Tả Khuynh, về A Cửu, người không ngại đi hỏi hỏi Cảnh Nhất Bích.”

Hắn nhớ, người kia, vô cùng thân thiết hô Cảnh Nhất Bích: mười một.

“...” Tả Khuynh nhất thời sững sốt, thua suy nghĩ nhiều, liền nghe được Hữu Danh thấp giọng hỏi, “Hoàng thượng, hôm nay đi chỗ nào?”

Quân Khanh Vũ nhìn trời mặc trung chúng tinh vờn quanh đầy tháng, bị hỏi được sợ run chỉ chốc lát, nửa ngày mới nói, “Vinh quý phi.”

15. Chương 15

Màu ngân bạch ánh trăng đem bạch ngọc thêm đá chiếu lên trắng bạch, cuối thu đêm, dị thường lạnh. Quân Khanh Vũ tránh lui những người khác, khoác màu trắng hồ cừu áo choàng đi từ từ quá hành lang gấp khúc, chỉ có Tả Khuynh Hữu Danh rất xa theo ở phía sau.

U lớn lên cung hành lang, kéo dài hồng sắc đèn cung đình, ở trong gió đập chờn. Nhắc chân không tự chủ được hướng tả, trong không khí truyền đến nhiều năm mực nát mùi, giường mắt nhìn lại, phương hoa vườn ba chữ, hiện đầy bụi bặm cùng mạng nhện.

“Hoàng thượng, gió lớn, coi chừng bị lạnh, thăm đường cung hướng bên này đi đâu.” Luôn luôn nói ngọt Hữu Danh tiến lên đây, cấp Tả Khuynh đưa cho cấp ánh mắt, đối phương thân hình chợt lóe, đặt mình trong chặn đi trước phương hoa viên lộ.

Quân Khanh Vũ quả thực xoay người bỏ đi, khóe miệng lại có một tia không dễ nhận thấy được cười khổ.

Hướng hữu là quá dịch trì, đi vòng qua, biến nhưng nhìn thấy nhiều loại hoa tựa gấm thắm đường cung.

Tựa hồ sớm đoán được hoàng thượng trở về, thăm đường ngoài cung sớm liền hầu một đám cung nhân, gặp vua nhẹ vũ đi tới, đều đồng thời quỳ xuống, nhưng không ai lên tiếng.

Trong cung người đều biết, hoàng thượng hảo tĩnh, buổi tối không thích nhân đại hô gọi nhỏ, ngoại trừ quỳ lạy, cái khác một mực miễn lễ.

Đến gần trong điện, bên trong cũng đứng một loạt cung nữ, trong tay đều có khay, mặt trên dĩ nhiên là vô số trăm cài tóc đồ trang sức.

Mà phía trước đang đứng một phần trang nữ tử, thân hình thướt tha, thác nước bôn tóc cao cao vén khởi, lộ ra trắng nõn cổ.

“Quý phi, bây giờ còn không có nghỉ ngơi?” Quân Khanh Vũ cười đi tới, thanh âm đến nhìn không ra trước là chút nào mệt mỏi, thì ngược lại tinh thần tỏa sáng.

“Hoàng thượng.” Nữ tử kinh ngạc quay đầu lại, là hé ra dị thường mỹ lệ mặt, như bên ngoài tràn ra hải đường, làm cho người ta đã gặp qua là không quên được.

Nữ tử khuynh thân hành lễ, sau đó làm nũng tiến lên kéo Quân Khanh Vũ tay, ôn nhu nói, “Đang nghỉ ngơi, này đó muội muội đại thật xa tiến cung, nên vì nàng các chuẩn bị một ít gì. Suy nghĩ nửa ngày, cũng không có định đoạt, vừa vặn hoàng thượng ngài đã tới, cấp thần thiếp một ít đề nghị.”

“Bất quá đều là tâm ý, người xem rồi bàn đi.”

Quân Khanh Vũ cười cười, trở tay ôm vinh quý phi vòng eo.

“Như vậy sao được. Huống hồ, thần thiếp nghe nói, lần này Mai Tư Noãn tiểu thư cũng tiến cung , thần thiếp sớm nghe nói Mai gia tiểu thư tài học thiên hạ, dung mạo thanh tú, tổng lễ, sao có thể nhẹ.”

Dung mạo thanh tú?

Quân Khanh Vũ nghĩ đến sáng sớm nhìn thấy toàn thân lộn xộn nữ nhân, không khỏi một xích, nhin cười không được một tiếng.

“Hoàng thượng như vậy cao hứng?” Vinh quý phi nhìn Quân Khanh Vũ, thanh âm mềm nhũn, dẫn theo mấy phần hờn dỗi, “Chẳng lẽ là hoàng thượng đã thấy Mai tiểu thư. Hoàng thượng cao hứng như thế, nhất định là giai nhân như vậy đi.”

“Ân.”

Hắn dừng mới đầu cười, “Kia đích thực là.”

Nữ nhân kia tái nhợt mơ hồ mặt, là như thi, đến không phải như vậy.

“Đã hoàng thượng như thế thích, kia thần thiếp cũng chỉ cẩn thận ý một phen.” Vinh quý phi hạnh mắt thấy đồ trang sức, đáy mắt xẹt qua một tia hàn ý, bên môi cười, như trước ôn hòa mỹ lệ.

Quân Khanh Vũ liềm ngưng cười, theo trong tay áo lấy ra một cái bạch ngọc vòng tay, nhẹ nhàng vì vinh quý phi bộ thượng, thanh âm áp lực thấp mà có nhiều từ tính, “Nghe nói đừng tướng quân gửi thư , không biết tình huống của hắn được không?”

“Ca ca hắn bên ngoài mọi chuyện đều tốt.” Vinh quý phi đơn giản đáp.

“Ân, bên ngoài hai năm cũng quá lâu. Quá mấy ngày trăm có thể triệu hắn trở về cùng thừa tướng đại nhân tụ tụ.” Nói đi, hắn nhìn tay nàng, thờ dài nói, “Hải đường tay người thật đẹp.”

Lông mày và lông mi hạ thần sắc con người hơi trầm xuống, Quân Khanh Vũ thả vinh quý phi, lộ ra ủ rũ, “Sớm một chút nghỉ ngơi đi.”

Nói xong, xoay người ra đường kính ra đại điện.

16. Chương 16

Thẩm đường ngoài điện cung nhân đã sớm lui xuống.

Quân Khanh Vũ màu trắng hồ cừu phát quá bạch ngọc thêm đá, đỉnh đầu trắng sáng cao chiếu, lạc hồng khắp bầu trời. Kia dài đến thắt lưng tóc giống như nước chảy bàn tiết ở hồ cừu thượng, phát giữa có từng mảnh hoa hải đường cánh hoa, Đỏ và Đen, trắng hay đen, bạch cùng hồng, trong lúc nhất thời ở trên người hắn giao thác làm ra một bộ làm cho người ta không thể hi vọng xa vời kiều diễm tranh cảnh.

Mạc Hải Đường đứng ở đằng xa, cũng không có cung tiễn Quân Khanh Vũ, chỉ là cúi đầu nhìn đích thân hắn vì nàng đeo trên tay bạch ngọc vòng tay.

Vòng tay tính chất ónh nhuận, sắc được tay nàng tuyết trắng tinh tể.

“Trúc đào, hoàng thượng nói tay ta rất đẹp.”

“Nương nương tay vẫn luôn rất đẹp.” Bên người cung nữ vội nịnh nọt nói.

“Phải không?” Mạc Hải Đường lạnh lùng cười, “Kia so với nữ nhân kia đâu?”

Tên là trúc đào cung nữ nhất thời dọa trắng mặt, đông một tiếng quỳ ở trên mặt đất.

“Người đây là để làm chi? Vẫn chưa chịu dậy. Sắc trời không còn sớm, đem mấy thứ này đều đưa đến tiểu hành cung đi, ngày mai đại tuyển, thái hậu tự nhiên cũng sẽ đi, đừng mất lễ.” Mạc Hải Đường trên mặt khôi phục đoan trang cười, chiết thân vào nội điện.

Lại bỏ lại một câu, “Lại mỹ lệ tay, nếu chết, cũng sẽ biến thành một bãi bạch cốt.”

Đối với thảo dược, A Cửu có chút đau đầu, chỉ có lung tung tìm một ít thông thường cầm máu được nơi cánh tay trên vết thương.

Kia Quân Khanh Vũ hạ thủ thực sự là ngoan, lúc đó nếu không phải nàng tránh né được mau, sợ rằng này tay trái đều bị hấn kiếm khí cấp tá xuống.

“Hỗn đản, nếu không phải là người chết kỳ ở sáu năm hậu, lão nương thật muốn bỏ ngươi.”

Ngoài cửa truyền đến tất tốt tiếng bước chân, A Cửu toàn thân giấu ở chủ tử phía sau, lại là nhìn thấy hai tiểu thái giám bộ dáng được đồng đi đến.

“Theo ta nhìn, vẫn là kia Thôi tiểu thư đẹp.” Tiểu thái giám nói, “Hơn nữa khen thưởng được cũng nhiều.”

“Đúng vậy, thế nhưng chuyên gia chủ tử. Bất quá, cũng không có thấy kia Mai tiểu thư, nghe nói, nàng thân thể không tốt, sao cũng không có thấy nàng truyền nữ y quá đi xem.”

“Ta cũng đang muốn nhìn nhìn, nghe nói tam đại mỹ nhân trung, liền Mai tiểu thư tối có tài hoa.”

“Ân, hơn nữa nghe nói, ngày mai phong lễ, Bích công tử cùng thừa tướng đại nhân đô hội đi, liền thái hậu đều đi đâu.”

“Thực sự?”

“Cái này làm sao giả bộ. Nghe nói hoàng thượng thân thể không...” Kia tiểu thái giám muốn lẩm miệng, bên ngoài lại truyền tới một trận tiếng bước chân.

Hai người ngừng đầu nhìn lên, vội quỳ xuống, “Tả đại nhân.”

Người tới không là người ngoài, chính là Quân Khanh Vũ thiếp thân, Tả Khuynh.

Tả Khuynh cũng không để ý tới kia hai tiểu thái giám, mà là lấy ra một cái toa thuốc, mình mở thủy bốc thuốc, thần thái cực kỳ nghiêm túc. Hồi lâu, đem thảo tốt dược đưa cho tùy thân mà đến mấy thái giám, “Tam bát bình thủy, nhớ không thể đa phần chút nào. Giờ mẹo đưa đến thái thanh điện, không được quá nóng.”

Thái thanh điện? Nghe nói là Quân Khanh Vũ tắm điện. Xem ra, ngày ấy nhìn đại phu thật đúng là Quân Khanh Vũ. Chỉ là, sờ trên tay thương, A Cửu thế nào cũng không cảm thấy, Quân Khanh Vũ tượng bị bệnh bộ dáng.

Thời gian không còn sớm, A Cửu cũng không dám dừng, đem địa hình ở trong lòng ký một lần, liền leo tường trở về gian phòng của mình.

Theo như lời thủ vệ nghiêm ngặt hoàng cung, thế nhưng là so sánh với so đo khởi năm đó đi Thái Lan hoàng cung ám sát tổng lý đại nhân, này cũng bất quá là tính trẻ con.

17. Chương 17

Trong viện tử ánh trăng tất tốt, yên tĩnh có thể nghe thấy gió thổi qua lá cây thanh âm.

Ba bóng dáng theo viện ngoại chạy như bay xuống, sau đó quỳ gối vẫn nằm ở trong viện tiểu giường người, cúi người quỳ xuống đất, “Công tử.”

“Tối hôm qua ba đường người lai lịch đã rõ ràng, chỉ là thượng không biết cái kia A Cửu từ đâu tới đây. Tựa hồ hoàng thượng đã ở tìm người kia.”

A Cửu? Cảnh Nhất Bích thành linh mở mắt ra, trong đầu không ngừng vang lên, kia một tiếng, mười một.

Tên sát thủ kia thanh âm sạch sẽ lạnh lùng, nhưng mà hô hai chữ này thời gian, lại mang theo vẻ cứng chiều cùng ôn nhu.

Hắn không nhận biết tên sát thủ kia, thậm chí ở quá khứ trong trí nhớ, cũng tìm không được cùng này tương tự chính là thanh âm, càng không nhớ rõ người kia.

Nhưng mà ánh mắt của đối phương, như vậy chuyên chú cùng kiên định.

“Gió nhẹ.” Cảnh Nhất Bích tựa hồ nhớ ra cái gì đó, ngồi dậy, “Hoàng thượng tối hôm qua ra chiêu . Hắn tính tình trầm ổn, tối hôm qua đều có chút không khống chế được, so sánh với trước hạ tức giận, nếu là Tả Khuynh muốn tìm A Cửu, vậy người nghĩ biện pháp giúp đỡ hắn.”

“Là.”

Gió nhẹ đáp một tiếng, tiếp tục nói, “Ngày mai thừa tướng đại nhân muốn xuất hiện tuyển phi đại diện, thậm chí, thụy cảnh vương cũng trở về đi.”

Cảnh Nhất Bích ánh mắt lộ ra một tia lạnh lùng cùng chán ghét, “Hắn cũng đi? ! Xem ra, hắn và thừa tướng đều có chút ngồi không yên.” Dứt lời, phát tay áo dựng lên, đem lực sắc trường tay áo có người nước chảy bàn lướt qua, mang theo từng mảnh lá rụng.

Thấy hắn đứng dậy, chỗ tối mấy hộ vệ, quỳ gối quỳ trên mặt đất.

Này bình thường thói quen động tác, vào giờ khắc này, thế nhưng làm cho Cảnh Nhất Bích cảm thấy đột ngột đứng lên. Tuyệt mỹ môi, cũng không khỏi lộ ra một nụ cười khổ, “Hôm nay ta nghe có người nói. Người với người trong lúc đó, cũng không có giá cả thể nào chi phân, làm cho người khác quỳ xuống, cũng không thể biểu hiện của mình tôn quý cùng người khác đối với người phục tùng. Gió nhẹ, sau này, ở trước mặt ta, quỳ lễ liền miễn trừ.”

“Công tử...”

Ấm vệ cả kinh, trong lòng rõ ràng, công tử từ trước đến nay vì thế như một, nhưng lại không dám đứng lên.

“Để cho người khác cúi đầu xuống quỳ. Kỳ thực...” Trong tay áo kiết nắm thành quyền, lam nhạt đáy mắt có một loại phức tạp thống khổ, Cảnh Nhất Bích thanh âm êm ái lại có một loại kiên định, “Cũng ta thống hận nhất.”

Gió nhẹ tựa hồ cũng hiểu công tử ngụ ý cái gì, sôi nổi đứng lên.

“Công tử, ngài nói Mai tiểu thư nha hoàn, thuộc hạ đã dàn xếp được rồi.”

“Ân.” Cảnh Nhất Bích như có điều suy nghĩ đáp một tiếng, ngẩng đầu, nhưng thấy vườn trung hoa mai đã phun ra màu trắng nhị hoa, nhàn nhạt thơm trần ngập qua đây, “Gió nhẹ, người nói, hoa đào khi nào mới có thể khai a.”

Nói xong lại là không có chờ gió nhẹ trả lời, hắn một mình trở về sương phòng.

A Cửu ở kịch liệt tiếng ho khan trung tỉnh lại, lúc này, thiên đám lượng, cung nữ đã bưng tới rửa mặt thủy cùng hôm nay muốn chọn phi trang phục.

Mà bên ngoài, đã nghe thấy thôi bích oán mấy nữ tử thanh âm, xem ra các nàng đã sớm tỉnh lại.

“Mai tiểu thư, tối hôm qua ngài ho khan cả đêm, có muốn hay không làm cho nữ y tới đây một chút.”

A Cửu nhàn nhạt xua tay, liếc mắt nhìn phía trước y phục, chỉ nhất kiện màu trắng y sam.

Quá khứ, nàng tối cấm kỵ chính là màu trắng y phục.

Bởi vì màu trắng quá sạch sẽ, không thích hợp nàng, là trọng yếu hơn là, dễ dính máu.

“Xuyên thành như vậy, cùng vợ về chịu tang tựa như.”

Nhìn thấy A Cửu bạch y làm phát, mặt không thi phần trang điểm, đầu không mang theo chu trâm đi ra, một tiếng trang phục thôi bích ảnh khẽ nở nụ cười.

Thôi bích ảnh một thân phần trang, tinh xảo dung nhan, ngạc nhiên toàn bộ cuối thu.

18. Chương 18

Kim sắc đại điện, phần kim long đăng phù điêu, khảm nạm dạ minh châu thủy tinh đèn treo, dương quang xuyên thấu qua trong suốt ngói lưu ly làm cho cả đại điện một mảnh kim quang, hoa lệ đường hoàng, nhưng mà lại hết sức uy nghiêm trang trọng.

Lúc này, đại điện tả ngồi phía dưới một thời đại 4 tuần, ánh mắt khôn khéo trung niên nam tử. Mặc màu tím quan phục, bên hông cùng đai ngọc, xem bộ dáng là tả tướng, dừng tuấn, cũng chính là hiện nay vinh quý phi phụ thân. Hắn có một đứa con trai, gọi dừng hải uy, là trong triều danh tướng, hiện nay đóng ở biên quan.

Mạc gia năm đó lực bài chúng xích đề cử hoàng thượng đăng cơ, tay cầm binh quyền, là trong triều tối hiển hách công thần. Một năm trước, Mạc Hải Đường vào cung, cao cư hậu cung, trường súng không suy. Bởi vì quý phi thích hải đường, hoàng thượng đem hoàng cung đều trung đầy hải đường. Người người đều biết, một khi sinh hạ hoàng tử, kỳ tất nhiên phong hậu.

Bên phải cách một vị trí, thì ngồi một khuôn mặt tuấn mỹ nam tử, niên kỷ cũng bất quá hai mươi bảy hai mươi tám, trán cao quý tự nhiên, chỉ là cặp mắt kia, quá phạm thâm thúy.

Tiền đế chỉ có tam tử, một người bốn năm trước chết bệnh, còn có một người đang Mân Nam có đất phong. Mà lưu ở kinh thành nghe nói có một vị vương gia, là tiền đế đệ đệ, cũng chính là Quân Khanh Vũ mười hai hoàng thúc —— Quân Phỉ Tranh. Nghe nói vị này vương gia cũng không lý triều chính việc, cũng tiền ít lộ diện.

Hôm nay bất quá tuyển phi... Lại là quấy nhiễu này hai vị đại giá.

A Cửu đứng ở một đám nữ tử phía sau, trong lòng đã có chút suy nghĩ.

Lúc này, tả tướng đại nhân cùng thập nhị vương gia đồng thời hướng nhập khẩu nhìn lại, A Cửu không khỏi quay đầu lại, thấy một mặt thân ảnh quen thuộc theo phản quang trung đi tới.

Cạn bích sắc y sam, như bích liên trong ao kia bất quá nắm lấy rung động, phiêu dật mềm nhẹ. Mà kia mặc quần áo người, dung nhan kinh diễm, làm ột đám trang phục nữ tử, nhất thời mất đi màu sắc. Khuy nh quốc khuy nh thành bốn chữ, tựa hồ cũng khó có thể hình dung hẳn tuyệt mỹ chi tư.

Ngơ ngẩn nhìn kia tương quen thuộc mặt, kia giống nhau như đúc lệ chí, thẳng đến đối phương ưu nhã theo bên người nàng đi qua, sau đó nhập tọa.

A Cửu cũng không có hoãn quá thần lai, trong đầu chỉ có trong hỏa diễm, mười một kia tương thê mỹ mặt, còn có kia một tiếng: cửu nhi.

Vậy hẳn là chính là mười một a. Mười một cất bước lúc, thói quen trước mại chân trái.

Phối bộ lại lần nữa truyền đến toàn tâm đau, A Cửu nhịn xuống ho, ánh mắt vẫn chưa theo Cảnh Nhất Bích trên người dời.

Đáng tiếc chính là, đối phương theo tiến vào, tựa hồ vẫn không có chú ý tới sự tồn tại của nàng.

“Sao, hoàng thượng còn chưa có? !” Nửa ngày, hoàng vị bên cạnh, truyền đến một người trung niên nữ tử lạnh lạnh thanh âm, mang theo trách cứ ý.

Trong điện bầu không khí bản nhất thời ngưng túc đứng lên, A Cửu lúc này mới nhớ tới, kỳ thực thái hậu sớm đã tới rồi. Chỉ là cách trần châu màn, chỉ có thể nhìn thấy một nữ nhân ngoại hình, thanh âm nghe tới, cực kỳ trẻ tuổi, cũng ước chừng chừng bốn mươi tuổi.

Cảnh Nhất Bích mím môi không nói, trong mắt còn chưa có bất kỳ thần sắc, nhưng thật ra canh giữ ở long tọa biên tiểu thái giám nhẹ giọng nói

“Hoàng thượng đem qua tạt cũ phạm vào.”

“Nga?” Thái hậu cả kinh, “Thái y nói như thế nào.”

“Hoàng thượng giá đáo.”

Nhưng vào lúc này, đại điện ngoài, vang lên cung nhân bên nhón thanh âm.

Trong điện mọi người sôi nổi đứng dậy, sau đó đi ra vị trí, cúi người quỳ trên mặt đất.

A Cửu trong lòng chán ghét, lại là bắt đắc dĩ quỳ xuống.

Kia cung nhân thanh âm thanh âm vừa mới rơi, một cái bóng theo cửa điện đầu đến, ảnh ngược ở toàn bộ bạch ngọc sàn nhà trên, như mị ảnh bàn phụ áp xuống, mang đi nào đó khôn kể khí phách.

19. Chương 19

A Cửu nhin không được ngẩng đầu lên, tuy nói đêm đó cũng gần gũi xem qua Quân Khanh Vũ, chỉ là, trời tối, tổng có một loại cảm giác mơ hồ.

Mà lần này, yên tĩnh có thể chỉ nghe đến hần tiếng bước chân dưới tình hướng, nàng nhin không được ngẩng đầu, đến nhìn nhìn, mặc long bào, sau này đem thống nhất lục quốc trẻ tuổi để vương, rốt cuộc là hạng bộ dáng.

Nhưng mà, nàng nhìn thấy cũng không phải là đầu đội mào vàng, thân long bào người.

Mà là, một mặt bạch, như tuyết bình thường sạch sẽ, như vân bình thường phiêu nhiên, như thủy như nhau mềm nhẹ, theo kia phảng tựa sương mù như nhau phản quang trung, thông thả đi tới, kia mơ hồ thân hình, theo quanh mình tất cả chậm rãi buồn bã trung, bắt đầu trở nên càng phát ra rõ ràng.

Màu trắng cây trâm, dễ dàng kéo vài sợi tóc, thặng dư như mực bình thường tiết ở màu trắng áo choàng thượng, mà mặt của hần, thể nhưng cùng trên người quần áo bạch, kém không có mấy.

Chỉ có một đôi đẹp mắt, nhàn nhạt đảo qua trong điện quỳ xuống người, bên môi cười, hơn mấy phần không nên là để vương tất cả lỗ măng cùng tà nịnh.

Hần đứng ở cửa, ánh mắt cuối cùng lơ đãng rơi vào duy nhất dám ngẩng đầu nhìn thẳng hần A Cửu.

Một khắc kia, bốn mắt nhìn nhau, A Cửu trong lòng căng thẳng.

Tựa hồ thấy được một người, đứng ở số mệnh đầu cùng, cách thiên sơn vạn thủy xem ra, sau đó lướt qua đi vào.

Quân Khanh Vũ thu hồi ánh mắt, chân thành đi hướng long tọa, sau đó thân thể một oai, tà ngồi ở long ý trên, tay trái chống cằm, thờ ơ nói, “Mọi người đều đứng lên đi.”

Tú nữ các đứng dậy, lại là đều ngượng ngùng cúi đầu, mà A Cửu bởi vì đứng ở phía sau, liền lặng yên quan sát đến Quân Khanh Vũ.

Hần sắc mặt hơn mấy phần bệnh trạng, mày giữa có một mối, hơn nữa tư thế ngồi... Sao lại thấy đứng lên cũng không tượng một đế vương, đảo giống tới kỹ - viện xem hoa khô, lại miệt mài quá độ phiêu - khách.

Này cùng nàng đêm đó nhìn thấy Quân Khanh Vũ, hoàn toàn lại là bất đồng hai người.

“Hoàng thượng tật cũ phạm vào?” Thái hậu lo lắng hỏi, mà dưới đài Cảnh Nhất Bích cùng hai ngoại hai người đối hoàng đế này tư thái, tựa hồ nhìn quen lắm rồi, không có chút nào vẻ kinh ngạc.

“Ân.” Quân Khanh Vũ nhàn nhạt đáp một tiếng, chọn cằm, hí mắt quan sát cung điện phía dưới đứng một đám nữ tử, bên môi cười, như trước lỗ măng, “Đây là lần này các nơi đề cử tới nữ tử?”

“Hoàng thượng, Thành tướng quân chi nữ...”

Kia thái giám vừa muốn đem tên báo lên, lại thấy Quân Khanh Vũ khá tốt phiên phát tay một cái, sau đó đứng dậy, thế nhưng hướng tú nữ các đi xuống.

“Hoàng thượng.”

Tựa hồ đối với động tác của hắn có chút khác người, thái hậu có chút nhin không được kêu một tiếng, nhưng mà Quân Khanh Vũ đã chậm chậm đi tới chúng nữ tử trước mặt.

Tú nữ các vội quỳ xuống, hai tay vén phóng trên mặt đất, trán đặt ở trên mu bàn tay.

Đây là quân quốc, nữ tử thấy đế vương cơ bản tư thế, còn đối với A Cửu mà nói, lại là một mảnh mờ mịt.

Quân Khanh Vũ đi tới Thôi Bích Ảnh trước người, đứng chấp tay, ra lệnh, “Ngẩng đầu, làm cho trẫm nhìn nhìn.”

Thôi Bích Ảnh thân thể run lên, chậm rãi giơ lên ứng đỏ mặt, lại là thù tiếp vũ, không dám nhìn thẳng vị này tuổi còn trẻ đế vương.

Bối cảnh âm nhạc: thanh xà chi thức tình

20. Chương 20

“Ân, quả nhiên có phù dung chi tử.” Hắn quan sát một phen, “Người tên là gì?”

“Dân nữ Thôi Bích Ảnh.”

“Nga ~” Quân Khanh Vũ ý vị thâm trường cười cười, “Phụ thân ngươi là Giang Nam lớn nhất tơ lụa thương nhân, có người như thế một nữ nhi, cũng thực sự là hảo phúc khí.”

Nói xong, hắn lại đi tới kế tiếp nữ tử trước mặt, cũng tượng chọn vật phẩm như nhau quan sát gặng hỏi một phen.

A Cửu đem tất cả đều nhìn ở trong mắt, nghĩ đến tiến cung trước, nghe nói hoàng đế túng - tình - dục - sắc. Lần này xem ra, đảo thật có như vậy một hồi sự đi.

Chính tự định giá, cảm giác được Quân Khanh Vũ hướng chính mình đi tới, liền thu hồi ánh mắt giả ý nhìn dưới mặt đất.

“Đến trước, ma ma không có giáo ngươi trong cung quy củ?”

Lãnh trào thanh âm thình lình từ đỉnh đầu vang lên, A Cửu sửng sốt, phương mới nhớ tới nhất định phải hai tay chõng, trán phóng ở phía trên.

Mà nghĩ đến động tác này, nàng lưng bản năng thẳng lên.

Quá khứ cô nhi viện, ăn xin lúc, này khuất nhục ký ức chậm rãi hiện lên đứng lên.

Này rất nhỏ động tác rõ ràng rơi vào rồi Quân Khanh Vũ trong mắt, hắn nhận được nữ tử này.

Một khi vào cửa, liền thấy được trong đám người này tương mặt tái nhợt, còn có một song dám nhìn thẳng ánh mắt của hắn.

Nữ tử mặc dù cúi đầu, bối lại thẳng tắp, có một loại kiên nhẫn cùng quật cường.

“Người tên là gì?” Quân Khanh Vũ cúi người, để sát vào A Cửu. Thanh âm rất nhẹ, cơ hồ chỉ có nàng nghe thấy, lại ẩn ẩn vương uy nghiêm.

“Mai Tư Noãn.”

“Mai Tư Noãn? !” Thanh âm hần trung mang theo kỷ không thể nghe thấy kinh ngạc, kia mắt phượng càng nhúu lại, sau đó không chút suy nghĩ, thân thủ, xinh đẹp tuyệt trần ngón tay gọi lên A Cửu hàm dưới, hí mắt tỉ mỉ quan sát nàng.

Động tác này, thập nhị vương gia, thừa tướng, thậm chí còn Cảnh Nhất Bích đều đều cả kinh.

Thái hậu càng theo vị trí đứng lên, xuyên thấu qua bức rèm che, nhìn phía dưới phát sinh tất cả.

Vừa mười mấy nữ tử một đường nhìn sang, Quân Khanh Vũ cúi người mà lập đều giữ vững một điểm cách. Mà lúc này, hần thể nhưng giơ lên tú nữ mặt.

Ai cũng biết, hoàng đế tính cách có khiết phích, chán ghét người khác đụng chạm, chớ nói chi là, muốn chủ động bính một chưa từng đã gặp mặt người.

“Người nói, người gọi Mai Tư Noãn?”

“Đúng vậy.” A Cửu đón nhận hần chất vấn mắt.

“Nga.” Mắt phượng mỉ thành một cái thâm thúy tuyến, hần nhớ lại hôm qua nàng đối Cảnh Nhất Bích nói qua câu nói kia: không người nào ti tiện chi phân, làm cho người ta quỳ xuống cúi đầu, giẫm nát người khác trên, không thể biểu hiện của mình tôn quý cùng người khác đối với người phục tùng.

“Người đã là Mai Tư Noãn, kia, người biết viết thơ sao?” Hần lại lần nữa để sát vào, đẹp mặt cùng nàng chỉ có một chương chi cách, thậm chí có thể cảm giác được, hần lúc nói chuyện, mang theo long diên hương khí tức bỗng ở trên mặt nàng. Không có được mùi.

Mà hần sạch sẽ ngón tay thon dài, càng ái muội rơi vào môi nàng.

“Sẽ không.” Nàng tính toán tránh, lại bị hần nắm.

“Vậy người sẽ hát sao?”

Ngón tay bắt đầu vẽ bề ngoài môi của nàng hình.

Quân Khanh Vũ, ở trước mặt điều - hí nàng! Chẳng lẽ là bởi vì vừa nàng không dưới quỳ?

21. Chương 21

A Cửu trong lòng hung ác, mắt nhìn về phía cách đó không xa Cảnh Nhất Bích, ở đối phương trong mắt nhìn thấy một tia thương hại.

“Sẽ không.”

“Nga.” Hần theo nàng ánh mắt vừa đi, cũng thấy được Cảnh Nhất Bích, trong tay không khỏi dùng sức. Bên môi cười trở nên tà ác đứng lên, “Vậy người sẽ đánh đàn, khiêu vũ sao?”

“Sẽ không.”

“Phải không?” Quân Khanh Vũ châm biếm lên, “Ta quân quốc hữu tam đại mỹ nhân, người người đều biết, chỉ có Mai Tư Noãn cầm kỳ thư họa, ca vũ từ phú mọi thứ tinh thông, dung mạo thanh tú tuyệt mỹ, có thể nói đệ nhất thiên hạ tài nữ.”

“Mà người, thể nhưng nói như nhau cũng sẽ không.” Ngón tay chậm rãi xoa thượng nàng mặt mày, “Lại xem người mặt, chỗ nào cân xứng được với thanh tú tuyệt mỹ. Trầm nữ nhân, cái nào không khuynh quốc khuynh thành, mà người...”

Hần đáy mắt hơn một tia chán ghét, “Kia có tư cách cùng vinh quý phi như nhau được xưng là mỹ nhân. Ta xem tạp dịch cục đảo đêm hương cung nữ, đều đẹp hơn người gấp mười lần.”

Ngón tay rút cuộc thả mặt của nàng, mà nàng trắng nõn hàm dưới, đã rơi xuống ản

Ấn chỉ vết.

“Mai Tư Noãn, người cũng coi là trẫm gặp qua nữ nhân xấu xí nhất .”

Nói vừa rơi xuống, bên cạnh tú nữ mặc dù không dám cười, thế nhưng thập nhị vương gia cùng tả thừa tướng trên mặt đã có ý vị thâm trường tiếu ý.

Ngày mai, Mai Tư Noãn là xấu nữ tin tức, sợ rằng muốn truyền khắp toàn bộ quân quốc, thậm chí lục quốc.

Mà duy có một người, trong mắt không có cười nhạo.

Cặp kia quá khứ mười mấy năm trung, vẫn như vậy tĩnh tĩnh nhìn ánh mắt của nàng, mộng như nhau lam nhạt, thủy như nhau lệ chí.

A Cửu trên mặt không có nhiều ra cái gì biểu tình, không có phẫn nộ, cũng không có nịnh hót cười.

Ở quá khứ sát thủ ngày trung, chỉ có một người, mới có thể tả hữu tâm tình của hắn.

Mà ngẩng đầu nhìn nữa yêu nghiệt bàn tà ác Quân Khanh Vũ —— hắn còn chưa đủ ảnh hưởng tâm tình của nàng.

Ánh mắt của nàng không đau khổ không vui, Quân Khanh Vũ bị A Cửu nhìn thẳng ánh mắt, thấy tựa hồ hơn một ít bức bối, “Người xem nam nhân ánh mắt đều như thế trắng ra? Thật không biết, người là thế nào bị này mắt bị mù người, tổng tiến cung.”

“Dân nữ, chỉ là phụng chỉ vào cung.”

A Cửu cũng dừng không vội táo, liếm mào, chậm rãi nói.

Xoay người muốn chạy Quân Khanh Vũ, thân hình hơi một hồi, kinh ngạc nhìn Mai Tư Noãn.

Kỳ thực, lần này vào cung, Mai Tư Noãn xa ở biên vực, thế nhân đều biết, là hoàng đế bổ nhiệm nàng vào cung .

Lần này, Cảnh Nhất Bích hơi biến đầu, thổi phù một tiếng nhện không được bật cười lên, nhìn A Cửu ánh mắt, đảo hơn một mạt khen ngợi.

Quân Khanh Vũ sửng sốt chỉ chớp lát, phương mới tỉnh ngộ của mình chuyển đá đập bể chân. Bất quá cũng khác A Cửu kinh ngạc lúc, đối phương rất nhanh vừa cười đứng lên, sau đó ưu nhã hồi long ý, lưu manh tựa như ngồi xuống.

Bất quá, xoay người cái ánh mắt kia, dẫn theo một phần cảnh cáo.

A Cửu trong lòng đột nhiên có một chút bất an, tổng cảm thấy, hoàng đế này sẽ không như thế bỏ qua.

“Hoàng thượng, ngài ý như thế nào?”

Thái hậu theo tiếng mà đến.

Hoàng thượng đăng cơ hai năm, lại là mười sáu tuổi tuyển phi, bây giờ ba năm quá khứ, trong cung không người có bất kỳ con nối dõi.

“Ấn.” Quân Khanh Vũ nheo lại coi được mắt, lại lần nữa đảo qua mọi người, “Trẫm nhìn, ngoại trừ kia Mai Tư Noãn, những cô gái này cũng có thể.”

22. Chương 22

“Hoàng thượng.” Thái hậu có chút thiếu kiên nhẫn , “Này tuyển phi đại sự, há có thể một câu nói cứ như vậy định đoạt .” Nói, thái hậu cấp bên cạnh một cung nhân khiến cho ánh mắt.

Kia cung nhân bưng một khay, mặt trên có tam khối bài tử, kỳ ý nghĩa hôm nay muốn chọn định ba người, mặt sau cùng một khối vẩy cá ngọc bội, thì lại là đêm nay thị tẩm người.

Quân Khanh Vũ mất lạnh một chút kia bài tử, “Đã mười hai hoàng thúc cùng tả thừa tướng đều ở, chẳng thà, nói nói cái nhìn của các người.”

Nói còn chưa dứt lời thừa tướng cùng thập nhị vương gia mặt không khỏi biến đổi, lại đều không nói lời nào.

Quân Khanh Vũ nhìn ở trong mắt, quay đầu lại hướng thái hậu nói, “Mẫu hậu, cũng là người định đoạt đi. Hôm nay trầm hơi một chút.”

Nói xong, Quân Khanh Vũ thẳng thắn nâng hàm dưới, hí mắt tiểu tức đứng lên, như vậy đảo hướng một cái thích ngủ mèo.

“Ai gia nhìn, thúc gia tiểu tử, Thành tướng quân nữ nhi, còn có Trần gia tiểu nữ nhi, ba người tướng mạo đoan chính, hiền lương thực đức. Ai gia nhìn niềm vui.”

“Ân.” Quân Khanh Vũ đáp một tiếng, “Trầm cũng có ý đó, vậy phong Thôi Bích Ảnh cùng thành nguyên thà làm chiêu nghi.”

Cung nhân lên tiếng trả lời, vội đem hai khối bài tử đưa cho Thôi Bích Ảnh cùng nàng bên cạnh cô nương.

“Kia...” Thái hậu nhìn nhìn cuối cùng một khối muốn thị tẩm bài tử.

Quân Khanh Vũ lại đột nhiên lại lần nữa đứng dậy, cầm lên kia khối vẩy cá ngọc bội, phục đi tới tú nữ trung gian.

Theo kia không hiểu cảm giác áp bách mà đến, A Cửu rốt cuộc hiểu biết đến vừa bất an đến từ nơi nào.

Quân Khanh Vũ đứng ở trước người của nàng, nhìn ánh mắt của nàng mang theo tà khí, sau đó đem ngọc bội đưa cho nàng, “Thực phi, khối ngọc này, sau này sẽ là của người.”

A Cửu đầu ngón tay sáng ngời, này Quân Khanh Vũ quả nhiên là sẽ không bỏ qua nàng.

Hắn muốn nàng đêm nay thị tẩm!

Là trọng yếu hơn là, hắn vừa tất cả chọn - đùa đều là cố ý.

Hắn ở diễn trò, cấp khắp thiên hạ nhìn, cấp thái hậu nhìn, cấp toàn bộ triều thần nhìn, cũng cấp toàn bộ hậu cung nhìn.

Mục đích là, đột nhiên ân sủng với nàng, làm cho nàng trở thành toàn bộ hậu cung nữ tử ghen ghét đối tượng.

Sau này, nàng ngày, dù cho không có hắn, cũng cũng coi là bước đi duy gian.

Phía trước một khắc, nhìn này liền tuyển phi cũng không có tự do, căn bản không có thực quyền hoàng đế, A Cửu không phải không thừa nhận hoài nghi, hắn sau này thế nào thống nhất lục quốc.

Mà giờ khắc này, nàng không hoài nghi nữa. Bởi vì, cùng sát thủ một cái đạo lý. Cao thủ không ở với, có thể nháy mắt giết con mồi, mà ở với, có thể mượn đao giết người, lại máu không dính tự thân.

Quân Khanh Vũ chính là người như vậy.

“Hoàng thượng!” Thái hậu rốt cuộc nhện không được quát lớn đứng lên, “Đều nghe nói, Mai tiểu thư thân thể suy nhược, ai gia nhìn, đêm nay không thích hợp, chẳng thà chọn ngày lại gần.”

“Chỗ nào không thích hợp. Trầm cảm thấy nàng thập phần thích hợp, đúng không, thực phi.”

Kia một tiếng thực phi, mang theo vài phần sủng nịch, lại chỉ có A Cửu biết, kia là cười nhạo ý.

“Hoàng thượng, dân nữ hôm nay cảm nhiễm phong hàn, sợ dơ long thể, thực sự không thể thị tẩm.”

Nàng cũng không che giấu, thẳng thắn nói thẳng ra.

“Phải không?” Quân Khanh Vũ cúi người, lại lần nữa giơ lên cằm của nàng, cười đến ý vị thâm trường, “Thực phi, nhớ, thân phận của người bất đồng, đã là trầm nữ nhân, sau này muốn tự xưng vi thần thiếp.”

23. Chương 23

Thần thiếp? Thần người - mẹ cái đầu.

Hắn hơi hí mắt ra, lông mi ở trắng nõn trên mặt đầu hạ hai đạo mỹ lệ bóng mờ, trái lại có vẻ song đồng càng thêm thâm thúy. Không biết có phải hay không là bởi vì lưu ly quang nguyên nhân, hắn nguyên bản màu đen con người, thậm chí có một mặt diêm dúa lẳng lơ màu tím.

“Về phần người lo lắng hồi đề, này người đảo không sợ, đêm nay sẽ ôn nhu.”

Lời hắn nói, cũng càng thêm trắng ra mà rõ ràng, tựa hồ hoàn toàn không để ý đại diện trên, còn có thái hậu cùng trọng thân, ngả ngớn về không chút nào che giấu.

Thái hậu sớm đã bị hoàng đế tức giận đến vẻ mặt trắng bệch, mà vừa mới phong làm chiêu nghi Thôi Bích Ảnh phần hận nhìn A Cửu. Trong lòng đã không cam lòng, thực phi hiện nay đã cao hơn chiêu nghi, hơn nữa ngay quý phi dưới.

“Mà thôi, đêm nay đêm hơi mệt chút. Khụ khụ khụ...” Hắn thả A Cửu, mắt phượng nhàn nhạt quét như nhau trong điện người, cúi chào tay, gấp dài nói.

Này thần tình thậm chí có điểm tượng ngoạn một đứa nhỏ, vội vã phải về nhà nghỉ ngơi.

Nếu không phải trước gặp qua dáng vẻ của hắn, nếu không phải vừa kia mượn đao giết người thủ pháp, A Cửu sẽ không tin tưởng, cái bệnh này mệt mỏi, mặc bất chính, một bộ phổ phường lưu manh người, sẽ gọi Quân Khanh Vũ.

Nhìn thấy một thân trắng thuần hoàng thượng tiêu sái bỏ đi, trong điện một đám người như cũ phản ứng không kịp.

Bất quá Quân Khanh Vũ như thế vừa đi, tự nhiên thái hậu tức giận đến lợi hại hơn nữa, lại là cũng phát làm không được, chỉ phải mang người đi vào gia vũ cung.

Cung nhân các đi lên đón A Cửu cùng Thôi Bích Ảnh bọn họ đi ra đại điện, ngay cửa, A Cửu nhìn không được quay đầu lại nhìn về phía Cảnh Nhất Bích.

Lại nhìn thấy thập nhị vương gia đứng ở hắn trước người, “Bích công tử, đã lâu không gặp, nghe nói vài ngày trước. Người đi lâm giang.”

Cảnh Nhất Bích chán ghét nhìn như nhau hắn, lam sắc đáy mắt xẹt qua một tia lãnh ý, “Thập nhị vương gia tin tức rất linh thông.”

“Đó là tự nhiên, thiên hạ này, ai không đối Bích công tử tin tức có hứng thú.”

Quân Phi Tranh cười đến ý vị thâm trường.

“Kia đích xác cũng là. Nghe nói Cảnh Nhất Bích này đầu, giá trị hoàng kim một vạn, Bạch Ngân mười vạn đầu.”

Cảnh Nhất Bích nói lời này lúc, ánh mắt bất quá phiêu nhiên rơi vào chỗ cũ, ngữ khí giữa, lại sớm đã đem sinh tử nhìn đậm.

Mà này không dính hạt bụi nhỏ ngữ khí, lại làm cho A Cửu chấn động, sau đó nhìn về phía Quân Phi Tranh.

Đối phương trên mặt mặc dù có một tia vẻ kinh dị, thế nhưng cái loại này ý vị thâm trường cười trái lại càng đậm liệt.

“Đúng vậy, chỉ cần bò qua long sàng, cái gì đều đáng giá.”

Nói xong, phe phẩy cây quạt nghênh ngang ly khai.

Chỉ để lại vẻ mặt trắng bệch Cảnh Nhất Bích, ngơ ngẩn đứng ở chỗ cũ.

Mở cây quạt đi tới Cảnh Nhất Bích trước người, Quân Phi Tranh câu nói vừa dứt, tùy ý cười, nghênh ngang đi

Ngói lưu ly chiết xạ ra tia sáng trung, Cảnh Nhất Bích tuyệt lệ hình mặt bên hơi nhoáng lên, thế nhưng hơn chia ra tiêu tịch.

A Cửu muốn đi tới, cũng đã nhìn thấy hấn quay đầu, ánh mắt vừa vặn nhìn về phía ở đây.

Kia đáy mắt, có một phân nàng xem không hiểu cảm xúc, tựa hồ có điểm vô nại, cũng có chút buồn bã, càng như là tự giấu. Lập tức, xoay người rời đi.

24. Chương 24

Thực phi thân thể khó chịu, rất nhanh khiến ột lửa gây rối.

Nữ y mở kỹ phó dược, A Cửu ăn vào thời gian, đã mặt trời lặn lúc, chân trời tà dương như máu, màn đêm rũ xuống.

Mà bên người nàng đứng cái kia gọi Thu Mặc nha đầu.

Thu Mặc cẩn thận từng li từng tí đem lò sưởi đặt ở A Cửu lòng bàn tay, “Mai tiểu thư, nữ y nói, người thân thể có hàn tật, không được bị cảm lạnh thụ hàn, cũng càng không được dính nước lạnh.”

Lạnh lẽo ngón tay quả nhiên ấm áp lên, thậm chí, phổi bộ đau nhức cũng yếu bớt.

Trong tay nàng có một trương ẩn mùi hương tiểu tạp giấy, “Mai tiểu thư chỉ nói, một bích ổn thỏa khắc ghi.” Này hương khí, có chút quen thuộc, thế nhưng nhất thời nghĩ không ra.

Tự thể xinh đẹp đẹp, hàng chữ tự nhiên, như nhau bản thân của hấn bình thường.

Này lò sưởi tay là hấn đưa tới, liên đới còn có Thu Mặc.

“Là người nói cho hấn biết, ta sợ lạnh?” Lò sưởi tay còn bộ tinh xảo hồ cừu, tinh xảo độc đáo, có thể thấy được tặng lễ người dụng tâm chỗ.

“Công tử cũng không có hỏi nô. Công tử hỏi chính là tiền cung tiền từng cấp tiểu thư xem qua bệnh lý đại phu.”

Cái kia từng bị Cảnh Nhất Bích muốn đi, cấp Quân Khanh Vũ xem bệnh đại phu?

A Cửu cúi đầu, tỉ mỉ nhìn lòng bàn tay lò sưởi, không khỏi khẽ cười đứng lên.

Không chỉ Mai Tư Noãn thân thể sợ lạnh, ngay cả kiếp trước thân thể của nàng cũng sợ lạnh.

Một năm kia, nàng cùng mười một bị người ném vào kết băng trong sông, cái loại này đến xương đau đớn, làm cho nàng sống mãi khó quên, khắc ghi cả đời, như ác mộng.

Đau nhất chính là, là là mười một đeo nàng được rồi thập mấy cây số. Phía sau, mười một chân phải hai đầu ngón chân, đã bị động tử, không thể không sinh sôi cắt đứt.

Mà nàng, rơi xuống nguyên nhân bệnh, thậm chí đối với thủy, có không hiểu khủng hoảng.

“Người lưu lại có thể. Thế nhưng, người muốn quên đêm đó người thấy được tất cả.”

“Nô biết.” Thu Mặc cảm kích vội khuất thân quỳ xuống, nhưng mà, kia mới vừa rồi còn rõ ràng mỉm cười nói nữ tử, trong mắt hiện lên một đạo hàn quang.

“Còn có, ta không thích, nô, còn có quỳ xuống.”

Thu Mặc có chút co quắp đứng ở tại chỗ, đột nhiên nghe đi ra bên ngoài truyền đến cung nhân thanh âm, “Hoàng thượng giá đáo.”

25. Chương 25

“Sớm như vậy?” A Cửu theo vị trí đứng lên, đưa tay lộ cùng tạp giấy đưa cho Thu Mặc, nhỏ giọng dặn dò, “Dem chúng nó cất xong.”

Lúc này, viện ngoại, đã đi đến kia một mặt gai mắt tuyết trắng đã chân thành mà đến, tóc đen tĩnh rớt buổi sáng kia chỉ bạch ngọc trâm chi, trực tiếp rơi lả tả bả vai. Vậy tùy ý, vậy lỗ măng tà nịnh tiểu ý, nhưng lại như là sao vậy không che đậy cùng sinh câu tới quý khí.

“Thực phi.” Quân Khanh Vũ chấp tay đứng ở A Cửu trước người, trên cao nhìn xuống quan sát nàng, bên môi.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.”

A Cửu quỳ gối quỳ trên mặt đất, thân thể hơi có chút giằng co, nhưng vẫn là học giả trong cung lễ nghi, hai tay vén phóng trên mặt đất.

Nàng hiểu được thế nào tiến thoái, hiểu được nếu như lúc này nổi giận Quân Khanh Vũ, nàng cũng không có cơ hội sống ra.

Trong cung có truyền hoàng thượng ở tới tiểu thân có ẩn tật, mà hần bộ dáng cũng thoát nhìn suy nhược không chịu nổi, có thể đi lộ, lại là lặng yên không một tiếng động. Trọng yếu nhất là, nàng đã biết hần đáng sợ kia kiếm khí.

Quân Khanh Vũ bình đi người hầu, đãi gian phòng chỉ còn lại có hai người bọn họ lúc, hần như trước không để cho A Cửu đứng dậy, hơn nữa làm cho nàng thì vẫn bảo trì quỳ xuống nghênh tiếp tư thế của hần.

Cuối thu sà nhà, đến xương mà đến xương.

26. Chương 26

Thị tử? !

A Cửu sắc mặt một bạch, còn chưa có kịp phản ứng, kia Quân Khanh Vũ đã buông nàng ra, chính mình đi tới bình phong bên trong.

“Thực phi, nếu như ngươi còn muốn quỳ trên mặt đất, trẫm sẽ không chú ý.”

Thanh âm của hần, hơn chia ra khá tốt phiên.

A Cửu đỡ bàn đứng lên, cảm giác đầu gối trở xuống đã tê dại, tay cũng lặng yên giấu một cái cốc, chăm chú nhìn chăm chăm bình phong bên trong Quân Khanh Vũ.

Nàng trên cánh tay có thương tích, Quân Khanh Vũ sẽ không không nhận biết.

Vòng vào bình phong, Quân Khanh Vũ đã đứng ở trước giường, triển khai cánh tay, nhắm mắt lại, chờ A Cửu tiến lên giúp hần thốn y.

“Thế nào, hầu hạ người cũng sẽ không?” Như tơ mắt phượng miễn cường phải A Cửu liếc mắt một cái, kia thần sắc, đảo gia tăng rồi một phần chán ghét.

Tiến thủy hắc đồng hiện lên một tia lạnh lùng, nàng đương nhiên sẽ không hầu hạ người, nàng chỉ biết sát nhân.

Nếu như không phải kia khối kỳ lân ngọc tỷ...

Nếu như là không muốn trở lại hiện đại, nếu như không phải muốn biết Cảnh Nhất Bích, nàng sớm muốn một đao giải quyết này Quân Khanh Vũ.

Đứng ở Quân Khanh Vũ trước người, hai người chiều cao có một định chênh lệch, nàng trông mắt vừa vặn có thể nhìn thấy hấn đẹp môi mỏng.

Này há mồm không buông tha người, thật muốn, tìm tuyến và đứng lên.

Ngón tay có chút cứng ngắc đem trên người hấn kiện thứ nhất áo choàng giải trừ, sau đó thử cởi ra bên trong y sam, nhưng mà lại là thể nào cũng sờ không tới cúc áo chỗ.

Tay bắt đặc dĩ dời về phía bên hông hấn phía bên phải, cổ đại y phục, tựa hồ nên từ nơi này nhí cởi ra.

Nhưng mà vừa mới phóng đi tới, trước người người, thân thể mất tự nhiên run lên một cái.

“Người rốt cuộc có thể hay không giải!” Trên đầu Quân Khanh Vũ thanh âm hơn khác thường kiểm chế cùng thở dốc.

A Cửu cũng mất hứng ngẩng đầu, lại nhìn thấy dạ minh châu dưới, Quân Khanh Vũ trên mặt tái nhợt thể nhưng phiếm khác thường đỏ ửng, trơn bóng cũng rậm rạp rịn mồ hôi.

Mà ánh mắt của hấn, lại như lưỡi dao sắc bén như nhau rơi vào trên người nàng.

A Cửu mày hơi một điều, đặt ở hấn ngời thất lưng tay, nhẹ nhàng đi xuống một bấm, sau đó xoay tròn một vòng.

Quả nhiên, Quân Khanh Vũ khó nhịn cắn một chút môi, gần như tức giận quát, “Mai Tư Noãn, người rốt cuộc thoát không thoát!”

Thanh âm kia thể nhưng ở run rẩy... A Cửu trong mắt hiện lên một tia giao hoạt tiểu ý.

Mỗi người thân thể đều có một chỗ mẫn cảm, mà nhìn Quân Khanh Vũ bộ dáng, hấn mẫn huyết hấn là chính là phần eo.

“Hoàng thượng, thần thiếp không phải ở thoát sao? Chỉ là thần thiếp ngu dốt, hoàng thượng xin chờ một chút.”

Nàng cười mỉm, mặt mày như một vòng trăng rằm, mặt lớn lên trên lông mi chuế ánh sáng nhu hòa, kia bản trắng bạch vô sắc mặt, việc này hơn mấy phần nữ tử độc hữu xinh đẹp.

Theo nàng lại lần nữa ác ý bấm ở bên hông hấn, Quân Khanh Vũ hô hấp một ngưng, một phen giữ lại A Cửu tay, sau đó một tay nàng cả người đều áp ở tại khắc hoa sàng lan trên, một cái tay khác hung hăng nắm nàng cầm.

“Nói đùa, cũng muốn một vừa hai phải !”

A Cửu như trước vẫn duy trì mỉm cười, tay cũng không buông ra, mà cái tay còn lại cũng lặng yên đi vòng qua hấn bên trái —— nàng sẽ không bỏ qua bất luận cái gì một có thể tìm được kỳ lân ngọc bội cơ hội.

Cảm thấy tay nàng không an phận, hấn đồng sắc trầm xuống, “Mai Tư Noãn!”

27. Chương 27

A Cửu căn bản không có chú ý tới thần sắc hấn, trong lòng chỉ chỉ là khó hiểu, vì sao ngọc bội không ở trên người.

Buổi chiều thái giám đưa tới sắc phong thánh chỉ, lúc đó nàng cũng nhìn kỹ ngọc tỷ chương ấn, cũng phi lúc đó nhìn kia khối kỳ lân ngọc bội.

Chẳng lẽ, ngọc bội kia không phải ngọc tỷ, có thể... Đây Quân Khanh Vũ, cũng không phải là mười một nói cái kia Quân Khanh Vũ.

A Cửu thất lạc rũ mắt xuống liêm, như có điều suy nghĩ, nhưng mà, này nhắm mắt động tác, nhìn ở một người khác trong mắt, lại thành lỏa chọn - đùa.

Trước ngực lạnh lẽo dị thường, A Cửu phương ngẩng đầu, kia Quân Khanh Vũ đã kéo nàng ngoại sam, ánh mắt trào phúng mà xem thường rơi vào nàng quá mức bình thản ngực thượng.

Hơn thế đồng thời, A Cửu đầu ngón tay chế trụ hần xương sống thất lưng hai huyết vị thượng.

Quân Khanh Vũ nếu cử động nữa hần như nhau, nàng đáng tin, có thể làm cho hần cả đời liệt.

“Thực phi, người biết trầm ghét nhất hai loại nữ nhân thôi?”

“Hoàng thượng ngài nói.” A Cửu đón nhận ánh mắt của hần, mỉm cười.

“Một loại là rất có tư sắc, lại tự cho là đúng nữ nhân.”

“Một loại khác đâu?”

“A!” Hần lại lần nữa câu dẫn ra nàng hàm dưới, tượng xem kỹ con mồi bình thường, nhưng ánh mắt, chán ghét mà xa cách, “Một loại khác chính là thực phi loại này, không hề tư sắc, còn tự cho là đúng nữ nhân.”

Nói xong, hần như thay đổi một người như nhau, trên người tản ra làm cho người ta run rẩy sát khí, gần như sưu cao thuế nặng đem nàng đẩy ra, “Cổn!”

A Cửu đại thở phào một cái, y phục cũng không cùng chỉnh lý, xoay người rời đi.

Cổn, nàng ước gì việt cổn càng xa.

Nếu như này Khanh Vũ phi tử Khanh Vũ, nàng đêm nay sẽ dứt khỏi hoàng cung .

Sau đó vừa mới chuyển thân, Quân Khanh Vũ kia chán ghét thanh âm lại truyền tới, “Người cho trầm đứng lại!”

“Hoàng thượng, ngài là muốn thần thiếp cổn, hay là muốn thần thiếp đứng lại?”

“Cầm đèn, đứng ở bình phong bên ngoài.” Hần chỉ chỉ bên cạnh một tòa lưu ly hoa đăng, chính mình rút đi áo khoác, nghiêng người đưa lưng về phía A Cửu nằm ở trên giường.

A Cửu khí tiết, cảm tình hỗn đản này là muốn nàng cho hần cầm đèn.

Tóc đen như thủy tiên bàn triển khai ở tại trên gối đầu, sấn được hần bóng lưng gầy gò, nhưng mà tư thế ngủ nhưng có chút cứng ngắc, kia bên người tay cũng vô ý thức ta thành nắm tay.

Trong lòng học thuyết, loại này tư thế ngủ người ta nói mình nội tâm hần không có cảm giác an toàn.

Đợi vài giây, A Cửu mới không có tâm tư quản hần, cầm đèn, chính mình ra bình phong.

Mà đồng thời, bên trong ngủ say người kia xoay người ngồi dậy, tức giận tử đồng nhìn chăm chăm A Cửu chiếu vào bình phong thượng bóng dáng. Mặt của hần như trước đỏ bừng, trán mồ hôi hột vẫn chưa có hoàn toàn lau đi.

A Cửu rút lui đèn, phóng ở bên ngoài trên bàn.

Đèn bên trong có long diên hương, không lâu sau, nàng lại cảm thấy choáng váng đầu, ghé vào trên bàn, hôn đã ngủ.

Trong lúc ngủ mơ, tựa hồ ngồi một mộng.

Trong mộng, là lớn phiến tảng lớn xanh thẳm, còn có tảng lớn phiến bạch, huyền lệ đan vào khí một mảnh sạch sẽ trời xanh, cùng bách lục thảo nguyên.

Nàng đứng ở dốc đá trên, không xa địa phương, có thứ gì đó hướng nàng bên ba mà đến.

Như tuyết bàn mỹ lệ bờm, cao quý đẹp một sừng, mạnh mẽ cao ngất mã thân, kia dĩ nhiên là tức khắc toàn thân tuyết trắng một sừng thú, cũng trong truyền thuyết vật biểu tượng —— kỳ lân.

Kia kỳ lân đứng ở trước người của nàng, ngẩng đầu lên, lại là một đôi giống như lan tử la diêm dứa lẳng lơ tử con người.

Tử đồng? !

Nàng cả kinh vội mở mắt ra, đúng vậy, không sai, nàng nhìn thấy chính là một đôi màu tím tròn mắt, còn mang vào hé ra làm cho không người nào so với chán ghét mặt —— Quân Khanh Vũ.

“Thực phi, xem ra, người ở trên bàn, cũng ngủ rất ngon.”

Kia Quân Khanh Vũ đang đứng ở bên cạnh bàn, cúi người chấp tay, chính hí mắt, quan sát A Cửu.

A Cửu theo trên bàn bò dậy, đứng ở một bên, “Hoàng thượng tỉnh?”

Nàng trước khi ngủ chỉ là khỏe khỏe y phục, kinh qua một đêm, đã sớm rối loạn. Mà trước dùng cây trầm đơn giản vén ở sợi tóc cũng chẳng biết lúc nào tản ra, lộ ra trắng nõn cổ cùng gầy gò xương quai xanh. Mà mặt cũng bởi vì ngủ thái, mà hơn chia ra đỏ ửng, đảo thêm mấy phần biếng nhác cùng mị thái.

“Nhìn dáng vẻ của người, này gỗ đào bàn so với sàng thoải mái thôi. Nếu không, sau này trăm tứ nó vì ngọc của người sàng.”

A Cửu cảm quần áo lôi kéo, cũng phát hiện Quân Khanh Vũ quần áo xốc xếch, vành mắt có chút phát thanh.

“Hoàng thượng tối hôm qua ngủ được không tốt?” Nàng nhú mày cười, tiến lên làm bộ phải đem tay đặt ở bên hông hấn, “Thần thiếp đến cho người thay y phục đi.”

Quân Khanh Vũ sắc mặt hơi một liên, cấp tốc lui về phía sau một bước, “Người nghĩ cho trăm thay y phục? Còn phải học một ít.”

Nói, ánh mắt quét một vòng xung quanh, cuối cùng rơi vào trên bàn trang điểm chu trầm thượng.

Tiến lên cầm lấy một cái, kia chính là khuya ngày hôm trước Mạc Hải Đường trong cung .

“Vinh quý phi đợi người không sai, quý trọng như vậy trăm cài tóc đều cho người.” Hấn đem trầm cài tóc cầm trong tay, sau đó ý vị thâm trường nhìn về phía A Cửu, “Sau này, hai người các người cần phải hảo hảo ở chung.”

Nghe bọn hấn vừa nói như thế, A Cửu nhớ tới, tuyển phi đại diện thượng, vinh quý phi cũng không có xuất hiện.

Đều nói hoàng đế này yêu thích mỹ nữ, thế nhưng mỗi nữ tử thịnh sủng cũng không quá ba tháng, chỉ có vinh quý phi trường sủng không suy, có đồn đại hai người là thanh mai trúc mã.

Chính cảm thán sẽ là như thế nào nữ tử, kia Quân Khanh Vũ lại đi tới, kéo A Cửu tay, đem nàng một phen duệ vào bình phong bên trong.

Kia trên giường, thành linh bày đặt hé ra thêu long phượng khăn lụa, điều này làm cho A Cửu nhớ tới, cổ đại quen lý do lạc hồng phong tục, chẳng lẽ là, này niên đại cũng có.

Còn chưa có khai hỏi, Quân Khanh Vũ đã vừa nàng tay trái áp ở tại khăn tay thượng, cây trầm một mặt muốn thứ - tiến ngón tay của nàng.

“Người không sợ sao?” Hấn cũng không có thứ - đi vào, hơn nữa cười tà hỏi nàng.

“Hoàng thượng, nếu như ta sợ, người sẽ thả ta?” Nàng hỏi lại.

“Sẽ không.”

“Đó chính là .”

“Thực phi, tay người, rất đẹp.” Quân Khanh Vũ ánh mắt có chút ngẩn ra nhìn A Cửu tay.

Cặp kia tay, tinh tế như tay mềm, móng tay phần hồng êm dịu, như sương sớm trên châu, ngón tay càng nhẵn nhụi như ngọc, không gặp bất luận cái gì tế văn.

Thậm chí A Cửu cũng không khỏi cảm thán, đôi tay này, đích xác rất đẹp.

“Đã rất đẹp, kia hoàng thượng sẽ luyện tiếc sao?”

“Sẽ không, bởi vì, trẫm không thích người.” Hắn cuối cùng một chữ, mang theo trào phúng lạnh lùng.

“Đã như vậy.” A Cửu theo trong tay hắn cầm lấy trâm cài tóc, đầu ngón tay hướng đầu ngón tay một thứ, đỏ sẫm máu tươi ngưng kết thành châu, sau đó hạ ở khăn tay thượng.

Nàng thà rằng tự thương hại, cũng không chịu người khác ở trên người nàng lưu lại vết sẹo.

Mà ngày đó sáng sớm, để đô thể nhưng hạ nổi lên này năm trăn đầu đại tuyết.

28. Chương 28

Tuyết bay lả tả rơi xuống, bắt quá nửa canh giờ, toàn bộ hoàng cung liền một mảnh ngân bạch, A Cửu ôm kia chỉ hồ cừu ấm lò sưởi tay, có chút lo nghĩ nhìn bên ngoài.

Thân thể nàng không được thụ hàn, nhưng mà, trong lòng nàng hoài nghi Quân Khanh Vũ cùng ngọc bội sự tình, trước hạ có cơ hội ở trong cung đi một vòng, thể nào cũng so với buổi tối cũng được quan sát địa hình hảo.

Cuối, nàng vẫn là quyết định, mang theo Thu Mặc giẫm tuyết động ra cửa mình tắm cung.

Cái gọi là thực phi, bắt quá là một cái tên, Quân Khanh Vũ ngoại trừ kia không vậy cá ngọc bội, cũng không có bất luận cái gì thưởng cho đến nàng ở đây, thậm chí còn, y sam, vẫn là nguyên lai Mai Tư Noãn tự hành theo ngoài cung mang tới .

Thể cho nên, so với cung nữ, A Cửu mặc, đều có vẻ keo kiệt đứng lên.

Quá dịch trong ao mặt đã kết lên miếng băng mỏng, A Cửu mới vừa đi tới trên cầu, đối diện đột nhiên tới một đội người.

Phía trước hai dẫn đường thái giám, phía sau tám cung nữ, lại phía sau có một cỗ lộ vẻ mãnh đuổi xe. Mà mã phía sau xe tựa hồ còn có một đám người, thể nhưng quá xa không có cách nào thấy rõ.

Này trăn thể, đảo không giống như là người bình thường, nhưng mà, mà lại cầu quá nhỏ, A Cửu đã đi tới cầu trung gian đang định xuống cầu, không có lý do gì lui về sau.

Liền nghiêng người đứng ở cầu lan biên, tính toán để cho bọn họ quá khứ.

“Ba, ba! .” Nhưng mà, kia xe còn chưa có quá, mấy bạt tai liền sinh sôi quăng qua đây.

Tới đột nhiên, A Cửu lui về phía sau một bước, nhưng thật ra né tránh , mà đứng ở nàng bên cạnh Thu Mặc trên mặt nhất thời bị đánh ra mấy cái vết máu, ngã sấp xuống ở tuyết thượng.

“Cái nào cung không biết quy củ nô tài, thấy nương nương đuổi xe thể nhưng không dưới quỳ.”

Đánh người chính là hai cung nữ, một trong đó cung nữ chỉ vào Thu Mặc cùng A Cửu âm thanh sắc nhọn mắng.

Thu Mặc vội theo trên mặt đất bò dậy, sau đó quy quy củ củ quỳ gối tuyết thượng, kinh khủng nói, “Nữ tỳ không biết là nương nương đuổi xe, thỉnh nương nương tha mạng.”

Kia cung nữ thấy Thu Mặc quỳ xuống, liền quay đầu nhìn về phía A Cửu, lạnh lùng nói, “Vậy còn người? Còn xử ở chỗ này để làm chi, quỳ xuống.”

A Cửu tự nhiên sẽ không quỳ xuống, hơn nữa cũng không có phi tử hướng phi tử quỳ xuống đạo lý.

Kia cung nữ thấy A Cửu bất động, xông lên, dương tay lại muốn một bạt tai lại, nhưng mà lại ở chớp mắt, một đạo lãnh gió thổi qua.

Một bạt tai trong nháy mắt rơi vào kia cung nữ trên mặt.

A Cửu lạnh lùng nhìn chăm chăm bị đánh được sưng sốt cung nữ, “Người mới vừa rồi là không phải đánh nàng hai lỗ tai quang?” Nói xong, lại là một bạt tai ném quá khứ.

Mặc dù nàng hiện tại thân thể đại không như lúc trước, nhưng mà một bạt tai lực đạo, cũng không phải là bình thường nữ tử có thể thừa thụ.

Lúc này, kia cung nữ mặt lúc này sưng đỏ đứng lên, khóe miệng tràn ra một tia máu.

Một cái khác thái giám vừa thấy, chỉ vào A Cửu thét to, “Phản , phản , phản , đem này không quy củ tiện chân bắt lại.”

Dứt lời, mười mấy cung nữ thái giám đều vọt lên.

Thu Mặc vừa nhìn tình huống không đúng, vội theo trên mặt đất bò dậy, hộ ở A Cửu trước người, “Công công ngài hiểu lầm, đây là thực phi nương nương.”

29. Chương 29

“Bên ngoài làm sao vậy?”

Có thể nghe thấy Thu Mặc nói thực phi, kia đuổi trong xe truyền tới một giọng nữ, thanh tuyến hoa lệ mà biếng nhác.

“Quý phi nương nương, nơi này có hai không biết quy củ cung nữ.”

A Cửu trầm nghĩ, này phô trương bây giờ cũng chỉ có vinh quý phi mới dùng được với đi, trách không được, liền nô tài đều như thể kiêu ngạo.

“Quý phi nương nương, này là hiểu lầm. Hôm nay thực phi nương nương nghĩ đến nhìn tuyết, nữ tỳ sơ vào trong cung, không nhìn được được nương nương đuổi xe, mới không cẩn thận xông tới . Kính xin nương nương khai ân.” Thu Mặc vội dập đầu giải thích.

Kia màn xe đạn ra một đôi cực xinh đẹp hai tay, sau đó chậm rãi xốc lên, trong nháy mắt, khi nhìn rõ người nọ khuôn mặt lúc, A Cửu trong lòng không khỏi ngẩn ra.

Nữ tử kia, tóc đen hệ thành vân kế, không có cái khác chu trầm, lại có một một đóa khai chính điểm hải đường, xinh đẹp hồng, sẵn được gương mặt đó có một loại đường hoàng vẻ đẹp.

Đỏ thắm sắc thêu hải đường y sam ở màu trắng hồ cừu đuổi qua triển khai, cô gái kia, chính là một đóa rõ ràng hoa hải đường, xinh đẹp tới cực hạn, cũng đẹp tới cực hạn, đường hoàng tới cực hạn.

Thảo nào, Quân Khanh Vũ sẽ vì nàng ở trong hoàng cung đều đủ loại hải đường, thảo nào, nữ tử này hội trưởng sung không suy.

Nàng trong lòng cuộn mình một cái nói không nên lời cái tên bạch mao súng vật cẩu đang ở ăn đông tây.

Mà nàng cũng miễn cưỡng mở mắt ra, nhẹ nhàng liếc mắt nhìn A Cửu.

Kia mắt hạnh hiện lên chỉ chớp lát kinh ngạc sau, lại là một loại chẳng đáng cười lạnh.

A Cửu cũng mà không muốn sự tình náo đại, liền hơi cúi người hành lễ, “Tư Noãn gặp qua quý phi...”

Không đợi nàng nói hoàn, Mạc Hải Đường một tiếng trào phúng hừ lạnh, “Mai thực phi là ta quân quốc tam đại mỹ nhân, cũng hoàng thượng tự mình sắc phong thực phi, liền ngươi này tư sắc cùng mặc... Cũng

không biết là cái nào trong cung giả mạo tới.” Nói xong, tay nàng nhẹ nhàng ngăn, này sớm có sở chuẩn bị thái giám lại vọt lên.

Những người đó hiển nhiên đều là rất có thân thủ người, A Cửu bị đụng đến cầu biên, mấy lần suýt nữa rút xuống.

Mười năm đến, nàng duy nhất sợ hãi đó là thủy, đặc biệt nước đóng băng. Mỗi lần nhìn thấy nó, mười năm trước đêm đó khuất nhục cùng ác mộng sẽ tuôn ra đến.

“Khụ khụ khụ...” Đại tuyết bay xuống ở trên mặt, A Cửu toàn thân đông lạnh được đau nhói, ho có chút đứng không vững.

Mà những người đó phách chưởng hướng che chở nàng Thu Mặc đánh tới, A Cửu quá sợ hãi, những người đó nơi đó là đánh người, quả thực là sát nhân, bọn họ tìm xem đều phải đánh hướng muốn hại.

Rõ ràng chính là muốn thủ nàng tính mạng mà đến.

Cũng bất chấp cái gì, A Cửu dính phổi bộ đau đớn, nhắc chân cấp tốc đá hướng những người đó đầu gối, không chế lực đạo được vừa vặn, những người đó sôi nổi đau đến đau trên mặt đất, ngày kế so với phát hiện toái cốt.

Nhìn thấy người một đám người rơi nước ao trung, Mạc Hải Đường con người sắc mặt lạnh, đột nhiên buông trung súng vật.

Con chó kia dữ tợn đỏ đậm hai mắt, liệt bén nhọn răng hướng A Cửu vọt tới.

A Cửu vừa thấy, kéo Thu Mặc vội vàng lui về phía sau —— con chó kia có chút không bình thường!

30. Chương 30

Cầu diên rồi tựa như há mồm quần quít lấy A Cửu cản, A Cửu một cước lại đạp tới, không ngờ, con chó kia thân thể bắn ra, đánh rơi quả dịch trì miếng băng mỏng trên, ói ra mấy ngụm máu tươi, thể nhưng tử.

Lúc này, những người khác cũng đình chỉ tranh đấu, mỗi người mặt lộ vẻ khủng hoảng.

Mạc Hải Đường theo đuổi trên xe vọt xuống tới, kinh ngạc nhìn băng thượng cầu, sau đó chỉ vào A Cửu, “Người... Thể nhưng giết chết hoàng thượng cầu. Người thể nhưng giết chết Lạc nhi...” Nói, đỏ sẫm móng tay nắm lấy A Cửu y phục, phải đem nàng đẩy xuống quả dịch trì.

A Cửu thân thể hơi nghiêng, kia Mạc Hải Đường giẫm tuyết trượt đến trên mặt đất.

Lúc này, tiếng kinh hô một mảnh.

“Thực sự là phản , người thậm chí ngay cả nương nương cũng dám thương.”

“Hoàng thượng giá đáo.”

Một cái khác thái giám bén nhọn thanh âm truyền đến, mọi người vừa nghe, đều sôi nổi quỳ xuống.

A Cửu thở dài một hơi, biết việc này là Mạc Hải Đường có chuẩn bị mà đến. Cũng chỉ được cản rằng quỳ gối tuyết lý, lại bởi vì quá lạnh, có chút ủng hộ không được.

“Hải đường, ...” Quân Khanh Vũ đi tới trên cầu, như trước một thân tuyết trắng, tóc đen dính một chút hoa tuyết, thần tình lạnh nhạt mà xa lạ liếc mắt nhìn quỳ trên mặt đất A Cửu, ánh mắt cuối cùng rơi vào Mạc Hải Đường trên người.

“Hoàng thượng.” Mạc Hải Đường tựa bị ủy khuất lớn lao, đẩy ra cung nhân, tựa ở Quân Khanh Vũ trong lòng khóc lên, “Hoàng thượng, này không biết từ đâu cái trong cung chạy tới nô tài, nàng tự xưng mai thực phi, không chỉ đánh của ta cung nhân, bị thương ta, thậm chí... Nàng còn giết Lạc nhi.”

Dựa vào!

“Quý phi nương nương, người sợ là nói ngược. Là của người cung nữ muốn ra tay đánh người của ta, cũng là người phải đem ta đẩy xuống hồ nước này, về phần, con chó kia, cũng là nó trước cắn người.”

A Cửu nhin không được mở miệng nói.

“Người giết nó?” Quân Khanh Vũ liếc mắt nhìn mặt băng thượng cầu, con người sắc rùng mình nhiên, cơ hồ là cừu thị nhìn A Cửu.

“Là nó cắn ta, hơn nữa, ta cũng không biết nó chó của người.” MD, mặt chó thượng viết người Quân Khanh Vũ ba chữ!

“Muốn chết!” Quân Khanh Vũ đi tới, đột nhiên nắm A Cửu cổ.

Đầu ngón tay hần thon dài lạnh lẽo, lúc này, lực lớn vô cùng, như chủy thủ như nhau kháp cổ nàng, kia tử đồng lý hận ý, làm cho trong lòng nàng phát lạnh, “Trẫm vốn là không thích người, không ngờ người còn chưa có tự mình hiểu lấy, muốn đập trên mũi mặt.”

“Hoàng thượng, chẳng lẽ người nên vì một con chó, giết thần thiếp?”

Rõ ràng không biết này cái gì Quân Khanh Vũ, rõ ràng lần đầu tiên nhìn thấy hần liền chán ghét, nhưng là vì sao, ở lần đầu tiên nghe được tên này lúc, trong lòng không hiểu khó chịu, mà lúc này, trong lòng thế nhưng cũng đột nhiên dâng lên cái loại cảm giác này.

“Đối trẫm mà nói, người còn không bằng con chó kia. Hiện tại, trò chơi ngoạn xong.”

Ngón tay hần buông lỏng ra nàng, sau đó đứng dậy, lạnh lùng nói, “Người tới, đem này giả mạo mai thực phi, thương tổn vinh quý phi tiện tỳ kéo xuống xử tử.”

“A!”

Thu Mặc vừa nghe, vội ôm A Cửu đông lạnh được cứng ngắc thân thể, “Hoàng thượng, đây là thực phi nương nương.”

31. Chương 31

A Cửu sưng sốt, mới vừa nghe thanh hần nói là, giả mạo thực phi.

Hần thể nhưng làm bộ không biết nàng!

Ánh mắt mờ mịt rơi ở phía xa, nàng mới thỉnh thoảng phát hiện, nguyên lai... Sự tình phát sinh tiền, hần đuổi xe dừng ở xa xa.

Hần Quân Khanh Vũ thấy được sự tình từ đầu đến cuối, lại trang tác không có gì cả nhìn thấy, thậm chí, nói nàng giả mạo.

Mấy đại nội cao thủ đem Thu Mặc kéo khai, dè lại A Cửu song chưởng.

“Quân Khanh Vũ! Người rốt cuộc là có ý gì? Tại sao muốn nói ta giả mạo?”

“Ba!” Một bạt tai gào thét mà đến, móng tay đeo quá mặt của nàng, A Cửu ngẩng đầu, kia Mạc Hải Đường qua đây, thế nhưng thừa dịp nàng bị áp chế, mà cho nàng một bạt tai.

Đối phương đường hoàng mỹ lệ cười, mang theo thắng lợi con người chiếu ra A Cửu huyết nhục mơ hồ mặt,, “Hoàng thượng tục danh cũng là các người loại này nô tài nếu kêu lên sao? Hoàng thượng, ta xem đừng tiện nghi này trung nô tài, phải đem nàng đầu lưỡi cắt rụng.”

Quân Khanh Vũ không nói gì, ánh mắt rơi vào mặt băng thượng kia chỉ trên thi thể, tựa hồ rơi vào nào đó hồi ức.

Mạc Hải Đường cuối cùng nhìn A Cửu tay, lộ ra vụn phần kinh ngạc.

A Cửu tay, ngón tay tái nhợt, lại mười ngón tinh tế, mỗi một căn cũng có như kim điêu tể mài tựa như mỹ lệ, hơn nữa nhìn đứng lên nhu nhược không có xương, thậm chí nhìn không thấy tể văn.

“Này đánh người tay, cũng cho nàng chém đứt.”

Một câu nói kia, tựa hồ đột nhiên đem Quân Khanh Vũ giật mình tỉnh giấc.

Ánh mắt của hắn cũng rơi vào A Cửu trên tay, lại là cười lạnh, “Người nói người là mai thực phi, vậy người dùng cái gì chứng minh người là? Thiên hạ đều đồn đại, nàng tài học thiên hạ, vậy người có thể sử dụng Mai Tư Noãn ‘Mai’ tự, làm một thủ thơ sao? Nếu không, trẫm đem người cùng của người nha đầu cùng nhau vứt xuống biên thú xông quân!”

Sung quân... A Cửu lộ vẻ sầu thảm cười, đó không phải là quân - kỹ?

“Thế nào làm không được?” Hắn liệu định nàng làm không được, bởi vì ngày ấy ở đại điện trên, nàng nói, nàng sẽ không tác thơ.

”Di vườn đông mai khai, yếu ớt hoa mai đến, phương tâm hướng xuân tẫn, lại là vô duyên đến,

Xuân lâm đào lý khai, mưa thu nhuận cúc cánh hoa, hạ nổi trên mặt nước liên khiết, đông đến tuyết mai bạch,

Khanh khanh giai nhân tâm, ngoái đầu nhìn lại khuynh thành liếc, thỉnh quân đem mai thái, lấy biểu trong lòng cảm,

Xuân vườn vạn hoa nở, duy mai không gặp ở, đã rơi vô tình đất, chỉ có tàn hương ở.”

A Cửu nhẹ nhàng thì thầm, lúc này, Mạc Hải Đường đã thay đổi sắc mặt, trong mắt có một ti khó có thể tin.

Mà Quân Khanh Vũ, vẫn như cũ xuất hiện kinh ngạc.

A Cửu không vội, yên lặng đem còn lại một đoạn đọc lên đến.

”Góc tường sổ chi mai, lâm hàn một mình khai, xa biết không phải tuyết, chỉ có hoa mai đến,

Như tuyết theo gió bay, thương hại làm cho người thích, dừng nhìn kiều linh tiểu, gió tuyết ngông nghênh ở,

Đãi quân lại tìm đến, lại duy mai độc khai, mơ hồ xinh đẹp nữ ảnh, độc ôm cô băng ai,

Tri kỷ chỉ có nguyệt, đối đình mãn hương tuyết, nếu là chưa xong duyên, đãi làm lại sinh duyên.”

Đương cuối cùng một đọc lên đến lúc, nàng dư quang nhìn thấy Quân Khanh Vũ thậm chí lơ đãng run lên, giấu ở hồ cừu dù sao cũng phải tay cũng chậm rãi nắm chặt.

Cùng lúc đó, cách đó không xa truyền tới một quen thuộc dễ nghe thanh âm, “Đệ nhất thiên hạ tài nữ, quả nhiên phi mai thực phi mạc chúc, Cảnh Nhất Bích hôm nay có hạnh nghe thấy này thơ, thực sự tam sinh hữu hạnh.”

32. Chương 32

Lông ngỗng bàn gió tuyết trung, có một người bung dù mà đến, một thân đậm lục sắc y sam bên ngoài lung nhất kiện tuyết sắc áo choàng, không có bất kỳ trang sức, nhưng mà lại là không che giấu được hắn tao nhã.

Thậm chí còn, kia đẹp được đường hoàng Mạc Hải Đường, kia săn diễm bàn hồng sắc, bắt quá tại nơi màu lam nhạt con người sắc đầu ngón tay, đã ở trong nháy mắt buồn bã xuống.

Cảnh Nhất Bích chậm rãi đi tới Quân Khanh Vũ trước người, tới gần A Cửu, trong tay ô vừa vịn ở nàng đỉnh đầu, vì nàng chặn lông ngỗng bàn đại tuyết.

“Thục phi, ngài đây là...” Đến gần thấy rõ nàng trên mặt máu, Cảnh Nhất Bích lam sắc trông mắt lộ ra một tia kinh ngạc, sau đó nhìn hai thị vệ, “Thục phi là phạm vào chuyện gì, muốn hai đại nội thị vệ giam.”

“Bích công tử. Người có biết, nữ nhân này giết chết Lạc nhi.” Mạc Hải Đường cười lạnh một tiếng.

Cảnh Nhất Bích nhìn quá dịch tì thượng kia màu trắng thi thể, con người sắc buồn bã chỉ chốc lát, “Thục phi nương nương tính cách ôn hòa, sợ rằng trong này có hiểu lầm đi.”

Quân Khanh Vũ khoe môi cười, tử đồng dừng có thâm ý nhìn A Cửu, “Thục phi, quả nhiên là người a. Không ngờ, người thật đúng là ‘Thâm tàng bất lộ’ a, trách không được, ngay từ đầu, trầm cũng không có đem người nhận ra.” Nàng nói hần không sống làm thơ, kia vừa cái kia là cái gì?

‘Nếu là chưa xong duyên, đành làm lại sinh duyên’

Nhưng mà, hần vẫn là không có làm cho nàng đứng dậy, mặc dù nhìn thấy nàng đã đông lạnh được sắc mặt tử thanh.

“Xem ra mới vừa rồi là có hiểu lầm. Hoàng thượng, bên ngoài gió tuyết chính đại, nghe nói mai thực phi có hàn tật, chẳng thà trước tống nàng hồi cung trung.” Cảnh Nhất Bích lo lắng liếc mắt nhìn A Cửu.

“Cũng được. Thục phi, kia Lạc nhi thi thể là người nhét vào ao lý, vậy cũng làm phiền người đem nó dẫn tới đi.”

Nói thế vừa rơi xuống, liền Thu Mặc đều biết, hoàng thượng cũng không tính buông tha A Cửu. Biết rõ nàng có hàn tật, còn làm cho nàng đến kia kết băng ao trung.

“Hoàng thượng. Nữ tử đi lấy đi.” Thu Mặc vội dập đầu, tay áo quét tới rơi trên mặt đất kia chỉ ẩm lò sưởi tay.

Ở tuyết trung lăn một vòng, kia hồ cừu lò sưởi tay phịch một tiếng rơi vào rồi nước ao trong.

“A?” A Cửu tính toán tránh thoát đại nội thị vệ, nhưng mà hồ cừu đã không có vào sâu thăm nước ao trong.

Trong mắt lướt trên một tia bi thương, nàng giãy giụa theo trên mặt đất bò dậy, thậm chí đều chưa kịp đi lau trên mặt máu tươi, liền hướng bên hồ lung lay lắc lắc đi đến, “Ta đi lấy.”

Nhưng mà trạm ở bên hồ... Nhìn kia di động khối băng, cùng sâu thăm nước hồ, A Cửu đầu tựa hồ muốn hé bàn, trên mặt tuôn ra thật lớn thống khổ cùng sợ hãi

Nam nhân kia dơ bẩn tay, buồn nôn nhe răng cười, nàng thét chói tai, mười một khóc.

Đến cuối cùng bị ném nhập kết băng nước sông trong.

Quân Khanh Vũ đứng ở trên cầu, nhìn nữ tử kia. Sắc mặt nàng trắng bệch, thân bạch y, suy yếu tựa hồ đã muốn dung nhập tuyết trung, nhưng mà lưng thẳng tắp.

Bất quá, này là lần đầu tiên, ở trong mắt nàng thấy được sợ hãi cùng sợ hãi, thậm chí, khi hần dám nói phải xử tử nàng lúc, nàng như trước vẻ mặt chẳng đáng, không có một tia ý sợ hãi.

Một thân ảnh màu trắng xẹt qua, nếu như phiên hồng bình thường xoay tròn trở về.

Cảnh Nhất Bích thu hồi Lạc nhi thi thể, đưa cho bên cạnh Tả Khuynh, sau đó nói, “Hoàng thượng tuyết này một chốc sợ rằng không dừng được.”

“Ở đây cách thực phi muội muội cung gần đây, chẳng thà đi vào trong đó đi.” Mạc Hải Đường liếc mắt nhìn Cảnh Nhất Bích, đáy mắt có một tia nghiêm nghị

33. Chương 33

Tả Khuynh là nhất phẩm đeo đao hộ vệ, thời khắc bảo vệ hoàng thượng, mà lúc này, lại ôm kia chỉ gọi Lạc nhi cầu ly khai .

Nhóm đội ngũ hạo hạo đặng đặng hướng tẩm cung của nàng đi đến thời gian, A Cửu trong lòng thực sự nghi ngờ. Con chó này không đơn giản đi, vì sao không đi tên là Quân Khanh Vũ.

“Thực phi.” Vì thế mọi người đi ra, duy nhất Cảnh Nhất Bích vẫn là đứng ở bên người nàng.

“Cám ơn Bích công tử.”

“Mặt của người, này.” Cảnh Nhất Bích từ trong ngực lấy ra một tờ ti quyên, đưa cho A Cửu, “Lau lau.”

Nàng lúc này mới nhớ tới, vừa Mạc Hải Đường móng tay quất được chính mình về mặt là máu. Lúc này chính mình, nhất định rất xấu đi.

“Cám ơn.”

A Cửu cúi đầu liếc mắt nhìn trong tay hấn khăn tay, màu trắng ti quyên, bên cạnh thêu một đóa hoa lan.

Nhưng mà nàng không có tiếp, chỉ là xoa người đi.

Không phải là không muốn, mà là không muốn liên lụy hấn. Vì thế, theo hấn đến, đến giúp nàng giải vây, đến bây giờ, nàng cũng chưa từng ngẩng đầu nhìn quá hấn liếc mắt một cái.

Thu Mặc bỏ đi y phục trên người phi ở A Cửu trên người, đỡ nàng động tựa bằng thân thể chậm rãi trở lại tẩm cung.

Dọc theo đường đi, có bao nhiêu người xem qua, che miệng khẽ cười bỏ đi, thậm chí, A Cửu cũng nhìn thấy thời bích oán.

Tới của mình tẩm cung, Quân Khanh Vũ đã cùng Mạc Hải Đường ngồi ở vị trí chờ nàng.

“Người hôm nay phạm không sai tiểu, quấy nhiễu hải đường đuổi xe, rút chén trà, xin lỗi, hải đường tất nhiên cũng sẽ không truy cứu .”

Quân Khanh Vũ liếc liếc mắt một cái A Cửu, nàng thần sắc lại lần nữa khôi phục lạnh lẽ, tựa hồ thẳng thắn sợ hãi chưa bao giờ ở trên người nàng xuất hiện quá.

“Hoàng thượng, kỳ thực quấy rầy đuổi xe chuyện này cũng không thể toàn quái thực phi.” Hải đường nói tiếp nói, “Hôm qua sắc phong, thần thiếp cũng chưa từng thấy qua nàng. Hôm nay, chúng muội muội đều đến thỉnh an, lại không nhìn tới thực phi, thần thiếp nghe nói mai thực phi thân thể không tốt, liền dẫn Lạc nhi đến xem. Bất quá... Hoàng thượng sao không có nhận ra đâu?”

Đây là đang nàng A Cửu tẩm cung, nhưng mà, Mạc Hải Đường lại là không chút nào tị hiềm dựa vào ngồi ở Quân Khanh Vũ trong lòng, cười tươi như hoa.

“Tối hôm qua trời tối, trầm qua đây ngồi một tao, đối loại này tư sắc nữ nhân trầm thế nào nhớ.” Tựa hồ nhắc tới Lạc nhi hai chữ, Quân Khanh Vũ trả lời được có chút không yên lòng.

“Hoàng thượng?” Mạc Hải Đường cả kinh kinh ngạc, “Người hôm qua chỉ là đi một tao, kia... Kia hôm nay quá giữa hậu cung đưa qua long phượng thêu khăn thượng .”

Lúc này, Quân Khanh Vũ cùng A Cửu hai người đều là cả kinh, đến không nghĩ đến, kia Mạc Hải Đường lại đột nhiên còn nín chặt này không buông.

A Cửu nhất thời sáng tỏ, này Mạc Hải Đường như vậy nhằm vào nàng, chỉ sợ cũng là bởi vì kia trương mang máu khăn tay. Này không phải cũng là nguyên lai Quân Khanh Vũ làm như vậy mục đích sao?

“Đó là thêu sợ, trầm đối loại nữ nhân này căn bản không có hứng thú, thế nào sẽ bính nàng.”

Mạc Hải Đường trong mắt có thoải mái cười, “Kia thực phi vì sao đưa như thế hé ra khăn lụa đâu?”

Vừa lúc đó, lúc trước bị đánh cung nữ đột nhiên theo A Cửu nội điện chạy đến, cầm trong tay hé ra giấy “Nương nương, nơi này có một phong thư.”

Trong điện mọi người, Cảnh Nhất Bích, A Cửu, Thu Mặc, bao gồm Quân Khanh Vũ thần sắc đều là một bạch.

Kia trương gấp giấy, vừa lúc là Cảnh Nhất Bích viết cấp A Cửu giấy ký.

Muốn lúc này lấy ra, nàng cùng Cảnh Nhất Bích thế nào thoát được can hệ? !

34. Chương 34

“Chết tiết nô tài.” Nhưng không ngờ, lúc này Quân Khanh Vũ một tiếng lãnh a, long nhan giận dữ, “Ở đây dù gì cũng là thực phi tửm điện, cũng cũng người một nô tài có thể loạn lục soát , trẫm nhìn người càng phát ra giả rồi hồ đồ, này đầu nên dọn nhà.”

Kia cung nữ vừa nghe, sợ đến run run quỳ trên mặt đất, “Hoàng thượng tha mạng, tha mạng.”

Hữu Danh mắt sắc, tiến lên theo kia cung nữ trong tay trừu đi giấy ký, trình đến Quân Khanh Vũ trong tay.

Mai tiểu thư chỉ nói, ghi nhớ.

Trung gian kia ba chữ dùng bút vẽ loạn che giấu đi. Quân Khanh Vũ bất động thanh sắc thu lại, ánh mắt thâm trầm nhìn A Cửu.

“Hoàng thượng, thần thiếp nhìn chuyện này chắc chắn có kỳ quặc, thực phi dùng hé ra giả khăn lụa đưa đến thái hậu chỗ ấy, tất nhiên là trong lòng có quỷ, muốn che giấu cái gì. Thần thiếp nhìn, hẳn là làm cho đám cung nữ lại nghiệm...”

“Quý phi.” Quân Khanh Vũ nhẹ kêu một tiếng, tử đồng lạnh lùng, “Trẫm chỉ có định đoạt.”

“Là.” Mạc Hải Đường yên lặng theo trên người hắc đứng lên, sau đó lui về một bên, trên mặt đến có chút kính nể vẻ.

“Hữu Danh, truyền trẫm khẩu dụ, thực phi hôm nay không tuân thủ trong cung quy củ, chưa hướng quý phi thỉnh an hành lễ, cũng quấy nhiễu giá đuổi, còn đối cung nhân viên vung tay, có nhục phụ đức. Ngay hôm đó khởi, này mai ẩn điện liền vì phế cung, Mai Tư Noãn vì thứ người, chung thân chết giả trong cung, mà những người khác không có thánh chỉ, cũng không thể nhập này cung, vì lệnh trẫm.”

Nói xong, Quân Khanh Vũ không quay đầu lại một mình ra mai ẩn điện, lưu lại một đàn mờ mịt không biết phải làm sao người, đứng ở chỗ cũ.

35. Chương 35

Một đêm thực phi, ngày kế thứ người.

Nàng Mai Tư Noãn hôm qua sắc phong đại diện thượng, cũng bởi vì một ‘Xấu phi’ mà danh dương đế đô, danh dương quân quốc.

Hôm nay, nàng Mai Tư Noãn tên lại đem bay qua đế quốc, bởi vì một đêm ‘Tin một bề’ sau, liền bị biếm lãnh cung.

Mạc Hải Đường nhìn trên mặt đất cái kia, vẻ mặt là máu, lại mặt mang tươi cười nữ tử, có chút không cam lòng mang theo cung nhân đi ra ngoài.

“Tiểu thư... Tiểu thư.” Thu Mặc quỳ trên mặt đất, ôm thật chặt A Cửu, “Đều là Thu Mặc không tốt, là Thu Mặc liên lụy ngài.”

“Thu Mặc, đây là chuyện tốt.” A Cửu cười cười.

“Đúng vậy, Thu Mặc, đây là chuyện tốt.” Cảnh Nhất Bích như trước không có đi, ánh mắt của hắn nhìn về phía A Cửu, “Thực phi, hoàng thượng làm như vậy, có lẽ là vì bảo hộ ngươi.”

“Bảo hộ ta?” Sao có thể bảo hộ nàng, muốn chính là biện pháp dẫn vật nàng.

“Nếu kia trương đưa đến thái hậu trong tay khăn lụa, mặc kệ thật giả sợ rằng đều đúng thực phi bất lợi.” Cảnh Nhất Bích mỉm cười, nhìn nhìn vốn là thê lạnh mai ẩn điện, “Có đôi khi, lãnh cung ngược lại là chỗ an toàn nhất. Chỉ là, có chút tịch mịch mà thôi.”

Hậu cung ba năm, không người có con nối dõi, nếu như kia trương mang máu long phượng thêu khăn là thật, nàng kia A Cửu tất nhiên sẽ chết oan chết uổng.

Nếu như là giả, kia thái hậu tất nhiên sẽ truy cứu nàng khi quân chi tội, này chỉ sợ cũng sẽ diệt tộc.

Thế nhưng... Nếu như đối với một bị biếm lãnh cung thứ người, ai còn sẽ truy cứu?

Quân Khanh Vũ lúc trước rõ ràng chính là vì làm cho kia máu khăn làm cho nàng A Cửu khiến cho hắn nhân đồ ký, nhưng vì sao trái lại qua đây giúp nàng. Nếu như giúp nàng, vì sao ở quá dịch trì, cái loại này ánh mắt, lại muốn đem nàng đưa vào chỗ chết?

“Bích công tử, thần thiếp cả gan hỏi lại một vấn đề. Kia chỉ gọi Lạc nhi sủng vật... Rốt cuộc là?”

“Hai năm trước, cũng từng có một tượng thực phi như nhau mình diễm thiên hạ nữ tử tiến cung, sâu được hoàng thượng yêu thích. Nhưng mà, nữ tử kia mới vào cung ba tháng, liền chết bất đắc kỳ tử mà chết, hoàng thượng từng bởi vì giường một tháng. Còn nữ tử kia tử tử, chỉ để lại cùng mang vào trong cung khuyến sủng, Lạc nhi.”

36. Chương 36

Bởi vì âu yếm nữ tử tử, liền tận khả năng chiếu cố tốt có thể làm cho hắn hồi ức gì đó.

Vì thế, lúc đó nghe nói Lạc nhi tử, Quân Khanh Vũ trong mắt mới có đối với nàng sâu như vậy hận ý? !

A Cửu nhìn bên ngoài dày nặng tuyết đọng, có chút khó có thể tin, đảo nhìn không ra này chán ghét quỷ lại cũng là như vậy người si tình?

Nhưng thì thế nào, từ xưa đế vương nhiều vô tình?

Đạo lý này, giống như cùng sát thủ như nhau.

Cái gọi là thần tình, chẳng qua là chỉ chốc lát tham vui mừng.

Tới với Quân Khanh Vũ lúc đó đột nhiên thay đổi chủ ý giúp nàng nguyên nhân?

A Cửu không có suy nghĩ nhiều, đối Quân Khanh Vũ, ngoại trừ kia mai ngọc bội, nàng không có bao nhiêu hứng thú.

Tương phản, nhưng thật ra đối Mạc Hải Đường, hôm qua kia bút sổ sách, nàng thế nhưng nhớ kỹ.

Nàng không muốn người khác lưu lại thương, là bởi vì, ai đối với nàng lưu lại thương, nàng sẽ ai lưu lại mệnh.

Chờ tuyết tan chảy hậu, nàng tính toán lại đem hoàng cung đi một lần, nhất định phải tìm được kia ngọc.

Mai ẩn diện cung nhân ngoại trừ Thu Mặc, toàn bộ đều ly khai . Bất quá sáng sớm có người đưa tới mặt khác một cái ẩm lò sưởi tay mang vào một lọ thuốc cao.

Mặc dù không có lưu lại phiến ngữ, nhưng mà A Cửu cùng Thu Mặc đều biết, ở đế đô, ngoại trừ Bích công tử, cũng không có ai lại đối đại nhân lãnh cung phi tử phí tâm.

Thu Mặc ngày hôm qua vì bảo vệ A Cửu, trên mặt trên người cũng là tử thanh một tảng lớn. A Cửu đem được đưa cho Thu Mặc, mới phát hiện cổ tay nàng thượng có một trắng non dấu vết.

Ngày thứ bảy, tuyết hoàn toàn tan, ban đêm mặt trăng trong sáng, A Cửu thương thế cũng khá không sai biệt lắm, liền mặc y phục dạ hành, ẩn núp ra mai ẩn diện.

Đêm nay, nàng tính toán lại đi thăm hỏi Quân Khanh Vũ khả năng đi mấy địa phương.

Nếu như lại tìm không được kia khối ngọc bội, vậy rất có thể nàng đi nhầm thời không. Nàng sẽ suy nghĩ một cây đuốc đốt này hoàng cung, sau đó rời đi.

Tuyết dung hậu, buổi tối thần kỳ lãnh, không trung gió lạnh hiu quạnh, A Cửu mèo thất lưng đi ở tường vây thượng, lại đột nhiên phát hiện quá dịch bên ao có một gầy gò bóng lưng, mặc màu đen trường sam, đánh một phen quá dị bạch ô.

A Cửu trong lòng một lảng, chẳng lẽ là gặp quỷ —— lại không tuyết rơi mưa rơi, ai hơn nữa đêm đánh một phen bạch ô? !

Vừa muốn nhìn kỹ, bóng người kia, do như quỷ mị bình thường thoáng một cái đã qua, không có vào bên trái một tòa lầu mờ không ánh sáng viện.

Lập tức, thế nhưng nhìn Quân Khanh Vũ, mặc màu trắng hồ cừu, một mình một người dọc theo ao bên cạnh chậm rãi đi tới, cuối cùng cũng dừng ở viện cửa.

Một khắc kia, nhìn hẩn theo quá dịch trì lúc đi qua, A Cửu thật có một loại muốn hẩn đập đi xuống xúc động.

Chỉ là, một sát thủ tại sao có thể đã thảo kinh xà.

Bây giờ là giờ Sửu, cũng chính là hiện đại nửa đêm chừng hai giờ, Quân Khanh Vũ thế nhưng bỏ qua một bên Tả Khuynh Hữu Danh, một người chạy đến nơi đây đến, mà vừa cái kia bung dù người...

A Cửu mới biết lộ trình mặt có kỳ quặc, liền lặng yên đi vào theo.

Một cổ hư thối vị đạo trước mặt nhào tới, A Cửu vẫn là phủ phục ở tường viện trên, mới phát hiện ở đây đã hoang phế thật lâu, kia ‘Phương hoa viên’ ba chữ, đều bị kín bụi.

Nhìn nữa kia bung dù người thực sự giống quỷ như nhau biến mất, A Cửu không dám khinh thường, người nọ là quỷ hoàn hảo, không phải quỷ, kia có thể nghĩ công phu dùng cái gì rất cao, cao như vậy tường viện, nàng nhảy xuống cũng phải cẩn thận

37. Chương 37

Quân Khanh Vũ mặt ở dưới ánh trăng khác thường dạng tái nhợt, nhưng mà lại ẩn ẩn cảm thấy yêu dị vẻ đẹp, đặc biệt cặp kia tử đồng, lại có A Cửu chưa từng gặp qua thâm trầm cùng u buồn.

Hẩn đi qua trọng trọng đình viện, đi lại im lặng, tựa hồ mạn vô mục đích, lại có đem bên trong đều hành lang gấp khúc đều nhất nhất đi qua, cuối cùng, dừng ở một phòng tiền, đẩy cửa vào.

A Cửu trốn ở nóc nhà, lặng yên xốc lên mái ngói, lại kinh ngạc phát hiện, trong phòng bố trí ngăn gọn, giá sách, án bàn, khắc hoa sàng, còn có bàn trang điểm, hoàn toàn là không giống bên ngoài như vậy âm trầm tằng loạn, thập phần sạch sẽ, tựa hồ mỗi ngày cũng có người quét tước bàn.

Này đến tượng một nữ tử khuê phòng.

Quân Khanh Vũ đứng ở tây nam bên tường, ngửa đầu nhìn tường, góc độ này, A Cửu dám bảo có thể thấy rõ là hai bức họa. Nửa ngày sau, kia Quân Khanh Vũ giờ lên tái nhợt xinh đẹp tuyệt trần tay, phóng ở trong đó một bức họa thượng.

Một khắc kia, tượng dựng chạm tới cái gì cơ quan, tường lộ ra một bày đặt đông tây hợp —— hồng sắc vải nhung thượng, bày đặt một khối ngọc bội.

A Cửu toàn bộ tâm trong nháy mắt bị nhứ chặt: chính là kia khối kỳ lân ngọc!

Nguyên lai, nàng chưa đi sai thời không, nguyên lai, nàng còn có cơ hội trở lại, mà này Quân Khanh Vũ, cũng chính là trong lịch sử cái kia Quân Khanh Vũ.

A Cửu trong lòng mừng thầm, nhưng mà... Nàng thỉnh linh quay đầu lại, lúc này ngừng thở.

Kia âm trầm ánh trắng dưới, một mang theo bạch ngọc mặt nạ người, mặc quái dị màu đen áo choàng, đánh một phen màu trắng giấy dầu ô chính không hề chớp mắt ‘Nhìn chăm chăm’ nàng.

Lạnh lẽo phong gào thét mà đến, vén lên người nạ hắc bào cùng đủ thất lưng tóc dài, ở trong gió phần phật tung bay. Kia một cái chớp mắt, toàn bộ thế giới, tựa hồ cũng tại nơi phiêu bay áo bào cùng xoay tròn bạch ô trong lúc đó buồn bã, giạt mình giữa, đối phương giống như cùng theo địa ngục mà đến u hồn, quỷ mị mà kinh khủng.

A Cửu như trước vẫn duy trì phủ phục động tác, lại vô ý thức nắm chặt chủy thủ, tùy thời chuẩn bị công kích.

Nhưng mà, người nạ mục tiêu tựa hồ không hề A Cửu, trong tay ô không trung cấp tốc xoay tròn, cả người bay lên không theo ô mà đi, hơn thế đồng thời, một thân ảnh màu trắng nhanh như tia chớp đuổi theo.

Quân Khanh Vũ!

A Cửu sắc mặt vừa kéo, kia chán ghét quỷ khinh công giới như vậy? !

A Cửu không có đuổi theo, mà là vào kia gian phòng tìm kia khối ngọc bội.

Mà đầu tiên, tiến vào nàng mi mắt lại là một năm nhẹ nữ tử, tóc dài như ca, hồng y thủy tay áo đứng ở cao nâng trên khiêu vũ. Nàng nghiêng thân thể, tròn mắt ẩn tình, cười bên môi có hai lè cơn xoáy.

Nếu như nhớ không lầm, Quân Khanh Vũ kia chán ghét tên cười rộ lên, cũng có hai lè cơn xoáy. Lại nghĩ như vậy, đảo cảm thấy cô gái này cùng hắc dung mạo có vài phần tương tự.

A Cửu quay đầu, nhìn về phía mặt khác một bộ, kia một cái chớp mắt, nàng cả người như bị sét đánh bàn giạt mình ở tại xa xa.

Họa trung, tức khắc màu trắng kỳ lân đứng ở dốc đá trên, như tuyết bộ lông, đẹp thân hình, cao ngạo một sừng, còn có kia một đôi yêu dị màu tím con người. Nó cùng mình trong mộng nhìn thấy giống nhau như đúc, hơn nữa, tối làm cho nàng khiếp sợ không chỉ là kia kỳ lân, hơn nữa kỳ lân bên người đứng cô gái kia.

38. Chương 38

Tóc đen bạch y, lại là che giấu không được hé ra khuynh quốc khuynh thành mặt.

Nếu như nói Cảnh Nhất Bích dung mỹ kinh diễm thiên hạ, nếu như nói Quân Khanh Vũ yêu mị vô song, kia nữ tử này cũng tuyệt đối độc nhất vô nhị.

Là trọng yếu hơn là đẹp mặt mà không có chia ra ôn nhu vẻ, trái lại có một loại cao quý lãng nhiên khí.

Mà cặp kia màu đậm con người, cứ như vậy, cách họa, lại dường như xuyên việt ngàn năm thời không xem ra, bình tĩnh rơi vào A Cửu trên mặt.

“Người chết hậu, ta sẽ nhường người lột ra người gương mặt này.”

Một lạnh lùng thanh âm theo chân trời truyền đến.

A Cửu như ác mộng bàn lui về phía sau một bước, sau đó vô ý thức che mặt mình.

Hỏa lạt lạt thứ đau, coi như thật sự có người dùng một cây đao cắt vào mặt mình.

A Cửu gian nan thở hổn hển một hơi, mới chú ý tới, kia phó đồ phía dưới, thế nhưng viết hai chữ —— Nguyệt Ly, còn có một trăng non hình ấn ký.

Nàng nhận được này, ở Thu Mặc trên tay, đã từng gặp này ấn ký.

Nguyệt Ly, chẳng lẽ là Nguyệt Ly quốc?

Máu dung hậu đêm dị thường lạnh, mà gian phòng cũng một mảnh âm trầm, còn có bức họa kia, tổng cho nàng khác thường áp bách.

A Cửu đem vừa ngọc bội địa phương lật một trận, lại kinh ngạc phát hiện Quân Khanh Vũ thế nhưng đưa hân mang đi.

Sớm biết, nàng cũng đuổi theo.

Bên ngoài truyền đến ầm ầm tiếng bước chân, A Cửu lật trên người nóc nhà, rất nhanh hướng phía của mình tẩm cung chạy đi.

Dọc theo đường đi, lạnh lẽo hướng gió đao cắt mặt của nàng, hơn nữa mấy ngày trước thụ đông lạnh, ở lãnh cung trung không có được liệu, nàng hàn chứng càng ngày càng nghiêm trọng.

Đợi được tiến vào gian phòng, nàng nhin không được đỡ cột nhà kịch liệt ho khan đứng lên, môi giữa huyết tinh tràn đầy mẩn. Nàng quả thực không thể thụ đông lạnh.

“Tiểu thư.”

Phía sau, Thu Mặc ôm hồ cừu cùng lò sưởi tay lo lắng khiếp đảm nhìn như trước mặc y phục dạ hành A Cửu, tựa hồ do dự vài giây, mới cố lấy dũng khí tiến lên đem A Cửu lạnh lẽo thân thể khóa ở hồ cừu lý.

“Người sẽ không sợ ta giết người.” Trong tay nàng còn có chủ thủ, mặc dù Thu Mặc đối với nàng cẩn thận, nhưng mà nhiều năm vết đao liếm máu, nàng như trước không dám quá mức tin tưởng hân người. Thế nhưng, đối Thu Mặc, nàng lại chưa từng có nghĩ tới thực sự muốn giết.

Có thể chỉ là, nhắc nhở chính mình, muốn cùng ngoại nhân giữ một khoảng cách.

“Tiểu thư, người có ân với Thu Mặc.”

“Ha ha ha...” A Cửu sững sốt, thanh âm băng lãnh, “Ta khi nào có ân cùng người?”

Thu Mặc đỡ A Cửu đến tiểu giường trên, thay nàng đắp lên đệm chăn, “Tiểu thư ân, chính là tiểu thư người cho Thu Mặc tôn nghiêm.”

“Nguyệt nô trăm năm qua bị làm đồ chơi, làm chang kỹ, không có người cách, không có tự do, càng không có tôn nghiêm. Mà tiểu thư, ngài cho Thu Mặc, tôn quý nhất gì đó.”

Nguyệt nô, Nguyệt Ly quốc diệt vong sau, bách tính trở thành dê tiện nhất nô bộc, được xưng là nguyệt nô.

“Thu Mặc, Nguyệt Ly quốc ở nơi nào?” Ánh mắt rơi vào Thu Mặc trên cổ tay ấn ký, A Cửu nhớ lại bức họa kia.

39. Chương 39

“Ở Đông hải trên, so với Bồng Lai còn xa. Nơi đó thì ra là một khối thể nhân đều tìm không được Niết bàn, những quốc gia này người căn bản vô pháp đặt chân, nhưng mà trăm năm trước, Nguyệt Ly quốc xảy ra nội loạn, sau đó quốc phá.”

“Quốc phá, xảy ra chuyện gì nội loạn?”

Thu Mặc thân thể run lên, liếc mắt nhìn A Cửu, trong mắt lo lắng âm thầm chỗ đau, “Trăm năm trước, của chúng ta vương cùng kỳ lân thần thú đột nhiên chết đi, vì thế Nguyệt Ly quốc đã không có che chở, bị lục quốc phát hiện, sau đó bị công phá.”

“Kỳ lân?” A Cửu thành linh ngồi thẳng, kinh ngạc nhìn Thu Mặc, “Thật sự có kỳ lân?”

“Ân, ở Nguyệt Ly, mỗi một cái vương sinh ra, sẽ tương ứng sinh ra một cái kỳ lân bảo vệ vương. Vương tử, kỳ lân tử, kỳ lân tử, vương diệt.”

“Kia, trăm năm trước, của các người vương cùng kỳ lân chết như thế nào?” Kia trong mộng kỳ lân lại lần nữa hiện lên ở trong óc, A Cửu hô hấp càng phát ra khó chịu.

“Có người nói...” Thu Mặc ánh mắt mờ ảo, “Vương giết chết kỳ lân. Nhưng cũng có người nói, kỳ lân mà chết.”

Trong không khí một lần xuất hiện chỉ chớp lát trầm mặc.

... Rõ ràng tương hỗ sống nhờ vào nhau hai, một trong đó tử, bên kia cũng sẽ tử.

Kỳ lân, cũng cùng cấp với giết vương. Mà vương giết kỳ lân, cũng cùng cấp với a. Điều này hiển nhiên, có chút không thể nào nói nổi.

A Cửu phan lò sưởi, tay chậm rãi ấn áp lên.

“Thu Mặc, người thực sự tin, kỳ lân là tồn tại?”

Kỳ lân là cổ thần thú, như trong truyền thuyết long, nhưng mà, chỉ là truyền thuyết mà thôi, khoa cổ học gia cũng không thể lấy ra chứng cứ, chứng minh chúng nó là tồn tại.

“Tiểu thư, là thật. Thu Mặc tổ mẫu cũng có hạnh gặp qua, toàn thân nó tuyết trắng, hơn nữa còn là một đôi màu tím mắt, phi thường cao quý đẹp.”

“Màu tím con người?”

A Cửu ngăn ra, trong đầu nhưng thật ra hiện lên nổi lên Quân Khanh Vũ kia chán ghét mặt, “Vậy người nói, hoàng thượng mắt màu gì?”

“Hoàng thượng? Hoàng thượng mắt rất sâu, tượng mực, rất đáng sợ.”

Mực? A Cửu ho khan mấy tiếng, nhưng nàng rõ ràng nhìn thấy chính là màu tím.

“Kia trên tay người cái kia trắng non là bột sao?”

Ánh mắt cuối cùng rơi vào Thu Mặc trên cổ tay, cái kia trắng non cực kỳ đậm, nếu như không nhìn kỹ, cũng khó lấy phát hiện.

“Nguyệt Ly quốc nhân sinh xuống, vô luận nam nữ thì có loại này bột, nhưng có thể có chút người vị trí bất đồng, thế nhưng cũng có. Chính là bởi vì loại này bột, chúng ta trốn tới chỗ nào đô hội bị phát hiện.”

A Cửu lúc này mới sáng tỏ, trách không được kia một lần Thu Mặc như vậy chịu nhục, đều chưa từng nghĩ chạy trốn.

Không phải là không muốn, mà là căn bản liền trốn không thoát.

Mang theo này bột, mặc kệ đi nơi nào, đô hội bị khi dễ, thậm chí những quốc gia khác, đem nguyệt nô xem như kỹ.

Trong không khí, than củi phát ra bùng bùng thanh âm. Lạnh cung không người hỏi thăm, than củi chưa đủ, Thu Mặc đem chậu than đẩy hướng A Cửu, chính mình thì đông lạnh được có chút phát phát run.

“Thu Mặc, thu thập xong đông tây, quá hai ngày chúng ta phải ly khai nơi này.”

40. Chương 40

Ánh trăng có chút hơi mơ hồ, năm nay để độ khí trời có chút quỷ dị, tuyết vừa mới tan chảy, lại cảm giác được tựa hồ lại có một hồi đại tuyết hạ xuống.

Trong viện hoa hải đường một đường xinh đẹp quá khứ, Hữu Danh, Tả Khuynh yên tĩnh theo ở Quân Khanh Vũ phía sau, nhỏ giọng nói, “Hoàng thượng, như ngài sở liệu, kia người đeo mặt nạ tựa hồ thật đúng là cùng cái nào Nguyệt Ly có quan hệ. Tháng trước Sở quốc Trần thị bộ tộc bị giết, của chúng ta ám người đã điều tra rõ, đích thực là một nhóm giữ tại Nguyệt Ly tử sĩ gây nên. Bất quá, kia Trần thị làm quá phận, đối Nguyệt Ly quốc nữ đồng đều không buông tha.”

Quân Khanh Vũ con người sắc rùng mình, “Kia đích xác cũng nên tử. Nghe nói Sở quốc còn có lưu có đối Nguyệt Ly người thập đại cực hình.”

“Đúng vậy. Mười ngày trước bọn họ ở quảng trường xử tử một gã Nguyệt Ly nam tử, nghe nói khiến cho Nguyệt Ly người phẫn nộ, có người đốt cửa hàng.”

“Xem ra, Sở quốc đã loạn.” Quân Khanh Vũ khóe môi có một ti cười nhạt, ánh mắt rơi vào Tả Khuynh trên người, “Các người nói một chút, này ứng chính cái gì?”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, không rõ vị thiếu niên này để vương ý tứ.

“Thủy có thể tái thuyền cũng có thể phúc thuyền.”

Khóe miệng tươi cười không khỏi giảm đi, trong đầu lại là đột nhiên chiếu ra nói lời này nữ tử.

Kia tái nhợt vô sắc mặt, lại có một đôi quật cường mắt, nhìn người lúc lạnh lùng mà xa cách.

Có thể nói như vậy nói người, có thể thấy được ý chí hách cùng trí tuệ, nếu là nam tử, hẳn Quân Khanh Vũ tất nhiên trọng dụng.

Nhưng mà mà lại là nàng.

Thập mấy ngày trước, ở quá dịch trì đại tuyết trung kia một thủ sơ mai lộng ảnh, sớm đã truyền lưu để đô. Bị biếm lạnh cung xấu phi, trái lại bởi vì một thủ tử, càng giành được tài nữ nổi danh, người người tán thưởng, thậm chí có người nhắc tuồng tiếc hận như vậy nữ tử bị u cư trong cung!

Thực sự là khôi hài! Thế nhưng vì nàng tiếc hận? !

Chợt đồn bộ, lại nhìn thấy kia đình viện, mai ẩn điện ba chữ dưới ánh trăng có vẻ thê lương mà rơi mịch.

Quân Khanh Vũ tức giận trừng như nhau Hữu Danh, “Đây là người mang lộ, sao đi ở đây!”

Hữu Danh không hiểu ra sao, hẳn và Tả Khuynh từ trước đến nay đều là theo ở phía sau, nào có dẫn đường nói đến.

A Cửu nhìn thấy Quân Khanh Vũ hướng Mặc Hải Đường bên này đi tới, cuối cùng cũng thở dài một hơi.

Hôm nay nghe nói hoàng thượng phản quý phi bài tử, chắc hẳn đêm nay thị tẩm, đã sớm vạch trần nóc nhà, ở lương trụ thượng chờ.

Quân Khanh Vũ bên người có Tả Khuynh Hữu Danh, thời khắc không rời, muốn trộm được ngọc bội khó có thể hạ thủ.

Nàng cũng không tin, kia Quân Khanh Vũ hưởng thụ nam - nữ chi vui mừng lúc, kia Tả Khuynh Hữu Danh còn dám đứng ở đầu giường trừng mắt con người nhìn!

A Cửu mặc y phục dạ hành, ngồi ở tấm cung xà ngang thượng, vị trí này có thể quan sát toàn bộ phù dung giường, nhưng lại bí ẩn, quan trọng hơn, đường chạy trốn cực kỳ thật là tốt.

Giường phía trước là hải đường khắc hoa bình phong, lục y đám cung nữ cúi đầu đứng ở hai bên, trung gian bày đặt hé ra gỗ đào bát bảo bàn, mặt trên đồ đầy tinh xảo bánh ngọt.

Mạc Hải Đường tóc đen nhẹ vén, trang dung tinh xảo, một thân đỏ rực sa y, lộ ra như ẩn như hiện da thịt, ở Quân Khanh Vũ trong lòng, mặt mày ẩn tình, giờ tay nhắc chân giữa phong tình kiều mị bộc lộ.

Đừng nói nam nhân, nữ nhân sợ rằng đều kiên trì không nổi.

41. Chương 41

“Hoàng thượng, đây là đường nhi tự mình nhường mỹ nhân lệ.” Mạc Hải Đường ngồi ở Quân Khanh Vũ trong lòng, một tay quần quít lấy cổ hắn, một tay cầm một cái bích lục cái chén.

Môi đỏ mọng hàm một ngum, nhẹ nhàng muốn đặt lên môi của hắn. Quân Khanh Vũ nghiêng đầu tránh, khác rót một chén chính mình uống vào.

“Đường nhi, rượu này có điểm liệt.”

Hắn cười nhạt, lông mày và lông mi ở dạ minh châu hạ chuế ánh sáng nhu hòa, nhưng thật ra so với cô gái trong ngực còn mỹ mĩ phần.

“Kia hoàng thượng ăn chút tỉnh rượu .”

Nàng uy một quả bánh ngọt, hắn đảo là không có cự tuyệt.

Nhìn tất cả, A Cửu đến là muốn khởi, này Quân Khanh Vũ đi mai ẩn điện, đừng nói ăn cái gì, chính là trà đặt ở hắn bên môi cũng không có uống một hớp.

Đột nhiên nhớ tới hắn có khiết phích nói đến. Dựa vào, nguyên lai người nọ là ghét bỏ nàng mai ẩn điện tằng, trách không được ngày đó dính gấu mèo mắt, mặt cũng không rửa đi. Cảm tình đêm đó căn bản là không ngủ đi!

A Cửu ngồi ở chỗ cao, cúi đầu dùng vải xô nghiêm túc đưa ngón tay chạm rãi cuốn lấy, nếu như đồ thủ vật lộn, kia phải bảo vệ hảo của mình khớp ngón tay. Dư quang đã liếc đến hai người với phù dung nhuyển thấp trên, nữ tử y sam chảy xuống, lộ ra kiều diễm cảnh sắc.

Hồng nhạt màn rủ xuống, A Cửu dọc theo xà ngang ngồi xổm phù dung màn phía trên, có thể thấy rõ ràng, Mạc Hải Đường đang ở từng món một rút đi Quân Khanh Vũ y sam.

A Cửu trong tay chỉ bạc nhất câu, đem kia màn bên ngoài y sam liền rơi vào trong tay, nhưng mà, không có ngọc bội.

Ló đầu nhìn về phía màn, kia Quân Khanh Vũ tà mị tựa ở đầu giường, sợi tóc rơi lả tả như liên, mắt phượng biếng nhắc tựa mèo, kia tự tiểu phi tiểu môi càng làm cho nam tử này hơn chia ra nói không nên lời âm nhu vẻ đẹp.

Mà kia nửa thân trần trên thân, quá lộ vẻ kia khối ngọc bội, tuyết sắc da thịt, xanh biếc ngọc bội, ở ái muội trong không khí đan vào thành mặt khác một phen cảnh sắc.

Thế nào lấy? A Cửu lấy bất định chủ ý, lại đột nhiên nghe thấy hắn thanh âm trầm thấp truyền đến,

“Đường nhi tắt đèn.”

Tắt đèn! A Cửu trong mắt sáng ngời, ở Mạc Hải Đường phi y đứng dậy tắt đèn kia trong nháy mắt, quyết đoán theo xà nhà nhảy xuống, sau đó cởi ra trong tay vải xô, làm tốt tất cả, lại mèo thắt lưng thiểm vào phù dung màn.

Trong bóng tối, nàng như trước có thể cảm nhận được Quân Khanh Vũ tư thế bất biến dựa vào ở chỗ cũ.

“Hải đường.”

Hắn nhẹ kêu một tiếng, tựa đang thở dài.

Mà đồng thời, A Cửu cảm giác được một đạo kích phong sau lưng mà đến, chỉ hướng huyết đạo của mình.

Hắn yếu điểm của mình huyết? A Cửu lấy bất định chủ ý.

Nếu như nàng né tránh, kia Quân Khanh Vũ sẽ hoài nghi, hơn nữa, nàng sẽ sai thất một bất được ngọc bội cơ hội.

Chợt lóe niệm giữa, A Cửu quyết định thân thể hơi chút thiên khai, sau đó hướng trên người hắn phác đề xuống, ngay tay đụng chạm đến hắn ngọc bội lúc, Quân Khanh Vũ tựa hồ có điều liệu định, thế nhưng một phen giữ lại tay nàng, xoay người đem nàng ngăn chặn.

A Cửu thâm nghĩ không tốt, nhanh như vậy liền phát hiện, nhưng mà, lại là cảm nhận được đối phương mang theo nồng đậm tử khí chính là thở dốc, cùng kia phụ áp ở trên người nàng, nóng rực nhiệt độ cơ thể.

Thậm chí còn, kia chế trụ cổ tay nàng tay, thêm tới lực đạo, đau đến nàng ngẩn ra.

42. Chương 42

“Hải đường, người thật đứng là ở rượu lý hạ được?” Thanh âm hắn đang run rẩy, nghe không ra là thất vọng vẫn là phẫn nộ.

A Cửu tự nhiên không dám lên tiếng, cũng lo lắng, tạm thời hôn mê Mạc Hải Đường, chỉ sợ cũng phải bởi vì kia băng lãnh sàn nhà mà tỉnh.

Mà, thân thể nàng thủy chung không như Quân Khanh Vũ, nếu so với khí lực, nàng thua một mảng lớn.

“Người làm như vậy là đơn thuần vì con nổi dỗi, vẫn là vì người Mạc gia?”

Hắn cười khẩy nói, “Nếu là con nổi dỗi, những năm gần đây, trăm cũng nợ người, là được toàn người.”

Nói, một cúi đầu, căn hướng về phía A Cửu cổ.

Trong cung đều lấy dạ mình châu vì đèn, cái gọi là tắt đèn đó là dùng bố đem chờ bao lại, vừa nhảy xuống nóc nhà lúc, nàng cởi áo khoác đắp ở kia dạ mình châu, mới có thể làm cho ở đây một mảnh đen kịt.

Nhưng mà, lại lúc này làm cho người này muốn chiếm đi tiện nghi.

A Cửu biết rõ, nếu nếu không nghĩ biện pháp, nói không chừng sẽ đã đánh mất phu nhân lại chiết binh, thế nhưng nàng hai tay bị nhốt, thân thể bị hắn đè ở phía dưới, dùng cái gì nhúc nhích.

Môi? Đột nhiên nhớ tới vừa Mạc Hải Đường muốn đi hôn hắn, hắn né tránh tình cảnh.

Nghe nói có chiều sâu khiết phích người, đại thể đều chán ghét hôn môi, cho rằng nước bọt không sạch.

Không hề do dự, A Cửu nghiêng mặt đem trên mặt vải đen cọ rưng, sau đó từng lần dừng lại thời gian, đột nhiên hôn hướng về phía môi của hắn.

Đối phương môi, nóng rực lại dị thường mềm mại trượt nộn, mang theo mùi thơm lạ lùng, làm cho người ta trong nháy mắt nhớ tới thần lộ trung cánh hoa. Ở dán lên đi một cái chớp mắt, A Cửu đều giật mình, chính mình chẳng lẽ hôn nữ tử? !

Mà Quân Khanh Vũ hiển nhiên bị A Cửu đột nhiên tới động tác khiếp sợ đến, quả nhiên buông tay ra, thậm chí là hoảng loạn về phía sau tránh.

A Cửu minh bạch đây là một cái tốt hơn cơ hội, trái lại càng thêm dán lên đi, cần môi của hắn, sau đó xảo diệu tham nhập đầu lưỡi.

Nàng sở dĩ bị gọi A Cửu, là bởi vì phía trước còn có tám sát thủ, trong đó ngũ người sư tỷ.

Mà vì nhiệm vụ, hi sinh nhan sắc, ủy cho người khác dưới thân, là khéo nhất diệu mà lại an toàn phương thức.

Vì thế, người thường khê hôn, ôm, thậm chí còn hoan hảo, đối với bọn họ mà nói, chỉ là sát nhân thủ đoạn.

Nàng mặc dù là dùng thân thể giết qua người, nhưng mà lại xem qua các sư tỷ dùng phương thức như thế sát nhân. Vì thế, dù cho không có thực tiễn hôn môi, thế nhưng lý luận vẫn là khéo thực với tâm.

Đầu lưỡi cuốn lấy trong nháy mắt, Quân Khanh Vũ như sét đánh trúng bàn cương ở phía xa, thân thể trong bóng đêm hơi run rẩy.

Trong đầu hôn sâu kỹ xảo nhanh như tia chớp xẹt qua, A Cửu lừa thân mà lên, trên cao nhìn xuống một tay khơi mào hắn cầm, một tay nâng hắn cái ót, hơn thế đồng thời, ngón tay út gợi lên kia khối ngọc bội dây thừng.

Động tác này, chọn - đùa mà khí phách, lập tức Quân Khanh Vũ, tử đồng trong nháy mắt phóng đại, tựa sợ hãi kinh sợ, trong đầu trống rỗng, hoàn toàn mộng ở chỗ cũ.

A Cửu đẩy mắt xẹt qua một tia giao hoạt, sau đó cúi đầu hung hăng cắn Quân Khanh Vũ đầu lưỡi.

Kia một cái chớp mắt, máu tươi trong nháy mắt tràn ngập hai người môi, Quân Khanh Vũ đau đến một từng, chợt đẩy ra A Cửu.

A Cửu nhân cơ hội này lột xuống ngọc bội, che khuất khuôn mặt, cuộn cuộn xuống giường.

“Người! !” Màn trung Quân Khanh Vũ thanh âm có chút nói năng lộn xộn, đi đột nhiên nghe thấy bình phong chỗ truyền đến nước nổ thanh.

43. Chương 43

“Hải đường.” Đột nhiên cảm thấy trên cổ một trận dính, Quân Khanh Vũ cuống quýt sờ tượng ngực —— ngọc bội không hề .

Theo màn trung lờ ra, vạch trần da mình châu.

Nhất thời, tấm điện một mảnh sáng sủa.

Trên mặt đất, cao quý dung quý phi áo không đủ che thân, tóc tai bù xù bị ném quần quít lấy hai tay, trong miệng tắc vải rách ném ở góc. Như một cái bị nấu rách da, còn đang trong nước cuộn cuộn giãy dụa bánh chưng.

Thậm chí còn, trên mặt nàng đều bị kia vải xô cuốn lấy thay đổi hình, duy lộ ra đôi mắt, tràn ngập khủng hoảng cùng sợ hãi.

Hoàn toàn đã không có cao quý cùng cái loại này đường hoàng đến mức tận cùng mỹ lệ, chỉ có một loại vô cùng thê thảm.

Quân Khanh Vũ thuận thế ngáng đầu, một thân ảnh đang định xoay người phòng hảo hạng dính.

Trong tay niệp khởi một cái cốc phi trình ra, A Cửu toàn thân né tránh, nhưng không được theo xà nhà thượng rót xuống. , mà tránh địa phương, bị sinh sôi đập bể ra một cái khe.

“Là người!”

Quân Khanh Vũ nhìn thấy chỉ lộ ra đôi mắt A Cửu, lúc này đem nàng nhận ra, trong lúc nhất thời, rượu tựa hồ cũng tỉnh mấy phần.

“Người đến trầm tẩm cung tới làm cái gì?” Một hồi cái này nói, Quân Khanh Vũ mặt mắt tự nhiên trắng nhợt, nhớ lại vừa kia một phen chọn - đùa cường hôn.

“Vừa trên giường cái kia là người?” A Cửu liếc nhìn hắn, biết chạy nóc nhà chính là chạy không thoát, thẳng thắn một phen nhéo Mạc Hải Đường tóc, đem nàng theo trên mặt đất kéo lên, sau đó ới ra một đem nước miếng trên mặt đất, mắng, “Dựa vào. Cho rằng trên giường chính là nương các nhi, thế nhưng nghĩ sai rồi.”

A Cửu xuất đạo hai năm tạo ột ‘Thiên cơ biến’ truyền thuyết, bởi vì nàng giỏi về dẫn đo dây thanh, cải trang giả dạng.

Đương cùng đi làm nhiệm vụ, cuối cùng bị đồng môn sư tỷ bị đuổi giết trả thù lúc, đối thủ cũng không có tra được nàng bất kỳ tin tức gì.

Cho nên khi lúc Quân Khanh Vũ cùng Cảnh Nhất Bích đều muốn nàng cho rằng nam tử.

Mà lúc này, nghe thế câu, Quân Khanh Vũ trong nháy mắt tặc mao, nhớ tới vừa ở trên giường bị đối phương lỗ mãng chọn - đùa một phen, bây giờ còn bỏ lại những lời này, toàn thân sát ý ngưng tụ.

Nghe nói động tĩnh, Hữu Danh cùng Tả Khuynh cũng vọt vào, kia Quân Khanh Vũ không nói hai lời, theo trong tay bọn họ đoạt lấy kiếm, liền hướng A Cửu chém tới.

Cái khác ngự lâm quân cầm trong tay cung tiễn nhắm ngay A Cửu.

A Cửu cũng không cấp, đem Mạc Hải Đường hướng trước người đẩy, “Hoàng thượng, đây chính là quân quốc đệ nhị mỹ nhân, người cũng bỏ được đem nàng xem thành tổ ong vò vẽ?”

“Hoàng thượng.” Mạc Hải Đường lên tiếng khóc lên, đầu chịu nổi loại này kinh hạ cùng đả ngộ.

Tức giận đến Quân Khanh Vũ cuống quýt thu hồi kiếm, ý bảo những người khác cũng không nên lộn xộn, chỉ phải nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm A Cửu.

“A Cửu.” Tả Khuynh cũng nhận ra người này chính là nửa tháng trước đem hoàng thượng ném cho sát thủ người.

Kèm hai bên con tin chạy trốn, thế nhưng sát thủ an toàn tới trọng yếu hộ thuẫn, vì thế, nàng vẫn luôn học rất khá.

Lôi Mạc Hải Đường đương lật trên người nóc nhà, lại là không đường thối lui, trong cung tất cả ngự lâm quân cũng đã xuất động.

“A Cửu, người cảm thấy người có thể trốn? Người bây giờ đã bị vây quanh, chỉ cần trầm một hạ mệnh lệnh, người sẽ hài cốt không còn?”

Ở vô cực, tương bách chỉ đứng ở nóc nhà trên, nói một câu kinh điển lời kịch, “Các người có muốn biết hay không ta bên trong xuyên cái gì y phục?” Sau đó, mọi người sôi nổi đánh tới bờ.

A Cửu câu môi cười, tay chậm rãi rơi ở trước người Mạc Hải Đường trước ngực, lớn tiếng đối ngự lâm quân hô, “Các người muốn nhìn vinh quý phi bên trong xuyên cái gì cái yếm sao? Nếu như muốn nhìn, liền hướng phía trước mặt đi một bước.”

44. Chương 44

Nói vừa rơi xuống, kia ở gió lạnh trung đông lạnh được run lấy bấy Mạc Hải Đường, đầu tiên là cả kinh, sau đó sẽ độ lên tiếng khóc rống lên, “Hoàng thượng, cứu cứu thần thiếp, hoàng thượng cứu cứu thần thiếp.”

Trong trời đêm, nàng thanh âm không có ngày ấy kiêu ngạo ngang ngược, chỉ có một loại thê lương.

Quân Khanh Vũ trông mắt càng sâu, con ngươi giảo A Cửu, nắm kiếm tay đang phát run, lại không có làm cho này ngự lâm quân lui ra.

Hắn muốn bắt người này, căn bản là không muốn buông tha cơ hội này.

Nửa tháng đến, Cảnh Nhất Bích cũng giúp đỡ Tả Khuynh tìm kiếm này gọi A Cửu thần bí nhân, lại không có tin tức gì.

Lúc đầu, hắn là tính toán khuyên người này quy hàng.

Hiện tại, nhớ tới A Cửu ác liệt hành vi, Quân Khanh Vũ đầu óc chỉ có một ý nghĩ: giết hắn.

Theo A Cửu chậm rãi sờ hươu Mạc Hải Đường vạt áo, nàng cũng khóc được càng phát ra buồn bã.

A Cửu thấy Quân Khanh Vũ có chút do dự, liền cười lạnh nói, “Quý phi nương nương, ta cho người biết đi. Người dù có gia tài bạc triệu, nhưng mà, nước mắt lại là không đáng giá tiền nhất.”

“Cho dù thân phận của người cao quý vạn người trên, nhưng mà, nam nhân của người lại là tôi cũng không tin.” Nói, ánh mắt liếc về phía sắc mặt xanh xám Quân Khanh Vũ, “Tục ngữ nói, nam nhân đáng tin, heo mẹ cũng có thể lên cây.”

“Người...” Quân Khanh Vũ thanh âm run lên, đây là lại chỉ cây dâu mà mắng cây hòe? !

“Trên trăm ngự lâm quân ở đây, mọi người đều mắt mở trừng trừng muốn biết, người xuyên cái yếm là cái gì hoa thức dâu. Nam nhân của người không nhắc tới thái, đã nói lên hắn chấp nhận.”

“A Cửu.” Quân Khanh Vũ muốn ngăn cản, mà A Cửu căn bản là không cho hắn cơ hội, dùng sức xé ra, xé rách Mạc Hải Đường sa y.

Kia Mạc Hải Đường hét lên một tiếng, cấp sợ đến hôn mê bất tỉnh.

Hơn thế đồng thời, này ngự lâm quân nào dám nhìn, tất cả đều cúi đầu, hận không thể đầu tựa vào trong đất.

Phải biết rằng, coi như là không thấy được, nói không chừng bọn họ đầu khó giữ được.

A Cửu mặc dù xé y phục, lại chẳng qua là lộ ra một cánh tay mà thôi.

“Chắc chắn, quý phi nương nương thật đúng là thích hoa hải đường a, liền cái yếm...”

“Được rồi! A Cửu.” Quân Khanh Vũ cắt ngang nàng nói chuyện, “Trẫm làm cho những người này lui ra.”

“Lui ra?” A Cửu cười cười, “Lui ra còn có thể đuổi theo, chẳng thà như vậy, quý phi nương nương cũng hôn mê bất tỉnh, ta mang theo bất tiện. Nếu như hoàng thượng không để ý, chẳng thà cùng A Cửu đi đoạn đường.”

“Người!”

Quân Khanh Vũ da đầu tê rần, tức giận đến thiếu chút nữa không thổ huyết.

Người này, quả thực chính là vô liêm sỉ!

Thế nhưng nhưng trong lòng không khỏi muốn, người này tâm tư cẩn mật, tại như vậy thời khắc mấu chốt gặp nguy không loạn, đồng thời có thể làm ra tối tình chuẩn phán đoán, có thể thấy được thực sự cũng người phi thường.

“Hoàng thượng, không thể đi, làm cho Tả Khuynh đi đổi nương nương.”

“Không có ý tứ, ta chỉ muốn Quân Khanh Vũ.”

A Cửu trông mắt nhú lại, hướng Quân Khanh Vũ nâng nâng cằm, “Hoàng thượng, A Cửu biết công phu của người rất cao, vì thế đầu, vì cam đoan người an toàn của ta, liền chiều ta nói phương thức đem tay người trói lại. Những người khác, binh tướng khí toàn cho ta ném vào quá dịch trì, lại chuẩn bị một hãn huyết mã.”

“A Cửu, trăm khuyên người không nên được một tắc lại muốn tiến một thước, nữ nhân có rất nhiều, trăm không thiếu một.”

45. Chương 45

“Thế nhưng, người lại không thể thiếu nàng.” A Cửu ngón tay ái muội xẹt qua Mạc Hải Đường cái yếm, “Bởi vì, nàng là đường thừa tướng nữ nhi, biên quan thủ tướng đường tướng quân thân muội muội. Huống chi, kỳ lân ngọc đối tựa hồ đối với hoàng thượng mà nói, cũng là thập phần trân quý.”

“Hảo, trăm đáp ứng người tất cả điều kiện.”

Quân Khanh Vũ lòng bàn tay nắm chặt, các đốt ngón tay bởi vì dùng sức mà trắng bệch.

Mười mấy năm qua, hãn bị người cơ quan tính tấn, ngâm đến đỡ chèn ép.

Nhưng mà, mười mấy năm qua, còn chỉ có trước mắt này thần bí người bịt mặt dám đảm đương thiên hạ áp chế hãn.

Đáng sợ hơn chính là, người này thế nhưng sẽ lần lượt chọc tức hãn, hơn nữa hiểu biết nhược điểm của hãn!

Phong ở bên tai gào thét mà qua, Quân Khanh Vũ bị mơ hồ hai mắt, ngồi ở trên ngựa, trên tay cũng bị dây thừng quai dị cột, càng giãy dụa, trái lại lạc được càng gần.

“Hoàng thượng, người không cần lo lắng, phía sau không có truy binh.” A Cửu ngồi ở phía sau hãn, huy roi ngựa, nhắc nhở đến.

“Người, vừa làm cái gì?” Vừa xuất hiện ở cung trước, rõ ràng có người, thế nhưng tựa hồ đột nhiên phát sinh cái gì, lập tức một mảnh tao - loạn.

“Nga ~ ta chẳng qua là đem của người quý phi ném vào quá dịch trì.”

“Cái gì?” Nghe thấy nàng đậm mạc ngữ khí, Quân Khanh Vũ hận không thể dùng giải nhất A Cửu đựng xuống ngựa, “Người thế nhưng đem nàng ném tới quá dịch trì, người có biết, lúc này vào đông. Người còn là nam nhân sao?”

“Hu!” A Cửu đột nhiên kéo lại mã, dùng sức nắm Quân Khanh Vũ cằm, làm cho hãn quay đầu mặt quay về phía mình, “Quân Khanh Vũ, thế nào? Người còn hiểu được thương hương tiếc ngọc? Những lời này, người tựa hồ không có tư cách dứt lời.”

Phải biết rằng, thập mấy ngày trước, hãn thế nhưng làm cho nàng ở tuyết trung quỳ một canh giờ, thậm chí ép buộc nàng đến kết băng ao lý.

Hãn làn da so với nữ tử còn trắng nõn, lúc này bị nắm hồng ấn. Bởi vì bị bịt kín mắt, chỉ lộ ra tinh xảo cánh mũi cùng; đẹp môi mỏng, tình ti bay lượn, y sam như tuyết, đảo có lưu chia ra lạc phách mỹ.

Cái gì yêu nghiệt!

“Người còn dám bính trăm, ngày khác, trăm nhất định chém đứt tay người.” Bị người nắm bắt cằm, làm cho hãn kinh khủng nhớ tới phù dung màn cái kia hôn, có thể nghĩ, với hãn mà nói nhiều khuất nhục.

Sau đó nói vừa rơi xuống, người phía sau thế nhưng một phen hoàn ở hãn thất lưng, xoay người cõng xuống ngựa, sau đó bưng kín miệng hãn.

Hơn thế đồng thời, Quân Khanh Vũ cảm giác được, không khí rét lạnh trung, sắc bén sát khí gào thét mà đến.

A Cửu phủ phục trong bụi cỏ, nhìn chăm chú nhìn lại, ngân bạch dưới ánh trăng, sở đem hồng ô như cái liềm bàn lượn vòng mà đến, như một tấm lưới đem nàng cùng Quân Khanh Vũ vây quanh.

Mà phía trước, một người mặc màu đen áo bào người tĩnh tĩnh đứng ở ánh trăng dưới.

Tay hắn trì một phen màu trắng giấy dầu ô, tóc đen bay lượn, y khuyết tung bay, giấu ở mặt nạ dưới hai mắt thâm thúy mà u lãnh.

Này xoay tròn ô ở bên cạnh hắn, lại giống như bay tán loạn hồng sắc hồ điệp, quỷ dị mà mỹ lệ.

Rốt cuộc là người vẫn là quỷ?

A Cửu trong lòng có một tia kinh sợ khởi, lại đột nhiên nghe thấy người nọ nói, “Đem đông tây cho ta.”

Thanh âm cách mặt nạ, mơ hồ mờ ảo, như có cách ngàn năm thời không.

46. Chương 46

Có thể nói chuyện, xem ra không phải quỷ.

A Cửu áp ở Quân Khanh Vũ trên người, một tay che môi của hắn, một tay cầm chủy thủ, cảnh giác nhìn chăm chăm phía trước.

Người kia nói, ‘Đem đông tây cho ta.’ mà không phải là người, kia rất hiển nhiên, hắn không phải tới cứu người, cũng không phải tới giết người.

Chỉ là muốn đông tây.

Vắng vẻ trong rừng, bay múa đầy trời ô đã biến mất, chỉ còn lại có người kia yên tĩnh đứng ở đằng xa.

Nhưng mà, lạnh lùng trong không khí, A Cửu lại rõ ràng nghe thấy được ẩn núp ở trong bóng tối những người khác.

“Xin hỏi các hạ muốn cái gì?”

“Trong tay người kỳ lân ngọc.”

A Cửu cả kinh, người này là làm thế nào biết ?

Hơn nữa, hắn muốn ngọc bội kia để làm chi, là trọng yếu hơn là, nàng sẽ cho sao? Hiển nhiên sẽ không!

“Người dám cho hắn.”

Dưới thân, Quân Khanh Vũ đã nghe được giả thanh âm.

A Cửu vừa định làm cho hắn câm miệng, đột nhiên cảm thấy che Quân Khanh Vũ lòng bàn tay đột nhiên nóng lên.

Hơn thế đồng thời, nàng cảm giác Quân Khanh Vũ thân thể đột nhiên mất tự nhiên nóng rực đứng lên, lại là ở gió lạnh trung run lấy bầy.

Cúi đầu nhìn lại, Quân Khanh Vũ bên môi tràn ra đỏ sẫm máu tươi.

“Người...” A Cửu cúi đầu một ngửi, phát hiện hắn hô hấp dồn dập, trong không khí có một loại mùi thơm lạ lùng, “Người quý phi cho người hạ được ?”

Quân Khanh Vũ dừng khai mặt đỏ lên, thống khổ cắn môi, “Theo trẫm trên người lăn xuống đi.”

A Cửu bụng rùng mình, phương mới cảm giác được thân thể hắn phía dưới nổi lên rõ ràng biến hóa.

A Cửu xoay người xuống, Quân Khanh Vũ vội vận khí tính toán ức chế nóng rực, ai ngờ, vừa mới vận khí, một đại bùng máu tươi theo ngực miệng phun ra.

A Cửu nhìn tình huống không đúng, xung quanh lại là phục binh, tiếp tục như vậy, không phải biện pháp, nếu là như thế này tiêu hao dần, phỏng chừng hẳn sẽ máu bạo mà chết.

Nhìn kia mặt nạ người cũng không có tiến lên, A Cửu cũng bất chấp bao nhiêu, đeo cơ hồ hư thoát Quân Khanh Vũ nhảy lên mã, giơ roi mà chạy.

Nắm cầm kiếm hắc y nhân từ trên trời giáng xuống, A Cửu chủ thủ trong tay ném ra, lòi ra một tuyệt quang, chặt đứt năm người yết hầu, lại toàn hồi trong tay nàng.

“Bọn họ nhiều người... Khỏi lửa, tìm Tả Khuynh.”

Không biết kia Mạc Hải Đường là cho hẳn hạ cái gì được, kia Quân Khanh Vũ càng là muốn không chế, trái lại thổ huyết lợi hại hơn.

A Cửu mò lấy hẳn trong tay áo, quả nhiên có một chỉ khói lửa. Dựa vào, hẳn còn tới giấu một tay!

Triệt rụng kíp nổ, ném về phía không trung, màu tím yên hoa trong nháy mắt phá vỡ, chiếu sáng toàn bộ đêm tối.

Kia người đeo mặt nạ hiển nhiên không ngờ A Cửu thân thủ làm như vậy lai rông rơi, thậm chí còn triệu hoán người, lập tức khinh công chạy như bay mà đến.

Hơn thế đồng thời, người nọ trong tay ô, nhanh như chớp, chém về phía A Cửu hậu bị không môn.

Tập võ người đều biết, vô luận loại nào tình huống, cũng không được cửa sau đối với địch nhân.

Người nọ tựa hồ trong lòng vội vã cướp ngọc bội, sát khí sắc bén, A Cửu tâm trạng cả kinh, thật là ác độc chiêu thức, sau đó xoay người lại, chỉ phải dùng cánh tay đi chặn.

Kia người đeo mặt nạ đã rơi trước người của nàng, nhưng mà, sẽ ở đó ô muốn chặt đứt A Cửu cánh tay trong nháy mắt, cái kia đột nhiên phát ra một tiếng hô nhỏ, “Là người.”

Ô lúc này trở về xoay tròn, trên không trung đánh toàn nhi, mà kia người đeo mặt nạ thì vững vàng đứng ở bạch ô trên, tóc đen bay lượn, uyển như quỷ mỹ, bình tĩnh nhìn A Cửu.

Cách đó không xa, ngọn đèn dầu lóe ra, người đeo mặt nạ giơ tay lên ngăn cản phía sau thuộc hạ, “Trước đừng truy.”

47. Chương 47

Dưới thân mã cơ hồ một lão đảo, cái kia người đeo mặt nạ đột nhiên thu hồi ô, nhưng thật ra làm cho A Cửu cả kinh.

Mặc dù không biết nguyên nhân, thế nhưng, nàng căn bản là không dám phớt lờ.

Người nọ xuất quỷ nhập thần, nàng căn bản cũng không phải là đối thủ.

Huống chi... Người nọ muốn cũng là ngọc bội, nàng tại sao có thể cấp.

Không khí đột nhiên tụ lạnh, mặt trăng không có vào chỗ tối, trên mặt ảm ảm có màu trắng giọt mưa, A Cửu nhìn kỹ —— thế nhưng tuyết rơi.

Mà phía trước cơ hồ muốn ngắt đi Quân Khanh Vũ, lại là toàn thân nóng hổi, vuốt hẳn trán, cơ hồ phỏng tay.

“Uy, người không sao chứ.”

“Tiểu mày.”

Quân Khanh Vũ ôm đồm ở A Cửu tay, thấp giọng nỉ non nói.

“Họ Quân , người rút cuộc thế nào ?”

Tránh cho tuyết rơi lưu lại móng ngựa, A Cửu phóng bỏ ngựa, đem Quân Khanh Vũ ném ở băng lãnh trên mặt đất, nghĩ thầm hẳn là có thể làm cho hắn hạ nhiệt độ.

Nhưng mà Quân Khanh Vũ té trên mặt đất, lại ói ra một khẩu máu.

Kia vốn bởi vì mị được phát tác mà phần hồng mặt, lúc này, trong nháy mắt chuyển bạch, đỏ sẫm yêu mị môi cũng nhiều chia ra tử thanh, hô hấp dồn dập mà hỗn loạn.

Sờ nữa hướng hắn mạch đập, Quân Khanh Vũ lại trở tay đem nàng nắm lấy, thiếp hướng mặt mình, suy yếu nói, “Tiểu mày...” Sau đó thể nhưng tính toán muốn nàng một phen ôm vào trong ngực.

A Cửu hất tay của hắn ra, sau đó một phen xả rúng hắn mất mang, “Quân Khanh Vũ cho ta mở mắt nhìn nhìn.”

Kia lãnh lệ thanh âm tựa hồ làm cho Quân Khanh Vũ chợt tỉnh một chút, tràn đầy dục sắc mơ màng phong mục trong nháy mắt thấy rõ người trước mắt, một khắc kia, đáy mắt có thất vọng, có thống hận.

Quân Khanh Vũ một phen đẩy ra A Cửu, chính mình lại là một cái lão đảo, té ngã xuống đất, “Cho trăm cút ngay, không nên đụng trẫm.”

Rượu kia vốn không có được, có được kia cái cốc, lúc này, kiệt lực không chế được hiệu phát tác, hắn cơ hồ toàn thân không có khí lực, ý thức rời rạc.

“Ta mới sẽ không bính người.” A Cửu cười lạnh một tiếng, đem trong lòng ngọc bội lấy ra.

Này là lần đầu tiên khoảng cách gần như vậy quan sát, xanh biếc ngọc thân, như chiếu nước biếc thanh ba sông, nhẵn nhụi mà bóng loáng, kia chỉ kỳ lân, con người sáng sủa, từ từ sinh huy, lại là cao quý mà ôn hòa.

Chỉ là, khối ngọc này, không có để vương máu tươi.

Mắt lạnh nhìn tựa ở trên tảng đá Quân Khanh Vũ, A Cửu đi qua, chuyển thủ cách hướng về phía hắn trắng nõn cổ tay.

Máu tươi từ vết thương tràn ra, một chút tích nhập ngọc thượng, nhưng mà, nhưng lại nước chảy bàn lướt qua, căn bản là không ngưng kết, thậm chí, không dính nhuộm huyết sắc.

Tại sao có thể như vậy? A Cửu lại thử một chút, nhưng mà kia máu còn thì không cách nào ngưng chú.

Mười một từng nói, khối ngọc này là bởi vì Quân Khanh Vũ oán niệm cùng chấp niệm mới có linh tính, mới đắc ý mở thời không đường hầm.

Mà khi lúc, hắn hai mươi lăm tuổi. Mà đối với hắn oán niệm cùng chấp niệm rút cuộc lại là cái gì?

Chẳng lẽ, khối ngọc này cần phải phải chờ tới hắn hai mươi lăm tuổi.

A Cửu có chút nhụt chí đứng lên, nhìn Quân Khanh Vũ nhắm mắt lại cơ hồ chết ngất bàn ngã vào tại chỗ, sợi tóc rơi lả tả, diện mục nhất thời ửng hồng, nhất thời trắng bệch.

Không được, không thể để cho hắn lúc này chết đi. Hắn chỉ có thể chết ở sáu năm sau.

“Uy Quân Khanh Vũ.” A Cửu đưa hắn lay tỉnh, liếc mắt nhìn hắn thất lưng bụng phía dưới biến hóa, “Người vội vàng tự mình giải quyết.”

“Cái gì?”

Quân Khanh Vũ khó có thể tin nhìn A Cửu.

48. Chương 48

“Người ở đây đi xuống, sớm muộn sẽ chết.” Nói, nàng xốc lên hần áo choàng, bắt đầu giải tiết khổ dây lưng, “Ở đây, không có nữ nhân của người. Vì thế, người tự mình giải quyết, bằng không sẽ chết.”

Quân Khanh Vũ một run run, chờ mình bạch lúc, A Cửu đã cởi ra hần dây lưng.

“Người... Người...” Hần một phen bám ở tay nàng, tử đồng sung huyết, run rẩy đôi môi, cơ hồ là bệnh tâm thần quá, “Người cho trầm cổn... Trầm cho dù chết, cũng không cần người quan tâm.”

“Tử? Hiện tại ta không muốn làm cho người chết.” A Cửu biết hần không phối hợp, liếc mắt nhìn dưới chân núi, nhãn tình sáng lên, vì phòng ngừa hần cần nàng, hoặc là làm ra cái gì kịch liệt phản ứng, thẳng thắn dùng bố đem miệng hần tắc ở, đeo hần chạy vội đi xuống.

Hoàng thành, trận thứ hai tuyết bay lả tả hạ xuống, Trường An nhai đạo trái lại so với thường ngày càng náo nhiệt, nơi chốn tiếng người ồn ào, còn có nhìn thấy Tuyết nhi hoan hô thanh âm.

Nhai đạo hai bên quán trà, cửa hàng, kỹ viện càng phi thường náo nhiệt, ca múa mừng cảnh thái bình.

Đồ rất nặng phấn hoa mẹ đứng ở cửa, “Ái chà, Liễu lão gia nhi, hôm nay ngài đã tới chậm, các cô nương cũng có ân khách. Ngày mai ta trước giữ lại cho người.”

Di hồng lâu là để đô nổi danh nhất một nhà kỹ viện, ở đây nữ tử không chỉ tuổi còn trẻ mỹ mạo, còn giỏi ca múa, trọng yếu nhất là đều luyện một thân lấy lòng ân khách ‘Bản lĩnh’.

Tầng cao nhất tối đẹp để quý giá một trong sương phòng, chủ nhà cô nương nổi bật thân thể nằm ngang ở màu hồng sắc màn trung gian, nét mặt tươi cười như hoa. Màn bên ngoài, một to mọng trung niên nam tử cuống quýt ba hết chính mình, lộ ra rú xuống bụng một bên hô mỹ nhân, bình thường phát ra trư bình thường tru lên, sau đó phác đề lên đi.

“Lợn béo.” Không đợi tiến vào chủ đề, gió lạnh kẹp hoa tuyết lật cuốn tới, một thanh trường kiếm đã gác ở nam tử kia, “Hiện tại, dẫn theo của người quần, cổn đến dưới giường, người nếu phát ra điểm nhi thanh âm, liền chặt đứt mạng của người rồi.”

“Đại hiệp tha mạng, tha mạng.” To mọng nam tử cơ hồ là té xuống xuyên, y phục cũng không dám lấy, thân thể trần truồng co rúc ở phía dưới.

Cô nương kia chỗ nào gặp qua này sát nhân gì đó, đương gia sợ đến hoa dung thất sắc, thanh âm đều tuyên bố đi ra, tựa muốn ngắt đi.

“Người muốn vụng, liền tìm mặt của người.” A Cửu thanh âm lạnh lẽo, sau đó đem Quân Khanh Vũ vứt xuống trên giường, “Người phải đem hần hầu hạ được rồi, còn có thưởng ngân.”

Cô nương kia ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy hồng nhạt ga giường thượng, nằm một chén buộc tay người, tóc đen như mực, rơi lả tả ở hai bên, lại có vẻ gương mặt, đẹp phi phạm, ánh nền trung, người nọ lông mi tựa cánh, mỹ mũi môi đỏ mọng, tuyết trắng làn da lộ ra mất tự nhiên ửng hồng.

Mà cô rút nhanh trán, lại có được không thể che giấu ung dung quý khí.

“Ân nhân, vị công tử này, trúng mị được, sợ rằng có nguy hiểm tính mạng.”

“Vậy cho hần giải độc.”

“Ân nhân, người tạm tha ta chứ.” Cô nương kia vội cấp A Cửu quỳ.

Ở trong này, cũng là gặp qua các màu người, này công tử trẻ tuổi khuôn mặt đẹp phi phạm, căn bản là phi bình thường quan lại nhân gia.

Đơn cặp mắt kia, cũng không dám làm cho người ta nhìn thẳng.

“Dài dòng. Hần muốn chết, người sẽ đầu người rơi xuống đất.”

“Người nếu dám bính!” Quân Khanh Vũ thở gấp thanh âm, “Ở đây tất cả mọi người đầu người rơi xuống đất. Cổn, đem tay bắt thủ của người lấy ra.”

Hắn chán ghét liếc mắt nhìn cô gái kia, lại nghe thấy được làm cho hắn buồn nôn phần hoa vị, lúc này mình bạch, chính mình bị dẫn tới cuộc đời thống hận nhất địa phương —— kỹ viện.

49. Chương 49

“Người... Người thế nhưng đem ta mang đến như thế dơ bẩn địa phương.”

Nói, khí huyết dâng lên, lại là một ngụm máu tươi, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, lại là cường chống, sợ này người điên đối mình làm ra cái gì hạnh kiểm xấu việc.

“Dơ bẩn sao?” A Cửu con người sắc trầm xuống, cầm lên cô gái kia tay, trực tiếp nắm ở tại hắn thắt lưng bụng, “Người ghét bỏ bọn họ dơ bẩn, nếu không có nam nhân tìm hoan đi nhạc, nếu không có vì sinh kế, các nàng lại ở chỗ này.”

“Mà bây giờ, nàng nhưng là phải cứu người.”

“Ân nhân, cầu người phóng ta chứ, nô gia thực sự không biết phải làm sao.” Cô nương kia liên tục cầu xin tha thứ.

“Không biết phải làm sao? Cởi hắn quần, dùng tay làm, chung quy thôi.”

“A Cửu, ta muốn tộc người cứu tộc.” Quân Khanh Vũ rung giọng nói.

“Ta nói rồi, ta không cứu tộc.” A Cửu khóe môi nhất câu, bắt được hắn quần lót, đi xuống lôi kéo, đối bên cạnh sợ đến nói không ra lời cô nương, “Thượng, tay chân lạnh lẽo đi.”

“Cổn...”

Cô nương kia quỳ gối Quân Khanh Vũ trước người, run run lại giải hắn cuối cùng tiết khổ, bên tai Quân Khanh Vũ thanh âm suy yếu mà thống khổ, kia phần nộ ánh mắt, quả thực muốn đem A Cửu ăn sống nuốt tươi.

A Cửu cũng lười nhìn, xoay người thủ trên bàn bánh ngọt.

Vừa lúc đó, tiếng rít theo bên tai đi ra, chỉ nghe được nữ tử kia phát ra thanh âm lương kêu thảm thiết, sau đó ngã trên mặt đất.

A Cửu cấp tốc ôm Quân Khanh Vũ, một nghiêng người cổn, sau đó đẩy tới bàn núp ở phía sau mặt.

“Phanh... ...”

Mưa đá bàn thanh âm qua lại không ngớt mà đến, A Cửu này mới nhìn rõ, hơn mười mũi tên rậm rạp xuyên thấu cô nương kia xích - lỏa thân thể, nếu không có lúc đó nàng che ở Quân Khanh Vũ trước người, sợ rằng, tử chính là hắn.

“Cứu mạng a, người chết ...”

Dưới giường người sợ đến chạy đến, nhưng mà vẫn chưa đi một bước, liền bị bắn thành con nhím, dính ở tại đầu giường.

“Quân Khanh Vũ, người thật đúng là hương bánh trái, chỗ nào cũng có người muốn giết người.”

A Cửu phân biệt này sát thủ vị trí, nơi đây, sợ rằng đã có người vây quanh, nếu như ra, không chừng cũng là con nhím.

Nhưng mà không ra đi, tựa hồ bị chết nhanh hơn, trọng yếu nhất là, Quân Khanh Vũ vô luận như thế nào cũng không thể tử.

Hắn tròn mắt hít lại, sắc mặt ửng hồng, tựa hồ đã chịu không được .

A Cửu nhìn tán rơi trên mặt đất nam nữ trang, lại nhìn như nhau có thể sát vách gian phòng cửa sổ, nhất thời có chủ ý.

Làm sát thủ xông tới lúc, trong phòng ngoại trừ một nam một nữ hai thi thể, cái gì cũng không có phát hiện.

Hơn thế đồng thời, kỹ viện tiếng ca như trước, một uống say mềm trẻ tuổi công tử ôm một sắc mặt siêu hồng tiểu mỹ nhân lung lay lắc lư đi xuống lầu, không có vào đoàn người.

“Quân Khanh Vũ, của ngươi chấp niệm là cái gì?”

Đen kịt phá trong phòng, A Cửu đem Quân Khanh Vũ đặt ở tường liền, rút đi trên người hắn cuối cùng che đậy vật, cực không tình nguyện bao trùm tại nơi nóng hổi trên.

“Trẫm muốn giết ngươi, ngươi buông ngươi ra tay.”

Người này thế nhưng... Thế nhưng...

Khuất nhục, phần nộ, cừu thị, nhất tĩnh xông lên đầu, Quân Khanh Vũ nín một ngụm máu tươi, một bạt tai hướng đang ở ‘Giúp’ A Cửu đánh.

A Cửu trong lòng cũng tức giận, nàng từ trước đến nay sát nhân, khi nào đã cứu người, vẫn là dùng phương thức như thế cứu người!

“Ba.” Phất tay cũng một bạt tai trả lại cho Quân Khanh Vũ, “Ngươi hấn - mẹ đã cho ta nguyện ý hầu hạ ngươi, ta đã sớm muốn một đao giải quyết ngươi.”

50. Chương 50

“Ngươi đánh ta?”

Quân Khanh Vũ bị A Cửu một bạt tai trừa được có chút phát mộng, nhìn chăm chăm nàng, lại ai ngờ, đối phương một khiêu khích ánh mắt ném đến.

Hít sâu nhất thời tê rần... Quân Khanh Vũ một run run, người nọ thế nhưng ác ý nhu niết.

Nhưng mà, đau đớn kịch liệt trung sau, thân thể tối nóng rực chỗ, lại có một loại cực thống khổ lại sung sướng cảm giác, dường như, tất cả tế bào đều rực rạch, mà đại não cũng chậm chậm rời rạc.

Thế nhưng đáy lòng lại có lý trí lại nói cho hắn biết, đó là một người nam nhân.

Không hiểu cảm giác xông lên đầu, vui vẻ, sỉ nhục, Quân Khanh Vũ chỉ có nghiêng đầu, cắn môi, không để ỳnh phát ra một điểm thanh âm, lại không dám nhìn người nọ động tác.

Hắn gặp qua đối phương sát nhân, nhưng mà nắm tay hắn, lại không có người luyện võ kén, trái lại thập phần ấm áp nhàn nhui. Thậm chí hắn có thể cảm thấy cặp kia tay mười ngón tiêm trường, quang như như ngọc, tựa hồ so với nữ tử tay còn ôn nhu.

Thân thể dần dần ngưng tụ khoái ý làm cho hắn có chút mơ màng mở hai tròng mắt muốn đi nhìn kia một đôi tay, nhưng mà, vừa ngẩng đầu, lại là chống lại đối phương dừng ở ánh mắt của mình.

Cặp mắt kia, trong suốt sáng sủa, nhiên mà lúc này, chiếu bên cạnh ánh lửa, lại thiếu mới gặp gỡ lúc lạnh lùng cùng hồ hững, hơn chia ra... Quái dị cùng trực tiếp.

“Nhắm lại ánh mắt của ngươi.” Quân Khanh Vũ tức giận quát.

A Cửu thủ đoạn có chút phiếm toan, ngang lưng vừa ở nhảy cửa sổ hộ lúc, bị bắn trúng, vết thương căn bản không kịp băng bó.

Vừa phiến hấn một bạt tai, tựa hồ an tĩnh một ít. A Cửu nhin không được liếc liếc mắt một cái Quân Khanh Vũ.

Hắn chính bỏ qua một bên đầu nhìn một bên, tóc đen rơi lả tả, em gái chặt ninh, đẹp cuốn khởi lông mi dính một chút ẩm ướt, tựa thần giữa dính giọt sương nhí cánh hoa.

Mà màu tím con ngươi đốt không thể đè nén chỉ tình dục, chiều mờ mịn, mộng lung mà mơ màng, môi mỏng bị hấn máu tươi nhuộm đỏ, thậm chí có một loại mê hoặc nhân tâm, đoạt nhân tâm phách xinh đẹp mỹ hoặc.

Một khắc kia, A Cửu nhin, trong lòng không khỏi ngẩn ngơ, thậm chí có một chút thất thần.

Lại đột nhiên nghe thấy đối phương quay đầu lại một trận tức giận mắng.

Không chút suy nghĩ, A Cửu thốt ra, “Lại âm ỉ, có tin ta hay không hôn người!”

Nói vừa ra, chính nàng đều kinh sợ, sao nói ra lời này.

Mà Quân Khanh Vũ càng mở to con ngươi, có chút kinh ngạc, khẩn trương sợ hãi, mà lại cảnh giác nhìn A Cửu.

Cẩn cẩn môi, sau đó phần hận xoay mới đầu, không nói tiếng nào.

Nhưng mà, thân thể sung sướng nhưng lại như là sao vậy khổng chế không được, hấn hai gò má ửng đỏ, ý thức càng phát ra rời rạc, một tiếng than nhẹ không khỏi theo bên môi tràn ra, kia thân ngâm, xẹt qua A Cửu thần kinh.

Nhìn kia ngưng hồng cánh môi, phảng tựa thụ mê hoặc bàn, câu dẫn ra hấn hàm dưới, cách hơi mỏng cái khăn che mặt, hôn xuống.

Trước người người, thân thể một kịch liệt run, lòng bàn tay bộc phát ra một trận nóng rực, vui vẻ mà tốt đẹp cạn ngâm theo bên tai xẹt qua, phảng tựa yên hoa sáng lạn trong nháy mắt.

A Cửu kinh ngạc phóng hấn, mà Quân Khanh Vũ đã hư thoát bàn tựa ở trên tường, mơ màng song đồng vẫn như cũ thống hận giảo nàng.

51. Chương 51

“Vô sỉ.”

Quân Khanh Vũ tức giận đến đôi môi run rẩy, vội dùng tay áo tương lai hồi lau một phen.

A Cửu sững sốt, hấn cái ánh mắt này, này vô sỉ là ở chửi mình vừa hôn hấn? !

A Cửu đứng dậy đi hướng phía ngoài, để đó một mảnh ngân bạch, tuyết bay tán loạn xuống, rơi vào trên mặt nàng, làm cho nàng nhất thời thanh tĩnh.

Vừa mình tại sao ? Chính mình thế nhưng mơ hồ hôn hấn.

Thần sắc có chút ảo não, nàng ngồi xổm người xuống, dùng tuyết đưa tay tâm tẩy sạch.

Nàng là có thể khổng chế chính mình nổi lòng người, trên đời này, ngoại trừ mười một, không ai có thể làm cho nàng loạn tâm trí.

Quân Khanh Vũ vẫn là ngồi dưới đất, giải độc sau, ửng hồng đã thối lui, tóc đen rơi lả tả khi hấn mặc sa mỏng trên y phục, bên ngoài thỉnh thoảng tuyết gió thổi tới, phất hấn dung nhan, thoát nhìn có một phân cô đơn cùng thê lương mỹ.

A Cửu biết trước hừng đông sáng không thể đi ra ngoài, chỉ ít, nàng không thể ly khai, được chờ người đem Quân Khanh Vũ đón về —— hấn không thể chết được.

Đi qua, A Cửu đem theo kỹ viện mang ra tới bánh ngọt đưa cho hắn.

Phải biết rằng, ở lãnh cung cũng không có tốt như vậy thức ăn.

“Người tốt cuộc là ai? !” Quân Khanh Vũ ánh mắt rơi vào A Cửu trên tay.

Mười ngón quần quít lấy vải xô, hoàn toàn che giấu ngón tay bộ dáng, tựa hồ rất khó cùng vừa cặp kia mềm mại tay tương liên hệ.

“Sát thủ.”

“Giết hậu cũng sẽ không trộm người đông tây!” Quân Khanh Vũ cười lạnh.

“Người nói này?” A Cửu đem ngọc bội lấy ra, ở trước mắt hắn nhoáng lên, quả nhiên thấy thần sắc hắn khẩn trương, “Quân Khanh Vũ, nói cho ta biết, ngọc này, tốt cuộc là cái gì?”

Thế nhưng chọc phải cái kia người đeo mặt nạ đến cướp.

“Người còn không phối biết, càng không có tư cách lấy.” Hắn cùng ngọc mà sinh, từng bị lầm cho rằng không rõ, nhưng mà mẫu phi lại nói với hắn, này là một khối cát tường ngọc. Mẫu phi là tính tình nữ tử, nàng nói, mỗi người đều nắm giữ một người khác hạnh phúc, nói không chừng, khối ngọc này chính là đại biểu cho kia hạnh phúc.

Cũng nói không chừng, chính có một người, theo chỗ rất xa, chuyên môn vì nó truy tìm mà đến.

Chợt, hắn mày đuôi một điều, “Người phi lớn như vậy tâm tư đến cướp này khối ngọc này, chẳng lẽ không biết nó là làm cái gì? Hoặc là, mệnh lệnh người của người không có nói cho người biết nó tác dụng?”

A Cửu nhìn chăm chăm kia ngọc suy nghĩ xuất thần, nhớ lại mười một, nhớ lại cái kia ở tuyệt trung vì nàng chặn tuyết, đưa cho nàng khăn tay nam tử, “Không có người an bài ta đến. Là chính ta chuyên môn đến tìm khối ngọc này, cũng có thể, là tìm một người.”

Nói vừa rơi xuống, kia Quân Khanh Vũ phảng tựa bị lớn lao kích thích, vừa nghiêng đầu, một ngụm máu tươi phun ở tại đồng lửa trên.

“Khụ khụ khụ...”

“Uy! Của người độc còn chưa có giải? !” A Cửu thân thủ bấm hướng hắn mạch đập, lại bị hắn một phen bỏ qua, sau đó thân thể sau này mặt lui, ánh mắt cảnh giác mà phần nộ nhìn chăm chăm A Cửu, “Cổn, người còn dám đụng chạm nữa ta?”

Kia một bộ thề bảo trình tiết thần tình, thậm chí có như vậy một phần thấy chết không sờn nghiêm nghị.

Mới vừa rồi bị đẩy ra, bên hông thương lại lần nữa hé, nhớ tới làm một cái người không liên quan thiếu chút nữa đưa tính mạng, còn bị muốn tới uống đi, A Cửu trả thù thức cười, “Ta bính người làm sao vậy. Để vương hậu cung ba nghìn, người không phải là cấp thiên người gối vịn người ngủ sao?”

52. Chương 52

“Người... Người nói cái gì? Cái gì thiên người ngủ vịn người gối?”

Quân Khanh Vũ liền suýt nữa không có bối quá khí đi, đỡ tường đứng lên.

Hắn đêm nay đã thụ được rồi, sợ rằng cả đời sỉ nhục đều tụ tập ở tại tối hôm nay, đều xuất từ trước mắt này gọi A Cửu hỗn đản.

“Chẳng lẽ không đúng?” A Cửu nhú mày, hắn thế nhưng nhớ, ở phong phi đại điện thượng, hắn ngay trước khắp thiên hạ trước mặt cười nhạo nàng, lỗ măng nàng.

Hắn không phải là muốn cấp thế nhân một túng tình dục sắc hình tượng sao, “Bất quá, tối hôm qua ở trên giường, người quý phi vì ngủ người, trả lại cho người hạ được. Chẳng lẽ trong này có ẩn tình khác?”

A Cửu giả vờ thâm trầm sờ sờ cằm, sau đó kinh ngạc nói, “Chẳng lẽ hoàng thượng yêu nam nhân? Để đồ có đồn đại, nói hoàng thượng bức bách Bích công tử hàng đêm sinh tiêu, chẳng lẽ cũng là thật?”

Quân Khanh Vũ một trận hoa mắt, “Phóng ——, chỗ nào vô sỉ nói thẳng.” Xuất thân hiển quý, chưa từng cùng người chỉ vào mũi mắng nhau, hắn ngoại trừ tức giận đến thẳng thở dốc, thật đúng là nói không nên lời một ‘Tạng’ tự đến.

“Không phải là được rồi.” A Cửu ngưng chú cười.

Nàng nhớ ngày ấy Quân Phi Tranh nói Cảnh Nhất Bích bò qua long sàng, nàng cũng nhìn thấy kia tuyệt mỹ trên mặt sở lộ ra buồn bã.

Nếu như Quân Khanh Vũ thật đối Cảnh Nhất Bích đã làm gì, A Cửu yết hầu căng thẳng, nàng kia nhất định sẽ giết Quân Khanh Vũ.

Cách đó không xa có mơ hồ tiếng bước chân, A Cửu liếc mắt nhìn Quân Khanh Vũ, “Chỉ sợ là tìm người của người tới.”

Nói xong, dọc theo xà nhà lên nóc nhà.

Nàng thân hình không có trước như vậy mạnh mẽ, Quân Khanh Vũ nhìn về phía nàng nguyên lai đứng địa phương, mới phát hiện, có mới mẻ vết máu. Mà kia máu, hiển nhiên không phải là của mình.

Nắm tay phần nộ đập bể hương bên cạnh cọc gỗ, hắn dựa vào mặt trên, thở phì phò, tâm liền kiềm chế khó chịu cùng bức bối.

“Hoàng thượng, vi thần cứu giá chậm trễ...”

“Sớm không cần thiết hảo!” Hắn lạnh lùng cắt ngang Cảnh Nhất Bích, phủ thêm Tả Khuynh đưa tới áo bào, liếc mắt nhìn A Cửu phương hướng ly khai, lại xoay người lại nhìn về phía Cảnh Nhất Bích, “Người có biết, kèm hai bên trầm chính là ai?”

“Vi thần vừa đã nghe nói, là kia gọi A Cửu nam tử.”

“Người biết là được rồi.” Quân Khanh Vũ câu môi, con ngươi sắc lại liếm sát ý, trong tay áo nắm tay nắm chặt, “Cảnh Nhất Bích, nếu như trăm không có nhớ lầm, ngày kia là yêu khanh sinh nhật.”

“Hoàng thượng?” Cảnh Nhất Bích giọng lên trầm trầm mắt màu lam, tựa có một chút vô nại.

“Ngày kia, trăm sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể.”

“Đại nhân, này hoàng mệnh không thể làm, kia gọi A Cửu người, thật sự là hoang đường, thậm chí ngay cả quý phi đều khinh bạc, ngài nói hoàng thượng có thể không tức giận sao?” Nhớ tới Quân Khanh Vũ thanh mặt, một bộ thấy ai giết ai thần tình, đi ở phía sau Hữu Danh nhỏ giọng đối Cảnh Nhất Bích nói.

Thiên hạ này, ai cũng biết Bích công tử là tính tình ôn hòa thương hại người.

Công nhân thi công thái hậu phạt đường, lại không hạnh chấy, sáu trăm người lẽ ra xử tử, gia thuộc sung quân biên cương, mà công tử vì cứu người, quỳ gối đàn tế ba ngày, cũng viết trường phú ca, cuối cùng thuyết phục thái hậu, cứu vãn mấy trăm người tính mạng.

Hoàng thượng cũng biết công tử tính cách sợ máu, lần này cần phải làm cho hắn xuất thủ, cũng là thật tức giận, nổi lên sát tâm.

53. Chương 53

“Tả Khuynh người cảm thấy hoàng thượng là vì quý phi mà giết A Cửu?” Cảnh Nhất Bích nhíu mày.

Đây không phải là Quân Khanh Vũ cá tính, hẳn sẽ không vì một nữ nhân, mà giết một nhưng tạo chi tài. Nghĩ đến tiền vào nhìn thấy Quân Khanh Vũ trắng bệch mặt, quần áo xốc xếch bộ dáng, Cảnh Nhất Bích cũng thực sự có chút ảo não cùng nghi hoặc.

A Cửu...

Cái kia nhẹ giọng hô hân ‘Mười một’ người.

Cảnh Nhất Bích đột nhiên cảm thấy có chút đau đầu, vội đỡ lấy mi tâm, cúi đầu vừa nhìn, mới phát hiện bên cạnh có mới mẻ vết máu.

Hắn sửng sốt, vội theo vết máu nhìn lại, sau đó đi ra viện, nhìn nóc nhà.

Gió lạnh kẹp đại tuyết, Cảnh Nhất Bích đứng ở tuyết trung, vừa ám mọi người kiểm tra rồi xung quanh không ai, nhưng là vì sao, hắn tổng thấy, cái kia gọi A Cửu người ngay cách đó không xa.

“Công tử, phong quá lớn. Trở về đi.” Tùy tùng đỡ hắn lên xe ngựa, hồi lâu, thẳng đến xe ngựa quẹo vào phủ đệ, một bóng đen mới từ ngọn đèn dầu rã rời góc đường đứng ra.

Kéo dài hồng sắc dưới ánh đèn, một cô gái áo đen, khuôn mặt trắng bệch, mặt mày lại trong suốt tú lệ, dị thường sáng sủa, chính ngơ ngác nhìn để đô nổi danh nhất tam đại phủ đệ chi nhất.

“Nhìn thấy Bích công tử sao?” Bên cạnh mua oa thiếp đại nương, đột nhiên hỏi A Cửu, “Mỗi ngày giống như người vậy cô nương nhưng rất nhiều, bất quá, hôm nay đại tuyết, cô nương người xuyên như thể đơn bạc vẫn là đi về trước đi.”

Kia hành khô dầu đặc biệt hương, A Cửu hít mũi một cái, “Đại nương, mỗi ngày đến xem Bích công tử người thực sự nhiều như vậy sao?”

“Đấy là đương nhiên, đặc biệt ngày kia chính là Bích công tử sinh nhật, này bà mối thể nhưng đánh giá muốn vào đi, vội vàng cơ hội này cầu hôn đâu.”

“Ngày kia?” A Cửu cả kinh, “Ngày kia là ngày mấy?”

“Tháng chạp mười một.”

“Mười một...” A Cửu cơ hồ là dùng sức cầm kia đại tay nương, “Thật là tháng chạp mười một sao?”

Mười một sinh nhật chính là tháng chạp mười một. Hai người rất khéo, khéo được khuôn mặt giống nhau như đúc, thậm chí bước đi tư thế cũng như nhau, thậm chí kia lệ chí cũng như nhau, thậm chí sinh nhật cũng cùng một ngày sao?

A Cửu mừng rỡ nhìn nhìn kia phòng ở, có thể, kia thực sự chính là mười một. Chỉ là dùng mặt khác một loại hình thức xuất hiện, tựa như nàng như nhau.

Lúc trở về, trời đã sắp sáng, A Cửu nhìn thấy Thu Mặc cuộn mình thân thể ngồi ở ngưỡng cửa, thấy nàng, cuống quýt đứng lên, trong mắt viết lo nghĩ

“Ăn cơm chưa?”

“Không có, tiểu thư, người thế nào hiện tại mới hồi... Tiểu thư người bị thương.” Thu Mặc phóng đỡ nàng, liền mò lấy đã ngưng khối máu.

“Này có chút lạnh , . Bất quá bánh ngọt đến là mùi vị không tệ.” A Cửu đem theo kỹ viện mang ra tới bánh ngọt đưa cho Thu Mặc, “Vết thương không trở ngại lớn, người giúp ta lộng điểm nước muối là được rồi.”

Mũi tên còn đang trên lưng, nàng được đem nó lấy ra, hơn nữa... Ngày kia là Cảnh Nhất Bích sinh nhật.

Nàng từng nói qua, muốn mỗi một năm đều bồi hân sinh nhật.

Bởi vì, bọn họ là cùng một ngày sinh nhật.

Cuộc sống nhiều như vậy trùng hợp, nhưng mà, nhiều năm sau, A Cửu mới biết được, nguyên lai này cũng không phải là trùng hợp, mà là số mệnh, không thể thoát khỏi số mệnh, nhiều lần luân hồi.

54. Chương 54

Hoàng thượng bị hiệp, quý phi bị nhục sự tình, cũng không có tiết lộ một điểm ra.

A Cửu trở lại trong cung, liền biết được, ở Quân Khanh Vũ trở về trước, thái hậu đã đem thị vệ toàn bộ thay đổi, thậm chí căn bản cũng không có kinh qua Quân Khanh Vũ.

Như vậy mạnh mẽ vang dội, có thể thấy được hiện ở trong triều thế cục, đối Quân Khanh Vũ căn bản vô lợi.

Mà Quân Khanh Vũ tựa hồ cũng không có truy cứu về được sự tình, nghe nói ngày đó trở lại, hoàng thượng không có cũng không có lâm triều, ngược lại là ở quảng bách trong ao rớt một ngày, thẳng đến tối thượng mới đi hải đường điện, an ủi một phen vinh quý phi, liền vội vã trở về của mình tẩm điện.

Trong điện, dạ minh châu đèn so với thường ngày sáng sủa mấy phần.

Quân Khanh Vũ tư thái lười nhác, hơi có vẻ mệt mỏi tựa ở vị trí, hai mắt lại là khóa chặt trong tay văn án.

“Điện hạ, thái hậu làm cho nô tài tới hỏi hỏi, hoàng thượng hôm nay đi đâu gia nương nương chỗ ấy nghỉ ngơi?”

Thái hậu thiếp thân Vương công công sai người bưng bài tử đến đây.

Hoàng thượng từ nhỏ thể yếu, tuyển phi ba năm, trong cung thế nhưng không người từng có mang con nối dõi, thái hậu thậm lo lắng.

Mà một năm này đến, ngoại trừ đêm đó, hoàng thượng kháng mệnh chính mình đi Mai Tư Noãn mai ản điện, cái khác thị tẩm, kỳ thực cũng đều là thái hậu một tay an bài.

“Thái hậu thực sự là phí sức.” Quân Khanh Vũ buông xuống văn án, ánh mắt đảo qua cung nhân trong tay hàng trăm bài tử, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, sắc mặt nhất thời biến đổi, “Đều đi xuống.”

“Hoàng thượng, thái hậu nói, tuyển phi đều nhanh một tháng, thúc chiêu nghi chỗ ấy hoàng thượng còn chưa bao giờ đi qua.”

Quân Khanh Vũ mặt mày một lạnh, “Cổn!”

Một tiếng này, sợ đến Vương công công một run run, vội mang người khó xử lui ra ngoài.

“Hoàng thượng, đêm nay như vậy chống đối thái hậu, sợ rằng...” Hữu Danh lo lắng lời còn chưa nói hết, liền chú ý đến Quân Khanh Vũ mang theo sát ý ánh mắt đầu đến.

“Hữu Danh, ngươi cảm thấy không cảm thấy, trẫm còn thật là làm cho thiên người gỏi vạn người ngủ?”

Hữu Danh mờ mịt liếc mắt nhìn từ trước đến nay nói không nhiều Tả Khuynh, hai người đều không rõ Quân Khanh Vũ nói như thế nào những lời này.

“Mang nàng tới gặp trẫm.”

“Hoàng thượng, thời cơ chưa tới, nếu lúc này gặp mặt, nếu làm cho thái hậu biết, trước đây làm đều thất bại trong gang tấc.”

“Trẫm không phải quá muốn gặp thấy nàng mà thôi.”

Tả Khuynh ngẩng đầu, mới chú ý tới Quân Khanh Vũ sắc mặt thoát nhìn thập phần mới tái nhợt suy yếu, thủ đoạn chỗ, còn có thật sâu đao phong vết.

Đối tới hôm qua phát sinh tất cả, hắn cũng không nói gì một chữ.

“Hoàng thượng, Tả Khuynh cùng Hữu Danh cái này đi an bài.”

Sâu thăm trong hoàng cung, gió bắc đi qua hành lang gấp khúc, phát ra chói tai tiếng huýt gió. Tả Khuynh Hữu Danh mặc rất nặng áo choàng, thông tri cung nhân hoàng thượng tạt cù phạm vào, hai người lập tức đi vào hiệu thuốc bốc thuốc.

A Cửu một đường nhìn hai người vào hiệu thuốc, tính toán chờ bọn hắn đi rồi, chính mình lại đi vào, bởi vì vết thương so với chính mình tưởng tượng sâu, hơn nữa Thu Mặc tựa hồ có chút phát sốt.

Nhưng mà đợi nửa canh giờ, hai người mới đi ra, nhưng mà, A Cửu lại vô ý thức đi theo.

Trực giác nói cho nàng biết, Hữu Danh bên cạnh cái kia toàn thân bị gió mao bọc người, cũng không phải là Tả Khuynh.

55. Chương 55

Người nọ thân hình hiển nhiên nếu so với Tả Khuynh nhỏ nhắn xinh xắn, mặc dù bọc phong mao, cơ hồ che khuất chính diện dung, nhưng mà đi lại một sâu một cạn, ngay Hữu Danh cẩn thận từng li từng tí đi nâng người nọ thời gian, A Cửu quyết tâm đuổi kịp.

Là trọng yếu hơn là, Hữu Danh theo được thiện phóng đi gấp, thế nhưng đem nàng được cái ninh đi.

Nàng khoác Mai Tư Noãn vào cung lúc màu đen nỉ, bởi vì bị thương, thêm to lớn tuyết, phòng hảo hạng dính dễ phát hiện, còn không bằng lớn như vậy phương đi ra, nếu là bị phát hiện, chí ít cũng sẽ không ngay trước kẻ trộm.

Vòng qua quá dịch trì, Hữu Danh một bên cẩn thận từng li từng tí đỡ người kia, một bên hết nhìn đông tới nhìn tây, thần sắc hoang mang.

A Cửu dán tường, đi đầu đi tới bọn họ tất kinh qua giả sơn, phục ở phía trên.

Kéo dài đèn cung đình phủ kín toàn bộ hành lang, người kia cúi đầu, một luồng tóc đen ở tuyết trung bay lượn, lại là thấy không rõ khuôn mặt, nhưng mà, kia theo tuyết trung mang ra giấy, lại xinh xắn mà tinh xảo, mặt trên thêu một gốc cây hoa đào, nhẹ nhàng như máu —— quả thật là một nữ tử.

Nhưng mà rốt cuộc là ai? Thế nhưng có thể cho Quân Khanh Vũ sắp xếp ra tín nhiệm nhất hai hộ vệ, cẩn thận từng li từng tí che chở nàng đến.

Này giả sơn phía trước là thông hướng Quân Khanh Vũ tẩm cung cổng vòm, ngay mấy chục bộ ngoài, thế nhưng nhìn hắn theo đèn cung đình đầu cùng hướng bên này bước nhanh mà đến.

Tuần mỹ như lúc ban đầu dung nhan, có một ti trắng bệch, hắn hai mắt ngóng nhìn bên này, đi lại rất nhanh, tựa hồ dự cảm đến nơi này biên muốn phát sinh chuyện gì.

“Hữu tổng quản.”

Quá dịch trì đối diện, ngọn đèn dầu chập chờn, một tòa thùy hoàng sắc màn sa, chui màu trắng hồ mao đuổi xe, ở mười mấy cung nhân vòng vây hạ bên này tới rồi.

Đi ở tiền phương lục y thái giám, chính là thái hậu bên người Vương công công, dẫn theo màu vàng sáng đèn lồng, chỉ cao khí ngạo kêu một tiếng Hữu Danh.

Thanh âm vào lúc này, có vẻ bén nhọn mà đột ngột, thậm chí còn còn đang cổng vòm một đầu khác Quân Khanh Vũ, thân hình cũng không khỏi ngẩn ra.

Thái hậu tới? !

A Cửu thấy tình thế không đúng, tránh cho bại lộ, cuống quýt trốn vào giả sơn lý lỗ nhỏ.

Mà ngay tại lúc này, Hữu Danh thế nhưng kéo người nọ cơ hồ là cuộn cuộn hướng giả sơn mà đến, sau đó, đem người bên cạnh một phen đẩy mạnh giả sơn lý, chính mình quỳ gối quỳ xuống, thân thể chắn cửa động.

Người nọ thân thể vừa vặn ngã ở A Cửu trên người, lại là không ngờ tới bên trong còn có người, thiếu chút nữa thất thanh thét chói tai, A Cửu tiến lên một bước, vội bịt miệng nàng lại.

“Xuyt!”

A Cửu làm một chó lên tiếng động tác, nữ tử đành chỉ giãy giụa, sau đó mũ lại ở vừa chảy xuống, thác nước bàn tóc đen rơi lả tả trên vai đầu, một cổ quen thuộc mà thanh di hương khí lượn lờ ở A Cửu hơi thở, làm cho nàng không tự chủ được nương bên ngoài quang, đi quan sát người trước mắt.

Mà đập vào mi mắt gương mặt này, lại là A Cửu toàn thân máu nhất thời một ngưng —— nhất thời buông lỏng ra che môi nàng tay.

Đó là hé ra thể nào dùng ngôn ngữ hình dung tuyệt sắc dung nhan!

Da thịt như tuyết, vẫn là như băng? Lại không có trước mắt nữ tử nửa phần nhẵn nhụi. Mặt mày như họa, hình dung mỹ, nhưng không cách nào miêu tả nữ tử trong mắt như khói sương mù. Kia đáy mắt xẹt qua kinh hoàng, đã làm cho nàng như vậy sát thủ do thấy ta thương.

Đặc biệt cặp kia mày, sinh tình xảo mà xinh đẹp, làm cho người ta nà đuôi mù con người.

56. Chương 56

Như vậy dung mạo, thiên hạ, duy có một người có thể sánh bằng —— đó chính là tuyệt điểm thiên hạ Cảnh Nhất Bích.

Nhưng mà làm cho A Cửu khiếp sợ không chỉ là kia phân mỹ, mà là, bởi vì, mặt của nàng, thể nhưng cùng đêm đó cùng kỳ lân đứng chung một chỗ họa trung nữ tử giống nhau như đúc.

Bất đồng chính là, trước mắt nữ tử không có họa trung nữ tử trán giữa kia luồng sắc bén cùng quý khí, mà là Giang Nam nữ tử độc hữu ôn nhu, thậm chí, có một ti quyến rũ cùng... Phong tình.

A Cửu nhìn gương mặt này, trái tim tưởng bị người hung hăng nắm bắt, trong đầu ác mộng tiếng vọng khởi câu kia: chờ người sau khi chết, ta tất nhiên sẽ đem mặt của người cắt bỏ.

Nữ tử sợ hãi nhìn A Cửu, cũng không dám ra, mà là thân thủ đem mũ một lần nữa mang hảo.

A Cửu lúc này mới chú ý tới, tay nàng, cũng như nàng người như nhau, phi thường mỹ lệ.

Cũng vào lúc này, Quân Khanh Vũ cùng thái hậu đuổi xe đồng thời tới giả sơn cửa.

Đám người nhìn thấy Quân Khanh Vũ đi tới, đều sôi nổi quỳ xuống, hô to vạn tuế.

Quân Khanh Vũ thần sắc bình tĩnh, tựa hồ đang nhìn đến có chừng Hữu Danh một người lúc, thật to thở dài một hơi, phương cười tiến lên, “Mẫu hậu, tuyết này hạ lớn như vậy, ngài là muốn đi đâu nhi.”

Thái hậu theo đuổi trên xe xuống, ung Dung Hoa quý, gương mặt bảo dưỡng cực kỳ tuổi còn trẻ, mắt phương nhân nhật nhìn lướt qua giả sơn phương hướng, “Vừa, Vương công công trở về, nói hoàng thượng tặc cũ phạm vào, ai gia có chút không yên lòng, liền đến xem.”

“Vừa mới mới có hơi khó chịu, bất quá, nghỉ ngơi một chút, nhưng thật ra không có gì đáng ngại.”

“Phải không?” Vương công công đỡ thái hậu đi tới Hữu Danh bên người, “Hữu Danh, vừa ai gia nhìn người theo phương thuốc bên kia qua đây, người là cấp hoàng thượng đi lấy thuốc sao?”

“Đúng vậy.” Hữu Danh nhỏ giọng đáp.

“Nga, thế nhưng, vừa vì sao ai gia làm cho người ta gọi người, người liền vội vàng vàng chạy đâu?” Nói thái hậu, hướng giả sơn cửa vào một bước, A Cửu vội kéo nữ tử kia kề sát ở trên vách đá.

“Nô tài đáng chết, vừa một nghĩ thâm cấp hoàng thượng bốc thuốc, cũng không có nghe được Vương công công thanh âm.”

“Thế nhưng, hữu tổng quản, này không đúng a, nô gia vừa thế nhưng hoán nhĩ hảo mấy tiếng, hơn nữa, còn thấy được Tả Khuynh. Lúc này. Thế nào chỉ một mình ngươi ?” Vương công công thẳng thần liên đi tiến hướng sơn động, “Chẳng lẽ là ngươi đem Tả Khuynh cấp giấu ở đây ?”

“Vương công công, Tả Khuynh không ở chỗ này.”

Quân Khanh Vũ thanh âm lạnh lẽo, A Cửu ở trong bóng tối nhìn thấy hắc đã sờ hướng trong tay áo. Chẳng lẽ là, hắc muốn động thủ?

“Hoàng thượng.” Thái hậu con ngươi sắc trầm xuống, “Ai gia nhưng cũng nhìn thấy Tả Khuynh hướng bên trong đi. Vương công công, ngươi đã đem hắc mời đi ra đi!”

A Cửu vừa nghe, liếc mắt nhìn nữ tử kia, không biết là bởi vì nữ tử dung mạo, hay là bởi vì kia một bộ chân dung, nàng hít sâu một hơi, cúi đầu đi ra ngoài, sau đó quỳ trên mặt đất.

“Thần thiếp tham kiến thái hậu, hoàng thượng.”

Hồi lâu sau, A Cửu đều đang suy nghĩ, nếu như khi đó, nàng không có đứng ra đi, mọi người số phận, có thể hay không lại không giống với đâu?

Nghe thấy có chút thanh âm quen thuộc, thái hậu sửng sốt, nghi ngờ nói, “Ngươi là...”

A Cửu ngẩng đầu, chống lại Quân Khanh Vũ khiếp sợ mà sai biệt ánh mắt.

57. Chương 57

A Cửu thay đổi nâng tay lên, tựa đầu thượng mũ lấy xuống, mực sắc sợi tóc ở trong gió tạ rơi, lãnh lệ gió lạnh nhất thời như đao cắt bàn cắt kim loại mặt của nàng.

Quân Khanh Vũ trong mắt xẹt qua một tia xem không hiểu cảm xúc, sau đó đi nhanh đi lên phía trước đến, cúi người cầm tay nàng.

Tay hắc tâm bởi vì khăn trang trần đầy đầy mồ hôi, nóng hổi mà nóng rực, chăm chú bọc nàng lạnh lẽo ngón tay, đột nhiên tới ấm áp, làm cho A Cửu không hiểu ngăn ra.

“Tư Noãn.” Hắc con ngươi sắc ôn nhu, lại làm cho A Cửu tỉnh táo lại, minh bạch ánh mắt của hắc kỳ thực đã đi qua nàng, nhìn về phía giả trong núi cất giấu một người khác.

“Mau đứng lên.” Hắc đem nàng nâng dậy đến, sau đó vô cùng thân thiết đem nàng một phen kéo vào trong lòng, chăm chú ôm, một khắc kia A Cửu nghe thấy hắc kịch liệt tim đập.

Là khủng hoảng sao?

Cái kia rốt cuộc là ai, thế nhưng ngươi sợ hãi đến loại trình độ này.

“Lạnh không?”

Hắc giơ tay lên nên vì nàng mang thượng mũ, A Cửu lại giơ tay lên ngăn trở, cười nhạt nói, “Hoàng thượng, thần thiếp không lạnh.”

Hắc lại không dựa vào, trở tay bắt đi, tiểu ý nồng đậm, sau đó quay đầu nhìn về phía thái hậu, “Mẫu hậu, đây là mai thực phi.”

“Nga?” Thái hậu hơi nhíu mày, đỏ sẫm môi có một ti không rõ ngụ ý cười, ánh mắt lại lạnh lùng quan sát A Cửu, “Đã sớm nghe nói Mai gia tiểu thư dung mạo đoan trang, mới tuyệt thiên hạ, hôm nay vừa thấy, cũng quả thực đặc biệt nữ tử.”

Cô gái trước mắt, mặc hắc chồn áo choàng, tóc thanh vén, màu da tái nhợt, lại cực kỳ thanh tú, mặt mày như họa, ẩn ẩn lộ ra một loại cứng cỏi.

“Cũng khó trách, như vậy nữ tử sẽ làm hoàng thượng như vậy lo lắng, thậm chí ngay cả lần cự tuyệt ai gia an bài.” Thái hậu thanh âm sắc bén, sắc mặt sớm đã không vui.

“Nhi thần có tội.”

“Hoàng đế người có gì tội?” Thái hậu khẽ nở nụ cười, “Tội chính là làm mẫu hậu, ai gia lại không hiểu hoàng nhi yêu thích. Bất quá, ai gia cũng vui mừng, như vậy đi xuống, hoàng tôn cũng sắp tới.”

Giơ tay lên tiến lên kéo A Cửu tay, cười khẽ trở nên từ thiện, chỉ là cùng nàng cách được gần, A Cửu nghe thấy được một cỗ ngạo ngạt son phấn vị, “Sớm nghe nói Mai gia tiểu thư khó chịu để đồ khí hậu, trông sắc mặt kém như vậy, ai gia cũng yêu thương, ngày mai thái y đến cho người bắt mạch, khai kê vị thuốc bồi bổ.”

Lời này vừa nói ra, A Cửu cảm giác được Quân Khanh Vũ nắm tay nàng, đột nhiên dùng sức.

“Tuy nói ngày ấy thực phi xông tới hoàng thượng, nhập lãnh cung tư quá. Bất quá, hoàng nhi muốn gặp cũng không cần như vậy lén lút lút lút.” Thái hậu thả A Cửu, xoay người có Vương công công đỡ lên đuổi xe, “Sắc trời đã tối, ai gia cũng sớm một chút nghỉ ngơi.”

Thái hậu đuổi xe rời đi, Hữu Danh nhìn người đi xa, vội vào giả sơn, mang theo nữ tử kia từ phía sau quần ra, cuống quýt dọc theo đường phản hồi.

Quân Khanh Vũ nhìn nữ tử kia đi đến, thẳng đến biến mất, cũng không từng thu hồi ánh mắt.

Đáy mắt thâm tình cùng nhớ nhung, lại là không có tránh được ánh mắt của nàng. Như vậy mỹ nhân, thể nhân đều thì không cách nào dời mở mắt đi. Nhưng mà vừa nghĩ tới gương mặt đó, A Cửu nhưng trong lòng không hiểu khủng hoảng.

Vội theo Quân Khanh Vũ chỗ ấy rút về tay, theo trên mặt đất nhặt lên Hữu Danh hạ xuống được, xoay người liền đi.

“Người thế nào ở chỗ này?”

Quân Khanh Vũ đặt mình trong ngăn cản A Cửu.

58. Chương 58

A Cửu sớm đã ngờ tới hẳn muốn hỏi như vậy, đem được một ninh, “Hữu Danh mang đi của ta được, ta bắt quá tới lấy mà thôi. Cái khác,”

A Cửu mang hảo mồm, “Ta cái gì cũng không có thấy.”

Nói xong thân thể hơi nghiêng, đi nhanh ly khai, lưu lại Quân Khanh Vũ lại tại chỗ sững sờ sững sờ.

Vừa ở nàng đi ra kia một cái chớp mắt, ở nàng cõi một mồm, lộ ra hé ra tái nhợt tú lệ mặt lúc, trong lòng hẳn xẹt qua một tia khác thường, tựa hồ kinh hãi, tựa hồ là cảm kích, thậm chí là một loại không hiểu an tâm.

Nhưng mà, trong mắt nàng lại tựa hồ như cũng theo xem qua hẳn, khẩu khí bình thản làm cho hẳn khó có thể nắm lấy.

Này... Rốt cuộc là cái gì nữ tử?

“Mai Tư Noãn, ngày mai là người sinh nhật đi?”

Quân Khanh Vũ lớn tiếng hỏi, thanh âm ở tuyết trong gió dị thường dễ nghe.

Hắn cũng là trong lúc vô tình ở tiền cống bài tử thượng thấy được nàng sinh nhật, không ngờ tới thế nhưng cùng Cảnh Nhất Bích một ngày.

Phải biết rằng, làm hoàng thượng, nhưng cho tới bây giờ không sẽ chủ động hỏi người sinh nhật. Lần này làm, có lẽ là bởi vì vừa sự xuất hiện của nàng cứu mình để ý nhất người.

Nhưng mà, nàng lại phảng phất không nghe thấy.

Quân Khanh Vũ lăng lăng nhìn A Cửu biến mất, có chút ảo não ôm cánh tay.

Thế giới này không có thật tình, nhưng mà hắn lại là đế vương, người người trên mặt cũng phải tăng bốc hắn. Mà này gọi Mai Tư Noãn nữ tử, từ lần đầu tiên gặp mặt liền chưa đưa hắn để vào mắt quá.

Điều này làm cho hắn nhớ lại một người khác, nhất thời, màu tím đáy mắt xẹt qua một tia sát ý.

Hải đường điện lượn lờ mùi thơm lạ lùng khí, thái hậu miễn cưỡng tựa ở vị trí, bên cạnh Mạc Hải Đường vẽ mặt cung kính đứng ở bên cạnh.

“Kia đáng điệu cô gái thường thường, nhưng mà thủ đoạn nhưng tuyệt không phải bình thường nữ tử, nếu không phải như vậy, nhưng làm cho hoàng thượng như vậy che chở.”

“Ngày ấy hoàng thượng đem nàng biếm lãnh cung, ta cho rằng...”

“Người cho là cái gì?” Thái hậu giơ lên mắt, lạnh lùng nhìn vinh quý phi, “Người cho là hắn thật đem nàng biếm lãnh cung. Biếm lãnh cung, thật ra là bảo hộ một nữ nhân phương thức. Nếu không phải đêm nay ai gia được tin tức, còn không chừng châu thai ám kết.”

Thái hậu con người sắc trầm xuống, nhớ lại dưới bóng đèn gương mặt đó, không ti không cổ họng, thậm chí không có một tia khiếp đảm, “Nữ nhân này, giữ lại không được.”

“Cô cô, hải đường biết làm như thế nào.”

“Không chỉ muốn làm, còn muốn làm tốt lắm, làm đẹp cùng sạch sẽ.” Thái hậu chậm rãi đứng dậy, ánh mắt rơi vào Mạc Hải Đường bằng phẳng trên bụng, “Hoàng thượng bệnh đã như vậy, có thể không bảo trụ Mạc gia, liền nhìn người có thể không vì hoàng thượng lưu lại người thừa kế.”

Vinh quý phi kinh ngạc ngẩng đầu, hoàng thượng bệnh đã như vậy? ! Sao có thể, nhưng mà không cho nàng hỏi, thái hậu đã lý khai, trong điện chỉ có bức rèm che va chạm thanh âm, cô tịch mà trầm mầu.

Đế đô một mảnh ngân bạch, đại tuyết không ngừng, A Cửu đã sớm xuất cung, ở Cảnh Nhất Bích phủ đệ xung quanh giữ một ngày, thẳng đến tối thượng mới mang mặt trên sa nhập phủ.

Nàng kỳ thực nghĩ đến không nhiều, chỉ là muốn tổng một món lễ vật mà thôi.

Mỗi một năm, bọn họ đô hội đây đó tặng quà, chẳng sợ chỉ là trộm tới bán cái bánh bao.

Nhưng bây giờ, hắn cái gì cũng không thiếu, trong lúc nhất thời, A Cửu còn nghĩ không ra tổng hắn cái gì.

59. Chương 59

Hôm nay là hắn sinh nhật, nhưng mà cũng không có tưởng tượng ngọn đèn dầu rã rời, A Cửu núp trong bóng tối, thậm chí ở ẩn ẩn trong không khí, nghe thấy được làm nhiệm vụ lúc, tài năng có không khí khẩn trương.

Mặc dù đại máu bay tán loạn, nhưng mà, trên nóc phòng mơ hồ có chút vết chân.

Mai phục?

A Cửu trong lòng lấy nắm không đúng, chỉ biết là, thấy được Quân Khanh Vũ đuổi xe vào trong phủ, nhưng vẫn cũng không có đi ra.

Nhìn ra mấy khả năng ẩn núp ám vệ địa phương, A Cửu vòng qua phòng bếp, theo bọn nha hoàn, đi tới đài sen trì, quả nhiên thấy thủy tạ trên, bày đặt một cái bàn.

Cảnh Nhất Bích Quân Khanh Vũ cách án mà ngồi, ngênh tuyết đối ẩm.

Tóc dài đỡ phong, hai người khuôn mặt ở ánh tuyết dưới, đều có vẻ khuynh quốc khuynh thành, bất đồng Quân Khanh Vũ khí phách yêu tà, mà Cảnh Nhất Bích phong tư dịu dàng, có một loại trong sáng.

Bên cạnh có một nữ tử, tay ôm tỳ bà, thanh âm tha thiết uyển chuyển, lưu động ở mảnh sa trong.

“Hoàng thượng, thần cảm thấy, A Cửu sẽ không tới.”

“Một bích, người vì sao như vậy khẳng định hần sẽ không tới.” Quân Khanh Vũ cạn nhấp một miếng rượu, hần đã ở ở đây hầu một ngày, “Trẫm cảm thấy, hần sẽ trở lại.”

“Hoàng thượng quên . Ngày ấy hần kêu người gọi mười một, theo tên nghe tới hần là hần đồng môn, mà Cảnh Nhất Bích theo hoàng thượng nhiều năm, chưa từng có tên này?”

Liền Cảnh Nhất Bích chính mình mà nói, hần trong lòng cũng là không tin cái kia giết hậu trở về , bọn họ chỉ có duyên gặp mặt một lần, không thân chẳng quen.

Quân Khanh Vũ không thể đưa phủ cười, nhưng mà, trực giác nói cho hần biết, người kia chính là sẽ đến.

“Một bích, đêm đó trẫm bị kèm hai bên, gặp bung dù người đeo mặt nạ. A Cửu cướp chính là ngọc bội, người kia cướp cũng là ngọc bội.”

Cảnh Nhất Bích mày một tức, “Đó là Nguyệt Ly phục, ngày gần đây Sở quốc khác thường động, hoạt động của bọn họ cũng nhiều lần đứng lên. Thế nhưng, vì sao đi tới quân quốc, mà mục tiêu vẫn là ngọc bội?”

Quân Khanh Vũ buông cái chén, mắt phượng mị thành một đường, hơi xoắn lông mi chuế thâm thúy tiểu ý, “Trẫm cho rằng, một bích hiểu .”

A Cửu vị trí không xa, mơ hồ có thể nghe thấy bọn họ đối thoại.

Nguyên lai, đêm nay Quân Khanh Vũ ở chỗ này là vì trảo nàng.

Mà câu nói sau cùng có ý gì? Chẳng lẽ nói? A Cửu kinh thấy nhìn về phía Cảnh Nhất Bích, chẳng lẽ Quân Khanh Vũ hoài nghi cái kia người đeo mặt nạ là hần? !

Sẽ không , Cảnh Nhất Bích sợ máu.

Lúc này, A Cửu chú ý tới Tả Khuynh sắc mặt đột nhiên trầm xuống, sau đó một thả người lộn vào tiểu tạ, lúc này, xung quanh ám vệ cảnh giác nhìn về phía trước.

Tuyết trung, vô số đem răng cửa bình thường sắc bén hồng ô, lượn vòng mà đến, phía trước nhất mấy ám vệ, căn bản là đến không kịp né tránh, thân thể bị chẻ thành hai nửa, máu tươi tiên ở tại mảnh sa thượng, kia hát nữ tử thét chói tai ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Quân Khanh Vũ cùng Cảnh Nhất Bích thần sắc một ngưng, tựa hồ cũng không ngờ rằng sự phát như vậy đột nhiên.

Tuyết trắng vấy lên màu đỏ tươi, như đột nhiên lạnh thấu xương tràn ra hàn mai.

Kia bạch ô người đeo mặt nạ tĩnh tĩnh đứng ở chỗ cao, y khuyết phiến phi, đột nhiên, tay hần vừa nhấc, hai thanh hồng ô theo trong tay áo bay ra, nhanh như tia chớp đồng sự lượn hướng Cảnh Nhất Bích cùng Quân Khanh Vũ.

60. Chương 60

Kia bạch ô người đeo mặt nạ tĩnh tĩnh đứng ở chỗ cao, y khuyết phiên phi, đột nhiên, tay hắn vừa nhấc, hai thanh hồng ô theo trong tay áo bay ra, nhanh như tia chớp đồng thời lược hướng Cảnh Nhất Bích cùng Quân Khanh Vũ.

A Cửu cả kinh, cũng không bắt chấp cái gì, chủ thủ trong tay bay ra, ở hồng ô bay vào thủy tạ dưới, không trung ngăn cản, cắt thành hai đoạn.

“Hắn thực sự tới.”

Nhìn chủ thủ trên không trung xẹt qua,

Quân Khanh Vũ nhướng mày cười, tựa hồ quên chính mình thân ở nguy hiểm, quay đầu hướng Cảnh Nhất Bích nói.

Mảnh sa phát quá khuôn mặt của hắn, cặp kia màu tím con ngươi có mị hoặc mà thắng lợi tiểu ý. A Cửu chống lại ánh mắt kia, trong lòng đột nhiên cả kinh biết bị hắn phát hiện. Chủ thủ đã hồi bay trong tay, một toàn thân, vội vàng trốn chỗ tối.

Nhìn A Cửu đào tẩu, Quân Khanh Vũ rút ra kiếm trong tay, vội vàng đuổi theo.

Mà cái khác ám vệ đã cùng người đeo mặt nạ quần quýt đứng lên.

Mặc dù không có khinh công, nhưng mà vượt nóc bằng tường đối với nàng mà nói bất quá cũng là chuyện nhỏ, huống hồ, cả ngày, nàng cũng đã quen thuộc phụ cận phố lớn ngõ nhỏ.

Thấy Quân Khanh Vũ đuổi theo, Cảnh Nhất Bích đầu tiên là sửng sốt, phương mới phản ứng được, dẫn người đuổi kịp.

Đế đô đêm nay, toàn thành đều treo đầy hồng sắc đèn lồng, chập chờn ngọn đèn dầu dưới, nàng thân hình giống như một cái mảnh mẽ mẽ, cặp tóc biến mất ở ngọn đèn dầu chỗ, tĩnh ở trong bóng tối, nhìn Quân Khanh Vũ có chút ảo não ngưng mắt tứ tìm.

Phía sau đột nhiên có người im lặng đi tới, A Cửu xoay người lại, chủ thủ trong tay bay ra, người nọ nghiêng người, khó khăn lắm tránh thoát, lại bị A Cửu trong nháy mắt để ở yết hầu.

Trong bóng tối, nàng nghe thấy được một cỗ mùi vị đạo quen thuộc, thậm chí còn đối phương mềm nhẹ hô hấp, đều như vậy quen thuộc.

“Mười một.”

Tay phóng sở hắn nhảy lên mạch đập chỗ, như vậy chân thật.

Cảnh Nhất Bích bình tĩnh nhìn người trước mắt, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì.

Rõ ràng không nhận thức, lại hai lần cứu hắn. Thế nhưng, kêu cũng là một xa lạ tên —— mười một!

“Cửu công tử, ngài đi nhanh đi. Hoàng thượng đã sớm sai người mai phục hảo muốn bắt ngươi.”

Hắn thanh âm ôn hòa, gọi một tiếng cửu công tử, là đúng nàng tôn xưng.

“Ta biết.”

A Cửu không sao cả cười, đem chuẩn bị cho tốt hộp đưa cho Cảnh Nhất Bích, “Này, chúc ngươi sinh nhật vui vẻ.”

Cảnh Nhất Bích giật mình ở chỗ cũ, bên môi tươi cười cay đắng.

Người này là người điên sao? Biết rõ nơi này có người mai phục, lại không cố nguy hiểm đến nói một tiếng sinh nhật vui vẻ, cùng tặng một món lễ vật.

“Cám ơn cửu công tử hảo ý. Nhưng mà vô công bất thụ lộc, huống hồ, Cảnh Nhất Bích cũng không phải là công tử tìm mười một, sợ rằng phần lễ vật này, cũng là cho hắn đi.”

A Cửu không nói gì, tay vẫn là cầm lễ vật, chấp nhất cấp Cảnh Nhất Bích.

“Kia... Cửu công tử có thể hay không nói cho Cảnh Nhất Bích, cái kia mười một rốt cuộc là ai?”

“Hắn có cùng người như nhau lam sắc mắt, như nhau lệ chí, như nhau mũi, như nhau môi. Còn có, hắn cũng là hôm nay sinh nhật.”

Thoáng nhìn Quân Khanh Vũ thân ảnh, nàng lật trên người nóc nhà, ôn hòa cười, thanh âm có chút khàn khàn.

61. Chương 61

Trong tay hộp gấm không phải thập phần tinh xảo, sau đó còn có nhiệt độ.

Kia một cái chớp mắt, ngửa đầu nhìn A Cửu đứng ở nóc nhà, mới chú ý tới Quân Khanh Vũ mang người hướng bên này chạy tới, yết hầu không hiểu căng thẳng.

Nhất thời minh bạch, nàng cố ý đứng ở chỗ cao là vì dẫn dắt rời đi Quân Khanh Vũ, vì chính là không bại lộ hắn.

“Cửu công tử, người như vậy thì không cách nào ly khai, hoàng thượng thiết hạ trọng trọng mai phục, biện pháp duy nhất, liền dùng ta ngăn trở bọn họ. Ngày ấy, công tử đối Cảnh Nhất Bích có ơn cứu mạng, hôm nay coi như...”

“Ta vĩnh viễn cũng sẽ không đưa người với trong lúc nguy hiểm.” Nàng cắt ngang lời của hắn, con người sắc thê lương, “Bích công tử, A Cửu có một việc không rõ, Quân Khanh Vũ bức người không chuyện muốn làm tình, vì sao người còn muốn theo hắn?”

Cảnh Nhất Bích sững sốt, nói, “Bởi vì hắn quân, ta là thần.”

“Nếu như hắn không phải quân, vậy người sẽ tự do ly khai sao?”

Từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn bắt đầu, nàng liền chú ý tới, nụ cười của hắn, nếu không phải là bất đắc dĩ, nếu không phải là thê lương, thậm chí, có một loại đưa sinh tử ngoài bi thương.

Hắn không sung sướng, nàng sao có thể làm cho cả đời này mười một không sung sướng đâu?

Năm ngoái, mười một hứa nguyện nói, cửu tử, ta hi vọng người tự do mà vui vẻ.

Quá khứ mười năm, mười một nguyện vọng chưa từng có biến quá. Mà nàng, làm sao từng biến quá.

Tự do mà vui vẻ? Tự hồ cũng không thuộc về bọn họ, nhưng mà bọn họ chưa bao giờ buông tha quá.

“Tự do?” Cảnh Nhất Bích vô ý thức nắm chặt hộp, thấp giọng nói, “Quân Khanh Vũ hắn phải là quân, hơn nữa Cảnh Nhất Bích tất nhiên sẽ dùng tính mạng bảo vệ hắn hoàng quyền, chỉ có như vậy, mới có tự do.”

“Vì sao?”

Cảnh Nhất Bích cười cười, mặt mày như họa, ở tuyệt trung dung nhan trong sáng trắng nõn, “Cửu công tử nhất định có muốn dùng tính mạng bảo hộ người, mà, Cảnh Nhất Bích cũng như nhau.”

“Hảo.”

A Cửu ngưng mắt nhìn phía xa Quân Khanh Vũ, phía sau hắn kia mặt nạ người cũng theo đuổi không bỏ, xem ra, là muốn lấy tính mạng của hắn.

Chủ thủ trong tay bay ra, một đạo ngân quang xẹt qua, đưa hắn dẫn hướng mình đây biên.

Nàng không biết Cảnh Nhất Bích phải bảo vệ chính là ai, thế nhưng, nàng muốn dùng tính mạng bảo hộ, thì lại là Cảnh Nhất Bích.

Người đeo mặt nạ nếu quả thật muốn giết Quân Khanh Vũ, đêm đó liền động thủ.

Điều này nói rõ, lúc này muốn giết hắn , hắn là vẫn là kỹ viện trung đánh lén bọn họ một nhóm kia.

Nàng vô pháp đem sát thủ dẫn dắt rời đi, thế nhưng, nhưng có thể đem Quân Khanh Vũ dẫn dắt rời đi.

Hắn một lòng muốn giết nàng, muốn tẩy đi sỉ nhục, tự nhiên điên rồi tựa như truy nàng.

Đáy mắt xẹt qua một tia bất đắc dĩ cười, nàng cứ như vậy làm cho hắn hận thấu xương?

Đỉnh đầu hoa tuyết không ngừng, Cảnh Nhất Bích lúc này mới cúi đầu, đem cái hộp kia mở.

Bên trong, thế nhưng bày đặt là một tay tâm khổ con rối oa oa. Ngón tay đi qua oa oa đỉnh đầu dây đỏ, oa oa tả hữu loạn choạng đầu, tươi cười khoa trương, tựa một nghịch ngợm mà vui vẻ đứa nhỏ, thậm tựa tức cười.

Nhìn kia oa oa vài giây, liền cảm thấy kia lúc ẩn lúc hiện đầu thực sự tức cười, thế nhưng nhin không được thấp cười ra tiếng.

“Chủ.” Nghe thấy hắn nhỏ giọng, đuổi theo ám vệ cả kinh, có chút chỉ chốc lát thất thần. Qua nhiều năm như vậy, cơ hồ không nhìn tới Cảnh Nhất Bích như vậy cười quá.

“Bảo hộ hoàng thượng.” Cảnh Nhất Bích liềm ngừng cười dung, đáy mắt có một tia lo lắng, “Cũng đừng làm cho A Cửu tử.”

62. Chương 62

Thắt lưng bụng thương một trận duệ đau, A Cửu thân tay vừa sờ, mới phát hiện trúng tên sớm cũng hé.

Vừa quay đầu lại, Quân Khanh Vũ đã đứng ở không xa địa phương, đón gió mà lập, tóc đen bạch y, dung nhan ở đề đô ngọn đèn dầu dưới, có vẻ tuấn mỹ mà diễm lệ, kiếm trong tay chói mắt dị thường.

“Dem ngọc bội giao ra đây, trẫm sẽ lưu người một toàn thân!”

Kỳ thực, hắn hận không thể đem người trước mắt bầm thây vạn đoạn, tốt nhất là tóa cốt dương hôi.

A Cửu đạm đạm nhất tiếu, thoáng nhìn một chút cũng không có sợ bóng đen lực áp mà đến, vội vàng một thả người theo nóc nhà nhảy xuống, tựa hồ xông quá ngõ nhỏ, lấy tốc độ nhanh nhất vọt tới đoàn người chen chúc trên đường phố.

Nóc nhà lợi cho chạy trốn, mà sóng người dễ dàng cho che giấu.

Quân Khanh Vũ tựa hồ chăm sóc đến nàng có động tác này, trường kiếm trong tay như gió, cấp tốc tàn nhẫn chém về phía A Cửu.

Phía sau có sát khí, nhưng mà quá nhanh, căn bản là không kịp trốn, A Cửu trọng trọng ngã xuống đất, thắt lưng bụng máu tươi ồ ồ tuôn ra.

“Người cho là lần này người còn có thể trốn? Trẫm làm cho người ta ở chỗ này mai phục cả đêm.” Trường kiếm rỉ máu,

Hắn tử đồng xẹt qua một tia khoái ý, điểm túc bay tới, một phen chế trụ A Cửu cổ tay, đem nàng đẩy áp ở tại trên tường.

Lưng đánh vào trên tường, nàng mi tâm cau lại, Quân Khanh Vũ kiếm thế nhưng công bằng hoa ở nguyên lai vết thương trên.

“Chẳng lẽ đây là ‘Một ngày không gặp như cách tam thu’, tài trí dùng hai ngày, hoàng thượng liền gặp như vậy thấy A Cửu.”

A Cửu đạm nhiên trêu đùa đến.

Nói vừa rơi xuống, Quân Khanh Vũ quả thực đè nặng cổ nàng tay, run lên một cái, trắng nõn trên mặt dâng lên một tia nổi giận, chán ghét nói, “Trẫm là vội vã tới giết người.”

“Lớn như vậy phí hoảng hốt liền chỉ là giết ta?” Nàng mặt mày mang cười, trên thân bị áp ở trên tường không được nhúc nhích, liền lặng yên gơ chân lên, ái muội ôm lấy hông của hắn.

“Ta cho rằng hoàng thượng là muốn A Cửu !”

“Người...”

Quá khứ ba năm, bao nhiêu phi tần đầu hoài tống bảo, hắn cũng có thể làm đến ngồi trong lòng mà vẫn không loạn.

Nhiên mà lúc này, đương một người nam nhân nhắc chân ôm lấy hắn thất lưng lúc, hắn lại như giống như điện giật khủng hoảng né tránh.

A Cửu sớm đã biết hắn sẽ như vậy phản ánh, hung hăng đập hướng Quân Khanh Vũ bụng, sau đó xả rưng đai lưng, tắc ở bị thương địa phương, mấy xoay người, cút khỏi ngõ nhỏ.

Nhưng mà sắc bén kiếm khí lại lần nữa chặt đứt nàng trốn lộ, quay đầu lại rồi hướng lên cặp kia sát khí cuộn cuộn màu tím con người.

Đột nhiên, bên ngoài bạo phát từng đợt âm thanh ủng hộ cùng huyên náo thanh, mấy hải đồng dẫn theo đèn lồng truy đuổi chạy vào ngõ nhỏ.

Hơn thế đồng thời, này bánh răng như nhau hồng ô lại lần nữa từ không trung bay tới, trì hướng hai người.

Hai người đồng thời liếc như nhau hướng ngõ nhỏ chạy tới mấy đứa con, biến sắc.

Cùng thời khắc đó: hải đường điện.

Mạc Hải Đường ý ở hồ cừu giường thượng, vì không ngờ như thế hai tròng mắt, tư thái biếng nhác quý như biển đường, hai bên quỳ cung nữ cẩn thận từng li từng tí đem phượng hoàng hoa nước đồ ở nàng móng tay thượng.

“Nương nương, hoàng thượng đuổi xe còn đang Bích công tử phủ đệ.” Một cung nữ vội vội vàng vàng đi vào.

Giường thượng nữ tử thình lình mở mắt ra, mắt hạnh mỉm cười, “Đã hoàng thượng đuổi không trở lại, kia bản cung tự nhiên có nghĩa vụ muốn đi vì mai thực phi khánh sinh.”

Nói, cúi đầu nhìn nhìn bên cạnh mấy cung nữ, “Mai thực phi thọ lễ nhưng chuẩn bị xong?”

“Đã chuẩn bị hảo.”

“Kia liền đi chúc thọ đi.”

63. Chương 63

Đứa nhỏ tiếng cười như chuông bạc bàn dễ nghe êm tai, bọn họ dẫn theo đèn lồng đuổi theo tiến vào, nhìn đỉnh đầu lượn vòng mà đến hồng ô, đều tốt kỳ mở to hai mắt, lại là không biết, kia chẳng qua là một phen đem đoạt tính mạng người ô.

A Cửu tựa ở trên tường, nhìn đứa nhỏ trong mắt ngây thơ rực rỡ, cắn răng một cái, giang hai cánh tay, thả người phi bổ nhào tới, đem những hải tử kia ôm vào trong ngực.

Phía sau, nàng cơ hồ lại cảm thấy đến cái loại này tàn sát chết vong đau đớn.

Bất kể là kia ô, vẫn là Quân Khanh Vũ một kiếm, chỉ cần đi qua thân thể nàng, kia hôm nay, nàng hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Quyển có chút tuyệt vọng nhắm mắt lại, nhiên mà đang ở ô gần người trong nháy mắt, sáng như tuyết quang trên không trung xẹt qua một đạo đẹp đường vòng cung, chặn tất cả hồng ô.

A Cửu quay đầu lại, nhìn thấy Quân Khanh Vũ cầm trong tay ánh trắng đứng ở sau lưng nàng, tóc dài bay lượn, bạch y tung bay, minh điểm mặt ở kiếm khí chiếu rọi xuống, khí phách lẫm liệt nhưng mà ra.

Hồng ô ở đỉnh đầu hần hóa thành từng mảnh toái hoa, như ngày mùa thu, dưới ánh mặt trời bay tán loạn lá đỏ, có một loại xa hoa kiêu diễm.

Khảm mà hần liền trạm ở phía dưới, đẹp hàm dưới hơi vung lên, song đồng di động quang xẹt qua, thâm thúy mà lạnh lùng, liếc nhìn trong lúc đó, coi như phía sau tất cả nguy hiểm, đều bị hần một kiếm huy đi.

Cái loại này cùng sinh câu tới ung dung quý khí cùng hần bên môi lãnh ngạo mà tà mị cười trong nháy mắt hô ứng, lại như dấu vết như nhau, tại nơi một cái chớp mắt, thật sâu khắc vào nàng trong đầu.

Hần thế nhưng cứu nàng... Đây một cái chớp mắt, A Cửu không rõ, hần vì sao làm như vậy.

Tựa hồ xem hiểu trong mắt nàng nghi hoặc, hần cười đến cực kỳ chẳng đáng, “Cho người chết ở trong tay bọn họ, đó là tiện nghi người. Trẫm muốn là, chính tay đâm người!”

Lại một vòng hồng sắc ô như dày đặc vòng như nhau từ trên trời giáng xuống, mà trước người thiếu niên thân hình mạnh mẽ lướt trên, trường kiếm trong tay, lòi ra gai mắt mà sắc bén sát khí, đem khắp bầu trời ô hóa thành bụi phấn.

Hình nếu giao long, nhẹ nếu phiến hồng.

Nàng quỳ trên mặt đất, đem mấy đứa con họ trong ngực trung, mà hần ở nàng bầu trời, đem nguy hiểm một ngăn lại.

Nàng ở bị người bảo hộ mã?

Quá khứ, nàng cùng mười một bị nhục, sau đó chạy trốn, ăn xin, cuối cùng đến trở thành sát thủ, đoạn đường này, nàng cũng vẫn làm lính cường đại, cường đại đến có thể bảo vệ chính mình, có thể bảo vệ mười một.

Lại là chưa từng có nghĩ tới bị người bảo hộ, tựa hồ, đối với nàng mà nói, nàng cũng không cần người bảo hộ.

Lúc này, loại cảm giác này tựa hồ bị bảo hộ cảm giác, có chút làm cho nàng mặt danh kỳ diệu.

“Hoàng thượng ở đằng kia.” Cao lầu trên, truyền đến Tả Khuynh thanh âm.

Viện binh đã đến, phỏng chừng đến ngõ nhỏ sẽ không đối mấy đứa con có nguy hiểm, A Cửu cúi đầu đối với bọn họ rí tai mấy câu, sau đó ở thừa dịp Quân Khanh Vũ không chú ý, lặng yên chạy ra ngõ nhỏ, tiện tay lao khỏi bên cạnh một bộ y phục, đeo vào trên người mình, sau đó lấy xuống cái khăn che mặt.

Cảm giác được bầu không khí không đúng, Quân Khanh Vũ thành linh quay đầu lại, chỗ nào còn có A Cửu thân ảnh, chỉ có mấy đứa con mở to mắt, kính phục mà hâm mộ nhìn hần.

Tả Khuynh mang người rất nhanh phản kích, Quân Khanh Vũ thu hồi kiếm, chạy đi sẽ đuổi kịp.

Kia mấy đứa con vừa thấy, vội vàng tiến lên ôm hần ở, “Đại ca ca, nhĩ hảo sinh lợi hại.”

“Tránh ra!”

Thấy những hài tử kia bản thủ muốn ôm lấy chính mình, Quân Khanh Vũ bản năng lui về phía sau mấy bước, nhưng mà lại cuối cùng là sẽ không đối đứa nhỏ hạ thủ.

“Ca ca, cái này là vừa cái kia ca ca đưa cho người.”

Khác một cô bé đi lên, trong tay giơ một mút quả, đưa cho Quân Khanh Vũ.

“Cái gì?”

Quân Khanh Vũ đem lấy tới vừa nhìn, này không phải là để đồ khắp nơi đều có đồ đứa nhỏ mút quả.

“Tiểu ca ca nói, người hôm nay rất dũng mãnh, nói này mất quả là thưởng cho cấp tượng ca ca người như nhau đứa nhỏ.”

Đứa nhỏ? ! Cầm mất quả tay run lên, Quân Khanh Vũ suýt nữa không có tức giận đến đứt hơi, quay đầu hướng Hữu Danh nói, “Cho trăm từng nhà thu, trăm cũng không tin, tuyệt địa ba thước còn liền tìm không được hần.”

Trong giọng nói ẩn có bị trêu đùa tức giận cùng đánh bại, Hữu Danh nghe xong tự nhiên không dám nói tiếp, lại cúi đầu nhìn thấy tuyết trung một vũng máu tươi.

“Hoàng thượng, ngài bị thương?”

Quân Khanh Vũ thuận thế nhìn lại, khoe môi nhất câu, theo kia vết máu liền đuổi theo.

Tuyết hơi chút chậm lại, Quân Khanh Vũ đứng ở cung ngoài tường, sắc mặt thậm chí là khó coi.

A Cửu máu, cuối cùng liền biến mất ở tại ở đây.

“Hoàng thượng, hần tất nhiên là ngờ tới chúng ta đã phong đế đô, đồng thời sẽ từng nhà thu. Vì thế...”

“Vì thế, chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất.” Sỉ nhục bò lên trên trong lòng, đúng vậy, ai sẽ ngờ tới một cái gai khách giấu ở thâm cung trong.

Hoàng cung to lớn, cửa cung sâu, gian phòng nhiều, nơi này là so với bất kỳ chỗ nào đều an toàn chỗ ẩn thân.

Tả Khuynh tính toán điều đến cấm quân, nhưng mà lại bị Quân Khanh Vũ ngăn lại.

Hần đứng ở cửa cung nguy lâu trên, quan sát đèn cung đình dưới hoàng cung, bên môi tiểu ý tiếm sâu, “Hần có thể trốn ở chỗ này, đó là liệu định trăm không sẽ tìm được ở đây. Vì thế, không cần điều đến cấm quân, để tránh khỏi dả thảo kinh xà, đêm nay, trăm sẽ cho hần tới một ứng trung bắt ba ba.”

“Thế nhưng, hoàng thượng, này hoàng cung lớn như vậy?”

“Đại thì thế nào?” Hần trông mắt híp lại, rơi vào cơ hồ hoang vu đình viện, “Chỉ cần kiểm tra một chút kia mấy chỗ lãnh cung là được.”

Một bị thương sát thủ, tự nhiên cần yên tĩnh địa phương dưỡng thương, mà trong hoàng cung vút đi đèn cũng chỗ tốt nhất, không người hỏi thăm, càng không người phát hiện.

Thu Mặc một cả ngày đều tâm thần không yên.

A Cửu nói cho nàng biết, hôm nay là Cảnh Nhất Bích sinh nhật, nàng phải đi ra ngoài một bận, nhưng mà, trời tối hồi lâu, lại là cũng không thấy được nàng trở về.

Trong cung củi lửa không nhiều, ban ngày mặc dù lại lạnh, nàng cũng không dám thêm hỏa, bởi vì A Cửu sợ lạnh, vì thế đều vì nàng tính.

Bên ngoài rơi xuống đại tuyết, sợ A Cửu trở về đông cứng, Thu Mặc phủng chừng được rồi thời gian, liền ở thùng tắm trung đổ đầy nước nóng, đồng thời đưa tay lộ bên trong được rồi than củi.

Thế nhưng, so với dự tính thời gian chậm tròn mau hai canh giờ, nhưng vẫn là không gặp A Cửu trở về.

Thu Mặc lo lắng đứng ở trong sân mặt, mai ẩn điện trước đây cũng là lãnh cung, bởi vì phong phi mới vào ở, vì thế vườn trung ra vài cọng thừa thốt nở rộ hồng mai, liền không còn hần vô, có vẻ hoang vắng.

Ngay vào lúc này, cửa vang lên tiếng đập cửa, Thu Mặc vừa nghe, vội vàng chạy lên đi nghênh tiếp.

Sau đó chạy mấy bước, sắc mặt nàng nhất thời trắng bệch dừng ở chỗ cũ.

A Cửu chưa từng đi qua môn, từ trước đến nay đều là vượt nóc bằng tường, lúc này, ai sẽ đến gõ cửa?

Thu Mặc không dám đi mở cửa, trong đầu sợ đến trống rỗng, trong lúc nhất thời không biết làm sao bây giờ, mà kia tiếng đập cửa thế nhưng càng ngày càng gấp.

Liền nghe thấy một thái giám bén nhọn thanh âm truyền đến, “Quý phi nương nương giá đáo.”

Thu Mặc vừa nghe này hai chữ, hai chân mềm nhũn, vội đi tới cửa, quỳ xuống, “Nô tỳ Thu Mặc cung nghênh quý phi nương nương.”

“Hảo người mới, nghênh tiếp còn không mở cửa.”

Xuyên thấu qua khe cửa, nhìn Thu Mặc quỳ trên mặt đất, lại cũng không có mở cửa ý tứ.

“Hồi quý phi nương nương, thực phi hôm nay thân thể khó chịu, đã ngủ hạ. Hơn nữa... Nơi này là lãnh cung, hoàng thượng có ý chỉ, bất luận kẻ nào đều không được đi vào.”

“Phải không?” Mạc Hải Đường lung tay áo đứng ở cửa, “Hoàng thượng hôm nay ra vì Bích công tử khánh sinh, nhất thời vô pháp gấp trở về, cố ý để lại khẩu dụ, làm cho bản cung cấp thực phi đưa tới lễ vật.”

Thu Mặc vừa nghe không biết nên xử lý như thế nào, “Quý phi nương nương, thực phi nương nương nhiễm hàn tật, không thích hợp gặp khách...”

“Tiện tỳ, hoàng thượng khẩu dụ người cũng không tôn sao?” Bên ngoài một cung nữ nổi giận mắng, “Hơn nữa, sớm đoán được thực phi thân thể khó chịu, quý phi nương nương liền thái y đều mời tới.”

Nói, kia cung nữ đối bên cạnh một thái giám khiến cho liếc mắt một cái sắc, kia thái giám thân thể một túng, xoay người vào viện, sau đó mở cửa ra.

Thu Mặc vừa thấy, chạy đi liền hướng hồi chạy, sau đó tướng môn khép lại, cả người đều chắn phía trước, không cho bất luận kẻ nào đi vào.

Một khi đi vào phát hiện A Cửu không ở trong cung, Thu Mặc căn bản là vô pháp tưởng tượng hậu quả thế nào.

“Quý phi nương nương, thực phi thực sự đã đi vào giấc ngủ.”

“Mặc dù là đi vào giấc ngủ, thân phận so với quý phi nương nương thấp nhất đẳng, vậy còn cho ra đến quỳ lạy.”

Kia cung nữ tiến lên, nhéo Thu Mặc tóc đã đem nàng duệ khai.

Thu Mặc tựa hồ cũng phát điên, hai tay chế trụ kẻ đập cửa, chính là không buông tay.

“Ba!” Kia cung nữ cũng là luyện công phu, một bạt tai hung hăng ném quá khứ, đánh cho Thu Mặc quỳ rạp trên mặt đất ói ra một ngụm máu tươi.

Nhưng mà, Thu Mặc như cũ che ở cửa, chết sống cũng không cho vào.

“Thực sự là trung tâm nô tài. Như vậy trung tâm, chẳng thà đi trước địa phủ chờ người chủ tử.”

Mạc Hải Đường không kiên nhẫn liếc mắt nhìn Thu Mặc, đối bên người mấy cung nữ khiến cho ánh mắt.

Kia mấy cung nữ rất nhanh tiến lên, từ trong hộp đựng thức ăn lấy ra một chén rượu, sẽ hướng Thu Mặc trong miệng quán.

Thu Mặc vừa thấy, tự nhiên minh bạch, đêm nay vinh quý phi qua đây chính là muốn thủ chủ tử tính mạng.

Kinh ngạc vừa nhảy, vội tránh thoát, ôm lấy ngay trước mặt Mạc Hải Đường, cầu xin nói, “Nương nương, người tạm tha chúng ta thực phi đi, nàng hiện nay đã biếm lãnh cung, sẽ không lại chống đối nương nương.”

“Phải không? Trên đời này đều biết cá muối có thể xoay người, nhưng mà, cũng càng biết, cá chết mới lại vĩnh viễn lật không được thân.”

Nói, một cước đạp ra Thu Mặc.

“Thế nào, lúc này, này mai ẩn điện thế nhưng như vậy náo nhiệt?”

Đột nhiên, cửa truyền đến một trầm thấp mà thanh âm lạnh lùng.

Mọi người vừa nghe, sợ đến sôi nổi buông lỏng tay, sau đó quỳ trên mặt đất.

Mạc Hải Đường chợt quay đầu lại, đã nhìn thấy Quân Khanh Vũ một tiếng tuyết trắng hồ cừu, chấp tay đứng ở viện cửa. Hắn phát dính phiến tuyết, sắc mặt trắng bệch, áo choàng hạ bưng ẩm ướt, hiển nhiên là vội vàng vàng từ bên ngoài đuổi trở về.

Mạc Hải Đường trên mặt lộ vẻ một tia mắt tự nhiên cười, hơi để thân, “Thần thiếp khấu kiến hoàng thượng.”

“Quý phi?” Quân Khanh Vũ cũng cười cười, sau đó kia một tiếng quý phi, lại là mang theo vạn phần xa cách, “Người dùng cái gì ở chỗ này?”

“Hôm nay là thực phi muội muội sinh nhật, thần thiếp trông nàng một người ở trong cung, liền muốn tới cho nàng khánh thân, nhưng mà, thực phi muội muội lại tránh mà không thấy.”

Tránh mà không thấy?

Quân Khanh Vũ liếc mắt nhìn cửa đang đóng, ngay quá dịch trì phụ cận, lại phát hiện vài giọt vết máu, cuối cùng hắn khóa định rồi ở đây.

“Mai thực phi đâu?”

Quân Khanh Vũ trên mặt đất cơ hồ sợ đến ngắt đi Thu Mặc, lãnh lệ hỏi.

“Hồi hoàng thượng, quý phi nương nương đã ngủ.”

Ngủ?

Thu Mặc mặt bị đánh được sưng lên, y sam mất trật tự, nếu không phải hắn tới rồi, phỏng chừng lúc này đều là một cỗ thi thể .

Còn nhớ rõ, ngày đó vì để cho này đề tiện nguyệt nô tiến cung, nàng chính nghĩa nghiêm từ, thậm chí vì che chở một nha đầu, hắn tận mắt thấy tới, ngày đó Mai Tư Noãn ở quá dịch trì trên cầu cùng Mạc Hải Đường nổi lên xung đột.

Một như vậy hộ thuộc hạ nữ nhân, lúc này, sao có thể mất nhìn mình nha hoàn muốn chết, còn bình yên nằm ở bên trong ngủ!

Quân Khanh Vũ một cước đá văng cửa phòng, sau đó đi nhanh khóa nhập gian phòng,

Bên trong, có vẻ dị thường quanh quē, trong không khí có lãnh cung độc hữu mực nát vị đạo, còn có một luồng gay mũi với vị đạo, vào cửa trong nháy mắt, Quân Khanh Vũ cùng Mạc Hải Đường đều vô ý thức nhăn lại mũi.

Bước nhanh đi qua bình phong, nhưng mà, kia màn che trong màn mặt, lại là không có một bóng người.

“Người chủ tử đâu? !”

Quân Khanh Vũ sắc mặt nhất thời trầm xuống, thanh âm cũng thay đổi điều, khẩu khí trung có một ti khác thường lo nghĩ.

Chẳng lẽ bị thích khách kèm hai bên?

“Vừa... Vừa... Còn ở chỗ này.”

Thu Mặc tự nhiên biết che giấu không nổi nữa, quỳ trên mặt đất cũng không biết nên trả lời như thế nào.

64. Chương 64

Thu Mặc tự nhiên biết che giấu không nổi nữa, quỳ trên mặt đất nhỏ giọng nói.

“Nói, nàng rốt cuộc đi đâu vậy? Bằng không người đầu người rơi xuống đất!”

“Nha, thực phi muội muội không ở a, đã trễ thế này, nhưng thật ra đi đâu nhi?” Mạc Hải Đường theo tiến vào, thêm mắm thêm muối nói.

“Ba!”

Quyển bên trái phòng nhỏ có thứ gì đó rụng rơi trên mặt đất, Quân Khanh Vũ nghe tiếng đi theo, vô ý thức nắm chặt giấu ở kiếm trong tay,

Lại nghe đến, một ngào ngọt thơm, lập tức là quấy thủy thanh âm.

“Thu Mặc, quần áo của ta người nhưng lấy tới?”

Khảm bên trong, một nữ tử biếng nhác thanh âm nhàn nhạt truyền đến —— thanh âm kia không là người khác, chính là A Cửu.

Thu Mặc vừa nghe, lúc này phản ứng qua đây, vội mang tới động ở đầu giường hồ cừu áo choàng, vọt vào.

Mà Quân Khanh Vũ cũng đuổi ở nàng phía trước một bước vào kia tiểu cách gian, sau đó vòng qua bình phong... Ở một khắc kia, cả người hấn giật mình ở tại tại chỗ.

Sau tấm bình phong mặt, bày đặt một đại thùng gỗ, bên trong nổi lơ lửng hồng sắc hoa hồng cánh hoa, nước ẩm vi dạng động, này cánh hoa liền lưu động đẹp gọn nước, làm cho người ta nhớ tới cả vườn hoa hồng.

Ngay hấn đi vào trong nháy mắt, nhìn thấy thủy tiên bàn sợi tóc ở Hoa Trung đập dòn, lập tức, một nữ tử chậm rãi từ phía dưới đi ra.

Trơn bóng trắng nõn trán, cẩn thận mày, dính bột nước lông mi, như mực vụng nhuộm con người, xinh xắn cánh mũi, như ngưng môi đỏ mọng, còn có kia bị nhiệt khí tiêm nhiễm mà phấn hồng hai má, cùng với tấm rửa hậu độc hữu biếng nhác thần sắc.

Ở hồng sắc cánh hoa sấn phụ trợ hạ, lỏa lồ bên ngoài da thịt càn lộ vẻ da bạch như tuyết, xương quai xanh cùng mũi tên bóng loáng đẹp như nhau phiêu, còn có kia như ẩn như hiện ngực...

Quân Khanh Vũ đột nhiên cảm thấy, hấn nhìn thấy không phải cái kia xấu xí Mai Tư Noãn, mà là một chỉ mang theo nào đó trí mạng dụ hoặc thủy yêu, làm cho hấn cảm thấy thân thể mất tự nhiên phát nhiệt.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, A Cửu ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, lại là băng lãnh hô một tiếng, “Hoàng thượng.”

“Đi ra!”

Quân Khanh Vũ bực bội rống lên một tiếng, sau đó trong lòng lại cảm thấy đá rơi xuống đất dễ dàng.

A Cửu nghe nói, trực tiếp đứng lên, mà Quân Khanh Vũ con người sắc một ngưng, quay đầu chuyển ra, cách bình phong đứng ở cửa.

Bán trong suốt bình phong có thể thấy một nữ tử linh lung có hứng thú thân hình, hoàn mỹ không thể xoi mói đường nét, dịu dàng nắm chặt thắt lưng, còn có theo thùng tắm trung bước ra đến kia thẳng tắp mà chân thon dài.

Tay nàng chậm rãi theo bình phong mặt trên lấy nhất kiện y sam, vốn là đẹp tay bởi vì ngâm mạnh thủy mà phấn hồng, có vẻ hoàn mỹ không tỳ vết.

Quân Khanh Vũ lại lui một bước, mặt đờng được càn khai, mà Thu Mặc vội vàng cầm áo choàng đi vào, cấp A Cửu phủ thêm.

Nhưng mà nhìn thấy A Cửu cơ hồ xích - thân thể trần truồng, Thu Mặc tay lại nhẹ nhàng run rẩy một chút.

A Cửu bên hông quần quít lấy nhuộm đầy máu vải xô, mà kia thủy từ lâu bị nhuộm đỏ, nhìn nữa kia bề cửa sổ, vẫn còn có không kịp che giấu máu tươi.

A Cửu gói kỹ lương áo choàng, mặc vào giấy, chậm rãi từ bên trong đi ra đến.

Còn có hơi nước tóc cứ như vậy rải rác phi trên vai đầu, có một loại khác mỹ.

“Thần thiếp gặp qua hoàng thượng, gặp qua vinh quý phi.”

Nàng hơi cúi người, nhưng mà, thân thể hơi chút động một chút, vết thương liền xé mở đau.

Nếu như Quân Khanh Vũ bọn họ không đi nữa, nàng không biết mình có thể kiên trì đến bao lâu.

Ra dục nữ tử cũng có một phần kiêu thái, mà nàng kiêu thái lại không chút nào kiêu nhu tạo, lại bởi vì đối với người xa cách, càng hiển lạnh lùng vẻ đẹp.

Mạc Hải Đường định ý nhìn A Cửu, ánh mắt càng phát ra lạnh.

“Không biết, đã trễ thế này, hoàng thượng cùng nương nương đến đây lãnh cung đến có gì phải làm sao?”

Mai Tư Noãn biết Quân Khanh Vũ bí mật, về cô gái kia, thế nào cũng là của hần nhược điểm, vì thế, hần liệu định Quân Khanh Vũ chỉ cần không phát hiện vết máu, cũng sẽ không làm cái gì với nàng.

Về phần Mạc Hải Đường, lúc này Quân Khanh Vũ ở, cũng không dám lơ đãng.

“Hôm nay là thực phi sinh nhật, trẫm đương nhiên phải tới thăm người.” Quân Khanh Vũ mỉm cười, lại là nhìn Mạc Hải Đường, “Quý phi, người đối thực phi tâm ý trẫm đã nhìn ở tại trong lòng. Thời gian không còn sớm, trẫm sẽ ở chỗ này nghỉ ngơi, người buông vài thứ kia liền sớm một chút lui ra.”

Mạc Hải Đường sắc mặt trắng nhợt, trong tay áo nắm tay nắm chặt, ngẩng đầu nhìn hướng A Cửu, “Xem ra thần thiếp tới không phải lúc, không lại tới bái phỏng muội muội, huống hồ, thái hậu cũng lo lắng muội muội thân thể, cố ý triệu thái y đến đây chẩn đoán.”

Mạc Hải Đường nói rất trắng ra, chính là đối A Cửu nói nàng hoàn trả đến, ngay trước Quân Khanh Vũ nói ra nói thế, tựa hồ đối với hần cũng tuyên cáo, mình ở giữa hậu cung địa vị là thái hậu đỡ lấy.

Đồng thời cũng nói, muốn cho A Cửu không dễ chịu, kỳ thực cũng là thái hậu ý tứ.

Nhìn thấy Mạc Hải Đường vừa đi, A Cửu hơi thở dài một hơi, nhưng không ngờ, Quân Khanh Vũ tay nhất câu, thế nhưng đem nàng một phen ôm vào trong ngực.

“Hoàng thượng, thần thiếp nhớ người đã nói sẽ không đặt chân ở đây.”

Tay hần vừa vặn đặt ở nàng bên hông, đau đến sắc mặt nàng hơi trắng bệch, nếu là người bình thường, chỉ sợ sớm đã hôn mê bất tỉnh.

Không biết vì sao, vừa thậm chí có một tia lo nghĩ, mà bây giờ, với hần mà nói, nhiều hơn lại là không hiểu tức giận.

“Trẫm đến cũng không ngại nói cho người biết, đêm nay có thích khách vào hoàng cung, tựa hồ liền trốn ở thực phi của người mai ẩn điện.”

“A?” Nàng nhú mày, liếc mắt nhìn bốn phía, “Hoàng thượng là nói thích khách núp ở ở đây, còn nói muốn nói, thần thiếp chưa chấp thích khách đâu?”

“Hai loại cũng có thể.”

Hần như trước không có buông nàng ra, cúi đầu nhìn mặt của nàng, tử đồng thâm thúy.

“Thích khách kia bị thương, phỏng chừng cũng trốn không được bao lâu.”

Nàng tán thành gật gật đầu, trở tay ôm lấy cổ của hần, đem thân thể mình thiếp được gần hơn. ,

Đã cũng hoài nghi đến trình độ này, nói không chừng hần sẽ hoài nghi sát thủ là nữ tử, sau đó liền tưởng đến chính mình.

A Cửu bả vai hơi buông lỏng, y sam cố ý chảy xuống, lộ ra trắng nõn như tuyết bả vai cùng khóa ngực.

Chỗ nguy hiểm nhất là chỗ an toàn nhất, cùng lý, đem thân thể mình dâng lên, làm cho hần chủ động nghiệm thương, càng có thể chứng minh của mình thuần khiết.

Huống chi, có khiết phích người, rất chán ghét chủ động đầu ôm nữ tử.

Cổ họng vô ý thức khản một chút, Quân Khanh Vũ ánh mắt xẹt qua nàng mau lỏa lồ trên thân, chán ghét đem nàng đẩy ra, sau đó kéo nàng vào vừa tiểu cách gian, chỉ vào bộ cửa sổ vết máu, cười lạnh nói, “Thực phi, có thể nói cho ta biết đây là cái gì?”

Nhìn kia máu, A Cửu thầm nghĩ không tốt, nàng lúc trở lại vừa vặn thấy được Mạc Hải Đường đến đây tìm sự, nhất thời vội vàng vàng, phát hiện thống trung có nước nóng, cái khó ló cái khôn, đem huyết y đều ném vào nước trung, mình cũng né đi vào.

Nhưng mà, lại quên kia máu tươi.

Thấy A Cửu hồi đáp không được, Quân Khanh Vũ dùng sức bóp một chút tay nàng, “Thực phi, này thể nhưng tộc cử tộc sự tình.”

“Hoàng thượng.”

Phía sau truyền đến Thu Mặc khiếp nhược thanh âm, chỉ thấy nàng cúi đầu quỳ trên mặt đất, trong tay đang cầm một thanh hoa bình sứ, “Nương nương, vừa ngài ngủ lúc, Thu Mặc không tin đem ngự ban cho bình hoa đánh nát. Kính xin nương nương quán Thu Mặc một hồi.”

Nói, nàng cao cao giơ tay lên cánh tay, đồng thời, ống tay áo chảy xuống nơi cánh tay, dám hảo lộ ra bọc vải xô cổ tay, mặt trên còn có thể thấy ần ần máu tươi.

“Tay người? !” A Cửu thanh âm trầm xuống, đẩy ra Cảnh Nhất Bích, tiến lên mở ra nàng vải xô vừa nhìn, phía trên kia thể nhưng tràn đầy trát thương, còn có một đường sâu thấy tới xương, thậm chí có một chút toái tra đều chưa kịp lấy ra.

Vừa thảo nào nàng tắm rửa sau khi ra ngoài, Thu Mặc vẫn trốn ở bên trong, nguyên lai, nàng đã phát hiện máu, cố ý làm bị thương chính mình, vì A Cửu sinh sôi ngăn trở.

“Thỉnh nương nương tha thứ nô tỳ.”

A Cửu ngực một buồn, quay đầu lại địch ý liếc mắt nhìn Quân Khanh Vũ, lạnh lùng nói, “Thần thiếp vô pháp nói có thể nói, người muốn cho rằng nơi này có thích khách, lục soát là được.”

Quân Khanh Vũ liếc mắt nhìn Thu Mặc tay, sau đó nhìn về phía Tả Khuynh.

“Hoàng thượng.” Tả Khuynh lắc lắc đầu, thấp giọng nói, “Không có gì cả.”

Quân Khanh Vũ thần sắc có chút ảo não, có chút không cam lòng liếc mắt nhìn này đại diện, nói, “Kia thực phi sớm một chút nghỉ ngơi.”

“Hoàng thượng không ở chỗ này đi ngủ?”

“Thực phi, hi vọng trẫm ở chỗ này đi ngủ?” Hắn mày hơi một điều, ánh mắt rơi vào nàng bán mở rộng ngực thượng, như tuyết mấy phần vô cùng mịn màng, như nồn nà.

Chỉ là một khuôn mặt, xa không như làn da như vậy động nhân, ngược lại là cự người ngoài ngàn dặm lạnh lùng.

“Không hi vọng.” Nàng trực tiếp hai đoạn nói, “Chỉ hi vọng, nếu như hoàng thượng lần sau lại tới trảo thích khách, không ngại đối với người hậu cung đám kia nữ nhân nói mình, cũng càng không cần phải đối với bọn họ diễn kịch, cũng làm cho chúng ta này đó vai phụ liên lụy.”

“Đương nhiên, người nếu không đến, kia liền tốt nhất. Ở đây quanh quê, cũng càng không có đông tây chiêu đãi hoàng thượng.”

“Mai Tư Noãn, người dám như vậy nói đối trẫm nói?” Hắn mày kiếm một nhin, nữ nhân này quả thật một chút cũng không đưa hắn để vào mắt.

“Hoàng thượng.” A Cửu sắc mặt cũng không cách nào đeo ở, “Thần thiếp chỉ là một giới nữ lưu, không hiểu nói chuyện, thể nhưng, cũng hiểu người không nên lấy oán trả ơn.”

Quân Khanh Vũ lẳng ở phía xa, bị A Cửu câu nói sau cùng ghen được cái gì cũng nói không nên lời.

Lấy oán trả ơn?

Tối hôm đó, nếu không phải là nàng ra tối giải vây, sợ rằng, hấn lại phải hối hận cả đời. Nhưng mà như vậy đại giới lại là làm cho thái hậu lại lần nữa tránh thượng nàng, chính mình đêm nay ngược lại là đổ dầu vào lửa.

Nàng ở oán giận hấn.

Bên ngoài gió tuyết ngừng một ít, hấn đứng ở quá dịch bên ao, trong đầu thế nào cũng huy không đi kia dục trung một màn, nhưng mà nhiều hơn là của nàng lãnh trào.

“Hữu Danh, đối Mai Tư Noãn, trầm làm quá phận?”

Hữu Danh ngược ngừng cười, “Hoàng thượng, sao có này nói chuyện, nàng chẳng qua là một nữ nhân mà thôi.”

“Thế nhưng, nàng rốt cuộc là chúng ta ngay từ đầu liền bồi dưỡng người.” Tả Khuynh không cười, trên mặt thậm chí có một chút lo lắng, “Mặc dù nàng hoàn toàn mất trí nhớ, nhưng mà, vẫn có thể dùng chỗ.”

“Tả Khuynh, nữ nhân này tiến cung, lúc trước không phải là đi tìm cái chết. Sớm muộn đều là tử, hoàng thượng làm như vậy, chỗ nào quá phận.”

Đi ở tiền phương Quân Khanh Vũ bước chân hơi chậm lại, sớm muộn đều phải chết...

Nữ nhân này, với hấn mà nói, sớm muộn cũng là muốn tử ?

Kỳ thực hấn đã sớm biết, nữ nhân này tiến cung mục đích, kết cục cũng là hấn sớm an bài xong .

Mà giờ khắc này, nghe Hữu Danh nói ra, ngược lại là một trận quái dị buồn.

“Tả Khuynh, trầm nhìn mai ẩn điện có chút lãnh, than củi chưa đủ, này đó phương diện nhưng cũng là không lạnh rơi xuống. Thu Mặc bị thương, người vẫn là một lần nữa an bài mấy cung nhân quá khứ hầu hạ, tiện thể... Sở quốc hiện nay náo động, tam hoàng tử đột nhiên tới chơi, vô loạn thế nào, người muốn trước an bài gặp mặt một lần.”

Hấn thở dài một hơi, “Lần này, thế nào cũng không thể làm cho Quân Phi Tranh được tiên cơ.”

Đãi Quân Khanh Vũ sau khi rời khỏi, A Cửu mới như trút được gánh nặng tựa ở trên tường, nhưng mà nhìn Thu Mặc ánh mắt mang theo áy náy, thanh âm vẫn là dị thường lạnh lùng,

“Thu Mặc, người hà tất làm như vậy.” Nếu như là nàng, nàng sẽ không làm một cái người lạ mà hi sinh chính mình.

Mấy ngày nay hai người ở chung, Thu Mặc kỳ thực cũng biết A Cửu mặt lãnh mềm lòng, “Tiểu thư, vết thương này căn bản cũng không có trở ngại lớn. Ngày mai cũng phương tiện đi tìm nữ y quản, tiện thể có thể có mượn có lấy một ít dược.”

A Cửu mũi đau xót, giả bộ không kiên nhẫn xoay người ly khai, “Trời lạnh vết thương khôi phục chậm. Cần thận tàn phế, bên ngoài lạnh lẽo, xử ở đằng kia để làm chi, còn không tiến vào, ta giúp người nhìn nhìn.”

Thu Mặc cúi đầu cười cười, bước nhanh đi vào theo.

Sáng sớm hôm sau, quần sự công công thế nhưng sáng sớm tới, sai người đưa tới than củi, thậm chí bị kích, hơn nữa, còn an bài hai thái giám quét tước đình viện, mặt khác hai màu hồng đào thanh cung nữ cùng cùng Thu Mặc cùng nhau chiếu cố A Cửu bắt đầu cuộc sống hằng ngày.

A Cửu sắc mặt có chút không vui, không biết Quân Khanh Vũ là bởi vì áy náy, vẫn là lại phái người đến giám thị nàng.

Bất quá, được rảnh, có người ở đây hầu hạ, nghĩ đến Thu Mặc thương liền làm cho nàng vội vàng đi trông một chút nữ y.

Nhưng mà thẳng đến buổi trưa, Thu Mặc đều vẫn chưa về, A Cửu tiện nhân cái kia màu hồng đi tìm, ai ngờ, mau buổi chiều lúc, màu hồng luống ca luống cuống chạy về đến.

“Nương nương, ngài nhanh đi cứu cứu Thu Mặc tỷ tỷ, nàng mau bị đánh chết.”

“Cái gì? !” A Cửu theo giường thượng đứng lên, “Nàng ở đâu?”

“Nàng bị bắt được hải đường điện.”

65. Chương 65

Hải đường điện?

A Cửu đỡ ghế lưng lay lắc đứng lên, lại là căn bản cũng không có nghĩ đến, Mạc Hải Đường, thật đúng là dám hạ tay, hơn nữa, thế nhưng theo Thu Mặc bắt đầu.

Xoay người đến gần buồng trong, cầm chủ thủ, mặc quần áo xong, nàng trầm mặt bước nhanh đi ra phía ngoài.

“Nương nương, ngài này là muốn đi đâu nhi?”

Quyển màu hồng thấy A Cửu sắc mặt trắng bệch, ánh mắt lãnh lệ, vội đem nàng ngăn cản.

“Đương nhiên là đi yếu nhân.”

“Nương nương, người cũng không thể như vậy đi. Quý phi nương nương vào cung ba năm, thủ đoạn người đều biết. Người nếu là như thế này đặt mình trong mà đi, chỉ sợ là dữ nhiều lành ít.”

Khảm “Vậy người cho là ta nên thế nào đi?”

Nàng đối này mới tới nha đầu chưa quen thuộc, thế nhưng nhìn ra được, màu hồng vào cung nhiều năm, nữ nhân giữa thủ đoạn, nàng hiểu được chính mình so với A Cửu nhiều.

Vừa vào cửa cung sâu như biển, mà này sơ vào trong cung, liền được phong làm thực phi nữ tử, hiển nhiên không hiểu.

Ở đến bị an bài đến hầu hạ vị này thực phi trước, màu hồng liền nghe nói cô gái này là ngạo cư lực quốc tài nữ. Mặc dù nàng bởi vì đắc tội tới quý phi mà bị biếm lãnh cung, nhưng mà tài hoa bốn phía, hôm nay để đồ đều truyền lưu ngày ấy nàng thuận miệng đọc lên thơ từ.

Mà thật nhìn thấy truyền thuyết này trung nữ tử lúc, mặc dù phát hiện nàng tâm tình lạnh lùng, có một người làm cho người ta không thể nhìn thẳng lăng nhiên, nhưng mà, nàng xử sự ôn hòa, thậm chí không có bất kỳ chủ tử cái giá.

“Vinh quý phi lần này là phi lấy ngài không thể, người nếu thật muốn đi yếu nhân, duy nhất có thể giúp ngài chính là hoàng thượng.”

“Hoàng thượng?”

A Cửu đảo hít một hơi khí lạnh, nhìn mờ mịt bầu trời.

Nàng làm sao thường không biết đâu, này trong hoàng cung, nàng một người thế nào đấu thắng một đám người.

Á phụ từng nói, một phen lại sắc bén chủ thủ, lại thì không cách nào chặt đứt một phen buộc cùng một chỗ chiếc đũa.

A Cửu vô ý thức nắm chặt nắm tay.

Quân Khanh Vũ sẽ giúp nàng sao?

Nàng muốn đổ một lần.

Từ trong ngực lấy ra kia khối xanh biếc vậy cá ngọc, đó là ngày đó ở phong phi đại điện thượng, hần tự mình đặt ở nàng trong lòng bàn tay .

Hắn nói, từ nay về sau, người đó là trẫm nữ nhân, thực phi.

Nhưng mà, nàng cũng không muốn làm àu hồng đi tống khối ngọc này, bởi vì không muốn bởi vì mình và Mạc Hải Đường xung đột, lại cuốn vào một người.

Trong đầu lờ ra một kế, A Cửu nhìn bay múa đầy trời đại tuyết, cởi bỏ hài miệt, chạy ra khỏi mai ẩn điện.

Ngày đó, cơ hồ tất cả cung nhân cũng nghe được quá dịch trì phụ cận thét chói tai.

Đồng đảo cung nữ nhìn thấy mới bị biếm lãnh cung mai thực phi, tựa phát điên như nhau, tóc mất trật tự, quần áo xốc xếch theo mai ẩn điện vọt ra.

Sắc mặt nàng tái nhợt, tựa hồ bị khiếp sợ, thế nhưng xích hai chân, ở đại tuyết trung chạy trốn.

Phương thức như thế, so với màu hồng truyền tin an toàn hơn, thậm chí nhanh hơn.

Nhưng mà Quân Khanh Vũ, người sẽ ở ý sao?

A Cửu vọt vào hải đường điện thời gian, chính thấy được Thu Mặc quỳ rạp trên mặt đất, toàn thân là máu, bên cạnh mấy thái giám cầm trong tay trường côn, xem ra là vừa dụng hình.

Mà Mạc Hải Đường thì vẻ mặt bình thản ngồi ở nhuyễn tháp trên, thần tình nhàn nhã phẩm trà.

“Quý phi nương nương, không biết Thu Mặc là phạm vào cái gì sai? Đến muốn lo lắng cho người tự mình điều giáo.”

“Vấn đề này, ta còn phải hỏi muội muội, rốt cuộc là chỗ nào đắc tội người, thế nhưng phân phó cho người cung nữ ở ta được trung hạ độc.”

“Hạ độc?” A Cửu cười lạnh, “Các người dựa vào cái gì nói Thu Mặc ở người được trung hạ độc?”

“Dựa vào cái gì? Hỏi người cung nữ liền biết.” Mạc Hải Đường buông cái chén, chu môi khẽ cười, đối thái giám bên cạnh đưa một cái ánh mắt, ý bảo hắn tiếp tục đánh.

Trong điện kia nặng nề còn thanh truyền đến, nhìn thấy A Cửu tiến vào, Thu Mặc thế nhưng cắn môi, hừ cũng không hừ một tiếng.

“Các người buông tay!”

A Cửu cũng nhìn không được nữa, vừa muốn xông lên, đã sớm hầu tay chân một ủng mà lên, một phen đem nàng chế trụ.

“Tiểu thư, không nên...”

Thu Mặc ý bảo nàng không nên vọng động, Mạc Hải Đường cử động mục đích ngay với kích thích A Cửu động thủ, như vậy, nàng liền có thể tìm được cơ hội mượn đề tài để nói chuyện của mình.

Cung nữ bên cạnh đột nhiên xốc lên Thu Mặc cổ tay, kinh hãi nói, “Nương nương, này tiện tỳ dĩ nhiên là một thán nô!”

Nguyệt nô không thể vào cung phụng dưỡng, Cảnh Nhất Bích ẩn tàng rồi thân phận của nàng đem nàng tống vào trong cung, hơn nữa gặp qua Thu Mặc cũng không có mấy người, vì thế, thân phận nàng vẫn là không người biết.

“Nguyệt nô?”

Mạc Hải Đường lộ ra một tia chán ghét, “Ai bảo bậc này đề tiện người vào cung? Ở trên người nàng nguyệt nô hai chữ, sau đó hung hăng đánh.”

Cung nữ được mệnh lệnh, lấy ra châm, bấm ở Thu Mặc tay, hung hăng đâm đi xuống.

“A...” Khắc tự đau đớn làm cho Thu Mặc cũng nhịn không được nữa khóc kêu lên.

A Cửu rõ ràng, nàng không phải là bởi vì đau, mà là bởi vì bị người thứ tự khuất nhục.

Nhìn kia chằm một chút chút dằm xuống, chử thủ theo trong tay áo chảy xuống, nàng một toàn thân, muốn thứ hướng người bên cạnh, lại là bởi vì bị giấu hồ sơ trên mặt đất, lực đạo chưa đủ, bị đối phương ngăn lại.

“Thực phi thể nhưng thẹn quá hóa giận, thể nhưng ý đồ mới tới ám sát bản cung.”

Mạc Hải Đường liền chén trà ném xuống đất, môi trắng lợi vung lên, “Đã thực phi dám đối bản cung bất kính, kia bản cung cũng không Cố tỷ muội tình nghĩa.”

Dứt lời, mấy đem A Cửu áp trên mặt đất, phân biệt bấm ở cổ tay nàng cùng mắt cá chân, sau đó ngán chằm dằm vào các then chốt huyết vị.

A Cửu nhất thời cảm thấy tay chân tê rần, tựa như sao vậy không thể động đậy, sử không hơn chia ra khí lực.

Mạc Hải Đường ngồi xổm A Cửu trước người, giơ lên nàng vô pháp nhúc nhích tay, xem xét cẩn thận đứng lên.

“Mười ngón tước hành đẹp như ngọc! Đôi tay này, so với bản cung dĩ vãng gặp qua bất luận cái gì một đôi đều đều đẹp, thậm chí còn hơn nữ nhân kia.” Mạc Hải Đường thì trào cười nhẹ lên, “Vậy trước tiên theo đôi tay này bắt đầu.”

66. Chương 66

Mặt của nàng bị người đè nặng kẻ sát trên mặt đất, đến xương lạnh lẽo cơ hồ lưu truyền nàng cả người, hơn nữa tứ chi tê dại không có bất kỳ khí lực.

A Cửu ngực một trận kiềm chế đau. Nàng thở hổn hển một hơi, trong đầu đột nhiên một mảnh hỗn loạn, tựa hồ tất cả tình cảnh đều cùng lúc này trọng điệp lên.

Một năm kia, tám tuổi sinh nhật, nàng cùng mười một ở cô nhi viện đã hai ngày không ăn cái gì.

Mười một chạy vào phòng bếp vì nàng trộm một băng lãnh mô mô, nhưng mà lại bị nam nhân kia phát hiện.

Cửu nhìn mười một bị đòn hiểm, nàng phấn đấu quên mình xông tới, lại là càng thêm chọc giận nam nhân kia.

Nam nhân kia đem mười một ném ở cửa, xoay người đem thân thể nàng áp trên mặt đất, tà ác thô ráp hai tay phất quá nàng toàn thân, mà nàng tứ chi như nhau lúc này như nhau, vô pháp nhúc nhích, sử không hơn bất luận cái gì khí lực, sàn nhà hàn khí nhập thể, khủng hoảng như ngày đó.

Trong không khí y bố bị xé nát thanh âm, kia nam nhân trong bóng đêm tiếng cười dữ tợn mà dâm - uế, ở nàng tiếng thét chói tai mau khàn khàn thời gian, nam nhân kia thân thể đột nhiên một oai, té lăn quay bên cạnh.

Mạn cuối cùng trước mắt có người cứu nàng.

Nàng sợ hãi mở mắt ra, nhìn thấy mười một cầm ghế đứng ở phản quang chỗ, thân thể nho nhỏ ở trong gió rét run, sau đó hần buông ghế, cỡi chính mình y phục trên người, phi ở tại trên người nàng.

Lúc này, ở hải đường điện lạnh lẽo trên sàn nhà, áo nàng bị xả loạn, sợi tóc rơi lả tả trên mặt đất.

Cái kia gọi trúc đào cung nữ cầm trúc kẹp, sau đó đem nàng mười ngón bộ ở bên trong, dùng sức cố định ở.

Một khắc kia, A Cửu toàn thân rùng mình, phảng tựa cảm thấy xương cốt muốn đoạn rụng bình thường.

Tay đứt ruột xót, ở cổ đại, đối nữ tử thường xuyên nhất dùng đó là trúc kẹp, loại này cực hình, nhẹ thì xương gãy, hạnh còn có thể tiếp, mà nặng thì chính hai tay đô hội phế bỏ.

Hắt cảm lên, nhìn ở chỗ cao quan sát nàng Mạc Hải Đường, A Cửu nói, “Mạc Hải Đường, hôm nay người có gan giết chết ta. Bằng không, ta sẽ nhường người sống không bằng chết.”

Nàng cười lạnh nhìn Mạc Hải Đường, con người sắc sắc bén, kia như đinh đóng cột khẩu khí làm cho Mạc Hải Đường sắc mặt một bạch, thế nhưng ở nàng nhìn thẳng dưới có một tia không hiểu khiếp ý.

“Hảo, kia bản cung giống như người nguyên.”

Nói vừa rơi xuống, hành hình hai cung nữ kéo trúc giá hai đoạn, sau đó dụng lực xé ra.

Trúc phiến chợt hướng bên trong buộc chặt, sắc bén trúc phiến lúc này thiết phá tay nàng chỉ, đổ sẫm máu tươi trong mắt trúc phiến tích rơi trên mặt đất, A Cửu hút một hơi khí, toàn thân đau đều tập trung vào ngón tay, cả khuôn mặt bởi vì này khôn kể đau đớn mà trong nháy mắt trắng bệch, mồ hôi lạnh ướt y sam.

Bên hông vết thương dầm dẫm muốn khép lại vết thương, tựa hồ bởi vì nàng thân thể sợ run lại muốn lại lần nữa hé.

Quân Khanh Vũ... Rốt cuộc, người còn chắc là sẽ không tới cứu ta sao?

Nàng cắn răng, chính mình lần đầu tiên hạ tiền đặt cược, thế nhưng thua vốn gốc vô về.

Chính mình lúc đó thế nào ngốc như thế, thế nhưng tin Quân Khanh Vũ sẽ đến cứu nàng.

Nàng biết hẳn không thể cho ai biết bí mật, mà chỉ có người chết mới có thể thay hẳn bảo thủ bí mật. Có thể, trong lòng hẳn là chờ đợi nàng tử đi.

Hai cung nữ dùng sức lại là lôi kéo, tựa hồ nghẹn tức sức lực, muốn vào giờ khắc này, sinh sôi bấm ngón tay của nàng, đem nàng tươi sống đau tử.

Đau nhức tích cuốn tới, ở đầu óc ảm đạm đồng thời, thế nhưng... Nhớ lại tại nơi cái vút đi trong phòng, hẳn dừng mới đầu, đẹp lông mi ở chuế ẩm ướt, môi đỏ mọng như ngưng, sắc đẹp thay cơm. Một khắc kia, nàng tựa thụ mê hoặc bàn gợn lên hẳn hàm dưới, hôn xuống.

Môi của hẳn cực nóng mềm mại, môi giữa hương thơm nhớ tới dưới ánh mặt trời đẹp hoa hồng cánh hoa.

“Các người ai dám cử động nữa nàng một chút, trầm tức không muốn của các người mạng chó!”

Lệ ngoan thanh âm theo cửa truyền đến, hành hình hai cung nữ còn chưa có rất rõ ràng, ngực bị người hung hăng một đập, hai thanh băng lãnh sắc bén đao liên giá ở các nàng trên cổ.

Sự tình tới quá mức đột nhiên, Mạc Hải Đường kịp phản ứng thời gian, Quân Khanh Vũ đã đi rồi qua đây, đi theo phía sau đại nội thị vệ.

Sao có thể?

Nhìn thấy Quân Khanh Vũ đột nhiên xuất hiện, Mạc Hải Đường thế nào cũng không nghĩ ra, bởi vì, chính là vì phòng ngừa Quân Khanh Vũ nhận được tin tức, nàng một đường liên an bài người coi chừng.

Nhưng mà, thậm chí ngay cả một tiếng, hoàng thượng giá đáo đều chưa kịp thông báo.

Nhìn nữa phía sau hẳn đại nội thị vệ, mới giật mình sáng tỏ, người của nàng, thế nhưng ở trong thời gian ngắn như vậy, bị hẳn ngăn chặn.

Trên tay đau trong nháy mắt biến mất, A Cửu chậm rãi mở mắt ra, tổn sức quay đầu lại.

Một nam tử chấp tay đứng ở phản quang trong, thân hình cao ngất như tùng, tóc đen đồ phong như ca.

Hắn gơ lên bước chân, lướt qua mà đến, người bên cạnh sôi nổi quỳ xuống, lấy ngạch xúc đế.

Chỉ chốc lát trong lúc đó, tuyết trắng phản xạ gai mắt quang cũng khi nhìn rõ hẳn khuôn mặt một khắc kia, trong nháy mắt buồn bã xuống, phẳng tựa thiên địa trong lúc đó, chỉ có kia trương tình xảo hoàn mỹ dung nhan, cùng một đôi liếc nhìn thiên hạ màu tím con người.

Hắn ở vào cửa một khắc kia, trên người ngưng làm cho người ta sợ hãi sát ý, ở sau người thị vệ sáng như tuyết bình khí hạ, hẳn lại tựa một theo địa vực mà đến tử vong Tu La.

“Thần thiếp, tham gia hoàng thượng.”

Mạc Hải Đường khuất thân quỳ trên mặt đất, thanh âm có một tia sợ hãi.

Hắn cũng không có làm cho Mạc Hải Đường đứng dậy, mà là mắt phượng sắc bén đảo qua mọi người, cuối cùng rơi vào A Cửu trên mặt.

Bốn mắt nhìn nhau, A Cửu trong mắt hắn thấy được một tia không rõ cảm xúc, có chút kinh ngạc, có chút lo nghĩ, tựa hồ còn có chút cái gì.

Hắn đi tới trước người của nàng, ngồi xổm người xuống, vươn tay, cẩn thận từng li từng tí đem kia cắt vào tay nàng chỉ trúc phiền lấy xuống, sau đó lấy trên người áo choàng vì nàng phủ thêm.

Động tác này, lưu sướng mà tự nhiên, thậm chí còn hắn nhìn ánh mắt của nàng, cũng hoàn toàn đã không có dĩ vãng chán ghét.

Nhưng mà, A Cửu tâm vẫn bị người dùng cái dùi hung hăng đánh một chút.

Ngay vừa hắn phản quang đứng ở cửa, thậm chí vì hắn phi y phục động tác, thế nhưng nàng trong nháy mắt nhớ lại mười một.

Nhìn thấy nàng như cũ trên mặt đất không có,, Quân Khanh Vũ sững sốt, mới chú ý tới cổ tay nàng cùng mắt cá chân các đốt ngón tay chỗ, lại bị người trát đầy ngân châm.

Quay đầu lại liếc mắt nhìn quỳ trên mặt đất Mạc Hải Đường, Quân Khanh Vũ con người sắc liễm được càng sâu, nhẹ nhàng bấm ở A Cửu cổ tay, sau đó đem ngân châm nhất nhất rút ra.

Ngón tay hắn tựa nữ tử như nhau thon dài đẹp, bấm ở cổ tay nàng thượng lúc, hơi chút dùng sức, để ngừa chỉ, trong nháy mắt rút nữ tử này sẽ sợ lộn xộn. Như vậy dễ dàng hơn bị thương kinh mạch, không ngừng chảy máu.

Ngón tay hắn thật ấm áp, cùng lạnh lẽo sàn nhà tạo thành côی cút tương phản nhiệt độ phát sai, làm cho A Cửu nhện không được ngẩng đầu lên nhìn hắn,

Hắn giờ phút này, sợi tóc tiết ở hai bên, lông mi buông xuống, ở trắng nõn trên mặt hạ xuống mỹ lệ bóng mờ, ôn nhu cùng đẹp, nhưng mà kia mím môi môi, lại liễm ẩn nhẫn tức giận.

Đãi châm nhỏ hoàn, hắn từ đầu chí cuối sẽ không có nói chuyện, phía sau tới rồi màu hồng cùng đào thanh vội đem trên mặt đất A Cửu cùng cùng kỷ gần hôn mê Thu Mặc đỡ lên.

Lúc này, đám người, kể cả Mạc Hải Đường như cũ quỳ trên mặt đất.

“Hoàng thượng!”

Mạc Hải Đường có chút khiếp ý kêu một tiếng.

Lúc này Quân Khanh Vũ xoay người đang muốn đi, nghe thấy Mạc Hải Đường thanh âm lại không có chút nào dừng lại ý tứ.

“Thái hậu giá đáo.”

Cách đó không xa, Vương công công bèn nhón thanh âm truyền đến, A Cửu quay đầu nhìn về phía Quân Khanh Vũ, phát hiện hắn mày kiếm vì ngưng, con người sắc có chút lo lắng.

Thái hậu mặc kim sắc hoa bào, ở đám người đến đỡ hạ, đi từ từ tiến vào.

Mặt của nàng bảo trì hết sức trẻ tuổi, thoát nhìn bất quá chừng ba mươi tuổi, hơn nữa trang dung tinh xảo, châu tròn ngọc sáng, trên người có một luồng ẩn ẩn yên chi phần hương.

A Cửu cảm thấy có chút không đúng, lại sau này nhìn lại, thế nhưng thấy được một thân tử y thập nhị vương gia —— Quân Phi Tranh.

Hắn theo ở phía sau, nở nụ cười, không rõ ngụ ý, ánh mắt không ngừng ở A Cửu trên người quét tới quét lui, có chút trào ý, có chút tìm tòi nghiên cứu.

Lúc này, nàng tóc tán loạn, sắc mặt tái nhợt, còn dính vết máu, thế nhưng có thể dùng hình dung khô hao đến ví dụ.

A Cửu luôn luôn không thích Quân Phi Tranh, không tại sao, cũng bởi vì ở phong phi đại diện thượng, hẳn chế nhạo quá Cảnh Nhất Bích. Mà lúc này, sự xuất hiện của hắn, tựa hồ cũng làm cho Quân Khanh Vũ trên mặt, càng lộ ra một tia không vui cùng vẻ lo lắng.

“Này đại lãnh thiên, một đám người đều để làm chi đâu? Vẫn chưa chịu dậy!”

Tiến vào, vừa nhìn thấy toàn bộ hải đường điện mọi người quỳ trên mặt đất, thái hậu mâu quang trầm xuống, dịch ý liếc mắt nhìn A Cửu, sau đó làm ọi người đứng dậy.

Hoàng thượng cũng không nói gì làm ọi người bình thân, nhưng mà thái hậu vừa mới nói xong, mọi người rối rít.

A Cửu nhìn ở đáy mắt, chú ý tới Quân Khanh Vũ sắc mặt đạm nhiên, nhưng mà tay lại chậm rãi nắm chặt.

“Thái hậu.” Mạc Hải Đường tựa bị muôn vàn ủy khuất, kéo thái hậu tay, chỉ vào A Cửu khóc nói, “Ngài nhất định phải vì hài nhi làm chủ a.”

“Làm chủ?” Thái hậu màu sắc trang nhã mất hạnh liếc liếc mắt một cái A Cửu, ánh mắt rơi vào nàng còn đang rỉ máu trên tay, tiểu ý hiện lên, “Hải đường ngươi có cái gì ủy khuất, cứ việc cùng ai gia nói, ai gia thay ngươi làm chủ.”

67. Chương 67

Thấy cơ hội này, Mạc Hải Đường càng phát ra khóc được thương tâm, lại là một chữ cũng không nói.

A Cửu mắt lạnh nhìn nàng, đảo muốn biết, nàng rốt cuộc muốn ngoạ cái gì xiếc.

“Tỷ tỷ, ngươi không ngại đem nói ra, hôm nay thái hậu, hoàng thượng, liên thập nhị vương gia cũng ở đây nhi, vừa mới nhiều người tốt, nhưng đem sự tình phân được một là phi đen trắng.”

Thái hậu cùng hoàng thượng ngồi ở chỗ cao, thập nhị vương gia cư hạ, đám người đều trạm ở trong điện.

Cửu Mạc Hải Đường liếc mắt nhìn nói chuyện A Cửu, như cũ liên tiếp khóc, mà nàng tối thiếp thân cung nữ trúc đào rốt cuộc lên tiếng.

“Thái hậu nương nương, hôm qua vốn là thực phi nương nương sinh nhật, quý phi muốn nàng một người mới từ xa quận tới rồi, mới vừa vào cung, tất nhiên cô đơn, còn làm cho nữ tỷ các chuyên môn chuẩn bị một phen, đi vào chúc mừng, vì nàng náo nhiệt một chút.”

“Nhưng mà, ngày hôm qua đi thời gian, thực phi nương nương lại đem chúng ta đều chạy ra, kia gọi Thu Mặc nha hoàn còn nói năng lỗ mãng. Quý phi không có làm tính toán, lại bởi vì hôm qua gió tuyết quá lớn, ở mai ẩn ngoài điện chờ được lâu lắm, cấp nhiệm phong hàn, thái y làm cho nô tỳ đi hiệu thuốc sắc thuốc, dám quay người lại đã nhìn thấy kia Thu Mặc nha hoàn lén lút đi vào. Nô tỳ nhìn không đúng, theo trở lại vừa nhìn, liền phát hiện, nha hoàn kia thế nhưng ở nương nương được trung hạ thạch tín.”

Mạn trúc đào dùng một chút, “Nàng bị ta phát hiện, xoay người bỏ chạy, nô tỳ vội vã làm cho người ta đem nàng nắm lấy, kết quả vừa hỏi, nàng nói, là thực phi nương nương đối bởi vì xông tới quý phi, mà bị biếm lãnh cung, trong lòng lại không cam lòng, liền muốn hạ độc trả thù.”

“Nga.” Thái hậu chợt nhíu mày, liếc mắt nhìn Quân Khanh Vũ, sau đó nhìn chằm chằm Thu Mặc, “Ngươi nói, có thể có chuyện như vậy.”

“Hồi thái hậu, Thu Mặc thật không có hạ được. Oan uổng a.” Thu Mặc sớm đã bị đánh hấp hối, lúc này có thể nói ra mấy câu đầy đủ, đã thập phần khó khăn.

“Oan uổng, ta thế nhưng tận mắt thấy thấy, sao có thể oan uổng người.”

Trúc đào cười lạnh.

Hiện tại vốn là ở vào bất lợi tình huống, huống chi vẫn là có lẽ có đắc tội danh.

“Người là nói người tận mắt thấy thấy Thu Mặc hạ thạch tín?” A Cửu đi tới trúc đào trước mặt, quan sát nàng vừa lộn, lạnh lùng nói, “Lúc này hoàng thượng ở chỗ này, người muốn nói dối thế nhưng khi quân chỉ tội, được tru cửu tộc, cũng chớ nói lung tung a. Chỉ người tội danh cần nhân chứng vật chứng, vậy người có thể có?”

“Nô tỳ đương nhiên là có. Nô tỳ chính là nhân chứng, lúc đó Thu Mặc muốn chạy, liền bị nô tỳ nắm lấy, còn đang trên người nàng lục soát ra thạch tín.” Nói trúc đào từ trong ngực lấy ra sớm liền chuẩn bị tốt thạch tín.

A Cửu mỉm cười, “Trúc đào, người xác định đây là thạch tín?”

“Đúng vậy.” Trúc đào trả lời như đinh đóng cột.

“Này thạch tín nhưng làm cho thái y nghiệm quá?”

“Thạch tín chính là thạch tín, vì sao phải làm cho thái y nghiệm.” Trúc đào có chút không rõ A Cửu vì sao hỏi như vậy, thậm chí còn Quân Khanh Vũ đám người cũng không hiểu nàng vì sao hỏi như vậy.

“Kia ý tứ nói đúng là, này không có kinh qua thái y nghiệm chứng.” A Cửu tiểu ý càng đậm liệt, đối thái hậu nói, “Trúc đào nói nàng nhìn thấy Thu Mặc hạ được, không có kinh qua thái y nghiệm chứng đã nói là thạch tín, nói rõ, nàng đối thạch tín rất giải.” Nói xong, xoay người lại nhìn về phía trúc đào, “Người nói, ta nói rất đúng không đúng?”

Trúc đào sửng sốt, quay đầu lại mờ mịt liếc mắt nhìn Mạc Hải Đường, ngây ra một lúc nói, “Nô tỳ đích thực là đối thạch tín rất giải.”

“Đã như vậy, chúng ta đây không ngại làm một thực nghiệm.” A Cửu hít sâu một hơi, đối Quân Khanh Vũ nói, “Hoàng thượng, có thể hay không cấp thần thiếp tam chén nước trà.”

Quân Khanh Vũ nhìn bị thương A Cửu, cũng muốn biết nàng muốn tam chén nước làm cái gì, thậm chí còn bên cạnh Quân Phi Tranh trong mắt cũng không khỏi toát ra đối A Cửu thật là tốt kỳ.

().

A Cửu ý bảo Hữu Danh đem tam chén nước đặt ở trên bàn, sau đó đi qua, hai tay run run đem thạch tín phân biệt ngã vào hai cái chén.

“Ở đây tam chén nước, chỉ có một chén nước không có độc. Đã trúc đào người có thể liếc mắt một cái nhìn phân biệt ra được thạch tín, tự nhiên cũng có thể liếc mắt một cái nhìn ra kia chén nước không có độc.”

A Cửu thanh âm vội vàng trong sáng, “Nếu như người đem chén kia hơi nước đi ra, đồng thời uống vào. Kia vừa tất cả tội danh mặc kệ ta làm cùng phủ, ta đều thừa nhận, cam nguyện thừa thụ bất luận cái gì trừng phạt.”

Nói vừa rơi xuống, trong phòng vang lên liên tiếp hút không khí thanh, Quân Khanh Vũ con người sắc cả kinh đáy mắt gương lên một tia khen ngợi.

Vừa ở A Cửu người gây sự truy vấn hạ, trúc đào nói liền trăm ngàn chỗ hở, hiển nhiên là nói dối, càng không thể có thể nhận được thạch tín.

Mà A Cửu phương pháp này, mặc dù cực kỳ nguy hiểm, thậm chí là đem mình mệnh đều ngăn ra, nhưng mà, lại là có 2/3 nắm chặt tẩy đi tội danh.

Đột nhiên nhớ tới, nữ tử này vừa vì có thể ỉnh báo tin, thế nhưng hai chân ở tuyết trung chạy trốn, làm cho Mạc Hải Đường khó lòng phòng bị, cũng nhiên ỉnh lấy tốc độ nhanh nhất tới cứu nàng.

Khóe môi hơi câu dẫn ra, Quân Khanh Vũ trong lòng không khỏi thở dài, kỳ thực không phải hấn cứu nàng, mà là, chính nàng thông minh cứu mình.

Chưa bao giờ nghĩ tới, nàng dĩ nhiên là như vậy thông minh nữ tử.

“Trẫm nhìn, cái này là một cực kỳ hảo phương pháp.” Quân Khanh Vũ cười ra tiếng, quay đầu nhìn trong mắt hơi có kinh ngạc Quân Phi Tranh, “Mười hai hoàng thúc, người cho rằng thế nào?”

Quân Phi Tranh hơi ngẩn ra, than thở, “Đây thật là một phi thường tốt phương pháp.”

A Cửu rất nhanh đem cái chén điều vị trí, tay nàng pháp cực nhanh, bất quá mấy giây, cái chén liền đổi lấy vị trí, sợ đến trúc đào một chút quỳ ở trên mặt đất.

Nàng chỗ nào nhận được cái gì là thạch tín, hơn nữa, vừa A Cửu đảo đi vào lại thực sự là thạch tín.

Hiện tại nàng căn bản cũng không biết kia chén nước không có độc, liếc mắt nhìn Mạc Hải Đường, bị đối phương ánh mắt sắc bén ép trở về.

“Thế nào, trúc đào vừa tự mình nói, có thể liếc mắt một cái nhận rõ ra thạch tín, hiện tại đi không dám lấy, chẳng lẽ nói, người vừa nói dối?”

“Nô tỳ...”

“Người nếu không chọn, đó chính là thừa nhận người nói dối?”

Nhìn trúc đào bất động, Quân Khanh Vũ miễn cưỡng mở miệng, ngữ khí bất thiện.

Trúc đào run run hai tay gian nan chọn lựa một chén, trên mặt mày liền sợ đến trắng bệch, mồ hôi đại tích hạ.

Nhìn nàng cầm một chén, A Cửu mỉm cười, “Trúc Đào cô nương quả thật thông minh, một chút liền chọn lựa đi ra. Đã như vậy, vậy người liền uống vào, ta Mai Tư Noãn hiện tại liền quỳ xuống lĩnh tội.”

Dứt lời, quả thực chịu đựng thương quỳ ở trên mặt đất.

“Nương nương...”

Trúc đào vừa nhìn A Cửu trên mặt không hề sợ hãi, trong lòng nhất thời sáng tỏ, nhất định là lấy ra cái chén, sợ đến tay run lên, cái chén rơi trên mặt đất, kia mang độc nước trà lúc này đột được lạnh lẽo tằm ván gỗ xuy xuy tác vang.

Trong phòng một mảnh tĩnh mịch, trúc đào nhìn kia nước trà, sắc mặt như tro tàn xụi lơ ở trên mặt đất.

“Dem lúc này mới mang xuống, trượng tệ!”

Hữu Danh lĩnh mệnh, liền làm cho người ta đem trúc đào kéo xuống.

“Quý phi nương nương, ngài cứu cứu nô tỳ a, ngài cứu cứu nô tỳ a...”

“Dem nàng dùng sức đánh.” Rất sợ trúc đào tình tiết dưới nói ra cái gì, Mạc Hải Đường tâm trạng hung ác, đối hành hình bắt người phân phó nói.

Tuồng vui này, đến trình độ này, mặc dù là thái hậu, cũng không cách nào diễn thôi.

A Cửu tam chén trà chính là cái trông, nhưng mà, không có biện pháp, các nàng đối ứng không được.

Huống chi thập nhị vương gia cùng Quân Khanh Vũ đều ở, thái hậu sắc mặt đã không nhận được, liếc mắt nhìn A Cửu, “Chuyện này vinh quý phi quản giáo vô phương, rất đối mai thực phi bồi một không phải.” Dứt lời, không quay đầu lại lĩnh người ra khỏi biển đường điện.

“Xem ra, tài nữ một xưng, quả nhiên danh bất hư truyền a.”

Quân Phi Tranh đi tới A Cửu trước người, nhìn nàng bị thương tay, “Không chỉ như vậy, thực phi nương nương vẫn là một hiểu được ẩn nhẫn người, nặng như vậy thương, cũng không hừ một tiếng, thực sự làm cho bản vương thay đổi cách nhìn triệt để.”

Sau đó quay đầu nhìn về phía Quân Khanh Vũ, “Tiểu Ngũ nhi, thực sự là hảo phúc khí.”

Giọng nói kia đảo tựa cười tựa phi.

“Hoàng thúc là ở cười trẫm.” Quân Khanh Vũ đáp lại cười cười, đối Tả Khuynh phân phó nói, “Người trước tổng thực phi đến gia vũ cung, tôn thái y rất nhanh liền chạy đến.”

Một đám người rất nhanh đi xuống, viện ngoại còn có trúc đào thê thảm thanh âm, càng ngày càng yếu.

Đến cuối cùng, một hồi trò khôi hài, vẫn là một nha đầu làm kẻ chết thay. A Cửu cũng minh bạch, lúc này chỉ có thể điểm dao vì chỉ, thế nhưng... Nàng mới vừa nói, chỉ cần hôm nay không chết, nàng kia liền sẽ không bỏ qua Mạc Hải Đường.

Thu Mặc đuổi về mai ẩn điện, mà A Cửu thì bị dẫn tới Quân Khanh Vũ tẩm điện. Nhưng mà đợi nửa ngày, lại là không nhìn tới tôn thái y đến, đến nhìn thấy Quân Khanh Vũ đi một mình trở về.

A Cửu nhìn hần tiến vào, vội theo vị trí đứng lên, mà hần đã đi đến trước người của nàng, cầm trong tay một cái bích lục cái bình, còn một quyển cát mịn.

“Ngồi xuống.”

Hần liếc liếc mắt một cái A Cửu, lạnh lùng nói.

A Cửu ngồi xuống, cũng không có lên tiếng, lại nhìn thấy hần đem đông tây hướng trên bàn vừa để xuống, nói, “Đem vườn tay ra đến.”

A Cửu quả thực sửng sốt, thanh âm của đối phương có vẻ không hề bình tĩnh, “Trẫm cho người đem vườn tay ra đến.”

68. Chương 68

A Cửu cúi đầu nhìn một chút tay của mình, tiên máu chảy đầm đìa nhìn không ra bộ dáng, kia màu trắng vải xô, đã sớm nhuộm đỏ, hết sức chặt vật.

Nàng biết hần có khiết phích, thế nào dám đưa tay lấy ra, nhiên mà lúc này, hần khẩu khí lạnh lùng, mang theo nào đó uy nghiêm không thể kháng cự.

Suy nghĩ chỉ chốc lát, A Cửu mới từ dưới bàn, đem gờ tay lên.

Quả thực, ở nhìn thấy nàng kia bị vải xô lung tung quấn hai tay, hần chân mày chăm chú nhìn lên, đáy mắt cũng không phải nàng dự đoán cái loại này chán ghét, bất quá vẫn là nhìn không rõ.

Cửu bầu không khí có chút xấu hổ, hai người một chỗ thời gian cũng không nhiều, giống như vậy đang ngồi yên lặng, tựa hồ càng là lần đầu tiên.

Bên cạnh án trên bàn bày đặt chồng chất như núi tấu chương, yên tĩnh trong không khí, A Cửu có thể rõ ràng nghe thấy đồng hồ cát thanh âm.

Tay đặt ở trên bàn có chút lạnh, A Cửu nhìn hần không động, liền tính toán lùi về tay, nhưng mà, một đôi ôn nhu trắng nõn tay lại đem cổ tay nàng nắm ở.

Mạn lực đạo rất nhẹ, thon dài nơi tay chỉ cùng đỏ sậm vải xô tạo thành gai mắt đối lập, tay hần, vẫn luôn có nhiệt độ, rõ ràng rất cạn, lại nhập giống như điện giật, không hiểu tốc hành đáy lòng.

Lại lần nữa nhớ lại lướt qua mà đến hần, nhớ lại hần ngồi xổm trước người của nàng, sau đó thoát ý vì nàng phủ thêm tình cảnh.

Nguyên lai, trận này cơ hồ đáp mệnh tiền đặt cược, nàng thế nhưng thắng.

Nhưng mà, nàng thắng lợi thế là cái gì?

Nàng không biết, thậm chí cũng không biết, nam tử này, vì sao phải mạo hiểm cùng thái hậu đối nghịch nguy hiểm tới cứu nàng.

Nàng không tự chủ mỉm cười, đột nhiên nghe thấy hần miễn cưỡng thanh âm truyền đến, “Kỳ thực, như người vậy cười rất tốt.”

A Cửu cuống quít liềm ngừng cười, giương mắt nhìn hấn, đối phương căn bản cũng không có nhìn nàng, mà là nghiêm túc đem trên tay nàng vải xô cởi ra.

Không thấy, làm sao biết nàng đang cười?

Hơn nữa, nàng đang cười sao? A Cửu hừ một tiếng, không phát giác mình đang cười.

Vải xô dấy vết thương, đau đớn chuyên tâm lúc này, so với trên lưng tới lợi hại, A Cửu bản năng sau này co rút lại, nhưng vẫn là bị hấn nắm ở.

“Một chút là được rồi.” Hấn nhẹ giọng an ủi nói, sau đó lấy ra cây bông theo cái bình lý dính nước thuốc, một chút đưa ngón tay thượng vết máu lau đi, hơn thế đồng thời, A Cửu chú ý tới, hấn mày ngưng càng chặt hơn.

Ở lưu ly đèn chiếu rọi xuống, đối phương lông mi cuốn khởi tượng một oa oa, mím môi, nghiêm túc thần tình, không có một tia sự cao thuế nặng.

Chỗ nào tượng trong ngày thường cái kia chán ghét Quân Khanh Vũ.

Mười chín tuổi hấn là xem như là thiếu niên đi.

Nàng cũng là mười chín tuổi.

Ngẫm lại, nàng bắt giác lại là cười.

Hấn động tác thành thạo, rất nhanh đem vết máu tất cả đều thanh lý sạch sẽ, nhìn da thịt tăng ngón tay, “Hoàn hảo tới kịp lúc, không có thương tổn đến xương cốt.”

Hấn thở dài một hơi, dính lực sắc thuốc ột chút đồ tới tay thượng trên mặt đất, “Kiên nhẫn một chút, thuốc này có chút đau, còn có nếu như người không muốn hai tay phế bỏ, cũng đừng dính thủy.”

Đau? A Cửu nhướng nhướng mày, điểm ấy đau đều không nhịn được, vậy còn tính sát thủ.

“Người như thế thành thạo, trước đây cũng giúp người khác làm như vậy quá? !”

Nói vừa ra, A Cửu liền hối được hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Nàng này hỏi nói cái gì? !

Quả nhiên, đối phương động tác bị kiềm hãm, nâng mắt thấy nàng, màu tím song đồng diêm dúa lẳng lơ mà thâm thúy, nhìn bất động đáy mắt cảm xúc là vui hay buồn.

Đột nhiên, tay hấn ác ý ở nàng trên vết thương một áp.

“A!” Loại này đau như trên vết thương tát muối, A Cửu rốt cuộc nhịn không được đau đến hô nhỏ lên tiếng, “Quân Khanh Vũ, người!”

Dựa vào, triệt để trả thù!

Nghe nói nàng giận xịch, hấn hí mắt xông nàng cười.

Nụ cười kia mang theo vài phần giảo hoạt, mấy phần nghịch ngợm, nhưng mà nhưng lại như nở rộ yên hoa, ầm ập dương quang, làm cho nàng tức giận chớp mắt tức cảm ở ngực, bạo không phát ra được.

“Trầm thật cho là người sẽ không sợ đau.”

Tiến hải đường điện thời gian, hấn tận mắt thấy đến đó cái mấy cung nữ thế nào dằn vặt nàng, nhưng mà từ đầu tới đuôi, liền không nhìn tới nàng nhăn cái chân mày, hoặc là hô một tiếng đau, thậm chí hừ cũng không có hừ một tiếng.

“Nếu không người thử xem.”

Hai tay đã dùng cát mịn bọc hảo, A Cửu tức giận nói.

Quân Khanh Vũ nghe vậy lại là cười, nhưng không có lên tiếng, mà là quan sát nữ nhân này trước mắt.

So với người bình thường còn trắng nõn làn da, cạm mảy lông mi dài, lộ ra cứng cỏi cùng ản nhần. Như mực con người, mũi xinh xắn, cạm phần môi...

Kỳ thực liên ngữ quan đến xem, cô gái này dung mạo không nên sai, nhưng mà, có lẽ là lỗi thôi lệch thềch nguyên nhân, thế nào cũng làm cho nàng cùng một ‘Mỹ’ tự vô pháp tương hỗ liên hệ.

Bất quá... Nhìn nữ tử này trên mặt khó có được lộ ra tươi cười cùng tức giận, mà không phải cái loại này cự người ngoài ngàn dặm lạnh lùng, hần đột nhiên cảm thấy rất thư thái.

“Nếu như hoàng thượng không có gì sự, kia thần thiếp cáo lui trước.”

Hai người một chỗ bầu không khí, thật sự là làm cho nàng cũng cảm thấy không thoải mái.

Quân Khanh Vũ sắc mặt lộ ra hơi vẻ kinh ngạc, đáy mắt trực mà khôì phục lạnh lùng, gật đầu đáp một tiếng.

Hữu Danh mở cửa ra, đón A Cửu đi ra ngoài.

Mới bước ra một cước, phía sau truyền đến Quân Khanh Vũ thanh âm, “Thực phi nói ngày ấy trầm lấy oán trả ơn, hôm nay một quá, đều huề nhau đi.”

A Cửu chân cứng một chút, tiếp tục khóa không ra đi, “Cám ơn!”

Một tiếng huề nhau, một tiếng cám ơn, lại lần nữa đem hai người hoa mở cách cùng thân phận.

Cũng vào giờ khắc này, A Cửu minh bạch, vì sao hần tới cứu nàng. Cũng không phải là bởi vì ngày đó câu kia, thực phi, từ nay về sau người đó là trầm nữ nhân.

Cứu nàng, chỉ là bởi vì đêm đó, nàng đã cứu nàng nữ nhân.

Mà cám ơn... Coi như là huề nhau đi.

A Cửu ngửa đầu nhìn nhìn bầu trời, đã tiếp cận hoàng hôn, tuyết đã sớm ngừng, phía tây thế nhưng trong sáng, xem ra, tuyết là thật ngừng.

Hít sâu một hơi, lại là không có cảm thấy tâm tình biến hảo.

A Cửu theo Hữu Danh hạ cầu thang, sau đó lại là nhịn không được trở về một chút đầu.

Quân Khanh Vũ vẫn là vẫn duy trì vừa cái kia tư thế, đưa lưng về phía nàng, ngồi ở vị trí, không nhúc nhích, thân hình ở lưu ly quang hạ có vẻ cô đơn mà rơi mịch.

Tuyết trắng trắng như tuyết, Cảnh Nhất Bích ngồi ở trước bàn, cúi đầu nhìn trên tay mấy phong thư, nóc nhà đột nhiên xuất hiện dị động, đi lại gấp, lập tức, cửa phòng bị đẩy ra.

“Chủ thượng.” Âm vệ thanh âm trầm thấp, “Trong cung xảy ra chuyện lớn.”

Cảnh Nhất Bích chưa ngẩng đầu, tiếp tục xem trong tay tín “Nói.”

Ám vệ đem trong cung phát sinh tất cả nói hết mọi chuyện.

Nghe thấy ám vệ nói Mai Tư Noãn ở trong cung phát điên thét chói tai, sau đó dùng tam chén nước trà chứng minh chính mình thuần khiết thời gian, Cảnh Nhất Bích thả tay xuống trung tâm, xanh thắm sắc con người đã có không che giấu được ca ngợi vẻ.

“Thiên hạ thật là có như vậy kỳ dị nữ tử, vĩnh viễn không ti không cổ họng, thông tuệ mà bình tĩnh. Còn có thể vì một cung nữ, thậm chí là nguyệt nô, mà thông suốt ra mạng của mình.”

Cái loại này hiện lên lần đầu tiên nhìn thấy nàng tình cảnh, tóc mắt trật tự, sắc mặt trắng bệch, nhưng mà đôi mắt lại có ngôi sao bàn sáng sửa ánh sáng ngọc.

Bất quá rất nhanh, đợi được ám vệ nói Quân Khanh Vũ Quân Khanh Vũ vì Mai Tư Noãn trượng tộ cung nữ lúc.

Hần nhịn không được theo vị trí đứng lên, lo nghĩ ở trong phòng độ bước chân.

“Thời cơ chưa thành thực, như vậy cùng thái hậu đối nghịch, cũng không phải là hoàng thượng phong cách.” Cảnh Nhất Bích thở dài một hơi, “Xem ra, chúng ta một trận này sẽ đánh vô cùng gian nan.”

“Mai thực phi chỗ ấy thế nào?”

“Hoàng thượng đem nàng mang vào gia vũ cung, cái kia bị thương cung nữ đuổi về mai ẩn điện, nghe nói vẫn chưa có tỉnh lại.”

“Gia vũ cung?” Thanh âm hần run lên, một năm này nhiều đến, chưa từng có nữ nhân tiến vào gia vũ cung, “Người đi xuống chuẩn bị một chút, sáng mai tiến cung.”

Ngày hôm sau, màu hồng nói, cái kia gọi trúc đào cung nữ thực sự bị hung hăng đánh chết.

Lúc nói lời này, A Cửu đang ngồi ở Thu Mặc bên giường, bên cạnh nữ y quản vẻ mặt ưu sầu.

Hôm qua Thu Mặc bị tống lúc trở lại, liền hôn mê, toàn thân đều là thương, hơn nữa mấy chỗ gãy xương, A Cửu cũng kiểm tra rồi một phen, lại ba chỗ vẫn là chỗ yếu hại.

Ánh mắt rơi vào Thu Mặc trên tay: châm thứ nguyệt nô hai chữ trông lên trắng non dấu vết, lại hung hăng đau nhói ánh mắt của nàng.

Nữ y quản cất xong hộp, đối A Cửu thật sâu cúi đầu, sắc mặt khảng hoảng, “Thực phi nương nương, ty chúc vô năng.”

“Có ý gì?”

A Cửu khó có thể tin nhìn nữ y.

“Nàng chặt đứt gân cốt, nội tạng tổn thương, trước hạ phát ra sốt cao, ty chúc đã mất sức mạnh lớn lao.”

“Không cần nói” A Cửu cắt ngang nàng, “Màu hồng, tống nữ y.”

Sức mạnh lớn lao...

Kỳ thực này hẳn là tìm cơ đi.

Hải đường điện tử một cung nữ, ai đều biết nàng đắc tội Mạc Hải Đường, nếu ở đây không chết một người, bên kia lại càng không sẽ chịu để yên.

Đến lúc này, chỉ sợ cũng tính có thể chữa trị, cũng không có ai dám trị liệu.

Lần đầu tiên, ở thế giới này, A Cửu cảm giác mình như vậy nhỏ bé. Nàng chống không lại hoàng quyền, chống không lại nhân gia một tiếng mệnh lệnh, thậm chí, không thể cứu một người.

69. Chương 69

Nàng nói quá sẽ không bỏ qua Mạc Hải Đường, nhất định sẽ không bỏ qua.

“Tiểu thư.” Bên tai truyền Thu Mặc thanh.

“Thu Mặc, không có chuyện gì.” A Cửu an ủi nói, “Ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp chữa cho tốt người.”

“Tiểu thư, Thu Mặc trị không hết.” Thu Mặc xả ra một tươi cười, “Tiểu thư, sau khi ta chết, ngài ly khai hoàng cung đi, nếu như có thể, có thể hay không đem Thu Mặc tro cốt mang đi.”

Cửu A Cửu mũi đau xót, “Ta nói người không chết. Người không phải muốn hỏi Nguyệt Ly quốc sao? Chờ người tốt, chúng ta liền đi.”

Cái kia ở Đông hải trên, so với Bồng Lai còn xa địa phương, nghe nói quanh năm bách hoa nở rộ, bốn mùa như xuân quốc gia.

“Chúng ta trở về không được, chúng ta quốc diệt.” Thu Mặc khóc nước mắt nói.

Mạn nhìn A Cửu tới cứu nàng, sợ A Cửu lo lắng, nàng chịu đựng đau không có gọi ra.
Nhưng mà ở trên người nàng thứ thảng trước nò, lại là làm cho Thu Mặc chuẩn bị cảm tuyệt vọng.

“Nương nương, Bích công tử cùng tôn thái y tới.”

Nghe tiếng, A Cửu vội đón ra, nhìn thấy Cảnh Nhất Bích, nàng yết hầu một ngạnh.

Lúc này, dám mang thái y, dám đến cứu nàng, sợ rằng chỉ có Cảnh Nhất Bích.

“Bích công tử.”

Nhìn nàng cúi người dục hành lễ, hần vội ngăn cản, “Thực phi nương nương, Cảnh Nhất Bích sao dám thụ của người lễ.” Ánh mắt nhìn nàng băng bó tay, hần xoay người lại làm cho tôn đại phu tiến vào, “Tôn thái y, phiền phúc ngài.”

“Không cần nhìn ta, thái y, Thu Mặc hiện tại phát sốt, xin người nhất định phải cứu cứu nàng.”

Sau đó làm cho người ta đem thái y lĩnh đi vào, vì sợ quấy rầy đại phu, liền màu hồng ở bên trong nhìn.

A Cửu cùng Cảnh Nhất Bích ngồi ở bên ngoài.

“Thực phi tay nương nương thực sự không cần nhìn?” Cảnh Nhất Bích tựa hồ có chút không yên lòng, “Hơn nữa, kia chẳng qua là một cung nữ, thực phi, kiên quyết không thể như thế ủy khuất chính mình.”

Nàng biết trong lòng hần là lo lắng hần, “Bích công tử, Mai Tư Noãn không cảm thấy ủy khuất. Một cung nữ chịu vì người mất mạng, kia chính ta có nghĩa vụ muốn toàn lực cứu nàng. Như vậy mới không làm thất vọng lương tâm của mình.”

Cảnh Nhất Bích chỉ là nhìn nàng, nhất thời cũng không biết nói cái gì.

“Nghe nói ngày hôm trước là Bích công tử sinh nhật.” A Cửu mỉm cười, “Mặc dù chậm một ít, thế nhưng hay là muốn ở Bích công tử sinh nhật vui vẻ.”

Kia một tiếng sinh nhật vui vẻ, làm cho Cảnh Nhất Bích cả kinh, thần sắc dừng phân rõ nhìn A Cửu.

“Ngày hôm trước cũng là thực phi nương nương sinh nhật, nếu như nói chúc phúc, kia Cảnh Nhất Bích đưa tới chúc phúc cũng đã chậm. Chỉ là hôm nay đi tới vội vàng, không có chuẩn bị thượng hậu lễ.” Cảnh Nhất Bích suy nghĩ một chút, từ trong lòng lấy ra một cái túi nhỏ, “Hôm qua Cảnh Nhất Bích có đi quế âm tự cầu phúc, vừa vận nhiều cầu một khối phúc bài, liền làm lễ mọn đưa cho nương nương.”

A Cửu hai tay tiếp nhận, trong lòng đau xót.

Mười một, như nhau năm rồi như nhau, ta còn là thu được lễ vật của người. Mặc dù chậm hai ngày.

“Cám ơn.”

Nàng cảm kích nói, chú ý tới hần trên lưng chúi một vật nhỏ, nhìn kỹ, không khỏi cả kinh.

Kia hôm nay là đêm đó nàng liều chết đưa đi phúc oa.

Cái kia oa oa là ở để đồ trên đường cái vô ý thấy, cười đến nhu thuận mà hàm hậu, đầu vẫn tả hữu lắc lư, rất là tức cười làm đáng yêu.

Thế nhưng thân phận của hần cơ hồ là dưới một người trên vạn người, vốn nên chúi phù hợp thân phận ngọc bội, lại là mang theo này

Chú ý nàng ánh mắt, Cảnh Nhất Bích sắc mặt hơi đỏ lên, “Đây là một bằng hữu tổng.”

“Rất đẹp mắt.”

A Cửu nhìn không được hài lòng cười.

Nguyên lai, hần rất thích nàng tặng lễ vật. Đáng tiếc cái kia mứt quả, vốn cũng là muốn Cảnh Nhất Bích, lại nửa đường giết ra Quân Khanh Vũ, cuối cùng ném cho hần.

Phía sau màn lắc lư, A Cửu đứng lên, nhìn tôn thái y sắc mặt nặng nề đi ra.

“Tôn đại phu, như thế nào?”

Cảnh Nhất Bích nhẹ giọng hỏi.

“Công tử.” Tôn đại phu lắc lắc đầu, “Có chút khó xử. Cô nương kia bị thương nặng như vậy, chẳng qua là treo một hơi, ăn bình thường được cũng là kiên trì bất quá đêm nay. Nếu thật phải sống, sợ rằng còn phải muốn...” Đại phu ngừng một chút, còn chưa nói hết.

“Muốn cái gì?”

A Cửu vội vàng hỏi.

“Hong nhan cỏ.”

Nói vừa ra, A Cửu nghe thấy Cảnh Nhất Bích hút một hơi khí lạnh, “Bích công tử. Người yêu cỏ là cái gì? Ở nơi nào có thể mua được?”

“Thực phi nương nương, người yêu cỏ là cùng nhau loại khỏi tử hồi sinh thảo dược, nhưng mà, chỉ sợ là một thành trì cũng khó lấy đổi được. Kia cỏ ngàn năm mở một lần, mà hiện nay chỉ có một gốc cây.” Cảnh Nhất Bích dừng một chút, “Nghe nói, ngàn năm trước đây, có một đôi vốn không nên mến nhau người bị thiên phạt, nam tử bị khiển trách bị trọng thương, phải đi tuyết sơn trên tìm được một vị thuốc, hơn nữa trước hừng đông sáng trở về mới có thể cứu hần. Nữ tử kia chạy tới tuyết sơn, nhưng mà lên trời vì tách ra bọn họ, thế nhưng đột nhiên rơi xuống đại tuyết, đem nữ tử kia vây ở tuyết sơn trên. Nữ tử kia thế nào cũng không cách nào xuống núi, nghĩ đến của mình người yêu, liền bị thương khóc. Nghe nói đêm đó tuyết rơi rất đại, nhưng mà ngoài trăm dặm bách tính cũng nghe được nàng bị thương tiếng khóc tuyệt vọng.”

“Nàng tiếng khóc cảm động dưới chân núi bách tính, rất nhiều người đánh cây đuốc đi vào tìm nàng, sau đó tới bình minh bọn họ mới tránh được tuyết lở lên núi, lại là thế nào cũng tìm không được nữ tử kia, chỉ thấy ở sơn vách núi chỗ, có một bụi cây hồng sắc trong suốt cỏ.”

“Phía sau bách tính đem kia thảo dược lấy về, ngao thành thủy, nấu cấp nữ tử chết đi người yêu. Hần thế nhưng kỳ tích bàn sống, chỉ là...” Cảnh Nhất Bích dừng một chút, “Nam tử kia nghe nói người yêu của mình biến mất, liền cũng điên rồi xông lên thượng, từ đó cũng đã biến mất.”

“Phía sau, bách tính liền xưng nó vì người yêu cỏ.”

Tựa hồ nhìn thấy một nữ tử tuyệt vọng đứng ở vách núi trên, nhìn người yêu chỗ địa phương, bất lực khóc.

Hồng sắc cỏ, là nữ tử khắp huyết đi, cũng là bởi vì chấp niệm, dùng chính mình đổi trở về người yêu tính mạng.

A Cửu che ngực, như vậy cỏ, đích thực là thiên kim khó có được, một thành trì đều đổi không được.

“Bích công tử, kia này một gốc cây người yêu cỏ, ai có?”

Mặc dù tối hy vọng mong manh, nàng cũng muốn thử một lần.

Cảnh Nhất Bích một hồi, nhìn nàng một cái, “Hoàng thượng.”

A Cửu một trận choáng váng, đỡ bàn, sau đó không quay đầu lại chạy ra khỏi.

“Nương nương.” Màu hồng vội muốn đuổi theo ra đi, đi bị Cảnh Nhất Bích ngăn lại.

“Làm cho nàng đi đi, cỏ này, nàng thì không cách nào muốn tới.”

Cảnh Nhất Bích hít một hơi, ra hoàng cung. Hần có thể làm , cũng cứ như vậy hơn.

Gia vũ điện

Quân Khanh Vũ chính ninh mây mịt mỗi tựa ở long ỷ thượng, luôn luôn nói nhiều Hữu Danh cũng là yên tĩnh đứng ở bên cạnh.

“Kia tam hoàng tử quả thực không tiếp tiếp mời.”

Sở quốc nội loạn, tam hoàng tử lại cải trang một phen, hình như có vứt bỏ hoàng tử tư thái lặng yên tự do các quốc gia. Hơn nữa bất kể là của ai thiếp mời, cũng không tiếp thậm chí không thấy mặt, cũng không thừa nhận thân phận của mình.

“Đúng vậy, đừng thừa tướng, thập nhị vương gia cũng lên đưa thiếp mời, đều bị nhất nhất cự tuyệt. Chỉ nói đại gia nhận lầm người, hẳn chẳng qua là một thương nhân mà thôi. Hôm qua Bích công tử cũng tự mình tổng thiếp, đối phương cũng không tiếp.”

“Liền một bích cũng không ước biện pháp sao?” Quân Khanh Vũ đỡ trán.

Sở quốc hoàng đế bệnh tình nguy kịch, mắt thấy một hồi thái tử chi chiến muốn bạo phát, mà tam hoàng tử là có thực lực nhất một, như vậy du lịch, kỳ chân thực mục đích chính là vì đạt được trợ giúp.

Hiện nay, hẳn, đừng thừa tướng, Quân Phỉ Tranh, chỉ cần một người một khi cùng tam hoàng tử hợp tác, liền dùng năng lực hoàn toàn áp đảo mặt khác hai phe.

Nhưng mà kỳ quái chính là, tam hoàng tử ai cũng không gặp!

Vì chuyện này, hẳn và Cảnh Nhất Bích đã buồn tròn một tháng, lại vẫn là không có nghĩ đến bất luận cái gì biện pháp.

“Hoàng thượng, thực phi nương nương tới.”

Cửa vang lên tiểu thái giám thông báo.

Quân Khanh Vũ ngẩng đầu, đầu tiên là sửng sốt, nữ nhân này chưa bao giờ sẽ chủ động thấy mình.

“Để cho nàng đi vào.”

Một nhỏ nhắn xinh xắn thân hình phong trần mệt mỏi vọt vào, trước sau như một mặt tái nhợt, lời thôi lách thếch mặc.

“Thực phi gấp như vậy thấy trầm, có chuyện gì quan trọng?” Quân Khanh Vũ cầm lấy tấu chương, lười biếng liếc mắt nhìn A Cửu.

“Thần thiếp là tới hướng thay cầu một vị thuốc!”

Nàng trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, bây giờ sống còn, không thời gian sẽ cùng hẳn vòng quanh.

Cầu?

Quân Khanh Vũ ánh mắt chợt tắt, chưa từng có nghĩ tới cái từ này, sẽ theo nàng trong miệng nói ra, không khỏi buông xuống trong tay sự, ngồi thẳng người, “Thực phi nói cầu, xem ra, này nhất định không phải bình thường thuốc.”

“Thần thiếp muốn cầu —— người yêu cỏ.”

“Làm càn!” Nói dám nói hoàn, Quân Khanh Vũ trước mặt tấu chương liền ném vào A Cửu trước mặt, “Thuốc này cũng là người có thể cầu ? !”

“Được là cứu người , nếu là vì cứu người, kia thần thiếp sẽ cầu!”

“Hừ!” Quân Khanh Vũ theo vị trí xuống, đi tới A Cửu trước người, “Người là càng phát ra đạp trên mũi mặt. Vì người một đứa nha hoàn, người cũng dám hướng trăm cầu người yêu cỏ! Người biết cái này là cái gì cỏ sao?”

“Thần thiếp biết, thiên kim khó mua, thành trì khó cầu.”

“Thành trì?” Quân Khanh Vũ lạnh lùng cười, “Một thành trì, chẳng sợ mười thành trì, thậm chí là một quốc gia cũng khó cầu được.”

A Cửu cắn răng, ngẩng đầu nhìn hướng Quân Khanh Vũ, “Kia nếu như thần thiếp dùng lực quốc gia cùng người đổi đâu? !”

70. Chương 70

Bên tai có hai tiếng hút không khí, Hữu Danh mặc danh kỳ diệu nhìn như nhau mờ mịt Tả Khuynh, ánh mắt cuối cùng cũng theo Quân Khanh Vũ như vậy, sai biệt mà kinh ngạc nhìn trên mặt đất quý được thẳng tắp nữ tử.

“Người nói cái gì?”

Quân Khanh Vũ thanh âm trầm thấp, tựa hồ còn chưa có theo vừa câu nói kia trung kịp phản ứng.

“Thần thiếp cần một gốc cây người yêu cỏ, hơn nữa hoàng thượng ngài nói một quốc gia cũng khó lấy đổi .
Kia thần thiếp, muốn dùng lực quốc cùng hoàng thượng trao đổi.”

Cửu nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt thẳng tắp đón nhận Quân Khanh Vũ nhìn gần ánh mắt, ngũ khí thông thả, lại từng chữ rõ ràng.

Quân Khanh Vũ sắc mặt trầm xuống, nhìn như nhau Tả Khuynh cùng Hữu Danh, hai người cung kính lui ra.

Trong đại điện, chỉ còn lại có hai người, đồng hồ cát thanh âm khi hần cực cận hô hấp trung, rõ ràng có thể nghe.

Mạn Quân Khanh Vũ ở tại chỗ độ bộ quần hai vòng, cuối cùng đi tới lâm song tiểu giường thượng, liền này đẹp đẽ quý giá da hổ mềm mềm, sau này vừa tựa vào, cầm lấy bên cạnh ôn thanh tửu, tiểu nhấp một miếng.

“Thực phi, người biết, người đang nói cái gì sao?”

“Thần thiếp tự nhiên biết.”

Mạn rượu động tác hơi chậm lại, hần gờ lên mặt lông mi dài mao, khẽ nở nụ cười, “Nói tiếp.”

“Thần thiếp đem tấn có khả năng, tất nhiên ở trong vòng ba năm, phụ tá hoàng thượng thống nhất lực quốc.”

Nàng chỉ có thể như vậy bất cứ giá nào .

Lịch sử ghi chép, Quân Khanh Vũ ở 22 tuổi thời gian sẽ thống nhất lực quốc, trở thành quân quốc trong lịch sử cường đại nhất cũng trẻ tuổi nhất đế vương.

Lúc trước nàng có thể gặp được kia khối kỳ lân ngọc bội, đồng thời tài năng ở này lịch sử rốt cuộc đến chân chính Quân Khanh Vũ, kia nói rõ, này lịch sử sẽ không giả.

“Ba năm?” Quân Khanh Vũ ngón tay dùng sức nắm cái chén, “Nếu muốn thống nhất lực quốc, dù cho hiện tại quân quốc cực mạnh, chỉ ít cũng phải dùng tới mười năm. Huống chi, thực phi người rất rõ ràng, hiện nay tình cảnh của trẫm.”

Thống nhất lực quốc... Hiện nay, quân lực cường đại, nhưng mà quân quyền bị đình thừa tướng nắm giữ, con của hần đình tướng quân đóng ở biên vực, tay cầm mười vạn đại quân. Mà tài lực, quốc khố cũng không giàu có, quân quốc nhà giàu nhất thì lại là Quân Phỉ Tranh.

Lại hậu cung, thái hậu vây cánh khổng lồ, nếu muốn nhỏ tận gốc, tựa hồ cũng không có khả năng.

Mấy năm nay, hần và Cảnh Nhất Bích giằng giụa một chút suy yếu tam đảng, mới có thể có cục diện hôm nay.

Mà nữ tử này, thế nhưng khẩu xuất cuồng ngôn, sẽ phụ tá hần trong vòng ba năm thống nhất lực quốc.

Nghĩ đến đây, Quân Khanh Vũ không khỏi phá lên cười, thanh âm mang theo điểm thê lương.

“Hoàng thượng là không tin mình, vẫn là chưa tin thần thiếp.”

A Cử nghiêm túc nhìn về phía Quân Khanh Vũ.

“Người nói xem?”

“Kia ý tứ chính là hoàng thượng không tin thần thiếp?”

“Tin người? Trẫm nhưng thật ra tin người là thông minh người, nhưng mà, thông minh bất quá cũng là nữ nhân chi tranh tiểu thông minh, gì đủ để đặt ở quốc gia đại sự trên.” Hần dừng một chút, mâu quang sắc bén, “Huống chi, hậu cung không được tham gia vào chính sự.”

“Cổ có nói, khăn trùm nếu không tu mi. Nữ tử cũng có thể ra chiến trường, bảo vệ quốc gia. Cái gọi là hậu cung tham gia vào chính sự, chẳng qua là một số người hẹp ý nghĩ. Vừa vào cửa cung sâu như biển, bên trong người lừa ta gạt, lục đục với nhau, đi lại duy gian, cũng quan trường ảnh thu nhỏ. Vì thế, nữ nhân trí tuệ nếu có thể phóng tới quan trường, cũng không cần thiết bại bởi nam tử.”

A Cửu dừng một hơi, trên mặt có kiên định mà nụ cười của mình, “Hoàng thượng nói thần thiếp tiểu thông minh, kia vì sao không cho thần thiếp một cái cơ hội, làm cho thần thiếp thử một lần.”

Cái chỗ này, Quân Khanh Vũ sắc mặt đã hòa hoãn rất nhiều, ngưng mắt nghe xong nàng mỗi một câu.

Không phải không thừa nhận, nàng tài ăn nói thật tốt, hơn nữa có những nữ nhân khác không có tự tin cùng dũng cảm.

Trong đại điện lại lần nữa xuất hiện ngẩn yên lặng, Quân Khanh Vũ ánh mắt rơi vào án trên bàn, nhất thời sáng ngời, đứng dậy đi qua, từ bên trong rút ra một sổ con.

“Đã như vậy, kia trẫm cho người một cái cơ hội.”

A Cửu đại hỉ, nhưng lại nghe thấy Quân Khanh Vũ nói, “Thế nhưng, người yêu cổ chỉ có sau khi chuyển thành công trẫm mới có thể cho người. Về phần Thu Mặc thương, trẫm sẽ làm Hữu Danh đi vào nhìn một phen, dùng cái khác được ổn định nàng.”

“Hữu Danh?”

“Nga, thực phi người không biết, Hữu Danh thế gia vì y, kỳ phụ thân thì lại là thần y hữu thuận.”

“Thần thiếp minh bạch, tất nhiên làm thỏa đáng sự tình.” Nói, giơ tay lên tiếp nhận Quân Khanh Vũ trong tay sổ con.

“Thế nhưng sự tình không phải như người nghĩ đơn giản.” Quân Khanh Vũ kêu một tiếng Tả Khuynh, phân phó mấy câu, không được một hồi công phu, A Cửu liền thấy Cảnh Nhất Bích vào đại điện.

Trong điện đột quý báu long diên hương, Quân Khanh Vũ ngồi long ý trên, A Cửu cùng Cảnh Nhất Bích ngồi ở hai bên phía dưới.

Trong tay sổ con chỉ có hai chữ —— Mộ Dung Tự Tô.

Cô tô Mộ Dung, Mộ Dung dòng họ vì hoàng tộc, mà Tự Tô hai chữ thanh tú phiêu nhiên, còn hiện lên khí phách.

Nhìn nữa tấu chương, dùng thiếp vàng tự thể, hơn nữa còn là trước hạ tối quý báu Tô Châu trù bố, biên giác còn khảm nạm ngà voi.

Mở ra, rơi vào trong mắt là dĩ nhiên là Cảnh Nhất Bích kia quen thuộc tự thể.

Thấy A Cửu trong tay cầm kia phân tấu chương, Cảnh Nhất Bích thần sắc cả kinh, nhìn nữa trong điện chỉ còn lại có ba người bọn họ, tựa hồ đã ngờ tới vừa mới mới xảy ra chuyện gì.

Mộ Dung Tự Tô, Sở quốc tam hoàng tử, năm hai mươi ba tuổi.

Trước hạ là kỳ phụ hoàng chấp chính, nhiên phổ biến sưu cao thuế nặng, đối nguyệt nô thực hành thập đại hình phạt, ần có nội loạn, mà hai tháng tiền, hoàng đế đột nhiên ôm bệnh giường, nhưng vẫn cũ không có sắc lập thái tử.

Bây giờ thế cục gấp gáp, làm tối có tiếng dự cùng thực quyền tam hoàng tử lại đột nhiên ly khai Sở quốc, lấy thương nhân thân phận đi tới quân quốc.

Mạc gia, Quân Phỉ Tranh, thậm chí Cảnh Nhất Bích đều nhất nhất đưa thiệp mời, lại đều bị đối phương cự tuyệt, thậm chí không thừa nhận thân phận của mình.

Nhìn xong nội dung bên trong, A Cửu đã hiểu sự tình đại khái.

“Trẫm chỉ cho người năm ngày thời gian, chỉ cần người có thể đem thiệp mời đưa đến Mộ Dung tam hoàng tử trong tay, đồng thời thành công mời hẳn dự tiệc, vậy người nhiệm vụ hoàn thành.”

Nhìn như một đơn giản tổng thiệp mời, kỳ thực, khó với lên trời.

A Cửu nắm chặt tấu chương, trong đầu thiên hồi bách chuyển, bên tai đột nhiên nhớ lại Quân Khanh Vũ lãnh trào thanh âm,

“Nếu như không được, người bây giờ có thể buông tha.”

Khi hẳn, thậm chí Cảnh Nhất Bích đều cảm thấy, A Cửu không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ này.

Làm cho nàng đi làm, chỉ là muốn đả kích nàng nhuệ khí, làm cho nàng biết khó mà lui.

“Thần thiệp định ở trong vòng năm ngày hoàn thành nhiệm vụ.”

“Cái gì? Kia nói một chút cái nhìn của người.”

Hắn đảo muốn nhìn, bọn họ một tháng cũng không có hoàn thành nhiệm vụ, nữ nhân này thế nào năm ngày hoàn thành.

A Cửu nhìn như nhau Cảnh Nhất Bích, cười nhạt nói, “Hiện tại thái tử chưa lập, hoàng thượng bệnh tình nguy kịch, tam hoàng tử lại không có thủ ở trong cung lấy biểu hiệu tâm, điều này nói rõ thái tử chi chiến tất nhiên bạo phát.”

“Mà hẳn mà lại tới thực lực mạnh nhất quân quốc, mục đích rất rõ ràng, chính là vì tìm kiếm hậu viên, hi vọng ở thái tử tranh đoạt trung giúp hẳn giúp một tay.”

Quân Khanh Vũ gật gật đầu, A Cửu nói đảo cùng bọn họ muốn như nhau, “Kia đã như vậy, vì sao, đừng thừa tướng, thập nhị vương gia, thậm chí trẫm cũng có ý ủng hộ hẳn, nhưng hẳn mà lại cự tuyệt?”

A Cửu hiểu ý cười, “Đây là đương nhiên. Thái tử chi chiến, Sở quốc tất nhiên long trời lở đất, làm hẳn, tự nhiên sẽ lo lắng: bộ ngựa phía trước hoàng tước ở phía sau.”

Lúc này, Cảnh Nhất Bích ánh mắt lộ ra thần phục vẻ, liền nghe được A Cửu tiếp tục nói đến, “Sở quốc nội loạn, hẳn càng sợ có người vào lúc này, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, đánh Sở quốc, vậy cơ hồ là tự sụp đổ. Vì thế, hẳn ở so sánh chúng ta tam phương, ai không chỉ rất có thực lực, hơn nữa càng thành tâm muốn ủng hộ hẳn.”

().

“Xem ra thực phi đối với lần này sự là định liệu trước .” Quân Khanh Vũ khóe mắt xẹt qua nhân nhợt sắc mặt vui mừng.

Cô gái này, chỉ bằng vào lần này ý nghĩ, nếu là nam nhi tất nhiên một phen đại tác phẩm... Chỉ tiếc.

“Này...” A Cửu một hồi, nhìn về phía Cảnh Nhất Bích, “Sợ rằng còn cần Bích công tử giúp đỡ.”

“Có thể giúp đỡ thực phi nương nương, Cảnh Nhất Bích vinh hạnh cực kỳ.”

Thấy hẳn sẵn khoái đáp ứng, A Cửu trán nhan cười, nhưng không nghĩ, xuyên việt ngàn năm, bọn họ lại vẫn có thể cùng cộng sự.

Nhưng thật ra ghé trên Quân Khanh Vũ, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, đến cảm thấy, phía dưới hai nhìn nhau mà ngồi người, cười nhìn đối phương, thế nào đều cảm thấy có chút chói mắt.

Cho phép không cho phép, còn phải nhìn hẳn hoàng đế này, mà không phải là Cảnh Nhất Bích.

Cái này hảo, đảo đưa hẳn đặt ở một bên.

“Đã như vậy, kia thần thiệp cáo lui trước, không hiểu chỗ, thỉnh Bích công tử nhiều hơn giáo dục.”

Nói, đối Cảnh Nhất Bích mỉm cười gật đầu hành lễ, sau đó ra đại điện.

Vị trí, Quân Khanh Vũ sắc mặt rất khó nhìn, nàng đối Cảnh Nhất Bích hành lễ, lại quên đối với hần!

“Cảnh Nhất Bích, người cùng nàng rất thực?”

Thanh âm rõ ràng bất thiện, nghe được Cảnh Nhất Bích ngăn ra, vừa ngăn đầu, Quân Khanh Vũ mâu quang sắc bén.

“Thần chỉ là cảm thấy thực phi là rất đặc biệt nữ tử.”

“Phải không?” Quân Khanh Vũ cười lạnh theo vị trí đứng lên, do Hữu Danh đỡ đi tới cửa đại điện, “Dù cho đặc biệt, nàng kia cũng là thực phi, trầm nữ nhân.”

71. Chương 71

Sáng nay trời đã trong, Cảnh Nhất Bích đứng ở ngọc thạch cầu thang trên, nhìn tuyết trắng trắng như tuyết dưới hoàng cung, thế nhưng cảm thấy này sâu thăm cung điện có chút chói mắt.

Nàng rốt cuộc vẫn là thực phi, trầm nữ nhân...

Màu u lam con người hơi nheo lại, thâm thúy không thể nhận ra để, Cảnh Nhất Bích thở dài một hơi, sau đó đạp tuyết đi từ từ hạ cấp thang.

Vòng qua quá dịch trì, lại nhìn thấy A Cửu ôm lò sưởi tay đứng ở cầu biên, tựa hồ đang đợi người.

Cửu “Thực phi nương nương, ngài đang đợi người.”

“Ân, ta đang đợi Bích công tử.”

A Cửu mỉm cười, “Muốn biết một ít về Mộ Dung Tự Tô sự tình.”

Mạn “Thực phi muốn biết cái gì, không buông nói thẳng hỏi Cảnh Nhất Bích. Cảnh Nhất Bích biết, ổn thỏa hoàn toàn nói cho thực phi nương nương.”

Hần thanh âm ôn hòa, lúc nói chuyện, mặt mày tổng mang theo tiêu ý, như dương quang bản làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

Kia trước mắt lệ chí, luôn luôn làm cho nàng hơi thất thần.

“Nghe nói tam hoàng tử hiện nay còn đang để đô, hiện tại song phương đều muốn tổng thiếp mời, ta nghĩ, đại gia đối với hần chỗ địa phương, còn có những ngày gần đây làm những chuyện như vậy tình đều hần là tương đương quen thuộc. Vì thế, ta muốn biết, hần gần đây đều ta đã làm gì, đi nơi nào, sau đó thấy những người nào?”

“Hần đến quân quốc mau hai tháng, thế nhưng đến để đô lại không túc một tháng, hơn phân nửa đều thời gian là đi một nhà tên là hoa rơi lâu địa phương.”

“Hoa rơi lâu?” A Cửu mày một túc, thế nào liền cảm thấy nơi này hết sức quen thuộc, coi như ở đâu nghe qua, “Kia là địa phương nào?”

Này vừa hỏi, Cảnh Nhất Bích đến trầm mặc một chút, trắng nõn hai má tràn ra một tia hồng nhạt, có chút khó xử nói, “Đó là một nhà thanh lâu.”

Thanh lâu... A Cửu nghĩ nghĩ, chẳng lẽ nói này Mộ Dung Tự Tô là một đồ háo sắc?

Nhưng chắc là sẽ không a, nếu như háo sắc, đừng thừa tướng lão già kia đã sớm đưa một bang mỹ nữ đi, mà Cảnh Nhất Bích tấu chương trung cũng không có nói tới việc này tình.

“Ngày mai, Bích công tử nếu như không để ý, mang ta đi chỗ ấy đi một chuyến.”

“Này... Thục phi nương nương, thanh lâu chỗ ấy...” Cảnh Nhất Bích vốn muốn cự tuyệt, thế nhưng nghĩ đến A Cửu chuyển này chỉ có ngũ ngày, liền cũng đồng ý, “Ngày mai Cảnh Nhất Bích sẽ ở ngoài cung chờ.”

Hai người ở cầu vừa nói dừng, nhìn Cảnh Nhất Bích ly khai thân ảnh, A Cửu không khỏi nhẹ giọng thì thầm, mười một... Mười một người khi nào có thể nhớ tới ta.

Đi tới xa xa Cảnh Nhất Bích lại đột nhiên quay đầu lại, đối A Cửu mỉm cười, sau đó xoay người không có vào tuyết tùng trung.

A Cửu tâm bỗng nhiên run lên...

Quân Khanh Vũ đuổi xe dừng ở cách đó không xa, vừa vận nhìn thấy màn này.

Tả Khuynh tiến lên, “Hoàng thượng, còn có cần hay không đi mai ẩn điện?”

“Không cần.” Quân Khanh Vũ thanh âm dị thường lãnh.

Màu tím con người chiếu một mảnh ngân bạch, một nữ tử nữ tử mặc màu trắng áo choàng trạm ở bên hồ, cùng trắng như tuyết tuyết trắng tan cùng một chỗ, chỉ có đôi mắt trong suốt sáng sủa, lại che giấu nào đó cực kỳ bí ẩn cảm xúc.

Quân Khanh Vũ thu hồi ánh mắt, nhắm mắt tựa ở đuôi trên xe, “Trở lại.”

Sáng sớm hôm sau, dương quang như cũ ôn hòa, một chiếc đỏ thẫm sắc xe ngựa đứng ở ngoài cửa cung, bên cạnh có một dung mạo tuyệt sắc nam tử đứng ở tuyết trung, ngựa đầu nhìn sạch sẽ bầu trời.

“Bích công tử.”

Bên tai truyền đến Tả Khuynh thanh âm kinh ngạc, Cảnh Nhất Bích quay đầu lại, thấy Quân Khanh Vũ mặc màu trắng tuyết sam, người khoác tuyết chôn đi tới, tùy ý kéo tóc cũng không pháp che giấu hắc kìa cùng sinh câu tới cao quý, tử đồng lạnh thấu xương.

“Hoàng thượng, ngài đây là muốn xuất hành.”

“Tự nhiên, nghe nói tam hoàng tử mỗi ngày tất đi một chỗ, trăm cũng muốn nhìn một chút rốt cuộc là địa phương nào như vậy hấp dẫn hắc kìa.” Nhìn thấy Cảnh Nhất Bích cũng một thân tố y, không khỏi hiếu kỳ, “Sớm như vậy, người là muốn vào cung?”

“Thần... Đang đợi người.”

“Chờ người? Chờ ai?” Đôi mi thanh tú hơi một điều, Quân Khanh Vũ đe dọa nhìn Cảnh Nhất Bích.

“Hoàng thượng, Bích công tử thụ thần thiếp chi thác, mang thần thiếp đi gặp kia Mộ Dung Tự Tô.”

Cách đó không xa vang lên một âm thanh trong trẻo, hai người không khỏi đồng thời tìm theo tiếng nhìn lại

Nhưng thấy, kia dưới ánh mặt trời, đứng một thanh y thành phần tri thức thiếu niên. Bạch đế ngân ủng, lưu vân thêu biên, đai lưng chước mỹ ngọc, lấy lụa trắng vì lĩnh, sắc được thon dài cổ thập phần xinh đẹp tuyết trần.

Nàng sợi tóc dùng bích lục cây trâm cẩn thận tỉ mỉ vén khỏi, lộ ra sạch sẽ tốt đẹp trán, khuyên tai phản quang ẩn phản hồng trong suốt, gương mặt ở tuyết làm nổi bật hạ sạch sẽ trắng nõn, nói không nên lời thanh tú coi được.

Hai trông mắt trong suốt, mày liễu như bay, thậm chí có mấy phần tư thế oai hùng hiên ngang, mà câu dẫn ra môi, lại có vài phần phong - lưu lỗi lạc.

Quân Khanh Vũ cùng Cảnh Nhất Bích nhìn ngẩn ra, thẳng đến kia nhẹ nhàng thiếu niên đến gần, mới đưa nàng nhận ra.

“Người...”

Đãi nhận ra nàng người đến, Quân Khanh Vũ sắc mặt tái nhợt một bạch, tựa có chút tức giận, ánh mắt lại chưa từng theo như vậy sạch sẽ trên mặt đời, “Cảnh Nhất Bích, đây cũng là người phải đợi người.”

Cảnh Nhất Bích cũng hoàn quá thần lai, hơi hành lễ, thấp giọng nói, “Là.”

“Xem ra, hoàng thượng cũng cùng chúng ta cùng nhau đi vào?”

A Cửu nghiêng đầu quan sát Quân Khanh Vũ, bị nàng như thế vừa nhìn, Quân Khanh Vũ đột nhiên nhớ tới bị kèm hai bên đêm đó, cái kia gọi A Cửu người trông hắc đó là này tư thái, cả kinh Quân Khanh Vũ lúc này sau này mặt nhanh một bước.

Lập tức trước lên xe ngựa.

Ba người ngồi ở trong xe ngựa, Cảnh Nhất Bích cùng A Cửu ngồi đối diện, kia cùng mười một như nhau tuyệt sắc mặt ôn nhuận như ngọc. Mà Quân Khanh Vũ kia yêu nghiệt bày hé ra thối mặt, A Cửu cũng không hiểu, hắc mắt hứng ở đâu.

Hắn môi mím chặt, thường thường đối với nàng cùng Cảnh Nhất Bích đầu đi một ánh mắt cảnh cáo, đến làm cho bản rất tốt bầu không khí, trở nên thập phần quái dị.

A Cửu tự nhiên cũng không cao hứng lắm, khó có được cùng Cảnh Nhất Bích một chỗ, hi vọng hiểu rõ hơn cả đời này mười một, nhưng không nghĩ làm cho Quân Khanh Vũ cấp cảm một cước.

Xe ngựa rốt cuộc ngừng lại, Cảnh Nhất Bích trước xuống xe ngựa, sau đó thân sĩ vén lên màn đứng ở hơi nghiêng.

“Cám ơn.” A Cửu nhảy xuống xe ngựa, đối với hắn mỉm cười.

“Không ngờ thực phi vẫn là như vậy hiểu lễ tiết người. Bất quá, còn là lần đầu tiên nghe thực phi nói cảm ơn hai chữ.” Nói móc thanh âm theo bên tai truyền đến, Quân Khanh Vũ kia diêm dúa lẳng lơ tử đồng lãnh phúng liếc A Cửu liếc mắt một cái, sai thân theo bên người nàng đi qua, sau đó phất tay áo liền hướng kia hoa rơi lâu đi đến.

Nhưng mà, mới đi tới cửa, Quân Khanh Vũ sắc mặt xanh đen lui đi ra.

A Cửu ngẩng đầu nhìn lên, nhin không được cười lên, sau đó một chút đắc ý nhìn Quân Khanh Vũ.

Thảo nào sắc mặt khó coi như vậy, ở đây, không phải là đêm đó nàng đưa hắn ném đi ‘Giải độc’ kỹ viện sao? Cũng khó trách, lúc đó nghe được như thế quen tai.

A Cửu cười đi tới Quân Khanh Vũ bên người, “Công tử, thế nào không đi vào? Chẳng lẽ nơi này có rắn độc mãnh thú.”

“Mai tư...”

“Công tử, tiểu nhân gọi Mai Nhị.”

A Cửu cười ha ha hai tiếng, vừa trên xe ngựa không thoải mái lúc này bởi vì Quân Khanh Vũ ghen khuấy thần tình tất cả đều tản ra.

Sau khi đi vào, A Cửu mới phát hiện này hoa rơi lâu là biệt hữu động thiên, cũng không phải là đêm đó nhìn đơn giản như vậy.

Nguyên lai, nhập sảnh đó là trang sức xa hoa sòng bạc, chật ních quần áo bất phàm người, mà lầu hai đây là lộ vẻ màn phòng, một mặt có thể quan sát sòng bạc tất cả, mặt khác điều này có thể nhìn thấy hoa rơi nội một khác viện —— đó chính là chân chính mỹ nữ như mây thanh lâu.

Mà Mộ Dung Tự Tô thì an vị kia màn phía sau.

Màn đứng ở phía ngoài hai vừa nhìn liền thân thủ bất phàm hộ vệ, cách màn, ẩn ẩn nhưng nhìn thấy một tuần lẳng thân hình.

A Cửu ba người tìm một chỗ hẻo lánh địa phương ngồi xuống, trong đại sảnh trang sức xa hoa, ngồi đều là kinh thành có tiền nổi danh công tử gia nhĩ, tay trái ôm ngọc tay phải ôm kim, ngoạn được bất diệc nhạc hồ.

Cảnh Nhất Bích nói, nơi này, cơ hồ cũng đều có danh đồ tay, trong đó có người được xưng là thiên thủ Quan Âm, có người được xưng là lý tay nhỏ bé, rất nhiều người đều vì mộ danh mà đến, nhìn hai người kia đánh cờ.

Bây giờ người ở bên trong phân thành hai nửa, phân nửa người mua thiên thủ Quan Âm, phân nửa người mua lý tay nhỏ bé, mà hai người thực lực lực lượng ngang nhau, như vậy xuống, càng nhạ não phi phạm.

Quân Khanh Vũ vốn là đối son phần nồng đậm địa phương phần cảm, có người đưa tới rượu, hân nhả nước không dính, ôm cánh tay mát lạnh nhìn bãi lý tất cả, thỉnh thoảng cùng Cảnh Nhất Bích thì thầm một phen.

A Cửu hưng trí không vui ăn một ít điểm tâm, vỗ vỗ tay, đứng dậy liền triều đình tử lý đi đến.

“Mai tư... Mai Nhị, người đi làm cái gì.” Quân Khanh Vũ tức giận thanh âm truyền đến.

“Công tử, tiểu nhân tay ngứa, đi đánh cuộc một lần.”

A Cửu xông Quân Khanh Vũ vẫy vẫy được rồi không sai biệt lắm tay, không quay đầu lại chen vào đoàn người.

“Cảnh Nhất Bích, nàng vừa nói cái gì?”

“Công tử, nương nương nói, ngăn một phen.”

Quân Khanh Vũ mày vừa kéo, thần sắc càng thêm khó coi.

Lúc này, thiên thủ Quan Âm cùng lý tay nhỏ bé so với chính là điêu nút lọ, bên cạnh hai người bạc chổng chất như núi, .

A Cửu chen vào đoàn người, cố ý chọn lựa một đĩa lưng về phía Mộ Dung Tự Tô địa phương, lấy ra một khối vàng, đặt ở thiên thủ Quan Âm cùng lý tay nhỏ bé trung gian.

Quanh mình một mảnh cười vang, “Công tử, người là thiên thủ Quan Âm vẫn là lý tay nhỏ bé a? Phóng trung gian nhưng không được, ở đây không có trung lập.”

A Cửu mỉm cười, “Ai nói ta cần phải muốn mua bọn họ, ta mua chính ta.”

72. Chương 72

Phòng khách lại là một trận cười vang, kia lý tay nhỏ bé nói, “Công tử, này tam cục, thế nhưng mua khổ, người mua trung gian, đó chính là không lớn không nhỏ. Này thế nào mua?”

“A ha ha...”

Tiếng cười vẫn như cũ không ngừng, Quân Khanh Vũ mím môi, ánh mắt lạnh lùng đảo qua đoàn người, lạnh có chút làm cho người ta sợ hãi.

“Ta đương nhiên biết là khổ.” A Cửu câu dẫn ra môi, theo bên cạnh cũng lấy tới một đầu chung, “Vì thế, ta mua của mình so với các người đại.”

Cửu “Tiểu ca nhi, người là mới tới.”

Một cái khác quý tộc công tử ôm mỹ nhân ồn ào nói.

“Nơi này có quy củ, không thể mua chính mình?”

Mạn A Cửu ngón tay còn quấn một tảng cát mịn, nắm màu đen đầu chung, nhẹ nhàng quơ quơ.

Gỗ đào chất, thành thực, không có bất kỳ tham giả. Xem ra, ở đây so với chân thật kỹ thuật.

Bên kia thiên thủ Quan Âm hiển nhiên đã không kiên nhẫn, bắt đầu điều nổi lên đầu trung, lý tay nhỏ bé vừa nhìn, trong tay cũng không rảnh rỗi.

Quanh mình không khí như ngưng, chỉ có kia xúc xắc đánh thanh âm, thanh thúy dễ nghe, cơ hồ tác động trong sảnh mọi người thần kinh.

Chỉ có A Cửu không động thủ, ghé mắt nghe.

Thiên thủ Quan Âm cùng lý tay nhỏ bé đồng thời buông xuống chung, liền nghe được có người hô một tiếng khai.

A Cửu đã sớm nghe ra đếm, kỳ thực hai người đếm cũng không cao, chủ yếu là ở khai chung thời gian, xem ai nhanh tay, trong nháy mắt điều động đếm.

“Thiên thủ Quan Âm ——33 điểm.”

“Lý tay nhỏ bé ——30 điểm.”

Rốt cuộc là thiên thủ Quan Âm, xuất thủ tốc độ so với lý tay nhỏ bé nhanh một bước.

Đắc thắng thiên thủ Quan Âm liếc như nhau A Cửu, “Công tử, người không ném xúc xắc?”

Lúc này mọi người mới chậm qua đây, A Cửu còn chưa có điều xúc xắc.

Nàng cũng không cấp, giơ lên xúc xắc chậm rãi lắc lư đứng lên.

Gỗ đào xúc xắc tương hồ đánh, thanh âm thanh thúy mà có nhiều tiết tấu, do chậm biến mau, đến cuối cùng, càng lúc càng nhanh, càng ngày càng cấp.

Quân Khanh Vũ con người sắc sáng ngời, theo vị trí đứng đây, nhìn đứng ở trong đám người dung mạo thanh tú thiếu niên, lại ngừng đầu, đã thấy Mộ Dung Tự Tô hơi xóc lên mình.

Xúc xắc kịch liệt chạm vào nhau, như hoang dã trung kia dễ nghe lục lạc thanh, như đất bồi nữ tử xoay tròn thất lưng lúc, phát ra động nhân tiếng cười.

“Ba!” Lại nhanh nhất thời gian, A Cửu đem đầu chung một bấm, thân nhiên xóc lên nắp.

“Không có ý tứ... Vận khí quá tốt, là hơn người một điểm ——34.”

A Cửu xông sắc mặt trắng bệch nắm tay Quan Âm mỉm cười.

Ngày đó, hoa rơi lâu tới một xa lạ thiếu niên, liên tục thắng để đô bài danh tiền thập tất cả cao thủ.

Nhưng mà lúc gần đi, thiếu niên kia chỉ mang đi hần lấy tới kia tiền đặt cọc tử, “Đồ không phải vàng, hơn nữa không phù hợp địch thủ tịch mệnh.”

Màn đêm hạ xuống, ba người rốt cuộc bỏ rơi vẫn theo dõi người của bọn họ, cuối cùng dừng ở để đô phồn hoa nhất nhai đạo.

Ngày lễ buông xuống, mới vừa vào đêm để đô so với ban ngày càng ngoại phồn hoa, nhai đạo biên không chỉ nổi danh đất tiền từ lâu, thậm chí cũng có sinh ý náo nhiệt hộp số, bên cạnh còn có nướng khoai lang lão nhân.

Trời rất lạnh, ra lò nướng khoai lang là đẹp nhất vị thức ăn.

“Lão nhân gia, cho ta hai ngọt khoai lang, còn cộng thêm một phần .”

Tả Khuynh xe ngựa đến chưa có tới tiếp bọn họ, ba người liền bên cạnh hộp số ngồi xuống.

Quân Khanh Vũ sắc mặt âm trầm, Cảnh Nhất Bích tựa hồ cũng có tâm sự, hai người theo hoa rơi lâu đi ra, cũng không có nói qua một câu hoa.

“Bích công tử. Đây cho người.” A Cửu đem kia phần khoai lang đưa cho Cảnh Nhất Bích, “Phần , sẽ không quá ngọt, người hẳn là thích ăn .”

Mười một không thích ăn quá ngọt gì đó, mỗi lần ăn khoai lang lúc, đô hội đem ngọt cho nàng, chính mình ăn phần .

Cảnh Nhất Bích trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc, nhìn như nhau sắc mặt bắt đầu tới Quân Khanh Vũ, mới hai tay tiếp nhận, lại không có cần đi xuống.

A Cửu sững sốt, mới nhớ tới Quân Khanh Vũ, thế là đem một người đưa tới.

“Thứ này, người muốn cho trẫm ăn?”

“Người không ăn?” Quân Khanh Vũ từ nhỏ khiết phích, ở hoa rơi lâu chính là liền thủy cũng không chịu uống một hớp, “Đều một ngày, bị đói có thể không làm được. Người trước điền bụng, phải biết rằng, này nướng khoai lang, có thể sánh bằng bên ngoài xào rau sạch sẽ rất nhiều.”

Thanh âm của nàng không có thường ngày lạnh lùng, tựa hồ còn ản một ít lo lắng.

“Này da...” Quân Khanh Vũ cắn cắn môi, “Vẫn còn có chút tạng.”

A Cửu da mặt vừa kéo, mới nhớ tới, Tả Khuynh Hữu Danh cũng không ở, dù cho hân đói cũng không có ai hầu hạ hân.

A Cửu cẩn thận từng li từng tí đem khoai lang da một chút bác đi, dư quang chú ý tới, Quân Khanh Vũ nhìn chăm chăm vào chính mình, ngẩng đầu nhìn lên, lại phát hiện hân đáy mắt có chột lóe lên tiểu ý.

“Cấp.” Đem lột phân nửa ngốc đưa đưa cho Quân Khanh Vũ, nhưng mà, đối phương mày, lúc này không vui chọn lên.

“Mai Nhị, người muốn cho trẫm cầm ăn?”

“Người muốn ta uy người ăn?” A Cửu có chút xấu hổ nhìn như nhau im lặng không lên tiếng Cảnh Nhất Bích, hung hăng trợn mắt nhìn liếc mắt một cái Quân Khanh Vũ.

Hân là hoàng đế!

A Cửu đáy lòng an ủi mình, sau đó đem khoai lang dứt tới hân bên môi.

Hân thăm dò cắn một miếng, động tác cực kỳ nhã nhặn ưu nhã, hơi buông xuống lông mi,, còn có kia trắng nõn làn da cũng làm cho nàng nhớ lại trước đây châu Âu gặp qua quý tộc mèo.

Đối phương mày hơi tức lên, tử đồng nhìn nàng, dừng mở mắt, “Quá ngọt , trẫm không thích.”

Không thích đồ ngọt? !

A Cửu tay run lên, suýt nữa không có khống chế được đưa tay lý nóng cuộn cuộn khoai lang nện ở trên mặt hân.

“Nương nương, thử xem này.”

Vẫn yên tĩnh ngồi ở bên cạnh Cảnh Nhất Bích đem trong tay mình khoai lang đưa tới.

A Cửu hít sâu một hơi, lại đem da một chút bác khai, sau đó dứt tới Quân Khanh Vũ bên môi.

Như cũ là một ngụm nhỏ, hân - mẹ nó cùng ăn mèo thực như nhau.

Bất quá, lần này, Quân Khanh Vũ đẹp mày cuối cùng không có ninh khởi, trên mặt trái lại nở một nụ cười.

Cũng may bọn họ ngồi ở góc khuất nhất, không người thấy, chờ Quân Khanh Vũ từ từ ăn hoàn hơn một nửa lúc, A Cửu cánh tay đã toan mau nâng không đứng dậy .

Hân - mẹ nó, coi như là mười một, nàng trước đây cũng không có như thế hầu hạ quá.

Này Quân Khanh Vũ, cũng làm cho nàng hầu hạ hai lần!

Hơn nữa đối phương tươi cười tựa hồ rất thích ý tiếp thu nàng hầu hạ.

Khoai lang đã mua xong, bắt đắc dĩ, A Cửu chỉ có đem chính mình kia phân tặng cho Cảnh Nhất Bích, chính mình thì ăn Quân Khanh Vũ vừa cắn một miếng kia phân.

“Quá ngọt , người có thể ăn sao?”

A Cửu có chút lo lắng nhìn Cảnh Nhất Bích.

“Rất tốt, ta từ trước đến nay đối đồ ngọt coi như thích.”

Đối phương động tác cũng cực kỳ ưu nhã nghiêm túc, thần thái cùng mười một cơ hồ giống nhau như đúc. Chỉ là, trong trí nhớ mười một không thích đồ ngọt.

Thấy A Cửu liền hấn cắn quá địa phương ăn, Quân Khanh Vũ trên mặt tiểu ý dần dần dày.

Hắn thật tình thực lòng khi cười, trông mắt vi cong, bên môi có hai coi được lê cơn xoáy, tượng nữ tử bàn thanh tú.

A Cửu quay đầu lại liếc hấn liếc mắt một cái, nếu không phải là bởi vì đã không có, đánh chết nàng mới không ăn hấn còn lại .

“Người cứ như vậy có nắm chắc, kia Mộ Dung Tự Tô thích đánh bạc người?”

“Người xem, này hoa rơi lâu một mặt là dân cờ bạc, một mặt là mỹ nữ, hấn chỉ cần trắc ngồi, hai bên cũng có thể nhìn. Nhưng hấn mà lại đi đối mặt với sòng bạc bên này, rất hiển nhiên, hấn đối mỹ nữ không có hứng thú, cũng càng hiển nhiên, hấn ở sòng bạc tìm người nào.”

“Tìm người nào?” Cảnh Nhất Bích không khỏi hiếu kỳ.

() .

“Này còn không rõ ràng lắm, muốn ngày mai mới biết.”

Ba người kia trong lòng đều đã đoán ra, chỉ là ai đều không có nói ra. Mà A Cửu càng không thể nói, bởi vì Mộ Dung Tự Tô tìm rất có thể là một người tay cực nhanh ‘Cao thủ.’

Mà vừa nàng mặc dù nhiều lần đều thắng, thế nhưng cũng không có tượng thiên thủ Quan Âm hoặc lý tay nhỏ bé ‘Xuất thủ’ điều động đếm.

Nếu như Mộ Dung Tự Tô thực sự muốn tìm người như vậy, vậy nhất định sẽ chủ động thăm dò A Cửu ‘Thân thủ’ rất cuộc mau không hài lòng.

Cứ như vậy, nàng lại nhất định phải làm cho Mộ Dung Tự Tô biết năng lực của nàng, nhưng lại sẽ đối Quân Khanh Vũ cùng Cảnh Nhất Bích che giấu chính mình.

Hữu Danh xe ngựa tới rồi, A Cửu cùng Quân Khanh Vũ lên xe, Cảnh Nhất Bích thì ngồi xe của mình hồi phủ.

Trên đường bầu không khí quỷ dị, hai người đều rất có ăn ý nhắm mắt dưỡng thần ai cũng không nói chuyện.

Nhưng thật ra hồi cung thời gian, Quân Khanh Vũ nhưng cũng đi theo mai ẩn điện.

Màu hồng lên trà, Quân Khanh Vũ cũng không có uống một ngụm, bắt quá Hữu Danh rất nhanh làm cho ngự thiện phòng người đưa tới thức ăn.

Cũng là năm sáu cái khay, phân lượng cũng không nhiều, bắt quá làm công cực kỳ tinh xảo.

Theo mà đến cung nữ dùng ngân chiếc đĩa nhất nhất gấp một khối thử ăn, xác nhận không có vấn đề, mới thực sự trình ở trước mặt hấn.

Này còn là lần đầu tiên nhìn thấy như thế chính thức dùng bữa, A Cửu minh bạch, hoàng đế thức ăn đều phải phải có người thử độc .

“Người cũng ngồi qua đây ăn.”

73. Chương 73

A Cửu ngây cả người, vừa đích xác ăn một chỗ dưa, không đủ điền bụng, cũng ngồi xuống, tiếp nhận Tả Khuynh đưa tới ngân chiếc đĩa, chính mình cúi đầu nghiêm túc ăn.

Thức ăn thực sự không nhiều, thế nhưng cực kỳ thanh đạm ngon miệng, chỉ chốc lát A Cửu trước mặt ba đĩa đã thấy đầy.

“Khụ khụ...”

Bên tai truyền đến rất nhỏ tiếng ho khan, A Cửu mờ mịt ngẩng đầu, thấy Hữu Danh đối với mình đẩy ánh mắt.

Cửu theo nhìn lại, thượng bầy tám đĩa thái cơ hồ cũng bị chính mình càn quét mà quang, mà Quân Khanh Vũ, còn chưa có động đũa tử.

Gắp thức ăn tay không khỏi run lên, A Cửu thở dài một hơi, buông đũa xuống.

“Người hôm nay thoát nhìn rất đối.”

Mạn “Cái này đã no rồi.”

“Người nếu không ăn no liền kỳ quái.” Hắc hắc mím môi cười nói, lê cơn xoáy như ẩn như hiện, cũng gắp điểm quả rau, tựa hồ bởi vì vị đạo không như ý, liền buông đũa xuống, ánh mắt rơi vào tay nàng chỉ thượng, “Tay người như thế nào?”

“Không sai biệt lắm được rồi.”

“Tả Khuynh, đem thái triệt hạ đi, đem được lấy đến.”

Đãi trong phòng người tất cả lui ra sau, hắc kéo qua tay nàng, đem vải xô đều nhất nhất mở ra.

Trắng nõn ngón tay, vết thương đã khép lại, thoát nhìn như cũ gai mắt, “Hắc là hảo được nhanh hơn.” Đem lục sắc được đồ đi tới, thanh âm hắc mang theo trách cứ ý, “Cẩn thận một chút, nếu không sẽ lưu sẹo.”

Hai người cách rất gần, thậm chí có thể cảm thấy đối phương hô hấp.

A Cửu có chút mất tự nhiên dừng mới đầu, không biết vì sao, cùng Quân Khanh Vũ cách được gần quá, muốn không phải là xấu hổ, muốn không phải là đứng ngồi không yên, có đôi khi còn lòng buồn bực.

Vải xô một lần nữa triển hảo, mấy cung nữ bưng rửa mặt đồ dùng tiến vào, cái này đảo kinh ngạc A Cửu, “Người không quay về?”

Quân Khanh Vũ nhưng chưa từng có ở nàng ở đây rửa mặt quá, người này khiết phích nghiêm trọng, lần trước ở chỗ này ngủ một đêm, ngày hôm sau đều là vội vã trở về chính mình tắm cung rửa mặt.

Quân Khanh Vũ miễn cưỡng nhìn nhau A Cửu, “Trầm mệt mỏi, lười đi, ở nơi này nghỉ ngơi.”

“Hoàng thượng, của người đuổi xe còn ở bên ngoài đâu.”

“Người không muốn trầm ở chỗ này nghỉ ngơi?”

Bình lui tất cả cung nhân, hắc tựa ở ản tốt giường trên, nhíu mày nhìn A Cửu.

“Không hi vọng.”

“Kia trầm càng muốn ở chỗ này nghỉ ngơi.”

Nói đi, thế nhưng nhắm mắt nằm xuống.

Hôm nay một ngày, nàng đã sớm vậy được không được, hưởng chi thất lưng thương chưa hảo, ước gì hồi cung liền nghỉ ngơi một chút.

Vừa nghĩ tới nên vì hắc cầm đèn, ở bên ngoài thủ cả đêm, A Cửu trong lòng tích tụ thổ huyết.

Hôm nay, này Quân Khanh Vũ đích thực là có chút quỷ dị.

“Lẳng để làm chi, còn chưa lên.” Mâu tím yêu đồng đột nhiên xốc lên, “Người ngủ bên trong đến!”

Nói, thật đúng là cấp A Cửu làm cho ra một vị trí.

“Hoàng thượng, hôm nay người có phải hay không...”

A Cửu cả kinh thiếu chút nữa chưa nói, người có phải là thật hay không có mao bệnh.

“Nếu như không được. Vậy người liền trạm ở đây cả đêm.”

Lãnh lệ khầu khí có không cho chống cự bá đạo, A Cửu sờ sờ trên lưng, này trời rất lạnh, rõ ràng là bức nàng.

Suy tư một hồi, A Cửu xoay người đi tới, bọc chăn lăn chân tường, cùng hần sinh sôi hoa khai một cái tuyến.

Phía sau hần hô hấp đều đều, tựa hồ đang ngủ, A Cửu cũng buông xuống cảnh giác, chậm rãi nhắm mắt lại.

Mơ hồ trung, bên tai đột nhiên nhớ lại một thanh âm, tựa hồ có người ở vuốt tóc của nàng, “Người rốt cuộc là ai?”

A Cửu hừ một tiếng, thậm chí hướng bên trong xê dịch, thanh âm kia liền biến mất .

Lần này, thậm chí có mộng đến đó chỉ kỳ lân, dường như cùng lần trước mộng liên tiếp cùng một chỗ, kia kỳ lân đứng ở bên người nàng, nhìn nàng một phen, sau đó đầu vô cùng thân thiết cọ xát tay nàng tâm.

Chân thực nhiệt độ truyền đến, A Cửu bị nó cọ tới cọ lui liền cảm thấy kỳ ngứa vô cùng, vội thu hồi tay.

Kết quả cánh tay một chút đụng phải cái gì, mở mắt ra, thế nhưng nhìn thấy Quân Khanh Vũ cúi đầu ở lòng nàng lòng bàn tay vải xô.

“Nên tỉnh.” Hần đã sớm rửa mặt quy củ, đầu đội kim quan, hai mắt hữu thần, tơ vàng thêu long bào tử tôn được thân thể hần thon dài, đến quả nhiên có để vương chi tướng.

“Người muốn lâm triều?”

Bình thường chỉ có loại tình huống này mới mặc chính thức đi.

“Trẫm đã lâm triều đã trở về.”

A Cửu đứng dậy, này mới phát hiện trời đã sáng hẳn, sắc mặt không khỏi ửng đỏ, nghĩ đến Cảnh Nhất Bích đã ở ngoài cửa cung chờ, vội đứng dậy mặc.

Chỉ là, Quân Khanh Vũ tựa hồ trong cung còn có việc, không có đi theo ra, làm cho Tả Khuynh đi theo A Cửu bên người.

Ngày thứ hai, A Cửu lại lần nữa xuất hiện ở hoa rơi lâu, lúc này, đã xuất hiện nhiều khuôn mặt mới.

A Cửu tỉ mỉ quan sát những người kia, phát hiện bọn họ lòng bàn tay dày rộng có kén, màu da vi hắc, tất nhiên là công phu rất cao người.

Xem ra, Mộ Dung Tự Tô quả thực phái người tới thử tham nàng.

Như cũ là thập cục, A Cửu nhẹ thắng bọn họ, đương nhiên, ở trong quá trình, đã lâu cá nhân âm thầm thăm dò A Cửu, ở nàng điều xúc xắc thời gian, muốn dùng ám khí đả kích cổ tay nàng, đều bị nàng nhẹ tránh.

“Vị công tử này, chủ tử nhà ta thưởng thức của người đồ thuật, nếu như không chê, kính xin trên lầu ngồi xuống.”

A Cửu nhìn nam tử trước mặt, đã nhận ra là thủ ở Mộ Dung Tự Tô của người, liền vui vẻ nói, “Thưởng thức về thưởng thức, thế nhưng nếu như không thể thủ hạ ta quá ba chiêu, ta cũng vậy không gặp .”

Nam tử kia hiển nhiên không ngờ tới A Cửu sẽ cự tuyệt, ngay ra một lúc, “Có thể quá ba chiêu, công tử đi tới thử một lần liền biết.”

A Cửu quay đầu lại nhìn thấy Cảnh Nhất Bích trong mắt hiện lên một tia lo lắng, đối với hần mỉm cười, ý bảo không cần đuổi kịp.

Không cần đuổi kịp, không ai nhìn chăm chăm, mới có thể tốt hơn phát huy.

Rèm cửa xóc lên, Mộ Dung Tự Tô cùng A Cửu cách bàn mà ngồi, trung gian cách bức rèm che, vừa vặn chặn cánh tay trở lên, thấy không rõ hình dáng.

A Cửu cũng không tìm tòi nghiên cứu, ánh mắt không khỏi đảo qua hần trước người cờ vậy, cuối cùng rơi vào chén trà kia thủy trên.

Bích sắc thủy cùng xanh biếc cái chén tướng chiếu rọi, ở vào phòng thời gian, nàng liền nghe thấy được lá trà mùi thơm lạ lùng, này trà cũng không phải là hoa rơi lâu, xem ra là Mộ Dung Tự Tô tự hành mang.

Xem ra cũng là một cực kỳ chú ý người.

“Mời người gặp lại, lại không kỳ hình dáng, chẳng lẽ, này liền là của các người đãi khách cử chỉ?”

A Cửu hừ một tiếng, phất tay áo liền đi.

“Công tử xin chờ một chút.” Mành lý một sạch sẽ thanh âm truyền đến, “Tự Tô hiện ở trong này bởi vì vừa cấp bậc lễ nghĩa không chu toàn mà xin lỗi. Mời công tử đi lên, là hi vọng có thể cùng công tử đánh cờ tam cục, nếu là công tử thắng Tự Tô, Tự Tô tất nhiên lấy một nguyên vọng làm chính thức nhận lỗi.”

Thật không có nghĩ đến Mộ Dung Tự Tô thanh âm như vậy dễ nghe, cũng càng không có nghĩ tới tam hoàng tử nói chuyện cũng như vậy khiêm cung.

Bậc này tiếc tài người, ồ thỏa vì thiên hạ một phen làm.

“Chẳng lẽ Tự Tô công tử không sợ đưa ra cái gì hoang đường nguyên vọng?”

“Tự Tô sẽ tận có khả năng hoàn thành.”

“Kia vì không làm khó dễ Tự Tô công tử, ta trước hết đem nguyên vọng nói ra đi.”

“Công tử mời nói.”

“Àn...” A Cửu sờ sờ cằm, chỉ vào chén trà kia, “Tự Tô công tử nếu thua, kia liền thỉnh Mai Nhị đánh ván cờ, phẩm một ly trà.”

Lý tọa Tự Tô sững sốt, nửa ngày cười nói, “Mai nhị công tử quả nhiên là đặc biệt người.”

“Tự Tô công tử như vậy.” A Cửu giơ tay lên hành lễ, sau đó nhìn hai hộ vệ đoạn tới một đĩa, mặt trên phản mười hai trương ngón tay khổ mộc bài, phân biệt có khắc 1-6 cái điểm.

“Điều xúc xắc, Tự Tô tất nhiên không phải Mai Nhị đối thủ. Chẳng thà, ta đem này bài phóng trung gian, xem ai tay nhanh nhất, từ bên trong lấy ra tam bài tẩy, đếm nhiều giả vì thắng.”

A Cửu trong mắt xẹt qua một tia mừng rỡ, quả nhiên không ra nàng sở liệu, Mộ Dung Tự Tô chính là muốn tìm động tác ‘Thần tốc’ người.

“Hảo, tam cục hai thắng.”

Bên cạnh tính theo thời gian đồng hồ cát mở trong nháy mắt, A Cửu đã nhìn thấy Mộ Dung Tự Tô nhanh như tia chớp xuất thủ, kia trắng nõn ngón tay vững vàng bắt được lục điểm, A Cửu ngón tay xẹt qua, lúc này đưa hần chặn đứng, đồng thời tả hữu chụp tới, tiện thể kẹp đi hai ngoại hai khối bài.

Này một quá trình, bất quá một giây đồng hồ.

Thiên cơ biến, trong nháy mắt thiên biến vạn hóa, nói đã nói tốc độ.

Nàng là bọn hần bang phái duy nhất được có thiên cơ biến nổi danh người.

Đãi Mộ Dung Tự Tô phản ánh qua đây lúc, A Cửu đã đem tam bài tẩy phóng hảo, đẩy tới hần sinh tiền, “Tự Tô công tử, ván đầu tiên, Mai Nhị thắng hiểm.”

“Mai nhị công tử tốc độ thật nhanh.” Ngôn ngữ giữa, lại xuất thủ trước, chuẩn bị lấy còn lại ngũ điểm cùng tứ điểm.

A Cửu thân thủ chặn đứng, nhưng không ngờ hộ vệ bên cạnh một chưởng trước mặt mà đến, A Cửu phản eo sau này một áp, khó khăn lắm tránh thoát, lập tức chân dùng sức hung hăng đá gãy bàn.

Mộ Dung Tự Tô hiển nhiên không ngờ tới A Cửu một chiêu này, bàn sụp xuống, trọng tâm bất ổn. A Cửu mượn cơ hội cuộn cuộn tiến mành, dùng sức giữ lại Mộ Dung Tự Tô hai tay.

74. Chương 74

A Cửu nửa quỳ ở sụp xuống phân nửa trên bàn, dùng sức bấm ở Mộ Dung Tự Tô tay.

“Tự Tô công tử, thực sự là xin lỗi, tam cục hai thắng, Mai Nhị, đã thắng.” A Cửu ngẩng đầu lên, thủy tinh minh trên người chảy xuống, giờ khắc này, nàng cũng rất cuộc thấy được trong truyền thuyết Mộ Dung Tự Tô.

Mặt của đối phương, tại đây cái ồn ào náo động địa phương, có vẻ phá lệ chói mắt, thanh tú tuấn mỹ, mặc dù thua Cảnh Nhất Bích khuyên quốc khuyên thành, cũng không có Quân Khanh Vũ như vậy yêu chúc chỉ tư, nhưng mà, dùng đơn giản tuấn mỹ vẫn là khó có thể hình dung này mang theo phong độ của người trí thức tức tam hoàng tử.

Đối phương mắt ở nàng quan sát hạ xẹt qua một tia bất khả tư nghị, cự người cười, “Mai nhị công tử, người thật sự là thắng.”

Cửu A Cửu nhảy xuống bàn, vỗ tay một cái, “Này bàn là ta đá phôi , ta bồi đi.”

“Mới vừa rồi là thuộc hạ của ta mạo muội .” Tự Tô đứng dậy, có chút không có ý tứ, “Vừa Tự Tô nói, nếu là thua thỉnh Mai nhị công tử chơi cờ thưởng thức trà, tương phù không như vô tình gặp được, kia...”

“Ai.” A Cửu cắt ngang lời của hắn, “Thưởng thức trà chơi cờ nói một ý cảnh, chúng ta vừa theo sông bạc xuống, chẳng phải là lãng phí Tự Tô công tử thật là tốt trà. Chẳng thà ngày mai lại ước, hưởng chi, tốt như vậy trà, cũng không nên ở chỗ này phẩm.”

Dĩ Mộ Dung Tự Tô tán dương gật gật đầu, “Kia ngày mai đến nhất phẩm cư hầu công tử.”

A Cửu chấp tay hành lễ, xoay người xuống lầu, tay lại lặng yên đặt ở bên hông.

Vừa cái kia ngang lưng động tác, làm cho nàng vết thương tựa hồ có chút hé.

Đi xuống lầu, tránh cho Mộ Dung Tự Tô phái người theo dõi, A Cửu trái lại xoay người đi bên trong thanh lâu.

Đi vào, liền nhìn thấy bên trong một cái hồng sắc đại cổ, mặt trên ba nữ tử hồng y thủy tay áo, mặc vũ hài, tựa hồ ở diễn tập cái gì vũ đạo.

Lúc này một sa mỏng nhẹ khóa nổi bật nữ tử đi lên thai, nghiêm túc giáo dục kia ba nữ tử.

Nàng tướng mạo bộ dạng cực kỳ yêu mị, mỉm cười trong lúc đó, có phong trần nữ tử độc hữu phong tình cùng câu người đoạt phách.

A Cửu ôm cánh tay tò mò nhìn, tổng cảm thấy những cô gái kia kỹ thuật nhảy coi như ở đâu gặp qua, lại bỗng nhiên ở trong đám người, nhìn thấy Cảnh Nhất Bích.

Kia đẹp dung nhan, ở một đám nữ nhân làm nền hạ, có vẻ càng thêm khuyên quốc khuyên thành, cặp kia xanh thắm sắc con người coi như tuyết hậu bầu trời, sạch sẽ mà sáng sủa.

A Cửu nhìn bình tĩnh xuất thần, nhớ lại đại hỏa trung mười một, kia một tiếng cửu nhi, phảng tựa kim đâm như nhau cắm ở nàng ngực.

“Cửu tỷ... Ta lúc nào có thể không gọi người cửu tỷ?” Mười tám tuổi năm ấy, mười một nháy mắt hỏi nàng.

“Không kêu cửu tỷ? Người nghĩ kêu ta cái gì?” Nàng xoa tóc hắn sủng nịch hỏi, “Chẳng lẽ kêu cửu ca?”

Một khắc kia, nàng chú ý tới mười một trong mắt có không hiểu thất lạc.

Mà luôn luôn nhu thuận hắn, thế nhưng cả ngày đều đúng hắn xa cách.

Kính mắt hơi chua chát, liền nhìn thấy kia giáo vũ nữ tử đi xuống đài, giẫm bước liên tục đi tới Cảnh Nhất Bích trước người, cúi người hơi hành lễ.

A Cửu quay đầu muốn chạy, lại nghe tới Cảnh Nhất Bích ở kêu nàng, “Mai công tử.”

A Cửu dừng lại bước chân, nữ tử kia cùng Cảnh Nhất Bích cùng đi lên, sau đó mỉm cười quan sát A Cửu, “Ngũ nương gặp qua Mai công tử. Đều nghe nói hai ngày này ở đây tới một đại chủ nhi, lại không nghĩ rằng là xinh đẹp như vậy tiểu thư.”

A Cửu cả kinh, mặc dù không có cố ý che giấu, thế nhưng, nếu có thể như nhau nhìn ra nàng là nữ tử người, tất nhiên không đơn giản.

Nhìn kỹ ngũ nương, hai mắt ẩn tình, dùng hiện đại từ chính là kêu gọi nữ nhân, A Cửu đột nhiên nhớ lại trước chết đi sự phụ tử.

“Ngũ nương là người tin cẩn, người trước cùng nàng đi xuống, chờ người nọ đi, người sẽ rời đi.”

A Cửu minh bạch, làm như vậy cũng là phòng ngừa Mộ Dung Tự Tô theo dõi nàng.

“Cô nương, đến, theo ta đi.”

Ngũ nương đi tới phía trước, quay đầu lại vừa liếc nhìn kia mấy nữ tử, thanh âm sắc bén nói, “Đều cho ta rất luyện, trông các người kia thất lưng, dám cho ta đề xuống một chút sao?”

“Ngũ nương, các nàng đây là đang luyện cái gì vũ?”

“Cô nương lần đầu tiên tới ở đây đi.” Ngũ nương kéo A Cửu tay, “Này hoa rơi lâu có một chỉ vũ đạo, gọi là hoa rơi nước chảy. Này chỉ từ khúc thể nhưng là danh mãn lục quốc.”

“Lục quốc?” Một cái vũ có thể danh mãn lục quốc?

“Tiểu thư người có biết chúng ta quân quốc hữu tam đại mỹ nhân. Tài nữ Mai Tư Noãn, quý phi Mạc Hải Đường, mà cư thủ Tô Mi liền từng là chúng ta hoa rơi lâu ra tới mỹ nhân.” Ngũ nương đem A Cửu mang đi lầu ba nhã gian, “Nàng năm đó hoa rơi nước chảy, thế nhưng làm cho nàng kinh diễm thiên hạ.”

Đã sớm nghe nói quân quốc đệ nhất mỹ nhân Tô Mi là ca cơ, nhưng là lại cho tới bây giờ không ngờ, nàng dĩ nhiên là hoa rơi lâu nữ tử.

Đột nhiên thật tò mò, rốt cuộc là như thế nào nữ tử, mới có thể ngạo cư lục quốc, “Ngũ nương, kia Tô tiểu thư hiện tại còn ở chỗ này.”

Nghe A Cửu như thế vừa hỏi, ngũ nương tươi cười phai nhạt xuống, khóe môi có một ti cay đắng, “Cô nương chẳng lẽ không biết, năm ngoái hoàng thượng tới hoa rơi lâu, thấy Tô Mi, đối với nàng vừa gặp đã thương, không để ý chúng xích, đem nàng mang vào trong cung, phong làm thực phi.”

“Nhưng mà, kia hoàng cung là địa phương nào a, Tô Mi vào cung vẫn chưa tới ba tháng liền bạo bệnh mà chết.”

Ngũ nương rót một chén nước đưa cho A Cửu, thanh âm có vẻ run rẩy, trầm trầm nói, “Ta từng khuyên quá làm cho nha đầu kia đừng đi, ở đây có cái gì không tốt, tuy nói giả tình giả ý, lại cũng sẽ không đã đánh mất tính mạng.”

A Cửu cầm cái chén tay không khỏi run lên, “Ngũ nương, kia Tô Mi có phải hay không một cái sủng khuynh gọi Lạc nhi.”

“Cô nương là làm thế nào biết?”

Ngũ nương sai biệt nhìn A Cửu. Kinh ngạc hỏi.

Nàng thế nào sẽ không biết, ngày ấy bởi vì đá chết con chó kia, nàng suýt nữa đưa mệnh. Mà Cảnh Nhất Bích nói cho nàng biết, Quân Khanh Vũ từng nay có một sủng ái nữ tử, vào cung không được ba tháng liền chết đi, liền để lại con chó kia.

Còn muốn đến Quân Khanh Vũ lại mệnh được phát tác lúc, thì thảo niệm đến tiểu mày, A Cửu trong lòng đã đoán được bảy tám phần.

75. Chương 75

Trong chén trà đã nguội, A Cửu cúi đầu nhìn mình tay, mười ngón nhỏ và dài, trắng nõn như ngọc, “Ngũ nương, nghe nói Tô Mi không chỉ người đẹp, hơn nữa tay cũng rất đẹp?”

Nàng không biết mình vì sao hỏi vấn đề này, nhưng mà, trực giác nói cho, này hẳn là cùng Tô Mi có liên quan.

Ngũ nương lại là cả kinh, “Tô Mi tay đích xác rất đẹp, như ngàn dặm mới tìm được một, nàng cũng đã nói, đương kim hoàng thượng cũng thật là mê luyện tay nàng, ở nàng vào cung trước, hoàng thượng mỗi ngày đô hội đưa tới quý báu đẹp phượng tiên nước.”

Nói ngũ nương thanh âm đột nhiên nghẹn ngào một chút, đẹp mắt hạnh xẹt qua một tia thâm ý, “Lại nói tiếp, hôm nay vẫn là Tô Mi ngày giỗ.”

Cửu “Ngày giỗ?” A Cửu giơ lên mắt, ngạc nhiên nhìn ngũ nương, mới thành linh nhớ tới, Quân Khanh Vũ hôm nay cũng không có theo tới.

Không chỉ như vậy, hẳn còn lên mặc tỉnh tế lên lâm triều

Kỳ thực theo Tả Khuynh chỗ ấy thoáng hiểu biết đến, Quân Khanh Vũ ít lâm triều, nếu có sự, đều là đi ngự thư phòng tìm hẩn.

Dĩ hẳn từng ca ngợi quá tay nàng rất đẹp, thậm chí, Mạc Hải Đường đều nói tay nàng thậm qua lúc trước nữ nhân kia.

Nữ nhân kia, cũng không thể nghi ngờ, kỳ thực chỉ chính là Tô Mi.

Hẩn bảo vệ tay nàng, không phải là bởi vì nàng A Cửu tay thực sự đẹp, mà là bởi vì tay nàng làm cho nàng nhớ lại nữ nhân yêu mến.

Mà hôm nay, đột nhiên lâm triều, có phải hay không cũng vì nữ nhân kia kia?

Trong đầu lại lần nữa hiện lên hẩn tựa ở nàng trong lòng, thì thảo đọc lên tên, chẳng biết tại sao, ngực thậm chí có một loại khó có thể nói nỗi buồn đau.

A Cửu buông cái chén, đi tới bên cửa sổ, đẩy ra bách hợp song, vị trí này vừa vặn có thể nhìn thấy trong đại sảnh sân khấu —— ba nữ tử, mặc hồng sắc vũ y, giẫm vũ bộ, nhẹ nhàng di động tay áo.

Đã từng có một dung mạo tuyệt diễm thiên hạ nữ tử, mặc y phục như thế, đứng ở sân khấu, cướp đi một người tâm hồn.

“Tô Mi vào cung thời gian, chính trực ba tháng, một năm kia, hoa đào nở đầy toàn bộ kinh thành.” Ngũ nương cũng đi tới bên giường, “Khi đó ta tống nàng lên xe ngựa, cũng chiết một gốc cây nàng yêu nhất hoa đào đưa cho nàng. Nàng còn nói, năm sau, nàng sẽ hồi đi theo ta các cùng nhau nhìn hoa đào.”

“Nàng thích hoa đào?”

“Ân, nàng vẫn luôn thích hoa đào.” Ngũ nương gật gật đầu, “Trước đây nàng cũng sẽ ở y phục của mình giầy, thêu thượng hoa đào, hơn nữa, nàng thiện nữ hồng, thêu ra tới hoa đào, thật đúng là tượng trên cây hái xuống như nhau.”

Mộ Dung Tự Tô lúc đi, sắc trời đã rất trễ, A Cửu mới ngồi trên hồi cung xe ngựa, trong đầu vẫn là ngũ nương nói những lời này.

Hoa đào nở lại khai, mà cô gái kia, cũng rốt cuộc sao có trở về.

Ca từ trung từng có người như thế hát, lại là không có nói nữ tử kia đi nơi nào?

Tô Mi là Quân Khanh Vũ nữ nhân yêu mến, yêu được sâu như vậy, hẳn có người yêu cớ, có thể cho nàng khởi tử hồi sinh, nhưng mà... Hẩn lại không có dùng.

Điều này nói rõ cái gì? Nói rõ nàng căn bản không chết.

A Cửu vén rèm lên, kia Tả Khuynh quay đầu lại nhỏ giọng nói, “Nương nương, ban đêm phong lãnh, coi chừng bị lạnh.”

Nhưng mà A Cửu lại cố ý xốc lên, không biết vì sao, kia phong như đao như nhau cắt ở trên mặt, nàng thể nhưng cảm thấy thoải mái rất nhiều.

Xe ngựa đứng ở ngoài cung, A Cửu cải trang thành tiểu thái giám bộ dáng, vẫn là do Tả Khuynh hộ tống hồi mai ẩn diện.

“Tả Khuynh người đi đi, ta nghỉ tại đây quá dịch trì đi một chút.”

“Nương nương, hoàng thượng nói trừ phi hắc ở, bằng không tiểu nhân muốn một tắc cũng không rời bảo vệ người an toàn.”

“Bảo hộ an toàn của ta?” A Cửu nhớ tới, Tả Khuynh là hộ vệ của hắc, từ trước đến nay đều là như bóng với hình, mà lúc này xuất cung lại làm cho Tả Khuynh che chở nàng an toàn.

Quân Khanh Vũ... Người là đơn thuần muốn bảo hộ ta, hay là bởi vì một mình ta có giá trị lợi dụng quân cờ, mà tạm thời luyện tiết hủy diệt đầu?

“Nương nương...” Cách đó không xa một lo lắng thanh âm truyền đến, A Cửu ngẩng đầu nhìn lên, thể nhưng nhìn thấy Hữu Danh hướng bên này cuống quýt chạy tới.

“Hữu Danh, làm sao vậy?”

Tả Khuynh vội thượng đến hỏi.

“Hoàng thượng năm nay lại đi phương hoa viên.” Hữu Danh lau mồ hôi, “Không chỉ như vậy, hắc còn làm cho ta đưa rượu.”

“Người sao đưa rượu đi? Hắc chỗ nào có thể bính rượu a.”

“Ta... Ta chỗ nào xoay được quá hoàng thượng a, lúc này hay là hắc đem ta theo phương hoa viên cấp đá ra, ta lại không dám đi vào.” Hữu Danh nhìn A Cửu, “Nương nương, người có thể không tiến kia phương hoa viên, đem hoàng thượng cấp mang ra khỏi đến, còn có ngàn vạn đừng làm cho hắc uống rượu.”

“Hắc cũng không phải không thể uống rượu.” A Cửu trong lòng buồn được hoảng, hắc buồn bã hao tổn tinh thần, quan năng đánh rắm, hướng chi, lần trước ở Mạc Hải Đường chỗ ấy, hắc không phải còn uống một chén.

“Nương nương, tiểu được cho người dập đầu. Hoàng thượng thật không có thể uống rượu... Kia sẽ xảy ra chuyện.” Nói, Hữu Danh thật đúng là muốn cấp A Cửu quỳ xuống, vội bị nàng ngăn trở.

Nàng sợ nhất người cho nàng quỳ xuống, “Đi, hắc không thể uống rượu phải không, chỉ cần không dính rượu, ta đối với hắc làm cái gì, các người cũng đừng quản.”

Vậy còn không đơn giản, trực tiếp một chưởng, đánh nát xui cái gì đều sẽ không phát sinh, hà tất đa sự!

Phương hoa viên trước sau như một vắng vẻ, A Cửu vào viện, rất nhanh liền tìm đến đó kiện bí ẩn gian phòng.

Đẩy cửa ra, bên trong như trước hạt bụi nhỏ không nhuộm, lại bí mật mang theo một cỗ nồng đậm mùi rượu.

A Cửu nhíu mày, trở tay đóng cửa lại, hướng kia đèn sáng địa phương đi đến, quả thực nhìn thấy Quân Khanh Vũ một thân bạch y tựa ở nhuyễn tháp thượng, phía trước để lại một bình rượu, đang nhìn kia trên mặt đất cái chén, hiển nhiên đã uống mấy chén.

Như mực tóc tán loạn ở nhuyễn tháp trên, tóc đen bạch y, híp lại hai tròng mắt lông mi như cánh bướm bàn sáng sớm, môi đỏ mọng như ngưng, trắng nõn làn da bởi vì rượu mà lộ ra ửng hồng.

Cảm giác được có người đến gần, hắc cũng không có ngẩng đầu, ngược lại là câu cái chén lại rót một chén, giữa đầu liền uống.

76. Chương 76

Nhưng mà, rượu đến bên môi, lại bị một tay ngăn lại.

“Người dám ngăn ta?” Giơ lên mắt, nhìn thấy hé ra cực kỳ xinh đẹp tuyệt trần sạch sẽ mặt, hấn hai tròng mắt hơi nhúu lại, thân thủ liền muốn cướp.

A Cửu tránh, liền cái chén, ngửa đầu đem uống rượu hạ.

“Khụ khụ...” Rượu này quả thực liền có thể so với Bắc Kinh năm mươi tám độ rượu xái, sắc được A Cửu liên tục ho, “Người là điên rồi sao? Uống như thế liệt rượu.”

Cửu cầm lấy rượu kia hồ, A Cửu vừa nhìn, đều uống một phần ba.

“Thực phi.” Quân Khanh Vũ câu dẫn ra môi, cười híp mắt hô.

Thanh âm có say rượu vẻ say rượu, lại lại mang theo vài phần mềm ngậy, mấy phần làm nũng. A Cửu tâm nhất thời cả kinh, hấn này thân thái cùng khẩu khí, thế nhưng cùng say rượu mười một như nhau.

Dĩ mười một mỗi lần nhiệm vụ trở về đô hội uống chút rượu, lấy chúc mừng nhiệm vụ thuận lợi hoàn thành, mà mỗi lần, đô hội như vậy kéo nàng làm nũng.

Phảng giồng bị cái gì xúc động, A Cửu ngồi xếp bằng cùng hấn mặt đối mặt ngồi ở nhuyễn tháp trên, “Thực phi? Quân Khanh Vũ, người là ở kêu ta đâu? Hay là đang kêu nàng.”

Ngũ nương nói, Tô Mi tiến cung liền được phong làm thực phi.

Quân Khanh Vũ nghiêng đầu, quan sát A Cửu một phen, “Mai Nhị, người tới bồi trẫm uống rượu.” Nói, thân thể hướng A Cửu tới gần.

Mai Nhị? A Cửu lại rót một chén, thăm nghĩ xem ra không sai, người này còn thanh tỉnh.

“Người có biết, có một câu nói gọi là rút đao đoạn thủy thủy càng lưu, mượn rượu tiêu sầu buồn càng buồn?”

Túy sinh mộng tử? Nói là một loại thê lương, cũng chỉ là một loại tuyệt vọng, nhưng mà, rất nhiều người thà rằng túy sinh mộng tử, lại không nguyện sống ở thanh tỉnh trung.

Say, có cái gì không tốt?

A Cửu đem rượu đưa cho Quân Khanh Vũ, sau đó chính mình rót một chén.

Nhưng mà Quân Khanh Vũ nhưng vẫn cũ cười híp mắt quan sát A Cửu, mặt lớn lên lông mi không biết có phải hay không là bởi vì rượu, mà lấy dính chia ra ẩm ướt, “Mai Nhị, ta không nên rượu, ta muốn nướng khoai lang.”

“Phốc...” A Cửu một ngụm rượu cứ như vậy phun ở tại Quân Khanh Vũ trên mặt.

“Người!” Quân Khanh Vũ ngẩn ra, phẫn nộ nhìn chằm chằm A Cửu, ngưng hồng môi bởi vì tức giận mà hơi mân mê, thậm chí có một phần kiêu thái.

Gặp, người này có khiết phích!

A Cửu vội từ trong ngực lấy ra ti quỳen, vội nâng hấn cầm, “Ta lau cho người sạch sẽ.”

Khăn tay không dám chạm trẽ, cũng không dám có bất kỳ sơ xuất, A Cửu cẩn thận từng li từng tí đem này lau, theo lông mày, hơi thở, đến môi, cũng không dám quá dùng sức.

Nhắc tới cũng kỳ, Quân Khanh Vũ thế nhưng không có phản kháng, hoặc là chỉ ằm lên, mà là tùy ý nàng làm như vậy, chỉ là hai tròng mắt mơ màng nhìn A Cửu, biểu tình cũng cực kỳ nhu thuận.

Một luồng sợi tóc dấn tại khóe miệng, A Cửu vì hấn bác khai, lại nghe đến hấn nhắc tới, “Mai Nhị, người hôm nay thế nào không cho ta mang nướng khoai lang?”

Xem ra người này là say. A Cửu không có lý nàng, tiếp tục vì hấn lau mặt.

“Ta đã nhiều năm không có ăn nướng khoai lang ...” Hấn tiếp tục nói, thanh âm hơn mấy phần thô lương, sau đó giơ tay lên cầm A Cửu tay, “Cũng thật nhiều năm không có người cho ta như thế lau mặt .”

Tay hấn vĩnh viễn đều ấm áp như vậy, nắm nàng lúc, hơi dùng sức, tựa hồ phải bắt được cái gì.

“Quân Khanh Vũ, uống rượu đi.” A Cửu rút về tay, đem rượu đưa cho hấn.

Ngửa đầu ực một cái cạn, hấn nhìn cái chén, “Mai Nhị, nói cho ta biết, người có hay không muốn bảo hộ người?”

A Cửu sững sốt, đem trong chén uống rượu hoàn, sau đó ở cấp hai người rót đầy, trầm thấp đến, “Có.”

Nhưng mà, người kia đã không nhận biết nàng, đã ký không chiếm được nàng.

Nàng cũng nữa nghe không được người nọ hô một tiếng, cửu tỷ.

“Ta cũng có.” Quân Khanh Vũ lại uống xong một chén, ánh mắt bị thương nhìn A Cửu phía sau, có chút thần trí mơ hồ nói, “Người biết, hôm nay là ngày mấy sao?”

“Ta biết.” Nàng đương nhiên biết, hấn có một nữ nhân yêu mến, nghe nói hôm nay là nữ nhân kia ‘Ngày giỗ’.

A Cửu nâng mắt thấy Quân Khanh Vũ, đột nhiên phát hiện hấn lung lay lắc lắc theo nhuyễn tháp thượng đứng lên, ninh bầu rượu chỉ vào A Cửu phía sau.

“Hôm nay...” Hấn đánh một rượu ca, rượu kia khí tựa hồ quá nặng, tìm được trong mắt của hấn đều tràn ra nước mắt, “Hôm nay là mẫu thân ta ngày giỗ.”

“Mẫu thân người?”

A Cửu cái chén trong tay thỉnh linh rơi xuống, khó có thể tin nhìn Quân Khanh Vũ, sau đó theo ánh mắt của hấn nhìn lại, lại lần nữa thấy được kia một bộ họa.

Một nữ tử mặc hồng sắc vũ y, ẩn tình đưa tình xem ra.

Nàng mặt mày cùng Quân Khanh Vũ có vài phần tương tự.

“Đúng vậy, hôm nay là ta mẫu phi ngày giỗ.” Hấn ngửa đầu, thẳng thắn đem bầu rượu lý rượu toàn hướng chính mình trong miệng đảo.

Đứng dậy muốn ngăn cản, nhưng không ngờ, kia Quân Khanh Vũ thân thể thể nhưng thẳng tắp hướng giường tải xuống đi, A Cửu vội đưa hấn chặn ngang ôm lấy, sau đó hai người cùng nhau té xuống,

Trọng trọng ngã ở tại kia băng lãnh trên sàn nhà.

Quân Khanh Vũ vừa vặn gối A Cửu cánh tay ngưỡng nằm trên mặt đất, nhưng mà, hấn tựa hồ cũng chưa thức dậy ý tứ, lại là mở mê muội mắt say lơ đãng con người nhìn chăm chăm vào nóc nhà.

Tựa hồ say được rất lợi hại, toàn thân hấn nóng hổi, thanh âm thì thào không rõ, “Trước đây mẫu thân nói, chỉ cần ta ngoan, không cho phép chạy loạn, không cho phép gây sự, nàng liền cho ta mang nướng khoai lang.”

“Đế đô tây nhai khoai lang, so với chúng ta ở đại mạc lý mô mô ăn ngon rất nhiều.”

Nói, hấn hơi xoay người, thân thể cuộn lại dán A Cửu, đầu cũng trốn tựa ở nàng bả vai, tựa tức khắc bị thương tiểu thú bàn.

“Ta chán ghét đại mạc... Ta chán ghét lẫn lộn đường xa, ta chán ghét nghe thấy đại mạc lý phong ở bên tai gào thét, ta chán ghét nhìn thấy bầy sói tham lam mắt. Ta thích hơn đế đô.” Hấn dừng một chút, tay vô ý thức ôm chặt A Cửu thân thể, động tác này, làm cho nàng nhớ lại trụ sóng lúc, chính mình bởi vì sợ, mà như vậy ôm lấy mười một.

Lần đầu tiên nhìn thấy Quân Khanh Vũ ngủ, hấn nắm tay nắm chặt... Trong lòng thượng nói, người như vậy, không có cảm giác an toàn.

“Đề đô rất tốt, đề đô chúng ta không cần ăn gió nằm sương. Là trọng yếu hơn là, ta mỗi ngày đều sẽ thấy mẫu thân cười...”

77. Chương 77

Hắn thì thảo tự nói nói, thanh âm tại đây cái trống vắng gian phòng có vẻ dị thường rõ ràng, mà từng chữ lại giống như cái dùi như nhau rơi vào trong lòng nàng.

Hắn chậm rãi ôm nàng, đầu tựa vào nàng gáy oa chỗ, tựa hồ sợ lạnh dính sát vào nhau nàng, đã không có thường ngày cái loại này để vương mới có ngang ngược, cũng không có cái loại này khiếp người khí chất cao quý.

Hắn lúc này, thế nhưng tượng một lạc đường đứa nhỏ như nhau.

Nàng hơi cúi đầu, có thể nghe thấy được hắn mực phát giữa hương vị, nhàn nhạt vĩnh viễn đều lái đi không được long diên hương, đã trên người có nồng đậm mùi rượu, lẫn vào đóng lại, lại không có chút nào cảm thấy làm cho người ta giờ được khó nghe, trái lại cảm thấy ấm áp.

Cửu đã từng bao nhiêu cái đêm tối, ở bị người khi dễ truy đánh lúc, nàng cùng mười một cứ như vậy tương hồ dựa sát vào nhau, tương hồ ôm núp trong bóng tối.

Nghĩ tới đây, A Cửu tựa hồ cũng có chút men say, tay một vô ý thức ôm hắn chặt, tay sờ đến hắn khoeo mắt lúc, còn có một chút là ẩm ướt.

Hắn nói đại mạc, hắn nói nướng khoai, nói ăn gió nằm sương, nói truy đuổi bọn họ bầy sói...

Dĩ này đó chỉ tự phiền ngữ làm cho nàng vô pháp liên tưởng, hắn rốt cuộc nói cái gì?

Chỉ là cảm thấy, này lặn lội đường xa tựa hồ khó có thể cùng tôn quý như thế hoàng thượng liên hệ tới.

Lời đồn đãi kia trung, quân quốc trong lịch sử trẻ tuổi nhất, cũng lớn nhất tàn bạo đế vương, lúc này, lại tượng một đứa nhỏ như nhau, trốn ở nàng trong lòng.

Tất cả đều có vẻ như vậy bất khả tư nghị.

“Mẫu thân ta cười lúc thức dậy rất đẹp mắt.” Hắn tiếp tục thấp giọng nói, “Khi đó ta lần đầu tiên nhìn phụ thân ta, ngày đó, chưa từng có nhìn thấy mẫu thân đẹp như vậy...”

Hắn chăm chú nhắm mắt lại, bên môi có tiểu ý, “Chúng ta tại nơi thanh lâu đợi ba năm, mới chờ đến phụ thân.”

“Ngày đó... Mẫu thân đứng ở đại cổ trên, huy động thủy tay áo.”

Hắn đột nhiên đình chỉ, theo trên mặt đất ngồi dậy, kéo A Cửu hỏi, “Người gặp qua mẫu thân ta khiêu vũ sao?”

A Cửu mờ mịt lắc lắc đầu, lại thấy Quân Khanh Vũ đỡ bàn đứng lên, cười bít tất, đứng ở trải hồ cừu cái đệm nhuyễn thấp trên.

Chân của hắn thế nhưng hết như nữ tử bàn thanh tú, trắng nõn như ngưng, giẫm nát kia hồ cừu trên, thế nhưng đẹp như hòa tan tuyết.

“Ta sẽ.”

Hắn cầm bầu rượu lại hưng hăng uống một ngụm, đối A Cửu giơ giơ lên cầm, cười đến đẹp đẽ như đứa nhỏ.

“Người sẽ?” A Cửu theo trong tay hắn cầm lấy bầu rượu, cũng hưng hăng nuốt một ngụm, một cổ cay độc chỉ theo yết hầu cùng phổi bộ, lúc này có chút choáng váng nặng nề đứng lên.

Trong ánh mắt Quân Khanh Vũ mỉm cười bộ dáng, nói không nên lời tỉnh nhu đẹp, A Cửu một phen dặt y phục của hắn, đem mặt của hắn gần kề chính mình, “Quân Khanh Vũ, ngươi là nam đầu? Ngươi sao có thể khiêu vũ?”

Nói, cười to ợ một hơi rượu.

“Ngươi không biết đi... Mẫu thân vì bảo hộ ta, đem ta đặt ở thanh lâu, đương nữ hài tử đường.” A Cửu đứng ở giường hạ, trái lại đưa hắn kéo lấy, hắn cũng say, không có chút nào nào ý, “Để vương gia nữ hài tử luôn luôn so với nam hài muốn an toàn rất nhiều.”

Hoàng quyền trên, bất luận cái gì một hoàng tử đều có thể là hoàng vị người thừa kế. Thâm cung trong, oan hồn tối đa chưa chắc là nữ nhân, ngược lại là này chết non hoàng tử.

Điểm chân, hai người cách gần hơn, A Cửu hai tay không tự chủ được che ở hắn tinh xảo trên mặt, nói, “Gương mặt này thật đúng là so với nữ nhân yêu mị... Vậy ngươi làm cho ta nhìn nhìn.”

Dứt lời, mới buông hắn ra, chính mình thì cầm cái đệm sau này vừa tựa vào, mị mắt thấy Quân Khanh Vũ.

Quân Khanh Vũ nhẹ nhàng lui một bước, nghiêng người mà lập, bạch y gió mát, tóc đen độ nguyệt, tử đồng chiếu một chút ngân nguyệt, đập vào mắt khiếp người câu phách.

Trong tay áo huy động, bệ cửa sổ hồng sắc màn theo gió khởi vũ, cùng hắn tuyết trắng ống tay áo tương giao sai, như ngày xuân phân đi cánh hoa, mông lung mà ấm áp.

”

Một đời giang hồ yêu, một khúc tấn bi vui cười nhân gian tiếng đàn khô năm

Một mặt tương tư lệ một mộng say hồng nhan hí nhân gian tiếng ca đảo ngược năm

Phong sương mù tiệm tàn ngâm đình lộng huyền thanh âm đoạn nuốt Phật tháp kim tôn tiền

Lo lắng phù vân không muốn tiện tiên gió mát bi thanh triền xa.

Hoặc là rượu quá liệt, có thể đích thực mê say mất, A Cửu đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy ngọc bội lúc, lần đầu tiên nghe được mười một nói, Quân Khanh Vũ thời gian, thể nhưng xuất hiện đường như hiện tại như nhau ảo giác.

Một nữ tử đứng ở vũ trên đài, hồng y thủy tay áo...

“Vì quân vũ một khúc, cho phép quân một đời tình.”

Đọc đến đây nhi, hắn đột nhiên dừng lại, tựa hồ đã sớm quên mẫu thân vũ bộ thể nào nhảy, chỉ là chăm chú nhìn tựa ở trước mặt nữ tử.

Tóc đen rối loạn y sam, nàng trông mắt mang theo nào đó khiếp sợ cùng bi thống nhìn hắn.

Nàng rõ ràng nhớ này vũ bộ, trong mộng gặp qua, ở hoa rơi lâu cũng đã gặp.

Ngũ nương nói, loại này vũ đạo tên gọi, hoa rơi nước chảy.

“Này... Vũ tên gọi là gì?”

Yết hầu nghẹn ngào, nàng không hiểu khó chịu.

Quân Khanh Vũ đi chân trần giẫm quá hồ cừu cái đệm, đi tới A Cửu trước người, sau đó ngồi xổm xuống, câu dẫn ra nàng hàm dưới, “Mẫu thân nói, này điệu nhảy tên kỳ thực gọi là: Quân Khanh Vũ.”

Trên đời truyền lưu hoa rơi nước chảy, chỉ có phía trước mấy câu hát từ, có chút ca cơ cộng thêm hoa rơi hữu tình nước chảy vô ý từ, nhưng mà, lại không có ai biết, kỳ thực mặt sau cùng một câu là, vì quân vũ một khúc, cho phép quân một đời tình.

“Quân Khanh Vũ, Quân Khanh Vũ...” A Cửu thì thảo ba chữ này.

“Ngươi kêu ta làm cái gì? Vừa, ta nhảy được được không?”

“Ha ha ha...” A Cửu cười lên, ngón tay quấn ở hần tĩnh thụ ở nàng bên người tóc, đùa bỡn lên, “Không tốt, một chút cũng không tốt.”

“Không tốt? Chỗ nào không tốt, người sẽ nhảy sao?” Hần khơi mào mào, ánh mắt thoáng nhìn A Cửu trong tay cầm bầu rượu, thân thủ lại muốn đi cướp, kết quả toàn bộ trung tâm đều áp ở tại trên người nàng.

Mà rượu, cơ hồ sẽ thấy đầy.

A Cửu bị hần sinh sôi ngăn chặn, tay cũng không tránh, tính toán đem cuối cùng một giọt rượu nuốt vào, lại nghe đến hần ở bên tai reo lên, “Người lại cướp rượu của ta uống...”

Nhìn rượu nhập A Cửu trong miệng, hần nắm bắt nàng hàm dưới, nóng rực cánh môi, đột nhiên che ở nàng đôi môi trên.

Hần đầu lưỡi muốn cạy khai môi của nàng, cuốn đi kia liệt hỏa bàn cam lộ, A Cửu kinh ngạc vừa nhảy, vội sau này lui, lại bị hần đột nhiên cắn lưỡi, hung hăng cho phép lên.

Hần tượng một tham lam đứa nhỏ như nhau, căn bản cũng không có buông ra ý của nàng, tại nơi nhiệt liệt mà vì có vẻ trúc trắc cướp đoạt trung, nàng cảm thấy thân thể mềm hơn, thân thể mỗi tế bào dường như nhận được rượu kích thích, đều chậm rãi bốc cháy lên.

Môi của hần dị thường mềm mại, phẳng tựa chuế mặt cánh môi, càng tượng là một loại không thể cự tuyệt độc.

Bốn phía có yên hoa tản ra, Quân Khanh Vũ nhẹ nhàng thở phì phò, con người đại gái say nhìn trước người nữ tử, kia bị hần cho phép hồng môi, hơi sưng đỏ, khí tức giữa lại có rượu mạnh thơm, hần nhìn không được lại lần nữa hôn đi.

Thân thể phẳng phất có điện lưu bàn đi qua, hần ngón tay thon dài chậm rãi rơi vào nàng trước ngực, có chút lo lắng cùng cấp bách cởi ra áo nàng.

Băng lãnh trong không khí, thân thể hai người đều ở hơi run rẩy, hồng sắc màn sa thỉnh thoảng phát quá thân thể hai người.

Ánh nến đã đốt tắt, chỉ có ngân bạch ánh trăng truyền đi qua bách hợp song, tĩnh nhu chiếu vào bệ cửa sổ.

Trong bóng tối, thanh âm hần thở dốc, mang theo lo nghĩ cùng bất an, càng nhiều là bởi vì thân thể dục - vọng ồn ào náo động mà mang đến không sai.

Mà nàng cũng như vậy, trong đầu trống rỗng, độ cao cần làm cho nàng ý thức khó có thể thanh tỉnh, khi hần tiếp cận nàng thời gian, thậm chí có một chút khủng hoảng lui về sau, lại bị hần nắm ở mắt cá chân.

”Hơi khó chịu truyền đến, nàng ôm cổ của hần, hỗn loạn phát hiện hần nóng rực thân thể thể nhưng cứng ngắc vô cùng, động tác có chút co quắp.

Tựa hồ vì giảm bớt của mình hoảng loạn, hần cúi đầu khế cắn môi của nàng, coi như một muốn tìm kiếm dẫn đạo.

“Người... Rốt cuộc sẽ sao?”

Nàng chút nào không có khí lực, cảm thấy đây hết thấy phẳng tựa một mộng, chân thực nhưng lại không chân thực, nhưng mà chính là vẫn chưa tỉnh lại.

Thanh âm hần vô hạn men say, “Ta thể nhưng trông quá thư .”

“Ngô!”

Cái loại này bị sinh sôi bị mổ ra đau theo thân thể chỗ sâu nhất truyền đến, A Cửu toàn thân một run rẩy, rượu nhất thời tỉnh một phần ba, “Đau.”

“Đau?” Trong bóng tối thanh âm hần vô hạn do dự cùng bất an, tựa hồ cũng không rõ nàng vì sao lại nói đau.

Nhưng mà, loại người như vậy sinh lần đầu tiên thể hội mỹ hảo, làm cho thân thể hần lan tràn ở một loại vô tận hồng sắc trong hỏa diễm, thân thể không tự chủ được muốn chạy chồm cùng ồn ào náo động.

Kịch liệt đau đớn cùng hân hơi có vẻ mới lạ mà sắc bén động tác, làm cho nàng căn bản là khó có thể thừa thụ...

A Cửu liền cảm giác mình tượng cá nằm trên thớt, bị hân trúc trắc động tác nhiều lần cắt kim loại, cuối cùng bị hân một mảnh phiến tàn nhẫn nuốt vào.

“Quân Khanh Vũ...” Nàng gọi tên của hân, căn bản trốn không thoát, mỗi lần né tránh, hân liền càng thêm lợi hại.

Hân không phải kia nguy trang ở đế vương tên hạ Quân Khanh Vũ, cũng không là che giấu tại nơi không làm việc đảng hoàng, tham dự háo sắc danh nghĩa quân vương.

Này bị rượu đục đêm, hân là kia sơ thực mỹ vị, tham lam mà nhiệt tình đẹp thiếu niên, chìm đắm ở túy sinh mộng tử trung, đem chính mình đốt cháy ở nào đó không thể tự thoát khỏi tình cảm trung.

78. Chương 78

Mà cái loại này sóng lớn bàn cướp đoạt cùng căn cốt đau đớn, căn bản là vết đao vết thương đạn bắn khó có thể bằng được, cũng không biết kia lần thứ mấy lần qua lần lại trung, nàng gian nan hô một tiếng tên của hân, sau đó cảm thấy vô tận hắc ám, tịch cuốn tới.

Khi tỉnh lại, bên ngoài như cũ một mảnh đen kịt, thiên chưa lượng, thiếu niên đầu tựa ở nàng bả vai, nắm thật chặt tay nàng, sợi tóc rơi lả tả khi hân trắng nõn làn da thượng, hai tròng mắt đóng chặt, lông mi mật trường mà coi được, trên mặt có một loại chưa bao giờ có thỏa mãn.

Một loại khó có thể miêu tả khiếp sợ cùng hoảng sợ làm cho A Cửu theo trước mắt hỗn loạn mà mơ màng tình cảnh trung kinh tâm, nàng cuống quýt lại cẩn thận từng li từng tí đem tay hân dời, mới phát hiện toàn thân đều bị làm lại phá quá lại lấp ráp đau.

Nương ánh trắng, lại cúi đầu nhìn kia tuyết trắng hồ cừu thượng vết máu, kia nhìn thấy mà giật mình hồng, dọa đều nàng thiếu chút nữa theo giường thượng lăn xuống.

Cửu nàng uống được không nhiều, còn chưa kịp Quân Khanh Vũ một phần ba, có thể ần ần nhớ tới hôm qua phát sinh những chuyện đó.

May là vừa hỗn loạn, y sam chỉ là bị đẩy tới bên hông, vừa vịn che khuất vết thương... Nhiên nhiên thất lưng bụng một chút.

A Cửu dùng sức bấm ở trán, trong đầu lại là ảm đạm lại là đau nhức, nàng tới hôm qua rốt cuộc làm sao vậy? !

Dĩ sao có thể...

Hân thế nhưng cùng Quân Khanh Vũ? !

Nàng tại sao có thể!

Đến xương lạnh lẽo tịch cuốn tới, đôi mắt này đột nhiên tới một màn, nhớ tới tới hôm qua hoang đường một màn, nàng vội mặc quần áo tử tế, sau đó cầm lấy đao thẳng thần đem vết máu kia một khối cắt rụng, sau đó nhảy xuống sàng.

Sau đó vừa mới rơi xuống đất, nàng hai chân run lên, căn bản là đứng không vững, một lão đảo liền té lăn trên đất.

Trốn tựa như chạy ra khỏi phòng giữa, sau đó vừa nghĩ tới, trên người hân còn có hoan ái hậu dấu vết, A Cửu dùng sức thùy một chút đầu mình.

Sau đó đi tới viện ngoại, nhìn thấy Tả Khuynh Hữu Danh còn như điêu khắc như nhau nhìn ở đây, lại là thùy chung không có tiến vào.

“Nương nương...” Tả Khuynh vội nghênh tiếp đi lên, phát hiện A Cửu sắc mặt tái nhợt, y sam mất trật tự.

“Hoàng thượng uống rượu say, vừa ói ra một thân, ta đưa hần y phục cởi.” Răng ở gió lạnh trung run lên, A Cửu hít sâu một hơi, “Hần có khiết phích, đợi một lúc tỉnh lại, tất nhiên sẽ đùa giỡn một phen, hiện tại vội vàng dẫn hần đi gột rửa.”

Nói A Cửu chợt dạ dẫn Tả Khuynh Hữu Danh đi vào, “Hần còn chưa có tỉnh .”

Nhưng chuyển vừa nghĩ mất, Tả Khuynh Hữu Danh mặc dù đều là thái giám, nhưng mà hầu hạ hoàng đế người, cái nào không hiểu chuyện nam nữ, như vậy cũng dễ bị phát hiện.

“Các người đi lộng một chút nước nóng đến, ta đến giúp hần rửa.”

Nhìn ngủ say sưa Quân Khanh Vũ, A Cửu hận không thể một đao vỗ xuống.

Mình đây là đang để làm chi?

Dựa vào, hình như là chính mình cường - làm lộ hần, hiện tại chợt dạ muốn bắt đầu thanh lý phạm tội hiện trường.

Thế nhưng, nàng không thể cùng Quân Khanh Vũ có cùng xuất hiện, giữa bọn họ chỉ có giao dịch.

Hần muốn hần phụ tá thống nhất lục quốc, nàng không chỉ muốn hần người yêu cỏ, càng muốn là sáu năm sau, chờ hần chết đi ngày đó.

Nàng là vì tìm kiếm mười một mà đến, mà không phải là Quân Khanh Vũ.

Một đêm này, hần sợ rằng cũng nữa nhớ không nổi, mà nàng vĩnh viễn cũng không muốn nhớ tới.

Y phục một lần nữa vì hần mặc hảo, nhưng mà nhìn kia tượng trẻ con như nhau khuôn mặt, nàng có chút nhin không được đưa tay đặt ở trên mặt hần, đầu ngón tay nhẹ nhàng phát quá môi của hần.

Lúc này, tối hôm qua phát sinh tất cả, nàng thế nhưng đều nhớ nhẹ nhàng nơi chốn, phẳng tựa khắc lên rồi như nhau.

“Tả Khuynh, bối hoàng thượng trở về đi, ở đây lãnh.”

A Cửu lạnh lùng phân phó nói.

Rất nhanh Hữu Danh liền đưa đến đuổi xe, đem Quân Khanh Vũ công đi tới, chỉ có A Cửu, đứng ở trong phòng nhìn kia triển miên qua đi tiểu giường, dùng sức cắn cắn môi.

Sau khi trở về, A Cửu cũng vậy được không được, Thu Mặc còn đang hôn mê, thế nhưng đã không phát sốt .

A Cửu cũng vội vàng rửa mặt một phen, sau đó nằm xuống, toàn thân đau đến nhưng lại như là sao vậy ngủ không được, nhưng mà thân thể lại là ở quá mệt mỏi, cuối cùng cũng hỗn loạn bỏ vừa cảm giác.

Ngày hôm sau biết màu hồng đến thúc, A Cửu mới hốt hoảng tỉnh lại, vừa nghe mới biết được Cảnh Nhất Bích đã sớm ở cửa hậu .

Vội vã xuyên y phục, thu thập một phen ra, nhưng mà, mỗi đi một bước, đối với nàng mà nói đều là dần vật.

Cái gọi là rượu say loạn tính, làm một sát thủ, nàng từ trước đến nay biết, chính mình không được bính rượu.

Liền tửu lượng mà nói, cũng là kém đến không được.

Tối hôm qua. . . Hần - mẹ nó, Hữu Danh, rượu gì không tiễn, thế nhưng tổng rượu trắng.

Trước xe ngựa, Cảnh Nhất Bích mặc màu trắng áo choàng, đón gió mà lập, phong tư lồi lạc, tuyệt thế khuynh thành.

79. Chương 79

A Cửu dừng một chút bước chân, đột nhiên không dám đi tới, đáy lòng có một loại tội ác, có một loại tự trách.

Nàng từng đã đáp ứng mười một, này đồng lứa sẽ đối với hắn không rời không bỏ.

Nàng cũng chỉ nghĩ bồi hắn cả đời.

“Nương nương, người hôm nay tinh thần có chút không tốt.”

Thanh âm hắn như gió mát kéo tới, A Cửu khở sở dừng mới đầu, không có nhìn ánh mắt của hắn, “Tối hôm qua không có nghỉ ngơi tốt.” Nói xong, chợt dạ lên xe ngựa, lại thấy Cảnh Nhất Bích còn chưa có đi lên, trong lòng lộ bộ phận vừa nhảy, chẳng lẽ nói, Quân Khanh Vũ cũng muốn đến.

“Bích công tử, chúng ta đi trước đi. Kia Mộ Dung Tự Tô sợ rằng đã đến.”

“Nương nương không đợi hoàng thượng?” Cảnh Nhất Bích ánh mắt lại là lơ đãng rơi vào cổ nàng thượng, tựa hồ thấy cái gì, ánh mắt không khỏi ngẩn ra, “Nương nương hôm qua nói người sẽ không chơi cờ thưởng thức trà, mà hoàng thượng lại cực kỳ tinh thông cờ vây.”

A Cửu thân thủ ngăn trở cổ, nơi đó là tối hôm qua Quân Khanh Vũ cơ hồ thô lỗ cắn xé lưu lại dấu vết, vội đem khăn lụa lấy ra, làm cổ áo ngăn trở dấu vết.

“Chơi cờ không nhất định là cờ vây.” A Cửu vừa muốn giải thích, lại thấy Quân Khanh Vũ chậm rãi từ đằng xa đi tới, dưới ánh mặt trời, tuấn mỹ mặt thể nhưng âm trầm dọa người, coi như đem toàn bộ để đồ miếng băng mỏng đều che ở trên mặt hắn, tử đồng quét quanh mình liếc mắt một cái, sau đó lãnh lệ nhìn xe ngựa ở đây.

A Cửu thanh âm toàn thân một giật mình, vô ý thức nắm chặt nắm tay, sau đó híp mắt, thẳng thắn trang đã ngủ.

Chỉ chớp lát hắn lên xe, ba người đồng hành, bầu không khí trước sau như một xấu hổ, nhưng thật ra thỉnh thoảng sẽ hai người bọn họ sẽ nói thượng mấy câu, A Cửu cũng không có nhàn rồi đi nghe.

Toàn thân đứng ngồi không yên, mặc dù là nhắm mắt lại, đều cảm giác được Quân Khanh Vũ ánh mắt thăm dò nhìn chăm chăm nàng.

Xe ngựa đột nhiên ngừng lại, không biết phía trước xảy ra chuyện gì, Cảnh Nhất Bích trước xuống xe ngựa, thế là bên trong cũng chỉ còn lại có hai người.

Cảm giác được áp bách mà đến khí tức, A Cửu vô ý thức hướng bên trong co rút lại, bả vai đột nhiên bị người chế trụ, đau đến nàng thỉnh linh mở mắt ra, chống lại Quân Khanh Vũ đông lạnh ánh mắt.

“Tối hôm qua người đang ở đâu?”

“Phượng hoa viên.” Nàng như thế trả lời, sau đó này hắn cư thượng tư thế làm cho nàng lại lần nữa vang lên tối hôm qua, cái loại này bất an, khủng hoảng tự trách lại lần nữa lan tràn trong lòng.

“Vây người tối hôm qua đối trẫm làm cái gì?”

Sắc mặt hắn còn có say rượu sau tái nhợt, đầu óc hỗn loạn, tối hôm qua cũng là mơ mơ hồ hồ nghe thấy một nữ tử kêu tên của hắn, tỉnh lại thời gian, lại là ở chính mình cung điện.

Tả Khuynh nói, tối hôm qua hắn uống rượu say, vẫn là thực phi nương nương vì hắn cởi áo rửa mặt sau ở tổng hắn trở về.

Không biết vì sao... Lại luôn luôn cảm thấy thiếu cái gì?

“Người uống rượu say, ới ra đầy đất, liền cái đệm đều ô ứ.” Nàng tránh được hắn xem kỹ ánh mắt nhìn về phía một bên, thân thể bị hắn đè nặng, không được nhúc nhích, thậm chí đều cảm thấy hô hấp khó khăn.

“Kia... Trẫm có thể có nói qua cái gì?”

“Có. Người nói tặng tử!”

“Vì thế người cởi trãm y phục?” Hấn hút một hơi khí lạnh, “Kia hồ cừu cái đẽm cũng là người lộng phôi?”

“Hoàng thượng, thần thiếp cũng không muốn.”

Hấn quả nhiên hoàn toàn không nhớ rõ, mơ hồ rõ ràng, tại nơi cái trong quá trình, hấn tựa như một tìm kiếm đứa nhỏ, không có hô một tiếng tên của nàng, bất kể là thực phi, vẫn là Mai Nhị.

Như vậy phản ứng, chỉ là một thiếu niên sinh lý bản năng, có thể mà nói, giống như cùng di mộng như nhau.

Nghĩ tới đây, A Cửu thở dài một hơi, hấn rốt cuộc còn là cái gì cũng không biết, sau đó đẩy lòng nhưng lại là một loại không hiểu thất lạc.

Bởi vì, nàng hô hấn cả đêm tên.

A Cửu cắn môi, tại sao mình muốn thất lạc. Nàng buồn bán lời, tối hôm qua còn bạch ngủ một chỗ - nam.

“Lộng phôi hồ cừu ở nơi nào?” Bả vai lại là một trận đau nhức, Quân Khanh Vũ ánh mắt liếm tức giận, “Người nói nó lấy ra, trãm chuyện cũ sẽ bỏ qua.”

“A?” A Cửu cho là mình nghe lầm.

Chuyện cũ sẽ bỏ qua... Hấn sắc mặt khó coi như vậy, căn bản nguyên nhân bởi vì tối hôm qua nàng làm hư hấn hồ cừu cái đẽm?

“Ném.”

“Người! Mai Tư Noãn!”

Hấn mỗi lần thật tức giận thời gian, liền sẽ trực tiếp kêu tên của nàng —— Mai Tư Noãn.

“Đừng tưởng rằng trãm hiện tại liền lấy người không có biện pháp, đem nó lấy ra.”

“Ném, ta chỗ nào lấy.”

Nàng cái gì ném, nàng trực tiếp liền đốt.

“Ném, người nhặt cũng phải cho trãm nhặt trở về.”

Trong giọng nói tức giận kẹp sự cao thuế nặng, tựa hồ này xúc động hấn điểm máu chốt.

80. Chương 80

Đế đô nổi danh nhất trà lâu đó là ở đây, nhập môn tiểu viện tử lý có một tọa nhân công giả sơn, một uông bích trì quay chung quanh, trong nước thủy tiên tràn ra, sương mù lượn lờ, nồng đậm trà hương tỏa khắp toàn bộ trà lâu.

Mộ Dung Tự Tô tựa ở rào chắn thượng, diện mục tuấn mỹ như họa, hai mắt nhìn A Cửu đến, mang theo hơi ngạc nhiên, lại là mặt mày mỉm cười, song đồng sáng sủa như lăng nguyệt.

“Tự Tô công tử, xin lỗi cho người đợi lâu.”

A Cửu giơ tay lên hành lễ, hôm nay nàng mặc một bộ nguyệt hà y sam, lụa trắng vì lĩnh, thẳng tắp đứng ở màn bên ngoài, ở Mộ Dung Tự Tô xem ra, hấn như vẫn ngạo tuyết mà lập trúc xanh, tươi mát sạch sẽ.

Cửu “Không ngại, Tự Tô còn phải cảm kích công tử đến đây phó ước.” Mộ Dung Tự Tô đứng dậy, ý bảo A Cửu ngồi xuống, sau đó cầm lấy chén trà ở nước sôi trung một phen, động tác ưu nhã vì A Cửu rót một chén trà.

Hộ vệ bên cạnh đã ở đồng thời lên cờ vây, công tinh tế chỉnh đặt ở bên cạnh hai người.

Cái chén đúng vậy ngọc trì chén, chén duyên có một đường cạn lục, dường như lưu ba.

Tần ngào ngạt thơm đập vào mặt, A Cửu cúi đầu cạn nhấp một miếng, liền nghe thấy Mộ Dung Tự Tô hỏi, “Mai công tử, người cảm thấy này trà thế nào?”

“Thơm bốn phía, này trà bỏ thêm hoa nhài còn có mặt khác kỳ vị danh hoa, lại phối lấy thanh tuyến nước. Có thể nghĩ đến làm như vậy người, cũng đúng là khó có được.”

Mộ Dung Tự Tô hài lòng gật gật đầu, lại nhìn thấy khe nhú mày, “Bất quá trà chi vị thanh, mà tính dịch dòi. Thường thức trà chi nhạc liền ở chỗ trà chi thơm ngát, bỏ thêm danh hoa, hương khí ngào ngạt, lại lưu với mị tục.”

“Mai công tử người!” Tổng quân cờ hộ vệ sắc mặt cả kinh, bật thốt lên quát lớn.

Này trà vốn là tam hoàng tử nghĩ ra được phối chế phương thức, nhưng không nghĩ bị dùng để xưng là mị tục.

“Tự Tô công tử không cần chú ý, ta không quá có thể nói.”

Mộ Dung Tự Tô giơ tay lên ý bảo hộ vệ kia đi xuống, tươi cười càng trong sáng, “Mai công tử nói đúng, thường thức trà ngay với trà thơm ngát, mà Tự Tô lại mà lại phá hủy nó tới vật trân quý, dùng mị tục hình dung, cũng không không đúng.”

Nói, cầm lấy một quả bạch cờ đặt ở trên bàn.

“Công tử, đối cờ vậy Mai Nhị một chút cũng không tinh thông, bất quá gia hương của ta truyền lưu một loại cờ năm quân, chỉ cần ngũ khóa quân cờ dù sao một đường thẳng, kia liền thắng.”

“Nghe tới thú vị.”

“Bất quá, Mai Nhị là một ham bài bạc đồ, cứ như vậy chơi cờ, đến cảm thấy không thú vị, chẳng thà có trường có phạt.”

“Tự Tô cũng đang bởi vậy ý.” Mộ Dung Tự Tô ngẩng đầu nhìn A Cửu, người trước mắt, tuổi tác không lớn, mặt mày có một loại nói không nên lời uyển chuyển hàm xúc thanh tú, nhưng mà ăn nói tự nhiên, phong tư tiêu sái, còn mang theo không kiềm chế được, “Ta nếu là thắng, muốn thỉnh công tử vì Tự Tô làm một chuyện.”

“Kia thua đâu?” A Cửu nhú mày.

“Do công tử định.”

Hắc tử hạ xuống, A Cửu từ trong lòng lấy ra một phong thư, “Mai Nhị bị người chi thác, đến đây truyền tin.”

Nói là tin, không như nói thiệp mời, hồng sắc trù mặt, tương tình xảo ngà voi.

Mộ Dung Tự Tô mày giữa xẹt qua một trận kinh ngạc, sau đó bình tĩnh nhìn A Cửu.

Ngà voi thiệp mời, ở quân quốc, chỉ có một người dám dùng.

Mà người kia, thì lại là bây giờ hoàng đế —— Quân Khanh Vũ.

Mộ Dung Tự Tô chưa từng thấy qua người này, nghe nói vị này hoàng đế thân thể thể yếu, hao sắc miệt mài, trong vòng ba năm, phân biệt đem quân quốc giàu có nhất nổi danh ba nữ tử nhét vào hậu cung, hơn nữa không để ý tới triều chính.

Thế nhưng dưới tay hắn lại có một gã ngạo cư lực quốc Bích công tử, trung thành và tận tâm.

Mà hiện nay, này... Lại cũng là Quân Khanh Vũ thủ hạ người.

Mộ Dung Tự Tô đầu óc bách chuyển thiên hồi, bắt đầu nặng tư chính mình ám người tra được tin tức.

Quân quốc hiện tại binh quyền ở đằng thừa tướng trong tay, tài lực ở thập nhị vương gia trong túi, cái kia hoàng đế có thể nói không có gì cả.

Thế nhưng, vì sao thiên hạ thông minh nhất Cảnh Nhất Bích cam nguyện vì hắn cống hiến sức lực, thậm chí còn trước mắt này Mai Nhị, cũng cam nguyện vì hắn làm việc.

Nghĩ như vậy, chống lại A Cửu nụ cười tự tin, Mộ Dung Tự Tô trong đầu chợt lóe, trong nháy mắt giật mình.

Hắn trúng Mai Nhị mưu kế, từ lần đầu tiên là ở sông bạc gặp được hắn, kỳ thực chính là Mai Nhị vì mình thiết hạ rơi vào.

Hắn đến để đô một tháng, năm lần bảy lượt cự tuyệt thừa tướng, thập nhị vương gia còn có Cảnh Nhất Bích mời.

Mà này Mai Nhị, thế nhưng chọn dùng lấy lùi để tiến, làm cho hắn bất đắc dĩ chủ động tới hẹn nhau.

Mộ Dung Tự Tô ở ca ngai A Cửu đồng thời cũng không do ám trào chính mình một phen.

“Tam hoàng tử, này một mâm, Mai Nhị thắng.”

Chắc hẳn Mộ Dung Tự Tô đoán được nàng đến từ ai, A Cửu cũng thẳng thắn đi thẳng vào vấn đề.

Mộ Dung Tự Tô nhìn gần thành tuyến hắc cờ, bưng lên trà, “Mặc dù người quân chủ như vậy dụng tâm, ta rất là cảm động, nhưng mà, liên tam phương thế lực mà nói, vẫn là thừa tướng nhất cường. Ngày khác Sở quốc đánh một trận, ta cần nhất quân đội, người nói, ta vì sao phải khí bọn họ mà chọn các người? Mà các người, lại dựa vào cái gì làm cho ta tin các người có thực lực?”

A Cửu cũng không giận, trái lại cười đến càng tự tin, “Chỉ bằng, ta có thể sử dụng ba ngày thời gian, đem phong thư này đưa đến tam hoàng tử trước mặt, cũng bằng, chúng ta có tam hoàng tử cần nhân tài.”

“Vậy ta đảo muốn nhìn một chút hạng người gì mới?”

Buông cái chén, Mộ Dung Tự Tô miễn cưỡng theo vị trí đứng lên, quan sát A Cửu, đáy mắt có một luồng sắc bén khí phách, “Hai ngày sau, nghe nói hoa rơi lâu có một trăng minh diễm thiên hạ ‘Hoa rơi nước chảy.’ nếu như người có thể đem phong thư này hôn lại tự phóng ở trước mặt ta, đồng thời người ‘Nói’ kia cao thủ, có thể né tránh ta Sở quốc 20 danh ám vệ chặn giết, vậy ta có thể suy nghĩ cùng quý quân chủ gặp mặt một lần.”

Hai mươi danh ám vệ chặn giết?

A Cửu màu đậm cả kinh, gương mặt nhìn nhìn hắn tùy thân mang theo ám vệ, những người này đừng nói là hai mươi danh, coi như là ba gã, lấy hiện tại thân thủ đối phó đứng lên, cơ hồ cũng không thể.

Lần này, xem ra còn thật là liều mạng .

81. Chương 81

Nhìn thấy A Cửu sắc mặt ngưng trọng, Mộ Dung Tự Tô hơi câu môi, “Đương nhiên, nếu như không có này can đảm, ta tự nhiên cũng chắc là sẽ không miễn cưỡng .”

Nói, xoay người muốn chạy, lại bị A Cửu ngăn cản.

“Hai ngày sau, ta tất nhiên nghĩ biện pháp đem này trương thiệp mời đưa đến tam hoàng tử trước mặt, thế nhưng ta có một yêu cầu quá đáng, kính xin tam hoàng tử có thể đáp ứng.”

“Mai nhị công tử không ngại nói nghe một chút.”

Cửu “Hai ngày sau, người sở muốn kia cao thủ gặp phải. Thế nhưng, về nàng thân phận chân thật, mặc kệ tam hoàng tử đến lúc đó có thể không xuyên qua, Mai Nhị đều hi vọng, người có thể bảo mật, không được tiết lộ cho bất luận kẻ nào, thậm chí là hoàng thượng cùng Cảnh Nhất Bích.”

“Nga?”

Hạng người gì, lại muốn giấu giếm ở Quân Khanh Vũ cùng Cảnh Nhất Bích.

Tần Mộ Dung Tự Tô ngưng mắt nhìn một phen A Cửu, “Nguyên nhân ở đâu?”

“Thứ cho ta không có thể trả lời. Mai Nhị, đích thực là có nan ngôn chi ẩn.”

“Thôi! Chỉ cần các người có thể đem thiệp mời đưa tới, mà người kia, có thể né tránh ta hai mươi danh hộ vệ chặn giết, đừng nói bảo thủ một bí mật, chính là mười bí mật, Mộ Dung Tự Tô cũng có thể làm được.”

“Tốt lắm.” A Cửu đứng dậy, đem kia thiệp mời đặt ở trong tay áo, đối Mộ Dung Tự Tô khẽ cười nói, “Tam hoàng tử, kia liền hai ngày sau gặp lại.”

“Hai ngày hậu gặp lại.”

Nhìn bóng lưng của hắn, Mộ Dung Tự Tô nhin không được nhắc nhở, “Mai nhị công tử, đừng quên, cho người tự mình đem thiệp mời đưa đến trước mặt của ta.”

“Ta sẽ .”

Kia lục y thành phần tri thức thiếu niên, đứng ở tiểu trên cầu, quay đầu hướng hắn mỉm cười.

Dương quang theo phía sau hắn rơi định, làm cho thân hình hắn thoát nhìn cực kỳ gầy, sợi tóc chúi dương quang, khuôn mặt thanh lệ xinh đẹp tuyệt trần, nụ cười kia giống như yên hoa sáng lạn trong nháy mắt, thấy Mộ Dung Tự Tô vi khẽ chấn động.

Thẳng đến thiếu niên kia đã biến mất ở cửa, mới chợt phục hồi tinh thần lại, chân mày nhẹ túc, ánh mắt cuối cùng rơi vào trên bàn cờ.

Ngũ khóa màu đen quân cờ liền thành một đường, lúc đầu, hắn nhìn chăm chăm vào nòng quân cờ, chỉ cảm thấy nòng chỉ thủ chứ không tấn công, nhưng mà thất thần lúc, kia một quân cờ buông, chính mình toàn bộ đều thua.

Mai Nhị... Chưa từng nghe nói qua, quân quốc có một người như thế.

Mà kia Quân Khanh Vũ, lại là ai, thế nhưng có thể thần kỳ như vậy thiếu niên vì hắn bán mạng.

Ra trà lâu, cách đó không xa, đã nhìn thấy Cảnh Nhất Bích đứng ở trong đám người, ánh mắt lo lắng xem ra. Ở nhìn thấy nòng thân ảnh thời gian, hắn bước nhanh mà đến, trên mặt có ấm áp mà thư thái tiểu ý.

Mười một, người nói, nếu là muốn tự do, nhất định phải muốn Quân Khanh Vũ thống nhất lục quốc.

Ta không biết, này trung gian có gì can hệ, thế nhưng, chỉ cần là người muốn , ta sẽ làm tất cả.

Nhìn hắn đi tới, A Cửu trái lại ngừng bước chân, cách đoàn người lẳng lặng nhìn hắn.

“Ta vừa thấy ở đây mai phục rất nhiều người.” Cảnh Nhất Bích trên dưới nhìn một phen nòng, “Mộ Dung Tự Tô nhận ra người đã đến rồi?”

“Ân.”

Nàng cười gật gật đầu, “Hắn nói nếu như ta tài năng ở hai ngày sau hoa rơi lâu, lại lần nữa đem này trương thiệp mời phóng ở trước mặt hắn, hắn sẽ gặp cùng chúng ta hợp tác.”

“Cứ như vậy?”

Cảnh Nhất Bích con người sắc tiệp sâu.

Hắn tổng cảm thấy, Mộ Dung Tự Tô phí lớn như vậy tâm tư đến đây tìm kiếm bang chủ, đưa ra yêu cầu sẽ không đơn giản như vậy.

“Đúng vậy.”

Nàng tóm tắt muốn tránh thoát hai mươi cao thủ chặn giết sự tình, nàng chưa bao giờ muốn ười một lo lắng, kiếp trước cũng là, cả đời này cũng là.

“Quân Khanh Vũ đâu?” Nhìn thấy xa xa xe ngựa, nhưng không có người kia, A Cửu tâm không hiểu trầm một chút.

Nàng không phải sẽ nói cảm tạ người, cũng càng là sẽ không nói xin lỗi người.

Lý trí nói cho nàng biết, chuyện này, nàng rốt cuộc có chút không đúng.

Cũng tỷ như, nàng trân ái mười một, nếu là bất luận kẻ nào phá hủy mười một, nàng cũng sẽ liều mạng.

“Hoàng thượng thân thể có chút khó chịu, đã hồi cung.”

“Vậy cũng tốt.” Nàng nhàn nhạt đáp, “Bích công tử, người dẫn ta đi nhìn ngũ nương đi, lần này sợ rằng cần nàng giúp. Còn có. Phiền phức người chuyển cáo Quân Khanh Vũ, sự tình làm tốt trước, ta sẽ không hồi cung.”

Hai người lên xe ngựa, quần mấy vòng, lại lần nữa thay ngựa xe, mới lặng yên tiến vào hoa rơi lâu.

Ngũ nương tay cầm tiên đường, đứng ở sân khấu thượng, thần sắc nghiêm khắc chỉ đạo mấy nữ tử, “Ánh mắt... Chú ý ánh mắt, cái gì gọi là mềm mại đáng yêu? Đó chính là nhu trung mang mị, nhu không phải chỉ thân thể, còn có ánh mắt...”

A Cửu nhìn ngũ nương, không khỏi bật cười, thật cảm thấy cái dạng này, cực kỳ giống sư tỷ giáo nàng thể nào dùng ánh mắt câu - dẫn nam nhân tình cảnh.

Nghe thấy tiếng cười, ngũ nương quay đầu lại, liền thấy A Cửu ôm cánh tay, khuôn mặt tươi cười dịu dàng tựa ở cột nhà biên.

“Ước, ta nói cái nào chủ nhân đâu.” Ngũ nương buông tiên đường, vội đi lên kéo A Cửu, “Cảm tình là này Sao suất công tử, chắc chắn, nhưng là muốn tử nô gia a.”

Ngày ấy ở gian phòng cùng ngũ nương tâm tình một phen, mặc dù nàng chỉ làm vì người nghe, nhưng mà song phương cũng có gặp lại như cũ là cảm giác.

“Ngũ nương.” Chờ thêm lâu, quan sát phòng khách thời gian, A Cửu mới đầu nói, “Hai ngày này sợ rằng cần người dạy ta khiêu vũ.”

Á nói cái gọi là thiên cơ biến không chỉ có muôn vàn sát nhân thủ pháp, có trong nháy mắt biến hóa kỹ năng, người còn muốn diễn dịch hơn một nghìn cái tuyệt sắc, bất kể là nông phụ, vẫn là quý phi, vẫn là kỹ nữ, người cũng phải giống như đức.

Vì thế khiêu vũ đối với bọn họ mà nói, không là vấn đề, vấn đề là, nàng cần người phối hợp, hơn nữa còn là rất nhiều người phối hợp.

Mộ Dung Tự Tô nói nghe rất dễ, đem thiệp mời để ở trước mặt hắn, kỳ thực kham so với lên trời còn khó hơn.

Vị trí của hắn là phòng, bên ngoài chỉ ít coi chừng bốn hộ vệ, xông vào đó là không có khả năng, hơn nữa, đều biết nàng, chỉ cần nàng đến gần một bước, đô hội bị ngăn lại.

Thậm chí khả năng, ngay tại chỗ bỏ mạng.

82. Chương 82

Gia vũ cung

Trong phòng lưu ly đèn có vẻ so với dĩ vãng muốn mờ tối, trong không khí chỉ có đồng hồ cát rõ ràng thanh âm, Quân Khanh Vũ tựa ở nhuyễn tháp thượng, sợi tóc rơi lả tả ở thêu trên gối, mặt ở mực phát phụ trợ hạ có vẻ càng thêm tái nhợt, hai tròng mắt đóng chặt, mày cũng nhẹ nhàng ngưng lên.

“Khụ khụ...”

Tiếng ho khan thấp truyền đến, đứng ở bên cạnh Tả Khuynh vội xuất môn, thấy được Hữu Danh bụng được chạy tới.

Liền được nhập khẩu, hẳn lại là nhẹ nháp một miếng, liền tựa đầu xoay qua một bên, ý bảo bọn họ đem được bắt đi.

“Giờ gì?”

“Giờ hội , hoàng thượng nên nghỉ ngơi.” Trông bên cạnh hẳn còn bày đặt các nơi ám người đưa tới tấu chương, Hữu Danh nhỏ giọng khuyên lớn.

Tiêu “Ân.” Tựa hồ thật có một chút mệt mỏi, Quân Khanh Vũ ngưỡng tựa ở cái đệm thượng, chậm rãi nhắm mắt lại, “Mai thực phi hồi cung sao?”

Tả Khuynh sững sốt, biết hoàng thượng tâm tình không tốt.

Mấy ngày nay, hẳn động ở bên miệng hơn phân nửa là Mai Nhị, Mai Nhị.

Chỉ có tức giận thời gian, mới có thể nghiêm túc xưng một tiếng mai thực phi.

“Vừa Bích công tử sai người truyền tin hồi cung. Thực phi nương nương nói, sự tình chưa làm tốt trước, nàng tạm thời không hồi cung.”

“Không hồi cung?” Hẳn thình lình mở mắt ra, mỗi lúc này mãn thành một đường, “Chính nàng nói?”

“Đúng vậy.”

“Nàng kia hiện tại ở nơi nào? Ai cho phép nàng không hồi cung!” Ngực không do dăng lên một phen tức giận, hẳn xốc lên đệm chần, trực tiếp ngồi dậy, ai ngờ động tác quá lớn, cúi đầu kịch liệt ho một phen.

“Hoàng thượng.” Hữu Danh một bên thay Quân Khanh Vũ sơ bồi, một bên trừng Tả Khuynh liếc mắt một cái, tựa hồ trách hẳn lắm miệng, đem lời này nói ra.

“Ở đâu?”

Quân Khanh Vũ thanh âm có vẻ có chút khá tốt phiền.

“Hoa rơi lâu.”

“Nàng nhưng thật ra phản !” Quân Khanh Vũ tức giận đến đẩy ra Hữu Danh, “Theo trăm xuất cung. Trăm đảo muốn nhìn, ai cho nàng quyền lợi lớn như vậy, muốn không trở lại cũng sẽ không đến.”

Tả Khuynh một trận hoạt kê, lúc đó thể nhưng Quân Khanh Vũ chính hẳn nói ai thực phi ngũ ngày, này ngũ ngày, nàng xuất hành tự do.

“Hoàng thượng, này trời rất lạnh, ngài đừng ra . Làm cho ty chúc ra, đem nương nương tiếp trở về đi.”

“Người đi?” Quân Khanh Vũ con người sắc trầm xuống, không vui nhìn nhau Hữu Danh, “Người cảm thấy, người đi nữ nhân kia sẽ trở về.”

Nữ nhân kia, ngoại trừ Cảnh Nhất Bích, chưa từng đem người khác đặt ở trong mắt.

Quân Khanh Vũ nắm chặt nắm tay, bước nhanh bước ra đại điện.

Hoa rơi lâu

“Thấy sao? Ta cảm thấy thất lưng muốn như thế xoay.” Ngũ nương cởi áo khoác, lộ ra sa mỏng áo sơ mi, đem tay trái cao cao phóng ở trên đỉnh đầu, tỉ mỉ dạy A Cửu, “Người xem, ánh mắt muốn dẫn điểm ngưng ngừng, mang theo điểm ngây thơ.”

A Cửu tỉ mỉ nhìn, ánh mắt đột nhiên ngũ tay nương cánh tay có một khối cực kỳ không thấy được dấu vết —— trắng non.

Nàng Nguyệt Ly người?

Thu Mặc từng nói, Nguyệt Ly người sinh ra lúc biến mang theo trăng non hình dạng, đó là thần ban cho bọn họ , thể nhưng rất nhiều người trăng non xuất hiện địa phương không giống với.

“Thùng thùng.” Một tiểu nha đầu nhẹ nhàng đi đến, “Ngũ nương, công tử ở bên ngoài, nói cô nương thân thể không tốt, đừng quá mệt mỏi.”

Nói che miệng cười trộm liếc mắt nhìn A Cửu.

A Cửu bị nàng vừa nhìn, biết, tiểu nha đầu nói công tử là Cảnh Nhất Bích.

Nàng sau khi đi vào, Cảnh Nhất Bích vẫn không có lý khai, không yên lòng nàng một người ở chỗ này, lại vì không quấy rầy nàng, liền một mực sát vách.

Trong lúc, còn sai người đưa tới ấm trà, khởi ho thấu được, còn có giữ ấm y phục.

Hắn biết, thân thể nàng không thể bị cảm lạnh.

Bị tiểu nha đầu nhìn, A Cửu có chút không được tự nhiên dừng quá, trang đường như không có việc ấy, nhưng mà bên tai lại chẳng biết tại sao đỏ lên.

“Mai Nhị cô nương, người thật đúng là hảo phúc khí.” Ngũ nương kéo A Cửu tay, trêu ghẹo nói, “Công tử kỳ thực cũng là tính cách lạnh lùng người, cực nhỏ như thể quan tâm hơn người. Chớ nói chi là như thế cả ngày coi chừng, ta xem kia, công tử đối với người nhất định có ý tứ.”

“Ngũ nương.” A Cửu cuống quýt cắt ngang nàng, “Ta cùng với công tử chỉ là bằng hữu.”

Nàng bây giờ là mai thực phi, Quân Khanh Vũ phi tần, mà hắn là Quân Khanh Vũ thần tử, từng nói qua nguyện dùng tính mạng vì Quân Khanh Vũ cống hiến sức lực.

Kiếp trước bọn họ, hai người hẹn nhau chờ một đời, nhưng chưa từng nói cùng tình yêu, tựa hồ cũng đang trốn tránh tình yêu.

Chỉ là yên lặng coi chừng đối phương, giống như hiện tại như nhau, nàng không hi vọng xa vời về phía trước thế như vậy có thể sung nịch xoa tóc hắn, có thể thường xuyên ở bên cạnh hắn, chỉ hi vọng, việc làm, có thể vì tốt cho hắn là được.

“Mai cô nương.” Ngũ nương thở dài một hơi, “Ta cũng là người từng trải. Lần đầu tiên nhìn thấy cô nương, người xem Bích công tử ánh mắt, ngũ nương trong lòng cũng đã sáng tỏ mấy phần.”

Ngày đó, nhìn A Cửu yên lặng đứng ở chủ tử biên lúc, lần đầu tiên hấp dẫn ngũ nương, đích thực là A Cửu ánh mắt.

Ánh mắt kia, dị thường yên lặng, không hề gợn sóng, mang theo nào đó thê lương cùng nhìn thấu nhân sự phồn hoa lạnh lùng, tại đây phong trần hỗn loạn hoa rơi lâu, nàng có vẻ như vậy đặc biệt, coi như thế gian này tất cả đều cùng nàng không hề liên quan.

Nhưng mà, khi nàng ánh mắt rơi vào Cảnh Nhất Bích trên người lúc, ánh mắt lại đột nhiên trở nên ôn hòa thâm tình, thậm chí mang theo ngũ nương xem không hiểu sung nịch cùng bi thương, dường như xuyên việt ngàn năm mà đến.

Không giống với ngây thơ hồ đồ thiếu nữ, nàng trong ánh mắt không có bất kỳ khát vọng, không có khát đang nhìn mình để ý người kia nhìn chính mình liếc mắt một cái, mà là một loại thỏa mãn.

Tựa hồ, cứ như vậy nhìn Cảnh Nhất Bích cho giỏi .

Ngũ nương yêu hơn người, mỗi khi người kia xuất hiện, nàng hi vọng chính mình biểu hiện hảo, làm cho người nọ nhìn chính mình liếc mắt một cái, hi vọng xa vời hắn có thể ghi nhớ chính mình.

Thế nhưng A Cửu lại tương phản.

Đây là vì sao, nàng duyệt vô số người, lại mà lại nhìn không thấu này gọi Mai Nhị nữ tử.

“Ta đi ra trước xem một chút hắn đi.” A Cửu xấu hổ cười nói, sau đó khoác y phục, ra cửa.

83. Chương 83

“Bích công tử, đã trễ thế này có cần hay không về sớm một chút nghỉ ngơi.”

“Đang định hưởng nường nường cáo biệt. Ở đây vừa ta đã an bài ảnh vệ coi chừng, không có vấn đề. Đêm nay, Cảnh Nhất Bích được đi xem đi hoàng cung, vì thế không thể ở chỗ này bảo hộ nường nường.”

“Hiện tại? Đã rất trễ a.”

“Đúng vậy, biên vực bên kia có chút là việc gấp phải xử lý.”

Liền Cảnh Nhất Bích chưa từng có nhiều trả lời, sự tình quan trọng, cũng chỉ có Quân Khanh Vũ mới có thể làm chủ giải quyết.

“Vậy người đi trước đi.” A Cửu cười cười, đột nhiên nhớ tới cái gì, “Người là đi gặp Quân Khanh Vũ?”

Cảnh Nhất Bích lẳng, cảm thấy vấn đề của nàng rất kỳ quái, thế nhưng vẫn là cười trả lời, “Là đi gặp hoàng thượng.”

Tiêu nữ tử này có người khác không có trí tuệ cùng bằng phẳng, bác học thiên hạ để hình dung, cũng không quá đáng. Có đôi khi, lại có một chút quái dị.

“Kia...” A Cửu dừng một chút, trong lòng còn cảm thấy thiếu Quân Khanh Vũ, “Công tử có thể bồi ta đi xem đi tây nhai sao? Nghe nói chỗ ấy nướng khoai rất tốt.”

“Nường nường muốn ăn nướng khoai?”

“Àn.” A Cửu cúi đầu, có chút không dám đối mặt Cảnh Nhất Bích ánh mắt nghi hoặc.

“Cảnh Nhất Bích cái này an bài người đi mua.”

“Không cần.” A Cửu vội vàng kéo hần, nghĩ nghĩ, “Vẫn là chính ta đi đi.”

Đế đô nhai đạo, mỗi phòng ở nóc nhà đều lộ vẻ vui mừng đèn lồng. Lục quốc trong, Sở quốc giàu có nhất, nhưng mà quân quốc thực lực lại là mạnh nhất, không chỉ có cường đại kỵ binh, hơn nữa tài lực cũng hùng hậu, nắm gần đây, cũng không thiên tai, quốc thái thái bình.

Nhưng mà A Cửu rõ ràng, quân quốc lại là sóng ngầm bắt đầu khởi động, có người bày ra giả mưu quyền soán vị, có người càng muốn thay đổi triều đại.

Mà này giang sơn, lại chỉ có một mười chín tuổi thiếu niên ở gian nan kháng .

Tây nhai mười năm đến vẫn là đế đô tối không phồn hoa đoạn đường, so với đế đô trung tâm khu, ở đây rất là rớt lại phía sau. Âm lãnh trong không khí, có vị đạo, A Cửu đi ở nhai đạo nhập khẩu, mới phát hiện, tường viên chỗ còn có đại hỏa lan tràn quá dấu vết, gió thổi nhật phơi, nhưng mà này đó dấu vết lại dường như khắc vào trên vách tường.

“Ở đây từng nay cháy?”

“Àn.” Cảnh Nhất Bích thở dài một hơi, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, “Mười hai năm trước, nơi này có một hồi rất lớn hỏa.”

“Này dấu vết thoát nhìn cùng đế đô không hợp nhau, vì sao không có người xin đem ở đây một lần nữa thi công?”

“Hoàng thượng không cho phép.”

A Cửu tâm đột nhiên đau xót. Mười hai năm trước, mười hai năm trước, Quân Khanh Vũ bảy tuổi, bảy tuổi thời gian cũng chính là mẹ nó thân sau khi chết, hần mới bị tiếp vào trong cung.

Hần đêm đó không ngừng nói tây nhai nướng khoai ăn ngon nhất, chẳng lẽ nói, mười hai năm trước, hần liền ở chỗ, mà kia tràng đại hỏa, cùng mẹ nó thân tử có liên quan?

A Cửu khổ sở nhìn này tàn tường, cũng ở dưới ánh đèn mờ, nhìn thấy một lên tuổi tác lão nhân đang bán nướng khoai lang.

“Tiểu công tử muốn nướng khoai lang? Ngọt vẫn là phần ?”

Lão nhân gia hòa nhã cười nói.

“Hai ta chỉ phần .” A Cửu cười cười, chính mình chọn lựa hai, lo lắng chờ Cảnh Nhất Bích mang vào trong cung, đã lạnh, vội lấy ra nhất định bạc, “Phiền phúc lão nhân gia, đã dụng mấy tờ giấy giúp ta bọc lại.”

“Được rồi.” Lão nhân gia vội vàng nói.

A Cửu quay đầu lại nhìn Cảnh Nhất Bích như nhau, cũng cũng tự mình chọn lựa một cái ngọt , đưa cho Cảnh Nhất Bích.

“Nướng nướng, Cảnh Nhất Bích đã dùng qua bữa tối .”

A Cửu ngăn ra, vội kéo qua tay hắn, phát hiện ngón tay hắn lạnh lẽo, liền đem kia khoai lang phóng ở trong tay hắn, “Không có việc gì, cầm ấm tay.”

Hai người thân hình ở dưới ánh đèn mờ, kéo rất trường, sau đó một ột thấp, đều cực kỳ thanh tú. Đều là hết như họa như nhau tú lệ cực kỳ, nhìn nữa kia cười khanh khách mặt, cùng phóng cùng một chỗ tay, Quân Khanh Vũ cảm thấy tất cả đều gai mắt.

“Mai Nhị!” Lạnh lùng thanh âm, uy nghiêm khí phách từ đằng xa truyền đến.

A Cửu tưởng nghe lầm, theo tiếng mà đi, quả nhiên, Quân Khanh Vũ mặc màu trắng hồ cừu, mực phát độ nguyệt, dung mạo tuyệt diễm đứng ở nhập khẩu.

Hắn mặt ở dưới ánh trăng dị thường trắng bạch, màu tím đồng lạnh lẽo liếc nhìn nàng.

“Qua đây!” Hắn chấp tay ra lệnh.

Ánh mắt của hắn làm cho nàng cảm thấy không được tự nhiên, có chút bất an liếc mắt nhìn Cảnh Nhất Bích, sau đó mới đi từ từ quá khứ.

Đối phương khí thế bức người, cùng trong sạch mặt, làm cho A Cửu suy nghĩ nên nói như thế nào về hồ cừu sự tình.

Nhiên mà ngay tại lúc này, đối phương tựa hồ không kiên nhẫn, tiến lên mấy bước, chế trụ cổ tay nàng, đem nàng hướng trước người hung hăng lôi kéo, sau đó dụng lực ném ở tại trên tường.

A Cửu bị này đột nhiên tới vung, toàn bộ phía sau lưng trọng trọng đánh vào loang lỗ trên tường, đau đến nàng suýt nữa không có không có trào ồm ồm nướng khoai lang dây lưng.

Mà Quân Khanh Vũ thì đem nàng áp ở trên tường, ngón tay dùng sức nắm bắt cằm của nàng, buộc nàng ngẩng đầu.

Ánh mắt của hắn, giờ khắc này làm cho nàng xem không hiểu, tựa cười nhạt, tựa mấy phần, tựa chán ghét, tựa phần nộ.

“Hoàng...”

Cảnh Nhất Bích lo lắng thanh âm truyền đến.

Quân Khanh Vũ liếc mắt nhìn Cảnh Nhất Bích, ánh mắt hơn một tia khiêu khích, cuối cùng tà nịnh cười, cúi đầu cắn A Cửu môi.

A Cửu toàn thân máu một ngưng, muốn đẩy hắn ra, nhiên mà lúc này, hắn khí lực đại kinh người, không hề phòng bị nàng, căn bản không có cách nào phản kháng, trái lại kích thích hắn cắn xé được lợi hại hơn, dường như sẽ đem nàng trong nháy mắt xé nát.

Hắn thế nhưng quả thật Cảnh Nhất Bích trước mặt, như vậy đối với nàng!

A Cửu trong lòng có ngoan, tay dùng sức nắm chặt trong tay túi.

Dư quang trung, Cảnh Nhất Bích sắc mặt cũng trắng bạch, sau đó yên lặng xoay người ly khai, bóng lưng thê lương.

Môi lý có tâm huyết vị đạo, Quân Khanh Vũ bị A Cửu dùng sức một cắn, đau đến lúc này mới đem nàng buông ra.

Hắc đồng lý bắn ra đối với hắc căn cốt hận ý.

Quân Khanh Vũ lạnh lùng cười, “Mai Tư Noãn, ngươi có phải hay không quên thân phận của chính ngươi ? !”

84. Chương 84

“Thân phận?” A Cửu nâng tay áo dùng sức lau một chút môi, “Ta là thân phận gì?”

“Quả nhiên quên.” Quân Khanh Vũ lạnh lùng cười, nhìn A Cửu ánh mắt mang theo xem thường, “Mai thực phi, chẳng lẽ ngươi cần phải làm cho trẫm đề điểm ngươi sao? Ngươi có biết hay không, vừa ngươi xem Cảnh Nhất Bích ánh mắt, làm cho trẫm nghĩ tới bốn chữ —— không biết liêm sỉ.”

A Cửu phẫn nộ nhìn chằm chằm Quân Khanh Vũ, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

“Ngươi thật cho là trẫm không biết tâm tư của ngươi?”

Liền hắc cười lui một bước, mặt mang châm chọc, “Ngươi cho là trẫm nhận không ra lần trước vinh quý phi lấy ra tờ giấy kia là sao?”

Hắn và Cảnh Nhất Bích quen biết nhiều năm, sao có thể không biết Cảnh Nhất Bích tự.

A Cửu sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt, nói không ra lời, lòng bàn tay chỉ là toát mồ hôi lạnh.

Tiêu Cảnh Nhất Bích một lòng muốn phụ tá Quân Khanh Vũ, không còn hắc tâm, chân thành nhưng phân rõ. Nhưng mà, chính mình tựa hồ một lần lại một lần hại hắn, hôm nay, nàng đích xác không nên đối Cảnh Nhất Bích gần gũi quá, loại này chỉ biết đối với hắn chiều thành quấy nhiễu.

“Ngươi biết trẫm vì sao không xử trí hắn sao?”

“Vì sao?”

“Bởi vì, Cảnh Nhất Bích cùng ngươi, hắn là trẫm trợ thủ đắc lực, mà ngươi tính cái gì?” Hắn lạnh lùng cười lên, nữ nhân này tính cái gì, chưa bao giờ đưa hắn để vào mắt, hắn cần gì phải đem nàng để vào mắt.

Huống chi, nàng ngay từ đầu liền hắn an bài quân cờ mà thôi.

“Trẫm sao có thể vì như ngươi vậy một râu ria nữ nhân, mà trách phạt hắn. Huống chi...” Hắn thân thủ câu dẫn ra cằm của nàng, đem mặt của nàng tỉ mỉ quan sát một phen, ngoại trừ tái nhợt vẫn là tái nhợt, “Ngươi cái dạng này, căn bản cùng nàng tuyệt vời, thế nào có thể vào được Cảnh Nhất Bích mắt.”

A Cửu quay đầu né tránh hắn ầm ập ngón tay.

Đã từng hai lần, đều cảm thấy Quân Khanh Vũ tay, ầm ập như ngọc, kia đầu ngón tay đặt ở trên người nàng lúc, tổng có một loại không hiểu ầm ập, thẳng đến đặt nàng đáy lòng.

Thậm chí, mỗi lần thấy tay hắn, nàng cũng sẽ không khỏi nhớ tới, hắn ở hải đường điện cứu nàng tình cảnh —— ngồi xổm người xuống, cẩn thận từng li từng tí đem trúc kẹp xóa, thần tình chuyên chú.

Mà cũng chính là tối hôm qua, tay hắn vẫn như cũ ầm ập, phủ lên nàng toàn thân.

Nàng, nhẹ giọng hoán cả đêm tên của hắn.

Bên môi có một nụ cười khổ, A Cửu nhàn nhạt trả lời nói, “Cám ơn hoàng thượng nhắc nhở, thần thiếp chỉ có tự mình hiểu lấy.” Dứt lời, xoay người đi ra tây nhai, đi tới giao lộ, mới phát hiện trên tay còn nắm bắt nướng khoai lang.

Nướng khoai lang, đã nguội.

A Cửu giơ tay lên, ném tới góc.

Quân Khanh Vũ thu hồi tay, không ngờ nàng trả lời làm như vậy giòn, đột nhiên thấy có mà ăn một buồn gậy, vốn đang có châm biếm nói, lại thấy nữ tử kia đã xoay người ly khai.

Ngày thứ hai, Cảnh Nhất Bích cũng không có đến, A Cửu cũng không hỏi, Quân Khanh Vũ càng là không có đến, cũng không có hỏi.

A Cửu ở gian phòng, nhìn ngũ nương giúp nàng dạy mười mấy nữ tử, mà chính nàng thì cúi đầu, yên lặng vẽ phác thảo ở đây bản đồ địa hình.

Đêm mai, hai mươi ám vệ... Bên hông vết thương đồ là là Cảnh Nhất Bích trước đây đưa tới được, không mấy ngày nữa liền khép lại, vết sẹo cũng bắt đầu bóc ra, thế nhưng cũng không có nghĩa là khỏi hẳn.

Ngày mai, nàng có thể tránh thoát sao?

Hai ngày này, âm thầm xuất hiện hộ vệ càng ngày càng nhiều, Mộ Dung Tự Tô cũng cũng không có tới?

A Cửu cúi đầu nhìn bên hông phúc bài, đó là Cảnh Nhất Bích đưa cho nàng.

Quân Khanh Vũ nói, liền dáng vẻ của người, căn bản là không có cách nào cùng nàng so sánh với, thế nào có thể vào được ánh mắt của hắn.

Cả đời này mười một, người đã yêu những người khác sao?

Ngày kế, hoa rơi lầu cửa đã dừng đầy nhiều loại xe ngựa, để đều cơ hồ tất cả quý tộc đều đến nơi này, thậm chí còn lâu không gặp thập nhị vương gia cũng chạy tới.

Sân khấu lầu hai, mười phòng tất cả đều bị dự định, bởi vì này một ngày là, quân quốc đệ nhất mỹ nhân Tô Mi sau khi chết, lần đầu tiên có người ở trên đài biểu diễn ‘Hoa rơi nước chảy.’

Mộ Dung Tự Tô mang theo hộ vệ của hắn đã nhập tọa, biểu tình trước sau như một đạm nhiên.

Mà A Cửu như trước một bộ thiếu niên bộ dáng trang điểm, màu hồng cánh sen hoa phục, cát trắng vì lĩnh, tóc dùng bích lục cây trăm sơ được cẩn thận tỉ mỉ, thân thể thẳng tắp đứng ở hoa rơi lầu cửa.

Quân Khanh Vũ cùng Cảnh Nhất Bích cùng hạ xe ngựa, một người thân hình giống như tuyết trắng, phiêu dật linh động, dung mạo cao quý. Một người cận bích áo khoác, dung nhan tú lệ đẹp.

Biết phía sau Mộ Dung Tự Tô người đang giám thị chính mình, A Cửu đi lên phía trước, đối hai người hơi thi lễ, sau đó cùng đi vào hoa rơi lầu.

Ba người phòng vừa vặn ở Mộ Dung Tự Tô tà đối diện, giấu khai cửa sổ có thể nhìn thấy A Cửu bóng lưng, mà đối diện nàng thì lại là cái kia danh kháp thiên hạ Bích công tử, về phần trong truyền thuyết Quân Khanh Vũ, Mộ Dung Tự Tô vị trí vừa mới ngăn trở, thế nào cũng nhìn không thấy.

Ngồi xuống thời gian, A Cửu giơ lên chén trà quay đầu hướng Mộ Dung Tự Tô kính kính, sau đó mỉm cười.

Mộ Dung Tự Tô ngẩng ra, nghiêng đầu đối hộ vệ nói, “Hảo hảo nhìn chăm chăm Mai Nhị, mắt cũng không được trát một chút.”

Mấy hộ vệ lĩnh mệnh, gắt gao nhìn chăm chăm A Cửu bóng lưng.

Cũng vừa lúc đó, hoa rơi lầu ngọn đèn dầu hơi yếu lên, tia sáng tập trung vào trong đại sảnh sân khấu thượng.

Đàn tranh thanh âm đột nhiên bay tới, thấp thấp trầm trầm, giống như một nữ tử trong đêm tối cô tịch hát, sau đó, một tóc đen hồng y nữ tử xuất hiện ở sân khấu thượng, đưa lưng về phía người xem, sân khấu bối cảnh, biến hóa thành một bức cánh hoa bay tán loạn rừng hoa đào.

”Một đời giang hồ yêu, một khúc tấn bi vui mừng, cười nhân gian, tiếng đàn khô năm

Một mặt tương tư lệ, một mộng say hồng nhan, hí nhân gian, tiếng ca đảo ngược năm

Nữ tử kia thủy tay áo vung lên, cấp tốc một xoay tròn, này thủy tay áo giống như tản ra hoa bình thường, bay lượn, mà nàng thanh âm êm dịu kiều mị, làm cho người ta trầm mê.

Nhất thời, dưới đài một mảnh kinh ngạc ca ngợi có tiếng.

A Cửu cúi đầu nhấp một miếng trà, quay đầu lại, phát hiện, Mộ Dung Tự Tô ánh mắt còn trối chặt ở trên người mình.

85. Chương 85

A Cửu quay đầu hướng Mộ Dung Tự Tô gật đầu cười, phát hiện đối phương khoe miệng vừa kéo, có chút mất tự nhiên na mở rộng tâm mắt con người, sau đó nhìn về phía sân khấu.

Sân khấu thượng nữ tử, đột nhiên quay đầu, đó là hé ra cực kỳ mỹ lệ mặt, trong mắt mang theo u oán, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua mọi người.

Không trung, hoa đào bay tán loạn, nữ tử xoay tròn thân thể, vũ động thủy tay áo, giống như rơi vào thế gian tiên tử.

Liền múa dẫn đầu không là người khác, chính là ngũ nương.

Ngũ nương cúi đầu thùy con người, môi đỏ mọng khê mở, thanh âm linh hoạt kỳ ảo thê mỹ, một chốc, tất cả mọi người ngừng lại rồi hô hấp.

Hoa rơi có ý định theo nước chảy. Nước chảy vô tâm yêu rơi

Tiêu hô hấp hoa rơi nước chảy, vốn là nói một nữ tử vì đi theo người yêu, không tiếc bỏ ba thiên lý mà đến, lại là, hoa rơi có ý định, nước chảy vô tình.

Lúc này, ngũ nương hai tròng mắt rung rung, nhìn về phía A Cửu này nhất phương. Chống lại cái ánh mắt kia, A Cửu ngẩn ra, năng kỹ thuật nhảy ưu mỹ, đi lại cùng đêm đó Quân Khanh Vũ nhảy giống nhau như đúc.

Chỉ là bất đồng chính là, ngũ nương mặc dù nhảy thật là tốt, lại không có đêm đó nhìn Quân Khanh Vũ ý cảnh.

Đêm đó, A Cửu tựa hồ thực sự thấy được một nữ tử, một thân một mỗi gió êm dịu trần duỗi theo người yêu của mình, bền gan vững chí, không tiếc thiên lý. Không tại sao, chỉ là vì nhìn nữa kia ly biệt người yêu liếc mắt một cái.

A Cửu quay đầu lại, lặng yên nhìn Quân Khanh Vũ, phát hiện ánh mắt của hắn cũng ngưng rơi vào sân khấu thượng, màu tím con người như ám dạ đầm thủy, yên lặng không có một tia gợn sóng.

Nhưng mà, hắn thon dài đẹp ngón tay, lại là nắm chặt đã lạnh cả người cái chén .

Cảnh Nhất Bích ánh mắt cũng có vẻ có chút mất tự nhiên, thậm chí sẽ không có nhìn một chút sân khấu.

Lúc này, hoa rơi nước chảy mang đến, ngũ nương kiễ đầu ngón chân, thân thể ở tại chỗ như phiên hồng liếc mắt một cái xoay tròn, theo nàng tốc độ càng lúc càng nhanh, kia hồng sắc y sam đường như như phần phật thiêu đốt đại hỏa, bối cảnh âm nhạc cũng trong nháy mắt biến thành càng thê lương tiếng tỳ bà.

Cuối cùng nàng tiếng tỳ bà lú lo mà chỉ, thân thể nàng phủ phục trên mặt đất, không bao giờ nữa động.

Hoa rơi nước chảy trung, cái kia vì yêu truy tìm chính là nữ tử, cuối cùng ở chết ở một hồi đại hỏa trung.

Toàn bộ hoa rơi lâu một mảnh tĩnh mịch, mọi người, đều ngưng mắt nhìn sân khấu thượng ‘Tử’ đi nữ tử, trong mắt đều lộ ra tiếc hận thần sắc, vắng vẻ trong không khí, thậm chí là có người nhìn thấy cuối cùng cảm động khóc, Mộ Dung Tự Tô thở dài một hơi.

Cúi đầu cảm lấy cái chén, nhìn nữa hướng A Cửu phương hướng, phát hiện nàng vẫn ngồi ở vị trí, mà vũ đã hoàn tất.

Mộ Dung Tự Tô lộ ra vẻ thất vọng vẻ, vũ đạo đã xong, ngày đó hắn nói, hắn đến chỉ nhìn này vũ đạo, nếu như A Cửu không thể tự mình đem thiệp mời đưa tới, đó chính là thất bại.

Trà có chút lạnh, Mộ Dung Tự Tô, ánh mắt như cũ không ly khai A Cửu, không biết vì sao làm cho này sao thất vọng, hắn nhưng thật ra rất chờ mong thiếu niên này có thể thành công.

“Đi thôi.”

Hắn muốn đứng lên, đỉnh đầu ánh đèn đột nhiên minh sáng lên, sau đó lóe ra một phen, lại ám xuống, cuối cùng, toàn bộ sân khấu, như tự đầy dạ minh châu như nhau ánh sáng ngọc chói mắt.

Hoa rơi lâu tất cả người xem đối đều hơi kinh hãi, đang tò mò chuyện gì xảy ra lúc, một trận cực kỳ tiết tấu mà vui thanh âm theo trên đài truyền đến.

Thanh âm này, không phải yếu ớt dàn tranh, không phải thê lương tỳ bà, mà là chuông ngân phiến tương hồ đánh, phát ra thanh âm, dễ nghe êm tai, tràn đầy lực lượng cùng vui.

Thanh âm này, cùng vừa hoa rơi nước chảy tuyệt nhiên tương phản.

Mộ Dung Tự Tô đứng ở vị trí, hiếu kỳ nhìn về phía sân khấu, lúc này, không biết từ nơi nào đi ra hơn mười nữ tử, các nàng mặc thống nhất áo màu đỏ, kia y sam không phải hàng thêu Quảng Đông quần dài, mà là Tây Vực dân tộc trang phục, quần thụng chân, lộ ra một đoạn eo thon nhỏ, trắng nõn cánh tay thượng lộ vẻ chuông, cái khăn che mặt che mặt, lộ ra một đôi song đẹp mắt.

Các nàng chỉnh tề sắp hàng đi ra, mỗi đi một bước, vòng eo liền gãy dựa một phen, mà kia có nhiều tiết tấu tiếng chuông liền như vậy truyền đến, dưới đài người xem tình tự trong nháy mắt bị những cô gái này làm tức giận mặc, cùng vui tiếng chuông mang động, hoàn toàn quên hoa rơi nước chảy mang đến bi thương.

Cuối cùng bọn nữ tử hình thành một vòng tròn bao vây lại, giơ cao cánh tay, đồng thời, bối cảnh vui tiếng chuông cũng nghe xuống.

Toàn bộ hoa rơi lâu một mảnh yên tĩnh, người xem không kháng cự được đứng lên, thân dài quá cổ, nhìn đám kia nữ tử phía sau ngăn trở cái gì.

“A a a...”

Trúc địch, nhị hồ, đàn tứ, trống con, chuông đồng thời vang lên, tiết tấu càng vui, thiêu đốt đại gia thần kinh cùng tế bào.

Hơn thế đồng thời, những cô gái kia nhất nhất tản ra, sân khấu thượng, một thiếu nữ tươi đẹp ngọt thanh âm truyền đến.

“Là ai, tổng người tới đến bên cạnh ta?”

“Là kia, tròn tròn trắng sáng, trắng sáng.”

Lúc này, người xem mới phát hiện, sân khấu ở giữa nhất, đứng một mang theo cái khăn che mặt hoàng y thiếu nữ.

Hoàng sắc tương tinh phiến đủ thất lưng sa khăn che khuất tóc của nàng, lộ ra mang theo châu phiến tròn bóng trán, cùng một đôi ẩn tình lại quyến rũ, lại thoát nhìn hồn nhiên hai tròng mắt.

Cái khăn che mặt hạ mặt như ẩn như hiện, giơ lên cao cánh tay cũng mang theo kim phiến, thậm chí, kia đẹp mười ngón đều mặc chuông.

Lỏa lồ thất lưng bụng chuế đầy chuông, trắng nõn da thịt như ẩn như hiện, nàng một bên hát ca, một bên dẫn phía sau nữ tử gãy dựa mềm dẻo vòng eo đi ra đến.

Lúc này, người xem mới phát hiện, nàng không có mặc hài, xinh xắn tinh mỹ hai chân, cũng tất cả đều là chuông, giẫm nát kia hồng sắc trên thảm, xích - lỏa mỹ tức trong nháy mắt kích thích sở hữu người xem cảm quan.

“Là ai, tổng người tới đến bên cạnh ta?”

“Là kia ánh sáng ngọc tinh quang, tinh quang.”

Nàng thanh âm nhiệt tình không bị cản trở, lửa kia nóng vũ đạo, cùng giấy dựa vòng eo, tiết tấu vui chuông, làm cho người ta các nhớ lại hoang mạc trên, kia đón gió phấp phới hoa hướng dương.

“Là kia rách sơn tuyền, rách sơn tuyền, rách sơn tuyền.”

“Ta tượng kia mang theo giọt sương cánh hoa, cánh hoa, cánh hoa, ngọt ngào đem người không muốn xa rời, không muốn xa rời.”

Thiếu nữ mặt mày mỉm cười, nhìn người xem, thanh âm vang vọng thật hoa rơi lâu, ngọt di người.

Thiên Trúc thiếu nữ cùng hoa rơi nước chảy như nhau, đều là biểu đạt tình yêu ca khúc. Đây thủ từ khúc, làn điệu vui, cảm tình phong phú, biểu đạt này một thiếu nữ nhiệt tình mà chấp nhất, lớn mật dũng cảm, hơn nữa thập phần chi trắng ra biểu đạt của mình tình yêu.

Tại đây cái niên đại, không có người nên như vậy trắng ra, cũng sao có người dám thật dũng cảm, mà lúc này nữ tử này, mặc dù đang hoa rơi lâu hát ra bài hát này, nhưng là của nàng đẹp hai tròng mắt, cùng tiếng ca hoàn toàn không có gió trần vị đạo, chỉ có thiếu nữ độc hữu lãng mạn cùng hồn nhiên.

Mà hết thấy này, là ở thanh lâu vô pháp nhìn thấy, do đó lớn hơn nữa kinh diễm tất cả người xem.

Mộ Dung Tự Tô ngồi ở vị trí, đáy mắt hiện lên một tia kinh diễm, thậm chí còn bên cạnh Quân Khanh Vũ cùng Cảnh Nhất Bích đều dùng ngạc nhiên mắt nhìn sân khấu, nhất thời cũng không có kịp phản ứng.

“A... , sa ô, sa ô, sa Riva...”

Thiếu nữ ngón tay niệp khăn che mặt, hơi hiện ra ngượng ngùng, dẫn bạn nhảy, đi xuống sân khấu, đi tới trong đám người.

Thân hình, như đẹp thiên nga, vui khiêu vũ, trên người chuông để nghe vang vọng toàn bộ hoa rơi lâu.

Khán giả tình tự bị bày người trung khiêu vũ linh động thiếu nữ mang động, mọi người đều theo nàng kỹ thuật nhảy, cùng tiếng ca, theo vị trí kích động đứng lên, đánh nhịp, liên thanh trầm trồ khen ngợi.

Nàng hát ca, đi tới khách nhân trước mặt, kéo bọn họ tay, đối với bọn họ thần tình vui mừng hát, chờ khách nhân kích động muốn kéo nàng lúc, nàng thân thể linh xảo xoay tròn, nếu như tình linh bình thường né ra, rơi vào một người khách nhân trước mặt.

Cứ như vậy, nàng mang theo bọn nữ tử nhảy lần lần một mỗi góc, sau đó chân thành lên lầu.

Tiết tấu càng phát ra vui, toàn bộ hoa rơi lâu, tựa hồ cũng vì vậy tinh linh bàn thiếu nữ mà tồn tại.

Thiếu nữ độc hữu tha hương yếu ớt truyền đến, thiếu nữ tiếng ca càng ngày càng gần, Quân Khanh Vũ chậm rãi ngừng đầu, thấy nàng đã đi tiến.

Đôi mắt thần tình mà mang theo đẹp đẽ, đáy mắt có làm cho người ta khó có thể dời mở mắt huyền màu lóa mắt, đẹp mày, thướt tha thân thể, thậm chí tiếng ca.

Ở nữ tử đi tới bên người, tượng đối những khách nhân khác như nhau, kéo hai tay hân lúc.

Quân Khanh Vũ ngực không hiểu căng thẳng, chỉ cảm thấy, đầu óc trống rỗng, chỉ có nàng trong sáng cười.

A Cửu kéo Quân Khanh Vũ tay, ngừng mắt nhìn hân, “Là ai, đem người đưa đến bên cạnh ta?”

“Là kia tươi đẹp trời xanh, tươi đẹp trời xanh.”

“Ta nguyện dùng kia xông mẫn ngây thơ tâm nguyện, thật sâu đem người, đem người yêu say đắm, yêu say đắm.”

Yêu say đắm hai chữ dường như đối với hân mắt chú ngữ một phen, thậm chí quên chính mình khiết phích chán ghét người lạ đụng chạm, hân trở tay lôi kéo, muốn muốn chạy trốn hướng Cảnh Nhất Bích thiếu nữ kéo hồi bên cạnh mình, một cái tay khác phúc chiếm hữu nàng mặt.

86. Chương 86

Thiếu nữ so với cái khác bạn nhảy đều mặc được ít, sa mỏng bọc ngực, lộ ra ẩn ở cái khăn che mặt hạ như cũ trắng nõn xương quai xanh cùng cổ, nàng cánh tay ngọc lộ ở trong không khí, thon dài mà mỹ lệ, vòng eo cũng lỏa lồ, bất quá chuế đầy chuông cùng mảnh nhỏ, chỉ là ẩn ẩn có thể nhìn thấy đáng yêu rón.

Thân thể nàng dị thường nhu nhien, bởi vì khiêu vũ cùng hát, thân thể như lửa bình thường nóng hổi chước tay, còn nổi lên mỏng mồ hôi, tản ra thiếu nữ đặc biệt hương khí.

Thiếu nữ đẹp trông mắt thật sâu ngưng hẩn, tiếng ca như trước không ngừng, phía sau bạn nhảy tiết tấu không có chút nào thông thả.

Trái tim theo nàng nhiệt độ cơ thể cùng tiếng ca hỗn loạn nhảy lên, ở nàng lên sân khấu lúc, nàng mỗi một ánh mắt cùng kỹ thuật nhảy thật sâu hấp dẫn hẩn.

Liên “Thật sâu đem người yêu say đắm, yêu say đắm.”

Hẩn cực nhỏ như thế không bị khổng chế, ngón tay muốn xốc lên nữ tử cái khăn che mặt.

Nữ tử kia tay vừa nhấc, bấm ở tay hẩn, lúc này, hẩn mới giật mình kỳ phát hiện, nữ tử tay, phi thường đẹp, mười ngón như ngọc, móng tay phần nhọn như nổi trên mặt nước trân châu.

Tiêu đang ở hẩn thất thần thời gian, nữ tử kia cúi đầu phục ghé vào lỗ tai hẩn, chậm rãi đọc nhẩn rõ từng chữ nói, “Quân Khanh Vũ, như người vậy, sẽ yêu của ta.”

Nàng từng chữ rõ ràng, mang theo hoặc người yêu - mị.

Trong lúc nhất thời, phảng phất là một nhiếp hồn yêu tinh nói ra nói.

Quân Khanh Vũ cả kinh, cảnh giác ngẩng đầu, ở nữ tử đẹp xinh đẹp trong trông mắt, nhìn thấy một tia thắng lợi giảo hoạt.

Kia một tiếng, Quân Khanh Vũ... Trên thế giới này, còn có mấy người dám gọi thẳng tên của hẩn, mà còn có mấy người, có xinh đẹp như vậy tay.

Màu tím con người xẹt qua khó có thể tin, kinh ngạc, lập tức là tức giận cùng xấu hổ và giận dữ.

A Cửu đẩy ra Quân Khanh Vũ, vòng eo nhẹ nhàng đóng đưa, chuông vui đánh, một xoay tròn, nàng đi tới Cảnh Nhất Bích bên người.

Tay cầm ở hẩn lúc, cảm thấy Cảnh Nhất Bích lòng bàn tay ra mồ hôi, nhìn ánh mắt của nàng mang theo nàng vô pháp nhìn thấy hiểu ý tứ, thần phục lúc, lại có thương hại.

Cảnh Nhất Bích cũng nhận ra nàng tới, ở nàng xuất hiện ở sân khấu lúc, hẩn liền đã nhận ra.

Bởi vì ngày ấy, nàng hướng hẩn muốn một vài thứ, trong đó, thì có chuế ở bên hông chuông.

Mai Nhị... Thiếu nữ ra khỏi phòng giữa, Quân Khanh Vũ này mới hoàn toàn kịp phản ứng, sắc mặt tái xanh, đáy mắt tức giận quay.

“Cảnh Nhất Bích, đây là nàng?” Cái chén trong tay, lúc này bị bóp nát.

Nhìn nàng ôm ở bên ngoài vòng eo, cánh tay, còn có hai chân, còn có nghĩ đến vừa nàng thể nhưng kéo mỗi người đàn ông khiêu vũ, đối với bọn họ mỉm cười hát, Quân Khanh Vũ huyết thái dương liền thành thạch thẳng nhảy, .

Ước gì đêm nay mau một chút kết thúc.

Thiếu nữ, xích mỹ tức, giẫm vũ bộ, nhất nhất nhảy qua trên lầu phòng, lúc này, hoa rơi lầu tình tự đã sớm ở nàng ca vũ dưới, sôi trào lên.

Mỗi lần nàng xoay tròn một chút, hoặc là lắc lư chuông, người xem liền tiếng hô một mảnh.

Thậm chí, có người cũng theo hợp hát lên.

“Là ai, đem người mang đến bên cạnh ta?”

“Là kia tươi đẹp trời xanh, trời xanh.”

“... Thật sâu đậm người yêu thương.” Chuế chuông là ngón tay, ôn nhu phát quá Mộ Dung Tự Tô bốn hộ vệ mặt, A Cửu chú ý tới, này thị vệ mặt nhất thời hơi, thân thể mất tự nhiên run lên một cái.

Trông mắt cười đến càng tươi đẹp, sau đó nhìn về phía Mộ Dung Tự Tô.

Có thể, Mộ Dung Tự Tô vĩnh viễn đều nghĩ không ra, Mai Nhị sẽ lấy phương thức như thế, đi tới trước mặt hắn.

Vì phân tán lực chú ý, cái khác bạn nhảy đều xuống lầu, tiếp tục ở sân khấu thượng nhảy, chỉ có A Cửu, giảm nhịp, lưu tại Mộ Dung Tự Tô trước mặt.

Đối phương nhìn ánh mắt của nàng, không chút nào che giấu ca ngợi cùng kinh diễm.

Thậm chí, ở nàng xoay tròn thân thể hướng hắn vươn tay lúc, đối phương một phối hợp giữ nàng lại, sau đó dụng lực, chậm rãi nắm chặt.

Như vậy ngay thẳng mà nhiệt tình thiếu nữ, ai cũng không cách nào cự tuyệt, bất kể là nàng tươi đẹp cười, vẫn là kia mê người vũ đạo, thậm chí là kia dễ nghe tiếng ca.

Thấy thiếu nữ cũng không có lý khai ý tứ, Mộ Dung Tự Tô trên mặt hiện lên một tia kinh hãi.

Bọn thị vệ liếc mắt nhìn Quân Khanh Vũ chỗ sương phòng, sau đó vì chủ tử của mình buông xuống màn, A Cửu bị kéo, nhu thuận ngồi ở Mộ Dung Tự Tô bên cạnh.

Dưới lầu, ca vũ không ngừng, lại cái khác nữ tử thay thế A Cửu chọn vũ, dẫn dắt rời đi ánh mắt của mọi người.

Thiếu nữ bởi vì khiêu vũ thân thể nóng rực, hơi thở phì phò, đẹp hai trông mắt lại là mỉm cười ngóng nhìn hắn.

Chưa bao giờ từng muốn đến, ở phong trần hoa rơi lầu, thậm chí có như vậy đặc biệt thiếu nữ khác.

Hắn hai mươi có tam, ở Sở quốc quý vì tam hoàng tử, nhưng vẫn cũ chưa sách phi.

Thiếu nữ tiếng ca là đang tìm người yêu, mà cuối cùng, một mình lưu tại bên cạnh hắn.

“Vì sao ở lại ta đây nhỉ?” Hắn cười hỏi, tay không có buông thiếu nữ ra mềm mại tay.

Trên người nàng có một loại không bị cản trở, có một loại nhiệt tình, có một loại làm cho không người nào pháp thoát khỏi mê hoặc.

Xinh đẹp mà hồn nhiên.

“Bởi vì, công tử đặc biệt.”

“Vậy người nguyện ý theo ta đi?”

A Cửu cười mà không ngữ, tựa hồ là cam chịu.

“Người là người biết ta là ai?”

A Cửu gật gật đầu.

Mộ Dung Tự Tô hơi kinh hãi, lại lần nữa nắm chặt tay nàng, “Như vậy rất tốt, người biết thân phận ta, kia mang người đi, càng phương tiện.”

Ngăn trở màn, bên ngoài cơ hồ thấy không rõ tình cảnh bên trong.

A Cửu cười rút về bị Mộ Dung Tự Tô tay, chống cằm đẹp để nhìn hắn, “Thế nhưng, công tử, ta chỉ là tới tặng đồ, cũng không thể đi theo người.”

“Đồng tây? Thứ gì đó?”

A Cửu tay đưa về phía bộ ngực, theo khóa trong lồng ngực rút ra kia thiệp mời, hướng Mộ Dung Tự Tô trước người vừa để xuống.

Ngón tay chụe chuông, ở hồng sắc thiệp mời phụ trợ hạ, càng thêm tinh tế xinh đẹp tuyệt trần, giống như xanh nhạt, làm cho người ta sinh thương.

Liếc mắt một cái liền nhận ra kia thiệp mời, Mộ Dung Tự Tô sắc mặt ngẩn ra, kinh ngạc nhìn về phía Quân Khanh Vũ gian phòng, phát hiện Mai Nhị vẫn là ngồi ở vị trí.

Cuối cùng rơi vào thiếu nữ trước mắt trên người, kinh ngạc chỉ chốc lát, đáy lòng thậm chí có không hiểu thất lạc.

Tươi cười tiệm cay đắng, “Vì thế, người chỉ là đến tổng này thiệp mời .”

Tinh linh bình thường câu người thiếu nữ, nhiệt tình biểu lộ, nhưng chỉ là hao hết tâm tư đến tổng này thiệp mời.

Này có phải hay không mới gọi hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình?

Ai đem người đưa đến bên cạnh ta? Này ca từ, làm cho làm cho Mộ Dung Tự Tô tâm tình trong nháy mắt hạ.

Tay, cầm lên thiệp mời, còn mang theo hoàng y thiếu nữ nhiệt độ cơ thể, Mộ Dung Tự Tô có chút tự giễu.

Chính mình cũng quạnh quẽ người, nhưng không nghĩ đến quân quốc, bị một khiêu vũ xa lạ thiếu nữ rối loạn tâm trí,

“Người đưa tới thì đã có sao?” Hắn cười lạnh, đáy mắt có lãnh khốc ý, “Ta lúc trước yêu cầu là, muốn Mai Nhị tự mình đưa tới. Hắn thắc người đưa tới, căn bản là không phù hợp quy củ.”

A Cửu nhẹ cười ra tiếng, thanh âm dễ nghe êm tai, Mộ Dung Tự Tô đang tò mò, người thiếu nữ này vì sao như vậy cười, gương mặt liền thấy, cái khăn che mặt theo trên mặt nàng chậm rãi chảy xuống.

Đó là hé ra quen thuộc mà lại phi thường xa lạ mặt.

Quen thuộc chính là, hắn gặp qua trong mắt nàng tự tin mà không ky cười, quen thuộc là, nàng khi cười, khóe môi hơi vung lên, mặt mày mang theo mỉa hoặc, quen thuộc , ngũ quan cũng như này tinh xảo.

Mà xa lạ, gương mặt này lúc này có gan khiếp người tâm hồn kinh diễm vẻ đẹp, mỉm cười song đồng, biếng nhác ánh mắt, xinh xắn mũi như ngưng môi đỏ mọng, tuyệt diễm thiên hạ, khuynh quốc khuynh thành, chim sa cá lặn, đều ở nữ tử lúm đồng tiền hạ mất đi thuyết phục lực, thấy Mộ Dung Tự Tô góc vị trí, thật lâu phản ứng không kịp.

“Tam hoàng tử, Mai Nhị cũng không có nói lời, chính là bản thân tự mình đem thiệp mời tổng trên tay người .”

A Cửu mặc dù cười, thế nhưng khôi phục bình thần, vẫn như cũ quang thải đoạt người, có một loại lãnh lệ vẻ đẹp.

“Người... Là nữ tử?”

Mai Nhị hai chữ như nước lạnh như nhau hắt ở tại Mộ Dung Tự Tô trên người, làm cho hắn toàn thân một giật mình.

“Mai Nhị lại nói mình không phải là nữ tử?”

A Cửu cầm lấy cái chén, cạn nhấp một miếng.

“Sao có thể?” Mộ Dung Tự Tô kịp phản ứng, nhìn nữa Quân Khanh Vũ gian phòng, cái kia Mai Nhị còn ngồi.

“Tam hoàng tử không cần nhìn . Đó là giả Mai Nhị.”

Ở ngũ nương khiêu vũ thời gian, nàng đích xác còn đang, cho là, đương ngũ nương cuối cùng một màn lúc, nàng đã lặng yên ly khai.

“Người!” Bị người lừa dối, đùa bỡn, trong lòng vốn nên tức giận, mà Mộ Dung Tự Tô đi là bất đắc dĩ cười cười, tựa hồ không biết đem cô gái trước mắt thế nào làm là hảo.

Thậm chí, trong lòng không hiểu vừa mừng vừa sợ.

“Đã như vậy, kia bằng hữu của người tới rồi sao?”

Sự đã thành kết cục đã định, trong lòng hắn đã có chọn người, mặc kệ nhân thân kia bí người có thể không tránh thoát hai mươi danh thị vệ chặn giết, hắn đồ hội cùng Quân Khanh Vũ hợp tác.

“Nàng tới là tới. Thế nhưng, còn phải thỉnh tam hoàng tử phối hợp một chút.”

Nói, A Cửu ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói mấy câu, Mộ Dung Tự Tô sắc mặt trong nháy mắt thay đổi kỳ biến, trầm tư chỉ chốc lát, mới đáp ứng.

Quân Khanh Vũ sớm sẽ chờ không nhịn được, nếu không phải Cảnh Nhất Bích kéo , hắn đã theo vào Mộ Dung Tự Tô phòng, đem nữ tử kia đẩy ra ngoài.

Nhiên mà ngay tại lúc này, Mộ Dung Tự Tô gian phòng xuất hiện một trận động, một bóng đen cấp tốc thoát ra, ôm hoàng y thiếu nữ phá vỡ cửa sổ, nhảy xuống hoa rơi lâu.

“Mai Nhị!”

87. Chương 87

Mộ Dung Tự Tô đứng ở trước cửa sổ, nhìn kia ám vệ ôm A Cửu nhảy xuống lâu, trong lòng đột nhiên có một loại bất an.

Nữ tử kia chúi chuông đẹp ngón tay, nhẹ nhàng phát quá hắn đã uống chén trà, nàng lông mi nhẹ thùy, ở tình xảo trên mặt lộ ra hai đạo mị hoặc bóng mờ.

Bọn họ ước định rất đơn giản, hoa rơi lâu phía dưới là để đồ chính thủ nhai đạo, chỉ cần nàng vị bằng hữu kia có thể từ nơi này nhi xuất phát, an toàn đến tây nhai, kia cuối cùng hạng nhất khảo nghiệm liền thành công.

Đương nhiên, ở nơi này hai con đường, đã sớm bí mật hai mươi danh cao thủ.

Liền hoàng y thiếu nữ, dừng một chút, nâng mắt thấy hắn, đáy mắt tiêu ý cùng kia trương khiêu vũ lúc tài năng muốn đẹp để hoàn toàn bất đồng, là một loại lãnh lệ.

Một khắc kia, Mộ Dung Tự Tô trong lòng ngăn ra, làm hoàng tử, ám phía cũng có một nhóm lãnh khốc sát thủ.

Mà này tươi đẹp thiếu nữ, đáy mắt cảm xúc, thế nhưng hắn cảm thấy so với sát thủ kia còn lãnh khốc.

Tiêu yêu cầu của nàng rất đơn giản, vị bằng hữu kia đã ở dưới lầu chờ, chỉ cần người của hắn, mang theo nàng xuống lầu, kia khảo nghiệm bắt đầu.

Cửa sổ đánh vỡ trong nháy mắt, trước hết kịp phản ứng Quân Khanh Vũ, Cảnh Nhất Bích nghe tiếng cả kinh, mới nhìn đến Quân Khanh Vũ thân thể chợt lóe, ra kia gian phòng, chạy thẳng tới ngưỡng mộ dung Tự Tô chỗ ấy.

“Hoàng thượng.” Trên hành lang Hữu Danh xem tình hình không đúng, vội đuổi theo.

“Mai Nhị bị người mang đi.”

Thanh âm lộ ra mấy phần lo nghĩ, Quân Khanh Vũ theo mắt khác một cánh cửa sổ hộ, nhảy xuống.

Mộ Dung Tự Tô thấy tình thế không đúng, cũng theo cửa sổ nhảy xuống hoa rơi lâu, rơi vào bên ngoài hắc trong ngõ hẻm.

Nhưng mà, bên ngoài căn bản cũng không có cô gái kia thân ảnh, thế nhưng, trong không khí lại có ả ả mùi máu tươi.

Mộ Dung Tự Tô cúi đầu vừa nhìn, dưới chân một bãi đỏ sẫm máu, vội đuổi theo, phát hiện trong góc có một bộ hoàng sắc y sam, còn có nữ tử trên tay trên lưng chuông chuế phiến.

Mà cách đó không xa, vừa cái kia ám vệ khí tức yếu ớt nằm trên mặt đất, áo khoác đã bị người nhỏ đi.

Vai trái phía dưới vết thương chính ồ ồ mao máu, một đao ở giữa muốn hại, thế nhưng, nhìn kỹ, người nọ tựa hồ lại thủ hạ lưu tình, cũng không có muốn ám vệ tính mạng, vì thế một đao kia lại lệch khỏi quỹ đạo trái tim.

Nhặt lên kia một thân hoàng sắc vũ y, còn giữ cô gái kia độc hữu nhiệt độ cơ thể, Mộ Dung Tự Tô giật mình kinh hãi, vội ven đường đuổi theo, nhìn thấy trên nóc phòng, một nhỏ nhắn xinh xắn thân ảnh như mèo như nhau xẹt qua.

Lúc này, ẩn núp ám vệ đã xuất động, không trung, vài đạo tuyết trắng kiếm như tia chớp như nhau hướng kia A Cửu tập kích mà đến.

Sắc bén kiếm khí theo bên tai xẹt qua, A Cửu gian nan né tránh, bên tai tóc lại bị tước mất mấy cây, đứng lại phát hiện cách đó không xa đứng ba hắc y nam tử.

Ba người kia tốc độ, so với nàng chậm không được bao nhiêu, hơn nữa liền hình thể đến xem, nàng cũng không phải đối thủ.

Dù sao mục tiêu là tây nhai, chỉ cần tránh thoát những người này, mau chóng đến nơi đó, nhiệm vụ kia liền hoàn thành.

Trong tay đồng thời bay ra tam đem máu lượng chủ thủ, thừa dịp ba người kia tránh né chi tức, A Cửu một xoay người, nhảy xuống nóc nhà, nhảy vào trong đám người.

Nhưng mà, vừa mới rơi xuống đất, trên lưng đột nhiên đã bị đòn nghiêm trọng, quay đầu lại, nhìn thấy Mộ Dung Tự Tô đuổi theo, mà xung quanh, chớp động bóng người làm cho A Cửu trong lòng có chút bất an.

Mộ Dung Tự Tô đứng ở cách đó không xa, trong tay chậm rãi giật lại một cây trường cung, cách đoàn người, A Cửu cơ hồ có thể nghe thấy kia dây cung giật lại thanh âm.

A Cửu vuốt đau nhức vai, nhìn bên cạnh dày đặc khu dân cư, nếu như không có nhớ lầm, này mấy cái ngõ nhỏ, có thể đi ngang qua đến tây nhai.

Cũng vào lúc này, không trung có hồng sắc bóng dáng xẹt qua, A Cửu ngẩng đầu nhìn lên, kia hồi lâu không gặp bạch ngọc mặt nạ người thế nhưng cũng đứng ở cao lầu chỗ cùng Quân Khanh Vũ giao thủ.

Đây là cái gì tình huống?

A Cửu không rõ ràng lắm Quân Khanh Vũ thế nào truy đi ra, cũng không biết kia người đeo mặt nạ vì sao lại xuất hiện.

Thua tự hỏi, nhìn tới gần người, cùng sắp thoát huyền tên.

Cẩn rằng một cái, A Cửu chui vào dày đặc ngõ nhỏ.

“Tịch thu cho ta.”

Ở nhặt được kia bộ y phục lúc, Mộ Dung Tự Tô cảm thấy đáy lòng có cái gì đang thiêu đốt, đây không phải là một hồi sinh tử trò chơi, mà là một hồi phác bắt trò chơi.

Ở ngay từ đầu, là mình rơi vào rồi cô gái kia cạm bẫy, thế nhưng kết quả chưa ra, thắng bại chưa phân, bắt được ‘Nàng’ cường lực không thể thắng được giết nàng.

“Ngõ nhỏ không có người ra.”

Ám vệ tiến lên đây đưa tin, Mộ Dung Tự Tô vi hơi hí mắt ra, “Phân công nhau vào phòng giữa lục soát.”

Trong hẻm nhỏ, có người thét to mất quả, người không nhiều, có chút lạnh lạnh, trong ngõ hẻm thỉnh thoảng có chó sủa, còn bí mật mang theo từ xưa giọng hát cùng nhị hồ.

Tận cùng bên trong, nguyên lai còn có một cũ nát sân khấu kịch, mấy lão nhân vẽ vẽ mặt hát từ khúc, mấy đứa con cũng hiếu kỳ nghe, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười.

Mộ Dung Tự Tô đứng ở vừa ra dân cửa phòng, sau đó xoay người tiến vào, một cước đá văng duy nhất gian phòng.

“Ân...”

Nam tử quái dị làn điệu truyền đến, tựa thống khổ, tựa hưởng thụ.

Mộ Dung Tự Tô khẽ nhíu mày, tiến lên, xốc lên chân trên giường, một vẻ mặt mặt một bả nam tử cuồng quật dắt cái chén, hô to, “Người... Người làm cái gì?”

Nam tử phía sau, cũng ẩn núp một nữ tử, phi tóc tán, kỹ gần toàn - lỏa.

“Có thể có thấy một người bịt mặt quá khứ?”

“Không có, không có.”

Nam tử run run nói, ngăn trở nữ tử thân thể, không ngừng run rẩy.

Mộ Dung Tự Tô một phen đem phía sau hấn nữ tử đẩy ra ngoài, sau đó giơ lên nữ tử kia mặt.

Được cho thanh lệ khuôn mặt, cái yếm hạ ẩn ẩn có thể thấy được tốt hơn vóc người.

Mà cặp kia, bị ép nhìn ánh mắt của hấn, có làm cho đau lòng người cùng thương hại khủng hoảng cùng sợ hãi, thân thể thân thể cũng bị dọa đến lạnh lẽo.

Thả nữ tử kia, thuận tay xả ra hé ra thăm quá đắp trên người nàng, Mộ Dung Tự Tô ánh mắt rơi vào gian phòng mở bệ cửa sổ thượng, phát hiện mặt trên có thật nhỏ vết chân.

Chẳng lẽ từ nơi này chạy?

Xoay người muốn đuổi theo, trong tử thậm chí có kỷ không thể nghe thấy tiếng khóc.

Một cước dùng sức đá văng kia ngăn tử, kịch liệt tiếng vang sau, một bị ngăn miệng, cũng thân thể toàn bộ xích - lỏa nữ nhân lẫn đi ra.

“Nương tử, nương tử, van cầu người buông tha nương tử của ta.”

Trên giường kia nam nhân một chút đánh tới, ôm Mộ Dung Tự Tô chân quỳ trên mặt đất.

Mộ Dung Tự Tô quay đầu lại, trước kia kia mặc cái yếm nữ tử sớm đã không có hình bóng, chỉ có hé ra da người ném ở trên giường, nhìn nữa dưới giường, còn có hấn ám vệ y phục.

“Hảo người Mai Nhị!”

Mộ Dung Tự Tô hung hăng đem người nọ da cùng y phục vứt trên mặt đất, lại là không ngờ, nữ nhân kia thể nhưng sẽ dịch dung.

A Cửu bọc thăm, xích hai chân tổn sức ở trong ngõ hẻm chạy vội, mới từ kia một trốn, tránh được một phần ám vệ, thừa dịp hiện tại cái khác các cũng không có đem nàng nhận ra, chỉ có lấy trăm mét chạy nước rút tốc độ, chạy về phía tây nhai.

Nhiên mà ngay tại lúc này, lại là mấy hộ vệ từ trên trời giáng xuống, chắn A Cửu trước người.

A Cửu thoáng nhìn bên cạnh có một gia tiệm may, lập tức vọt vào, sau đó bên trong truyền đến cô nương tiếng thét chói tai.

Trận này tranh đấu không thể tránh né, thể nhưng, nàng tổng là không thể thân thể trần truồng cùng bọn họ đánh đi.

Hoa loạn bắt nhất kiện nam sam buông lỏng khoác lên người, vừa mới dùng vải vụn che khuất mặt, một thi thể liền đập vào dưới chân.

Hắc bào người đeo mặt nạ, quỷ mị đứng ở cửa, hấn trường kiếm trong tay, chiếu đỏ tươi máu.

“Người là tới giết ta ?” A Cửu rất nhanh khôi phục trấn định, nhìn kia người đeo mặt nạ.

“Ta là tới cùng người nói điều kiện .”

Người đeo mặt nạ thanh âm, có vẻ thập phần trống rỗng, như theo địa phương xa xôi bay tới.

“Điều kiện, điều kiện gì?”

“Ta cho người ngăn trở những người này, người thuận lợi đi vào tây nhai. Sau khi chuyện thành công, ta biết, Quân Khanh Vũ sẽ giúp đỡ Mộ Dung Tự Tô leo lên hoàng vị, Sở quốc đại khái. Vì thế, ta hi vọng các người phụ gia một điều kiện.”

“Người nói?”

Nàng cũng là chưa bao giờ sẽ lãng phí tài nguyên người, huống chi, lúc này cùng hấn gây thù hằn, có hại chính là mình. Hơn nữa, hai mươi ám vệ khảo nghiệm, nàng chưa nói với bất luận kẻ nào, người này là làm sao mà biết được? Hấn lại không giống như là Mộ Dung Tự Tô người.

“Mộ Dung Tự Tô nhất định phải hủy bỏ đối Nguyệt Ly người thập đại cực hình, đồng thời thả ra giam ba nghìn Nguyệt Ly người.”

A Cửu hơi nhíu mày, lần trước theo Quân Khanh Vũ cùng Cảnh Nhất Bích đối thoại trung, biết những người này là Nguyệt Ly phục -.

Nàng không ghét những người này, trái lại vẫn là thương thức, vì tự do cùng tôn nghiêm mà chiến đấu người, vĩnh viễn đều đáng giá kính phục.

“Người cho rằng, người cứ như vậy giúp ta một chút, Quân Khanh Vũ bên kia sẽ thỏa mãn người đưa ra điều kiện này, tựa hồ có chút hoang đường.”

“Đương nhiên không chỉ như vậy.” Người nọ khẩu khí bình thản, tựa hồ liệu đến A Cửu sẽ nói như vậy, “Ngày khác Sở quốc nội chiến, Quân Khanh Vũ binh lực chưa chắc cường đại, thế nhưng chỉ cần hấn chịu giúp ta, vậy ta liền đem làm cảm phục tất cả binh lực giúp đỡ hấn.”

88. Chương 88

A Cửu sửng sốt, có chút kinh ngạc nhìn cái mặt nạ này người.

“Hảo, chỉ cần người chịu giúp đỡ Quân Khanh Vũ, kia hai điều kiện ta nhất định nghĩ biện pháp cho người thực hiện.” Nàng gật đầu đáp ứng, kế tiếp đang ủng hộ Mộ Dung Tự Tô thời gian, dù cho bọn họ có Cảnh Nhất Bích như thế thông tuệ người, nhưng mà, quân quyền rốt cuộc không phải ở Quân Khanh Vũ trên tay.

Chỉ cần có cái mặt nạ này người, nói không chừng cũng có thể rất nhanh giúp đỡ Quân Khanh Vũ cầm lại binh quyền.

Người đeo mặt nạ đứng ở tại chỗ, nhìn A Cửu nửa ngày, chống khai bạch ô đi từ từ ra, sau đó đứng ở ánh trăng dưới.

Liền màu trắng giấy dầu ô, độ nguyệt huy, bay lượn ba nghìn cùng thiên bay áo choàng như gợn sóng biển mây.

“Người đi đi.”

Hấn quay đầu lại nhìn A Cửu liếc mắt một cái, tóc đen phát quá bạch ngọc mặt nạ, giật mình thấy rõ cổ của hấn, trắng nõn mà ưu mỹ, giống như thiên nga bàn, “Không ai có thể từ nơi này quá.”

Tiêu thanh âm của hấn như trước mờ ảo không chân thực, nhưng mà, lúc này, nghe tới, lại là thập phần thư thái.

“Đa tạ.”

A Cửu đối với hấn cảm kích gật gật đầu, nhìn mười thước ngoài tường, lật quá khứ, đó chính là tây nhai.

Y phục cũng không kịp chỉnh lý, chẳng qua là qua loa bọc, A Cửu dọc theo phòng lương bò lên nóc nhà, sau đó lướt trên, mà lúc này, cái kia bạch ngọc mặt nạ chi người đã không có vào chỗ tối, rất xa, quả thực nhìn thấy sau đó đuổi theo Sở quốc ám vệ vô pháp đi tới.

“Uy.” A Cửu phủ phục ở trên nóc phòng, liền người đeo mặt nạ phương hướng hô, “Tên của người?”

Người kia, lần đầu tiên nhìn thấy nàng lúc, thả nàng.

Lần thứ hai, truy sát nàng, lại là ở khẩn yếu nhất trước mắt bị Quân Khanh Vũ cứu, nhưng mà không biết cái gì nguyên nhân, A Cửu cảm thấy, hấn chắc là sẽ không giết nàng .

Sát thủ không nên có may mắn trong lòng, mà nhìn thấy người này, trực giác chính là như vậy nói cho nàng biết .

Mặc dù đường đột, thế nhưng nàng vẫn hỏi.

Người nọ trạm ở trong bóng tối trầm mặc nửa ngày, hình như có một chút gian nan nói là nói, “Tử Nguyệt.”

Tử Nguyệt...

“Khụ khụ khụ...” A Cửu cúi đầu, ngực mùi nhất thời dừng ở bên môi, một ngụm tinh mẩn tràn ra, nàng phản ứng không kịp nữa, cảm thấy có chút trời đất quay cuồng, hình cái đầu là bị xé rách bàn đau.

Không phải là bởi vì người đeo mặt nạ, chỉ là bởi vì, Tử Nguyệt tên này.

‘Kiếp sau, ta hi vọng, người không còn là lãnh tình người. Mà ta, cũng không còn là Tử Nguyệt.’ thiếu niên thanh âm mang theo nào đó thê lương.

“Kia kiếp sau, ta muốn tìm người, nên như thế nào nhận biết người?”

“Người sẽ tìm ta?” Thiếu niên cười khẩy nói, “Nếu trong lòng người thật có quá ta, kia kiếp sau, người đó là nghe thấy Tử Nguyệt, hoặc là ta kỳ tên của hấn, người đó hội thừa thụ tâm giao chi đau. Mà ta... Sống mãi cũng sẽ không nhớ người!”

A Cửu thở phà phò, nửa quỳ ở nóc nhà trên, một tay ôm ngực.

Đây rõ ràng là lần đầu tiên nghe được tên này,

Tử Nguyệt, Tử Nguyệt.

“Người còn không đi!”

Nơi bóng tối, đối phương không có chú ý tới nàng thần tình biến hóa, nghiêm nghị hô.

A Cửu loạng choạng thân thể đứng lên, liếc mắt nhìn thì ở phía trước tây nhai, cắn răng một cái, chạy đi lại chạy, sau đó nhảy xuống.

Sau đó liền tại thân thể muốn rơi xuống đất trong nháy mắt, một cái tơ lụa bay lên không mà đến, chăm chú quần lấy eo của nàng, sau đó dụng lực sau này lôi kéo, bị nàng xả trở lại.

Vòng eo bị người dùng lực khấu trong ngực trung, A Cửu khê nhúu mày, gương mặt nhìn lại.

Chống lại chính là Mộ Dung Tự Tô mặt.

Kia màu trà con người lý, có thắng lợi tuyên cáo.

“Như vậy, có tính không không có đi qua khảo nghiệm?” Mộ Dung Tự Tô mỉm cười, mặt mày cực kỳ coi được, “Mai Nhị, ta sớm biết người gặp qua ở đây, cũng biết người của ta ngăn không được người, vậy ta liền ở trong này tự mình chờ người.”

Ngôn ngữ giữa, tay hấn chậm rãi đem eo của nàng ôm chặt, mà cái tay còn lại, còn cầm lúc đó nàng ở trong ngõ hẻm cõi vũ y.

().

“Xem ra, là ta, đánh giá thấp tam hoàng tử.”

A Cửu mỉm cười, ngực vẫn là một trận buồn đau, Tử Nguyệt, kia hai chữ, thế nào cũng lách đi không được. Giống như cùng lúc đó nàng ở phương hoa viên thấy được kia một bộ họa, nhìn thấy cái kia họa trung nữ tử như nhau.

“Mai Nhị, người rốt cuộc là ai?”

Mộ Dung Tự Tô thở dài một hơi, thật sâu ngưng A Cửu.

Nàng là cái kia trong sông bạc hăng hái thiếu niên, là cái kia hát ca nhảy vũ, nhiệt tình lại tươi đẹp hiểu rõ thiếu nữ, vẫn là này lãnh huyết mà hay thay đổi sát thủ?

A Cửu nhẹ ho nhẹ một tiếng, nàng sợ lạnh, lúc này, ở nóc nhà trên, bên trong liềm áo đuôi ngắn quần soóc, bên ngoài bọc nhất kiện mất trật tự nam nhân y phục, lúc này, có thể dùng lạnh lẽo đến xương để hình dung.

Nhưng mà, nàng vĩnh viễn là tối giỏi về nguy trang người, cười rộ lên lúc, chui ánh trăng, chiếu vào Mộ Dung Tự Tô trong mắt, tươi đẹp động nhân.

“Tam hoàng tử thật muốn biết ta là ai?”

“Người nói xem?”

“Vậy người liền thấy rõ.” A Cửu tay trích tới của mình cái khăn che mặt, lộ ra tinh xảo khuôn mặt tươi cười.

Nàng không yêu cười, thế nhưng hiểu được như vậy làm sao dưới tình huống nào đối một người nam nhân mỉm cười.

Sư tỷ nói, “A Cửu, đương một người nam nhân nhìn của người thời gian, nếu như hắt ánh mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu, vậy người liền cho hắn nhìn tối không tưởng được gì đó.”

Môi là hơi khơi mào, dính vết máu, lại xinh đẹp như ngưng, mang theo vài phần biếng nhác cùng nói không hết mị hoặc.

Mộ Dung Tự Tô hơi ngần ra, đột nhiên nhìn thấy cô gái trong ngực đem áo khoác một thoát, lộ ra một mảnh ẩn lộ kiều diễm cảnh xuân.

Cũng cũng ngay lúc đó, cô gái trong ngực như mèo như nhau trượt khai, sau đó nhảy rơi vào nóc nhà hạ, lưu ở trong tay hắn chỉ có kia nhất kiện y phục của nam nhân.

Nữ chủ vây quanh bắt tay vào làm đứng ở tây nhai thượng, lúc này, đêm đã khuya, nơi đây hoang vắng không người, nữ tử chỉ nhất kiện khóa ngực cái yếm, lộ ra trắng nõn chân dài trừ khử.

Nhưng mà, nàng lại ngẩng đầu lên, cười đến giảo hoạt nhưng lại thần nhiên, tựa hồ hoàn toàn không biết mình bại lộ, “Tam hoàng tử, thế nào, ta còn là bình yên đạt tới tây nhai.”

Mộ Dung Tự Tô ngực một ngăn, đem vũ y vứt cho A Cửu, có chút bất đắc dĩ lại tức giận nói, “Mai tiểu thư... Người vẫn là mặc xong quần áo.”

“Kia trước tạ ơn tam hoàng tử.”

Tiếp nhận trong gió y phục, A Cửu mặc vào, lại coi như là áo không đủ che thân.

“Không tạ.”

Lúc này mới chợt hiểu mình bạch chính mình lại chiếm hữu nàng nói, Mộ Dung Tự Tô mặt lúc đỏ lúc trắng.

Mà ngay tại lúc này, cách đó không xa vang lên cấp thiết tiếng vó ngựa.

A Cửu kinh ngạc nhìn Mộ Dung Tự Tô, đi nghe thấy hắn cười nói, “Vừa cũng không có thấy trong truyền thuyết Quân Khanh Vũ, nhưng mà, này đồn đại trung hoàng đế thân thủ dọa người. Bởi vì suy nghĩ đến hai mươi người ngăn không được người, ở đề đồ, người của ta trên trăm, đồng thời ở các người tiến vào hoa rơi lâu lúc, đã ám trúng mai phục.”

Chỉ nhìn thấy nam tử kia bóng lưng, cùng hấn trong tay áo rút ra ánh trăng, dường như có thể đem thiên địa cắt thành hai nửa, nếu không có kia đột nhiên xuất hiện người đeo mặt nạ, đem Quân Khanh Vũ lôi ra, Mộ Dung Tự Tô sợ rằng mình cũng vô pháp đi đến nơi đây đến chờ A Cửu.

A Cửu không để ý đến Mộ Dung Tự Tô nói cái gì, trong lòng mới hiểu được Quân Khanh Vũ đến tìm nàng, nhưng mà lại bị cái kia gọi ‘Tử Nguyệt’ người ngăn cản.

Nhiều như vậy mà, chẳng lẽ nói hấn gặp chuyện không may?

Trong lòng không hiểu lo lắng nổi lên Quân Khanh Vũ, thế là, xoay người đi chân trần liền cuộn cuộn ra tây nhai.

Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, A Cửu chuyển biến, lại là nhìn thấy một nam tử cưỡi ngựa tuyết trần xông lên phía trước nhất.

Ánh trăng dưới, hấn phong tư tuyệt thế, dung nhan vô song, cặp kia tử đồng như đầm sâu, ngưng đáng sợ sát ý, mà kia tung bay hồ cừu da áo choàng, thậm chí trắng nõn trên mặt, còn có một đạo nói vết máu.

Không có việc gì? !

A Cửu dừng lại bước chân, đứng ở như cũ kết băng trên đường phố, chỗ dựa từng ngum từng ngum thở phì phò.

Mà bên môi, tiểu ý thỏa mãn.

Đối phương cũng nhìn thấy nàng, trong mắt hiện lên chỉ chớp lát kinh ngạc sau, lại là càng thêm trầm mặc mím môi, sau đó thúc ngựa xông bên người nàng xẹt qua.

Mã trì quá vung lên phong, cuốn nổi lên y phục của nàng cùng rơi lá tả trên không trung tóc.

A Cửu lược hơi ngắn ra, trong lòng có nho nhỏ thất lạc, thì ra là không phải tìm nàng .

Nhiên vừa lúc đó, tiếng vó ngựa lại từ phía sau lưng vang lên, quay đầu lại thế nhưng nhìn thấy hấn chiết trở về, sau đó đem nàng một phen lao đi lên mã.

Tất cả quá mức đột nhiên, thậm chí nói kia đột nhiên truyền đến nhiệt độ cơ thể cùng quen thuộc long diên hương làm cho nàng thoáng như trong mộng.

Thẳng đến đối phương cưỡi xuống áo choàng bọc nàng đông lạnh được run lấy bấy thân thể lúc, nàng mới chậm rãi ngừng đầu, lẳng lẳng nhìn gò má của hấn cùng đẹp hàm dưới.

Cảm nhận được ánh mắt của nàng, Quân Khanh Vũ lần này cúi đầu liếc nàng liếc mắt một cái, thế nhưng rất nhanh dời đi mắt, “Vừa, đã tới chậm.”

Thanh âm hấn rất thấp, cơ hồ nghe không được.

“Người là đang nói xin lỗi?”

A Cửu nhú mày, cười hỏi.

Này, hấn là đang nói xin lỗi đi?

“Ai xin lỗi người!” Đối phương thanh âm đột nhiên giận dữ.

89. Chương 89

Sắc bén gió lạnh theo trên mặt đeo quá, sinh sôi đau, nàng bị hấn như thế một rống, vô ý thức rụt cổ một cái, bên môi có không thể tránh được cười.

Hấn dọn ra một tay, đem áo choàng đi lên kéo kéo, ánh mắt liếc về nàng xuyên cực nhỏ y phục, lại ác ý thẳng thắn đem nàng đầu hướng áo choàng người bấm bấm.

“Người.” A Cửu ngẩng đầu theo dõi hắn, phát hiện phía sau mã chia làm hai nhóm, theo địa phương khác ly khai, mà Quân Khanh Vũ cùng Hữu Danh thì lại là vòng qua hoàng cung.

“Nhắm mắt lại.”

Khổ trên đỉnh đầu thanh âm lạnh lùng phân phó nói, sau đó xoay người nhảy xuống ngựa, đem nàng chặn ngang ôm lấy.

Như vậy tư thế cực kỳ ái muội, Quân Khanh Vũ cùng A Cửu nhiều hơi có vẻ xấu hổ, nhưng mà, trên mặt đất còn có kết băng, nàng chân căn bản là không có cách nào đứng trên mặt đất.

Trước bị lao ở trên ngựa, chính mình hai tay đặt ở trong lòng đảo không sao cả, thế nhưng, hiện tại bay lên không bị người chặn ngang ôm lấy, A Cửu nhưng trong lòng thì không hiểu khủng hoảng.

Cổ lão cảm thấy Quân Khanh Vũ hành vi cùng tư tưởng cũng là thuộc về việc xấu loang lỗ hình, thật đúng là sợ, đi tới đi lui, đối phương đã đem nàng cấp ném xuống đất.

Nghĩ tới đây rồi, tay cũng không tự chủ bắt được bên hông hắn y phục.

“Đừng đụng chỗ ấy.”

Quân Khanh Vũ cúi đầu trừng A Cửu như nhau, A Cửu vội buông tay ra, mới nhớ tới, phần eo là Quân Khanh Vũ chỗ mẫn cảm.

“Ôm trầm cổ.”

Xấu hổ một chút, Quân Khanh Vũ hắng giọng một cái, “Còn có, nhắm mắt lại, bằng không đừng trách trầm không khách khí.”

A Cửu biết biết miệng, có chút không tình nguyện giơ tay lên ôm lấy cổ hắn, động tác này, hai thân thể người thiếp gần hơn, thở ra khí tức thậm chí đều đan vào cùng một chỗ.

Trước mắt một mảnh hắc ám, Quân Khanh Vũ cũng không có đi cửa cung, trái lại lựa chọn một cái bí ẩn mật đạo.

A Cửu yên lặng nhắm mắt lại, trong đầu lại là dựa vào Quân Khanh Vũ bước đi phương vị mấy cái mật đạo vị

Đưa, bởi vì nghiêm túc, ngược lại quên chính mình còn câu cổ của hắn, tư thế cũng không lại như vậy cứng nhắc.

Đỉnh đầu người, bên môi cũng chậm chậm tranh quá một tia cười.

Đi một hồi, liền nghe thấy âm môn thanh âm, sau đó gai mắt quang xuyên thấu mà đến.

“Người sẽ không đang ngủ đi?”

Thanh âm như trước rất lạnh, A Cửu giương mắt chống lại Quân Khanh Vũ chế nhạo ánh mắt, sau đó bị đối phương một ném, ném tới nhuyển thấp trên.

A Cửu hướng bốn phía nhìn lại, này mới phát hiện là của hắn tẩm cung, bên trong dị thường ấm áp, trong không khí còn tràn đầy nhàn nhạt long diên hương.

Mưu đồ cá nhân ngủ lại, lại nhìn nhìn đến hắn đột nhiên cúi người, cầm nàng chân.

Trắng nõn chân, xinh xắn ngón chân bị nắm khi hắn ấm áp lòng bàn tay lý, A Cửu cúi đầu vừa nhìn, mặt nhất thời đỏ bừng, nhớ tới lên đài trước liền cõi hải miệt, chạy lần toàn bộ tây nhai, còn lướt qua nóc nhà, thoát nhìn, có chút tạng.

“Vì sao không xuyên hài?”

Nàng chân rất nhỏ, cũng có thể bị hắn toàn bộ bàn tay cầm, A Cửu vô ý thức muốn rút về, lại bị đối phương cầm thật chặt.

Hắn có khiết phích, theo lý thuyết, hắn lúc này hắn là rất chán ghét mới là.

Nhưng mà, hai ngày trước, hắn không phải còn hôn nàng sao? Mặc dù là trả thù , nhưng mà, hắn càng chán ghét hôn môi .

A Cửu cúi đầu, nghĩ nghĩ, lại là chuyển dời đi đề tài, “Thiếp mời, Mộ Dung Tự Tô đã tiếp thu .”

“Ân.” Quân Khanh Vũ nhàn nhạt đáp một tiếng, không có nàng dự đoán vậy vui sướng hoặc cao hứng, “Thu Mặc ngày mai nên tỉnh, Hữu Danh nói, nàng tình huống rất tốt.”

“Cám ơn.”

“Đây là người nên được .”

Lúc này, Hữu Danh bưng tới bưng thảo dược thủy ngân bồn, cung kính đặt ở A Cửu bên chân.

“Rửa một chút.”

Hắn đứng dậy, sau đó lần lượt nàng bên cạnh ngồi xuống, tự cố thì thầm, “Người sẽ không sợ lạnh?”

A Cửu đem chân đặt ở trong nước, nhất thời thoải mái thở dài một hơi.

Nàng chỗ nào là không sợ lạnh a, là lạnh được đã mất đi tri giác, theo trên tường chạy quá thời gian, liền cảm thấy, này hai chân không phải là của mình.

Hữu Danh nhìn nàng rửa hoàn, lại thay đổi một chậu thuốc đông y thành phần càng đậm ở A Cửu dưới chân, sau đó yên lặng lui xuống.

Còn rửa?

A Cửu liếc mắt nhìn kia thủy, trong lòng không khỏi thầm mắng —— khiết phích đến biến thái, lại là không thể không đem chân lại buông đi.

“Đây là thảo dược, lưu thông máu .”

Tựa hồ nhìn thấu nàng nghi vấn, Quân Khanh Vũ nói, thuận tiện đem cửa mình hài miệt cũng bỏ đi, sau đó nhắc chân phóng đi vào.

“Cái kia hoàng thượng?”

A Cửu cả kinh, vội muốn giơ chân lên, lại bị đối phương hung hăng giẫm ở.

“Đã trễ thế này, cứ như vậy một chậu nước, trẫm không để ý chấp nhận một chút.” Hắn mày đuôi giương lên, dưới chân càng dùng sức giẫm nàng.

Đêm đó uống say thời gian, hắn cũng cởi bỏ hài miệt, giẫm nát màu trắng hồ cừu thượng, chân đặc biệt thật là tốt nhìn.

Mà bây giờ, hai người chân chồng lên nhau, đều là tuyết như nhau bạch, hắn lâu hơn một chút, thế nhưng hết sức xinh đẹp, tinh xảo coi được đến trình độ kinh người.

Hai người bởi vì ngồi rất gần, thân thể dán thân thể, chậu không lớn, hai người đầu gối cũng nhét chung một chỗ.

“Vành tai và tóc mai chạm vào nhau, như giao tựa đầu gối.”

Ở quá khứ mười mấy năm kiếp sống sát thủ trung, mỗi lần đi ngang qua nhai đạo, nhìn này nắm tay ôm hôn đích tình lữ, nàng cũng là xa xa đi qua.

Khi đó, hi vọng chính là cùng mười một bình bình an an sống qua ngày.

Chưa từng có nghĩ tới sẽ yêu một người, sẽ cùng một người vành tai và tóc mai chạm vào nhau, như keo như sơn.

Bên tai bắt tri bắt giác đồ lên, A Cửu vui đầu rất thấp.

Quân Khanh Vũ cúi đầu nhìn nàng, vừa vặn có thể nhìn thấy nàng phần hồng bên tai, còn có chuế quang hoàn mỹ nghiêng mặt, nhu hòa làm cho lòng người động.

Gan bàn chân nhẹ nhàng phát quá nàng mu bàn chân, tựa ở khiêu khích, hấn gờ tay lên câu dẫn ra nàng hàm dưới.

Nghĩ tới cái kia đứng ở sân khấu thượng, tiếng ca tươi đẹp thiếu nữ, nhớ lại nàng kéo tay hấn, hát nói, “Ta nguyện đem người thật sâu yêu say đắm, yêu say đắm.”

Thân phận của nàng là thực phi, rốt cuộc hay là hấn Quân Khanh Vũ nữ nhân, không phải sao?

Ngón tay vẽ phác thảo nàng mềm mại môi, thân thể hữu tình - dục đang thiêu đốt, hấn hít sâu một hơi, nhớ tới ngày hôm trước ở tây nhai lúc, hôn qua nàng.

Kỳ thực, vị đạo rất tốt.

“Mai Nhị.”

Hấn hô một tiếng.

A Cửu sớm đã bị hấn khiến cho toàn thân cứng ngắc không ngừng, vốn tưởng rằng, chính mình đôi nam nữ thân thể hổ động là tương đương lạnh lùng .

Chỉ ít, nàng nhìn thấy rất nhiều hiện trường gieo thẳng, cũng có thể diện vô biểu tình, nhưng mà, gặp được Quân Khanh Vũ như thế trúc trắc người, hấn là càng thêm bình tĩnh, thế nhưng, nàng hiện tại rất bất an.

“Ân.” Nàng hít sâu một hơi giả bộ bình tĩnh ngẩng đầu, lại đột nhiên chống lại đối phương thật sâu dừng ở của mình tử con người.

Cặp mắt kia, ôn hòa như nước, lại ba quang liễm diễm, câu nhân tâm phách.

Chưa kịp phản ánh, hấn môi bao trùm mà đến, lướt qua môi của nàng cánh hoa, sau đó nhẹ nhàng cắn, thăm dò gờ môi của nàng.

Đây là, bọn họ lần thứ năm hôn môi.

Lần đầu tiên, hai người trong bóng đêm, ai cũng nhìn không thấy ai, vì trộm được ngọc bội, nàng hôn hấn.

Lần thứ hai, là nàng nhện không được dụ hoặc lại chủ động hôn hấn, khi đó, nàng là che mặt A Cửu.

Lần thứ ba, hai người đều uống rượu say, hấn quên nàng.

Lần thứ tư, hấn chỉ là vì cấp Cảnh Nhất Bích một hạ mã uy, sau đó cắn nàng.

Còn lần này, không có mọi thứ khác nguyên nhân, hai người nhẹ nhàng hôn cùng một chỗ, đều mang theo như vậy một tia khủng hoảng cùng ý loạn tình mê, thậm chí, đều có chút trúc trắc, nhưng lại có không che giấu được khát vọng.

Tầm cung đèn chậm rãi tối xuống, nụ hôn của hấn nhẹ nhàng chuyển qua nàng bên tai, sau đó ngậm, nỉ non nói, “Mai Nhị, đêm nay lưu lại.”

Lúc này, thiếu niên này thanh âm áp lực thấp mà mị hoặc, có làm cho không người nào pháp chống cự cùng cự tuyệt mị lực.

Mà đáy lòng càng sâu chỗ, nàng đột nhiên nhớ lại cái kia gọi Tử Nguyệt thanh âm.

Dường như, vào thời khắc này trọng điệp lên.

Tay áo phát quá, kia dựng lên bài lưu ly đèn tự nhiên tối xuống.

Hấn tiếp nhẹ nhàng phát quá mặt của nàng, trầm trọng thở dốc làm cho nàng làn da hơi run rẩy.

Nàng vốn nên cự tuyệt, nhưng mà không có, thậm chí còn, tay nàng cũng chậm rãi ôm lấy cổ của hấn.

Nguyên lai, mình cũng tham luyến vành tai và tóc mai chạm vào nhau cảm giác, mình cũng tham luyến có người ôm khẽ hôn, thậm chí tham luyến hấn sẽ nhìn về phía nàng.

Thân thể trong bóng đêm, dần lộ ra, độ ánh trắng, lại là không có chút nào lãnh ý.

Phảng phất là sa vào người, nàng nhắm mắt lại, không muốn suy nghĩ nhiều.

Thân thể chân thực, ở không có men say trạng thái hạ chặt chẽ kết hợp cùng một chỗ lúc, nàng cảm giác được, hai người chỗ sâu nhất mạch đập cơ hồ bao nhiêu cùng nhau nhảy lên.

Thoải mái thở dài theo bên tai truyền đến. Nửa khắc trung, hần chưa động, chỉ là cúi đầu một chút cắn môi của nàng, hung hăng hỏi, “Mai Nhị, đêm đó, chúng ta là như vậy đi?”

90. Chương 90

A Cửu thân thể cứng đờ, kinh hoảng mở mắt ra, chống lại hần mang theo tiểu ý đẹp tử đồng.

“Có phải hay không?” Hần lại cắn một miếng, bá đạo hỏi, sau đó hai tay giữ lại eo của nàng, dùng sức đem nàng cố định ở.

Chẳng lẽ hần nhớ?

A Cửu toàn thân một giật mình, vô ý thức muốn né tránh, nhưng mà đối phương tựa hồ chiếu diệu đến nàng có một chiều này, lúc này hung hăng khảm nhập càng sâu, mang theo xâm lược.

Khó “Phải không?” Hần âm cuối khơi mào, vô hạn tà mị, cùng mới vừa rồi là trúc trắc hoàn toàn bất đồng.

A Cửu kinh hoảng nhớ tới, đêm đó, hần ở bên tai nàng đặc ý nói, ta thế nhưng xem qua thư.

Hần nên không phải là, lúc này phải đem hần đoán quá, đều dùng ở trên người nàng?

Cổ “Đêm đó, ta là say.” Hần câu môi cười.

Thế nhưng, cái loại cảm giác này, lại thì không cách nào quên.

Thân thể mềm mại, lửa nóng chặt đồn, cơ hồ phải đem hần tan chảy sung sướng, dường như có thể nghiền độc như nhau, làm cho hần cam chi nếu đi, tham luyện không ngớt.

Nhưng mà, nữ nhân này, lại là khi hần sau khi tỉnh lại, bỏ trốn mất dạng, thậm chí, hoàn toàn bỏ qua chuyện này.

Đáng hận nhất chính là, thế nhưng vì giấu giếm hần, thế nhưng hủy diệt chứng cứ cùng gây hiện trường.

Hần du nhớ, ở trong xe ngựa, nàng lần đầu tiên không dám nhìn thẳng ánh mắt của hần. Trong lòng có quỷ đi.

Ngày xưa nàng cao ngạo quật cường, lại ở một khắc kia, hơn chia ra chưa từng thấy qua ngượng ngùng, như nhau hiện tại bình thường.

“Trả lời ta.”

Động tác tụ tập tất cả lực lượng, trong lòng nữ tử chân mày khó chịu nhíu lại, lại là cắn môi không chịu nói.

“Mai Nhị, ngươi không chịu nói sao?” Hần xấu xa cười, thân thể như thoát cương ngựa hoang, không bao giờ nữa khống chế thân thể bốc lên dục hỏa, bắt đầu ồn ào náo động đứng lên.

Trong lúc nhất thời, này đột nhiên bạo tố cướp đoạt, thế nhưng nàng có chút thất kinh.

Này... Ở nơi này là đêm đó thiếu chút nữa muốn nàng dẫn đạo người! Lúc này, động tác của hần, quả thực chính là —— cầm thú.

Sư tỷ nói, nam nhân trời sinh là có thể với tính - sự, mà nữ nhân, người nếu không thao luyện, vĩnh viễn cũng sẽ là người học nghề.

Khi đó, nàng kiên quyết phản đối dùng thân thể đi giết người, nhưng cũng tin tưởng mình, đã thấy nhiều sẽ không xa lạ.

Mà bây giờ, đối mặt với này bá đạo thiếu niên, lúc này, liền cảm thấy, chính mình trước học bạch học.

Nhớ lại đêm đó bị hấn lật tới lật lui, chính phản mặt bạo sao, thế cho nên ngày hôm sau bước đi đều thành vấn đề lúc, A Cửu vội vàng nắm được bờ vai của hấn, có chút hung ác nói, “Quân Khanh Vũ, người... Người dám nhẹ chút?”

Thân người trên, động tác một hồi, mềm mại phát phát quá nàng ứng đỏ thân thể, danh môi không nói chỉ chốc lát, cao ngạo nói, “Không.”

“Người...”

Hấn đem nàng ôm lấy đến, động tác lại là thật ôn nhu rất nhiều, thanh âm bởi vì tình - dục mà run, “Mai Nhị, nói cho trầm, đêm đó là như vậy?” Tay hấn vuốt ve tóc của nàng, sau đó dọc theo lưng trượt xuống.

Toàn thân bỗng nhiên run lên, nàng cũng không chút nào tỏ ra yếu kém, đặt ở bên hông hấn, lúc này nghe thấy hấn bên môi tràn ra một tia hừ nhẹ.

Sư tỷ nói, người đừng nhìn kia nho nhỏ sàng, lại là sinh tử có mệnh chiến trường.

A Cửu nhớ tới sư tỷ nói, lúc này mới hiểu, lời của nàng trung, nhiều như vậy đích thực lý.

Mà đêm nay, vô số lần chiến tranh bị hấn khiêu khích khởi, nhưng mà nàng thua thất bại thảm hại, thua không chỉ là thân thể, còn có mình.

Sắc đẹp thay cơm, nàng chẳng qua là bình thường người, không biết lúc nào, bắt đầu mê luyến này song nhìn nàng lúc ba quang liễm diễm màu tím song đồng, còn có hấn phát quá thân thể nàng đẹp ngón tay.

Bắt đầu từ khi nào? Theo phong phi đại diện thượng, hấn lướt qua, dường như vượt qua ngàn năm mà đến.

Là hấn nói, thực phi, người đừng mà quên, hiện tại người là trầm nữ nhân.

Hay là đang hải đường điện, hấn mạo hiểm cùng thái hậu quyết liệt triệt để náo lật nguy hiểm, đem nàng cứu lúc đi ra.

Vẫn là, lần đó say rượu sau?

Mà bây giờ đâu?

Quân Khanh Vũ vẻ mặt thỏa mãn ngủ ở bên cạnh, một tay lăm nàng muống, một tay vòng quanh tóc của nàng, bên môi còn có ẩn ẩn tiểu ý.

Lại là một lần liều mạng bàn phá cốt trò chơi, vốn tưởng rằng mệt mỏi, chính mình sẽ ngủ, nhưng mà, A Cửu ý tứ lại là như vậy rõ ràng.

Sau đó, ngón tay nhẹ nhàng buộc vòng quanh khuôn mặt của hấn, cuối cùng dừng ở trên môi hấn, thổi ra nhiệt khí làm cho nàng đầu óc một mảnh hỗn loạn.

Mười một nói, ngàn năm trước Quân Khanh Vũ, khi chết hậu chỉ có hai mươi lăm tuổi.

“Mai Nhị.” Quân Khanh Vũ bạo môi mống thân khải, “Không muốn ngủ? Chẳng lẽ, còn muốn?”

Vội thu hồi tay, A Cửu giả bộ ngủ, kia nóng rực khí tức lại lần nữa phun ở nàng bên tai chỗ, lúc này, Quân Khanh Vũ đã tỉnh lại, lại lần nữa xoay người áp ở trên người nàng,

“Mai Nhị, người thật là làm cho đầu ta đau người.”

“Đau đầu?” Nàng buông tha mở mắt ra, biết, nếu như giả bộ ngủ, người này nhất định sẽ tùy ý làm bậy.

“Ân.” Hấn mỉm cười, con người thâm trầm, tay đặt ở nàng ngực, “Bởi vì, ta xem không hiểu lòng của người.”

Trời còn chưa sáng, hàn ý chính sâu lúc, A Cửu nhẹ nhàng đánh một lạnh run, cửa thì nhớ lại Hữu Danh thanh âm, dẫn theo mấy phần lo nghĩ, “Hoàng thượng, hoàng thượng.”

Quân Khanh Vũ không vui nhú mày, “Hữu Danh, người trên cổ đầu không an phận?”

“Hoàng thượng, ty chức có việc gấp.”

Quân Khanh Vũ này mới đứng dậy, phi áo khoác, nhìn nhìn sắc trời, sau đó lấy hồ cừu áo choàng vì A Cửu khóa thượng, “Mai Nhị, ở đây sẽ không quá an toàn, ta làm cho Tả Khuynh tổng người mai ẩn điện.”

A Cửu gật gật đầu, sau đó nhìn hần đứng dậy, từ bên trong lấy ra một hồng sắc cái hộp nhỏ, bên trong dĩ nhiên là đẹp được chói mắt chu sa.

Hần dùng bút dính thượng chu sa, nhắc lên tay nàng cánh tay, ở phía trên hơi một điểm, một giọt chu sa thành linh mà hiện.

“Đừng làm cho nó rớt.” Dem cái hộp kia đặt ở trong tay nàng, hần bên môi cười có chút buồn bã, “Nó sẽ làm người càng thêm an toàn.”

A Cửu hiểu hần có ý gì.

Hần mười sáu tuổi phong phi, nhưng mà, ba năm đi vẫn chưa chạm qua những người khác.

Này chỉ sợ là xuất phát từ đối thái hậu cùng vinh quý phi kiêng kỵ.

Ngày ấy, hần đem mang máu khăn tay đưa cho thái hậu, chính mình suýt nữa chết ở Mạc Hải Đường trong tay.

Còn lần này, vì bảo hộ nàng, hần đi vì nàng tự mình đốt thủ cung sa.

Nghe thấy động tĩnh bên trong, Hữu Danh lúc này mới đẩy cửa tiến vào, thế nhưng gương mặt đã sớm gấp đến độ trắng bệch.

“Rốt cuộc làm sao vậy?”

Hữu Danh liếc mắt nhìn A Cửu, sau đó thấp giọng ở Quân Khanh Vũ bên người rỉ tai mấy câu.

“Người thế nào không nói sớm.” Thanh âm đột nhiên giận dữ, Quân Khanh Vũ phẩy tay áo một cái, mang theo Hữu Danh vội vã ra tẩm cung.

Kia vừa đi, tựa hồ quên A Cửu còn ở bên trong.

A Cửu nhất thời ngẩn người, lập tức, bỏ đi hần áo choàng, trái lại bắt nhất kiện hần tố y, khoác lên người, sau đó vội vã đuổi kịp.

Đêm khuya ngưng lộ, giấy có chút không thích hợp, A Cửu theo đứng ở chỗ cao, nhìn ba người hướng được thiện phòng đi đến, hành động cực kỳ bí ẩn.

Tay vô ý thức nắm chặt trong tay hộp, A Cửu cảm thấy chưa từng có lạnh như thế quá, sau đó xoay người nhảy xuống tường cao.

Ngự thiện phòng gác đêm thái giám đã sớm ngủ, A Cửu đứng ở cửa, nhìn trên mặt đất vết chân, sau đó chú ý tới một mặt mì sợi tranh chữ tường.

Đối với cơ quan, nàng tới trước rất có hiểu biết, trước đây tới vội vội vàng vàng nhưng thật ra chưa từng có chú ý tới này mặt tường.

A Cửu hít sâu một hơi, chú ý tới một ám cách còn có chưa biến mất dấu tay, liền đẩy cửa vào, nhìn thấy chính là một cái ám đạo.

Bất đồng chính là, ám đạo không có mục nát vị đạo, trái lại có cổ nhàn nhạt hương khí.

Vòng qua cửa nhỏ, đẩy nửa khai, dĩ nhiên là một hẻm lối rơi viện, thập phần hiu quạnh.

Mà Tả Khuynh cùng Hữu Danh thì lại là đứng ở viện cửa.

Ở đây hần là bị vứt bỏ biệt viện, không lớn, không giống trước đây phi tần ở qua địa phương, bất quá cũng chính là như vậy, trái lại càng không thấy được.

A Cửu lật trên người nóc nhà, sau đó cởi ra ngói, bên trong một màn kia, cũng không yếu ngoài dự đoán mọi người, nhưng mà, vẫn là làm cho nàng hô hấp một ngưng.

Một nữ tử ngồi ở tiểu giường trên, tóc phi trên vai đầu, dung mạo tuyệt thế, đẹp cầm trong tay quý báu ngọc khí, sau đó hung hăng ngã trên mặt đất, ngọc khí tiên đầy đất.

Gương mặt đó, trước sau như một quen thuộc, không giống trong mộng, cũng không phải đang vẽ trung, cũng không phải ở giả sơn lý vọng và thoáng nhìn.

Quân Khanh Vũ đưa lưng về phía A Cửu, vì thế vô pháp thấy rõ mặt của hắn.

A Cửu nhìn hắn chậm rãi đi lên, đem nữ tử ôm vào trong lòng, nhẹ giọng nói gì đó, thanh âm rất thấp, mang theo sủng nịch.

Nữ tử kia nhẹ nhàng cười, ngay cả là quần áo xốc xếch, lại là bách thái sinh mị, sau đó chậm rãi đẩy ra Quân Khanh Vũ, người mới lái chấp khởi mặt khác một cái vòng ngọc, dùng sức ngã trên mặt đất.

Kia tốt nhất ngọc, liền biến thành toái tra, thật thật chói mắt.

91. Chương 91

“Tiểu mày.” Quân Khanh Vũ thở dài một hơi, thân thủ đem nàng kéo, “Như người vậy sẽ làm bị thương của mình.”

Thanh âm hắn lộ ra điểm vô nại, càng nhiều lại là bao dung cùng sủng nịch, sau đó nắm thật chặt nữ tử tay.

“Bị thương chính mình?” Tô Mi buồn bã cười, “Hoàng thượng là yêu thương thần thiếp? Nếu là yêu thương thần thiếp, vì sao phải đem thần thiếp giấu ở chỗ này?”

“Người biết trầm là vì muốn tốt cho người.”

Khổ đối phương bắt đầu phát giận, nhưng mà, Quân Khanh Vũ lại không có chút nào tức giận.

“Nếu tiếp tục như vậy, hoàng thượng người cũng không tiện tới. Chờ ngày ấy, liền chờ thu thập thần thiếp thi thể thôi.”

“Tiểu mày.” Quân Khanh Vũ thanh âm trầm thấp cắt ngang hắn, trong không khí xuất hiện đông lạnh trầm mặc, nửa ngày, hắn nói, “Rất nhanh, bất quá chính là mấy ngày nay thôi.”

Cố A Cửu thân thể cứng đờ, tên này hiển nhiên cũng không xa lạ gì, tất cả đều là ở suy đoán của mình trong, hoàn toàn không có chút nào ngoài ý liệu.

Nhưng mà, ngực một trận khó có thể nói nói buồn đau truyền đến. Hết thấy trước mắt đều là như đã đoán trước, thân phận của cô gái kia, kia một tiếng tiểu mày, A Cửu cái gì nhiều rõ ràng.

Ở lần đầu tiên độc phát lúc, hắn trong miệng thì thảo thì thầm tiểu mày.

Cái kia bởi vì hại chết nàng sủng khuyển, chính mình suýt nữa bị ép đi kết băng ao lý, cuối cùng cũng bị biếm lãnh cung.

Hắn nói, chớ tổn thương chính mình.

Nhưng mà, phong phi đại điển ngày kế, hắn dùng không tiếc dùng cây trầm đâm rách tay nàng, mặc dù đẹp, thế nhưng hắn không thích.

Bởi vì không thích, vì thế tùy ý thương tổn.

Bởi vì yêu, mới đưa chính mình người yêu sâu đậm, bao dung giấu kín đứng lên.

A Cửu không có nhìn nữa, mà là ôm song chướng ngồi ở lạnh lẽo trên nóc nhà, nhìn hơi trắng bạch phương đông, thanh tú mặt không chút biểu tình, một đôi màu đậm con ngươi như bị vệt nhuộm quá mực.

Thuần túy mà nồng đậm.

Tô Mi, nữ tử này, từ chính mình đi tới thế giới này, liền không ngừng mà nghe thấy về chuyện xưa của nàng.

Cảnh Nhất Bích từng nói, Quân Khanh Vũ có một yêu nhất nữ nhân.

Đồn đại cô gái kia một khúc hoa rơi nước chảy kinh hồng toàn bộ lục quốc, khuynh thành chi tư thiên hạ cũng chỉ có Cảnh Nhất Bích nhưng cũng đề.

A Cửu cúi đầu, nhìn nữa Tô Mi như nhau, đừng nói nam tử, dù cho nữ tử thấy cũng khó tránh khỏi tâm động, hướng chi, nàng thanh âm mềm mại, mang theo điểm âm cuối, lại có mấy phần mỉ.

Nàng vào cung một năm, Quân Khanh Vũ cũng không có bính nàng. Nếu là dĩ vãng, liền sẽ cho rằng là Quân Khanh Vũ không thích, lừa bính. Nhưng mà, kia thủ cung sa lại nói với mình, Quân Khanh Vũ làm như vậy, là vì hoàn toàn bảo hộ Tô Mi.

Tựa như hiện tại đem nàng giấu tại như vậy bí ẩn địa phương như nhau.

Kia chính mình đâu? A Cửu vén lên tay áo, nhìn cánh tay của mình, ngơ ngẩn nhìn kia mai thủ cung sa, bên môi có một ti cười thâm.

Quân Khanh Vũ, tối hôm qua, người làm cho ta lưu lại, là động tình, vẫn là chỉ là một nam tử động dục?

“Ba...”

Trong phòng lại là một phen đập bể đông tây tình cảnh, A Cửu không muốn để ý tới, xoay người nhảy xuống, nhưng mà, vừa mới rơi xuống đất, kia phía sau áo choàng, thế nhưng động ở trên nhánh cây, sau đó thứ lập một tiếng, Quân Khanh Vũ kia rộng lớn áo choàng, liền sinh sôi bị xé mở.

A Cửu vội theo trên mặt đất bò dậy, nhưng mà lúc rơi xuống đất, hai chân tê dại, thế nhưng quả mắt cá chân.

Mà bên trong đã có động tĩnh, A Cửu gấp hướng ven đường dời mấy bước, thực sự vô cùng đau đớn, chỉ có ở tại chỗ ngồi xồm xuống, mà toàn bộ cánh tay cũng đã lộ đi ra.

“Ai?”

Cảnh giác thanh âm đuổi theo, lúc này một phen máu lượng kiếm rơi vào A Cửu trên cổ.

Sắc bén mũi kiếm cơ hồ cắt rách da da, A Cửu chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy cầm kiếm chính là Tả Khuynh.

“Nương nương.” Tả Khuynh cả kinh, vội thu hồi kiếm, tiến lên đem A Cửu đỡ lên.

“Tả Khuynh, phiền phức người đưa ta hồi mai ẩn điện.”

Mắt cá chân sưng được lợi hại, nàng đột nhiên không muốn làm cho hấn nhìn thấy của mình chật vật, nói khẽ với Tả Khuynh nói.

Tả Khuynh gật gật đầu, đỡ A Cửu chậm rãi trở về đi, mà lúc này, một lãnh lệ thanh âm truyền đến, “Tả Khuynh, ai?”

Tả Khuynh ngừng bước chân, thập phần khó xử nhìn A Cửu, “Nương nương, ở đây là cấm địa, hoàng thượng có lệnh ai cũng không thể tự tiện xông vào.”

“Kia người dẫn ta vào đi thôi.”

Nàng là sát thủ, minh bạch Tả Khuynh ý tứ.

Mỗi đi một bước, đều gian nan đau, do Tả Khuynh đỡ đi tới cửa, đã nhìn thấy Quân Khanh Vũ từ trong phòng đi ra.

Hai người bốn mắt tương đối, Quân Khanh Vũ mắt phượng kinh ngạc nhìn A Cửu, tựa hồ dùng chỉ chọc lát, mới đưa nàng nhận ra, trong không khí một trận đông lạnh, ai cũng không nói gì, liền như vậy yên lặng tương tự.

Tựa hồ, đều đang chờ đợi ai mở miệng trước nói chuyện.

“Hoàng thượng.” Tô Mi thanh âm truyền đến, vừa rồi phá vỡ này một mạch phân.

Quân Khanh Vũ quay đầu lại nhìn từ bên trong đi đi ra ngoài là Tô Mi, sau đó đối với nàng vươn tay, “Bên ngoài lạnh lẽo, người thế nào đi ra.”

Nói là như thế này hỏi, nhưng mà hần động tác lại là vô ý thức đem cô gái xinh đẹp kia ôm vào trong lòng.

A Cửu khoe miệng, xẹt qua một tia kỳ không thể nhận ra cười khở, sau đó dời mở mắt, nhìn về phía trong viện vài cọng hoa đào.

“Bên ngoài có động tĩnh, là ai tới sao?” Nữ tử đầu tựa vào Quân Khanh Vũ trong lòng, thanh âm mang theo điểm sợ hãi.

“Đừng sợ. Là người quen biết.”

Nói đi, Quân Khanh Vũ ánh mắt mới lại rơi vào A Cửu trên người, bỗng nhiên phát hiện, nàng cũng không có mặc hần món đó áo choàng, mà là tùy ý bộ nhất kiện hần áo khoác, bên trái tay áo đã bị xé mở, lộ ra trắng nõn cánh tay.

“Người tại sao lại ở chỗ này?”

Hần tựa hồ đề nén tức giận chất vấn.

“Lạc đường.”

Nàng nhàn nhạt đáp, không có nhìn hần.

Nghe thấy là thanh âm của một cô gái, trong lòng Tô Mi cũng ngẩng đầu tò mò nhìn A Cửu.

Viện cửa, một nữ tử bị Tả Khuynh chăm chú đỡ, sắc mặt thập phần trắng bệch, tóc cũng là tùy ý phi trên vai thượng, nhưng mà gương mặt đó, đường nét rõ ràng, mày giữa có vài phần lịch sự tao nhã, nhìn hoa đào song đồng như mực vụng nhuộm, lại có vài phần quật cường.

Thân thể nàng đứng nghiêm, như một gốc cây ngạo tuyết mà lập hồng mai, cùng sinh liền có một loại không người nào có thể cùng lãnh ngạo khí chất.

Mà nàng, mặc là, dĩ nhiên là hoàng thượng y phục.

Một loại trước nay chưa có cảm giác nguy cơ xông lên đầu, Tô Mi tinh tế quan sát phía trước nữ tử, đột nhiên cảm thấy quen mặt, nhưng mà nhất thời nhưng lại nghĩ không ra.

“Hoàng thượng, vị tỷ tỷ này là?”

Tỷ tỷ? A Cửu nhìn về phía Tô Mi, thâm nghĩ, nếu bàn về niên kỷ, này Mai Tư Noãn trái lại so với Tô Mi nhỏ hơn ba tuổi. Bất quá, muốn đối với mình mà nói, nàng cùng Quân Khanh Vũ cùng tuổi, một tiếng tỷ tỷ chưa đủ vì quá.

Thế nhưng, này tỷ tỷ, lại luôn luôn làm cho nàng không được tự nhiên.

Có lẽ là bởi vì, kia trương cùng ác mộng trung mặt giống nhau như đúc, cũng có thể, là bởi vì nàng là Tô Mi đi.

Nhưng mà, cũng không có nghe được Quân Khanh Vũ trả lời, A Cửu không khỏi lắc đầu cười.

Quân Khanh Vũ, chẳng lẽ là người luyện tiếc cho người âu yếm nữ tử biết, trước mắt này sẽ là của người thực phi, thậm chí là, một canh giờ trước, còn vành tai và tóc mai chạm vào nhau, như keo như sơn cùng sàng cộng giường nữ nhân sao?

Vành tai và tóc mai chạm vào nhau, như giao tựa đầu gối? A Cửu tươi cười hơn một tia đối với mình trào phúng, mấy canh giờ trước, nàng cảm thấy hai cái này từ rất đẹp, làm cho lòng người ấm.

Mà bây giờ, nghĩ tới đây hai từ, còn muốn đến, nam tử này thế nhưng không dám thừa nhận thân phận của mình, nàng liền cảm thấy là châm chọc.

“Hoàng thượng, ” A Cửu hơi nhíu mày, dùng xa cách ngữ khí nói, “Tả Khuynh nói ở đây là cấm địa, không được người thiện nhập. Ta lầm xông ở đây, cam nguyện bị phạt.”

Hần biết, lần đầu tiên nhìn thấy nữ tử này lúc, nàng liền thống hận hoàng gia lễ tiết.

Vì thế, hai người mấy ngày nay, hai người chậm rãi quen thuộc sau, nàng kêu đều là, Quân Khanh Vũ. Hoàng thượng, ở nàng trong miệng đi ra, luôn luôn mang theo trào phúng ý tứ.

Nàng còn dùng một ‘Ta’, cũng không vì vậy mê hoặc thần thiếp, chắc hẳn đã biết, hẳn không muốn ở Tô Mi trước mặt nói ra nàng là thân phận.

Quân Khanh Vũ chăm chú nhìn A Cửu, trong lòng thế nhưng không hiểu sợ hãi đứng lên.

“Người đi xuống trước đi.”

Quân Khanh Vũ cấp Tả Khuynh đưa một cái ánh mắt, ý bảo đem A Cửu mang đi.

“Hoàng thượng. Cái chỗ này thế nhưng ngài chính miệng hạ chỉ không được tự tiện xông vào, lúc này ngài thả ta đi, chẳng lẽ là muốn vi phạm của mình ý chỉ sao?”

A Cửu hít sâu một hơi, đem Quân Khanh Vũ kêu ở, “Cổ ngữ, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, ngài làm vua của một nước, lại không thể nói làm được, làm gương tốt. Tương lai, người thế nào làm cho lục quốc thần phục cùng ngài!”

“Mai Nhị!”

Thịnh nộ thanh âm theo vang lên bên tai, Quân Khanh Vũ ánh mắt mang theo sát khí nhìn chằm chằm A Cửu, “Người rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Hắn không muốn trách phạt nàng, chẳng lẽ sai rồi, còn muốn bị nàng tự trách?

“Ta cũng nguyện làm gương tốt, phạm sai lầm phải làm bị phạt!”

“Ha ha ha...” Quân Khanh Vũ thả Tô Mi, kiệt lực muốn áp chế lửa giận đi tới A Cửu trước người, “Người cứ như vậy muốn đã bị trừng phạt?”

“Là.”

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt không có một tia sợ hãi.

“Kia người nghĩ muốn cái gì trừng phạt?”

92. Chương 92

“Quất roi.” Nói ra hai chữ này, nàng trái lại cười nhạt một tiếng.

Quân quốc cung luật trung, tẩn phi phạm sai lầm, nặng giả xử tử, tổn chi biếm lãnh cung, lại tổn chi đó là quất roi.

”Người...”

“Mai Nhị, ” Quân Khanh Vũ con người sắc trầm xuống, đột nhiên nhớ lại Tô Mi còn ở sau người, liền quay đầu hướng nàng mỉm cười, ôn nhu nói, “Người đi vào trước.”

Khổ Tô Mi hơi sững sờ, sau đó nhu thuận gật đầu, trở về phòng.

“Người là càng phát ra cả gan làm loạn. Trầm hiện tại mọi việc dựa vào người, nhưng cũng không phải do người vi giơ.”

“Chính là bởi vì không nên viêt giơ, vì thế, ta mới nên bị phạt.”

Cổ nàng vi giơ, làm trái với chính mình nhiều lắm nguyên tắc.

Tỷ như, muốn để được dụ hoặc, tỷ như, không nên đối mười một bên ngoài người động tình, lại càng không nên đối một không yêu nam nhân của chính mình động tình.

Nàng cùng Quân Khanh Vũ bất quá đều là lợi dụng lẫn nhau, nhưng mà nàng động không nên có ý nghĩ cá nhân.

Á phụ từng nói với nàng nói, sát thủ ngu xuẩn nhất địa phương chính là động tình, mà quái roì, có thể làm cho chính người chặt đứt ý nghĩ xằng bậy.

Nàng là lý trí người, phạm là bất luận cái gì dưới tình huống, nàng cũng có thể nghĩ biện pháp phân tích hành vi của mình.

Vì thế, vừa ở trên nóc phòng, nàng muốn rất rõ ràng.

Chính mình, đích thực là thích Quân Khanh Vũ.

Chỉ là thích mà thôi.

“Vì sao?” Quân Khanh Vũ hít một hơi thật sâu, nữ nhân này càng ngày càng dễ chọc tức tâm tình của hắn.

Có đôi khi, thật hận không thể, đem nữ nhân này hung hăng thu thập một hồi, muốn tóa rụng trên người nàng nhuệ khí, muốn cho nàng tượng những nữ nhân khác như nhau yên tĩnh bốn phận.

A Cửu hơi một hồi, nhìn hắn, như thực chất nói, “Bởi vì ta, đích thực là phản sai.”

Nói vừa rơi xuống, Quân Khanh Vũ con người nhất thời lui tiến, cơ hồ là hung hăng níu chặt A Cửu y sam.

“Người đi ra cho ta.” Hắn đè thấp thanh âm, đem nàng ninh đứng lên.

Bởi vì vóc dáng so với hắn thấp bé, tức giận vô cùng chỗ, cơ hồ là đem nàng kẹp bên hông, ra cái kia thiên viện tử.

Hắn không phải sự ngu dại người, tự nhiên hiểu được nàng trong lời nói ý cái gì?

Tả Khuynh Hữu Danh sợ đến tự nhiên không dám đuổi kịp, chỉ là thấy hoàng thượng kẹp mai thực phi xông ra ngoài, sau đó yên lặng canh giữ ở cửa.

Mai ẩn điện cung nhân sáng sớm, liền nhìn thấy hoàng thượng thần sắc vội vã đến, phía sau hắn không có tùy tùng, mà bên hông kẹp một quần áo xốc xếch người, đến là thấy không rõ khuôn mặt.

“Hoàng thượng.”

Màu hồng bước lên phía trước nghênh tiếp, đến gần vừa nhìn kia bên hông nữ tử dĩ nhiên là thực phi nương nương, vội quỳ xuống, “Hoàng thượng, ngài bớt giận.”

“Đều rút ra ngoài cho trẫm.”

Đám người vừa nghe, cuống quýt lui ra, sau đó đóng cửa lại, hầu ở cửa.

Không có người ra một hơi.

Lần này, không phải đem nàng nhét vào nhuyển tháp trên, mà là trực tiếp vút trên mặt đất.

A Cửu đau đến chau mày đầu, sau đó lạnh lùng nhìn về phía Quân Khanh Vũ.

Ánh mắt của đối phương, cơ hồ là muốn đem nàng phát bầm thây vụn đoạn.

“Mai Tư Noãn, người phạm sai lầm?” Hắn cường xả ra một tia cười, “Của người cá tính cho tới bây giờ đều sẽ không cho là chính mình phạm sai lầm. Hiện tại người lại nói phạm sai lầm, người nói người sai cái gì? Người cho là trẫm sẽ tin tưởng, người nói phạm sai lầm là chỉ lầm xông địa phương?”

Hắn thế nào không thể nghĩ đến.

Tối hôm qua, triền miên cả đêm, lại không có thấy nàng chút nào chủ động.

Không có tác dụng bất luận cái gì phương pháp dẫn vật nàng, nàng chính là không chịu nói ra, đêm đó bọn họ cùng một chỗ sự tình.

Thậm chí, đêm đó nàng thẳng thắn phá hủy cùng một chỗ chứng cứ.

Làm như vậy nguyên nhân chỉ có một, đó chính là nàng căn bản là không muốn đổi mặt, không muốn thừa nhận.

A Cửu đỡ bàn chậm rãi đứng lên, sau đó khắp khiêng hướng đi ghé tựa, chậm rãi ngồi xuống, sau đó cầm lấy trà tiểu nhấp một miếng, thần nhiên nói, “Hoàng thượng nhưng nghe nói qua nhất sinh nhất thể nhất song nhân cố sự?”

“Chưa từng nghe nói.”

Hắn khơi mào coi được mày, thực sự xem không hiểu, nữ nhân này, trong lòng rốt cuộc muốn cái gì.

“Kia hoàng thượng, biết hoang mạc thượng đàn sói sao?”

“Thì tính sao?”

“Trong truyền thuyết, sói ở hoang mạc trên, lấy đàn làm bạn, nhưng là lại lại lấy một đôi tình nhân vì đầu mục.” A Cửu buông trà, “Mặc dù, quý vì đầu lĩnh, nhưng mà, đầu sói, cả đời lại chỉ có một bầu bạn, sinh tử tướng theo. Vì vậy, diễn biến ra nhất sinh nhất thể nhất song nhân điển cố.”

Quân Khanh Vũ đi tới A Cửu bên người, ngón tay gợi lên gương mặt nàng, cười khẩy nói, “Thực phi, sói mặc dù lại hung mãnh, nhưng rốt cuộc là súc vật, dùng cái gì cùng người đến so với. Trên thế giới này, căn bản cũng không có nhất sinh nhất thể nhất song nhân.”

Mẹ của hắn, xa theo đại mạc mà đến, bốn ba thiên lý. Nhưng mà phụ thân của hắn, lại ứng ngồi ở hoàng vị trên, hậu cung phi tần ba nghìn.

Gì đến cái gì nhất sinh nhất thể nhất song nhân?

“Thần thiếp cho rằng, thế giới này là có .” Nàng nghiêng đi mặt, né tránh ngón tay hắn, lại bị hắn khấu trở về.

“Thực phi ngụ ý chính là, phải tìm nhất sinh nhất thể nhất song nhân?”

“Chẳng lẽ hoàng thượng không phải đang tìm sao?” Chống lại hắn ánh mắt dò xét, A Cửu cường xả ra vẻ mỉm cười, “Nếu không, hoàng thượng vì sao đối ngoại tuyên bố Tô Mi đã chết, nhưng mà trên thực tế, nhưng lại đem nàng giấu ở hậu viện trong.”

“Mai Tư Noãn.”

Tay vô ý thức dùng sức, hắn mày giữa nổi lên sát ý, toàn bộ mặt đều bởi vì nàng những lời này mà thay đổi sắc, trở nên lãnh khốc vô tình, trở nên xa cách cùng xa lạ.

“Người biết được nhiều lắm!” Hắn dè nặng thanh âm cảnh cáo nói, “Người nếu dám đem chuyện của nàng nói ra nửa phần, trăm tất nhiên sẽ cho người sống không bằng chết.”

Sống không bằng chết? Hàm dưới cơ hồ bị hắn bóp nát, thân thể chợt băng lãnh, mà nơi tim lạnh hơn.

Sống không bằng chết bốn chữ, so với quất roi tới càng quyết tuyệt.

Vì nữ nhân kia, hắn Quân Khanh Vũ thế nhưng sẽ làm nàng sống không bằng chết.

Đúng vậy, chính mình tính cái gì? Thực phi, ngay từ đầu liền bị hắn ghét bỏ nữ nhân.

Nếu không phải là bởi vì Thu Mặc, nếu không phải là bởi vì giao dịch, bọn họ không có bất kỳ liên quan.

“Thần thiếp là sợ tử người, sẽ không nói ra đi.” A Cửu cắn cắn môi, tươi cười chưa biến, trong tay áo tay lại khẽ run đứng lên, “Hoàng thượng, chẳng thà chúng ta làm tiếp một cái giao dịch.”

“Người muốn nói cái gì?”

“Năm ngày tiền, vì cầu một gốc cây người yêu cỏ, thần thiếp đáp ứng người nguyện ý đem thiếp mời đưa cho Mộ Dung Tự Tô. Nay bút giao dịch viên mãn hoàn thành. Ta nói tiếp theo bút, đó là cho người bảo hộ Tô Mi?”

“Người bảo hộ nàng?” Quân Khanh Vũ buông lỏng tay ra, mà lúc này, nàng trắng nõn trên mặt cũng nhiều hơn mấy cái vết máu thật sâu, “Kia điều kiện của người là cái gì?”

“Đổi một mình ta tự do, bắt đầu từ hôm nay, Mai Tư Noãn chỉ là hoàng thượng thần, mà không phải là phi, cũng không hoàng thượng nữ nhân.”

Nàng muốn chính là, không làm nữ nhân của hắn, không làm hắn một trong đó nữ nhân.

“Ha ha ha...” Bên cạnh Quân Khanh Vũ phát ra một tiếng cười nhẹ, ở trong đại điện, có vẻ càng trông rõ, “Mai Tư Noãn, lúc này trăm rớt cuộc mình bạch người vì sao chết sống đều không thừa nhận đêm đó chuyện đã xảy ra. Nguyên lai, từ vừa mới bắt đầu, người liền chưa từng nghĩ muốn trở thành trăm nữ nhân.”

“Hảo! Trăm cũng không thiếu người như thế một nữ nhân. Chỉ cần người có bản lĩnh bảo hộ Tô Mi an nguy, theo một ngày này khởi, người đó là thần!”

Nói, hắn thình lình đứng dậy, phất tay áo xoay người rời đi.

“Thần, cung tiền hoàng thượng.” A Cửu đứng dậy, yên lặng quỳ trên mặt đất.

Đi tới cửa người bước chân đột nhiên dừng lại, thế nhưng quay đầu trở về, nắm lên tay nàng, nhìn một phen chất vấn của nàng.

Tuần mỹ yêu tà trên mặt, có một phân tự giấu cười, “Bọn họ nói không sai, đoạn chương nữ nhân, là thiên hạ lạnh nhất tình người. Trăm, hôm nay xem như là tin.”

Trong phòng còn có nhàn nhạt long diên hương, hắn đã ly khai, mà A Cửu còn trên mặt đất, yên lặng cúi đầu nhìn mình tay.

Kia một cái kéo dài qua lòng bàn tay vân tay sinh đau nhói mắt của nàng.

Vì một người khác, có thể cho nàng sống không bằng chết, vì một nữ nhân khác, hắn sẽ thả nàng chỉ có, hai người quân thần tướng đãi.

Mà Quân Khanh Vũ, đi tới nơi này cái dị thể, nàng một thân vết thương, lại đều là vì hắn.

Vì thế, Quân Khanh Vũ, của ta lãnh tình, so với người đế vương vô tình cùng tuyệt tình, bị cho là cái gì?

Cường chống theo lạnh lẽo trên mặt đất đứng lên lạp, mắt cá chân đã sưng được dọa người, nàng xụi lơ tựa ở nhuyển tháp trên, phát hiện bên cạnh bày đặt lò sưởi.

Trong lòng không hiểu đau xót, nàng đem lò sưởi đặt ở trong lòng, gò má nhẹ nhàng dán lên đi.

Mười một, ta rất muốn quay về.

Cảnh Nhất Bích đi tới cửa đại điện miệng, kinh ngạc phát hiện Tả Khuynh Hữu Danh đều sôi nổi đứng ở đóng chặt ngoài cửa, thần sắc lo nghĩ.

Bình thường, Quân Khanh Vũ ở bên trong phê chữa tấu chương, hai người đều nương theo bên người theo hầu hạ, mà bây giờ, hai người thế nhưng đều bị đuổi đi ra.

“Tả Khuynh, làm sao vậy?”

“Hoàng thượng tâm tình không mang theo hảo.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Mộ Dung Tự Tô bên kia trở về thiệp mời, mời đêm nay ngấn gấp mặt, buổi sáng tin tức liền đưa đến trong cung, theo lý thuyết Quân Khanh Vũ tâm tình hẳn là rất tốt.

93. Chương 93

“Sáng nay, thực phi nương nương tựa hồ lại cùng hoàng thượng xảy ra tranh chấp, sau khi trở về, vẫn ở trong điện, phát một trận tính tình. Lúc này, khí còn chưa có tiêu.”

“Tranh chấp?” Cảnh Nhất Bích lo lắng nhíu mày, “Thực phi nương nương làm sao vậy?”

“Này không, chúng ta cũng không biết.” Hữu Danh thở dài một hơi, không dám nhiều nói.

“Vậy người đi trước thông báo một tiếng.”

Khổ “Ân.” Hữu Danh cẩn thận từng li từng tí đẩy cửa đi vào.

Hồi lâu mới nhìn đến Quân Khanh Vũ đi ra, khí sắc đích thực là không được tốt.

Nhưng mà, buổi tối đã ước được rồi Mộ Dung Tự Tô đi trước để đỡ gặp mặt một lần, có một số việc muốn thương nghị.

Cổ hai người lên xe ngựa, cũng không có thấy A Cửu, Cảnh Nhất Bích nhìn mấy lần Quân Khanh Vũ, lại là cũng không có ý tứ mở miệng.

Buổi tối, để đỡ trước sau như một náo nhiệt, xe ngựa cuối cùng bí ẩn dừng ở một tòa trà lâu tiền, hai người mới từ tiến bước đi.

Mộ Dung Tự Tô nhìn chén trà, thường thường ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ.

“Tam hoàng tử, tới.”

Mộ Dung Tự Tô đặt chén trà xuống, hít một hơi thật sâu, sau đó nhìn mình bên ngoài, nhưng thấy hai cái thân ảnh chậm rãi đi tới, đều là mặc một thân tuyết sắc y phục.

Phía trước người kia, phát như mực, mặt như liên, dung mạo thanh tú, toàn thân có một luồng siêu nhiên thoát tục khí tức.

Mộ Dung Tự Tô mỉm cười, hẩn gặp qua người này, là quân quốc nổi danh nhất trẻ tuổi thừa tướng —— Cảnh Nhất Bích.

Đồn đại hẩn khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành, ngạo cư lực quốc đứng đầu, thậm chí cũng có thể đem quân quốc tam đại mỹ nhân so với đi xuống, lần này gần gũi xem ra, đồn đại không giả.

Hẩn trước một bước tiến vào, sau đó đối Mộ Dung Tự Tô lễ phép cười, lại đứng lại nghiêng người, quay đầu lại nhìn về phía sau đó cùng người tiến vào.

Tiến vào người nọ, khoác tuyết trắng hồ cừu, mặc tuyết sắc y sam, cả vật thể tuyết trắng, này ôn hòa màu sắc, vốn nên làm cho người ta cảm thấy người tới hẩn là có Cảnh Nhất Bích như vậy mộng lung ôn hòa khí chất.

Nhưng mà, kia chỉ dùng bạch ngọc cây trâm buồn ngủ kéo sợi tóc, cùng cặp kia như đêm bình thường đen kịt, thần sắc vi hiển biếng nhác con người, lại làm ột loại bức người quý khí cùng khí phách.

Gương mặt đó, có vẻ cực kỳ trẻ tuổi, cũng tinh xảo vạn phần, môi nhợt nhạt câu dẫn ra, tự tiếu phi tiếu.

Hẩn đứng ở cửa, nhìn thấy Mộ Dung Tự Tô lúc, bước chân hơi chậm lại, sau đó đưa tay phụ ở sau người.

Chẳng qua là một tập mãi thành thói quen động tác, nhưng mà, lại mang theo hoàng gia độc hữu ung dung khí chất.

Đồn đại trung, cái kia túng sắc đế vương, chỉ có mười chín tuổi, ba tháng tuyển tú một lần, hơn nữa phi mỹ nữ không chọn.

Nghe nói trẻ tuổi hoàng đế, thân thể doanh yếu, vô pháp lý chính.

Trong phòng, trà hương bốn phía, hộ vệ chăm chú hậu ở bên ngoài, nước trà đã sai người đưa ba lần, song phương nói chuyện rất tốt, cuối cùng thương nghị, Mộ Dung Tự Tô sắp xuất hiện tịch mười ngày sau hoàng gia yến hội, chính thức tiếp kiến.

Đương nhiên, Mộ Dung Tự Tô cần tiếp được thập nhị vương gia cùng đình thừa tướng thiệp mời, cứ như vậy, cũng là vì lần lộn hiểu biết.

Mộ Dung Tự Tô nhợt nhạt uống một ngụm khí, phát hiện, này nói chuyện trung, Quân Khanh Vũ cũng không dính nước trà. Lần trước nghe nghe thấy, hẩn có Tiểu Hứa khiết phích, xem ra cũng là không giả.

“Hoàng thượng, thứ cho Tự Tô hỏi một vấn đề.”

“Tam hoàng tử không cần khách khí.”

Mộ Dung Tự Tô dừng một chút, cũng nhìn Cảnh Nhất Bích liếc mắt một cái, sau đó nói, “Vì sao, hôm nay không nhìn tới Mai Nhị?”

“Mai Nhị?”

, Quân Khanh Vũ trông mắt hơi nhú lại, trông mắt thâm thúy nhìn không thấy đáy, “Hôm qua nàng quả bị thương chân, vì thế, còn đang dưỡng thương.”

Nói vừa rơi xuống, Quân Khanh Vũ vô ý thức liếc mắt một cái Cảnh Nhất Bích. Phát hiện đối phương uống trà động tác hơi chậm lại, mặt lớn lên lông mi chiếu sương mù, lại là không có ngẩng đầu, chỉ là, trà cũng không có uống vào.

“Quả thương?” Mộ Dung Tự Tô sắc mặt ngưng trọng, “Thế nhưng nghiêm trọng?”

“Không phải rất nghiêm trọng.”

“Lần này đi theo đi tới quân quốc, cũng dẫn theo thái y, cũng không biết Mai nhị công tử hiện ở nơi nào, nếu là phương tiện, ta có thể mệnh thái y đi vào nhìn một phen.”

Mộ Dung Tự Tô cố ý che giấu tự mình biết A Cửu là thân phận của cô gái.

“Trẫm thay Mai Nhị trước tạ ơn tam hoàng tử quan tâm.” Quân Khanh Vũ nhẹ nhàng cười, sau đó thân thủ cầm lấy cái chén, xinh đẹp tuyệt trần ngón tay nhẹ nhàng phất quá chén trà bên cạnh, “Bất quá thái y nói, ngày hôm qua nàng cảm nhiễm phong hàn, không thể ra ngoài. Nếu là tam hoàng tử muốn gặp, mười ngày sau tiệc tối thượng, Mai Nhị nếu như thương dưỡng được rồi, nhất định sẽ xuất hiện.”

Mộ Dung Tự Tô sắc mặt khôi phục tiểu ý, “Như vậy rất tốt. Hoàng thượng thủ hạ nhân tài đông đúc, làm cho Mộ Dung không ngừng hâm mộ, càng nghe nói, quân quốc từ trước đến nay ra mỹ nữ tài nữ, ngạo cư lục quốc tam đại kinh ngạc nữ tử đều xuất từ quân quốc. Mộ Dung bây giờ còn vì sách phi, vừa vặn đi tới quân quốc, nếu như hoàng thượng không để ý, đến lúc đó kính xin hoàng thượng cho ta ở quân quốc tứ hôn một nữ tử.”

Mộ Dung Tự Tô thông thả nói đến, mặc dù có tiểu ý, nhưng mà thần tình nghiêm túc vì nghiêm túc, “Nếu là được chuyện, Mộ Dung Tự Tô định đưa lên Lang Gia mười vạn, bạch lộ mười vạn, hoàng kim trăm vạn, Bạch Ngân vạn xe.”

Nói vừa rơi xuống, Quân Khanh Vũ cùng Cảnh Nhất Bích đồng thời đều là ngẩn ra.

Lục quốc trong, Sở quốc nhất giàu có, mà Mộ Dung Tự Tô đưa ra sính lễ tương đương với hai năm qua quốc khố.

Mấy cái chữ này, là bất kỳ quốc gia nào đô hội tâm động.

“Tam hoàng tử lớn như thế thủ bút, xem ra, tất nhiên có hâm mộ đối tượng?” Quân Khanh Vũ trên mặt khôi phục mặt tươi cười, thanh âm đến không có bao nhiêu nhiệt tình, tựa hồ đã đoán được, Mộ Dung Tự Tô chỉ chỉ người nọ là ai.

“Là có, chỉ là còn chưa có trưng cầu quá ý kiến của nàng, bất quá, chỉ cần hoàng thượng tứ hôn, Mộ Dung cho rằng, sở quân hai nước thông gia, đem có thể càng thêm vững chắc song phương đồng minh quan hệ.”

“Đã tam hoàng tử như thế có lòng thành, kia trẫm cũng không ngại giúp người thành đạt.” Quân Khanh Vũ buông cái chén, thân thể tựa vào trên ghế, mắt phượng hơi nheo lại, “Thập ngày sau trên yến hội, chỉ cần cô gái kia không có gả tính tình phụ, đương nhiên lại càng không là trẫm phi tần, trẫm cũng đương một hồi nguyệt lão.”

Tần phi hai chữ, hẳn cần được cực kỳ nặng.

“Hoàng thượng thật đúng là nói đùa.”

Lần này gặp mặt ở phi thường càng nhanh bầu không khí trung kết thúc, ở trên đường trở về, Quân Khanh Vũ lại là trước sau như một trầm mặc, tựa hồ có rất thừa trọng tâm sự.

Tới cửa cung, chờ mã xe dừng lại, hấn lại không có chút nào xuống xe ý tứ.

“Cảnh Nhất Bích.”

Hấn quay đầu cười nhìn Cảnh Nhất Bích.

“Hoàng thượng, còn có việc?”

“Người có biết, mai người bị thương?”

“Biết, hoàng thượng vừa báo cho biết vi thần.” Cảnh Nhất Bích thần sắc bình thản.

Mây hơi khơi mào, Quân Khanh Vũ tiểu ý càng sâu, “Chẳng lẽ Cảnh Nhất Bích không muốn biết, nàng bị thương thế nào?”

“Trong cung có thái y, thực phi nương nương bệnh tình ổn thỏa không lo.”

“Phải không? Ta xem nàng tính mạng kham ưu.” Quân Khanh Vũ con người sắc trầm xuống, phất tay áo nhảy xuống xe ngựa, lạnh lùng nói, “Nàng sáng sớm hôm nay đối trẫm nói, sau ngày hôm nay, ta là quân, nàng là thần, hai người đem lấy quân thần thân phận tương đãi.”

Dứt lời, xoay người rời đi.

Cảnh Nhất Bích tay vô ý thức nắm chặt bên cạnh mình, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, mấy bước đuổi theo, “Hoàng thượng.”

Quân Khanh Vũ quay đầu lại nhìn về phía hấn, “Chẳng lẽ là Cảnh Nhất Bích lo lắng thực phi thương, muốn theo trẫm đi vào nhìn?”

“Thần không có ý đó. Chỉ là chuyển cáo một tiếng thực phi nương nương, ngày ấy nàng đi tây nhai mua nướng khoai, hiện tại lão nhân gia nói khí trời lạnh lẽo, nương nương muốn mua phần khoai sợ rằng muốn đầu xuân sau mới có.”

Quân Khanh Vũ thần sắc ngẩn ra, có chút kinh ngạc nhìn Cảnh Nhất Bích, tựa hồ có chút không rõ, nhưng mà tựa hồ lại không muốn suy nghĩ nhiều, lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người bước vào cửa cung.

Cửa cung dị thường lạnh, bên trong tấm cung, ngọn đèn dầu yếu ớt, Quân Khanh Vũ cuối xoay người đứng lên, “Hữu Danh.”

“Hoàng thượng?” Hữu Danh cuống quýt theo gian ngoài dẫn theo đèn tiến vào, nhìn thấy Quân Khanh Vũ vẻ mặt bức bối ngồi ở giường trên.

Đây đã là đêm nay lần thứ ba gọi hấn .

Hữu Danh từ nhỏ hầu hạ ở Quân Khanh Vũ bên người, có thể bởi vì thân thế, Quân Khanh Vũ ngủ cũng không lẩn qua lẩn lại, buổi tối rất ít gọi bọn họ tiến vào.

“Hoàng thượng là đói bụng sao?”

“Không đói.” Hấn sau khi trở về, căn bản là không dùng như thế nào bữa tối, “Hữu Danh, người nói, là trẫm bộ dạng coi được, vẫn là kia Cảnh Nhất Bích coi được?”

Chợt, Quân Khanh Vũ lãnh yếu ớt hỏi.

Hữu Danh mặt vừa kéo, vội hỏi, “Hoàng thượng là thiên tử, long phượng chi tử, há là Bích công tử có thể so sánh ?”

“Miệng chó không thể khạc ra ngà voi!” Quân Khanh Vũ không vui liếc hấn liếc mắt một cái, xoay người hạ thấp đi tới lưu ly trước gương. Hữu Danh vội vàng mang tới áo choàng vì hấn phủ thêm, lại bị hấn một tay phát khai.

Liên cái gương, hấn cẩn thận quan sát mặt mình, sau đó rơi vào cặp mắt kia đồng trên, nửa ngày, chân mày càng phát ra nhăn chặt.

“Hữu Danh, trẫm mắt màu gì?”

94. Chương 94

“Hữu Danh, trầm mắt màu gì?”

“Mực sặc.”

Quân Khanh Vũ ngoắc ngoắc môi, “Trầm cũng nhìn là mực sặc, nàng lại phi nói là màu tím.”

“Người nói cho nàng, mười ngày sau yến hội?”

Khổ “Tả Khuynh đi.”

“Nga...” Quân Khanh Vũ gật gật đầu, “Nàng có thể có nói cái gì?”

“Tả Khuynh nói, nương nương ở trong phòng, chỉ nói một tiếng, biết. Liền không nói gì.”

Cổ “Chỉ những thứ này?” Thần tình có chút thất vọng, Quân Khanh Vũ xoay người trở lại giường thượng, xoay người nằm xuống, buồn thanh nói, “Vết thương ở chân được không?”

Thanh âm bị chặn ngăn trở, Hữu Danh nghe không rõ ràng, phục cần thận từng li từng tí hỏi, “Hoàng thượng lo lắng nương nương thương sao?”

Nói vừa rơi xuống, một cái gối hung hăng đập bể qua đây.

“Cút ra ngoài cho trầm.”

Hữu Danh ôm gối đầu xám xịt ra, nhìn Tả Khuynh chính ló đầu xem ra, “Hoàng thượng còn đang tức giận?”

“Đến không giống như là sinh khí.” Hữu Danh biết biết miệng, suy nghĩ hồi lâu, “Đảo như là phát cẩu.”

“Tính tình?” Tả Khuynh nhú mày, “Hoàng thượng trước đây có từng thử qua tính tình?”

“Trước đây không có, gần đây đã có.” Hữu Danh có chút mệt mỏi liếc mắt nhìn Tả Khuynh, “Được người thế nhưng cấp thực phi nương nương đưa qua?”

“Đưa, thế nhưng Hữu Danh, người xác định thuốc này là đưa cho nương nương. Nhưng ta nhìn thấy hoàng thượng chính sinh nương nương khí đâu?”

“Sinh khí? Sáng nay nhi, thấy nương nương tìm quá khứ, người nhưng nhìn thấy hoàng thượng sinh khí, đây không phải là nương nương nói chuyện đắc tội hoàng thượng. Lại nói, thuốc kia là cố phẩm, hoàng thượng tùy ý liền cấp ném đi ra bên ngoài, còn cho người ta nhặt được?”

Hữu Danh đắc ý phân tích nói, sau đó hừ một tiếng, “Mô đầu óc.”

Tả Khuynh bị Hữu Danh nói có chút xóa xóa bất bình, lại lại không biết thế nào phản bác, chỉ là cảm thấy gần đây hoàng thượng tình tự thay đổi thất thường mà thôi.

Thu Mặc tỉnh lại, kia bụi cây mỹ nhân cỏ cũng đặt ở trong hộp, trái lại chưa dùng tới.

A Cửu đem kia bụi cây cỏ cầm trong tay nhìn nửa đêm, lại là không phát hiện, nó như là có thể làm cho người khởi tử hồi sinh pháp bảo.

Đột nhiên, nóc nhà có nhỏ vụn tiếng bước chân, A Cửu tức mực vừa nghe, sờ hướng gối đầu hạ chủ thủ, sau đó giả bộ ngủ.

Yên tĩnh trong không khí, người nọ theo nóc nhà nhảy xuống, sau đó trở về A Cửu giường.

Cảm giác người nọ đến gần, A Cửu không chút nào nương tay, đem chủ thủ trong tay, cọ một tiếng bay ra, chỉ tiếp thứ hướng người nọ trái tim.

Sát khí bắn thẳng đến mà đến, người kia một xoay người, vừa vịn tránh thoát, dọc theo nóc nhà muốn chạy trốn chạy.

Trong phòng cực kỳ hắc ám, A Cửu lúc này bật đèn, chợt thấy được người kia một tiếng quỵ dị hắc bào, cùng bay ra sợi tóc.

“Tử Nguyệt!”

A Cửu thốt ra, nhưng mà, trong nháy mắt liền hối hận. ,

Còn đối với phương, cũng đành chỉ chạy trốn, ở phòng lương thượng kinh ngạc nhìn nàng.

Chỉ cần tên sát thủ kia A Cửu, biết hắc bào người đeo mặt nạ gọi Tử Nguyệt. Nhưng mà, Mai Tư Noãn không biết.

Nàng hô một tiếng Tử Nguyệt, chính là trực tiếp nói cho đối phương biết, chính mình đó là sát thủ kia A Cửu.

“Là người?”

Tử Nguyệt thanh âm mang theo khó có thể che giấu kinh ngạc, sau đó nhảy xuống nóc nhà, đi tới A Cửu trước người.

Gần như vậy, nín chặt dạ mình châu, A Cửu mới nhìn rõ, y phục của hắn thượng thêu đồ án dĩ nhiên là từ xưa đồ đẳng, có trắng non, còn có lưu vân, còn có... Kỳ lân.

“Mời ngồi.” A Cửu kêu hắn ngồi xuống, nhớ tới hắn Nguyệt Ly người trong nước, mặc như nhau y phục hắn là không kỳ quái .

“Sao ngươi lại tới đây?”

Bầu không khí có chút cho phép xấu hổ, A Cửu miễn cưỡng cười một chút, chỉ ít, bọn họ bây giờ là đồng minh quan hệ.

“Hôm nay, Quân Khanh Vũ cùng Mộ Dung Tự Tô gặp mặt, thế nhưng, ngươi không có đi.” Hắn dừng một chút, thanh âm như trước nghe không rõ tích, thậm chí lấy mặt nạ, cũng không cách nào nhìn thấy hắn hai tròng mắt, “Ta hỏi thăm một chút nội dung, Quân Khanh Vũ tựa hồ cũng không có nói tới về ta ngày đó nói kia hai điều kiện.”

“Là ta chưa nói cho hắn biết. Bất quá việc này, ngươi không cần lo lắng, mười ngày sau có tiệc tối, ta sẽ đích thân ngưỡng mộ dung Tự Tô đưa ra .”

“Cám ơn.” Đối phương rất có lễ phép trả lời, sau đó nhìn về phía nàng mắt cá chân, “Nghe nói ngươi bị thương?”

A Cửu cúi đầu vừa nhìn, không sao cả lắc lắc đầu, “Tối là ngắt một chút, không có thương tổn đến xương cốt, hai ba ngày tụ huyết sẽ tan đi.”

“Ồ đây.”

Người nọ theo màu đen áo choàng trung lấy ra một tinh xảo cái bình, “Đây là Nguyệt Ly quốc lưu truyền xuống được, ngươi đồ đi tới, không ra là một canh giờ, tụ huyết sẽ tan đi .”

“Cám ơn, thế nhưng như thế quý báu được, ta không có cách nào thu.”

“Nguyệt Ly người chưa bao giờ nợ người ân tình, huống hồ, ngày sau rất nhiều địa phương cần mẹ người nương giúp đỡ, kính xin ngài nhận lấy.”

“Ngươi không cần đến lượt ta nương nương. Gọi ta một tiếng A Cửu là được.”

Tử Nguyệt ngây ra một lúc, sắp sửa đặt ở trên bàn, sau đó thu hồi tay, không nói gì.

“Tử Nguyệt, có thể hay không mạo muội hỏi một chút. Vì sao, ngươi sẽ đối với Quân Khanh Vũ ngọc bội cảm thấy hứng thú?” Hai lần nhìn thấy Tử Nguyệt xuất hiện, đều là vì kia khối ngọc, mà hai lần cũng không có đối với bọn họ hạ sát thủ. Đương nhiên lần thứ ba liệt ngoại.

“Này liên quan đến đến Nguyệt Ly cơ mật, sợ rằng không thể nói cho người biết.” Đối phương áy náy thấp cúi đầu, A Cửu này mới phát hiện, đối phương cử chỉ lễ phép, dường như thụ quá phi thường hài lòng giáo dục, nghe nói đầu túc giữa ả ả có một luồng quý khí, chỉ là bị đối phương che dấu đi.

“Vô phương.” Nàng không miễn cưỡng hấn, “Bất quá, ngày khác cần người giúp, vậy ta nên như thế nào tìm được người?”

Sở quốc chi chiến, tất nhiên cần bọn họ giúp, song phương phương thức liên lạc cực kỳ quan trọng.

“Đây là khói lửa. Người cần lúc, chỉ cần châm, chúng ta đây sẽ xuất hiện.”

Nói, một ngón tay khở ống trúc đặt ở trên bàn, tinh xảo đẹp, thoát nhìn, cùng trang sức phẩm không sai biệt lắm.

“Nương nương...” Đối phương trạm kéo lên, hấn là muốn đi, “Tử Nguyệt có thể không đang hỏi một tiếng, A Cửu là ngài đích thực danh sao?”

“Đúng vậy.” Nàng cười gật gật đầu.

“Dòng họ?”

“Không họ.”

“Tử Nguyệt minh bạch.”

Đối phương thẳng tắp trạm ở tiền phương, một tay để ở trước ngực, một tay tự nhiên rũ xuống, nhưng mà hơi cúi đầu. Động tác này, cực kỳ giống phương tây thân sĩ hành lễ tư thế.

“Tử Nguyệt.” A Cửu kêu ở hấn, “Nguyệt Ly bách tính đô hội một lần nữa trở lại cố thổ, Nguyệt Ly sẽ một lần nữa phục quốc.”

Trong lịch sử, mười một nói, Quân Khanh Vũ ba năm sau sẽ thống nhất lục quốc, mà không phải thất quốc.

“Cám ơn người, A Cửu.”

Mặc dù là cách mặt nạ, thế nhưng A Cửu vẫn cảm giác được đối phương thực sự đang cười.

Lần thứ hai, Thu Mặc có thể xuống giường, mà Tử Nguyệt đưa tới được, cũng như hấn nói vậy thần kỳ, sáng sớm hôm sau, nàng phát hiện trên chân đã hoàn toàn ước hợp.

Có lẽ là trùng hợp, nàng tổng cảm thấy Tử Nguyệt là chuyên môn đến đưa thuốc.

Mộ Dung Tự Tô, Sở quốc tam hoàng tử muốn tới tin tức, toàn bộ quân quốc đều biết, lúc này, trong hoàng cung cũng một mảnh bận rộn, đều vì trận này yến hội làm chuẩn bị, thậm chí còn, cũng có người buông xuống nói, nói Mộ Dung tam hoàng tử muốn ở quân quốc chọn chính phi, bởi vì này một lần tiệc tối, cuối cùng một màn, để đô cái danh viện đều có cơ hội vào cung.

Mộ Dung công tử mỹ danh bên ngoài, hưởng chi, Sở quốc giàu có, mà chọn không phải trắc phi, mà là chính phi. Ngày khác tam hoàng tử đăng cơ, đó chính là hoàng hậu.

Bởi vậy để đô quan viên kẻ có tiền sĩ đều tranh nhau sợ hậu muốn nữ nhi đưa đến trong cung, mà, chuyện này, thì lại là có Tả Khuynh cùng Hữu Danh an bài.

Trong này huyền cơ, A Cửu so với ai khác rõ ràng.

Tựa như người xem mua vé vào bàn, này phiếu thế nhưng thiên kim khó mua.

Vì thế, Quân Khanh Vũ tự nhiên vì vậy hung hăng lao một khoản, điền điền quốc khổ.

Bên trong hoàng cung, vài ngày trước, chu tuyết cùng Mạc Hải Đường đi được rất gần, nghe nói Vương công công nói là, gần đây hoàng thượng nhiều lần xuất nhập cái khác cung điện, rất có vũ lộ quân triều xu thế, mà hai ngày này tối được sủng ái thì lại là chiêu nghi, chu tuyết.

Màu hồng cho nàng nói này đó bất quá thời gian, A Cửu đang nằm ở ghế thái sư, nhìn Thu Mặc vui vẻ ra mặt đỡ ghế muốn bước đi.

“Màu hồng, ta có một chút đói bụng, ở đây mùa đông không biết có hay không đình ốc, người đi làm cho phòng bếp chuẩn bị chia ra cay sao ốc đồng.”

Mấy câu, đem màu hồng đuổi rồi đi xuống, A Cửu làm cho Thu Mặc ngồi ở bên cạnh mình, “Thu Mặc, ở Nguyệt Ly quốc, nếu như xuyên đồ đằng y phục, ở dưới ánh trăng bùng dù, bình thường là thân phận gì người?”

“Nương nương người nói màu đen áo choàng sao? Trung gian có kỳ lân, phía trên trăng rằm, phía dưới là lưu vân? Đó là Nguyệt Ly quốc, tể ti đại nhân y phục.”

“Tể ti?” A Cửu kinh ngạc vừa nhảy, “Nguyệt Ly có tể ti?”

“Kỳ thực, tể ti chính là chỉ kỳ lân, đương thần thú hóa thành nhân hình, y phục của hắn biên là như vậy, mà bách tính đều tôn xưng vì tể ti đại nhân.”

Cái này, A Cửu là hoàn toàn choáng váng. ,

Nếu như nói Tử Nguyệt là tể ti nàng một chút có thể tin, thế nhưng nói đến hắn là kỳ lân, kia đánh chết cũng.

95. Chương 95

Nàng thế nào cũng không cách nào đem một rõ ràng người biến thành một cái động vật, cũng càng không thể tưởng tượng, một động vật biến hóa đã lớn. Huống chi, người kia ngày hôm qua mấy ngày hôm trước liền đứng ở trước mặt nàng.

“Kia, tể ti đại nhân vì sao phải bùng dù?”

“Nghe nói tể ti đại nhân gặp được ánh trăng sẽ biến trở về chân thân. Đương nhiên này chỉ là truyền thuyết.”

“Kia, người lớn như vậy, có từng nghe qua một người tên là Tử Nguyệt người?”

Khổ lần này, Thu Mặc tới lắng hồi lâu, sau đó nói, “Nếu như bà bà không có nói sai, ta cũng không có nhớ lắm, trăm năm trước, bị vương giết chết kỳ lân, tên của nó tựa hồ đã bảo làm —— Tử Nguyệt.”

Ngực một trận kịch liệt đau, A Cửu hơi thấp thân thể, nhìn bên hông lộ vẻ yên hoa.

Này đó chẳng lẽ đều là trùng hợp?

Cổ trăm năm trước, bị giết chết kỳ lân tên đã bảo làm Tử Nguyệt.

Mà lần đầu tiên nghe được tên này, trong đầu nàng liền một thiếu niên tuyệt vọng thanh âm.

Kiếp sau, ta cũng không còn là Tử Nguyệt.

“Nương nương, ngài muốn cay sao ốc đồng.”

Màu hồng trong tay đang cầm một hỏa lò, vội vã tiến vào.

A Cửu đạm nhiên nhìn như nhau, làm màu hồng đi xuống chẳng qua là mượn cớ, lại là không ngờ này đại mùa đông thật là có cái gì ốc đồng.

A Cửu trong lòng chỉ có về Tử Nguyệt sự tình, kia có tâm tình ăn cái gì ốc đồng, nhưng mà vừa ngẩng đầu, thế nhưng nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc từ bên ngoài đi tới.

“Nương nương, hoàng thượng tới.”

A Cửu nhíu chặt chân mày, đối màu hồng nói, “Đem đồ vật lấy đi vào, ở bên trong ăn.”

Nói, đứng dậy cũng theo đi vào, ngồi vào vị trí, cúi đầu ăn khởi ngự thiện phòng làm ốc đồng.

Ốc đồng là bao sao , còn tăng thêm ớt cựa gà, sau đó lại đặt ở ớt bảo lý. Ăn được trong miệng, có người đại hỏa xẹt qua, nhưng mà lại là tương đương đã nghiền.

“Mai Nhị, đừng không hiểu quy củ.”

Đây là Quân Khanh Vũ mấy ngày qua, lần đầu tiên đặt chân nàng mai ẩn điện.

A Cửu đứng dậy, hơi hành lễ, ánh mắt lại chỉ chốc lát chưa rơi vào trên người hắn, chỉ là gạt đầu

Nhìn ở hồng canh trung cuộn cuộn ốc đồng.

Quân thần có khác, hắn là quân, nàng thần.

Này ý nghĩ xằng bậy, khi hắn một câu sống không bằng chết sau, sinh sôi ngăn ra.

Tựa hồ cảm thấy A Cửu cố ý vắng vẻ ánh mắt, Quân Khanh Vũ con ngươi sắc trầm xuống, nghiêm nghị ra lệnh, “Mai Nhị, ngươi dám không dám ngẩng đầu nhìn trẫm?”

Chẳng lẽ nói, kia sao ốc đồng so với hắn có lực hấp dẫn?

“Không dám.”

Quân Khanh Vũ thở hắt vì kinh ngạc, không ngờ A Cửu trả lời làm như vậy giòn, lúc này nhúu mày, “Vì sao không dám?”

“Quân thần có khác, thần sao dám vi phạm giới ngẩng đầu nhìn thẳng long nhan.”

Phốc.

Cửa truyền đến Hữu Danh kỹ không thể nghe thấy tiếng cười, Quân Khanh Vũ cảnh cáo ánh mắt đầu quá khú, trong phòng người, lúc này thức thời lui ra ngoài.

“Trẫm cho phép ngươi ngẩng đầu nhìn trẫm.”

A Cửu có chút không kiên nhẫn nhúu nhúu mày đầu, nhưng vẫn cúi đầu, “Hoàng thượng, này không phù hợp quy củ. Huống hồ, hoàng thượng, vào cửa lúc, còn trích phần trăm thần, không nên không hiểu quy củ.”

Ấn A Cửu một ký buồn cơn, Quân Khanh Vũ sắc mặt càng thêm khó coi.

“Trẫm mệnh lệnh ngươi ngẩng đầu lên. Bằng không, trẫm đem cửa ngươi sao ốc đồng, cấp ném bên ngoài.”

Thanh âm của hắn nghe khởi đảo tượng đũa nhỏ giận dữ xúc phạm, A Cửu khẽ cắn môi, ngược mắt nhàn nhạt nhìn về phía đối phương.

Trông mắt lại là chống lại đối phương thập phần xán lạn thậm chí có điểm - bao tươi cười.

Tóc hắn dùng bạch ngọc cây trâm vén ở sau ót, sơ được thập phần tinh xảo, vài theo bên tai rũ xuống, có vẻ kia sắp xếp trước liền tinh xảo mặt, đường nét càng nhu hòa hoàn mỹ.

Vẫn là tuyết sắc y sam, màu trắng áo choàng, nhưng mà, cổ áo hơn kim sắc thêu hoa cúc áo, bên hông cũng hợp với xanh biếc ngọc bội, có vẻ người dung mạo càng thêm tuyệt diệu, cũng cảm thấy ngọc thụ lâm phong.

A Cửu thấy hơi ngẩn ngơ, rất nhanh dời đi mắt, “Hoàng thượng đây là muốn xuất môn sao?”

Cho tới bây giờ không thấy được hắn xuyên như thế - bao quá.

“Thế nào? Coi được?” Hắn thấu quá mặt đến, cười đắc ý nói.

“Ấn, không sai.” A Cửu tham luyến mỹ thực, liền chỉ chỉ vị trí nói, “Hoàng thượng, này ốc đồng nếu không ăn, thật liền già rồi. Ngươi nếu không cũng ngồi xuống.”

Làm như được khích lệ, Quân Khanh Vũ đảo qua trong lòng không hài lòng, thật đúng là nghe lời ngồi xuống.

Chỉ là, nhìn kia cuộn cuộn ở hồng canh trong ốc đồng, tinh xảo mày cũng nín lên.

“Mai Nhị, thứ này có thể ăn sao?”

A Cửu cầm một quả xinh xắn ốc đồng, dính vào canh nước, đặt ở bên môi, nhẹ nhàng một xuyết, thịt bọc cay nước cổn nhập môi trung, vị đạo phi thường tốt.

Hắn từ nhỏ đến từ Mạc Bắc, hiện tại để ở ở phương bắc, chưa bao giờ ăn cay thức ăn, huống chi, này ốc đồng thoát nhìn cực kỳ xấu xí, căn bản khó có thể nhập khẩu.

Nhưng A Cửu lại ăn thân mật, tựa hồ không rảnh để ý đến hắn.

Hắng giọng một cái, đối diện nữ nhân không nhìn thẳng sự tồn tại của hắn, Quân Khanh Vũ sắc mặt lại bị lấy không vui.

Thầm nghĩ trực tiếp đánh như vậy phần, sẽ không như này ốc đồng .

Trong lòng khê động, cũng dùng chiếc đũa gấp một cái, nhưng mà, đặt ở khay người, lại nó không thể nào hạ. Ngoan nhãn tâm, liền cũng học A Cửu bộ dáng, niệp khởi một cái, đặt ở bên miệng hít một hơi.

“Khụ khụ khụ...” Quân Khanh Vũ che miệng lại, thống khổ ho khan, toàn bộ mặt đều bị cay đỏ bừng, cặp kia tử con người cũng cay được mau tràn ra nước mắt, “Mai... Hai, cay...”

Ốt cựa gà canh nước yết hầu đến dạ dày bộ, cay Quân Khanh Vũ nói năng lộn xộn.

A Cửu cũng luồng cuống, vội quá khứ, cầm cái chén uy hắn mấy ngụm nước, sau đó nhẹ nhàng vỗ hắn phía sau lưng.

Bởi vì căn bản cũng không có nghĩ đến Quân Khanh Vũ như vậy khiết phích người, sẽ ăn thứ này.

“Thủy...” Một hơi đem nàng trong chén ai uống xong, yết hầu như cũ cay được bốc hỏa, hắn chăm chú nắm lấy A Cửu tay, hô.

96. Chương 96

“Còn thật cay?” Nàng lo lắng hỏi, phát hiện sắc mặt hắn ửng đỏ, trán tràn ra mồ hôi.

“Ân.” Hắn ngửa đầu nhìn nàng, thoát nhìn đáng thương .

“Kia người chờ một chút.”

A Cửu xoay người vào bình phong, cầm một lọ mút hoa quả đi ra, “Đến, ăn cái này.”

Khổ chọn một viên, đặt ở hắn bên môi, nhưng mà lại là không được tự nhiên xoay mới đầu, “Quá ngọt, ta không ăn!”

“Không ăn, cay tử người.”

Khó hầu hạ!

Có A Cửu hung hăng liếc hắn liếc mắt một cái, nói thật, nàng thật không muốn để ý đến hắn, hận không thể đưa hắn đuổi ra khỏi nhà.

“Mai Nhị, người làm gì thế như thế hung.”

Hắn đem mút hoa quả ngậm trong miệng, dùng ủy khuất thanh âm nói.

“Quân Khanh Vũ...”

A Cửu mũi đột nhiên cảm thấy đau xót, “Người hôm nay là cố ý đến trêu chọc của ta?”

Quân Khanh Vũ đang cầm mút hoa quả bình, cười hì hì nói, “Trăm khi nào trêu chọc người .”

A Cửu hít sâu một hơi, trừng hắn liếc mắt một cái, sau đó trở lại vị trí, tiếp tục cúi đầu ăn đồ đặc của mình.

“Mai Nhị, người biết, tam hôm sau Mộ Dung Tự Tô muốn tham gia yến hội sao?”

“Ta biết.”

“Kia người biết, Mộ Dung Tự Tô muốn tuyển phi sự tình sao?”

“Biết.” A Cửu ngẩng đầu, đưa tay lau sạch sẽ, lạnh lùng nhìn Quân Khanh Vũ, “Hoàng thượng, người có chuyện cứ việc nói thẳng.”

“Người cảm thấy, Mộ Dung Tự Tô là người như thế nào? Hắn ngày ấy còn tỏ thái độ là chọn chính phi tử, hơn nữa dùng không nạp thiếp.”

“Tam hoàng tử dung mạo tuấn mỹ vô thọ, xử sự ôn hòa, sẽ không hỉ nộ vô thường cũng không sẽ giận chó đánh mèo người khác, huông chi, yêu sâu sắc một, phi cái loại này thay đổi thất thường, đứng núi này trông núi nọ, tả ủng hữu bão, suốt ngày chỉ nghĩ xen lẫn trong son phấn đôi người. Ta xem, như vậy nam tử, tuyệt thế có chừng.”

A Cửu nhíu mày cười, nhìn thấy Quân Khanh Vũ đột nhiên nuốt một chút nước bọt, toàn bộ nứt hoa quả lẫn vào luận nuốt vào, tạp hần lại lần nữa ho khan.

“Vậy người cảm thấy, Mộ Dung Tự Tô sẽ chọn ai?”

“Mặc kệ tuyển trạch ai, ta nghĩ Mộ Dung Tự Tô xuất hiện, chỉ cần hắn đưa ra yêu cầu, không có bất kỳ nữ nhân nào có thể cự tuyệt hắn.” Nói đi, A Cửu mặt mày một cong, “Được này phu quân, hạnh chi tam sinh.”

Quân Khanh Vũ con người sắc rùng mình, nhìn A Cửu nửa ngày, buông nứt hoa quả bình đứng lên, “Đáng tiếc, người bất hạnh.”

Nói, lại đánh cuộc một hơi, vội vã rời đi.

Đánh giá đi tới cửa, truyền đến đông tây lật đến trên mặt đất thanh âm, liền nghe thấy hần ở bên ngoài ồn ào, “Đêm này đó cảnh mai chém, nhìn chướng mắt.”

Hữu Danh lặng lẽ chạy vào đến, nhìn A Cửu đang ngồi ở vị trí cười, liền thăm dò hỏi, “Nương nương, người đây cũng là đêm hoàng thượng làm sao vậy?”

Hần ngụ ý, người cũng là ít lần qua lần lại hần, nếu không ai lần qua lần lại liền là mình cùng Tả Khuynh.

“Ta không đưa hần thế nào a?” A Cửu cũng ăn một ngụm nứt hoa quả, cười híp mắt nói, “Bất quá người nói cho người biết gia hoàng thượng, nhìn thấy hần không vui, ta cảm thấy —— rất vui vẻ.”

Hữu Danh thân thể một oai, rút lui mấy bước, sau đó vội vàng tiểu bộ đuổi theo Quân Khanh Vũ.

Hoàng gia thiết yến, thái hậu cũng sớm có chuẩn bị, thậm chí còn Mặc gia, còn có thập nhị vương gia cũng không có nhân rồi.

Đại gia quan tâm không chỉ là Mộ Dung Tự Tô người này, càng ai sẽ đêm nay bị bổ nhiệm thành Sở quốc vương phi.

Càng khéo chính là, nghe nói tiếng gió, Sở quốc thừa tướng cũng vào lúc này đi tới quân quốc.

Quân Khanh Vũ suy nghĩ luôn mãi, cuối cùng quyết định nhất tịnh mời.

Ngày kế thời gian, Quân Khanh Vũ bên kia liền vì A Cửu đưa tới một bộ quần áo, không phải nàng thường ngày yêu xuyên màu trắng tố y, đỏ thắm sắc sa váy, tơ vàng thêu hoa, như chập chờn tràn ra tường vi hoa.

Diêm dúa lẳng lơ mà cao quý.

Nàng không thích hồng sắc, hồng sắc làm cho nàng nhớ tới mọi người máu, nhưng mà Quân Khanh Vũ lên tiếng, quân chỉ mệnh, thân không thể không theo.

Tiệc tối thiết lập tại quá dịch trì đối diện lạc hoa viên, trong cung tần phi thái hậu đều sẽ tham dự, A Cửu nghĩ tới đây một bộ quần áo khó tránh khỏi đáng chú ý, hơn nữa yến ở bên ngoài, buổi tối tất nhiên rất lạnh, cũng là phi nhất kiện màu trắng áo choàng, đêm kia đỏ thắm sắc che khuất.

Thu Mặc thân thể đã được rồi, yên lặng đi theo A Cửu phía sau, hướng lạc hoa viên đi đến, nhưng mà vừa tới quá dịch trì, liền nghe thấy chu tuyết tiếng cười, A Cửu giương mắt nhìn lại, liền nhìn thấy nàng cùng Mạc Hải Đường đứng chung một chỗ.

Từ Thu Mặc sự tình sau, A Cửu còn là lần đầu tiên nhìn thấy hai người các nàng.

Nghe nói, Quân Khanh Vũ mấy ngày hôm trước liên tục chiêu tẩm chu tuyết, hơn nữa thưởng cho gì đó làm cho trong cung nữ tử không ngừng hâm mộ, mấy ngày nay, có thể nói là phong cảnh vô hạn.

A Cửu lui về mấy bước, xoay người đi một con đường khác, không muốn cùng các nàng có bất kỳ đối mặt.

Huống chi, phỏng chừng cũng không người nào biết nàng sẽ đi.

Từ nhỏ lộ đi qua, A Cửu quá mức trên người áo choàng, cảm thấy có chút lạnh, mà ngay tại lúc này, trước mặt tới một đám người.

A Cửu cấp Thu Mặc đưa cho cái ánh mắt, liền lặng yên đứng ở phía sau cây, nhìn thấy người tới khuôn mặt xa lạ, hơn nữa quần áo cùng quân quốc trang phục có hơi chút bất đồng.

Phía trước một người trung niên nam tử, giữ lại sơn dương cần phải, hai mắt khôn khéo. Hắn đi theo phía sau một nam một nữ, nam đi lại mạnh mẽ, khí tức bình ổn, vừa nhìn chính là luyện công phu cao thủ.

Mà bên cạnh hắn cô gái kia khuôn mặt bộ dạng hết sức xinh đẹp, màu đen hai mắt xung quanh quan sát đến, môi đỏ mọng nhẹ nhàng câu dẫn ra.

Mà tay nàng, tự nhiên đặt ở bên hông, trình bán nắm trạng thái.

Mặt sau cùng còn có một đàn người hầu, thoát nhìn đều giống như là hoạn quan, trong đó mấy người trong tay đều đang cầm dùng san hô làm bồn hoa, xem ra là tiến cung vật phẩm.

“Nghe nói là Sở quốc thừa tướng.”

Thu Mặc nhỏ giọng nhắc nhở.

Vừa nói chuyện, một hoạn quan không có chú ý tới phía trước hồ nhỏ, một cái lão đảo, suýt nữa ngã sấp xuống, mà lúc này, A Cửu nhìn thấy có bột phấn theo bồn hoa thượng hạ xuống.

Chờ những người đó đi xa, A Cửu mới từ chỗ tối đi ra, niệp khởi trên mặt đất kia hồng sắc bột phấn, phóng tới mũi tiền vừa nghe, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

“Người đi tìm Tả Khuynh, mau.”

A Cửu đối Thu Mặc phân phó một câu, sau đó lặng yên đuổi kịp mấy người kia.

97. Chương 97

Nhìn thấy A Cửu thần sắc rất khó nhìn, Thu Mặc gật gật đầu, vội vàng chạy chậm đi vào tìm Tả Khuynh.

Mà A Cửu thì chậm rãi đuổi kịp mấy người kia, đi ở đầu cầu, rất xa nghe thấy có sênh trúc thanh âm, bên kia đông đảo quan viên đã đến đây, cách hồ sen, bên này đây là để đồ bị chọn vào trong cung nữ tử, mỗi người phục trang đẹp đẽ, mặc diễm lệ, đã sớm ngồi chờ hậu.

Hồ sen này một mặt, tam phẩm trở lên quan viên đã nhập tọa, ở chỗ cao đây là hiện nay tới được sủng ái mấy vị tần phi vị trí, sau đó là thái hậu vị trí.

Bất quá, tần phi các nhưng thật ra đều ở trên đường, vì thế, cũng nhạ được này khuê trung nữ tử trông ngóng lấy chờ mong, bây giờ được sủng ái mấy vị nữ tử, rốt cuộc là loại nào dung mạo.

Khổ huống chi, Mạc Hải Đường vẫn là cao cư lục quốc mỹ nhân.

Theo kia Sở quốc thừa tướng đi qua góc, A Cửu thể nhưng thấy được thập nhị vương gia.

Đối nam nhân này, nàng vẫn luôn ôm địch ý, vì thế, vô ý thức thả chậm cước bộ.

Cổ “Nương nương.” Phía sau truyền tới một thanh âm quen thuộc.

A Cửu quay đầu lại, nhìn thấy Cảnh Nhất Bích một thân trắng thuần y sam, đứng ở ven đường, bạch y như gió, tóc đen độ nguyệt.

Nàng đã có mười ngày không nhìn tới hắn .

“Bích công tử.”

A Cửu mỉm cười nói.

“Nương nương, vết thương của ngươi như thế nào?” Cảnh Nhất Bích tiến lên đây, nhìn A Cửu một phen, “Hoàng thượng nói ngài xoay bị thương chân, lại cảm nhiễm phong hàn?”

“Không có việc gì, ngươi xem, ta không phải hảo hảo thôi.”

Nghe thấy nàng ân cần thăm hỏi, mấy ngày qua, lần đầu tiên cảm thấy tâm ấm, A Cửu nâng tay lên, dạo qua một vòng, “Sinh long hoạt hổ.”

“Phốc.” Cảnh Nhất Bích bị nàng hơi có vẻ khoa trương động tác, đùa bật cười, “Nương nương thực sự là rộng rãi người.”

“Đây là đương nhiên.” Nàng nháy nháy mắt, nhìn mặt của hắn, tựa hồ gầy một vòng, hỏi vội, “Gần đây bề bộn nhiều việc? Ngươi tượng là không có nghỉ ngơi tốt.”

“Cũng không có gì sự, vẫn là về biên cương bên kia, Mạc gia sợ rằng trấn định không được.”

A Cửu gật gật đầu, đột nhiên muốn tới một chuyện, “Bích công tử, có biết, từ giờ trở đi, chúng ta đem tiếp tục một khi cộng sự?”

Cùng nhau vì Quân Khanh Vũ cộng sự, đều là thần, Cảnh Nhất Bích là tay trái, nàng kia nguyện ý làm Quân Khanh Vũ tay phải, như vậy, có thể càng gần gũi đứng ở mười một bên người.

Cảnh Nhất Bích xanh lam sắc con ngươi xẹt qua một tia nàng xem không hiểu cảm xúc, thẳng tắp nhìn hồi lâu, sau đó nâng tay lên đến, nhẹ nhàng phát rụng trên đầu nàng trong lúc vô tình dính vào lá rụng.

Ngón tay trong lúc vô tình phất quá mặt của nàng, hắn nhẹ nhàng thở dài một hơi, “Nương nương, trong triều việc, cũng không phải là chúng ta muốn đơn giản như vậy, hơi chút một bước, liền khả năng vạn kiếp bất phục. Ngài là nữ tử, có người khác không có thông tuệ hiền lành lương, thế nhưng, nương nương, vì quân làm việc vất vả cực nhọc, sao có thể làm ột nữ tử đảm đương?”

Hắn dừng một chút, ánh mắt ôn nhu rơi vào trên mặt nàng, “Hội này làm cho ngài rất vất vả .”

A Cửu khoé mắt hơi chua chát.

Nàng nhớ lại lần đầu tiên giết người hậu, mười một đến đây tìm hắn, phát hiện nàng ngồi chồm hổm trên mặt đất không ngừng nôn mửa.

Mười một ôm nàng run vai nói, cửu tỷ, ta sẽ không cho ngươi vất vả như vậy . Khi đó, mười một là á phụ thủ hạ thần châu, mà không phải là sát thủ.

Nhưng mà, bởi vì nàng, mười một cũng đi lên vết đao liếm máu cuộc sống.

“Không vất vả.”

A Cửu lắc lắc đầu, xả ra một an ủi Cảnh Nhất Bích tươi cười.

“Nương nương, thời gian không còn sớm, ta phải hãy đi trước.” Cảnh Nhất Bích chỉ chỉ yến hội, sau đó mỉm cười ly khai.

“Bích công tử.”

A Cửu nhẹ giọng hô, “Đừng uống rượu.”

Cảnh Nhất Bích nghi hoặc nhìn về phía A Cửu.

“Dừng uống rượu, đêm nay, này yến hội sợ rằng không an toàn. Vừa rồi, ta Sở quốc thừa tướng đưa tới san hô bồn hoa mặt trên đều vậy đây cả độc được.”

“Hoàng thượng có biết chuyện này?”

“Ta đã làm cho Thu Mặc thông tri hần .”

“Hảo.” Cảnh Nhất Bích gật gật đầu, mày lo lắng nhìn lên, “Nương nương, ta còn là tổng người hồi mai ản điện đi.”

“Không cần, ta sẽ chú ý an toàn . Huống hồ, ta cũng nhất định phải thấy một chút tam hoàng tử, có yêu cầu quá đáng, cần thỉnh hần giúp.”

Cảnh Nhất Bích trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, tựa muốn nói gì, nhưng là bởi vì xa xa Mộ Dung Tự Tô đến đây, vì thế hần không được dừng, cũng ly khai .

Chờ hần ly khai, A Cửu nhìn thấy trên yến hội người cơ hồ cũng đã nhập tọa, mình cũng vội vàng đuổi kịp, chỉ mong không nên rơi ở phía sau.

Có thể Quân Khanh Vũ cố ý an bài, vị trí của nàng rất dựa vào hậu, ở một đám phi tần phía sau, nếu không nhìn kỹ, thậm chí không biết vị trí của nàng.

Vì thế chờ nàng ngồi xuống thời gian, đến không có bất kỳ người nào chú ý tới sự xuất hiện của nàng.

Phi thường không khéo lúc, Mạc Hải Đường cùng chu tuyết an vị ở nàng phía trước.

A Cửu lực chú ý không có rơi vào các nàng trên người, mà là tìm kiếm kia Sở quốc thừa tướng, hần đưa tới chừng mười bồn san hô bồn hoa, vừa vặn đặt ở nhập khẩu, lấy càng phong nhập khẩu chỗ.

Trong không khí, ản ản nghe thấy được cả độc được hoa hương khí.

Càng nhiều quan viên bởi vì hiếu kỳ này Sở quốc công nghệ bồn hoa, đều vây ở đằng kia hiếu kỳ quan sát.

Mà hần mang mấy người kia, ánh mắt chính xung quanh tìm hiểu, ánh mắt kia, A Cửu nhớ lại sát nhân tiền dò đường.

Nhìn nữa Quân Khanh Vũ vị trí, cách được giác viễn, thế nhưng, Cảnh Nhất Bích vị trí, lại là cách bọn họ gần đây .

Lúc này, trong đám người nhấc lên một trận ồn ào náo động cùng hô nhỏ, A Cửu theo ánh mắt của mọi người nhìn lại, thấy Mộ Dung Tự Tô mang theo tùy tùng chậm rãi từ đằng xa đi tới.

Một tiếng xanh ngọc sắc hoa phục, thêu văn tinh xảo, sử cả người hần có vẻ thân thể cao ngất, cao quý phi phạm.

Hần đi lại chậm rãi đi tới, tươi cười khiêm tốn, ở vào trong nháy mắt, ánh mắt lại là ở trên yến hội cấp thiết tìm tìm cái gì.

Hần đầu tiên là thấy được Cảnh Nhất Bích, ánh mắt chưa ở Cảnh Nhất Bích trên người dừng lại, ngược lại là ở bên cạnh hần tìm kiếm, nhưng mà, sau một lát lại muốn nho nhỏ thất vọng.

Nhưng mà lại đột nhiên nhớ ra cái gì đó, ánh mắt thì nhìn về phía tần phi cùng mấy vị quận chúa chỗ địa phương.

Hiển nhiên, mặc dù hần là hoàng tử, ánh mắt như vậy xem ra, có chút không ổn. Bất quá một cái chớp mắt, hần liền thấy được ngồi ở không bắt mắt nhất chỗ A Cửu, sau đó mỉm cười, cả người tựa hồ cũng dung quang tỏa sáng.

Vị trí của hần ngay Cảnh Nhất Bích bên cạnh, hơi thấp với Quân Khanh Vũ vị trí, cũng chính là ở A Cửu tà đối mặt đối mặt, mặc dù cách mấy nữ tử, sau đó vẫn có thể cảm nhận được đối phương trắng ra ánh mắt rơi vào trên người mình.

A Cửu mỉm cười, thu hồi ánh mắt, mặt mày lo lắng.

Vì vậy thời gian, còn không nhìn tới Thu Mặc trở về.

“Hoàng thượng giá đáo.”

Thật xa liền nghe tới Hữu Danh thanh âm, A Cửu theo chúng nữ quyền đứng dậy, bởi vì là nơi công cộng, hơn nữa lại có Sở quốc thừa tướng cùng hoàng tử, quý lễ dĩ nhiên là giảm đi.

Hôm nay hắc mặc quần áo dĩ nhiên là một thân màu tím y phục, cái loại này màu tím, như hắc trông mắt như nhau huyền lệ, thậm chí có một chút yêu dị.

Này nguyên bản sẽ có vẻ thấp kém, cùng quá rêu rao là màu sắc, lại là bởi vì hắc cùng sinh câu tới khí chất, cùng lúc này không chút nào che giấu liếc nhìn khí phách, bị khống chế nội liễm cùng cao quý, thậm chí không mất bất luận cái gì ổn trọng.

Theo vì thấy hắc đi qua như vậy hoa lệ màu sắc... Nhưng mà, lại là tới làm cho lòng người động một lần.

Vì thế người đối với hắc khom mình hành lễ, mà chỉ có hắc chân thành từ bộ mà đến, ánh mắt lãnh quát mọi người, khí phách đã hiện. Tựa hồ, A Cửu thấy được, ba năm sau, người này, sẽ đứng ở quyền lợi tới cao bưng bình thường, quân lâm thiên hạ.

Nhưng mà vừa nghĩ tới, sáu năm sau, hắc chết ở tế tự trên đài, trong lòng không khỏi hơi đau nhói.

Thậm chí, cảm giác đều ánh mắt của hắc ở trên người mình dừng lại chỉ chớp lát, nàng lại là cúi đầu.

“Quý phi tỷ tỷ, người hôm nay này thân y sam thực sự là đẹp, vừa hoàng thượng còn liền nhìn người đâu.” Chu tuyết quyền rũ thanh âm truyền đến, A Cửu ngẩng đầu nhìn hướng Mạc Hải Đường.

Lúc này mới kinh ngạc phát hiện, Mạc Hải Đường hôm nay xuyên nhất kiện đồ thắm sắc hoa phục, đầu đội hoa lệ châu báu, ngọn đèn dầu dưới, kia tơ vàng hải đường đường hoàng mỹ lệ.

Một thân đồ thắm diễm kinh toàn trường, mà cùng Quân Khanh Vũ màu tím, tương đương đáp đối, tựa hồ lòng có thông minh sắc sảo bàn xuyên to gan như vậy màu sắc.

Bất quá, đồ thắm sắc luôn luôn là Mạc Hải Đường phong cách, cao điệu mà đường hoàng.

Tựa hồ, đã ở hướng toàn bộ quân quốc tuyên cáo, chỉ có nàng, mới xứng đôi này đẹp đẽ quý giá hồng sắc, cũng chỉ có nàng mới xứng đôi Quân Khanh Vũ.

Thậm chí, mấy năm qua này, toàn bộ hậu cung cũng đã cam chịu, nàng là một cung đứng đầu.

A Cửu cúi đầu nhìn giấu ở màu trắng hồ cừ hạ kia một tiếng trang sức màu đỏ, so với Mạc Hải Đường còn cực hạn hồng, so với kia hoa hải đường còn xinh đẹp tường vi, đây rõ ràng là Quân Khanh Vũ muốn nàng cùng Mạc Hải Đường đụng sam thôi.

Thậm chí làm cho người ta nghĩ đến nàng có tranh sủng hiểm nghi.

Hạnh thích ngồi ở phía sau, có hồ cừ bọc, muốn thật làm cho người phát hiện, vậy còn không bị người chê cười tử.

98. Chương 98

Vì thế, đạt được chu tuyết tán thưởng, Mạc Hải Đường cũng hưởng thụ gật gật đầu, “Muội muội hôm nay cũng đẹp, này đối trần châu vòng tai là hoàng thượng ngự ban cho đi, nghe nói đến từ Đông hải, trên đời có chừng mấy viên. Trông, hoàng thượng cũng đau muội muội, trần quý như vậy bặt tai đều ban cho người.”

“Quý phi tỷ tỷ là ở cười nhạo muội muội lạp.” Chu tuyết đỏ mặt, bộ dạng phục tùng cười nói, sau đó kinh hô, “Quý phi tỷ tỷ, thật đúng là cho người cấp đoán trúng, thực phi nương nương, còn thật không có đến.”

Mạc Hải Đường đẹp mặt nghe thấy tên này, lúc này xẹt qua một tia không vui, bất quá rất nhanh cười lên, “Như vậy thô bỉ nữ tử tự nhiên khó chờ nơi thanh nhã. Huống chi, kia mai ả điện còn cuối cùng là lãnh cung, nàng nghĩ đến, còn chưa có tư cách đến.”

A Cửu không sao cả cười cười, sau đó hướng nhập khẩu nhìn lại, Thu Mặc vẫn là không có đến.

Khổ lúc này, yển sẽ bắt đầu, đám cung nữ lục tục bưng rượu đi lên, sôi nổi vì mọi người rót thượng.

A Cửu cúi đầu nghe cứ, mày ninh càng chặt hơn, đây là rượu mạnh.

Cà độc được phần hoa rơi vào trong rượu, chẳng khác nào thuốc tê, nhập khẩu người, sẽ toàn thân ma túy, mất đi tri giác.

Cổ Quân Khanh Vũ trong tay trì một chén rượu, cùng Mộ Dung Tự Tô đối ẩm, hai người ngồi rất gần, có thể cúi đầu giao nhi trò chuyện với nhau.

“Tam hoàng tử thế nhưng ở trong này nhìn ra ngoài một hồi, có nhìn thấy ý trung nhân?” Quân Khanh Vũ chỉ vào đối diện liên trì hỏi.

Trong viện tử, sênh trúc dễ nghe, vui cười một mảnh, đám cung nữ bồn phận rót rượu, nhạc sĩ các âm nhạc vui mừng tình, mọi người cũng một mảnh vui sướng. Mà liên trì đối diện, để đô danh viện các đều sôi nổi đầu đến ánh mắt.

Phải biết rằng, ở đây không chỉ có phần lưu thập nhị vương gia, tuần mỹ Mộ Dung tam hoàng tử, còn có giàu có nhất nổi danh có thể nói tuyệt diễm thiên hạ Cảnh Nhất Bích, bây giờ còn nhiều yêu nghiệt bình thường hoàng đế.

Lúc này, cũng không phải mỹ nữ thiên hạ, trái lại thành yêu nghiệt mỹ nam thiên hạ.

Mộ Dung Tự Tô liếc mắt nhìn này danh viện, đậm đậm nhất tiếu, sau đó ánh mắt nóng bỏng rơi vào hoàng cung nữ quyền chỗ vị trí, trắng ra rơi vào A Cửu trên mặt, “Đã xem trọng.”

Quân Khanh Vũ theo Mộ Dung Tự Tô ánh mắt nhìn lại, vừa vặn rơi vào A Cửu trên mặt, mà lúc này, A Cửu tựa hồ cũng cảm nhận được Mộ Dung Tự Tô ánh mắt, vừa vặn quay đầu lại báo lấy lễ phép hồi cười.

Này một cái chớp mắt, Quân Khanh Vũ trắng nõn ngón tay chợt nắm chặt, một đôi tử con ngươi hơi nheo lại, xẹt qua nguy hiểm tiếu ý.

“Trẫm là hiểu. Nguyên lai, tam hoàng tử đối Cửu công chúa tình hữu độc chung.”

Hắn chỉ là A Cửu phía trước một nữ tử.

Tựa hồ đã sớm đoán được Mộ Dung Tự Tô tâm tính, vì thế, trong cung nữ quyền vị trí là Quân Khanh Vũ chính mình an bài.

Tiền hai hàng là trong cung hiện nay được sủng ái mười mấy phi tần, lại hậu một loạt là hoàng gia mấy vị chưa xuất giá công chúa và quận chúa, cuối cùng thì lại là mấy tên nữ quan, cùng A Cửu.

Mộ Dung Tự Tô lại cho rằng Quân Khanh Vũ nói là A Cửu, trên mặt không chút nào che giấu mừng rỡ, “Nàng là Cửu công chúa?”

Thảo nào, lúc đó, nàng nói mình là A Cửu.

Quân Khanh Vũ cười gật gật đầu, “Tự nhiên, đó là trẫm yêu muội. Nhìn tam hoàng tử như vậy cao hứng, kia trận này hôn sự, trẫm nếu không chứng kiến, kia liền thật sự có thất chủ nhà lễ giới.”

“Kia Mộ Dung vô cùng cảm kích.”

“Không cần. Hôm nay là vui khánh ngày, vừa vặn trẫm còn có một kiện thiên đại sự tình muốn chiêu cáo thiên hạ.”

Nói, liếc mắt nhìn Cảnh Nhất Bích, tựa hồ là ở nhắc nhở.

Mộ Dung Tự Tô cùng Cảnh Nhất Bích đều đầu đến ánh mắt tò mò, đi nhìn đến Quân Khanh Vũ nói khẽ với hai người nói, “Việc này là về trẫm ái phi. Nếu lần này, nếu không có thực sự ái phi ra mưu tương trợ, sợ rằng trẫm cũng khó có cơ hội cùng tam hoàng tử ngồi ở đây nhi uống rượu tâm tình.”

Lời này vừa ra, Cảnh Nhất Bích sắc mặt không khỏi tái nhợt, sau đó hơi xoay mở đầu, cầm lấy chén rượu, cúi đầu tiếu mãn một ngụm, nhưng mà cảm giác được A Cửu lo lắng ánh mắt, hắn lại từ từ buông.

“Hoàng thượng nói phi tử, là chỉ vị nào?”

“Không biết tam hoàng tử có biết một tháng trước, trẫm nạp một nữ tử làm phi, phong làm thực phi?”

Ngày như vậy hạ đều biết sự tình, làm xuất ngoại tam hoàng tử, tự nhiên sẽ không không rõ ràng lắm.

“À?” Mộ Dung Tự Tô kinh ngạc hô nhỏ một tiếng, “Hoàng thượng nói thế nhưng ngạo cư lực quốc tam đại mỹ nhân trung, cuối cùng tài hoa Mai Tư Noãn.”

“Xem ra, trẫm thực phi còn quả thực danh khắp thiên hạ.”

“Sớm có hiểu biết nữ tử kia đọc đủ thứ kinh thư, tài hoa hơn người, lại là không ngờ, nguyên lai vẫn là hoàng thượng mưu sĩ.” Nói, Mộ Dung Tự Tô ánh mắt rơi vào hàng trước mấy phi tần trên người, “Cũng không biết Mộ Dung có hay không may mắn, có thể cùng thông minh như vậy nữ tử trên vai một mặt.”

“Đương nhiên có thể thấy, lần này công lao toàn quy về nàng, vì thế, lần này, cũng mạo muội vì tam hoàng tử chứng hôn trước, tuyên truyền giới thiệu trước trẫm ngay trước thiên hạ ca ngợi ta ái phi.”

“Như vậy kỳ nữ tử, trong lúc vinh dự đặc biệt.” Mộ Dung Tự Tô cười cười, cũng tràn đầy chờ mong.

Quân Khanh Vũ hài lòng gật gật đầu, để chén rượu xuống, đối mọi người vung tay lên.

Người phía dưới lúc này đình chỉ diễn tấu, châu đầu ghé tai người cũng an tĩnh lại, túc mục ngưng mảy đứng lên.

“Hoàng thượng, đây là như thế nào đâu?” Thái hậu theo màn phía sau truyền lời đến, “Này âm nhạc không phải vừa lúc sao?”

“Mẫu hậu.” Quân Khanh Vũ thanh âm đề nghị, không cao, thế nhưng đủ để cho toàn trường yên tĩnh, làm cho toàn trường sở người cũng nghe được, “Trẫm có một việc cực kỳ chuyện trọng yếu muốn chiêu cáo thiên hạ. Vừa vặn tam hoàng tử cùng thừa tướng đều ở, cũng quân quốc mấy năm nay lớn nhất sự tình, làm một chứng kiến.”

Nói vừa rơi xuống, phía dưới truyền đến thấp giọng nghị luận, thái hậu đầu tiên là sửng sốt, sau đó trên mặt đôi nổi lên tiểu ý.

Mà vừa vặn, đại gia chú ý tới hoàng thượng ánh mắt thỉnh thoảng rơi vào tần phi trên người, vì thế, khi hẳn nói đến quân quốc mấy năm nay lớn nhất sự tình, đại gia rất nhanh sẽ hiểu.

Mấy năm này, quân quốc lớn nhất sự tình chính là hậu cung vô chủ.

Xem ra, hoàng thượng là muốn vì cái này hậu cung định chủ, bởi vậy ánh mắt của mọi người đều sôi nổi rơi vào một thân hồng trang Mạc Hải Đường trên người.

Mạc Hải Đường ngồi ngay ngắn ở vị trí, trên mặt có tươi cười thanh cùng ung dung, rất có hoàng hậu phong phạm.

Hữu Danh theo đi tới phía trước, sau đó lấy ra thánh chỉ.

Nhìn thấy thánh chỉ, mọi người ngoại trừ Mộ Dung Tự Tô cùng thừa tướng, đều sôi nổi đi ra, sau đó cúi người quỳ xuống, lấy gạch xúc đế.

Cung phi không ngoại lệ, thậm chí còn A Cửu đã ở vị trí bên cạnh quỳ xuống.

Hữu Danh triển khai thánh chỉ, lớn tiếng thì thầm,

“Còn có ý phạm, không có sủng chương, há độc bị vu hướng ban, cố là á vu thi hành biện pháp chính trị. Có thể thù địch, tư vì thông điệp. Cố thực phi Mai thị, ít mà uyển thuận, trường mà tài đức sáng suốt, đi hợp lễ kinh, nói ứng đồ sử. Thừa thích lý chi con cháu quý tộc, thăng hậu đình chi tuần trật, quý mà không thị, khiêm mà ích quang. Thánh tình giám sát, mỗi thù thượng thần, toại lấy Mai thị tứ trẫm, sự cùng chính quân, có thể lập là phu nhân, sách Vinh Hoa phu nhân, cũng tặng cùng Vinh Hoa lưu ly cung điện.”

Hữu Danh nói vừa rơi xuống, phía dưới là giống như chết vắng vẻ, dường như toàn bộ thế giới, đều ở một khắc đình chỉ xuống.

Văn võ bá quan, lên tới thái hậu, rồi đến thập nhị vương gia còn có đình thừa tướng, rồi đến Cảnh Nhất Bích, đến cuối cùng mọi người, bao gồm A Cửu, đều sắc mặt tái nhợt, trong mắt có khiếp sợ cùng khó có thể tin.

Quân quốc khai quốc hoàng đế có hai vị ái phi, một vị là thụy đức hoàng hậu, một vị là thi anh phu nhân. Hai nữ tử đều là hoàng thượng chỉ yêu, vì thế, ở quân quốc, hoàng hậu vị trí cùng phu nhân vị trí chạy song song với, không có phân chia cao thấp.

Bởi vậy, sắc phong phu nhân, sẽ cùng với sắc phong hoàng hậu.

Nhưng mà, làm ọi người khiếp sợ không phải phu nhân một vị, mà là bị sắc phong đối tượng.

Cô gái kia vào cung không được một tháng, tam hôm sau liền bị biếm lãnh cung, bây giờ không hề tin tức, thậm chí còn, lần này tiệc tối đều không nhìn tới trong truyền thuyết cô gái kia —— giữa hậu cung duy nhất thực phi, Mai Tư Noãn!

Cảnh Nhất Bích thống khổ nhắm mắt lại, tựa hồ không muốn nhìn nữa đến kế tiếp tình cảnh.

Thái hậu thanh âm mang theo rất nhỏ run, đè nặng thanh âm hỏi, “Hoàng thượng, ngài cái này là diên rồi sao?”

Mạc Hải Đường cũng ngẩng đầu, không thể tin tưởng nhìn cao trên bàn, mặt mày mỉm cười, nhưng mà ánh mắt nghiêm túc Quân Khanh Vũ.

Hắn phong một xa lạ nữ tử là phu nhân, mà kia lưu ly cung điện, một năm trước liền mở xây dựng.

Thiên hạ đều biết, chỉ có hoàng hậu, mới có thể vào ở.

Hắn ban cho cô gái kia một lưu ly cung điện, càng khẳng định, phu nhân thì lại là hoàng hậu.

“Thực phi, vẫn chưa chịu dậy lĩnh chỉ.”

Quân Khanh Vũ ánh mắt rơi vào A Cửu trên người.

Lúc này, A Cửu đã sớm đầu óc chỗ trống quỳ gối tại chỗ, toàn thân lạnh đều không hề hay biết.

Tất cả đột nhiên , nàng cũng không biết xảy ra chuyện gì.

“Thực phi.” Quân Khanh Vũ lại nhẹ giọng kêu, lúc này, khiến cho dưới đài rất nhỏ động, vì thế người, đều muốn ở trong đám người, tìm kiếm cái kia cái gọi là thực phi.

Thậm chí còn, Mộ Dung Tự Tô cũng đứng trực lưng, tượng thấy rõ ràng đồn đại trung tài nữ.

A Cửu chưa động, loại tình huống này, nàng thế nào cũng không thể đứng ra.

Mà Tả Khuynh thì được mệnh lệnh, đi tới A Cửu bên người, sau đó đem nàng nâng dậy đến, “Nương nương, nên lĩnh chỉ tạ ơn .”

Nói, tiện thể lấy xuống trên người nàng áo choàng.

Mang theo áo choàng lĩnh chỉ, là đại nghịch bất đạo.

A Cửu mạng người ngẩng đầu, có Tả Khuynh đỡ, đi từ từ hơn người đàn, hướng Quân Khanh Vũ đi đến.

Lóe ra lưu ly dưới đèn, một nữ tử theo chỗ tối chậm rãi phát khai quang âm, do xa mà đến.

Đỏ thắm sắc y sam, đường hoàng đến mức tận cùng hồng sắc, nở rộ đến sáng lạn tường vi, ở nữ tử như tuyết bàn mặt tái nhợt, cùng cặp kia như mực vừng nhuộm nồng đậm khắc sâu mực tàu hạ, trái lại mất đi hồng sắc diễm, tường vi tục, lại hơn người khác sở vô pháp truyền ra ung Dung Hoa quý, cùng lãnh ngạo khí chất.

Nàng ngừng chỉ chốc lát, hai tròng mắt nhìn Quân Khanh Vũ, nửa ngày, mới quỳ xuống, cao giọng hai tay lên, tiếp nhận thánh chỉ.

Giờ khắc này, lại là một mảnh hút không khí thanh.

Sau đó, chúng quan viên đứng dậy hô, “Vinh Hoa phu nhân, thiên tuế.”

Mà Mộ Dung Tự Tô cái chén trong tay đã ở thấy rõ nàng khuôn mặt trước, rơi xuống, nồng đậm rượu, tát một thân.

Mà một tiếng Vinh Hoa phu nhân, nếu như một chậu không lạnh thủy như nhau bị hất ở Mộ Dung Tự Tô trên người, làm cho hấn lúc này giật mình tỉnh giấc.

Thế nhưng, đã không còn kịp rồi, hấn nhìn thấy Quân Khanh Vũ đứng dậy, từng bước một hướng đi A Cửu.

A Cửu ngẩng đầu nhìn đi hướng của mình nam tử, một khắc kia, hấn như nhau một tháng tiền như vậy mỉm cười quan sát nàng, chỉ là bất đồng lúc, lần này ánh mắt của hấn càng bá đạo, thậm chí đáy mắt có nhìn con mồi chiếm dục.

Mà nụ cười của hấn, lại có như vậy chia ra thật tình thực lòng ôn nhu, cùng một phần nàng chưa từng thấy quá nghiêm túc.

Hấn đứng ở trước người của nàng, theo đầu mình thượng gỡ xuống một cái trâm cài tóc.

Mọi người lúc này mới kinh ngạc phát hiện, hoàng thượng đỉnh đầu có hai trâm cài tóc, mà hấn gỡ xuống một cái, cúi người vì vén khởi A Cửu một luồng tóc, sau đó cố định ở.

Đây là vén phát sao? A Cửu ngực một trận buồn đau, hai tròng mắt thật sâu nhìn Quân Khanh Vũ.

Hấn từng nói, Mai Nhị, ta thật xem không hiểu lòng của ngươi?

Mà Quân Khanh Vũ, ta thì thế nào xem hiểu ngươi quá?

Hôm nay mạng ngươi ta đến, không muốn cho ta mặc vào này một thân trang sức màu đỏ, nhưng mà, ngươi có biết, này trang sức màu đỏ, là giá y?

“Phu nhân.” Hấn hô một tiếng, thanh âm mang theo điểm men say, sau đó kéo A Cửu tay, đứng lên.

“Hoàng thượng.”

Thái hậu kỷ gần nổi giận thanh âm truyền đến, nhưng mà Quân Khanh Vũ lại rất nhưng cất ngang, “Các người nói, nàng không có tư cách phong là phu nhân sao?” Nói, ánh mắt nhìn về phía thần sắc thống khổ Mộ Dung Tự Tô, “Hôm nay tam hoàng tử ở đây, đến không như làm cho hấn làm một đánh giá, Mai Tư Noãn có hay không có tư cách, quý cho ta quân quốc phu nhân?”

Mộ Dung Tự Tô yết hầu một trận khô khốc đau, sau đó đứng lên nói, “Ta cũng cảm thấy, thiên hạ cũng chỉ có phu nhân mới có tư cách được này vinh dự đặc biệt.”

“Kia Cảnh Nhất Bích người đâu?”

Quân Khanh Vũ nhìn về phía vẫn trầm mặc Cảnh Nhất Bích.

“Tứ Đức sát kỳ đủ cả, lục cung tư mà là thì.” Cảnh Nhất Bích thanh âm ở trong bóng đêm có một phân thê lương, “Thiên hạ này, cũng đích xác chỉ có nương nương mới này tư cách.”

Ngồi đầy kinh ngạc, Quân Khanh Vũ nắm thật chặt A Cửu tay, từng bước một đi trở về vị trí của mình.

Mà xung quanh khác thường, chú ý, địch ý ánh mắt đều giao thác mà đến.

Một khắc kia, chẳng qua là vài chục bước lộ, nàng cảm thấy đi qua từ từ cả đời.

Quân Khanh Vũ kéo nàng, không chút nào không sợ đón thái hậu lãnh lệ ánh mắt, sau đó đồng thời tương làm.

Giờ khắc này, ý nghĩa, hoàng quyền chi chiến, chân chính bắt đầu.

Hồi lâu sau, A Cửu mới hiểu được. Bọn họ lúc đó nắm tay đi qua, thật ra là bánh xe vận mệnh chân chính bắt đầu.

Vậy sau này, bọn họ đem dất tay, từng bước một đi qua chậm là bụi gai lộ, từng bước một theo hiểm cảnh trung qua đây.

Nhưng mà bất đồng chính là, nàng dắt hấn đi hướng đế vương tối cao bùng, dắt hấn quân lâm thiên hạ.

Mà hấn, đi mang theo nàng đi hướng vạn kiếp bất phục địa ngục đường.

Vinh Hoa phu nhân, hấn dành cho nàng vinh hoa phú quý một thân, là vô thượng tôn quý, vô thượng vinh dự, nhưng mà, lại là cả đời đều không thể xóa nhòa gông xiềng.

Trúc sinh lại lần nữa vang lên, bầu không khí dù cho quái dị, nhưng mà, lại là không ai dám viết ở trên mặt, chỉ là nơm nớp lo sợ ngồi ở vị trí.

Thái hậu lấy thân thể khó chịu vì do, sớm lui ra, Quân Khanh Vũ không cùng để ý tới, ánh mắt chỉ là thật sâu rơi vào A Cửu trên người, thấp giọng nói

‘Phu nhân, kỳ thực người mặc đồ đỏ sắc so với màu trắng càng đẹp mắt.’ Phục lại quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Tự Tô, “Tam hoàng tử, yêu muội ở đây, nếu không...”

“Hoàng thượng.” Mộ Dung Tự Tô có chút vô lực cười nói, “Bác này đại sự, mặc dù ta lên có ý định, nhưng mà chưa thỉnh giáo đối phương ý tứ, kỳ thực thuộc về bất kính.”

“Kia tam hoàng tử ý tứ?”

“Sau đó lại nghị.”

Mộ Dung Tự Tô liếc nhìn A Cửu, vội thu hồi ánh mắt.

Lúc này, kia thừa tướng liền đem kia hơn mười bồn san hô bồn hoa phóng đi lên, cũng xưng là đưa cho Vinh Hoa phu nhân.

Quân Khanh Vũ cười làm cho người ta nhận lấy, cũng vào lúc này, phi tần thượng nữ tử đột nhiên tinh thần không tốt ngã xuống, hơn nữa ngồi đối diện quan viên cũng tựa hồ cũng uống rượu say ghé vào vị trí.

A Cửu trong lòng rung mình, nhìn về phía Cảnh Nhất Bích, chợt nghe ca linh phát ra một tiếng thét chói tai.

Lập tức, này nguyên bản hoạn quan trang phục người, cầm trong tay trường kiếm từ bên ngoài kích động tiến lên đến, đâm thẳng ngưỡng mộ dung Tự Tô cùng Quân Khanh Vũ bên này.

Tất cả tới quá nhanh, xung quanh vài cái thủ vệ đều bởi vì hút quá cả độc dược hoa, mà xụi lơ trên mặt đất.

Mà xông vào trước nhất phương thì lại là an cư nhìn thấy cô gái kia, tay nàng trì cửu tiết tiên, nhanh như tia chớp xẹt qua đến.

Mục tiêu của nàng bất đồng cùng những người khác, mà là trực tiếp chỉ hướng về phía A Cửu.

A Cửu tự nhiên không dám lúc này xuất thủ, chỉ là nghĩ nên như thế nào tránh, mà bên hông thêm một con tay, đem nàng sau này kéo, né tránh kia một kích.

“Trốn ta phía sau.” Quân Khanh Vũ thấp giọng quát lớn nói, sau đó rút ra trường kiếm trong tay, một kiếm chặt đứt nữ tử kia trường tiên.

“Trảo thích khách.”

Nơi sân một mảnh hỗn loạn, ngự lâm quân vọt đi vào, Quân Khanh Vũ phân phó Tả Khuynh hộ tống nữ quyến trở lại.

99. Chương 99

Mùi máu tươi tràn ngập toàn bộ đình viện, đỏ sẫm máu, rơi xuống nước ở tinh xảo bánh ngọt thượng, tiếng thét chói tai, kêu tiếng giết liên tiếp.

A Cửu thủ đoạn bị Quân Khanh Vũ chăm chú thủ sẵn, hấn đi lại đỡ phong, mang theo nàng tả hữu né tránh.

Mà cô gái kia nhiều chiêu cứng cỏi, tựa hồ nhìn ra A Cửu sẽ không công phu, ép sát mà lên, mà vài người khác cũng bao quanh vây quanh Quân Khanh Vũ.

Kiểm quang đá lấy lửa, kiếm khí theo bên tai xẹt qua, A Cửu biết Quân Khanh Vũ đối phó khỏi những người này hẳn là không có vấn đề.

Khổ chí ít hẳn không có uống rượu, không có trúng độc.

Trong tay ánh trắng theo trong tay áo bay ra, sáng như tuyết người đem phía trước thích khách chém thành hai khúc.

Ấm áp mà buồn nôn máu tươi ra ba thước.

Cổ Cảnh Nhất Bích đi lại sau này một cái lão đảo, kia máu tươi tiên đầy hẳn toàn bộ tuyết trắng y sam, hơn thế đồng thời, sắc mặt hẳn nhất thời nổi lên thanh sắc.

Mười một...

A Cửu đột nhiên nhớ tới Cảnh Nhất Bích có vô cùng nghiêm trọng bệnh say máu.

Mà Quân Khanh Vũ bên này, Tả Khuynh cùng Hữu Danh rất nhanh đuổi hồi. A Cửu dùng sức tránh thoát Quân Khanh Vũ tay, chạy hướng Cảnh Nhất Bích.

“Người đi đâu vậy?”

Y phục một phen bị Quân Khanh Vũ xả trở về, hẳn cảm tức nhìn nàng.

A Cửu nhìn hẳn một cái, nhìn nữa Cảnh Nhất Bích, cắn răng một cái, lại đẩy ra Quân Khanh Vũ.

Lúc này, mặt khác mấy thích khách một ủng mà lên, Quân Khanh Vũ kiếm trong tay phản vung tay lên, ở trong không khí xẹt qua vài đạo không kịp tế sổ kiếm hoa, đem phía trước nhất một chém xuống.

Nhân cơ hội này, A Cửu dùng sức một giây, nhưng mà, Quân Khanh Vũ lực đạo cực đại, chỉ nghe được kia hồng sắc y sam phát ra một tiếng răng rắc tiếng xé rách.

“Cảnh Nhất Bích bên cạnh có người bảo hộ.”

Màu tím trông mắt nguy hiểm nheo lại, nhìn ánh mắt của nàng thậm chí càng sắc bén quá cái nào sát thủ.

Kia lời nàng y phục tay, bởi vì dùng sức mà cốt giữa trắng bệch, y phục đã bị xé nát, lại không có chút nào buông ra ý tứ.

“Người hôm nay dám đi hướng hẳn, trẫm giết người!”

Ấm ỹ hét hò cùng bệnh tình va chạm ầm ỹ tiếng vang hạ, thanh âm của hẳn rất nhanh bị che giấu.

Lúc này, một người cầm đao mà đến, sinh sôi chém về phía A Cửu.

A Cửu sau này một tránh, kia đao vừa vắn chém đứt bị Quân Khanh Vũ lôi y phục.

Y phục ngăn ra, Quân Khanh Vũ cùng A Cửu đồng thời phân biệt lui về phía sau một bước, dưới ánh trắng, Quân Khanh Vũ sắc mặt có chút mất tự nhiên tái nhợt, hai mắt sung huyết nhìn chăm chăm A Cửu.

Thích khách kiếm như mật vông như nhau nhào tới, Hữu Danh che ở Quân Khanh Vũ phía trước, A Cửu nhìn hẳn một cái, sau đó xoay người chạy về phía Cảnh Nhất Bích.

“Mai Nhị, người cho trẫm trở về.”

Né tránh phổ truy mà người tới, Cảnh Nhất Bích hộ vệ bởi vì hút vào nhiều lắm phi cà độc được bột phần đều có chút chiêu không chịu nổi.

Mà Cảnh Nhất Bích trên mặt cũng dính máu, quỳ ở bên cạnh cột nhà khó chịu nôn mửa, sắc mặt tái nhợt như tro nguội.

“Bích công tử.”

A Cửu đem toàn thân vô lực hắt nâng dậy đến, sau đó lấy ra khăn tay đem sắc mặt hắt máu rất nhanh lau đi, “Người thế nào ?”

“Máu...”

Cảnh Nhất Bích thống khổ nói, hai tròng mắt khó có thể mở không đành lòng nhìn huyết tinh cảnh, nhưng mà gay mũi mũi lại làm cho hắt toàn thân đều mất đi hồn phách bản.

Tái nhợt ngón tay như chết chìm người, sợ hãi cầm lấy A Cửu.

“Ta mang người đi.”

Mười một, ta mang người đi. Nàng nói quá, vĩnh viễn cũng sẽ không đưa hắt với nguy hiểm mà không cố .

Nàng đưa hắt na tới cột nhà phía sau, hơi chút tránh được đoàn người, sau đó cởi quần áo ra, che khuất hai gò má của hắt.

Lúc này, Cảnh Nhất Bích đã bán trạng thái hôn mê.

Muốn cũng không có muốn, nàng cúi người đem Cảnh Nhất Bích bối ở trên lưng, đi tới chỗ tối, quay đầu lại nhìn nữa Quân Khanh Vũ, bên kia vẫn là một mảnh hỗn chiến.

Quân Khanh Vũ sẽ không có chuyện gì.

A Cửu nói với mình, sau đó cắn răng ly khai, đem Cảnh Nhất Bích dần xếp hảo sau, lại vội vã đuổi trở về.

Lúc này, yến hội trên đã ánh lửa lan tràn, xác chết khắp nơi, máu tươi nhuộm đỏ liên trì, dường như luyện ngục bình thường kinh khủng.

Thích khách bị giết tẫn, Quân Khanh Vũ phía trước dù sao ngã xuống hơn mười cỗ thi thể, đã bị tới rồi ngự lâm quân chém thành thịt vụn.

Chỉ có một chút máu còn đang làm liều mạng giây giụa.

Mà Quân Khanh Vũ một tay cầm kiếm, mệt mỏi ngồi ở vị trí, tóc đen độ nguyệt, màu tím y sam vết máu loang lổ, chặt chẽ môi khát máu hai tròng mắt làm cho hắt thoát nhìn như theo máu trong ao đi ra Tu La.

Nhưng mà hắt sắc mặt thập phần không dễ nhìn, A Cửu dừng nửa khắc, đi tới hắt trước người.

“Phu nhân...”

Hắt câu môi, nhưng đáy mắt không chút nào không cười ý, lạnh lùng mà xa cách.

“Người... Thế nào?”

A Cửu ngồi xổm người xuống, mới phát hiện, máu tươi như cắt đứt quan hệ trên châu theo hắt cầm kiếm mu bàn tay thượng lưu hạ.

Quân Khanh Vũ tròng mắt nhú lại, giơ lên cái tay còn lại đặt ở nàng trên vai, sau đó dụng lực nắm chặt.

Một khắc kia, A Cửu cảm thấy hắt cơ hồ muốn của mình xương vai bóp nát.

“Cổn!”

Hắt nổi giận gầm lên một tiếng, nhưng mà, thân thể lại là đi phía trước một khuynh, sau đó một ngụm máu tươi theo hắt trong miệng phun ra, chiếu vào A Cửu trên mặt.

Ấm áp máu, lại như băng lãnh sắc bén kiếm, đâm vào A Cửu trong lòng. Loại này cường liệt cảm quan kích thích, lại là làm cho nàng ý nghĩ một bên chỗ trống, mà Quân Khanh Vũ toàn bộ thân thể đã trầm trọng ngã xuống hắt bả vai.

Ánh trăng theo trong tay hắt chảy xuống, vang vang rơi xuống đất.

“Hoàng thượng.”

“Hoàng thượng.”

Thẳng đến Hữu Danh thất kinh thanh âm truyền đến, A Cửu mới đột nhiên tỉnh ngộ, mà bả vai người, đã bị mọi người mang đi.

A Cửu lung lay lắc lư bị người nâng dậy đến, sau đó hai mắt mờ mịt nhìn xung quanh, cuối cùng rơi trên mặt đất nhất trí bạch ngọc tơ vàng cái chén thượng.

Đó là Quân Khanh Vũ độc hữu cái chén, nàng run nhật lên, hướng trên mũi vừa để xuống, cả người lúc này một mảnh choáng váng.

Hắn uống rượu ...

Buổi dạ tiệc này, hắn đều uống rượu.

Lúc này mới nhớ tới, lúc đó hắn theo trên mặt đất dẫm hắn đứng lên lúc, kia một tiếng phu nhân, mang theo hơi men say.

100. Chương 100

A Cửu tâm loạn như ma.

Rượu thậm liệt.

Tả Khuynh từng nói, hoàng thượng chỉ có ở hai loại dưới tình huống mới uống rượu, một loại cực kỳ cao hứng, một loại cực kỳ sinh khí, bình thường, thỉnh thoảng sẽ cùng Cảnh Nhất Bích đối ẩm thanh tửu, nhưng cũng là tiểu mãn một ngụm.

Mà dạ tiệc hôm nay, hắn là cao hứng vẫn là sinh khí?

Khó cái chén theo trong tay chảy xuống, này đã không quan hệ hắn tính tình lúc đó thế nào.

Bởi vì, cà độc dược hoa là gây tê bột phấn, hút vào trong không khí, nếu như thể chất không người tốt, độ hội thích hợp mất đi khí lực.

Một khi uống rượu sao, kia bột phấn sẽ theo rượu dung nhập tính khí, trái lại sản sinh phản ứng, liền tương đương với mãn tính trúng độc.

Cổ mà một khi dùng nội lực áp chế, mặc dù lúc đó sẽ không phát tác, nhiên mà một khi thân thể khó chịu, sẽ trong nháy mắt bạo phát, nhẹ giả hôn mê, nặng thì kinh mạch bạo liệt, thổ huyết mà chết.

Lúc đó sắc mặt hắn dị thường, so sánh với đã phát hiện chính mình trúng độc, lại bởi vì Tả Khuynh Hữu Danh hộ tống những người khác ly khai, chính mình dùng nội lực khống chế được độc tố.

Nàng cũng có thể, do Tả Khuynh Hữu Danh cất bước, nhưng mà, hắn lại đem nàng che ở phía sau mình.

A Cửu vội đuổi tới, sau đó dưới chân không còn, chính mình cơ hồ một lao đảo, từ phía trên ngã xuống.

“Phu nhân, cẩn thận ”

Bên cạnh tiểu thái giám lo lắng che chở nàng.

Phu nhân... Nàng bỗng nhiên nhớ lại hắn ở bên tai nhỏ giọng kêu, phu nhân.

Mặc dù này xưng hô xa lạ làm cho nàng khó chịu, mặc dù thanh âm của hắn nói mang theo men say, nhưng mà hắn lại là cực kỳ rõ ràng nhìn mình.

Thân thể như chìm nổi ở trong nước, nàng vội vàng hướng cái hướng kia chạy đi.

Phía sau, đoàn người kinh khủng vạn phần theo ở phía sau.

Mặc dù, thích khách đều bị giết chết , nhưng mà, hoàng thượng đột nhiên hôn mê sự tình, lại là làm cho này hoàng cung càng thêm hỗn loạn.

Bây giờ, tân sắc phong phu nhân, mặc đơn bạc y phục, tóc mắt trật tự, trên mặt còn có chưa lau đi máu, cơ hồ thất hồn lạc phách chạy hướng hoàng thượng tẩm cung bên ngoài.

“Phu nhân...”

Thái giám đang cầm tôn quý áo choàng chăm chú đuổi kịp, hiện nay, nàng thực sự dưới một người trên vạn người phu nhân.

Quân quốc trong lịch sử, thứ hai, phu nhân, danh, Vinh Hoa.

Dự, vinh hoa phú quý.

Chạy tới gia vũ cung thời gian, đóng chặt ngoài cửa lớn, đứng đầy văn võ bá quan cùng thái y viện sở hữu đại phu.

Nhìn thấy A Cửu chạy tới, một đám người đầu tiên là sưng sốt, phương mới nhìn rõ, này vẻ mặt là máu nữ tử, đây là đêm nay chiêu cáo thiên hạ phu nhân.

“Phu nhân.”

Một đám người sôi nổi quỳ xuống, A Cửu nhẹ tay nhẹ vừa nhắc, ý bảo bọn họ đều không cần lên tiếng, miễn cho kinh động chính ở bên trong vội vàng thái y.

Chặt cửa đóng chặt, ở trong gió rét chấp chờ đèn lồng, trong lúc nhất thời, này buổi tối, bởi vì một hồi thỉnh linh xảy ra ám sát, có vẻ cực kỳ lạnh lẽ.

Môn trung thỉnh thoảng có người ảnh chớp động, Tả Khuynh mở cửa, vẻ mặt lo nghĩ, sau đó đối hầu cung nhân nhỏ giọng nói gì đó.

Trên hành lang, nhỏ vụn tiếng bước chân, vì thế người hô hấp đều dường như ngưng chú bàn.

Nhiều lần, nhìn thấy Tả Khuynh, A Cửu cũng nhin không được muốn đi tới để hỏi tình huống, nhưng mà, lại là sinh sôi khổng chế được chính mình.

Tâm phảng tựa, bị cái gì vết sạch như nhau. Gian phòng kia cửa mở ra thời gian, liền chỉ là nhìn thấy kia màu trắng bình phong, trong lòng nàng chính là căng thẳng.

Một đêm này, như vậy dài đằng đặc.

A Cửu đứng ở hành lang gấp khúc thượng, trên tay nắm thật chặt kia bạch ngọc lan can, hi vọng thấu xương kia lạnh lẽo làm ình thanh tỉnh một ít.

Tới nửa đêm, gió càng lúc càng lớn, không ít đủ loại quan lại đã đông lạnh được sắc mặt tím bầm.

“Các người đều lui ra đi.”

A Cửu nhẹ giọng phân phó nói.

Đủ loại quan lại đều kinh ở tại chỗ, trộm nhìn lên A Cửu liếc mắt một cái, lại là ai đều không có lên tiếng.

“Các khanh gia.” A Cửu hít sâu một hơi, thanh âm rõ ràng sáng sủa, mang theo không thể bỏ qua uy nghiêm, “Bản cung biết các khanh gia lo lắng hoàng thượng, thế nhưng, mọi người đều ở chỗ này lại không thể giúp đỡ nửa điểm vội, trái lại, nếu là hoàng thượng biết các khanh gia trắng đêm chờ, trong lòng cũng vì khổ sở, như vậy, các người chẳng phải là lại cấp hoàng thượng thêm phiền não.”

A Cửu dừng một chút, ánh mắt đảo qua mọi người, “Tâm ý của các người, bản cung biết, hoàng thượng càng rõ ràng. Hiện nay, các người nếu càng muốn biểu đạt trung lòng thần phục, vậy thì mời ở hoàng thượng dưỡng bệnh trong lúc, càng tận tâm tận lực xử lý tốt cái chức vị thượng công việc.”

Chúng quan viên sôi nổi cúi đầu, chỉ có hai đạo ánh mắt vẫn luôn khóa ở A Cửu trên mặt. Ngẩng đầu nhìn lại, lại là dừng thừa tướng cùng thập nhị vương gia.

Hai người nhìn A Cửu ánh mắt đều lạnh lạnh thâm thúy, mang theo tìm tòi nghiên cứu.

“Dừng thừa tướng, người là đủ loại quan lại chi biểu, hoàng thượng tâm ý, người hiểu nhất.” A Cửu hàm dưới hơi gương lên, thanh âm càng phong thái uy nghiêm mấy phần.

“Phu nhân nói cực kỳ.”

Đừng thừa tướng ở trong triều trà trộn hai đời, nhiều người sợ quàng.

Trong đó A Cửu cùng Mạc Hải Đường đấu trận, hẳn làm sao không rõ ràng lắm, nhưng mà, mỗi một tràng xuống, đều là con gái của mình thảm bại.

Trong lòng đã sớm đối A Cửu lòng có giới đề, nhưng cũng chính là ở phong phi đại diện thượng gặp qua nữ tử này, vì thế, cũng không rõ ràng lắm là như thế nào nữ tử.

Hơn nữa cũng biết, Mai Tư Noãn người nhà xa ở biên vực, căn bản không có bất luận cái gì hậu trường, chính mình thì không có đem Mai thị để vào mắt.

Thăng đến đêm nay, một đạo thánh chỉ xuống, đừng thừa tướng mới bưng tỉnh đại ngộ, nhưng mà đã quá muộn.

Bây giờ nhìn đến nữ tử này lãnh ngạo đứng ở chỗ cao, tiên đoán rõ ràng, không có hậu cung nữ tử kia phó nhu nhược, hẳn rõ ràng, trái cây kia thật không là bình thường nữ tử.

Đừng thừa tướng kính cẩn hướng A Cửu hành lễ, liền xoay người ly khai. Chờ hẳn quay người lại, đứng quan viên trung, có một nhiều hơn phân nửa, lập tức theo mà lên.

Nhìn thấy này tình cảnh, A Cửu con người sắc trung đã có điểm tiểu ý.

Kỳ thực, nàng làm như vậy, cũng là muốn khảo nghiệm trong những người này, rốt cuộc cái nào Mạc gia chính là tay sai.

Mặc dù chúng quan viên cúi đầu, lui cổ ly khai, nhiên mà trước hết đuổi kịp đừng thừa tướng không thể nghi ngờ là người của hắn.

A Cửu trong đầu cấp tốc ghi nhớ những người đó mặt, thầm nghĩ, Quân Khanh Vũ, như ta vậy, có phải hay không lại cho người làm một sự tình đầu?

Kỳ thực, ở Quân Khanh Vũ trong lòng, cũng là không hi vọng những người này đừng lưu lại nơi này vóc đáng đi.

“Vinh Hoa phu nhân.”

Một lỗ măng thanh âm chói tai theo vang lên bên tai, chợt đem A Cửu kéo hồi hiện thực. Tập trung nhìn vào, kia thập nhị vương gia chẳng biết lúc nào đứng ở nàng bên người, chính nhìn chăm chăm vào nàng, ánh mắt kia, mang theo làm cho người ta không thoải mái tiểu ý.

Ở đế đô, thập nhị vương gia phong lưu đó cũng là nghe rợn cả người, thậm chí, người người đều biết, hẳn nam nữ thông ăn.

“Vinh Hoa phu nhân, bản vương có phải hay không đã gặp nhau ở nơi nào người?”

Hắn trông mắt nhíu lại, thật sâu cười lên, sau đó giơ tay lên sờ hướng A Cửu mặt.

A Cửu nghiêng đầu né tránh, cười lạnh nói, “Mười hai hoàng vương thúc, người thật đúng là quý nhân hay quên sự. Chẳng lẽ ngài quên, bản cung tiến vào ngày ấy, mười hai vương thúc đã ở tràng, ở hải đường điện cũng từng gặp qua vương thúc của người.”

A Cửu đương nhiên hiểu hắn câu nói kia, hỏi chính là ở ngoài cung chỗ nào gặp qua.

Nếu như gặp qua, đó chính là ở hoa rơi lầu khiêu vũ đêm đó.

Bất quá đêm đó, nàng không có đi túi xách của hắn giữa. Người này chìm nổi cực sâu, hơn nữa khôn khéo giao hoạt, thậm chí còn hơn đừng thừa tướng.

“Ha ha...” Quân Phỉ Tranh cười lên, “Hoàng thượng thật đúng là hảo phúc khí, càng hảo ánh mắt. Trách không được hẳn dám sắc phong người là phu nhân.”

“Cám ơn mười hai vương thúc khách lễ. Bất quá, thiên đã trở thế này, lão nhân ngài gia cũng nên về nghỉ ngơi đi.”

A Cửu cố ý tăng thêm lão nhân gia mấy chữ, quả nhiên thấy Quân Phỉ Tranh sắc mặt đổi đổi, sau đó xoay người ly khai.

Gia vũ cung ngoài cửa, cũng chỉ còn lại có A Cửu cùng đi theo mấy thái giám.

Vì vậy lý là gia vũ cung, cái khác phi tần không có cho phép, bắt buộc đi vào.

Gió lạnh gào thét, A Cửu ôm cánh tay, cảm thấy có chút lạnh, sau đó đột nhiên cảm giác được trên mặt một ướt, nâng tay vừa sờ, liền nghe thấy phía sau cung nhân nói, “Vinh Hoa phu nhân, ngài cũng trở về đi nghỉ ngơi đi, đều tuyết rơi.”

Đúng vậy, quả nhiên hạ đại tuyết .

A Cửu ngẩng đầu, mí mắt thấy bầu trời xoay tròn tung bay xuống hoa tuyết, thở dài một hơi.

“Ta ở nơi này chờ hoàng thượng tỉnh lại.” Quay đầu nhìn cái kia mấy cung nhân, “Các người tất cả lui ra.”

“Thế nhưng phu nhân...”

“Bản cung nói, các người tất cả lui ra.”

Cung nhân nghe thấy thấp xích, vội vàng khom người lui ra.

Khí trời chợt trở nên lạnh, nàng xem đóng chặt môn, thỉnh thoảng dè nặng thanh âm ho khan, mỗi lần ho, đều dường như phổi bộ mà bị người dắt vạch tìm tòi như nhau.

Đến bình minh, hoàng cung lại là một mảnh ngân bạch, A Cửu thân thể cơ hội mau bị đông cứng thành kem que. Quân Khanh Vũ tắm cung môn mới từ từ mở, A Cửu vội đi tới, thấy được Hữu Danh cùng mấy vị thái y từ bên trong đi ra.

“Hữu Danh, hoàng thượng thế nào ?”

“Phu nhân?” Nhìn thấy A Cửu trên đầu còn có tuyết đọng, sắc mặt đông lạnh được thăm trắng như tờ giấy, Hữu Danh cả kinh, “Ngài thế nào còn ở chỗ này?”

“Hoàng thượng thế nào ?” A Cửu tiếp tục hỏi.

“Độc đã giải.”

101. Chương 101

A Cửu thật dài thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra không hiểu mừng rỡ, thậm chí còn cả đêm đều nhú chặt tâm, rốt cuộc vào giờ khắc này để xuống.

Tối hôm đó ở tuyết lý cứng ngắc, nàng toàn thân máu tựa hồ cũng ngưng kết thành băng, lại đang nghe đến Tả Khuynh những lời này sự, hoàn toàn đều quên tử lạnh ho mang đến đau đớn.

A Cửu kiểm đầu ngón chân nhin nhin bên trong, cẩn thận từng li từng tí nói, “Hoàng thượng hiện tại làm sao vậy dạng ? Ta có thể đi vào nhìn sao?”

“Phu nhân, hoàng thượng hẳn đang ngủ.”

Khỏi A Cửu gật gật đầu, “Àn, vậy ta chờ hẳn tỉnh lại.”

“Phu nhân, ngài cũng đi xuống trước nghỉ ngơi đi.” Nhìn thấy nàng sắc mặt mệt mỏi, Hữu Danh không đành lòng khuyên nhủ.

“Không có chuyện gì.” A Cửu lắc lắc đầu, sau đó lại đột nhiên cảm thấy có một chút đầu vầng mắt hoa, bên cạnh cung nhân vội đem nàng đỡ lấy, mới miễn cưỡng đứng vững.

Cổ thân thể đã cứng ngắc , A Cửu chỉ có bị người đuổi về mai ản điện, hơi tác nghỉ ngơi.

Mặc dù ngày hôm qua bị sắc phong là phu nhân, nhưng mà hoàng thượng bệnh nặng, bởi vậy, ngày kế nguyên vốn định vào ở lưu ly cung sự tình bị chậm lại.

Lưu ly cung là cao tổ lúc thành lập , Quân Khanh Vũ đăng cơ lúc đầu, liền vận dụng đại lượng vốn một lần nữa thi công. Một năm trước, càng đại thể xây dựng thêm, khi đó, đông đảo quan viên cho rằng sẽ phong hậu, mà thẳng đến một năm sau hôm nay, này lưu ly cung mới chung quy có chủ nhân.

Cả đêm bị phong hàn, thể nào cũng không ngừng được ho. Cảnh Nhất Bích đã xuất cung, A Cửu trong lòng nhớ mong, nhưng mà nhiều hơn vẫn là cái kia người trúng độc.

Màu hồng một đêm không về, A Cửu đã sai người tiền đi tìm, lại là không có bất luận cái gì kết quả. (phía trước chương một xuất hiện một vấn đề rất nghiêm trọng, Thu Mặc thương chưa lành hợp, bởi A Cửu đi vào yến hội hẳn là màu hồng, lúc đó chưa suy nghĩ kỹ càng, vì thế ở trong này cải biến qua đây. Thực sự không tốt ý, thỉnh thứ lỗi)

Buổi trưa hơi chút nghỉ ngơi một chút, A Cửu lại mặc xong quần áo, mang theo một người cung nhân hướng gia vũ cung đi đến.

Vừa đến tin tức, nói hoàng thượng tỉnh lại, không có gì trở ngại lớn.

Bầu trời vẫn bay tuyết, đi một bước, là có thể nghe thấy rã rã thanh âm, tuyết ở ửng phía dưới, phát ra hắt xì tiếng vang.

Gia vũ ngoài cung mặt, cung người đã đem tuyết quét sạch sẽ, vì thế, giẫm đi tới, đến là thập phần là bằng phẳng.

“Khụ khụ khụ...” Mau tới cửa, A Cửu nhịn không được ho khan đứng lên, sau đó hít sâu một hơi, đến hi vọng nhìn thấy Quân Khanh Vũ lúc, chính mình dừng ho.

“Tả Khuynh.”

“Phu nhân.”

Tả Khuynh vội vàng hành lễ, “Ngài tại sao đến đây, lớn như vậy tuyết.”

“Nghe nói hoàng thượng tỉnh.” A Cửu nhàn nhạt cười nói, mặt tái nhợt như tuyết, chỉ có đôi mắt sáng sủa thần kỳ, như trong trời đêm ánh sáng ngọc tinh con người.

“Đúng vậy, ngài hơi chờ một lát, dung ty chức thông báo.”

Tả Khuynh đẩy cửa đi vào, nhàn nhạt long diên hương tràn ra, A Cửu vô ý thức nắm chặt tay, trong lòng không hiểu khẩn trương.

Nhưng mà rất nhanh, Tả Khuynh liền đi ra, thuận tay mang theo môn, thần tình có chút không dễ nhìn.

“Làm sao vậy?”

“Nương nương, hiện tại hoàng thượng không muốn gặp bất luận kẻ nào.” Tả Khuynh xả ra vẻ tươi cười, vội giải thích, “Ty chức muốn, sợ rằng thì hơi mệt chút.”

Trong lòng xẹt qua một tia thất lạc, A Cửu thần tình có chút giật mình nhìn nhìn kia đóng chặt môn, xả ra một tia cười, “Không ngại, trước hết để cho hoàng thượng nghỉ ngơi, lúc xế chiều ta lại đến.”

Nói, A Cửu mới mang theo cung nhân chậm rãi xoay người hướng mai ản điện đi đến.

Mới ra gia vũ cung, rất xa thì nhìn Mạc Hải Đường bọn họ hướng bên này.

A Cửu vô ý thức quần khai đạo, liền nghe thấy Tiểu Xuân Tử tức giận bất bình nói, “Phu nhân, hà tất vòng quanh đi. Hiện tại, quý phi nhìn ngài, cũng phải hướng người khom lưng hô một tiếng, Vinh Hoa phu nhân.”

Tiểu Xuân Tử là lúc đó cùng màu hồng cùng nhau phái đến nàng mai ản điện người, hai người này màu hồng vẫn không có tìm trở về, Tiểu Xuân Tử liền tiến lên chiếu cố.

“Không cần cùng những người đó tranh chấp.” A Cửu thản nhiên nói, sau đó đứng ở trong đình, nhìn Mạc Hải Đường đi vào gia vũ cung đại môn, đột nhiên nhớ ra cái gì đó nói, “Tiểu Xuân Tử, chúng ta bây giờ ở đây chờ một chút.”

Ước chừng qua nửa canh giờ, Mạc Hải Đường mới từ kia gia vũ cung đi ra. Hé ra vịnh viễn đẹp đường hoàng mặt, lúc này, thoạt nhìn, thần thái sáng láng.

A Cửu nhấp mím môi, nhìn kết băng mặt hồ hời, “Tiểu Xuân Tử, trước đây ngươi đã ở Tả Khuynh bên người ngốc quá, hoàng thượng thích ăn cái gì ngươi biết không?”

Tiểu Xuân Tử nghiêng cúi đầu chỉ chốc lát, “Hoàng thượng thật không có đặc biệt thích ăn gì đó, đối cá đến là rất yêu thích.”

“Cá?” A Cửu kinh ngạc nhìn Tiểu Xuân Tử. Điểm này nhưng thật ra cùng mười một rất giống, mười một cũng thích ăn cá.

Thế nhưng, tay nàng trước đây giết qua người, lại là chưa từng làm cơm.

Trước đây mười một nói đùa nói, cửu tỷ, ngươi khi nào chậu vàng rửa tay cấp mười một làm một bữa cơm kia?

Thanh âm kia tràn đầy làm nũng.

A Cửu thở dài một hơi, nhưng mà, Cảnh Nhất Bích lại không có như vậy thần thái.

“Tiểu Xuân Tử, ngươi nói, bệnh nặng mới khỏi người ăn cái gì thật là tốt?”

“Đương nhiên uống canh a, muốn thanh đạm thật là tốt.”

A Cửu nhân tình sáng lên, “Đi, đi một chỗ.”

Phong nhập lưới dao sắc bén bàn cắt ở trên mặt, Tiểu Xuân Tử một bên đá chân một bên chà xát tay, “Phu nhân, như vậy xuất cung nếu như bị hoàng thượng biết nhưng nguy. Hơn nữa...” Nhìn A Cửu ở băng thượng đánh cái rãnh hiểu rõ một động, nghi ngờ nói, “Phu nhân, ngươi xác định, hồ này phía dưới có cá?”

Ngày ấy mang Quân Khanh Vũ chạy trốn liền chú ý tới nơi này có một hồ nhỏ, mặt nước trong suốt, hậu có núi cao, dưới có dòng suối nhỏ, tất nhiên có cá.

Nhưng mà giảm nát mặt băng thượng, A Cửu hai chân một mực run lên, sợ chính mình rớt xuống.

Chỉ có làm cho Tiểu Xuân Tử dùng lấy tới câu cá can, ở bên bờ không dám tới gần.

Mau đến tối, mai ẩn diện một mảnh kinh hoảng, Thu Mặc thanh âm mang theo nôn nóng cùng lo lắng.

“Phu nhân... Không phải như vậy làm?”

“Phu nhân? Ngươi phóng muối sao?”

“Phu nhân...”

Mười một nói, cửu tỷ ngươi làm mỳ ăn liền ăn ngon nhất. Đáng tiếc, ở đây, không có mỳ ăn liền. Hơn nữa, mười một nhất định là nói với nàng nói dối.

Thu Mặc nói, phu nhân, của ngươi làm cơm quá trình quá dọa người rồi.

Nhìn thật vất vả chuẩn bị cho tốt đặt ở tiểu chung lý tiên canh cá, A Cửu cúi đầu nhìn bị phỏng thương mu bàn tay, sắc mặt có chút bất đắc dĩ.

Này làm cơm, so với sát nhân còn khó hơn.

Cũng tỷ như, giết người, nàng không cần xử lý hậu sự. Nhưng mà giết một con cá, còn muốn giải phẫu, còn muốn chế thành lát cắt, sau đó ở chỉ phóng gừng nóng lý, như vậy lăn một vòng, là được lấy thành.

Mà này lăn một vòng, nàng lại thế nào cũng lấy nắm không đúng.

Đợi được gia vũ cung lúc, trời đã rất đen.

“Phu nhân, hoàng thượng nói mệt mỏi, ai cũng không thấy.”

A Cửu sắc mặt trầm xuống, đem canh cá đưa cho Tả Khuynh, “Vây người đem này đưa vào đi.”

Một hồi Tả Khuynh có đem tiểu chung còn nguyên lui trở về, “Phu nhân, hoàng thượng nói hẳn không thích ăn này đó.”

A Cửu đứng một hồi, nhìn tiểu chung, ngực buồn một hơi, sau đó xoay người rời đi, đi lại đi rất nhanh.

“Phu nhân, hôm nay cái cung đều đưa tới ăn, hoàng thượng cũng không có ăn.” Tả Khuynh có lẽ là nhìn thấy A Cửu thực sự sinh khí, vội giải thích đến.

Cũng không ăn? Kia cũng không thấy?

Nàng cũng không tin, hôm nay không còn thấy.

Tựa hồ cùng ai đối như nhau, hồi cung trung, A Cửu đổi lại y phục dạ hành, sau đó cầm lên hắc kia khối kỳ lân ngọc bội lặng yên đi ra ngoài.

Trên nóc phòng rất nặng tuyết đọng, vì để tránh cho lưu lại vết chân, A Cửu quần rất lớn một vòng, mới đi tới gia vũ cung nóc nhà, sau đó cởi ra ngói, nhảy xuống.

Trong phòng rất là ấm áp, hương khí làm cho người ta vui vẻ thoải mái, vẫn là tên kia đất tiền long diên hương.

Kỷ trần lưu ly đèn bên ngoài sảnh, cách rộng lớn bình phong chiếu vào ly gián.

Bên trong dĩ thường yên tĩnh, A Cửu vòng qua bình phong cẩn thận từng li từng tí đi vào, lại là thấy được Quân Khanh Vũ nghiêng người nằm ở trên giường, tựa hồ ngủ rất say.

Như mực sợi tóc phủ kín toàn bộ giường, chiếu hắc mặt thương trắng như tờ giấy, nhẹ vắn vắn mảy, mặt lớn lên lông mi, thẳng rất cánh mũi hạ, kia nguyên bản xem trọng cánh môi, lúc này cũng không thường ngày kia đẹp dễ ngưng hồng, duy có một loại làm cho đau lòng người bệnh trạng.

Hắn gồng một cánh tay, cái tay còn lại thì nắm thật chặt đệm chăn, nhưng mà, chăn vẫn là trượt rơi ở trên mặt đất.

A Cửu cảm giác mình hôm nay có chút không bình thường, ngực nguyên bản một ngụm ác khí, bởi vì hắn lúc này tư thế ngủ, hoàn toàn biến mất. Thậm chí nhin không được đi lên, lặng yên đem chăn đặt ở trên người hắn, sau đó nghiêng người ngồi ở mép giường bên, cúi đầu thật sâu nhìn hai gò má của hắn.

Hắn nói, người hôm nay dám đi hướng hắn, trăm sẽ giết người.

Quân Khanh Vũ, người có thể không nói cho ta biết, lời của người trung, nhưng có bất kỳ tình cảm?

Hai người đối chọi trung, nàng thua, thất bại thảm hại.

102. Chương 102

Trong trí nhớ cái thanh âm kia nói, người nếu trong lòng có ta, kiếp sau người đó là nghe thấy Tử Nguyệt hoặc là ta tên khác, tất nhiên thừa thụ tâm giao chỉ đau.

Quân Khanh Vũ...

A Cửu nhớ kỹ tên này, tâm miệng khó trả lời đau nhói, cả đời này, ta vì sao lại bởi vì khối ngọc bội này, mà đi tới nơi này.

Nàng vẫn cho là, chính mình sẽ cùng mười một cùng một chỗ.

Khổ nhưng mà, đi tới nơi này, người nợ chỉ có mười một thân thể, lại không có mười một ký ức.

Mà nàng vẫn cho là, cả đời này chỉ sẽ thích mười một, chỉ biết dùng hết cả đời bảo hộ mười một, chỉ có mười một mới có thể ở trong lòng nàng chiếm một tịch vị.

Mà lúc này, vì sao thiên có người Quân Khanh Vũ?

Cổ A Cửu từ trong lòng lấy ra một khối ngọc bội, tính toán phóng ở bên cạnh hắn.

Bình phong ngoại, truyền đến tiếng cửa mở, cực kỳ nhẹ.

A Cửu vội thu hồi ngọc bội, vội vàng chột lóe, giấu ở màn phía sau.

Lại là thấy Hữu Danh cẩn thận từng li từng tí đi đến, ngồi xổm Quân Khanh Vũ trước người, nhỏ giọng thì thầm, “Hoàng thượng, hoàng thượng.”

Kêu vài thanh, Quân Khanh Vũ mới một mắt mở ra, màu tím hai tròng mắt phấp phấp một mắt sương mù, tựa hồ rất là không vui.

“Nương nương ngài tới.”

Quân Khanh Vũ con người sắc kinh ngạc, thấp giọng dờ dờ lên, “Còn tới?”

Hữu Danh cả kinh, không có nghe mình bạch Quân Khanh Vũ, trong miệng ‘Còn tới?’ là có ý gì, lại cười híp mắt nhận lời nói, “Vừa tới, bên ngoài rơi xuống tuyết đâu.”

Vừa tới?

Quân Khanh Vũ hơi nhíu mày, kỷ không thể nghe thấy thanh âm hừ nói, “Sáng sớm không đã tới rồi?” Sau đó nhớ tới cái gì, ý bảo Hữu Danh đỡ hắn đứng lên, “Người vừa mới nói bên ngoài tuyết rơi?”

“Đúng vậy, đều hạ cả ngày .”

Màu tím trong con người xẹt qua một tia kinh ngạc, sau đó hắng giọng một cái nhỏ giọng nói, “Để cho nàng đi vào.”

“Là.”

Hữu Danh cao hứng cười nói, lại thoáng nhìn Quân Khanh Vũ tựa hồ còn có lời muốn nói, “Hoàng thượng còn có cái gì phân phó?”

“Hạ lớn như vậy tuyết, lúc này lại đã trở thế này, người đem than lò lấy đến.”

Hữu Danh ngăn ra, dù cho lại lạnh, hoàng thượng từ nhỏ liền chưa từng dùng qua bất luận cái gì than lò. Đầu óc vừa chuyển, hắn lúc này hiểu Quân Khanh Vũ ý tứ, vội cười hì hì đi xuống.

Chỉ chốc lát môn bị đẩy ra, cách kia rộng lớn bán trong suốt bình phong, Quân Khanh Vũ nhìn thấy một mảnh khảm thân hình đi từ từ đến. Hữu Danh đi tới phía trước nhất, đem kia than củi nhất nhất phóng hảo, sau đó lại mở cửa sổ, thông không khí, lập tức đem hương cũng đốt.

Người kia chậm rãi vòng qua bình phong, mặc màu đen áo choàng, mang theo tuyết mũ, vì khe cúi đầu.

Sau đó đi tới hắn trước người, giơ lên trắng nõn hai tay lấy xuống mũ, lộ ra hé ra khuynh quốc khuynh thành dung nhan. ,

Cái loại này mỹ lệ, cũng là một loại đường hoàng, càng là một loại kinh tâm động phách, ngũ quan tinh xảo không thể xoi mói, khi cười, ôn nhu quyến rũ.

Quân Khanh Vũ màu tím con người hiện lên một tia khiếp sợ, nhưng mà, đáy mắt lại xẹt qua một tia lơ đãng thất lạc cùng thất vọng.

Ánh mắt cũng không khỏi dời đi kia khuynh quốc khuynh thành nữ tử, nhìn về phía phía sau nàng.

“Hoàng thượng.” Nữ tử kia thanh âm êm ái truyền đến, nhất thời đem Quân Khanh Vũ mạch suy nghĩ kéo trở về.

“Tiểu mày.”

Quân Khanh Vũ cười cười, nhìn Tô Mi chờ mong mặt, cười đến tựa hồ có chút tự trách.

Tô Mi đưa tay lý gì đó phóng ở bên cạnh, sau đó đem trên người áo choàng cởi, đeo ở bên cạnh.

Nàng động tác nhã nhặn, mang theo Giang Nam nữ tử mới có con gái rượu, mà đeo y phục động tác lưu sướng, tựa hồ thường xuyên đi tới nơi này.

A Cửu chăm chú dán góc tường, cách màn nhìn phía trước hai người.

Một người là ngạo cư lực quốc đệ nhất mỹ nhân, một người, yêu mỵ ngây thơ, thân phận tôn quý.

Hai người bộ dáng, ở lưu ly đèn chiếu rọi xuống, như một đôi bích nhân, không thể xoi mói.

“Hoàng thượng thế nhưng nhiều ?”

Cầm quần áo đeo ở bên cạnh, Tô Mi ngồi ở vừa A Cửu đã làm địa phương, kéo Quân Khanh Vũ tay.

Nàng hôm nay, không có A Cửu ngày ấy nhìn thấy kiêu ngạo ngang ngược, mặt mày trung dĩ nhiên là làm cho người ta nổi lớn tâm đều nhu tình cùng nhu thuận.

Xem ra nàng càng một tâm tư bén nhạy người, hiểu được khi nào đối Quân Khanh Vũ làm nũng, lại hiểu được khi nào nhu thuận, bên này linh lung tâm nữ tử, chính mình thế nào so với được với.

Điên rồi sao?

Chỗ tối, khóe môi xẹt qua một nụ cười khổ. Chính mình sao cùng so với người so với ?

Trong lòng nàng nổi giận mắng chính mình.

Đi nghe thấy hai người đối thoại đứng lên.

“Đã không có gì đáng ngại , ngày mai cho giỏi. Nhưng thật ra người...” Quân Khanh Vũ trở tay cầm hẫn, cúi đầu nhìn nàng trắng nõn như ngọc tay, “Đã trễ thế này đến, rất nguy hiểm, hơn nữa bên ngoài rơi xuống lớn như vậy tuyết.”

Thanh âm hần cực kỳ mềm nhẹ, như lông chim bàn phát quá.

Tô Mi rũ xuống lông mi, “Hoàng thượng, thần thiếp trong lòng lo lắng người.”

“Trẫm biết.”

Hắn đem tay nàng cầm thật chặt, “Tay người xong chưa?”

“Được rồi.” Nàng gật gật đầu, “Chỉ là không thể lấy quá nặng gì đó.”

Trong mắt chợt tê rần, Quân Khanh Vũ đem nàng ôm vào trong lòng, hàm dưới để tóc của nàng, “Năm đó, trẫm vô năng, không thể hộ người chu toàn, hiện nay, sẽ không. Trẫm, sẽ không còn làm cho bất luận kẻ nào thương tổn đến người.”

“Hoàng thượng.”

Tựa hồ nhớ tới lúc cái gì thống khổ sự tình, Tô Mi thương tâm khóc lên.

Chỗ tối A Cửu, tựa đầu xoay hướng một bên.

Quân Khanh Vũ, người từng say rượu hỏi ta, Mai Nhị, cả đời này người có hay không muốn bảo hộ người? Nguyên lai, chính người muốn bảo hộ người, lại là nữ tử này.

Lúc đó nàng không trả lời hắn.

Lúc đó trong lòng nàng bảo hộ người, chỉ có mười một. Mà bây giờ, tựa hồ hơn một người khác.

“Tô Mi, trẫm trước đây đã đáp ứng cho người đi ra tiểu viện kia tử.” Quân Khanh Vũ tựa hồ nhớ lại hài lòng sự tình, “Tam ngày sau, trẫm đem cho người ở thượng đế đô phòng ở.”

Tô Mi gờ lên hai mắt đắm lệ, mê nghi hoặc nhìn Quân Khanh Vũ, sau đó cười khổ, “Lớn nhất phòng ở thì thế nào? Nếu không phải ở bên người hoàng thượng, lại hoa lệ phòng ở, chẳng sợ lưu ly cung, đối thần thiếp mà nói, cũng chờ cùng với phần mộ.”

“Người sẽ mỗi ngày nhìn thấy trẫm .”

Hắn đem sắc mặt nàng nước mắt lau đi, an ủi nói.

Tô Mi kinh hãi sợ run chỉ chốc lát, thấp giọng nói, “Chỉ mong hoàng thượng lần này không có gạt ta. Nếu không...”

“Nếu không?” Hắn nhíu mày, “Nếu không dù thế nào?”

“Nếu không, thần thiếp bảo canh sẽ không cấp hoàng thượng uống.” Nói thì nói như thế, thế nhưng Tô Mi vẫn là theo hắn trong lòng đứng dậy, đem kia tiểu chung bưng tới, cởi ra nắp, đẹp tay niệp cái thìa, đựng canh, nhẹ nhàng thổi một ngụm, sau đó dứt tới Quân Khanh Vũ bên miệng.

Hắn trong mắt tiểu ý, đem đưa lên canh, nhất nhất uống cạn.

“Tiểu mày tay nghề lại tiến bộ. Sau này, trầm rút lui ngự trù, cho người chuyển quản trầm đồ ăn.”

Tô Mi tức giận trừng hắn liếc mắt một cái, “Hoàng thượng là làm cho thần thiếp đương nấu cơm bà?”

“Không muốn được.”

Hắn cười, thanh âm dễ nghe.

Nhưng mà, lại như lưỡi dao sắc bén như nhau đều đâm vào trong lòng.

A Cửu cúi đầu, toàn thân máu lạnh lại lạnh.

Tả Khuynh nói, phu nhân, hôm nay cái cung đưa tới đông tây, hoàng thượng cũng không có ăn.

Kỳ thực không phải là không ăn, chỉ là không muốn ăn, cũng hoặc là, chỉ nghĩ ăn một người nấu gì đó. Người này là Tô Mi.

A Cửu trạm ở trong bóng tối, cay đắng cười chậm rãi ngưng kết, con người sắc cũng trở nên lạnh lạnh.

Tả Khuynh nói, Quân Khanh Vũ mệt mỏi, ai cũng không gặp. Nhưng mà, nàng xoay người vừa đi, Mạc Hải Đường tới, hắn đi gặp.

Không phải là không thấy, chỉ là, không muốn gặp một người.

Người này liền là mình.

Cúi đầu nhìn mình tay, vì là thứ nhất thứ học nấu canh, bị phỏng rảnh tay bối. Kia vải xô hạ vết thương, đối với nàng A Cửu mà nói chính là một trào phúng, một sỉ nhục.

Nàng khi nào hèn mọn tới, nên vì một nam tử lại làm chính mình không am hiểu sự tình.

Khi nào, hèn mọn đến, thích một một lòng chỉ có người khác, mà nơi chốn lợi dụng nam nhân của chính mình.

Nếu là hèn mọn, nàng kia khác chịu vì mười một, vì Cảnh Nhất Bích.

Tình cảnh trước mắt nàng cảm giác mình đã nhìn không được, may là, truyền đến tiếng đập cửa, sau đó Tả Khuynh đi đến.

Thừa dịp nhiều người, hướng hồ, vừa điểm hương lúc, Hữu Danh mở ra cửa sổ, nàng thân hình chợt lóe, nhảy ra khỏi cửa sổ.

Bước nhanh hướng của mình mai ẩn điện chạy đi, mọi người đều đã đang ngủ.

Kia một chung canh, Thu Mạc còn nhỏ tâm tâm đặt ở lò lửa biên nhiệt độ thượng ở.

A Cửu ôm kia canh, xoay người lại lên nóc nhà, tính toán vắng ra, lại ở trên nóc nhà, thấy được đứng ở gió tuyết trung Tử Nguyệt.

Hắn đánh ô, mặt trên tích đầy tuyết. Màu đen áo choàng, kim sắc lưu vân thêu ở cắt mặt gió lạnh trung quay, tình ti tung bay, phát quá tái nhợt mặt nạ, do như quỷ mỵ.

103. Chương 103

Đó là một phen cùng bình thường không khác bạch ô, lại là lặng yên vì nàng chặn gió tuyết.

Động tác này, A Cửu không khỏi nhớ lại, lần đầu tiên gặp phải Mạc Hải Đường lúc, nàng quỳ gối quá dịch trĩ trên cầu, gió tuyết cắt mặt của nàng.

Cảnh Nhất Bích cũng là như thế này đi tới, nhưng mà đem ô đặt ở nàng đỉnh đầu.

“Người làm sao vậy tới?”

Khổ A Cửu nhìn hấn trên dù tuyết đọng, lại nhìn nhìn nóc nhà, lại không có phát hiện, hấn hạ xuống bất luận cái gì vết chân.

“Người thoát nhìn tựa hồ tâm tình không phải rất tốt?” Hấn không trả lời, trái lại trực tiếp hỏi.

Mặt nạ của hấn rất quỷ dị, che khuất toàn bộ khuôn mặt, lộ ra mắt bộ phận, nhưng mà lại là cho tới bây giờ nhìn không thấy ánh mắt của hấn.

Cổ “Tâm tình ta rất tốt.”

Nàng cười cười, sau đó giơ lên tiên canh cá, “Vì thế, hơn nửa đêm chạy tới nơi này uống canh.”

“Ta xem người đi Quân Khanh Vũ chỗ nào?”

Hấn trực tiếp nói, làm cho A Cửu nụ cười trên mặt nhất thời ngưng lại, “Người theo ta?”

Tử Nguyệt thân hình hơi ngẩn ra, nghe ra A Cửu ngữ khí có điểm không vui, vội xoay mới đầu, thấp giọng nói, “Nghe nói hoàng cung xảy ra ám sát sự kiện, mặc dù sự tình bị đè lại, thế nhưng để đô vẫn có đồn đại nói là Mộ Dung Tự Tô làm. Hơn nữa, nghe nói tử rất nhiều người, ta liền đến xem.”

A Cửu không có chú ý tới Tử Nguyệt câu nói sau cùng, trong đầu lại là đang suy nghĩ, vì sao đại gia sẽ cho rằng là Mộ Dung Tự Tô làm?

“Người cảm thấy là Mộ Dung Tự Tô làm?”

Cái kia thừa tướng đã điều tra ra, cũng không phải là chân nhân, mà là có người giả mạo.

“Mộ Dung Tự Tô rất là chờ mong cùng Quân Khanh Vũ hợp tác, hấn tự nhiên không phải làm như vậy.” Tử Nguyệt chậm rãi nói, “Chỉ sợ là người khác lợi dụng, muốn mượn này gây xích mích Mộ Dung Tự Tô cùng Quân Khanh Vũ quan hệ.”

A Cửu trầm mặc chỉ chớp lát, nhìn Quân Khanh Vũ chỗ đại điện, mực sắc đáy mắt có một lần nhàn nhạt u buồn, “Kia chưa từng không là một chuyện tốt, hơn nữa, ta cho rằng, căn cứ Quân Khanh Vũ tính cách, hấn ngược lại sẽ lợi dụng cơ hội này, làm cho gây xích mích cách người làm cho là bọn họ gian kế thành công.”

Khóe miệng tràn đầy quá một tia cay đắng cười.

Đối với Quân Khanh Vũ mà nói, chỉ cần là hữu dụng quân cờ, phạm là đều sẽ không buông tay đi.

Tử Nguyệt dừng một chút, ánh mắt lặng yên rơi vào A Cửu băng bó trên tay, thanh âm hơn một tia kinh ngạc, “Người ngày hôm qua bị thương?”

“Không có.” A Cửu lắc lắc đầu, “Đột nhiên cảm thấy muốn làm canh, không cần thận nóng.”

“Cái kia... Cái kia lần trước đưa cho người được, đối bị phỏng hiệu quả cũng rất tốt.”

Tử Nguyệt thanh âm rất nhẹ, như người khác bình thường thần bí, có đôi khi nghe, dường như đến từ địa phương xa xôi.

“Cám ơn.” A Cửu cười với hấn cười, đột nhiên nhớ lại trong tay canh, nói, “Nhưng ăn cơm? Nếu không, ta xin người uống canh. Này canh, một mình ta cũng uống không xong.”

Đột nhiên nhớ tới, mình đây sao lo lắng làm canh, để làm chi bởi vì một người không thích, bởi vì một người chán ghét mà ném xuống. Chính mình rõ ràng có thể ăn.

Tử Nguyệt cách mặt nạ nhìn A Cửu, tựa hồ đang cười, sau đó gật gật đầu.

Bất quá, rất nhanh, hần giơ tay lên vuốt ve trên tay mặt nạ, “Ta, ta còn là không nên ăn . Ta... Ta xem người ăn đi.”

Nhìn Tử Nguyệt kia dính tuyết mặt nạ, A Cửu nhớ tới hần có thể là Nguyệt Ly quốc kỳ lân, không thể nhìn thấy ánh trắng, bằng không sẽ hiện ra nguyên hình.

Nhìn trước mắt tóc đen bay ra người, A Cửu hiểu kỳ nâng tay lên, đưa về phía hần mặt.

“Đừng đừng.”

Tử Nguyệt bị A Cửu thành linh xảy ra động tác kinh vội lui về phía sau một bước, sau đó một nắm chặt A Cửu tay, trong thanh âm, hơn một tia khủng hoảng.

“Xin lỗi.”

Nhìn thấy hần khó chịu, A Cửu vội rút về tay, áy náy nói.

Tử Nguyệt vội cúi đầu, tay cẩn thận từng li từng tí chặn mặt nạ của mình, nhiều lần sờ soạng một phen, tựa hồ ở xác nhận có hay không mang hảo.

“Tử Nguyệt, ta không có đụng tới.”

“Àn.”

Hần như cũ cúi đầu, thanh âm cực kỳ cạn, “Kia ta đi trước, người bảo trọng. Còn có, cảm ơn người.”

Nói xong, thế nhưng thật nhanh nhảy xuống, nhất thời bao phủ ở tại gió tuyết trong.

A Cửu tay còn cương trên không trung, có chút không rõ chân tướng nhìn Tử Nguyệt bóng lưng.

Vừa hần không phải tức giận chính mình bính nàng mặt nạ, mà là sợ hãi, tựa như phía dưới che giấu một không thể làm cho người ta chạm đến bí mật như nhau.

Mà hần cử chỉ tiên đoán, nhưng lại là đúng nàng không có chút nào địch ý.

Còn có, hần nói với nàng cảm ơn?

Nàng làm cái gì? Bất quá, này đến là nhắc nhở A Cửu, về Nguyệt Ly quốc sự tình, nàng còn chưa có ngưỡng mộ Dung Tự Tô nói lên.

“Điện hạ, thời gian không còn sớm, ngày mai chúng ta muốn khởi hành hồi Sở quốc, trong cung hiện tại truyền tin qua đây, nói có thể động thủ.”

“Àn.” Mộ Dung Tự Tô gật gật đầu, ánh mắt là lảng lảng nhìn trước người bàn cờ, trong tay bạch cờ, lại không biết thế nào hạ xuống.

“Phóng bên trái.”

Một mẫn mang tiểu ý thanh âm từ đỉnh đầu truyền đến, trong phòng chỉ nghe được loảng xoảng đương một tiếng, Mộ Dung Tự Tô trong tay bạch cờ rụng rơi trên mặt đất.

Một cái bóng màu đen hiện lên, cờ tướng tử nhật lên, vừng vàng đương đương đặt ở trên bàn cờ.

“Thắng thua đã định.”

A Cửu vỗ vỗ tay, ngẩng đầu chống lại Mộ Dung Tự Tô kinh ngạc ánh mắt, mới nhớ tới của mình đột ngột, vội kéo xuống mặt nạ, cười nói, “Xin lỗi, ta nên gõ cửa .”

Kỳ thực, làm sát thủ, khi nào đập quá môn?

Nửa ngày, Mộ Dung Tự Tô mới hoàn quá thần lai, trên mặt thần tình phức tạp đừng phân rõ, “Vinh Hoa phu nhân. Ta vốn tưởng rằng, người là cái kia sông bạc thiếu niên, cũng nghĩ đến người hoa rơi lâu nữ tử, càng nghĩ đến người là sát thủ, nhưng bây giờ, ta mới biết được, người thân phận thật sự là Vinh Hoa phu nhân.”

Vinh Hoa phu nhân bốn chữ, lúc này ở trong phòng vang lên, hai người sắc mặt đều trầm chia ra.

Đối Mộ Dung Tự Tô mà nói, là một trào phúng, còn đối với A Cửu mà nói, làm sao thường không phải đâu?

Thiên hạ đều biết, quân quốc có một Vinh Hoa phu nhân, thiên hạ đều biết, Quân Khanh Vũ yêu nàng, sủng nàng.

Nhưng mà, chân tướng lại chỉ có nàng tự mình biết.

“Ta không phải có ý định giấu giếm, kính xin tam hoàng tử thứ lỗi.”

“Ta không có trách cứ ý tứ của người.” Mộ Dung Tự Tô trên mặt có một tia xấu hổ, ý bảo A Cửu ngồi xuống, sau đó vì nàng rót một chén trà, “Chỉ ít, ta biết của người khác một thân phận, mà Quân Khanh Vũ lại không biết.”

Khi đó nàng làm cho hấn vì nàng bảo mật, lúc trước hấn tưởng nói đùa, nhưng mà khuya ngày hôm trước, thủy triều bàn dừng tới được ám sát, nàng cũng cố nên không có xuất thủ.

“Nghe nói điện hạ phải ly khai, A Cửu có hai yêu cầu quá đáng, hi vọng điện hạ có thể đáp ứng.”

“Phu nhân nhưng nói.”

A Cửu dừng chỉ chốc lát, đem về Nguyệt Ly quốc yêu cầu nói ra, vốn cho là, Mộ Dung Tự Tô sẽ tức giận, nhưng mà, đối phương lại là trầm mặc nửa ngày, gật đầu đáp ứng.

“Bởi vì, ta cũng tin phu nhân theo như lời, thủy có thể tái thuyền cũng có thể phúc thuyền. Lần này, Sở quốc nội loạn, khởi nguyên nhân căn bản cũng là bởi vì đối Nguyệt Ly người hà khắc. Trước ta cũng hoài nghi, quân quốc cũng không phải là giàu có nhất, nhưng mà lại là lực quốc cực mạnh, tới hôm nay, ta mới hiểu được, là bởi vì nó căn cơ ổn định.”

“Kia hi vọng, tam hoàng tử ở đăng ký ngày, đại xá thiên hạ lúc, đưa bọn họ phóng ở trong đó. Mà về tam hoàng tử thái tử việc, bọn họ cũng tỏ thái độ, sẽ tấn tất cả giúp đỡ ngài.”

“Tất nhiên sẽ.”

Hai người nói chuyện một ít về xử lý như thế nào Nguyệt Ly người công việc, A Cửu nhìn bầu trời sắc mau lạng, đứng dậy cáo từ.

Chờ nàng đi tới phía trước cửa sổ, Mộ Dung Tự Tô đột nhiên kêu ở A Cửu, con người sắc thê lương, “Mai Nhị? Đến lúc này, có thể hay không nói cho ta biết, của người tên thật?”

“A Cửu. Vô danh không họ, tên một chữ A Cửu, đây là của ta tên thật.”

“Hảo.” Mộ Dung Tự Tô bài trừ một tươi cười, “A Cửu, nếu có chuyện gì, sau này cứ việc nói cho ta biết. Thậm chí, chỉ cần người muốn rời đi hoàng cung, ta cũng có thể mang người đi.”

Bò song tư thế bỗng nhiên bị kiềm hãm, A Cửu quay đầu lại kinh ngạc nhìn hấn, “Tam hoàng tử gì ra lời ấy?”

“Bất quá suy đoán đi. Tượng A Cửu người như vậy, tựa hồ không nên sinh hoạt tại hoàng cung.”

“Cám ơn tam hoàng tử hảo ý.”

Nói A Cửu nhảy cửa sổ ly khai.

Mộ Dung Tự Tô nhìn nàng đã uống chén trà, thân thủ cầm lấy, xanh biếc cái chén tựa hồ còn có nàng lòng bàn tay dư ôn. Vì sao nói nàng muốn rời đi hoàng cung, là bởi vì, thiên tử, hấn nhìn thấy nàng liễu mạng muốn che chở không phải Quân Khanh Vũ, mà là Cảnh Nhất Bích.

“Tam hoàng tử, ngài không phải nói, hoàng cung nhiệm vụ nhất định phải muốn nàng mới có thể hoàn thành sao?”

“Không cần. Kia quá nguy hiểm.” Mộ Dung Tự Tô thở dài một hơi, “Mà nàng nói, Nguyệt Ly người sẽ giúp sao, vì thế, sự tình cũng không thượng tượng tượng khó khăn như vậy.”

“Ảnh, người còn nhớ rõ, chúng ta mới như quân quốc biên cảnh, gặp được vậy đối với xe ngựa sao?”

Gọi ảnh hộ vệ gật gật đầu, “Nhớ.”

Lúc đó xe ngựa lọt vào trong sông, nhưng mà, lúc đó vì không làm cho chú ý cùng Sở quốc ám tế hoài nghi, xe ngựa của bọn họ chỉ có thể vội vã ly khai, không có cách nào đi xuống thì cứu.

“Kỳ thực, lúc đó A Cửu sẽ ở đó cưỡi xe ngựa thượng.”

104. Chương 104

Khi đó, xe ngựa hạ xuống thủy thời gian, rất nhiều người vây xem, bọn họ bất tiện lưu lại, lại càng không liên phái người đi nghĩ cách cứu viện.

Tới kế tiếp thành trấn, lúc ăn cơm, trong lúc vô tình nghe thấy kia đoàn xe người, theo nha hoàn đến phu xe, tất cả mọi người chết đuối. Bị cứu đi lên, liền chỉ chỉ còn lại có sắp vào cung Mai Tư Noãn.

Mộ Dung Tự Tô thật sâu thở dài một hơi, nhìn ám dạ trung lượn vòng hoa tuyết.

Nếu như khi đó, hắn làm ình dừng lại, đem giữa sông nữ tử cứu lên đến, tất cả có thể hay không không giống với đầu?

Cứu rõ ràng bọn họ mới là trước hết gặp nhau người, nhưng là vì sao, bọn họ lại là xa nhất người?

“Ảnh.” Mộ Dung Tự Tô nhẹ giọng phân phó nói, “Cấp Quân Khanh Vũ tổng một phần từ biệt tín, là được khởi hành.”

Đồn quân quốc

Mai Tư Noãn bị sắc phong vì ‘Vinh Hoa phu nhân’, với thái an ba năm đông, vào ở lưu ly cung.

A Cửu bị Thu Mặc cấp sinh sôi đánh thức, ngày hôm qua ở bên hồ câu một ngày cá, buổi tối lại chạy đi tìm Mộ Dung Tự Tô nói về Nguyệt Ly người sự tình, vốn tưởng rằng, sáng nay có thể ngủ một hảo thấy, lại bị Thu Mặc cấp sinh sôi đánh thức.

Nguyên lai, hôm qua hoàng thượng đột nhiên hạ thánh chỉ, hôm nay, Vinh Hoa phu nhân đem vào ở lưu ly cung.

Trong cung tất cả phi tần, cũng phải xuất hành xem lễ.

Sự tình quá đột nhiên, căn bản cũng không có làm bất luận cái gì chuẩn bị.

Thu Mặc nửa đêm liền triệu tập mai ẩn điện cung nữ, bắt đầu đi suốt đêm làm y phục, sau đó đem tất cả châu báu đều tìm được.

Sắc phong ngày thứ hai, cũng chính là ngày hôm qua, trong cung tất cả phi tần đều từng đến thỉnh an, còn đưa lên lễ vật, chỉ là khi đó, A Cửu ra câu cá.

Thu Mặc biết nàng tính cách lãnh đạm, không yêu cùng một đám nữ nhân cùng một chỗ, vì thế hôm qua cũng không có nói ra đến, bắt quá viết xuống những người đó đã tới, cùng tổng gì đó.

A Cửu ngồi ở bàn trang điểm, nhìn mặt trên danh sách, khẽ cau mày, “Vì sao không có chu tuyết?”

Thậm chí còn Mạc Hải Đường đều sai người đưa tới đông tây, nhưng mà, chu tuyết lại là không có động tĩnh.

“Màu hồng tìm đã tới chưa?”

“Còn chưa có.” Thu Mặc chải tóc động tác chậm rãi, thấp giọng nói.

“Đợi một lúc ta tự mình đi tìm đi.”

Hai ngày, màu hồng không xuất hiện, A Cửu lòng bàn tay hơi ra mồ hôi, nói rõ, nàng đã xảy ra chuyện.

Nhìn trong gương trang phục người, A Cửu chân mày cau lại, có chút phiền chán đem này châu trâm bôi xuống.

“Tiểu thư không thích?”

A Cửu cười khổ, như vậy trang phục cho ai nhìn?

Cấp thế nhân nhìn? Vẫn là ỳnh nhìn?

Tiện tay điểm nhất kiện trắng thuần y phục, A Cửu mang theo nguyên lai cung nhân ra mai ẩn điện. Mà cửa, Hữu Danh sớm liền mang theo phượng đuổi chờ, nhìn thấy A Cửu đi ra, mày giữa hiện lên một tia kinh ngạc, lại là hành lễ nói một tiếng phu nhân.

Phượng đuổi muốn đi trước dần tể, ở đằng kia, Quân Khanh Vũ đem dất nàng, đối quân quốc thái tử cùng đòi trước dâng hương, đồng thời châm con nôi dôi hương, lấy kéo dài hoàng gia hậu đại —— đây là thái tử lưu lại quy củ.

Bạch ngọc dần tể, tất cả phi tần đều đã sớm chờ.

Ba năm qua, chọn vào trong cung nữ tử, nhiều không kể xiết, nhưng mà, đại thể lại là trừ đang chọn tú đại diện thượng gặp qua hoàng thượng một mặt, những người khác ba năm qua, sớm đã bị quên.

Vì thế giờ khắc này, bất luận cái gì đều lao lực tâm tư đem chính mình trang điểm xinh đẹp nhất, quên có thể giành được hoàng thượng ánh mắt chỉ chốc lát thùy lưu.

Đương nhiên, nhiều hơn người, là bởi vì bị Mạc Hải Đường bị biếm lãnh cung, vì thế, có một nhóm người càng hiếu kỳ, cái kia gần vào cung hơn một tháng, vừa thịnh sủng ba năm Mạc Hải Đường đẩy đi xuống nữ tử, rốt cuộc là loại nào bộ dáng.

Nghe nói, hoàng thượng từng trong danh sách phong đại diện thượng, nói nàng là cho tới nay mới thôi nhất xấu nữ nhân.

().

Song khi lúc, hoàng thượng lại phong nàng vì thực phi, gần với quý phi.

Nhưng, ngày thứ ba, nữ tử kia vốn nhờ vì vô lễ xông tới dừng quý phi, bị biếm lãnh cung.

Vốn tưởng rằng, nữ tử này lại cùng cái khác nữ tử như nhau, bị bao phủ tại đây cái lãnh cung lúc, một đạo thánh chỉ, lại đem nàng phong làm ‘Vinh Hoa phu nhân’ . Thậm chí còn, Sở quốc tam hoàng tử cũng tán thưởng, chỉ có như vậy nữ tử, mới có này vinh dự đặc biệt.

Bầu trời bay tuyết, các nữ quyến đều mang theo tay long, len lén nhìn cách dần tể gần đây Mạc Hải Đường, trong mắt cũng có viết vui sướng khi người gặp họa.

“Vinh Hoa phu nhân, đến.”

Một bén nhọn thanh âm truyền đến, tất cả nữ tử đều kiêng chân, nhìn về phía cầu thang xa nhất chỗ.

Chỉ thấy một chiếc màu vàng sáng thêu cửu phượng phượng đuổi chậm rãi mà đến, sau đó đứng ở giao lộ.

Lập tức, hoàng sắc sa mạn bị xóc lên, một nữ tử có Hữu Danh nâng đi ra.

Kia một mặt bạch, như phù vân, như trong lúc vô tình bay xuống tuyết, như thở dài lúc, thở ra màu trắng khí tức.

Ở nàng đứng ở bạch ngọc thềm đá một khắc kia, kia cả vật thể tuyết trắng lưu sa y sam liền cùng dưới chân bạch ngọc, phía sau tuyết đọng, đỉnh đầu tuyết bay tan làm một thể.

Chỉ có kia tức khắc tự nhiên tách ra, sau đó thùy ở bên hông, đuôi tóc hệ hồng trừ tóc đen, cùng kia trương thanh lệ lại lạnh lùng hai trông mắt đau nhói tất cả mắt, thậm chí, không người nào dám nhìn thẳng vào cặp mắt kia.

Trên người nàng không có bất kỳ trang sức, thậm chí không có hoàng thượng đem đồ tự mình mang theo trăm cài tóc, nhưng lại khí chất phi phàm, thậm chí thùy sọt tóc trái lại làm ột loại đẹp dễ quý giá biếng nhác.

Ở tới trên đường, Hữu Danh đã đem tể đàn thượng nước chảy nói cho nàng.

Nhưng mà, đứng ở đó tể đàn trung tâm, nhìn dùng quái dị cột nhà điêu khắc rào chắn, A Cửu trong lòng vẫn có chỉ chốc lát ngạc nhiên.

Thậm chí cảm thấy có một loại đầu vầng mắt hoa.

Sáu năm hậu Quân Khanh Vũ, chính là chết ở ở đây.

Nhưng mà, người bên cạnh, nàng ngẩng đầu không khỏi liếc mắt nhìn. Đẹp gai mắt dung nhan, môi mỏng vĩnh viễn cầu một mặt tự tiểu phi tiểu biên độ, màu tím đồng sáng sữa mà thâm thúy, nhưng lại như là sao vậy nhìn không thấy đáy.

Nhưng này hai mắt theo nàng sau khi xuống xe, liền chưa rơi vào trên người nàng.

Thậm chí còn, kéo tay nàng, đều trở nên băng lãnh mà xa lạ, làm cho nàng không cảm giác được dĩ vãng cái loại này ấm áp.

Hôm nay diễn lễ phi thường đường đột, thái hậu chưa có tới, này ý nghĩa, nàng cùng Quân Khanh Vũ triệt để quyết liệt.

Mà diễn lễ còn chưa bắt đầu, quân quốc tất cả mọi người biết Mộ Dung Tự Tô hoàng tử tới hôm qua ly khai quân quốc. Rất nhiều người suy đoán, là bởi vì đem đồ ám sát, có giới đề.

Thậm chí ẩn ẩn có người lo lắng hai nước ác giao, sẽ bạo phát chiến tranh.

Phiền phức nước chảy sau, Quân Khanh Vũ mang theo A Cửu ngồi chung một chiếc bát con ngựa đuổi xe, chạy hướng về phía lưu ly cung.

Lưu ly cung tọa lạc tại hoàng cung bắc đoạn tới cao vị trí, gió tuyết phát mở ẩn ẩn sơn mạch, cách kia hoàng sắc mảnh, A Cửu cũng có thể nhìn thấy, kia chỗ cao, một tòa kim sắc đại điện, ở tuyết trung lóng lánh gai mắt quang mang.

Trong truyền thuyết lưu ly cung, mỗi một cái phiên ngói, đều là dùng lưu ly xây dựng, lúc này, nhìn này hoàng cung, A Cửu ra thần phục, đã không thể dùng tỉnh vách tường huy hoàng, hoặc là to lớn xa hoa để hình dung này tòa cung điện.

Thậm chí còn đi theo cung nữ, cũng không khỏi há to miệng, khiếp sợ nhìn nó.

Toàn bộ lưu ly cung chia làm tam điện, ngoại điện là cung nữ cùng thái giám chỗ ở.

Nội điện phu nhân bình thường đọc sách hưu nhân địa phương, nội điện, đây là phu nhân tắm điện.

Ngoại trừ mấy thiếp thân cung nữ, tất cả mọi người không được đi vào nội điện, thậm chí trung điện cũng không thể đặt chân.

Quân Khanh Vũ tựa hồ cũng có chút mệt mỏi, ở trung điện tạm thời nghỉ ngơi một chút.

A Cửu thì chính mình đi từ từ hướng về phía nội điện, bên trong trang sức càng làm người ta thang mục lúu lú, lấp đặt thiết bị tinh xảo, mỗi một chỗ đều cho thấy hoàng gia xa hoa, dù cho kia từng cọng cây ngọn cỏ, đều là tương đương tinh quý, hơn nữa biệt hữu động thiên thiết kế, càng thấy rõ xây dựng phòng ở lúc dụng tâm kín đáo.

Nội điện, muốn đi qua một tòa tiểu cầu, nhưng mà xa xa , thì có nhân nhạ hương khí truyền đến.

A Cửu hơi nếp nhăn chân mày, lại nghe đến nội trong điện xuyên tới đứt quãng tiếng tỳ bà, nhưng mà, tiết tấu không phải rất mạnh, đánh đàn người tựa hồ lòng có dư lực mà không tức.

Dám đi tới cửa, trong phòng môn đột nhiên bị đẩy ra, một người trước mặt đánh tới.

Này đột nhiên nếu như đến, làm cho A Cửu đều sở liệu chưa kịp, bị người nọ dụng phải một cái lão đảo.

“Hoàng thượng?” Một thập phần thanh âm quen thuộc vang lên.

A Cửu vội ổn định thân thể, nhìn về phía trước người, cùng người kia bốn mắt nhìn nhau lúc, hai người trong mắt cũng có nói không nên lời chấn động cùng kinh ngạc.

Khi nhìn rõ dung mạo của đối phương lúc, A Cửu một lòng, chậm rãi trầm xuống, sau đó chậm rãi lui tiến, sau đó lại bị người hung hăng bóp nát.

Thế cho nên, một khắc kia, nàng rõ ràng cũng nghe được hô hấp của mình, trong nháy mắt hỗn loạn, đã không có bất luận cái gì trật tự.

Người kia, không là người khác, chính là Quân Khanh Vũ nữ nhân —— Tô Mi.

Tô Mi nhìn A Cửu, kinh ngạc chậm rãi tan đi, sau đó là nghi hoặc, tựa hồ không quá nhớ A Cửu .

Lần đầu tiên là ở trong sơn động, tia sáng không rõ ràng lắm, lần thứ hai, A Cửu xuất hiện vốn là hết sức chật vật.

Mà bây giờ, chính mình toàn thân trắng thuần, quanh thân không có bất kỳ trang sức, làm cho Tô Mi nhíu mày suy nghĩ lại muốn, nhẹ giọng hỏi, “Người thế nhưng hoàng thượng Tân An bài tới cung nữ nhi?”

Cuối cùng một chữ bỏ thêm uốn lười cuối vắn âm, ở cộng thêm nàng thanh âm mềm nhu, nghe thập phần dễ nghe.

105. Chương 105

Tô Mi kéo linh lung búi tóc, vài tóc đen thùy rơi vào bên tai, có vẻ xinh xắn mặt trái xoan càng thêm xinh đẹp tuyệt trần, màu tím la quần, bên hông màu trắng tua cờ hoa tai, mũi giày hoa đào bay tán loạn.

Nữ tử này, cứ như vậy đứng ở trước mắt, cũng không có một không cho thấy trên người nàng tinh quý.

A Cửu tựa ở trên cây cột, trong lúc nhất thời, lại cũng nói không ra lời.

Trong đầu nhưng thật ra nhớ lại tối hôm qua, Tô Mi tựa ở Quân Khanh Vũ trong lòng.

Khổ hăn nói với nàng, sẽ làm nàng trong vòng ba ngày ở thượng tốt nhất phòng ở.

Đồng thời, hai người đem mỗi ngày muốn gặp.

Bên môi tràn ra một tia cười lạnh, A Cửu ngẩng đầu nhìn này ngói lưu ly, này lưu ly trong cung mặt kiến trúc xa hoa nhất nội điện, tâm đã lạnh cả người tê dại.

Có trong vòng ba ngày?

Quân Khanh Vũ, người thật đúng là không thể chờ đợi được, lúc này mới ngày thứ hai, để người nóng ruột thành như vậy.

Mà chính mình, lại một lần nữa thành tấm mộc.

Cái gọi là lưu ly cung, cái gọi là Vinh Hoa phu nhân, cái gọi là nội điện không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào, kỳ thực cũng bất quá là người kim ốc tàng kiều ngụy trang mà thôi.

A Cửu cúi đầu sửa lại lý vừa vi loạn y sam, sau đó xoay người liền đi.

“Chờ một chút.”

Tô Mi thấy A Cửu cứ như vậy quay đầu liền đi, bước lên phía trước kéo nàng tay áo, nhẹ giọng hỏi, “Vừa, ta nghe thấy có thông báo thanh âm, hoàng thượng là không phải tới?”

Nàng thanh âm rất nhẹ, lúc này kéo A Cửu tay áo, đến cũng không có bày ra cái gì chủ tử cái giá.

Cặp mắt kia, yên ba mơ màng, càng lộ vẻ yếu kém.

Thậm chí còn, mình cũng vô pháp dùng sức đem nữ tử này hung hăng bỏ qua.

Chỉ phải dùng thích hợp độ mạnh yếu, rút về tay áo.

Nàng phát không dậy nổi tính tình.

Á phụ từng nói, sát thủ là không nên có tỳ khí. Nếu là thật sự không thích, trong tay người có chủy thủ, có thể kết quả nàng.

Nhưng mà, làm sát thủ, A Cửu cũng có nguyên tắc.

Không giết phụ nữ và trẻ em!

Huống chi, nàng mặc dù không thích Tô Mi, lại cũng sẽ không bởi vì Quân Khanh Vũ mà chán ghét nàng.

Nên chán ghét Quân Khanh Vũ.

Lại nói, Quân Khanh Vũ trước hết gặp được Tô Mi.

Chính mình, tính cái gì?

Nhìn người con gái trước mắt này trên mặt lạnh lùng, Tô Mi tâm trạng cả kinh, cảm thấy A Cửu trên người có một luồng vô pháp loại kềm áp bách, thậm chí, nhìn thẳng đối phương cặp kia trong suốt lạnh lùng hai tròng mắt lúc, trong lòng thể nhưng tự dừng sợ hãi.

Tô Mi có chút khiếp nhược thu tay về, lại nhìn thấy Quân Khanh Vũ đi về phía bên này.

Nguyên bản sợ hãi đều trong nháy mắt tiêu tan, nàng nhảy nhót dẫn theo váy, hướng Quân Khanh Vũ chạy tới.

“Hoàng thượng.” Tô Mi hài lòng hô, thanh âm giống như chuông bạc bàn dễ nghe.

“Người chạy nhanh như vậy, sẽ không sợ ngã.”

Thấy tử y la quần nữ tử hướng chính mình chạy tới, Quân Khanh Vũ có chút vô nại cười cười, sau đó một phen ôm nàng, dùng trách cứ ngữ khí nói.

Nhưng mà, nhìn nữ tử ánh mắt, lại mang theo sủng nịch cùng bao dung.

“Không sợ, có hoàng thượng tử, thần thiếp không sợ.”

Tô Mi ngẩng mặt, dừng ở Quân Khanh Vũ, tươi cười quyến rũ, tại đây cái màu ngân bạch mùa đông, có vẻ phá lệ chói mắt.

“Chớ đứng ở chỗ này nhi, trời lạnh, mau vào đi thôi.”

Hắn giơ tay lên phất xóa rơi vào Tô Mi trên tóc hoa tuyết, sau đó kéo tay nàng, đường kính hướng nội điện đi đến.

A Cửu đứng ở cột nhà bên cạnh, nhìn hắn đi tới, vô ý thức lui về sau một bước, tính toán tránh.

Lại nhìn thấy hắn người đã đi tới bên người nàng, câu môi quan sát nàng.

“Thần, thăm kiến hoàng thượng.”

Né tránh đã không còn kịp rồi, A Cửu cũng không lại tránh né, chuyên gia được rồi một lễ, sắc mặt không hề dị thường.

Nghe thấy một ‘Thần’ tự, Quân Khanh Vũ bên môi tươi cười nhất thời một ngưng, con người sắc tiệm sâu, ngữ khí rất là không vui nói, “Người cũng tiến vào.”

“Đây là nội điện, chúng thần có thân phận chi phân, bất tiện đi vào, lại không dám quấy rầy hoàng thượng cùng thực phi nương nương. Thứ cho thần vô lễ, xin được cáo lui trước.”

“Trẫm có việc muốn nói, người tiến vào.”

Nói, kéo Tô Mi đi vào.

Nhìn bóng lưng của hai người, A Cửu hơi xoay mới đầu, sau đó đi vào.

Trong phòng, như ba tháng mùa, hoa đào bay tán loạn, nhu hòa hồng nhạt, huyền lệ màu tím, còn có quyền rũ hoa hồng sắc.

A Cửu khe khẽ thở dài, lại nhìn thấy Tô Mi ánh mắt vẫn rơi vào trên người của mình.

Tựa hồ thấy được trong mắt nàng nghi hoặc, Quân Khanh Vũ ngồi ở trái hồ da trên ghế ngồi, bưng trà nhấp một miếng nói, “Đây là Mai Tư Noãn.”

Mai Tư Noãn ba chữ, nhẹ nhàng vang lên, Tô Mi toàn bộ mặt, nhất thời trắng bệch như tuyết, song đồng ánh mắt phức tạp, phân biệt dị, có kinh ngạc, còn có một chút A Cửu xem không hiểu thần sắc, hình như có mang theo điểm thê oán.

Này quân quốc, một năm trước, có một gọi Tô Mi nữ tử, nàng dung mạo cùng kỹ thuật nhảy đều tuyệt diệu thiên hạ, nhưng hôm nay, nói cùng người ít hơn, đã bao phủ ở mọi người trong trí nhớ.

Nhưng mà, hiện tại thiên hạ, người nào không biết có một gọi Mai Tư Noãn nữ nhân.

Nàng màu sắc đẹp dễ thiên hạ, vào cung một tháng sâu hoàng đế sủng ái, bây giờ được phong làm Vinh Hoa phu nhân.

“Tô Mi gặp qua Vinh Hoa phu nhân.”

Tô Mi tiến lên, dẫn theo váy hơi hành lễ.

“Tiểu mày, người không cần đối với nàng hành lễ.”

Tô Mi động tác bị kiềm hãm, quay đầu lại kinh ngạc nhìn Quân Khanh Vũ, lại thấy hần buông tới chén trà, ánh mắt nhàn nhạt xẹt qua nàng, cuối cùng rơi vào A Cửu trên mặt.

Đúng vậy, không cần hành lễ.

Cho dù tượng Mạc Hải Đường người như vậy, nhìn nàng, cũng phải tôn lễ nghi, gọi mình một tiếng phu nhân.

Mà Quân Khanh Vũ lại là làm cho Tô Mi miễn lễ, đây là yêu thương?

A Cửu mỉm cười, tránh Quân Khanh Vũ ánh mắt, nhìn về phía Tô Mi, “Thực phi nương nương, hoàng thượng nói cực kỳ, ta là thần tử, sao thụ khởi nương nương hành lễ.”

A Cửu thanh tuyến lưu loát sạch sẽ, kiên nhẫn trung hơi lộ ra điểm nữ tử độc hữu nhu, bởi vì mang theo tiểu ý, nghe có chút biếng nhác cùng thờ ơ.

Tô Mi sắc mặt càng kinh ngạc, nàng sinh ở thanh lâu, hiểu được nữ tử lấy gì đòi vui mừng.

Nam nhân, có đôi khi yêu dung mạo, có đôi khi mê luyện nữ tử thân thể, có đôi khi sẽ mê luyện tay người.

Nhưng mà, nhiều hơn nam nhân, sẽ mê luyện nữ nhân thanh âm.

A Cửu thanh âm đó là lấy loại này, đậm mạc , lãnh lệ , sạch sẽ , lại là biếng nhác .

Lại quay đầu lại nhìn Quân Khanh Vũ, hần môi mỏng mân thành một đường thẳng, ánh mắt sắc bén rơi vào đối diện trên người nữ tử, tựa hồ rất là không vui.

Tô Mi nhìn A Cửu đứng, vội nhẹ giọng nói, “Phu nhân kia ngồi trước.”

“Không ngại.” A Cửu mỉm cười, quay đầu hướng thượng Quân Khanh Vũ ánh mắt, “Hoàng thượng không phải có lời muốn nói đối thần nói sao?”

“Người còn nhớ rõ ngày ấy, người nói làm thần tử, người nên vì trăm việc làm?”

“Thần biết, bảo hộ thực phi nương nương.”

“Người biết cho giỏi, sau này tiểu mày bắt đầu cuộc sống hằng ngày cũng do người chiếu cố.” Bảo hộ hai chữ có chút chói tai, Quân Khanh Vũ ánh mắt hoảng hốt chỉ chớp lát, nhớ lại đêm đó, nàng liều mạng giãy hần, đi bảo hộ Cảnh Nhất Bích tình cảnh.

Trong lòng nhất thời một phiền, lạnh lùng nói, “Vô sự , người thả lui ra.”

“Hoàng thượng, bảo hộ thực phi nương nương an toàn thần trách nhiệm, nhưng mà, này bắt đầu cuộc sống hằng ngày, chỉ sợ không phải thần quản hạt.”

Quân Khanh Vũ, ta bảo vệ người nữ nhân, chẳng lẽ còn muốn ta chiếu cố nữ nhân của người?

“Vinh Hoa phu nhân.” Quân Khanh Vũ lạnh giọng cắt ngang A Cửu, “Hậu cung tất cả thủ tục bây giờ người cũng phải hỏi đến, đây cũng là người làm thần tử thuộc bốn phận việc. Huống chi, tiểu mày thể chất suy yếu, nếu bắt đầu cuộc sống hằng ngày có bất kỳ không lo, người có thể thoát được can hệ?”

Thể chất suy yếu? A Cửu nhìn như nhau, sắc mặt thượng tốt Tô Mi, bên môi xẹt qua một nụ cười khổ. Thân thể mình không được thụ hàn, lại bằng thiên tuyết địa lý vì hấn câu cá —— quả thật mình là điên rồi!

“Thần minh bạch!”

“Hiểu liền lui ra đi.”

Khẩu khí nhiều một tia chán ghét, Quân Khanh Vũ ánh mắt nhìn về phía lời bộc bạch bình phong.

Ba tháng hoa đào bay tán loạn, một nữ tử thân ảnh đang vẽ trung nhanh nhẹn khởi vũ.

A Cửu cũng không làm dừng lại xoay người rời đi.

“Mai tỷ tỷ, ngọc thiện đã đến giờ , chẳng thà ngài lưu lại cùng nhau dùng bữa.”

A Cửu quay đầu lại, cười nói, “Thực phi nương nương, ngài như vậy kêu thần, chiết giết thần. Huống chi, thần còn so với nương nương nhỏ ba tuổi.”

Nói vừa rơi xuống, đưa lưng về phía Quân Khanh Vũ Tô Mi, sắc mặt trong nháy mắt kinh ngũ quang thập sắc.

Tô Mi có thể ở Quân Khanh Vũ trước người phóng đà, trang nộn, thậm chí biểu tình ánh mắt vô tội, nhưng mà, nàng A Cửu nói như thế nào cũng là người ngoài.

Tô Mi ở thanh lâu lớn lên, người nào chưa thấy qua, huống chi, A Cửu trong lòng càng rõ ràng, Tô Mi là hiểu được thế nào thu lại chính mình cá tính nữ nhân.

Mà lúc này, ngay trước nàng này ngoại nhân phóng đà, có phải hay không có chút qua?

Một ngữ bắn trúng Tô Mi chỗ đau, sắc mặt nàng lại bạch chuyển thanh, lại chuyển thành tro nguội.

Phải biết rằng, ở cổ đại, nữ tử mười lăm tuổi cập kê, Mai Tư Noãn cập kê liền vào cung. Mà Tô Mi, lớn hơn nàng ba tuổi, ở mỹ nữ này như mây trong cung mặt, được cho già rồi.

106. Chương 106

Nhìn Tô Mi môi run lên run lên, sau đó, Quân Khanh Vũ cái chén trong tay phịch một tiếng ngã ở lòng dè trên thảm.

Hồng sắc thảm, một mảnh đỏ thẫm sắc.

Kia Quân Khanh Vũ cơ hồ là nổi trận lôi đình theo vị trí đứng lên, chỉ vào A Cửu nói, “Mai Nhị, người đi ra ngoài cho ta!”

Hấn rống chính là Mai Nhị, tự xưng ta, quên trầm.

Khổ chặc chặc, tức giận không nhẹ.

A Cửu cười cười, nói, “Tuân mệnh.”

Mặc dù bay đầy trời tuyết, nhưng mà, nhìn thấy Quân Khanh Vũ kia xanh đen mặt, còn có Tô Mi kia run môi, chẳng biết tại sao, trong lòng nàng thoải mái .

Cổ đi ra nội điện, viện cửa, Thu Mặc đóa chân, vẻ mặt lo lắng chờ A Cửu. Nhìn nàng đi ra vội đi tới, đem hồ cừu vì nàng phủ thêm.

“Người như vậy làm sao ở đây?”

“Đến ngộ thiện thời gian, tiểu thư ngài sáng sớm cũng không có ăn cái gì.”

“Không nhiều lắm khẩu vị.” A Cửu thản nhiên nói, nhìn trung điện, “Sau này chúng ta liền ở ở đây .”

“Ở đây?”

Thu Mặc cả kinh, nhìn về phía nội điện, trong mắt có nghi hoặc.

”Bên trong có người ở, bọn họ ẩm thực người sau này chiếu cố, vạn vạn không được xảy ra chuyện không may. Vừa vặn bữa trưa,

Người đã đem vừa chuẩn bị cơm tống vào đi thôi.”

Lúc này, nội điện chỗ ở người, cũng không thể làm cho cái khác cung nữ biết, mà có thể xử lý chuyện này , cũng cũng chỉ có Thu Mặc .

A Cửu có chút mệt mỏi ngồi xuống, nhìn nhìn bên ngoài rơi xuống tuyết, đột nhiên nghe thấy cửa bị đẩy ra, Thu Mặc sắc mặt phi thường không tốt đã trở về, lại là đứng ở bình phong chỗ, hai tròng mắt cầu nước mắt nhìn A Cửu.

“Người là thế nào?”

A Cửu gương mặt nhìn nàng.

“Tiểu thư.” Thu Mặc sắc mặt trắng bệch, cơ hồ là run run nói, “Kia nội điện nữ tử...”

Tựa hồ có chút nói không được, Thu Mặc tiến lên kéo A Cửu lạnh lẽo tay, “Tiểu thư, ngài không phải nói phải ly khai để đồ sao? Thu Mặc kéo làm liên lụy người, thế nhưng hiện tại cái gì cũng tốt , chúng ta đi thôi.”

A Cửu hơi nghiêng đầu, xem ra, Thu Mặc đã hiểu.

“Thu Mặc, ngày khác Mộ Dung tam hoàng tử đăng cơ sau, ta liền tống người đi Sở quốc.”

“Tiểu thư kia người đâu?” Nhìn A Cửu sắc mặt, Thu Mặc nhất thời cả kinh, “Tiểu thư, chẳng lẽ ngài muốn lưu lại?”

A Cửu không nói chuyện, nhìn nhìn nói lên vài xô, sau đó đứng dậy, “Cùng ta đi tìm màu hồng đi.”

Thu Mặc cắn cắn môi, sau đó đứng dậy theo bên cạnh tìm tới lò sưởi, làm cho ở A Cửu trong lòng.

Mà lúc này, Tiểu Xuân Tử vội vàng đi tới, “Phu nhân, phu nhân, cảnh dương cung bên kia đã xảy ra chuyện.”

Cảnh dương cung, là chiêu nghi cung điện, trong đó, chu chiêu nghi sẽ ngụ ở chỗ ấy.

Cảnh dương ngoài cung mặt có một ao nhỏ tử, bình thường, một đám nữ tử trong lúc rảnh rỗi, liền thích ở đằng kia tụ tập, tâm sự việc nhà, uy cho cá ăn.

Hôm nay trong cung gặp chuyện không may nhiều lắm, hơn nữa mấy ngày liền bay đại tuyết, ao nhỏ tử đã kết băng.

Sáng sớm hôm nay, có cung nữ theo chỗ ấy quá, phát hiện kết băng trong bụi lau sậy, có thứ gì đó tạp ở đằng kia, kết quả đi vào vừa nhìn, như là người.

Vừa vặn Tiểu Xuân Tử theo chỗ ấy quá, đi nhìn, tựa hồ cảm thấy quen mặt, lập tức đưa đi kia cung nữ, làm cho đi theo tiểu thái giám coi chừng, chính mình cuống quýt chạy trở về.

Làm cho Tiểu Xuân Tử đem băng tạc khai, A Cửu liếc mắt một cái liền nhận ra người nọ y phục.

Thi thể mặt hướng hạ, y sam đều đều kết băng, lật quá thi thể lúc, còn mất thật lớn khí lực.

Một nữ tử, tròng mắt con người rời rạc hai mắt, mở to miệng, trôi ở nước đá trên.

Nữ tử sắc mặt khiếp sợ, còn có kinh khủng cùng sợ hãi.

Hiển nhiên từ thời gian, nhìn thấy gì làm cho nàng sợ hãi cùng kinh ngạc đông tây.

Này chết đi nữ nhân không là người khác, chính là theo đêm đó liền biến mất chu chiêu nghi —— chu tuyết.

Thấy rõ người nọ mặt, Tiểu Xuân Tử sợ đến lúc này mềm trên mặt đất, Thu Mặc cũng cả kinh lui về phía sau một bước.

“Này chu chiêu nghi rơi chết đuối dưới sông?”

A Cửu đi tới, nhìn thi thể chỗ địa phương, sau đó ánh mắt rơi vào bên cạnh bồn hoa.

Bồn hoa lý trồng chính là mẫu đơn, bây giờ ở mùa đông, hoa đã điêu linh, nhưng mà hoa can thẳng tắp.

“Việc này, không được làm cho đường hoàng ra. Tiểu Xuân Tử, người đi đem chu tuyết cung nữ tìm đến, mang đến lưu ly trong cung.”

Tiểu Xuân Tử lĩnh mệnh, vội vàng chạy đi.

A Cửu quay đầu đem một khối ngọc bài đưa cho Thu Mặc, “Người đi tìm Bích công tử, nói trong cung xảy ra sự tình.”

“Tiểu thư, phải báo cho hoàng thượng sao?”

“Không cần.” A Cửu lạnh lùng cười, “Kia lưu ly cung bây giờ như thế ấm áp, hẳn phỏng chừng cũng sẽ không xảy ra đến.” Nói, ánh mắt rơi vào chỗ cũ.

Đột nhiên, A Cửu ném hạ thủ trung lò sưởi, sắc mặt trắng bệch chạy hướng ao nhỏ tử một chỗ khác.

Thu Mặc vừa nhìn, không biết xảy ra chuyện gì, vội vàng đuổi kịp, nhưng mà, chỗ nào truy được với A Cửu, cũng bởi vì chạy trốn quá nhanh, giẫm băng, cấp vấp ngã.

Chờ đuổi theo thời gian, đã nhìn thấy A Cửu ngồi ở héo rũ trong bụi hoa, tóc dài rơi lả tả ở tuyết trên, làn váy bị đánh ướt.

Mà trong ngực của nàng nằm một nữ tử, đậm lục sắc y phục, đóng chặt tròng mắt, trên mặt ngưng băng, hai tay nắm chặt đặt ở lồng ngực.

“Đào...”

Thu Mặc hai chân run lên, vô lực quỳ trên mặt đất, khóc không lên tiếng đến.

Bị A Cửu theo ao biên duệ ra tới là, màu hồng.

A Cửu đi mai ẩn điện, cũng không trở về lưu ly cung.

Chờ Cảnh Nhất Bích tới rồi thời gian, A Cửu chính ngồi trên ghế, diện vô biểu tình, thần tình hơi đại ra nhìn phía trước tiểu giường trên.

Giường thượng nằm chính là màu hồng thi thể.

Kia kết băng y phục, đã một lần nữa thay đổi xuống, mặc một bộ quần áo mới.

Cảnh Nhất Bích nhận ra kia bộ y phục, là A Cửu trên người của mình.

Mai ẩn điện bởi vì đã không có cung nhân, lúc này có vẻ phá lệ quanh quệ, A Cửu tóc chưa khô, còn nhỏ nước, bởi vì y phục thoát àu hồng, trên người chỉ nhất kiện áo chen.

Lúc này, nghịch quang, nàng thân ảnh thoát nhìn thập phần đơn bạc cùng gầy gò.

Thu Mặc sững sờ hai mắt, nhìn kia hồ cừu còn khoác lên màu hồng trên người, thế nhưng đã sai lệch xuống, vội đi tới chỉnh lý hảo, thay màu hồng đắp lên, sau đó đi tới A Cửu bên người, tính toán đem áo khoác của mình cởi ra.

Mà lúc này, Cảnh Nhất Bích đã đi rồi đi tới, đem cửa mình áo choàng khóa ở tại A Cửu trên người.

“Phu nhân, nén bi thương thuận biến.”

Thu Mặc liếc mắt nhìn, xoay người đi ra ngoài điện, sau đó đóng cửa lại.

Trong phòng liền chỉ còn A Cửu cùng Cảnh Nhất Bích hai người.

“Người tay quá lạnh, đại phu nói, người thân thể e ngại hàn, không được thời gian đồng ”

Cảnh Nhất Bích ngồi ở bên người nàng, nhẹ giọng nói.

“Cám ơn.” A Cửu rút cuộc ngừng đầu, nhìn Cảnh Nhất Bích, mày sắc có điểm buồn bã.

Kiếp trước, nàng chỉ có lo lắng mười một, những người khác chết sống đều cùng hần không quan hệ, bởi vì khi đó, đối với nàng tốt, cũng chỉ có mười một.

Mà đến nơi này, nàng chậm rãi quan tâm nhiều người. Vốn cho là, tượng màu hồng như vậy cung nữ chết đi, nàng sẽ cảm thấy không sao cả, vì vì mình quạnh quẽ sát thủ.

Nhưng mà, nhìn thấy màu hồng thi thể thời gian, nàng nhưng trong lòng thì cảm thấy không hiểu trầm trọng.

Thậm chí có thể nhớ Thu Mặc sinh bệnh lúc, màu hồng vẫn vì nàng sắp xếp bắt đầu cuộc sống hằng ngày tình cảnh.

Này cung nữ hiểu được thể nào sinh hoạt tại như lý miếng băng mỏng trong cung, cũng hiểu được ở nàng nguy hiểm lúc ỉnh đề điểm.

Nếu như, lúc đó, nàng không để màu hồng đi báo tin, kia màu hồng có phải hay không kỷ sẽ không chết.

Vốn tưởng rằng sinh mệnh như con kiến hôi, nhưng mà, vì sao mặt đối người bên cạnh mình chết đi, chính mình khó chịu như vậy?

Thậm chí cảm thấy áy náy!

“Nghe nói chu chiêu nghi cũng rơi xuống nước ?”

“Không phải rơi xuống nước.”

Nhìn vừa Thu Mặc tổng vào than củi, A Cửu chậm rãi đứng lên, con ngươi sắc sắc bén, “Hai người các nàng đều là bị người giết chết .”

“Nếu như rơi xuống nước, kia ao biên liền tất nhiên có trượt đến dấu vết, hoặc bao hoa áp đảo dấu vết.”

“Nhưng mà, xung quanh bồn hoa hoàn hảo không tổn hao gì, thậm chí ngay cả vết chân cũng không có.”

Nói, A Cửu đi tới màu hồng nói bên người, cách vài xô theo trong miệng nàng lấy ra một ít bùn cát, “Bích công tử, người xem, hạt cát đều ở trong miệng, nói rõ nàng rơi xuống nước lúc, đã định chỉ hô hấp.”

“Trọng yếu nhất là, ta vừa vì nàng thay quần áo, phát hiện sau lưng của hần có một dấu bàn tay.”

“Bàn tay?”

Cảnh Nhất Bích bật thốt lên kinh hãi.

Nửa ngày, sắc mặt ửng đỏ nhìn A Cửu, “Có thể không làm cho ta nhìn nhìn kia vân tay bộ dáng? Mặc dù như vậy đối người chết bất kính, thế nhưng...” Nói liền xoay người sang chỗ khác.

107. Chương 107

Một đen sẫm sắc dầu tay vừa vắn rơi vào hậu bị nơi tim.

Một kích trí mạng, nội tạng trong nháy mắt nghiền nát.

Mà này dầu bàn tay, đồng thời cũng xuất hiện ở chu tuyết trên người, bất đồng chính là ở trước người.

“Chu tuyết mặt bộ biểu tình như vậy, nói rõ nàng thấy rõ ràng hung thủ khuôn mặt, có lẽ là nhận thức , cho nên mới phải như thế kinh ngạc.”

Khổ A Cửu thấp giọng thì thầm, nhưng mà phía sau Cảnh Nhất Bích lại chưa nói một câu.

A Cửu quay đầu lại, chú ý tới hần con người sắc trầm thấp, tựa có cái gì giấu giếm.

“Bích công tử? Người nhận thức này?”

Cổ Cảnh Nhất Bích kinh ngạc nhìn A Cửu, nửa ngày đến, “Người này... Liên lụy đến quá sâu, nếu là này mấu chốt, cùng hần nổi lên xung đột, vị trí của chúng ta, đem rất khó xử lý.”

A Cửu cả kinh, “Xem ra người biết hung thủ.”

Cảnh Nhất Bích gật gật đầu, “Thế nhưng, ta không rõ ràng lắm bị giết người động cơ.”

“Người nọ là ai? Cái gọi là sát nhân động cơ, cũng được biết nói hung thủ thân phận.”

“Thập nhị vương gia.”

”Hần? !”

A Cửu biến sắc, đáy mắt có một tia sát ý.

“Thập nhị vương gia võ công cao cường, hoàng thượng ám người cũng điều tra công phu của hần, trong đó, một chương này trí mạng , hiện nay cũng chỉ có hần có thể làm được. Thế nhưng... Căn cứ thân phận của hần, không cần phải thân tự sát này màu hồng cùng chu tuyết.”

A Cửu chậm rãi nắm chặt nắm tay, “Đúng vậy, thập nhị vương gia phú khả địch quốc, hần căn bản là chẳng đáng với giết màu hồng cùng chu tuyết.”

Nhưng mà cuối cùng cảm thấy có cái gì không đúng...

A Cửu ngồi ở bên cạnh ghế trên, đột nhiên cảm thấy mấy ngày nay quá mức mệt mỏi, hàn khí nhập thể, không khỏi kịch liệt ho khan.

“Phu nhân, có muốn hay không truyền thái y?”

“Không cần.”

A Cửu đỡ trán, hơi khập suy nghĩ, thấp giọng nói, “Bích công tử, hôm nay là ở không có ý tứ, ta có một chút mệt mỏi.”

Cảnh Nhất Bích gật gật đầu, tựa hồ không yên lòng nhìn A Cửu liếc mắt một cái, mới yên lặng lui ra ngoài.

A Cửu mở tay ra tâm, đầu óc một mảnh hỗn loạn.

Đầu mối theo thập nhị vương gia bắt đầu, sau đó lại là đoạn ở tại ở đây. Hần là hung thủ, nhiên mà lúc này đi vạn không thể động hần.

Một gốc cây chọc trời đại thụ, căn bản vô pháp nhổ tận gốc, hơn nữa mình đây nhất phương thuộc về yếu thế, hiện nay muốn bỏ thì lại là Mạc gia.

Mạc gia...

A Cửu hơi thở dài một hơi, nhin không được lại là ho một phen, đồng thời mí mắt trầm trọng vô pháp mở, thế nhưng chậm rãi dựa vào chậu than, đỡ trán đã ngủ.

A Cửu cảm giác mình chính mình đứng ở bên vách núi thượng, dưới chân là bốc lên đánh trung nam thạch biển rộng, nước biển ẩm ướt đập khuôn mặt, mà phía sau, thì lại là một mảnh kéo dài thảo nguyên.

Xa xa, có cây sáo thanh âm yếu ớt truyền đến, nàng không khỏi quay đầu lại, thấy được cùng tiền hai lần trong mộng như nhau tình cảnh.

Kia chỉ cả vật thể tuyết trắng một sừng thú, đập phong mà đến.

Tuyết trắng bờm theo trong gió xẹt qua, như nhau nhanh như tia chớp, nó thân thể trên không trung một xoay tròn, sau đó rơi vào bên người nàng.

Màu tím song đồng, như yên hoa tràn ra trong nháy mắt, mỹ lệ làm cho người ta hoa mắt.

“Tử Nguyệt.”

Một thanh âm theo trắc diện vang lên, A Cửu kinh cảm thấy quay đầu lại, thế nhưng thấy được Tô Mi đứng ở chính mình bên người.

Không, đây không phải là Tô Mi, mặc dù dung mạo như nhau, nhưng mà Tô Mi lại không có nữ tử này cái loại này cùng sinh câu tối quý khí cùng ung dung.

Cô gái kia tựa hồ nhìn không thấy A Cửu, ánh mắt ôn nhu nhìn trước người kỳ lân, sau đó cúi người, đối với nó vươn tay.

Kia kỳ lân ngẩng đầu lên, nháy nháy mắt, mặt cẩn thận từng li từng tí thiếp hướng tay nàng tâm, sau đó rất là mê luyến khấp thượng tròn mắt, màu trắng lông mi có vẻ hết sức xinh đẹp.

“Người vừa đi chỗ nào? Thế nhưng nghịch ngợm?”

Nữ tử cười cười, ngay tại chỗ ngồi xuống. Kia kỳ lân cũng theo quỳ xuống, đầu thẳng thần tựa đứa nhỏ bàn tựa ở nữ tử trên đùi, tùy ý nữ tử đẹp tay, xa cách vừa chạy rối loạn bạch bờm.

Thẳng đến phát bờm thật chỉnh tề sau, nó mới hài lòng ngẩng đầu, dừng ở cô gái kia.

“Thế nhưng hài lòng?” Nữ tử môi nhất câu, “Điều nói, Tử Nguyệt là Nguyệt Ly nghìn năm qua, xinh đẹp nhất kỳ lân.”

Kỳ lân đứng lên, thẩu đi tới, mặt đụng chạm nữ tử kia gò má, động tác vô cùng thân thiết.

“Đi, ta biết. Người là xinh đẹp nhất, ta cũng tin, đợi người đã lớn lúc, sẽ khuynh quốc khuynh thành tiểu mỹ nhân.”

Nữ tử cười né tránh, kia kỳ lân tựa hồ nghe khích lệ, cực kỳ hưởng thụ, sau đó lại bắt đầu vây quanh nữ tử ở trên cỏ điên cuồng xoay quanh chạy.

A Cửu đi từ từ đi tới, nhìn kia chỉ kỳ lân

Thu Mặc nói, năm đó bị vương giết chết kỳ lân, tên chính là Tử Nguyệt.

“Tử Nguyệt.” A Cửu không khỏi nhẹ giọng thét lên.

Kia kỳ lân tựa hồ nghe tới A Cửu thanh âm, thế nhưng đột nhiên đình chỉ cuộn cuộn, lẳng lẳng đứng ở tại chỗ, song đồng ngưng ngác nhìn A Cửu chỗ phương hướng.

Cặp kia màu tím mắt, như Quân Khanh Vũ vậy, thâm thúy đẹp, tượng một có thể đem đem người đắm chìm đi xuống vòng xoáy.

A Cửu chậm rãi đến gần, gơ tay lên phát quá.

Màu trắng sợi tóc nhẹ nhàng đảo qua lòng bàn tay, như tốt nhất tơ lụa bàn.

Một khắc kia, A Cửu không hiểu đau xót, mang theo hơi chua chát, lại thử sờ hướng về phía kỳ lân mặt.

“Mai Nhị!”

Đỉnh đầu vang lên một sắc bén ẩn nhẫn sinh ý, A Cửu cảnh giác thu hồi tay, kia kỳ lân dường như cảm thụ cái gì, kinh khủng lui về phía sau một bước, sau đó xoay người liền chạy.

“Tử Nguyệt.”

A Cửu giơ tay lên muốn bắt ở nó, sau đó, thủ đoạn đi bị người sinh sôi chế trụ.

Sau đó cảm thấy thân thể đột nhiên một nhẹ, bị người sinh sôi ôm vào trong lòng.

“Mai Nhị...”

Thân thể không ngừng lay động, Tử Nguyệt ly khai, toàn bộ cảnh trong mơ trong nháy mắt một mảnh hỗn loạn, thậm chí còn này mặt đều ở vụn vụn.

Trong lúc nhất thời, toàn thân đều bị người trừ đi khí lực, khô nóng đau đớn, thậm chí cảm thấy, cả người tại hạ trụ.

“Mai Nhị.” Đỉnh đầu, là có chút thanh âm quen thuộc, A Cửu thay đổi mở hai mắt ra, trong miệng cảm thấy dị thường khổ.

“Khụ khụ khụ...” Liên tục tiếng ho khan, theo phổi bộ truyền đến, yết hầu nhiều như là bị hỏa cháy như nhau.

“Mai Nhị...”

Quân Khanh Vũ thanh âm ít đi một phần sắc bén.

Không khí dị thường lãnh, đuổi xe bánh xe không ngừng đánh chầm đất mặt, A Cửu cả người đều ở lay động.

“Khụ khụ khụ...”

A Cửu cường chống mở mắt, ở mơ hồ trong tầm mắt, thấy được Quân Khanh Vũ quen thuộc khuôn mặt.

A Cửu chán ghét dời, sau đó nhìn lắc lư xe ngựa trang sức, tổn sức hỏi, “Ta ở nơi nào?”

“Hồi lưu ly cung.”

Đối phương tựa hồ chú ý tới nàng chán ghét ánh mắt, khẩu khí lúc này không vui lên.

“Ta không quay về.” A Cửu đẩy hấn ra, thử ngồi dậy, lại là phát hiện, chính mình không biết thế nào đã đến trong ngực hấn.

Nếu như không có nhớ lắm, chính mình rõ ràng ở mai ẩn điện ngủ gà ngủ gật.

Làm sao vậy...

“Khụ khụ khụ...”

A Cửu giơ tay lên đẩy hấn ra, lại bị hấn giữ lại tay, “Thế nào, hiện tại đẩy ta ra? Vừa cầm lấy ta không buông người là ai?”

Màu tím đáy mắt xẹt qua chế nhạo tiểu ý, nhưng mà, lại hết sức bất hữu thiện, “Nói cho ta biết, ai là Tử Nguyệt?”

“Buồn chán.” A Cửu trừng hấn liếc mắt một cái, “Phóng ta đi xuống?”

“Đừng động!”

Hấn thấp giọng quát lớn, nhưng mà nhìn ánh mắt của nàng, cũng không phải ban ngày lúc cái loại này xa cách cùng xa lạ, “Người thân thể thụ hàn, đang ở phát nhiệt. Sau này, đừng như thế không cẩn thận.”

Hấn thở dài một hơi, đưa tay đặt ở nàng nóng hổi trên trán.

A Cửu toàn thân một run run, đầu óc càng phát ra ảm đạm, càng vô lực phát khai tay hấn.

Lúc này xe ngựa ngừng lại, Quân Khanh Vũ đem nàng ôm thật chặt, nhảy xuống xe ngựa, trực tiếp chạy về phía lưu ly cung.

To lớn lưu ly cung, một đám người sợ hãi quỳ trên mặt đất, không người lên tiếng.

Chỉ có thỉnh thoảng mấy tiếng suy yếu ho dính dấp mọi người tâm.

Lưu ly cung nhuyển thấp, A Cửu nằm ở phía trên, mặt bởi vì phát sốt toàn bộ đổ bưng.

Thẳng đến nửa đêm, Hữu Danh thi châm, mới đưa nhiệt độ khống chế xuống.

Tĩnh lại thời gian, Quân Khanh Vũ không ở bên cạnh. Dường như, ở trong xe ngựa nhìn thấy, mới là một cảnh trong mơ.

Thu Mặc đi đến, đem A Cửu đỡ lên, sau đó cẩn thận từng li từng tí vì nàng đem mồ hôi trên mặt tí lau đi.

“Tiểu thư, đều là Thu Mặc sơ sẩy.”

Thu Mặc cúi đầu, áy náy nói.

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Vì sao tĩnh lại, thế nhưng cùng Quân Khanh Vũ cùng một chỗ.

“Vinh Hoa phu nhân.”

Một thanh âm êm ái theo cửa truyền đến, Thu Mặc tay nhất thời run lên, vội đứng dậy, an trí A Cửu nằm xuống, sau đó bước đi ra.

Đối phương không là người ngoài, chính là Tô Mi.

A Cửu xoay người, nhắm mắt ngủ hạ, liền nghe thấy Thu Mặc nhỏ giọng nói, “Thực phi nương nương, hoàng thượng nói, ngài trước tiên ở nội điện nghỉ ngơi, nếu có chuyện, có thể mặc bọn nô tỳ.”

“Không ngại.” Tô Mi cười cười, thanh âm như trước mềm nhẹ, “Nghe hoàng thượng nói, Vinh Hoa phu nhân sinh bệnh, trong lòng ta lo lắng, hẳn liền cho phép ta đến xem.”

A Cửu chậm rãi mở mắt ra, không biết Tô Mi những lời này là muốn nói Quân Khanh Vũ ở nàng chỗ ấy, vẫn là chỉ là vô ý nhắc tới.

108. Chương 108

“Phu nhân chỉ là bị phong hàn, vừa mới uống thuốc, mới ngủ hạ, đại phu nói không có gì đáng ngại.” Thu Mặc tựa hồ cũng không có ý tứ để cho nàng đi vào, tiếp tục nói, “Thực phi, này trung điện không thể so nội điện, có chút lạnh, nô tỳ tổng ngài trở về đi.”

Tô Mi thần sắc vì giật mình, tròn mắt nhìn về phía bên trong, tựa hồ có thất vọng, sau đó cúi đầu nhìn trong tay tiểu chung, “Có phải hay không Vinh Hoa phu nhân, không muốn gặp ta?”

Thu Mặc sắc mặt nhất thời biến đổi, nói, “Thực phi nương nương, chúng ta Vinh Hoa phu nhân cũng không có ý tứ này.”

A Cửu cũng không kiên nhẫn nhắm mắt lại, đột nhiên nghe đi ra bên ngoài Thu Mặc phát ra một tiếng gằn như.

Khô “Nô tỳ tham kiến hoàng thượng.”

Quân Khanh Vũ từ trong điện đi ra đến, liếc mắt nhìn Tô Mi, cuối cùng lạnh lùng rơi vào Thu Mặc trên người, “Vinh Hoa phu nhân là đang ngủ, vẫn là không muốn gặp người?”

“Hoàng thượng, phu nhân đích thực là vừa mới ngủ hạ.”

Cố “Uống thuốc sao?”

Thu Mặc ngẩn ra, cúi đầu nói, “Đã uống thuốc.”

Quân Khanh Vũ cười cười, quay đầu nhìn về phía Tô Mi, ôn nhu nói, “Trung điện so với nội điện lạnh, người đi về trước.”

Tô Mi liếc mắt nhìn kia thật dài bình phong, yên lặng cúi đầu, không nói lời nào.

Nửa ngày, “Không có việc gì, thần thiếp chờ Vinh Hoa phu nhân tỉnh lại.”

“Nàng ngủ hạ, một chốc tỉnh không đến.”

“Dù sao thần thiếp vô sự có thể làm.” Tô Mi ngẩng đầu, nhìn về phía Quân Khanh Vũ, “Thần thiếp một người ở bên trong điện, liền cái người nói chuyện cũng không có. Hiện tại bắt đầu cuộc sống hằng ngày cũng đều có phu nhân chiếu cố, nàng bị bệnh, để thần thiếp tới chiếu cố nàng, vừa vặn cũng có một nói chuyện bạn nhi.”

Quân quốc, kia kỹ thuật nhảy cùng dung mạo đều minh diễm thiên hạ Tô Mi đã mất, thỉnh thoảng mọi người đề cập, cũng bất quá là thở dài một tiếng hồng nhan bạc mệnh.

Đem nàng giấu ở thâm cung trong, bên người không có tin nữ quyến, thường là nàng một người.

Bây giờ, thấy được Vinh Hoa phu nhân, mặc dù chẳng qua là một xưng hô.

Nhưng mà, Vinh Hoa phu nhân lại có thể đường đường chính chính sống ở ánh mắt của mọi người dưới, có thể tự do xuất nhập, thậm chí có thể làm chính mình chuyện muốn làm tình.

Mà nàng, ở lên đế đô xinh đẹp nhất phòng ở, nhưng cũng là sống ở Vinh Hoa phu nhân cánh chim dưới.

Chính mình qua nhiều năm như vậy, không nói không có một tri kỷ người, thậm chí ngay cả cái nói chuyện bạn nhi cũng không có.

“Trẫm biết ngươi rất buồn.” Quân Khanh Vũ lăm ở vai của nàng, nhẹ giọng than thở, “Quá hai ngày, trẫm cho người tìm một ít giải buồn sự tình. Thế nhưng...” Ánh mắt nhẹ nhàng rơi vào bình phong thượng, thanh âm hắt lại nhẹ chia ra, “Hữu Danh nói, Vinh Hoa phu nhân hàn tật rất nặng, nhất định phải rất nghỉ ngơi. Hơn nữa ngươi thể yếu, cũng không nên ở chỗ này nhi.”

Nghe thấy Quân Khanh Vũ nói như vậy, Tô Mi chỉ phải gật gật đầu, “Kia hoàng thượng đâu?”

“Trẫm ở chỗ này phải đợi người.”

“Nga.” Tô Mi nhu thuận đáp một tiếng, đưa tay lý tiểu chung đưa cho Quân Khanh Vũ, “Nếu hoàng thượng nhìn thấy phu nhân tỉnh, đem phần này tâm ý mang cho nàng.”

“Ân, trở về đi.”

Quân Khanh Vũ mặt mày mỉm cười, theo trong tay nàng kinh qua, mặc dù Tô Mi có chút lưu luyến, thế nhưng rốt cuộc vẫn là cẩn thận mỗi bước đi ly khai.

Nhìn thấy nàng đi, Thu Mặc chậm rãi thở ra một hơi, lại nhìn thấy Quân Khanh Vũ đi vào.

“Hoàng thượng, phu nhân đang ngủ.”

Quân Khanh Vũ không nói lời nào, vòng qua thật dài bình phong, vén rèm lên, hướng bên trong giường đi đến.

“Người nói phu nhân uống thuốc?”

Bước chân đột nhiên dừng lại, Quân Khanh Vũ trên mặt tiểu ý nhất thời tan đi, ánh mắt lạnh lùng rơi vào A Cửu đầu giường tiểu bàn trên.

Trên bàn nhỏ, một chén nâu chén thuốc tràn đầy phóng ở đằng kia, còn bốc hơi nóng.

“Nô tỳ...”

Thu Mặc vừa nhìn, vội vàng quỳ xuống đất.

“Ra.”

Mặc dù rất tức giận, nhiên mà lúc này, nhìn thậm chí đều rơi vào giường trung nữ tử lúc, hấn vẫn là vô ý thức giảm thấp xuống thanh âm.

Thu Mặc theo trên mặt đất đứng lên, lo lắng liếc mắt nhìn A Cửu, chậm rãi lui ra ngoài.

Đem Tô Mi tự mình làm canh đặt ở dưới bên cạnh, Quân Khanh Vũ xốc lên màn che màn, nghiêng người tựa ở đầu giường, cúi đầu nhìn đệm chăn trung nữ tử.

Như mực tóc đen mắt trệt trệt phủ kín tuyết trắng đệm chăn, sắc mặt của nàng càng thêm tái nhợt cùng suy yếu.

Hơi nhíu lại mày, đóng chặt mắt lớn lên lông mi, còn có tú lệ mũi, mềm mại môi.

Im lặng bộ dáng, làm cho trong lòng hấn không hiểu trầm xuống.

Nhớ lại hôm nay ban ngày tìm kiếm nàng tình cảnh.

Hữu Danh nói nhìn thấy Cảnh Nhất Bích cấp vội vàng tiến cung, khi đó hấn đang ở nội điện phê chữa tấu chương, vừa vặn có một phân Mộ Dung Tự Tô tín phải xử lý, nhưng Hữu Danh còn nói, buổi trưa lúc, Vinh Hoa phu nhân cũng ra lưu ly cung, khi đến buổi trưa vẫn chưa về.

Thả tay xuống lý văn kiện khẩn cấp, đi tới trung điện, quả nhiên không nhìn tới nữ nhân này thân ảnh.

Mà vừa mới, Tiểu Xuân Tử thế nhưng mang theo chu tuyết cung nữ tới ngoại điện, bị hấn đụng quá chính .

Nếu không phải là như vậy, hấn nào biết đâu rằng, chu tuyết tử , cũng nào biết đâu rằng nàng thế nhưng sai người đi tìm Cảnh Nhất Bích, cũng không thông tri chính mình.

Vội vã chạy đi gặp chuyện không may địa điểm, lại là đụng tới Cảnh Nhất Bích tiền tìm đến mình, cũng cuối cùng biết được, nữ nhân kia còn đang mai ẩn điện.

Mai ẩn điện có vẻ cực kỳ tiêu điều, khi vào cửa, nhìn thấy cuối kỳ cuộn mình thân thể, ngồi ở cửa.

Hấn cơ hồ là đá môn mà vào, nhưng mà lại là nhìn thấy nữ tử này, gối bắt tay vào làm cánh tay, ghé vào trên bàn.

Khi đó nàng, sắc mặt cũng không phải là tượng hiện tại như nhau tái nhợt, là một loại khác thường ửng hồng, tâm đều tụ tập lửa giận, lại tại nơi một cái chớp mắt thế nhưng im lặng bị đập chết.

“Mai Nhị!” Quân Khanh Vũ lạnh giọng kêu.

Còn bên cạnh nữ nhân, như cũ chỗ đệm chăn trung, im lặng.

“Mai Nhị, đừng tưởng rằng trẫm không biết ngươi giả bộ ngủ. Cho ta tỉnh lại.”

Nữ tử vẫn là im lặng, Quân Khanh Vũ không khỏi cúi đầu, dán gò má của nàng, gần gũi quan sát mặt của nàng.

Mặc dù thoát nhìn rất bệnh trạng, nhưng mà dung nhan lại là thập phần thanh lý, thoát nhìn làm cho người ta ôn hòa thư thái. Lúc này, môi nàng hơi mở ra, thổ khí như lan, giấu ở sợi tóc hạ cổ dĩ thường đẹp cùng ưu mỹ.

Nhìn nhìn, không khỏi vươn tay chỉ, đem kia vài chán ghét tóc phát khai, sau đó nhẹ vỗ về môi của nàng.

Thân thể hấn cơ hồ áp ở tại trên người nàng, hai người cách chắn, gần gũi có thể nghe thấy được trên người nàng di người hương khí, kia rơi vào môi nàng ngón tay, thế nhưng cũng không bị khổng chế dọc theo cổ trượt xuống.

Đêm hôm đó kiều diễm triền miên nhất thời lật ở trong đầu, thân thể mỗi cái bộ vị nhất thời căng thẳng. Hấn đột nhiên như đói người, đụng phải mỹ thực bình thường, có chút gấp nâng nàng hàm dưới sẽ hôn xuống.

Nhiên mà ngay tại lúc này, kia sâu ngủ nữ tử, thành linh mở mắt ra, băng lãnh , mang theo cảnh cáo trừng mắt hấn.

Ánh mắt này, làm cho Quân Khanh Vũ cả kinh cương ở phía xa, nhưng mà, tay hắn vẫn là nâng A Cửu cầm, cũng không có buông ra.

“Người đừng đến ta thử xem? !”

A Cửu cảnh cáo nói.

Nóng rực hô hấp bính ở trên mặt hắn, kia ánh mắt lạnh như băng không để cho hắn tỉnh táo lại, trái lại, thân thể tế bào cùng ngày đó sinh chinh phục dục bởi vì ánh mắt của nàng trong nháy mắt ồn ào náo động thiêu đốt cùng gây xích mích lên.

“Vậy ta liền phải thử một chút.”

Ngữ khí tượng đứa nhỏ như nhau bá đạo, hắn nắm nàng, hung hăng cắn đi xuống.

Cái này, nhưng thật ra phản đem A Cửu cấp kinh hãi.

Nàng không ngờ, Quân Khanh Vũ dĩ nhiên là như vậy người vô sỉ, vì thế, căn bản là không ngờ, hắn còn dám hôn xuống.

“Người...”

Nàng vừa mới mở miệng, hắn liền thừa cơ mà vào, ngậm vào nàng lưỡi, tiến tới thâm nhập công lược trì thành, làm cho nàng căn bản cũng không có lùi bước dư địa.

Ghê tởm hơn lúc, coi như ngờ tới nàng sẽ cắn ngược lại hắn, người này thế nhưng ngách độ nắm bắt nàng hàm dưới, làm cho nàng giống như một con cá nằm trên thớt, tùy ý xâm lược.

A Cửu toàn thân tức giận đỏ bừng, sốt cao kỷ mấy giờ, căn bản làm cho nàng không có khí lực, đem này vô lại một cước đạp đi xuống.

Chăn đã bị đá văng, chân nhỏ xích ở trong không khí, nàng hơi một cái rùng mình.

‘Cầm thú’ tựa hồ cảm giác được cái gì không đúng, rút cuộc thả nàng, đứng dậy đem chăn thay khải đắp kín.

Vừa muốn hồi ngời vào sàng trắc, một bàn tay huy qua đây.

Nhưng mà, cuối cùng là bệnh nhân, mềm mại bị hắn ngăn trở.

“Phu nhân, người cảm thấy vừa không đủ?” Tượng ăn vụng đến đường đứa nhỏ, bên môi hai nho nhỏ lê cơn xoáy bởi vì kia sáng lạn mà cười đắc ý, có vẻ càng thêm đẹp.

“Người... Người dám lại vô sỉ điểm sao?”

Nàng giết qua người, không thể nào sẽ mắng chửi người. Mà lúc này, bị hắn tức giận một phen, liền bật thốt lên mắng.

Quân Khanh Vũ đẹp mảy hơi lúc này khơi mào, nói, “Dám.”

A Cửu mắt trừng rất đại, con ngươi đen lúng liếng, bởi vì tức giận, trái lại biểu tình sinh động đáng yêu, không thấy ngày xưa làm cho Quân Khanh Vũ tâm phiền lạnh lùng.

Hắn một sáng khoái dám tự, đem A Cửu ghen nói không ra lời.

Nàng vô sỉ bất quá hắn!

“Hoàng thượng, người vừa hành vi vượt rào, có biết thân phận của ta chỉ ít của người thần tử, mà không phải là nữ nhân của người.”

109. Chương 109

Áp ở trên người người, kia nguyên bản cầm - thú tươi cười nhất thời rùng mình, mặt mày chỗ xẹt qua một tia lơ đãng đánh bại, phảng giống bị sinh sôi hất một chậu nước đá.

Toàn bộ mặt cũng ngừng đông lạnh cùng đi.

Hừ!

Chẳng đáng hừ một tiếng, Quân Khanh Vũ nâng mắt thấy nơi khác, tiện tay sửa sang lại chính mình hơi mất trật tự tóc.

Bất trước đây đảo là không có chú ý, A Cửu gần đây mới phát hiện, Quân Khanh Vũ tựa hồ càng phát ra thích đẹp đứng lên.

A Cửu giơ tay lên lau miệng, sau đó xoay người, đưa lưng về phía Quân Khanh Vũ.

“Người còn dám giả bộ ngủ?”

Bằng Quân Khanh Vũ trừng lớn mắt, nhìn núp ở trong chăn A Cửu, hét lớn.

A Cửu trong lòng phiền muộn, đem chăn lôi kéo, đem chính mình cả người đều đắp ở.

Phiền chết... Nàng xem Quân Khanh Vũ tâm phiền.

“Đứng lên cho ta.”

Quân Khanh Vũ thân thủ liền đi duệ A Cửu chặn, A Cửu cũng không tỏ ra yếu kém, chăm chú từ bên trong đè nặng.

Hai người cứ như vậy náo loạn lên, một người xấu, một người xấu, ai cũng không muốn làm cho.

A Cửu xoay người ngồi dậy, hung hăng trừng mắt Quân Khanh Vũ, đối phương ánh mắt cũng không tỏ ra yếu kém, cắn miệng giống như là muốn chiến đấu tới cùng.

“Chớ đem ta chọc ta !”

A Cửu thở phì phò quát.

Không biết vì sao, nàng tức giận mặt, còn có kia nhìn hấn vừa đau hận lại không có nại ánh mắt, làm cho hấn cảm thấy, thập phần chơi thật khá.

Thậm chí, hấn thích hai người như vậy đùa giỡn bầu không khí.

Nhớ lại ba tuổi trước, ở đại mạc, thỉnh thoảng với ngoạn bạn các như thế chơi đùa, nhưng mà, đều là ký ức.

Phụ hoàng nói, hấn sinh hạ đến liền nhất định là đế vương.

Cái gọi là thời thơ ấu, cái gọi là đồng bạn, kia chẳng qua là mộng.

Mà hấn, đích thực là không có thời thơ ấu, càng không có đồng bạn.

Chỉ có, bảy tuổi tiền, bốn năm phiêu bạt, cùng lẫn lộn đường xa.

Còn có, trốn ở trong thanh lâu, nhìn đế đô đứa nhỏ thành đàn kết bạn chơi đùa, hấn lại chỉ có thể đứng ở góc tường, yên lặng hâm mộ.

Hiện tại hoàng đế của hấn, ở quân quốc tối cao vị trí. Nhưng mà, đồng bạn là không có, bằng hữu cũng không có, thân nhân cũng không có.

Vây quanh hấn, có chút là nịnh bợ, có chút là nịnh hót, có chút càng đối với hấn cơ quan tính tấn, thậm chí muốn hấn từ nơi này chỗ cao đẩy xuống.

Những người đó rõ ràng là chán ghét hấn, nhưng mà đối mặt hấn, vẫn có hư tình giả ý cười.

Nhưng mà, cô gái trước mắt không giống với.

Lần đầu tiên gặp mặt, nàng liền trực tiếp không đưa hấn để ở trong lòng, nàng dám ở trước mặt hấn thân nhiên biểu hiện tâm tình của mình, thích cùng không thích.

Thích là cười, không thích là tức giận, sinh khí lúc, xoay người lạnh lùng ly khai.

Mỗi một cái biểu tình đều sinh động mà chân thực.

Nghĩ tới đây, Quân Khanh Vũ lôi A Cửu chặn, câu môi cười nói, “Người dám đem trẫm thế nào?”

A Cửu nắm tay nắm chặt, hai mắt bố tơ máu, rằng lúc này cần, sau đó một cước, trọng trọng đá hướng về phía Quân Khanh Vũ ngực, “Ta dám đánh người!”

Nàng muốn đánh nhau hấn, muốn đánh hấn đã lâu rồi.

Theo cái gì đêm đó, bọn họ triền miên sau, hấn thế nhưng bỏ lại nàng, đi tìm Tô Mi thời gian.

Theo, hấn có thể đối với nàng rỗng, đối với nàng tức giận, lại đối nữ nhân kia thâm tình chân thành thời gian.

Theo, nàng bắt đầu né tránh hấn, quyết tâm giữ một khoảng cách, hấn đi bao đến câu dẫn nàng lúc.

Theo, hấn nhưng khắp thiên hạ này, phong nàng vì Vinh Hoa phu nhân, vì nàng tự mình vén phát thời gian.

Theo, hấn yêu cầu nàng bảo hộ Tô Mi, thậm chí chiếu cố Tô Mi bắt đầu cuộc sống hằng ngày thời gian.

Theo, hấn hiện tại sẽ tới trêu chọc nàng thời gian.

Nàng liền hận không thể đem người này, hung hăng đánh một phen, đánh cho hấn tượng đầu heo như nhau.

Hơn nữa, nàng muốn quang minh chính đại đánh hấn!

Đánh được hấn, kêu cha gọi mẹ.

().

Ngực đột nhiên tới một cước, Quân Khanh Vũ trở tay không kịp, đặt mông ngã xuống đất. Lặng nửa khắc, lập tức bò dậy, hướng A Cửu đánh móc sau gáy, trong miệng hô, “Người dám đánh trẫm?”

“Ta còn đánh người!”

“Mai Nhị, phản người.”

A Cửu lạnh lùng cười, vừa nàng ngủ được choáng váng nặng nề, hiện tại nghĩ đến Quân Khanh Vũ phải đổi thành đầu heo, thân thể bản năng hoạt động tế bào, cũng trong nháy mắt thiêu đốt đứng lên.

Nhìn Quân Khanh Vũ nhào tới, nàng thân thể hướng trái diện chột lóe, sau đó xoay người thủ sẵn Quân Khanh Vũ phía sau lưng, ngồi ở trên lưng hấn.

Vung lên nắm tay, hung hăng huy đi xuống.

Trung điện bên trong truyền đến hét thảm một tiếng, liền nghe thấy Quân Khanh Vũ rống to hơn, “Mai Nhị, người dám đánh trẫm mặt?”

Mặc dù thân thể khí lực không đánh, thế nhưng, A Cửu quyền đầu cứng lúc, đánh tiếp, cũng có được Quân Khanh Vũ thừa thụ.

Quân Khanh Vũ cầm lấy A Cửu bên hông, sau đó duỗi chân một phen, lại đem A Cửu đè xuống, sau đó chế trụ cổ tay nàng.

A Cửu quay đầu, một ngum cắn ở cổ tay hấn thượng.

Đau Quân Khanh Vũ vội vàng buông tay, nhân cơ hội này, A Cửu toàn bộ thân thể dùng sức đụng hướng Quân Khanh Vũ.

Lần này, trung điện tiếng kêu thảm thiết càng thêm thê lương.

Bên ngoài mấy cung nữ sợ đến đen sắc mặt, Tả Khuyển bên phải hai mặt nhìn nhau, cũng không dám tùy tiện đi vào.

“Mai Nhị, người dám cản ta?”

“Người còn vẽ mặt? Người điên rồi a người!”

Từng tiếng kêu thảm thiết, làm cho A Cửu trong lòng trước nay chưa có thống khoái.

Lúc này, hai người chiến trường đã từ trên giường đánh tới dưới giường, gần đây tiểu bình phong đã bị đá đến, phá thành mảnh nhỏ một mảnh.

Quân Khanh Vũ nằm trên mặt đất, nguyên bản sơ cẩu thận tỉ mỉ tóc, hiện tại loạn thành một đoàn, trên mặt vài chỗ trọng thương, khóe mắt ầm ầm phát thanh.

Trên cổ có vài đạo vết trảo, kia bao y phục cũng bị A Cửu xả được loạn thất bát tao.

A Cửu ngồi ở trên người hắn, quan sát Quân Khanh Vũ, cười hỏi, “Hiện tại người biết chọc ta, thì như thế nào thôi!”

Nói, có là một quyền, cấp huy đi xuống.

Mặc dù hai người đùa giỡn, nhưng mà, nghĩ đến đối phương thủy chung là nữ tử, Quân Khanh Vũ tự nhiên không hề động thật cách.

Mới bắt đầu, hắn cũng cho rằng A Cửu cũng sẽ không động thật cách, nhưng mà, kia nắm tay trọng trọng huy xuống.

Quân Khanh Vũ hối hận không ngớt, cô gái này rõ ràng như thế gầy yếu, tay như thế tinh tế, đánh khởi người đến, thế nhưng so với ai khác đều ngoan.

“Không chơi!”

Quân Khanh Vũ vội xoay mới đầu, cho rằng một quyền kia nữ nhân này lại muốn đánh ở trên mặt, vội la lớn.

“Phải không?” A Cửu mỉm cười, “Hoàng thượng, người xác định không chơi?”

“Không chơi, thực sự, vừa mới trẫm chỉ là cùng người đùa giỡn.”

“Thần vừa cũng biết hoàng thượng muốn cùng thần đùa giỡn, vì thế, hãy theo ngài ngoạn. Hoàng thượng không chơi, kia thần cũng chỉ rất chơi.”

Vừa vặn, nàng cũng đánh một mối, trong lòng cũng thống khoái .

Xoa xoa lên men cánh tay, A Cửu thu nắm tay, theo Quân Khanh Vũ trên người đứng lên.

Quân Khanh Vũ bụm mặt, theo trên mặt đất làm lên đến, nhìn A Cửu chậm chậm hướng giường đi đến.

Nàng chỉ mặc sa mỏng áo chên, cùng trù khó, trắng nõn đẹp chân đạp ở hồng sắc khắc hoa lông dê thảm thượng. Thâm tình xảo coi được.

Mà nàng quay đầu lại cười lãnh liếc hắn như nhau, cảm thấy mỹ mãn xoay người trên giường.

Quân Khanh Vũ vừa nhìn, vội tia chớp tựa như chạy đi tới, một phen ôm A Cửu, nằm ở hắn bên người.

“Hoàng thượng, còn muốn đánh?”

A Cửu nghiêm nghị hỏi.

“Mai Nhị, trẫm trên người đau... Người cấp xoa xoa.”

Hắn ôm hông của nàng, tượng buổi tối đầu tiên như nhau, tựa đầu tựa ở nàng bả vai, ngũ khí có chút làm nũng.

A Cửu cắn răng một cái, nắm tay lại lần nữa huy khởi, “Khụ khụ khụ...”

Nhưng mà vừa động tác quá lớn, nhất thời ngực tụ cấp, phổi bộ tượng kéo như nhau đau.

A Cửu che ngực, khó chịu cuộn lại thân thể.

Mà Quân Khanh Vũ vội ngồi dậy, đem nàng một phen kéo vào trong ngực, mảy sắc hơn lo nghĩ, “Mai Nhị.”

“Nghe nói gió này hàn muốn truyền nhiễm.” A Cửu tránh được hấn tính toán ôm tay nàng, sau đó thấp giọng nói, “Hoàng thượng long thể là thiên kim chi khu, ngoạn không được làm cho thần truyền nhiễm.”

“Phải không?” Quân Khanh Vũ nhìn mình tay, cũng chia mình chú ý tới A Cửu vừa tránh né động tác, “Kia vừa, người đánh trầm thời gian, tại sao không có nghĩ tới đây cái?”

“Vừa thần là tay làm.” Nói một câu, A Cửu cúi đầu lại ho khan.

Quân Khanh Vũ cũng không nói chuyện, theo bên cạnh trên bàn nhỏ đem ấm áp được bưng tới, lẩm bẩm nói, “May là được còn chưa có bị người đập nát. Qua đây.”

Nói, thanh âm lại lãnh lệ bá đạo.

A Cửu liếc mắt nhìn trong tay hấn được, không hề động.

“Qua đây uống thuốc.” Thanh âm có vẻ không kiên nhẫn.

A Cửu thở dài một hơi, hướng hấn na mấy bước, sau đó giơ lên hai tay đi đón.

Nhưng mà, thanh hoa cái thìa đựng đầy được, đã đút tới miệng nàng biên.

“Hoàng thượng, thần tự để đi.”

“Mai Nhị, người đừng đập trên mũi mặt, nếu không, người đánh trầm sự tình, trầm sẽ truy cứu.”

Đặt ở trên đầu gối tay, bất an nắm chặt, A Cửu tránh được ánh mắt của hấn, uống xong kia cay đắng được.

“Người vì sao không thông tri trầm, chu tuyết cùng màu hồng sự tình?”

Đột nhiên, hấn nhẹ giọng mở miệng hỏi. Bất quá xuất phát từ dự liệu, hấn khẩu khí cũng không phải chất vấn.

“Còn chưa có tới cùng thông tri.”

“Àn?” Mớm thuốc động tác dừng một chút, Quân Khanh Vũ tròn mắt rất có thần ngụ nheo lại, “Kia vì sao người thông tri Cảnh Nhất Bích?”

110. Chương 110

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

111. Chương 111

A Cửu đứng ở trên nóc phòng, nhìn trời thượng dần dần tiểu nhân tuyết, sau đó rút ra bên hông yên hoa ống.

Màu tím yên hoa, cấp tốc nhảy vào trong không khí, sau đó biến mất ở tại màu xám bầu trời, nửa ngày, một khắc u ám tâm ở trên trời hiện lên.

A Cửu xoay người xuất cung, lúc này, đã mau đêm khuya, có chút không hiểu lạnh lẽo, nhiều lần, trống trải cánh rừng, đều chỉ có chính mình áp lực thấp tiếng ho khan.

Hồi lâu sau, cách đó không xa có bóng đen xẹt qua, A Cửu sở hướng bên người chủ thủ, lại nghe đến người nọ nói, “Là ta.”

Bất vình viễn mờ ảo thanh âm, A Cửu thở dài một hơi, dùng sức dọa dọa mau đông cứng chân, “Người thực sự tới.”

Tử Nguyệt nói, yên hoa vì ký hiệu, chỉ cần nài thả ra yên hoa, hấn sẽ chạy tới.

“Hôm nay khí trời rất lạnh.”

Bằng đại tuyết sau mấy ngày, ngược lại là lạnh nhất . Tử Nguyệt thanh âm hơn chia ra lo lắng, “Nghe nói trong cung xảy ra đại sự.”

“Người tin tức đảo linh thông.” A Cửu cười cười, “Tử Nguyệt, người thường xuyên ở đế đô, có thể không giúp ta tra một người.”

“Ai?”

“Quân Phỉ Tranh.”

“Người muốn tra cái gì?”

“Ta muốn tra, hấn và thái hậu quan hệ, đương nhiên, người có thể giúp ta tìm được nhất kiện quan với đồ của bọn họ, đó là tốt nhất.”

“Lúc này, vì sao phải tra bọn họ? Chẳng lẽ Quân Khanh Vũ muốn động trước Quân Phỉ Tranh?”

“Này sẽ không. Hiện nay chúng ta còn chưa có thực lực.” A Cửu hít sâu một hơi, trong mắt có một phân nhất định phải được, “Nhưng là chúng ta có thể mượn lực chế địch.”

“Hảo, ta trong vòng ba ngày sẽ nói cho người biết tin tức.”

“Cám ơn.” A Cửu cảm kích nói, “Hiện tại trong cung tình huống không ổn, ta đều sớm một chút trở lại.”

Đi ra một chuyến lâu lắm, khó tránh khỏi sẽ khiến Quân Khanh Vũ cảnh giác.

“Hảo.” Tử Nguyệt từ trong lòng lại lấy ra một cái yên hoa ống đưa cho A Cửu, “Đây là tân . Ta xem người sắc mặt không được tốt, vẫn là nghỉ ngơi quan trọng. Còn có, nén bi thương.”

“A?” A Cửu kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hướng Tử Nguyệt, nhất thời có thứ gì đó ngăn ở ngực.

“Người tử không có thể sống lại .”

“Ta không khó quá.” Như là tâm sự bị người xem thấu, A Cửu dừng mới đầu, lạnh giọng cắt ngang.

Tử Nguyệt nhìn này đem thật là chính mình giấu ở lạnh lùng mặt dưới nữ tử, khe lác đầu, sau đó biến mất ở tại rừng rậm trung gian.

A Cửu trở lại trong cung thời gian, đã rất trễ.

Mà Hữu Danh, lại vẫn ở cửa đứng.

A Cửu nhất thời thất kinh, “Hoàng thượng còn chưa đi.”

Hữu Danh cúi người chào, nhỏ giọng nói, “Hoàng thượng nói, hôm nay mệt mỏi, hấn không muốn hồi gia vũ cung, nói ở lưu ly cung nghỉ ngơi.”

A Cửu khước miệng vừa kéo, “Vậy người thế nào không khuyên hoàng thượng đi nội điện?”

“Này... Phu nhân ngài ly khai đến lúc này, ty chúc còn chưa có nhìn thấy hoàng thượng.”

Nói, điểm chân, nhìn như nhau kia đóng chặt khắc hoa đại môn.

A Cửu giật mình sáng tỏ, xuất môn trước, mới hung hăng đánh một trận Quân Khanh Vũ. Sợ rằng, lúc này, hấn là không muốn làm cho Hữu Danh nhìn thấy hấn hủy dung bộ dáng đi.

A Cửu hít sâu một hơi, sau đó lặng yên đẩy cửa vào.

Trong phòng dị thường ảm áp, chậu than lý, than củi thỉnh thoảng phát ra rất nhỏ keng keng thanh, toàn bộ gian phòng, bởi vì hấn đến, tới chia ra long diên hương vị đạo.

Bình phong bên ngoài là có một tiểu cách gian, là Thu Mặc thường ngày ngủ địa phương, A Cửu thay đổi y phục, liền đi gian phòng của nàng.

“Mai Nhị.”

Vừa mới ngủ hạ, liền truyền đến Quân Khanh Vũ thanh âm.

A Cửu mở mắt ra, sau đó cắn răng một cái nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

“Mai Nhị... Người cho trầm qua đây.”

Thanh âm kia hơn chia ra không kiên nhẫn, tiếp tục hô.

A Cửu đem kéo qua kỷ sàng chắn, thẳng thẩn tựa đầu mơ hồ ở, quả nhiên, thanh âm gì đều nghe không được, chỗ nào quả được có người ở chỗ ấy buồn chán quỵ khóc sùi gào.

Khắp nơi ngân sắc ánh trắng, toàn bộ đánh một mảnh tuyết trắng

A Cửu nhìn về phía bốn phía, phát hiện mình đứng ở một trong rừng.

Lam sắc diên hình vẽ trang trí, màu tím thủy liêm, chiếu ánh trắng thanh tuyền, còn có trơn bóng đá, từ xưa chọc trời đại thụ, trong không khí thỉnh thoảng xẹt qua một cái phát quang đêm điệp, toàn bộ cánh rừng ngũ thải tân phân, mỹ lệ mà thần bí.

Mà cuối đường, có một chỗ ngân bạch tia sáng, tựa hồ, toàn bộ cánh rừng một mảnh u bạch, không phải là bởi vì trên trời ánh trắng, mà là bởi vì kia chỗ thần bí quang vừng.

A Cửu giẫm bên dòng suối nhỏ đá, chậm rãi hướng kia chỗ quang vừng đi đến, lại ở cự mộc sau, thấy được cô gái kia.

Nàng tóc đơn giản vén khởi, một thân tuyết trắng y phục, phô trên mặt đất. Nàng đưa lưng về phía A Cửu, bán ngồi chồm hổm trên mặt đất, bóng lưng có một loại làm cho người ta sợ hãi cao ngạo.

“Tử Nguyệt, người thế nào tuyển trạch lúc này?”

Nàng thanh tuyến sạch sẽ, ngữ điệu nhẹ nhàng chậm chạp, mang theo lo lắng.

Mà kia đoàn bạch quang chính là theo trước người của nàng phát ra đến, A Cửu nghe thấy Tử Nguyệt hai chữ, vội đi lên, nhìn thấy kỳ lân chính thống khổ phủ phục trên mặt đất, hơi khập ánh mắt.

Lông mi bởi vì nào đó đau khó có thể chịu đựng thống khổ mà sợ run, thậm chí còn toàn thân nó tuyết trắng mỹ lệ thân thể đều ở không ngừng run rẩy.

Nữ tử một tay ôm đầu của nó, một tay mềm nhẹ vuốt ve nó mặt, sau đó một chút đem nó bộ lông làm theo.

“Tử Nguyệt, nếu như đau, ngày mai ta tìm bà đồng giúp người.”

Kỳ lân nghe nói, thật sâu cúi đầu, sau đó phát ra từng tiếng thấp minh, càng tựa người thừa thụ cực hình kêu rên.

“Tử Nguyệt...”

Theo kỳ lân không ngừng run rẩy, nó thấp minh càng phát ra thống khổ cùng vô cùng thê thảm.

A Cửu đứng bên cạnh, đột nhiên cảm thấy, chính mình ngực như là bị cái gì hung hăng nắm bình thường, nàng không khỏi đi lên, cũng quỳ gối kỳ lân bên người, sau đó học nữ tử kia động tác, an ủi nó.

Ngay đụng tới thân thể hần thời gian, A Cửu cảm nhận được nào đó lực lượng cường đại ở kỳ lân thân thể chạy tán loạn, càng giống như là muốn phá tan thân thể hần.

Cùng lúc đó, A Cửu chú ý tới nó bờm càng thêm đột nhiên liền được nhu thuận, sau đó như hải tảo bàn ở trong tay lan tràn biến trường, mà tứ chi của nó đã ở nổi lên biến hóa.

Biến thân... A Cửu trong đầu chỉ có cái từ này.

Mà lúc này, kỳ lân đã dần dần biến hóa thành nhân hình, mà cái loại này lột xác thống khổ, làm cho toàn thân nó càng thì không cách nào tự chế run rẩy lên.

Một đạo gai mắt cường quang đột nhiên theo trước người hé, A Cửu vô ý thức nâng tay lên chặn mắt, kia chùm tia sáng mang theo trùng kích, suýt nữa đem A Cửu đẩy ra, thẳng đến hồi lâu, quang mới tan đi, mà lúc này, A Cửu vội buông xuống ngăn trở mắt tay.

Quang vững dưới, một toàn thân xích - lỏa người phủ phục trên mặt đất. Kia bạch như tuyết sợi tóc như trôi ở trong nước hải tảo bàn mỹ lệ, bao lấy nó toàn bộ bạch cơ hồ trong suốt thân thể.

Thon dài tứ chi, tinh tế mắt cá chân, oánh bạch mảnh khảnh ngón tay.

A Cửu nhìn bị tóc bạc bọc người, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

“Tử Nguyệt...”

Bên người nữ tử lo lắng hô.

Mà đổi thành nhân hình kỳ lân nhẹ nhàng giật giật, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên.

Tinh xảo như họa đậm mây, như bạch hồ điệp bàn chớp động tiếp vũ hạ, một đôi màu tím con người, như thần bí kia cà độc dược. Đường nét duyên dáng mũi hạ, kia môi, như sáng sớm hồng nhạt hoa hồng nở rộ chớp mắt.

Đó là hé ra thể nào lật úp thiên hạ dung nhan.

Một khắc kia, A Cửu cảm thấy, cái gọi là tam đại mỹ nhân, cái gọi là Cảnh Nhất Bích, thậm chí còn cánh rừng trung khắp nơi nở rộ phi phạm đều trong nháy mắt mất đi màu sắc.

Thật đẹp...

A Cửu vừa định nói, bên cạnh cô gái kia cũng kinh diễm than thở, “Thật đẹp.” Tay nàng nhẹ nhàng đưa về phía mặt của đối phương, nhưng mà lại cứng ở không trung.

Coi như, đẹp như thế người, nhẹ nhàng đụng chạm, sẽ hủy diệt bàn.

“Sau này, Nguyệt Ly quốc, đệ nhất mỹ nữ tên tuổi, sắp sửa rơi vào Tử Nguyệt trên người.”

Cô gái kia cười cười, theo bên cạnh lấy ra nhất kiện tinh mỹ màu tím la quần, đưa cho trên mặt đất tiểu mỹ nhân.

Tiểu mỹ nhân nghe thấy ca ngợi, mỉm cười.

Kia cười, đủ để lật úp tất cả, đủ để cho bất luận kẻ nào nổi lớn tâm động.

Nhưng mà tiểu mỹ nhân cũng không có theo nữ tử trong tay tiếp nhận la quần, mà là chống thân thể, chậm rãi đứng lên.

Mà nó xích - thân thể trần truồng, liền như vậy bại lộ không thể nghi ngờ triển lộ ở tại A Cửu cùng cô gái kia trước người.

Sau đó, ở cô gái kia vụn phần ánh mắt khiếp sợ trung, chân sau quỳ xuống, ôm lấy nàng.

“Vương, sau này, Tử Nguyệt liền là của ngươi. Cuộc đời này tương theo, kiếp sau làm bạn, không rời không bỏ, tam sinh bất tận.”

Đó là một thiếu niên độc hữu sạch sẽ mà âm thanh trong trẻo, lộ ra thề sống chết không du kiên định.

Màu tím la quần, theo nữ tử trong tay chảy xuống.

Nàng mặt xám như tro tàn, cả người đều do bị lấy mẫu linh hồn như nhau, gốc tại chỗ.

Mà thiếu niên kia, thông thả đứng dậy, dùng cư thượng tư thế, đang cầm nữ tử mặt, hôn hướng về phía nàng mi tâm.

Lại tại nơi một cái kia, nữ tử thể nhưng một phen đẩy hẳn ra, cười thắm nói, “Tử Nguyệt, người thể nào lại là nam tử?”

112. Chương 112

Nữ tử thanh âm, mang theo nào đó thất vọng, nhiều hơn là lãnh tình mà quyết tuyệt, sau đó không quay đầu lại xoay người ly khai.

Chỉ còn lại có Tử Nguyệt một người, quỳ trên mặt đất, như tuyết bàn tóc dài thùy rơi tại bên người, sắc kia lật úp thiên hạ tuyết mỹ dung nhan, hơn chia ra buồn bã.

Thiếu niên hai vai ở ánh trăng trung nhẹ nhàng run, hồi lâu đều vẫn duy trì cái kia tư thế, nhìn nữ tử đi xa địa phương.

Hắn toàn thân cả vật thể tuyết trắng, thậm chí còn mày, thậm chí còn lông mi cũng như tuyết bình thường thuần trắng, chỉ có cặp kia bị thương trông mất, lộ ra đau thương màu tím phi, phảng giống bị nhu toái lan tử la.

Bất thiếu niên cúi thấp đầu xuống, tóc dài phất quá mặt của hắn gò má, mà thân thể hắn trong đêm đen thoát nhìn thập phần đơn bạc, như tức khắc dã thú bị thương.

A Cửu đi qua, ngực không hiểu yêu thương, muốn đem kia y phục nhặt lên vì hắn phủ thêm.

Nhưng mà, bàn tay nàng quá khứ, lại là xuyên qua y phục...

Bằng A Cửu kinh hãi, đột nhiên cảm thấy, phía sau có một đôi tay đem chính mình ôm lấy.

Kinh khủng mở to hai mắt, cặp kia cánh tay cũng không có bởi vì từ trong mộng tỉnh lại mà biến mất, trái lại đem chính mình ôm càng chặt hơn.

Trước mắt là thêu hoa lan màn, hơi thở giữa có nhàn nhạt long diên hương, .

A Cửu vội giãy giụa muốn đẩy khai người phía sau, người nọ tựa đầu hướng cổ hắn lý cọ cọ, nhỏ giọng nói, “Dừng động, ta lãnh.”

“Quân Khanh Vũ, người...”

Tay hắn chậm rãi đem nàng thắt lưng buộc chặt, “Kia sàng quá lớn, lạnh. Làm cho ta đẩy đẩy.”

Nói lại dừng một chút, “Yên tâm, ta sẽ không bính người.”

A Cửu cắn cắn môi, ngực ngăn khí, bởi vì hắn đưa nhỏ bàn yếu ớt thanh âm mà không chỗ nhưng phát tiết.

Hắn lạnh không?

Toàn thân hắn nóng hổi!

Hơn nữa, này sàng nhỏ như vậy!

Nhưng mà, kia một tiếng hắn sẽ không động nàng, đến làm cho A Cửu mặt trong bóng đêm nhất thời đỏ lên, cũng không dám giãy dụa, rất sợ kích thích hắn.

Chỉ được cẩn thận từng li từng tí liên này tư thế, bị hắn phản lâu vào trong ngực.

Hậu bị dán lồng ngực của hắn, có thể cảm nhận được, kia có nhiều tiết tấu tim đập, cơ hồ, cùng trái tim của nàng nhịp tương tự.

Mà đầu hắn cọ ở cổ nàng lý, mỗi một lần hô hấp, nóng rực khí tức đều bông bông ở nàng bên tai chỗ.

Lơ đãng , dưới tình huống như vậy, thân thể nàng chậm rãi nóng lên.

Kể từ đó, nàng thế nào ngủ a?

Nhưng mà, người phía sau, lại là phát ra đều đều tiếng hít thở, tựa hồ ngủ kịp kỳ thơm ngọt.

Một loại không thăng bằng cảm xông lên trong lòng, A Cửu thấp giọng nói, “Quân Khanh Vũ.”

“Ân ~ ”

“Người nhiều như vậy nữ nhân, nếu như một trong đó người phản bội người, người làm sao bây giờ?”

Vì trong lòng cân bằng, nàng rất muốn nói cho hắn biết, Quân Khanh Vũ, người bị người mang nón xanh .

“Muốn xem nữ nhân nào...” Đối phương thấp giọng nói, sau đó tiếp tục ngủ.

Thanh âm mang theo thờ ơ.

“Người rất quan tâm nữ nhân.”

“Trầm quan tâm nữ nhân, không dám phản bội trầm.” Nói, Quân Khanh Vũ đột nhiên mở mắt ra, màu tím đáy mắt xẹt qua một tia hàn ý, sau đó tay nhất thời buộc chặt, ở cổ nàng thượng dùng sức cắn một miếng.

Đau đến A Cửu trở tay không kịp, cảnh cáo thanh âm đã vang lên, “Ngủ!”

Một đêm này, cũng nửa vô mộng.

A Cửu chậm rãi mở mắt ra, dương quang lộ ra bệ cửa sổ gắn vào giường trên, nhu hòa mà ấm áp.

Nhẹ nhàng xoay người, lại phát hiện thủ đoạn bị đè nặng.

Cúi đầu vừa nhìn, nàng không chỉ hoảng sợ kinh hãi, kia Quân Khanh Vũ thế nhưng gối tay nàng cánh tay đã ngủ!

Trên người nổi lên một tầng nổi da gà, A Cửu lặng yên rút về rảnh tay cánh tay, sau đó rón ra rón rén xuống giường.

Mở cửa khi chết, vừa vận nhìn thấy Thu Mặc Thu Mặc bừng rửa mặt gì đó tiến vào.

“Tiểu thư, người đã tỉnh?”

“Bao lâu ?”

“Buổi trưa .”

Thu Mặc ánh mắt rơi vào A Cửu trên cổ, không khỏi cười lên.

“Đừng cười , ta phải rửa cái mặt ra một chút.”

“Tiểu thư là muốn tìm Bích công tử sao?”

Thu Mặc một bên thay nàng mặc quần áo, vừa nói, “Bích công tử đã cá biệt canh giờ, đang ở trung điện phòng khách.”

Qua loa đem được uống một ngụm, A Cửu chỉnh lý hảo y phục hướng chính sảnh đi đến, tới cửa, quay đầu hướng Thu Mặc nói, “Trước đừng đi tắm điện.”

Người nọ đang ngủ.

Thu Mặc sững sốt, sau đó che miệng cười nói, “Thu Mặc biết.”

“Đừng loạn muốn.”

A Cửu trừng nàng liếc mắt một cái, sau đó đi hướng Cảnh Nhất Bích.

Vẫn là một thân cận bích sắc y phục, yên tĩnh ngồi ở vị trí. Bên ngoài tuyết rơi cuộc ngừng, dương quang chiếu xạ ở trên người hắn, có một tầng ôn hòa ánh sáng nhu hòa.

“Phu nhân.”

Cảnh Nhất Bích đứng dậy, hướng A Cửu hơi hành lễ.

“Bích công tử mời ngồi.” A Cửu sai người một lần nữa dâng trà, trực tiếp cắt vào chính đề, “Sự tình trên cơ bản đã sáng tỏ .”

A Cửu nói ra của mình tối hôm qua cái nhìn, Cảnh Nhất Bích sắc mặt lúc đó trầm xuống, bất quá rất nhanh hồi phục yên lặng.

“Kia như vậy, chu tuyết thi thể xử lý như thế nào?”

“Ta tự mình đi một chuyến. Lấy Vinh Hoa phu nhân thân phận, đem chu tuyết thi thể đuổi về Giang Nam.”

Ở quân quốc, chu tuyết phụ thân gia cảnh có thể cùng thập nhị vương gia chống lại. Chu tuyết tử, hai nhà tâm sinh khúc mắc, như vậy có thể thuyết phục Chu gia ở kinh tế thượng lạng yên ngăn chặn thập nhị vương gia.

Mà kế tiếp, chính là đem Mạc gia chính là tay sai liệt đi ra, lại đem Mạc gia cùng thập nhị vương gia ngầm cấu kết tin tức trong lúc vô ý tiết lộ cho thái hậu.

Kể từ đó, chỉ phải tìm được mượn cớ, thảo phạt Mạc gia.

Vị kia củng cố địa vị của mình, thái hậu sợ rằng cũng sẽ không xảy ra tay tương trợ, ngược lại sẽ mượn cơ hội tiêu diệt Mạc gia.

Bởi vì, Mạc gia cùng thái hậu, cũng không chân chính quan hệ huyết thống quan hệ.

Lật đổ Mạc gia, đã sắp tới.

A Cửu ngồi ở vị trí, cầm trong tay bút lông, tính toán đem chính mình ngày ấy nhìn thấy người, đều nhớ kỹ.

Ở sát thủ trong khi huấn luyện, bọn họ cơ hồ mọi thứ tinh thông, nhưng mà, ai đều chưa từng nghĩ muốn xuyên việt, cũng càng là không có huấn luyện quá bút lông.

Vì thế, cầm bút tư thế sao lại thấy đều do dự.

“Phu nhân, bút muốn như vậy lấy.”

Cảnh Nhất Bích nhỏ giọng nhắc nhở, mặt mày chồ, có ôn hòa tiểu ý.

A Cửu khó tránh khỏi xấu hổ, nói, “Chẳng thà ta nói, người viết xuống đây đi.”

“Thế nhưng, sau này phu nhân ngài hay là muốn dùng bút.” Cảnh Nhất Bích thẳng thắn đi tới bên người, đem bút lông lấy chính xác tư thế đặt ở nàng chỉ giữa.

“Thủ đoạn để nằm ngang, tự nhiên một điểm, thủ đoạn nhẹ nhàng dùng sức.”

“Lại lãng phí hé ra.”

Mặc dù là buông lỏng, nhưng mà viết ra tự, lại là xiêu xiêu vẹo vẹo, như con kiến như nhau xấu xí.

A Cửu ngẩng đầu, không có ý tứ nhìn Cảnh Nhất Bích.

Cảnh Nhất Bích kiên trì cười, “Phu nhân vai cũng cần thả lỏng. Bút có điểm sai lệch...”

“Như vậy như vậy.”

Đột nhiên một lãnh lệ thanh âm theo hai người phía sau vang lên, A Cửu cảm thấy người tới dùng sức nắm chính mình chấp bút tay, trên giấy vẽ.

Lực đạo phi thường lớn, của mình xương ngón tay cơ hội cũng bị bóp nát.

A Cửu tức giận quay đầu lại, nhìn thấy Quân Khanh Vũ đứng ở phía sau mình.

Hắn khoác nhất kiện áo khoác, bên trong vẫn là vừa ngủ áo chèn, tóc tán ở sau người, hơi mất trật tự, xem ra là vừa mới từ trên giường đi ra, chưa kịp rửa mặt.

Hắn mím môi, ánh mắt băng lãnh rơi trên giấy, theo động tác, hắn càng phát ra dùng sức nắm bắt A Cửu kia bút tay.

Cuối cùng, chỉ nghe được phịch một tiếng, kia chiếc bút thể nhưng ở trong tay đột nhiên gãy.

Bén nhọn củ ấu lúc này đâm vào rãnh tay tâm, Quân Khanh Vũ ngừng động tác, lại là không có buông ra A Cửu tay.

Chỉ là bộ dạng phục tùng, lạnh lùng nhìn nàng, ánh mắt giống như lưỡi dao sắc bén, quả ở trên mặt nàng.

Máu tươi từ lòng bàn tay tràn ra, dọc theo cán bút chảy xuống, cuối cùng nhỏ xuống ở màu trắng giấy Tuyên Thành trên.

Kia hồng sắc, nhìn thấy mà giật mình.

“Vinh Hoa phu nhân, làm hậu cung chi chủ, của người tự đích thực là viết được quá khó coi.”

Quân Khanh Vũ lạnh lùng cười, phương buông lỏng tay ra.

Nhất thời, kia máu tươi thế nhưng không bị khổng chế lạch cách, lạch cách nhỏ xuống trên giấy, lúc này nhuộm đỏ màu trắng giấy Tuyên Thành.

Cảnh Nhất Bích con người sắc căng thẳng, ánh mắt nhìn chăm chăm A Cửu bị thương tay.

Quân Khanh Vũ thấy vậy lạnh lùng cười, “Xem ra được tìm một người rất giáo dục người viết chữ.”

Nói, xoay người tựa ở nhuyễn tháp trên, chậm rì rì đối Hữu Danh nói, “Người đi đem thực phi nương nương mời tới.”

Hữu Danh vội hướng nội điện chạy đi, sau đó cấp Thu Mặc khiến ột cái ánh mắt.

Nhìn kia rỉ máu lòng bàn tay, Cảnh Nhất Bích biết nguyên nhân ở đâu, hướng Quân Khanh Vũ hơi hành lễ, “Hoàng thượng. Thần đi đầu cáo từ.”

“Một bích.” Quân Khanh Vũ câu môi cười, “Người trước đừng đi, vừa vặn trẫm muốn cho người thấy một người.”

“Không biết, hoàng thượng muốn cho thần thấy ai?”

“Một, người rất muốn thấy người.”

113. Chương 113

Quân Khanh Vũ chống hàm dưới, biếng nhác ngồi trên ghế, ánh mắt nhàn nhạt nhìn Cảnh Nhất Bích, bên môi mỉm cười.

Cảnh Nhất Bích sắc mặt hơi nghi hoặc, cố nén đưa mắt theo kia màu trắng trên giấy Tuyên Thành dời.

Thu Mặc lặng yên đi lên, lại bị Quân Khanh Vũ một ánh mắt ngăn cản, “Hôm nay có chuyện quan trọng ở trung điện thương lượng, những người khác đều rút ra ngoài.”

Nói cái kia cố tự thời gian, hần chậm rãi cầm lấy bên cạnh chén trà, tiểu nhấp một miếng, ngữ khí nhẹ nhàng chậm chạp, mang theo độc hữu thờ ơ.

Bất nhưng mà, nghe vào nhân tâm lý, không khỏi toàn thân phát lạnh.

Thậm chí còn Tả Khuynh đều lui ra ngoài.

Thu Mặc cắn răng, nhìn về phía A Cửu, lại thấy đến A Cửu xông nàng lắc lắc đầu, ý bảo nàng cũng ra.

Bằng Quân Khanh Vũ ý tứ rất rõ ràng.

Hần không muốn bắt luận kẻ nào thay A Cửu băng bó vết thương.

Trong phòng im ắng , lúc này, bên ngoài truyền đến Hữu Danh thanh âm, “Nương nương, ngài chậm một chút nhi.”

Nghe nói thanh âm kia, không biết là loại nào nguyên nhân, A Cửu ánh mắt nhìn về phía Cảnh Nhất Bích.

Hần ngồi ở chỗ gần cửa sổ, thần tình bình thản, như nhau thường ngày vậy, lúc ngồi, hai tay vén đặt ở trên đầu gối, mặt mày ôn hòa.

Ánh mắt của hắn, mặc kệ khi nào, đều có vẻ phá lệ chuyên chú.

Mà kia một tiếng nường nường sau, A Cửu phát hiện, trong mắt của hắn xẹt qua một tia không dễ làm cho người ta phát hiện hoảng hốt.

Hôm nay Tô Mi, mặc màu tím y sam, đứng ở cửa, mặc dù là nghịch quang, đều có một loại bức nhân mỹ lệ.

Cho dù là nàng một bước liên tục, một cái xoay người, một cúi đầu, thậm chí còn một cái mỉm cười, đều đủ để mê hoặc người.

Như vậy nữ tử, sao có thể được xưng là quân quốc đệ nhất mỹ nhân, sao có thể không làm cho lòng người động.

Tô Mi đi tới, nhìn thấy Cảnh Nhất Bích ngồi ở đằng kia, thần tình hơi một ngưng, bên môi cười, như ba tháng yên hoa, đẹp mắt mê hoặc.

Sau đó xoay người đi hướng Quân Khanh Vũ, hơi hành lễ, “Hoàng thượng, Hữu Danh nói người gọi thần thiếp?”

Nàng thanh âm êm dịu, như gió phát liễu.

Quân Khanh Vũ mày giữa cũng khôi phục nhu hòa, ý bảo nàng quá khứ, sau đó cũng không chút nào tị hiềm đem Tô Mi kéo đến bên cạnh cùng hắn cộng ngồi.

“Người tới hôm qua không nghỉ ngơi tốt?”

Quân Khanh Vũ khẽ nhíu mày, thấp giọng hỏi.

Tô Mi nhất thời cúi đầu, cắn cắn môi, sau đó e thẹn ở Quân Khanh Vũ bên tai nói cái gì.

Hai người thiếp rất gần, Quân Khanh Vũ thần tình có khó gặp chuyên chú.

A Cửu cúi đầu nhìn về phía lòng bàn tay, cảm thấy kia hồng sắc có chút gai mắt, chính mình từ trong lòng lấy ra khăn tay bằng bố lên.

Mà Cảnh Nhất Bích cũng là như có điều suy nghĩ nhìn về phía nơi khác.

Tô Mi sau khi nói xong, Quân Khanh Vũ mỉm môi cười, cúc khởi nàng thùy rơi sợi tóc, nhẹ giọng nói, “Sau này, trẫm sẽ làm Hữu Danh thông tri của ngươi. Người cũng đừng thức đêm, trong cung có thê nữ, người nếu cần gì, phân phó một tiếng Vinh Hoa phu nhân là được. Châm tuyền người cũng đừng huých, kia biểu diễn dễ trát bị thương tay.”

A Cửu trên tay động tác bị kiềm hãm, cúi đầu nhìn lòng bàn tay thương, vô ý thức nắm chặt ngón tay.

Bên môi có một ti cay đắng cười.

Hắn làm cho Tô Mi đừng đụng châm tuyền, lo lắng bị thương tay nàng.

Nhưng mà, trên tay mình thương đâu?

Hắn có từng lo lắng quá?

Hắn từng nói tay nàng rất đẹp, với là mình liền hỏi, vậy sẽ luyến tiếc sao?

Hắn cho nàng một châm biếm, bỏ được, bởi vì ta không thích người.

Bởi vì không thích, vì thế, có thể tùy ý thương tổn.

Vì thế, vừa hắn mới có thể ngay trước Cảnh Nhất Bích mặt, niết chặt đứt bút trong tay, cũng thậm chí, không nên người cho nàng bằng bố.

Bởi vì không vui sao?

A Cửu chậm rãi kéo xuống khăn lụa, trong lòng chậm rãi biến lạnh.

Vốn tưởng rằng, chính mình ở trong lòng hắn có như vậy một chút thích, thậm chí còn tham lam cho rằng quá, hắn sở dĩ tức giận như vậy, là bởi vì ghen.

Nguyên đến chính mình sai rồi.

().

A Cửu cường xả ra một tia cười, hần căn bản là không thích nàng.

Đối với nàng thương tổn, ở Cảnh Nhất Bích trước mặt bá đạo, chỉ là bởi vì Quân Khanh Vũ là đế vương, chỉ là bởi vì cử chỉ của nàng xúc phạm hần chiếm dục.

A Cửu hít sâu một hơi, liếc như nhau trên mu bàn tay còn như trước tồn tại chước thương, sau đó chậm rãi đem kia bị máu tươi nhuộm đỏ giấy Tuyên Thành thu lại.

Mà lúc này, hai người còn đang nói chuyện, A Cửu suy nghĩ, có thể mình và Cảnh Nhất Bích cũng là người ngoài, cũng nên ly khai, không nên quấy rầy hai người ngày tốt mỹ cảnh.

Lại nghe đến Tô Mi ninh khởi mảy, thấp giọng nói, “Hoàng thượng, thần thiếp tại sao có thể phân phó Vinh Hoa phu nhân. . .” Thanh âm kia, tựa hồ đặc biệt khó xử, còn mang theo trách cứ Quân Khanh Vũ ý tứ.

Nàng thanh âm không lớn, thế nhưng, đủ để rơi vào A Cửu cùng Cảnh Nhất Bích trong tai.

“Thế nào không thể?”

Quân Khanh Vũ cười cười, ánh mắt rớt cuộc trở xuống ở tại A Cửu nghiêng mặt.

Nàng vì khê cú đầu, bối lại trước sau như một đứng nghiêm, kia gầy gò thân hình mặc dù là tiêu tụy không chịu nổi, lại luôn có một cổ ẩn nhẫn cùng ngạo nghễ.

Không đợi Quân Khanh Vũ đem tiếp được nói cho hết lời, A Cửu đã thu thập xong đông tây, quay đầu hướng Tô Mi mỉm cười, “Nương nương còn những xin phân phó. Vinh Hoa phu nhân, chẳng qua là hoàng thượng ban cho thần phượng tiện chính vụ danh hiệu, xưng hô mà thôi. Người sau này có cái gì cần, trực tiếp báo cho biết ta, hoặc Thu Mặc là được lấy.”

“Phu nhân quả thực là thức đại lễ người.”

Quân Khanh Vũ cười lạnh nói.

”

Hoàng thượng quá khen. Thần chỉ là tẩn thuộc bốn phận việc mà thôi.” A Cửu dừng một chút, nhìn về phía Cảnh Nhất Bích, “Vừa vặn Bích công tử đã ở, về chiều nghỉ sự tình, thần hi vọng ngày mai công bố thiên hạ, nói chiều nghỉ cảm nhiệm phong hàn, ốm đau ở giường. Sau đó do thần bí mật đi trước Giang Nam, tự mình đỡ quan.”

Trước thuần túy là vì có thể thuyết phục Chu gia, mà bây giờ, hơn một nguyên nhân.

“Thần tán thành phu nhân ý nghĩ.”

Tựa hồ xem hiểu tâm tư của nàng, vẫn trầm mặc suy nghĩ sâu xa Cảnh Nhất Bích cũng mở miệng nói.

Quân Khanh Vũ mảy đuôi nhẹ nhàng một điều, “Phu nhân, người xác định người muốn đi?”

“Thần cảm thấy, như muốn thuyết phục Chu gia, Vinh Hoa phu nhân nhất định phải tự mình đi vào.” A Cửu tiếp lời.

”Đi. Trẫm cho phép người ngày mai xuất phát. Bất quá, vì suy nghĩ không làm cho người chú ý, trẫm sẽ làm Tả Khuynh

Tổng người đi vào. Đây, hần là không có vấn đề đi.”

“Hoàng thượng.”

Cảnh Nhất Bích thanh âm hoảng hốt, vội đứng đứng dậy, “Đây đi vào Giang Nam, dù cho ra roi thúc ngựa, đi suốt đêm lộ, cũng phải dừng tới thất nhật. Đường này đồ xa xôi, nếu chỉ là Tả Khuynh đại nhân hộ tống, thần cảm thấy không ổn.”

Ngồi ở Quân Khanh Vũ bên người Tô Mi không khỏi ngẩng đầu, nhìn về phía Cảnh Nhất Bích, nhẹ giọng cười nói, “Hoàng thượng, Bích công tử lo lắng của chúng ta xác thực nên nghiêm túc suy nghĩ. Qua lại bán nguyệt, phu nhân nếu là Tả Khuynh một người hộ tống, chung quy sẽ không an toàn.”

A Cửu nghe thấy Tô Mi nói ra cái kia lo lắng từ lúc, sắc mặt nhất thời trầm xuống, lạnh nhạt nói, “Nương nương không cần quan tâm. Bích công tử cũng không phải lo lắng thân an toàn, mà là chu chiêu nghi di thể. Nương nương ngài thân cư hậu cung, tự nhiên không biết thể cục bây giờ, đương nhiên cũng không cách nào hiểu biết, chu chiêu nghi thể nhưng vẫn hỏi đại cục then chốt, nàng di thể, lúc này, còn hơn ta đợi hạng người thượng hóa đơn tạm tính mạng.”

Lần này, đến phiên Tô Mi lúc này trầm mặt, ánh mắt thật sâu nhìn chằm chằm A Cửu.

Tô Mi một câu lo lắng, đã ở gây xích mích A Cửu cùng Cảnh Nhất Bích quan hệ.

Mà A Cửu thì trực tiếp phản nhào tới, thừa dịp này mượn cơ hội mắng nàng thân cư trong cung, tư tưởng nghĩa hẹp, lại càng không hiểu chính sách, bất quá một tư sắc khuynh quốc son phấn.

Mà A Cửu một câu cuối cùng, ta đợi, tự nhiên cũng bao gồm Tô Mi.

Quân Khanh Vũ là ai, hần chung quy đế vương.

Hần chính miệng nói cho A Cửu, trên thế giới này không có nhất sinh nhất thế nhất song nhân .

Cho nên khi thật có một ngày, vì này giang thượng, nữ nhân tính thượng cái gì?

Từ xưa đế vương vô tình nhất, Tô Mi nghe được câu này, sao có thể không hiểu.

“Thật đúng là thần thiếp ngu muội .”

Nửa ngày, sắc mặt thanh hồng giao bạch Tô Mi bài trừ vẻ tươi cười, bất quá kia ngữ điệu, đến là mang theo điểm ủy khuất cùng làm nũng, tựa hồ là cố ý nói cho Quân Khanh Vũ nghe .

“Đã phu nhân khẩu khí như thế chắc chắn, lúc đó cũng không nhưng đình lại. Vừa vặn sau nửa tháng là thái hậu sinh nhật, vì thế, người cũng cần phải ở sinh nhật trước dám trở về.”

A Cửu tay không khỏi dùng sức đỡ lấy bàn biên giác, nhất thời nứt ra vết thương.

Bán nguyệt... Đi suốt đêm lộ, ra roi thúc ngựa qua lại bán nguyệt.

Hần Quân Khanh Vũ thật đúng là chỉ cho nàng bán tháng.

“Thần, tất nhiên cùng bán nguyệt trong vòng hoàn thành nhiệm vụ.”

Tô Mi cúi đầu cười, ngược lại nhìn về phía Quân Khanh Vũ, ánh mắt rơi vào tóc hần dưới có một chút sưng đỏ trán, nhất thời cả kinh, vô cùng thân thiết vén lên hần sợi tóc, “Hoàng thượng, ngài đây là?”

Nàng này cả kinh hô, cũng khiến cho Cảnh Nhất Bích chú ý.

“Không ngại, trẫm không cần thận dụng thương .”

Quân Khanh Vũ, kéo hồi Tô Mi tay, nhàn nhạt cười nói.

Tô Mi không dám hỏi lại, ánh mắt tiếp tục nhìn hạ, không ngờ phát hiện hần sau đó có vài đạo vết máu.

114. Chương 114

Tô Mi không dám hỏi lại, ánh mắt tiếp tục nhìn hạ, không ngờ phát hiện hần sau tai có vài đạo vết máu.

Kia rõ ràng chính là nữ tử móng tay ấn.

Dư quang nhìn về phía A Cửu, lại phát hiện A Cửu ở phía xa, cũng không gì biểu tình.

Tô Mi thu hồi ánh mắt, cẩn thận lời Quân Khanh Vũ tay, đau lòng nói, “Hoàng thượng, hồi nội điện thần thiếp vì ngài lau lau.”

Bắt “Ân.”

Quân Khanh Vũ gật gật đầu, ánh mắt xẹt qua A Cửu, sau đó rơi định ở trên tay nàng lúc, bực bội xoay quay đầu lại.

Tô Mi là cẩn thận người, liền theo Quân Khanh Vũ ánh mắt nhìn lại, tự nhiên cũng nhìn thấy A Cửu tay.

Bằng “Hoàng thượng, lúc này, nội các đại thần sợ rằng đã ở gia vũ ngoài điện đợi lâu.”

Cảnh Nhất Bích đứng lên, nhắc nhở.

Quân Khanh Vũ quay đầu lại nhìn về phía Cảnh Nhất Bích, mặt của đối phương sắc như trước bình thản, theo Tô Mi vào một khắc kia, đến bây giờ, tình tự không có bất kỳ biến hóa nào.

Duy nhất biến hóa là hắn đưa ra, muốn A Cửu chỉ mang theo Tả Khuynh đi vào Giang Nam thời gian.

“Vậy người theo trăm cùng nhau đi vào đi, vừa vặn cũng muốn đem chu chiêu nghi sinh bệnh sự tình, cáo chi thiên hạ.”

Nói, yếu ớt đứng dậy, đối Tô Mi nói, “Người về trước nội điện đi.”

“Hoàng thượng.” Tô Mi nhìn như nhau A Cửu, đôi mắt đẹp lộ ra lo lắng, “Phu nhân tay bị thương, dù sao cũng là nữ tử, tay đối nữ tử cũng là cực kỳ quan trọng. Hơn nữa, thần thiếp hiểu được thể nào hộ lý bị thương.”

Quân Khanh Vũ không kiên nhẫn liếc A Cửu, liếc mắt một cái, “Tiểu mày, trăm biết người có ý, nhưng mà, cũng không cần thiết có vài người liền cảm kích.”

“A?”

Tô Mi a một tiếng, ánh mắt mê man.

Ánh mắt của nàng bộ dạng cực kỳ không, như yên ba mơ màng mặt hồ, thoát nhìn thanh thuần lại ôn nhu.

“Thôi.”

“Sẽ không.” Quân Khanh Vũ an ủi nói, “Vừa vặn, này cái gọi là đệ nhất tài nữ, thế nhưng sẽ không lấy bút lông viết chữ, người nếu phiền muộn, hôm nay sẽ dạy cho nàng giải buồn.”

Giải buồn?

Khi nàng sủng vật sao?

A Cửu lắc đầu cười lạnh, ngẩng đầu, phát hiện Cảnh Nhất Bích ánh mắt ôn nhu rơi vào trên người mình, mặc dù chỉ là chột lóe lên.

Nhưng mà A Cửu trong lòng vẫn là âm áp.

Vô luận là kiếp trước, vẫn là kiếp này, mười một, vĩnh viễn đều canh giữ ở bên người nàng. Mặc dù hắn không nhớ rõ nàng, nhưng ít ra, chính mình vẫn có chờ gì đó.

Chỉ ít, có một dạng đông tây, trong lòng nàng vĩnh viễn cũng sẽ không biến chất.

Cảnh Nhất Bích nói, hắn có phải bảo vệ người?

Người này... A Cửu nhìn về phía Tô Mi.

Quân Khanh Vũ nói, một bích, nơi này có người muốn nhất thấy người. Không hề nghi ngờ, hắn chỉ chính là Tô Mi, thậm chí có thể theo Tô Mi đi ngang qua Cảnh Nhất Bích trước người, kia huyền lệ như khói hoa bàn tươi cười trung nhìn ra được.

Nhưng mà, mười một, đến bây giờ, ánh mắt của người nhưng cũng không dám rơi vào Tô Mi trên người đâu?

Là bởi vì muốn gặp mà sợ hãi thấy, vẫn là, căn bản không muốn thấy đâu.

Quân Khanh Vũ tựa hồ không rảnh chỉnh lý y sam, cứ như vậy đi ra ngoài.

Lúc này, trong phòng, chỉ còn lại A Cửu cùng Tô Mi.

“Vinh Hoa phu nhân.”

Tô Mi đi từ từ qua đây, nhìn A Cửu, hồi lâu, ánh mắt rơi vào trên tay nàng, “Như người vậy sẽ bị nhiễm .”

Nói, liền hướng ra ngoài hô người.

A Cửu xem ra người, không khỏi cười, dĩ nhiên là Hữu Danh.

Hiện tại, do Hữu Danh tự mình hầu hạ Tô Mi?

“Phu nhân tay sẽ bị nhiễm, người đi lộng một ít nước trong, cùng vải xô.”

Nghe thấy Tô Mi kêu người, thủ ở bên ngoài Thu Mặc sớm liền chuẩn bị thứ tốt, đi đến, cười nói, “Thực phi nương nương, này cũng không cần ngại phiền toái, vẫn là làm cho nô tỳ đến đây đi.”

Biết được nội diện ở một Tô Mi, mà nhà mình tiểu thư thể thế nhưng ở tại nơi này trung điện, Thu Mặc trong lòng vẫn không thoải mái, cũng càng biết A Cửu từ trước đến nay là không người trong lòng, cho tới bây giờ sẽ không để ý thái.

“Không có chuyện gì, phu nhân mang ta vô cùng tốt, làm này đó cũng biểu ta một phen tâm ý.”

Tô Mi hảo tỳ khí cười nói, trái lại theo Thu Mặc trong tay nhận lấy chậu cùng vải xô, ngồi xuống A Cửu bên người.

A Cửu toàn bộ tay phải đã bị máu tươi nhuộm đỏ, nhìn không ra bộ dáng, Thu Mặc đứng ở bên cạnh, gấp đến độ cắn răng.

“Thu Mặc, chuẩn bị ngọc thiện đi.”

Tô Mi như vậy cố ý muốn ở lại trung điện, rất hiển nhiên , nàng có chuyện muốn đối A Cửu nói.

Thu Mặc giậm chân một cái, mới đi ra ngoài, không chỉ chốc lát nữa có canh giữ ở cửa.

Có thể bởi vì kinh qua Mạc Hải Đường nguyên nhân, Thu Mặc rất sợ Tô Mi sẽ đối với A Cửu làm ra cái gì không có ý tốt sự tình.

Tô Mi đến là thật cẩn thận nắm A Cửu cổ tay, sau đó dính ẩm áp thủy đem trên tay nàng huyết thanh lý sạch sẽ.

“Phu nhân, hôm qua ta nghe thấy hoàng thượng gọi người, Mai Nhị, đó là người nữ danh sao?” Tô Mi tay thực sự phi thường đẹp, như mặt của nàng như nhau, tìm không được một tia tì vết.

Êm dịu móng tay, bóng loáng làn da, còn có một luồng nhân nhật hương khí, nhìn ra được, mỗi ngày đều trải qua tỉ mỉ bảo dưỡng.

A Cửu mỉm cười, ngưng mắt nhìn Tô Mi kia tương trong mộng đã từng gặp vô số lần mặt, nói, “Ta tại gia bài Hành lão nhị.”

“Mai Nhị, nhưng thật ra rất thân thiết tên.”

Tô Mi cười cười, lại thay đổi sạch sẽ khăn lụa, . Đương một đôi trắng nõn như ngọc tay, rơi vào trong tay nàng lúc, Tô Mi trong mắt hơi kinh hãi kinh ngạc.

“Phu nhân... Tay người, thật đẹp.”

Chiều bị máu tươi nhuộm đỏ thủy, là một đôi trắng nõn như ngọc tay.

Nếu như nói tay của mình, mỹ lệ không có tì vết, mà A Cửu tay, theo tay hình, tới tay chỉ, đến móng tay, mỗi một chỗ cũng có thể dùng xong mỹ để hình dung.

Kia tước hành trong tay, thậm chí nhìn không thấy một tia tế văn, thậm chí còn, trên mu bàn tay hơi bị phồng, lại là làm cho tay lộ ra oánh nhuận phần hồng, làm cho lòng người sinh thương hại.

A Cửu cười cười, không nói gì.

“Bất quá, này lòng bàn tay...” Tô Mi thở dài một hơi, thương hại nói, “Sợ rằng muốn lưu lại vết sẹo.”

“Không ngại, nhỏ nhỏ vết sẹo mà thôi, hơn nữa, giữ lại cũng tốt.”

Giữ lại, A Cửu là có thể thời khắc nhắc nhở chính mình.

“Vết sẹo tóm lại là không tốt? Hơn nữa, hoàng thượng có khiết phích, đối bất cứ chuyện gì đều phải cầu hoàn mỹ...”

“Thực phi nương nương, ta chỉ là hoàng thượng thần, sợ rằng ngài cũng rõ ràng. Vì thế, đối một thần tử thương, hoàng thượng là sẽ không để ý.”

A Cửu cười nói.

“Chẳng lẽ... Phu nhân, không thích hoàng thượng?”

“Nương nương, của ta thần, cùng hoàng thượng quân thần quan hệ, đối hoàng thượng cũng chỉ là kính phục cùng thuần phục. Hơn nữa, ” A Cửu câu môi, nhìn về phía bên cạnh.

“Chẳng lẽ, phu nhân trong lòng đã có phu quân.”

A Cửu mỉm cười không nói.

“Hoàng thượng hôm qua coi như nghỉ ngơi ở trung điện?”

“Đúng vậy.” A Cửu gật đầu, “Hôm qua ta ra điều tra chiêu nghi sự tình, lúc trở lại, Hữu Danh nói hoàng thượng đã nghỉ ngơi. Thực phi nương nương lúc người tới, coi như hoàng thượng mới tỉnh lại đi.”

Tô Mi muốn biết, nàng liền nói cho Tô Mi.

Tô Mi mỹ lệ mặt có một ti ngoài ý muốn cười, “Hoàng thượng cũng không có thói quen ngủ nướng.”

Mặc dù là cười, nhưng mà Tô Mi ngữ khí lại là phi thường chắc chắn.

Chắc chắn A Cửu tâm, không hiểu khó chịu.

Tô Mi đối Quân Khanh Vũ hiểu biết, như vậy sâu, có thể thấy được hai người thân nhiên gặp lại.

Mà mình và Quân Khanh Vũ đâu?

“Thần đến là không biết hoàng thượng thói quen.”

“Nghe nói phu nhân mới vào cung hai tháng, hoàng thượng như vậy coi trọng, phu nhân ổn thỏa nhưng tạo nhân tài.”

Tô Mi như trước cúi đầu, tìm đến vải xô, vì A Cửu quần lên, động tác thành thạo, đến là làm cho A Cửu đột nhiên nhớ lại Quân Khanh Vũ làm như vậy quá.

Liền nhin không được hiểu kỳ nói, “Thực phi nương nương bằng bó vết thương phương thức rất đặc biệt.”

“Ha hã... Này” Tô Mi không có ý tứ cười lên, sắc mặt lộ ra hồng ngượng ngùng đỏ ửng, “Này vẫn là theo hoàng thượng chỗ ấy học được?”

“Hoàng thượng?”

“Ân.” Tô Mi gật gật đầu, sau đó nhìn tay của mình, “Ta mới tiến cung thời gian, từng nay không cẩn thận đắc tội thái hậu nương nương. Năm ấy, thái hậu nương nương rất tức giận, liền làm cho người ta phế đi tay ta. Nếu không phải hoàng thượng vội vàng qua đây, sợ rằng, phu nhân nhìn thấy của ta cũng bất quá là tàn tật.”

“Lúc đó, hoàng thượng cùng thái hậu đại sảo một trận, đem ta mang đi. Nhưng mà, lúc đó tay bị thương lợi hại, hoàng thượng bên người giữ ba ngày ba đêm, phía sau lo lắng tay không thể phục hồi như cũ, mỗi lần

đều tự mình cho ta bôi thuốc, vì thế... Đối trở về hiện tại ta, cũng như vậy, ta cũng chính mình học xong thế nào bằng bố.”

Tô Mi trên mặt có hạnh phúc nụ cười thỏa mãn, rơi vào A Cửu đầy mắt là một loại trầy tâm đau nhói.

Tất cả nguyên nhân đều là bởi vì như vậy?

Hiện tại nàng rất cuộc hiểu rõ, vì sao lần đầu tiên, hấn dám tự mình thương tay nàng.

Nhưng mà, đương thái hậu cùng vinh quý phi muốn phết tay hấn thời gian, hấn lại mạo hiểm quyết liệt phiêu lưu tới cứu nàng.

Hấn liền nàng, không là bởi vì mình là Mai Nhị, không là bởi vì mình là mai thực phi.

Chỉ là bởi vì, nàng tao ngộ, làm cho Quân Khanh Vũ nhớ lại từng nay có một tình cảm chân thành nữ nhân, đã bị quá đồng dạng thương tổn!

Hấn làm tất cả, chỉ là bởi vì Tô Mi!

115. Chương 115

A Cửu nhìn kia màu đỏ tươi máu loãng, bên môi vẫn như cũ lộ vẻ tươi cười, nhưng mà ánh mắt tiem lãnh.

Vào lúc này, đối Quân Khanh Vũ còn sót lại một chút hi vọng, ở Tô Mi thỏa mãn mà nụ cười hạnh phúc trung triệt để nghiền nát.

Liền thân thể mà nói, Quân Khanh Vũ có thể chỉ chốc lát tham luyến quá thân thể của nàng.

Liền cảm tình mà nói, đối với nàng chỉ chốc lát ôn nhu, kia bất quá cũng là bởi vì trong lòng có một nữ nhân khác.

Bất chính mình muốn là nhất sinh nhất thế nhất song nhân, hấn muốn giang sơn thậm chí còn hậu cung đẹp ba nghìn.

Chẳng sợ trong lòng hấn yêu thương sâu sắc một nữ nhân khác, hấn nhưng cũng là sẽ tìm đến nàng. Không phải là bởi vì tình thân thương cảm tình, mà là bởi vì thân thể, bởi vì hấn đế vương.

Nhìn thấy A Cửu sắc mặt bình thản, đầy mắt không hề tình tự, thậm chí có một loại làm cho người ta sợ hãi lãnh ý, Tô Mi cười cười, nói, “Phu nhân, buổi tối người muốn xuất phát, hiện tại nghỉ ngơi một chút đi.”

Bằng “Cám ơn thực phi nương nương nhắc nhở. Ta hấn là sẽ sớm xuất phát .”

Tô Mi gật gật đầu, trong lòng xác định A Cửu cảm tình, không khỏi bình tĩnh rất nhiều.

Lần đầu tiên thấy nữ tử này lúc, Tô Mi không phải không thừa nhận, lúc đó A Cửu cho nàng một loại quá mức chèn ép uy hiếp cảm.

Nhưng mà tiếp xúc sau, nàng phát hiện nữ tử này có gan người khác sợ không có lạnh lùng, cùng cố chấp, mà loại tính cách này, đối Quân Khanh Vũ mà nói là nhất phiền chán .

Bởi vậy cái loại này uy hiếp, cũng chậm chậm giảm đi.

Tô Mi đứng lên, nhìn A Cửu tay, “Phu nhân, hiện tại mùa đông, vết thương không dễ dàng nói lấp, ta chỗ ấy có một chút chuyên môn chữa khỏi vết thương được, ngài tùy thân mang theo.”

“Cám ơn nương nương hảo ý, điểm ấy vết thương không có gì đáng ngại, những thuốc kia, đều là hoàng thượng ngự ban cho được, làm thần tử người không dám vọng động.”

A Cửu nhàn nhạt cự tuyệt nói, sau đó khát nước cúi đầu uống một ngụm trà.

Sợi tóc theo bên tai rũ xuống, vừa vắn lộ ra trắng nõn hậu gáy, mà tối hôm qua người nọ ác ý lưu lại dấu răng liền trực tiếp như vậy đến rơi vào Tô Mi đáy mắt.

Tô Mi đáy mắt hiện lên một tia kinh hoảng, cả khuôn mặt sắc kỷ gần trắng bệch nhìn chằm chằm A Cửu.

“Thực phi nương nương?”

A Cửu ngẩng đầu nhìn hướng nàng, nghi ngờ hỏi.

“Không có việc gì, ta không sao .”

Tô Mi vội lắc đầu, xoay người liền đi ra ngoài, có vẻ có chút thất hồn lạc phách.

Nguyên bản kế hoạch là buổi tối hoặc là ngày kế ly khai, lại là ở buổi trưa, A Cửu triệu tới Tả Khuynh, sau đó đi vào cảnh dương cung.

Vốn đây hết thấy bố trí, trước liền trước đây cùng Cảnh Nhất Bích nói hảo, quan tài rất nhanh tìm được, hơn nữa chu tuyết di thể lúc đó cũng là làm cho Tả Khuynh đưa xuất cung.

Lúc xế chiều, A Cửu đối Tả Khuynh phân phó nói, bởi vì rất khả năng buổi tối xuất hành, làm cho hần ngay ngoài cung hậu , đồng thời vì không cho người chú ý, nàng buổi tối sẽ đi tìm hần.

Thu Mặc một người ở yên lặng thu dọn đồ đạc, bởi vì Quân Khanh Vũ nói rất rõ ràng, đoạn đường này, hộ vệ chỉ có Tả Khuynh, suy nghĩ đến nửa đường sẽ xảy ra chuyện tình, A Cửu tự nhiên không muốn đem nàng mang theo bên người.

Hướng chi, Tô Mi ở trong cung, Thu Mặc được gánh vác thượng chiếu cổ nàng trách nhiệm.

Đế đô tuyết đã ngừng lại, đặc biệt lạnh lẽo, cách mặt trời lặn còn có tiếp cận hai canh giờ, trạm dịch xuất hiện một chiếc bình thường xe ngựa, một hồi thanh y thiếu niên theo trong xe ngựa đi ra.

Thiếu niên tóc dùng trù mang trói chặt, lộ ra trơn bóng trán, cùng thanh tú khuôn mặt.

Màu hồng cánh sen sắc y phục, màu trắng hồ mao khăn quàng cổ, gầy gò thiếu niên xuất hiện lúc, cũng không có khiến cho bất cứ người nào chú ý.

Nhưng mà, nhưng thật ra Tả Khuynh nhìn ở tại chỗ hơi sững sờ.

Bởi vì, A Cửu xuất hiện, có điểm quá sớm.

“Xuất phát.” Thiếu niên đi tới, chóp mũi bị đau đến đỏ bừng, nhưng mà thanh âm lại là dị thường lạnh lùng.

“Phu nhân, người là nói hiện tại sao?”

Tả Khuynh có chút ngốc lăng nhìn A Cửu, nàng thậm chí ngay cả đi theo nha hoàn cũng không có mang.

A Cửu giơ lên quần quít lấy vải xô tay, phát khai thùy rơi vào gò má thượng một luồng sợi tóc, lạnh lùng nói, “Xuất phát.”

Thanh âm của nàng, so với dĩ vãng còn nhiều chia ra lạnh lùng cùng xa cách, càng có một uy nghiêm không thể kháng cự.

Không biết là trực giác, vẫn là ảo giác, Tả Khuynh nhìn đứng ở cửa thanh y thiếu niên, luôn luôn cảm thấy nàng thay đổi.

Vĩnh viễn thẳng tắp thân hình, cổ chấp mà ánh mắt kiên định, môi mỏng trước sau như một mãn khởi, tiếp xúc hai tháng, nàng cực nhỏ cười, thậm chí mặt bộ có rất ít ngoại trừ trầm mặc ngoài biểu tình.

Nàng bây giờ như trước không có bất kỳ thay đổi, nhưng mà, kia trán, Tả Khuynh lại cảm thấy, chẳng biết lúc nào hơn chia ra càn trâm thông ản nhần, mà ánh mắt, cũng nhiều hơn chia ra xa cách.

Rất nhanh, một chiếc dân dụng xe ngựa, rất nhanh chạy xuất kinh thành.

Đế đô ba năm, đông.

Vào cung không được hai tháng chiêu nghi, chu tuyết, bởi vì trượt chân rơi xuống nước, cảm nhiễm phong hàn, bây giờ ốm đau ở giường.

Hoàng đế lo lắng, làm cho thái y viện thay phiên trông nom, cũng sai người sưu tầm nhân sâm ngàn năm, vì kỳ bổ dưỡng.

Gia vũ cung, vẫn là hai ngày qua, đèn cung đình lần đầu tiên sáng lên. Chiêu nghi ‘Sinh bệnh’ sự tình, cũng không có khiến cho nhiều náo động, bởi vì hoàng thượng tuyên bố, bán nguyệt hậu thái hậu ngày sinh, sẽ long trọng tổ chức.

Trong lúc nhất thời, chú ý của mọi người lực, lại chuyển dời đến thái hậu ngày sinh trên.

Đồng thời, chiếu thư tuyên bố ngày đó, cái phiên vương liền sai người đưa lên hạ lễ.

Trong đó, mấy ngày trước sắc phong Vinh Hoa phu nhân tin tức cũng lưu truyền đến lục quốc, cái khác kỷ quốc, sôi nổi đưa lên hạ lễ.

Bởi vì này hai ngày, Quân Khanh Vũ đều ở lưu ly cung, Hữu Danh không kịp đem danh sách đưa lên, vì thế, thừa dịp Quân Khanh Vũ phê chữa tấu chương thời gian, tiện thể đã đem tên cùng quà tặng liêu mạng đọc lên.

“... Nam Vực trình lên Nam hải trân châu thập mai, màu tím mềm lụa mỏng mười trượng...”

“Màu tím mềm lụa mỏng?” Quân Khanh Vũ nhìn trong tay tấu chương, cầm bút nghiêm túc phê bình chú giải, “Đây là cái gì?”

“Hoàng thượng chẳng lẽ quên, đoạn thời gian trước, chảy ra Nam Vực dệt ra nhất kiện giá trị hoàng kim một vạn vũ y, kỳ vật liệu chính là dùng mềm lụa mỏng làm thành. Này mềm lụa mỏng thế nhưng Nam Vực quốc bảo, nghe nói liền một thước, cũng phải trên trăm cái tú nữ ở trong nước dệt thượng nửa tháng đâu.”

“Àn, kia đem hai thứ đồ này đều cấp thực phi nương nương đưa đi.”

“Nhạ.”

Hữu Danh cười cười, nhìn phía dưới danh sách, thanh âm lúc này áy phần, “Bắc quốc thiên sắc lộc da tiểu ủng, găng tay, còn có ngàn năm hỏa hồ áo choàng một bộ.”

“Thiên sắc lộc? Hỏa hồ?”

Quân Khanh Vũ buông xuống bút, giơ mắt nhìn về phía Hữu Danh, “Bắc quốc quanh năm tuyết động, có bách thú vương quốc danh xưng là, truyền thâm sơn có hai loại dị thú, trong đó là cả vật thể tuyết trắng thiên sắc lộc, còn có tuổi tác quá thiên hỏa diễm hồ ly. Người đem này tam dạng đông tây trình lên đến, làm cho trẫm nhìn nhìn.”

Rất nhanh, ba cung nhân, liền đem ba khảm nạm ngọc bích hộp trình lên.

Ba trong hộp mặt, chính tề bày đặt một đôi làm công đẹp ủng, tiểu ủng bên trong còn tinh tế khảm nạm hồng sắc hồ mao, có vẻ cực kỳ thật là tốt nhìn. Đang nhìn kia găng tay cùng áo choàng, mới phát hiện là cùng một kiểu dáng, hết sức xinh đẹp cao quý.

“Nghe nói, này hai loại vật liệu đều là tối giữ ấm.”

“Nhìn ra được.” Quân Khanh Vũ gật gật đầu, “Rất đẹp.”

Hắn rất ít tán thưởng, thế là, Hữu Danh vội theo Quân Khanh Vũ tâm tư hỏi, “Đây là muốn tống cái nào nương nương?”

Đưa tay bộ phóng ở lòng bàn tay, khoa tay múa chân một phen. Ngón tay của hắn thon dài như ngọc, cùng nữ tử không khác. Bất quá găng tay so với khởi tay, cũng nhỏ một vòng.

“Này nhỏ khổ vừa vặn.”

Hắn không có nhớ lầm, cô gái kia tay cực kỳ tiểu, có thể cũng chỉ có nàng có thể mang thượng đi.

“Đưa đến lưu ly cung đi.”

Thả tay xuống bộ, hần hồi đến vị trí rồi.

“Chắc.”

Hữu Danh gạt đầu, vội lấy bút ở ra mặt trên vẽ phác thảo một chút, lại nhìn thấy Quân Khanh Vũ đột nhiên ngẩng đầu, “Là trung điện.”

Bút trong tay lúc này một hồi, Hữu Danh đáy mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, nửa ngày mới phản ứng được, thăm dò hỏi, “Hoàng thượng là nội điện, vẫn là trung điện?”

“Người cảm thấy tai công, trầm có thể cho thái y cho người đổi một bộ tân tai.” Quân Khanh Vũ thanh âm nhất thời lạnh lẽo, “Cấp Mai Nhị cầm đi.”

Bút lại là một oai, Hữu Danh nhìn nhìn kia ba hộp, ngực căng thẳng buông lỏng.

May là hỏi nhiều một lần, nếu là tống sai rồi, kia đầu hần nhưng không phải là đã đánh mất!

“Chắc.” Thở phào nhẹ nhõm, Hữu Danh ghi chép xuống, sau đó tiếp tục bắt đầu niệm.

“Thế nào còn không đi?” Quân Khanh Vũ trong tay sổ con hướng trên bàn vừa để xuống, không kiên nhẫn nói.

“A?”

Hữu Danh theo Quân Khanh Vũ nhiều năm, mặc dù hoàng đế tính tình lòng dạ cực sâu, nhưng mà, tính nết vẫn có thể thăm dò .

Nhưng mà, tháng gần nhất, hoàng đế tính nết hoàn toàn thay đổi, hỉ nộ vô thường, Hữu Danh căn bản liền đoán không ra, đoán không ra.

Hiện tại một câu ‘Còn không đi’, Hữu Danh căn bản là không dám khẳng định, hoàng thượng chân thực ý tứ.

“Vừa tấu chương trầm nhìn, nói Giang Nam vùng, mấy ngày trước xuất hiện đóng băng khí trời, nhiều cây nông nghiệp đều bị đông chết, tựa hồ là trăm năm một gặp lạnh đông.” Hần nhìn tấu chương, ngữ khí có một ti lo lắng, “Người bây giờ cấp Mai Nhị đưa đi, sáng mai nàng còn muốn đi Giang Nam.”

“Thế nhưng... Thế nhưng hoàng thượng?” Hữu Danh nghĩ thầm, lần này là thật xong, nhưng mà, lại không thể không kiên trì nói, “Phu người đã xuất cung.”

“Ba!”

Tấu chương quả thực rơi trên mặt đất, kia một tiếng giòn vang, Hữu Danh cảm thấy là đao theo trên cổ chặt bỏ, đầu mình dọn nhà thanh âm. Sắc mặt lúc này dọa trắng bệch.

“Người nói cái gì?”

Quân Khanh Vũ đề nặng tức giận, một chữ một hồi nói.

“Phu nhân buổi chiều liền xuất cung, ly khai kinh thành?”

“Buổi chiều? Buổi chiều?” Quân Khanh Vũ theo vị trí đứng lên, nhìn đồng hồ cát, tức giận đến, “Lúc này đều buổi tối . Nàng đi chỉ ít hai canh giờ, người mới nói cho trầm! Không phải nói, ngày mai xuất phát sao?”

“Hoàng thượng là yêu cầu nương nương buổi tối xuất phát.”

“Trầm yêu cầu nàng buổi tối, thế nhưng không có nói rằng buổi trưa.”

Quân Khanh Vũ một tay chưởng trọng trọng vỗ vào trên bàn, ngực không hiểu phiền muộn.

“Này Mai Nhị, lá gan là càng lúc càng lớn . Luôn miệng nói, quân thần, quân thần. Trầm nhìn, nàng chỗ nào đem trầm đương quân , so với, nàng mới là quân, trầm mới là thần. Người xem nàng làm chuyện gì, khi nào cùng trầm thương lượng quá. Hừ!” Thanh âm thấp phần nóng, Quân Khanh Vũ thế nhưng chấp tay sau lưng, ở trong phòng qua lại độ bước chân, gương mặt hắc cơ hồ muốn nhỏ xuống mực đến.

“Kiêu ngạo tự phụ, khư khư cố chấp, bảo thủ, tự cho là đúng, không coi ai ra gì. . .” Quân Khanh Vũ một bên độ bước chân, một bên cắn răng chữ nhỏ, cơ hồ đem sở hữu có thể nghĩ đến từ đều cấp dùng tới .

Nghe được đứng ở bên cạnh Hữu Danh, mặt đều nhanh thành điều sắc bần, khó mà tin được, này trong miệng nói lẩm bầm, không ngừng mắng chữ người dĩ nhiên là hấn tùy thân hầu hạ mười năm hoàng đế.

Mặc dù nói mười năm đến, Quân Khanh Vũ vẫn bị thái hậu thập nhị vương gia chèn ép, nhưng mà, rốt cuộc vẫn là hoàng đế.

Gặp được bất cứ chuyện gì, Quân Khanh Vũ trên mặt đều lộ vẻ mỉm cười, mặc dù Hữu Danh biết, đó là sồn tóc gáy cười lạnh, có thể sát nhân với vô hình, nhưng mà, mắng chữ người, hấn còn phải lần đầu tiên gặp được.

Chờ tức giận mắng một vòng sau, Quân Khanh Vũ đột nhiên đứng lại, hỏi,

“Nàng cũng mang người nào đi?”

“Cùng hoàng thượng mệnh lệnh như nhau, Vinh Hoa phu nhân liền dẫn theo Tả Khuynh.”

Hữu Danh cúi đầu, dư quang lại là liếc đến Quân Khanh Vũ tay, nhất thời siết chặt.

“Kia... Cung nữ dẫn theo mấy?”

“Tả Khuynh nói, nương nương xuất cung lúc, đặt mình trong một người, cũng không có mang bất luận kẻ nào.”

“Thu Mặc cũng không mang? Tiểu Xuân Tử đâu? Còn có kia mấy...” Quân Khanh Vũ lo lắng quẩn cái bù thêm, “Trẫm ban cho nàng mấy người kia gọi là gì?”

“...”

Hữu Danh thân thể lại không hiểu run lên một chút, sau đó hơi run run đem mấy cung nữ tên đọc lên đến, sau đó nói, “Cũng không có mang.”

“Cũng không mang?”

Quân Khanh Vũ thanh âm khôn kể kinh ngạc, mặt càng phát ra xanh đen, nhìn kia vài món bắc quốc đưa tới đông tây, nở nụ cười lạnh, “Nữ nhân kia, lá gan lớn.”

Nói xong, xoay người liền ra.

“Hoàng thượng, ngài, ngài này là muốn đi đâu lý a?”

Mẹ ơi, đều nói gần vua như gần cọp, cái từ này hấn làm sao là không biết. Nhưng mà, hiện tại Hữu Danh cảm thấy, nếu như thập lão đầu hồ hấn đều nguyện ý hầu hạ...

“Người cho là trẫm không biết nữ nhân kia cái gì tâm tư?” Quân Khanh Vũ ánh mắt lãnh lệ như đao nhìn chăm chăm Hữu Danh, “Người xem một chút, các người tìm mấy năm bồi dưỡng người, đến lúc này là dạng gì tử? Nàng theo vào cung ngày đầu tiên, đã nghĩ ly khai. Người cảm thấy, nàng sẽ bỏ qua cơ hội này, trẫm sớm nhìn ra, nàng chính là muốn chạy trốn !”

“Hoàng thượng...”

Chạy trốn? Đây là nơi nào tới logic a.

Căn bản liền xả không hơn chạy trốn lý do a.

Hữu Danh cảm giác mình mau khóc, vội vàng kéo Quân Khanh Vũ tay áo, hạo nói nói, “Hoàng thượng, phu nhân sao có thể trốn đâu, người xem, kia Thu Mặc không phải còn đang trong cung mặt, phu nhân nếu thật muốn đi, vậy nhất định sẽ đem nàng mang đi . Huống chi, phu người đã xuất kinh ba canh giờ.”

Hấn ngụ ý, hoàng thượng, người muốn truy chỉ sợ cũng đuổi không kịp.

Vừa nói như thế Thu Mặc, Quân Khanh Vũ đảo như là thanh tỉnh mấy phần, cắn răng, xoa tay, không ngừng đối tới đối lui, “Cảnh Nhất Bích đi nơi nào?”

“Bích công tử, hồi phủ để .”

“Khi nào?”

Hữu Danh trên lưng mồ hôi lạnh liên tục, “Hoàng thượng, ngay hai canh giờ tiền.”

Màu tím trông mắt, nguy hiểm nhú lại, “Tuyên hấn tiến cung.”

“Hiện tại?”

“Người dám ngày mai?” Quân Khanh Vũ thanh âm đột nhiên đề cao, “Trẫm để người nhìn không thấy ngày mai thái dương.”

Hữu Danh không dám làm bất luận cái gì dừng lại, cơ hồ là té ra gia vũ điện môn, trong lòng tức giận mắng, thế nào lần này, đi Giang Nam không phải là mình, mà là Tả Khuynh đầu.

Mới ra môn, liền thấy được Thu Mặc đi về phía bên này, sắc mặt tựa hồ cũng là cực kỳ không dễ nhìn.

“Thu Mặc, người tới đây nhi làm cái gì? Hoàng thượng đang ở nổi nóng đâu.”

Thu Mặc hừ một tiếng, cơ hồ là cắn răng nói, “Thực phi nương nương làm cho nô tỳ qua đây, nói là ở lưu ly cung chờ hoàng thượng cùng nhau dùng bữa tối.”

“Ai ước, cứu tinh.”

Hữu Danh tiến lên một phen kéo Thu Mặc, “Thu Mặc nha đầu, người tới thật là kịp thời.” Nói, vội đi tới cửa, nhỏ giọng bẩm báo nói, đem thực phi nương nương chờ hoàng thượng dùng bữa tối một chuyện tình, thêm mắm thêm muối nói một phen.

Hồi lâu sau, cửa mở ra , Quân Khanh Vũ đi ra, sắc mặt như trước hắc muốn rụng mực nước.

().

Nhìn thấy Thu Mặc, Quân Khanh Vũ trông mắt hơi nheo lại, sau đó nghiêm nghị đối Hữu Danh nói, “Còn không mau đi!”

Hữu Danh vốn tưởng rằng Tô Mi đến thỉnh Quân Khanh Vũ dùng bữa tối, kia cũng không cần xuất cung thỉnh Cảnh Nhất Bích .

“Hoàng thượng, ngài muốn cùng thực phi dùng bữa tối, này... Ty chúc thể nào thỉnh?”

“Đã nói, trẫm thỉnh hấn dùng bữa tối.”

Hữu Danh vội vàng chạy đi, nhìn Quân Khanh Vũ đi nhanh hướng lưu ly cung đi đến.

Chờ đến lưu ly cung, Quân Khanh Vũ phản thật không có trực tiếp đi nội điện, mà là đứng ở trung điện, đem A Cửu tắm điện chuyển vài vòng.

“Các người phu nhân đi?” Dò xét bên trong bày biện, Quân Khanh Vũ làm bộ dường như không có việc ấy hỏi.

“Ân.”

“Vậy các người phu nhân, mang cái gì?”

“Hoàng thượng chỉ là cái gì?”

Thu Mặc cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Y phục là Thu Mặc thu thập , Thu Mặc như thực chất trả lời.

Lại nghe đến Quân Khanh Vũ nhú mày, “Kia phối sức đâu? Tỷ như ngọc bội, còn có cái gì trâm cài tóc trong vòng ?”

“Phu nhân nói nàng không thích này đó son phấn dày đặc biểu diễn, đều cấp để một bên .”

Quân Khanh Vũ đỡ khắc hoa ghế tựa chỗ tựa lưng tay, lại là run lên, sắc mặt càng thêm khó coi . Son phấn ý vị? Dày đặc!

Hắn ban cho đồ của nàng, thế nhưng nhất kiện cũng không mang. Thế nhưng... Tựa hồ ra sắc phong lúc ngọc bội cùng trâm cài tóc, tựa hồ mình cũng không có tứ quá cái gì.

“Ân ân...” Quân Khanh Vũ hắng giọng một cái, lại đem gian phòng nhìn một vòng.

Rất khó tưởng tượng, nữ nhân này, lại không viết thơ vẽ tranh, cũng sẽ không dệt hồng, tính tình lại lãnh đạm, rốt cuộc là thế nào quá .

“Các người phu nhân, lúc đi, có hay không hỏi qua cái gì? Hoặc là... Đã thông báo cái gì?”

“Có.” Thu Mặc đáp, “Phu nhân nói, muốn nô tỳ chiếu cố tốt thực phi nương nương, không được có bất kỳ sơ xuất.”

“Ân, rất tốt.” Hắn gật gật đầu, “Còn gì nữa không?”

Thu Mặc nhíu mày, nghĩ nghĩ, “Phu nhân nói, phía trước kỹ bồn hoa sắp chết, làm cho nô tỳ đưa bọn họ ném xuống.”

“Ân, còn gì nữa không?”

“Phu nhân nói, nàng nửa tháng này không ở, làm cho bọn nô tỳ chỗ nào đều dừng đi, chiếu cố tốt lưu ly cung.”

“Còn gì nữa không?”

Thu Mặc khó xử nuốt nuốt nước miếng, A Cửu tính cách lãnh đạm như vậy, có thể phân phó mấy câu đã không sai .

“Phu nhân nói, nếu là bọn nô tỳ biểu hiện hảo, nàng thời gian dư dả, sẽ cho bọn nô tỳ mang lễ vật.”

Đẹp mày hơi vung lên, Quân Khanh Vũ hừ hừ, tiếp tục hỏi, “Có hay không nói cho người nào mang lễ vật?”

“Phu nhân chưa nói.” Cái gì lễ vật, đây còn không phải là lúc đi, kia Tô Mi đột nhiên tìm việc tình, nói Giang Nam thừa thãi một loại sa mỏng, muốn phu nhân vì nàng mang kỹ cuốn trở về.

“Kia phu nhân người còn phân phó cái gì sao?”

“Đã không có.”

“Đã không có? Người xác định?” Lãnh liếc nhìn Thu Mặc , Quân Khanh Vũ biểu tình tựa hồ viết, người nói không nên lời cái gì cũng phải cấp ta nói ra cái gì.

“Hoàng thượng, thật không có .”

Không có? !

Khẽ cắn môi, trang thờ ơ thân thủ đi lấy bên cạnh một chén trà, “Chẳng lẽ sẽ không có về trẫm ?” Nói, xốc lên chén trà.

“ ... ”

Thu Mặc sững sốt, không nói gì.

“Trà? Tại sao không có thủy?” Rõ ràng nhìn thấy có Tiểu Xuân Tử đưa trà đi lên, mở, dĩ nhiên là trống không!

Quân Khanh Vũ tức giận nhìn chằm chằm Thu Mặc, “Chuyện gì xảy ra?” Thế nhưng cho hắn một không chén trà!

Thu Mặc sợ đến quỳ trên mặt đất, không biết nói cái gì.

“Tiểu Xuân Tử, trà là người quả nhiên, người nói, vì sao không thủy, không trà?”

Đề nén tức giận, Quân Khanh Vũ hỏi.

“Hoàng thượng, Tiểu Xuân Tử không dám nói a.”

“Trẫm cho phép người nói.”

“Này...” Tiểu Xuân Tử len lén nhìn về phía Thu Mặc, chống lại Thu Mặc ánh mắt cảnh cáo, “Phu nhân nói, hoàng thượng có khiết phích, trong chúng ta điện trà hoàng thượng là sẽ không uống , lên cũng bạch thượng, lãng phí tốt nhất bích loa xuân. Nói sau này, hoàng thượng tới, trước cái chén không là được rồi.”

116. Chương 116

Khổ dùng điều sắc bàn để hình dung Quân Khanh Vũ lúc này biểu tình thích hợp nhất bất quá, nửa ngày, Quân Khanh Vũ mới hít sâu một hơi, theo vị trí đứng lên, gương mặt đỏ lại từ vừa trắng bệch biến thành hắc thanh.

Như vậy một cước, hấn đá vào Tiểu Xuân Tử bả vai, thanh âm có vẻ run rẩy, “Đây là người các phu nhân khi nào phân phó ? Sáng sớm hôm nay, trẫm không phải uống trà sao?”

Hấn có khiết phích, là!

Lộ chính mình thừa nhận, nhưng mà khi nào lại ghét bỏ quá ở đây.

“Kia... Chén kia...”

Tiểu Xuân Tử nhìn ra Quân Khanh Vũ là thật sinh khí, run run không dám nói lời nào.

Quân Khanh Vũ ngưng mày vừa nghĩ, đột nhiên nhớ lại lúc đó trên bàn là hai chén trà, hấn lúc thức dậy, kia trà để lại chỗ ấy .

“Cái kia trà, thật ra là nàng cùng Cảnh Nhất Bích ?”

Quân Khanh Vũ thanh âm trầm xuống, trong tay nắm tay nắm chặt, ngực lại buồn vừa tức.

Ở trong phòng dạo qua một vòng, lòng buồn bức càng lợi hại, hận không thể hiện tại đã đem kia cấp nữ nhân hung hăng thu thập một hồi.

Nàng... Nàng căn bản cũng không có ỉnh bố trà.

“Thu Mặc!”

Quân Khanh Vũ lạnh lùng nhìn chằm chằm Thu Mặc, “Nói cho trẫm, các người là bắt đầu từ khi nào cho trẫm thượng không chén trà?”

Nhìn tình huống này, Thu Mặc nào dám nói.

“Không nói phải không?”

Quân Khanh Vũ lạnh lùng cười, “Người có biết, hiện tại Giang Nam bên kia loạn rất, phu nhân người liền dẫn theo Tả Khuynh, có thể không bình yên trở về, vậy còn được nhìn trẫm!”

Thu Mặc cả kinh, tự nhiên cũng biết, chỉ mang theo Tả Khuynh xuất cung có bao nhiêu nguy hiểm. Mặc dù, A Cửu thân thủ không tệ, nhưng mà, ở Thu Mặc xem ra thủy chung là nữ tử, hơn nữa cũng biết, lúc đó liền suy nghĩ đến quá mức nguy hiểm, A Cửu mới không cho nàng hộ tống xuất cung.

“Hoàng thượng sẽ phái người đi bảo hộ phu nhân sao?”

“Kia nhìn người nói lời thật hay là giả nói? Nếu là cùng Mai Nhị không giống, các người đầu giữ lại cũng vô dụng.”

“Là... Nương nương sắc phong ngày thứ hai.”

Nói vừa ra, Tiểu Xuân Tử rõ ràng nghe thấy, Quân Khanh Vũ đảo hút một hơi khí lạnh, cả khuôn mặt, ngũ tạng tâm phân, kia chặt nắm thành quyền tay lơ dang lại là run lên kỷ run rẩy.

Ngày thứ hai? !

Ngày thứ hai sau, hấn đi mai ắc diện cũng không ít, có thể nói, toàn bộ hoàng cung, theo nàng vào cung tới nay, hấn đi tới đa địa phương chính là mai ắc diện.

Nữ nhân này, thế nhưng lần đầu tiên liền nhìn thấu hấn khiết phích, ngày thứ hai, liền quyết đoán cho hấn bầu trời chén trà.

Chính mình, lại bị nàng đùa bốn hai tháng.

“Mai Tư Noãn.” Quân Khanh Vũ nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng thì thầm, sau đó liếc mắt nhìn lưu ly cung, ánh mắt càng thêm băng lãnh nhìn chăm chăm Thu Mặc, “Chẳng lẽ nói, các người lưu ly cung còn thiếu lá trà, này bích loa xuân trị bao nhiêu tiền? Trăm còn so ra kém này trà, chẳng lẽ trăm tứ của các người đông tây không đủ?”

Thu Mặc không nói thêm gì nữa, kỳ thực, này lưu ly cung cũng bất quá là trống không hoàng cung, bên trong ở chính là Tô Mi.

Mà A Cửu theo bị sắc phong đến, Quân Khanh Vũ đích thực là không có sắc phong bất kỳ vật gì, .

Thu Mặc trầm mặc, tựa hồ làm cho Quân Khanh Vũ nhớ ra cái gì đó, trong lúc nhất thời, chính mình dường như lại đem mình đầu lười cần một miếng, chỉ cảm thấy bị thua đau.

Hấn kỳ thực thực sự không thưởng cho nàng cái gì...

Nghĩ đến đây, Quân Khanh Vũ ức chế ở muốn phát tính tình, trong lòng không hiểu khó chịu, ngẩng đầu nhìn tới Tô Mi trạm tới cửa, chính mỉm cười nhìn nàng.

“Hoàng thượng.”

Thấy đối phương thấy được chính mình, Tô Mi mỉm cười, coi như ba tháng hoa đào, xinh đẹp không gì sánh nổi.

Quân Khanh Vũ đi qua, “Thế nhưng chờ lâu?”

Tô Mi lắc đầu, vẻ mặt thỏa mãn tiểu ý, “Thần thiếp biết hoàng thượng muốn tới, đợi lát nữa cũng sẽ không lâu lắm.”

Nói, do Quân Khanh Vũ kéo hướng nội điện đi đến.

Tô Mi đi tới góc miệng, không khỏi quay đầu lại, nhìn về phía trung điện.

Cô gái kia đã đi rồi, hơn nữa, hoàng thượng tới thời gian, nàng liền biết.

Thế nhưng, thẳng đến đợi một ly trà công phu, lại là không nhìn tới Quân Khanh Vũ qua đây. Nhịn không được tiến lên nhìn tình huống, lại là phát hiện Quân Khanh Vũ sắc mặt khó coi ở trong phòng độ bước chân.

Tựa hồ là muốn phát giận, tựa hồ lại là ép buộc chính mình nhịn xuống.

Trên bàn bày đặt mười mấy tinh mỹ tiểu đĩa.

Bên trong thái thập phần tinh xảo, hơn nữa nhìn đứng lên thanh đạm, trung gian còn có mới mẻ cá trích canh.

Bị ngao được màu ngà canh mặt trên, vậy chút ít hành, thoát nhìn thập phần ngon miệng.

Nhưng mà, hấn lại là không có một điểm khẩu vị.

“Hoàng thượng, đây là thần thiếp tự mình làm.”

Tô Mi dùng chiếc đũa gấp một khối thủy tinh đậu hủ, đặt ở Quân Khanh Vũ đĩa lý, “Còn nhớ rõ, ngài trước đây yêu nhất ăn đậu hủ.”

“Hảo.”

Quân Khanh Vũ gật gật đầu, ánh mắt lại là rơi ở chính giữa cá trích canh thượng, tựa hồ có chút thất thần.

“Hoàng thượng muốn uống canh?” Tô Mi nhịn không được cười lên một tiếng, dùng tinh xảo bát thịnh hảo, đặt ở Quân Khanh Vũ trước mặt.

Quân Khanh Vũ tiếp được, lại là đột nhiên nhớ tới, trước đây không lâu, Hữu Danh nói, thực phi nương nương lại tới rồi, lần này dẫn theo tiên canh cá.

Hắn xem qua, cùng Tô Mi làm bất đồng, bên trong ra vài miếng gừng, không có bất kỳ gia vị, thậm chí hành cũng không có.

Nhưng mà, đột nhiên cảm thấy, chính mình lúc đó nên ném thử, kia tay của nữ nhân nghệ thuật cuộc thế nào.

“Hoàng thượng, là thần thiếp làm không hợp khẩu vị sao?” Phát hiện Quân Khanh Vũ không yên lòng, Tô Mi ủy khuất hỏi.

“Không có, vị đạo rất tốt.”

Quân Khanh Vũ vội vàng cười an ủi.

“Hoàng thượng một ngụm đều còn chưa có uống, làm sao biết hảo?”

Nghe nàng vừa nói như thế, Quân Khanh Vũ mới giật mình, sau đó một chút ảo não buông xuống bát.

Rốt cuộc là thế nào?

Rõ ràng cảm thấy nữ nhân kia phiền chán rất, đi hảo hải lòng.

Nhưng mà, vì sao trong đầu tất cả đều là nàng chán ghét bộ dáng!

“Trẫm hô Cảnh Nhất Bích cùng nhau qua đây dùng bữa tối. Vì thế, đang đợi hần.”

Hắn cười cười, đem cá trích canh buông, sau đó thân thủ bưng lên bên cạnh chén trà.

Tốt nhất bích loa xuân, hương khí bốn phía, dùng cũng là tốt nhất nước suối... , trung gian còn có một phiên bạc hà.

Đây là Tô Mi tự mình pha trà, Quân Khanh Vũ thực sự có chút khát nước nhấp một miếng, mảy lại lơ đãng cau.

Hắn mỗi lần tới nhìn Tô Mi, Tô Mi chung quy tri kỷ cho hần phao thượng tốt nhất trà, thậm chí biết hần yêu bạc hà, cũng sẽ ở bên trong thượng một mảnh.

Nhưng mà nữ nhân kia đâu...

Thế nhưng cho hần cái chén không, cái chén không!

Quá ghê tởm.

Nghĩ tới đây, không khỏi cắn cắn môi, sau đó hung hăng buông cái chén. Chờ nữ nhân kia trở về, hần cần phải buộc nàng pha trà không thể!

Phao không ra hần muốn vị đạo, liền hung hăng dẫn vật tử nàng!

Dẫn vật nàng, làm cho nàng cầu xin tha thứ, không bao giờ nữa ngỗ nghịch hần.

Nhỏ trên người nàng thứ, làm cho nàng an an phận phận cầu xin tha thứ. Tượng... Tượng đêm hôm đó như nhau.

Cái kia buổi tối, trong bóng tối nàng, thanh âm có thường ngày không có trầm nhẹ quyến rũ, kia hô tên hần lúc, thanh âm như là bị nhu nát như nhau, làm cho lòng người không động đây có thể chính mình.

Nguyên bản phần nộ mặt, bởi vì ‘Miên man bất định’ mà chậm rãi lộ ra mỉm cười.

=====

“Hoàng thượng, ngài hôm nay là thế nào? Một hồi như là ai lại đắc tội người, một hồi hoặc như là nhặt được bảo bối như nhau.”

“Khụ...”

Quân Khanh Vũ vội hắng giọng một cái, nhìn về phía cửa, vừa vặn nhìn thấy Cảnh Nhất Bích theo ngoài cửa hướng ở đây tới rồi.

“Thần, tham gia hoàng thượng.”

Cảnh Nhất Bích hơi hành lễ.

Quân Khanh Vũ không nói gì, ánh mắt thì lại là ở chống lại trên người qua lại xem kỹ một tao.

Lục quốc xưng Cảnh Nhất Bích phong tư trác việt, có thể so với đệ nhất thiên hạ. Thậm chí có người ta nói, ngay cả đệ nhất mỹ nhân Tô Mi đứng ở Cảnh Nhất Bích trước mặt, cũng sẽ buồn bã thất sắc.

Có chừng một cái bích lục cây trâm vén khởi tóc đen, theo sau tai buông, làm cho người ta có vẻ sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái. Hiện tại để đô rất lưu hành loại này búi tóc, nghe nói, cũng là bởi vì Cảnh Nhất Bích mà lưu hành.

Sạch sẽ nhu hòa trấn hạ, một đôi lục sắc tròn mắt, như nước hồ bàn trong suốt sáng sủa, phẳng tựa có thể chiếu vào người trong lòng.

Màu trắng y sam, làm cho hần thân tâm thon dài, mà quanh thân kia phân nhu hòa cùng thuần nhiên, làm cho hần như xuất trần hoa sen.

Dung mạo của hần hòa khí chất, theo có chút thời gian, đích thực là còn hơn Tô Mi, huống chi, còn có một song người người lấy làm kỳ lam sắc mắt.

Hừ... Quân Khanh Vũ cau mũi.

“Cảnh Nhất Bích, người nói, đẹp mắt màu tím coi được, vẫn là lam sắc coi được?”

Quân Khanh Vũ ngón tay vừa nhấc, chỉ vào Tô Mi trên bàn trang điểm bên cạnh hai cái bình. Một cái là Tây Vực tiến cống tử bình thủy tinh, một cái là tinh tài đức xuất phẩm màu lam bình hoa.

Cảnh Nhất Bích sững sốt, mới biết nói, Hữu Danh vội vã tới rồi quý phủ, nói hoàng thượng tâm tình không tốt, cần phải muốn hần đi vào lưu ly cung dùng bữa tối.

Nhưng không nghĩ, kia Quân Khanh Vũ nhìn miệng, dĩ nhiên là vấn đề này.

“Màu tím.”

Quân Khanh Vũ mặt nhất thời vung lên một mặt đường hoàng tươi cười, “Trẫm cũng cảm thấy như thế.”

Nữ nhân kia nói, hoàng thượng, ánh mắt của ngươi là màu tím.

Nghĩ như vậy đến, tâm tình cũng đích xác đã khá nhiều, liền làm cho Cảnh Nhất Bích cùng ngồi xuống, ba người cộng bàn.

Tô Mi ánh mắt nhàn nhạt theo Cảnh Nhất Bích trên mặt xẹt qua, phát hiện ánh mắt của đối phương bình thản vô ba, sau đó tự mình vì hoàng thượng chia thức ăn.

“Đây là thực phi nương nương tự mình làm thái.”

“Thần thiếp tay nghề không tốt, kính xin Bích công tử không nên bị chê cười mới là.”

Cảnh Nhất Bích cầm chiếc đĩa tay khẽ run lên, nhẹ giọng nói, “Có thể ăn thượng nương nương làm thái, là thần vinh hạnh mới là.”

Tô Mi tiếp tục vì Quân Khanh Vũ chia thức ăn, bên môi có một ti như có như không tiếu ý.

“Ngươi trên lưng đây là cái gì?” Quân Khanh Vũ chú ý tới, Cảnh Nhất Bích bên hông một tiểu phối sức, không phải ngọc bích, chỉ là một đáng yêu lắc đầu búp bê oa oa, thập phần tức cười.

“Này...”

Cảnh Nhất Bích cười cười, cầm lên, “Này là một vị bằng hữu tặng lễ vật.”

“Nhưng thật ra rất độc đáo lễ vật.”

“Thần cũng cảm thấy thập phần thú vị độc đáo.” Nói, Cảnh Nhất Bích nhin không được, vén vén kia oa oa đầu, vật nhỏ liền hoảng được lợi hại hơn.

Trông Cảnh Nhất Bích cười đến vui vẻ như vậy, Quân Khanh Vũ căn chiếc đũa, sắc mặt tựa hồ lại không tốt .

Hắn thế nào không ai tặng quà?

Nữ nhân kia nói sẽ mang lễ vật trở về, hẳn là có hẳn một phần đi? Hẳn là hoàng đế, nàng dám không cho hẳn mang lễ vật!

=====

Tô Mi ánh mắt cũng rơi vào kia oa oa trên người, cười nói, “Loại này oa oa, tựa hồ ở đế cũng rất nhiều địa phương cũng có, thần thiếp trước đây liền xem qua. Đến cũng không có cái gì mới lạ .”

Cảnh Nhất Bích tươi cười chậm rãi ngưng chú, sau đó ngẩng đầu, nhìn về phía Tô Mi.

().

Kia một cái chớp mắt, Tô Mi yết hầu căng thẳng, đây là hắn lần đầu tiên dám trực tiếp chính mình.

“Nương nương nói là, oa nhi này oa đế do tùy ý có thể thấy được. Nhưng mà lễ nhẹ tình nặng, Cảnh Nhất Bích đem nó mang trên người, là cảm thấy bằng hữu kia một phần thật tình đáng quý.”

Tô Mi sắc mặt trắng nhợt, trong lòng thậm không phải tư vị.

“Nương nương, cây thơm tô làm xong.”

Thu Mặc ở cửa khẽ nói, vừa Cảnh Nhất Bích lời nói kia, nàng vừa vặn nghe lọt vào trong tai.

“Bưng qua đây đi.”

Tô Mi trên mặt khôi phục tươi cười, sau đó nhìn thấy Thu Mặc đi ra ngoài, liền đối với Quân Khanh Vũ nói, “Hoàng thượng, Thu Mặc thật đúng là một cẩn thận săn sóc nha đầu, thần thiếp nhìn thấy nàng, liền nhất kiến như cố. Chờ phu nhân trở về, thần thiếp làm cho nàng bỏ những thứ yêu thích, đem Thu Mặc đặt ở thần thiếp bên người, cũng bởi ta nói rồi nói?”

“Thực phi nếu là cảm thấy buồn, ngày mai trầm cho người phối hai tin được nha hoàn.”

Uống một ngụm trà, Quân Khanh Vũ cũng không có ăn kia cây thơm tô.

Đêm nay hắn thái, hắn bắt quá đều là thường một chút, tựa hồ khẩu vị không tốt.

Tô Mi là hiểu được sát ngôn quan sắc người, lại là không ngờ, luôn luôn sủng ái nàng Quân Khanh Vũ, thế nhưng vào lúc này, một ngụm cự tuyệt yêu cầu của nàng.

Này, tựa hồ còn phải lần đầu tiên.

“Thần thiếp vừa thất lễ.”

Nàng cúi đầu, thanh âm mềm nhu.

“Trẫm biết người thích Thu Mặc. Thế nhưng, nàng là Vinh Hoa phu nhân người, hơn nữa còn là nàng vào cung lúc thiếp thân nha hoàn.”

Nhìn thấu nàng mắt hững, Quân Khanh Vũ mềm giọng dỗ đến.

“Như vậy ?” Tô Mi kinh ngạc kinh, nói, “Thần thiếp không biết Thu Mặc là phu nhân nha hoàn, chỉ cho là trong cung nguyên có người. Thật đúng là thần thiếp sơ sót.”

“Người không biết vô tội, nàng cũng sẽ không trách người .”

Dùng qua bữa tối, Quân Khanh Vũ thì cùng Cảnh Nhất Bích hàn huyên một ít biên cảnh sự tình.

“Nghe nói Giang Nam năm nay là trăm năm một gặp trời đông giá rét?”

“Đúng vậy, cây nông nghiệp nhiều đều bị đông chết. Tiếp tục như vậy khó tránh khỏi sẽ phát sinh băng tai, thần có chút lo lắng, cùng khổ bách tính ai bắt quá đi.”

“Người xin cứu tư trẫm đã chuẩn , đến lúc đó người tự mình an bài đem qua mùa đông vật chất đưa đến bách tính trong tay.”

“Thần định có thể làm được.” Cảnh Nhất Bích dừng một chút, sau đó nói, “Hoàng thượng, phu nhân buổi chiều liền xuất phát, hiện tại đã ly khai kinh thành, thế nhưng... Hoàng thượng, thần lo lắng, thập nhị vương gia tựa hồ là đã nhận ra cái gì. Cư thám tử nói, hai ngày này, bọn họ Giang Nam phân hiệu, có một chút động tĩnh.”

Quân Khanh Vũ con người sắc trầm xuống, ngón tay, ở chén trà bên cạnh bơi một vòng, nói, “Ân, trẫm trong lòng hiểu rõ , người đi xuống đi.”

Cảnh Nhất Bích vốn là muốn cho Quân Khanh Vũ nhiều phái những người này tiếp viện, nhưng lúc này, nhìn Quân Khanh Vũ thần tình, hẳn căn bản là không muốn động tác.

Nếu như mình, lại nói ra, nói không chừng lại chọc giận hắn.

Thở dài một hơi, Cảnh Nhất Bích xoay người vội vàng ra lưu ly cung.

Nhìn hắn vừa đi, Quân Khanh Vũ cũng đứng dậy ly khai.

“Hoàng thượng...”

Tô Mi lúc này thay đổi một bộ y phục đi ra, màu tím nhạt sa mỏng khỏa ngực, vóc người linh lung có hứng thú, làn da như tuyết, một đôi mím cười mắt, mơ màng mà hoặc người.

“Ngài, đêm nay không ở chỗ này nghỉ ngơi sao?”

Tô Mi đi lên, nhẹ nhàng kéo Quân Khanh Vũ tay.

“Trẫm đêm nay có việc, hơn nữa... Người thân thể cần điều dưỡng, rất nghỉ ngơi.” Quân Khanh Vũ đang cầm mặt của nàng, dùng hàm dưới nhẹ nhàng huých bính nàng mi tâm, sau đó xoay người ly khai.

Tô Mi giơ tay lên vuốt ve bị hắn hàm dưới cọ quá địa phương, tay chậm rãi trượt hướng nơi cổ.

Ở vị trí này, nàng rõ ràng thấy được di lưu ở A Cửu trên cổ cái kia dấu răng, rõ ràng, mà ái muội.

Ngón tay dùng sức cầm lấy y phục, Tô Mi đáy mắt xẹt qua một tia lãnh lệ.

Quân Khanh Vũ vội vàng đi ra nội điện, nhìn thấy Hữu Danh hoang mang chào đón.

“Người xác định Tả Khuynh không có mang nhiều người đi?”

“Ai?” Hữu Danh mặt vừa kéo, hắn lại đoán không được Quân Khanh Vũ nói cái gì .

“Người bây giờ dẫn người đi tìm Hữu Danh, mau nhanh!”

“Chắc!” Cái này nghe hiểu ! Hữu Danh đại hỉ, vội vàng xoay người rời đi, nhưng lại bị Quân Khanh Vũ hô trở về, “Đem một tha người đi mang đi. Còn có...”

Quân Khanh Vũ trầm mặc một chút, “Người đừng làm cho Tả Khuynh phát hiện người sao các.”

Hữu Danh hóa đá ở tại chỗ, đây là cái gì nhiệm vụ? Một tha? Một tha là Quân Khanh Vũ bốn năm trước liền bắt đầu âm thầm huấn luyện sát thủ, hơn nữa tổng cộng có cửu tha, trong đó, một tha, hai tha nhiệm vụ chủ yếu là bảo vệ hoàng thượng an toàn. Hiện tại, lại muốn bỏ chạy một tha, hơn nữa...

Đi tìm Tả Khuynh, lại không cho Tả Khuynh phát hiện?

Hữu Danh hoang mang chạy ra lưu ly cung, trong lòng khó hiểu, là tuổi còn trẻ hoàng đế nói chuyện càng phát ra cao thâm , còn là mình, già rồi, liền được cùng Tả Khuynh như nhau mờ đầu ?

Quân Khanh Vũ đi vào trung điện thời gian, chính thấy Thu Mặc mang theo mấy nha đầu ở thêu đông tây.

“Hoàng thượng...”

Đám người đều cho là hắn ở bên trong điện, nhìn hắn tới, đều hoang mang quỳ xuống.

“Ân, ”

Hắn gật gật đầu, đường kính đi tới bên trong, sau đó tựa vào trên ghế.

Thu Mặc đẩy Tiểu Xuân Tử, Tiểu Xuân Tử vội nơm nớp lo sợ tiến lên, “Hoàng thượng, ngài có cái gì phân phó sao?”

“Các người đều đi xuống đi, trẫm muốn ở chỗ này nhìn một chút thư.” Nói, ngáp một cái, ý bảo những người này lui ra.

Tiểu Xuân Tử ha ha gật đầu, theo một đám người liền đi ra ngoài. Tới cửa, Tiểu Xuân Tử thực sự nhin không được, hỏi Thu Mặc, “Thu nha đầu, chúng ta trung điện, chỗ nào tới thư?”

Thu Mặc lắc lắc đầu, “Vẫn là chờ một chút đi, nhìn nhìn hoàng thượng còn có cái gì phân phó.”

Nhưng mà, cái gì phân phó cũng không có. Ngày hôm sau, Tiểu Xuân Tử đi vào thời gian, nhưng thật ra nhìn thấy hoàng thượng nằm ở Vinh Hoa phu nhân trên giường, ôm chăn đang ngủ say.

Tựa hồ không giống như là đọc sách nhìn mệt mỏi, mê đầu liền ngủ bộ dáng.

Bởi vì hoàng thượng bản thân y phục, cởi, còn thật chỉnh tề đặt ở bên cạnh tiểu ngân tử thượng.

Hữu Danh không bên người, đó là có mặt khác thiếp thân cung nhân, đậu đỏ tử đến hầu hạ.

Ngày đầu tiên, đậu đỏ tử liền phát hiện, hoàng thượng không thích hợp nhi, thậm chí còn đại thần trong triều cũng phát hiện hoàng thượng không thích hợp nhi.

Thường ngày tiên ít lâm triều hoàng thượng, lần đầu tiên hô đậu đỏ tử giục đại thần nộp lên tấu chương, thái độ khác thường tích cực. Tựa hồ, đối Giang Nam tấu chương đặc biệt quan tâm.

Sau đó liền không ngừng hỏi, đậu đỏ tử, nhìn nhìn giờ gì?

Đậu đỏ tử báo thời gian, liền nghe thấy hoàng thượng thở dài, thế nào còn chưa có trời tối? Thế là, mắt liền nhìn chăm chăm vào đồng hồ cát, kia ánh mắt sắc bén, tựa hồ xác nhận muốn đồng hồ cát nhiều nhìn ra mấy động đến!

Chờ thấy thực sự buồn chán, hoàng đế bệ hạ liền ngoắc ngoắc ngón tay, “Qua đây, người xem trẫm mắt là màu gì?”

Đậu đỏ tử da mặt run lên, giả vờ đầu óc mới chung nhau mấy về hình dung mắt cùng ánh mắt ca ngời từ.

“Không nhãn lực.” Quân Khanh Vũ cầm trong tay gương đồng ném cho đậu đỏ tử, tỏ vẻ tâm tình không phải rất tốt, muốn vẽ tranh.

Ngày kế, đậu đỏ tử nhìn thấy án trên bàn thực sự hơn một bức họa.

Họa chính là một nam tử chống nạnh ngồi ở vị trí, một nữ tử đang cầm một ly trà, kính cẩn đứng ở hần trước người.

Nữ tử thấy không rõ dung mạo là ai, nam tử cũng nhìn không ra là ai, chỉ là, nam tử mắt là màu tím , hơn nữa...

Đậu đỏ tử da mặt run lên, trong bức họa kia nam tử, cười thật là tốt hèn - tỏa a!

117. Chương 117

Đậu đỏ tử không dám khinh thường, vẫn là đem kia trương họa hảo hảo cấp phiếu lên.

Này dù sao cũng là hoàng thượng tự tay viết, quả thực là một khoản vạn kim, ai quản lão nhân gia ông ta họa chính là hèn mọn nam gì gì đó, coi như là tức khắc trừ, vậy cũng phải phiếu thượng.

Còn phải làm cho sử lại ghi nhớ một khoản.

Đều nói hiện nay, bên người hoàng thượng người tâm phúc nhi là Tả Khuynh cùng Hữu Danh, hai người tùy thân hầu hạ hoàng thượng, cũng không biết tiện sát bao nhiêu người.

Khổ nhưng mà, đậu đỏ tử phát hiện, sai rồi, trở lên chỉ do lời đồn.

Hầu hạ hoàng thượng cũng không là một môn chuyện tốt, nếu là đoán không cho phép hoàng thượng tâm lý, kia càng muốn chết sự tình.

Cũng tỷ như, bán nguyệt hậu thái hậu sinh nhật, hoàng thượng tựa hồ đặc biệt để bụng, đối gần đây các quốc gia tiến cống gì đó đô hội nhất nhất xem qua.

Lộ nhất là đối, kỷ quốc hiện nay sản xuất tơ lụa, cùng vật liệu may mặc.

Cũng tỷ như, lúc này, hoàng thượng miễn cưỡng nghiêng dựa vào vị trí, một tay chống má, một tay chỉ phía trước khuê phòng tân tống vào vài món y sam.

“Đậu đỏ tử, người nói kia kiện coi được?”

“Hoàng thượng long phượng chi tư, do như thiên thần, này đó y phục mặc thượng, đều tốt nhìn.”

“Vô tri!”

Quân Khanh Vũ hừ một tiếng, đốt món đó màu trắng, nói, “Cầm quần áo đưa đến lưu ly cung, nhớ kỹ, là Vinh Hoa phụ nhân chỗ ấy.”

Đậu đỏ tử ngây ra một lúc, vội ôm y phục liền ra, lại nghe đến Quân Khanh Vũ lại nói, “Chờ một chút, đem này vài cuốn sách cũng cầm lấy đi.”

Đậu đỏ tử vội lên tiếng trả lời, khiêng thư, rất nhanh chạy.

Thu Mặc cùng Tiểu Xuân Tử đang ở sửa chữa trong viện cỏ dại, rất xa liền nhìn thấy đậu đỏ tử ôm đông tây, đầu đầy mồ hôi hướng bên này chạy, phía sau hẳn, còn theo mấy thái giám, trong tay ôm một xấp gì đó.

“Đậu đỏ tử, người tại sao lại tới?”

Tiểu xuân ở vội đi tới, nghi hoặc nhìn vài thứ kia.

“Này...” Đậu đỏ tử lau mồ hôi, thấp giọng nói, “Này... Ta nào biết a, hoàng thượng làm cho ta tống tới được.”

Thu Mặc nhíu mày, vẫn là làm cho đậu đỏ tử đem đông tây bỏ vào.

Mấy thứ này cũng không giống như là thưởng cho cấp phụ nhân, bởi vì, đưa tới y phục, kia có khiêu, cùng kiểu dáng, rõ ràng hoàng thượng của mình.

Phụ nhân cũng không đọc sách, kia trong phòng, liền hai ngày này, còn sinh sôi hơn một sách nhỏ giá.

Như vậy chớp mắt một cái, tựa hồ trong phòng thay đổi vị đạo.

Tựa hồ ngày ấy nói trà sự tình, đắc tội hoàng thượng, ngày thứ hai, đậu đỏ tử liền đưa đến kỷ lon tốt nhất bích loa xuân, đặt ở gian phòng chỗ dễ thấy nhất.

Hoàng thượng ban ngày đến là không có đến, buổi tối đều sẽ tới cùng thực phi nương nương, lúc đi đều đã khuya, cơ hồ mau nửa đêm.

Thế là, hoàng thượng cảm thấy phải về gia vũ cung, thật là hơi mệt chút, liền ôm chăn, lại ngủ ở trung điện.

Ngày thứ ba, này trung điện liền lặng yên hơn vài món hoàng thượng tắm rửa y phục.

Thuận tiện đâu?

Hoàng thượng tựa hồ nghỉ ngơi, luôn luôn cảm thấy, gian phòng kia bố cục quá mức đơn giản cùng lạnh lạnh, trong lòng có điểm không thoải mái.

Thế là, trong phòng này bố cục lại là đối đối.

Thu Mặc rất lo lắng, A Cửu cá tính lạnh lạnh, phàm là đều thích đơn giản, hơn nữa trong phòng bố cục là chính năng thiết kế. Hơn nữa, A Cửu phi thường không thích người đơn giản lộn xộn năng phóng đồ tốt.

Thu Mặc thở dài một hơi, phỏng chừng, A Cửu trở về, nhìn thấy bài biện trong phòng, nhất định cho là mình đi nhầm địa phương.

Có người nói, phương tâm tịch mạch nam nhân, là tức khắc luồng cuống sói.

Đậu đỗ tử không hiểu được cái gì gọi là phương tâm tịch mạch, chỉ là cảm thấy, hoàng thượng ở Hữu Danh ly khai ngày thứ ba, tình tự càng phát ra luồng cuống.

————— ngẫu gọi phương tâm tịch mạch —————

Tỷ như, sửa chữa tấu chương tới phân nửa, đột nhiên ngẩng đầu, giận dữ hỏi nói, vì sao còn không trời tối. Đậu đỗ tử nội tâm khóc, hoàng thượng, hôm nay đêm lượng cũng không là đậu đỗ tử chường quân.

Tỷ như, đột nhiên đứng dậy hướng lưu ly cung phương hướng đi đến, sau đó đi tới phân nửa, lại chiết trở về, đi hướng mai ẩn điện phương hướng.

Lại tỷ như, ngày thứ tư, đem Bích công tử lưu tại gia vũ cung, cố nài cầu hai người đánh cờ cuộc.

Đậu đỗ tử, trầm tư suy nghĩ, xem không hiểu hai người hạ cái gì quân cờ.

Tựa hồ cũng không phải cờ vây...

Cuối cùng trong lúc vô ý nghe thấy Bích công tử nói, kia gọi cờ năm quân, nghe nói là phu nhân phát minh.

“Cảnh Nhất Bích, trầm cảm thấy người màu da vô cùng tốt, không nên mặc màu nhạt y phục. Người yêu cận Bích sắc, ta cảm thấy kia màu xanh đậm không sai, xanh biếc xanh biếc, này mùa đông, thoát nhìn, vui mừng.”

Đem bạch cờ phóng ở trong tay, hoàng đế bệ hạ thờ ơ nói.

Cảnh Nhất Bích khoe miệng vừa kéo, nói, “Hoàng thượng, kia xanh biếc xanh biếc ‘Màu xanh đậm’ kỳ thực, không thích khánh.”

“Kia, hồng sắc vui mừng.”

“Hoàng thượng, thần không thích hồng sắc.”

Cảnh Nhất Bích tựa hồ có chút không thể nhận được nữa, néo néo quân cờ, nhẹ giọng nói.

“Không thích?”

Quân Khanh Vũ nhú mày cười, “Không thích chẳng lẽ sẽ không xuyên? Ngày khác người đại hôn, chẳng lẽ, cũng xuyên này xiêm y? Không duyên có không có gì lạ, người khác còn tưởng rằng đưa ma đâu.” Nói, hơi một hồi, làm một bình tĩnh đại ngộ biểu tình, “Nói ở đây, còn nhắc nhở trầm. Một Bích người cũng không nhỏ, trầm được cho người tứ hôn.”

Đậu đỗ tử chính bưng trà tiến vào, nghe vừa nói như thế, cấp dọa liền lui lại mấy bước.

Này hoàng thượng, hôm nay không dẫn vật hấn, sửa dẫn vật Bích công tử.

Gia vũ trong điện, đã phiêu lên bốn phó họa.

Họa bên trong, đều có một cười đến cực kỳ hèn mọn nam tử, còn có một nhìn như vô tội vừa đáng thương nữ tử.

(hai)

Ngày ngày thứ tư buổi chiều, đậu đỗ tử vì Cảnh Nhất Bích cầu khẩn đồng thời, Hữu Danh đuổi trở về.

Một tha người đã đuổi kịp lên A Cửu bọn họ, sau đó ở Hữu Danh an bài hạ, một đường theo Cùng âm thâm bảo vệ A Cửu cùng Tả Khuynh.

Hơn nữa, như Cảnh Nhất Bích sở liệu, thập nhị vương gia tựa hồ thực sự đã có sở hoài nghi, ven đường trên quan đạo, cơ hồ cũng có thể nhìn thấy hắc cửa hàng người, mật thiết lui tới.

Bất quá, chiếu tình huống đến xem, hiện nay bọn họ hẳn là còn không xác định, A Cửu bọn họ mang theo thi thể, có thể cũng không biết, rốt cuộc Quân Khanh Vũ bên này có gì động tác.

Bởi vậy, chỉ là xuất phát từ thăm dò giai đoạn.

Hơn nữa, A Cửu bên kia che giấu cực kỳ hảo, lại một tha hai tha phối hợp hạ, ngày thứ ba, liền triệt để bỏ rơi âm thâm khả năng theo người.

Cuối cùng là vì lo lắng Quân Khanh Vũ an nguy, Hữu Danh đuổi trở về, đồng thời, theo Cảnh Nhất Bích chỗ ấy mang đến một người tin tức.

Có một phê vật chất chính lạng yên kinh qua đường thủy, trần trọc vận hướng biên vực.

Quân Khanh Vũ chấp tay đứng ở án trước bàn, khóe môi có một ti cười nhạt, “Hảo, đem còn lại thất tha người toàn bộ điều đi ra.”

Này giá lạnh, tựa hồ uẩn dực này một hồi lớn hơn nữa gió bão.

Giang Nam băng tai càng phát ra nghiêm trọng, ngày thứ tư, Quân Khanh Vũ không thể không an bài, làm cho Cảnh Nhất Bích bí mật tự mình đi một chuyến Giang Nam, đem cứu tế vật chất đưa đi.

Hơn nữa, mật thám đưa tới nhiều hơn về Mạc gia tin tức.

Trong lúc nhất thời, Quân Khanh Vũ đã khó có được rút ra thời gian vẽ tranh, càng là không có thời gian đi vào lưu ly cung.

Thu Mặc vẫn là mỗi ngày đều đến, nói thực phi nương nương chờ hoàng thượng dùng bữa tối, cuối cùng còn đều là làm cho Hữu Danh tự mình đi một chuyến.

Đêm nay, Hữu Danh theo lưu ly cung mang theo Tô Mi tự mình ngao canh, trở lại gia vũ điện thời gian, nhìn thấy Quân Khanh Vũ một tay má bang, một tay cầm bút lông, thẳng lẳng lẳng nhìn trước người đồng hồ cát.

Trở về ngày đó, Hữu Danh liền phát hiện, kia án trên bàn thế nhưng phóng mười lăm đồng hồ cát. , này đồng hồ cát so với bình thường lớn rất nhiều, phía sau mới từ đậu đỏ tử chỗ ấy biết được, một đồng hồ cát lậu hoàn thời gian vừa lúc là cả ngày.

Lúc này, sáu đồng hồ cát đã không , thứ bảy đồng hồ cát, cát mịn đã lọt hai phần ba.

Mà lúc này, Quân Khanh Vũ chính nhìn thứ bảy đồng hồ cát xuất thần, nửa ngày, rất là mệt mỏi rồi dùng bút gõ đồng hồ cát đỉnh.

Tựa hồ như vậy, kia hạt cát sẽ lưu được nhanh hơn.

“Hoàng thượng, thời gian đã khuya, nghỉ ngơi đi.”

“Không muốn ngủ.” Quân Khanh Vũ lại dùng lực gõ đồng hồ cát, tâm tình đột nhiên không hiểu bất an cùng bức bối, sau đó đem bút dùng sức ném xuống đất.

“Hoàng thượng, làm sao vậy?”

Quân Khanh Vũ ở trong phòng đi một vòng, lại khom lưng nhìn chăm chăm đồng hồ cát, “Tả Khuynh bọn họ, sáng mai hẳn là sắp đến thôi.”

Nghe đậu đỏ tỉ mỉ nói tỉ mỉ hoàng thượng mấy ngày nay đột nhiên luống cuống, lại nhìn một chút kia lưu ly trong cung điện cơ hồ sẽ bị Quân Khanh Vũ ‘Chiếm núi làm vua’ tình cảnh, Hữu Danh giật mình hiểu một việc.

Phương tâm tịch mịch nam nhân, mỗi người đều là luống cuống sói.

Mà hoàng thượng là, phương tâm tịch mịch .

“Phu nhân bọn họ, hẳn là ngày mai sẽ tới.”

“Ai hỏi nàng? !” Quân Khanh Vũ không vui trừng Hữu Danh liếc mắt một cái, sau đó tiếp tục nhìn chăm chăm đồng hồ cát, hừ nói, “Trẫm chỉ là lo lắng, kia tự cho là đúng người, không thể đúng hạn hoàn thành nhiệm vụ! Đến lúc đó, trẫm cũng sẽ không thủ hạ lưu tình.”

“Là.” Hữu Danh cười hòa cùng nói, “Kia hoàng thượng ngài nghỉ ngơi đi.”

“Trẫm nhìn nhìn lại sổ con!”

Quân Khanh Vũ hít sâu một hơi, ngồi trở lại vị trí, mở ra tân tấu chương.

Hữu Danh yên lặng đứng ở một bên, nhìn Quân Khanh Vũ nghiêm túc bộ dáng không khỏi yêu thương. Kỳ thực, đêm nay nhiều lần nhìn Quân Khanh Vũ mệt mỏi ngáp lên, nhưng mà, lại như là cất giấu tâm sự như nhau, thế nào cũng không đi ngủ.

Thỉnh thoảng biểu tình có vẻ thập phần bức bối, cùng bất an.

“Ba!”

Trong phòng đột nhiên phát ra một tiếng giòn vang, Hữu Danh bước lên phía trước vừa nhìn, Quân Khanh Vũ bút trong tay chẳng biết tại sao thế nhưng theo trong tay hắn chảy xuống, rơi trên mặt đất.

Mà hắn lại là ngưng mảy nhìn chăm chăm kia mau lưu hoàn đồng hồ cát, tựa hồ căn bản không có chú ý tới trong tay rơi xuống đất.

Trông hắn thần tình quái dị, Hữu Danh vừa muốn hỏi, lại thấy Quân Khanh Vũ đột nhiên ngẩng đầu, “Hữu Danh, người xác định, Mai Nhị bọn họ đem Quân Phỉ Tranh người bỏ rơi?”

Hữu Danh sửng sốt, lại là không ngờ Quân Khanh Vũ đột nhiên hỏi này, “Một tha, hai tha mọi người ở, sẽ không ra sai lầm. Hơn nữa, lúc này, bọn họ hẳn là đã đến Tô Châu .”

Quân Khanh Vũ con người sắc trầm xuống, ném ra tấu chương, đứng dậy liền đi ra ngoài.

“Hoàng thượng, ngài là muốn đi đâu nhi?”

“Tô Châu!” Hắn cảm giác, đã xảy ra chuyện.

Không biết là nguyên nhân gì, luôn luôn cảm thấy, đã xảy ra chuyện. Nếu không, vì sao đêm nay có một loại trước nay chưa có bất an định, thì có điểm tượng mười hai năm trước đêm đó như nhau, mặc dù không có như vậy cường liệt, nhưng mà, những năm gần đây, ít có cảm giác như thế.

Hữu Danh vội đem Quân Khanh Vũ kéo.

Lúc này, Cảnh Nhất Bích không ở để đô, biên vực chính loạn, Mạc gia cùng Quân Khanh Vũ sẽ xé rách mặt, nếu lúc này, hắn không ở để đô, ngày đó hạ tất nhiên đại loạn.

Dọc theo đường đi, khí trời cũng không có bởi vì hướng nam, mà trở nên ẩm áp, trái lại càng thêm lạnh lẽo.

A Cửu thường thường đánh hắt xì, Tả Khuynh có chút lo lắng đề nghị cần muốn nhìn đại phu.

A Cửu lắc đầu cự tuyệt, nói, nghe nói chỉ đánh hai cái hắt xì, không phải cảm nhiễm phong hàn, là bởi vì có người ở sau lưng mắng chửi người.

Phỏng chừng mắng chửi người , chính là Quân Khanh Vũ thôi.

Khách sạn có vẻ cực kỳ quanh quẽ, trong phòng lò lửa ba ba tác vang, A Cửu bưng chén lên uống vài hớp nước nóng, cúi đầu nhìn thấy lòng bàn tay, phát hiện bởi vì cưỡi ngựa, lòng bàn tay vết thương lại bị vỡ.

“Phu nhân, đây là dược.”

Tả Khuynh đem một cái lục sắc cái bình đưa cho A Cửu.

A Cửu liếc mắt một cái nhận ra kia cái bình, lần trước tay bị thương lúc, Quân Khanh Vũ lấy ra bình thuốc tử chính là cái này.

“Không cần.”

Nàng thần nhiên nói, tựa đầu xoay ở một bên.

“Hoàng thượng nói, này đồ thượng, không cần ba ngày, vết sẹo sẽ gặp bóc ra.”

Kỳ thực, ngày đó theo lưu ly cung trở về, Hữu Danh đã đem cái bình này đưa cho hắn, mặc dù không nói gì, nhưng mà, như thế quý báu được, nếu như không có hoàng thượng đồng ý, bọn họ nào dám động.

Chỉ là, dọc theo đường đi lại là không có cơ hội cấp A Cửu.

Tả Khuynh đem được đặt ở A Cửu trước người trên bàn, sau đó xoay người canh giữ ở cửa.

Chớp động ánh lửa, chiếu kia chỉ xanh biếc sắc cái bình, làm cho A Cửu hơi tê rần.

Nghĩ đến không phải từng nay hắn cúi đầu vì mình băng bó vết thương tình cảnh, mà là, hắn và Tô Mi cùng một chỗ tình cảnh.

Đem cái bình cầm trong tay, coi như trên người tất cả thương đều nhất tịnh đau đớn.

Trong mắt buồn bã chỉ chớp lát, nàng nhẹ nhàng ném đi, kia cái bình liền rơi vào rồi than củi trong, bắt quả trong nhảy mắt, chỉ nghe được ba một tiếng, kia cái bình bạo liệt, lục sắc thuốc mỡ, ở trong ngọn lửa, phát ra mùi thơm ngào ngạt.

A Cửu sinh sôi dừng mới đầu, cảm thấy kia hương khí tràn ra, thế nhưng sẽ cho người cảm thấy mắt chua chát đau.

Nghe tiếng cả kinh, Tả Khuynh vội rút đao đẩy cửa vào.

(tam)

“Không có chuyện gì, Tả Khuynh người nghỉ ngơi đi.” A Cửu thần nhiên nói.

Này lục nhật, cơ hồ là đi suốt đêm lộ, chính nàng buổi tối mới có thể nghỉ ngơi hai canh giờ, mà Tả Khuynh buổi tối , cũng chờ ở nàng cửa.

Lục mấy ngày gần đây, A Cửu không phải là không biết, trên đường vẫn có người truy tung, hai người thật vất vả đem những người đó bỏ qua, mới bình yên bí ẩn ở đây.

Ngày mai sẽ có thể đạt Tô Châu, nhưng mà, A Cửu cuối cùng cảm thấy nguy hiểm đang ép gần.

Hơn nữa, phía nam khí trời dị thường lạnh, nhiều lộ xe ngựa vô pháp đi qua, mặt đất kết băng.

Trong lòng không hiểu lo lắng, A Cửu đột nhiên cảm thấy thân thể có chút mệt mỏi, tựa ở đầu giường, nghe kia cái bình mùi thơm lạ lùng, có chút mệt rãi rồi.

Nhưng mà dám tựa ở đầu giường không lâu, đỉnh đầu đột nhiên truyền đến nhỏ vụn tiếng bước chân.

A Cửu thình lình mở mắt ra, hơn thế đồng thời, kia cửa sổ nổ lớn nghiền nát, lập tức mấy chục mũi tên chạy như bay mà đến, A Cửu xoay người lăn xuống sàng, liền nghe đến bính bính tiếng đánh, rơi vào đầu giường.

Giương mắt nhìn lại, nàng nguyên lai nằm vị trí, lại bị tên dính đầy!

Truy binh?

Nhanh như vậy liền đuổi qua đây?

A Cửu nhìn bên cạnh bày đặt tiểu quan tài địa phương, A Cửu thần sắc nhất thời rùng mình, trong lòng có dự cảm bất hảo.

Những người đó, cũng không phải là hướng về phía thi thể tới.

Mà là hướng về phía nàng!

Nếu như là nói là hủy thi thể, nếu là nàng, nhất định sẽ ở trúng tên tước thượng hỏa đầu, thiếu toàn bộ gian phòng, như vậy người ở bên trong vì chạy thoát thân cũng chỉ có thể buông tha thi thể.

Là trọng yếu hơn là, những người đó bắn tên vị trí, bay thẳng đến sàng vị trí!

Trong viện, bóng đen xẹt qua, lúc này, trên hành lang truyền đến đao kiếm chạm vào nhau thanh âm, lập tức, lại là một tiếng vang thật lớn.

Tả Khuynh vẻ mặt là máu vọt đùng môn tiến vào, một phen kéo A Cửu tay, trên dưới nhìn một phen, xác nhận nàng bình yên vô sự, thở phào nhẹ nhõm, “Phu nhân.”

“Người thế nào?”

A Cửu cúi đầu nhìn cổ tay của hắn, miệng hồ đã bị chấn được hé, xem ra, thực lực đối phương quá mạnh mẽ.

“Phu nhân, người đi trước. Xe ngựa, ngay cửa.”

Vừa đã nghe thấy động tĩnh, xem ra, Tả Khuynh phải đi dắt ngựa.

“Người thế nào?”

“Thuộc hạ có thể khiêng được, ngài một đường về phía trước, chỉ cần qua sông, liền an toàn.”

Tả Khuynh thở hổn hển một hơi, kéo xuống y phục vải vóc cuộn lấy thủ đoạn, trong mắt ngưng đầy sát khí.

“Người bảo trọng.”

A Cửu nhìn hắn một cái, kéo lại chu tuyết quan tài, sau đó đẩy ra cửa sổ.

Vừa mới mở cửa sổ, liền nghe đến Tả Khuynh hét lớn một tiếng cẩn thận, lập tức, hắn đao trong tay kích phong chém xuống, đem bắn thẳng về phía A Cửu tên chặt đứt.

Sau đó đem nàng áp trên mặt đất.

“Phu nhân, ngài như vậy đi không được.”

Tả Khuynh đem chân trên giường lôi đi ra, bao lấy một đoàn, thấp giọng nói, “Thủ hạ đi ngồi xe ngựa, đi dắt dắt rồi đi bọn họ, phu nhân, chuồng ngựa lý còn có một con ngựa, ngài cẩn thận.”

Nói xong, Tả Khuynh xoay người ôm kia bối tử, nhảy ra cửa sổ.

Mới ra đi, mấy chục mũi tên lược phong đuổi theo...

A Cửu xốc lên quan tài, liếc mắt nhìn chu tuyết đi thể.

Mặc dù từ mấy ngày, mà bây giờ toàn bộ quân quốc khắp nơi cơ hồ đều là dưới 0 kỷ độ, hơn nữa, Hữu Danh dùng đặc thù được liệu vì nàng ăn vào, vì thế, thi thể nhìn qua hoàn hảo không tổn hao gì.

A Cửu cởi quần áo ra, đem chu tuyết bao lấy, sau đó bối ở trên lưng, xoay người nhảy xuống cửa sổ, hướng chuồng ngựa đi đến.

Bên trong quả nhiên có một con ngựa, A Cửu xoay người đi tới, vung lên roi ngựa, bay nhanh ly khai.

Sẽ ở đó một cái chớp mắt, toàn bộ tiểu khách sạn, đột nhiên vung lên một cái biển lửa.

Đi trước không được nữa dậm đường, phía trước phiền dày đặc cánh rừng, A Cửu kéo mã, sau đó vô ý thức nắm chặt dây cương.

Nhiên mà ngay tại lúc này, phía sau gấp móng ngựa truyền đến, trong bóng đêm, vô số đem tên như từ phía sau lưng chạy như bay mà đến.

A Cửu sai biệt quay đầu lại, trong lòng kinh hãi, xem ra Tả Khuynh đã xảy ra chuyện, muốn không phải là, người của đối phương, so với bọn hắn dự đoán còn nhiều hơn.

Đi qua cánh rừng, đó là mấy thôn nhỏ tử, sau đó là cách Tô Châu gần đây trấn nhỏ, trấn trên có quan binh, nếu vọt vào, nói không chừng còn có thể có một tuyến hi vọng.

Dưới thân mã, đột nhiên phát ra một tiếng vô cùng thê thảm hí, A Cửu cúi đầu vừa nhìn, một mũi tên đã xuyên thấu mã móng.

Con ngựa kia bị đau, đương gia điên rồi bần, liều lĩnh vọt vào trong rừng.

Vì phòng ngừa thi thể bị hủy, A Cửu bắt đắc dĩ, thảng thần đem chu tuyết di thể đặt ở trước người.

Chỉ có bảo trì thi thể hoàn hảo, chỉ có đem chu tuyết hoàn hảo đuổi về Chu gia, bọn họ mới có hi vọng, làm cho Chu gia giúp đỡ Quân Khanh Vũ ở kinh tế thượng chèn ép Quân Phỉ Tranh.

Dù cho, đến lúc đó, cùng Mạc gia khai chiến, kia Quân Khanh Vũ cũng ít một hậu cố chi ưu.

Tên lần lượt mới từ bên tai xẹt qua, nhiều lần, nếu không phải nàng đúng lúc né tránh, này tên sẽ sinh sôi đi qua thân thể của nàng.

Quân Khanh Vũ...

Lãnh lệ phong, như lưỡi dao sắc bén như nhau cắt kim loại mặt của nàng.

Trong rừng, yên tĩnh chỉ có mã hí, còn có hô hấp của mình.

118. Chương 118

Một phen màu ngân bạch quang trước mặt lược đến, như tia chớp, cơ hồ là trong nháy mắt đó, A Cửu cảm giác được, kia tuyết trắng lưỡi dao sắc bén, sẽ chặt đứt của mình cổ.

Lại một lần nữa, nàng xác định, mục đích của đối phương ở với mình.

Ở lưỡi dao sắc bén đụng chạm đến thân thể mình trong nháy mắt, A Cửu sau này một áp, kia lưỡi dao sắc bén liền từ trên chớp mũi bay qua, thân thể, không khỏi phát lạnh, vừa mới đứng dậy, nhưng mà, bốn phương tám hướng ám khí gào thét mà đến.

Khó A Cửu cũng không chậm trễ chút nào, cấp tốc rút ra chủy thủ bên hông.

Chủy thủ trên không trung toàn thân bay lộn, theo nhiều tiếng binh khí tương giao giòn vang, không trung nhật lên vô số hoa lửa.

Đã ở khi đó, nàng mới mật thiết phát hiện này ẩn giấu ở trong rừng người.

Lộ trong nháy mắt, A Cửu đột nhiên cảm giác mình thực sự lâm vào tuyệt cảnh.

Chẳng lẽ nói, trước, mình và Tả Khuynh cũng không có bỏ qua những người này?

Mà những người này thế nhưng có thể biết trước đến bọn họ lộ tuyến, sau đó chặn đường bọn họ.

Phải biết rằng, tượng bọn họ như vậy gấp rút lên đường, trung gian không có gì bất ngờ xảy ra, kỳ thực ngày thứ tư là có thể đến Tô Châu.

Nhưng mà một đường thoát khỏi bọn họ, thậm chí lựa chọn tối đường xa, bọn họ mới ngày thứ bảy đến Tô Châu phụ cận.

Lại là không muốn, rơi vào rồi đối phương cái tròng sao?

Đệ tam thanh chủy thủ đã bay ra, A Cửu sở hướng bên hông, lại đột nhiên đụng chạm tới Tử Nguyệt lúc đó lưu lại cái kia yên hoa ống.

Dưới thân mã lại phát ra cả đời vô cùng thê thảm hí, đối phương ám khí vững vàng đánh vào mã trên đầu gối.

A Cửu tâm trạng trầm xuống, chẳng lẽ phải chết ở chỗ này?

Nhưng mà, trực giác được nói cho nàng biết sẽ không.

Như vậy một khắc, tựa hồ là ôm một tia may mắn, nàng dùng sức rút ra bên hông yên hoa ống.

Như vậy một chốc kéo, một đạo tốc độ ánh sáng từ hông giữa phun ra, sau đó chạy ra khỏi cánh rừng, nhất thời, bầu trời chợt nổ tung một đóa màu tím yên hoa, chiếu sáng phạm vi nửa dặm.

Nguyệt Ly phục - quốc - quân, tất nhiên phân bố ở quân quốc quan trọng thành trấn, phía trước chính là kinh tế thành thị Tô Châu, kia quanh thân, nhất định sẽ có người của bọn họ.

Huyền lệ yên hoa tràn ra sau một lát, A Cửu chú ý tới, trong rừng trong nháy mắt vắng vẻ.

Cùng lúc đó, phía sau truy đuổi tiếng vó ngựa, cũng nhất thời bị kiềm hãm.

A Cửu không dám chậm trễ, liền này chuyển thủ trong tay, hung hăng đâm vào mã bụng.

Ngựa hí kêu hướng phía trước xông ra ngoài...

P phía trước, thôn trang linh tinh hóa ở lạnh lẽo trong đêm, có vẻ dị thường ảm áp.

Ở băng lãnh trong không khí, mã hí trong tiếng, A Cửu có thể nghe thấy của mình phổi bộ, ở mở rộng, sau đó chậm rãi hé.

Mà phía sau, lại là một phen tiếng đánh nhau.

A Cửu căn bản phân không rõ tình huống, chỉ biết là, này truy binh bị ngăn cản, không rõ ràng lắm, giúp nàng vội là Nguyệt Ly người, vẫn là những người khác...

Yên hoa rọi sáng đồng thời, liền ở tiền phương trên trấn nhỏ, có người bút trong tay nhất thời bị kiềm hãm, phương ngẩng đầu nhìn hướng cửa.

Đã nhìn thấy thiếp thân thị vệ đẩy cửa vào.

“Công tử, phía sau có yên hoa.”

“Yên hoa?” Cảnh Nhất Bích để cây viết trong tay xuống, trên mặt còn có liên tục ba ngày đêm gấp rút lên đường mệt mỏi, thanh âm ở trong phòng, có vẻ dị thường khàn khàn, “Màu gì yên hoa?”

“Lam sắc.”

Cảnh Nhất Bích nhất thời cả kinh, theo vị trí ngồi dậy, sau đó chạy ra khỏi viện.

Trong không khí, còn có ẩ ẩ mùi thuốc súng, mà nhiều hơn lại là một cỗ gay mũi mùi máu tươi.

Vô ý thức đỡ lấy trán, hẩn nhìn về phía cái hướng kia, “Bên kia có phải hay không đã xảy ra chuyện?”

“Đúng vậy.” Thị vệ thấp giọng nói, “Cách đó không xa một khách sạn cháy, người của chúng ta thấy được một tha mà hai tha người.”

Một tha, hai tha theo đề đô bị bỏ chạy lúc, Cảnh Nhất Bích tự nhiên biết, cũng biết, đây là Quân Khanh Vũ phân phối đến âm thầm bảo hộ Vinh Hoa phụ nhân và chu tụyết di thể .

Ở Quân Khanh Vũ thủ hạ cửu tha trung, ám hiệu cũng là phóng yên hoa, lam sắc yên hoa, là cho đồng bạn tín hiệu, ý tứ chính là cảnh giác mai phục.

Vốn cho là, A Cửu đã sớm tới Tô Châu, nhưng mà một tha hai tha người đột nhiên thả ra yên hoa, nói rõ bọn họ còn đang phụ cận.

Lúc này, phóng yên hoa, chẳng lẽ nói, lại gặp mai phục?

Trong không khí, nồng đậm mùi máu tươi kích thích hẩn cảm quan.

————— (một) —————

“Một tha, hai tha người đồng thời xuất động, không nên có việc.”

Quân Khanh Vũ thủ hạ tổng cộng có cửu tha, trong đó một hai, đều là đứng đầu cao thủ, chuyên môn là bảo vệ hẩn an nguy .

Hẩn lảm bảm nói, nhìn cuối đường, bên kia, một mảnh đen kịt, sau đó quay đầu lại nhìn về phía bên người thị vệ, “Hiện nay, chúng ta ở đây bao nhiêu người?”

Thị vệ một hồi, ngữ khí thập phần lo lắng, “Như chủ ngài phân phó , Tô Châu hiện tại tất cả mọi người đều đi Cẩm Châu, đi chặn đứng Mạc gia vật chất.”

Cảnh Nhất Bích nhất thời một giật mình, ý tứ chính là bọn họ lúc này trên tay căn bản không ai.

“Người thả đi xem tình huống.”

Đột nhiên nhớ ra cái gì đó, Cảnh Nhất Bích sắc mặt trắng nhợt, thúc giục.

Cảnh Nhất Bích vội xoay người đi muốn đi dắt ngựa.

“Chủ, ngài đừng đi.”

Thị vệ vội vàng kéo hần, cũng vào lúc này, vắng vẻ trên đường lớn, gấp tiếng vó ngựa hướng bên này lái tới.

Lập tức, lại là một trận móng ngựa, theo sau đó.

Thị vệ từng nói bên này người của bọn họ đều điều đi, còn lần này, Cảnh Nhất Bích đến Giang Nam, là vì cam đoan cứu tế vật chất, có thể thực sự đưa đến bách tính trong tay.

Vì thế cũng cùng cấp với cải trang vi hành, hơn nữa tình huống bây giờ khẩn cấp, không dám mang quá nhiều người, để tránh khỏi khiến cho ngoại nhân chú ý, bởi vậy bên cạnh hần chỉ có mấy thiếp thân ám vệ.

Nhìn thấy thị vệ đem chính mình kéo, Cảnh Nhất Bích biến sắc, “Người che giấu cái gì?”

Thị vệ cúi đầu, “Kỳ thực, một tha cùng hai tha người, thật giống như bị người cố ý dẫn tới phân tán ra.”

“Ta hỏi không phải này?”

Thanh âm của hần hoàn toàn đã không có thường ngày nhu hòa, ngược lại hơn chia ra làm cho người ta phát lạnh lãnh lệ.

“Kia yên hoa là màu tím .”

Màu tím yên hoa? Cảnh Nhất Bích xanh thắm sắc con người nhất thời phóng đại, cơ hồ là khó có thể tin nhìn rừng kia phương hướng.

Nhất thời tỉnh ngộ , thị vệ câu kia, một tha mà cùng tha người tách ra ?

Những lời này ý nghĩa, nguyên bản bảo hộ A Cửu hai tha, trùng người khác kế diệu hổ ly sơn. Vì thế, bọn họ căn bản cũng không có ở A Cửu bên người? !

Màu tím yên hoa?

Không kịp suy tư, hần đẩy ra thị vệ kia, sau đó xoay người lên ngựa.

Cũng cũng ngay lúc đó, cuối đường, một con ngựa lão đảo mà đến.

Cùng ám dạ đan vào cùng một chỗ tóc đen, mặt tái nhợt bâng, kia một đôi lạnh lạnh con người, làm cho cái kia khuôn mặt thanh tú nữ tử, thế nhưng hơn chia ra xơ xác tiêu điều.

Nàng mặc đơn bạc y phục, y khuyết ở trong gió bay lượn, có vẻ nàng thân hình càng đơn bạc.

Nàng mã toàn thân là máu, mà nàng một tay cầm dây cương, một tay lại cầm chủy thủ. Mà chủy thủ một mặt, chính đâm vào bụng ngựa bộ.

Không biết vì sao?

Nhìn nàng theo máu ba trung chạy tới, Cảnh Nhất Bích ngực trầm xuống, trong lúc nhất thời, thế nhưng vô pháp mở miệng, hô lên tên của nàng.

Mà cũng ngay lúc đó, ánh mắt của nàng cũng rơi vào trên người hần.

Hai người bốn mắt tương đối, đáy mắt nàng nhất thời lướt trên ngực hần cùng khiếp sợ, kia nguyên bản lạnh lạnh khuôn mặt, trong nháy mắt cảm xúc dĩ nhiên là kinh đảo hoảng sợ.

“Thập...”

A Cửu nhìn đứng ở dưới đèn đường, kia mỹ được có chút không chân thực người, yết hầu nhất thời căng thẳng.

Trong nháy mắt cơ hồ quên gần trong gang tấc truy binh.

Chẳng lẽ là bởi vì... Thấy được ảo giác sao?

Mười một, hần hần là ở đế đô a?

Ngay nàng giật mình thời gian, người kia, đối với hần mỉm cười, thanh âm hơi khô chất, “Phu nhân...”

“Bích công tử.”

A Cửu kinh hô, mà lúc này, dưới thân mã, cuối cùng là cũng nữa chịu không được, đi phía trước một lão đảo, ngã hướng mặt đất.

Liên đới, đem nàng cấp sinh sôi quăng ra.

Cảnh Nhất Bích theo trên lưng ngựa lướt trên, thân hình chợt lóe, đem A Cửu văng văng tiếp được, nhiên mà đang ở khi đó, A Cửu lại đột nhiên theo hần trong lòng giây, một phen duệ ở trước người một y phục bao vây lấy gì đó.

Nàng động tác quá nhanh, Cảnh Nhất Bích căn bản không kịp đem nàng kéo hồi, đã nhìn thấy nàng ôm vật kia trọng trọng ngã rơi trên mặt đất.

“Phu nhân...”

Cảnh Nhất Bích ngực trầm trầm, tiến lên đem nàng nâng dậy, này mới phát hiện, nàng che chở dĩ nhiên là chu tuyết di thể.

Di thể bên ngoài bọc nàng nguyên bản y phục, nhất thời minh bạch, vì sao trời lạnh như thế này, nàng thế nhưng ăn mặc như thế đơn bạc.

A Cửu nhìn nhìn hoàn hảo không tổn hao gì di thể, vội vàng nói, “Bích công tử, ngài mang theo chu tuyết di thể đi Tô Châu.”

Nói, đem chu tuyết tặc cho Quân Khanh Vũ, chính mình thất tha thất thểu đi dắt Cảnh Nhất Bích mã.

“Phu nhân, ngài đi nơi nào?”

A Cửu xoay người lên ngựa, liếc mắt nhìn truy binh, “Mục đích của bọn họ là ta, người mang theo chu tuyết ly khai, ta đi dẫn dắt rồi đi bọn họ.”

“Phu nhân, an toàn của người tối trọng yếu.”

Xanh thắm sắc song đồng nghiêm túc nhìn chăm chăm A Cửu, Cảnh Nhất Bích một chữ một hồi nói.

“Bích công tử, lúc này, quân quốc đang ở khẩn yếu quan đầu, người biết chu tuyết đối với chúng ta ý nghĩa. Tô Châu bên này giải quyết, hoàng thượng mới có thể yên tâm bản rơi Mạc gia.”

A Cửu nhìn ánh mắt của hần, đem còn lại nói nuốt xuống.

Nếu như sớm biết, Cảnh Nhất Bích ở thôn này tử, nàng kia, cho dù chết ở tại trong rừng, cũng sẽ không qua đây.

“Thỉnh công tử cần phải bình yên nhìn thấy chu tuyết phụ thân.”

Thật sâu nhìn hần một cái, A Cửu vung lên roi ngựa, thế nhưng dọc theo lộ phản hồi.

Cảnh Nhất Bích hơi ngẩn ra.

Thi thể này, thế nhưng có thể thắng được tính mạng của nàng sao? !

Vì để cho Quân Khanh Vũ, không hề lo lắng đi đánh Mạc gia. Vinh Hoa phu nhân, ngài ngay cả tính mạng cũng không để ý sao?

“Đi Tô Châu, hiện tại.”

Cảnh Nhất Bích đem chu tuyết di thể giao cho thị vệ, lật trên người mặt khác một con ngựa, theo truy hướng A Cửu.

—————(hai)—————

“Ồ đằng kia!”

Nhìn thấy A Cửu lộn trở lại đến, sau đó chạy hướng mặt khác một mặt, này sát thủ theo sát mà lên.

A Cửu dọc theo bờ sông hướng tiểu rừng trúc chạy đi, trực giác nói cho nàng biết, bên này chỉ chốc lát có mai phục, mà rừng trúc còn có thể che giấu chính mình.

Nhưng mà, đột nhiên, nàng cảm thấy lòng bàn tay tê rần, lập tức toàn thân lại bị người tháo nước khí lực như nhau, thể nhưng toàn thân mềm miên.

Chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ nói chính mình trúng độc?

A Cửu thử đi bắt cương ngựa, thể nhưng, ngón tay thể nhưng đã không bị khống chế.

Tại sao có thể như vậy?

A Cửu cúi đầu nhìn mình tay, lúc này cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó không bị khống chế ngã xuống ngựa.

Mã một tiếng thê lương kêu thảm thiết, thể nhưng cũng ầm ầm ngã xuống đất.

Mã trên người, rậm rạp hơn mười mũi tên.

().

A Cửu nằm trên mặt đất, nhìn mã tử bên người thở phì phò tức, kim đâm mấy phen, sau đó yên tĩnh lại.

Tên từ đầu thượng xét qua, vén lên tiếng gió thập phần chói tai.

Vẫn là vừa kia một nhóm người...

A Cửu cắn răng tính toán bỏ dậy, lại nhìn thấy cánh rừng nhập khẩu, một con ngựa bay nhanh mà đến, sau đó đem nàng cả người đều lao lên, vọt tới cánh rừng ở chỗ sâu trong.

Khô trong bụi cỏ, Cảnh Nhất Bích đem nàng kéo bên người, con ngựa kia dẫn truy binh ly khai.

“Người vì sao tới?”

A Cửu nhìn chằm chằm Cảnh Nhất Bích, hỏi.

Nàng thanh âm mang theo vài phần tức giận, Cảnh Nhất Bích ngăn ra, thấp giọng nói, “Thần, đã sai người đem chu tuyết đưa đi Tô Châu.”

A Cửu trong lòng đau xót, nhìn kia cùng mười một vừa sờ như nhau mặt, lại lần nữa quát lớn nói, “Người vì sao trở về?”

“Bảo hộ phu nhân an nguy, cũng thần chức trách.”

“Người!”

A Cửu vừa mới muốn nói gì, lại nghe đến những người đó thể nhưng phản trở về, xem bộ dáng là truy lên ngựa.

“Người đi nhanh đi, mục tiêu của bọn họ là ta.”

A Cửu thở dài một hơi, sau đó nhìn thấy Cảnh Nhất Bích cưỡi xuống dây cột tóc, bao trùm ở hai mắt của mình.

“Người muốn làm gì?”

A Cửu kinh hãi, không rõ hẳn vì sao che khuất mắt.

“Người ở đây nhi chờ ta. Đừng lên tiếng.”

Tay hắn nhẹ nhàng phất quá mặt của nàng, sau đó rơi vào bên má nàng thượng, dừng lại chỉ chốc lát, tựa hồ là đang an ủi nàng.

A Cửu toàn thân không thể động đậy, chỉ phải kinh ngạc nhìn hắn theo trên mặt đất nhật lên một thanh kiếm, đi ra ngoài.

“Người điên rồi sao?”

“Thần sợ máu, như vậy liền nhìn không thấy máu .”

Thanh âm của hắn lộ ra khác ôn nhu, mang theo tiểu ý, mặc dù cách dây cột tóc. Nhưng mà A Cửu có thể cảm giác được, lúc này cặp kia xanh thắm sắc con người, chính nhìn mình.

Như quá khứ mấy năm như nhau, như vậy lẳng lặng nhìn nàng.

Thanh âm ca ở yết hầu chỗ, A Cửu mắt chưa chút đau, cơ hồ là cầu xin nói, “Người trở về.”

Đã từng, nàng mắt trợn trợn nhìn thấy mười một, vì cứu hắn, mà mai một ở tại trong ngọn lửa.

Chẳng lẽ lần này, muốn lại muốn nhìn thấy Cảnh Nhất Bích, vì cứu nàng, mà chết đi không?

“Ta sẽ không có chuyện gì.”

Cánh rừng trung, đỉnh đầu lượn vòng lá khô, mà hắn tản ra sợi tóc ở trong gió bay lượn, như thủy thảo bàn đẹp.

Gương mặt đó, mặc dù bị dây cột tóc che khuất mắt, nhưng mà, vẫn là như vậy mỹ, đường nét nhu hòa cánh mũi hạ, kia môi nhẹ nhàng câu dẫn ra, cười đến dịu dàng như ngọc.

Kiểm trong tay, vén khỏi một luồng kiếm hoa, thân thể hơi nghiêng, hắn xoay người, để lại cho nàng một bóng lưng.

Đã ở kia trong nháy mắt, có lẽ là bởi vì ảo giác, A Cửu thể nhưng ở trên người hắn, thấy được một loại chưa từng gặp qua sát khí.

Cổ khô chặn tầm mắt của nàng, A Cửu toàn thân vô lực, thậm chí còn, liền thanh âm cũng dần dần bị cắn nuốt đi.

Bên tai, binh khí đánh thanh âm, còn có văng lên hỏa tinh, thậm chí còn ngày càng nồng đậm máu tươi, đối với nàng mà nói, đều đổ vào một hồi càng phát ra dần vật người ác mộng.

Mũi kiếm đi qua thân thể, đâm rách làn da cái loại này thanh âm, như cửa tử như nhau xuyên thấu màng nhĩ của nàng.

(tam)

Lần đầu tiên thấy mười một thời gian, là nàng tiến vào cô nhi viện ngày thứ năm.

Nàng toàn thân là thương, nằm ở hắc ám trong căn phòng nhỏ, đói lạnh leo cấn nuốt nàng sinh tồn ý chí.

Kỳ thực, ở bị người vứt bỏ thời gian, nàng sẽ không nghĩ tới muốn sống sót. Đêm hôm đó, nàng mở to mắt, nhìn bài khí phiến chỗ ấy duy nhất tia sáng, không nói tiếng nào, đã đang đợi tử thần đem nàng mang đi.

Mà khi đó, một nhỡ gây thân ảnh thể nhưng theo bài khí phiến cửa sổ bò tiến vào.

Đó là một bản tiểu đĩa nhỏ, nhưng mà, lại có một đôi vô cùng đẹp cùng sạch sẽ mắt, đó là một loại thủy như nhau thuần, cùng thiên như nhau lam.

Hắn từ trong ngực lấy ra một lên men bánh màn thầu, sau đó đặt ở nàng khô nứt xuất huyết bên môi.

Bánh màn thầu thực cứng, làm cho nàng tróc da môi rất đau.

Nhìn bản tiểu đĩa nhỏ, nàng chán ghét dừng mới đầu.

Đứa bé kia kéo xuống bánh màn thầu, dùng ngón tay chậm rãi bóp nát, thảng đến liền mềm, sau đó phóng tới bên môi nàng.

Tay hần so với hần người còn tạng.

Nàng không chịu ăn, nhưng mà, hần vẫn như vậy đấy, ánh mắt nghiêm túc, tựa hồ thảng đến nàng thỏa hiệp mới thôi.

Ngày hôm sau, cái kia bắt thử đứa nhỏ lại tới rồi, vẫn là sư bánh màn thầu, vẫn bị hần nghiền nát, nuốt tới trong miệng.

Nàng bị phóng ra, chạy trốn, sau đó bị nắm, tiếp tục chịu đòn.

Mà kia một lần, bọn họ đem nàng khóa thượng vòng trang sức, đặt ở góc tường hạ. Tựa hồ là vì dẫn vật nàng, làm cho nàng nhìn những hài tử này ăn cái gì, vẫn như cũ không cho nàng ăn, phải đem nàng chết đói.

Bọn nhỏ đều ngồi ở trong sân ăn khó có thể nuốt xuống thức ăn, sau đó viện làm cho đứa nhỏ mở tay ra tâm, kiểm tra bọn họ y phục, để ngừa chỉ bọn họ trộm giấu.

Cái kia mắt lam con người đứa nhỏ, thương hại nhìn nàng.

Bởi vì, nàng nhìn thấy hài tử kia cũng bị kiểm tra rồi.

Khi đó, nàng cảm thấy, có thể, chính mình thực sự sẽ bị tươi sống chết đói đi.

Bọn nhỏ lục tục trở lại hắc ám căn phòng nhỏ, mà hài tử kia, đột nhiên té ngã ở trước người của nàng.

Cũng chính là ở khi đó, đứa bé kia mặt cấp tốc bu lại, ở nàng còn chưa có phản ánh tới được thời gian, hần mềm mại môi, thể nhưng thiệp chiếm hữu nàng môi.

Nàng phần nộ theo dõi hần, mà đồng thời, có cái gì mềm mại gì đó bị đẩy vào trong miệng của nàng.

Là khoai lang.

Khoai lang đối suốt ngày ăn sư cơm sư thái đứa nhỏ mà nói, đã là tốt nhất thức ăn .

Đứa bé kia đem thức ăn giấu ở trong miệng.

Hần lặng lẽ nói, người không nên , bọn họ sẽ đánh chết của người.

Từ đó, nàng không còn có chạy trốn, không nghĩ đi chỗ đó cái khu nhà giàu, nhìn nguyên bản thuộc với phòng ốc của mình, cũng không còn có nghĩ tới đẹp công chúa váy, cùng kem ly.

Xung quanh khôi phục yên tĩnh, một thanh trường kiếm dựng đứng ở trước người của nàng, bị máu tươi nhuộm đỏ.

Nàng ngẩng đầu, nhìn như cũ ràng buộc suy nghĩ mang hần, lúc này, hần toàn thân đỏ bừng, y sam vài chỗ bị đâm rách, máu tươi chỉ lưu.

“Phu nhân, không có việc gì .”

Thanh âm hần vô lực mà khàn khàn, sau đó nhìn thấy thân hình một oai, cảnh một

Bích xử kiếm nửa quỳ ở trước người của nàng.

Cũng vào lúc này, A Cửu mới nhìn đến phía sau lưng của hần, cảm một cái mưa tên.

Nhưng mà hần lại cường chống đi tới, lục lợi đem nàng nâng dậy đến.

Tựa ở trên vai hần, A Cửu nhất thời bị trước mắt một màn sợ ngây người. Cho dù là một sát thủ, cũng không từng gặp qua máu tanh như vậy một mặt, thi thể khắp nơi, dù sao trên mặt đất, cơ hồ chỉ có thể dùng đầy đầy như núi để hình dung.

“Ta nhìn không thấy... Phiền phức phu nhân dẫn đường.”

Cứ việc đã mệt mỏi đến cực điểm, nhưng mà, thanh âm hần vẫn là như vậy ôn hòa.

A Cửu liếc mắt nhìn cánh rừng bên trái kết băng sông, nói, “Đi phía trái.”

119. Chương 119

Kết băng nước hồ, ở hai tay thâm nhập nước đá trong lúc, A Cửu cảm thấy, băng lãnh đến xương thủy như châm như nhau chui vào nòng làn da.

Loại này làm cho người ta khó có thể chịu đựng đau đớn, một chút cắt kim loại của mình thần kinh. Làm một vết đao liếm máu sát thủ, nòng hiểu được dùng cái dạng gì phương thức, tự cứu mình.

Bởi vì lạnh lẽo cùng đau nhói, thần kinh bị cường liệt kích thích, mặc dù nói là không có bao nhiêu khí lực, nhưng mà nòng đã chậm rãi khôi phục tri giác.

Nâng Cảnh Nhất Bích ngồi ở hơi chút khô ráo địa phương, tránh được tiên máu chảy đầm đìa cảnh.

Khó cởi ra hần che khuất mắt dây cột tóc, mới phát hiện, sắc mặt hần trắng bệch.

“Kia mùi máu tươi, thực sự khó nghe.”

Hần cúi đầu cười cười, nhu thuận sợi tóc che khuất xinh đẹp dung nhan.

Lộ “Người phía sau lưng bị thương, ta đem tên cho người rút.”

“Phu nhân, không cần...”

Thanh âm hần có một vẻ bối rối, vội giơ tay lên ngăn trở nòng.

Tên có đảo câu, thâm nhập trong cơ thể, đào ra thống khổ có thể nghĩ. Nhưng mà, một mực bên trong, huyết lưu không ngừng, trái lại nguy hiểm hơn.

“Hảo, ta không nhớ.”

A Cửu cười cười, tay đi lạng yên xoa đến vết thương chỗ, “Bích công tử, người cảm nhận được được, những người này, đều là ai phái tới?”

Cảnh Nhất Bích chậm một hơi, mặc dù nhìn không thấy này máu tươi tung hoành cảnh, nhưng mà mùi máu tươi vẫn là kích thích được tinh thần hần không tốt.

“Không phải Quân Phủ Tranh.”

Hần khẩu khí kiên định, trầm mặc chỉ chốc lát, “Là Mạc gia.”

“Mạc gia?”

A Cửu lộ ra hơi kinh ngạc thần tình, “Chu tuyết tử đối với bọn họ lợi ích xung đột không lớn, vì sao lại là bọn hần?”

“Phu nhân ngài đã quên mục tiêu của bọn họ là người.”

Cảnh Nhất Bích hơi nhắm mắt lại, coi như mỗi một nói ra nói, đều phải hao hết hần khí lực toàn thân, “Ngài bây giờ là nhất quốc chi hậu Vinh Hoa phu nhân. Bọn họ đã có thể truy sát đến nơi đây, tự nhiên cũng điều tra ra người không ở trong cung, sợ rằng, cũng tra ra, hiện nay, ngài đang vì hoàng thượng làm việc.”

“Chu tuyết sự tình, là vì làm cho hoàng thượng không có hậu cố chi ưu. Như vậy chuyện trọng yếu, có thể giao cho người, hơn nữa, lần trước tam hoàng tử sự tình, bọn họ khả năng cũng nhận được tin tức. Tự nhiên cũng biết, người đối hoàng thượng tầm quan trọng.”

Cảnh Nhất Bích mày ngưng rất sâu, tựa hồ ở kiệt lực dùng đơn giản nhất ngôn ngữ, thuyết minh cái nhìn của hần.

Thừa cơ hội này, A Cửu tay lấy vô lễ lôi người chi thế hướng hấn sau đầu bỏ tới, khi hấn hôn mê trong nháy mắt, rút ra kia một quả tên.

Kỳ thực, nàng cũng đoán được là Mạc gia, hơn nữa, đoán được càng nhiều.

Ngón tay đè xuống vết thương của hấn, nhưng mà vẫn là không ngừng được kia máu tươi từng ngón giữa và giữa tuôn ra đến.

A Cửu không cần phải nghĩ ngợi, rút đi Cảnh Nhất Bích y sam, bắt đầu băng bó sau lưng đeo thương.

Nhưng mà, ở rút đi hấn y sam trong nháy mắt, nàng cả người như sét đánh ngang đầu bàn giật mình ở tại chỗ cũ.

Cùng trên mặt hấn kia hoàn mỹ không tỳ vết, phía sau lưng của hấn có hoàn toàn bất đồng tình cảnh.

Phía sau lưng của hấn, chỉ có thể dùng vết thương buồn thiu, khe rãnh muôn vàn để hình dung.

Ngoại trừ kia vừa trúng tên, Cảnh Nhất Bích toàn bộ phía sau lưng, giăng khắp nơi tất cả đều là thương, có vết roi, có dấu vết, còn có vết đao.

Thân thể hấn làn da trắng tích, như tuyết trắng, nhưng mà, càng là bởi vì như vậy, này đó vết thương, có vẻ càng thêm nhìn thấy mà giật mình, cùng làm cho người ta kinh hồn táng đảm.

Cả người hấn bạc ở nàng bả vai, đã đã hôn mê, tượng đang ngủ đứa nhỏ như nhau.

Run tay, thay đổi du quá này kinh qua năm tháng súc, vẫn như cũ rõ ràng khắc vào vết thương trên người hấn.

Trách không được, khi nàng đưa ra nên vì hấn nhỏ tên thời gian, hấn mặt lộ vẻ kinh hoảng.

Là bởi vì không muốn làm cho chính mình nhìn thấy hấn thương sao?

A Cửu cắn chặt hàm răng, ngực phảng giống bị dùng thật lớn đá ngăn chặn.

Này đó cũng không phải là tân thương, nhìn qua đã nhiều năm đầu. Nhưng mà, lại là càng thêm làm cho nàng khổ sở.

Phải biết rằng, lúc trước nên bị thương bao sâu, nhiều năm như vậy hậu, này đó vết sẹo nhưng vẫn cũ như vậy rõ ràng?

Hấn hiện tại, là ngạo cư lực quốc đệ nhất mỹ nam tử, một người trên, vạn người dưới.

Có từng kinh hấn, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Lúc trước, hấn rốt cuộc thụ quá cái gì không thuộc mình dẫn vật?

Nàng cơ hồ khó có thể hiện tượng, này đó roi, bàn ủi, chủ thủ, lợi khí là như thế nào rơi vào trên người hấn.

Khi đó hấn, hấn là vẫn là đứa nhỏ đi.

Băng bó vết thương hai tay cơ hồ hoàn toàn không bị khống chế, tay không cẩn thận chạm tới cái khác vết thương, lòng của nàng giống như là bị người hung hăng đâm một chút.

Cầm quần áo một lần nữa vì hấn mặc vào, nàng đồng thời chú ý tới, ở hông của hấn chỗ, cũng chính là vết thương tối đa địa phương, có một màu nhạt bớt —— một quả trắng non.

Móng tay thật sâu khấu ở tại lòng bàn tay, A Cửu ngực cơ hồ là trùy tâm đau đớn.

Sau đó đem đã hôn mê người chăm chú ôm vào trong ngực, như nhau quá khứ bọn họ chạy nạn, tương hồ sưởi ấm tình cảnh.

Hấn dĩ nhiên là Nguyệt Ly người...

Dĩ nhiên là bị người người kỳ thị nguyệt nô!

Thu Mặc nói, nguyệt nô trăm năm qua ở lục quốc gặp không thuộc mình đãi ngộ, nam làm nô, nữ vì ****.

Mà so sánh với những quốc gia khác, quân quốc nguyệt nô, đã hưởng thụ phi thường tốt đãi ngộ, chí ít, ở đây không có nghiêm khắc trừng phạt chế độ.

Vì thế, người cũng nguyện ý đứng ở quân quốc, đến đỡ Quân Khanh Vũ?

Vì thế ngày đó người nói, chỉ có Quân Khanh Vũ mới có thể làm cho người tự do?

“Cảnh Nhất Bích, có phải hay không, người cùng Quân Khanh Vũ cũng có giao dịch?”

Nàng đang cảm kia tương mười năm đến, duy nhất quen thuộc mặt, nhẹ giọng hỏi.

Nhưng mà trước người người, đã hôn mê quá khứ, không trả lời nàng.

—————(hai)—————

Đến trời mau sáng, Tô Châu tri phủ tự mình mang binh tới rồi.

Mà hiện Nhâm tri phủ, không là người khác, chính là chu tuyết bào huynh.

Theo hắn cùng đến đây, còn có chu tuyết phụ thân.

“Vi thần, tham kiến Vinh Hoa phu nhân.”

A Cửu mặc đơn bạc y phục, chấp tay đứng ở lãnh lệ trong gió, tóc dài bay lượn, lạnh lạnh khuôn mặt nhìn quỳ trên mặt đất người.

Tay nàng chặt nắm thành quyền, sau đó buông ra, lại lần nữa nắm chặt.

Nàng thế đơn lực bạc, nhưng mà, lúc này, nàng lại là Vinh Hoa phu nhân, chí ít, những người này nhìn thấy nàng, muốn cúi đầu xưng thần.

Đồng thời, nàng cũng là dưới một người trên vạn người... Như vậy, từ một phương diện khác, nàng cũng có quyền lợi, giúp đỡ người mình quan tâm, thoát ly kỳ thị đi.

Một đám người trở về Tô Châu thành, khi đến buổi trưa Cảnh Nhất Bích mới tỉnh lại, cũng may lúc đó mũi tên nhỏ được đúng lúc, vì thế cũng không lo ngại.

Đến tối, Tả Khuynh cũng tìm được, ở sông đào bảo vệ thành bên ngoài, đã đã hôn mê, toàn thân hơn hai mươi chỗ kiếm thương.

Bởi vì thời gian cấp bách, thất ngày sau là thái hậu sinh nhật.

A Cửu cũng không am hiểu kinh tế phương diện, liền để lại Cảnh Nhất Bích cùng chu tuyết phụ thân trưởng nói.

Đôi bên cùng có lợi quan hệ, triều đình đem lực mạnh ủng hộ Chu gia sinh ý, hơn nữa chuyện cũ sẽ bỏ qua bọn họ tự bán quan muối sự tình.

Mà Chu gia đem lũng đoạn Giang Nam vùng sinh ý, cùng Quân Phỉ Tranh chống lại.

Mà cứu tế sự tình, chu tuyết bào huynh nhất tịnh lâm hạ, đồng thời cam đoan vật sở hữu tư đô hội đưa đến nạn dân trong tay.

Ngày đó, Giang Nam vùng, bắt đầu tặng cứu tế vật tư, trong lúc nhất thời, không chỗ không cao hô hoàng ân mệnh mông cuộn cuộn.

Ngày kế, kỷ cỗ xe ngựa quay trở về đế đô, tùy theo mang về còn có đầy đủ chiến tranh vốn.

Trong xe ngựa là Cảnh Nhất Bích sắc mặt như trước không dễ nhìn, hết sức yếu ớt tựa ở nhuỷn tháp trên.

A Cửu không biết Cảnh Nhất Bích dùng cái gì phương pháp, không chỉ thuyết phục Chu gia toàn diện ủng hộ Quân Khanh Vũ bên này, còn hùng hồn lấy ra nhiều như vậy vật tư.

Nếu là nàng, chỉ sợ cũng tính bả đao gác ở Chu gia người cổ trên, nhân gia cũng luyến tiếc đi.

Muốn ra Tô Châu thành lúc, A Cửu đột nhiên nhớ ra cái gì đó, gọi ngừng xe ngựa, sau đó nhảy xuống.

“Phu nhân, người muốn đi đâu nhi?”

Cảnh Nhất Bích nhẹ giọng dò hỏi.

A Cửu liếc mắt nhìn đầy đường cửa hàng, cười nhạt nói, “Thực phi nương nương nói Tô Châu sa mông là bức tranh thêu nhất tuyệt, làm cho ta vì nàng mang một ít trở lại.”

Cảnh Nhất Bích con ngươi sắc trầm xuống, dừng mới đầu không nói gì.

A Cửu nhìn hần bộ dáng, hơi hồi hận nhắc tới Tô Mi.

Lần này, mặc dù Cảnh Nhất Bích cùng Tả Khuynh bị thương, nhưng mà những cũng là toàn thắng mà về.

Cũng không biết trong cung tình huống thế nào? Thu Mặc bọn họ có thể có cùng Tô Mi chung đụng được hảo.

Có một loại trở lại tâm tình, nhưng mà, nghĩ đến người kia, A Cửu nhưng có chút chần chờ.

Nhìn Cảnh Nhất Bích xe ngựa, nếu không phải là có lo lắng, nàng lúc này liền muốn rời đi, không nên lại đi thấy người kia.

Làm cho người ta bực kỷ cuốn cực kỳ quý báu cát mịn, A Cửu lại quét quét sát vách ngọc khí cửa hàng, nhìn có cái gì không cấp Thu Mặc cùng Tiểu Xuân Tử mang .

Chủ quán nhìn A Cửu khí chất không tầm thường, vội từ bên trong lấy ra mấy hộp gấm tực, đặt ở A Cửu trước người.

“Tiểu thư, người xem này, cũng không là quân quốc có thể ra ? Đây đều là Bồng Lai đông Nguyệt Ly quốc ngắt lấy tới, vẫn là danh gia điêu khắc?”

A Cửu nhàn nhạt nhìn lướt qua, cũng biết Nguyệt Ly quốc ra ngọc thạch, liền vì Thu Mặc chọn lựa một cái tinh xảo đặc sắc vòng tay.

Nhìn A Cửu trả tiền chuyên gia, chủ quán kia lại đem một cái hộp triển khai, “Ta xem tiểu thư cũng là có ánh mắt người, chẳng thà người xem một chút này.”

Trong hộp, bày đặt một đôi điêu khắc cùng một chỗ khóa tâm ngọc bội. Kỳ thực, khóa tâm ngọc bội cũng không kinh ngạc, bây giờ ở quân quốc cũng rất lưu hành, mà khối ngọc này duy nhất không cùng , chính là nó cả vật thể màu tím , như huyền lệ lan tử la, càng như, người nọ song đồng.

“Tiểu thư, người xem coi thế nào?”

Trông A Cửu hơi thất thần, chủ quán kia hỏi vội.

“Không mua.”

Nàng lạnh lùng nói, sau đó làm cho chủ quán đem những thứ đồ khác bao lên.

Móng ngựa văng lên băng tra mang theo bùn đất chùng hơn một thước cao.

“Báo!”

Xe ngựa thành linh đình chỉ đi tới, xa xa một thanh âm cấp thiết mà đến. Hữu Danh kéo cương ngựa, rất nhanh nhảy xuống, sau đó theo người nọ trong tay tiếp nhận đông tây, vội vàng xoay người chạy hướng về phía sau xe ngựa.

“Hoàng thượng.”

Hữu Danh thu hồi cuốn sách, sau đó cười hì hì vén rèm lên, “Hoàng thượng, trở về, đã trở về.”

Dựa vào ở trong xe ngựa thành linh mở mắt ra, màu tím con người ở trong bóng tối có vẻ càng thêm sâu thẳm, ần ần = mang theo vô pháp nhìn thẳng uy nghiêm, “Cái gì đã trở về?”

“Phu nhân, phu nhân đã trở về.”

Đáy mắt xẹt qua một tia kinh hãi, Quân Khanh Vũ đẩy ra Hữu Danh, theo trong xe ngựa nhảy đi ra, sau đó nhìn xa phía trước.

Nhưng mà, ra trắng xóa một mảnh, lại là không có bất luận cái gì thân ảnh.

Khôn kể thất lạc, Quân Khanh Vũ quay đầu lại, lạnh lùng nhìn chăm chăm Hữu Danh, “Trẫm thật muốn đem đầu của ngươi ninh xuống, đương cục cầu đá!”

“Hoàng thượng, nô tài không dám ăn nói bừa bãi.” Hữu Danh chân chó cười nói, “Phía trước dùng bồ câu đưa tin, nói phu nhân xe ngựa đêm nay có thể đến ở đây, liền cái tốc độ này, ngày kia buổi chiều là có thể hồi cung.”

“Nhanh như vậy?”

Quân Khanh Vũ bán tín bán nghi, “Vẫn là, ngươi lại muốn ngăn cản trẫm xuất cung?”

Hữu Danh mặt một xấu, nhìn nhìn xung quanh, “Hoàng thượng, ở đây đều là linh châu.”

Linh châu cách đế cũng đã hai ngày lộ trình.

Nói hấn ngăn cản hoàng thượng xuất cung, Hữu Danh càng cảm thấy oan uổng, hấn nơi đó có bản lĩnh, dám.

Nửa đêm, hoàng thượng đột nhiên cảm thấy tâm thần không yên, thế nhưng nói ra cung liền xuất cung.

Nhìn Hữu Danh cũng không dám nói dối, Quân Khanh Vũ đáy mắt xẹt qua mỉm cười, nhưng lại phụng phịu, “Hữu Danh, ngươi nói hai ngày này, trẫm xe ngựa là có thể đến linh châu. Kia Mai Nhị nếu là ra roi thúc ngựa, kỳ thực không cần ngũ nhật có thể đến Tô Châu.”

“Ngươi trông, này qua lại đều hơn mười ngày, nàng mới chậm chậm trở về.”

“Hoàng thượng, ngài là ý tứ?”

“Hừ!”

Quân Khanh Vũ đứng ở tuyết trung, nhú mày cười lạnh, “Kia Mai Nhị, chỉ sợ là mượn làm việc tên nghĩa, du sơn ngoạn thủy. Trẫm muốn trị nàng đắc tội.”

Hữu Danh mặt vừa kéo, có chút không đành lòng nói, “Hoàng thượng, phu nhân này nhưng cũng là ở mong muốn thời gian hoàn thành nhiệm vụ. Huống chi...”

“Huống chi là rất sao?”

Màu tím con ngươi hơi nhú lại, Quân Khanh Vũ nhìn về phía trước, hấn cũng sẽ không bỏ qua bất luận cái gì hảo để sửa trị nữ nhân kia cơ hội.

Hữu Danh dừng nửa ngày, tự định giá có muốn hay không nói, nhưng mà, sự tình chung quy sẽ bị phát hiện, nếu như hiện tại không nói, không chừng, đầu của mình liền thật bị đương cầu đá.

“Hoàng thượng, chúng ta xuất cung đêm đó, phu nhân và Tả Khuynh đích thực là ở Tô Châu ngoài thành, gặp mai phục.”

Quân Khanh Vũ thân hình chấn động, kinh ngạc quay đầu lại nhìn về phía Hữu Danh, “Mai phục?”

Âm điệu đột nhiên đề cao, mang theo một ít âm rung.

Hữu Danh cúi đầu, chú ý tới Quân Khanh Vũ tay đã chậm rãi nắm chặt, không biết là bởi vì phần nộ hay là bởi vì lo lắng.

“Dọc theo đường thượng, vẫn luôn có Quân Phỉ Tranh người, phu nhân và Tả Khuynh ở một tha cùng hai tha dưới sự trợ giúp, mới có thể thoát khỏi. Nhưng mà... Tới Tô Châu ngoài thành, thậm chí có Mạc gia người đang mai phục.”

“Có người ở phục kích trước, thế nhưng hóa thành phu nhân và Tả Khuynh bộ dáng, đem một tha cùng hai tha người dẫn dắt rời đi. Vì thế, lúc đó phu nhân bị công kích...”

Hữu Danh dừng một chút, không có đem phía sau gặp được Cảnh Nhất Bích sự tình nói ra.

Trên thực tế, đêm đó tình huống tựa hồ rất loạn. Yên hoa là cứu tha liên hệ đồng bạn tín vật, vì lam sắc.

Nhưng mà, lúc đó yên hoa lại là quái dị màu tím.

Nhưng mà nhìn thấy yên hoa, bị dẫn dắt rồi đi một tha cùng hai tha lúc này hướng cánh rừng phương hướng chạy đi, nếu không có như vậy, phu nhân chỉ sợ sớm đã xảy ra chuyện.

“Mai Nhị bị thương sao?”

“May mà, lúc đó tìm được phu nhân lúc, nàng chỉ ít hơi có một chút trầy da.”

“Chỉ ít trầy da?”

Thanh âm của hắn, mang theo không xác định, tay, cũng không đoạn nắm chặt.

“Đã nhìn kỹ, phu nhân cát nhân thiên tướng, không có bị thương.”

“Vậy là tốt rồi.”

Thở ra một hơi, Quân Khanh Vũ ngẩng đầu nhìn xa xa, như cũ là mịt mờ băng nguyên, thậm chí ngay cả một thân cây đều nhìn không thấy.

Thảo nào đêm đó chính mình sẽ không hiểu bức bối bất an, thế nào cũng ngủ không được.

Nguyên lai thực sự đã xảy ra chuyện!

Mai Nhị, trầm cũng không có cho phép người gặp chuyện không may. Chỉ ít, bị hắn dẫn vật trước, nàng không cho phép gặp chuyện không may.

Về phần Mạc gia... Đấy mắt chợt ngưng tụ nổi lên sát ý, xem ra thật là sống không nhịn được.

“Hoàng thượng.” Nhìn Quân Khanh Vũ thật lâu đứng ở băng nguyên trung, mặc dù mặc hồ cừ áo choàng, nhưng mà chớp mũi đã đông lạnh rất hồng, “Hoàng thượng, chúng ta còn có muốn hay không đi?”

“Đi chỗ nào?”

Bị người cắt ngang mạch suy nghĩ, hiển nhiên là rất không cao hứng. , Quân Khanh Vũ lạnh lùng nói.

“Đi đón phu nhân a. Chúng ta lúc này, tiếp tục xuất phát, đến kế tiếp quận huyện, là có thể cùng phu nhân chạm trán.” Hữu Danh chân chó cười nói, nhưng mà, một bạo lật hung hăng nện ở đầu hắn thượng, đau đến hắn ôm đầu ả u quát.

“Đón nàng?” Quân Khanh Vũ giận tái mặt, “Ai nói trầm là lại tiếp nữ nhân kia? Nàng dựa vào cái gì muốn trầm đi đón nàng?”

Nói, xoay người liền lên xe ngựa!

Hữu Danh xoa đầu bất đắc dĩ đuổi kịp, lại đột nhiên thấy Quân Khanh Vũ nâng lên mình, lãnh yếu ớt nhìn hắn, “Người nói, kế tiếp quận huyện ở nơi nào?”

“Đào quận.”

“A?” Đẹp dấu tay cầm, Quân Khanh Vũ như có điều suy nghĩ một phen, “Trầm nhớ, đào quận rượu thập phần nổi danh, có phải hay không? Đào viên rượu ngon hương trầm dậm, coi như, nói chính là đào quận.”

Lắm bầm một phen, Quân Khanh Vũ tâm tình rất tốt buông mình, nói, “Đi đào quận phẩm rượu.”

Xe ngựa rất nhanh đi trước, Hữu Danh ngồi trên lưng ngựa, trán dính một đại bạo lật, biểu tình thật là tối tăm.

“Hữu Danh đại nhân.”

Lời bộc bạch đeo đao hộ vệ rốt cuộc không nhịn được, nhỏ giọng hỏi, “Đào quận, coi như ra gỗ đào gia cụ đầu... Kia đào viên rượu ngon, nói yêm gia hương sông châu.”

“Vô tri.” Hữu Danh khinh bỉ nhìn hộ vệ kia, “Thiên hạ này nhiều? Nhiều còn không đều là quân tử dưới chân. Hoàng thượng nói, đào quận nhường rượu ngon, đó chính là có rượu ngon. Nói người sông châu, ra trư, vậy cho ra trư!”

Hộ vệ mờ mịt...

Thua mặt trời lặn, Quân Khanh Vũ đoàn xe ngựa không dừng vó đã đến đào quận.

Hữu Danh rất nhanh tìm được tốt nhất khách sạn, đem đoàn người an bài xong.

Vừa ăn vị đắng, Hữu Danh trong lòng biết, hoàng thượng đây không phải là tới đón phu nhân, chẳng qua là đến phẩm rượu, sau đó ngẫu gặp được phu nhân.

Tới đào quận sau, hoàng thượng tâm tình thập phần không sai, chuyện làm thứ nhất, thì lại là an bài Hữu Danh chuẩn bị hảo tắm rửa thủy.

Hữu Danh tự nhiên không dám đình lại, chuẩn bị hảo thủy đồng thời, còn nghĩ thường ngày hoàng thượng yêu xuyên hoa bào cũng đặt ở bên cạnh.

“Ai nói là này?”

Ngâm mình ở trong nước, Quân Khanh Vũ tóc như thủy tiên bàn tản ra, hoàn mỹ mặt ở trong sương mù có vẻ thập phần tinh xảo, trong trắng lộ hồng, kia tinh thần cũng rất tốt.

“Món đó... Cổ áo chuế hồng món đó.”

Hữu Danh nhớ lại, kia bộ y phục vẫn là trước khi đi, Quân Khanh Vũ làm cho đậu đỏ tử đi lưu ly cung chỗ ấy thủ.

Lúc đó cũng nhìn làm công, đảo không giống như là trong cung bức tranh thêu, cũng không tựa thực phi nương nương làm. Bởi tình huống khẩn cấp, hắn cũng chưa kịp hỏi nhiều, lúc này, Quân Khanh Vũ điểm danh muốn xuyên món đó, Hữu Danh tự nhiên không dám chậm trễ, vội lấy qua đây.

Y phục chỉnh thể mặt liệu là Giang Nam màu trắng chiffon chế tác, cổ áo, bào biên thêu hồng sắc hoa văn.

Nhẹ nhàng y phục có vẻ mặc quần áo người, thân hình càng thêm thon dài, bước đi lúc, doanh động y sam lại thêm chia ra phiêu dật.

Mà cổ áo cùng biên giác kia diêm dúa lẳng lơ hồng sắc hoa văn, thì làm cho người ta nhớ lại trắng như tuyết tuyết trắng trung, bay tán loạn ba tháng hoa đào.

Mặc quần áo người, ngồi ở chỗ gần cửa sổ trên, một tay chấp nhất chén rượu, một tay nâng má, mày sắc biếng nhác nhìn người đến người đi nhai đạo.

Phản quang trong, gò má của hắn đường nét tinh xảo hoàn mỹ, cúi đầu lúc, nhưng nhìn thấy mặt lớn lên lông mi ở trên gương mặt ảnh ngược ra nhu hòa bóng mờ, mà câu dẫn ra môi mỏng, chiếu kia cổ áo tiên diêm hồng sắc, thể nhưng làm cho hắn tuần mỹ hơn chia ra đẹp đẽ.

Phong - ở tư thế bày thật lâu, này ngồi ở phía trước cửa sổ khí chất đó ung dung mỹ nam, đã sớm khiến cho phía dưới một đám người vây xem, nếu không phải là bởi vì khách sạn bị bao xuống, sợ rằng đã có người vọt vào.

Nhưng mà, theo Tô Châu tới rồi xe ngựa, vẫn còn có tiến vào.

Quân Khanh Vũ có chút không kiên nhẫn đóng cửa sổ, tức giận nhìn chằm chằm Hữu Danh, “Người còn không đi xem, thể nào còn chưa tới?”

“Chắc.”

Hữu Danh vội vàng chạy ra đi, đi nhìn đến hộ vệ cuống quýt vọt vào, trên mặt hô, “Không xong, không xong.”

Quân Khanh Vũ vội theo vị trí đứng lên, “Làm sao vậy?”

“Phu nhân kia xe ngựa, coi như căn bản là muốn ở đào quận dừng lại ý tứ, lúc này, chính qua cầu, tính toán vòng qua đào quận đâu!”

120. Chương 120

“Cái gì? Phu nhân xe ngựa không từ nơi này nhi quá?”

Hữu Danh sắc mặt đại biến, quay đầu liếc mắt nhìn Quân Khanh Vũ, mặt của đối phương sắc đã sớm nổi lên một tầng băng.

Vậy phải làm sao bây giờ?

Phải biết rằng, hoàng thượng đã ở ở đây đợi nhiều canh giờ.

Khó “Bọn họ hiện tại ở đâu?”

Quân Khanh Vũ rút cuộc mở miệng, thanh âm lãnh được làm cho người ta không khỏi run lên, báo trước một hồi bão tố sẽ tới.

“Ngay đào quận ngoại ba dặm, nếu là kinh qua đào quận, bọn họ lúc này liền sẽ trực tiếp đi đường ống. Bọn hần bây giờ đang chuẩn bị qua cầu, vòng qua ở đây.”

Lộ Quân Khanh Vũ quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, sau đó lạnh lùng nói, “Hữu Danh, ngươi biết phải làm sao đi.”

“Ty chúc biết.”

Hữu Danh gật gật đầu, sau đó mang người vội vàng thối lui.

Kỳ thực, hần nào biết đâu rằng ở làm như thế nào, thế nhưng hiện tại sự tình, chính là nghĩ biện pháp đem phu nhân ngăn cản, làm cho nàng không thể không được từ nơi này nhi quá, nhưng mà gặp được hoàng thượng.

Quân Khanh Vũ một lần nữa ngồi trở lại vị trí, niệp khởi chén rượu, cúi đầu nhìn kia hoa đào rượu ngon, sau đó đặt ở bên môi nhỏ nhỏ mân một ngụm.

Một chén xuống bụng, trên mặt hần hơi phiếm hồng, thâm nghĩ, hần cũng không tin, còn không trị được một Mai Nhị.

Xe ngựa vẫn không ngừng đi tới, A Cửu vén rèm lên, có chút lo lắng đối người đánh xe nói, “Chúng ta nghĩ biện pháp sáng sớm ngày mai hồi đế đô, làm ọi người đều kiên trì một chút.”

“Là, phu nhân.”

A Cửu nhìn sắc trời một chút, trên mặt có khó nén lo nghĩ.

Hai ngày gấp rút lên đường, duy trì liên tục xóc nảy, Cảnh Nhất Bích cùng Tả Khuynh vết thương đều có chút chuyển biến xấu, hơn nữa chỗ xa xôi, cũng lo lắng còn có truy binh đến phạm, A Cửu trên đường cũng không để cho bọn họ ngừng.

Lúc này, chỉ có đế đô là chỗ an toàn nhất, hơn nữa, thái y cùng Hữu Danh đều ở, như vậy, liền không cần lo lắng vết thương sẽ chuyển biến xấu đến bất nhất trình độ.

A Cửu nhéo nhéo mi tâm, đột nhiên cảm giác được xe ngựa một quán tính dừng lại, chính mình suýt nữa không có ngồi vững vàng cấp quăng ra.

Sau đó, một đại đội nhân mã đều ngừng lại.

“Chuyện gì xảy ra?”

Cảnh Nhất Bích ở phía sau một xe ngựa, nghe người ta nói đã đã ngủ. A Cửu thanh âm không dám quá lớn, ý bảo đại gia không nên ồn ào đến hần.

“Phu nhân.” Thị vệ lặng yên đi lên, “Phía trước có người đến báo, nói trên cầu có người vận vật tư, cấp ngăn chặn.”

“Có thể quá khứ sao?”

“Thoạt nhìn đông tây rất nhiều, hình như có ít thứ đều rụng kết băng trong sông, xe ngựa cũng tấp ở đằng kia ”

A Cửu đứng lên, nhìn duy nhất có thể vòng qua đào quận tiểu cầu.

Nguyên vốn định đi vòng qua, không cần vào thành, dù cho xa một chút, nhưng mà tránh khỏi thông quan làm thủ tục rườm rà quá trình, nói không chừng còn sớm một chút trở lại để đồ.

A Cửu thở dài một hơi, “Vào thành đi. Tìm một yên tĩnh khách sạn, nhân tiện sẽ giúp Bích công tử nhìn nhìn thương thế. Nga...”

Đột nhiên nhớ tới, kỳ thực suốt đêm gấp rút lên đường, buổi trưa đến bây giờ, cũng chưa từng nghỉ ngơi, đại gia ăn cũng chính là ngày hôm qua mang theo lương khô.

Đi theo trong đội ngũ, thì có hai trọng thương người, nàng thế nào liền bỏ qua điểm ấy đầu.

“Người tìm được hỏ lánh khách sạn sau, nhìn có thể không ở phụ cận tìm một ít mới mẻ cá.”

Thị vệ vội lên tiếng trả lời, cười ngựa tiên tiến thành, sau đó, một đội người cũng chậm rãi đi vào.

Thế nhưng thị vệ kia sắc mặt không phải rất tốt chạy trở về.

Nguyên lai, hôm nay tất cả tiểu khách sạn đều mãn người, căn bản không có gian phòng, cũng chỉ còn lại có một cái khách sạn còn có thể ở lại túc địa phương.

“Hoàng thượng, đều làm tốt .”

Hữu Danh chạy tới, xoa xoa tay cười hì hì nói, “Ty chức sai người đem cầu phong, còn nghĩ cái khác khách sạn đều bao .”

“Hảo.”

Quân Khanh Vũ gật gật đầu, “Người theo trăm nhiều năm như vậy, rốt cuộc nhìn thấy người thông minh một lần.”

Hữu Danh ngưỡng ngừng cười, không nói hiện tại thông minh, chỉ cần mấy ngày nay không đáng sai liền cảm tạ trời đất .

“Hoàng thượng, người xem, bọn họ tới.”

Quân Khanh Vũ đẩy ra cửa sổ, quả thực nhìn thấy một chiếc xe ngựa tràn đầy phong trần bay nhanh mà đến, sau đó dừng ở cửa.

Cửa xe mở ra, một đôi sạch sẽ trắng thuần nhẹ tay nhẹ vén rèm lên, lập tức, một thân ảnh quen thuộc từ bên trong nhảy xuống tới.

Một khắc kia, Quân Khanh Vũ nắm bắt chén rượu tay, nhẹ nhàng nhoáng lên, con mắt chăm chú khóa ở người kia trên người.

Theo cái kia thân hình xuất hiện, một khắc kia, Quân Khanh Vũ cảm giác được rõ ràng, tim của mình nhảy, không bị bất luận cái gì khống chế nhanh.

Một thân ngắn gọn trắng thuần y phục, không có bất kỳ trang sức, thậm chí còn tóc cũng chỉ là đơn giản dùng trù mang buộc lại đuôi tóc.

Gương mặt đó, trắng nõn như tuyết, lộ ra một chút bệnh trạng, nhưng mà đôi tròng mắt kia thiếu tươi đẹp trong suốt, như không trung ngôi sao sáng nhất thần.

Nàng đứng ở tại chỗ, ngẩng đầu quan sát trước người khách sạn, ánh mắt nhàn nhạt quét tới.

Nắm bắt cái chén tay run lên, Quân Khanh Vũ cuống quýt cúi đầu, trong lòng thế nhưng một tia không hiểu sợ hãi.

Rõ ràng chờ mong nàng nhìn thấy chính mình, nhưng mà, lại...

Mặt lớn lên tiếp vũ nhẹ nhàng lóe lóe, hấn quay đầu nhìn về phía một bên, nhìn trên bàn đệ thập cái đồng hồ cát.

Đẹp khoe môi chậm rãi hiện lên vẻ tươi cười, đây là ngày thứ mười .

Mười ngày ... Phi thường gian nan mười ngày.

Hấn muốn, hấn hấn là có điểm thích này chán ghét Mai Nhị thôi

Chán ghét nàng nói bọn họ là quân thần. Thích, thích, nàng là của hấn nữ nhân.

Quân Khanh Vũ đem trong chén cay độc rượu một ngụm nuốt vào, sau đó hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn hướng cô gái kia phương hướng.

Nhưng mà, cô gái kia cũng đã xoay người đưa lưng về phía hấn, tựa hồ, vừa cái nhìn kia, căn bản cũng không có chủ ý đến hấn.

Đáy lòng phi thường thất lạc, hấn trừng trừng mắt con người, phát hiện, dưới lầu vây quanh một đám nữ nhân, không khỏi là theo dõi hấn nhìn .

Chẳng lẽ là của số?

Có chút co quắp nhìn nhìn xung quanh, hấn vẫn là quyết định, đem toàn bộ cửa sổ đều mở.

Ngay khi đó, hấn rõ ràng nghe thấy dưới lầu đám người kia nhìn mình chằm chằm nhìn thấy người, đều phát ra từng tiếng hút không khí.

“Ngăn cản.”

Hữu Danh đứng trên không được, che ở Quân Khanh Vũ bên người, vị trí này, trừ phi là A Cửu trạm địa phương, nếu không thật đúng là không ai có thể xem tới được gò má của hấn.

Phi thường chán ghét, Quân Khanh Vũ phiền chán nhìn lướt qua dưới lầu, sau đó cấp thiết nhìn về phía A Cửu.

Đáng tiếc chính là, nàng lại vẫn không có vào ý tứ, ngược lại là, theo trong xe ngựa lấy ra nhất kiện áo choàng, đi hướng đệ nhị cỗ xe ngựa.

Lúc này, đệ nhị cỗ xe ngựa cửa xe bị người hầu đẩy ra, màn xích lên thời gian, một người tái nhợt gầy gò tay có chút vô lực đỡ khung cửa, sau đó thân thể dò xét đi ra.

Mà cô gái kia một bước tiến lên, vội vàng đem áo choàng vì người nọ mang thượng.

Mặc dù, bất tiện đi nâng người kia, nhưng mà, Quân Khanh Vũ lại rõ ràng thấy được A Cửu đưa tay ra.

Người kia thoát nhìn thập phần suy yếu, nhưng mà vẫn không quên ký đối nữ tử khom mình hành lễ.

Nữ tử nghiêng người cho hấn làm cho lối ra, đã ở đồng thời, Quân Khanh Vũ ở cô gái kia trên mặt thấy được hấn chưa từng thấy qua thần tình.

Ôn nhu , lo lắng , thương hại , sùng nịch , yêu thương , còn có... Thâm tình .

Quân Khanh Vũ ngực trầm xuống, nguyên bản chờ mong tươi cười tại nơi cái nam tử ngẩng đầu thời gian, trong nháy mắt ngưng lại, sau đó biến mất.

Kỳ thực... Hấn không phải chưa thấy qua cô gái kia như vậy ánh mắt, chỉ là, chưa từng thấy qua nàng sẽ đối với mình có ánh mắt như thế.

Nàng thâm tình, nàng thương hại, nàng cái loại này phát ra từ nội tâm quan tâm cùng sùng nịch, chỉ là đối hiện nay đứng ở nàng người bên cạnh.

Kia trong nháy mắt, Quân Khanh Vũ đột nhiên nhớ tới cái kia tiệc tối trên.

Nữ tử này băng lãnh nhìn mình chằm chằm, sau đó tránh thoát hấn bảo hộ, không để ý nguy hiểm tính mạng chạy hướng về phía Cảnh Nhất Bích!

Tay chậm rãi nắm chặt, hấn song đồng bằng lảnh giảo dưới lầu nữ tử, tựa muốn xem thấu tới thân thể của nàng, nhìn thấy nàng trong lòng rớt cuộc nghĩ cái gì!

“Hoàng thượng...”

Bên tai, Hữu Danh thanh âm lo nghĩ mà gấp, nhưng mà, hấn lại bình tĩnh không nghe thấy.

Thẳng đến Hữu Danh đi lên phía trước, dùng sức đẩy ra hấn chặt nắm thành quả đấm tay, hấn ở phát hiện, chính mình thế nhưng bóp nát chén rượu, này bên nhọn bột phần toàn tương vào lòng bàn tay.

Đỏ sẫm máu tươi từ lòng bàn tay tràn ra, hấn tránh được Hữu Danh vì hấn cầm máu ti quyên, nhưng mà chấp khởi mặt khác một cái ly uống rượu.

Ngưng kết thành hạt châu máu tươi nhỏ xuống tại nơi tốt nhất hoa đào nhường trung, trong nháy mắt tan thành ti, như một nữ tử khiêu vũ lúc, theo gió vũ động hồng tay áo, đẹp đẽ mà gai mắt.

Môi mỏng câu dẫn ra một tia nhếch cười, hấn ngửa đầu, đem máu rượu một ngụm ầm hạ.

Màu tím song đồng tràn đầy nổi lên dữ tợn tơ máu, hấn đỡ bàn chậm rãi đứng lên, sau đó xoay người, rỉ máu tay nhấc bầu rượu, lên lầu, không bao giờ nữa nhìn kia lục tục tiến khách sạn nữ tử.

121. Chương 121

Chuế lật hồng áo choàng phất quá thang lầu, thân hình hấn biến mất ở hàng hiên miệng, phục lại xuất hiện ở thật dài hành lang gấp khúc thượng, đi từ từ hướng dựa vào song sương phòng.

“Tất cả đều rút về đi.”

Hữu Danh vội thấp giọng phân phó nói, “Đừng làm cho phu nhân phát hiện tung tích của chúng ta.”

Hoàng thượng đủ đợi hai canh giờ, nhưng mà, lại vào lúc này xoay người ly khai, rất hiển nhiên, hấn đã không muốn tái kiến phu nhân.

Cự mà lúc này, A Cửu mang người đã đi từ từ tiến vào

“Chủ quán, có thể giúp ta tìm hai gian yên tĩnh gian phòng sao?”

Nữ tử thanh âm trước sau như một sạch sẽ, chỉ là hơi có vẻ mệt mỏi.

Hồ đi ở hành lang gấp khúc thượng Quân Khanh Vũ nghe thấy thanh âm, thân hình hơi một hồi, sau đó đứng ở tại chỗ, bóng lưng ở hôn hồng đèn lồng hạ, thấp phần xuống dốc.

“Phu nhân, yên tĩnh gian phòng chỉ có ở lầu ba, thế nhưng chỉ có một gian .”

“Kia lầu hai đâu?”

“Lầu hai đến đảo có mấy gian.”

“Lầu ba rất cao, hơn nữa chỉ có một gian, vậy lầu hai đi.”

Nói, A Cửu xoay người nhìn về phía người bên cạnh, “Các người đỡ công tử bọn họ thượng lầu hai, nhớ vẫn là mở cửa sổ hộ, bảo trì không khí mới mẻ.”

“Các người đi đem ở đây tốt nhất đại phu mời tới.”

Tỉ mỉ sau khi phân phó xong, thị vệ đỡ Cảnh Nhất Bích lên lầu, mà lầu ba đứng ở trên hành lang làm được Quân Khanh Vũ, vẫn là đứng ở tại chỗ.

Hồi lâu, mới thông thả quay đầu lại, nhìn về phía A Cửu.

“Chủ quán. Trong điểm có thể có mới mẻ cá?”

“Phu nhân muốn ăn cá? Chúng ta trong điểm chiêu bài là chua ngọt cây thơm cá.”

“Ta không nên ăn cá.” A Cửu cười cười, “Người nếu là có mới mẽ cá, giúp ta chuẩn bị hai cái, tiện thể, ta mượn dùng một chút phòng bếp.”

Nói, A Cửu đem nhất định bạc đặt ở trên quầy.

“Ai u, phu nhân thực sự là khách khí, ta đây để tiểu nhị vì ngài chuẩn bị.” Chủ quán cười hì hì thu hồi bạc, vội phân phó người đi chuẩn bị.

A Cửu nhéo nhéo vai, sau đó cùng tiểu nhị hướng phòng bếp đi đến.

Đến vừa vào thành mới nhớ tới, Cảnh Nhất Bích cùng Tả Khuynh đều bị thương thật nặng, hai ngày này ăn đều là mô mô, nhưng thật ra khó xử bọn họ.

Quân Khanh Vũ xoay người vào gian phòng, sau đó ngồi ở trước bàn mặt, cả người tựa chuẩn bị rút lấy hồn phách như nhau tựa vào trên ghế.

“Hoàng thượng, thể nhưng đói bụng, Hữu Danh cho người chuẩn bị đào quận tốt nhất ăn vặt.” Nói, sai người đem thái nhất tịnh đưa lên đến, đặt ở Quân Khanh Vũ trước mặt.

Vừa nuốt vài hớp rượu mạnh, sắc mặt hần thập phần ửng hồng, màu tím hai mắt lộ ra mờ mịt, mà đáy mắt, lại có xơ xác tiêu điều lạnh lẽo, dường như tụ tập vạn năm băng tuyết.

Hần mím môi không nói gì, mà là giờ bầu rượu tiếp tục uống lên.

Say lòng người hoa đào nhường theo khoe miệng hần tràn ra, dọc theo hần hoàn mỹ cổ chảy xuống, ướt nhẹ vật áo.

“Hoàng thượng.”

Hữu Danh nhìn yêu thương, vội đi tới đem bầu rượu theo trong tay hần lấy xuống, dụ dỗ nói, “Nha, hoàng thượng tửu lượng giỏi, bầu rượu này cũng làm cho ngài uống xong. Làm cho ty chúc lại cho người đổi một bình.”

Đang khi nói chuyện, vội vàng dùng ti quỳên đưa hần lòng bàn tay thương thanh lý sạch sẽ, sau đó băng bó lại.

“Đây là đào quận lư ngư sủi cỏ, thể nhưng ở đây nhất tuyết, bên trong còn có mới mẽ mã thầy. Hoàng thượng, đến ném thử.”

Quân Khanh Vũ quay đầu đi, một phen huy mở Hữu Danh, sau đó đem còn có bán bầu rượu lấy vào trong ngực, lại lung lay lắc lắc đứng lên.

Cái này nhưng làm Hữu Danh nóng nảy, hoàng thượng không thể uống rượu, này đều biết.

Nhưng mà hần uống khởi rượu đến, ai cũng ngăn không được.

Nhìn hần lung lay lắc lắc muốn đi ra ngoài, Hữu Danh che ở cửa, “Hoàng thượng, ngài này là muốn đi đâu nhỉ?”

Quân Khanh Vũ lạnh lùng cười, “Phòng bếp.”

“Phòng bếp? Ai u, hoàng thượng, phòng bếp kia chỗ ngồi, như thế đầy mỡ, lại tạng, ngàn vạn đừng đi.”

“Cút ngay.”

Quân Khanh Vũ vừa cảm giác đập hướng Hữu Danh, màu tím mắt phượng hơi nhú lại, lãnh lệ thanh âm đại, “Trẫm hiện tại sẽ đi phòng bếp, các người ai dám cùng quá khứ, trẫm sẽ giết ai.”

Nói, hần lung lay lắc lắc đi xuống lầu.

“Hữu đại nhân? Cái này làm sao làm?”

Thị vệ hỏi.

“Bảo vệ phòng bếp phụ cận, ai cũng không thể tới gần.”

Hữu Danh trọng trọng thở dài một hơi.

Này khách sạn là đào quận nổi danh nhất khách sạn, phòng bếp cũng lắp đặt thiết bị tương đương thật là tốt, cơ hồ cũng không thua gì để đô bất luận cái gì khách sạn.

A Cửu vén tay áo lên, đem hai cái tiểu nhị đưa lên cá, đặt ở thớt thượng, một tay cầm dao, một tay bấm ở đầu cá.

Còn bên cạnh, đào lon thủy đã mở ra, A Cửu động tác có vẻ có chút ngốc đứng lên.

“Đối, phóng gừng phiến?”

Nàng một bên lăm bằm, đi một bên tìm gừng phiến.

Nhưng mà, suy nghĩ hồi lâu, nàng vẫn là đem phóng một chút gạo kê ở đào lon lý.

Tiểu nhị nói, hai vị công tử bị bệnh, tiên cá phiến canh không điền bụng, còn không bằng, làm một cá phiến cháo.

Lần trước chỉ là làm một tiên canh cá, liền mất nàng nửa ngày, mà bây giờ, còn muốn đem mễ ngao thành cháo, A Cửu thỉnh thoảng quấy trung cái thìa, miễn cho hồ oa, một bên lại đang suy tư, rốt cuộc khi nào phóng gừng phiến cùng cá phiến.

Vấn đề còn có, kia cá, nàng còn chưa có cắt thành phiến.

Nhiều lần, vì vì tay của mình vội chân loạn, kia đào lon nước trong đầu tiên đi ra.

Khoảng chừng sau nửa canh giờ, A Cửu nhìn thập phần đặc cháo, cảm thấy rất đau đầu.

Mà ngay tại lúc này, phía sau truyền tới một tiếng nhắc thấp mị thanh âm, “Phu nhân ~ ”

Kia đặc biệt thanh tuyến, khàn khàn trung mang theo định men say, càng mang theo người kia lúc nói chuyện, mới có hoa lệ.

“Phu nhân...”

Thanh âm kia lại lần nữa truyền đến, lúc này, lại lộ ra nàng quen thuộc độ tiểu ý.

Bỗng nhiên quay đầu lại, A Cửu trong tay cái thìa không bị khổng chế rơi trên mặt đất.

Cửa phòng bếp thượng, tà dựa vào một nam tử.

Cái kia nam tử mặc một bộ cổ áo bên hông cùng bào giác chui lật hồng tuyết trắng y sam, tức khắc tóc đen như nước chảy bàn tiết lưu ở sau người, có vẻ ngũ quan càng thêm thâm thúy hoàn mỹ.

Hắn một tay vịn môn, một tay cầm rượu, màu tím tế con người hơi nheo lại, men say nồng đậm nhìn A Cửu, mang theo nịnh cười đẹp môi mỏng bởi vì cổ áo đỏ sẫm có vẻ thập phần yêu mỹ.

Mà kia cùng sinh câu tới khí chất cao quý vào giờ khắc này, lại làm cho A Cửu cảm thấy hắn coi như ánh trăng trung đi ra tới yêu tinh, nguy hiểm mà mỹ lệ.

Đúng vậy, nguy hiểm... Hắn tử đồng giáo nàng, sau đó hướng hắn đi từ từ đến.

Coi như, một cái sói, đi hướng chính mình ngon miệng thức ăn như nhau.

Nguy hiểm mà bá đạo.

“Quân...”

A Cửu còn chưa có mở miệng, Quân Khanh Vũ đã đi tới trước người của nàng, lấy quân lâm thiên hạ cường hãn khí thế, nắm bắt nàng hàm dưới, “Phu nhân, nhìn thấy trầm, người tựa hồ thật bất ngờ?”

Nồng đậm mùi rượu trước mặt nhào tới, A Cửu hơi nghiêng đầu, “Hoàng thượng, ngài tại sao lại ở chỗ này?”

“Ta tại sao lại ở chỗ này?” Hắn nhú mày, tươi cười càng phát ra nguy hiểm tà mị, “Coi như, phu nhân không hi vọng trầm xuất hiện ở đây.”

A Cửu tránh được ánh mắt của hắn, nhìn về phía một bên, thanh âm khôi phục bình tĩnh, “Thần, không còn ý này.”

Nói xong, xoay mới đầu, muốn tránh thoát khai hai tay hắn kiềm chế, nhưng mà, hắn căn bản cũng không có buông ra ý của nàng, trái lại lừa thân mà đến, đem nàng áp ở tại tảo trên đài.

“Hoàng thượng, buông ra thần!”

A Cửu giận xịch.

Quân Khanh Vũ lãnh liếc nàng liếc mắt một cái, sau đó nhìn bên cạnh cuộn cuộn cháo, “Phu nhân, đây là vì Cảnh Nhất Bích làm?”

Hắn ở cửa đứng chừng nửa canh giờ, nửa canh giờ, như vậy cảnh giác nàng, thế nhưng nghiêm túc nói, không có phát giác sự xuất hiện của hắn.

“Bích công tử cùng Tả Khuynh đều bị thương, đến nay còn không có ăn uống gì.”

“Người đến lúc này còn nói dối?”

Tay hắn thả cầm của nàng, sau đó dụng lực kháp cổ của nàng, “Mai Tư Noãn, chẳng lẽ ngươi thật là được rồi vết sẹo đã quên đau?” Dọn ra cái tay còn lại, hắn nắm lên nàng bị bút lông làm bị thương tay phải, cơ hồ là cắn nàng tai nói, “Chẳng lẽ ngươi thật không biết, vì sao trẫm không cho người cho người bằng bó vết thương. Vì chính là, muốn cảnh cáo ngươi, cách Cảnh Nhất Bích xa một chút!”

Nói, dùng sức nhéo đi.

Lòng bàn tay nhất thời truyền đến một trận đốn đau, A Cửu cơ hồ thở không nổi.

“Trẫm vốn tưởng rằng ngươi sẽ thu lại, nhưng mà trẫm sai rồi! Vì Cảnh Nhất Bích, ngươi không sợ đau. Thế nhưng, nếu như trẫm, làm cho hắn đau đâu? Ngươi có thể hay không thu lại?”

“Ngươi... Khụ khụ khụ...” A Cửu mở to hai mắt nhìn, không biết Quân Khanh Vũ muốn làm cái gì?

“Hắn là trẫm yêu thần, vì thế trước trong hoàng cung thứ tín sự tình, trẫm không truy cứu hắn, thậm chí còn, lưu ly cung thời gian, trẫm như trước không đúng truy cứu hắn. Nhưng mà, Mai Nhị, trẫm cũng là có điểm mấu chốt!”

Nói, kia nắm bắt nàng vết thương tay, dùng sức giơ lên chân của nàng.

Hai chân bị tách ra, hắn ức hiếp xuống, A Cửu nhất thời minh bạch hắn muốn làm cái gì, điên rồi tựa như giãy giụa, “Quân Khanh Vũ, ngươi muốn điên rồi sao? Ngươi quên rồi hiệp nghị của chúng ta, quên quân thần!”

Hắn câu môi lãnh lệ cười, đáy mắt dục sắc dâng lên, “Kia trẫm sẽ dạy ngươi cái gì là quân thần chi đạo!”

122. Chương 122

Quân thần chi đạo?

A Cửu không phải đồ ngốc, tự nhiên nhìn ra lúc này hắn đáy mắt dâng lên dục hỏa.

“Quân Khanh Vũ, ngươi hôm nay nếu như bính ta, ta sẽ nhường ngươi không chết tử tế được.”

Cả người bị áp ở tại tảo trên đài, hai chân bị hắn ép buộc tách ra, A Cửu dẫu tay hướng bên cạnh thái đao.

Cự “Thế nào? Hành thích vua?” Quân Khanh Vũ lạnh lùng nhìn A Cửu, một tay kia, trong nháy mắt giữ lại cổ tay nàng, “Mai Nhị, ngươi cảm thấy, động thủ đứng lên, ngươi sẽ là trẫm đối thủ?”

Ngày ấy, nàng xuất thủ thương hắn, làm đế vương, ai có thể chịu được.

Mà mà lại, chính mình bị coi thường, thế nhưng thích như vậy cảm giác, dễ dàng tha thứ nàng đối với mình lần lượt khác người.

Hồ dễ dàng tha thứ nàng ở trước mặt hắn, đối Cảnh Nhất Bích như vậy thâm tình.

Hắn Quân Khanh Vũ khi nào như thế rẻ tiền quá? !

Mà bây giờ, nữ nhân này, cũng dám đối với hắn động đao?

Chế trụ A Cửu cổ tay, không khỏi hung hăng phát lực, đau đến A Cửu ngón tay cũng không thể nhúc nhích.

Là không phải là đối thủ của hắn?

A Cửu không phải không thừa nhận, nàng không phải là Quân Khanh Vũ đối thủ.

Hai người lần đầu tiên gặp lại, nếu không có hắn cố ý, nàng lại sao có thể bắt được hắn. Mà khi lúc hai người lần đầu giao thủ, hắn thẹn quá hóa giận, gần rút ra trong tay áo ánh trắng, kia sắc bén kiếm khí suýt nữa xuyên thấu hông của nàng bụng.

Nhìn A Cửu đau đến thẳng nhú mào, hắn bên môi cười, ngày càng tà nịnh, “Mai Nhị, người đừng tưởng rằng trăm quả thật không trị được người?”

Nói, hung hăng giơ lên nàng hàm dưới, cúi đầu cắn chiếm hữu nàng môi.

A Cửu cuống quýt lùi bước, nhưng mà hắn trọng tâm tất cả đều đè ép xuống, phía sau tảo thai, liền tránh không gian cũng không có.

Mà lúc này, hắn đầy người mùi rượu, môi như sói đói cắn nuốt thức ăn như nhau, cắn xé nàng.

Bất quá trong nháy mắt, hai người gần bó tràn ngập máu tươi.

A Cửu bị nồng đậm mùi rượu cùng gay mũi mùi kích thích được có chút choáng váng, hơn nữa hai ngày liên tục gấp rút lên đường mệt mỏi, nàng cảm giác mình, tại nơi hung ác độc địa tê căn giữa, khí lực cũng bị người này hung hăng nuốt đi.

Tay trái bên cạnh, còn có cuộn cuộn cháo, mà tay phải của mình, vô lực xụi lơ ở hơi nghiêng. Lòng bàn tay mới khép lại vết thương đã hé, dính máu nhiễm đỏ toàn bộ lòng bàn tay.

Trước, cảm thấy lòng bàn tay là chuyên tâm đau, nhiên mà lúc này, động tác của hắn, lại là làm cho nàng ngực tê rần.

Bởi vì hắn cưỡi xuống của mình dây cột tóc, đem nàng hai tay hướng phía sau một khẩu, trói chặt nàng.

Màu tím con người lúc này, thật sâu giảo nàng. Lạnh lẽ mà bá đạo, nhưng mà, mặc dù có tình - dục, lại không có nàng chờ mong ánh mắt.

Quân Khanh Vũ, người xem Tô Mi cùng ánh mắt ta vĩnh viễn bất đồng.

Hắn đang nhìn Tô Mi lúc, ánh mắt mang theo sùng nịnh, càng mang theo một loại tham luyến, coi như, chờ đợi một người sau trăm tuổi, lại lần nữa gặp lại cái loại này tham luyến.

Mà hắn hiện tại đâu?

Chỉ cần một lòng hướng muốn nàng thân phục!

Cái loại này dục hỏa, cũng bất quá là một người nam nhân đối thân thể nữ nhân cần.

Thấy nàng hai tay đã không thể động đậy, Quân Khanh Vũ nâng lên bị hắn cắn xé sưng đỏ môi, sau đó cầm lấy bầu rượu, quán nhập A Cửu trong miệng.

“Khụ khụ khụ...”

Cay độc rượu như hỏa như nhau theo yết hầu kéo dài hướng về phía trong bụng, làm cho nàng kịch liệt ho khan.

Mà hắn căn bản cũng không có dừng lại ý tứ, trái lại chính mình hàm một ngụm, sau đó đối môi của nàng, cạy khai nàng khớp hàm cấp mạnh mẽ quán nhập trong miệng.

Động tác này, nhớ lại hai người lần đầu.

Khi đó, nàng bị hấn áp ở nhuyễn tháp trên, môi của hấn cũng như vậy tham đến.

Bất đồng chính là, khi đó, hấn cạy khai môi của nàng, là muốn cuốn đi nàng còn lại rượu.

Khi đó, chỉ có hai người nồng đậm men say, còn có gấn bó giao triền di lưu thơm cùng ngọt.

Mà bây giờ đâu, xuất hiện máu tươi, vẫn là máu tươi.

Bọn họ tượng trên chiến trường tương hồ cần xé địch nhân, ai cũng không chịu nhượng bộ.

Y phục bị xúc phạm xé mở, tuyết trắng da thịt lỏa lồ ở băng lãnh trong không khí, A Cửu nhất thời tỉnh ngộ, sau đó tê thanh hoảng nói, “Quân Khanh Vũ, người phóng ta!”

Mà tay hấn đã chuyển nhập y phục trung, tàn nhẫn thô lỗ vuốt ve thân thể nàng, tựa hồ hận không thể đem thân thể nàng niết thành bụi phấn.

Trắng nõn thân thể, rất nhanh lưu lại từng đạo hồng ấn, mà hấn đầy mắt, không có bất kỳ thương hại, chỉ cần, càng phát ra đem nàng chiếm cường liệt ***.

Làn váy bị đẩy hướng về phía bên hông, nàng có thể cảm giác được hấn nóng hổi cách mỏng lệu tiết khó, đỉnh thân thể của mình.

Khuất nhục cùng đau lòng trong nháy mắt dâng lên, thân thể bởi vì lạnh lẽo cùng không hiểu đau, ở trong không khí không ngừng run rẩy.

Nàng trừng mắt bù đắp tơ máu mắt, thở phì phò, gắt gao theo dõi hấn.

Nhìn thấy nàng đầy mắt cái loại này cần cốt hận ý, hấn động tác ngừng chỉ chốc lát, sau đó vạch tìm tòi nàng tiết khó.

“Quân Khanh Vũ!”

Nàng nghiêm nghị thét chói tai, song đồng trừng mắt hấn, “Người không cho phép bính ta, không cho phép bính ta!”

“Không bính người?”

Bàn tay hấn đặt ở nàng trên bụng, chậm rãi xuống phía dưới, chầm chọc cười nói, “Trên thế giới này, trăm không bính người, chẳng lẽ người còn hi vọng ai bính người?”

“Nhất sinh nhất thế nhất song nhân, ta muốn không gì hơn cái này. Hoàng thượng người hậu cung đẹp ba nghìn, mỹ nhân như ngọc, thiếu không phải ta!”

Nàng run rẩy thanh âm nói, cặp kia ánh mắt sáng ngời bởi vì giãy giụa nổi lên một tầng mờ mịt, nhưng mà, đây không phải là nước mắt.

Nàng ánh mắt vẫn như cũ quật cường, như khí sinh tử cũng muốn bay vào hỏa trung điệp nga.

“Ngày đó, người quỳ gối ta trước người nói, cần dùng thân tử thân phận phụ tá trẫm. Mục đích của người là không muốn làm trẫm nữ nhân, mà một người mục đích, chính là muốn cùng Cảnh Nhất Bích sống vai đứng ở trẫm tả hữu.”

Thanh âm hấn dị thường băng lãnh, không có một tia phập phồng, dường như đang nói một ít thực ghi tạc trong đầu câu thơ, một cái tay khác nhẹ nhàng mơn trớn môi của hấn, “Người cho là, như người vậy là có thể đối được tự do, người cho là, Cảnh Nhất Bích, hấn liền có thể làm được nhất sinh nhất thế nhất song nhân?”

Nói, Quân Khanh Vũ cười nhẹ lên, thanh âm có vẻ trống rỗng mà quỷ mị, sau đó đem nàng y phục mượn hơi, làn váy buông, chỉ dùng một tay, liền đem nàng cả người ôm lấy, đi ra phòng bếp.

“Người muốn mang ta đi chỗ nào?”

A Cửu kinh hoảng nói là nói, nếu như lúc này, Quân Khanh Vũ ở chỗ này, kia khách sạn nhất định đều là của hấn người.

Hiện tại áo nàng mất trật tự, bị hấn như thế ôm, làm sao mà chịu nổi.

“Hoàng thượng.” Đứng ở ngoài cửa Hữu Danh đã sớm nghe thấy bên trong thét chói tai, vừa nhìn A Cửu hai tay bị phụ, quần áo xốc xếch bị ôm đi ra, vội lui qua một bên.

“Cảnh Nhất Bích ở phòng nào?”

Quân Khanh Vũ đứng lại, lạnh lùng nói.

“Lầu hai giáp phòng.”

Không đợi Hữu Danh nói xong, Quân Khanh Vũ ôm A Cửu, liền hướng lầu hai khách phòng đi đến.

Lầu hai đứng mấy hộ vệ, vừa nhìn là Quân Khanh Vũ, vội quỳ xuống, “Hoàng thượng vạn tuế.”

“Đều cho trầm lẫn xuống đi.”

Quân Khanh Vũ lãnh quát mọi người liếc mắt một cái, ánh mắt rơi vào Cảnh Nhất Bích cửa phòng, bên môi hiện lên một tia ngụ lại thâm sâu ý mà tà nịnh tươi cười.

“Quân Khanh Vũ, ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?” Nhìn thấy Cảnh Nhất Bích gian phòng, A Cửu trong lòng không hiểu sợ luống cuống.

“Làm cái gì?” Màu tím song đồng yếu ớt rơi vào nàng thất kinh trên mặt, “Trầm muốn xác nhận, vì Cảnh Nhất Bích, ngươi cam nguyện hi sinh tới trình độ nào?”

“Có ý gì?”

A Cửu vừa muốn hỏi, lúc này, nghe đến người ở phía ngoài, hô to hoàng thượng vạn tuế, Cảnh Nhất Bích cũng do nâng chậm rãi đi ra.

Nhìn thấy Quân Khanh Vũ trong lòng A Cửu, Cảnh Nhất Bích thân thể nhẹ nhàng nhoáng lên, nhìn nữa hướng Quân Khanh Vũ, sau đó đẩy ra thị vệ, chân sau quỳ trên mặt đất.

Nhìn thấy hấn quỳ trên mặt đất, Quân Khanh Vũ mỉm cười, sau đó đá văng sát vách cửa phòng, mang môn khép lại trong nháy mắt, đem A Cửu trực tiếp nhét vào giường trên.

Mà hấn, cũng không có kêu Cảnh Nhất Bích đứng dậy.

Cảnh Nhất Bích quân thần khái niệm phi thường sâu, hơn nữa, hấn là Nguyệt Ly người. A Cửu minh bạch, Cảnh Nhất Bích, hấn sẽ không phản kháng Quân Khanh Vũ. Vì thế, trừ phi Quân Khanh Vũ gọi hấn đứng dậy, nếu không hấn sẽ vẫn quỳ ở nơi đó.

Cửu thị nhìn chăm chăm Quân Khanh Vũ, mà hấn lấy phụ áp mà đến, lại lần nữa đem nàng làn váy đều đẩy ở tại trên lưng, y sam cũng không có thoát hoàn, tách ra thân thể nàng, dùng cực nóng để ở nàng.

Ở tay hấn tính toán ở lại niết nàng cảm lúc, A Cửu quay đầu hung hăng lên cổ tay của hấn, lạnh lùng nói, “Phóng ta.”

Cảnh Nhất Bích ngay cửa, nàng tại sao có thể làm cho Quân Khanh Vũ như vậy đối với mình!

Tại sao có thể?

Dù cho nàng bị tất cả sỉ nhục, nhưng mà, nàng cũng không muốn làm cho Cảnh Nhất Bích lo lắng.

Nàng không muốn, của mình mười một lo lắng ỉn.

“Phóng ta!” Bị cản chỗ, đã huyết nhục mơ hồ, A Cửu cơ hồ nuốt vào theo vết thương của hấn chỗ tràn ra máu tươi.

Dùng sức chi ngoan, sâu thấy tới xương!

Nhưng mà, Quân Khanh Vũ lại chút nào không động dung, tựa hồ, A Cửu cản cản bản không phải tay hấn.

Ngược lại là, cặp kia màu tím song đồng, càng thêm sâu thăm nguy hiểm.

“Phóng ta!”

Nàng lại lần nữa lặp lại nói, cơ hồ phải đem cổ tay hấn cắn.

Lúc này, Quân Khanh Vũ mặt khác một cái chậm rãi chế trụ A Cửu thất lưng, lập tức, chính mình điều chỉnh vị trí, quan sát A Cửu.

“Mai Nhị, người cho ta nghe rõ ràng. Phía dưới nói, cả đời này ta chỉ nói một lần.” Tử đồng giáo nàng, ngữ khí của hấn, như thệ ngôn bàn, có tiền không có lãnh khốc cùng nghiêm túc, “Người là nữ nhân của ta, bây giờ là, tương lai vẫn là! Thuộc về đồ của ta, ta vĩnh viễn đều sẽ không buông tay.”

Nói vừa rơi xuống, thậm chí không có bất kỳ tiền hí, hấn đứng ra mà vào, như một phen thiêu đốt lưỡi dao sắc bén, đem nàng mổ ra đến.

“A!”

Đột nhiên lên tiến vào, đột nhiên tới đau đớn, làm cho A Cửu kinh hô, phảng giống bị nhân sinh sinh đẩy vào địa ngục vậy, muốn mở miệng cầu cứu, nhưng mà, đối phương nhưng căn bản không cho nàng bất cứ cơ hội nào.

Động tác thô lỗ hung ác độc địa, mỗi một lần, đều dính tới chỗ sâu nhất, mỗi một lần, cũng như một phen cái dùi, chui vào trong lòng nàng.

Không có một đêm kia ôn nhu triển miên, không có một đêm kia, hấn tham niệm xoa.

Lúc này, hấn giống như cùng phát - tình dã thú, sở tác tất cả, chẳng qua là thân thể bản năng tiết - dục.

A Cửu thống khổ xoay mới đầu, chăm chú cắn môi, cố nén không phát ra một tia thanh âm.

Thấy vậy, hấn nắm bắt nàng cằm, buộc nàng mở mắt ra, “Mai Nhị, Cảnh Nhất Bích liền ở bên ngoài, người muốn hấn quỳ bao lâu?”

Đau đớn tất cả đều tụ tập ở một chỗ, A Cửu nuốt một búng máu, đầy tơ máu mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm thân người trên, một chữ một hồi nói, “Quân Khanh Vũ, ta hận người!”

Quân Khanh Vũ, theo giờ khắc này bắt đầu, ta sẽ hận người!

Hận, hận uy hiếp của hấn, hận hấn tàn nhẫn, hận lạnh lùng của hấn.

“Hảo!” Hấn động tác vừa chậm, chậm rãi rời khỏi, lại hung hăng tiến vào, cơ hồ dùng hết tất cả khí lực.

Liền nghe được đến nàng ản nhẫn rên thanh.

Đêm hôm đó, hấn phản nhiều lần phục dần vật, căn bản là không ngừng nghỉ.

Thậm chí còn, cuối cùng, hấn cưỡi ra hai tay của nàng, nhưng mà, nàng không có năng lực phản kháng, thậm chí là phản kháng tâm.

Ngoài cửa sổ gió lạnh gào thét, nàng biết, Cảnh Nhất Bích, như cũ quỳ ở bên ngoài.

Nửa đêm về sáng, hấn cuối cùng từ trên người nàng đứng lên. Mà khi đó, nàng như bị phá lạn búp bê, co rúc ở mất trật tự đệm chăn trung.

Mà hấn ngoại trừ tóc tán loạn, y phục trên người toàn bộ quá trình cũng không có bỏ đi...

A Cửu ngẩng đầu, nhìn Quân Khanh Vũ đứng ở giường biên, nhặt lên trên mặt đất dây cột tóc, chậm rãi đem đuôi tóc buộc lên.

Động tác ưu nhã mà cao quý, giơ tay nhấc chân, đều là hoàng gia mới có ung dung khí chất.

Nhưng mà, này trường thiên thần dung nhan thiếu niên, lại triệt để là một ma quỷ!

Hấn xoay người quan sát nàng, khơi mào tử đồng tế mắt, môi mỏng nhẹ dương. Kia rõ ràng là mang theo tiểu ý mặt, mà mày sắc lại lạnh lùng cùng xa cách, “Mai Nhị, đừng quên vừa trẫm đã nói. Nếu là người lại bức ta nói một lần, vậy nhất định là người cùng Cảnh Nhất Bích tử kỳ.”

Nói xong, hấn phát tay áo, xoay người rời đi.

Mà cách bình phong khe, A Cửu nhìn thấy, Cảnh Nhất Bích như trước vẫn duy trì lúc ban đầu động tác, quỳ trên mặt đất.

Hắn sợi tóc thùy ở hai bên, bởi vì nhìn thấy mặt của hắn, nhìn không thấy vẻ mặt của hắn.

Đãi môn quan thượng trong nháy mắt, Quân Khanh Vũ thanh âm lạnh như băng mới nhớ tới, “Cảnh ái khanh, có thể bình thân.”

A Cửu đầu tựa vào đệm chần giữa, đáy lòng một mảnh thê lương.

Vốn cho là, chính mình rất cuộc có thể tự do bay lượn, không chỗ nào lo lắng.

Nhưng mà, chính mình, đúng là vẫn còn chống không lại hoàng quyền hai chữ.

Đêm hôm đó, theo nàng gian phòng sau khi rời khỏi, A Cửu liền nghe đến bên ngoài xe ngựa vang lên thanh âm.

Quân Khanh Vũ hồi cung ...

Mà một đêm kia, Cảnh Nhất Bích cũng không có đứng dậy, vẫn quỳ tới bình minh, thẳng đến có người bưng nước nóng vào A Cửu gian phòng, hắn mới ly khai.

A Cửu theo Tô Châu lúc rời đi cũng không có nha hoàn, vì thế, tiến tới hầu hạ chính là khách sạn lão bản nương...

Lão bản nương chừng bốn mươi tuổi, là Hữu Danh lúc đi, cố ý phân phó chờ bình minh lúc, lại lần hai ắt tự gian phòng hầu hạ một vị phu nhân, còn ngàn cân vạn dặm, nhất định phải cẩn thận từng li từng tí, không được có bất kỳ sơ xuất.

Hôm qua lúc xế chiều, lão bản nương liền biết, có người dắt đem của mình khách sạn bao xuống.

Đối phương liền một chiếc xe ngựa, nhưng mà, xuống xe ngựa kia tuần mỹ như thần duệ thiếu niên, vừa nhìn liền khí chất bất phàm, toàn thân có một luồng lãng nhiên bá đạo ung dung quý khí.

Khách sạn bị bao , liền tiến tới một nữ tử.

Tối hôm qua, phòng bếp có nữ tử phát ra thét chói tai cùng tức giận mắng thanh, lão bản nương liền thấy được thiếu niên kia đem cô gái kia ném vào gian phòng.

Nữ tử kia lúc tiến vào cũng nhìn ra cũng không khí chất người bình thường, phía sau một đám đeo đao hộ vệ đều đứng nàng duy nặc tôn kính.

Hữu Danh chạy, như vậy tỉ mỉ phân phó, lão bản nương tự nhiên cũng đoán được quan hệ của hai người.

Bưng nước nóng đi vào thời gian, lão bản nương nhưng thật ra bị tình cảnh bên trong cấp kinh ngạc chỉ chớp lát.

Nữ tử kia, co rúc ở trong đệm chần.

Mặt tái nhợt giấu ở mắt trệt sợi tóc hạ, lỗ lỗ bên ngoài làn da, tử thanh một mảnh, cơ hồ không có một chỗ hoàn hảo địa phương.

Thậm chí còn, kia màu trắng tằm ti bị đều vết máu loang lổ, mà cô gái kia tay phải tâm, càn một mảnh đỏ sẫm, thủ đoạn còn có bị dây thừng lặc quá dấu vết.

Nghe nói có người tiến vào, nữ tử kia hơi ngẩng đầu lên, lão bản nương chú ý tới, nữ tử bên môi cũng có vài chỗ dấu răng, hiển nhiên, là bị chính mình cắn bị thương .

Lão bản nương đi qua, cầm lấy nữ tử y phục, chỉ là, áo khoác đã bị xé rách, hoàn hảo áo chen hoàn hảo.

Chỉ là cô gái này, nhìn thật là đáng thương.

Sa quỳn dĩnh nước nóng đem A Cửu trên mặt vết máu một chút lau đi, lão bản nương thở dài nói, “Phu nhân, này hai vợ chồng, nào có không cãi nhau . Hai người hắn là nhiều tha thứ một chút, hưởng chi, phu quân người thoát nhìn tuổi còn nhỏ quá...”

“Hắn không phải phu quân của ta!”

A Cửu cắt ngang lão bản năm, song đồng nhìn ngoài cửa sổ, đáy mắt một mảnh băng lãnh.

Quân Khanh Vũ, người vì hắn người quân, lại vĩnh viễn không vì ta phu!

Vĩnh viễn...

Nhìn trước mắt nữ tử, đáy mắt xẹt qua một tia lãnh lệ sát ý, lão bản nường tay run lên, cũng không dám nói thêm nữa.

Mặc dù, mình mắt có thể nhìn ra được hai người là vợ chồng. Huống chi, kia phân phó hạ nhân cũng ngàn cân vạn dặm nói là phu nhân, phu nhân... Nếu thật không là vợ chồng, kia hạ nhân, nào dám kêu này xưng hô.

A Cửu lên xe thời gian, Tả Khuynh nói Cảnh Nhất Bích đã ly khai .

Kỳ thực, nàng biết, hắn cũng không có ly khai.

Cảnh Nhất Bích là tâm trí thông tuệ người, tự nhiên minh bạch tối hôm qua chuyện đã xảy ra, vì không cho A Cửu mang đến quá nhiều quấy nhiễu, nói dối xưng ly khai.

Xe ngựa chậm rãi đi tới, A Cửu vô lực dựa vào ở trong xe, đẩy ra cửa sổ, nhìn bên ngoài kia một lược mà qua phong cảnh, sắc mặt tái nhợt không có một tia biểu tình.

Hồi lâu, nàng theo lời bộc bạch trong hộp, nhảy ra một tiểu gấm mang.

Mở dây lưng, bên trong là một khối màu tím đồng tâm song người ngọc bội, màu tím tua cờ, tinh xảo đồng tâm kết... Chỉ cần giật lại, kia đồng tâm ngọc bội có thể phân thành hai khối.

Nhất sinh nhất thể nhất song nhân.

Trên thế giới này không có kia nhất sinh nhất thể nhất song nhân, cần gì phải giữ lại này một khối trên đời không hai đồng tâm song người ngọc đầu?

A Cửu đưa tay đưa về phía ngoài cửa sổ, cầu ngọc bội tay, hơi buông lỏng, ngọc bội kia rơi xuống ở ngoài cửa sổ.

————— (hai) —————

Đậu đỏ tử có chút không hiểu, rõ ràng thật vất vả mới đưa trọng điểm bày phóng hảo giá, nhưng mà hoàng thượng đột nhiên hồi cung, sai người đem tất cả đồng tây đều chuyển trở lại, không rơi xuống nhất kiện.

Tiểu Xuân Tử đồng tình nhìn đậu đỏ tử, lại nhìn một chút khôi phục như cũ mô dạng trung điện, thở dài một hơi.

Xem ra, phu nhân thực sự muốn trở về .

Quả nhiên, đồng tây chuyển đi ngày hôm sau, phu bí mật của người đã trở về.

Tối muốn nhận được tin tức đến không phải trung điện, ngược lại là Tô Mi.

Bởi vì A Cửu dám đi tới lưu ly cửa cung, liền phía trước điện thấy được đón gió mà lập Tô Mi.

Nàng khoác nhất kiện đồ rực sắc áo choàng, giẫm cùng áo choàng màu sắc nhất trí đẹp lộ da tiểu ủng , thoát nhìn, cao quý tinh xảo, khí độ bất phàm, xinh đẹp tuyệt thế.

So sánh với phong trần mệt mỏi, khuôn mặt tiêu tụy chính mình, Tô Mi mỹ, đương nhiên đường hoàng, thứ người nhân cầu.

Mà đây không phải là làm cho A Cửu kinh ngạc , kinh ngạc chính là, lúc đó vì bảo hộ nàng, Quân Khanh Vũ nghiêm khắc yêu cầu, nàng không thể ra nội điện.

Mà lúc này, nàng đứng ở chính là lưu ly cung cửa.

Này... Là không có ý vị , Quân Khanh Vũ muốn khôi phục Tô Mi thân phận, muốn báo cho biết thiên hạ, ai mới là lưu ly cung chủ nhân?

123. Chương 123

A Cửu đi xuống xe ngựa, bên cạnh cung nhân bước lên phía trước đến, đem nàng đỡ lấy, mà lúc này, Tô Mi cũng tiến lên đón.

“Phu nhân.”

Nàng nét mặt tươi cười như hoa, nữ nhân này, vô luận loại nào thời gian, trên mặt đều lộ vẻ làm cho người ta khó có thể cự tuyệt mỉm cười.

Đối với nữ nhân, nụ cười kia thân thiết cùng ôn hòa .

Đúng ra nam nhân, nụ cười kia là quyến rũ cùng dụ hoặc .

“Thực phi nương nương, sắc trời không được tốt, người vì sao ở trong này?”

A Cửu trực tiếp hỏi, khẩu khí lãnh đạm.

Biện Tô Mi đảo tựa hồ không nghĩ đến, chính mình thân tự tới nghênh tiếp, nhưng thật ra dán A Cửu một mặt lạnh.

Bất quá, như trước vẫn duy trì tươi cười nói, “Nghe nói phu nhân hôm nay trở về, ta lo lắng đường xá xa xôi, phu thân thể người khó chịu, liền đến xem.”

“Thực phi nương nương, lo lắng , mọi chuyện đều tốt.”

A Cửu gật gật đầu, sau đó cùng Tô Mi cùng đi vào lưu ly cung.

“Thực phi nương nương, mấy ngày nay quá được không?”

“Tất cả cũng rất tốt.” Tô Mi nắm thật chặt trên người món đồ hồng sắc áo choàng, đẹp ngón tay thượng đồ đồ tươi sơn móng tay, như nhau nàng người bình thường đẹp đẽ, “Bất quá, nhìn phu sắc mặt người tựa hồ không được tốt. Vừa ta phân phó Thu Mặc, cho người chuẩn bị một tiếng bổ dưỡng canh, có lẽ lúc này đã được rồi.”

“Thu Mặc?”

A Cửu nhàn nhạt nhíu mày, nhìn về phía Tô Mi, đáy mắt xẹt qua một tia không vui.

Biết rõ Thu Mặc là của nàng người, Tô Mi lại vẫn dùng tới phân phó hai chữ.

“Nếu như Thu Mặc trong khoảng thời gian này có chiếu cố không chu toàn đến địa phương, vậy còn muốn thỉnh thực phi nương nương tha thứ. Đợi một lúc, ta liền một lần nữa an bài hai cung nhân tiến vào nội điện.”

Tô Mi hơi sững sờ, mới biết được A Cửu có chuyện ngoại chi âm.

A Cửu ý là phải đem Thu Mặc triệu hồi đến, về phần, an bài hai người cung nhân ở bên trong điện, đó là báo cho biết Tô Mi, mặc dù ở đây kim ốc tàng kiều, thế nhưng, sự vật hiện nay vẫn là A Cửu nắm giữ.

“Đã như vậy, lại muốn làm phiền phu nhân phí tâm.”

Tô Mi khơi mào đến đây, thanh âm dẫn theo một tia điều khiêu khích, “Bất quá, ta cảm thấy Thu Mặc là một rất tốt nha đầu, phi thường thiếp hợp tâm ý của ta.”

“Thực phi nương nương, người có biết, trên thế giới này có rất nhiều thứ đều là phù hợp tâm ý, nhưng là lại cũng không cần thiết thích hợp người dùng.” A Cửu đón nhận Tô Mi ánh mắt, câu môi cười, chia về phía nàng hồng sắc hồ cừu, “Cũng tỷ như hồng sắc. Xuyên có vài người trên người, cao quý tự nhiên, nhưng mà

xuyên đến có vài người trên người, bất kể như thế nào tinh xảo trang điểm, đều chung quy thoát khỏi không được một loại mị tục.”

Nói xong, A Cửu cũng lười sẽ cùng sắc mặt tức giận đến tái nhợt Tô Mi lời vô ích, xoay người lưu nàng lại, một mình ngốc tại chỗ mà đi.

Hôm nay nữ nhân này, cùng với nói tới đón tiếp nàng, còn không bằng nói là đến trực tiếp quang minh chính đại khiêu khích.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tô Mi, liền đối với nàng có một loại không thể thân thiết địch ý.

Mới bắt đầu, vốn tưởng rằng là mình đa tâm, nhưng mà, hôm nay hai ba câu, đã nhìn ra, đối phương đem chính mình coi là cái đinh trong mắt .

Đi vào trung điện thời gian, Thu Mặc cùng Tiểu Xuân Tử đều cuống quýt tiến lên đón.

Thu Mặc rất xa nhìn thấy A Cửu, lúc đó bởi vì Tô Mi ở, nàng không tốt gần người.

Bây giờ nhìn A Cửu đi vào, cả người đều gầy một vòng, sắc mặt thập phần tiêu tụy, không khỏi liền đỏ mắt con người.

A Cửu mệt mỏi tựa ở giường thượng, làm cho Thu Mặc đem lễ vật nhất nhất phân đi xuống.

Sau đó hỏi một ít về nửa tháng này lưu ly cung sự tình.

Về Quân Khanh Vũ, nàng kiên quyết không hỏi.

Bất quá nghe thấy ngày ấy nói, Quân Khanh Vũ kêu Cảnh Nhất Bích đi nội điện ăn cơm, A Cửu đến là hỏi mấy câu.

Thu Mặc cũng đem Tô Mi cùng Cảnh Nhất Bích liền bên hông treo ngược trụ oa oa tranh luận một chuyện nói cho A Cửu.

Không nặng ở lễ vật, quan tâm chính là cái kia tặng quà người tâm ý.

Mấy ngày qua vẻ lo lắng, rốt cuộc bởi vì này câu, làm cho trong lòng nàng dễ chịu một ít.

Quân Khanh Vũ như thế đối đãi nàng, liền tính cách của nàng, vạn vạn không thể ở hồi hoàng cung.

Nhưng mà, Quân Khanh Vũ đã sớm nhìn thấu nàng uy hiếp, thế nhưng dùng Cảnh Nhất Bích đến uy hiếp nàng.

—————(hai)—————

Bóng đêm đã lãnh, không biết có phải hay không là lại có một hồi đại tuyết đã tới, A Cửu mặc y phục dạ hành, vội vàng ra hoàng cung.

Cảnh Nhất Bích phủ đệ vẫn có vẻ lạnh lạnh, mặc dù hơn dặm có ám vệ gác, nhưng mà vẫn là rất dễ dàng leo tường đi vào.

Trong viện có vài cọng hoa đào, dưới ánh trăng trung có vẻ lẻ loi , nhiều chi đầu thậm chí cũng đã bị vì sao chém đứt.

A Cửu liếc mắt nhìn kia vài cọng hoa đào, chẳng biết tại sao, trong lòng luôn luôn cảm thấy, kia cùng mối nóng có không thể phân quan hệ.

Lật trên người nóc nhà, biệt viện lý có nồng đậm thảo dược vị đạo, hết sức quen thuộc.

Kia mấy ngày, Cảnh Nhất Bích bị thương, vị đạo tựa hồ chính là loại này.

A Cửu theo đưa thuốc nha đầu, chậm rãi đi qua hành lang gấp khúc, sau đó trở về Cảnh Nhất Bích gian phòng. Cửa có mây thị vệ đứng ở cửa, A Cửu chỉ phải quần khai, lại lần nữa lên nóc nhà, sau đó cưỡi ra mái ngói, lặng yên tiến vào gian phòng.

Trong phòng, Cảnh Nhất Bích chính rút đi mặc áo, ngồi ở giường thượng.

Hắn ngồi bên cạnh một nữ tử, bởi vì cách bình phong, người giấu ở giá phía sau, vì thế, nàng chỉ có thể nhìn đến Cảnh Nhất Bích tràn đầy vết thương phía sau lưng, vô pháp thấy rõ cô gái kia khuôn mặt.

Chỉ là có thể nhìn thấy cô gái kia, cẩn thận từng li từng tí đem được một lần nữa phủ ở sơn trên vết thương, sau đó dùng sợi nhỏ một chút bọc.

Cảnh Nhất Bích cũng không nói lời nào, cúi đầu, một ngụm miệng đem vừa nha hoàn bưng lên đến được một ngụm miệng mân rưng.

Tựa hồ thói quen uống thuốc, cay đắng mùi thuốc rõ ràng tràn ngập mũi, nhưng mà, hắn lại không có chút nào nhíu mày.

Nữ tử vải xô băng bó kỹ, Cảnh Nhất Bích chính mình cầm quần áo kéo, sau đó nâng mắt nhìn ngoài cửa sổ.

“Công tử, vết thương cần rất điều dưỡng. Nghe nói... Bởi vì phu nhân kia sự tình, ngài...”

Thanh âm này làm cho A Cửu nhất thời cả kinh, liền nghe thấy Cảnh Nhất Bích thấp giọng quát lớn, “Ngũ nương, chuyện này, không nên người hỏi đến.”

Thanh âm lạnh lạnh, hoàn toàn đã không có thường ngày cái loại này ôn nhuận như ngọc ôn hòa.

“Ngũ nương sai rồi, thế nhưng, ngũ nương có câu không thể không nói, nghe nói hoàng thượng hiện tại cực kỳ sủng ái Vinh Hoa phu nhân, nếu là lúc này, bởi vì một nữ tử, sẽ cùng hoàng thượng náo cương, đối với chúng ta tình thế phi thường bất lợi.”

Nói, ngũ nương đem Cảnh Nhất Bích trong tay bắt tiếp nhận, đưa cho nha đầu kia, sau đó cúi đầu yên lặng đứng ở một bên.

Xanh thăm sắc đáy mắt, xẹt qua một nụ cười khổ, ngũ nương nghe thấy công tử thấp trào, sủng ái...

Nàng cũng theo công tử nhiều năm, những năm gần đây, mọi người đều vì một nguyện vọng mà phấn đấu. Vì nguyện vọng này, tất cả mọi người ẩn nhẫn chính mình, thừa thụ vốn nên không thuộc về bọn họ thế hệ này thống khổ.

Công tử làm việc từ trước đến nay nắm chặt có độ, hơn nữa, hai năm qua, lục quốc bất an định, đúng là hấn các cơ hội.

Nhưng mà, ngũ nương cũng ẩn ẩn biết được Cảnh Nhất Bích vết thương được đến cùng một lần nữa chuyển biến xấu nguyên nhân.

Ám vệ nói, công tử vì cứu cái kia gọi Vinh Hoa phu nhân nữ tử, bị tên kích thương. Phía sau mới hồi kinh trên đường, gặp hoàng thượng, công tử ở trên hành lang quỳ tròn một đêm.

Vinh Hoa phu nhân...

Này bây giờ lục người trong nước người đều biết nữ tử.

Có người nói nàng khuôn mặt xấu xí, lại tài hoa hơn người. Nhưng mà lại có người nói, nàng xinh đẹp thiên hạ, còn hơn năm đó Tô Mi, càng thông tuệ tuyệt đỉnh.

Ngũ nương cho rằng, đồn đại hắn là loại thứ hai. Bởi vì, năm đó đệ nhất mỹ nhân Tô Mi vào cung mấy tháng, chỉ phải một thực phi danh hiệu, lại chung quy đấu không lại Mạc Hải Đường, mà biến mất ở mọi người trong tầm mắt.

Nhưng mà, này Vinh Hoa phu nhân, dùng hai tháng, không chỉ thịnh sủng một thân, càng leo lên hậu cung chỉ chủ đích bảo tọa.

Thậm chí còn, có thể với Cảnh Nhất Bích cộng vai, phụ tá Quân Khanh Vũ.

Cảnh Nhất Bích là Quân Khanh Vũ tín nhiệm nhất trung thần, những năm gần đây, hành sự thượng, đối Cảnh Nhất Bích đều là quá phận khoan dung.

Giống như vậy trừng phạt, ở ngũ nương trong ấn tượng hắn là lần đầu tiên.

Mà nguyên nhân, làm một trường cư thanh lâu nữ tử, đã đoán được là nguyên nhân căn bản là cái kia Vinh Hoa phụ nhân.

—————(tam)—————

“Người kia, tìm đã tới chưa?”

Cảnh Nhất Bích thu hồi ánh mắt, nhẹ giọng hỏi.

Ngũ nương sắc mặt một bạch, thở dài một hơi, “Còn không có tin tức gì, hiện nay, sở hữu thành niên nam nữ trên người, đều chưa từng thấy qua cái kia bớt. Công tử, có thể hay không...”

Có thể hay không, đồn đại trung người, căn bản cũng không có sinh ra.

Trăm năm trước, Nguyệt Ly quốc vương thân thủ giết chết phụ tá nàng kỳ lân.

Hơn thế đồng thời, ngoại tộc thế nhưng tìm được thông hướng Nguyệt Ly mật cảnh đường, đều phát triển binh xâm chiếm, xâm lược.

Vương chạy về phía cửu uyên hỏa diễm sơn đỉnh, cắt lấy đầu của mình lộ, lấy phong ấn Nguyệt Ly quốc liên tiếp đại lục thông đạo, lấy loại này thăm nhất nhiên phương pháp bảo hộ Nguyệt Ly không bị xâm lược.

Đồn đại trung, nếu như vương đem đầu của mình lộ cắt lấy, sau đó nhảy xuống cửu uyên hỏa diễm lý, kia linh hồn nàng cũng sẽ bị liệt hỏa vĩnh viễn đốt cháy, thời khắc đều thừa thụ vô cùng lo lắng chi đau. Cũng bởi vậy, nàng hồn phách đem đặt được mặt khác một loại sống mãi, chờ ở mật cảnh giao lộ, làm cho ngoại nhân không được đi vào, lấy đến đây bảo vệ của mình con dân, cùng kia nhất phương không bị làm bẩn Niết bàn.

Nhưng mà, vương lại đột nhiên chết ở đi cửu uyên trên đường.

Nguyệt Ly đắm chìm, nước mất nhà tan, Nguyệt Ly người trở thành nô.

Nhưng mà, trăm năm qua, bọn họ cũng chưa từng buông tha quá trở về Nguyệt Ly, trùng kiến gia viên, thu được tự do mộng tưởng.

Nguyệt Ly thành lập tới nay, đều là kỳ lân phụ tá vương, sinh tử tương theo, không rời không bỏ.

Nếu như bọn họ phải về về cố thổ, kia đồng dạng phải tìm được kỳ lân cùng vương.

Chỉ có như vậy, mới có năng lực, đem kia cái lối đi phong bế.

Nhưng mà, vương không có xuất hiện, kỳ lân tự nhiên cũng không thể trùng sinh.

Cả đời này vương, nếu là nữ tử, năm ấy mãn mười tám tuổi sau, nàng phía sau lưng sẽ có kỳ lân đồ án.

Nếu là nam tử, thì lại là hai mươi tuổi.

Hơn nữa, đối phương nhất định phải Nguyệt Ly người.

Hiện tại, lục quốc chiến loạn lúc, Quân Khanh Vũ nuôi quân nhiều năm, bọn họ nhất định phải dựa vào Quân Khanh Vũ lực lượng tới cứu hồi bị nô dịch Nguyệt Ly người.

Lục quốc tất thống nhất, đây là quân quốc thành lập đến, duy nhất một vị tế ti đại nhân bói toán tiên đoán.

Nếu như bọn họ phụ tá Quân Khanh Vũ thống nhất lục quốc, thì có hy vọng làm cho Quân Khanh Vũ đồng ý tất cả Nguyệt Ly người trở về cố thổ, đồng thời vĩnh viễn bất xâm phạm.

Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, ngũ nương mới vì phạm thân phận nói ra, hi vọng không nên bởi vì một nữ nhân cùng Quân Khanh Vũ nào lật nói.

“Tiếp tục tìm đi.”

Cảnh Nhất Bích khẽ nói.

Kỳ thực, ngay cả chính hắn cũng không tin, còn có vương cùng kỳ lân sẽ trùng sinh.

Cũng có thể, nhiều năm trước cũng nặng sinh, nhưng mà đã chết già.

Cũng có thể, căn bản còn chưa có sinh ra.

Ngũ nương ngóng nhìn Cảnh Nhất Bích nghiêng mặt, hồi lâu, khom mình hành lễ, sau đó ra khỏi phòng giữa môn.

A Cửu đứng ở giá phía sau, mặc dù không phải thập phần minh bạch phía sau bọn họ kia mấy câu, nhưng mà, nhìn Cảnh Nhất Bích thương thế không có gì đáng ngại, nàng kia an tâm.

Quân Khanh Vũ đối với nàng dần vật, nàng có thể một đao kết quả hần.

Nhưng mà, đây chẳng qua là ở vào tư tâm.

Nàng không thể giết Quân Khanh Vũ, bởi vì trong lịch sử, Quân Khanh Vũ chết ở sáu năm sau.

Mà nàng không thể ly khai, là bởi vì, mười một.

Vinh Hoa phu nhân biến mất, Quân Khanh Vũ sẽ bỏ qua mười một? Một khi binh quyền bắt, Quân Khanh Vũ cánh chim tăng nhiều, đối phó Cảnh Nhất Bích, có thể nói là chuyện dễ dàng.

Nhưng mà, không cho hần bắt binh quyền, kia Cảnh Nhất Bích nhiều năm như vậy phấn đấu đâu?

Kiếp trước, nàng vì bảo hộ mười một mà sinh, mà mười một, vì bảo hộ nàng mà chết.

Cả đời này, gặp Cảnh Nhất Bích, nàng muốn phải bảo vệ Cảnh Nhất Bích, nhưng mà, lại vì vì thân phận của mình làm phiền hà Cảnh Nhất Bích, càng kỳ suýt nữa vì mình đưa lên tính mạng.

A Cửu lật trên người nóc nhà, sau đó cầm lấy một tảng đá, ném về phía Cảnh Nhất Bích.

Cảm nhận được ám khí kéo tới, Cảnh Nhất Bích kinh cảm thấy tránh, vừa ngẩng đầu, lại là nhìn thấy một lâu không gặp thân ảnh.

Nhìn thấy Cảnh Nhất Bích đuổi theo, A Cửu lo lắng thương thế hần, cũng không có chạy rất xa.

“A Cửu.” Nhìn thấy nàng, Cảnh Nhất Bích đáy mắt tình tự phức tạp dừng phân rõ, hồi lâu mới hô lên tên của nàng.

“Bích công tử, thương thế được không?”

“Đều rất tốt, đã lâu không gặp.”

Hần xả ra vẻ tươi cười, thanh âm có một phân chảnh vuốt sượt, “Không biết, A Cửu gọi ta đi ra, thế nhưng có cái gì tốt sự?”

“Vừa trong lúc vô ý nghe trộm được Bích công tử một sự tình, xin hãy tha lỗi.”

“Chuyện gì?” Cảnh Nhất Bích mày giữa có nghi hoặc, “Vừa, tại hạ hình như không nói gì thêm?”

A Cửu cả kinh, vừa đích xác bọn họ cũng sao có nói cái gì.

“Về, Bích công tử là Nguyệt Ly người sự tình.”

“Vì thế?”

Cảnh Nhất Bích không cho là đúng cười nhẹ nói.

“Vài ngày trước, ta đụng tới một người. Cũng chính là đêm đó, ám sát công tử Nguyệt Ly phục - quốc - quân, nói không chừng, bọn họ có thể đối công tử có điều giúp đỡ.”

“Đa tạ A Cửu hảo ý. Nhưng mà, người cũng nói, đêm đó ám sát của ta phục - quốc - quân.” Cảnh Nhất Bích nói bọn họ, thần sắc thập phần nghiêm túc, ánh mắt tựa hồ còn mang theo điểm chán ghét, “Đối phương cũng phi không biết tại hạ Nguyệt Ly người. Chỉ là, sự tình cũng không phải là A Cửu muốn đơn giản như vậy, Nguyệt Ly người, còn có Nguyệt Ly người mâu thuẫn.”

A Cửu ngẩn ra, “Không có ý tứ, ta đường đột.”

Nàng nguyên muốn, làm cho Tử Nguyệt cùng Cảnh Nhất Bích hợp tác.

Nhưng mà, Tử Nguyệt lúc đó ám sát quá Cảnh Nhất Bích, mặc dù không biết, hai người có cái gì ăn tết, bắt quá nhìn lúc này Cảnh Nhất Bích thần tình, hợp tác cơ hồ không thể nào đâu.

“A Cửu người là người ngoài cuộc, tự nhiên không rõ ràng lắm này nguyên do, bắt quá, hay là muốn đa tạ hảo ý của người.”

“Không cần. Vậy ta cáo từ trước.”

Đối với hắn đột nhiên xa cách có phần thất lạc, A Cửu hành lễ, sau đó xoay người ly khai.

“Chờ một chút.”

Mới vừa đi một bước, ngược lại là Cảnh Nhất Bích gọi lại nàng.

“Bích công tử có chuyện gì?”

“A Cửu.” Cảnh Nhất Bích thật sâu ngóng nhìn A Cửu, “Đế đô là nhất cá thị phi chi địa, người vẫn là ly khai đi.”

“Bích công tử ý gì?”

“Tại hạ không biết, A Cửu người tới từ phương nào, nhưng mà người võ nghệ cao cường, quay lại vô ảnh, vừa nhìn liền biết là một đi theo tự do người. Vừa người nhắc tới phục - quốc - quân, còn có Nguyệt Ly người, cùng với lần trước ngài lấy hoàng thượng ngọc bội sự tình, mặc dù không biết, rốt cuộc loại nào nguyên nhân cho người dính dáng đi vào. Mà bây giờ, Cảnh Nhất Bích hi vọng A Cửu người rời khỏi trận này thị phi, rời xa đế đô này khắp nơi là địa phương nguy hiểm.”

“A Cửu người có biết, mặc dù là mùa đông, nhưng mà tới phía nam miền nam a, lại là bốn mùa như xuân, cảnh sắc thịnh mỹ. Đế đô trời giá rét đông lạnh, A Cửu vì sao không thừa cơ hội này, đi vào tự do một phen?”

A Cửu yết hầu căng thẳng, nhìn chằm chằm Cảnh Nhất Bích, nói không ra lời, nửa ngày mới đến, “Xin lỗi, ta tạm thời vô pháp ly khai.”

Như vậy mỹ cảnh, một người đi vào, nhìn thấy cũng là một phần lo lắng tịch tịch.

(tứ)

Nàng tại sao có thể ly khai? Chính mình ly khai đất thị phi này, lại đem Cảnh Nhất Bích ném ở trong này?

Nàng đã không thể đi, tại nơi thiên nàng bị phục kích lúc, hắn đặt mình trong trở lại cứu nàng thời gian, đều nhất định nàng vô pháp ly khai đất thị phi này.

“A Cửu, người hà tất chấp nhất với đế đô đâu?” Cảnh Nhất Bích lộ vẻ sâu thâm cười.

“Kia Bích công tử, cần gì phải chấp nhất đâu?” Nàng hỏi lại.

“A Cửu, người mấy lần liền cứu ta với nước lửa, thậm chí không tiếc mạo hiểm nguy hiểm đến tặng quà, bây giờ lại nghĩ biện pháp giúp đỡ Cảnh Nhất Bích. Là bởi vì, một Bích thực sự giống người vị bằng hữu kia sao?”

A Cửu ngậm miệng không nói.

“Nếu như là vì vậy nguyên nhân, A Cửu bắt đắc dĩ lưu tại đế đô. Kia Cảnh Nhất Bích sẽ áy náy không ngớt, bởi vì, ta nhất định không là của người cái kia bằng hữu.”

Câu nói sau cùng, hắn ngữ khí kiên quyết, “Nói không chừng, sau này vì có chút nguyên nhân, Cảnh Nhất Bích còn sẽ đích thân giết A Cửu. Nếu như như vậy, người cảm thấy đáng giá không?”

“Có đáng giá hay không được, đó là ta chính mình nói tính.”

Nàng chậm rãi mở miệng, sau đó xoay người, biến mất ở trong rừng.

Mấy ngày hôm trước, mạng của nàng là hắn cứu trở về tới.

Nếu như, Cảnh Nhất Bích muốn giết nàng, nàng sẽ không nói cái gì.

Kỳ thực, chuyện này thượng, rất nhiều chuyện, cũng không phải là dùng có đáng giá hay không được đến so sánh.

Tỷ như, người yêu một người, chẳng lẽ muốn hỏi, hẳn có đáng giá hay không cho người đi yêu sao? Yêu là một loại cảm giác, là một loại duyên phận, cũng không quyết định bởi với đáng giá hoặc là không đáng.

Có vài người, dốc hết sở hữu, hoàn cực kỳ xinh đẹp, đáng giá bất luận kẻ nào yêu, nhưng người, mà lại vô pháp yêu.

Mà có vài người, người chán ghét đến cực điểm, người thống hận đến cực điểm, thế nhưng, người lại mà lại yêu.

Kiếp trước, nàng cùng mười một đã trải qua đau khổ, quyết tâm tương hỗ tư thủ cả đời. Chờ nàng trùng sinh qua đây, đang hồi tưởng khởi quá khứ từng chút từng chút, nhớ tới cuối cùng hẳn kia một tiếng cửu nhi. Nàng cảm thấy, nếu là có kiếp sau, nàng cùng mười một nên yêu nhau.

Nhưng mà, nàng đụng phải Cảnh Nhất Bích, đụng phải Quân Khanh Vũ. Thế nhưng, nàng yêu lại là Quân Khanh Vũ! Yêu mê man, không biết phải làm sao, thậm chí không minh bạch.

Sư tỷ nói, tình yêu là cái gì? Cam chi nếu di hạc đính hồng!

Trở lại lưu ly cung thời gian, đã rồi nửa đêm, Thu Mặc còn đang chờ nàng, nói hoàng lên rồi nội điện.

A Cửu minh bạch Thu Mặc ý tứ, Quân Khanh Vũ cũng không có ở trung điện dừng lại, như vậy cũng tốt, cũng không có phát hiện nàng biến mất tung tích.

Trở lại gian phòng thời gian, A Cửu đột nhiên phát hiện đầu giường hơn một cái hộp.

Mở vừa nhìn, dĩ nhiên là hé ra khó gặp bằng sa phương khăn, mặt trên thêu một đoá mẫu đơn.

Mà phương khăn phía dưới, dĩ nhiên là một cái yên hoa.

Tử Nguyệt đã tới?

A Cửu kinh ngạc vừa nhảy, những vật này là Tử Nguyệt đưa tới. Kia nói rõ, phương khăn là thập nhị vương gia gì đó.

124. Chương 124

A Cửu tay cầm ti quyên, loại này ti quyên, so với Tô Châu sa mỏng, tốt hơn thiên bội, không cần nhìn, cũng biết là hẳn quốc cống phẩm.

Cống phẩm là trong cung vật, bây giờ lại là xuất hiện ở thập nhị vương gia phủ đệ trên, rất hiển nhiên, trong này chắc chắn có ảo diệu.

Hơn nữa ti quyên thượng thêu mẫu đơn, xuất từ nữ tử tay, xem ra là đính ước tín vật.

A Cửu đem ti quyên đặt ở đèn tiền, chính mình kiểm tra, liền cảm thấy kia tuyến có chút kỳ quặc.

Cứ “Tiểu Xuân Tử.”

“Phu nhân, Tiểu Xuân Tử ở đây.”

Tiểu Xuân Tử thí diên thí diên chạy tới, kính cẩn đứng ở A Cửu trước người.

Cái rãnh “Tiểu Xuân Tử, người ở trong cung đợi nhiều năm như vậy, nhưng nhận được đây là cái gì tuyến?”

Hoa mẫu đơn dùng trước, cũng không phải là bình thường tuyến, dùng hồng kim chế tác, so với ti còn tế lên vài lần.

“Ước, đây không phải là lưu ly tuyến sao?” Tiểu Xuân Tử kinh hô, “Đây chính là năm đó tiên hoàng sinh nhật Sở quốc đưa tới cống phẩm đâu.”

Tiên hoàng?

“Quả thật là hảo nhân lực. Thế nhưng, đây cũng không phải là tiên hoàng khi đó cống phẩm, đây là ta ở Tô Châu, mua được.”

“A? Tô Châu cũng có này lưu ly tuyến?”

“Người không có xuất cung, tự nhiên không biết.”

A Cửu đem ti quyên thu lại, khiến lui Tiểu Xuân Tử, đáy mắt xẹt qua một tia tàn nhẫn.

Lần này, tất nhiên làm cho Mạc gia rơi vào tứ cố vô thân trạng thái.

Kỳ thực Tiểu Xuân Tử nói không sai, này chính là tiên hoàng Sở quốc đưa tới cống phẩm.

Hai ngày sau đó là thái hậu sinh nhật, lúc này, hoàng cung một mảnh bận rộn, các cung đều nghỉ hết biện pháp chuẩn bị tốt nhất lễ vật, chuẩn bị ở sinh nhật lúc, lấy lòng thái hậu.

Mà lần thứ hai, lưu ly cung phu nhân phượng liền liền bị nâng đi thái hậu trong cung.

Đây là sắc phong phu nhân tới nay, A Cửu lần đầu tiên lấy phu nhân thân phận, cấp thái hậu thỉnh an.

Nghe thấy thông báo nói Vinh Hoa phu nhân đuổi trước xe tới là, kiên cơn cung mọi người hơi kinh hãi, thậm chí còn ngồi ở vị trí thái hậu, thần sắc cũng không khỏi ngẩn ra, phảng cho rằng nghe lầm.

Vinh Hoa phu nhân, ở vào cung trước, liền có bệnh Tây Thi mỹ dự, ở cộng thêm đế đô thiên bắc, khí trời rất là lạnh lẽo, bởi vì, sắc phong ngày đó, lưu ly cung liền truyền ra, phu nhân cảm nhiễm phong hàn, đem ở lưu ly cung tĩnh dưỡng.

Hoàng thượng riêng nàng miễn đi hướng thái hậu thỉnh an, cũng cấm bất luận kẻ nào đi vào thăm hỏi, để tránh khỏi ảnh hưởng phu nhân nghỉ ngơi.

Lúc này, một phòng nữ tử nghe nói Vinh Hoa phu nhân đã tới, vô không kinh ngạc, ngẩng đầu, rất xa liền thấy một bạch y nữ tử san san mà đến.

Cùng ngày đó sắc phong như nhau, Vinh Hoa phu nhân một thân tuyết trắng y sam, tóc thùy ở thắt lưng, dùng hồng sắc dải lụa cuốn lấy đuôi tóc.

Trên người không có bất kỳ trang sức, nhưng mà cái loại này ngấn gọn, lại làm cho này sắc mặt tái nhợt nữ tử, có một loại khôn kể khí chất cao quý.

Nàng đứng ở cửa, khéo môi mang theo nụ cười thản nhiên, ánh mắt chỉ là quét sạch toàn trường, một đám nữ nhân đều cảm thấy một loại áp bách cùng uy nghiêm, sôi nổi gục đầu xuống, không dám cùng cặp kìa trong suốt ánh mắt sáng ngời đối diện.

“Thái hậu nương nương thánh an.”

A Cửu đi tới trong điện, đối thái hậu nương nương hơi hành lễ.

Phu nhân một xưng hô kiến quốc lúc đầu, đó là cùng hoàng hậu ngang nhau, cũng chính là bây giờ hậu cung chi chủ, bởi vậy, A Cửu không cần phải hướng thái hậu quỳ xuống.

Đảo là một đám phi tần nhìn thấy A Cửu, đều sôi nổi quỳ xuống hành lễ.

“Nghe nói, phu thân thể người ốm dưỡng, hôm nay xem ra, khỏi sắc đã khá nhiều.”

“Thái y nói nghỉ ngơi một trận cho giỏi. Chỉ là mấy ngày nay, chưa có tới cấp thái hậu nương niệm thỉnh an, vẫn là thần thiếp không đúng.”

A Cửu mặc dù nói như vậy đến, ánh mắt đảo qua toàn trường, quả nhiên không nhìn tới Mạc Hải Đường thân ảnh.

Nghe nói đêm đó, nàng sợ đến không nhẹ, hiện nay ở hải đường cung nghỉ ngơi, cũng ai cũng không thấy.

“Dưỡng hảo thân thể mới là trọng yếu nhất.” Thái hậu cười cười, nhìn thấy theo A Cửu tới được còn có ôm một cái hộp Thu Mặc, đáy mắt nhất thời xẹt qua một tia chán ghét.

“Còn không qua đây.” A Cửu đem cầu mực kêu đến, sau đó mở trong tay nàng hộp gấm, bên trong nằm một đôi dùng phi thủy bích lục hạt châu chế tạo khuyên tai, lúc này nhà được đang ngồi nữ nhân một trận hô nhỏ.

“Ngày mai là thái hậu ngày sinh, thần thiếp muốn làm cho thái hậu sớm một chút cao hứng, trước hết đưa lên lễ vật.”

“Thực sự là đẹp.” Thái hậu không khỏi thở dài nói, “Phu nhân thật là có tâm.”

“Thái hậu thích là được rồi.”

Đem hộp đưa cho thái hậu bên người cung nữ, A Cửu lại lấy ra một cái hộp nhỏ, “Nghe nói mấy ngày trước quý phi thân thể nọ an, không thích gặp khách. Thần thiếp vốn là muốn khởi nhìn nhìn, thế nhưng sợ là quấy rầy. Quý phi nương nương nhất tôn kính thái hậu nương nương, này trong hộp cây trầm, còn thỉnh cầu thái hậu giúp ta giao cho quý phi, vọng nàng sớm ngày khôi phục.”

Nói, đem kia cái hộp nhỏ mở.

Bên trong là một cái dùng mã não làm thành cây trầm, làm công tinh xảo giá trị xa xỉ.

Thái hậu con người sắc hiện lên một tia kinh ngạc, ánh mắt lại là rơi vào cây trầm phía dưới kia trương thù mẫu đơn khăn lụa thượng, thanh âm không khỏi run lên, cười nói, “Kia khăn lụa, thật đúng là độc đáo.”

“Nga?” Thái hậu nói chính là kia trương theo thập nhị vương gia phủ đệ lấy tới khăn lụa.

A Cửu cười cười, “Đây là ngày ấy trên yến hội, quý phi hạ xuống, vẫn luôn không có cơ hội còn cho nàng. Cũng thỉnh thái hậu bang thần thiếp mang giao.”

“Hảo.”

Kia trương quá phận tinh xảo trang dung hạ, thái hậu tươi cười có chút cứng ngắc.

A Cửu lại liền này hai ngày này khí trời đàm luận nói, sau đó liền đứng dậy hồi cung.

Quả nhiên, đến buổi trưa, A Cửu liền chiếm được tin tức, kia thái hậu tự mình đi hải đường điện, vẫn an quý phi nương nương.

Nghe nói nhìn thấy quý phi nương nương khởi sắc không tốt, lúc này yêu thương, trách phạt mấy thiếp thân cung nữ.

A Cửu đem trong bát chén thuốc uống cạn, đây là Hữu Danh chuyên môn vì nàng khai điều trị thân thể, cùng khu hàn thuốc đông y. Lúc này, đã mặt trời lặn lúc, kia mấy cung nữ như trước, chưa có trở lại hải đường điện, xem ra, đã chết.

Kia thái hậu nương nương, rốt cuộc hoài nghi Mạc Hải Đường cùng thập nhị vương gia quan hệ.

Kỳ thực, ở lần đầu tiên nhìn thấy thập nhị vương gia cùng thái hậu cùng xuất hiện lúc, trực giác liền nói cho A Cửu, hai người quan hệ không phải là ít.

Tiên hoàng qua đời ba năm, thái hậu niên kỷ bất quá chừng ba mươi tuổi, so với bây giờ vì đạt được thịnh sủng nữ tử càng tinh với trang điểm.

Mà lần đó bị Quân Khanh Vũ mang đi lần đó, nàng ở thập nhị vương gia trên người nghe thấy được một cổ quen thuộc hoa hồng hương khí.

Kia hương vị, số nguyên thái hậu độc hữu. Mà kia khăn lụa, sợ cũng là thái hậu thân thủ đưa cho thập nhị vương gia tín vật.

Thái hậu cánh chim đông đảo, một là phú giáp thiên hạ thập nhị vương gia, một chính là năm đó tổng nàng vào cung Mạc gia.

Bây giờ, nàng không chế hai nhà, muốn cực lực thượng vị, cực lực muốn buông rèm chấp chính, chậm rãi nắm giữ hoàng quyền.

Mà thập nhị vương gia dựa vào cái gì đã bị nàng bài bố, mà nàng lại dùng cái gì làm cho thập nhị vương gia cúi đầu xưng thần?

Nữ thân thể của con người!

Thập nhị vương gia năm đó cũng là bởi vì thái hậu đến đỡ, mới có thể phú giáp thiên hạ.

Nhưng mà quyền lợi là cái gì? Quyền lợi là dụ hoặc, thập nhị vương gia đã tâm, sao cam nguyện vì thái hậu hiệu lực, mà không chính mình thượng vị?

Thế là, trình diễn, thập nhị vương gia ngằm liên hệ Mạc gia sự tình.

Bây giờ, thái hậu biết hai người ngằm cấu kết, sẽ làm ra phản ứng gì?

Nàng tất nhiên muốn tiêu diệt nhất phương!

Mà hoàng thượng muốn đánh áp Mạc gia, nếu là dĩ vãng, thái hậu tất nhiên quấy nhiễu, hiện tại, sợ rằng ước gì Mạc gia ngã xuống!

Nhìn thấy A Cửu đem được uống xong, cầu mực tiến lên đem bát lui xuống, sau đó hầu hạ nàng nghỉ ngơi.

“Tiểu thư, hoàng thượng ở bên trong điện.”

A Cửu con người sắc rùng mình, “Nói, không cho phép đề hấn.”

Cầu mực cắn cắn môi, vẫn là nhịn không được mở miệng nói, “Tiểu thư, ngài không ở mấy ngày nay, hoàng thượng mỗi ngày đều qua đây.”

A Cửu xoay người nằm xuống, nhắm mắt lại.

“Mặc dù, đều đi nội điện, nhưng mà, hoàng thượng cũng không ở đằng kia qua đêm. Ngược lại là...” Cầu mực dừng một giây, ”

Ngược lại là ở trung điện qua đêm.”

Nằm người, thỉnh linh mở mắt ra, nhìn chăm chăm trên đầu màn che màn.

Nhìn A Cửu có phản ứng, cầu mực nói tiếp đến, “Ồ trở về trước, hoàng thượng ở chỗ này đều đổ đầy hấn gì đó, thậm chí giá đều chờ tới...”

“Thu Mặc!”

A Cửu lạnh lùng cắt ngang nàng, “Đi xuống.”

Kiên quyết khẩu khí, lạnh lùng mà nghiêm khắc.

Đây là Thu Mặc khôi phục tới nay, nàng lần đầu tiên dùng như vậy khẩu khí cùng nàng nói nói.

Thu Mặc ngẩn ra, biết A Cửu là thật sinh khí, chỉ phải thở dài một hơi, sau đó lui ra.

A Cửu co rúc ở đệm chần giữa, liền này mở nhật lưu ly đèn, nhìn trên tay, như trước vô pháp phục hồi như cũ thương.

Nội điện lý, Quân Khanh Vũ ngồi nhuyển tháp trên, nhìn trong tay tấu chương.

Thu Mặc đã triệu hồi trung điện, A Cửu phái mặt khác người đến hầu hạ Tô Mi.

Tiểu Xuân Tử đi đến, cầm trong tay kỷ cuốn sợi nhỏ, sợi nhỏ ba loại màu sắc, màu tím, hồng nhạt, cùng đỏ thắm sắc, thoạt nhìn, hết sức xinh đẹp.

“Đây là cái gì?”

“Hồi hoàng thượng, đây là phu nhân cấp thực phi nương nương theo Tô Châu mang về sa mông.”

Tiểu Xuân Tử đem đông tây phóng hảo, sau đó yên lặng lui ra.

“Tiểu Xuân Tử?”

Quân Khanh Vũ cúi đầu nhìn tấu chương, thờ ơ hỏi, “Các người phu nhân đâu?”

“Phu nhân, uống xong được, đã ngủ.”

Ánh mắt nhìn chăm chăm vào kia kỷ hàng chữ, hần phương ngẩng đầu, “Người nói phu nhân, sẽ hồi tói cho người các mang lễ vật?”

“Đều mang đến.” Tiểu Xuân Tử cười cười, “Trung điện trước người hầu hạ mấy vị cung nữ cũng có.”

“Vậy người được cái gì?”

“Ngọc hoa tai.”

“Cầu mực đâu?”

“Vòng ngọc tử.”

Hỏi một phen không tìm giới hạn vấn đề, Quân Khanh Vũ bỏ lại tấu chương, không kiên nhẫn nói, “Người lui ra đi!”

Tiểu Xuân Tử gật gật đầu, vội lui xuống.

Quân Khanh Vũ lúc này mới ngẩng đầu, phát hiện Tô Mi cũng không ở trong điện, hỏi cung nhân, mới biết được, nàng đi phòng bếp, vì hoàng thượng nấu canh đi

Khoác y phục, chậm rãi đi ra ngoài, ở cung nữ dưới sự hướng dẫn, quả thực nhìn thấy Tô Mi đứng ở tảo trước đài, chơi tay áo ở bận rộn.

Nàng mặc lan tử la váy, tóc cao cao vén khỏi, trang dung tinh xảo, từ góc độ này nhìn, nàng đường nét lúc phân rõ tích, phẳng tựa khắc vào tâm lý.

Đứng ở cửa, không biết vì sao, trong đầu dĩ nhiên là nữ nhân kia, ở tảo trước đài bận rộn thân ảnh. ,

Cùng Tô Mi hoàn toàn bất đồng lúc, nữ nhân kia đối mặt với tảo thai, hoàn toàn là một bộ chân tay luống cuống bộ dáng, nhưng mà, vẻ mặt của nàng lại là kia như vậy ở chuyên chú cùng nghiêm túc, như thường ngày lúc nói chuyện.

Đúng vậy, nữ nhân kia, bất luận nói chuyện, vẫn là tự hỏi, đều là thập phần chuyên chú cùng nghiêm túc.

Thế nhưng... Quân Khanh Vũ vô ý thức đưa tay đặt ở ngực, nghĩ đến nữ nhân kia đối Cảnh Nhất Bích thái độ, ngực hơi phát đau.

Sau đó ảo não dừng quá.

“Hoàng thượng.”

Tô Mi quay đầu lại thấy được Quân Khanh Vũ, vội thả tay xuống gì đó, đi tới, “Hoàng thượng, này phòng bếp, có chút đầy mỡ ngài đi về trước.”

“Trẫm đến xem.”

Hần khê nói.

“Một hồi thì tốt rồi, thần thiếp cho người bảo cá trích canh.”

Cá?

Hần đấy mắt có một ti cười lạnh, không khỏi hỏi, “Người vì sao phải vì trẫm nấu canh?”

Tô Mi sững sốt, phục mà ngược ngáp nói, “Bởi vì, thần thiếp trong lòng có hoàng thượng. Quê hương của chúng ta, một nữ nhân, chỉ biết vì người yêu nấu canh.”

Quân Khanh Vũ ánh mắt theo trên mặt nàng dời, rơi ở phía xa, con người sắc buồn bã.

Âu yếm...

Tô Mi đem canh cẩn thận từng li từng tí vì Quân Khanh Vũ trình lên, sau đó lại trình một chén, gọi tới cung nữ, “Không biết phu nhân đã ngủ chưa? Thần thiếp làm cho người ta cho nàng đưa đi.”

“Nàng ngủ.”

Quân Khanh Vũ lạnh lùng nói.

Tô Mi ngẩn ra, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó trọng trọng thở dài một hơi.

“Tiểu mày, làm sao vậy?”

Nhìn thấy Tô Mi một bộ ưu sầu bộ dáng, Quân Khanh Vũ ngẩng đầu hỏi.

“Thần thiếp chỉ là là phu nhân yêu thương.”

“Nói như thế nào?”

“Phu nhân là vì thần thiếp, mới ủy khuất như vậy ở đây, làm cho thần thiếp thẹn trong lòng.” Tô Mi thùy mỳ, mặt lớn lên lông mi che khuất cặp kia như nước hàm yên con người, “Nhưng mà, thần thiếp lại là không thể là phu nhân phân ưu, cùng là nữ tử, thần thiếp có thể coi chừng hạnh phúc của mình, mà phu nhân, lại không thể...”

Quân Khanh Vũ cầm cái thìa tay đột nhiên dùng sức, “Nàng không thể cái gì?”

Tô Mi giơ lên hai tròng mắt, vẫn như cũ rưng rưng, sau đó quỳ gối Quân Khanh Vũ trước người, “Hoàng thượng, thần thiếp có một chuyện muốn nhờ.”

“Tiểu mày.” Quân Khanh Vũ một phen đem tay nàng cầm, sau đó đem nàng kéo đến, “Trẫm từ trước đến nay thỏa mãn người, lại không biết, chuyện gì cần người quỳ xuống muốn nhờ?”

“Về phu nhân.” Tô Mi cắn cắn môi, tựa ở Quân Khanh Vũ trong lòng, “Phu nhân hôm nay là ngài thần, nhưng thỉnh có một ngày, hoàng thượng có thể làm cho nàng xuất cung.”

“Đây là nàng nói với người?”

Quân Khanh Vũ cúi đầu nhìn Tô Mi, ánh mắt liễm hàn ý.

“Phu nhân cũng không có đối thần thiếp nói nói thế, chỉ là ngày đó, nàng đối thần thiếp tiết lộ chính mình có ý ý người.” Tô Mi quan sát đến Quân Khanh Vũ dần dần trắng bệch mặt, khẽ nói, “Thần thiếp, một năm này đến, biết rõ cái loại này người thương ở trước người, lại không thể gần nhau tư vị. Phu nhân với ta có ân, ta lại nợ phu quá nhiều người, nếu không có phu nhân giúp đỡ, hôm nay thần thiếp chỉ sợ cũng chỉ có thể ở kia đen kịt trong viện, mỗi ngày ngóng nhìn hoàng thượng, lại không thể gặp lại, càng là không thể như vậy gần nhau. Phu nhân muốn muốn xuất cung, tìm kiếm hạnh phúc của mình, những lời này, nàng tất nhiên không dám nói. Thần thiếp, cả gan mới đưa những lời này nói ra, hy vọng có thể báo đáp phu nhân chi ân.”

Nói, Tô Mi hai tay vén cùng trên trán, lại lần nữa quỳ xuống.

Nhưng mà, trên đỉnh đầu cũng không có Quân Khanh Vũ hồi phục, không khí một lần tĩnh mịch, đột nhiên, đồ sứ nghiền nát thanh âm ở bên tai có vẻ dị thường chói tai. Tô Mi không dám ngẩng đầu, chỉ là nhìn thấy Quân Khanh Vũ chậm rãi theo vị trí đứng dậy, sai thân theo bên người nàng đi qua.

Đợi hần rời đi sau, nàng phương ngẩng đầu, phát hiện, bên cạnh chén trà, lại bị hần sinh sôi bóp nát.

125. Chương 125

Tô Mi theo đi tới cửa, khóe miệng cầu cười ỷ ở trên cửa, hai tròng mắt chiếu ánh trăng, mơ màng mà thâm thúy.

“Nường nường, ở đây gió lớn, tiến đi nghỉ ngơi đi.”

Tân vào cung nữ lấy tới áo choàng, khom người nói.

“Không cần.” Tô Mi nhìn trung điện phương hướng, “Đêm nay thế nhưng có một ra trò hay, tiến đi nghỉ ngơi, đã có thể bỏ lỡ.” Nói xong, cúi đầu liếc mắt nhìn kia cung nữ trong tay áo choàng, cau mày nói, “Đem hoàng thượng mới ban cho hỏa hồ áo choàng trình đến, cẩn thận từng li từng tí vì Tô Mi phủ thêm.”

Cứ kia cung nữ vội lui xuống đi, đem món đồ quý báu hỏa hồ áo choàng trình đến, cẩn thận từng li từng tí vì Tô Mi phủ thêm.

Ánh trăng hạ nữ tử, mặc hồng sắc áo choàng, có một loại tuyệt thế độc lập xinh đẹp vẻ đẹp.

Trên nóc phòng, một bóng đen tĩnh tĩnh trạm ở trong bóng tối, nhìn kia một mặt gai mắt hồng, lập tức xoay người rời đi.

Sao mà phía dưới nữ tử tựa hồ cảm giác được cái gì, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, lại là chỉ nhìn thấy thừa thốt mỏng vân xẹt qua.

Dọc theo đường đi, hồng sắc đèn cung đình lan tràn ở tại thường thường hành lang thượng, trong viện kỳ trân dị hoa, ở hôn hồng sắc dưới ánh đèn, có vẻ thập phần mộng lung, mà đại tuyết sau, càng có thật nhiều hoa kinh không dậy nổi lạnh lẽo mà điêu linh, như vậy ban đêm, trái lại có vẻ mấy phần tiêu tịch.

Lưu ly cung tuy lớn, nhưng mà chủ tử không nhiều, hưởng chi, Vinh Hoa phu nhân, chưa bao giờ cần Thu Mặc cho rằng cung nữ thiếp thân hầu hạ, bởi vì, đại thể cung nữ lúc này, sớm đã ngủ.

Chỉ có gác đêm cung nhân, dẫn theo đèn lồng tìm đi ở lưu ly trong cung.

Mà lúc này, nội điện một thân ảnh quen thuộc từ bên trong đi tới, nhìn thấy người nọ, Thu Mặc đầu tiên là cả kinh, sau đó nghiêng người thối lui.

A Cửu đã uống thuốc nghỉ ngơi, nhưng mà, thái y nói, phu nhân thân thể bạc nhược, sáng sớm cũng cần uống chén thuốc.

Thu Mặc sợ cung nữ tính sai, trước khi ngủ, sẽ trước đem vật liệu chuẩn bị cho tốt.

“Hoàng thượng.”

Thu Mặc kính cẩn quỳ trên mặt đất.

Quân Khanh Vũ theo bên người nàng xẹt qua, đến nay đi hướng A Cửu tắm điện.

“Hoàng thượng, phu người đã nghỉ ngơi.”

Thấy Quân Khanh Vũ sẽ đẩy cửa vào, Thu Mặc cũng không biết chỗ nào tới lá gan, theo trên mặt đất bò dậy, chắn hán trước người.

“Người dám cả gan ngăn trẫm?”

Quân Khanh Vũ đột nhiên giận dữ, đem Thu Mặc đẩy ra, nhưng mà, cửa kia, nhưng lại như là gì đẩy, thế nhưng cũng không khai, như phong kín được rồi tựa như.

“Mai Tư Noãn!” Quân Khanh Vũ một chưởng trọng trọng chụp ở trên cửa, “Người cho trẫm, mở cửa!”

Nhưng mà, môn như trước trói chặt.

“Mai Tư Noãn!”

Thanh âm không thể ức chế run rẩy lên, ngay Tô Mi nói, nữ nhân kia tiết lộ chính mình sớm có tâm ý người trong nháy mắt, hán bị đè nén gần nửa tháng cảm xúc, lúc này bốc cháy lên.

Người thương?

Nếu không có người thương, nàng sẽ như vậy hao hết tâm tư đi vì hán ngao canh?

Nếu không có người thương, kia tràng trên yến hội, nàng thế nhưng sẽ dứt bỏ hán, mạo hiểm nguy hiểm đi cứu Cảnh Nhất Bích?

Nếu không có người thương, nàng kia sẽ vì hấn, chịu đựng chính mình vậy dần vật? Kia căn bản không phải cá tính của nàng.

“Mai Tư Noãn, người mở cửa cho ta!” Hấn dùng lực đập môn, ngực lại bị người hung hăng có cái dùi đánh rớt đi xuống.

Hấn muốn biết chẳng qua là một đáp án.

Muốn tự mình nghe nàng nói ra câu nói kia.

Thu Mặc sớm đã bị Hữu Danh khiến cho ánh mắt, cấp lui xuống.

Lúc này, Quân Khanh Vũ thanh âm, lộ ra một chút vô lực.

Môn đã bị bàn để ở, A Cửu dựa vào ở bên cạnh, trong tay nắm bắt hàn quang lóe ra chủ thủ.

Tùy ý người nọ thế nào đẩy cửa, nàng chính là không khai.

“Mai Tư Noãn, người tin hay không, trầm sẽ đem này lưu ly cung một cây đuốc đốt?”

Quân Khanh Vũ một tay che ngực, một tay vịn môn, nói, “Người mở cửa ra, trầm liền hỏi người một câu nói. Người nếu để cho trầm nói rõ, trầm xoay người liền đi, từ đó, không bao giờ nữa bước vào của người trung điện!”

Nắm chủ thủ cổ tay không khỏi run lên, A Cửu chậm rãi quay đầu lại, nhẹ giọng nói, “Hoàng thượng, người nếu có nói, hiện tại có thể hỏi thần, cách cửa này, thần vẫn như cũ có thể trả lời người.”

Nàng trả lời hấn, chỉ là bởi vì hấn nói câu kia, không bao giờ nữa bước vào nàng trung điện.

Nếu là có thể, tốt nhất sống mãi cũng không muốn gặp lại.

Nhìn đóng chặt môn, nghe thanh âm của nàng, trong lúc nhất thời, vì thế tức giận ở trong lòng trần trọc, vô số vấn đề, tại đây một cái chớp mắt, thế nhưng không biết hỏi cái gì?

Hấn muốn hỏi, của người người thương thế nhưng Cảnh Nhất Bích?

Hấn muốn hỏi, người rốt cuộc thích Cảnh Nhất Bích chỗ nào?

Hấn muốn hỏi...

Nhưng mà, cách một cánh cửa, thanh âm của đối phương có trước nay chưa có lạnh lùng cùng xa cách.

Bọn họ từng trắng đêm triền miên, nàng từng khi hấn trong lòng ôn nhu hầu hạ, nàng từng trúc trắc đáp lại quá hấn âu yếm.

Nhưng mà, nàng đối với hấn, lại là vĩnh viễn đều cự chi với thiên lý.

Nàng đối với hấn, thậm chí đều so ra kém nhìn Cảnh Nhất Bích một ánh mắt.

Nguyên lai, hấn có thể khống chế nàng, bắt quá vì vì mình hoàng đế, bởi vì hấn khống chế Cảnh Nhất Bích, bởi vì nàng bị buộc gả với nàng.

Kia một cái chớp mắt, hấn trán để trên cửa, trên mặt di động khai một tia cười thâm.

“Mai Nhị, trầm liền hỏi người một câu.” Đỡ môn tay dần dần nắm chặt, hấn trở nên hiểu, này bán nguyệt đến, chính mình vì sao điên rồi tựa như coi chừng này đồng hồ cát.

Coi chừng này lưu ly cung, thậm chí choáng váng tựa như đi đào quận chờ nàng?

Khi đó, hấn cho là mình khả năng có điểm điểm thích nữ nhân này.

Kỳ thực, không phải, hấn là thật thích nữ nhân này.

Thích mặc danh kỳ diệu... Thích, lần đầu tiên trong danh sách phong đại điện thượng, hấn liền bị nàng kia không sợ hãi chút nào ánh mắt lực hấp dẫn. Thích, hấn đêm đó thế nhưng ở tại mai ẩn điện.

Thích, hấn thế nhưng mạo hiểm cùng thái hậu xé rách mặt nguy hiểm, đi hải đường điện cứu nàng.

Thích đến, dung túng nàng có thể đánh hấn, nhưng mà, hấn còn cột nhả nường nhờ bên người nàng.

Thậm chí, vì nàng, tự mình xuất cung đi tìm nàng...

“Hoàng thượng, ngài hỏi.” Như trước lạnh lùng, không mang theo bất luận cái gì cảm tình.

“Ta nghĩ hỏi ngươi, mấy ngày nay đến, ngươi có từng thích quá ta?”

Hắn khẩu khí trầm thấp, thanh âm run nhè nhẹ, tựa hồ là ở sợ hãi cùng bất an.

Mà hấn nói ta.

Ta... Không phải trầm?

Nếu như, ta không phải trầm, nếu như ta chỉ là Quân Khanh Vũ, ngươi có từng thích quá ta?

126. Chương 126

A Cửu ngồi lập ở trong bóng tối, quanh mình không khí yên tĩnh cơ hồ có thể nghe thấy bụi bặm rơi xuống đất thanh âm.

Vừa Thu Mặc một phen thoạt bản để nàng lăn lộn khó ngủ, nói hậu nghe thấy một tiếng hoàng thượng, làm cho lúc này thanh tĩnh, thậm chí là bản năng, nàng y phục giấy cũng không có tới cùng xuyên liền từ trên giường nhảy xuống, sau đó tưởng môn ngăn trở.

Hai người cách một cánh cửa, nhưng mà, A Cửu biết, cách bọn họ không chỉ là một cánh cửa.

Còn có, nàng vô pháp tha thứ sỉ nhục.

Khó còn có, nàng vô pháp buông tha mười một.

Còn có, nàng cùng Quân Khanh Vũ vốn là không nên tương giao.

Không chỉ là bởi vì hấn không tin nhất sinh nhất thế nhất song nhân, còn có không cách nào làm cho hai người bình đẳng hoàng quyền, còn có, nàng đi tới nơi này, vì chính là sáu năm sau, hấn chết ngày ấy, nàng kỳ vọng có thể trở về đến hiện đại.

Lộ có một loại cảm tình, nếu như không thể mai một, vậy chôn sâu.

Chủ thủ xẹt qua đầu ngón tay, bén nhọn đau đớn làm cho A Cửu từ trong mộng tỉnh lại.

Quân Khanh Vũ, ngươi hỏi ta, quá khứ trong cuộc sống, ta có từng thích quá ngươi?

Kỳ thực, ta yêu ngươi.

Nàng yêu phía sau thiếu niên này, muốn chẳng qua là bình bình đạm đạm rời xa thị phi cuộc sống, vô luận phú quý bản cùng, chỉ mong bình an.

Nhưng mà, Quân Khanh Vũ sẽ sao?

Hắn đã định trước ba năm sau, thiết kỵ đạp biển lục quốc, thống nhất giang sơn, trở thành quân quốc trong lịch sử trẻ tuổi nhất đế vương.

Sáu năm sau, phồn Hoa Thịnh thế, mà hấn lại sẽ không hiểu chết ở té trên đài.

Hắn vì toàn bộ giang sơn khuynh hết mọi, hậu cung đẹp ba nghìn, bây giờ yêu thương sâu sắc Tô Mi.

Lại sao có thể làm được, nàng muốn, ba nghìn yếu thủy, chỉ thủ một gáo nước.

Trong bóng tối, đỏ sẫm máu tươi tràn ra vết thương, lập tức ngưng kết thành hạt châu, dọc theo sáng như tuyết lưỡi dao nhỏ xuống.

A Cửu chậm rãi cúi đầu...

“Mai Nhị...” Cửa hắt, một tay như trước đỡ trên cửa khắc hoa, thon dài xinh đẹp tuyệt trần ngón tay hân không thể đem chúng nó bẻ gãy.

Lúc này, nhiều một giây trầm mặc, với hắt mà nói đều là thẩm phán cùng giày vò.

Bao nhiêu lúc, từ trước đến nay cao ngạo hắt, chưa từng hỏi như vậy quá một quá cái, thích quá chính mình?

Hắt là Quân Khanh Vũ, là cao cao tại thượng đế vương, có thống nhất lục quốc dã tâm, lại muốn hỏi một nữ nhân, có thích hay không chính mình?

Quá khứ mấy năm, từng có bao nhiêu nữ nhân lao lực tâm tư muốn bò lên trên hắt long sàng?

Từng có bao nhiêu nữ nhân, tỉ mỉ trang điểm, chẳng qua là làm cho hắt coi trọng liếc mắt một cái?

Mà bây giờ, hắt chặt vật bị một nữ nhân nhốt tại cửa, vẫn như cũ mặt dày mày dạn, đối phương có từng thích quá chính mình?

Trong trái tim, như là mặt trong mặt nữ nhân kia cắm vào một cây đao, theo thời gian tĩnh đi, cây đao kia giống như bị nàng chế trụ nhược điểm, tàn nhẫn xoay tròn.

“Mai Nhị, người dám trả lời ta sao? Người có hay không thích quá...”

Quân Khanh Vũ hỏi, vẫn không có ngày xưa cái loại này bá đạo xúc phạm.

“Không có.” Bên trong rốt cuộc truyền đến nữ tử lạnh lạnh mà tuyệt quyết thanh âm, “Thần ngoại trừ đối hoàng thượng tôn kính cùng phục tùng, chưa từng từng có nửa điểm cái khác tình cảm.”

Thanh âm kia, lãnh được phảng tựa đông lạnh quá lưỡi dao sắc bén, cắt kim loại trong lòng miệng tựa, thế nhưng đến xương đau đớn, xẹt qua chỗ, nóng hổi máu cũng có thể trong nháy mắt ngưng kết.

Mà nàng mỗi một chữ, đều nói như vậy như đinh đóng cột, không có chút nào cảm tình.

Giống như, lần đầu gặp mặt xa lạ bình thường.

Mà thậm chí còn, so với người lạ rất tàn nhẫn.

“Hảo.”

Quân Khanh Vũ lão đảo lui về phía sau một bước, toàn bộ mặt dưới ánh trăng dưới, càng thêm trắng bệch, trình tro nguội.

Cặp kia màu tím hai tròng mắt thật sâu dừng ở A Cửu đứng địa phương, giơ tay lên chỉ hướng nàng, xả ra một nụ cười khổ, lại là nửa ngày cũng nói không nên lời một câu.

Hắt đường đường đế vương, thế nhưng ở một không biết phân biệt trước mặt nữ nhân rơi vào tình trạng này!

Thực sự là buồn cười đến cực điểm, nhưng mà, hắt nói không ra lời.

Thậm chí muốn tuyên bố phải đem nữ nhân này bầm thây vạn đoạn nói đều nói không nên lời.

Nửa ngày, hắt yếu ớt mở miệng, thanh âm tựa khóc tựa cười, “Mai Tư Noãn, người là ta đã thấy, lạnh nhất tình nữ nhân!”

Đây là mười chín năm qua, cũng là nhận thức này gọi Mai Tư Noãn nữ nhân tới nay, lần thứ hai nói ra lời như vậy.

Mà mỗi lần, đều là hắt nói với nàng.

“Ha ha ha...”

Nghĩ đến đây, hắt không khỏi lão đảo lui bước đi tới trong viện tử, nhìn cả vườn hoa mai, chợt một xoay tròn, thân thể như phiến hồng bình thường bay về phía không trung.

Hơn thế đồng thời, một màu sắc trang nhã kiếm theo hắt trong tay áo lòi ra, phảng tựa theo thiên mà tiết ngân quang, trong nháy mắt phiến bay qua cả vườn cảnh mai đầu.

Bất quá trong nháy mắt, này nụ hoa đãi phóng, chỉ chờ rơi tuyết liền khai mai cây đã rồi bừa bãi một mảnh, tàn chi rơi xuống đất, cánh hoa bay ra.

Thậm chí, cả vườn, thế nhưng không có một gốc cây hoàn hảo cây mai, thậm chí còn, căn cơ đã bị hấn chém ra kiếm khí ném đi.

Cầm kiếm đứng ở bờ bãi trong viện, nhìn mất trật tự cảnh mai, màu tím con người có buồn bã mà điên cuồng tiêu ý, “Trên thế giới này, nếu thuộc ta Quân Khanh Vũ gì đó, không chiếm được, vậy muốn hủy diệt.”

Dứt lời, dữ tợn sung huyết song đồng, kiếm trong tay đi phía trước một thứ, chặt đứt cuối cùng một gốc cây hoa mai căn cơ, lập tức, hấn cầm kiếm, xoay người rời đi.

Ánh trăng đem viện chiếu lên một mảnh lộ vẻ sâu thẳm, môn chậm rãi đẩy ra, A Cửu mặc màu trắng y sam, xích hai chân đi tới trong viện, nhìn trước mắt hoa rơi, cười đến buồn bã.

Quân Khanh Vũ, chỉ mong người tuân thủ người đã nói, từ nay về sau, không bao giờ nữa đến trung điện.

Người ta vốn là người của hai thế giới.

Hoa nở bất đồng thưởng, hoa rơi bất đồng bi.

Muốn hỏi tương tư chỗ, hoa nở hoa tàn lúc.

Niệm xong này thủ thơ, chủy thủ trong tay nàng vung lên, đâm vào hấn cuối cùng một kiếm hạ xuống địa phương.

Thôi, nàng xoay người về phòng, chờ hầu ngày mai.

Mà ngày mai, là thái hậu sinh nhật.

Tất cả cung nhân cũng nghe được trung trong điện truyền đến động tĩnh, cùng kia quý mị tiếng cười, nhưng mà không người dám đi vào, thậm chí còn nghe thấy cảnh mai bị khảm thanh âm, tất cả mọi người khủng hoảng sôi nổi về trên mặt đất.

Không lâu sau, quả nhiên thấy hoàng thượng từ bên trong đi ra, trong tay cầm một phen màu ngân bạch trường kiếm, tóc đen như lũ, bạch y phiến phi.

Rõ ràng một thân tuyết trắng, nhưng mà kia một thân sát khí, lại làm cho người cảm giác đó là địa ngục đi ra tới A Tu La.

127. Chương 127

Ánh trăng như tuyết, lưu ly cung đột nhiên có vẻ thập phần tịch mịch.

Vừa động tĩnh bên trong không người dám tiến lên, thậm chí còn Hữu Danh đều chỉ có thể thủ đợi ở cửa.

Quân Khanh Vũ như trước một thân tuyết trắng y phục, tóc hơi mất trật tự từ bên trong đi ra đến.

Trường kiếm nơi tay, chiếu ánh trăng ảnh ngược khi hấn trên mặt tái nhợt, hơn một phần xơ xác tiêu điều cùng âm trầm quý mị.

Khó gặp kia màu tím con người, sâu thẳm không thể nhận ra để, đông lạnh thần sắc nhưng lại như là sao vậy che giấu không được quanh thân sát khí cùng một phần lộ vẻ sâu thẳm.

“Hoàng thượng.”

Hữu Danh tiến lên, cẩn thận từng li từng tí đem áo choàng khoác lên trên vai hấn, nhưng mà, còn chưa có hệ hảo

Lộ dây lưng, Quân Khanh Vũ đã theo bên cạnh hấn đi qua, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, lên hỏi gia vũ đèn cung đình đuổi xe.

Đuổi xe cấp tốc chạy trở về không chế cung, thẳng đến trở lại trong cung, Quân Khanh Vũ vẫn không có buông kiếm trong tay.

“Hoàng thượng a.”

Nhìn thấy hấn kia lần bộ dáng, Hữu Danh trong lòng một

Toan, đi lên, muốn theo trong tay hấn cướp đi kiếm, nhưng không ngờ, thế nào cũng theo trong tay hấn bắt không được đến.

“Hoàng thượng, ngài này là như thế nào khổ được chính mình?” Hữu Danh chỉ có đem ngón tay hấn đẩy ra, mới phát hiện, kiếm kia chuôi dính một mảnh.

Ngày ấy ở đào quận, hoàng thượng trong cơn tức giận, bóp nát cái chén, bắt quá lòng bàn tay thương đã khép lại.

Bây giờ, chuôi kiếm lại huyết hồng dính, đưa hấn lòng bàn tay triển khai vừa nhìn, Hữu Danh cả kinh cả người ngẩn ra.

Nếu không phải tâm loạn, lung tung dùng sức, nhiều năm sử kiếm người, thế nhưng ở chỉ chốc lát trong lúc đó, đưa tay tâm biến mất một lớp da?

Thật là nhiều đau? Thật là dùng để nhiều đại khí lực? Mà tâm, lúc đó nên nhiều loạn a.

“Hoàng thượng, ngài như vậy, nếu là mẫu thân của ngài ở, nàng nhất định sẽ thương tâm. Ngài đây cũng là lần qua lần lại lão nô a.”

Thấy Quân Khanh Vũ như mất hồn như nhau ngồi ở vị trí, thế nào cũng không chịu nổi, Hữu Danh bắt đầu dĩ, quỳ trên mặt đất khuyện lớn, “Nương nương lúc đó đem hoàng thượng giao phó cấp lão nô, thấy hoàng thượng hôm nay như vậy, lão nô sau này thế nào cấp nương nương công đạo.”

Quân Khanh Vũ bảy tuổi thời gian, Hữu Danh cũng vào cung, thủ ở bên cạnh hấn.

Mặc dù qua nhiều năm như vậy, thái hậu tính toán chấp chính, rất nhiều địa phương đều chèn ép hoàng thượng, muốn đưa hấn thao tác thành con rối.

Nhưng mà, Quân Khanh Vũ đi bằng vào năng lực của mình, có một nhóm trung thần, đồng thời thế lực cũng chậm rãi lớn mạnh.

Mặc dù qua nhiều năm như vậy nén giận, thậm chí giả ngây giả dại, lại khi nào, tượng mấy tháng này đến, như vậy thụ ủy khuất.

Làm nô tài, Hữu Danh biết rất nhiều địa phương giúp không được gì, nhưng mà nhưng chưa bao giờ làm cho Quân Khanh Vũ bị thương.

Nhưng mà, hiện tại hoàng thượng, chỗ nào còn tượng mấy tháng trước cái kia bá đạo, cao ngạo tự phụ, nhưng lại ở tất cả lúc có thể hiểu được ẩn nhẫn thiếu niên.

Quân Khanh Vũ như con rối ngồi, tái nhợt môi chậm rãi xả ra một tia cười, nhưng mà, thân thể hấn đột nhiên đi phía trước một khuynh, một ngụm máu tươi phun ở tại tuyết trắng trên y phục.

Hữu Danh quá sợ hãi, một phen cầm lấy ti quyên đưa hấn hàm dưới thượng vết máu lau đi, một bên nắm hấn mạch đập.

“Hữu Danh...” Quân Khanh Vũ trở tay dùng sức Hữu Danh tay, cười thầm nói, “Người biết, nữ nhân kia nhiều lãnh tình sao?”

“Hoàng thượng, thiên hạ này hảo nữ tử còn nhiều mà a.” Hữu Danh lấy ra ngân châm, phong ở Quân Khanh Vũ ngực huyết vị thượng.

“Đúng vậy, hảo nữ tử còn nhiều mà.”

Quân Khanh Vũ cúi đầu cười, nhìn lòng bàn tay thương, lẩm bẩm nói, “Thế nhưng, nàng liền chỉ có một.”

Nàng liền chỉ có một...

Trên thế giới, liền một người tên là Mai Nhị nữ tử.

Không có nghe được hần thấp nam, Hữu Danh lực chú ý tất cả đều rơi vào kia kỷ mai ngân châm thượng, lo lắng nói, “Hoàng thượng, ngài không thể cử động nữa giận, nếu như vậy, độc, thuộc hạ cũng không cách nào đề lại.”

Quân Khanh Vũ nâng mắt thấy Hữu Danh trong tay phiếm lam quang ngân châm, “Hữu Danh, nói cho trăm, trăm còn có thể sống bao lâu?”

().

“Hoàng thượng, ngài hội trưởng mệnh bách tuổi .”

Hữu Danh cuống quýt đem ngân châm thu lại, an ủi nói.

“Ha ha ha...” Quân Khanh Vũ lắc lắc đầu, “Hữu Danh, người có biết năm đó trăm theo đại mạc đến lúc, gặp được một qua chân đạo sĩ. Hần phi kéo ta, muốn thay ta đoán một quẻ. Đeo trung, hần thể nhưng nói trăm là dị thú chuyển thế, cũng nói trăm đem quân lâm thiên hạ, nhưng mà mệnh không lâu dài, còn nói, muốn trăm tránh đoạn chương nữ tử.”

Thậm chí còn mẫu thân đều nói, đoạn chương nữ tử là thiên hạ lãnh tình người.

“Hoàng thượng, kia chẳng qua là đạo sĩ hồ ngôn loạn ngữ.”

“Thế nhưng... Có một người cũng đứng trăm nói qua, nói, trăm sẽ chết ở mấy năm sau.”

Quân Khanh Vũ cười nhìn về phía bộ cửa sổ thượng lưu ly đèn.

Cái kia đột nhiên biến mất sát thủ, lần đầu tiên gặp mặt liền nói với hần quá lời như vậy.

“Trong lòng nàng bây giờ cũng không có trăm, người nói, nếu là mấy năm sau, trăm chết đi? Nàng thế nào nhớ ta?” Quân Khanh Vũ đột nhiên đứng dậy, đi từ từ hướng gương đồng, nhìn trong gương có chút vụn vụn mặt, không khỏi lại lần nữa bật cười, “Người nói, phải làm như thế nào, có thể làm cho nàng vĩnh viễn đều nhớ trăm?”

Hữu Danh cúi đầu, hần sâu ở trong cung, thấy hơn nữ tử vì bác quân cười, mà sử xuất toàn thân thể vô tranh phương đoạt diễm, thậm chí tranh đấu gay gắt. Tựa hồ, đây mới là trong cung nữ tử bản nên làm tất cả... Nhưng mà, Mai Tư Noãn bất đồng.

Huống hồ, hoàng thượng tức giận sự tình, Hữu Danh thế nào không biết?

Lần đầu tiên nhìn thấy Mai Tư Noãn, đồng dạng là ở trong rừng mật. Nàng đối Cảnh Nhất Bích bất đồng, làm một nhiều năm sinh hoạt tại trong cung sẽ sát ngôn quan sắc người đến nói, thế nào nhìn không ra?

“Hữu Danh, nếu trăm sẽ chết đi, kia lúc này có phải hay không rất già ?”

Quân Khanh Vũ xoay người lại đi hướng giá sách, mặt trên có chút nhiều là hần còn trẻ lúc, theo ngoài cung mang đến , đã loang lỗ cổ xưa.

Mở ra này phát hoàng trang sách, hần ngữ khí thông thả, âm sắc trầm thấp, “Thái hậu muốn muốn trăm lưu lại con nối dõi, trăm cũng cảm thấy, đáng cơ ba năm, trăm nên có một đứa con.”

128. Chương 128

Hữu Danh thần sắc biến đổi, vội quỳ gối Quân Khanh Vũ trước người, “Hoàng thượng, lúc này không phải lúc a. Hiện nay, loạn đảng chưa trừ, thái hậu chúng ta như trước vô pháp lấy xuống. Nếu lúc này, có hoàng tử, thuộc hạ lo lắng thái hậu sẽ động thủ chân, huống chi...”

“Huống chi cái gì?”

Quân Khanh Vũ quay đầu lại nhìn Hữu Danh, “Người sợ Mai Tư Noãn không chịu?”

Hữu Danh chỉ phải nhẹ giọng nói, “Nương nương tính tình tinh liệt, thuộc hạ lo lắng nàng sẽ làm ra khác người cử động đến.”

Khát “Ha ha...” Quân Khanh Vũ thấp giọng nở nụ cười lạnh, màu tím con ngươi lãnh ám sâu thẳm, “Nàng chịu, hơn nữa, lúc này, có con nôi dỗi, nói không chừng vẫn là nhất kiện vô cùng tốt sự tình.”

Nói, hần buông thư, “Thời gian không còn sớm, ngày mai là thái hậu ngày sinh.

Sao có thể không chịu?

Tiếp đêm đó nàng cũng chịu chịu đựng hần dần vất, vì chính là bất kỳ vọng Cảnh Nhất Bích quỳ ở bên ngoài.

Vì hần, nàng có cái gì không chịu?

Nói đi, xoay người nghiêng dựa vào trên giường.

Hữu Danh đi lên, đem tâm ti chần vì hần đắp lên, phát hiện Quân Khanh Vũ vẫn như cũ nhắm mắt lại, bá ra nhẹ nhàng, hình như có một tia lãnh lệ tiếu ý xẹt qua.

=====

Ngày kế, thái hậu ngày sinh, ở trong cung cử hành mấy năm nay tới long trọng yến hội.

Văn võ bá quan chỉ cần là ở để đô nhậm chức, cũng có thể tham gia yến hội.

Đế đô phồn hoa trên đường phố, còn có chuyên môn vì thái hậu tuần diển đội ngũ, trong lúc nhất thời, toàn bộ đế đô đều một mảnh náo nhiệt cùng ồn ào náo động, bách tính các đều chìm đắm ở vui sướng bầu không khí trong.

Trong cung yến hội đã sớm an bài thỏa đáng, ra vào trong cung quan viên cùng gia quyến nhìn trắng lệ trang sức, đều bị kinh ngạc há to miệng.

Nhưng mà, lại có cung nhân nói, này hoàng cung theo đẹp, nhưng mà lại không cùng lưu ly cung xa hoa một phần mười.

Lúc này, nếu như trong cung quan viên cùng gia quyến cộng thêm tới cũng có gần gần hai trăm người.

Bởi vì là cả nước mở tiệc vui vẻ, bởi vậy, hôm nay yến hội, tất cả mọi người có thể cùng thái hậu hoàng thượng, còn có Vinh Hoa phu nhân cùng ngồi vào vị trí.

Trước hạ, mặc dù vào cung lạnh lẽo, nhưng mà, vườn trung lại là bách hoa nở rộ, hồng sắc thắm, kéo dài hiểu rõ đèn cung đình lại để cho này yến hội hơn mấy phần vui mừng.

Hai bên bày quan viên ghế, đều sớm nhập tọa, mà trước người đều là rượu ngon món ngon, đám cung nữ đều bưng đĩa qua lại qua lại không ngớt.

Cách đó không xa trên sân khấu, vui khúc thanh đã vang lên, có trang điểm trang phục nữ linh, ném thủy tay áo, theo khúc mà hát.

Bởi vì có lần trước giáo huấn, yến hội khu bên ngoài, đều nhiên là rậm rạp ngự lâm quân chờ, hình như có không cho bán con ruồi bay ra ngoài xu thế.

Rốt cuộc... Vẫn có một Vinh Hoa phu nhân gong xiềng, mặc dù hai người không chịu gặp lại, nhiên mà lúc này, đối mặt với người trong thiên hạ, bọn họ còn muốn biểu hiện tình thâm nghĩa trọng ân ái như giai.

Bởi vì, nàng cần chờ người kia cùng nhau dắt tay nàng, đi vào yến hội.

Cách bình phong nhìn bên ngoài náo nhiệt tiệc mừng, A Cửu đáy mắt không khỏi một tia cười nhạo ý.

“Tiểu thư, hoàng thượng tới.”

A Cửu thu hồi ánh mắt, theo Thu Mặc chỉ vào địa phương, nhìn đến đây vài người, ánh mắt định ở phía trước nhất người nọ trên người lúc, đột nhiên cảm thấy khóe mắt không hiểu đau nhói, sau đó vội dừng mở mắt,

Rơi vào theo sát phía sau Cảnh Nhất Bích trên người.

Hắn hơi nghiêng đầu, tựa hồ đang thấp giọng đối Quân Khanh Vũ nói gì đó. Lúc này, sắc mặt khôi phục rất tốt, không có kia mấy ngày bị thương lúc cái loại này tái nhợt.

Một thân cận lục y sam sấn được người khác nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ, như cam liệt thanh tuyền.

A Cửu hơi thở dài một hơi, sau đó thu hồi ánh mắt, hơi cúi đầu, đã thấy màu vàng sáng thêu lần long ung rơi ở trước người.

Quen thuộc long diên hương trước mặt mà đến, nàng hơi cúi người, thấp giọng nói, “Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.”

“Ân.”

Trước người người, chỉ là lạnh lùng đáp một tiếng, chợt theo bên người nàng đi qua, cũng không có muốn cùng nàng cùng nhau dự tiệc ý tứ.

Thanh âm kia, cách cách xa nhau thiên lý lạnh lùng cùng xa cách.

“Thần thấy Cảnh Nhất Bích tham kiến Vinh Hoa phu nhân.”

“Tiểu mày gặp qua tỷ tỷ.”

A Cửu thành linh ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn về phía Cảnh Nhất Bích phía sau.

Chỉ thấy Tô Mi một thân cận lam sắc y sam, như lam sắc phượng diên hoa như nhau lóa mắt đẹp đứng ở Cảnh Nhất Bích phía sau, sắc mặt có khiếp người tâm hồn mỹ lệ tươi cười.

Trong tay áo tay không khỏi nắm chặt, nhìn thấy A Cửu nghiêm trọng khiếp sợ cùng nghi hoặc.

Tô Mi cười đi tới, ở A Cửu bên tai thấp giọng nói, “Hoàng thượng lo lắng ta ở lưu ly cung quá buồn, nói hôm nay để đô cái quan viên nữ quyến đô hội đến, hơn nữa còn có thật nhiều biểu diễn, liền dẫn ta giải buồn tới.”

Không biết vì sao, A Cửu ở nàng trong miệng nghe thấy một chút cười nhạo ý.

“Kia nên như thế nào giới thiệu thực phi nương nương thân phận?”

A Cửu đón nhận Tô Mi mắt hạnh đôi mắt đẹp, thanh âm khôi phục yên lặng.

“Thần muội muội.” Cảnh Nhất Bích hơi cúi đầu, thanh âm trầm thấp, “Thần vài ngày trước đi Giang Nam tìm thân, tìm được thất tán nhiều năm muội muội, mấy ngày trước hoàng lên rồi đào quận, đổi muội muội tài hoa thưởng thức...”

Không đợi hắn nói xong, A Cửu nhin không được cười nhẹ cắt ngang, “Nguyên lai Bích công tử lão gia ở Giang Nam.”

Cảnh Nhất Bích ngẩng đầu, nhìn về phía A Cửu, tại nơi song hắc bạch phân minh đồng ảnh lý nhìn thấy một mặt thất vọng.

A Cửu dừng mới đầu, không hề nhìn Cảnh Nhất Bích.

Đối với nàng, hà tất nói dối đâu? Nàng cũng không phải không biết Tô Mi xuất hiện chân thật mục đích.

Quân Khanh Vũ là muốn đem thân phận của nàng chiêu cáo thiên hạ, không cần lại kim ốc tàng kiều làm cho Tô Mi sống ở Vinh Hoa phu nhân trong bóng dáng.

Hắn, muốn cấp nữ nhân mình yêu thích, một đường đường chính chính thân phận.

Hắn muốn triệt để đổi mặt thái hậu, dùng mặt khác một loại cường ngạnh phương thức bảo hộ nữ nhân của mình.

“Kia thực phi nương nương vị trí nhưng có sắp xếp ?” A Cửu quay đầu lại hỏi hướng Thu Mặc.

“Tỷ tỷ không cần lo lắng, hoàng thượng đã vì thần thiếp an bài.” Tô Mi mỉm cười, chỉ vào trên cùng vị trí, “Ngay tỷ tỷ bên cạnh.”

129. Chương 129

A Cửu nhìn nhìn vị trí kia, không khỏi bật cười.

Nụ cười này, ngược lại là làm cho Tô Mi sửng sốt, kinh ngạc nhìn A Cửu, “Phu nhân, vì sao cười?”

“Cười, chỉ là bởi vì buồn cười mà thôi.”

A Cửu lắc lắc đầu.

Khát phương không biết, vừa cười, chỉ là hồ hững cười nhạo.

Vị trí có thể đại biểu cái gì?

Vị trí liền có thể đại biểu địa vị?

Tiếp hơn nữa, nàng cười chính là Tô Mi kia một phen dụng tâm kín đáo. Tô Mi cho rằng, A Cửu quan tâm cái kia vị trí, cho rằng, nàng chậm rãi đi lên, A Cửu liền sẽ từ từ thoái vị.

Lại không biết, A Cửu trong lòng sớm đã đem kia phân đối Quân Khanh Vũ cảm tình khóa lên.

Nàng chưa bao giờ nguyện ý cùng người chia sẻ đông tây, hướng chi đối phương vẫn như cũ chắc chắn sẽ không ba nghìn yếu thủy chỉ vì một gáo nước.

Ngồi bên cạnh hần thì thế nào, cái kia nam tử, sẽ không hoàn chỉnh là của nàng.

Vì thế, A Cửu sẽ không cho là Tô Mi khiêu khích có bất cứ tác dụng gì, ngược lại là cười khê.

Quân Khanh Vũ đã đi hưởng vị trí, vườn trung sở hữu đủ loại quan lại nữ quyền đều sôi nổi đứng dậy, quỳ trên mặt đất.

A Cửu liếc mắt nhìn Tô Mi, xoay người theo ra, đi từ từ hướng Quân Khanh Vũ, mà Tô Mi, theo sát phía sau.

Bởi vì thái hậu thọ yến, Quân Khanh Vũ ý bảo tất cả mọi người miễn lễ.

Địa vị cao trên chỉ có bốn vị trí, hoàng thượng, thái hậu, Vinh Hoa phu nhân và một đột nhiên nhiều ra vị trí.

Dưới đài là phi tần, sau đó lần lượt là nhất phẩm quan viên cùng nữ quyền vị trí. Bởi vậy, mặc dù nói là miễn lễ, nhưng mà rốt cuộc vẫn không có người nào ngẩng đầu nhìn thẳng vọng thái thượng, bởi vậy, vẫn chưa có người nào phát hiện Tô Mi xuất hiện.

“Tứ tọa.”

Quân Khanh Vũ miễn cưỡng tựa vào trên ghế, xoay người nhìn về phía bên cạnh thái hậu, “Mẫu hậu, hôm nay ngày sinh, nhi thần sai người đưa lên tuyết này sơn nhân sinh quả cho người mừng thọ. Nghe nói loại này trái cây, mười năm nở hoa một lần, trăm năm kết quả rơi xuống đất, dùng đi xuống có thể kéo dài tuổi thọ, vĩnh viễn bảo thanh xuân.”

Nói, đối A Cửu bên này vẫy tay.

Nghe nói là tuyết nhân sinh quả, người phía dưới đều phát ra từng tiếng thán phục, ngay cả thái hậu trên mặt cũng không khỏi hơn một phần kinh hỉ.

Hôm nay thái hậu thái hậu một thân ám tử sắc tú mẫu đơn hoa bào, đỉnh đầu mũ phượng, trang dung tình xảo, nói không nên lời ung Dung Hoa quý.

“Hoàng thượng thật đúng là có ý, lần này tổ chức như thế long trọng yến hội, ai gia đã cao hứng phi thường.”

A Cửu quay đầu lại, lại là nhìn thấy ngồi ở bên cạnh Tô Mi tư thái duyên dáng đứng lên, mà trong tay của nàng, vẫn như cũ thêm một con tinh xảo hộp.

A Cửu cúi đầu cười, bắt đầu chú ý quan sát thái hậu sắc mặt.

Làm cho Tô Mi tự mình dâng tặng lễ vật, không biết là Quân Khanh Vũ đối thái hậu khiêu khích? Hay là còn có mục đích khác.

Bất quá, như thế một dâng tặng lễ vật, Tô Mi thân phận địa vị liền không cần nói cũng biết.

Nhìn thấy Tô Mi đi lên phía trước, thái hậu tươi cười lúc này một ngưng.

Hai mắt đã rồi biến thành chuông đồng, đáy mắt cũng tràn đầy khiếp sợ cùng nghi hoặc, còn bí mật mang theo phần nộ.

A Cửu chú ý tới, thái hậu vịn cái ghế tay, thế nhưng đang phát run.

Nhưng mà, dù sao cũng là gặp qua đại cảnh người, thái hậu trên mặt rất nhanh khôi phục yên lặng, xả ra một tia cười nhạt, “Cô gái này tương thế nhưng hảo khuôn mặt, cũng không biết là nhà ai đứa nhỏ?”

Tô Mi đem nhân sinh quả đưa cho cung nữ bên cạnh, dặt váy, ưu nhã cúi người hành lễ.

Mặc dù là hơi một cúi đầu, cũng có thể thấy được lục quốc đệ nhất nữ tử tư thái giữa toát ra mỹ lệ cùng phương hoa.

“Đây là Cảnh Nhất Bích bào muội.” Quân Khanh Vũ cầm lấy chén rượu, nhợt nhạt nhấp một miếng, nhìn Tô Mi, “Trầm cảm thấy nàng cực kỳ giống một vị cổ nhân, bởi vậy đem nàng mang vào trong cung.”

Thái hậu không có nhìn nữa Tô Mi, chỉ là đỡ bắt tay ngón tay cốt giữa đã trắng bệch. Nàng ánh mắt rơi vào dưới đài cũng vẽ mặt khùng hoảng cùng kinh ngạc Mạc Hải Đường trên mặt, đáy mắt xẹt qua hung hăng sát ý.

“Chỉ cần hoàng thượng cao hứng là được rồi.”

:(

A Cửu cúi đầu cười, Quân Khanh Vũ một chiêu này, đi thật đúng là kỳ diệu.

Năm đó, Mạc Hải Đường cùng thái hậu liên thủ bỏ Tô Mi, vì chính là chèn ép Quân Khanh Vũ, cho hẳn cảnh cáo. Nhưng không nghĩ, một năm sau, nữ tử này thế nhưng công khai ra bọn hắn bây giờ trước mặt.

Mạc Hải Đường cùng thái hậu nhân tình có gian - tình, thái hậu đã sớm muốn bỏ Mạc Hải Đường, bây giờ nhìn thấy Tô Mi như vậy chỉ cao khí ngang bộ đáng, dường như lại bị người hung hăng bày một đạo.

Này bút trưởng, lúc này, thái hậu vì tiết mối hận trong lòng, xem ra tất nhiên là muốn tính ở Mạc gia trên người.

Nhìn thấy thái hậu ánh mắt, Tô Mi toàn thân mặt hướng dưới đài, nhìn một thân chặt vật Mạc Hải Đường, câu môi cười, mang theo thắng lợi bước tiến hồi đến vị trí rồi thượng.

Một khắc kia, Mạc Hải Đường như cả người đều bị rút lấy hồn phách, không chịu nổi ngồi ở vị trí, con người lý đã sớm nổi lên nước mắt lưng tròng.

Cô gái kia, đã từng sát sá hoàng cung ba năm, có thiên hạ đệ nhị mỹ nhân danh xưng là, từ nhỏ bị người phủng như trong tay. Ba năm, đem như hoa như ngọc ba năm mai vào trong cung, nhưng mà, lại là rơi vào như vậy kết quả, thậm chí còn, từ lúc nào, Quân Khanh Vũ ánh mắt cũng chưa từng theo bên người nàng đảo qua.

Mạc Hải Đường... Đây từng nay như biển đường bàn đường hoàng cô gái xinh đẹp, lúc này, ở đèn cung đình chiếu rọi xuống, lại như phai màu nhuộm bớt.

A Cửu thu hồi ánh mắt liếc hướng Tô Mi, lúc này nữ tử này, như vậy quang thải đoạt người, mặc dù không có người quý lạ, nhưng mà nàng cao ngạo tư thái đã giá lâm thiên hạ, thậm chí còn tươi cười, đều vậy chói mắt.

Nhưng mà cặp kia mỹ lệ như khói con người, nhìn Mạc Hải Đường ánh mắt, thắng lợi, sắc bén như độc hại lưỡi dao.

Như vậy ánh mắt, A Cửu có thể hiểu được.

Tô Mi đã sớm mong mỗi giờ khắc này thôi... . . .

Có đôi khi, quyền lợi tranh đấu hạ, cũng có nữ nhân tương hồ tàn sát.

Đã từng, Tô Mi bị Mạc Hải Đường giẫm nát dưới chân, thoát thân không được, suýt nữa chết đi, thậm chí còn núp trong bóng tối một năm.

Mà bây giờ, nàng quang minh chính đại trở về, chỉ là ánh mắt kia, A Cửu đã rồi ngờ tới, không cần tự mình ra tay, Mạc Hải Đường nếu ở Mạc gia binh bại lúc trốn không thoát này thâm cung, vậy cũng sẽ chết thảm ở Tô Mi trong tay.

130. Chương 130

Tô Mi trở lại vị trí, đem một ly trà hai tay đưa cho A Cửu, “Phu nhân, này là thượng hạng thanh bích, thể nhưng lần này miền nam tiến cống, phân lượng không nhiều, ngài nếm thử.”

A Cửu mày một điều, đem kia trà đẩy trở lại, “Ta không yêu uống này trà, cũng không hiểu thưởng thức trà người, trân quý như vậy trà, uống cũng là lãng phí.”

A Cửu vào ở lưu ly cung, trong cung sự vật đã giao cho trong tay nàng, gần đây tiến cống vật phẩm danh sách, mặc dù lúc ban đầu đưa đến Quân Khanh Vũ chỗ ấy, nhưng mà bên kia qua loa xem qua một phen, sẽ đưa đến trong tay nàng.

Vì xác định quốc khố, còn có tiến cống vật phẩm vì thái hậu cùng Mạc gia một mình thuyền chuyển bao nhiêu, A Cửu đem tất cả khoản đều xem qua một lần, đồng thời có cùng Cảnh Nhất Bích bọn họ thương thảo, thể nào thuyền chuyển vật tư làm quân dụng.

Khát mà thái hậu sinh nhật, các quốc gia tiến cống gì đó, mặc dù nói làm thọ lễ, con số không lớn, nhưng mà ra hiện nay còn chưa tới trong tay nàng.

Thế nhưng, Tô Mi lại đột nhiên nhắc tới việc này, điều này nói rõ, ra tới trong tay nàng.

Mà nàng chân chính ngụ ý, thì sắc nàng ngang nhiên tham dự chỗ như thế, kia hậu cung cũng nên là nàng nắm quyền !

Tiếp A Cửu xoay mới đầu, muốn xả ra một cười, nhưng mà lại là cảm thấy vô lực.

Cũng được... Dù sao là triệt để rời khỏi, cũng giảm đi vừa phân tâm.

Vốn, này hậu cung chi chủ, nên nói là Tô Mi.

Nhạc linh các mặc đẹp vô ý, ở trên đài huy động thủy tay áo.

Bầu không khí, cũng không có ứng vì vừa mà có điều giảm xuống, trái lại bởi vì sung sướng sênh trúc trái lại càng thêm vui mừng.

A Cửu từ đầu chí cuối cũng chưa từng xem qua Quân Khanh Vũ, mà cũng có thể cảm giác được đối phương, ánh mắt cũng không từng rơi vào trên người nàng.

Việc này, trong thiên hạ, hai người vị trí gần đây, gần gũi chỉ có không được một tay xa.

Kỳ thực, hai người lại cách chân trời góc biển.

A Cửu có chút dối, cầm lấy một khối mềm cao, nhẹ cắn một miếng, nhưng mà không biết vì sao, vừa tới trong miệng, lại cảm thấy thô táo khó có thể nuốt xuống, trái lại có chút buồn nôn buồn nôn.

Nàng không phải kiêng ăn người... Ở tiến vào cô nhi viện nhận thức mười một sau, thức ăn đối với nàng mà nói, chỉ có điền đầy bụng nói đến, đã sớm quên hồ kỳ vị đạo, mỹ vị cùng phủ.

Này mềm cao thường ngày cũng ăn, nhưng mà, vị đạo tựa hồ có chút thay đổi.

Nhấp một miếng rượu, đến trái lại cảm thấy này gay mũi vị đạo, hơi chút nhiều, chỉ ít chỉ chốc lát đuổi đi buồn nôn khó chịu.

Mấy ngày nay, Hữu Danh cho nàng khai điều trị thân thể được, cũng vẫn không có đoạn.

Nàng biết Mai Tư Noãn thân thể không được, đã sớm ác hàn, bởi vậy, nàng cũng dựa theo phân phó, dùng Thu Mặc khai được.

Nàng phải ly khai...

Tự cố lại ngã mấy chén, nàng đều nhất nhất nuốt vào.

Nhiên hồ nghe thấy Quân Khanh Vũ đột nhiên nghiêng người chuyển hướng thái hậu bên kia, đề cao thanh âm hỏi, “Thái hậu, nhi thần vừa lễ vật, người nhưng hài lòng.”

Thanh âm này, cùng vừa bất đồng, tựa hồ là ở cảnh cáo dưới đài yên tĩnh.

Quả nhiên, nghe thấy hoàng thượng thanh âm, trên đài âm nhạc cũng tự nhiên hàng thấp xuống.

Thái hậu sắc mặt rất khó nhìn, nhưng mà vẫn là xả ra vẻ tươi cười, nói, “Hoàng thượng tâm ý cũng đã đủ để.”

Bởi vì âm nhạc dừng lại, thái hậu thanh âm mặc dù không lớn, chỉ ít phía trước một loạt mọi người có thể nghe thanh thanh sở sở.

“Thái hậu thích là được rồi. Nếu như nói vừa nhân sinh như vậy quả, thái hậu không hài lòng, chỗ ấy thần ở đây còn có một tin tức tốt, coi như là thỏa mãn thái hậu nhiều năm như vậy tâm nguyện đi.”

“Tin tức tốt?”

Dưới đài hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người ngưng mắt lắng nghe, ngay cả A Cửu, cũng buông cái chén, đến muốn biết, Quân Khanh Vũ lại muốn làm ra cái gì kinh người cử động đến.

“Hoàng thượng có tin tức tốt gì?”

“Tin tức tốt thôi.” Quân Khanh Vũ quay đầu lại nhìn về phía A Cửu, mỉm cười, “Vinh Hoa phu nhân, đã có trẫm là con nối dõi.”

Nói, hần thân thủ kéo rượu tay.

Cùng dĩ vãng bất đồng, lòng bàn tay của hần thế nhưng lần này lạnh lẽo như băng, mà nàng lại bởi vì uống rượu, nóng rực nóng hổi.

Kia vừa đụng xúc, A Cửu lãnh được toàn thân chấn động, quá con người nhìn về phía Quân Khanh Vũ.

Hai người, đây là điều này cũng tới nay, lần đầu tiên bốn mắt nhìn nhau.

Chập chờn hồng sắc đèn cung đình trung, hần màu tím con người chiếu diêm dúa lẳng lơ quang mang, sáng lạn như huy, như yên hoa nở rộ chớp mắt. Nhưng mà, đáy mắt tình tự lại bị loại này huyền lệ che giấu đi, vì thế, A Cửu thấy không rõ, hần lúc này thật sâu ngóng nhìn ánh mắt của nàng, rốt cuộc là ý gì?

Nghiêm túc sao? Nhưng mà, hần rõ ràng ở nhìn trời hạ nói dối. Như vậy lời nói dối, giống như cùng ngày đó nhìn trời hạ tuyên bố nàng là lưu ly cung chủ nhân như nhau.

Mà trên thực tế, lưu ly cung chủ nhân, lại là bên cạnh vị kia.

Chê cười sao? Còn tiếp tục phải đem địch quân tất cả lực chú ý đều dời đi ở trên người mình?

Nếu như là cười nhạt, vì sao ánh mắt của hắn, mang theo nàng vô pháp xem hiểu là thâm trầm?

A Cửu tựa muốn tránh thoát, lại bị hắn lôi kéo gần hơn, mà lúc này, hắn đối mặt với dưới đài, một chữ một hồi nói, “Đây là trăm thứ nhất đứa nhỏ, nếu là hoàng tử, thì lại là thái tử tương lai. Nếu là công chúa, đất phong ba nghìn, vĩnh viễn hưởng phú quý. Vô loạn nam nữ, đều tên là bình an.”

A Cửu nghe không rõ hắn nói cái gì?

Chỉ cảm thấy hắn lôi tay nàng, càng phát ra dùng sức, tựa hồ phải đem ngón tay của nàng bóp nát.

Mà việc này, nàng nương đèn cung đình mới quan sát khởi khuôn mặt của hắn.

Có thể ảo giác, khuôn mặt của hắn so với thường ngày gây gò mấy phần, lần này hắn lúc nói chuyện, trắc diện đường nét hoàn mỹ nhu hòa, hốc mắt thâm thúy, đuôi mắt chỗ hơi về phía sau chọn, có cao quý tà mị khí chất.

Mà lúc nói chuyện, thỉnh thoảng lộ ra hai lê cơn xoáy, mà môi mỏng, thoát nhìn lại thêm một phần hiểm thấy trang nhã.

Nói đến đây, Quân Khanh Vũ quay đầu lại thật sâu nhìn A Cửu liếc mắt một cái, quay đầu hướng mọi người nói, “Đây là trăm cùng Vinh Hoa phu nhân con nối dõi, bởi vậy, đứa nhỏ này bình an sinh ra, để đô thiết yến ba ngày, sở hữu quan viên đều căn cứ quan tước thưởng cho. Nhiên...” Thanh âm hắn đột nhiên một hồi, con người mang nghiêm nghị nhìn dưới đài.

Trong lúc nhất thời, vườn trung khí phân thể nhưng ngưng tụ lại đến xơ xác tiêu điều ý.

131. Chương 131

Bàn tay của hắn chăm chú bao vây lấy hắn, nguyên bản tay lạnh như băng tâm, lại là bởi vì nàng mà dần dần nóng lên.

Kế tiếp nói, Quân Khanh Vũ không có nói tiếp.

Trên mặt khôi phục biếng nhác mà đậm đặc tiêu ý, nhìn mọi người quỳ xuống đất chúc mừng.

Trong triều có thật nhiều ủng hộ Quân Khanh Vũ cự thần, nghe thấy tin tức này, vô không lộ ra mừng rỡ tươi cười.

Vành mắt ở não nhiệt chúc mừng trong thanh âm, thẳng đến, Quân Khanh Vũ thả tay mình, A Cửu ở nhất thời minh bạch, lại là một nói dối như cuội tất xuống.

Quay đầu lại nhìn Tô Mi, kia trương khuynh quốc khuynh thành mặt, vẫn duy trì nụ cười ưu nhã, tựa hồ cũng không có nghe được tin tức này mà lại bất luận cái gì biến hóa.

Cũng khó trách... Chuyện như vậy, Quân Khanh Vũ hẳn là trước đó báo cho biết nàng.

Tầm yến hội đến trung tràng, A Cửu cũng cảm thấy uống say rượu, mặc dù đối với thức ăn buồn nôn không cảm, nhưng mà, lại cuối cùng là cảm thấy mệt mỏi.

Nửa đường cách tràng, Thu Mặc đỡ A Cửu chậm rãi trở về lưu ly cung.

’Trên yến hội, Quân Khanh Vũ liền cách một vị trí cùng Tô Mi cũng ngồi ở tất cả.

Một khí chất cao quý tôn vinh, một mỹ mạo diễm kinh thiên hạ...

A Cửu chậm rãi ngồi ở trong phòng, uống Thu Mặc đưa tới tỉnh rượu trà, sau đó chuẩn bị đơn giản rửa mặt một phen, tính toán ngủ.

Nhưng không ngờ lúc này, ngoài cửa truyền đến Hữu Danh thanh âm.

“Đại nhân.” Thu Mặc tiến lên nghênh tiếp, đi nhìn đến hắn đặt mình trong một người, cũng không nhìn tới Quân Khanh Vũ cùng Tô Mi.

“Phu nhân thế nhưng nghỉ ngơi?”

“Đang muốn nghỉ ngơi.”

“Kia cho giỏi.” Hữu Danh gật gù đầu, đi vào phòng tử, đối A Cửu xin đợi hành lễ, “Phu nhân, đuổi xe ở bên ngoài hầu rất?”

“Đuổi xe?” A Cửu đặt chén trà xuống, “Này đuổi xe cùng ta gì quan?”

“Phu nhân.” Hữu Danh tựa hồ biết A Cửu nói chuyện như vậy, sai người bưng tới một đang đắp vải đỏ đĩa, sau đó xốc lên, lộ ra một khối có khắc nàng tên ngựa voi bài tử.

Một khắc kia, A Cửu mạnh tay nặng vỗ vào trên bàn, phẫn nộ nói, “Người trở lại nói cho Quân Khanh Vũ, đừng quên chúng ta là giao dịch, ta cùng hắn chỉ có quân thần quan hệ.”

Cái này là cái gì bài tử?

Đây là Quân Khanh Vũ chọn người thị tắm bài tử.

Hắn cũng dám tuyên nàng thị tắm? !

“Phu nhân, hoàng thượng nói, cái gọi là quân thần quan hệ, thì lại là một phục tùng một mệnh lệnh.” Hữu Danh hít sâu một hơi, đem Quân Khanh Vũ công đạo nói đều nói ra, “Huống chi, lúc này, Bích công tử còn chưa có xuất cung.”

Bích công tử xuất cung cùng A Cửu có quan hệ gì?

Rất hiển nhiên , Quân Khanh Vũ thế nhưng lại lần nữa dùng Cảnh Nhất Bích đến áp chế nàng.

A Cửu hít sâu một hơi, sau đó đi ra đến gian phòng, lên đuổi xe.

Mà lúc này, trùng hợp nhìn thấy Tô Mi hiểu rõ đuổi xe từ đối diện trở về.

Trước đến không có chú ý, việc này mới phát hiện Tô Mi đuổi xe đã mười hai người hầu hạ, đã rời quốc mẫu bộ dáng.

Nhìn thấy A Cửu, Tô Mi hơi sững sờ, tươi cười vì liền tiến lên đón, “Hữu Danh, người đi xuống một chút, ta có nữ phòng chuyện riêng tư cùng phu nhân nói nói.”

Đám người đều thối lui đến xa xa, Tô Mi tiến lên đem một túi thơm đưa cho A Cửu trong tay, “Phu nhân, lần này lại muốn ủy khuất ngài. Hiện ở trong triều tình huống không ổn định, phu nhân người đừng ta hiểu nhiều lắm. Hoàng thượng ba năm chưa dây bằng rạ tự, việc này đột nhiên nói ra, mặc dù là lời nói dối, nhưng mà mục đích cũng là vì dời đi thái hậu lực chú ý. Cũng cấp Mạc gia một tạo phản mồi.”

Tô Mi thật sâu thở dài một hơi, “Này túi thơm, nguyên là thanh lâu nữ tử thường dùng tránh thai túi thơm. Phu nhân người chớ để sinh khí, hoàng thượng giờ cũng cho rằng, làm cho đứa nhỏ làm môi mới có thể nhất cử bất Mạc gia, nhưng mà, đứa nhỏ cuối cùng là vô tội .”

“Ý tứ của người, là hoàng thượng báo cho biết thiên hạ, Vinh Hoa phu nhân có thai, đem trong bụng đứa nhỏ lập vì thái tử, sau đó sẽ mượn đao giết người, đem đứa nhỏ bỏ, nói là Mạc gia làm?”

A Cửu hít sâu một hơi, tận lực sử chính mình bình tĩnh trở lại.

Kỳ thực nàng cũng đoán được, Quân Khanh Vũ làm việc, vĩnh viễn cũng sẽ không liên này cho thấy một tầng ý tứ, lại không nghĩ rằng...

Hắn thế nhưng sử dụng phương thức như thế...

Nếu như không có mang thai hoàn hảo, bất quá diễn kịch, đã lừa gạt thiên hạ người.

Kia... Nếu như, hắn thế nhưng đều ngoan được quyết tâm?

“Này... Ta vốn cho là phu nhân biết đến.”

Tô Mi thật sâu cúi đầu.

“Hiện tại biết. Vừa vặn, đợi một lúc muốn gặp mặt hoàng thượng, lời này, quả thật muốn hỏi cái mình bạch.”

Nói, cũng không để ý Tô Mi, lên xe ngựa, ý bảo công nhân hướng gia vũ cung chạy đi!

Mã xe dừng lại trong nháy mắt, A Cửu nhảy xuống xe ngựa, trực tiếp nhảy vào gia vũ cung. Cung nhân thấy là nàng, đều sôi nổi cúi đầu, không người dám đi tới ngăn cản.

Ở trong gió đêm chấp chờn đèn cung đình, chiếu vào đóng chặt trên cửa.

A Cửu đã không kịp lửa giận trong lòng, một cước đạp ra cửa kia.

Hơn thế đồng thời, trong phòng truyền đến quân cờ rơi xuống đất thanh âm.

A Cửu sững sờ ở cửa, nhìn thấy cửa sổ tiểu giường trên, Cảnh Nhất Bích cùng Quân Khanh Vũ cách bàn cờ mà ngồi. Cửa mở ra trong nháy mắt, A Cửu nhìn thấy Cảnh Nhất Bích quay đầu lại chính kinh ngạc nhìn hắn.

Cặp kia lam sắc trong ánh mắt, viết thật sâu áy náy.

“Cảnh ái khanh, người thua.”

Chỉ có Quân Khanh Vũ, cũng không có ngẩng đầu, ngược lại là cầm trong tay quân cờ đặt ở góc, chậm rãi nói.

Như cũ là biếng nhác hơi hiện ra hoa lệ thanh âm, lại che giấu để vương mới có khí thế.

Cảnh Nhất Bích quay đầu lại, trong tay còn nắm bắt bạch cờ, nhìn quân cờ thượng bố cục, lộ vẻ sâu thâm cười, “Thần, đích thực là kỳ nghệ không tinh, thua.”

“Không phải ái khanh kỳ nghệ không tinh, mà là, a khanh người hôm nay có một chút phân tâm.”

Quân Khanh Vũ cười nói, tựa hồ tâm tình rất tốt, chỉ là cũng không có nhìn về phía A Cửu bên này.

132. Chương 132

A Cửu đứng ở cửa, hơi thở hỗn hển một hơi, bởi vì Cảnh Nhất Bích ở chỗ này, nàng bất đắc dĩ đành xuống lửa giận trong lòng.

“Phu nhân, bây giờ người đã có thai, không nên như vậy lỗ mãng, sẽ làm bị thương thân thể.”

Quân Khanh Vũ ngẩng đầu, đối A Cửu mỉm cười.

Nụ cười kia, ôn hòa có chút không chân thực, nhưng mà đáy mắt hắc, vẫn là cầu một mặt vô pháp tan đông lạnh.

Khát này cười, chẳng qua là hấn mang theo mặt nạ mà thôi.

“Thần ổn thỏa chú ý.”

A Cửu hơi hành lễ, nói, “Hoàng thượng, vừa thần là lỗ mãng, xem ra, ngài còn muốn cùng Bích công tử chơi cờ, kia thần lui ra.”

Tiếp “Không cần. Đây cờ đã hạ xong.”

Nghe thấy Quân Khanh Vũ nói như vậy, Cảnh Nhất Bích thả tay xuống trung quân cờ, “Thần hiện hành xin cáo lui.”

“Ân.” Quân Khanh Vũ gật gật đầu, “Chuyện kể tiếp, liền giao cho người.”

“Thần linh mệnh.”

Cảnh Nhất Bích yên lặng lui ra ngoài, đi tới A Cửu bên người, hơi trắc khai, sau đó đi xa.

Trên người hắn không hề lộ vẻ bọn họ sinh nhật lúc, nàng tổng cái kia tiểu búp bê, thay vào đó, còn là một khối bích lục thủy ngọc.

Cửa bị người chậm rãi đóng cửa, trong phòng lúc này, chỉ còn lại hai người.

Kia một khang lửa giận ở ngực thiêu đốt, A Cửu giấu nắm tay, nhưng chỉ là cười lạnh nhìn tựa ở mềm điểm thượng, mày sắc biếng nhác nam tử.

“Bên trong tắm rửa thủy cũng đã chuẩn bị hảo, Thu Mặc nói người không thích người hầu hạ, vậy chính mình vào đi thôi.”

Mới vừa rồi là tươi cười đã rồi mất đi, thanh âm hắn băng lãnh dị thường, chính nghiêm túc cờ tướng tử từng viên một thu hồi trong hộp.

“A...” A Cửu rốt cuộc không thể đè nén chỉ lạnh cười ra tiếng, “Quân Khanh Vũ, người muốn bắt hạ Mạc gia, còn nhiều mà mượn cớ, cần gì phải một đứa nhỏ làm nguy trang.”

“Đứa nhỏ là tốt nhất mượn cớ. Mạc gia động đứa nhỏ, sẽ cùng với hành thích vua, này tội danh, ai đảm đương nổi.” Quân Khanh Vũ thân thể hướng phía trước hơi tiền khuynh, thân thủ đi lấy xa nhất quân cờ, bên tai tóc thùy rơi, phát quá hắn mặt lớn lên lông mi, đem đáy mắt cảm xúc nhất nhất che giấu mà đi.

“Thế nhưng, này cùng thị tắm có liên quan sao?”

“Có.”

Hắn đem hộp cất xong, “Bởi vì người nhất định phải mang thai trăm con nối dõi.”

“Quân Khanh Vũ, ta không phải người sinh con công cụ, lại càng không là người búp bê!” Nói xong, A Cửu đã cảm thấy, cùng người như thế hoàn toàn vô pháp giao lưu, xoay người liền đi.

“Người bước vào cửa cung, từ tìm tới trăm thời gian, người nên nghĩ đến có hôm nay? Mà bây giờ, người cảm thấy, người còn có được tuyển trạch sao?” Quân Khanh Vũ quay đầu nhìn về phía A Cửu, màu tím sậm con người, lãnh được như ngưng kết băng, “Người vội vã chạy tới, là vì cái gì? Người so với trăm trong lòng rõ ràng hơn. Người muốn bước ra một bước này, người phải biết, trăm sẽ làm như thế nào?”

A Cửu tay vịn khung cửa, dần dần khấu chặt, nghe thấy hắn tiếp tục nói, “Đối với người ngộ nghịch, trăm sẽ không một mà lại dễ dàng tha thứ. Người chỉ cần làm tốt bốn phận của người, vô luận tương lai, Cảnh Nhất Bích phạm vào cái gì sai, đứng ở vị trí nào, trăm đô hội bởi vì người mà phóng tính mạng hắn một lần, về phần người, mấy năm sau, người muốn đi đâu, trăm cũng không sẽ cố hỏi.”

A Cửu chậm rãi quay đầu lại, theo dõi hắn, “Người... Người cảm thấy, bây giờ ta còn có thể tin người?”

“Người chỉ có tin.” Quân Khanh Vũ theo bên cạnh rút ra mấy tờ tấu chương, vút xuống A Cửu trước người, “Đây là trong triều quan viên đối Cảnh Nhất Bích buộc, bên trong sự tình, đều đủ để cho trăm trừng trị hắn. Nhưng mà, hắn làm, chỉ cần là giới hạn trong trăm từng đồng ý hắn phạm vi, cũng sẽ không truy cứu. Hắn trung với trăm, trăm cũng sẽ đem hết khả năng bảo hộ đồng bào của hắn. Đây cũng là tín nhiệm, đạo lý, người hiểu.”

A Cửu khiếp sợ đứng ở đằng xa, lại là không ngờ, Quân Khanh Vũ đã sớm biết Cảnh Nhất Bích là Nguyệt Ly người.

——(

Mà hiện thực mà nói, lục quốc trung, Nguyệt Ly người ở bên cạnh cảnh ngộ cũng muốn tốt nhất. Mà khi sơ, Quân Khanh Vũ cũng biết Thu Mặc là Nguyệt Ly người, lại cũng không có phản đối nàng vào cung đãi ở bên cạnh mình, thậm chí, Thu Mặc thân phận bị phát hiện, cũng khi hắn hộ cánh dưới, trường ở lại trong cung.

“Đứa bé kia, xin hỏi, hoàng thượng là thật tình muốn một đứa nhỏ, vẫn là chỉ nghĩ làm mối?”

“Đây không phải là người nên hỏi, người chỉ cần minh bạch, bây giờ Vinh Hoa phụ người đã có thai.”

“Tốt lắm...” A Cửu lạnh lùng cười, “Nghe nói hoàng thái tử ngự tứ miễn tử kim bài một khối, nếu là giao dịch, hoàng thượng vậy ngài cũng phải có chút thành ý.”

“Người muốn miễn tử kim bài?”

“Hoàng thượng không muốn?”

Nàng đã sẽ không giống lúc trước ngốc như vậy bằng miệng tin.

Thái tử hoàng đế ngự tứ, thế nhưng so với hãn Quân Khanh Vũ thánh chỉ càng đến có hiệu quả.

Quân Khanh Vũ theo vị trí đứng lên, bên môi câu dẫn ra một tia cười khê, sau đó tiến vào giá sách, đẩy ra giấu ở trong đó an cách, ngăn trở A Cửu mặt, đem miễn tử kim bài đem ra.

Năm đó quân quốc thành lập, trong triều có một kiến quốc công thần, dốc hết cả đời phụ trợ thái tử. Thái tử vì cảm kích, riêng hãn ngự tứ miễn tử kim bài, nhưng mà, công thần một nhà vì mực giả, không tốt hiệu quả và lợi ích ích, sa thải ẩn lui, đồng thời đi một chút lúc để lại này khối kim bài.

Đem trang kim bài hộp thác ở trong tay, Quân Khanh Vũ chậm rãi đi tới A Cửu trước người, đem hộp đưa cho nàng.

A Cửu thân thủ tiếp nhận, ai ngờ, thủ đoạn lại đột nhiên bị nàng chế trụ, bắt quá trong nháy mắt, thế nhưng điểm trúng nàng huyết vị.

Đem nàng hai tay phản áp ở phía sau bối, chợt đem nàng cả người đều đẩy tới ở tiểu giường trên.

Cả người cũng không có lực phủ phục ở giường trên, mặt dán đệm giường, cái tư thế này làm cho A Cửu có chút khó chịu, dạ dày bộ bắt đầu lên men đau đớn.

Gần đây... Tự hồ cũng có vẻ toàn thân không còn chút sức lực nào.

Quân Khanh Vũ từ phía sau ức hiếp mà đến, nắm bắt nàng cằm, thanh âm mang theo trào phúng, cùng nóng rực khí tức bông bột ở nàng bên tai, “Mai Tư Noãn, trầm thực sự là xem nhẹ người.”

Nàng vô pháp thấy rõ khuôn mặt của hãn, nhưng mà, lại có thể rõ ràng cảm giác được thân thể hãn khởi biến hóa.

133. Chương 133

Nóng rực khí tức việt bông bột mà đến, A Cửu trong lòng khê run lên, đột nhiên nghĩ đến ở đào quận cái kia buổi tối.

Dạ dày bộ buồn nôn càng phát ra nghiêm trọng, thậm chí, có một loại khủng hoảng...

Cái loại này khủng hoảng, đến từ đáy lòng, hi vọng hãn ly khai, bởi vì sợ đến nào đó thương tổn.

Màu trắng màn che màn, hãn nóng rực khí tức trung mang theo người khác đáng sợ tức giận.

Khát mỗi một lần, cũng như đao đâm vào đáy lòng, nàng lần đầu tiên có thập phần muốn chạy trốn thoát ý nghĩ.

Mặc dù không giống đào quận vậy công thành lược trì, thậm chí, có đôi khi, hãn sẽ dừng lại ngưng mắt nhìn mặt của nàng.

Nhưng mà, A Cửu lại là nhắm mắt lại, không chịu nhìn hãn, trong lòng cũng kỳ vọng mau một chút kết thúc.

Tiếp hãn đã cởi ra nàng huyết đạo, hai người sợi tóc gút mắc cùng một chỗ, hai tay hãn phát quá nàng bị chính mình muốn xuất huyết ti môi, nói, “Mai Tư Noãn, mở mắt ra nhìn ta!”

A Cửu xoay mới đầu.

“Nhìn ta!” Thanh âm hần trầm xuống, động tác đột nhiên dùng hết tất cả khí lực, một khắc kia, tựa hồ lo lắng làm thương tổn thứ gì đó, A Cửu cuống quýt mở mắt ra, phần nộ theo dõi hần, nhưng mà đáy mắt lại lóe ra quá một tia sợ hãi cùng sợ hãi.

Một khắc kia, hô hấp cũng trở dốc đứng lên.

“Người nghĩ rằng ta sẽ làm bị thương hại đứa bé này?” Hần song đồng giảo nòng, thanh tuyến ở ánh nền trung trầm thấp lại không ổn, tựa hồ kiệt lực ức chế nào đó tình tự, “Làm để vương con, đứa nhỏ nhũ danh vì bình an. Người thật cho là ta là lung tung thủ sao?”

A Cửu đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc cùng nghi hoặc.

Mà ngay tại lúc này, hần đột nhiên cúi người, cấn nòng xương quai xanh, một khắc kia, thân thể hần nhẹ nhàng run rẩy lên.

Trong nháy mắt đau đớn làm cho nòng quên thân ở khó chịu, cũng tại nơi lúc, nòng nghe thấy hần nói, “Ta muốn nó bình an sinh ra, ai cũng không thể thương tổn nó.”

Đó là hần Quân Khanh Vũ đứa nhỏ...

A Cửu trong lòng một trận, không hiểu chua chát.

Bình an... Quân Khanh Vũ, người rót cuộc hát kia ra hí, bây giờ người chiêu cáo thiên hạ Vinh Hoa phu nhân đã có thai, nếu những người đó thực sự mưu đồ gây rối, người cảm thấy, nếu thật có đứa nhỏ, nó dùng cái gì bình an?

Mà chính mình, hiện tại lại có đối với hần mấy phần tín nhiệm?

A Cửu mệt mỏi nhắm mắt lại, đã không có khí lực nhúc nhích.

Nàng đối tín nhiệm của hần, ở đào quận đêm đó, liền triệt để biến mất.

Làm một sát thủ, nàng từng mong mỗi tự do, càng mong mỗi tôn nghiêm.

Cũng là bởi vì đã từng tín nhiệm quá hần, vì thế trầm luân.

Làm cho nàng mất đi sát thủ thích đáng kinh thấy cùng phán đoán năng lực, thế cho nên, bây giờ làm cho Cảnh Nhất Bích trở thành uy hiếp nàng quân cờ.

Sau một lát, bên môi nàng câu dẫn ra một tia lơ đãng cười lạnh.

Đứa nhỏ này có thể hay không mang thai, kia quyết định bởi với nàng.

Mà có thể không bảo hộ con của mình, cũng quyết định bởi với nàng.

Cùng hần Quân Khanh Vũ có quan hệ gì?

Hần nghiêng người nằm ở bên người nàng, hai người cách khoảng cách nhất định, trong không khí có nhột nhột hoan ái sau hồi.

Quá mức yên tĩnh, tiếng hít thở đều yên lặng.

A Cửu chậm rãi chống đứng lên tử, ngồi dậy, sau đó đưa lưng về phía Quân Khanh Vũ yên lặng mặc quần áo.

Y phục sau khi mặc tử tế, khí lực cũng khôi phục một ít, A Cửu đỡ sàng lan có chút tổn sức đứng lên, toàn thân đau xót.

Mà kia bày đặt miễn tử kim bài hộp liền ở bên cạnh, thân thủ cầm lấy hộp, nàng không chút do dự đi ra phía ngoài.

Quân Khanh Vũ thông thả mở mắt ra, nhìn đi hướng cửa nữ tử.

Thân thể nhỏ nhắn xinh xắn, sau đó bước đi lúc, lưng vĩnh viễn đều thẳng tắp, mang theo ả nhẵn ngạo khí.

Nàng, thoát nhìn càng như là xuất phát từ đề phòng trạng thái con nhím.

Mà hần, đã vô năng vô lực nhỏ này thứ.

:(

Quân Khanh Vũ tựa ở mềm điểm thượng, tử đồng buồn bã, trong đầu thế nào đều là vừa nàng phản ánh.

Nhắm chặt hai mắt, thậm chí vì không để ỉnh phát ra âm thanh, nàng đem môi của mình giao phá.

Mặc dù là nhìn hần, ánh mắt đều là tràn đầy địch ý, thậm chí có một tia chán ghét.

Thậm chí còn, khi hần tự mình nói ra, sẽ không để cho thương tổn đến nam nhân đứa nhỏ lúc, bên môi nàng lại là một tia mang theo trào phúng tươi cười.

Cái loại này cười, so với vừa mâu thuẫn càng làm cho hần khó chịu!

Kỳ thực, nàng căn bản là sẽ không để cho đứa nhỏ tồn tại đi.

“Hữu Danh!”

“Hoàng thượng.”

“Đi?”

“Vừa mới đưa phu nhân thượng đuổi xe.”

“Người tránh hảo lưu ly cung, nữ nhân này có bất kỳ cử động, hoặc làm cho người ta đi hiệu thuốc lấy thuốc, kỹ càng tỉ mỉ bẩm báo trẫm.”

Nữ nhân kia nếu là dám ngăn cản mang thai, hần định làm cho nàng chịu không nổi!

Bóng đêm thập phần lạnh, A Cửu nhìn ngẩng đầu trăng sáng, vô ý thức hướng cái đệm thượng nhích lại gần.

Bên cạnh, còn có Tô Mi hạ xuống túi thơm.

Cầm lên, nhẹ nhàng một ngửi, A Cửu đáy mắt hiện lên một tia nghiêm nghị, không chút do dự ném ra.

Nữ nhân kia quá không đơn giản.

Vừa kia một phen nói, hiển nhiên thành công gây xích mích nàng cùng Quân Khanh Vũ, thế nhưng nàng sẽ không ngốc ngếch toàn nghe.

Nàng muốn Quân Khanh Vũ tự mình nói ra khỏi miệng... Dù cho đã đối với hần không tín nhiệm, thế nhưng thủy vì còn phải hần nói mới tính.

Nữ nhân kia, nóng ruột quá nặng!

Chờ bỏ Mặc Hải Đường, nữ nhân kia tất nhiên đem sở hữu đầu mâu chỉ hướng chính mình.

Sau khi trở về, A Cửu thay đổi một bộ quần áo, lặng yên ra lưu ly cung, sau đó cầm kỹ vị thuốc.

Đuổi ban đêm, làm cho Thu Mặc vì mình thêm mấy túi thơm, phân biệt đeo ở trên người cùng trong phòng.

Sau khi rửa mặt, thiên mau lượng, A Cửu mới ngủ hạ. Nhưng mà, không được một hồi, bụng thế nhưng hơi trện đau, mặc dù thời gian không lâu, nhưng mà, thế nào cũng không ngủ được.

134. Chương 134

Toàn thân thần kỳ vô lực, thậm chí muốn ăn đều cực độ giảm xuống, đến buổi trưa, Thu Mặc ngao cháo hoa, sau đó cùng cay độc đồ chua, A Cửu mới uống nhiều vài hớp.

Đến tối, Hữu Danh như thường lệ hậu da mặt đem thị tắm bài tử đưa tới.

Nhìn Quân Khanh Vũ tư thế, xem ra, là không tạo người thành công, sẽ không nói buông tha.

A Cửu làm cho Thu Mặc cùng Tiểu Xuân Tử vội vàng tú tú thơm, nói mình mấy ngày nay tinh thần không tốt, kia tú thơm đến có trợ giúp giấc ngủ, sau đó treo đầy các góc.

Khát ở đi gia vũ cung trên đường, A Cửu đem sự tỷ đã từng giao quá nói nhiều lần hồi ức một lần.

Sự tỷ nói, làm nhiệm vụ là, nếu không phải có thể hưởng dụng thân thể, vậy đương bị chó cắn . Giết hán lúc, lại nên bỏ địa phương, đều bỏ thượng kỷ đao.

Đúng vậy, coi như bị chó cắn .

Tiếp dù sao, muốn đứa nhỏ, không có cửa đâu!

Nhưng mà đi tới cửa, trong lòng vẫn là ngăn .

Đầu óc vừa chuyển, Quân Khanh Vũ tổng sẽ không thời khắc cũng có thể có tính dồn đi, chí ít, nàng có thể làm cho hán không có tính dồn.

Đẩy cửa ra, là quen thuộc long diên hương. Có lẽ là này hôm nay trung diện nhiều lắm tú thơm, nghe thấy được này long diên hương lúc, A Cửu thân thể không thoải mái quơ quơ.

Quân Khanh Vũ tựa hồ đã đợi thật lâu, chính cầm một quyển sách nghiêng tựa ở mềm điểm trên. Sợi tóc như thanh mực làm rơi là tả ở tuyết trắng nhục thượng, sấn được gương mặt tinh xảo vô cùng, câu dẫn ra môi mỏng, mang theo độc hữu cao ngạo khí chất. Mà bên cạnh hán bày đặt cổ mờ mịt sương mù trà, cũng không phải rượu.

Như vậy bầu không khí, trà hiển nhiên không hợp thời, đến không như rượu.

Nhìn thấy A Cửu đứng ở cửa, cũng không đến ý tứ, ánh mắt ngược lại là rơi vào hán trà thượng.

Quân Khanh Vũ buông xuống thư, nhẹ giọng nói, “Thư thượng nói, trà có thể tươi mát tịnh thân, nếu như vậy dụng dục ra tới đứa nhỏ, tất nhiên nếu trà làm trong sáng khỏe mạnh. Nếu là uống rượu, sẽ đối với trong bụng trẻ nhỏ bất lợi.” Nói đến đây, ánh mắt của hán ôn hòa rơi vào hiển nhiên bị hán ngôn ngữ kinh hãi A Cửu trên mặt, “Tối hôm qua, trên người của người có rượu khí, sau này, vạn không được nhiễm một điểm rượu.”

Hán ngữ điệu thông thả, thần tình nghiêm túc, đảo thật làm cho A Cửu trong lúc nhất thời có chút không biết phải làm sao.

Đem trà chậm rãi nhấp vài hớp, Quân Khanh Vũ đứng dậy, đi hướng giường bên, sau đó đứng lại.

Thần kinh... A Cửu hít sâu một hơi, Quân Khanh Vũ vậy trạng thái, vậy ánh mắt, tựa hồ ở nói với nàng, ta đã chuẩn bị xong, bắt đầu tạo người đi.

Trong lòng đã có chú ý, A Cửu đi từ từ đi tới.

Nàng biết Quân Khanh Vũ tính cách, càng là kích thích hán, hán càng là dững cảm nhi.

Tối hôm qua, đặc biệt đào quận đêm đó, nàng liền ăn được rồi vị đắng.

Đi tới giường tiền, A Cửu ánh mắt nhìn phía trước, sau đó dời dẫn ở Quân Khanh Vũ nhìn kỹ dưới, đem áo khoác bỏ đi, cởi ra vừa ý, cuối cùng bỏ đi áo sơ mi, sau đó trần như nhộng nằm ngửa ở trên giường.

Hai tay vén đặt ở bụng thượng, nàng hai mắt như bị trêu hồn búp bê bình thường ngóng nhìn trên đỉnh đầu phương

Nàng quyết tâm, toàn bộ quá trình, nàng liền dừng thi.

Đối mặt một ngoại trừ có nhiệt độ cơ thể búp bê, nàng cũng không tin, người Quân Khanh Vũ còn có tâm tình tạo người.

Quả nhiên, Quân Khanh Vũ đứng ở bên cạnh nửa ngày cũng không có nhúc nhích tĩnh. Trong phòng sớm liền chuẩn bị xong than củi lò sưởi, tựa hồ đã sớm suy nghĩ đến cẩn sàng đương, mặc dù hiện tại cỗi hết, cũng sẽ không cảm thấy lạnh.

Đi, không có động tĩnh. A Cửu từng đến một hơi, chẳng thà cứ như vậy ngủ...

Nhưng mà Quân Khanh Vũ lại ngồi tại bên người, cúi đầu hỏi, “Phu nhân, người vẫn là không muốn nhìn thấy trẫm?”

A Cửu không nói.

“Kia như vậy, ta cũng không phải là khó người.” Kỳ quái chính là hẳn chẳng những không có phát giận, phản đứng lên ly khai.

A Cửu mừng rỡ, dư quang phát hiện hắc thể nhưng này thân trở về, cầm trong tay đông tây, “Ta đem mắt cho người bịt kín.”

Nói, quả nhiên dùng trong tay dây cột tóc đem A Cửu mắt bịt kín.

Bịt kín cũng được, như vậy mắt không gặp tâm không phiền. Dù sao, nàng sẽ vẫn dừng thi, không nói một câu.

Nhưng mà... Đương phát hiện Quân Khanh Vũ đem tay nàng cầm lên lúc, A Cửu đột nhiên có một loại không tốt nhiều dự cảm.

Hơn thế đồng thời, cảm giác được đầu ngón tay truyền đến một trận nóng rực ẩm ướt, còn có ôn mềm gì đó lướt qua tay nàng chỉ các đốt ngón tay.

Hắn... Mặc dù nhìn không thấy, nhưng mà, nàng biết, hắc thể nhưng ở khe hôn ngón tay của nàng.

Hơn thế đồng thời, hắc cái tay còn lại, thể nhưng theo nàng bên tai bắt đầu, chậm rãi đi xuống chạy, kinh qua cổ, xương quai xanh, vai, sau đó phản hồi xương quai xanh, đang từ từ dời về phía trước ngực.

Càng quá phận lúc, ngón tay của hắn, thể nhưng sẽ ở các chỗ mẫn cảm ác ý dừng lại... Thậm chí vuốt ve.

Hắn... Hắn, thể nhưng ở khiêu khích nàng!

Bị lời lẽ bực mang đến nóng rực như điện lưu theo đầu ngón tay truyền hướng thân thể các địa phương, hơn nữa tay hắn đã làm địa phương, đều chậm rãi gây xích mích khởi nhiều bó tiểu hỏa, sau đó bắt đầu thiêu đốt.

Không được một hồi, A Cửu rõ ràng cảm giác được thân thể của mình đã khổng chế không ngừng run rẩy!

Ở tiếp tục như vậy... Răng đã khó có thể thừa thụ đánh nhau giá!

“Hoàng thượng!” A Cửu rốt cuộc nhin không được rút về tay, sau đó bấm ở đem thân thể nàng đã sớm gây xích mích được rặng mây đỏ mẫn bay tay bấm ở, “Thần đã chuẩn bị xong.”

“Phu nhân, người thật giống như không kịp đợi?”

Đỉnh đầu truyền đến đối phương thấp mỉm cười.

A Cửu biết vậy nên không ổn, phóng phát giác hẳn chẳng biết lúc nào rút đi y sam, nóng rực thân thể gần kề. Bên tai thanh âm lại thêm một phần tà mị, “Nghe nói, hồ động, đứa nhỏ mới có thể thông minh hoạt bát.”

“A! Quân Khanh Vũ người hỗn đản!” Không kịp thét chói tai, hắn đã rồi bắt đầu cướp đoạt, làm cho nàng khó lòng phòng bị.

Bởi vì có vừa kia lần ác ý khiêu khích, vì thế, không có tối hôm qua mới bắt đầu cái loại này đau đớn...

135. Chương 135

Cái gọi là thực tiễn ra hiểu biết chính xác...

Cái gọi là người vô sỉ tối vô địch...

A Cửu bắt đầu hối hận, vừa khi vào cửa không có chú ý, Quân Khanh Vũ lúc đó nhìn thấy rốt cuộc là sách gì?

Tình tâm thư? !

Cự kia tuyệt đối không phải!

Đối như thế một vô liêm sỉ người, nàng hoàn toàn không có cách nào.

Người tiện thì không địch, nàng vô pháp làm được hấn như vậy vô địch.

Điệt đêm nay, mặc dù động tác của hấn đã không có ngày hôm trước buổi tối cái loại này bá đạo, thậm chí thường thường bận tâm cảm thụ của nàng, nhưng mà, nàng đáy lòng bắt đầu mâu thuẫn hai người phát sinh tất cả.

Mâu thuẫn, giữa bọn họ có một vô pháp ngăn ra ràng buộc.

A Cửu có chút vô lực nằm ở ẩm áp trên đệm, lại thấy hấn đứng dậy, yên lặng mặc quần áo, sau đó đi ra ngoài.

A Cửu không rõ hấn động tác ý, cũng phủ thêm y phục, tính toán ly khai.

Lại nhìn thấy có cung nữ đi tới, ôn nhu nói, “Phu nhân, hoàng thượng công đạo , ngài ở nơi này nhi nghỉ ngơi.”

“Không cần, ta hồi trung điện.”

Nha đầu kia không nhớ rõ tên, thế nhưng cũng là tại đây gia vũ cung hầu hạ, đương nhiên là Quân Khanh Vũ thủ hạ người.

“Hoàng thượng nói, con nổi dỗi làm trọng, kính xin nương nương ở nơi này nhi nghỉ ngơi.” Nha đầu kia nhẹ nhàng cúi đầu, cấp lui ra ngoài.

A Cửu đi tới trước cửa, đẩy cửa ra vừa nhìn, kia chuyên môn hộ tống nàng đuổi xe đã bỏ chạy.

Xem ra, hấn nói phi buộc nàng ở chỗ này nghỉ ngơi.

Nàng cái dạng này, đại lạnh đêm khuya, chẳng lẽ bộ hành hồi lưu ly cung?

Trong phòng long diên hương như thôi miên được vật như nhau, rất nhanh, nàng cũng là đi vào giấc ngủ.

Ngày kế, vẫn là tối hôm qua nha đầu kia tiến tới hầu hạ, mà nha đầu kia đưa tới dĩ nhiên là nàng trung điện thường ngày yêu thích mặc quần áo.

Khi nào, bọn họ đi lấy y phục của nàng?

Bữa sáng qua đi, A Cửu chuẩn bị trở về lưu ly cung, lại nhìn thấy Quân Khanh Vũ lâm triều trở về.

Đã rút đi long bào, một thân trắng thuần y phục, tóc dùng bích lục cây trâm vén khởi, thập phần có tinh thần.

“Hôm nay khí trời rất tốt.”

Quân Khanh Vũ xem ra nhìn bầu trời sắc, khê nói, “Nhưng thật ra một ra du ngày lành.”

“Đích thực là ngày lành.” Hữu Danh tiếp lời nói.

A Cửu không có tiếp lời, quay đầu nhìn về phía một bên.

“Phu nhân, khí trời như vậy tươi đẹp, đến không ngại ra đi một chút, như vậy, đối trẻ nhỏ mới có lợi.”

A Cửu kinh ngạc nhìn Hữu Danh, đang muốn nói chuyện, lại nghe đến Quân Khanh Vũ trước nói, “Vây bây giờ xuất cung đi.”

Nói, liền đi về phía trước.

“Hoàng thượng, người nói cái gì?”

A Cửu có chút dở khóc dở cười, nàng đồng ý sao?

Quân Khanh Vũ quay đầu lại nhìn A Cửu liếc mắt một cái, ra lệnh, “Trẫm nói ra cung.”

Xe ngựa quả nhiên cứ như vậy xuất cung, sau đó trong xe ngựa cũng chỉ có hai người bọn họ.

Ở trên xe, Quân Khanh Vũ cho nàng một bộ quần áo.

Xe ngựa có tiểu bình phong, A Cửu đi vào thay đổi một bộ, là một thân màu nhạt bình dân tố y.

Chờ thay đổi đi ra, Quân Khanh Vũ thể nhưng cũng thay đổi y phục, xuyên là lần đầu tiên bọn họ gặp lại lúc y phục.

Như người thường gia công tử, chỉ là trán giữa thể nào cũng che giấu không ra kia một phần cao quý ung dung khí chất.

Mà khi A Cửu xuống xe ngựa, đi tới tiếng người ồn ào, huyên náo vô cùng để đồ trên đường phố lúc, kinh ngạc phát hiện, Hữu Danh cũng mất.

Trong lúc nhất thời, tựa hồ toàn bộ đường cái tựa hồ cũng chỉ có hai người bọn họ.

“Phát cái gì gốc? Đi a.” Hắn đối với nàng nâng nâng cảm, ý bảo nàng đuổi kịp, thân thể lại chăm chú tựa ở bên cạnh hắn, “Người không có phát hiện, để đồ có biến hóa?”

“Biến hóa?” A Cửu nhìn nhìn để đồ, “Hình như náo nhiệt hơn.”

“Để đồ giao thông phát đạt, trong triều căn cứ đại thần ý tứ, ta đã lực mạnh ủng hộ các quốc gia ở đây đến kinh thương.”

Như vậy vừa nói, A Cửu nhìn về phía bốn phía, phát hiện đích xác hơn rất nhiều hiếm lạ cổ quái tiểu ngoạn ý, trong đó, rất nhiều thương nhân đều mặc Tây Vực trang phục.

Để đồ là hoàng thành, cho tới nay, Tây Vực thương nhân không có thông quan văn điệp vô pháp tiến vào, hơn nữa thông quan văn điệp nếu như không có sứ thần, cơ hồ liền lấy không được.

Ở cổ đại từ trước đến nay nặng nông để thương, Quân Khanh Vũ lại có thể tiếp thu đại thần ý tứ, đồng thời thực thi, có thể thấy được kỳ thấy xa.

“Đại gia mau đến xem nga, bằng cách tuyệt sơn thất thải thạch. Số lượng không nhiều, mau mau cường cầu, ” đoàn người đối diện, có một đại hồ tử hồ thương, lớn tiếng hô, “Thất thải thạch, bằng cách sơn thất thải thạch. . . Thập lượng bạc một viên ”

Nghe thấy hét to, quả thực có thật nhiều người tiến lên quan vọng, “Uy, lão bản, người cái kia chỗ nào là thất thải thạch a? Thập lượng bạc một viên, so với trân châu còn đắt hơn?”

“Hộ, vị khách nhân này, này thất thải thạch thể nhưng đại có lai lịch ”

“Đi, chúng ta đi nhìn nhìn.” Quân Khanh Vũ một phen kéo A Cửu tay, sau đó cấp tốc góc hẹp đoàn người hàng trước, nhìn thấy đại hồ tử thương nhân phía trước bày đặt một tiểu bàn, mặt trên bày đặt một đôi đá. Này đá, hình dạng khác nhau, khổ ước chừng ngón cái vậy khổ, ánh sáng màu đảo óng ánh trong suốt, chỗ nào năm màu?

“Nói một chút, người này có lai lịch gì?”

Quân Khanh Vũ tựa hồ đối với này đá rất cảm thấy hứng thú, xem ra một phen, hỏi.

Mà tay hắn, nhưng vẫn chăm chú lời A Cửu.

Trên đường cái bị hấn lồi, A Cửu tránh không thoát khai, nhìn hấn một phen nghiêm túc hiếu kỳ bộ dáng, có chút bất đắc dĩ đứng ở bên cạnh.

“Công tử hiếu kỳ? Vậy không bằng mua một viên, ta sẽ nói cho người biết.” Thương nhân kia cười nói.

“Người nói trước đi, ta lại mua, kia vạn nhất người tùy tiện nói bừa một chuyện xưa đến hồ lộng làm sao bây giờ? Người nếu đá thật có cổ sự, mọi người cảm thấy có ý tứ, tự nhiên sẽ mua.” Nói quay đầu nhìn về phía phía sau quần chúng, lớn tiếng hỏi, “Mọi người nói, có phải hay không a?”

“Đối, trước nói, chúng ta lại mua.”

Mọi người đều hiếu kỳ này đá có lai lịch gì, theo Quân Khanh Vũ ồn ào.

Kia đại hồ tử thương nhân hiển nhiên sững sốt, bên cạnh tiếng hô càng ngày càng nhiều, Quân Khanh Vũ thì ở chính giữa, cười đến vẻ mặt đắc ý, như đứa nhỏ trò đùa dai thực hiện được bàn.

“Nói mau, nói mau...” Nhìn kia đại hồ tử ngậm miệng, Quân Khanh Vũ lại thúc giục.

136. Chương 136

Hấn màu tím con người dưới ánh mặt trời đẹp mắt đẹp, đáy mắt mang theo một tia nghiền ngẫm giáo hoạt, như bình thường phổ phượng thiếu niên vậy, cũng sẽ đi nháo sự xúc động, ình làm trò cười.

Nhìn gò má của hấn, kia đẹp đường nét, nhìn hấn càng phát ra theo ồn ào, vẫn như cũ gằn lồi tay nàng.

A Cửu trong lòng không hiểu đau xót.

Này chôn sâu ở đáy lòng cảm xúc, tựa hồ sẽ tuôn ra đến.

Cự nếu như... Hấn chính là bình thường thiếu niên, nếu như hấn không phải Quân Khanh Vũ, không phải kia hoàng đế, nên thật tốt?

Không biết vì sao, trong lòng nàng đột nhiên khê động.

Kia chẳng thà, hôm nay đều làm một bình thường người.

Điệt “Lão bản, người xem, chúng ta này một rống, liền cho người dẫn nhiều người như vậy, lồi nhiều như vậy khách hàng, mọi người đều muốn biết, người nếu không nói, chẳng phải là có vẻ cũng không thành tâm đâu?”

A Cửu cười cười, khom lưng cầm lấy một khối thạch, óng ánh trong suốt, lại nhìn không ra chỗ nào đặc biệt.

“Đúng vậy, phu nhân ta cũng muốn nghe.”

Thấy vẫn trầm mặc A Cửu rốt cuộc mới đầu, Quân Khanh Vũ vội tiếp lời nói, “Phu nhân nhà ta có thai, người nói cổ sự hảo, người tảng đá kia, dù cho người khác không mua, ta đều cho người toàn mua. Lại cho người lưu lại phương thức liên lạc, đối đãi ta gia đứa nhỏ bình an sinh ra, ta ỏn thỏa số tiền lớn tạ ơn.”

Nói, hấn đem A Cửu vương bên cạnh mình kéo.

A Cửu hắng giọng một cái, ý bảo đây là đoàn người.

Cử động này, đến lúc đó dẫn tới kia đại hồ tử sang sảng cười lên, “Bất mãn này tiểu công tử, nhà của ta nương tử cũng có thai, ta một chuyện này đến để đô, trở lại lúc, lập tức là có thể nói lên báo tiểu tử. Chỉ bằng phần này nguyên duyên, ta đã đem này thất thải thạch sự tình nói ra.”

“Đại gia có biết, thiên hạ này có một loại cỏ, thể nhưng so với trên trời vương mẫu bàn đào, cùng nhân sinh quả cũng còn trân quý? Bàn đào cùng nhân sinh quả nghe nói cũng có thể làm cho người ta vĩnh viễn bảo

thanh xuân, nhưng mà, cỏ này, thế nhưng có thể làm cho khởi tử hồi sinh. Chẳng sợ người chết hơn một nghìn năm, chỉ cần thân thể còn đang, ăn kia cỏ, cũng có thể sống đâu.”

Đoàn người lúc này dâng lên một trận nghị luận, đại gia sôi nổi đoán được đề là cái gì cỏ.

“Người này sinh quả cùng bàn đào đều là trăm năm một viên, có biết, kia bụi cây cỏ, lại là ngàn năm mới sinh một lần.” Mọi người đều càng phát ra thật là tốt kỳ, đây rốt cuộc là vật gì, mà Quân Khanh Vũ cùng A Cửu cũng an tĩnh lại, tỉ mỉ nghe.

“Đại hồ tử, đừng mại quan tử, vội vàng nói đi, rốt cuộc là cái gì cỏ, thần kỳ như vậy?”

“Ta nói ra đến, có lẽ có những người này thật đúng là nghe nói qua.” Kia đại hồ tử dừng một chút, “Người yêu cỏ.”

“Người yêu cỏ?”

Đoàn người bộc phát ra từng đợt hút không khí, thậm chí A Cửu cùng Quân Khanh Vũ đều rung một chút.

“Truyền thuyết có một nữ tử vì cứu hần người yêu, liền đi tuyết thượng tìm được, nhưng mà, lại bị vây ở đỉnh núi. Đại gia đi tìm nàng lúc, nàng đã không ở, bên vách núi cũng chỉ còn lại một viên đỏ rực sắc người yêu cỏ. Mà đêm đó hần người yêu cũng đã chết, đại gia sẽ cầm kia cỏ cho hần người yêu uống, lại là không ngờ, hần người yêu kỳ tích sống.”

Hần nói nội dung cùng Cảnh Nhất Bích nói nhất trí, mà người yêu cỏ, bây giờ còn đang A Cửu trong tay.

“Này người yêu cỏ, ta là biết. Thế nhưng... Này cùng của người thất thải thạch có quan hệ gì?” A Cửu nhìn kia đá, nghi ngờ hỏi.

“Phu nhân người cũng không biết đi.” Kia đại hồ tử cười cười, “Kia người yêu cỏ sinh trưởng địa phương, chính là băng cách sơn. Nghe nói đêm đó, nữ tử kia trắng đêm khóc, sau đó biến mất, kỳ thực, nàng lưu lại không chỉ là một gốc cây người yêu cỏ, còn có loại này trong suốt như băng, dưới ánh mặt trời lại phát ra thất thải quang mang đá.”

Nghe nói, đây là nữ tử kia nước mắt nói ngưng tụ.”

Nói, đem đá tụ trên không trung, mọi người thấu đi tới vừa nhìn, kia đá bên trong quả thực ngũ quang thập sắc, hết sức xinh đẹp.

Có chút thảm cỏ xanh đầy đất, có chút nhìn qua tượng thiêu đốt vân, có chút là màu sắc rực rỡ gợn nước.

“Nghe nói, hồng sắc người yêu cỏ là nữ tử máu tươi mà ngưng, mà này nước mắt ngưng tụ thành là đá lý, thì thành ngưng nữ tử hồi ức.”

Vừa nói như vậy, trong đám người an tĩnh chỉ chớp lát, sau đó đại gia sôi nổi tiến lên, quả thực tranh mua kia đá đến.

Mọi người qua lại đẩy nhường, Quân Khanh Vũ tay hoàn ở nàng bên người, đem này ngăn,

“Nhiều người, đi thôi.”

Quá nhiều người, hơn nữa, cũng không an toàn, A Cửu nói

“Đông tây còn chưa có mua đâu.” Hần cầm trong tay mấy viên đá, đối dương quang nhất nhất tương đối.

“Hoàng thượng, quốc khố không thiếu trân châu bảo thạch...”

Không đợi A Cửu đem nói cho hết lời, Quân Khanh Vũ đem một tảng đá đặt ở A Cửu trước mặt, “Này khối, liền này khối.” Nói, đem đá đặt ở A Cửu trước mắt, “Người xem, màu gì?”

A Cửu hí mắt vừa nhìn, tảng đá kia trái lại rất bình thường, không có lúc trước mấy khối như vậy huyền màu lóa mắt, trắng xóa quang trung, duy có một tiểu điểm vàng thỉnh thoảng di động.

A Cửu nhíu mày, cảm thấy người này ánh mắt không thế nào, liền chỉ vào mặt khác một khối, “Ta đảo cảm thấy kia hồng sắc điểm lệ một ít.”

“Phải không?” Quân Khanh Vũ xem ra liếc mắt một cái, vẫn kiên trì nói, “Ta cảm thấy vẫn là trong tay này hảo.”

“Người đã thích, vậy mua đi.”

“Hảo.”

A Cửu thở dài một hơi, nhìn náo nhiệt để đô —— nàng không thích đi dạo phố a.

“Không phải nói mua sao?” Quân Khanh Vũ đột nhiên kéo kéo tay nàng, “Nhanh đi trả tiền a.”

“Cái gì?” A Cửu hút một hơi khí, hần lại muốn nàng trả tiền.

Một người nam nhân mua đồ, lại muốn nàng trả tiền. Được rồi, kỳ thực, nàng không để ý ai trả tiền, hần là hoàng thượng, vấn đề là, trên người nàng không mang tiền.

“Trên người ta không có tiền.”

“Vậy người cho rằng, trăm sẽ mang tiền?” Quân Khanh Vũ giảm thấp xuống thanh âm.

“Kia... Ta đi tìm Hữu Danh.”

“Không được, hiện tại sẽ mua. Hơn nữa, phải là người trả tiền!”

Quân Khanh Vũ nắm bắt đá, ngữ khí cường ngạnh bá đạo, còn mang theo điểm xúc phạm cùng chơi xấu.

137. Chương 137

Mà kia khí thế, thể không hề mua, hần sẽ không đi ý tứ.

A Cửu sờ sờ trên người, đừng nói bạc, chính là một tiền đồng cũng không có lấy ra đến. Mà lúc này, Quân Khanh Vũ liền như vậy nhìn chăm chăm nàng, coi như phải đem nàng tránh ra thập lượng bạc.

Suy nghĩ hồi lâu, trên người vừa không có phối sức, A Cửu mới từ tóc mình lấy ra có chừng trăm cài tóc, sau đó nhìn nhìn bên cạnh hiệu cầm đồ, bất đắc dĩ đi vào.

Đổi lấy năm mươi lượng bạc, chủ quán kia cũng cực lực ép giá, mặc dù nói, hần không thiếu một châu trăm, nhưng mà, A Cửu trong lòng vẫn còn có chút không thoải mái.

Cự tiền cống sau, nàng cực nhỏ dùng thương ặc, mà vừa cái kia duy nhất trăm cài tóc, vẫn là Mai Tư Noãn vào cung chính mình mang .

Đem đá mua được , Quân Khanh Vũ kia bản mặt, nhất thời như thất thải thạch như nhau ngũ quang thập sắc, cơ hồ là cười cười run rẩy hết cả người.

Nhìn A Cửu trong tay còn có bạc, Quân Khanh Vũ đưa ra đi bên cạnh ngọc thạch điểm, làm cho chủ quán cấp đá xuyên động, biên chế tốt nhất màu vàng sáng tua cờ, sau đó *** bao động ở bên hông.

Điệt Quân Khanh Vũ xuyên thanh sắc y phục, phải biết rằng, một khối màu trắng đá, cùng chói mắt hoàng sắc tua cờ phối hợp ở bên hông, nói có bao nhiêu tục khí, thì có nhiều tục khí.

Nhìn hần cúi đầu nghiêm túc đem đá đeo tốt động tác, A Cửu không khỏi lắc đầu cười cười, có chút bất đắc dĩ.

Này Quân Khanh Vũ gần đây ánh mắt, đích thực là có điều giảm xuống.

“Đi.” Quân Khanh Vũ hất cằm lên, kéo A Cửu tiếp tục dọc theo đường đi dạo phố.

Nữ nhân trời sinh thì có đi dạo phố ham mê, nhưng mà, đối với một sát thủ mà nói, chỉ có tìm kiếm thể nào đối con mồi hạ thủ ***.

Bởi vậy, nhìn thấy Quân Khanh Vũ tựa hồ sẽ đói trong tay nàng bạc đại cần quét dưới tình huống, A Cửu cảm thấy, bởi nữ nhân đi dạo phố nam nhân thật vĩ đại.

Bởi vì gần đây tới rất nhiều Tây Vực thương nhân, này từ xưa loan đao, tinh mỹ thạch điêu, hẳn đều cảm thấy hứng thú vô cùng.

Hơn nữa, chỉ cần coi trọng, hẳn đô hội hỏi một câu, “Người cảm thấy, mua này có được không?”

Mới bắt đầu, A Cửu có chút không thích ứng.

Vì vậy người, chỉ biết đối với hắn phục vụ quên mình lệnh ngữ khí.

Mà bây giờ, lại là ở trưng cầu ý kiến của nàng.

“Hảo, người thích liền mua đi.”

Sau đó, nàng liền dừng cảm bỏ tiền.

Mắt nhìn đến trưa, Quân Khanh Vũ cũng không trở về cung, thậm chí không có nghỉ ngơi ý tứ.

Mà lúc này, A Cửu có chút đói bụng.

Đương Quân Khanh Vũ đối một phen giấu đao cảm thấy hứng thú lúc, A Cửu rốt cuộc nhịn không được nhắc nhở, “Hoàng thượng trên người ta tiền, chỉ đủ ăn một tai to mặt lớn mùa xuân mặt.”

“Người đói bụng?”

Mỗi cái theo chìm đắm ở mua sắm vui sướng trung người, bưng tỉnh đại ngộ, sau đó nói, “Kia đi ăn mùa xuân mặt.”

Hai người điểm một chén mùa xuân mặt, quả nhiên, chỉ còn lại một tiền đồng.

Trắng như tuyết nước nóng rửa mặt, phóng thượng mấy viên hành thái, A Cửu mấy ngày nay đến, lần đầu tiên cảm thấy thập phần có muốn ăn. Cảm chiếc dưa, khơi mào mặt, từng ngậm từng ngậm ăn.

Quân Khanh Vũ chống má ngồi ở đối diện, nhìn trên bàn cuối cùng còn lại một tiền đồng, tươi cười xán lạn.

Ở đây mặt phân khổ vạn, chén kia bưng lên chừng đầu này đại, bởi vì phụ cận đều là cửa hàng, còn có chút công nhân, bởi vậy, một chén chừng người thường hai phân lượng.

Mặt nhập khẩu, thập phần trắng mịn hơn nữa có co giãn, canh cũng là mới ra oa, nhập khẩu dạ dày đều là ấm.

“Hình như ăn thật ngon?”

Quân Khanh Vũ thay đổi vị trí, ngồi ở nàng bên người, nháy mắt tò mò hỏi.

“Hoàng thượng, chỉ có một tiền đồng.” A Cửu cắn mặt nói.

Ý tứ chính là, người muốn ăn, cũng không có tiền.

Huống chi, Quân Khanh Vũ khiết phích nghiêm trọng như thế, cũng sẽ không ăn. Đói liền bị đói hắn, đói bụng, chính hắn liền la hét hồi cung.

138. Chương 138

Nhìn động tác của hắn, A Cửu lúc này ngực, giống như bị người cắm vào một phen tưới mặt chủ thủ.

Nhìn như ngọt, lại là kia sinh sôi đau.

Thậm chí còn, giống như một cây thịt thứ, muốn nhỏ cũng nhỏ không xong.

Hắn lạnh lùng, tàn nhẫn, xúc phạm, ngạo mạn, nhưng mà, lại có đôi khi, ngây thơ, đối với nàng vô cùng thân thiết, thậm chí cũng sẽ ôn nhu.

Cự A Cửu không dám sẽ tiếp tục phỏng đoán, như vậy khiết phích hắn, vì sao lại thỏa mãn uống chính mình còn lại canh?

Kia phía dưới che giấu là cái gì cảm tình.

Từng nay si tâm vọng tưởng, lấy được thương tổn nàng còn ký trong lòng.

Diệt chỉ khi hắn thực sự đói bụng, chỉ khi hắn, ngoạn tâm mà thôi.

Mà không dám nữa giống như trước như vậy ảo tưởng, hắn sẽ thích chính mình... Càng không muốn, hắn đem của mình một phần cảm tình, như xa xỉ phân nàng một điểm.

Nghĩ đến đây, A Cửu cố nén tựa đầu xoay hướng một bên, mực sắc con ngươi nhìn hi nhường đoàn người, che giấu trong lòng mạch suy nghĩ.

“Nếu không, hồi cung đi.”

A Cửu nhẹ nhàng mở miệng.

Hắn là ngôi cửu ngũ, thân thể tinh quý được ngoạn, bây giờ thực sự kêu đói bụng, nàng cũng tổng không đến mức thật làm ột đường đường hoàng đế ở trên đường cái chịu đói đi.

Hướng chi, nàng cũng không muốn lại ở lại.

Hai người càng như vậy đơn độc cùng một chỗ, A Cửu liền cảm giác mình tình cảnh càng là nguy hiểm.

Nàng không muốn chính mình lại lần nữa rơi vào lúc trước cái loại này mê man trạng thái.

“Vừa qua khỏi buổi trưa, thời gian còn sớm.” Quân Khanh Vũ buông bát, trắng nôn mặt, bởi vì ăn canh, phẩm ửng đỏ.

Này da mỏng thịt mềm, nhìn làm cho người ta, trong lòng hoặc như là mèo quấy nhiễu như nhau. Đặc biệt cặp kia phẩm trong vắt màu tím con ngươi, cùng mắt lớn lên lông mi, A Cửu lại chịu đựng dừng mới đầu không đi nhìn gương mặt đó, lại chú ý tới khóe miệng hắn dính một hành thái.

“Hành thái.”

A Cửu nhỏ giọng nhắc nhở.

“Cái gì?”

Quân Khanh Vũ nghi hoặc giơ tay lên, lại là không có mò lấy.

“Khóe miệng.”

“Không có a.”

“Bên phải.”

“Àn?” Màu tím con ngươi cầu tràn đầy mờ mịt cùng vô tội.

Vô nại thở dài một hơi, A Cửu nâng tay lên chỉ, nhẹ nhàng đem Quân Khanh Vũ khóe miệng hành thái phát đi.

Đầu ngón tay xẹt qua, thuận tay cũng đem lưu lại canh nước lau đi.

Xấu hổ thu hồi tay, A Cửu đứng dậy, “Đi thôi.” Sau đó sai thân đi qua, bên tai cũng đã đỏ bừng.

Chủ động đụng chạm hắn lúc, tay vừa thể nhưng đang phát run.

Nhớ tới, hắn kích động lông mi, như mị hoặc tinh linh, A Cửu cắn răng mắng, yêu nghiệt.

Cuống quít đi qua, lại căn bản không có chú ý tới, phía sau kia ngồi ở vị trí trộm người cười, ánh mắt là bao nhiêu giảo hoạt cùng tà nịnh.

Bởi vì một đường trả tiền, A Cửu tự nhiên đem đồng tây ôm ở trong tay, làm tiền trả cơ, lại đương vận chuyển công.

Càng phát ra cảm thấy bởi nữ nhân đi dạo phố nam nhân, nhất vĩ đại.

Quân Khanh Vũ cạo ở A Cửu bên người, một đường cười đến cười run rẩy hết cả người, đồng sờ sờ tây nhìn nhìn, mặc dù là biết rõ, trên tay chỉ có một tiền đồng, như trước cười bất diệc nhạc hồ.

Nếu không có hần là hoàng đế, nếu không có kia trương tuần mỹ mặt, nếu không có bố y cũng không che đầy khí chất, sợ rằng rất nhiều người đều muốn hần cho rằng ra tiền để đô tiểu tử ngốc.

Mặc dù bất đắc dĩ, nhưng mà ngay cả A Cửu chính mình cũng không biết, kỳ thực này mình cũng một đường mỉm cười đi.

Cuối cùng, Quân Khanh Vũ chen chúc tại một niết mặt người quán nhỏ phía trước.

Quán nhỏ phiền vị trí, lộ vẻ rất nhiều thứ, đứa nhỏ đùa chuông, trống bỏi, khúc cầu, vòng sắt. Còn có mini ngựa gỗ...

Mà quán nhỏ phiền phía trước, đứng nhiều đứa nhỏ, tò mò nhìn rất sống động tượng đất, hảo mấy đứa con, cầm trống bỏi không ngừng lay động, hát ca dao.

Quân Khanh Vũ cười nhìn những hài tử kia, sau đó thân thủ cầm một trống bỏi lắc lắc, thanh thúy thùng thùng thanh, thậm có tiết tấu.

Sau khi xem xong, hần lại cầm lấy một diêu linh, ở bên tai quơ quơ, quay đầu nhìn về phía A Cửu, “Người nói, bình an thích này sao?”

Không đợi A Cửu đáp lời, hần lại cầm lên ngựa gỗ, tiện thể cầm mấy tiểu mặt người.

Chọn hoàn sau, A Cửu nhìn thấy hần theo trong tay áo lấy ra một thỏi bạc! ! ! ! !

“Người... Người không phải nói không mang tiền sao?” A Cửu hỏi.

“Ta nói?” Quân Khanh Vũ vẻ mặt vô tội, “Ta chưa nói, ta chỉ là hỏi người, người cảm thấy, trăm sẽ mang tiền?”

“...” A Cửu mặt, xanh trắng nảy ra. Thế nhưng lại bị hần đùa bỡn!

“Huống chi, đây là cấp bình an mua, đương nhiên do ta bỏ tiền.”

“Vừa người mình mua, thế nào không ra tiền?”

Vừa nghĩ tới lại bị hần đùa bỡn, A Cửu cũng có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đó là người mua cho ta.”

Nói, hần cầm lấy đồng tây, xoay người đi hướng phía trước.

Một khắc kia, trên mặt hần rốt cuộc phiếm ra vẻ cô đơn.

Kỳ thực, hần nghĩ muốn cái gì? Hần muốn , nàng có thể đưa như nhau lễ vật cho nàng. . .

Vì này lễ vật, hần lại muốn làm ra này đó cử động.

A Cửu bị Quân Khanh Vũ lời nói vừa rồi, cả kinh ngây người chỉ chốc lát.

Nhìn hần ôm gì đó, đột nhiên cảm thấy, người này, có lẽ là nghiêm túc muốn một đứa nhỏ. Có lẽ như hần nói, hần nhất định phải đưa nhỏ bình an xuất thế, chí ít, vào hôm nay, hần nhìn ánh mắt của hần cùng lúc nói chuyện, cũng có hiếm thấy nghiêm túc.

Trên người còn có túi thơm, A Cửu đứng ở tại chỗ từ hông giữa hái xuống, phóng ở trong lòng bàn tay tỉ mỉ quan sát.

Bên trong hoa hồng, còn có mấy vị được, đều là thư trung nói có thể phòng ngừa mang thai .

Mà lúc này, nhìn kia túi thơm, nàng cảm thấy có chút chói mắt.

Cũng vào lúc này, đám kia đứa nhỏ đột nhiên chạy đi, đem nạng đi phía trước một dãy, kia túi thơm liền theo trong tay rơi xuống.

“Uy! Họ Mai, qua đây!”

Phía trước truyền đến Quân Khanh Vũ phi thường bình tĩnh thanh âm, “Vội vàng qua đây!”

“Nga!”

A Cửu rầu rĩ đáp một tiếng, sau đó cấp vội đuổi theo.

“Phát cái gì lằng!” Quân Khanh Vũ oán giận nói.

“Không.”

A Cửu lúc này mới nhớ tới, vừa thế nhưng không có nhặt túi thơm.

139. Chương 139

Thẳng đến mau trời tối, thấy A Cửu trên mặt hơi có vẻ mệt mỏi, Quân Khanh Vũ mượn cơ chính mình đổi bụng sau đó trở lại nguyên lai xe ngựa chỗ địa phương, nhìn thấy Hữu Danh về mặt tiểu ý đứng ở đằng kia.

Xe ngựa thật nhanh chạy hướng về phía hoàng cung, nhưng mà cũng không phải lưu ly cung phương hướng, trái lại Quân Khanh Vũ gia vũ cung.

Tiến vào gia vũ cung kia một cái chớp mắt, A Cửu bước chân không khỏi ngừng lại.

Nguyên lai gia vũ cung mặc dù là Quân Khanh Vũ chỗ ở, nhưng mà bố trí lại là tương đương bả vai, một thái tiểu liên trì, một tòa tiểu giả sơn, bên trong chung một chung phần cây, có vẻ đơn giản lại đại khí.

Cụ mà lúc này, gia vũ trong cung mặt trái nhiều bó phần chơi giữa hoa nhỏ, mặc dù mùa đông, nhưng mà khai được cực kỳ thật là tốt.

Thỉnh thoảng có hoa cánh hoa theo gió mà đến, thậm chí còn, này đèn cung đình đều đổi thành sắc màu ấm, trong lúc nhất thời, toàn bộ gia vũ cung, hơn một mảnh ôn hòa, thậm chí còn, làm cho người ta cảm thấy đặt ngày xuân hoa hải trong.

“Lưu ly cung, cách đây nhi có chút xa, mấy ngày nay, người liền ở nơi này, buổi tối, trăm an bài Thu Mặc cùng Tiểu Xuân Tử qua đây hầu hạ người.”

Hiện trong phòng, màn sa đã biến thành hồng nhạt, kia trương khoan được có thể làm cho người lăn giường lớn, thế nhưng đã phần hồng một mảnh...

Này... Đây quả thực là một hoài xuân thiếu nữ khuê phòng!

A Cửu nhìn Quân Khanh Vũ vẻ mặt đáng vẻ đắc ý, không khỏi lắc đầu, hần thưởng thức xoay ngang, thế nhưng lần lượt lại khiêu chiến nạng cực hạn.

Hần đem nạng trở thành Tô Mi sao? Thích phần nộn? Thích đầy phòng xinh đẹp, thích e then hoa?

Đã vậy còn quá phí tâm tư.

A Cửu con người sắc trầm xuống, kinh ngạc chính mình thế nhưng ở lấy Tô Mi tương đối, nhìn nhìn phòng ở, liền xoay người đi ra ngoài.

“Mai Nhị!” Quân Khanh Vũ nhìn nàng không cảm kích bộ dáng, có chút không vui kêu ở nàng, nhưng mà, vẫn là tận lực đè thấp thanh âm, Ninja muốn tức giận.

“Hoàng thượng, ta bây giờ còn là về trước một chuyến lưu ly cung.”

“Thủ đông tây sao? Thu Mặc cùng Tiểu Xuân Tử đô hội thu thập xong.”

“Có ít thứ khả năng bọn họ thu thập không được.”

Chung quy chấp không lay chuyển được, Quân Khanh Vũ trước hết để cho A Cửu trở lại.

Ngồi ở đuôi trên xe, A Cửu nhìn ngói đỏ tường trắng, tâm tư đã sớm loạn thành một đoàn. Ở nơi khúc quanh, đuôi xe cẩn thận từng li từng tí đi hướng quá dịch trì.

Cách đó không xa, thì lại là mai ẩn điện phương hướng.

Nhiên mà đang ở nơi khúc quanh, A Cửu đột nhiên chú ý tới, mạnh hơn có chút rất nhỏ nâu dấu vết, mặc dù rất nhỏ, lại là không có tránh được ánh mắt của nàng.

Ngày đông sắc trời ám thần kỳ mau, trở lại lưu ly cung lúc, màn trời như vậy mực bàn hắc.

A Cửu dặn Thu Mặc, nói là ngủ hạ, sau đó đổi lại y phục dạ hành phục, xoay người thượng tường.

Kia mấy trọng điệp vết chân, rất hiển nhiên là có người leo tường lưu lại, hơn nữa nặng chồng lên nhau, hiển nhiên là hảo vài người.

Xem ra có người đến hoàng cung đến điều nghiên địa hình!

Điều nghiên địa hình vị trí ở quá dịch trì phụ cận, nơi đó tới gần phương hoa viên, tới gần mai ẩn điện, tới gần hải đường cung, cũng tới gần Quân Khanh Vũ chỗ gia vũ cung.

Qua lại không ngớt ở trong bóng đêm, thân hình vẫn như cũ như mèo như nhau mạnh mẽ, A Cửu nhìn này vết chân, phát hiện, tới phía sau, vết chân thể nhưng ngoại trừ mai ẩn điện, đều phân tán hướng về phía những địa phương khác.

Từ nàng sau khi trở về, Mặc gia biểu hiện ra vẫn tương đương trầm mặc, cũng không có bất luận cái gì động tác.

Nhưng mà, gần đây lại có thật nhiều thương đội kinh qua để đô, ngày gốc hai ngày, liền vội vã ly khai.

A Cửu phủ phục ở gia vũ cung bí ẩn nhất góc, băng lãnh trong không khí, nàng ngưng mắt trầm nghe, đột nhiên, nhỏ vụn cước bộ do xa mà vào.

Từ lúc thật lâu trước, một tha người liền chờ ở trong cung các góc, việc này, có người xông vào, bên này lại không có động tĩnh, xem ra có nhiều chỗ đã bị phục kích.

Lúc này, sở đem tên thể nhưng dày đặc độ bắn về phía Quân Khanh Vũ Quân Khanh Vũ sở ở địa phương vị, ý đồ xuyên thấu cửa sổ, sau đó một đám người theo A Cửu ẩn nấp địa phương xét qua —— bảy người!

“Có thích khách, bảo hộ hoàng thượng.” Phía dưới thị vệ rất nhanh phát hiện, chỗ tới một tha người cũng theo đuổi theo mấy tên sát thủ kia.

Việc này, trong không khí bầu không khí nhất thời ngưng kết khởi làm cho người ta rung mình sát ý, này tên thể nhưng không ngừng bắn về phía Quân Khanh Vũ tẩm điện.

A Cửu khẽ nhíu mày đầu, cuối cùng thấy sự tình không đúng, mà lúc này, một thân ảnh theo một hướng khác tiềm đến, thể nhưng như quỷ mỵ như nhau vào thư phòng phương hướng!

Điện hồ ly sơn? !

A Cửu kinh hãi... Không đúng, người này không phải sát thủ, phía trước bảy người kia cũng không phải sát thủ!

Bọn họ là cố ý bại lộ, làm ột tha người đi truy, mà người này nhân cơ hội vào phòng.

Thế nhưng, Quân Khanh Vũ đâu?

Không được phép suy nghĩ nhiều, vội vàng xoay người nhảy xuống, sau đó tiến vào gian phòng.

Nàng rất ít tới đây cái thư phòng, chỉ thấy hàng loạt giá sách tròn kỳ xếp bày đặt rất nhiều thư. Mà việc này, người áo đen kia, chính đứng ở một mặt dán tường trên giá sách, vội vàng tìm đông tây...

A Cửu đi từ từ tiến, muốn xem thanh người bịt mặt kia rốt cuộc muốn tìm cái gì?

Nhưng mà một đạo kiếm khí từ phía sau đâm tới, A Cửu thân thể hơi nghiêng, vội đi phía trái biên di động mấy bước, mới thật vất vả né tránh.

Đó là Quân Khanh Vũ ánh trăng... Quân Khanh Vũ ở phòng này? !

A Cửu kinh hãi, đồng thời kinh động hắc y nhân kia.

Mà hắc y nhân kia quay đầu lại, nhìn thấy A Cửu thời gian, vội ném ra một cái chỉ bạc quần quít lấy nóc nhà, như con dơi như nhau bay lên đi.

A Cửu vội vàng nắm được sợi tơ đuôi bưng, muốn mượn lực leo lên đi, thực liệu, kia ánh trăng thể nhưng nhanh như tia chớp bay tới, chặt đứt chỉ bạc.

A Cửu bất ngờ suýt nữa rơi trên mặt đất, mà Quân Khanh Vũ đã gần người, đem nàng ngăn ở góc tường.

“A Cửu!” Quân Khanh Vũ lạnh lùng cười, “Người thể nhưng làm cho trẫm hảo đợi một chút! Hôm nay, người thể nhưng lại tự động tổng lên đây!”

“Hoàng thượng chờ ta?” A Cửu khàn giọng cười nói, “Không biết hoàng thượng vội vã thấy A Cửu có chuyện gì?”

“Trẫm ngọc bội đâu!”

Trong tay ánh trăng đột nhiên trở lại trong tay hắn, hắn điểm túc như phiên hồng lướt đến, kiếm phong chia về phía nàng yết hầu.

Ngọc bội? A Cửu sửng sốt! Ngọc bội kia, khi hắn bị đâm ngày hôm sau, nàng để lại trở về gia vũ cung a!

140. Chương 140

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

141. Chương 141

Cung nữ nói, như một chậu đến xương nước lạnh, vào đầu xối ở tại Quân Khanh Vũ trên người.

“Tiểu mày...”

Khô khốc nhớ kỹ tên này, Quân Khanh Vũ cả người đều giật mình ở tại xa xa.

Hữu Danh phản ứng đầu tiên, lập tức hô to, “Đi vào tìm thực phi nương nương.”

Cụ bọn họ vừa nghe, cầm trong tay thủy hướng trên người liền ngã xuống, đều tính toán vọt vào, nhưng mà, vừa mới tới cửa, nóc nhà ngói lưu ly bởi vì nhiệt độ cao đột nhiên nổ tung, sôi nổi rơi xuống, sợ đến một đám người vội vã lui về phía sau, không ai dám tới gần.

“Vô dụng!” Quân Khanh Vũ một tiếng giận xịch, bỏ đi trên người áo khoác, lại bị Hữu Danh gắt gao ôm lấy.

“Hoàng thượng, ngài đi không được a!”

Yểm “Buông ra trẫm!”

Quân Khanh Vũ một phen bỏ qua rồi Hữu Danh, A Cửu đứng ở nóc nhà trên, nhìn một màn này, sau đó nâng tay lên đến, nhìn trong tay hé ra màu trắng ti quỳên.

Này trương ti quyên, nàng gặp qua, có nhân nhạ hoa đào hương.

Nhưng mà, cũng không phải nàng gặp qua kia trương.

Vừa mới trở về lúc, đại hỏa từ trong điện phụ cận trước hết dấy lên, nàng đi một chuyến nội điện, không có tìm được Tô Mi, lại ở gian phòng thấy được này trương sắp hóa thành tro tẩn ti quyên.

Này trương ti quyên, cùng Cảnh Nhất Bích kia trương giống nhau như đúc.

Cảnh Nhất Bích từng dùng kia trương ti quyên lau đi trên mặt nàng vết máu.

Lúc đó, nàng cho rằng tú chính là hoa lan, thật ra là nàng nhìn lầm rồi, nếu như đem ti quyên trái lại, kia thêu là hoa đào.

Nàng nhớ, Cảnh Nhất Bích trong viện cũng có vài cọng hoa đào, cũng nhớ, Cảnh Nhất Bích vẫn không nhìn Tô Mi.

Lúc này, Cảnh Nhất Bích chỉ sợ cũng là chiếm được tin tức, cuống quýt tiến cung đi.

A Cửu cay đắng cười cười, nhìn Quân Khanh Vũ đã vọt vào bị ngọn lửa vây quanh trung điện, sau đó nhìn nhìn phòng ở một bên kia, nhảy xuống.

Này trung điện, nàng so với bất luận kẻ nào đều quen thuộc, rất nhanh, A Cửu tránh được hỏa, vọt đi vào.

Trong phòng, có quen thuộc hương khí, này túi thơm đã sớm ở mỗi lửa hóa thành tro tẩn.

Mà trên đầu ngói lưu ly thỉnh thoảng rơi xuống, đập xuống đất.

A Cửu chạy về phía bên giường, kéo xuống chăn bông, phóng ở trên đỉnh đầu.

Nương hỗn loạn, nàng tìm kiếm khắp nơi Tô Mi thân ảnh, đột nhiên, nghe thấy phía trước, quả thực truyền đến nữ tử rên rỉ.

A Cửu theo thanh âm chạy quá khứ, cẩn thận tránh rơi vật thể, quả nhiên thấy Tô Mi co rúc ở trên mặt đất, ôm cánh tay, đầu tựa vào đầu gối lý.

A Cửu chần chờ chỉ chốc lát, vọt tới Tô Mi phía trước, đem bên cạnh còn chưa có thiêu đốt mảnh kéo xuống đến, bao lấy nàng, đem nàng một phen kéo dậy.

“Ai?”

Tô Mi thanh âm hơi hiện ra sợ hãi, ngẩng đầu, nhìn đem chăn phía dưới kia thấy không rõ dung nhan người.

“Đi mau.”

Một khối thật lớn ngói lưu ly, theo hai người trên đỉnh đầu rơi lả tả, A Cửu kéo nàng tụt văng ngoại bào.

“Phu nhân...”

Hiển nhiên, nghe được A Cửu không kịp che giấu thanh âm, Tô Mi khẩu khí trung có một ti mừng rỡ, “Phu nhân, nguy hiểm như vậy, người vì sao tới cứu ta?”

Tựa hồ, đã không sợ ở đây nhiều nguy hiểm hiểm, Tô Mi cười hỏi.

A Cửu không trả lời, chỉ muốn, thế nào dùng thời gian ngắn nhất xong ra.

Nhưng mà, ngói lưu ly mảnh nhỏ ở dưới nhiệt độ tan chảy, rơi xuống nước lông dê trên thảm, nhất thời, dưới chân thảm phát ra mùi thối, đốt hao tổn lên.

Không nghe thấy A Cửu trả lời, Tô Mi giật mình cười, “Ta hiểu được, người đã từng đã đáp ứng hoàng thượng, phải bảo vệ của ta an nguy.”

Nàng lúc này khẩu khí đã không có vừa A Cửu đột nhiên xuất hiện kinh hỉ cùng cảm kích. Ngược lại là yên tâm thoải mái hưởng thụ bị người cứu vớt.

Lông dê thảm toàn bộ bốc cháy lên, đỉnh đầu xà nhà đã lung lay sắp đổ, lối ra bị ngăn cản, nhìn nữa kia thật lớn cột nhà, thật sự nếu không xong ra, kia cũng sẽ bị kia thật lớn cột nhà cấp sinh sôi đè chết.

Hơn thế đồng thời, cách đó không xa, truyền đến Quân Khanh Vũ thanh âm, “Tiểu mày...”

“Răng rắc!”

Đỉnh đầu truyền đến gãy thanh âm, A Cửu hít sâu một hơi, “Người cùng ta cùng nhau vượt qua đi.”

Nói, lui về phía sau hai bước, sau đó hô, nhảy!

Đỉnh đầu một mảnh lửa nóng, hai người nhảy quá khứ,

Nhưng mà, còn chưa có đứng vững, đột nhiên nghe thấy bên cạnh Tô Mi xuy xuy cười, “Phu nhân, cảm ơn người.”

Thanh âm kia, tràn đầy chán ghét cùng ý giễu cợt, A Cửu quay đầu, nhìn thấy Tô Mi song mỹ lệ song đồng hiện lên một tia âm ngoan.

Lập tức, Tô Mi giơ tay lên một chưởng, đánh vào nàng bụng dưới trên.

Kia lực đạo, đủ dùng hoàn toàn độ mạnh yếu, dùng sức chi ngoan, A Cửu cả người hướng phía sau hỏa lý lui ba bước, sau đó té ngã.

Kia lực đạo, căn bản cũng không phải là một cô gái yếu đuối sở hữu... Tô Mi, nàng biết võ công!

Đồng thời, kia căn thiêu đốt thật lớn lương trụ, ầm ầm đập bể rơi xuống.

A Cửu sau này một cuộn cuộn, đánh vào góc thượng.

Mà phía trước, ánh lửa lớn đến cơ hồ mắt mở không ra, bụng dưới một chưởng kia, đau đến A Cửu cơ hồ không thở nổi, hoàn toàn mất đi theo trên mặt đất bò dậy khí lực.

Hỏa diễm hướng chính mình tới gần, yết hầu tinh mẫn đắng chát, A Cửu nhìn nhìn cột nhà phía sau, một bóng người hướng bên này chạy tới.

Là Quân Khanh Vũ...

“Quân Khanh Vũ...” A Cửu khàn khàn hô một tiếng.

“Hoàng thượng, cứu cứu thần thiếp.”

Tô Mi thanh âm mang theo sợ hãi cùng khóc ý.

Từng tiếng hô, vô cùng buồn bã.

“Tiểu mày, người đang ở đâu?”

Tô Mi quay đầu lại nhìn nhìn bị ánh lửa ngăn trở A Cửu, sau đó tránh dưới chân hỏa, hướng một cái hướng khác chạy đi, “Thần thiếp ở bên cạnh.”

Nàng dẫn dắt rời đi Quân Khanh Vũ...

Nhìn Quân Khanh Vũ tiến vào, Tô Mi nhào tới, khóc lê hoa đái vũ, “Hoàng thượng, thần thiếp, thần thiếp không có tìm được phu nhân...”

“Nàng không ở chỗ này.” Quân Khanh Vũ nắm thật chặt tay nàng, “Ta mang người ra.”

Tô Mi gật gật đầu, chạy hai bước đột nhiên ngã quỵ trên mặt đất, Quân Khanh Vũ mới chú ý tới nàng chân bị thương, cúi người ôm nàng liền đi ra ngoài.

Đúng lúc này, không biết là ảo giác, còn là cái gì, hắn đột nhiên ngừng bước chân sau này nhìn lại.

“Hoàng thượng...”

“Xuyt!” Quân Khanh Vũ lập tức làm cho hắn chó lên tiếng.

Hắn vừa, nghe được có người gọi hắn Quân Khanh Vũ.

“A...”

Trong lòng nữ tử truyền đến một tia thét chói tai, Quân Khanh Vũ kinh cảm thấy lui về phía sau, đỉnh đầu ngôi lưu ly từng mảnh rơi, trong đó tránh không vội, có vài miếng rơi vào Tô Mi trên người.

“Hoàng thượng, thần thiếp đau quá...”

Tô Mi một run run, Quân Khanh Vũ vội hướng ra phía ngoài chạy đi đi, lớn tiếng hô, “Hữu Danh.”

Lập tức Hữu Danh cũng vội tới cửa, nhìn thấy Quân Khanh Vũ trong lòng ôm Tô Mi đi ra.

Lại là đem Tô Mi đặt ở trong ngực hắn, sau đó xoay người hướng bên trong chạy đi.

“Hoàng thượng!”

Phía trước ầm ầm sụp xuống, thiêu đốt ngôi lưu ly như mưa đá như nhau từ trên trời giáng xuống, toàn bộ trung điện toàn bộ ầm ầm sụp!

Quân Khanh Vũ nhìn thiêu đốt hỏa diễm, vội lui về phía sau một bước, “Ta hình như nghe thấy Mai Nhị thanh âm .”

“Hoàng thượng, phu nhân không ở chỗ này.”

“Không, nàng hình như ở.”

Hữu Danh đưa hắn duệ hướng cửa, nhưng mà lúc này, Quân Khanh Vũ như điện giật như nhau, chân sau quỳ trên mặt đất, phát ra một tiếng thống khổ hừ nhẹ.

“Quân Khanh Vũ...” Cái thanh âm kia lại lần nữa truyền đến, như ác mộng.

Không, nàng không thể ở chỗ này, ở chỗ này nói, định tử không thể nghi ngờ .

Hữu Danh vừa nhìn... Vội nắm cổ tay hắn, lúc này sắc mặt u ám.

Quân Khanh Vũ mạch đập ở cấp tốc nhảy lên, mà thân thể, trong nháy mắt nóng bỏng đứng lên.

Một loại phải đem thân thể sinh sôi bác khai đau truyền đến, Quân Khanh Vũ thở phì phò, màu tím con người chậm rãi biến hồng, sắc mặt bởi vì loại đau này, dần dần biến thành tro ngụi.

Lập tức, thân thể càng ngày càng nhẹ.

Hoàng thượng, hoàng thượng... “Tất cả mọi người ra, toàn bộ đều ra!”

Hữu Danh thanh âm càng ngày càng nhỏ, thế giới hoàn toàn yên tĩnh cùng ngân bạch.

Cửa đền phòng nghiêm ngặt, Hữu Danh dập tắt tất cả đèn, lo lắng nhìn đột nhiên đã hôn mê Quân Khanh Vũ.

Mà lúc này, như mấy năm trước đã từng gặp như nhau, đã hôn mê bên cạnh hắn đột nhiên ả ra một đạo bạch quang, kia bạch quang rất nhanh ngưng kết thành sương mù, trên không trung lưu chuyển, sau đó thành hình.

Đây là lần thứ hai nhìn thấy này tình cảnh... Trong bóng tối, tức khắc màu trắng kỳ lân thân hình chậm rãi ả ra.

Kỳ lân cả vật thể trong suốt, chỉ xem tới được một đường nét, rất nhanh theo bên trong phòng lướt ra, sau đó biến mất không gặp.

A Cửu chậm rãi nhắm mắt lại, nghe gay mũi mùi thú, chờ hỏa diễm đem chính mình cắn nuốt.

Mà trong đầu, lại vẫn như cũ là Quân Khanh Vũ kéo Tô Mi ly khai thân ảnh.

Thứ gì đó nhẹ nhàng vô cùng thân thiết đụng chạm mặt mình, A Cửu tổn sức mở mắt ra, nhìn thấy tức khắc phát quang màu trắng kỳ lân đang đứng ở trước người, màu tím con người một cái chớp mắt nhìn chằm chằm vào chính mình.

Mà này hỏa diễm, đình chỉ ở tại nó phía sau.

Nằm mơ ... A Cửu nhắm mắt lại, cười cười.

142. Chương 142

Nó hai mắt, như lan tử la như nhau mỹ lệ, tĩnh tĩnh ngóng nhìn nàng. Ánh mắt như là xuyên việt ngàn năm, đi qua thiên sơn vạn thủy, thâm tình mà chấp nhất.

A Cửu lắc lắc đầu, thật lâu trước nghe người ta nói quá, người đang sắp chết thời gian, sẽ thấy chính mình qua lại khi còn sống.

Có người, thì có thể nhìn thấy hân tha thiết ước mơ gì đó.

Nếu quả thật là như vậy, nàng lúc này, nhiều muốn nhìn một chút mười một ở nơi nào a?

Cụ mà bây giờ xuất hiện ở ảo giác trong đích thực là một cái kỳ lân, mỹ lệ mà cao quý.

Trên đỉnh đầu, vẫn như cũ có thể nhìn thấy ngôi lưu ly chậm rãi tan chảy, xa hoa mà mỹ lệ, lại là như vậy đòi bại.

Mặc dù hỏa đình lưu tại kỳ lân sau, nhưng mà, nàng vẫn có thể nhìn thấy hồng sắc hỏa diễm ở ồn ào náo động, thời khắc muốn xông lại đem nàng cắn nuốt.

Yểm đã không cảm giác được cái loại này nóng rực, thậm chí bởi vì kỳ lân đến, trái lại cảm thấy, quanh mình khác thường âm áp, coi như cây bông bọc như nhau, thậm chí, đau đớn đều biến mất, chỉ có... Vẫn là không có khí lực.

A Cửu thùy thượng trông mắt, kia kỳ lân chậm rãi tới gần, dùng mặt nhẹ nhàng cọ cọ nàng, tựa hồ ở nhắc nhở nàng không nên ngủ.

Tổn sức mở mắt ra, vẫn là cặp kia tinh linh bàn mắt, A Cửu gian nan cười, đúng là vẫn còn nhắm lại.

Kỳ lân phát ra một tiếng nức nở, không ngừng đụng chạm A Cửu, sau đó lè lưỡi, nhẹ nhàng liếm liếm bàn tay của nàng, nhưng mà, A Cửu như trước không có bất kỳ phản ứng nào.

Cuối cùng, kỳ lân quỳ trên mặt đất, mang A Cửu đi từ từ ra.

Bụng dưới truyền đến từng đợt đau đớn, coi như ở nhắc nhở nàng, chính mình còn chưa chết.

A Cửu mở mắt ra, bầu trời vẫn như cũ u ám, xem ra trời còn mờ tối.

Quay đầu nhìn về phía bên cạnh, một tiểu đồng lửa chậm rãi thiêu đốt, lung một mơ hồ không rõ thân ảnh.

A Cửu xoa xoa mắt, mới chú ý tới, trên người khoác nhất kiện áo choàng.

Áo choàng thượng thêu quái dị mà quen thuộc đồ án...

“Tử Nguyệt.” A Cửu la hét một tiếng, người bên cạnh, quả nhiên quay đầu, là hé ra quen thuộc mặt nạ, như cũ là nhìn không thấy mắt.

“Tử Nguyệt ~” A Cửu ngồi dậy, một phen kéo Tử Nguyệt tay, “Vừa, là người đã cứu ta. Người thật là kỳ lân?”

Nhìn nữa xung quanh, là hoàng cung phụ cận cánh rừng. Chính mình, thực sự bị kỳ lân cứu.

“Ta... Ta tìm được người lúc, người đã ở trong rừng.” Tử Nguyệt cúi đầu nhẹ nhàng nói.

“Sao có thể? Ta ở hỏa lý thời gian, rõ ràng nhìn thấy kỳ lân, đây không phải là người sao?” A Cửu ngóng nhìn suy nghĩ tiền mặt nạ, tâm miệng khó trả lời cay đắng, “Người không phải Tử Nguyệt sao? Tử Nguyệt chính là kỳ lân a. Ta rõ ràng nhìn thấy người...”

Không biết vì sao, đột nhiên mình bạch đây không phải là mộng thời gian, trong lòng phảng tựa có một loại không hiểu mừng rỡ.

Như là tìm thật lâu gì đó, rốt cuộc trải qua đau khổ tìm được như vậy, vui mừng.

Tử Nguyệt cúi đầu nhìn A Cửu chăm chú lời tay của mình, nhẹ giọng nói đến, “Ta là Tử Nguyệt. Thế nhưng, ta không phải kỳ lân... Kỳ lân ở trăm năm trước đã chết, mặc dù ta tên là Tử Nguyệt, nhưng mà, vương không có xuất hiện, kia kỳ lân thú vĩnh viễn sẽ không hiện thân.”

“Không đúng, ta thực sự nhìn thấy nó.”

Nghe thấy Tử Nguyệt nói như vậy, thất vọng đột nhiên che giấu trước mừng như điên, A Cửu buông tay ra, hai mắt đại ra nhìn lửa kia đôi, “Ta còn nhớ rõ, là nó đem công đi ra, nếu không phải, vì sao, ta tỉnh lại nhìn thấy lại là người.”

Tử Nguyệt ngẩn ra, dưới mặt nạ con người xẹt qua một tia khiếp sợ.

Hoàng cung đột nhiên cháy, hắc vôi vôi vàng vàng tới rồi, rất xa nhìn thấy lưu ly cung trọng điểm đốt cháy ở tại trong ngọn lửa, mà đang ở khi đó, hắc thấy được này phiến trong rừng, có một đoàn thần kỳ bạch quang.

Hắc vôi vàng tìm đến, nhìn thấy A Cửu bán hôn mê nằm trên mặt đất, khi hắc xuất hiện lúc, bạch quang thể nhưng biến mất.

“A Cửu, có thể nói cho ta biết, người thấy được kỳ lân là dạng gì tử sao?” Tử Nguyệt thanh âm có vô pháp ức chế run cùng kích động.

“Cả vật thể tuyết trắng bộ lông, màu trắng một sừng, còn có một song màu tím mắt.”

A Cửu dựa vào ở bên cạnh, nhẹ nhàng miêu tả, nhưng mà, nói đến màu tím hai tròng mắt lúc, lại mất tự nhiên đỏ lên.

Quân Khanh Vũ...

Trong ánh lửa, Quân Khanh Vũ kéo Tô Mi chạy vội ra ngoài tình cảnh theo trong đầu hiện lên. Trong lòng có một tia thống hận, chính mình thế nhưng ở khi đó, từng tiếng hô tên của hắc.

“Khụ khụ...” A Cửu ngực một trận kịch liệt ho, thấp giọng mặc niệm. Tô Mi, Tô Mi...

Mực sắc đáy mắt xẹt qua một tia sát ý, nàng lần đầu tiên nhìn thấy Tô Mi, mặc dù ngạc nhiên với gương mặt đó, nhưng mà nhưng lại như là sao vậy thích không hơn. Từ trước đến nay, A Cửu đều là người không đáng ta, ta không đáng người.

Kia Tô Mi, cũng dám đối với nàng ám chiêu.

Hôm nay nàng không chết, nàng kia trở lại liền dừng trách nàng cũng thủ đoạn độc ác.

“A Cửu, người... Rốt cuộc là ai?” Tử Nguyệt nhìn A Cửu, đã thấy A Cửu lung lay lắc lắc từ dưới đất đứng lên đến.

Thanh xinh đẹp trên mặt, lộ ra một tia sát thủ tài năng có lạnh lùng, cùng xa cách.

“Tử quá nhiều lần người.”

A Cửu nhàn nhạt mở miệng nói, đặt mình trong trở về đi.

“Không... Ta không phải ý tứ này. Ta là muốn biết, vì sao người có thể nhìn thấy kỳ lân.”

“Ta cũng không biết, có thể, thật là của ta ảo giác đi.”

A Cửu hít sâu một hơi, vấn đề này nàng vô pháp truy cứu. Thế nhưng, nàng biết, hiện nay muốn làm là cái gì.

“Cám ơn người Tử Nguyệt, ta muốn đi đầu hồi cung.”

A Cửu xoay người đi hướng cánh rừng, sau đó mới vừa đi một bước, phía sau đột nhiên một đạo kiếm khí đâm tới.

A Cửu cuống quýt quay đầu lại, đi nhìn đến Tử Nguyệt thế nhưng cầm trong tay trường kiếm, hướng nàng tới gần.

“Người...”

A Cửu vội tránh, nhưng mà Tử Nguyệt kiếm trong tay lại như mưa như nhau, nhiên nàng căn bản vô pháp né tránh.

Lui về phía sau một hồng lộn mèò, vừa mới đứng lại, Tử Nguyệt lại giống như tia chớp như nhau rơi ở trước người, cấp tốc điểm trúng nàng huyết đạo.

“A Cửu, hôm nay có đắc tội địa phương, còn xin người tha thứ cho ta.” Nói, hắn đứng ở A Cửu phía sau, tay ở nàng thắt lưng trặc, đem y phục của nàng cởi ra.

Hắn thế nhưng ở thoát y phục của nàng!

“Tử Nguyệt, người điên rồi, người muốn làm gì?”

“Xin lỗi.” Tử Nguyệt áy náy nói, “Ta chỉ muốn xác nhận, ngài là không phải chúng ta đang tìm người kia.”

Áo choàng ngay trước nàng phía trước, trắng nõn trơn bóng phía sau lưng hoàn toàn rơi vào đáy mắt hắn.

Đáy mắt, xẹt qua một tia vô cùng thất lạc, ngẫu nhiên rất nhanh vì A Cửu cầm quần áo mặc vào.

Ở huyết đạo được giải khai trong nháy mắt, A Cửu một quyền trọng trọng đánh vào hắn ngực.

Tử Nguyệt cũng không có né tránh, thừa thụ một quyền kia, lão đảo lui về phía sau một bước, “Xin lỗi, vừa mạo muội, còn xin người tha thứ cho.”

“Tha thứ?” A Cửu sắc mặt trầm xuống, “Cho dù ta đem người trở thành bằng hữu, cho dù người đã cứu ta, thế nhưng, vừa cái kia cử động, người nếu như không nói rõ ràng, vậy ta cũng sẽ không tha thứ người!”

Tử Nguyệt ngẩng đầu kinh ngạc nhìn A Cửu, này là lần đầu tiên, ở nàng đáy mắt, nhìn thấy tức giận.

Nàng nói sẽ không tha thứ hắn...

Tử Nguyệt há miệng, khô khốc nói, “Tử Nguyệt, là Nguyệt Ly quá kỳ lân tế ti tên. Ta bị chọn vì tế ti, thế nhưng, ta biết mình cũng không phải là kỳ lân. Kèm theo vương rời đi, kỳ lân biến mất. Thế nhưng Nguyệt Ly người, trăm năm qua chuẩn bị thụ lăng nhục, chúng ta đều tin tưởng vững chắc, vương cùng kỳ lân đồ hội trở về. Truyền thuyết, chỉ có vương mới có thể tìm được kỳ lân, mà vương phía sau thì có một kỳ lân đồ án.”

Tử Nguyệt dừng một chút, “Vừa ngài kiên trì nói nhìn thấy kỳ lân, vì thế, Tử Nguyệt nhất thời đường đột...”

“Kia Quân Khanh Vũ ngọc bội cùng kỳ lân có quan hệ như thế nào?”

“Toàn quốc đều biết tiên đế đối Quân Khanh Vũ cực kỳ sủng ái, thậm chí vì hắn lưu lại một nhóm kho báu. Thế nhưng, kia khối ngọc bội, đối Nguyệt Ly quốc lại là kỳ ý của hắn nghĩa.”

“Thì ra là thế.” A Cửu gật gật đầu, xem ra, thêm nhỏ dãi kia khối ngọc bội người còn rất nhiều.

Nhìn liền xoay người lại đi, Tử Nguyệt vội đuổi theo, “Người tha thứ ta sao?”

A Cửu mỉm cười, nguyên lai hắn nói một đại thông, là sợ nàng không tha thứ hắn. “Người hắn là nói cho ta biết một tiếng, như vậy, cũng không cần người động thủ.”

“Ta vừa nóng ruột, sợ người không đồng ý.”

“Ân, ta thật muốn đi.”

A Cửu không dám dừng, xoay người cấp tốc biến mất.

Lưu lại Tử Nguyệt một người, đứng ở đằng xa, nhìn A Cửu dần dần bóng lưng biến mất, thần tình có chút cho phép mờ mịt.

“May là, may là người không phải...” Dưới mặt nạ hắn, hiện lên một tia thư thái tươi cười.

Bao nhiêu vui mừng, nữ tử này cũng không phải là bọn họ người muốn tìm. Mặc dù lúc ấy có chỉ chốc lát thất vọng, thế nhưng nghĩ đến nữ tử này, trái lại còn cảm thấy là chuyện tốt.

Vì trở lại Nguyệt Ly, vì bảo trì kia nhất phương Niết bàn thần thánh, vương của bọn họ, nhất định phải thực hiện trăm năm trước lời hứa —— cắt lấy đầu của mình lô, đem chính mình đốt cháy ở cửa lộ sơn trong hỏa diễm, dùng trùng sinh ‘Linh hồn’ canh giữ ở thông đạo giao lộ.

143. Chương 143

Tĩnh lại chuyện thứ nhất, lại là nghe thấy, cái kia đi mai ẩn điện nữ nhân, phía sau cũng về tới trong cung. Rốt cuộc yên lòng, cũng không biết vì sao, trong lòng vẫn là không hiểu thất lạc.

Hữu Danh nói, nàng sau khi trở về, cũng không có đến gia vũ điện đến, thậm chí, cũng không có kêu người đến quá.

Còn nhớ rõ, lúc đó chính mình cho rằng nàng ở trong phòng tử, chính mình chiết thân trở lại tìm nàng tình cảnh. Mà nàng, là không phải là mình, chính mình tình huống hiện tại?

Cụ Quân Khanh Vũ sắc mặt tái nhợt tựa ở nhuyễn tháp trên, ánh mắt buồn bã, “Thực phi chỗ ấy như thế nào?”

Trầm mặc gần nửa canh giờ, hần mới mở miệng, nghe hữu khí vô lực, rất là mệt mỏi.

Trong phòng, vẫn là này chói mắt màu hồng phấn.

Yểm “Nương nương, chỉ sợ là bị khiếp sợ, hiện tại vẫn chưa có tỉnh lại.”

“Còn chưa có tỉnh?”

Quân Khanh Vũ nâng mắt thấy Hữu Danh, “Đi xem.”

Bởi vì sức gió quan hệ, mặc dù hỏa trước hết từ trong điện dấy lên, nhưng mà, đi chỉ có trung điện tấm cung bị đốt làm một câu, mà trung điện cái khác bởi vì dập lửa đúng lúc, cũng không có tổn thất nhiều.

Hiện nay, Tô Mi vẫn như cũ ở tại nội điện, hơn dặm có người gác, mà A Cửu, thì đến lúc ở tại trung điện hoàn hảo thiên viện lý.

Đi ngang qua nơi đó, cũng không nhìn tới nữ nhân kia thân ảnh, Quân Khanh Vũ bước chân thoáng dừng chỉ chốc lát, mới nhảy vào nội điện, nhìn thấy đám cung nữ vội lý vội ngoại.

“Làm sao vậy?”

“Hồi hoàng thượng, thực phi nương nương, tỉnh.”

“Tỉnh?” Quân Khanh Vũ nhảy vào, quả nhiên thấy Tô Mi tiều tụy tựa ở mềm diễm thượng.

“Hoàng thượng.”

Nhìn thấy Quân Khanh Vũ, Tô Mi hai tròng mắt cầu nước mắt, kéo hần lại, “Hoàng thượng, thần thiếp cho rằng, cũng nữa nhìn không thấy người .”

Quân Khanh Vũ đem Tô Mi ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng của nàng, ôn nhu nói, “Tất cả cũng không chuyện, người xem, hiện tại hoàn hảo tốt.”

“Thực sự?” Tô Mi giờ lên ảm ướt tròng mắt, như là nhớ tới cái gì, sau đó vuốt mặt mình, “Hoàng thượng, thần thiếp có phải hay không hủy khuôn mặt?”

Mặt bộ có rất nhỏ chà lau, bất quá, sẽ không lưu lại vết sẹo.

Giơ lên Tô Mi cảm, Quân Khanh Vũ ngón tay thon dài, nhẹ nhàng phát quá nàng mặt mày.

Gương mặt này... Lần đầu tiên nhìn thấy lúc, hần liền thật sâu mê luyến.

Là một loại điên cuồng si mê, còn du nhớ, lại một lần nữa bước vào chỗ đó.

Nhìn thấy mặc phục màu đỏ nữ tử lúc, hấn chần ở tại tại chỗ.

Không phải là bởi vì, gương mặt này, mỹ được khuynh quốc khuynh thành, cũng không phải là bởi vì như vậy mặt tuyệt diệu thiên hạ.

Chỉ là bởi vì gương mặt này, từng vô số lần xuất hiện ở trong mộng, như dấu vết như nhau, khắc vào chôn sâu trong trí nhớ.

Mà trong mộng cô gái kia, có một song cực kỳ đẹp tay, nhẹ nhàng phát quá hai gò má của hấn.

Chân thực, lại hoảng hốt.

Lúc còn rất nhỏ, hấn nhìn thấy gương mặt này, từng muốn biết, vô số lần xông vào chính mình cảnh trong mơ trung nữ tử rốt cuộc là ai?

Sau đó mặt, hấn gặp Tô Mi.

,

Hấn ở thanh lâu gốc quá ba năm, cũng biết một người tên là Tô Mi tiểu nữ hài nhi. Hấn ngồi chồm hổm ở trong góc nhìn nường tình khiêu vũ lúc, cô gái kia cũng ở trong góc chờ.

Nhiều năm hậu, đương này nhảy hoa rơi nước chảy nữ tử, như cảnh trong mơ trở thành sự thật bàn xuất hiện ở trước mặt mình lúc, hấn nghĩa vô phản cố mang nường vào cung.

Thế nhưng, đáy lòng cái loại này tình cảm, vẫn quấy nhiễu hấn.

Hấn phát hiện, chính mình càng phát ra điên cuồng si mê gương mặt này, có lúc yêu được không thể chính mình, muốn phủng ở lòng bàn tay, cẩn thận từng li từng tí che chở.

Mà có đôi khi, nhìn gương mặt này, thế nhưng hận không thể tương kì hủy diệt, đốt cháy.

“Trẫm sẽ không để cho nó lưu lại vết sẹo.” Ánh mắt dừng lại ở nường này trầy da trên, Quân Khanh Vũ lẩm bẩm, con ngươi phía dưới thần sắc lại lạnh lẽo như băng.

Ánh mắt như thế, Tô Mi gặp qua, trong lòng không khỏi một sợ.

Nhiều lần, Quân Khanh Vũ đều muốn nường ôm vào trong lòng, tỉ mỉ như phẩm ngọc như nhau ngóng nhìn suy nghĩ mặt của hấn.

Mà ánh mắt của hấn có làm cho người ta xem không hiểu điên cuồng si mê, nhưng mà, bắt quá trong nháy mắt, ánh mắt của hấn liền lại đột nhiên biến đổi, trở nên bá đạo thậm chí tàn nhẫn.

Giống như hiện tại, hấn nói, sẽ không để cho nường lưu lại vết sẹo.

Nhưng hấn ánh mắt, lại mang theo hủy diệt tính hung tàn.

“Hoàng thượng.” Tô Mi khiếp nhược kêu một tiếng, nước mắt ở viền mắt trung đảo quanh, “Tối hôm qua lớn như vậy hỏa, thần thiếp, không có thể tìm được phu nhân.”

Quân Khanh Vũ mày một ngưng, “Vô phương, nường hảo rất.”

Tô Mi trừng lớn mắt, “Phu nhân nường... Nường làm sao vậy? Có thái y quá đi xem sao?”

“Gì cần thái y? Sợ rằng tối hôm qua toàn bộ lưu ly cung người chết cháy, nường một người đều bình yên vô sự.”

Tô Mi ngốc tại chỗ, trên mặt viết bất khả tư nghị.

Không chết?

Sao có thể?

Lúc đó, rõ ràng đem cô gái kia đẩy vào hỏa trung, chờ nường đi ra lúc, toàn bộ tẩm cung đều hóa thành tro tàn. Nường căn bản là không có khả năng trốn tới.

“Thần thiếp vẫn là có chút không yên lòng, muốn đi xem phu nhân.”

“Thực phi nương nương, hôm qua thế nhưng ngài mạo hiểm nguy hiểm tính mạng đi tìm phu nhân, ngài hiện tại bị thương, về tình về lý, đều nên phu nhân đến thăm người. Mấy ngày trước trung điện muốn túi thơm, nương nương ngài thỉnh tự thêu nhiều như vậy đưa qua, phu nhân ngay cả một tiếng cảm ơn cũng không nói!”

Tối hôm qua khóc được lợi hại nhất cung nữ sôi nổi bất bình nói.

“Đi xuống, này nơi đó cho người lẩm miệng.” Nhìn thấy Quân Khanh Vũ sắc mặt phi thường khó coi, Tô Mi quát lớn lui cái kia cung nữ.

“Hoàng thượng. Kia tỳ nữ không hiểu chuyện, ngài chớ để ở trong lòng.”

“Túi thơm là cái gì?”

Quân Khanh Vũ hỏi.

“Này...” Tô Mi cúi đầu, cắn môi không dám nói.

“Trẫm cho người nói!”

“Mấy ngày trước, phu nhân theo gia vũ cung trở về, đột nhiên muốn trung điện cung nữ đều thêu túi thơm, kia Thu Mặc còn ngày đêm đuổi ra đến. Thần thiếp nhìn, cũng thêu một ít đưa qua mà thôi.”

“Cứ như vậy? Người có biết kia túi thơm làm cái gì?”

“Nghe nói phu nhân ngày gần đây nghỉ ngơi không tốt, nói muốn một ít túi thơm an thần.”

“An thần?” Quân Khanh Vũ đột nhiên đứng lên, vội vàng vàng đi ra đến nội điện.

An thần, sao có thể an thần đơn giản như vậy?

Nữ nhân kia đối hương vị này đó cực kỳ chán ghét, hơn nữa từ trước đến nay thích tươi mát thanh nhã, thế nhưng đột nhiên muốn nhiều như vậy túi thơm.

Quân Khanh Vũ xông tới lúc, A Cửu chính dựa vào gối ở tiểu giường trên, nhìn ngoài cửa sổ chợt tụ chợt tán đám mây.

Khi đó, nang bụng dưới đau đớn chưa giảm đi, một loại khác thường nói với mình, mặc dù là lại đau cũng không thể làm cho trong cung y nữ đến đây bắt mạch.

Nàng chờ trời tối, lại lần nữa xuất cung.

Nhưng không nghĩ, Quân Khanh Vũ sắc mặt âm trầm đi đến.

A Cửu quay đầu nhìn này chậm rãi nhích lại gần mình người, đặt ở trên bụng tay, chậm rãi nắm thành quả đấm, mà khóe miệng, hiện lên một tia đối với mình châm biếm.

Nàng thế nhưng lúc đó hô tên của hắn!

Mà hắn kéo chính mình lòng đang người, theo trước mắt chạy đi đoạn ngắn, lại lần nữa hiện lên, tái diễn.

“Mai Tư Noãn! Đây đó túi thơm có phải hay không của người? !” Quân Khanh Vũ cắn răng đọc lên ba chữ này, sau đó đem một túi thơm ném ở tại A Cửu trên mặt.

Túi thơm là vật trang sức, bởi vậy đều đuổi theo tua cờ, ném ở trên mặt nàng lúc, tua cờ dùng sức sát qua khóe mắt, lưu lại hồng sắc dấu vết.

Đem túi thơm cầm trong tay, kéo liếc mắt nhìn, A Cửu lạnh lùng nói, “Là của ta!”

Mỗi túi thơm đều hoa nhài cánh hoa, cùng cỏ khô, len lén tắp một mảnh nhỏ xạ hương, nghe nói có thể tránh thai.

“Của người!” Quân Khanh Vũ hút một hơi khí, đem trong tay nàng túi thơm đoạt lấy đến, quay đầu nổi giận đùng đùng đem Hữu Danh hoán tiền vào, “Hữu Danh, đem đồ vật bên trong cho ta đọc lên đến.”

Hữu Danh đem túi thơm lý gì đó đổ ra, sắc mặt không khỏi biến đổi, thấp giọng nói, “Hoa nhài, phong lan, tường vi, dã cúc, xạ hương, hồng chi, hoa hồng, cửu tào...”

Đọc đến đây lý, A Cửu sắc mặt cũng theo Quân Khanh Vũ sắc mặt như nhau, biến thành tro nguội.

“Xạ hương tránh được thai. Mà hoa hồng, dã cúc, cửu tào tam vị thuốc phóng cùng một chỗ, nếu là lẫn vào lên long diên hương, sẽ tạo thành rơi thai...”

“Ra!” Quân Khanh Vũ đem Hữu Danh ầm ra, cầm lấy trong đó xạ hương phiến đi tới A Cửu trước người, cười lạnh nói, “Cái này là người phóng?”

“Là.”

A Cửu đón nhận ánh mắt của hắn, đáp.

Nói vừa rơi xuống, Quân Khanh Vũ một phen nín chặt A Cửu y phục, đem nàng cả người từ nhỏ giường trên kéo xuống, “Mai Tư Noãn, người cứ như vậy không muốn mang thai trăm đứa nhỏ? Ta cho người thị tẩm, đáp ứng đem miễn tử kim bài cho người, thậm chí mọi cách ý nghĩ dỗ người, người thế nhưng cho ta dùng một chiêu này! Ta để người như thế chán ghét, người cứ như vậy thống hận mang thai của ta con nối dõi!”

Hai chân cách mặt đất, bụng dưới đau bụng sinh càng phát ra bén nhọn.

Tối hôm qua, chính mình suýt nữa táng thân biển lửa, mà hắn đâu?

“Đúng vậy! Ta chính là như thế chán ghét người! Ta chính là thống hận mang thai hài tử của người.”

144. Chương 144

Quân Khanh Vũ cầm lấy A Cửu tay, sững sờ ở tại chỗ, màu tím con người gắt gao giảo nàng, thần sắc có chút kinh ngạc cùng chờ đợi.

Tựa hồ ở trở về chỗ cũ nàng lời nói này...

Nàng liền như vậy chán ghét hắn?

Quân Khanh Vũ khoe miệng xả ra vẻ tươi cười, sau đó chậm rãi lui về phía sau.

Nhưng hắn còn có thể làm cái gì?

Hắn có thể buông tôn nghiêm hỏi nàng một tiếng, nàng thích quá chính mình không có?

Hắn vì để cho nàng nhớ kỹ hắn, nghĩ hết biện pháp làm cho nàng sinh hạ hài tử của bọn họ.

Là thậm chí, vì có một đáng yêu đứa nhỏ, hắn đi Đông cung, tìm nguyên lai nuôi nấng hoàng tử mạc mạc. Quyết tâm không uống rượu, thậm chí, vì để cho nàng hài lòng, dỗ làm cho nàng xuất cung.

Nhìn này vì dẫn thai hoa hồng, này xạ hương, Quân Khanh Vũ thủ sẵn A Cửu cổ tay, trên mặt lộ ra một tia lãnh lệ cười, “Hảo, người đã như vậy thống hận mang thai trăm đứa nhỏ, kia trăm sẽ thành toàn người.”

Nói, đã đem A Cửu ra bên ngoài duệ.

“Người muốn làm gì?”

“Làm cái gì?” Quân Khanh Vũ cười lạnh một tiếng, đem Hữu Danh hoán tiến vào, “Trăm cái này làm cho Hữu Danh cho người bắt mạch, người nếu mang thai, kia trăm liền làm thỏa mãn tâm nguyện của người, đem đứa bé này xóa sạch!”

“Ta không nên bắt mạch.”

Nghe thấy nạo thai hai chữ, A Cửu hợp lại giãy chết, vội lui về sau.

Quân Khanh Vũ đem nàng bấm ở vị trí, cấp tốc điểm nàng huyệt đạo.

Hữu Danh tiến lên, nhìn A Cửu liếc mắt một cái, sau đó cẩn thận từng li từng tí đưa ngón tay đặt ở cổ tay nàng thượng.

Bên cạnh lư hương đốt kỳ dị hương khí, A Cửu gắt gao nhìn chăm chăm Hữu Danh, lại thấy hắn vẫn luôn không mở miệng.

Thời gian trôi qua thập phần thông thả, bên cạnh đồng hồ cát có thể rõ ràng nghe thấy thanh âm, mà hết thấy này, phẳng tựa đang đợi tử vong tuyên án.

Hồi lâu sau, Hữu Danh theo vị trí đứng lên, cúi đầu ở Quân Khanh Vũ bên người nói gì đó.

Quân Khanh Vũ tỉ mỉ nghe, nhìn A Cửu ánh mắt càng phát ra thâm thúy cùng lạnh lùng.

Đãi Hữu Danh lui ra, Quân Khanh Vũ mới chậm rãi đi tới A Cửu bên người, nắm bắt cầm cửa nàng, “Mai Nhị, hôm nay trầm mới phát hiện, mặc kệ làm trầm nữ nhân vẫn là thần tử, người đều quá cuồng vọng.”

A Cửu dừng mới đầu, không muốn nhìn nữa Quân Khanh Vũ, trong lòng đã sớm bất an, rốt cuộc kết quả là thế nào.

Nhưng mà, hắn cũng không có nói ra kết quả, xoay người đi ra ngoài.

Thân ảnh lung phía tây mặt trời lặn, cao ngạo mà tịch mịch.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, A Cửu cảm thấy hai mắt một trận đau nhói, chân trời xích hà như tối hôm qua thiêu đốt hỏa diễm, mà bóng lưng của hắn, vẫn như cũ quyết tuyệt.

Xung quanh thập phần yên tĩnh, A Cửu theo vị trí chậm rãi đứng dậy, nhìn tán lác nhát địa cánh hoa, sau đó ngồi xổm người xuống, đem này nhất nhất nhất lên.

Dã cúc, hoa hồng, hoa nhài, xạ hương, đều là nàng tự mình bỏ vào, mấy thứ này có thể dẫn đến vô sinh.

Thế nhưng, kế tiếp trong tay này hoa hồng, làm cho A Cửu sắc mặt dần dần trầm xuống.

Này mấy thứ là có thể phụ nữ có thai lưu sản được —— này đó không phải nàng phóng .

“Tiểu thư.”

Nhìn thấy A Cửu ngồi chồm hổm trên mặt đất, Thu Mặc tiến vào đem cháo trắng đặt ở trên bàn, cẩn thận từng li từng tí đem nàng nâng dậy đến.

“Thu Mặc, ta nhớ tới lúc đó ở trung điện này túi thơm, hình như không phải đồng nhất vải vóc, chẳng lẽ còn có những người khác đưa tới túi thơm?”

Thu Mặc nghĩ nghĩ, “Tiểu thư người ngày ấy nói muốn thật nhiều một ít túi thơm, lúc đó trong cung không ngờ đích thực là không đủ, ta liền làm cho Tiểu Xuân Tử đi khổ phòng lấy một ít.”

Đi khổ phòng?

A Cửu giật mình, trước đây không lâu, khổ phòng xuất nhập cũng là muốn kinh qua Tô Mi .

Chính mình trong cung túi thơm bị người động tới, một phen đại hỏa thiêu được không còn một mảnh, nàng cũng không theo tra chi.

Chỉ là... Quân Khanh Vũ vẫn cũng không biết túi thơm sự tình, mấy ngày này cũng gặt hái, đi một chuyến nội điện, lại là cái gì đều biết .

Hoa hồng, cửu tào, mấy thứ này nàng từng đã đi tìm, cũng không có ở hiệu thuốc tìm được, bình thường cung nữ có thể bắt được mấy thứ này? Mà không kinh động khổ phòng?

“Thực phi nương nương có phải hay không tỉnh?” A Cửu nhìn một đêm kia nóng hôi hổi cháo, cười nói hỏi.

“Nghe nói là tỉnh.”

“Thực phi nương nương tối hôm qua là tới cứu ta, mà bị thương?”

“...”

“Đã như vậy. Nếu ta không đi xem, kia đích thực là không phù hợp quy củ.” A Cửu mặc quần áo tử tế, làm cho Thu Mặc mang theo mới bảo tốt canh, hướng nội điện đi đến.

Quân Khanh Vũ đã ly khai lưu ly cung, nội điện hơn dặm bắt tay, thậm chí còn hai con ruồi sợ rằng cũng không phải là không ra đi.

Thiếp thân cung nữ đem vừa hoàng thượng phải sấm sét sự tình nói hết mọi chuyện, Tô Mi tựa ở đầu giường, ưu nhã niêm bắt tay vào làm quyên mĩm cười một phen.

Cửa đi đột nhiên nghe thấy cung nữ cùng hô lên, “Vinh Hoa phu nhân.”

Tô Mi tươi cười rùng mình, ngẩng đầu nhìn hướng cửa, nhìn thấy một nữ tử, bạch y làm phát đi từ từ tiến vào.

Kia gương mặt, thua của mình một phần mười, thậm chí có bệnh trạng tái nhợt, nhưng mà, lóa mắt đích thực là kia một đôi làm cho người ta liếc mắt một cái khó quên hai mắt.

Song đồng như đêm như nhau hắc, nhìn người ánh mắt, vĩnh viễn đều băng lãnh xa cách, thậm chí lãnh đạm dưới ánh mắt, đều cất giấu làm cho người ta sợ hãi sát khí.

Coi như nguyệt huy hạ, chủ thụ hiện lên hàn quang.

Kinh qua một đêm, theo lý thuyết nữ nhân này hẳn là tử .

Nhưng mà, nàng dáng đi nhẹ nhàng, dáng người cao ngất, một thân bạch y như nổi trên mặt nước bạch liên, sạch sẽ thanh thấu, lộ ra cao nhã.

Nàng không chỉ không chết, thậm chí không có một chút bị thương dấu vết.

“Nhìn thấy ta đến, thực phi nương nương tựa hồ rất giật mình?” A Cửu mỉm cười đi tới bên giường, quan sát Tô Mi, ánh mắt rơi vào trên mặt nàng lúc, không khỏi kinh hô, ”Ước, trên mặt còn có thương, thoát nhìn mau hủy khuôn mặt. Nghe nói thực phi nương nương tối hôm qua nhảy vào hỏa bên trong cứu ta mới đã bị thương, trong lòng ta phi thường băn khoăn.

A Cửu theo Thu Mặc trong tay tiếp nhận canh, cười nói, “Tay ta nghệ không tốt, chỉ biết bảo này cháo hoa, vô luận như thế nào cũng là tâm ý, còn hi vọng thực phi nương nương không nên ghét bỏ.”

Nói đem nóng bỏng cháo, đưa cho đứng ở Tô Mi bên người cái kia nha hoàn trên người.

Nha hoàn kia thân thủ theo A Cửu trên tay tiếp nhận, cũng sẽ ở đó một cái chớp mắt, một chỉ đạn tại nơi cung nữ trên đầu gối. Cung nữ một lão đạo, trong tay nóng hổi cháo ngay cả bát liền hướng Tô Mi trên người vẩy tới.

Tô Mi tiền đặt cọc vừa nhìn, thân thể hơi nghiêng, chuẩn bị hướng bên trong tránh, trước người lại là một đạo hắc ảnh, tay nàng bị bấm ở xa xa.

Mà kia cháo công bằng, vừa vụn chiếu vào lỗ lỗ bên ngoài làn da thượng.

“A!” Tô Mi đau một trận thét chói tai, bên tai lại là A Cửu thanh âm, “Thực phi nương nương thân thủ rất tốt sao, chỉ là, vẫn là chậm một bước a.”

145. Chương 145

Thanh âm này, mang theo lạnh lùng tiếu ý, như quán nhập vết thương phong, làm cho người ta rùng mình không ngớt.

Tô Mi ngẩng đầu, nhìn thấy A Cửu lấy té ngã phương thức áp ở trên người nàng, mà thân thể của đối phương cùng y phục, vừa vụn chặn khác tầm mắt người.

Giờ khắc này, Tô Mi mới biết được, vừa đối phương là ở thăm dò nàng.

Nhưng mà, chính mình thân thủ mau nữa mau, nhưng vẫn là bị đối phương ngăn cản.

Nhưng bị phỏng địa phương, hỏa lạt lạt đau, Tô Mi hút một hơi khí lạnh, trừng mắt A Cửu.

A Cửu thả nòng, chậm rì rì đứng lên, lập tức, một cái bạt tai hung hăng phiến hướng Tô Mi cung nữ.

Kia cung nữ một cái lão đảo, lúc này té lăn trên đất, thống khổ bụm mặt, thất kinh nhìn A Cửu.

Là “Thật là đồ vô dụng, liền cái bát đều bưng không xong, thế nhưng đem cháo rơi tại thực phi nương nương trên người, còn nghĩ bản cung vấp.”

A Cửu hừ lạnh một tiếng, kia cung nữ vội kính cẩn quỳ trên mặt đất, khóc cầu xin tha thứ, “Phu nhân tha mạng, nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ biết sai rồi...”

Này cung nữ ở A Cửu sau khi rời khỏi, là Quân Khanh Vũ phân phó xuống hầu hạ Tô Mi, đối Tô Mi cũng là có thể nói là trung thành và tận tâm.

Lúc đó, cũng chính là cái này cung nữ quỳ gối A Cửu cửa tấm cung, khóc nói các nàng thực phi nương nương đi vào tìm Vinh Hoa phu nhân.

Mà hoa hồng chuyện này, này thiệp thân cung nữ, có thể thoát được khai thân?

Bởi vậy kia một bạt tai, A Cửu dùng hết lực đạo, cung nữ toàn bộ má trái đều sưng lên.

“Tha mạng?” A Cửu lạnh lùng cười, đi tới Tô Mi bên người, nắm đối phương bị cháo nóng đỏ bừng tay, “Nếu là hoàng thượng biết người như vậy sơ ý bị thương thực phi nương nương, bản cung xem người mệnh là muốn bảo cũng không giữ được. Cũng không biết, ngày đó là ai như thế không ánh mắt, đem người lựa chọn đến. Thu Mặc, đem nàng mang đến tạp dịch phòng.”

“Không nên a, phu nhân, tha mạng, nô tỳ biết sai rồi.”

Kia cung nữ lúc này dọa trắng mặt, vội quỳ đi lên, nhìn A Cửu sắc mặt trầm lãnh, liền khóc năn nỉ Tô Mi, “Thực phi nương nương, ngài cứu cứu nô tỳ.”

“Thế nào? Chẳng lẽ người cần phải làm cho bản cung đem chuyện này nói cho hoàng thượng?”

A Cửu lạnh lùng cắt ngang cung nữ nói.

Nhất thời, cung nữ đành chỉ khóc, tùy đi lên thái giám mang xuống.

Này một chuyện tình phát sinh quá nhanh, Tô Mi căn bản là còn chưa có tới cùng phản ứng, người dưới tay mình, thế nhưng liền bị mất mở trừng trừng bị bỏ.

Mà A Cửu trên mặt khôi phục thân thiết, làm cho người ta đưa tới nước thuốc “Thực phi nương nương, lần trước ta ở trung điện bị thương, cũng người may mắn tự mình giúp ta thanh lý vết thương, lần này, cũng nên ta hồi báo người.”

Cái khác cung nữ đều chậm rãi lui tới cửa, vừa mới mới xảy ra chuyện như vậy tình, từ trước đến nay bình tĩnh trầm mặc Vinh Hoa phu nhân lần đầu tiên phát lớn như vậy hỏa, một đám cung nữ đều ở không hoảng trung, rất sợ có điều làm tức giận.

Nhìn mọi người lảng tránh, Tô Mi mặt lúc này thay đổi sắc, rút về tay, lại bị A Cửu bấm ở vết thương địa phương.

Làm sát thủ, từ trước đến nay biết như vậy làm sao trên vết thương tát muối.

Lực đạo không lớn, thế nhưng, đầu ngón tay bày đặt địa phương, nhất định có thể làm cho Tô Mi đau đến có bóng mờ.

“Chẳng qua là một cung nữ, phu nhân hà tất phát lớn như vậy tính tình?”

“Thực phi nương nương cảm thấy ta tính tình đại?” A Cửu nhẹ nhàng cười, chống lại Tô Mi mắt, “Ta tính tình xưa nay đã như vậy, người không đáng ta, ta không đáng người. Người nếu phạm ta, ta định mấy lần xin trả.”

Trong lời này cảnh cáo ý, hết sức rõ ràng.

Tô Mi vừa nghe, cái tay còn lại, cấp tốc tập kích mà đến, A Cửu thân thể hơi nghiêng, lập tức một chưởng cản trở lại, công bằng, một bạt tai trườn qua tô xinh đẹp mặt.

Gần người đánh nhau kịch liệt, còn có một chiêu chiến thắng là A Cửu cường hạng.

Ăn một bạt tai, Tô Mi đương gia thịnh nộ, đứng dậy công kích, A Cửu cũng không tỏ ra yếu kém, ba chiêu tương kì chế phục.

Tô Mi bị A Cửu rất nhanh động tác cả kinh chấn trụ, cắn răng nói, “Người thế nhưng sẽ công phu? !”

“Thực phi nương nương, người cũng không phải thâm tàng bất lộ sao? Vừa người ta luận bàn, ta suýt nữa thua, mà hôm qua một chưởng kia, càng thiếu chút nữa ta chết ở tại hỏa trung.”

A Cửu thả nàng, đứng dậy chậm rãi chỉnh lý vừa hai người giao thủ lúc hơi mất trật tự y phục, thanh âm biếng nhác lại lạnh lùng.

Tô Mi nhìn chằm chằm phía trước A Cửu, đôi mắt đẹp trung xẹt qua một tia âm ngoan, nghĩ đến trên người mình bị phỏng, mà nữ nhân này thế nhưng kỳ tích lông tóc không tổn hao gì.

Thế nhưng vừa nghĩ tới A Cửu thân thủ, Tô Mi chuyển con người cười, “Mới vừa rồi là luận bàn, ta tài nghệ không bằng người thua. Chỉ là, thứ cho ta ngu dốt, lại không biết phu nhân một câu cuối cùng rốt cuộc ý gì?”

“Không hiểu?”

A Cửu nhìn này trước mặt tươi cười ưu nhã xinh đẹp thiên tiên nữ tử, nhú mày.

Thế nhưng đối với nàng giả ngu! Xem ra kia một bạt tai, không có trườn tỉnh nàng! Thế nhưng, hiện tại, A Cửu sẽ không giết nàng.

“Đã không hiểu, kia thực phi nương nương liền quên vừa ta một câu kia nói. Bất quá, có một câu, thực phi nương nương nên nghiêm túc nhớ kỹ!”

“Nói cái gì?”

“Ta người này tâm nhãn tiểu, từ trước đến nay có sổ sách dù cho, có thù oán liền báo, chưa bao giờ buông tha bất luận cái gì một khoản.”

A Cửu trên mặt hiện lên một tia ôn hòa tươi cười, thanh âm cũng cực kỳ nhẹ, nhưng mà ngữ khí lại cùng ánh mắt như nhau chắc chắn.

Đã Tô Mi giả ngu, nàng kia liền làm rõ. Đây bút sổ sách, không có khả năng lúc đó bỏ qua, một ngày nào đó, nàng sẽ hoàn trả đến.

Tô Mi hiển nhiên không nghĩ đến A Cửu thế nhưng đem nói được như thế trắng ra cùng khiêu khích, cả khuôn mặt đều nhất thời trắng bệch, mà kia cô gái kia cứ như vậy theo trước người của nàng chỉ cao khí ngang đi ra ngoài.

Trong phòng một mảnh bừa bãi, Tô Mi bưng bị trườn mặt, nhìn bị phỏng thương địa phương, cắn răng xỉ.

Nữ nhân này, lần này tới là cho nàng ra oai phủ đầu sao?

Mà nữ nhân này... Tô Mi rất muốn biết, rốt cuộc nàng là như thế nào theo hỏa bên trong trốn tới .

“Người tới.”

Tô Mi đem đệm chăn đá xuống giường, khoe miệng câu dẫn ra một tia cười lạnh.

Đã muốn đầu, vậy đầu rốt cuộc đi.

Ánh trăng chìm xuống đến, A Cửu trở lại thiên viện, chờ thời gian lại chậm chút, chuẩn bị xuất cung một chuyến.

Mấy ngày nay bận quá, nếu không phải là hôm nay Hữu Danh đột nhiên bắt mạch, nàng cũng quên, của mình nguyệt tín hồi lâu chưa có tới .

Mà giữa lúc lúc này, cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập, chỉ chốc lát sau, Thu Mặc cuống quýt vọt vào, “Tiểu thư, không xong.”

146. Chương 146

A Cửu ngưng con người sắc, “Thu Mặc, làm sao vậy?”

“Quý phi nương nương hình như điên rồi.”

“Điên rồi?” Lần trước nhìn thấy Mạc Hải Đường, hay là đang thái hậu thọ yến thượng. Lúc đó Tô Mi xuất hiện, đối Mạc Hải Đường đả kích, càng sâu quá ngày đó ngay trước thiên hạ, Quân Khanh Vũ phong nàng là phu nhân.

Mạc Hải Đường cùng Tô Mi ăn tết, ai không biết.

Nhưng Tô Mi xuất hiện, ý nghĩa, Mạc Hải Đường quá khứ đều trong cuộc sống đối phương cho nàng đặt ra cười nhạo trong.

Nàng cho là mình thắng lợi, nhưng mà lại là thua rồi tinh rồi mù.

Chỉ là, điên rồi?

Là này kích thích có phải hay không quá lớn?

A Cửu ý thức được sự tình không đơn giản, vội bộ thượng áo choàng, lên đuổi xe hướng hải đường điện đi đến.

Đại hỏa qua đi lưu ly cung, như cũ khí phách phi phàm, nhưng mà, so sánh với dưới, từng nay phồn hoa hải đường điện, lại như đột nhiên tiêu điều hoa viên.

Thấy là Vinh Hoa phu nhân đuổi xe, tất cả cung nữ đều sôi nổi quỳ xuống tới đón tiếp.

A Cửu đi vào, nhìn thấy Mạc Hải Đường thần tình có chút hoảng hốt ngồi ở bên giường, ôm đầu gối, như là bị cái gì lớn lao kích thích.

Tóc mất trật tự rồi tung ở phía sau bồi, hai mắt nhìn chăm chăm phía trước, trống rỗng vô thần, sắc mặt tái nhợt, hàm dưới chỗ còn có nhiều lần vết trầy, hiển nhiên là móng tay lưu lại.

Nàng ngồi xổm sàng góc, mà trên giường này chất đầy lễ loe tán tán ngọc khí, trân châu, chu tâm, đẹp y phục, còn có một chút trân quý yên chi hộp.

Mạc Hải Đường ánh mắt hạ xuống ở trước người gì đó thượng, ngón tay thon dài như xoa đĩa nhỏ như nhau, nhẹ nhàng phát quá này bảo bối, xuy xuy cười lên.

Có thể bởi vì cười quá lớn tiếng, nàng thanh âm mang theo điểm khàn khàn, rải rác tóc làm cho nàng thoát nhìn, giống như núi hoang dã quỷ.

Ngày xưa cái kia quát tháo hậu cung nữ tử, bây giờ lại rơi vào trình độ như thế. A Cửu nghe nàng điên cười, mới phát hiện, này tấm điện bên trong, thế nhưng không người hầu hạ trước người.

A Cửu đi lên, lại bị Thu Mặc kéo, “Tiểu thư, ta xem quý phi bệnh cũng không nhẹ, ngài trước đừng đi tới, vẫn là làm cho thái y qua đây nhìn một cái.”

A Cửu lắc lắc đầu ý bảo không có việc gì, sau đó hướng Mạc Hải Đường đi đến.

Mạc Hải Đường cầm lấy một cái hoa hải đường hình dạng chu tâm ở trên tóc so đo, thì thảo lẩm bẩm, “Đây là ta ra tiền cung lúc, hoàng thượng tứ cho ta, hẳn nói thiên hạ hải đường, chỉ có như vậy chu tâm mới có thể xứng đôi ta.”

Nói, lại cầm lấy một cái vòng ngọc tử, mang nơi cổ tay thượng, “Hoàng thượng từng nói tay ta đẹp nhất, liền đưa ta đây xanh biếc vòng tay.”

“Này chồn lĩnh là ta tiến cung nửa năm sau, hoàng thượng sai người cho ta làm.”

Mạc Hải Đường đem màu trắng chồn lĩnh vây quanh ở trên cổ lúc, đột nhiên bưng mặt, thấp giọng khóc ồ lên.

Tâm tình của nàng, trong lúc nhất thời, làm cho trước người A Cửu khó có thể hiểu.

Mấy thứ này đều là Quân Khanh Vũ ngự ban cho Mạc Hải Đường, nhưng mà, lại là Mạc Hải Đường trước hết phản bội Quân Khanh Vũ, thậm chí, cùng thập nhị vương gia có tình nghĩa.

Bây giờ, biên cương Mạc Hải Đường ca ca rục rịch, Mạc gia cũng cảm nhận được Quân Khanh Vũ muốn đưa bọn họ nhất tịnh bỏ uy hiếp, bắt đầu âm thầm bố cục.

Song phương đem chiến, chỉ là ai đều không có tìm được mượn cớ.

Mà Mạc Hải Đường này khóc, rốt cuộc là vì sao ý?

Quân Khanh Vũ đối với nàng lãnh khốc vô tình, nhưng nàng thiên vào lúc này, niệm cùng hân.

Mạc Hải Đường đành chỉ khóc, ngẩng đầu, nhìn trước người A Cửu, bên môi có một ti buồn bã châm biếm, “Ta tưởng là ai? Thì ra là Vinh Hoa phu nhân. Chỉ là phu nhân, vị trí của người chỉ sợ cũng ngồi không được bao lâu đi.”

“Nữ nhân kia đã trở về, tất cả đông tây, đều sẽ thuộc về của nàng. Của người lưu ly cung, vị trí của người.” Mạc Hải Đường đem trên người gì đó nhất nhất hái xuống, “Nhìn thấy người, giống như nhìn thấy lúc trước chính mình. Hân cái gọi là sủng, hân cái gọi là yêu, tất cả đều là kính hoa thủy, hoặc là hư tình giả ý, hoặc là, chính là thủ đoạn quân cờ.”

Nói, nàng chậm rãi bò xuống giường, loạng choạng đi tới A Cửu bên người, đem A Cửu trên dưới quan sát một phen, “Nữ nhân kia xuất hiện, chứng minh ta là người trước, mà người, Vinh Hoa phu nhân, thì lại là thứ hai.”

Mạc Hải Đường nói, từng chữ thấy máu!

A Cửu nhất thời cảm thấy hô hấp bị kiềm hãm, đứng vậy. Đối Mạc Hải Đường, Quân Khanh Vũ đích thực là hư tình giả ý, năm đó, hân có thể leo lên hoàng vị, cũng là có Mạc gia lực mạnh ủng hộ, bởi vì, ở ngoài mặt, ba năm qua, Quân Khanh Vũ vẫn phi thường ‘Sủng ái’ Mạc Hải Đường.

Mà ba năm sau, nàng xuất hiện, lại là làm một con cờ.

Quân cờ... A Cửu cúi đầu mỉm cười, nhìn bên cạnh tiểu trên bàn bày đặt lạnh rượu và thức ăn, mới nhớ tới, đêm qua theo hỏa trung thoát đi, cho tới hôm nay bị hân duệ đi ra, tựa hồ còn chưa có cùng ăn.

Phân phó Thu Mạc đem thái làm lại nóng đi lên, A Cửu ngồi ở bên cạnh, ngã một ngụm rượu.

Mùi rượu bốn phía, dĩ nhiên là ngày ấy thái hậu thọ yến thượng, uống cái loại này rượu.

“Người còn có tâm tình ăn cái gì?” Mạc Hải Đường theo qua đây, khó có thể tin nhìn A Cửu.

“Nếu không thế nào? Giống người, ở chỗ này hối hận? Bất quá, quý phi nương nương, ta nhưng thật ra có một chút không hiểu.”

“Người nếu là yêu Quân Khanh Vũ, kia vì sao lại muốn phản bội hân?”

A Cửu đem chén rượu buông, chăm chú hỏi.

Nước mắt của nữ nhân có rất nhiều loại, đối với mình, nàng chưa từng có đã khóc, không biết nước mắt vị đạo. Nhưng mà, dựa vào trực giác, Mạc Hải Đường vừa nước mắt, cũng không phải là như Quân Khanh Vũ vậy hư tình giả ý.

Mạc Hải Đường đầu tiên là sửng sốt, sau đó đột nhiên nhớ lại, lão đảo lui về phía sau một bước, toàn bộ mặt, đồn như tro nguội, song đồng tiêu cự phóng đại.

“Hoàng thượng cho là ta phản bội hần?” Trên mặt còn có mơ hồ lệ ngân, Mạc Hải Đường đột nhiên cất tiếng cười to, “Hoàng thượng thế nhưng cho là ta phản bội nàng?”

“Chẳng lẽ không đúng? Người Mạc gia tay cầm binh quyền lại chậm chạp không chịu trả, mà ca ca người ở biên cương âm thầm mở rộng binh lực, mà phụ thân người, ở trong triều âm thầm kết tư, ý đồ làm phản. Về phần người cùng Quân Phỉ Tranh, còn muốn ta nói sao?” A Cửu đứng dậy, từng bước tới gần Mạc Hải Đường.

“Câm miệng!” Mạc Hải Đường thét chói tai cắt ngang A Cửu, “Không thể nào, người nói bậy, người nói bậy. Cha ta cùng ca ca sẽ không làm như vậy, bọn họ không phải làm như vậy...”

“Người không biết? Hay là giả giả không biết nói?”

“Ta... Chỉ ít ta không có, nếu như muốn phản bội, ta mấy năm nay có rất nhiều cơ hội...”

“Kia Quân Phỉ Tranh đâu?”

Tên này, làm cho Mạc Hải Đường mặt nhất thời sắc bén đứng lên, nàng dùng sức đẩy ra A Cửu, sau đó thét to, “Hần là cầm thú.”

Hai người cách rất gần, này đột nhiên tới động tác, A Cửu đảo là không ngờ rằng, lão đảo một bước, mới đứng vững thân thể.

Nhiên mà ngay tại lúc này, nàng bụng nhất thời như đao giảo như nhau đau, hơn thế đồng thời, một cổ nóng rực khí tức theo ngực đi lên một dâng lên.

Theo Mạc Hải Đường một tiếng kinh khủng thét chói tai, A Cửu cảm thấy cả người đều chậm rãi sau này đảo đi, mà mơ hồ trong tầm mắt, Mạc Hải Đường mặt bị nàng phun được một thân máu tươi.

“Ta... Ta cái gì cũng không có làm?”

Nhìn thấy A Cửu đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, bụng dưới té trên mặt đất, Mạc Hải Đường cuống quýt hô.

A Cửu cuộn mình thân thể, cái loại này kịch liệt đau ngay bụng dưới cùng phổi bộ trực tiếp qua lại lưu chuyển, như cắt kim loại cơ như nhau.

Đặc biệt bụng dưới, đó là một loại trụ đau, như là có thứ gì đó muốn rời khỏi thân thể.

“Người đứng lên...” Mạc Hải Đường quỳ trên mặt đất, ý đồ đi đỡ A Cửu, lại đột nhiên phát hiện nàng màu trắng váy thượng nhiễm lên vết máu, “Không phải ta làm, không phải ta, ta cái gì cũng không có làm.”

Nghe thấy động tĩnh, ở gian ngoài người vọt vào, Thu Mặc vừa nhìn, đem A Cửu ôm vào trong ngực, “Nhanh đi kêu thái y, kêu thái y...”

A Cửu sắc mặt đã xám trắng, môi cũng gần như màu trắng, trên trán tràn đầy mồ hôi lạnh, mà cơ rúc ở Thu Mặc trong lòng, không ngừng phát run.

“Tiểu thư, người làm sao vậy? Hữu đại nhân tới...” Thu Mặc vội an ủi nói.

Mà rất nhanh, Hữu Danh cùng Tô Mi chạy tới, Quân Khanh Vũ cũng không có tới.

“Phu nhân...” Hữu Danh vừa nhìn, bước lên phía trước vì A Cửu bắt mạch, “Phu nhân trúng độc.”

“Trúng độc?” A Cửu tổn sức mở mắt ra, nhìn Tô Mi đi từ từ hướng bàn biên, cầm lấy A Cửu dùng kia chỉ chén rượu, cúi đầu một ngửi, “Rượu này bên trong có độc.” Nói, đem chén rượu vừa để xuống, lớn tiếng phân phó nói, “Người tới, đem quý phi nương nương mang xuống, thế nhưng hạ độc mưu hại Vinh Hoa phu nhân.”

Tiếng nói vừa dứt, mấy cung nhân liền vọt vào, đem Mạc Hải Đường áp chú.

“Ta không có hạ độc, ta không có hạ độc.”

“Chứng cứ ở trong này, người còn không thừa nhận...” Tô Mi đem chén rượu hướng bên cạnh trong chậu hoa khắp nơi, chỉ nghe được xuy xuy một thanh âm vang lên, kia bụi cây phong lan lúc này chết héo.

Mạc Hải Đường xụi lơ trên mặt đất, sau đó nhìn Tô Mi, “Tiện nhân, người hãm hại ta, ta căn bản cũng không có làm như vậy.”

A Cửu há miệng, trước mắt lại là đột nhiên tối sầm.

Đúng vậy, nàng đột nhiên cái gì đều hiểu .

Mạc Hải Đường cũng không có làm, bởi vì, A Cửu căn bản không có ăn bất kỳ vật gì! Cũng không có dính rượu kia...

Bởi vì Quân Khanh Vũ nói, uống rượu sẽ đối với bào thai trong bụng không tốt.

147. Chương 147

A Cửu tổn sức mở mắt ra, nhưng mà tầm mắt lại là một mảnh mơ hồ, chỉ có thể hoảng hốt nhìn thấy một số bóng người hiện lên.

Có người ở bên tai nói nhỏ, tựa hồ còn có người vẫn chăm chú lời tay nàng.

Coi như dùng hết độ mạnh yếu, phải đem tay nàng bóp nát.

Thân thể, tượng là bị người tháo nước như nhau, mơ hồ không có khí lực, càng tượng là cả mọi người chôn vùi ở trong nước, không ngừng trầm xuống.

Nhưng mà ngực đau đớn cũng không có giảm bớt...

Như vậy cũng không biết qua bao lâu, cái loại này hắc ám mang theo hít thở không thông hư thối, A Cửu rốt cuộc mở mắt.

Lại là ở mở mắt ra thời gian, nhìn thấy một lù bóng trắng chợt lóe lên, như sơn gian thổi qua sương trắng.

Là thậm chí còn, cảm giác hôn mê lúc, vẫn nắm chặt tay của mình, cũng đột nhiên biến mất.

Trong không khí chỉ có nhàn nhạt mùi thuốc, tầm mắt dần dần rõ ràng, lại là một xa lạ cung nữ, cẩn thận từng li từng tí quỳ gối bên giường, “Phu nhân, ngài tỉnh?”

A Cửu cảm thấy yết hầu cay đắng đau, coi như vừa có người ình uy được như nhau.

Quay đầu nhìn về phía bên cạnh, quả thực nhìn thấy một không chén thuốc.

Cung nữ đi lên phía trước đến, cẩn thận từng li từng tí đem A Cửu nâng dậy đến, tựa ở đầu giường.

“Thu Mặc đâu?”

Bình thường đều là Thu Mặc ở chỗ này hầu hạ, đột nhiên nhiều xa lạ cung nữ, A Cửu có chút không có thói quen.

Cung nữ nghe thấy tên này, nhất thời quỳ trên mặt đất, khuôn hoảng nói, “Phu nhân, Thu Mặc cô cô bởi vì hầu hạ không chu toàn, dẫn đến phu nhân không có thể bảo trụ hoàng tử, bị hoàng thượng đưa đi tông người phủ.”

“Cái gì?”

A Cửu ngơ ngẩn nhìn trên mặt đất sợ đến run lấy bầy cung nữ, “Người vừa nói cái gì?”

“Thu Mặc cô cô bị đưa đến tông người phủ.”

Cung nữ ở trong cung cũng có quan giai, Thu Mặc vẫn thiếp thân hầu hạ A Cửu, trong cung cái khác cung nữ cũng đem nàng xưng là cô cô.

“Ta nói không phải này?”

“Phu nhân...” Cung nữ tựa hồ liệu đến A Cửu muốn hỏi điều gì, vô ý thức tựa đầu mai được thấp hơn.

“Người vừa nói cái gì hoàng tử?”

Thanh âm đã không bị khổng chế run, A Cửu cảm thấy ý nghĩ đột nhiên choáng váng, đại não cũng chậm chậm trống rỗng xẹt qua.

Nhất định là nói sai rồi cái gì đi.

“Phu nhân lắm thực quý phi nương nương hạ độc rượu và thức ăn, hoàng tử... Thái y các dùng hết biện pháp, thế nhưng không có thể bảo trụ hoàng tử...”

“Nói vậy!”

Không đợi cái kia cung nữ nói xong, A Cửu a chặt đứt kia cung nữ, “Chỗ nào tới hoàng tử?”

Nói thì nói như thế, nhưng mà, tay nàng lại vô ý thức đặt ở bụng dưới trên.

Đột nhiên nhớ lại trước khi hôn mê, này nhuộm đỏ quần nàng vết máu.

Nhớ lại, Tô Mi một chưởng đi xuống sau, bụng dưới khó có thể thừa thụ đau đớn.

Nhớ tới, kia mấy ngày, thực không biết vị, thậm chí ảm ảm buồn nôn cảnh tượng.

Nhớ lại, Quân Khanh Vũ bính nàng lúc, nội tâm của nàng nhin không được muốn tránh né, sợ hấn động tác quá mức thô lỗ, bị thương cái gì.

Còn nhớ rõ, gặp chuyện không may đêm đó, nàng chờ trời tối, tính toán xuất cung một chuyến, kỳ thực, không phải là vì nhìn đại phu xác nhận, trong bụng có hay không có thai nhi sao. Sẽ không ...

Cách hơi mỏng vải bông y phục, A Cửu nhẹ nhàng vỗ về bụng dưới, trong đầu hỗn loạn không ngớt.

“Căn bản là gạt người!”

Đột nhiên nhớ ra cái gì đó, A Cửu ngẩng đầu, nghiêm nghị quát lớn nói.

Nàng không có ăn uống gì, cũng không có uống rượu, sao có thể rơi thai.

Xốc lên cái chén, A Cửu từ trên giường xuống, nhưng mà cả người lại bởi vì toàn thân vô lực, mà té trên mặt đất.

Cung nữ bước lên phía trước đem nàng đỡ lấy, lại bị nàng một phen bỏ qua.

Đứa nhỏ sẽ không rụng... Đứa nhỏ sao có thể rụng.

“Phu nhân.”

Đỉnh đầu truyền đến Hữu Danh thanh âm, hấn tiến lên, chế trụ A Cửu mạch đập, “Trên mặt đất lạnh, phu nhân vừa mới rơi thai, không được cảm lạnh. Mau đem phu nhân đỡ đi tới.”

“Hữu Danh, nói cho ta biết lời nói thật, đứa nhỏ rốt cuộc chuyện gì xảy ra.”

Mà ngay tại lúc này, trước người đột nhiên nhiều hơn một đôi giày, không có chờ A Cửu ngẩng đầu, quen thuộc long diên hương xông vào mũi.

Hơn thế đồng thời, chỉ cảm thấy toàn bộ thân thể một nhẹ, nàng bị người tới bế lên, sau đó ném lên giường.

Đối phương lực đạo không lớn, thậm chí bởi vì giường đệm thượng trải phi thường rất nặng đệm giường, không có chút nào đau đớn.

“Mai Tư Noãn, thế nào này phó biểu tình? Đứa bé này, không phải chính là người tướng lộng tử sao?”

Tiếng cười lạnh từ đỉnh đầu truyền đến, A Cửu ngẩng đầu nhìn Quân Khanh Vũ ngồi ở bên giường, tuấn mỹ trên mặt có một tia giễu cợt, “Hiện tại, đứa nhỏ đã không có. Người hấn là cao hứng a.”

“Ba!”

A Cửu một tay bỏ qua Quân Khanh Vũ tay, nhưng mà, chính mình toàn thân vô lực, có thể ngồi thẳng, đã đầy người đại hân, thậm chí bắt đầu thở dốc.

“Ồ Mạc Hải Đường chỗ ấy, ta căn bản cũng không có ăn cơm!”

“Chưa có ăn?” Quân Khanh Vũ lạnh lùng liếc nhìn nàng, “Mai Tư Noãn, trước người đối đãi nhỏ đã làm gì, người quên rồi? Dù cho chưa có ăn, đứa nhỏ này có thể giữ được? Xạ hương, hoa hồng... Đây không đều là người tự mình bỏ vào sao?”

Ngón tay hắn như xoa người yếu như vậy ôn nhu xẹt qua nàng mày, hai má, cuối cùng dừng lại tại nàng hảo không có chút máu đôi môi thượng.

“Hiện tại, người bày ra này thương tâm thần tình cho ai nhìn? Người hẳn là cười, không phải sao?”

“Hoa hồng? Xạ hương?”

A Cửu thấp giọng lặp lại tên này, sau đó chống lại Quân Khanh Vũ sâu thăm tử đồng, nhớ lại một người khác.

Tô Mi? Tô Mi...

“Mạc Hải Đường đâu?”

Nhớ tới Tô Mi, lúc này, A Cửu không thể không nhớ tới, Mạc Hải Đường.

“Quý phi nương nương vì thừa tướng dưới sự sai sử âm mưu thâm độc hại hoàng tử, mà bị cách chức làm thứ người, mà chủ mưu thừa tướng này bởi vì sự tình bại lộ, suốt đêm mang binh tiềm trốn ra để đồ, kỳ tử, cũng mang binh ở biên cương mưu phản làm phản.”

“Hiện nay, Trần tướng quân đã mang ba vạn, đi vào tập nã Mạc gia.”

“Ha ha ha ha...”

Nghe Hữu Danh nói này đó, A Cửu rốt cuộc vô pháp khống chế tình tự cười ra tiếng.

148. Chương 148

Nghe nói nàng tiếng cười, Quân Khanh Vũ lẳng chỉ chốc lát, lạnh lùng nói, “Phu nhân, có gì cho người đột nhiên như vậy hài lòng?”

A Cửu vẫn không ngừng cười, thanh âm có một ti khàn khàn, có lẽ là bởi vì cười đến quá lợi hại, cười to sau, mắt đều hơi ẩm ướt.

“Thần, đây là thay hoàng thượng cao hứng.”

Thật vất vả ngưng cười, A Cửu đón nhận Quân Khanh Vũ ánh mắt dò xét, “Hoàng thượng, Mạc gia rốt cuộc không kháng cự được bắt đầu kì binh tạo phản. Cơ hội này, hoàng thượng đẳng mấy năm, bây giờ đợi được, thần đương nhiên cho người hài lòng.”

Nhưng “Càng vui vẻ hơn chính là, người ngay từ đầu bố trí tốt cực, bọn họ cũng như người chờ mong rơi xuống đi vào. Bất kể là ly gián thái hậu cùng Mạc gia, bất kể là dùng con nôi dối làm mồi dụ, bất kể là thiết kế ta đi hải đường điện, lại giá họa cho Mạc Hải Đường, hoàng thượng là từng bước vì thắng a.” A Cửu khẽ nở nụ cười, “Thiên hạ này, hoàng thượng quả thật là thủ đoạn được, thần không thể không phục.”

Quân Khanh Vũ con người sắc trong nháy mắt buồn bã, đã nghe ra A Cửu trong giọng nói châm chọc cùng cười nhạo ý.

“Người biết phục cho giỏi.” Quân Khanh Vũ thả A Cửu, đứng dậy đứng ở bên giường, mắt nhìn xuống nàng, “Hiện tại, Mạc gia đã vì phản quân, trong triều trên dưới đều ở lên án công khai, đại quân cũng đi trước biên cảnh. Mà người biết, liên binh lực thượng, chúng ta bên này có chút chưa đủ, chúng ta tất cả tinh lực

đều phải đặt ở chiến sự trên. Mạc gia làm phản việc thượng, người rất có công lao, trăm liền cho phép người không cần tham dự chiến sự, nghỉ ngơi trước cho thỏa đáng ”

Là “Kia thần thật muốn cảm ơn hoàng thượng thương cảm thuộc hạ .”

Quân Khanh Vũ không nói gì thêm, chỉ là thật sâu nhìn A Cửu liếc mắt một cái, xoay người rời đi.

“Hoàng thượng, Thu Mặc đâu, thần muốn gặp nàng.”

“Không được.” Quân Khanh Vũ lạnh lùng cự tuyệt.

“Người biết rõ chuyện này cùng Thu Mặc không quan hệ, vì sao phải đem nàng đánh vào tông người phủ?”

“Không quan hệ? Vinh Hoa phu nhân bị quý phi hạ độc, làm của người thiếp thân cung nữ, nàng lại không có chút nào phát hiện, này thất trách chi tội, há có thể tha thứ. Huống chi, mọi người đều sẽ liên tưởng đến, nói không chừng, nàng chính là Mạc gia đồng lõa.”

“Người... Ý tứ của người liền là căn bản không tính toán phóng nàng đi ra?”

“Người nghĩ nàng đi ra?”

Quân Khanh Vũ quay đầu lại, tròng mắt thâm trầm nhìn A Cửu, “Nếu như người nghĩ nàng sớm một chút đi ra, trong khoảng thời gian này người liền ở chỗ này nhi, kia cũng không cần đi, càng đừng cho trăm người là sinh sự.”

Gây chuyện thị phi?

“Hoàng thượng, ngài nói gây chuyện thị phi, là chỉ thực phi nương nương sao?” Thì thầm tên này, A Cửu đáy mắt xẹt qua một tia lạnh lẽo sát ý.

“Nghe phu nhân khẩu khí, tựa hồ đối với thực phi nương nương pha có thành kiến?” Quân Khanh Vũ con người sắc thâm thúy, “Đem đó cho người đi hải đường điện, là trăm chú ý, cùng Tô Mi không quan hệ.”

A Cửu mím môi không nói, con người sắc lạnh lùng.

“Phu nhân, người cũng đừng quên, ban đầu là chính người đáp ứng bảo hộ nàng.”

“Phải không? Thế nhưng, bây giờ thực phi nương nương đã ngang nhiên lộ diện, hiển nhiên cũng không dùng thần đến bảo hộ, huống chi, thần sợ rằng vô năng bảo hộ nàng.” A Cửu nâng tay lên chỉ, quan sát kia nhỏ và dài mười ngón.

Như vậy một đôi tay, nếu như đều nhìn ra sẽ sát nhân,

Cũng như Tô Mi như vậy nữ nhân xinh đẹp như nhau.

Đứa nhỏ rốt, trong này, cùng Tô Mi có thoát không xong can hệ.

Nàng một chưởng kia đi xuống, khi đó, đứa nhỏ sợ rằng đã kiên trì không nổi nữa.

Người không đáng ta, ta không đáng người.

Mà Tô Mi mệnh, nàng tất nhiên thủ chi.

Quân Khanh Vũ nghe ra A Cửu trong giọng nói ý tứ.

“Mai Tư Noãn! Trăm phản cảm nhất hậu cung nữ nhân trong lúc đó buồn chán tranh đấu, hơn nữa người đừng quên ở Tô Mi trước mặt, người thân phận thật sự. Nếu là như vậy, vậy người hai tháng này, đều cho trăm giam cầm lại này. Người nếu có cái gì gây rối, người biết trăm thể nào đối phó người.”

Nói xong, đối phương phẩy tay áo bỏ đi.

Hắn nói rất đúng phỏ, A Cửu tự nhiên minh bạch chỉ chính là Cảnh Nhất Bích cùng Thu Mặc.

Bên ngoài sắc trời âm trầm, tựa hồ mặt khác một hồi đại tuyết sắp đến.

Quân Khanh Vũ híp mắt, nhìn nồng đậm tầng mây, thật dài thở dài một hơi.

“Hoàng thượng.” Hữu Danh cẩn thận từng li từng tí đi lên, “Như vậy giấu giếm đi xuống thủy chung không phải biện pháp, ty chức lo lắng chung quy sẽ bị phu nhân phát hiện.”

“Hai tháng có thể được không?”

Quân Khanh Vũ quay đầu nhìn Hữu Danh, “Hai tháng, chỉ cần ổn định, trăm cũng không tin nàng còn ngoan được quyết tâm.”

“Này. . . Phu nhân thông tuệ tâm tư mẫn tiệp, ty chức lo lắng kiên trì không được hai tháng. Huống chi, nếu là đúng phu nhân giấu giếm thực tình, ta lo lắng, phu nhân cá tính sẽ dễ dàng hơn bị thương thân thể.”

“Vậy hãy để cho nàng an phận điểm, yên tĩnh đãi ở trong cung.”

“Ý tứ của người?”

Hữu Danh giật mình, nhưng mà ngẫm nghĩ lại cảm thấy không ổn, “Bách được thương thân, này đối bào thai trong bụng bất lợi. Đứa nhỏ thật vất vả bảo trụ, ty chức không dám dùng được.”

Quân Khanh Vũ con người sắc xẹt qua một tia ôn nhu, “Kia do trăm đến coi chừng nàng đi. Chuyện này, vạn không thể tiết lộ.”

“Ty chức minh bạch.”

“Còn có, không có trăm cho phép, ai cũng không thể bước vào này trong cung.” Liếc mắt nhìn bốn phía, hắt lại thấp giọng phân phó, ” “Đem ở đây cho trăm thủ kín.”

Tiếng nói rơi, cửa Tả Khuynh thân ảnh lo lắng chạy tới, “Hoàng thượng, phía trước đến tin tức.”

Nói, đưa tới một phong thư.

Đem tín mở ra, Quân Khanh Vũ sắc mặt buồn bã, “Cảnh Nhất Bích đâu?”

“Bích công tử bên ngoài hầu.”

Tả Khuynh dẫn Quân Khanh Vũ đi ra đến cung điện, lúc rời đi, cảm giác được, phía sau có đôi mắt ở nhìn mình chằm chằm.

Quay đầu lại, nhìn thấy A Cửu khoác màu trắng hồ cừ đứng ở hành lang thần, thập phần gầy gò. Cả khuôn mặt, tái nhợt nếu giấy, bạch nhân không có ở cừ linh trung, chỉ có đôi mắt, sáng sửa thần kỳ, thậm chí còn, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Tả Khuynh đối A Cửu cúi người chào thật sâu, sau đó vội vàng vàng rời đi.

149. Chương 149

A Cửu che kín của mình hồ cừ áo choàng, không khỏi cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, hỏi cung nữ bên cạnh, “Tả đại nhân bệnh khỏi?”

“Phu nhân gặp chuyện không may đêm đó, dùng thừa tướng mang người dục xông vào trong cung mạnh mẽ mang đi dùng quý phi, Tả đại nhân mang thương đuổi bắt, bởi vì thời gian cấp bách, cũng không lại nghỉ ngơi.”

“Tả đại nhân thực sự là tấn trách.”

A Cửu gật gật đầu, xoay người trở về sương phòng, lại đột nhiên muốn tới một chuyện, “Ta ngủ đã bao lâu?”

Nhưng “Phu nhân ngài hôn mê lục nhật.”

“Lục nhật?”

A Cửu không khỏi hô nhỏ, tay vô ý thức đặt ở trên bụng, nhân ở áo choàng lý mặt hiện lên một tia ưu thương.

Là quay đầu nhìn hướng sân phía ngoài, khóe mắt khô khóc đau, đau đến hảo muốn khóc lớn một hồi.

Kỳ thực, từ lúc thật lâu trước, chính mình liền dự cảm tới vật nhỏ tồn tại.

Nhưng mà, chính mình lại không có bảo vệ tốt nó.

Cho dù chưa từng có nghĩ tới vì Quân Khanh Vũ lưu lại đứa nhỏ, nhưng mà, như nó thực sự tồn tại nàng sẽ không nhẫn tâm cầm lấy nó.

Tay nhiễm quá nhiều lấm máu tươi, lại là chưa bao giờ giết trẻ nhỏ, thậm chí còn, trời sinh, đối đứa nhỏ, nàng cũng có một cổ yêu thích.

Gian phòng để rất nhiều đồng tây, vậy sẽ phát ra tiếng vang trống bỏi, kia tiểu tượng đất...

A Cửu đem chúng nó cầm trong tay, nhẹ nhàng hoảng động.

Hài tử của nàng... Nàng kỳ thực cũng muốn một đứa nhỏ, một có thể toàn tâm toàn ý thuộc với con của mình. Không phải Quân Khanh Vũ, cũng không là người khác, chỉ là thuộc về mình, làm ình sẽ dùng sở hữu sinh mệnh bảo hộ người.

Chỉ là, làm một mẫu thân, nàng làm cái gì?

Từng nay muốn phải bảo vệ mười một, nhưng mà mười một lại vì nàng mà mất đi.

Cũng muốn muốn phải bảo vệ Cảnh Nhất Bích, nhưng mà, lại càng thêm làm phiền hà hấn.

Thậm chí còn con của mình, nàng cũng không thể bảo hộ.

Chính mình như vậy nhu nhược. Khóc không được, chỉ là cảm thấy ngực trần trần đau, nghĩ đến Quân Khanh Vũ vừa ánh mắt lạnh như băng, A Cửu thật sâu nhắm mắt lại.

Hài tử của bọn họ đã không có, nhưng mà người kia lại không có chút nào bi thương, thậm chí, không ngừng che chở hung thủ.

“Ba...”

Trong tay nê oa oa, đột nhiên ngã xuống đất, kia chi nê oa oa mặc ký bị nàng niết đoạn, lập tức, cả người như mất nước như nhau, sau này đảo đi.

“Phu nhân.”

Cung nữ bên cạnh vội đem nàng đỡ lấy, sau đó thiếp nàng lau đi mồ hôi, “Phu nhân, Hữu đại nhân nói, ngài thân thể mới khôi phục, không dễ nổi giận, lại càng không muốn đi loạn. Ngài ngồi trước.”

“Đem kia nê oa oa cho ta, bả đao cũng cho ta.”

“Phu nhân, ngài đây là muốn?”

Nghe nói muốn đao, kia cung nữ nhất thời dọa trắng mặt.

“Lấy đến.”

Thanh âm thập phần trầm thấp, nhưng mà khẩu khí kiên quyết, kia cung nữ không dám chậm trễ, đem trên mặt đất nê oa oa nhặt lên, thuận tiện đưa đi tiểu đao.

A Cửu cầm trong tay, ở oa oa hồng sắc tiểu áo phía sau khắc thượng: bình an.

Cuối cùng một đạo hạ xuống, chủ thủ xẹt qua đầu ngón tay, đổ sẫm máu tươi nhất thời tràn ra tới.

Cung nữ mất sắc, sạch sẽ dùng khăn tay vì A Cửu băng bó, lại bị A Cửu bỏ qua.

A Cửu đem kia tiểu nê oa oa phóng bên người cầu phúc trong gói to. Cầu phúc túi thơm là sinh nhật lúc, Cảnh Nhất Bích tặng lễ vật, hiện ở bên trong lại giả bộ nê oa oa.

Bởi vậy, này trong gói to mặt, trang nàng cả đời là tối trọng yếu đồng tây.

Cẩn thận từng li từng tí phủng ở trong tay, A Cửu cuộn mình đầu gối ngồi ở tiểu giường trên, tựa đầu mai cánh tay trung.

“Hảo một nô tài, cũng không nhìn một chút, đây là ai, người dám chặn đường sao?”

Bên ngoài đột nhiên truyền đến Tiểu Xuân Tử thanh âm.

A Cửu chậm rãi ngẩng đầu, xóc lên cửa sổ, nhìn thấy cửa cung, đứng bốn mang đến hộ vệ, chính chặn Tiểu Xuân Tử.

Mà Tiểu Xuân Tử phía sau, thì đứng một nữ tử. Nữ tử kia mặc một thân hồng sắc chôn áo choàng, dung mạo khuynh quốc khuynh thành, tư thái cao ngạo, như một đóa độc ngạo chi đầu hoa đào, xinh đẹp không gì sánh nổi.

Tay vô ý thức nắm chặt bên cạnh chủy thủ, A Cửu ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Tô Mi.

“Còn không mau cho đi!”

Tiểu Xuân Tử lớn tiếng reo lên.

“Thực phi nương nương, hoàng thượng có mệnh, Vinh Hoa phu nhân ở Thanh Hà điện nghỉ ngơi, trong lúc bất luận kẻ nào không được xuất nhập.”

“Bản cung cũng không cho phép sao?” Tô Mi đi phía trước khóa một bước, hộ vệ kia nhất thời rút đao ra, chắn ngang phía trước.

“Làm càn, người chán sống, cũng dám đối thực phi nương nương động đao.”

“Thực phi nương nương, tỳ chức chỉ là phụng mệnh hành sự, kính xin nương nương không nên khó xử.”

“Bản cung chỉ là nghe nói phu nhân tỉnh, muốn tới thăm một phen. Vậy làm phiền thống lĩnh đại nhân đi vào thông báo một phen.”

Thống lĩnh?

A Cửu hơi sững sờ, chẳng lẽ Quân Khanh Vũ biết nàng có động tĩnh gì, đem toàn bộ hậu cung thống lĩnh tổng quản phóng ở đây cho nàng trông cửa?

“Thỉnh thực phi nương nương không nên trách tội, mặc dù là phu nhân đồng ý nương nương đi vào, nhưng mà không có hoàng thượng mệnh lệnh, tỳ chức cũng không thể cho đi. Kính xin nương nương trở về đi.”

“Người!”

Tô Mi nhất thời tức giận đến hút một hơi khí, có chút không cam lòng nhìn về phía bên trong, lại đột nhiên nghe thấy một thanh âm lạnh lùng, không kiên nhẫn truyền đến.

“Thống lĩnh đại nhân, cửa này miệng cái gì chó hoang như thế ầm ỹ, vội vàng đuổi đi, bản cung đau đầu ngaoan.” Nói chuyện không là người khác, chính là A Cửu.

Mà vừa mới nói xong, một cung nữ vội chạy ra, vẻ mặt lo nghĩ, đề nghị thanh âm nói, “Thống lĩnh đại nhân, hoàng thượng nói, vạn không thể ầm ỹ phu nhân.”

“Vậy hôm nay bản cung liền cố nài đi vào, nếu là hoàng thượng trách tội, chính là bản cung cần phải đi vào.”

Tô Mi nhất thời tức giận, đẩy ra kia thống lĩnh sẽ hướng bên trong xông.

“Thực phi!” Phía sau đột nhiên truyền tới một quen thuộc mà lạnh lùng thanh âm.

Vừa quay đầu lại, nhìn thấy Quân Khanh Vũ chấp tay đứng ở phía sau, bên cạnh theo Hữu Danh cùng hai cung nữ.

Một cung nữ trong tay bưng được, một người cung nữ bưng đồ ăn.

“Hoàng thượng, nghe nói phu nhân tỉnh, thần thiếp hướng tới thăm nàng.”

“Nàng vừa mới tỉnh, thân thể còn rất yếu yếu, không thích hợp nhìn.” Quân Khanh Vũ thanh âm không có một tia nhiệt độ “Người nếu muốn nhìn, kia hai tháng sau, lại đến.”

“Hoàng thượng?”

Tô Mi hiển nhiên không rõ này nguyên nhân trong đó.

“Thống lĩnh, người trước tổng thực phi nương nương trở lại.” Quân Khanh Vũ liếc mắt nhìn cung nữ trong tay chén thuốc, giữ lại Tô Mi một người ở tại chỗ, đi nhanh khóa nhập Thanh Hà điện.

150. Chương 150

Tô Mi như sấm sét giữa trời quang bình thường sống sờ ở tại chỗ, liếc mắt nhìn kia cung nữ trong tay chén thuốc, con người sắc không khỏi một buồn bã, xẹt qua một tia buồn bã.

Hắn... Là lo lắng, chén thuốc lạnh không?

“Hoàng thượng.”

Tô Mi tiến lên, nhẹ nhàng lôi Quân Khanh Vũ tay áo, gương mặt hàm ý yên con người, thật sâu ngưng Quân Khanh Vũ, “Phụ nhân thai nhi không có bảo trụ, trong lòng tất nhiên với ta sở oán giận. Thần thiếp cũng có chiều cổ không chu toàn địa phương, kính xin hoàng thượng ở phụ nhân trước người nói mấy câu, hi vọng nàng tha thứ thần thiếp.”

Nhưng viên mắt trung lướt qua nhóm thanh lệ, Quân Khanh Vũ mày ngưng lên.

Nhớ tới trong mộng người kia, cùng Tô Mi mặt giống nhau như đúc.

Nhưng mà, người kia nhìn người ánh mắt, mang theo một cổ không thể xóa đi ngạo khí cùng trực tiếp, thậm chí, đồng dạng đẹp mắt, cô gái kia mặc dù là trong mộng cũng có thể làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Là mà Tô Mi hai tròng mắt, do thấy ta thương.

Theo trong nội tâm, hắn không thích này ánh mắt khóc, bởi vì, sẽ làm hắn cảm thấy khó có thể hô hấp trầm trọng.

Nhịn không được nâng tay lên, nhẹ nhàng vì nàng lau đi nước mắt, thanh âm hắn không tự chủ mềm xuống, “Phụ nhân sẽ không trách của người. Trở về đi.”

Nói, xoa người đi vào.

Thống lĩnh đi tới, đối Tô Mi hơi cúi người, “Thực phi nương nương. Ty chúc tổng người trở lại.”

Tô Mi khước miệng vung lên một tia cười lạnh.

Như nàng sở liệu, hài tử kia quả nhiên không có bảo trụ.

A Cửu tựa ở bên cửa sổ, thần tình hồ hững nhìn bên ngoài trụi lủi cành cây, thẳng đến Quân Khanh Vũ ngồi bên cạnh hắn yên lặng nửa khắc, nàng cũng không quay đầu lại.

Việc này, này Thanh Hà điện, bên trong tất cả đều là coi chừng cấm vệ quân, chỗ tới còn có Quân Khanh Vũ ám người.

Hiển nhiên đem nàng nhốt đứng lên.

Hiện tại, Thu Mặc không bên người, mà Tiểu Xuân Tử phản chiến hướng về phía Quân Khanh Vũ, mấy ngày nay, nàng cơ hồ cùng bên ngoài đoạn tuyệt bất luận cái gì liên hệ.

Chiến sự đã bắt đầu, Cảnh Nhất Bích tác làm tả thừa tướng, trong tay cũng có binh quyền, cũng không biết, hắn tình trạng thế nào.

Tử Nguyệt đáp ứng, nếu Quân Khanh Vũ bên này cùng Mặc gia khai chiến, bọn họ Nguyệt Ly người đem toàn lực ứng phó, thế nhưng Tử Nguyệt còn chưa có đến liên hệ nàng.

Mạc Hải Đường ca ca, dừng hải thanh đóng ở biên cương bảy năm, tay cầm quân quốc hai phần ba binh lực.

Biên cương cùng Mộ Dung Tự Tô Sở quốc liền nhau, không biết, Sở quốc bên kia lại là loại nào động tĩnh?

Hơn nữa, lúc đó Mộ Dung Tự Tô vì thái tử việc, đến đây tìm xin giúp đỡ, nhưng mà, Sở quốc đến nay thái tử chưa định, lại là không ngờ, quân quốc xảy ra chiến tranh.

A Cửu không khỏi ngừng ngừng mày, mới quay đầu lại, nhìn thấy Quân Khanh Vũ còn ngồi bên cạnh hắn, thần tình nhưng thật ra rất nhân hạ lật xem tấu chương.

“Thế nào phát gốc phát xong?” Quân Khanh Vũ buông xuống tấu chương, nhìn A Cửu, “Phát xong, liền uống thuốc.”

“Thần thân thể đã phục hồi như cũ, không cần lại uống thuốc đi.”

“Người không ăn?” Quân Khanh Vũ nhíu mày, khuynh thân để sát vào A Cửu trước người, quả nhiên thấy nàng chán ghét xoay mới đầu, “Trẫm nhớ phu nhân người đã nói, người hận trẫm?”

“Hoàng thượng nhớ, vậy còn muốn hỏi thần.”

“Đã như vậy hận trẫm, hẳn là rất chán ghét nhìn thấy trẫm đi.”

Nghe ra hắn khẩu khí có mỉm cười, A Cửu quay đầu lại trừng mắt hắn, “Hoàng thượng, rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Thuốc này, người nếu như không uống, trẫm liền thủ ở chỗ này.”

Quân Khanh Vũ câu dẫn ra môi, trên mặt lộ ra một tia nghiền ngẫm cười, sau đó toàn bộ thân thể đều thả lỏng tựa ở một đầu khác đệm dựa thượng.

“Người xem, trẫm đem tấu chương mang đến.”

Nhìn trên bàn kia chồng chất như núi tấu chương, A Cửu theo giường trên dưới đến, theo cung nữ trong tay tiếp nhận bát, giữa đầu liền uống đi.

Dược, cũng không có hiện tượng trung cay đắng, thậm chí còn, trượt nhập trong bụng mặt, còn có nhân nhạt vị ngọt.

Đem bát buông, Quân Khanh Vũ hài lòng gật gật đầu, ánh mắt nhìn về phía bên cạnh kia kỷ đĩa tinh xảo ăn sáng cùng canh mặt trên.

A Cửu hít sâu một hơi, cầm lấy chiếc đĩa. Kia kỷ đĩa ăn sáng cũng nhẹ nhàng khoan khoái, mang theo điểm cay vị, là nàng yêu thích thái, cũng có lẽ là trẫm hơi đói không chỉ chốc lát nữa, cũng đảo qua mà quang.

“Hoàng thượng, người có thể đi.” A Cửu chỉ vào cửa miệng, không khách khí tiễn khách.

Quân Khanh Vũ quay đầu đi, quả nhiên thủ tín đứng dậy, đi từ từ ra gian phòng.

Sau giờ ngọ dương quang rơi vào trên mặt hắn, tinh xảo tuần mỹ trên mặt có một tia ôn hòa cười.

Quân Khanh Vũ ly khai, nhưng mà Hữu Danh lại tượng đá như nhau xử ở tại chỗ.

“Thế nào Hữu Danh, người nghĩ ở chỗ này phê chữa tấu chương.”

“Ty chức không dám.”

“Vậy người còn xử ở chỗ này?”

A Cửu lạnh giọng trực khách.

“Phu nhân, ty chức có mấy câu muốn nói, mặc dù thân phận việt giớ, thế nhưng còn hi vọng phu nhân tha thứ.”

“Hữu đại nhân cố nài kiên trì vượt rào, vậy không nên nói đi.”

“Này...” Hữu Danh đảo là không có nghĩ đến bị A Cửu một ngụm cự tuyệt, nhưng mà suy nghĩ chỉ chốc lát, vẫn là mở miệng nói, “Phu nhân, lần này sai ở Hữu Danh học y không tinh, lúc đó phu nhân mạch đập dị thường, Hữu Danh sơ sót.”

“Hữu đại nhân, người nghĩ đem trách nhiệm đều lăm xuống? Những lời này, là hoàng thượng làm cho người nói.”

A Cửu cầm lấy chén trà, loạng choạng lá trà, nở nụ cười lạnh.

“Phu nhân.” Hữu Danh thở dài một hơi, “Phu nhân gặp chuyện không may sau, hôn mê tròn lục nhật, này lục nhật, hoàng thượng trắng đêm thủ tại chỗ này. Vừa hoàng thượng làm như vậy, chẳng qua là lo lắng phu nhân không chịu uống thuốc, không chịu ăn cơm.”

Đùng đưa chén trà động tác chậm rãi chậm lại, A Cửu mím môi không nói, mặt lớn lên lông mi che khuất thần sắc con người.

Làm như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

Bởi vì áy náy sao? Áy náy nói, cũng sẽ không đối với nàng hạ độc. Áy náy nói, nên tra rõ, nàng thổ huyết rơi thai nguyên nhân, mà không phải, đứng ở cửa còn cùng Tô Mi bày làm ra một bộ tương thân tương ái bộ dáng.

“Ngày ấy lưu ly cung phát sinh đại hỏa, kỳ thực, hoàng thượng thứ một chỗ đi trung điện. Phía sau, biết được thực phi nương nương ở bên trong, hoàng thượng đem nàng cứu ra, nhưng lại dứt khoát quay trở về hỏa trung. Bởi vì hoàng thượng nói, lúc đó, hẳn nghe thấy phu nhân thanh âm.”

151. Chương 151

“Toàn bộ trung điện đều nhảy, ty chức thể nào cũng kéo không được hoàng thượng, phía sau hoàng thượng tạt củi đột phạm hôn mê quá khứ, thẳng đến ngày thứ hai mới tỉnh.”

Nói tới chỗ này, Hữu Danh chú ý quan sát cô gái trước mắt.

Nàng thùy mi mắt, lông mi như vũ, thần tình trước sau như một lạnh lùng, nhưng mà, nói hoàng thượng hôn mê lúc, Hữu Danh chú ý tới nàng nắm bắt cái chén tay, nhẹ nhàng run lên một cái.

“Khi tỉnh lại...”

Vành mắt “Được rồi, Hữu Danh.”

A Cửu giờ lên mắt, nhìn Hữu Danh, con người sắc yên lặng, tựa hồ đang nghe hoàn một làm phiền thả cùng mình không quan hệ cố sự.

“Người đi xuống đi, ta mệt nhọc.”

Tầm nói, buông cái chén, A Cửu đỡ bàn đứng dậy, đi từ từ hướng bình phong bên trong.

“Phu nhân!”

Hữu Danh thanh âm bị kiềm hãm, “Ngày ấy ngài theo Tô Châu trở về, ở đào quận đụng tới hoàng thượng, kỳ thực, ở các người gặp chuyện không may đêm đó, hoàng thượng đột nhiên lo lắng người có việc, suốt đêm xuất cung, phía sau nghe nói người bình yên trở về, liền ở đào quận chỗ ấy chờ người.”

Nghe đến đó, đi tới bình phong chỗ nữ tử đột nhiên đứng ở, tay vịn ở bình phong chỗ ấy.

“Hoàng thượng lúc đó ở nỗi nóng, mới để cho ngài chỉ mang theo Tả Khuynh xuất phát, thế nhưng. Phu nhân, ngài xuất phát ngày thứ hai, hoàng thượng liền phái một tha hai tha người theo sau đó.”

A Cửu ngực trầm xuống, bên trong một khắc kia thâm căn cố đế thịt thứ, bị người sinh sôi rút lên đến.

Này đó... Tất cả đều là nàng không biết .

Lúc đó thậm chí có một tha hai tha người, đó là Quân Khanh Vũ thiếp thân thị vệ.

Lúc đó còn tưởng rằng là chính mình mang theo Tả Khuynh đem người bỏ qua, lại là không muốn có một tha hai tha người.

Nhớ tới, chính mình châm yên hoa trước, theo đuôi người từng bị chặn lại quá một lần.

“Lúc đó phu nhân nhân mã cũng không muốn dừng lại ở đào quận, vẫn là hoàng thượng làm cho ty chức đem cầu ngăn , đồng thời bao hạ toàn bộ đào quận khách sạn.”

A Cửu có chút không thể tránh được lắc đầu, khi đó, thị vệ nói đào quận bên ngoài cầu cấp ngăn chặn, không có cách nào quá khứ, nhất định phải được ở trên trần qua đêm.

Lúc đó Cảnh Nhất Bích thương thế nghiêm trọng, nàng cũng không dám lại suốt đêm

Gấp rút lên đường, quyết tâm lưu lại, lại là phát hiện, một không tính phần hoa trần nhỏ, thế nhưng tất cả đều mãn khách.

Lúc đó hoàn hảo kỳ... Nguyên lai...

A Cửu hít sâu một hơi, nghe thấy Hữu Danh thấp giọng nói, “Hữu Danh theo hoàng thượng mười mấy năm, này là lần đầu tiên nhìn thấy hoàng thượng khẩn trương như vậy một người. Những lời này vốn không nên nói, Hữu Danh làm nô tài càng là không có tư cách đánh giá, chỉ là, nhìn hoàng thượng khổ sở, đem chính mình nhìn thấy nói cho phu nhân.”

“Phu nhân là hiểu chuyện người, học thức so với Hữu Danh cao, nhìn sự tình tự nhiên sẽ so với Hữu Danh thấu triệt. Nếu như vừa Hữu Danh đích thực là xông tới phu nhân, kính xin phu nhân trách phạt.”

A Cửu cúi đầu nhìn bên hông lộ vẻ phúc tự túi, cũng không nói gì, xoay người vào bình phong.

Hữu Danh nhìn A Cửu đứng là vẫn còn đi vào, thất lạc thở dài một hơi, “Phu nhân, cái này là đại hỏa ngày đó, hoàng thượng làm cho ta chuộc đồ tới.”

Chờ Hữu Danh đi sau, A Cửu mới từ bình phong đi ra, nhìn một cái thật lâu trâm cài tóc yên tĩnh nằm ở trên bàn.

Sau giờ Ngọ dương quang, xuyên thấu qua cửa sổ, rơi vào kia cây trâm mặt trên, trong lúc nhất thời, A Cửu thế nhưng cảm thấy chói mắt, có chút làm đau.

Nghĩ tới đại hỏa trước, hấn kéo tay nàng, mãi đường cái đi dạo.

Sau đó phi bức được nàng bỏ tiền cho hấn mua đồ.

Muốn, hấn kéo má bang, nghiêm túc nhìn nàng ăn mì bộ dáng, muốn hấn cướp nàng chiếc đũa thượng mì sợi, nhớ tới hấn tượng một cái cao quý mèo Ba Tư như nhau, từng chút từng chút uống nàng còn lại canh.

Hấn khiết phích đâu?

Hữu Danh nói, Quân Khanh Vũ khổ sở... Thế nhưng, Quân Khanh Vũ, nếu như người khổ sở, vì sao phải lấy đứa nhỏ đương mượn cố?

Quân Khanh Vũ... Người rốt cuộc là như thế nào hấn dẫn a!

Hữu Danh nói, chưa từng có nhìn Quân Khanh Vũ như vậy khẩn trương quá một người, thế nhưng, Tô Mi đâu?

Một buổi chiều, A Cửu bởi vì Hữu Danh buổi nói chuyện nhi trong đầu là một mảnh

Hỗn loạn, phối hợp ăn xong rồi cung nữ làm thức ăn, A Cửu mượn có thân thể mệt mỏi sớm ngủ.

Mới hầu hạ nàng cung nữ tựa hồ mình bạch phu nhân không thích nghỉ ngơi lúc có người hầu hạ bên người, cũng yên tĩnh lui xuống.

Đơn giản thay đổi màu đệm y phục, A Cửu lật trên người nóc nhà.

Nhưng mà bình thường tối thuận buồm xuôi gió động tác, thế nhưng lực bất tòng tâm, chờ đến nóc nhà, thật vất vả thoát khỏi ám vệ giám thị, cơ hồ làm cho nàng có chút hụt hẫng.

Quân quốc tông người phủ thuộc bốn phận ngoại, Mạc Hải Đường cùng Thu Mặc đều là trong cung người, để cho tiện giam giữ cùng thẩm vấn, hiện nay còn ở trong cung.

Rất nhanh, A Cửu tìm được giam giữ địa phương, bên ngoài thủ vệ phi thường nghiêm ngặt.

Xem ra là vì phòng ngừa Mạc Hải Đường bị người mang đi.

Bồi hồi một vòng, A Cửu cũng không có tìm được nhập khẩu, bất quá, nhưng thật ra thấy có người dè dặt mấy trong cung phạm nhân đẩy đẩy ồn ào tiến vào.

Cửa thị vệ nhất nhất kiểm tra, A Cửu nường thời cơ xoay người đi vào.

Nhưng mà, âm trầm trong địa lao mặt, căn bản cũng không có Thu Mặc bóng dáng, nhưng thật ra ở góc địa phương, thấy được bị vòng trang sức buộc lại Mạc Hải Đường.

A Cửu phủ phục xà nhà chỗ tối, hắng giọng một cái, “Nường nường...”

Mạc Hải Đường cả người ngẩn ra, giơ lên mắt kính không nhìn chỗ tối, “Ai?”

“Là ta, nường nường.”

A Cửu áp lực thấp giọng nói.

“Tả Khuynh...” Mạc Hải Đường đỡ tường đứng lên, “Phụ thân bọn họ thế nào?”

“Nường nường không cần lo lắng, đại nhân bọn họ đã bình an ra khỏi thành.”

“Ra khỏi thành? Ra khỏi thành là được rồi, ra khỏi thành là được rồi, đều là ta bất hiếu vô năng, làm phiền hà phụ thân đại nhân.” Mạc Hải Đường cúi đầu anh anh khóc ồ lên.

A Cửu dục mở miệng, đột nhiên nghe thấy cách đó không xa truyền đến rửa mặt tiếng bước chân.

“Tả đại nhân, người đi mau. Làm cho phụ thân tha thứ nữ nhi bất hiếu.” Nói, vội dùng tay áo lau nước mắt, tiếp tục tựa ở góc tường.

152. Chương 152

A Cửu hướng bên trong vị trí nhẹ nhàng lại gần một ít, nhìn thấy âm u hành lang gấp khúc lý, đi từ từ tới một thân ảnh.

Người nọ mặc màu đen phong ni mào, dừng ở Mạc Hải Đường lồng sắt phía trước.

Lập tức, lấy ra chìa khóa, đẩy cửa tiến vào.

Vị trí rất cao, người nọ lại mặc màu đen mũ trùm đầu, A Cửu nhất thời vô pháp nhận rõ thân phận của đối phương.

Vành mắt này trong cung tông người phủ thủ vệ nghiêm ngặt, nàng xuất nhập đều thành vấn đề, mà người này, cầm trong tay chìa khóa, cứ như vậy đại mà hoảng chỉ tiến vào, có thể thấy được thân phận không đồng nhất bản.

Mà lúc này, Mạc Hải Đường cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía người tới, nguyên bản đạm nhiên thần sắc, đang nhìn đến đối phương trong nháy mắt, lúc này trở nên dữ tợn đứng lên.

Thậm chí như bị nào đó kích thích như nhau, theo trên mặt đất bò dậy, chụp vào người tới.

Tầm đối phương nhìn thấy Mạc Hải Đường đập vào mặt, chẳng những không có trốn, trái lại tay theo Mạc Hải Đường phương hướng vung lên.

Mạc Hải Đường cả người bị một chưởng kia ném ở tại trên tường, sau đó trọng trọng té ngã.

“Tiện nhân.”

Mạc Hải Đường xông ra một ngụm máu tươi, cảm tức nhìn phía trước người.

Hơn thế đồng thời, A Cửu toàn thân máu trong nháy mắt đảo lưu đứng lên, tay đã nắm chặt chủ thủ.

“Ha ha ha...”

Người tới che miệng phát ra một tiếng đắc ý cười nhẹ, sau đó chậm rãi lấy xuống mũ.

Mở tới ánh lửa hạ, là A Cửu lại quen thuộc bất quá, kia trương khuynh quốc khuynh thành, thế nhưng đã vận vẹo mặt —— Tô Mi.

A Cửu chậm rãi chỉnh lý hòa nhã thượng cái khăn che mặt, song đồng băng lãnh nhìn chăm chăm Tô Mi. Nàng đang nghĩ ngợi đi tìm nữ nhân này, lại là không ngờ, oan gia ngõ hẹp sao, thế nhưng làm ình ở chỗ này đụng tới nàng.

Tô Mi đi tới Mạc Hải Đường trước người, ngồi xổm người xuống, nhéo Mạc Hải Đường tóc, “Người không muốn quá, kiếp này còn có thể nhìn thấy ta đi?”

Nhìn một phen Mạc Hải Đường chặt vật bộ dáng, Tô Mi nhin không được cười nhẹ, “Như người vậy bộ dáng, có thể sánh bằng năm đó ta còn chặt vật.”

“Năm đó?” Mạc Hải Đường lắc đầu cười cười, “Năm đó chỉ hận không có đem người giết, bây giờ, hoàng thượng lại là không biết đường hổ vì hoạn.”

“Nói là người đi, hoàng thượng đợi người không tẻ, người Mạc gia lại một lòng tạo phản, bây giờ còn ngang nhiên khởi binh, mà người... Hoàng thượng kỳ lân ngọc, cũng là người lấy đi.”

Kỳ lân ngọc? !

A Cửu con người sắc trầm xuống, khối ngọc này phản nhiều lần phục xuất hiện ở mấy quan trọng người trong miệng, Tử Nguyệt cũng nói khối ngọc này cùng Nguyệt Ly quốc có quan hệ, thậm chí bên trong còn có một phê kho báu, làm cho rất nhiều người nhìn trộm.

Chỉ là, vì sao Tô Mi thế nhưng cảm thấy hứng thú?

“Là người muốn biết, hay là hấn làm cho người hỏi tới?” Mạc Hải Đường cũng cười lạnh hỏi lại, “Thế nhưng, dù cho ta biết, người cảm thấy ta sẽ nói cho người biết? ! Quả thực là nằm mơ.”

“Ba!”

Tô Mi một bạt tai rút quá khứ, ánh mắt âm ngoan, “Hiện tại người rơi ở trong tay ta, tùy vào người?”

“Tô Mi, hoàng thượng đợi người thế nào, thiên hạ này thế nhân đều biết, lại không biết, người mới ở chân chính hổ hoạn...”

“Ách!” Mạc Hải Đường phát ra một tiếng thống khổ rên rỉ, bắt đầu sổ chết giãy giụa, A Cửu cúi đầu vừa nhìn.

Tô Mi chính muốn giết Mạc Hải Đường!

“Người Mạc gia quả nhiên thủ đoạn không đồng nhất bàn, biết là thật đúng là nhiều.”

Tô Mi dùng sức kháp ở Mạc Hải Đường, mà ngay tại lúc này, một đao sát khí đột nhiên từ đỉnh đầu chạy như bay mà đến.

Tô Mi vội buông tay ra, thậm chí sau này ngưỡng đi, mới hiểm né tránh.

Rơi vào trước người của nàng chính là một phen bình thường chủ thủ, Tô Mi thả người lướt trên, nhìn về phía đỉnh đầu, thấy một thân ảnh màu đen, theo xà nhà đi qua, sau đó xoay người ra.

Hơn thế đồng thời, kỷ mai chủ thủ lại lần nữa theo người nọ trong tay bay ra, sát khí sắc bén, trong đó một quả, Tô Mi không kịp né tránh, sát qua cánh tay.

Tô Mi sắc mặt kinh hãi, xem ra vừa người nọ cấp đã ở, nếu là như thế này, nhất định là nghe thấy vừa đối thoại.

Hơi thêm suy tư, Tô Mi vội đuổi theo.

A Cửu trước thử qua Tô Mi thân thủ, hiển nhiên thua chính mình, nhưng mà, đối phương dám như thế công khai tiến vào, nói rõ cũng không phải là một người, bởi vậy cố ý đem nàng dẫn dắt rời đi.

Huống chi, thân thể mình chưa khôi phục, nếu như chính diện nghênh chiến, không cần thiết có thủ thắng nắm chặt.

Tông người phủ tới gần hậu sơn, A Cửu trốn ở trên cây, chạy dài như vậy một đoạn lộ, đã có một chút thể lực chống đỡ hết nỗi thở dốc.

Rất nhanh, Tô Mi đuổi qua đây, A Cửu đầy mắt sát khí nhất thời, đã có thủ chi tính mạng quyết tâm.

Trên tay mấy cái tự chế phi tiêu đồng thời bay ra, A Cửu thừa dịp Tô Mi tránh né lúc, phi thân xuống, một cước đá vào làm mai trên bụng.

Một cước kia dùng túc lực đạo, A Cửu đều bị bắn ngược trở về lực chấn được lão đảo mấy bước.

Tô Mi cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, mới miễn cưỡng bò dậy, khó có thể tin nhìn trước mắt xa lạ hắc y nhân.

“Người là ai?”

“Người còn không phải biết.”

A Cửu rút ra mặt khác một thanh chủy thủ, động tác nhanh như gió mạnh lược hướng Tô Mi, chủy thủ bay thẳng cổ nàng.

Cơ hồ cảm giác được chủy thủ cắt vỡ làn da thanh âm, Tô Mi đầu óc chỉ chốc lát chỗ trống, sau đó rút ra bên hông hỏa ống.

Hồng sắc gai mắt cường quang đột nhiên bật ra ra, A Cửu cả kinh, bắt đầu dĩ lui về phía sau một bước, mà chủy thủ thì lệch khỏi quỹ đạo sát qua tô xinh đẹp hai má.

Chủy thủ mũi nhọn lộ vẻ hồng sắc ngưng máu, Tô Mi ôm cánh tay, tựa ở trên tường, gắt gao nhìn chăm chăm A Cửu, đột nhiên nở nụ cười lạnh,

“Ta biết người .”

A Cửu con người sắc trầm xuống, cảnh giác nhìn về phía bốn phía, quả nhiên nghe thấy tới rồi tiếng bước chân.

Kia hồng sắc hỏa diễm quả thật là đạn tín hiệu.

“Trước đó không lâu để đồ nhiều ra một không rõ lai lịch sát thủ, thân thủ rất cao. Ta đoán, nói chính là người đi?”

A Cửu thu hồi chủy thủ, leo lên trên thân trác một cây đại thụ, “Người nhưng thật ra biết đến nhiều.”

Biết quá nhiều , nguyên lai Tô Mi là bị giấu ở phương hoa viên, mà trên thực tế đâu? Nàng so với quang minh chính đại ở trong cung người, biết đến càng nhiều.

Hồ loạn?

A Cửu mơ hồ nhớ, Mạc Hải Đường nói những lời này.

153. Chương 153

Mạc Hải Đường đương nhiên trong lời có lời, nhưng mà, lúc đó Tô Mi căn bản cũng không có làm cho nàng nói ra, liền muốn giết người diệt khẩu.

A Cửu dừng ở phía dưới nữ tử, đối phương kia một đôi mắt phượng chăm chú nhìn chính mình, mang theo vô cùng hận ý, mà nàng má phải phía dưới, có chính mình chảy thủ vừa xẹt qua vết máu.

Ngũ nương nói lúc đó Quân Khanh Vũ lần đầu tiên đi hoa rơi lâu liền thích Tô Mi sau đó liền lĩnh đem nàng mang vào trong cung.

Thế nhưng... Lúc trước Quân Khanh Vũ rốt cuộc là vì cái gì, thậm chí là liền Tô Mi chân thật nội tình cũng không có điều tra, đã đem nàng mang theo bên người.

Vành mắt yêu sao?

Rất hiển nhiên, Mạc Hải Đường trước nói một câu nói, là hẳn tới hỏi của người đi.

Cái kia hẳn, không phải là Quân Khanh Vũ.

Tầm bởi vì Quân Khanh Vũ tuyệt đối sẽ không làm cho người ta tới giết Mạc Hải Đường, dù sao, song phương đang ở ăn chiến, Mạc Hải Đường vẫn là một viên vô cùng quan trọng quân cờ.

Nghĩ tới đây, A Cửu trong lòng căng thẳng, theo mặt khác hơi nghiêng nhảy xuống.

Mà ngay tại lúc này, xung quanh bóng đen như nhanh như tia chớp xẹt qua, hướng nàng cấp tốc bao kẹp mà đến.

Tô Mi viện quân tới thật sự là quá nhanh, A Cửu cảnh giác nhìn tới gần mình hắc y nhân, nắm chặt chỉ còn lại hai thanh chủy thủ.

“Nghe nói người từng độc xông hoàng cung, bây giờ thấy, đích xác thân thủ không sai, chẳng thà, quy về bên ta.”

Tô Mi nhìn thấy viện binh đuổi theo, lạnh lùng nói, “Nếu không phải nhiên, đêm nay, người ổn thỏa chết không toàn thây.”

“A.”

A Cửu lạnh lùng cười, liếc liếc mắt một cái những người áo đen kia, làm bộ pha có hứng thú nói, “Ta sát nhân xông hoàng cung chẳng qua là vì lẫn vào một miếng cơm ăn. Đã vị tiểu thư này để mất ta, muốn ta quy về người phương, không biết các người giới vị thế nào khai ? Mà, chủ tử là rốt cuộc là người ra sao?”

“Giới vị?”

Tô Mi sững sốt.

“Mặc dù ở trên giang hồ ta A Cửu thanh danh không vang lượng, nhưng mà, này hoàng cung ta lại là có bản lĩnh xuất nhập tự do. Tiểu thư muốn cho ta thuộc sở hữu, nhưng không thấy được tiểu thư mời được.”

“Nga?” Tô Mi nhưng thật ra nghe hiểu, mỉm cười, “Kia A Cửu người không ngại nói một chút, của người giá tiền là bao nhiêu?”

“Ta có ba nguyên tắc, một, không giết lớn tuổi phụ, không giết nhỏ yếu nhược. Hai, một người đầu một cái giá, tiền đặt cọc tam thành, thặng dư thất thành kiến thi trả tiền. Tam, người trong giang hồ bài danh không tiến tiền ba mươi không giết, lục quốc trong triều phi tam phẩm trở lên không giết.”

A Cửu một bên thờ ơ nói, một bên đùa giỡn tạp kỹ bàn đem chủy thủ đùa bỡn.

Khi nàng đem ba yêu cầu một vừa nói xong lúc, đã cảm thụ này bảo vệ nàng hắc y nhân có chỉ chốc lát tâm lý gây rối hòa hảo kỳ.

Thậm chí còn Tô Mi đều khiếp sợ nhìn A Cửu.

Giang hồ bài danh tiền ba mươi, trong triều tam phẩm trở lên... Muốn giết những người này, cũng không giết bình thường sát thủ có thể làm được. Mà này sát thủ, lại nói như vậy đậm như gió mát.

Thế nhưng, về trước đó không lâu mới xuất hiện ở đế đô này sát thủ, ban đêm xông vào hoàng cung nhiều lần, trên trăm ngự lâm quân bị trêu chọc, thậm chí hoàng thượng bị ép buộc một đêm, đến cuối cùng, toàn bộ đế đô, hơn trăm người truy sát cũng không thấy kỳ thân ảnh.

Có thể dùng tới vô ảnh đi vô tung để hình dung.

“Quả thực khẩu khí thật lớn.” Tô Mi quan sát suy nghĩ tiền thần bí nhân, “Đã A Cửu người như thế có tự tin có thể giết chết những người này, kia nói một chút, của người giá bao nhiêu?”

“Xuất thủ phí hoàng kim ngũ vạn lượng, mà đầu người phí, đây là nhìn người kia giang hồ bài danh, cùng quan giai.”

“Ngũ vạn? !”

Tô Mi nhíu mày, “Xuất thủ phí sẽ ngũ vạn hoàng kim, vậy ta liền hỏi người, hiện tại quân quốc tam phẩm trở lên quan viên thực giá vì bao nhiêu?”

“Cảnh Nhất Bích đầu người mười ba vạn hoàng kim. Mà dùng thừa tướng, hiện ở trong tay binh quyền mười vạn, đang ở biên giới tạo phản muốn lấy người đầu, nhưng là phải hoàng kim ba mươi vạn lượng. Về phần, của các người hoàng đế Quân Khanh Vũ, người này đầu thôi, liền dễ dàng một chút, vốn mười vạn có thể, thế nhưng, nhân gia rốt cuộc là hoàng đế, liền cái thân phận này, không năm mươi vạn, vậy ta cũng lười xuất thủ.”

Nói ra cái giá tiền này, Tô Mi mặc dù kinh ngạc, nhưng mà nhìn thần sắc, đến là phi thường cảm thấy hứng thú.

Cái giá tiền này... Không phải phú khả địch quốc người, có thể mời được sao? !

Lúc trước có người ra mười vạn hoàng kim đi Cảnh Nhất Bích đầu người, đó là nào được giang hồ hỗn loạn.

A Cửu những lời này, cũng không phải là lung tung nói ra lừa dối Tô Mi, mà là muốn biết, phía sau nàng rốt cuộc là người nào ủng hộ.

Hiện tại, nghe thấy A Cửu muốn cao như vậy giá, Tô Mi cũng có thể thần sắc bất biến, Ai Cập đã liên tưởng đến một số người.

“Vậy ta hỏi lại người, quân quốc Vinh Hoa phu nhân và thực phi đầu người, giá trị bao nhiêu?”

“Giết nữ nhân? Phu nhân kia giết đứng lên dễ, mười vạn là được lấy, không có bất kỳ khiêu chiến nào tính. Về phần, thực phi nương nương sao?” A Cửu câu môi giấu cợt cười, trong tay là chủy thủ lại lần nữa bay về phía Tô Mi, “Người liền căn bản không đáng giá.”

Mặc dù thân thể chưa khôi phục, nhưng mà, A Cửu hợp lại tức khí lực, kia chủy thủ nhanh như chớp đâm vào Tô Mi trong bụng.

Lúc này, xung quanh sát thủ trở tay không kịp, nhất thời một loạn, A Cửu thừa cơ liều mạng chạy về phía trước.

Tô Mi thống khổ che bụng dưới, nhìn thấy A Cửu né tránh, mới biết mình mới vừa rồi là bị đối phương ngay trước nhiều như vậy thuộc hạ mặt trêu chọc một phen, lập tức thẹn quá hóa giận, nghiêng rằng nghiêng lợi hô, “Cho ta bắn tên.”

Quả nhiên, tên như mưa lâm bàn do đó bay tới, A Cửu một bên chạy trốn, một bên tả hữu né tránh, thỉnh thoảng theo chặn đứng kỹ mai, thuận thế ném trở lại.

Nhưng mà dưới chân cuối cùng là mềm nhũn, nhiều lần, kia tên đều sát qua thân thể mình, thậm chí, chậm rãi, A Cửu cảm giác được đối phương càng đuổi càng gần, mà chính mình thể lực chống đỡ hết nổi.

“Ta chỉ muốn thi thể.”

Phía sau Tô Mi bị tức được run thanh âm truyền đến.

A Cửu trong lòng một du, hôm nay mặc dù giết không được nàng, nhưng mà những trong lòng thì vui sướng một phen, còn nhiều thời gian, có cơ hội là giết.

Nhiên vừa lúc đó, dưới chân bùn đất đột nhiên buông lỏng, A Cửu cúi đầu vừa nhìn, không biết có người thế nhưng ở chỗ này để lại chảo bộ dã thú hổ to.

Không kịp lui về phía sau, nàng cả người chảy xuống dưới đi, thuận tay cầm lấy bên cạnh cây mây, mới đứng vững thân thể, không đến mức té ngã ngã nhào đến hố để.

Sát! A Cửu dựa vào hố vách tường, nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo, hơn nữa lúc này, này tên như mưa đá bàn từ đỉnh đầu hạ xuống.

Gần đây đều là cái gì vận khí? !

A Cửu theo bùn đất trong hố bắt một phen tên, xem ra chỉ có liều mạng nhất bác.

“Đem hổ cho ta vây quanh, tên thượng châm lửa.”

Tô Mi bèn nhón thanh âm lại lần nữa truyền đến, nữ nhân này thủ đoạn thật đúng là không phải bình thường a.

Quả nhiên, hỏa cầu sôi nổi hạ xuống, ngày đông khô ráo cỏ khô đương gia thiêu đốt đứng lên, nữ nhân kia thế nhưng muốn thiêu chết nàng.

A Cửu đang nghĩ ngợi thế nào ứng đối, đỉnh đầu đột nhiên bay ra một phen màu trắng ô, xoay tròn một vòng, đem kia này tiếp tục bay tới hỏa cầu, cấp tốc cản trở lại.

Đồng thời, một quen thuộc bóng đen từ trên trời giáng xuống, theo quỹ đạo đồ đằng áo choàng, ở trong ánh lửa phân phát tung bay.

Không đợi A Cửu hô lên người kia tên, đối phương đã ôm thật chặt nàng, đất bằng lướt trên, lập tức nhẹ nhàng chạy ra khỏi quyển lửa, nhẹ nhàng rơi vào đỉnh đầu cành cây trên.

“Tử Nguyệt...”

A Cửu nhẹ giọng đọc lên tên này, ngực kiềm chế đau xót.

Tử Nguyệt nhẹ nhàng quay đầu, cách mặt nạ nhìn A Cửu, nhẹ giọng nói, “Nhưng bị thương?”

“Không có.”

“Ân.”

Tử Nguyệt quay đầu lại nhìn theo đuôi không bỏ người, nhìn nhìn lại phía trước bên phải rừng rậm, “Ta trở lại ngăn cản bọn họ, người đi trước.”

“Một mình người?”

Bình ổn rơi xuống đất, Tử Nguyệt hai tay đặt ở nàng trên vai, thanh âm trước sau như một mờ ảo, “Sẽ không, ta thuộc hạ người đang ở phụ cận.”

Nói, thân hình vừa chuyển, như phiên hồng như nhau bay lên.

A Cửu ngẩng đầu nhìn phía trước, là hoàng cung phía tây mặt, cách hiện nay nàng chỗ ở tương đương gần.

Nhưng mà, nàng chiết thân theo một người địa phương tiến vào, lại lần nữa hướng tông người phủ phương hướng chạy đi.

Một đám hắc y nhân tiếp tục tới gần, đi tới ngã tư đường đột nhiên, đột nhiên nhìn thấy phía trước đứng một hắc y người đeo mặt nạ.

Người nọ, đứng ở ánh trăng dưới, trong tay cầm một phen màu trắng giấy dầu ô, tung bay áo choàng, thoát nhìn do như quỷ mặt âm trầm.

Mà kia người đeo mặt nạ phía sau, đã có một đám người sát thủ đứng thẳng, trường kiếm trong tay như quang.

Truy đuổi mà đến hắc y nhân đứng lại, không dám đi tới, mà lúc này, Tô Mi tới rồi, tay che vết thương, sau đó rút ra chủy thủ.

Chủy thủ thương không có dính máu, bị nàng nhẹ nhàng ném về phía một bên.

Giương mắt nhìn đứng ở đằng xa người đeo mặt nạ, Tô Mi lui về phía sau hai bước, đáy mắt xẹt qua một tia hàn ý, đối người bên cạnh phân phó nói, “Đi.” Lập tức mang thương mũ, xoay người ly khai.

Gió lạnh hiu quạnh, trong rừng cành cây phát ra sần sật thanh âm, mà cách đó không xa, có kỷ không thể nghe thấy tiếng bước chân.

Tử Nguyệt chậm rãi xoay người, nhìn thấy một mang mũ trùm đầu bạch y nữ tử, khuôn mặt như ánh trăng bàn mỹ lệ đứng ở hắc trước người.

“Người nhận thức tên sát thủ kia? !”

Tô Mi con ngươi sắc trầm xuống, nghiêm nghị chất vấn.

“Này không cần người quan!” Tử Nguyệt lạnh lùng đáp, thanh âm như mặt nước đậm mực.

“Không quan hệ?” Tô Mi buồn bã cười, xốc lên của mình áo choàng, lộ ra mới vừa rồi bị chủy thủ chỗ vị trí, “Nếu không có ta xuyên tơ vàng lữ y, ta hôm nay sớm đã chết ở trên tay hắc .”

154. Chương 154

Tử Nguyệt đứng ở Tô Mi trước người, dưới mặt nạ khuôn mặt mơ hồ không rõ, ánh mắt giạt mình ở nàng miệng vết thương, nửa ngày đến, “Tơ vàng lữ y sẽ bảo hộ ngươi.”

“Ha hã...” Tô Mi đến gần hắc trước người, ngẩng đầu ngó nhìn Tử Nguyệt, thanh âm run rẩy, “Tơ vàng lữ y sẽ bảo hộ ta? Vậy còn ngươi? Ngươi sẽ làm cái gì?”

Tử Nguyệt đứng ở tại chỗ, mím môi không nói.

“Nói a?” Nhìn Tử Nguyệt không trả lời, Tô Mi mắt nhất thời đỏ lên, cầm lấy tay hắc, nhưng mà đối phương lại lui về phía sau một bước, tránh được nàng.

Vành mắt “Tô Mi, ngươi quên rồi, ngươi thân phận của ta là cái gì? Này là trách nhiệm của ngươi.”

“Ha hã, đem ta ném ở chỗ nguy hiểm như vậy, là trách nhiệm của ta? Vẫn là của ngươi trách nhiệm? Nếu như đêm nay ta chết, ngươi thì như thế nào?”

“Ngươi quên rồi mọi người chúng ta đều làm xong hi sinh chuẩn bị?” Tử Nguyệt hỏi lại, ngẩng đầu nhìn chân trời, sau đó xoay người, “Thời gian không còn sớm. Ngươi sớm một chút trở lại, miễn cho bị hoài nghi thân phận.”

Tầm nói xong, xoay người rời đi.

“Ngươi! Ngươi đứng lại đó cho ta!” Tô Mi viên mắt càng hồng, cầm lấy Tử Nguyệt ống tay áo, “Những năm gần đây, ngươi đem ta tống vào trong cung, năm đó phát sinh chuyện như vậy tình, nhưng chưa từng thấy ngươi vào cung xem qua ta. Thậm chí một năm này, ngươi cũng biết ta ở phương hoa viên, mặc dù là tống tin tức đến, nhưng cũng là những người khác đưa tới. Mà ngươi, chưa từng có xuất hiện quá.”

“Mà gần đây, ngươi đừng tưởng rằng ta không biết ngươi nhiều lần ra vào trong cung. Chuyện này, hắc mặc dù không biết, thế nhưng ngươi không cần thiết giấu giếm ta.”

“Hắc?” Tử Nguyệt nhất thời quay đầu, một phen chế trụ Tô Mi cổ tay, thanh âm nhất thời mang theo sát khí “Tô Mi, hắc tính thứ gì đó! ? Ngươi quên rồi, chúng ta rốt cuộc vì sao mà đến? Ngươi nếu là như vậy, kia liền không có tư cách nói với ta nói.”

“Tư cách? Người nói cho ta biết tư cách là cái gì? Nhiều lần ta nhìn thấy người trải qua Mai Tư Noãn trung điện, hỏa hoạn đêm đó, nghe nói người cũng xuất hiện ở tại phụ cận.”

Tô Mi trong mắt mang theo hận ý, nhìn chằm chằm người trước mắt, “Chẳng lẽ nói, lúc đó đem nàng cứu ra chính là người? !”

Tô Mi cảm giác được đối phương nắm bắt tay của mình, càng phát ra dùng sức, cái loại này sắp bóp nát nàng xương cốt đau đớn, sinh sôi truyền vào đáy lòng.

Đối phương càng là trầm mặc, càng là chứng minh chân thực tính.

“Lửa kia là người phóng?”

“Là ta phóng, ta chính là muốn giết nàng, nữ nhân này, tự cho là đúng, hiện tại Quân Khanh Vũ đối với hắc thể nào, người chẳng lẽ không biết?”

Tô Mi âm ngoan nói, “Nàng nếu không phải tử, kế hoạch chúng ta sớm muộn liền sẽ phá hư.”

Đem Tô Mi một phen lôi qua đây, buông tay đồng thời, Tô Mi cơ hồ là một cái lão đảo, trọng trọng ngã nhào trên đất thượng.

“Tô Mi, người nếu dám động nàng, ta sẽ không khách khí.”

Tô Mi đỡ thân cây đứng lên, nhìn nhìn sát phá lòng bàn tay, nở nụ cười khổ,

“Ha ha ha... Tể ti đại nhân, người nhưng đừng nói cho ta, giống như người vậy chưa từng có cảm tình người, thế nhưng thật đối nữ nhân kia, động tâm tư? !”

“Câm miệng.”

Tử Nguyệt thanh âm ẩn tức giận, tựa hồ kiệt lực không chế chính mình không cần nổi giận, “Sau này chuyện của người, không cần trực tiếp liên hệ ta, người liên hệ hữu sử là được.”

Lần này, Tô Mi tươi cười ngưng chú, khiếp sợ nhìn Tử Nguyệt.

Hữu sử... Đã minh xác kết luận, sau này nàng cùng hắc trong lúc đó không có bất kỳ liên hệ, bất kể là gián tiếp, vẫn là trực tiếp.

“Là nguyên nhân gì? Mai Tư Noãn sao?” Nước mắt rốt cuộc không thể đè nén chỉ theo viền mắt trung chảy xuống, Tô Mi gơ tay lên vuốt mặt, nơi đó còn có một đạo hoa vết.

Không sâu, nhưng là bởi vì nước mắt, lại hết sức đau.

Nhìn thấy nước mắt của nàng, Tử Nguyệt bước chân hơi ngưng chú, ngữ khí như cũ không có đổi.

Hắc là không có có cảm tình người, cũng không có thể có cảm tình, mà vừa kia lần cử động, kỳ thực chỉ là bởi vì nữ nhân kia thân phận đi,

“Nàng rất chịu có thể là chúng ta người muốn tìm.”

“Nàng... Nàng kia có ấn ký sao?”

Tô Mi sửng sốt, đột nhiên ngừng khóc khóc, đột nhiên xoay người đưa lưng về phía Tử Nguyệt, sau đó chậm rãi thối lui y phục trên người.

“Người nói là này?”

Ánh trắng dưới, nữ tử xinh đẹp lỏa trên lưng, có một chỉ kỳ lân đồ án. Kỳ lân cả vật thể tuyết trắng, thân hình cao quý, một đôi màu tím hai tròng mắt như lan tử la bàn mỹ lệ.

Nhìn thấy cái kia đồ án, Tử Nguyệt khó có thể tin lui về phía sau một bước, “Sao có thể? Người trước đây trên người không có này ấn ký.”

Tô Mi chậm rãi mặc vào y phục, nhìn về phía Tử Nguyệt, “Người quên rồi, này bớt chỉ xuất hiện ở mười tám năm hoa nhân thân thượng. Mà Tử Nguyệt, người quên rồi, đại hỏa đêm đó, thật ra là ta chân chính sinh nhật.”

“Không nên như vậy ...”

“Ta chỉ là chưa kịp thông tri ngươi mà thôi.” Tô Mi xinh đẹp cười, mắt phượng lưu chuyển, phương hoa tuyệt đại.

A Cửu chiết thân phản hồi tông người phủ, thủ vệ vẫn là như lúc ban đầu, cũng không có mối vừa rồi là sự tình mà có điều động tĩnh.

A Cửu dọc theo đường đi tới Mạc Hải Đường chỗ địa lao, nhìn thấy nàng không nhúc nhích bò tới tại chỗ.

Trong lòng đột nhiên dự cảm không tốt, A Cửu vội nhảy xuống, đem Mạc Hải Đường nâng dậy đến, phát hiện nàng hơi thở mong manh, mà sắc mặt nàng tím bầm, hàm dưới có thối rửa địa phương, có nâu dịch thể chảy ra.

Nàng bị hạ độc .

“Mạc Hải Đường.” A Cửu kéo xuống khăn che mặt, dùng sức kháp người của nàng trung, đối phương chậm rãi mở mắt ra.

“Ngươi là ai?”

“Là ta.” A Cửu khê nói. Đối phương đã sống không được bao lâu, nàng cần hỏi mấy vấn đề.

“Ngươi là... Ngươi là Vinh Hoa phu nhân?” Tựa hồ biết mình sống không được bao lâu, Mạc Hải Đường đau khổ cười, tổn sức nhìn về phía cửa, “Hoàng thượng đâu?”

“Kia ta dẫn ngươi đi xem hắn.”

“Không...” Tô Mi cầu kỳ nhìn A Cửu, “Ta không nên thấy hoàng thượng, Tô Mi với ta hạ độc, dung mạo của ta sẽ phá hủy, ta không muốn hoàng thượng nhìn thấy ta xấu xí bộ dáng.”

Mạc Hải Đường giơ tay lên vội che khuất mặt mình, vô lực khóc nói.

A Cửu trong lòng biết, dung mạo đối nữ tử sao mà quan trọng, huống chi, Mạc Hải Đường vẫn là ngao cư lục quốc mỹ nhân.

Không có nữ nhân hi vọng chính mình người yêu nhìn thấy chính mình xấu xí một mặt.

Mạc Hải Đường thanh âm càng thêm suy yếu, mà nàng làn da dần dần thối rửa, kia cầm lấy A Cửu tay cũng trở nên vô lực.

“Phu nhân, ta Mạc gia xin lỗi hoàng thượng, nhưng mà ta không có. Phụ thân đã từng đề cập tới hoàng thượng thiếp thân ngọc bội, thế nhưng ta biết, kia khối ngọc, đối hoàng thượng nặng hơn muốn.”

Mạc Hải Đường cường chống mí mắt, nhìn A Cửu, đứt quãng nói, “Vì thế ta không hề động tay... Chỉ là ngọc bội kia, rốt cuộc mãi cho tới phụ thân trên tay.”

“Ta cái gì cũng không vì hoàng thượng làm, thậm chí giải dược... Cũng không cách nào giúp hắn bắt được.”

“Làm cho hoàng thượng cẩn thận thái hậu cùng thập nhị vương gia, còn có... Còn có Tô Mi.”

Nói tới chỗ này, Mạc Hải Đường đột nhiên đại phun một ngụm máu đen, con ngươi rời rạc nhìn về phía xa xa, tựa hồ đột nhiên nhớ ra cái gì đó, bên môi nàng tràn ra vẻ tươi cười, “Mười năm ... Ta nhận thức hoàng thượng mười năm .”

Mạc Hải Đường dần dần nhắm mắt lại, hai hàng thanh lệ dọc theo mặt lớn lên lông mi chảy xuống.

A Cửu ôm nàng, đột nhiên cảm thấy trong lòng khó chịu. Nữ nhân này từng nơi chốn nhằm vào nàng, thậm chí suýt nữa làm cho nàng mất đi hai tay.

Nàng vốn nên chán ghét nữ nhân này, thậm chí hận quá nữ nhân này, muốn thủ nàng tính mạng vì màu hồng báo thù.

Nhiên mà lúc này, nữ tử này lời nói, lại làm cho nàng ngực đè ép một tảng đá.

A Cửu đột nhiên đem nàng công lên đến, “Mạc Hải Đường ta dẫn ngươi đi xem hắn, chỉ là ngươi xem hắn.”

Quân Khanh Vũ...

Yêu một người không sai , vì thế, Mạc Hải Đường không sai.

Thậm chí ở hấp hối lúc, nàng nhớ , Quân Khanh Vũ là tối trọng yếu ngọc bội, đồng thời báo cho biết chỗ.

Nữ nhân này cùng mình đã yêu cùng một người, nàng lại vì hắn mà chết.

Nhưng mà, Mạc Hải Đường thần tình không có một chút thống khổ.

Thế nhưng, Quân Khanh Vũ, người đang ở đâu?

Nói đem nàng dùng áo khoác nàng bối ở sau người, dọc theo tường trốn sức leo lên đi tới.

Nàng biết Quân Khanh Vũ chỗ nào, hai ngày này tẩu chương rất nhiều, hơn nữa Mạc gia tạo phản, lúc này còn chưa tới nửa đêm, hắn nhất định còn chưa có nghỉ ngơi.

Tốn sức dọc theo tường di động, nhiều lần, suýt nữa ngã sấp xuống.

Tới gia vũ cung phía trên, A Cửu đã cơ hồ hư thoát, mà Mạc Hải Đường khí tức tiệt vô.

“Mạc Hải Đường, người xem đèn sáng chỗ ấy, Quân Khanh Vũ sẽ ở đó nhì.” A Cửu ôm Mạc Hải Đường ngồi ở trên nóc phòng, nhìn Quân Khanh Vũ thư phòng, nơi đó lưu ly đèn lắc lư, hình như có bóng người ở đằng kia.

Trong lòng nữ tử, quả nhiên tốn sức mở mắt ra, theo A Cửu phương hướng nhìn lại.

Kỳ thực tình yêu có cái gì sai, nếu như Mạc Hải Đường phối hợp kỳ phụ thân, cũng không đến mức bị vứt bỏ ở tại tông người phủ.

Quân Khanh Vũ đem nàng đặt ở tông người phủ, chờ Mạc gia người đến nghĩ cách cứu viện, nhưng mà, căn bản cũng không có.

155. Chương 155

A Cửu ôm Mạc Hải Đường ngồi ở nóc nhà trên, lúc này, ánh trăng thừa thốt, xung quanh một mảnh thể lương, phong theo bên tai xẹt qua, tượng nữ tử cận ngâm thấp hát.

“Hoàng thượng a...”

Mạc Hải Đường nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Mà trong lòng nữ tử thân thể đã hơi tiệt lạnh lẽo, cặp kia mắt xéch, thâm tình ngóng nhìn người kia chỗ phương hướng.

Nhưng nàng đã chết, từ thời gian, nhớ trong lòng tối người yêu.

Mà người kia, lại là không biết nàng lúc này tồn tại.

Không biết vì sao, A Cửu ngực đau đến khó chịu, bởi vì, nàng cũng yêu người kia.

Là “Quân Khanh Vũ, người đi ra cho ta!”

Không biết chỗ nào đến cảm xúc, A Cửu đột nhiên đứng lên, đối hắn chỗ phương hướng, lớn tiếng hô.

Vừa mới nói xong, ngự lâm quân cùng ám người phát hiện sự tồn tại của nàng, rất nhanh bao vây qua đây.

“Quân Khanh Vũ!”

“Quân Khanh Vũ, người lăn ra đây cho ta.”

Kia cửa phòng, đột nhiên mở, người kia quen thuộc người, mặc màu trắng tuyết sam, thần sắc mệt mỏi đi ra.

Hắn hai tròng mắt sáng sủa, như yên hoa nở rộ lúc, kia một mặt tối xinh đẹp màu tím, làm cho người ta trầm mê, gương mặt đó, cũng tinh xảo đẹp, hoàn mỹ làm cho người ta thán phục.

“Thích khách.”

“Hoàng thượng, có thích khách ”

Quân Khanh Vũ ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy ánh trăng dưới, một người áo đen đón gió ngạo nghễ mà lập.

A Cửu...

Này ác mộng như nhau tên đột nhiên hiện lên ở trong đầu, Quân Khanh Vũ con người sắc trầm xuống, nhìn thấy ngự lâm quân cầm trong tay tên dài, sẽ phát ra.

“Tất cả lui ra đi.”

Cùng này sát thủ giao thủ quá mấy lần, mỗi một lần đối phương đều là quay lại vô ảnh, làm việc cực kỳ cẩn thận, trừ phi là đối phương muốn bại lộ, cơ hồ căn bản là vô pháp bắt đến hắn phương thức.

Mà việc này, này gọi A Cửu bình tĩnh sát thủ, thế nhưng công khai đứng ở cao lầu trên, gọi thẳng tên của hắn.

Còn đối với phương ngữ khí, có một loại trước nay chưa có phần nộ cùng buồn bã.

“Tất cả lui ra.” Quân Khanh Vũ ý bảo những người khác đều lui ra.

Mặc dù, đối này sát thủ hận thấu xương, nhưng mà ngoại trừ lần đầu tiên cùng lần thứ hai, đối phương qua lại mấy lần hoàng cung, nhưng đều là không có thương tổn hại tính mạng hắn.

“A Cửu.” Quân Khanh Vũ đi sơn tiền, ngẩng đầu nhìn tên sát thủ kia, phát hiện, hắn hôm nay có một chút không giống với.

Ngày xưa cái loại này cường hãn sát ý không còn sót lại chút gì, thay vào đó là một loại bi thương.

A Cửu nhìn thấy Quân Khanh Vũ đi vào, cúi người xuống đem Mạc Hải Đường dần dần băng lãnh thân thể ôm vào trong ngực.

Bởi vì độc phát, sắc mặt nàng u ám, thói rửa bộ phận dần dần mở rộng, bắt đầu trình kinh khủng dấu hiệu.

“Ở đây, có một người, muốn gặp người.”

A Cửu cúi đầu nhìn trong lòng chết đi Mạc Hải Đường, đối phương khóe môi trước khi chết còn lộ vẻ nụ cười thỏa mãn.

Nàng vì hắn mất đi, mà nàng đạt được quá cái gì?

Chiếm được, như ngày ấy Mạc Hải Đường khóc như nhau, hư tình giả ý.

Hắn từng sủng ái nàng ba năm, kia ba năm, chẳng qua là thực hiện nghĩa vụ, chỉ bất quá vì vững chắc Mạc gia đối với hắn ủng hộ.

Ở tới trên đường, A Cửu hỏi Mạc Hải Đường, người hận Quân Khanh Vũ sao? Cái kia căn bản là không yêu nam nhân của người.

Mạc Hải Đường nói, không hận. Bởi vì từ xưa để vương bản vô tình, nếu là có tình có yêu, kia liền không thể trở thành một cái cường đại đế vương .

A Cửu giơ tay lên đem Mạc Hải Đường tròng mắt nhẹ nhàng khép lại, “Nàng nhìn thấy người .”

Vừa nói như thế, Quân Khanh Vũ đột nhiên chú ý tới hắn trong lòng người, con người sắc trầm xuống, lập tức điểm tức phi trên người tường, hướng A Cửu bốn ba mà đến.

A Cửu đứng ở tại chỗ, nhìn hắn tới gần, sau đó dùng đem Mạc Hải Đường thân thể vứt cho Quân Khanh Vũ, mà đai lưng nhưng vẫn cuốn lấy thi thể, thẳng đến Quân Khanh Vũ đem Mạc Hải Đường ở nhờ, nàng mới buông tay.

“Hải đường...”

Quân Khanh Vũ thanh âm run lên, nửa quỳ ở nóc nhà trên, khiếp sợ nhìn trong lòng chết đi nữ tử, “Người, người giết nàng?”

“Ta sát nhân chưa bao giờ dụng độc.”

“Ai?”

A Cửu lạnh lùng mở miệng, ánh mắt thật sâu giảo Quân Khanh Vũ, “Ai? Nếu như ta nói là của người thực phi nương nương, người tin sao? Bất quá nói cho cùng, Quân Khanh Vũ, người mới là hung thủ.”

Quân Khanh Vũ đầu tiên là sửng sốt, mới nghe mình bạch A Cửu nói trung ý, sau đó cúi đầu, ôm thật chặt Mạc Hải Đường thân thể. Thân sắc thống khổ.

“Quân Khanh Vũ, ta hỏi người, người yêu Mạc Hải Đường sao?”

“Không yêu.”

“Kia, nếu như lúc này, nàng không có chết, người sẽ giết nàng sao?”

Quân Khanh Vũ ngẩng đầu, nhìn A Cửu, “Sẽ không. Trầm nợ nàng.”

Mạc Hải Đường gả vào trong cung mục đích, hấn thể nào không biết. Chính là Mạc gia cùng thái hậu xếp vào ở bên cạnh hấn quân cờ, mà hấn chẳng qua là theo cột súng ái Mạc Hải Đường.

Chỉ là, ba năm trung, nữ tử này cũng không có đối với hấn có bất kỳ động tác.

Thậm chí trong lòng mình bạch, này gọi Mạc Hải Đường nữ tử yêu thương sâu sắc chính mình.

Nhưng rốt cuộc, nàng là Mạc gia nữ nhi, nhưng rốt cuộc, hấn nói muốn bỏ Mạc gia để vương, này ngay từ đầu, liền nhất định bọn họ không hề kết quả.

Nhưng mà, ba năm trung, đối Mạc Hải Đường, hấn có cảm kích, cảm kích này tùy thời có thể đối với mình hạ độc thủ nữ nhân, thật tình đối đãi chính mình.

Thậm chí nghĩ tới, mặc dù là Mạc gia diệt đi, hấn cũng sẽ thả Mạc Hải Đường một con đường sống, bất quá từ đó là người qua đường.

Mạc Hải Đường, nếu là người thấy một màn như vậy, trong lòng cũng sẽ thỏa mãn đi.

A Cửu xoay người, yên lặng ly khai, trong đầu một mảnh hỗn loạn, mà ngực cái loại này kiềm chế đau đớn tịch cuốn tới.

Mạc Hải Đường tử, làm cho nàng cảm xúc rất sâu, làm cho nàng nhớ lại.

Yêu, thật có thể làm ắt đi lý trí.

Mạc Hải Đường thành yêu, buông tha ly khai, phản bội gia tộc.

Mà chính mình đâu, kỳ thực đã sớm ruộng bỏ niềm tin.

Chính mình không còn là cái kia sát sá phong vân lãnh khốc sát thủ, chính mình không hề hợp cách.

Nàng đã không có sát thủ lãnh khốc, đã không có sát thủ tuyệt tình, đã không có sát thủ bình tĩnh.

Nàng bắt đầu có đồng tình, đồng tình đã từng muốn giết mình Mạc Hải Đường.

Nàng bắt đầu có nhớ nhung, nhớ nhung Quân Khanh Vũ như có như không ôn nhu, có thể đem đối tình cảm của hấn giấu dưới đáy lòng, lại thì không cách nào cự tuyệt cắt đứt.

Nàng bắt đầu cảm tình tràn lan, bởi vì muốn mười một, vô pháp vứt bỏ Cảnh Nhất Bích, thậm chí lúc đó nhảy vào hỏa trung, đi cứu Tô Mi, suýt nữa táng thân hỏa trung.

A Cửu ngồi ở trên nhánh cây, hái xuống khăn che mặt, nhìn đỉnh đầu trắng sáng, gió đêm lạnh lẽo, tựa hồ đại tuyết buông xuống. Khuôn mặt ở nguyệt huy có vẻ tái nhợt, hắc bạch phân minh song đồng vẫn như cũ yên lặng, nhưng mà, thân sắc lại hơn chia ra mờ mịt.

Đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo, A Cửu nhìn về phía xa xa, nhìn thấy Quân Khanh Vũ đuổi xe chính hướng bên này tới rồi.

Suy nghĩ chỉ chốc lát, nhảy xuống cây chi, thật nhanh tiến vào tắm điện đổi hảo y phục, làm bộ ngủ.

Không lâu sau, cửa có động tĩnh, quả thật là thanh âm của hắc.

“Hoàng thượng, phu nhân ngủ.” Cung nữ nhỏ giọng nói.

“Ân.” Quân Khanh Vũ gật gật đầu, thấp giọng nói “Bữa tối cùng điều trị được, phu nhân uống?”

“Hồi hoàng thượng, đều dùng qua.”

Quân Khanh Vũ hài lòng gật gật đầu, lặng yên đi tới, nhẹ nhàng xốc lên màn che màn.

Nữ tử yên tĩnh ngủ nghiêng ở trên giường, như mực tóc đen phô khai ở màu trắng trên đệm, có vẻ thân hình gầy gò.

Bởi vì sợ nàng giấc ngủ không tốt, hoặc là tình tự dễ giận, Hữu Danh cuối cùng vẫn là ở được trung tăng thêm một vị ích thần dược, loại này dược, uống vào sẽ hơi chút thích ngủ.

Này trong cung người thủ đoạn rất tàn nhẫn quá bọn họ sát thủ, trung quá mấy lần chiêu, A Cửu nhàn hạ đến lúc, cũng bắt đầu học tập dược lý, bởi vì thời gian vội vàng, nàng bắt tay vào làm là mê huyền dược cùng thuốc tê, còn có độc dược, mà trước hết muốn học tập nhận thức thì vừa lúc là Hữu Danh cho nàng phóng tới vị kia dược.

Cơm nước nàng nhưng thật ra ăn , thế nhưng, dược, nàng ngã.

Quân Khanh Vũ tới gần bên giường lúc, A Cửu vô ý thức căng thẳng thân thể, mà quả nhiên không ra nàng sờ liệu, đối phương thò người ra qua đây, nhẹ nhàng nắm chặt nàng tay lạnh như băng.

“Chuyện gì xảy ra?”

Thanh âm hắc đột nhiên trầm xuống, chất vấn cung nữ, “Phu nhân trên người lạnh như thế? Người không biết phu thân thể người e ngại lạnh không?”

Cung nữ hiển nhiên không biết A Cửu mới từ ngoài cung trở về, nghe vừa nói như thế, vội sợ đến quỳ trên mặt đất, hơn nữa một người cung nữ lập tức đem hỏa lò lặng yên bỏ vào đến.

Quân Khanh Vũ ý bảo các nàng ra, sau đó đem A Cửu tay lạnh như băng duệ ở lòng bàn tay, lại xoa nàng trán, đã rồi lạnh lẽo.

A Cửu căn bản không dám động, nếu là uống thuốc, lúc này, nàng hắc là tử ngủ, nếu là bị phát hiện tỉnh, cũng không biết, Quân Khanh Vũ sẽ dùng cái gì khác dược.

Bởi vậy, đương Quân Khanh Vũ rút đi y sam, nằm ở nàng bên người, cũng hai tay vòng lại đây, đem nàng cả người đều quấn trong ngực trung lúc, A Cửu chỉ có thể nhận mệnh nhắm mắt lại.

Trên người hắc, không có long diên hương mùi vị, chỉ có nhàn nhạt mùi thơm của cơ thể, tượng lan tử la.

Long diên hương... Ngày ấy hắc tức giận nói, lúc đó nàng túi thơm lý kỷ vị thuốc, nếu là nghe thấy lâu long diên hương, sẽ dẫn đến thai rơi.

Bởi vì này dạng, hắc liền long diên hương cũng không có dùng sao?

156. Chương 156

Hắc một chút đem nàng ôm chặt.

Thân thể hắc thon dài, làn da bóng loáng, ấm áp thân thể phiếm hương khí, đến trong lúc nhất thời làm cho A Cửu nhớ tới ấm áp như ngọc cái từ này.

Rất nhanh, nàng tay lạnh như băng bởi vì hân nhiệt độ mà ẩm áp lên, thân thể bởi vì hai người thân thể chăm chú tương thiếp, nàng toàn thân mất tự nhiên đỏ lên.

Mà kia bọc tay nàng đột nhiên dọn ra đến, sau đó chậm rãi sờ từ trước đến nay nàng bụng dưới.

Nhưng muốn làm cái gì?

Trong bóng tối A Cửu nhất thời mở to hai mắt, ngực đều nói lên, chẳng lẽ nói người này, muốn thừa dịp nàng đang ngủ, làm cái gì gây rối cử động.

Ngay liền chuẩn bị xuất thủ phản kích thời gian, Quân Khanh Vũ tay dừng ở trên bụng, ẩm áp lòng bàn tay cách hơi mỏng y sam kề sát nơi đó.

Là mà hân lại lần nữa đem nàng ôm vào, nhẹ tay nhẹ vuốt ve nàng bụng, thấp giọng ở bên tai nàng thỏa mãn than thở, “Các người thực sự là không cho ta bớt lo.”

Hân ngữ khí không có một tia trách cứ ý, trái lại mang theo thỏa mãn tiểu ý.

Loại cảm giác này rất quái dị, trong lòng chua ngọt tụ tập, mà bụng dưới bởi vì hân nóng rực lòng bàn tay, cũng ẩm áp lên, thậm chí cảm thấy thoải mái.

Không khỏi nhớ lại sinh lý kỳ, bởi vì thể chất quan hệ, mỗi tháng đều thập phần đau, toàn thân lạnh lẽo ra mồ hôi lạnh.

Mà mười một chung quy dùng cho nàng dán lên ẩm thiếp.

Giống như, hiện tại Quân Khanh Vũ tay.

Trong mộng ở trong gió bay lượn dạ quang điệp, hát linh điệu.

Bạch y tóc dài nữ tử, cười ở chiến mã trên, trường kiếm trong tay dính máu, trông mắt sắc bén nhìn phía tây phương hướng.

Phía sau có người chậm rãi đi tới, nữ tử quay đầu lại, nhìn thấy ở dạ quang điệp vây quanh dưới, một người mặc màu đen y phục đi tới.

Màu đen là buồn bã, đại biểu ai táng lực lượng. Quỷ dị đồ đằng đại biểu cho thần bí, kim sắc đại biểu cho quyền lợi, mà này cùng nhau đan vào cùng nhau, vốn nên là nghiêm túc ngưng trọng y phục, nhưng mà, mặc y phục người kia không chút nào không che đậy người kia quang mang ——

Tức khắc như tuyết đẹp tóc bạc, như tầm ti bàn nhu thuận bóng loáng phi trên vai đầu, lộ ra hé ra khuynh quốc khuynh thành mặt đến, màu trắng tiếp mày, màu tím con ngươi, đồng có song trọng, giao chồng lên nhau. Tĩnh lúc như phiếm màu tím quang mang mặt hồ, —— yên tĩnh ninh di.

Động lúc, cho dù không cười, con ngươi hạ lại là ba quang lưu chuyển, mị hoặc câu người, làm cho lòng người tạng dừng lại.

Nhìn thấy người tới, bạch y tóc dài nữ tử, đáy mắt rơi chỗ một tia kinh hãi, bất quá rất nhanh lại mà thay thế là một chút tức giận, “Người tới nơi này làm gì?”

“Tử Nguyệt thân là tể ti, tự nhiên hân là theo ở vương bên người.”

“Ta không nên người theo, trở lại!” Nữ tử nhìn phương xa, thanh âm lạnh lùng.

“Nguyệt Ly quốc bị ngoại tộc xâm lấn, Tử Nguyệt thân là tể tự, há có thể khí chi mặc kệ.”

“Người không cần phải xen vào, hơn nữa người cũng vô lực quản. Người cùng ở bên cạnh ta, chỉ biết vướng bận. Nếu người thật phải giúp ta, vậy ở hoàng thành vì chiến trường binh lính cầu phúc.”

“Vương?”

Tử Nguyệt giơ lên hai mắt, bi thương nhìn trên chiến mã nữ tử.

Nàng khuôn mặt có một loại đường hoàng đẹp, nhưng mà trắc diện đường nét có cái khác sở không có lạnh lùng.

“Đi.”

Nữ tử không kiên nhẫn nói một tiếng, thúc ngựa nghênh ngang mà đi.

Tử Nguyệt giật mình ở phía xa, nhìn nữ tử tiếng đồng hồ phương hướng, “Vương... Cửu nhi.”

Cửu nhi?

A Cửu thành linh mở mắt ra, từ trong mộng giật mình tỉnh giấc.

Mà lúc này, bên cạnh có người đem nàng ôm lấy, nhẹ nhàng xoa nàng mi tâm, “Thấy ác mộng?”

A Cửu cúi đầu, nghĩ tới cặp kia màu tím mắt, trong đầu nhiều lần đều là cửu nhi.

Cửu nhi, cửu nhi, cô gái kia, thế nhưng cũng gọi là cửu nhi?

“Không có việc gì.”

A Cửu lẳng chỉ chốc lát, mới chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Quân Khanh Vũ chỉ mặc áo chên, ngồi ở trước người của nàng, nghiêm túc vì nàng xoa chân mày.

Hắn động tác mới lạ, làm cho nàng hơi khó chịu.

Ngẩng đầu lúc, vừa vặn có thể nhìn thấy hắc màu tím lưu ly song đồng, cặp mắt kia... A Cửu tử mĩ ngóng nhìn, phát hiện, lúc này mới kinh ngạc phát hiện, hắc đốm mắt thế nhưng cũng là song đồng, trách không được mỗi lần, chống lại đôi mắt này, đều cảm thấy, coi như làm ma pháp vòng xoáy, thâm thúy không thể nhận ra để.

Bị A Cửu mờ mịt nhìn lên, Quân Khanh Vũ tay hơi run lên, sắc mặt không tự chủ đỏ lên.

A Cửu cực nhỏ dùng loại này tìm tòi nghiên cứu ánh mắt nhìn hắn, dĩ vãng nhìn ánh mắt của hắn mang theo địch ý, cùng cửu thị.

Mà hôm nay, như vậy ngóng nhìn, Quân Khanh Vũ liền cảm thấy hô hấp bị kiềm hãm, tim đập đều theo lọt vồ.

Đối phương mặt đỏ, A Cửu cũng ý thức được, bắt đầu từ khi nào, hai người cực nhỏ an tĩnh như vậy ở chung, không tự chủ cũng dừng mới đầu.

Lại phát hiện, hai người đều ở cùng trên một cái giường, bất đồng chính là hắn bên người còn có tấu chương.

Bầu không khí đột nhiên hết sức khó xử, A Cửu không khỏi nói, “Người thế nào ở chỗ này?”

Quân Khanh Vũ bị hỏi sửng sốt, hắng giọng một cái, “Phê chữa tấu chương.” Nói, lại bổ sung, “Tối hôm qua, trẫm có nếp nhăn rơi xuống.”

“Nga.”

A Cửu nhẹ khẽ lên tiếng, không biết vì sao, nhìn Quân Khanh Vũ, thậm chí có một loại nhìn thấy trong mộng Tử Nguyệt ảo giác.

“Người ở nhìn lên ta?”

Thình lình thanh âm từ đầu thượng truyền đến, mang theo một điểm có thể chế nhạo.

Mới phát giác, Quân Khanh Vũ mắt hiện lên một tia giảo hoạt tiểu ý.

A Cửu xoay mới đầu, không đi nhìn hắn.

“Mai Nhị.” Quân Khanh Vũ đem A Cửu kéo qua đến, “Mai Nhị, ta có một việc muốn nói cho người.”

Hai tay hắn đặt ở A Cửu trên vai, thần tình nghiêm túc.

“Tối hôm qua, Mạc Hải Đường tử.”

“Tử?” A Cửu thanh âm hơi kinh ngạc, đến không nghĩ đến Quân Khanh Vũ sẽ nói cho nàng biết, “Chết như thế nào?”

“Bị người hạ độc.”

“Ai?”

Quân Khanh Vũ dừng một chút, “Người liên lụy đến nhiều lắm, bây giờ còn đang tra.”

157. Chương 157

Còn đang tra?

A Cửu cúi đầu cười, xoay người tránh được Quân Khanh Vũ.

Rốt cuộc hắn còn là sẽ không tin tưởng, sẽ không hoài nghi Tô Mi.

A Cửu mâu quang chợt lóe, đột nhiên nhớ lại Tô Mi. Hiện tại Quân Khanh Vũ một mực bên người, không có người đến thông báo đi lưu ly cung, kia nói rõ... Nói rõ Tô Mi bình yên vô sự?

Nhưng Quân Khanh Vũ khẩn trương như vậy nà, nếu nà có sơ xuất, hắn nhất định sẽ không quản.

Nếu như không có nhớ lắm, tối hôm qua kia chủ thủ đã đánh tới trên người nà .

A Cửu nắm chặt nắm tay, chẳng lẽ, này trung gian xuất hiện cái gì cạm bẫy?

Là mà Tử Nguyệt đâu?

Còn có Mạc Hải Đường tối hôm qua trước lúc ngủ, nhắc tới nhất định phải chú ý Tô Mi.

Tô Mi... Tô Mi? Nữ nhân này thân phận, quá thần bí, A Cửu phải nghĩ biện pháp tra rõ.

Còn có Tả Khuynh.

“Mai Nhị, người sắc mặt không tốt.”

A Cửu đứng dậy, đi hướng bên cạnh tẩu chương.

Quân Khanh Vũ vội đuổi theo, gỡ xuống bên cạnh tuyết chồn áo choàng vì nà mang thương, “Người làm cái gì?”

“Hoàng thượng, không biết, Mạc gia tình huống hiện tại như thế nào?” Mấy ngày nay, Quân Khanh Vũ sắc mặt khó nên mặt mũi, tối hôm qua đã khuya ngủ hạ, mà hôm nay kinh lúc tỉnh, hắn đã ở phê duyệt tẩu chương .

“Người điều dưỡng thân thể.”

Quân Khanh Vũ theo A Cửu cầm trong tay hồi tẩu chương, để ở một bên, “Tất cả đều rất tốt, hiện nay chiến sự người không cần lo lắng.”

Khó có được có thể cùng A Cửu như thế tâm bình khí hòa ở chung, hơn nữa, muốn không muốn làm cho nà biết về chuyện bên ngoài, hắn đương nhiên là ngậm miệng không nói chuyện.

“Lúc này nên dùng đồ ăn sáng thời gian.”

Quân Khanh Vũ gọi tới cung nữ, rất nhanh, cung nữ tổng lên đây rửa mặt gì đó.

Cung nữ cẩn thận từng li từng tí cầm lược vì A Cửu chải đầu, A Cửu cầm lấy lược, “Ta tự mình tới đi.”

Làm sát thủ, không dễ dàng làm cho người ta tiếp cận phía sau mình, là cơ bản nhất thói quen.

Không môn lưu cho người khác, sẽ cùng với sắp chết huyết để lại cho đối phương, nhiều năm như vậy, nà đã dưỡng thành thói quen.

Mặc dù là lúc đó Thu Mặc ở, A Cửu cũng thói quen chính mình chải đầu.

Quân Khanh Vũ lại giành trước theo kia cung nữ trong tay cầm lấy lược, tinh tinh đứng ở A Cửu phía sau, đem nàng tóc phóng ở lòng bàn tay, cúi đầu nghiêm túc sơ lên.

“Hoàng thượng.”

A Cửu vừa muốn đứng lên, lại bị Quân Khanh Vũ bấm ở vai, ý bảo nàng ngồi.

Vị trí của nàng, vô pháp xuyên thấu qua gương đồng nhìn thấy vẻ mặt của hắn, chỉ có thể nhìn đến hắn hơi hiển ngọc động tác.

“Mai Nhị, ta biết, người đối trẫm trong lòng có oán.”

Thanh âm hắn rất thấp, tựa hồ mắt rất lớn khí lực, mới nói ra những lời này, “Thế nhưng, trẫm trước đây nói qua, không có lời nói dối. Đứa nhỏ, trẫm một mực bảo hộ, người tin ta.”

“Trẫm nếu thật tâm muốn trừ Mạc gia, chẳng lẽ liền cần phải cần dùng đứa nhỏ làm mướn có sao? Hành thích vua mướn có xa so với mưu hại hoàng tử đặc tội danh lớn hơn nữa.”

A Cửu tinh tinh nghe, đứa nhỏ sự tình, nàng đích xác đối Quân Khanh Vũ có oán hận, nhưng mà, sai nói, ai cũng không có sai.

Chính nàng cũng có, này túi thơm chính là nàng của mình sơ sẩy, hơn nữa, then chốt ở chỗ Tô Mi.

“Hoàng thượng, người sẽ chải đầu sao?”

A Cửu giơ tay lên nắm lược, nhìn trong gương người kia.

Quân Khanh Vũ sửng sốt, thấp giọng nói, “Sẽ.”

Đích thực là sẽ... Hắn vẫn lặp lại tựa đầu phát sơ thẳng động tác, tựa hồ, cũng chỉ sẽ động tác này.

“Hoàng thượng, đại hỏa đêm đó, ngài đi trung điện, là ở tìm thần sao?”

Có thể, bọn họ nên nói một chút, giống như đương uống rượu say như vậy, dứt bỏ tạp niệm nói một chút.

Chải tóc động tác hơi chậm lại, Quân Khanh Vũ thanh âm có chút chẳng đáng, “Người là thần, cũng hứa hẹn muốn đẩy đảo Mạc gia, lúc đó trung điện cháy, người tự nhiên không thể tiện nghi như vậy tử. Đối lại những người khác, trẫm cũng sẽ đi tìm người.”

A Cửu khẽ gật đầu, thần sắc không thay đổi, “Hoàng thượng, ngày ấy đi xuất cung, người rõ ràng có tiền, vì sao cần phải muốn ta bỏ tiền mua cho người đông tây?”

“Người là thần tử, trả tiền thiên kinh địa nghĩa.”

“Nga. Kỳ thực, người là muốn thần cho người mua lễ vật đi?” A Cửu ánh mắt rơi vào bên hông hắn lộ về kia khối thất thải thạch, bên môi xẹt qua mỉm cười.

Kỳ thực, vấn đề này, nàng lúc đó nên nghĩ đến đi.

“Ai hiếm lạ người lễ vật, thiên hạ này, mỗi ngày tiến cống đến trong cung gì đó Thiếu Lâm ? !”

Như là tâm sự bị phát hiện, Quân Khanh Vũ thanh âm có chút kích động, nhưng mà vẫn là lặp lại cấp A Cửu chải đầu động tác.

A Cửu tiếp tục gật gật đầu, đem kia đem chuộc đồ tới cây trâm, cố ý lấy ra, đặt ở thấy được chỗ.

Sau đó đem gương đồng cái bệ rất cao, vừa vặn có thể soi sáng ra Quân Khanh Vũ hơi có vẻ xấu hổ thần tình.

“Trước đây không lâu, nghe nói hoàng lên rồi đào quận, đem chỗ ấy khách sạn bao xuống.”

Lần này, Quân Khanh Vũ ảnh ngược ở trong gương đồng sắc mặt, chậm rãi trở nên trắng bệch, cầm lược tay, đều run lên run lên.

“Đó là suy nghĩ đến trẫm an toàn, nói không chừng sẽ có cái đó tạp vụ người tiềm nằm ở xung quanh khách sạn, muốn ám sát trẫm.”

“Nga?” A Cửu gật gật đầu, sau đó nghi hoặc tiếp tục ép hỏi, “Kia vì sao hoàng thượng đem đào quận bên ngoài cầu cấp phong? Người biết, kia cầu bị phong, rất nhiều bách tính đều không thể không quần lộ theo đào quận đi ngang qua, cứ như vậy, cửa thành không thể không mở, trái lại còn có thể tiến vào càng nhiều ngư long hỗn tạp người đầu. Như vậy, chẳng phải là, càng không an toàn?”

Lúc này, Quân Khanh Vũ sắc mặt, do bạch chuyển hồng, cuối cùng nuốt nuốt nước miếng, “Ai nói cho người biết, trẫm sẽ làm chuyện như vậy, kia cầu không phải trẫm mệnh lệnh.”

“Nga.”

A Cửu phối hợp gật gật đầu, tiếp tục ép hỏi, “Kia hoàng thượng, ngài lúc đó đi đào quận làm cái gì? Chờ người, vẫn là tiếp người?”

“Người...”

Quân Khanh Vũ hút một hơi khí, ổn định tâm tình của mình, “Trẫm phải đi ngắm phong cảnh.”

“A? Thực sự là ngắm phong cảnh?”

“Đương nhiên!”

“Thế nhưng, Hữu Danh nói, hoàng thượng đi vì phẩm hoa đào nhưỡng.”

“...”

A Cửu nhìn thấy lược theo Quân Khanh Vũ trong tay chảy xuống.

158. Chương 158

A Cửu cúi đầu nhìn bên chân ngài voi lược, khom lưng đem nó nhặt lên đến. Lược là ẩm áp, lưu lại hân lòng bàn tay nhiệt độ.

Xoay người lại nhìn thấy Quân Khanh Vũ sắc mặt đỏ bừng đứng ở tại chỗ, có chút không dám nhìn thẳng ánh mắt của nàng, như là làm sai chuyện xấu đùa nhỏ, đột nhiên bị nắm ở như nhau.

A Cửu đem lược đưa cho Quân Khanh Vũ, “Hoa đào nhưỡng thế nhưng danh rượu a.”

Quân Khanh Vũ vội tiếp nhận lược, gật đầu phối hợp nói, “Là danh rượu, trẫm lúc đó liền đi thưởng phong cảnh phẩm rượu.”

Vành mắt “Hoàng thượng hảo lịch sự tao nhã a.” A Cửu làm lại ở trên cái băng ngồi ngồi xong, tùy ý Quân Khanh Vũ vì nàng chải vuốt sợi tóc, chỉ là mỉm cười xuyên thấu qua gương đồng quan sát thần sắc của hân cùng làm cho người ta buồn cười biểu tình.

“Bất quá, thần thể nhưng nghe nói, kia đào quận mặc dù mang một đào tự, thế nhưng chỗ ấy không loại hoa đào, cũng càng không có chưng cất rượu địa phương.”

Quân Khanh Vũ cúi đầu, mặt lớn lên lông mi bất an run mấy cái, ở trong trắng lộ hồng trên mặt lộ ra hai đạo nồng đậm bóng mờ.

Tầm “Mai Nhị, người đó cũng là tin vừa hề, muốn đi mới biết được.”

“Ân.”

A Cửu lại lần nữa phối hợp gật gật đầu, “Bất quá hoàng thượng, ở trung điện bị thiêu hủy trước, cũng chính là ở thần đi Tô Châu mấy ngày nay, hoàng thượng mỗi ngày đi thần trung điện?”

“...”

Tay bắt đầu run rẩy được lợi hại, Quân Khanh Vũ lặng yên cắn môi, trộm trộm liếc mắt nhìn A Cửu, chột chú ý tới đối phương chính xuyên thấu qua gương đồng ánh mắt thẳng tắp đại lượng chính mình.

Này... Tóc mau sơ không nổi nữa.

Nhìn thấy Quân Khanh Vũ phi đỏ mặt, mím môi không nói thần thái, A Cửu nhớ tới ở miếu đồ nát cái kia buổi tối.

Lúc đó hần trúng mị được, ở nàng giúp lúc, hần đỏ mặt bộ dáng, giống như hiện tại như vậy như nhau.

Toàn thân đã không có để vương khí phách, chỉ có một cổ...

Một cổ đặc biệt tưởng như đùa giỡn hần xúc động.

Khi đó, bọn họ căn bản chưa quen thuộc, đối với nàng mà nói, hần chỉ là một người lạ, thậm chí chỉ cần nàng muốn, có thể tại chỗ giết hần.

Nhưng mà, làm một sát thủ, lúc đó chính mình lại thất tâm điên hôn hần...

“Hoàng thượng.” Nhìn thấy Quân Khanh Vũ bị buộc hỏi được không dám ngẩng đầu, hoàn toàn không giống bình thường bá đạo xúc phạm đế vương, A Cửu nhớ tới lúc đó Hữu Danh nói câu nói kia.

Qua nhiều năm như vậy, ta là lần đầu tiên, nhìn thấy hoàng thượng như thế quan tâm một người.

Quân Khanh Vũ, người có thể không lại như ngày đó say rượu đêm đó, nói với ta một lần thật tình nói?

“Nga...” Quân Khanh Vũ buông lược, cầm lấy bên cạnh hồng sắc trù mang, run run đem là A Cửu đuôi tóc buộc lại.

“Hoàng thượng, người lúc đó đi thần trung điện, có phải hay không đi tìm đông tây?”

“A?” Quân Khanh Vũ tổng một hơi, “Mai Nhị, người quả nhiên hiểu biết trầm.”

“Hoàng thượng tìm đông tây, vì sao phải đem giá sách đều dời đến trung điện đâu? Nghe nói, ngài thường ngày tắm rửa y phục cũng phóng chỗ ấy.”

“...”

Quân Khanh Vũ lòng bàn tay dần dần ra mồ hôi, liền thấy được ánh mắt của đối phương, như lửa cháy mạnh hỏa đốt cháy hần.

“Gia vũ điện đột nhiên hơn một ít đồng hồ cát, ngày ấy thần đi gia vũ điện, chú ý tới hoàng thượng dựa vào nam cửa sổ chỗ ấy, phiếu kỹ bức họa...”

“Được rồi.” Quân Khanh Vũ cắt ngang A Cửu, “Mai Nhị, người rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Ta chỉ là muốn biết nguyên nhân.”

A Cửu vẫn ngồi ở vị trí, nhìn trong gương đồng cái kia nam tử, tuần mỹ như vậy, trán không hề nhưng cúi đầu quật cường cùng kiêu ngạo.

“Nguyên nhân?”

Quân Khanh Vũ bị A Cửu người gây sự ánh mắt ép lui về phía sau một bước, nhớ tới chính mình đêm đó đứng ở nàng ngoài cửa, ăn nói khép nép hỏi, nàng có từng thích quá chính mình không có?

“Không có nguyên nhân.”

“Không có?”

A Cửu trong lòng căng thẳng, theo vị trí đứng lên, đi tới Quân Khanh Vũ trước người “Không có? Không có nguyên nhân, kia hoàng thượng lại vẫn trắng đêm canh giữ ở thần tẩm điện? Không có nguyên nhân, hoàng thượng đăng cơ ba năm, hậu cung đẹp cả vườn, vì sao đi chỉ cần muốn thần này xấu nữ hầu tẩm? Không có nguyên nhân, vì sao hoàng thượng nguyện ý ở đế đô trên đường phố, uống thần nước nóng rửa mặt? Không có nguyên nhân, vì sao hoàng thượng sẽ vì thần tự mình chửi đầu?”

Nếu như mình trước có nghi hoặc, nếu như mình trước có hoài nghi, mà chính mình đem này đó liệt kê sau khi đi ra, liền A Cửu mình cũng kinh ở tại chỗ cũ.

“Nếu như không có nguyên nhân, kia hoàng thượng người nói cho thần...”

Trước người người, đột nhiên thân thủ mà đến, đem nàng dùng sức kéo, kéo vào trong lòng, sau đó ôm chặt lấy.

Cánh tay hắn như kim sắt như nhau quấn ở nàng, một chút buộc chặt, thậm chí hận không thể đem nàng như tiến trong lòng.

“Mai Nhị, người rốt cuộc muốn thế nào ta thế nào nói.” Hắn thở phì phò, run rẩy thanh âm ở bên tai nàng nói, “Nguyên nhân, từ lúc thật lâu trước, ta đã nói qua.”

Có một chút nói, hắn cả đời này, chỉ biết nói một lần.

Hắn nói, không nên quên, người là nữ nhân của ta.

“Đã nói? Ta không nhớ rõ.”

Trong không khí, xuất hiện một lần trầm mặc.

Chỉ có hắn kiềm chế thở dốc, hồi lâu, hồi lâu, hắn dán tại bên tai, tựa hồ dùng hết cả đời dùng khí, nói, “Mai Nhị, ta thích người.”

Thích... Chính hắn trong đầu đã một mảnh mờ mịt. Đã đến trình độ này, hèn mọn tới chính mình buông tha tình hình, hèn mọn tới dùng lời nói dối che giấu tình hình, kia còn cần gì tôn nghiêm.

Ở trước mặt nữ nhân này, không có gì cả dùng.

Nói ra mấy chữ này, mặc dù đang nàng trầm mặc thời khắc, như chờ đợi tử vong như nhau khó chịu. Nhưng mà, hắn thế nhưng giải thoát.

A Cửu chậm rãi đẩy ra Quân Khanh Vũ, sau đó ngẩng đầu nhìn chăm chú vào hắn.

“Quân Khanh Vũ...” Nàng thanh âm lần đầu tiên xuất hiện ghen ngào, đồng dạng là dùng hết tất cả dùng khí, “Ta nguyện ý, tin người một lần.”

Nàng nguyên nhân tin một lần, nàng đột nhiên cũng cảm thấy, có ít thứ muốn tranh thủ một lần.

Nàng muốn muốn nhất sinh nhất thế nhất song nhân, bởi vì nàng cuộc sống thời đại, yêu nhau người chính là như thế.

Nhưng mà, Quân Khanh Vũ cuộc sống hoàn cảnh bất đồng.

159. Chương 159

Kỳ thực, mình cũng có ích kỷ thời gian, chưa từng có nghĩ tới, đối với một sinh hoạt tại đế vương thế giới người đến nói, yêu cầu hắn nhất sinh nhất thế nhất song nhân, muốn hắn vì nàng buông tha hậu cung đẹp ba nghìn, chỉ thủ yếu thủy một gáo nước, đó là nhất kiện bao nhiêu hoang đường cùng chuyện tức cười.

Bởi vì suy nghĩ đến lịch sử, hắn năm năm sau sẽ như tiên đoán như vậy chết đi, bởi vậy, từ vừa mới bắt đầu, nàng A Cửu liền từ trong tâm mâu thuẫn này đoạn cảm tình, thậm chí còn, này cảm tình mới bắt đầu, nàng liền ép buộc chính mình cắt đứt nảy sinh.

Nàng thời khắc nhắc nhở chính mình, muốn vẫn duy trì sát thủ bình tĩnh, muốn bảo trì sát thủ tuyệt tình, sẽ đối Quân Khanh Vũ cảm tình cự tuyệt.

Hiện tại quay đầu nhìn lại, kỳ thực là của mình nhu nhược, là mình sợ hãi không chiếm được mà bị thương tổn.

Nhưng từ vừa mới bắt đầu, chính mình cũng bởi vì biết kết cục, bởi vì căn bản cũng không có nghiêm túc tranh thủ quá.

Thậm chí, đối Quân Khanh Vũ thân thiết động tác lựa chọn coi thường.

Vì thế, nàng nguyện ý tin này cao ngạo thiếu niên một lần, tin này không ai bì nổi để vương.

Là tin tưởng hẳn kia một tiếng gian nan , ta thích người.

Tuyển trạch tin lời hẳn nói, cũng tuyển trạch làm ình không muốn chạy trốn, sau đó dũng cảm đi tranh thủ. Giống như lúc trước như vậy, vì tự do, ở máu ba trung giã giữa, ở vết đao thương cuộc sống.

Đồn đại trung hẳn là ham mê nữ sắc tàn nhẫn quân vương.

Đúng là như thế, hẳn hậu cung đẹp ba nghìn, thậm chí cá tính xúc phạm, nhưng mà...

Này ngạo kiều thiếu niên, lại là tại nơi trẻ hoảng loạn âu yếm nàng, thậm chí còn, cùng theo ba năm, thậm chí chính mình giấu kín một năm nghĩ hết biện pháp bảo hộ Tô Mi cũng không có thân mật tiếp xúc.

Mà chính mình, hiện nay cũng không có biết rõ, Quân Khanh Vũ vì sao như thế che chở nàng.

Cũng không có biết rõ, vì sao Quân Khanh Vũ trong phòng sẽ lộ vẻ một bộ có Tô Mi hình vẽ tranh vẽ.

Vì thế, nàng thực sự nguyện ý thử một lần, cũng tin tưởng mình một lần.

“Mai Nhị...”

Thanh âm khàn khàn run, Quân Khanh Vũ khó có thể tin nhìn trước người A Cửu.

Sắc mặt nàng trước sau như một bệnh trạng tái nhợt, tóc không có bất kỳ trang sức sơ ở sau người, lộ ra thông tuệ mỹ lệ trán, cùng một đôi làm cho người ta vĩnh viễn đều đã gặp qua là không quên được phẳng tựa có thể nhìn thấu nhân tâm hai mắt.

Cặp mắt kia, lần đầu tiên khi hẳn nhìn thẳng thời gian, nhìn thấy kia trọng điệp đồng trung, tràn ra tới hẳn khát vọng đã lâu ôn hòa cùng tiểu ý.

Loại này ánh mắt, như ngày xuân ôn hòa dương quang, ấm áp bao quanh chính mình.

Loại này ánh mắt, hẳn trước đây gặp qua, ở nàng xem một người khác thời gian. Lúc này, ngực tượng nứt ra rồi một lỗ hổng, cho tới nay đều đau đến khó có thể khép lại, mà lúc này, nàng lại cứ mà đến, vì hẳn vẽ loạn thương mật đường.

Khi hẳn nhiều lần bồi hồi ở loại đau này cùng ngọt trong lúc đó thời gian, hẳn nhìn thấy nữ tử này, lần đầu tiên chủ động cầm hai tay của hẳn, sau đó cùng hẳn mười ngón giao nhau tương khấu, cuối cùng dính sát vào nhau hợp cùng một chỗ.

Mặc dù làm động tác này lúc, nàng thần sắc cũng có một ti mờ mịt, thậm chí thăm dò, nhưng mà như bị cổ vũ, Quân Khanh Vũ tiến lên một bước, cúi đầu, cùng nàng trán thiếp cùng một chỗ.

Nàng không có trốn tránh, chỉ là có chút chỉ chốc lát xấu hổ cùng ngượng ngùng nhắm mắt lại, mà bên tai cũng từ từ phấp hồng.

Này tình cảnh, nhìn thấy Quân Khanh Vũ tim đập như điên, cúi người, thăm dò ở nàng mi tâm mổ một ngụm.

Mà A Cửu, cũng không có tức giận, cũng không có tức giận, gò má như hẳn như nhau, càng thêm ửng đỏ.

Ăn vào ngon ngọt, Quân Khanh Vũ lại nhẹ nhàng mổ một chút chóp mũi của nàng, đầu óc đã bởi vì lúc này vui mừng mà chỗ trống, thân thể mỗi địa phương đều bốc cháy lên.

Thậm chí cảm giác được rõ ràng, chính mình bị nàng cầm ngược tay, thế nhưng không tốt tràn ra mồ hôi, thậm chí đang run rẩy.

Nàng vẫn là không có cự tuyệt, chỉ là thùy con người, lông mi run rẩy, một luồng tóc đen thùy ở bên tai, có vẻ da thịt càng thêm nhũn nhụi, mà nàng cả người càng đẹp mắt được khó có thể hình dung.

Tượng cái gì... Trong đầu đã sớm tìm không được từ để hình dung, dù sao, là được rồi muốn hảo muốn cần đi xuống.

Cần cần môi, len lén hít sâu một hơi, Quân Khanh Vũ lại cúi người, cánh môi nhẹ nhàng dán tại nàng mềm mại đôi môi thượng.

Vẫn không có bị cự tuyệt, Quân Khanh Vũ bị loại này đột nhiên đến kinh hỉ khiến cho hô hấp dồn dập, đầu óc choáng váng, nhưng mà, lại sợ đây là mộng, không dám làm càn.

Môi, mềm mại khó có thể hình dung, thậm chí ở tướng thiếp một khắc kia, chính mình hai chân thể nhưng không tốt mềm nhũn một giây.

Hắn không phải là mộng, lại thường một ngụm sẽ biết.

Người có lòng tham lại nhẹ nhàng hôn hương về phía A Cửu môi, dừng lại thời gian, so với phía trước hơn một giây.

Thật không phải là mộng, lại xác nhận.

Thế là, trên mặt có si mê ngốc người cười, nhìn chăm chăm mặt đỏ bừng, cùng vô liêm sỉ da, lại hôn hương về phía trước người nữ tử môi.

Bất quá, giờ khắc này, hắn lại lặng yên cắn một chút đối phương môi, thấy đối phương đã yên tĩnh nhu thuận, giấu dưới đáy lòng kia yên tâm tịch tịch ‘Sói’ rốt cuộc bạo phát.

Hương mềm lười, đập khai nàng ôn nhu môi, sau đó tham nhập... Đối phương bị hắn thâm nhập động tác kinh ngạc chỉ chốc lát, nhưng mà cũng không có né tránh.

Hô hấp dồn dập, hắn bị trước nay chưa có cổ vũ, đem nàng thật sâu cuốn vào, tham lam phải đem nàng cắn nuốt, thậm chí rút đi nàng hô hấp.

Thẳng đến... Minh cũng mau tại đây loại bầu không khí hạ, cấp kích động ngắt đi, hắn mới niệm niệm không nở buông ra A Cửu.

Mà giờ khắc này, đối phương môi một mảnh ngưng hồng, còn có hắn cắn xé cướp đoạt quá dấu vết.

Hai người mười ngón như trước chăm chú tương nắm, hắn màu tím song đồng ngóng nhìn nàng sưng đỏ môi, ửng đỏ hai má, còn có thùy mắt lông mi dài mao, ở hai người trán nhẹ nhàng tương thiếp thời gian, Quân Khanh Vũ rốt cuộc vẫn không được phát ra chỉ ngón ngốc cười khanh khách thanh.

Thậm chí, hắn đem bắt được hai tay của nàng đặt ở ngực của chính mình, nơi đó, tim đập sớm cũng chưa có tiết tấu.

Mà hắn, thì hoàn eo của nàng, ôm nàng ở tại chỗ hài lòng nhẹ nhàng tả hữu lắc lư...

Có thể nếu như điều kiện cho phép, hắn nhất định sẽ ôm nàng một đường cuộn cuộn đi... Mà giờ khắc này, hắn chỉ dám dùng như vậy ngốc cùng tức cười cử động, biểu đạt nội tâm mừng như điên.

160. Chương 160

Kỳ thực tình yêu có cái gì sai, nếu như Mạc Hải Đường phối hợp kỳ phụ thân, cũng không đến mức bị vứt bỏ ở tại tông người phủ.

A Cửu tay đặt ở bộ ngực hắn thượng, vừa bởi vì nàng vội vã rời giường, hắn chỉ mặc hơi mỏng áo chen theo xuống, bởi vậy, có thể rõ ràng sờ lấy tim của hắn nhảy.

Thùng thùng, dường như mỗi một hạ đô hội theo lồng ngực trung nhảy lên.

Thất lực bị hắn nhẹ nhàng hoàn, hai thân thể người chăm chú tương thiếp, chờ nói ra câu này tin, chờ lấy hết dũng khí lúc, thể nhưng phát giác, trước chưa chát, thống khổ còn có cửu thị ở trong nháy mắt liền bị lúc này mang đến ngọt ngào bao phủ.

Nhưng này... Đây cũng là cái gọi là tình yêu sao?

A Cửu cúi đầu, tựa đầu nhẹ nhàng tựa ở nàng bả vai.

Sư tử từng nói, tình yêu là sát thủ hạc đỉnh hồng.

Là đúng vậy, sư tử, tình yêu là hạc đỉnh hồng, vì sao trên thế giới nhiều người như vậy cả đời đều vì yêu đi theo?

Hạc đỉnh hồng, chỉ là đối sát thủ mà nói.

Mà nàng, bây giờ không phải là sát thủ, không cần dựa vào lấy tính mạng người ta mà thu hoạch được sinh tồn.

Một buổi sáng, Quân Khanh Vũ tựa như choáng váng như nhau, nhìn chăm chăm vào A Cửu ngây ngô cười.

Thậm chí kia cung nữ đưa tới đồ ăn sáng, Quân Khanh Vũ ăn cơm thời gian cũng không có, liền nhìn chăm chăm A Cửu thẳng tắp nhìn, một bên nhìn, một phen lại đem tay nàng kéo qua đến, muốn chơi lộng oa oa như nhau, rà qua rà lại, còn nghĩ tay nàng phóng ở trong lòng bàn tay, phản nhiều lần phục nhìn.

Ánh mắt rơi vào nàng lòng bàn tay kia nhàn nhạt vết thương thương lúc, hắn đáy mắt xẹt qua một tia áy náy.

“Không ăn đồ ăn sáng sao?”

Nhìn hắn có khả năng sức lực, A Cửu nhin không được cười nói, “Cháo này mau lạnh.”

Quân Khanh Vũ thấu qua đây, đem nàng ôm vào trong ngực, hì hì cười, “Ta vẫn chưa đói, nhìn người ăn.”

Nói, cúi đầu ở bên tai nàng cọ cọ.

“Hoàng thượng, như người vậy nhìn ta ăn, ta ăn không vô.”

Hắn chỗ nào là nhìn nàng ăn, hắn là ở toàn phương vị quấy rầy nàng.

Vừa mới bắt đầu còn chơi tay, cái này gần người, tượng mèo như nhau ngấy ở bên người nàng, tả hỗn loạn hữu sờ sờ, còn trên dưới cọ tới cọ lui.

Vừa, nàng ăn cháo, hắn liền không an phận cần nàng hậu gáy, thiếu chút nữa liền cấp nghẹn.

Lúc này, cọ tới cọ lui, tay còn đặt ở nàng trên bụng, nhẹ nhàng vòng quanh quẩn.

“Ta nhìn người, người ăn không vô?” Quân Khanh Vũ tham quá, kinh ngạc nhìn A Cửu, sau đó đầu sau này co rút lại, “Kia như ta vậy, được không?”

Ấn, trốn nàng phía sau chẳng khác nào không thấy?

A Cửu theo trên đùi hắn đứng lên, nghiêm túc ngồi ở bên cạnh.

Nàng khi nào vô cùng thân thiết đã làm nhân gia chân, ăn một bữa cơm cũng không nhàn rỗi, huống chi, gần đây, khẩu vị rất lớn, ăn cũng nhiều.

Người bên cạnh, rất tự giác xê dịch ghế, dính qua đây.

“Hoàng thượng...”

“Ta thích người kêu tên của ta.” Lại không tự chủ đem nàng tay trái kéo, Quân Khanh Vũ cười hì hì nói.

“Được rồi, Quân Khanh Vũ, người không ăn sớm thiện, vậy qua bên kia phê duyệt tấu chương.”

Rốt cuộc, A Cửu trầm giọng trên sàn mặt.

Nhìn A Cửu sắc mặt không dễ nhìn, Quân Khanh Vũ lập tức thả tay, lại là không có muốn đi ý tứ, nâng má bang nói, “Ta cũng muốn dùng bữa, đói bụng.”

“Vậy ăn đi.”

A Cửu đem thịnh tốt cháo, đặt ở Quân Khanh Vũ trước mặt.

Quân Khanh Vũ liếc mắt nhìn, mím môi không nói lời nào, một đôi màu tím sậm con ngươi muốn nói lại thôi nhìn A Cửu, đẹp lông mi chột lóe chột lóe.

“Quân Khanh Vũ, người nên không phải là muốn muốn ta uy người đi? !”

A Cửu nắm cái thìa tay khẽ run lên, bởi vì hần này ‘Thuần lương’ biểu tình, làm cho nàng nhớ lại lần đó ăn nướng khoai tình cảnh.

“Mai Nhị...” Quân Khanh Vũ nháy mắt, lộ ra cười, bên môi tràn ra hai mê người lê cơn xoáy.

Nụ cười này, A Cửu tay lại là như vậy run lên, sau đó nuốt một ngụm nước bọt.

Cái này là tình huống nào, hai người luyến ái... Có phải hay không thân phận đổi chỗ ?

Này làm nũng gì gì đó, điện ảnh trung trong ti vi, không phải đều nên nhà gái sao? Huống chi hần, hần Quân Khanh Vũ, nói như thế nào cũng là hoàng đế đi.

Thế nhưng đổi lại là nàng, nàng hình như... Quên đi, cứ như vậy cũng tốt.

Nàng sẽ không làm nũng!

Này bữa sáng, ngoài cửa hầu hạ cung nữ cùng Hữu Danh phát hiện, đủ dùng một canh giờ, lại vẫn là không có ăn xong.

Thỉnh thoảng nghe thấy phu nhân oán giận thanh, “Quân Khanh Vũ, người ăn mèο lương a?”

“Quân Khanh Vũ, người dám một ngụm uống vào, mà không một chút mân?”

Phu nhân thanh âm tràn đầy oán giận, nhưng mỗi khi hỏa khí muốn lúc bộc phát, không biết hoàng thượng nói cái gì, phu nhân nửa ngày phát ra một tiếng bất đắc dĩ thở dài.

Mặc dù như thế, cung nữ phát hiện, không biết là khí trời tốt nguyên nhân, còn là thế nào, toàn bộ Thanh Hà điện, coi như bầu không khí đều phi thường dễ dàng.

“Hữu đại nhân, nô tỳ nhìn, hôm nay hoàng thượng tâm tình hảo.”

Hữu Danh gật gật đầu, lộ đầu nhìn nhìn bên trong, đối kia mấy cung nữ nói, “Phu nhân tâm tình được rồi, hoàng thượng tâm tình dĩ nhiên là được rồi. Sau này ở chỗ này hầu hạ, đều cơ linh điểm nhi.”

“Nhưng phu nhân không cho gần người hầu hạ, hơn nữa bọn nô tỳ cũng sợ.”

Phu nhân tính tình lãnh đạm, ở công chúng cũng có tiếng, kiến thức mới phát hiện, phu nhân so với đồn đại trung còn lãnh đạm.

Hữu Danh lại nhìn một chút bên trong, “Phu nhân là nói năng chua ngoa lòng như đậu hủ.”

Sớm chết già với dùng hết rồi, Quân Khanh Vũ nói bên ngoài khí trời hảo, kéo nàng đến viện ngoại phơi nắng.

Có thể thật là bận quá, Hữu Danh đem tấu chương đặt ở bên cạnh.

Quân Khanh Vũ hiển nhiên có chút mất hứng, bất quá, vẫn là phê duyệt lên.

Phê duyệt là phê duyệt, chỉ là, nghiêm túc thì có cần nghiên cứu thêm chứng... Nhiều lần, A Cửu mở mắt ra, đều nhìn thấy Quân Khanh Vũ ánh mắt chính rơi vào trên người mình.

Nhìn ánh mắt của nàng, hình như chỉ sợ nháy mắt nàng liền chạy như nhau.

Tựa hồ hần căn bản không có tâm tư tĩnh hạ tâm lai, kỳ thực, loại cảm giác này, chính mình làm sao không phải, cũng muốn thời thời khắc khắc nhìn hần.

“Hoàng thượng, có thể có thần can đưa ra đề nghị ?”

A Cửu chỉ vào kia tấu chương nghiêm túc nhắc nhở.

Quân Khanh Vũ nghĩ nghĩ, quay đầu lại nhìn về phía Hữu Danh, đề nặng thanh âm hỏi, “Phu nhân hai ngày này thân thể thế nào?”

Hữu Danh giật mình cả kinh, hút một hơi khí, chịu đựng cười, nói “Này, tiểu động vô phương.”

161. Chương 161

Mâu quang hiện lên một tia mừng rỡ, Quân Khanh Vũ len lén liếc liếc mắt một cái còn không biết mình đã bị tính kế A Cửu.

Đem tấu chương buông, Quân Khanh Vũ tựa ở A Cửu bên người, ngửa đầu nhìn nhìn đám mây trung thái dương, đánh đánh ngáp.

“Mai Nhị, người mệt không?”

“Không khốn.”

Nhưng A Cửu cầm trong tay được lý thư tịch, thờ ơ đáp trả.

“Thực sự không mệt không?”

“Người mệt nhọc?” Buông thư, A Cửu quay đầu nhìn về phía Quân Khanh Vũ.

Là người này, liền thích quẹo vào nói chuyện, cần phải muốn nàng hỏi lên.

“Ta là có chút mệt mỗi.”

Quân Khanh Vũ nháy nháy mắt, thưởng thức A Cửu bả vai một luồng rừ xuống đến tóc.

“Hữu đại nhân, kia hầu hạ hoàng thượng đi nghỉ ngơi một chút đi.”

“Này...”

Hữu Danh khoe miệng vừa kéo, len lén phiêu hướng Quân Khanh Vũ, đối diện thượng Quân Khanh Vũ tàn nhẫn thần sắc, vội vàng cúi đầu, “Ty chúc còn có có chuyện quan trọng muốn xuất cung.”

“Ân.” Quân Khanh Vũ trên mặt do âm chuyển tình, hài lòng nói, “Vậy người đi trước đem chuyện này làm đi.”

Hữu Danh được mệnh, vội vàng hành lễ xám xịt chạy ra ngoài.

Lúc này, nếu dám xử ở đằng kia, vậy hẳn còn thật là chán sống.

Hữu Danh ly khai, đối cái khác cung nữ đã đánh mất ánh mắt, cung nữ sôi nổi gục đầu xuống.

“Người tối hôm qua phê chữa tấu chương, hôm nay thức dậy sớm như vậy, này canh giờ, đích xác nên nghỉ ngơi một chút.”

“Vậy còn người?”

Quân Khanh Vũ tiến đến A Cửu bên người, lại nháy nháy mắt.

Đem nàng tóc quấn thành quyển quyển, quấn ở ngón tay thượng.

“Ta chưa buồn ngủ, trước nhìn một chút thư.”

Nhìn A Cửu căn bản không có đi vào ý tứ, Quân Khanh Vũ ảo não quay đầu căn cứ móng tay, ôm tấu chương quả nhiên đi vào.

Tới cửa, có chút không muốn đứng ở cửa, bi thương nhìn A Cửu, mà A Cửu nhưng chỉ là đối với hắn gật gật đầu.

Mà lúc này, vừa qua khỏi buổi trưa, ngày đông ánh mắt khó có được như vậy tươi đẹp cùng ôn hòa, rơi ở trong viện đọc sách trên người nữ tử, sẵn được nữ tử màu da càng thêm óng ánh bạch trong sáng, còn lộ ra phần nộn.

Hảo muốn cắn đi xuống... Nhưng là không dám động võ, nàng sẽ đánh hắn.

Quân Khanh Vũ nắm tóc, đột nhiên linh quang chợt lóe, rất nhanh đi vào trong phòng.

A Cửu lúc này xem sách, ở đây chữ phồn thể nhiều lắm, rất nhiều cũng là muốn nhiều lần suy nghĩ, thấy chính tả mĩ, đột nhiên nghe thấy trong phòng truyền đến đông tây rơi xuống thanh âm, lập tức là Quân Khanh Vũ một tiếng khoa trương, “Ai u.”

Một tiếng này ai u, kinh động trong viện đứng mọi người, đám cung nữ sôi nổi hạ trắng mặt hướng bên trong chạy đi.

Mà bên trong, ai u ai u thanh âm hô to mà đến.

A Cửu vội bỏ lại thư, chạy theo đi vào.

Liên nhìn thấy một đám cung nữ quỳ gối trước tấm bình phong mặt, Quân Khanh Vũ ngữ khí phi thường không tốt, “Cút ra ngoài.”

Nhìn A Cửu thứ nhất, đám cung nữ như gặp cứu tinh, tất nھا tử ra khỏi phòng giữa, sau đó đóng cửa lại.

A Cửu vòng qua bình phong nhìn thấy Quân Khanh Vũ ngồi ở tiểu giường bên, bên cạnh thư cùng tấu chương rơi lả tả đầy đất.

“Làm sao vậy?”

A Cửu nhìn thấy cúi đầu, bước lên phía trước hỏi.

“Mai Nhị, ta vừa xoay bị thương. Người tới...” Nhìn thấy A Cửu đến, Quân Khanh Vũ trên mặt lập tức chất đầy cười, đối A Cửu vẫy tay, “Người tới đỡ ta đi bên giường nghỉ ngơi, kia một đám cung nữ thực sự là quá ngu ngốc. Cũng sẽ không đỡ người.”

“Ta cũng không có trông người làm cho các nàng đỡ.”

A Cửu không khỏi chế nhạo nói, này hầu hạ Quân Khanh Vũ liền kia mấy thiếp thân người, cái khác cung nữ đều là không dám gần người, phải biết rằng, Quân Khanh Vũ khiết phích có đôi khi biến thái đến nhiều người đều cảm thấy tạng trình độ.

Quân Khanh Vũ ủy khuất nhìn A Cửu, A Cửu biết hẳn định có cái gì tâm tư, tiến lên cẩn thận từng li từng tí đỡ hẳn đi tới bên giường.

Quả nhiên, tên kia tay đặt ở nàng bên hông, sau đó giả ý ôm nàng tất cả ngã ngã xuống giường.

Lần này, là nhâm A Cửu thể nào giây, hẳn chính là không buông, thì ngược lại đầu tựa vào cổ nàng chỗ ấy ái muội cộ .

“Mai Nhị... Người đừng động, nếu không ta...”

“Nếu không làm sao tìm được?”

A Cửu trừng mắt hẳn, mà Quân Khanh Vũ xoay người chống thân thể phụ áp ở A Cửu phía trên, trông mắt bị lấy si mê dục sắc, “Nếu không ta sẽ nhịn không được ăn người.”

Vừa mới nói xong, môi của hắn cực nóng hạ xuống.

Này ăn kiên mật tịnh gì gì đó... Tối làm cho người thích .

Này từng miếng từng miếng cắn rưng... Tối hữu tình điều.

Này... Ăn một lần lại một lần gì gì đó, tà ác nhất .

Tâm tình tốt thời gian, ăn mỹ vị, quả nhiên không giống với...

Đã nói không mệt, đủ, lần này rốt cục thể lực chống đỡ hết nổi mệt mệt mỏi, chỉ phải hung hăng trừng Quân Khanh Vũ như nhau, sau đó trơ mắt nhìn đối phương trong mắt còn có chưa đầy tức tham lam thần sắc, lại là không thể tránh được.

Này về phần như thế đối không?

Bên cạnh nữ tử đã thật sâu ngủ, Quân Khanh Vũ lúc này mới thần tình thỏa mãn ôm nàng, tay dán tại nàng hiện tại như trước bằng phẳng trên bụng.

Hồi lâu sau, bên ngoài có cung nữ tiếng thông báo, không lâu tựa hồ là Hữu Danh trở về.

Nhìn ngủ say nữ tử, Quân Khanh Vũ Quân Khanh Vũ cẩn thận từng li từng tí d xuống giường, mặc vào áo choàng, vẫn là nhin không được cúi đầu lại hôn một cái nữ tử lòng bàn tay, cuối cùng tựa đầu dán tại nàng bụng dưới trên, lắng nghe một hồi mới rời đi.

Bên ngoài rặng mây đỏ bay lượn, như thiêu đốt hồng trù, đẹp chói mắt.

Hữu Danh đứng ở trong sân, thần sắc có mấy phần lo nghĩ, mà trong tay hắn còn cầm kỷ phong tích phong sáp tín.

Kia tín là biên giới tám trăm lý khoái mã đưa tới.

“Hoàng thượng, công tử tín.”

“Hắn tới?” Quân Khanh Vũ hơi kinh ngạc, theo có Hữu Danh trong tay lấy ra tín, mở ra vừa nhìn, con người sắc nhất thời trầm xuống, “Tín người tới vào lúc nào?”

“Vừa tới, thần không dám chậm trễ liền đưa tới.”

“Hiện tại người đi đem quý tướng quân bọn họ toàn bộ mời vào cung đến.”

Đem tín thu lại, nhưng mà, quay đầu lại nhìn nhìn trong phòng, Quân Khanh Vũ đem tín một lần nữa đưa cho Hữu Danh, “Cất xong.”

162. Chương 162

“Đừng cho phu nhân biết việc này.” Quân Khanh Vũ cẩn thận dặn dò, sau đó chiết thân trở lại mặc y phục.

Trong phòng tia sáng nhu hòa, màu trắng nhẹ nhàng chấp chờn màn che màn, nữ tử triển mây sâu ngủ, làn da trắng tích, môi đỏ mọng như ngưng, xinh đẹp tuyệt trần trên cổ còn có vừa hấn lưu lại dấu vết.

Quân Khanh Vũ đi lên, ngồi ở bên cạnh, yên tĩnh nhìn A Cửu, hồi lâu, mới lặng yên cầm quần áo mặc vào, sau đó phân phó cung nữ không được quấy nhiễu phu nhân

Trong phòng có nhàn nhạt hoa nhài hương khí, đứa nhỏ rơi xuống sau, này trong phòng không còn có long diên hương vị đạo, mỗi góc gì đó, cũng đều có Hữu đại nhân tự mình kiểm tra, để ngừa ở phát sinh sự tình lần trước.

Nhưng cung nữ lặng yên tiến vào mấy lần, đều nhìn thấy phu nhân ngủ say sưa.

Ước chừng một hồi, A Cửu tỉnh lại, sau đó đi tới án trước bàn, mặt trên bày đặt Quân Khanh Vũ tấu chương.

Tiện tay cầm lấy, nhưng mà, bên trong không nhìn tới quen thuộc nét chữ.

Là lại lần nữa lật một mảnh, như trước không có.

A Cửu trên mặt lộ ra lo lắng vẻ.

Tại sao có thể như vậy, Cảnh Nhất Bích mỗi ngày tất nhiên đô hội có rất nhiều tấu chương đưa đến Quân Khanh Vũ trên tay.

Nhìn ngày, này chồng chất như núi tấu chương, đã là ba ngày chồng chất, Quân Khanh Vũ vô pháp phê chữa hoàn tất, nhưng mà không có một phần Cảnh Nhất Bích.

Ba ngày...

Này không phải là phong cách của hắn, vì sao ba ngày cũng không có, là giấu đi, còn là căn bản cũng không có biện pháp tổng tấu chương.

A Cửu lo lắng ở bên trong lật xem, đột nhiên chú ý tới kỹ phong không giống người thường tấu chương, mở ra vừa nhìn.

Hoài Giang Nam trấn thất thủ...

Bắc lạng tướng sĩ xuất hiện rối loạn...

Kế tiếp mấy phần tấu chương, mặc dù đều có phải hay không về Mạc gia chiến sự, nhưng mà nhìn địa đồ, đều phân biệt ở quân quốc các phương hướng, xem ra, là có người cố ý tại đây cái tắt mấy lúc nhưng, gây xích mích.

Nếu như lúc này, Quân Khanh Vũ không thể rất nhanh bắt Mạc gia, quân quốc tất nhiên đại loạn.

Ở đêm này đó tấu chương tên lật xem một phen, thế nhưng không có một phong là về Mạc gia phản loạn .

Xem ra, Quân Khanh Vũ là giấu giếm xuống, cố ý không cho nàng biết.

Mà nguyên nhân trong đó đâu?

A Cửu nhìn ngoài cửa sổ dần dần rơi xuống màn đêm, đột nhiên bất an.

Chẳng lẽ là bởi vì Cảnh Nhất Bích?

Một bích? Một bích?

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng thông báo, Quân Khanh Vũ đã trở về.

A Cửu vội buông tấu chương, phản hồi trên giường.

Rất nhanh, Quân Khanh Vũ đi tới bên giường, như vừa trước khi đi như vậy, yên tĩnh ngồi ở sàng vừa quan sát A Cửu. Nửa ngày, “Mai Nhị, người giả bộ ngủ, trầm lại ăn người .”

Nói, đem nàng ôm vào trong ngực, “Rời giường, nên dùng bữa tối , đừng bị đói.”

A Cửu mở mắt ra, mới chú ý tới hần mặc dù cười, nhưng mà tuổi còn trẻ khuôn mặt lại có không nên thuộc về hần này tuổi tác lo lắng.

“Quân Khanh Vũ, vì sao không nói cho, hiện tại Mạc gia phản quân tình huống như thế nào?”

Tả Khuynh đã phản bội bọn họ, nhưng mà Quân Khanh Vũ không cần thiết biết chuyện này.

“Này người không cần lo lắng, cùng nhau đều rất tốt.” Quân Khanh Vũ gỡ xuống bên cạnh áo choàng, vì nàng phủ thêm, “Thế nhưng đói bụng? Tổ yến tuyết lê, ta cố ý phân phó .”

Nhìn ra Quân Khanh Vũ tránh vấn đề này, A Cửu đã xác định, hần là đang trốn nàng.

A Cửu cũng không lại truy vấn, nghiêm túc ăn cái gì, Quân Khanh Vũ như trước cười ha hả nhìn hần, mặt mày cong cong, bên miệng lộ cơn xoáy nhỏ nhắn xinh xắn động lòng người.

Chỉ là, gặp phải chỉ chốc lát xuất thần, xem ra, vừa Hữu Danh sự tình, tất nhiên thập phần vương tay chân.

Cung nữ bưng tới tổ yến tuyết lê, A Cửu múc một thìa, sau đó đưa đến hần bên môi, làm bộ vội không sợ hãi đáp, “Ngày ấy ta thấy được Tả Khuynh đại nhân, hần khí sắc rất tốt, thương thế tựa hồ khỏi?”

“Ân, thương thế khôi phục rất nhanh.”

“Hai ngày này đến không nhìn tới hần.”

“Ta phái hần mang binh trấn áp Mạc gia phản quân đi, hần theo ta nhiều năm, cũng tiên khai quốc nguyên lão tả tướng quân đệ tử, anh dũng hiếu chiến túc trí đa mưu.”

“Cái gì?”

A Cửu chợt buông bát, khiếp sợ nhìn Quân Khanh Vũ, “Hoàng thượng phái Tả Khuynh?”

“Làm sao vậy? Hần hôm nay buổi sáng liền đạt tới biên cương, đang muốn khóa giang.”

Khóa giang? !

A Cửu trong lòng trầm xuống, xem ra, một trận chiến này, tất nhiên thập phần gian khổ.

“Này... Ta nghĩ này Tả đại nhân thương thế vừa vặn, nếu là lặn lội đường xa, đối thân thể không tốt. Chúng ta quân quốc tức trí đa mưu tướng sĩ nhiều đi, hoàng thượng đại có thể chọn những người khác, hơn nữa loại tình huống này, nhất định phải ổn định quân tâm, nếu là Tả đại nhân thương thế tái phạm, sợ rằng bị Mạc gia tìm được mượn cớ, đến lúc đó quân tâm bất ổn.”

“Mai Nhị, người nói như vậy, có người tốt chọn?”

Nghe thế sao nói, Quân Khanh Vũ thần sắc hơi trầm xuống, hỏi đến.

Nghe này khẩu khí, A Cửu đã đoán được, chẳng lẽ là nàng đoán liệu đã xảy ra. Mà, Cảnh Nhất Bích cũng nhất định đi chiến trường.

“Ta!”

Nàng phải đi tiền tuyến.

“Người điên rồi?” Quân Khanh Vũ lúc này thay đổi sắc mặt, “Người nếu dám nói như thế nữa, Mai Nhị, người xem ta thế nào thu thập người.”

“Quân Khanh Vũ.” A Cửu thanh âm run lên, “Người...”

“Sau này không được đề chuyện này.” Quân Khanh Vũ nhìn A Cửu tình tự kích động, mới ý thức được vừa mình cũng kích động, vội đề nặng thanh âm, đem có chút cấu thẹn A Cửu ôm vào trong ngực, “Người là Vinh Hoa phu nhân... Cũng là nữ nhân của ta, nếu là người ra chiến trường, thiên hạ này thế nào đối đãi trẫm. Hơn nữa, người cảm thấy ta có thể cho người đi, chỗ ấy nguy hiểm như vậy. Người thân thể vừa vặn phục hồi như cũ, được rất nghỉ ngơi. Người nếu là lo lắng chiến sự, kia ngày mai ta đem chuyện đã xảy ra đều nói cho người biết, như vậy trong lòng người thì có để, không cần lo lắng.”

Hắn ôm nàng, hàm dưới nhẹ nhàng đặt ở nàng đỉnh đầu sơn, cũng như vậy, mới che giấu ở chính mình đáy lòng cô đơn.

Vừa, tấu chương bị lật dấu vết, hắn cũng thấy được.

163. Chương 163

Rốt cuộc nàng vẫn là muốn biết Cảnh Nhất Bích tin tức.

Nghĩ tới đây, hắn vô ý thức đem nàng ôm chặt, kia quyền cánh tay của nàng không khỏi dùng sức, đột nhiên cảm thấy nàng bất an động một cái.

Như vậy rất nhỏ động tác, hắn vừa rồi sáng tỏ, vừa chính mình quá dùng sức.

Này một bữa cơm, đương nhiên là ở quần quýt cảm xúc trung ăn xong.

Nhưng thậm chí còn phê chữa tấu chương, Quân Khanh Vũ đều dừng lại nhiều lần, nhìn ngời bên người yên tĩnh A Cửu.

A Cửu trầm mặt, tâm tình tự nhiên cũng xuống dốc không phanh, Quân Khanh Vũ thần sắc rất rõ ràng ở che giấu một vài thứ, nhưng mà, nàng không xảy ra cung, căn bản vô pháp đạt được về Cảnh Nhất Bích bất cứ tin tức gì.

Huống chi, Hữu Danh biết tin tức, cũng không thấy được sẽ nói cho nàng biết.

Là nghĩ tới đây, A Cửu không khỏi nhíu mày, trong lòng suy nghĩ nên làm như thế nào.

Này Quân Khanh Vũ buổi tối tất nhiên ở chỗ này nghỉ ngơi, theo sáng sớm hai người biểu lộ tâm tư thứ nhất, đối phương tựa như dính cỏ như nhau, hận không thể dính vào trên người nàng.

Này, thế nào có thể xuất cung?

Liên suy nghĩ lúc này, Quân Khanh Vũ ánh mắt ngay sáng quắc đem nàng xem một phen, sau đó cười hì hì bu lại.

“Mai Nhị...”

“Ân.”

A Cửu đáp một tiếng, đảo thư, đầu óc cuộn.

“Mai Nhị...”

“Ân.”

“Mai Nhị...”

A Cửu nhắc lên tròng mắt, nhìn Quân Khanh Vũ, “Hoàng thượng, người có việc?”

Lúc này còn sớm, nếu là đi ngủ, cũng đánh giá muốn một hai canh giờ sau.

“Không có việc gì.”

Quân Khanh Vũ hí mắt cười, vội vàng cúi đầu, tiếp tục phê chữa tấu chương.

Mấy phút sau, bên tai lại lần nữa truyền đến mèo như nhau thanh âm.

“Mai Nhị...”

A Cửu rút trều khoe miệng, thẳng thắn không đáp.

“Mai Nhị...”

Lần này thanh âm mang theo điểm ủy khuất, mềm nhu nhu .

A Cửu mày lại lần nữa một ngưng, tiếp tục cúi đầu đọc sách.

“Mai Nhị!” Đối phương tựa hồ rất cuộc chịu đựng không nổi , thanh âm nhắc tới một điều, xem ra là muốn bảo nổi .

Khép sách lại, A Cửu hít sâu một hơi, dọn xong khuôn mặt tươi cười, quay đầu nhìn Quân Khanh Vũ.

“Hoàng thượng, người kêu ta rất cuộc chuyện gì?”

“Không có việc gì. Đã nghĩ kêu gọi người.”

Hô thích người tên, sau đó nghe thấy đối phương nhẹ nhàng ứng một tiếng, nguyên lai, cũng là làm cho người ta như thế vui mừng.

Quân Khanh Vũ mím môi cười cười, lại cúi đầu nghiêm túc phê chữa tấu chương.

Lưu lại bên cạnh A Cửu, mày đều trều lên.

“Hoàng thượng, không biết Thu Mặc như thế nào. mấy ngày nay tổng cảm thấy giấc ngủ không tốt, lo lắng Thu Mặc.”

“Thu Mặc?”

Quân Khanh Vũ buông tấu chương, ngày đó đem Thu Mặc xem ra, cũng không phải là bởi vì về hoa hồng một chuyện, chủ yếu là bởi vì sợ nàng tiết lộ về A Cửu mang thai sự tình.

Hiện tại lừa A Cửu, đứa nhỏ đã rơi thai, chỉ sợ nàng có hành động gì.

Mặc dù hai người tâm tư sáng tỏ, nhưng mà Quân Khanh Vũ vẫn còn có chút không yên lòng.

Nhìn Quân Khanh Vũ do dự, A Cửu cắn răng, chủ động tới gần Quân Khanh Vũ, nhẹ giọng nói, “Gần đoạn ngày ở Thanh Hà điện, nhưng cuối cùng cảm thấy cung nữ không phù hợp tâm ý, trước đây thói quen Thu Mặc bên người. Lúc này, thực sự là khó chịu...”

Nói đi, tựa đầu nhẹ nhàng tựa ở Quân Khanh Vũ bả vai.

Này... Chủ động gì gì đó, có thể ngoại trừ đùa giỡn hấn, muốn nàng làm nũng, thực sự là so với sát nhân còn khó hơn.

Nhưng mà Quân Khanh Vũ là một mỹ nhân tính tình, cần dỗ .

Này sát nhân đơn giản, một đao quá khứ, dễ người, vẫn là một môn phi thường thâm ảo học vấn.

Đặc biệt muốn dỗ Quân Khanh Vũ loại này ngạo kiều mỹ nhân.

“Thu Mặc làm việc có chút đường đột, người thân thể thượng chưa hoàn toàn phục hồi như cũ, quá mấy ngày đi.”

Nhìn A Cửu chủ động tới gần qua đây, Quân Khanh Vũ lập tức tương kì bao vào trong ngực, lại bắt đầu vui tươi hơn hử cười.

Này cười chung quy cười, thế nhưng Quân Khanh Vũ trong lòng minh bạch, nếu không phải là Thu Mặc, có thể hấn và A Cửu, thực sự cùng với hấn phi tần như nhau, chẳng qua là người lạ. Mà vì cứu Thu Mặc, A Cửu thậm chí không tiếc đạt được người yêu cỏ.

Này... Thu Mặc thực sự chứng mất.

Phải biết rằng, phàm là A Cửu quan tâm gì đó, ngoại trừ hấn Quân Khanh Vũ chính mình, những người khác a, biểu diễn, hấn hận không thể một cước đạp đến chân trời góc biển đi.

Giữ ở bên người, đương khi hấn cùng A Cửu trung gian, sao có thể? Khôi hài nga!

Nếu như Thu Mặc ở, chính mình chỗ nào còn có thể tượng hiện tại như nhau một tác cũng không rời A Cửu bên người.

Vì thế, kia Cảnh Nhất Bích cũng muốn sớm đuổi rồi hảo.

Nhìn Quân Khanh Vũ không động đây, A Cửu ảo não cắn răng, đột nhiên linh quang chợt lóe, theo hấn trong lòng ngồi thẳng, thần tình ngó nhìn Quân Khanh Vũ.

Bị A Cửu trắng ra nóng rực nhìn chăm chăm, Quân Khanh Vũ sắc mặt ửng đỏ, “Mai Nhị, người nhìn ta như vậy, trên mặt ta nhưng có thứ?”

“Ta chỉ là cảm thấy, hoàng thượng càng phát ra tuần mỹ dễ nhìn.”

A Cửu cố nén cười ra tới xúc động, dùng nghiêm túc khẩu khí nói.

Này tao bao tên!

Quả nhiên, nói vừa rơi xuống, Quân Khanh Vũ quả nhiên cười đến trang điểm xinh đẹp, hừ hừ, “Người bây giờ mới biết được? !”

“Không có a, chỉ là cảm thấy, hiện tại so với trước đây hoàn hảo nhìn.”

“Vậy người nói một chút, chỗ nào coi được?” Đối phương vội vàng hỏi.

Màu tím nặng đồng, mặt lớn lên lông mi, cười rộ lên là, như ẩn như hiện lê cơn xoáy.

“Mất...” A Cửu nhin không được khanh phủ hấn mặt lớn lên tiếp vũ, lẩm bẩm nói, “Mũi, môi, lê cơn xoáy... Đều là ta đã thấy, đẹp nhất .”

Hấn mỹ không giống Cảnh Nhất Bích cái loại này đã gặp qua là không quên được tuyệt thế thanh mỹ, mà là mặt khác một loại như cà độc dược độc như nhau, chậm rãi thấm thấu đáy lòng mỹ, chờ người phát hiện lúc, chính mình tâm hồn đều đã bị đối phương cắn đi.

Hấn sẽ ngưng ngừng, sẽ kiêu ngạo, sẽ tính trẻ con, sẽ nhiệt tình, cũng nghịch ngợm, sẽ trang điểm.

Cảnh Nhất Bích mỹ cách mình xa như thế, mà hấn Quân Khanh Vũ, như vậy gần, như vậy chân thực, thậm chí, nhắm mắt lại, trong đầu có thể nhiều lần xẹt qua hấn các loại biểu tình, phảng tựa dấu vết bàn khắc sâu.

164. Chương 164

Quân Khanh Vũ màu tím đáy mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, giật mình nhìn A Cửu, cơ hồ là không thể tin tưởng nghe thấy nàng nói ra câu nói kia.

“Này ngạo cư lực quốc, thế nhưng có khác một thân, phu nhân chê cười.”

Quân Khanh Vũ rũ xuống con ngươi, yếu ớt thanh âm hơn chia ra e ẩm vị đạo.

A Cửu trong lòng nhất thời khê động, mỗi khi đô hội bị hấn vô ý thức cúi đầu động tác cấp nhiếp ở, kia mặt lớn lên lông mi như phất đa nghi lông chim, làm cho lòng người ngứa.

Nhưng “Người có biết có người nói quá, tình nhân trong mắt ra Tây Thi.”

Giống như đêm đó ở miếu đồ nát vậy kiều diễm, A Cửu cúi đầu, nâng hấn hàm dưới, đôi môi nhẹ nhàng đặt lên.

Lưỡi đập khai môi của hấn, như thế, lần đầu tiên chủ động khê hôn hấn.

Là Quân Khanh Vũ toàn thân run lên, nàng mềm mại môi hạ xuống trong nháy mắt, thân thể mỗi một chỗ coi như điện lực tràn đầy quá, thậm chí còn, đại não cũng bởi vì nàng chậm rãi đạn nhập mà trắng bệch.

Nhưng mà... Không biết, chỗ nào tới khủng hoảng.

Nàng lúc này, nâng hấn hàm dưới động tác, còn có kia chủ động khê hôn tư thái của hấn, thế nhưng hấn nhớ lại một không nên xuất hiện người.

Cái kia rơi xuống đại tuyết buổi tối, cái kia khăn che mặt sát thủ, cái kia đưa hấn ném ở kỹ viện sát thủ, cái kia cuối cùng ở miếu đồ nát lỗ măng hấn sát thủ.

Đối phương môi, như nhau hiện tại bàn, thăm dò, mềm mại như trừ ra cánh hoa.

Quân Khanh Vũ yết hầu căng thẳng, vội sợ đến lui về phía sau một bước, trừng mắt con ngươi nhìn trước người người.

Mà rơi đập vào mắt liêm chính là hé ra mộng ảo dặt quẩn quen thuộc khuôn mặt, cái loại này khủng hoảng nhất thời tan thành mây khói, hấn trở tay đem nàng ôm lấy, “Mai Nhị...”

Thanh âm kia lý, bao hàm ủy khuất, như là một bị khi dễ đứa nhỏ.

“Làm sao vậy?”

A Cửu kinh ngạc vừa nhảy, chẳng lẽ dễ không được, dọa hấn.

“Vừa, vừa mới mới nhớ tới không vui sự tình.”

“Không vui?” A Cửu đang cầm mặt của hấn, đích thực là không vui, ngưng mày, thập phần tức giận, quyết miệng, tượng một nhận hết khi dễ tiểu tức phụ nhi, “Nói một chút, ai khi dễ người.”

Quân Khanh Vũ khê cắn môi, không muốn nói, nhưng mà, cái kia gọi A Cửu hỗn đản, tựa như mẫn cảm thần kinh thượng một cái gai.

Kia mấy ngày trở về, trong đầu thống khổ nhất là, không ngừng hiện lên tay của đối phương đặt ở trên người hấn cảm giác... Cái loại này tư vị, có thể dùng phiên giang đảo hải để hình dung.

“Người có biết, để đô gần đây xuất hiện một người tên là A Cửu sát thủ!”

“Phốc...”

A Cửu suýt nữa phun tới, không ngờ hấn nói dĩ nhiên là này, sau đó làm cho nhin cười, “Hấn khi dễ người?”

“Hấn dám!”

Quân Khanh Vũ nhất thời thanh âm rùng mình, “Ta chỉ là cảm thấy hấn đáng ghét. Còn có chính là...”
Quân Khanh Vũ lúc này, đột nhiên phi đồ mặt, ở đầu tựa vào A Cửu trên cổ, nhỏ giọng nói gì đó.

A Cửu mặt có hồng chuyển hướng bạch, sau đó chuyển hướng khiếp sợ, lại chuyển hướng sai biệt, cuối cùng, cắn môi, tựa khóc tựa cười.

Mà Quân Khanh Vũ nói xong kia một phen nói, toàn bộ mặt đồ bưng đều khó xử xấu hổ dấu đi.

Hồi lâu sau, A Cửu lấy xuống dây cột tóc, sau đó đem Quân Khanh Vũ mắt bịt kín.

Màu trắng màn che màn nhẹ nhàng phất quá thân thể của bọn họ, A Cửu nửa quỳ khi hấn trước người, nâng hấn hàm dưới, nhẹ nhàng hôn xuống.

Ánh trăng kiều diễm...

Kỳ thực, có thể A Cửu đêm đó đích thực là đối này ngạo kiều thụ tạo thành không thể xóa nhòa bóng mờ, ngạo kiều thụ mọi cách khó chịu rốt cuộc đối A Cửu nói đơn giản ra...

Sau đó còn nói ra, một mình một người lúc, đêm đó tình cảnh không ngừng hiện lên, sau đó, trừ phi là đối mặt với nàng, nếu không liên thân thể mình sẽ không bình thường.

A Cửu cũng muốn muốn, một nam nhân bình thường, bị một cái khác ‘Nam nhân’ phi lễ, sinh lý đô hội biểu hiện được không bình thường đi.

Nhưng mà, hiện tại cũng không phải thời cơ bại lộ thân phận thời gian, vô nại, nàng chỉ có dỗ hấn, sau đó nói học dùng phương thức giống nhau ‘Bang’ hấn, tự nhiên còn không đoạn khích lệ thỏa mãn hấn nghiệp dư tâm lý.

Mà ngày kế buổi trưa, Thu Mặc quả nhiên bị phóng ra.

Thế nhưng, Thu Mặc lại là không thể gần người hầu hạ, xem ra, đồ người hỏa hầu còn chưa tới. Bất quá A Cửu cũng không cấp, Thu Mặc chỉ cần bình yên vô sự biến hảo.

Ngoại trừ lên triều còn có thương nghị chiến sự, Quân Khanh Vũ ba ngày liên tục lưu tại Thanh Hà điện.

Phu nhân long tử chưa bảo, mà Tô Mi lại lấy thực phi thân phận vào ở lưu ly cung, tất cả mọi người cho rằng, phu nhân đại thế đã mất, nhưng mà, lại không nghĩ rằng, trái lại càng được thịnh sủng.

Rốt cuộc, ngày thứ ba, A Cửu ở Quân Khanh Vũ bên người phê chữa tấu chương, lưu ly cung người tới, ở cửa khóc ròng nói, “Thực phi nương nương hôn mê bất tỉnh.”

A Cửu đang ở nghiền nát, nghe thế cái nói, ánh mắt nhẹ nhàng rơi vào Quân Khanh Vũ trên mặt, phát hiện hấn sắc mặt tái nhợt, tựa ở né tránh A Cửu.

Ngực hơi tê rần, A Cửu cường xả ra vẻ tươi cười.

Mặc dù không hoài nghi nữa, Quân Khanh Vũ đối tình cảm của mình. Bởi vì, nàng có thể cảm nhận được hấn nhìn mình, lúc, đáy mắt toát ra cực nóng cùng vui mừng.

Thế nhưng, nàng cũng muốn biết, vì sao, Quân Khanh Vũ sẽ sâu như vậy sâu bảo vệ Tô Mi, đây rốt cuộc cùng yêu có không quan hệ hệ? !

“Vừa vặn, ta cũng thật lâu không nhìn tới thực phi nương nương . Hoàng thượng, ta cùng đi với người đi.”

Nàng có nghĩa vụ tranh thủ tình cảm của mình, rất có nghĩa vụ, làm cho Quân Khanh Vũ phân biệt, có lẽ có một loại tình cảm cùng yêu không quan hệ.

Có thể quá trình sẽ rất thống khổ, cũng làm cho lòng người toái, nhưng mà bất luận kết quả thế nào, vì phần này cảm tình, nàng nỗ lực tranh thủ quá.

“Mai Nhị.” Quân Khanh Vũ áy náy đem nàng ôm lấy.

“Đi thôi.” A Cửu trở tay nắm tay hấn, với hấn mười ngón tướng khấu, sau đó điểm đầu ngón chân ghé vào lỗ tai hấn nhỏ giọng hô, “Khanh Vũ.”

Đây là hắc nhũ danh... Nàng biết, bởi vì đêm đó, hắc đối nói, không nên gọi hắc hoàng thượng. Nàng hô Quân Khanh Vũ.

165. Chương 165

Ngày ấy, nàng hô hắc hoàng thượng, nhưng mà, hắc lại nói muốn nàng kêu tên.

Rất không khách khí, nàng hô Quân Khanh Vũ.

Quân Khanh Vũ, nàng cũng thích gọi thẳng tên của hắc, chỉ là, người này sắc mặt hiển nhiên không cao hứng lắm, cũng không phải là bởi vì gọi thẳng, mà là bởi vì không đủ vô cùng thân thiết.

Thế nhưng, Khanh Vũ, hai chữ, nhưng lại như là gì, nàng cũng kêu không được.

Nhưng bởi vì nói ra này hai chữ, A Cửu cảm thấy đỉnh đầu mồ hôi lạnh trực tiếp nhô ra —— quá buồn nôn.

Mà trước người người, nhất thời cả kinh, trên mặt thịnh mạn tiểu ý, lúc này ngoan ngoãn gật đầu, theo hắc đi.

Lên đuổi xe, Quân Khanh Vũ cúi đầu tiểu tức phụ trạng đùa bỡn A Cửu ngón tay, sau đó nói, “Mai Nhị...”

Là thói quen hắc mèo như nhau thanh âm, cũng biết, hắc nói như vậy, nhất định là muốn lược thuật trọng điểm cầu.

Tỷ như, muốn nàng thị tẩm, tỷ như, muốn nàng...

Dù sao, người nọ là không sẽ đích thân nói ra, mà là muốn người chủ động đưa ra vì hắc làm việc.

“Người lại muốn làm cái gì?”

Hắc cười híp mắt, “Người lại kêu ta một tiếng.”

A Cửu mày một điều, dựa vào, người này lại tính trẻ con.

Thế là, nàng hé miệng cười thập phần ôn nhu, nhẹ giọng hô, “Hoàng thượng ~ ”

Quân Khanh Vũ biến sắc, “Không phải này.”

“Nga? Đó là cái nào?” A Cửu làm bộ vẽ mặt mờ mịt.

Hắc không nói, nàng kia liền giả ngu.

“Người vừa kêu ~ ”

“Ta kêu hoàng thượng.”

“Trước a.” Quân Khanh Vũ có chút lo lắng, “Thượng đuổi xe trước?”

“Làm cho ta nghĩ muốn.” A Cửu quay đầu giả ý nhìn ra phía ngoài, thực nhện xuống nói với mình không nên cười, “Nghĩ tới. Ta kêu hoàng thượng, thượng đuổi xe.”

“Trẫm nói là trẫm tên.”

Có chút nổi giận.

“Hoàng thượng ngài thế nào không nói sớm.” A Cửu hắng giọng một cái, sau đó thanh âm trầm xuống, nghiêm nghị quát, “Quân Khanh Vũ!”

Bên ngoài Hữu Danh vừa nghe, nhất thời trắng mặt, vội lui về phía sau một bước.

Chẳng lẽ, hoàng thượng lại nhạ phụ nhân, nếu không, thế nào dùng như thế hung hãn khẩu khí gọi thẳng hoàng thượng tục danh.

“Mai Nhị, người cố ý !” Quân Khanh Vũ đang đứng lên, chỉ vào A Cửu, chính muốn phát tác, nhìn thấy A Cửu hai tay xếp ở trên bụng, trên mặt viết, người tham sống khí liền tức giận biểu tình.

Lúc này lui bại xuống, thúc khuôn mặt tươi cười dán lên đi, nhắc nhở, “Hai chữ .”

“Hai chữ, đó chính là —— hoàng thượng a.”

“Khanh Vũ, Khanh Vũ, Khanh Vũ, người vừa kêu chính là Khanh Vũ.”

Rốt cuộc, người nào đó thực sự không nhịn được kích thích, lớn tiếng kháng nghị nói.

Nhìn hần trưởng đỏ mặt, lửa giận thiêu đốt bộ dáng, A Cửu làm bộ vô tội một nhún vai, “Hoàng thượng, người muốn ta kêu Khanh Vũ, người có thể trực tiếp nói cho thần a, hà tất làm cho thần đoán đến đoán đi .”

“Người!”

Quân Khanh Vũ cả người vừa kéo, thanh âm đều run lên, nhưng lại là không thể tránh được.

Chỉ phải ôm vây quanh bắt tay vào làm cánh tay, tựa đầu xoay hướng một bên, bắt đầu một mình sinh hờn dỗi.

Này Mai Nhị, căn bản là cố ý !

Thanh Hà điện cách lưu ly cung thập phần xa, đuổi xe vẫn như cũ thông thả đi tới, tựa hồ không nhanh không chậm.

Sinh khí một lúc lâu, Quân Khanh Vũ cổ có chút đau, nhưng mà, thế nhưng vẫn chưa có người nào qua đây dỗ.

Quân Khanh Vũ len lén liếc mắt một cái A Cửu, lập tức đen mặt, kia Mai Nhị, thế nhưng tựa ở đuổi trên xe, hí mắt tiểu tức.

Nhất thời khí không đánh một chỗ đến, Quân Khanh Vũ nhéo nhéo nắm tay, thở phì phò, dùng sức đẩy A Cửu.

A Cửu miễn cưỡng mở mắt ra lúc, Quân Khanh Vũ đang lườm mắt to theo dõi hần, một bộ, ta sinh khí, người tới dỗ biểu tình.

A Cửu vén rèm lên, nhìn về phía Hữu Danh, “Hữu Danh, người là đại phu, hần là hiểu được dưỡng nhan chi đạo đi?”

Hữu Danh trộm nhìn len nhau tức giận Quân Khanh Vũ, không biết cấp trên hai vị chủ tử ở đây lại náo cái gì, chỉ có cẩn thận từng li từng tí nói, “Hiếu sơ hiếu sơ.”

“Vậy người có biết, người tức giận thời gian, mặt bộ làn da lại đột nhiên căng thẳng, huyết vị cũng không thẳng đường, như vậy làn da biến chất phi thường cực nhanh, trường nếp nhăn tốc độ cũng thường nhân gấp mười lần.”

Bên cạnh Quân Khanh Vũ vô ý thức sờ sờ mặt mình, sau đó nhìn chằm chằm Hữu Danh.

“Này... Đúng vậy.” Hữu Danh mau khóc, phu nhân người đây không phải là ở hại ta sao.

“Đúng thôi, ta nhớ có một câu ngôn ngữ, gọi cười một cái trăm năm ít, khóc vừa khóc làn da thô.”

Bên cạnh, mỗ chỉ, lặng yên tựa đầu xoay hướng một bên, nhiều lần sờ sờ mặt mình, hoàn hảo a, rất tinh tế.

Chính nghi hoặc, đột nhiên nghe phía sau bộc phát ra một chuỗi tiếng cười, mỗ chỉ kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy A Cửu đang ôm bụng co rúc ở vị trí, cười đến thở không nổi.

Quân Khanh Vũ mặt trắng thanh, thanh lại hồng, đỏ lại lục, mới biết được, chính mình vừa lại bị A Cửu trêu đùa .

Lập tức co quắp mặt, cả giận nói “Mai Nhị, trăm nhìn người thực sự là chán sống.” Sau đó, cắn răng thở dốc.

“A ~” A Cửu vội chỉ vào Quân Khanh Vũ mũi, “Hoàng thượng, ngàn vạn bị cắn môi, chỉ dùng lỗ mũi trút giận! Như vậy lỗ mũi sẽ thành lớn, sẽ rất xấu !”

“Người... Người... Mai Nhị người...”

Quân Khanh Vũ bưng mũi, một bộ mau bị tức khóc bộ dáng, ai biết, A Cửu chẳng những không có dừng lại, ngược lại là ôm bụng cười đến lợi hại hơn .

Hận không thể, một cước đem này đáng ghét nữ nhân đạp hạ đuổi xe, hận không thể lột sạch nữ nhân này, từng miếng từng miếng cắn chết nàng.

Nhưng mà... Luyến tiếc, luyến tiếc!

Thế nhưng, muốn là tiếp tục như vậy, mình nhất định sẽ tức giận đến nhảy xe , thẳng thắn xóc lên màn, đối Hữu Danh quát, “Dừng xe, trẫm muốn xuống.”

Hữu Danh nhìn nhìn lộ, “Hoàng thượng, này bộ hành đi lưu ly cung?”

Quân Khanh Vũ chính đang tức giận, tìm không được nơi trút giận, vừa nhìn thấy Hữu Danh chỉ ngón bộ dáng, mới vừa rồi còn giúp đỡ A Cửu trên đũa hân, nhất thời càng hỏa, “Người, cười một cái, trẫm năm ít phải không. Hiện tại cho trẫm vẫn cười, dám dừng một chút, trẫm bới người da mặt.”

Hữu Danh lần này, thực sự khóc...

166. Chương 166

Quả nhiên dọc theo đường đi, Hữu Danh không thể không dặt da mặt cười, thật đúng là không dám khóc, hoặc là trẫm mặc biểu tình.

Cung nữ bên cạnh nhìn thấy Hữu đại nhân bộ dáng, cũng không khỏi len lén cười lên.

Phải biết rằng, mấy ngày trước, Hữu đại nhân còn nhắc nhở bọn họ, nói, tỷ Hậu phu nhân muốn cơ linh điểm. Phu nhân là nói năng chua ngoa lòng như đậu hủ.

Như thế rất tốt , Hữu đại nhân chính mình cấp ngã quy .

Nhưng mà Quân Khanh Vũ bị A Cửu hung hăng trên đũa một phen, chính tức giận hạ đuổi xe, còn quả thực một đường đi tới lưu ly cung, dọc theo đường đi tự nhiên không có ít cấp A Cửu bạch nhãn.

Mà A Cửu, thì tại đuổi trên xe, cười đến chỉ đang ôm bụng thở dốc.

Hữu Danh nhìn A Cửu không thở nổi, đột nhiên nhớ tới có giải cứu phương thức của mình, vội len lén đi tới Quân Khanh Vũ bên người, “Hoàng thượng, phu nhân tâm tình tốt như vậy, thế nhưng cười đến quá lợi hại, sợ rằng sẽ đối với thai nhi có ảnh hưởng.”

Là thốt ra lời này, Quân Khanh Vũ lúc này thay đổi sắc mặt, cũng biết, chính mình càng là sinh khí, kia A Cửu cười đến càng phát ra lợi hại.

Bất đắc dĩ, rõ ràng sinh khí, nhưng là vì trong bụng vật nhỏ, hân vội vàng dẩy bật cười dung, đối A Cửu nói, “Mai Nhị, người kia tiểu xiếc, đùa bỡn không được trẫm.”

“Trẫm hài lòng rất.”

“Nga...”

Quả thực cười hì hì bộ dáng, A Cửu nhưng thật ra kỳ quái, vội nghi hoặc nhìn về phía Hữu Danh, lại không chiếm được đáp án.

Nhìn thấy không cười, Quân Khanh Vũ hừ một tiếng, nghĩ thầm chờ có cơ hội, muốn trả thù trở về, mà lúc này đã đến lưu ly cửa cung.

Lưu ly cung, cười A Cửu, tươi cười cũng không khỏi phai nhạt xuống.

Chờ đợi xe dừng lại đến, A Cửu hữu Hữu Danh đỡ hạ xuống xe, bất quá Quân Khanh Vũ vẫn là đi tới, một phen đem nàng duệ ở.

Xuất phát từ mới vừa rồi bị đùa giỡn trả thù, hấn dùng lực bóp nàng niết ngón tay

Trung điện có người ở nghỉ ngơi và hồi phục, thế nhưng còn có thể thấy đại hỏa đốt cháy dấu vết.

Mà vào đi vào điện lúc, trong phòng có nhân nhạt mùi thuốc, Quân Khanh Vũ sắc mặt cũng chìm xuống đến, nhìn thấy y nữ vừa vịn vịn vịn vàng vàng đi ra.

“Làm sao vậy?”

Quân Khanh Vũ hỏi, trong thanh âm lộ ra lo lắng.

A Cửu buông tay hấn ra, theo ở phía sau.

Thật không có đi vào trước, mà là đang xung quanh quan sát một phen.

Quân Khanh Vũ đi vào hậu, trong phòng mọi người đồng thời quỳ xuống, sau đó nghe thấy đứt quãng tiếng ho khan.

A Cửu đứng ở cửa, biến sắc, Tô Mi quả thực thật bản lĩnh, như vậy cũng không có tử.

“Đây là có chuyện gì?” Tô Mi tựa ở đầu giường, sắc mặt tái nhợt, Quân Khanh Vũ lo lắng hỏi.

“Hoàng thượng.”

Tô Mi nhìn thấy Quân Khanh Vũ đến, xả ra một tia miễn cưỡng tươi cười, “Thần thiếp chỉ là cảm nhiễm phong hàn, không có gì đáng ngại.”

“Nhưng uống thuốc?”

Nghe thấy hỏi, Tô Mi cúi đầu, tóc đen chảy xuống ở đột nhiên gầy gò khuôn mặt trên, lông mi bất lực run, vịn thấy ta thương.

Quân Khanh Vũ nhìn này trương khuôn mặt, ngực đột nhiên bị người một nình, sau đó quay đầu nhìn về phía cung nữ bên cạnh, “Thực phi nương nương nhưng uống thuốc?”

“Hoàng thượng, ngài đừng trách trách bọn họ.”

Tô Mi thân thủ kéo Quân Khanh Vũ, nhẹ giọng nói, “Là thần thiếp giận dữ, không muốn ăn. Bởi vì, thần thiếp muốn hoàng thượng...” Nói, ủy khuất tựa ở Quân Khanh Vũ trong lòng, khóc lên.

“Ai, sinh bệnh nào cái gì không được tự nhiên.” Quân Khanh Vũ thở dài một hơi, “Trẫm bây giờ đang ở ở đây, người đem được uống đi.”

“Hoàng thượng, người biết thần thiếp sợ khổ.”

Tô Mi tát kiêu nói, đột nhiên nói, “Nếu không, hoàng thượng uy thần thiếp, thần thiếp lại khổ cũng uống vào.”

Loại này sùng nịch, tựa hồ ở một năm trước, còn có. Nhưng mà, lúc nào, này thành si mê của mình thiếu niên, đã mất.

Quân Khanh Vũ theo cung nữ trong tay cầm lấy được hoàn, trong lòng khóc lê hoa đái vũ người, quả thực nín khóc mỉm cười.

Không biết vì sao, dĩ vãng nhìn này trương khuôn mặt tươi cười, trong lòng cũng nhẹ nhàng vui vẻ, nhưng mà, hiện tại, thế nhưng cảm thấy phong mang thứ bối.

Cũng vào lúc này, Tô Mi chú ý tới A Cửu theo Quân Khanh Vũ phía sau bình phong đi ra, nhìn thấy hai người, đối phương sắc mặt trầm mặc, một đôi màu đen con người, trước sau như một lãnh đạm.

Tô Mi xông A Cửu câu dẫn ra một tia thắng lợi mỉm cười, nhưng mà cúi đầu, đi uống Quân Khanh Vũ cái thìa trung dược.

Nhưng vừa lúc đó, lại thấy A Cửu chậm rãi đến gần, thanh âm êm dịu hô một tiếng, “Khanh Vũ.”

Thanh âm kia, mềm nhu nhu, nhưng lại sạch sẽ, hơn nữa, còn mang theo bọn họ chưa từng nghe qua ôn nhu.

Mà Quân Khanh Vũ nghe thấy thanh âm, cầm bát tay run lên, vừa quay đầu lại, nhìn A Cửu mặt bộ biểu tình đứng ở bình phong chỗ —— tựa hồ tâm tình không tốt.

Kia băng lãnh mắt, băng lãnh thần tình, kia mãn thành một cái tuyến môi mỏng. Mặc dù vừa kêu kia một tiếng, thập phần ôn nhu, nhưng mà A Cửu biểu tình lại vừa vận tương phản.

Cầm bát tay bắt đầu ra mồ hôi, Quân Khanh Vũ cắn răng, chậm rãi cúi đầu, trong đầu bị A Cửu bình thần ánh mắt tránh được trống rỗng, càng không biết phải làm sao cùng hoảng loạn. . . Tượng làm sai đứa nhỏ, bị nắm ở lúc sợ hãi muốn, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Tô Mi khiếp sợ nhìn Quân Khanh Vũ, nhưng không ngờ, A Cửu, mỉm cười, thanh âm kia, hơn một phần sùng nịch.

“Khanh Vũ.”

Lần này, Quân Khanh Vũ ngẩng đầu, nhìn thấy A Cửu trên mặt lộ ra ôn nhu tươi cười, lúc này thở phào nhẹ nhõm, sau đó buông bát, ba bước làm một bộ chạy hướng A Cửu, mặt mày chỗ, đều là thỏa mãn tiểu ý. Mà kia lấy lòng biểu tình, càng tượng làm sai đứa nhỏ, muốn biện pháp không cho đại nhân trừng phạt chính mình.

Nhìn hẩn qua đây, một phen kéo tay của mình, A Cửu bắt đắ dĩ lắc lắc đầu, mới phát hiện tóc hẩn rối loạn, liền kiễng chân, “Tóc rối loạn.”

Quân Khanh Vũ ừ một tiếng, vội ngoan ngoãn cúi đầu, làm cho A Cửu vì hẩn đem một luồng rừ xuống đến tóc phan đến sau tai.

Chờ A Cửu làm tốt lúc, Quân Khanh Vũ ngậy ngậy lại nhìn A Cửu, lại chú ý tới nàng ý vị thâm trường nhìn hẩn một cái.

Cái nhìn này, như ngày đông một chậu nước lạnh, đột nhiên hắt ở Quân Khanh Vũ trên người.

Xong! Quân Khanh Vũ trong đầu chỉ có hai chữ.

167. Chương 167

Mà lúc này, A Cửu rút về bị Quân Khanh Vũ nắm tay, xoay người đi tới Tô Mi bên người.

Lúc này Tô Mi thần tình, đã không thể dùng khiếp sợ cùng ngạc nhiên để hình dung, mà lúc trước đối A Cửu khiêu khích lúc này chỉ có lưu lại một ti phần hận chặt vật.

“Thực phi nương nương, ngày ấy người tới Thanh Hà điện, lúc đó ta còn ở dưỡng bệnh, cố không có tự mình chiêu đãi.” A Cửu cười ngồi ở Tô Mi bên người, cầm lên bát, “Hôm nay nghe thấy thực phi nương nương thân thể khó chịu, ta liền cùng hoàng thượng vội vàng chạy tới.”

“Thuốc này mau lạnh. Thực phi nương nương còn phải uống, bảo dưỡng hảo thân thể, miễn cho hoàng thượng lo lắng.”

Có thể nói , A Cửu quay đầu lại nhìn Quân Khanh Vũ liếc mắt một cái, đối phương có chút không biết phải làm sao quần quần đầu, “Hoàng thượng hai ngày này quốc sự nặng nề, thực phi tỷ tỷ cũng không đành lòng làm cho hoàng thượng phân tâm .”

“Phu nhân nói chính là. Là tiểu mày không có thay hoàng thượng muốn chu đáo.”

Tô Mi thùy suy nghĩ con người, nhẹ giọng đáp, mà bị nhục trung tay, đã chặt nắm thành quả đấm, lại len lén nhìn Quân Khanh Vũ bộ dáng, Tô Mi đáy lòng dự cảm càng phát ra bất an.

Là A Cửu hài lòng cười cười, sau đó cầm chén thuốc đưa cho cung nữ bên cạnh, thân thủ đi đỡ Tô Mi, “Người sinh bệnh, như vậy tư thế ngồi bất lợi với máu tuần hoàn, hơn nữa đối xương sống thất lưng không tốt.”

Tay đặt ở nàg phần eo, A Cửu con người sắc nhất thời trầm xuống.

Có lẽ là cố ý chờ Quân Khanh Vũ đến, Tô Mi xuyên chính là nhất kiện cực kỳ mỏng đơn độc y, bởi vì, A Cửu đỡ nàg thất lưng lúc, nhất thời phát hiện trên người nàg không có bất kỳ thương.

Lúc đó chủ thủ rõ ràng tinh chuẩn đánh vào nàg trên lưng, cho dù chết không được, thương cũng sẽ không khép lại nhanh như vậy.

Vậy cũng chỉ có một cái giải thích, như bọn họ chấp hành nhiệm vụ lúc, vì bảo vệ mình sẽ mặc vào áo chống đạn, mà Tô Mi... Chẳng lẽ cũng có như vậy bảo hộ? !

Nhìn A Cửu đi đỡ Tô Mi, đến là đem bên cạnh Quân Khanh Vũ cấp nóng nảy.

Hữu Danh nói, hai ngày này hoàng thượng không cần thiết dừng lẩn qua lẩn lại, phu nhân nhất định phải tỉnh dưỡng, vạn không được nhanh thất lưng.

Nhìn thấy A Cửu khom lưng, Quân Khanh Vũ lập tức cất bước đi tới, kéo tay nàg, “Phu nhân, làm cho trầm đến.”

“Người tới?”

A Cửu nhú mày, híp mắt quan sát Quân Khanh Vũ, con người sắc càng phát ra âm trầm.

Cái ánh mắt này, làm cho Quân Khanh Vũ toàn thân một giật mình, lập tức quay đầu đối cung nữ bên cạnh nói, “Còn không mau tới đỡ thực phi nương nương.”

“Hoàng thượng, không cần, thần thiếp mình có thể thức dậy đến.” Tô Mi ngồi thẳng, mỉm cười nhìn A Cửu, “Phu nhân khí sắc không tệ, kia mấy ngày, tiểu mỳ không có đi nhìn xong phu nhân, còn xin không cần trách móc.”

Nói, đem cung nữ trong tay được uống xong.

“Đều rất tốt, chỉ là Thanh Hà điện cách đây nhi xa, lần trước bạch cho người chạy một chuyến.”

Hai người hàn huyên, cũng làm cho Quân Khanh Vũ bất an đứng ở bên cạnh.

Lúc nói chuyện, Tô Mi sẽ thường thường ngó nhìn hấn, mà kia Mai Nhị, căn bản là hoàn toàn bỏ quên hấn tồn tại.

Làm cho hấn ngực như là bị mèo cào như nhau.

“Hoàng thượng, hồi lâu không gặp phu nhân, thần thiếp muốn cùng nàg nói một chút nói.”

Tô Mi nhìn Quân Khanh Vũ hốt hoảng thần tình, nhỏ giọng nói.

“Cũng là, trong lòng ta đang có nói cùng thực phi nương nương nói một chút.”

Cái này, A Cửu ánh mắt rốt cuộc miễn cưỡng nhìn về phía Quân Khanh Vũ. Mỗ chỉ lúc này như đánh máu gà bàn, gật gật đầu, liền cũng đi ra ngoài.

Bên trong gian phòng cung nữ cũng đều thức thời lui ra, lúc này, trong phòng yên tĩnh được chỉ có đồng hồ cát thanh âm.

“Phu nhân thai nhi rơi xuống sau, thân thể khôi phục rất nhanh thôi.” Tô Mi cười lạnh nói một tiếng, cố ý đem rơi thai hai chữ nặng thêm.

Cũng như nàg đoán liệu vậy, A Cửu sắc mặt lúc đó liền trắng đi.

Đây thật là A Cửu nhược điểm. Mặc dù nói nữ nhân này luôn miệng nói không nên đứa nhỏ, thế nhưng dựa vào trực giác của nữ nhân, Tô Mi sớm cũng cảm giác được, Mai Tư Noãn, đã yêu Quân Khanh Vũ.

“Tự nhiên khôi phục mau.” A Cửu mắt lạnh nhìn Tô Mi, “Bởi vì còn có thật nhiều sự tình không có làm.”

“Đúng vậy, phu nhân vẫn luôn ở chính sự thượng giúp đỡ hoàng thượng, lúc này chiến sự căng thẳng, phu nhân chỉ sợ cũng muốn mệt nhọc một hồi. Phải biết rằng, Bích công tử cũng đã mang binh phó đứng.”

A Cửu ngực vừa nhảy, quả nhiên Quân Khanh Vũ đối với nàng che giấu, Tô Mi đều biết việc này.

Cảnh Nhất Bích cũng không có bao nhiêu công phu, hơn nữa sợ máu, lần trước Tô Châu trở về, thương thể hân nghiêm trọng như thế, lúc này, cũng không có khỏi hẳn.

Mà hân là thừa tướng, cũng văn nhân, thế nhưng tự mình mang binh.

A Cửu ngón tay bắt an nắm chặt, xem ra, sự tình phi thường bất lợi a.

“Chuyện này, ta tạm thời còn chưa có tiếp nhận, tình huống cũng không phải rõ ràng. Bất quá, có Bích công tử mang binh, nhất định có thể toàn thắng mà về.”

Tô Mi có thủ đoạn tiến vào tông người phủ, lúc đó truy sát nàng cũng dẫn theo một nhóm cao thủ, rất hiển nhiên đối ngoại cung sự tình, nàng biết đến càng nhiều, hơn nữa giao thiệp rộng rãi.

Này cũng A Cửu đến xem nàng một nguyên nhân khác, hơn nữa cũng khẳng định, đối phương nhất định sẽ có ý tiết lộ tin tức cho nàng.

“Đều biết Bích công tử hữu dũng hữu mưu, nhưng mà, đừng thừa tướng cũng trên chiến trường lên thừa tướng, kỳ nhi tử cũng có phiêu kị tướng quân danh hiệu, nhiều năm mang binh, ai...”

“Tả Khuynh là danh tướng đệ tử, Bích công tử giống như này đặc lực trợ thủ, thực phi nương nương cũng không cần lo lắng.”

“Ân, phu nhân nói rất đúng.”

Hai người có bình bình đạm đạm nói một ít lời, A Cửu liền ra khỏi phòng giữa, mà đi tới cửa, hai chân lại là mềm nhũn, suýt nữa té trên mặt đất.

Tả Khuynh, quả nhiên cùng Cảnh Nhất Bích cùng lên tiền tuyến.

Không được, nàng không thể còn như vậy ngồi chờ chết đi xuống, phải nghĩ biện pháp thông tri Cảnh Nhất Bích, bằng không, Cảnh Nhất Bích hoàn toàn liền là chịu chết.

Nhìn thấy A Cửu đi ra, Quân Khanh Vũ vội đi tới kéo nàng, trên mặt có lấy lòng biểu tình.

Nhưng mà A Cửu lúc này không rảnh bận tâm hân, trong đầu toàn là như thế nào tìm cơ hội xuất cung.

168. Chương 168

Lên đuổi xe, A Cửu có chút hỗn loạn tựa ở đuổi trên xe, nhìn trời biên mờ mịt tầng mây, tụ lại lại tản ra, phản nhiều lần phục.

Quân Khanh Vũ ngồi ở bên cạnh, thần sắc có chút khấn trương nhìn chăm chăm A Cửu, nửa ngày cũng không dám nói nói.

Hồi lâu mới lôi kéo A Cửu tay áo, đem nàng nhu vào trong ngực, nhẹ giọng hỏi, “Có phải hay không mệt mỏi?”

“Ân.” A Cửu thờ ơ đáp một tiếng, nhưng mà, đáp án này cũng không có làm cho Quân Khanh Vũ khủng hoảng tâm rơi xuống.

Nhưng hắn còn chìm đắm ở vữa A Cửu nhìn hắn ý vị thâm trường liếc mắt một cái trung, luôn luôn cảm thấy xong.

Hai người trước, hắn không sợ nữ nhân này đánh hắn, không sợ nàng rống hắn, chỉ sợ nàng một bộ mới gặp gỡ lúc cái loại này lạnh lùng cự người ngoài ngàn dặm thần sắc.

Cái loại cảm giác này, làm cho hắn khó chịu.

Là mà lúc này, nàng tựa ở trong ngực hắn, ánh mắt lại đậm đặc nhìn phương xa, đáy mắt có một loại làm cho người ta không dám miệt mài theo đuổi cảm xúc.

“Người vừa sinh khí?”

Quân Khanh Vũ cười hì hì thăm dò nói, .

“Kia hoàng thượng người nói một chút, vì sao thần sắp sinh khí?” A Cửu quay đầu nhìn về phía Quân Khanh Vũ hỏi ngược lại, thần tình nghiêm túc, che giấu đáy mắt xẹt qua mỉm cười.

Hắn bắt đầu ở hồ cảm thụ của nàng , đây cũng là hai người tốt bắt đầu.

“Ân... Không biết.” Quân Khanh Vũ suy nghĩ nửa khắc, vẫn là chỉ có như thế trả lời.

Phản ứng như thế như cũ là A Cửu dự liệu trong.

Tư tưởng của hắn thâm căn cố đế một phu nhiều thê, hơn nữa đế vương từ trước tới nay ai mà không hậu cung ba nghìn. Vừa hành vi có thể ở Quân Khanh Vũ xem ra, là các nữ nhân ở chung hòa thuận tình cảnh, ở trong cung đã thấy nhưng không thể trách.

Bất quá hắn đã nhận ra nàng không hài lòng, đã làm cho nàng cao hứng, cũng có thể cuối cùng có một ngày, hắn có thể phát hiện, nàng không hài lòng, là bởi vì nàng muốn hắn một tình cảm cá nhân.

Mà hắn nếu là ở hồ, tất nhiên sẽ buông tay.

Đương nhiên, nàng không thể chính mình nói ra, thâm căn cố đế tư tưởng, nàng có thể đề điểm, lại không thể ép buộc hắn thay đổi, trừ phi chính hắn muốn thay đổi , nguyện ý thay đổi .

Huống chi, hắn lúc này, vẫn không rõ, đối Tô Mi rốt cuộc là một loại thể nào tình cảm đi.

Thậm chí còn A Cửu, đều không rõ ràng lắm.

Trở lại Thanh Hà điện, A Cửu suy nghĩ nên thế nào đem Quân Khanh Vũ đi, tính toán vô luận như thế nào cũng muốn xuất cung một chuyến. Mà đang ở màn đêm trầm xuống thời gian, đột nhiên có cấp báo đưa tới.

Người kia A Cửu chưa từng thấy qua, nhưng mà đối phương sắc mặt đen thui, gò má bởi vì lặn lội đường xa mà xuất hiện nứt ra, trên vai còn có vài đạo vết thương, nhìn nữa kia dính đầy bụi khô giáp, A Cửu biết, hắn là tiền tuyến trở về người.

Quân Khanh Vũ nhìn thấy người tới, lúc này phân phó cung nữ sớm một chút chiếu cố phu nhân đi ngủ, sau đó vội vã rời đi.

Hắn sau khi rời đi, A Cửu vội lặng yên gọi tới Thu Mặc, rất nhanh ở bóng đêm hoàn toàn ảm xuống thời gian, một mặt bóng đen do như quỷ my bàn lược lên nóc nhà, lập tức, biến mất ở trong bóng tối.

Đế đô trước sau như một phồn hoa, đèn rực rỡ chấp chờn, ngược lại là bởi vì sắp đến cửa ải cuối năm, càng thêm náo nhiệt, toàn bộ đế đô đều nhuộm dần ở một mảnh đỏ rực trung.

Chạy về phía Cảnh Nhất Bích phủ đệ, ở nàng quen thuộc gian phòng, lành lạnh một mảnh, thậm chí xoay người tiến vào gian phòng, lưu ly đèn bắc đèn cũng có thể nhìn ra được là mấy ngày trước dấu vết .

Quả thực đi sao?

A Cửu đi ở vắng vẻ trên đường cái, thay đổi một bộ khác nam trang, tiến vào náo nhiệt nhất khách sạn, trên đài cao, đứng một tay cầm chiết phiến thuyết thư người.

“Nguyên lai, kia dừng cầu tặc đã sớm nhiều năm trước liền trăm phương ngàn kế , đem Mạc Hải Đường đưa đến trong cung giám thị hoàng thượng, trách không được hoàng thượng đăng cơ đến vẫn không con nối dõi, nguyên lai cũng là dừng cầu tặc giở trò quỷ.”

Cũng không biết cái kia thuyết thư người nói cái gì, lúc này dưới đài nghị luận sôi nổi.

“Nghe nói hiện tại Vinh Hoa phu nhân còn chưa có tỉnh, hoàng thượng đau lòng khó nhịn mỗi ngày canh giữ ở phu nhân bên người.”

“Đó cũng không phải là, lần này cũng làm cho cảnh công tử ra chiến trường tự mình đi lấy dừng cầu tặc đầu người...”

A Cửu cúi đầu uống trà, cảm thấy tay một chút biến lạnh.

Toàn bộ để đều biết Cảnh Nhất Bích ra chiến trường .

“Bất quá... Hôm nay buổi chiều, ta thấy được có một đối thiết kỵ vào thành, phong trần mệt mỏi, coi như ngày đó Bích công tử cùng Tả đại nhân mang binh.”

Chén trà trong tay đột nhiên theo trong tay chảy xuống, nóng hổi nước trà nhất thời tiên ở trên mu bàn tay, mà cái chén ở trên bàn tha một vòng sau, cổn ở trên mặt đất, phát ra thanh thúy tiếng vang.

Nhưng mà, lại cũng không có ở tranh cãi âm ỉ trong quán trà khiến cho bất luận cái gì chú ý. A Cửu vội trả tiền, vội vã ra khách sạn, sau đó chạy về phía hoàng cung.

Một đêm này gia vũ cung đèn đuốc sáng trưng, A Cửu lặng yên phủ phục ở lầu chót thượng, vạch trần ngồi lưu ly, thể nhưng nhìn thấy bên trong đứng trong triều mấy vị vẫn luôn ủng hộ Quân Khanh Vũ cự thần.

Trong khoảng thời gian này, xảy ra rất nhiều chuyện, căn cứ A Cửu trước ghi nhớ tên, từ lúc Mạc gia bị buộc tạo phản trước, liền lặng yên bắt một nhóm người.

“Hoàng thượng, lúc này, Bích công tử lọt vào phục kích, thiết kỵ tổn thất hơn một nghìn, quân tâm sĩ khí giảm nhiều. Mà dừng cầu tặc kiêu ngạo càng phát ra kiêu ngạo.”

“ ... ”

Quả nhiên như ngoại nhân suy đoán như vậy, một trận chiến này, bởi vì binh lực cách xa quá lớn, còn có một chút bọn họ vì sở liệu cùng mai phục, đánh phi thường gian nan.

Chẳng những không có bắt dừng cầu tặc, trái lại còn đã đánh mất biên giới hai thành trì, hơn nữa, Cảnh Nhất Bích bị mai phục, quân tâm càng xuống dốc không phanh.

Quân Khanh Vũ ngồi ở án trước bàn, đỡ trán, ngưng mảy nhìn địa đồ, không nói một lời, thường thường phát ra đứt quãng tiếng ho khan.

Nghe được A Cửu ngực nín chặt đau.

Còn bên cạnh, quan văn cùng võ tướng đều làm cho lợi hại.

Cũng không biết tình huống như vậy tranh cãi âm ỉ bao lâu, Quân Khanh Vũ đột nhiên đứng lên, thon dài trắng nõn ngón tay chỉ vào địa đồ, “Trẫm đã quyết định, tự mình mang binh.”

169. Chương 169

Tự mình mang binh? !

A Cửu đầu óc nhất thời một mòng, hô hấp hung hăng bị áp ở tại ngực, trong lúc nhất thời, trong đầu chỉ có hần câu kia ngữ khí kiên định mang binh.

Mọi người đồng dạng kinh ngạc, nhất thời, liền hoàng thượng rốt cuộc muốn không muốn đích thân mang binh sự tình, nguyên lão các bắt đầu khắc khẩu không ngớt.

A Cửu ngồi ở trên nóc phòng, lặng yên nhìn đỡ trán ngồi ở vị trí người kia.

Nhưng hần hơi cúi đầu đầu, sợi tóc đơn giản vén ở sau người, mặt lớn lên lông mi ở lưu ly chờ một chút chiếu rọi xuống, ở trắng nõn trên mặt chiếu ra hai đạo nồng đậm bóng mờ, chặt chẽ môi câu dẫn ra vẻ uể oải.

Nguyên lão các việt âm ỉ càng lợi hại, mà hần vẫn không nói, tựa hồ ở cúi đầu đang suy nghĩ cái gì.

Chỉ là thỉnh thoảng, sẽ giơ lên cái tay còn lại, che ở bên môi, thấp ho khan đứng lên.

Là này rất nhỏ động tác, nhất thời gây xích mích A Cửu thần kinh.

Nàng đột nhiên nhớ tới, Mạc Hải Đường chết đi thời gian, từng nói qua một câu nói, nàng không có vì hoàng thượng bắt được giải được!

Giải được? A Cửu lần đầu tiên nhìn thấy Quân Khanh Vũ lúc, đối phương chỉ là rút ra trong tay áo ánh trắng, chính là kiếm kia khi liền suýt nữa đưa hần chém thành hai khúc, xuất thủ tàn nhẫn.

Mà lần thứ hai nhìn thấy Quân Khanh Vũ, đối phương tựa hồ ốm yếu bộ dáng, phía sau, còn tiếp mượn có tật cũ phát tác, làm cho Tô Mi trang phục một phen sau hai người gặp lại.

Bởi vì, theo khi đó, A Cửu chưa bao giờ cảm thấy, Quân Khanh Vũ sinh bệnh, thậm chí thâm căn cố đế cho rằng, hần sinh bệnh chẳng qua là che giấu tiếp lời.

Nhưng lúc này, nhìn hần tái nhợt mặt, cản trở môi tận lực không để ình ho lên tiếng bộ dáng, coi như có người dùng cái dùi hung hăng chủy đánh vào ngực.

“Nghe nói hần chết thời gian, toàn thân máu đều ngưng ở tại ngọc tỷ thượng.”

Mười một thanh âm trầm thấp truyền đến, A Cửu đột nhiên cảm thấy viên mắt đau đến khó chịu, nhìn nhìn lại cái kia nam tử...

Nàng thứ nhất nguyện ý thừa nhận yêu nam tử, đồng thời nguyên nhân tiếp nhận cùng tranh thủ nam tử, hần sáu năm hậu, năm ấy hai mươi lăm tuổi sẽ qua đời sao?

A Cửu hốt hoảng về tới trong cung, muốn vấn đề này.

Chẳng lẽ muốn chính mình nhìn người yêu sâu đậm, sáu năm hậu qua đời? Cô độc tuyệt vọng chết ở dàn tế thượng?

“Hoàng thượng...”

“Xuýt.”

Không đợi cung nữ kêu gọi đầu hàng, Quân Khanh Vũ vội dừng lại cung nữ, “Đừng âm ỉ phu nhân.”

Cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, Quân Khanh Vũ cẩn thận từng li từng tí đi đến, nhìn thấy ở hắc ám trong phòng, A Cửu chính tựa ở bên cửa sổ.

“Mai Nhị...” Quân Khanh Vũ nhất thời cả kinh, tựa hồ động khởi, nâng tay lên ngăn trở bên môi, ngăn chặn ho, mới đi đến A Cửu bên người, từ sau ôm lấy nàng, ngồi ở nhuyễn thấp thượng, “Ngủ không được? Cũng nên một chút đèn, đen, nếu như té làm sao bây giờ?”

“Quân Khanh Vũ.”

A Cửu thanh âm khẽ run lên, quay đầu lại sau đó ánh trắng ngó nhìn mặt của hần, đột nhiên không biết nói cái gì.

“Làm sao vậy? Người ở trách ta về trễ? Trong triều có chút việc, đám kia lão đầu tử riu ra riu rít âm ỉ không ngừng...” Hần nháy nháy mắt, ủy khuất nói.

“Không có, chỉ là hai ngày này ngủ nhiều lắm, đêm nay ăn được cũng nhiều, chống được ngủ không được.”

A Cửu cường xả ra vẻ tươi cười.

“Ăn được thật tốt, người ăn được càng nhiều càng tốt.” Hắc thấp cười, nhẹ tay nhẹ đặt ở nàng trên bụng, “Mai Nhị, ngày mai ta khả năng muốn ra một chuyến cung, người ngoan ngoãn ở cung, ăn được ngủ được, đường bạch mập mập , sau đó trở về, ta cho người biết một phi thường phi thường tốt tin tức.”

Hắn muốn nói cho nàng, bọn họ bình an vẫn luôn ở.

Yết hầu nghẹn ngào đau một chút, A Cửu gật gật đầu, “Muốn đi ra ngoài bao lâu đâu?”

“Lúc này còn có xác định, thế nhưng, ta cam đoan nhất định sớm nhất gấp trở về.”

“Không thể mang ta đi sao?” Nàng kéo tay hắn, mười ngón ma sát, sau đó chăm chú tướng khẩu, “Dù sao ta cũng đã lâu không có xuất cung , ở trong cung, ta sẽ buồn .”

“Không được.” Quân Khanh Vũ quyết đoán đáp.

Vô luận như thế nào cũng không thể mang nàng đi chiến trường, nơi đó như vậy nguy hiểm, hắn sao có thể làm cho nàng đưa thân vào trong nguy hiểm.

“Ta rất nhanh liền sẽ trở lại... Người nếu là buồn, chờ ta trở lại, tùy tiện người đùa...”

Một đêm này, hai người đều không nói gì, ôm nhau nhìn trời biên trăng tròn, thẳng đến Quân Khanh Vũ một ngủ.

Mở mắt ra, nhìn bên cạnh thiếu niên, này quân quốc trong lịch sử vĩ đại nhất cũng tới

Tuổi còn trẻ để vương, đồn đại, hắn thống nhất lục quốc, đem quân quốc bản đồ mở rộng tới lớn nhất, cấp quân quốc khai sáng huy hoàng nhất niên đại.

Mà hắn, cũng qua đời sớm nhất để vương.

Đang cầm mặt của hắn, A Cửu nói với mình, không thể để cho hắn như vậy chết đi.

Nàng làm không được nhìn hắn đi hướng tử vong lộ, nếu đây là nghịch thiên, nàng kia cũng muốn làm một lần.

Nàng vô pháp ngăn cản hắn tự mình mang binh, bởi vì này một chút năm, hắn mặc dù đăng cơ, nhưng mà lấy được ủng hộ không lớn, nếu lần này có thể tự mình bắt Mạc gia, càng có thể củng cố địa vị của hắn tồn dự.

Hơn nữa, hoàng thượng tự mình xuất binh, càng có thể cổ vũ biên cương chiến sĩ sĩ khí.

Vì thế, nàng ủng hộ hắn đi, thậm chí toàn lực ủng hộ hắn thống nhất lục quốc, càng muốn cạn kiệt tất cả bảo hộ hắn.

Quả nhiên, ngày thứ hai, hoàng thượng mang binh tin tức truyền đến, toàn bộ quân quốc một mảnh sôi trào.

Buổi chiều, hoàng thượng đem mang theo tinh thiết kỵ ba vạn, chạy tới tiền tuyến, mà buổi trưa lúc, toàn bộ đế đô đều chật ních bách tính, đường ống hai bên, chen chúc đoàn người, biển người, một mảnh hô to.

A Cửu mặc màu trắng y phục, tóc vẫn như cũ đơn giản vén ở đuôi tóc, trên môi một điểm đỏ thắm hồng, sắc được trắng nõn như tuyết mặt hơn một phần lãnh diễm vẻ đẹp, mà màu tím vây chôn lại vì nàng bằng thêm một phần cao quý.

Lúc này, nàng cầm trong tay khôi giáp, đứng ở hoàng thành chính trước đại môn, lấy Vinh Hoa phu nhân thân phận tổng hấn ra chiến trường.

170. Chương 170

Chính trước đại môn, màu đen thiết kỵ ngưng túc mà uy nghiêm, hồng sắc cờ ở trong gió liệt liệt tung bay, binh khí dưới ánh mặt trời phóng ra ra chước người quang.

A Cửu đứng ở cửa, nhìn này đàn trạm tư như từng quân nhân, này là lần đầu tiên nhìn thấy quân khanh Vũ tự mình đào tạo ra tới tinh thiết kỵ, cái gọi là nuôi quân mười năm, dụng binh nhất thời, mà lúc này, nhìn này đó lý tưởng hào hùng thiết kỵ, A Cửu trong lòng lo lắng thiếu một phần.

Quân Khanh Vũ so với nàng muốn muốn sâu, không, hẳn là nàng không có xem qua Quân Khanh Vũ chân chính binh lực, thậm chí còn, lúc này, nhìn chính tề ra khỏi hàng, khí thế bức người thiết kỵ, thái hậu trên mặt đều lộ ra một tia kinh ngạc cùng vẻ khiếp sợ.

Nhưng nhìn ở đây, A Cửu dự cảm đến, điều này cũng cũng không phải là Quân Khanh Vũ thực lực chân chính đi, nếu không, ý gì thống nhất lục quốc?

“Hoàng thượng giá đáo.”

Nói vừa rơi xuống, phía trước thiết kỵ, đồng thời xuống ngựa, trường thương xuất thủ, kia trong nháy mắt, gai mắt quang mang xẹt qua bầu trời, theo chính tề quỳ tư, một trận to như chung thanh âm vọt tới, coi như, toàn bộ thiên địa đều vì chi chấn động.

Là “Hoàng thượng, vạn tuế.”

A Cửu quay đầu lại, nhìn thấy hoàng thành trong vòng,

Một người một thân màu ngân bạch chiến y, cười màu đen hồng yên chậm rãi đi tới.

Một khắc kia, coi như thiên địa đều vì chi lặng im, thậm chí cùng ngôn ngữ, cũng khó lấy hình dung trên người hẳn kia cùng sinh câu tới cao quý cùng đẹp trai.

Kia phân tư thế oai hùng bừng bừng phần chấn, kia phân thiếu niên chí ở chiến trường thần thái phần khởi cùng nhiệt huyết, còn có kia phân lãng nhiên, làm cho A Cửu thấy được lần đầu tiên ở cánh rừng nhìn thấy cái kia lãnh khốc nam tử.

Hắn một tay kia tràng trường thương, một tay cầm lấy cương ngựa, mặt mày lạnh lạnh, màu tím con người như đầm sâu, sâu thăm không thể nhận ra để.

Ánh mắt của hắn đảo qua tinh binh, cuối cùng rơi vào cửa chính cầu thang trên người nữ tử.

Một khắc kia, dưới ánh mặt trời kia trường tuần mỹ như vậy mặt, cặp kia lãnh lệ song đồng xẹt qua một tia ôn nhu.

“Hoàng thượng.”

A Cửu ôm khom giáp đi từ từ quá khứ, lòng bàn tay đã chậm rãi ra mồ hôi.

Nguyên bản chuyện này, Quân Khanh Vũ không tính toán nói cho nàng biết, nhưng mà, hoàng thượng xuất chinh lớn như vậy sự tình, thế nào có thể giấu giếm ở nàng.

Sáng sớm lúc, hẳn không thể không đối với nàng thẳng thắn.

Hướng chi, nguyên lão các, đều phải cầu phu nhân nhất định phải xuất hành, như vậy càng có thể cổ vũ quân tâm.

“Phu nhân.”

Quân Khanh Vũ trên mặt lộ ra một tia ôn nhu cười, thật sâu ngó nhìn A Cửu.

Có một phần nguyên lão không muốn hoàng thượng xuất chinh, lo lắng có người ở hoàng thượng không ở để đô thời gian sẽ làm ra phản loạn sự tình.

Nhưng mà, này căn bản cũng không phải là hắn lo lắng, hắn lo lắng, chỉ có trước mắt này bạch y nữ tử.

“Hoàng thượng.”

A Cửu kiễng chân, đem khôi giáp vì hấn phủ thêm, sau đó cẩn thận từng li từng tí vì hấn hệ hảo phía trước hồng sắc dây lưng.

“Người chờ ta trở lại.”

Hấn thấp giọng ở bên tai nàng nói.

A Cửu ánh mắt rơi vào bên hông hấn kia khối đá màu thượng, phát hiện hoàng sắc tua cờ có chút rối loạn, thân thủ một chút chỉnh lý hảo, sau đó yên tĩnh gật gật đầu.

Tượng hấn như vậy thân phận, tảng đá kia hợp với đi, lại thế nào rất khó coi, cũng chỉ có kia khối kỳ lân ngọc bội mới phối thượng đi.

Nghĩ tới đây, A Cửu đột nhiên có chút áy náy, nếu không phải là bởi vì nàng, nếu lúc đó nàng đem ngọc bội tự mình trả đến trong tay hấn, kia ngọc cũng sẽ không rơi vào Mặc gia .

Hấn nắm thật chặt tay nàng, hồi lâu mới lưu luyến buông ra, giơ lên trường thương, dùng sức một kẹp mã bụng, mã phát ra một tiếng kêu to, sau đó xông ra ngoài.

Hơn thế đồng thời, quỳ trên mặt đất kỵ binh chỉnh tề xoay người lên ngựa, theo kỳ thượng.

Mệnh mông trong thiên địa, mã vung lên bụi mù sương mù dày đặc A Cửu mắt.

Quân Khanh Vũ, người đợi ta.

Mã đi suốt đêm lộ, thẳng đến ngày thứ hai, mới không cảm quyền ngoại dừng lại.

Trong doanh trướng, các Lộ tướng quân chậm rãi giẫm chân tại chỗ đi ra, mà lúc này, thiên lại muốn sáng, tinh binh hơi làm chỉnh đốn, một giờ sau tiếp tục lên đường.

Quân Khanh Vũ tựa vào trên ghế, ngưỡng mày không có chút nào hiểu rõ áo ngũ, chỉ là cúi đầu, nhìn bên hông đá phát ngọc.

“Hoàng thượng, ngài nghỉ ngơi một chút đi, đợi một lúc lại muốn lên đường.”

“Người có thể có phân phó, muốn các nàng nhất định chiếu cố tốt phu nhân?”

“Tỷ chúc đã phân phó.”

“Thuốc kia đâu? Người phối bao lâu được?”

“Một tháng .” Hữu Danh thở dài một hơi, “Hoàng thượng, đậu đỗ tử, ngài không cần lo lắng.”

“Trẫm đi lên, nàng cả đêm cũng không có ngủ...” Quân Khanh Vũ đem đá giơ lên, nhìn đá bên trong một điểm lưu động hoàng sắc, đáy mắt có lộ ra khó gặp ôn hòa.

Hoàng sắc... Vì sao lựa chọn hoàng thượng, bởi vì hấn sẽ nhớ tới nàng đứng ở lâu hoa lâu, đối với nàng hát, “Là ai, đem người đưa đến ta trước người...”

Mai Nhị...

Quân Khanh Vũ buông đá, thì thào gọi tên này.

Ai nói không muốn nghỉ ngơi, nhưng mà, nhắm mắt lại, chính là nữ tử kia thần tình.

Thậm chí, ly biệt lúc còn có một loại không hiểu khủng hoảng.

Ánh trăng u tĩnh, A Cửu nhìn đối diện kia trương cùng mình mặt giống nhau như đúc, thở dài một hơi, “Thu Mặc, mấy ngày nay người nhất định phải chịu đựng.”

“Tiểu thư.”

Dịch dung hậu Thu Mặc cúi đầu, khẩn trương cầm lấy nàng tay áo, “Ngài thực sự muốn đi chiến trường sao?”

“Đêm nay ta liền xuất phát. Mấy ngày nay, đậu đỗ tử sẽ chiếu cố người, vì không bị phát hiện, người vẫn là ít trốn đi, chỗ nào cũng dừng đi. Còn có, nhất định phải đề phòng Tô Mi.” Trong cung có hai người không yên lòng, thái hậu trước không cần phải nói, đáng sợ nhất chính là Tô Mi.

Nữ tử này nội tình quá sâu, hơn nữa thủ đoạn so với thái hậu inh, A Cửu bao nhiêu có chút lo lắng Thu Mặc không phải đối thủ.

“Bất quá người không cần lo lắng. Tô Mi, nàng không có cách nào đến Thanh Hà điện, ta cũng sẽ tận lực gấp trở về.”

Phân phó hảo tất cả, A Cửu thu thập xong đông tây, xoay người ra hoàng cung, ở bên ngoài rừng rậm trung, lấy ra mặt khác một cái yên hoa, ném hướng thiên không.

Màu tím yên hoa, huyền lệ triển khai, chiếu sáng toàn bộ rừng rậm.

Chỉ chốc lát sau, phía sau có thật nhỏ tiếng bước chân truyền đến.

171. Chương 171

A Cửu nắm chắc cương ngựa, quay đầu lại nhìn về phía người tới, con người sắc trầm xuống, chủ thủ trong tay nhất thời bay ra ngoài.

“Cửu công tử.”

Tới mấy người thần sắc biến đổi, nhất thời mau tránh ra, sau đó quỳ trên mặt đất, “Bọn thuộc hạ, phong Tử Nguyệt mệnh lệnh của đại nhân, tiền tới đón tiếp cửu công tử.”

“Tiếp ta?” A Cửu lạnh lùng một hừ, “Các người thế nào làm cho ta tin các người?”

Nhưng một người trong đó đứng dậy, theo trong tay áo phủng ra một cái hộp, sau đó đặt ở A Cửu trước người —— đó là một cái mặt nạ, màu trắng ngọc chế mặt nạ.

“Đây là Tử Nguyệt công tử lưu lại mặt nạ.” Người nọ nói, xốc lên của mình tay áo, lộ ra trắng non dấu vết, “Bọn thuộc hạ đều là Nguyệt Ly người, ngày đó, Tử Nguyệt đại nhân từng cùng công tử có chút hiệp nghị, nếu có một ngày, quân quốc nội chiến, chúng ta Nguyệt Ly người ỷ tựa tận lực tương trợ.”

“Các người Tử Nguyệt đại nhân đâu?”

Là yên hoa là nàng cùng Tử Nguyệt liên hệ tín hiệu, mà lúc này hẩn thế nhưng không ở.

“Mạc gia tạo phản, biên cảnh tới gần Sở quốc, lúc này, Sở quốc đã có dị động, đại nhân không yên lòng, mấy ngày trước đi Sở quốc. Đặc biệt để lại thuộc hạ đến giúp đỡ cửu công tử.”

“Nga...” A Cửu gật gật đầu, “Kia người lớn các người có thể có nói, muốn các người làm cái gì?”

“Đại nhân chỉ nói, tất cả nghe theo cửu công tử an bài.”

“Hảo. Vậy các người có bao nhiêu người?”

“Này... Công tử cần bao nhiêu người?”

“Không nhiều, tinh anh sát thủ ba mươi người là được.”

Người nọ hiển nhiên không ngờ rằng A Cửu muốn đại nhân như vậy ít, sửng sốt một chút, nói “Công tử, người đã vào vị trí của mình.”

“Như vậy, kia mọi người lên ngựa, cùng ta cùng nhau chiến trường.”

“Chiến trường? !”

Người nọ thanh âm hiển nhiên cả kinh, không thể tin tưởng nhìn A Cửu.

“Chẳng lẽ nói, Tử Nguyệt đại nhân có phân phó, không được ra chiến trường?”

“Không... Không phải, đại nhân chạy phân phó thuộc hạ nghe theo công tử an bài, thế nhưng, tối nhiệm vụ chủ yếu là bảo vệ công tử an toàn.”

“Này người không cần lo lắng, chỗ nguy hiểm nhất, mới là chỗ an toàn nhất.”

A Cửu nhìn về phía trước, đem cái khăn che mặt lại lần nữa nắm thật chặt, sau đó giương lên roi ngựa, lao ra cánh rừng.

Âm lãnh phong đập vào mặt, rất nhanh, để đô ngọn đèn dầu rã rời ở trong tầm mắt biển mất, mà nàng đem tiêu tốn bảy ngày, dẫn theo ba mươi danh sát thủ, ngựa không dừng vó chạy tới tiền tuyến.

Tự nhiên, nàng không có năng lực ra chiến trường, càng không có năng lực chỉ huy tác chiến, nhưng mà nàng am hiểu đánh lén, am hiểu ám sát.

Nàng còn muốn theo Mạc gia chỗ ấy cầm lại Quân Khanh Vũ ngọc bội.

Theo nàng người này gọi minh phong, là Tử Nguyệt trợ thủ đắc lực.

Ngày thứ ba, mười mấy người rất nhanh vượt qua cách Quân Khanh Vũ đội ngũ không xa.

Vốn người liền ít, hơn nữa cũng cơ hồ là đi suốt đêm lộ, đến ngày thứ tư sáng sớm, cơ hồ bình hành đi tới.

Nhưng mà vì không làm cho chú ý, A Cửu không thể không suy nghĩ, đem mọi người mã toàn bộ đổi thành bình thường xe ngựa, sau đó cải trang thành thương đội.

Đã không thể lại dùng này trương khuôn mặt, dọc theo đường đi, A Cửu đều dùng mặt khác gương mặt, cải trang thành thương nhân lão bản.

Mà ngoại trừ minh phong, chỉ có mặt khác ba bốn người phần thành người hầu theo bên người, những người khác, thì tiềm nằm ở chỗ tối.

Bởi vì chiến sự, mỗi một cái thành trấn đều kiểm tra thập phần nghiêm, A Cửu nhìn lên giữa, cũng quyết định đi đầu nghỉ ngơi một chút.

Thân phận là bình thường thương nhân, A Cửu liền dự định bình thường gian phòng, đoàn người ở trong đại sảnh ăn cơm.

Ba bốn ngày gấp rút lên đường, khó có được yên tĩnh lại ăn cái gì, nhưng mà, nhìn thấy đầy mỡ gì đó, A Cửu nhịn không được buồn nôn.

Cũng vào lúc này, lại có người một đường vội vã đi tới tiến vào.

Mà dẫn đầu dĩ nhiên là một người mặc cô gái trẻ nữ tử, thanh âm hết sức quen thuộc.

A Cửu không khỏi ngẩng đầu nhìn lên, đáy mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, đây không phải là người khác, chính là ngày đó ở hoa rơi lâu gặp được ngũ nương.

Nói như vậy đứng lên, cùng ngũ nương cũng sắp có 2 nguyệt chưa gặp lại.

Mà vì sao ngũ nương gặp phải ở trong này?

Đang nhìn ngũ nương phía sau, theo mấy người mặc mặc nữ tử, này mấy nữ tử, mặc dù trang điểm, thoát nhìn cùng bình thường nông phụ không sai biệt lắm, nhưng mà, các nàng bước đi dáng điệu uyển chuyển, rộng lớn y phục, khó có thể che khuất thướt tha dáng người, hơn nữa nhìn kỹ lại, đều có chút quen mặt.

Làm sát thủ, là tối trọng yếu quan sát năng lực, lúc đó ở hoa rơi lâu, phạm là A Cửu đã từng gặp, cũng có ấn tượng.

Đồng dạng, này mấy nữ tử chính là bên trong làm việc vật đoạn thủy nha đầu, cũng có thể xem như là vũ nữ đi.

Ngũ nương mang theo mấy nữ tử, tại đây chiến sự không ngừng địa phương xuất hiện, có phần kỳ hoặc một chút.

Hơn nữa, nàng cùng Cảnh Nhất Bích quan hệ phi thường thực, chẳng lẽ, cùng Cảnh Nhất Bích có liên quan? Nghĩ tới đây, A Cửu sâu hút vài hơi khí, sau đó cúi đầu đem cơm ăn nuốt xuống.

Ngũ nương định rời gian phòng, còn phân phó tiểu nhị chiếu cố tốt xe ngựa, xem bộ dáng là muốn ở chỗ này ngủ lại một đêm.

Định hảo gian phòng, ngũ nương mang theo mấy nữ tử đi lên lầu, A Cửu nhìn chuẩn cơ hội, mã đứng dậy, cũng theo lên lầu.

Đi tới khúc quanh lúc, rất nhanh hướng trên lầu chạy, không cẩn thận đụng phải vũ nương.

“Người là đi đường nào vậy ? Bước đi đều không có mắt, như là mất hồn như nhau.” Ngũ nương bị đụng vào, bên cạnh nữ tử lúc này quở trách kỳ A Cửu đến.

“Cô nương, không có ý tứ.” A Cửu ngượng ngùng nói, “Tiểu sinh nhớ tới đông tây rơi vào gian phòng, trong lòng quýnh lên, xông tới cô nương, xin hãy tha lỗi.”

“Vô phương.” Ngũ nương gật gật đầu, ý bảo cô nương không nên lớn tiếng, theo A Cửu bên người đi qua, sau đó về tới gian phòng.

Nhìn vài người ly khai, A Cửu mới đưa đến khẩu khí, nhìn trên tay.

Ngũ nương trên người đều có một túi thơm, cùng bình thường cô nương gia vô ý, bên trong nhàn nhạt hương, mà A Cửu liền đem một loại có thể thời gian dài lưu lại vị đạo thuốc đi vào.

Đây cũng là bọn họ đã ngoại tác chiến cấp đồng bạn lưu lại tin tức, như vậy, mặc kệ ngũ nương đi nơi nào, trong vòng ba ngày, A Cửu cũng có thể căn cứ kia vị đạo tìm được đối phương.

Như vậy tới nay, rất có thể sẽ tìm được Cảnh Nhất Bích.

172. Chương 172

Nhưng mà Tử Nguyệt cùng Cảnh Nhất Bích quan hệ lại để cho A Cửu thập phần đau đầu, nếu ngũ nương thực sự là Cảnh Nhất Bích người, khó tránh khỏi sẽ cùng minh phong có xung đột, hướng chi, lúc trước Tử Nguyệt nhiều lần đều truy sát quá Cảnh Nhất Bích.

Mặc dù đều là Nguyệt Ly người, ở thời điểm mấu chốt, hẳn là tránh cho nội chiến, nhưng đối A Cửu mà nói, tình huống hiện tại bảo hiểm vi diệu.

Hướng chi, trước đó không lâu Cảnh Nhất Bích mới bị mai phục, A Cửu càng muốn dè dặt cẩn thận.

Đãi ngũ nương vào gian phòng, A Cửu lại xuống lầu, nhìn thấy minh phong thần sắc nghiêm nghị ngồi ở vị trí, mặt bộ biểu tình, như nhau mấy ngày như nhau, ngàn năm bất biến.

Đào sâu trong tay hẳn có rất nặng kén, hơn nữa ngón trở địa phương dị thường rất nặng, xem bộ dáng là dùng cung cao thủ.

Vì để tránh cho thật có thể gặp được Cảnh Nhất Bích, A Cửu tỉ mỉ quan sát một chút theo của mình ba mươi người, sau đó chọn lựa ra hai mươi.

“Công tử, chuyến đi này chúng ta vốn người liền ít, nếu là ở chọn đi hai mươi, ty chúc lo lắng công tử an toàn.”

Hoàng Tử Nguyệt phân phó xuống, bọn họ nhiệm vụ thiết yếu bảo hộ cửu công tử an toàn.

Vốn an bài ba mươi người, đối với lần này lúc chiến sự chính chặt thời gian, liền thập phần nguy hiểm, nhưng không ngờ, công tử thế nhưng chỉ để lại mười người.

Mà mười người trung, công tử lưu lại tất cả đều là dùng cung cao thủ, gần người bảo hộ, thậm chí ba mươi nhân trung bài danh tối dựa vào tiền mấy tên sát thủ, thế nhưng cũng không có bị lưu lại.

Kể từ đó, bọn họ mười người, trừ mình ra có thể hơi chút thiếp thân tới gần bảo hộ A Cửu, những người khác, đều chỉ có thể tránh ở phía xa. Nếu là có đột phát sự tình, kia an toàn tương đương nguy hiểm.

“Minh phong, này ngươi không cần lo lắng. Ta tự nhiên còn có cái khác an bài, ngươi làm như vậy là được rồi. Thặng dư hai mươi người, thì lại là theo hoàng thượng đội ngũ bảo hộ an toàn của hần.”

Hai mươi trong đám người, bọn họ có thể ở đóng thời gian bảo hộ Quân Khanh Vũ an toàn, mà chính mình lưu lại chính là mười người, vừa vặn có thể tránh khai bọn họ, nếu là gặp được Cảnh Nhất Bích, cũng dễ đưa bọn họ bỏ qua.

Minh phong nhìn A Cửu, ánh mắt rơi vào đối phương hai tay thượng. Buổi tối nghỉ ngơi lúc, đối phương ngón tay quần quít lấy sát thủ vải xô, nhưng mà, cuối cùng cảm thấy cặp kia tay, nhẵn nhụi tiêm trường, thậm chí còn, đối phương đang dùng cơm lúc, giữa đầu lộ ra trắng nõn cổ, thế nào cũng làm inh phong dùng ‘Sát thủ’ để hình dung đối phương.

Nhưng mà, lần đầu gặp mặt, đối phương xuất thủ vậy cứng cỏi, cùng làm quyết định quyết đoán cùng bình tĩnh nhưng thật ra thập phần tượng sát thủ.

Chính hần là Tử Nguyệt ám vệ, chưa bao giờ xuất hiện ở sinh ra trước mặt, bởi vậy, trước có nghe nói qua này sát thủ, lại là lần đầu gặp lại.

Không biết có phải hay không dư thừa, minh phong tổng cảm thấy, này sát thủ không đồng nhất bản.

Bởi vì, thân phận của mình chính là Tử Nguyệt bí ẩn nhất ám vệ, ngoại trừ Tử Nguyệt đại nhân, không người biết thân phận của hần.

Mà hần, lúc này trách nhiệm là bảo vệ một người lạ.

Trong không khí quen thuộc hương khí truyền đến, A Cửu ánh mắt đạm nhiên nhìn về phía hành lang bên ngoài, sau đó quay đầu lại nói,

“Mấy ngày nay cực khổ, minh phong ngươi sớm một chút hạ đi nghỉ ngơi.”

Thanh âm của đối phương trầm thấp, mang theo độc hữu lạnh lùng.

Minh phong gật gật đầu, chỉ phải ra cửa.

A Cửu ánh mắt đi theo quá khứ, lúc này, cùng nàng dự liệu như nhau, ngũ nương mang theo mấy nữ tử theo sương phòng đi ra, sắc mặt lo nghĩ.

Lúc này vì nửa đêm, xem ra chuyện khẩn cấp, nếu không, sẽ không suốt đêm xuất phát.

Minh phong hiển nhiên cũng nhìn thấy ngũ nương theo góc đi tới, sau đó nghiêng người đứng ở bên cạnh, cho các nàng nhường đường.

Ngũ nương vội vàng vàng đi qua, tới cầu thang địa phương, tựa hồ đột nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu lại nhìn về phía một thân hắc y minh phong, đáy mắt có thật sâu nghi hoặc.

A Cửu đứng ở trước cửa sổ, nhìn một màn này, sau đó cúi đầu nhấp một miếng trà.

().

Đêm đã khuya, A Cửu dựa vào ở trên giường, ôm chũm thủ tựa ở mềm đệm trên, nhợt nhạt nhắm mắt lại, bắt đầu căn cứ biết tin tức, đến lý tâm tình của mình.

Nhưng mà, nhắm mắt lại, lại là Quân Khanh Vũ ly biệt lúc, nắm thật chặt tay nàng một màn kia.

Ngón tay của hần tinh tế thon dài, như nữ tử bàn coi được, thế nhưng, nắm nàng lúc lại có thể làm cho nàng cảm nhận được một loại hoàn toàn ấm áp cùng độ mạnh yếu.

Ngày thứ tư, không biết tên kia tình huống thế nào...

Bên môi không khỏi lộ ra một tia nhợt nhạt tiếu ý.

“Hoàng thượng, được được rồi.”

Nhìn án trên bàn, mệt mỏi tiểu tức người, Hữu Danh vẫn là nhẹ nhàng hô một tiếng.

“Ân.” Quân Khanh Vũ mở mắt ra, màu đậm con ngươi bởi vì suốt đêm bị gấp rút lên đường, mà lộ ra một mớ tơ máu, thậm chí còn, sắc mặt cũng tất thường ngày tái nhợt mấy phần, “Mau trời đã sáng?”

Hắn nhìn màn bên ngoài, sau đó yên tĩnh tiếp nhận được, chậm rãi uống vào.

Mùi thuốc cay đắng, lại là đã thành thói quen như vậy vị đạo.

“Hoàng thượng, tin chiến thắng.”

Cũng vào lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Quân Khanh Vũ buông chén thuốc, nhìn thấy người tới trên mặt lúc này lộ ra mừng rỡ tươi cười.

Từ hoàng thượng tự mình mang theo ba vạn thiết kỵ chạy tới chiến trường tin tức truyền ra, tiền tuyến sĩ khí tăng vọt, liên tục ba ngày, khoái mã kịch liệt cũng có tin chiến thắng đưa tới.

Căn cứ tin chiến thắng tin tức, Quân Khanh Vũ nhìn địa đồ, ngón tay đi lên một chỉ, “Ở rơi sườn núi khe sâu gần bọn họ. Gần căn Mạc lão tặc cùng con của hắn hội hợp.”

Mạc gia binh lực mười vạn, phân biệt ở Mạc Hải Đường phụ thân cùng ca ca trên tay.

Nếu để cho bọn họ hội hợp, kia bên này, tất nhiên căng thẳng.

“Cảnh Nhất Bích bên kia như thế nào?”

“Hồi bẩm hoàng thượng, đã có liên lạc, Bích công tử cùng Tả Khuynh đại nhân đều bình yên vô sự, chúng ta cần gấp rút lên đường hai ngày, ở rơi sườn núi khe sâu phía trước kim thủy có thể hội hợp.”

“Dọc theo con đường này cũng vất vả bọn họ.”

Quân Khanh Vũ nghe thấy hai người bình yên vô sự, thở dài một hơi, nhất thời đảo qua mệt mỏi, xoay người trở lại án bàn, cầm lấy bút, sau đó khắp nơi tìm kiếm.

“Hoàng thượng, ngài muốn tìm thứ gì đó?”

“Có hay không khá hơn một chút giấy Tuyên Thành, trăm muốn nên cấp phụ nhân truyền một phong thư.”

“Phốc...”

Hữu Danh cố nén muốn cười, thấp giọng nói, “Hoàng thượng, ba canh giờ tiền, ngài cấp phụ nhân thư, vừa chim bồ câu ra.”

“Vô phương, trăm lá thư này là nói cho phụ nhân, làm cho nàng đừng có chạy lung tung, nhớ đúng hạn ăn cơm. Phong thư này, là muốn đem tin chiến thắng tin tức nói cho nàng biết.”

Hữu Danh gạt gạt đầu, sạch sẽ tìm tới một xấp trắng thuần giấy Tuyên Thành công tinh tế chỉnh đặt ở Quân Khanh Vũ trước người.

Quả nhiên, bán chén trà sau, Quân Khanh Vũ ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn về phía Hữu Danh, “Người nói trăm nên viết cái gì? Viết thơ từ, Mai Nhị so với trăm lành nghề, nói binh pháp, nàng không hiểu...”

“Hoàng thượng, ngài nói nói cho phụ nhân tin chiến thắng tin tức.”

Hữu Danh nhẹ giọng nhắc nhở, nhìn thấy Quân Khanh Vũ không vui nhú mày.

Kỳ thực thôi, nhân gia chính là muốn viết thư... Thế nhưng, lại sợ bị cười nhạo.

Cuối cùng cũng không biết Quân Khanh Vũ viết bao lâu, nói chung trời đã mưa lất phất phóng lượng, chờ Hữu Danh đem chia ra chỉ có mấy tự tin xếp tốt thời gian, lại nghe đến Quân Khanh Vũ hỏi lại, “Phụ nhân hồi âm đã tới chưa?”

“Hoàng thượng, ty chúc muốn, sợ rằng còn ở trên đường.”

“Trễ như thế? ! Buổi trưa nên đến trăm trên tay thôi.”

Người nào đó thập phần không vui, “Chờ chim bồ câu tới, đem nó nấu khao tướng sĩ.”

Hữu Danh thì thống khổ đáp một tiếng, một cái bồ câu có thể khao vài người a.

Hơn nữa, bồ câu sao mà vô tội...

Kỳ thực, Hữu Danh bao nhiêu muốn nói cho hoàng thượng, hắn vừa câu kia sợ rằng ở trên đường, là chỉ hoàng thượng đưa trở về thứ một phong thư sợ rằng còn chưa tới phu nhân trên tay.

Sau đó, hoàng thượng hôm nay tâm tình rất tốt, Hữu Danh không đành lòng dă kích, lại không dám dă kích.

Chí ít, hoàng thượng không cần hỏi lại hắn, : người nói, Mai Nhị nàng có trở về hay không trăm tin năng lực kém vẫn đề.

Đội ngũ tiếp tục xuất phát, lên ngựa trước, Hữu Danh phân phó đến hạ một chỗ, chuyện làm thứ nhất là nhiều mua mấy cái bồ câu, còn có tốt nhất giấy Tuyên Thành, tốt nhất huân thưởng hoa nhài hương.

Chuyện này không làm hảo, bọn họ kế tiếp, ai cũng ngày cũng không tốt quá.

Như vậy một khắc, nghĩ đến kế tiếp thủy nhóm lửa nóng ngày, Hữu Danh có một loại khóc không ra nước mắt tuyệt vọng, nếu như có thể, hắn kỳ thực cũng mong mỗi phu nhân theo quân mà đến.

Chí ít, hoàng thượng tính cách đột phát thời gian, phu nhân một câu Quân Khanh Vũ là có thể đưa hắn cấp sinh sôi rống ở.

Lộ đi tuyến đều là căn cứ A Cửu phân phó đi tới, căn cứ trên đường lưu lại hương khí, A Cửu phi thường xác định, ngũ nương đoàn người mục đích, chính là rơi sườn núi khe sâu kim thủy.

Mà căn cứ tin tức, Cảnh Nhất Bích bọn họ gặp phục địa phương, cũng cách nơi này không xa. Đừng lão đầu mang binh trốn đi, nếu là muốn cùng con của hắn hội hợp, này một cũng là tất kinh đường.

Xem ra, ở đây sắp sửa phát sinh một hồi đại chiến.

Lộ tuyến đều là đến lúc thông tri minh phong , bởi vậy hai ngày sau, A Cửu đột nhiên mệnh người chèo thuyền dừng trên thuyền ngạn lúc, minh phong trên mặt lộ ra ẩn ẩn bất an về.

Mà khi đó, thiên chính trễ, ánh trăng thừa thốt.

173. Chương 173

Cái loại này bất an, từ nơi này gọi cửu công tử sát thủ, yên tĩnh bước trên thêm đá một khắc kia, càng thêm nồng đậm.

Lần đầu tiên, như vậy vô pháp xem không hiểu người này, không chỉ là bởi vì không biết hắn dưới mặt nạ chân thật dung nhan, thậm chí còn hắn giới tính, còn có hắn làm việc cái loại này trầm ổn.

Tới kim thủy, ở đây hiển nhiên cùng so với bình thường náo nhiệt rất nhiều, bọn họ lộ tuyến nếu quả thật như A Cửu công tử nói, đi chiến trường, vậy hắn là đi một con đường khác.

Mà không phải là đường thủy, đột nhiên tới kim thủy.

Nhưng vẫn là hòa bình lúc nhập khách sạn như nhau, trước định rồi bình thường dựa vào song gian phòng, sau đó im lặng đang dùng cơm, bắt đầu nghỉ ngơi.

Minh phong ăn cơm chiều, yên tĩnh đứng ở A Cửu cửa, cũng không có rời đi ý tứ, mà là cảnh giác nhìn bốn phía.

Còn lại chín người, phân biệt bố trí ở khách điểm ngoại, bởi vì thiếu hai mươi người, đại gia chỉ phải càng thêm cảnh giác, thẳng đến Tử Nguyệt công tử trở về, bọn họ cũng không được làm cho Cửu công tử có chút sơ xuất.

Là mà ngay tại lúc này, trong phòng đột nhiên tất tất tác tác động tĩnh, minh phong phá cửa mà vào, nhìn thấy lân giang cửa sổ đột nhiên bị mở ra, một đạo màu đen thanh âm việt đi xuống, lập tức là một tiếng trầm thấp rơi xuống nước thanh.

“Cửu công tử!”

Minh tiếng gió âm run lên, vọt tới cửa, nhìn thấy trong sông miếng băng mỏng hé, lộ ra thủy địa phương, chiếu ánh trăng, âm lãnh vô cùng.

Mà Cửu công tử đã biến mất.

Minh phong trầm xuống, gọi tới xung quanh thủ vệ người, sau đó phân công nhau bắt đầu tìm kiếm.

Nếu Cửu công tử có bất kỳ sai lầm, bọn họ cũng khó trốn kỳ Cửu.

Sau đó, đem toàn bộ kim thủy lật biển, lại đều không nhìn tới Cửu công tử thân ảnh, coi như, hẩn như một trận khói xanh như nhau, theo toàn bộ kim thủy biến mất như nhau.

Cùng lúc đó, A Cửu theo bệ cửa sổ thượng xà nhà nhẹ nhàng nhảy xuống, dọc theo bờ sông, rất nhanh thay đổi trang phục và đạo cụ, hướng phía nam đi đến.

Xanh đen sắc y phục, dán y phục, hắc sa che mặt, trong không khí, kia mùi vị đạo quen thuộc càng ngày càng gần, cuối cùng A Cửu dừng ở một nhà tiểu khách sạn phía trước, lật trên người nóc nhà.

Trong phòng, có mùi thơm ngào ngạt, A Cửu vạch trần ngói, nhìn bên trong bố trí được hết sức xinh đẹp. , mà một nữ tử chính đang cầm nhất kiện tinh mỹ y phục, mà ngũ nương này theo sau tấm bình phong mặt đi ra đến, có thị nữ hầu hạ mặc quần áo.

Sau đó ngồi ở gương đồng trước mặt, tỉ mỉ tô mày.

Ngũ nương khuôn mặt có trời sinh quyến rũ, một tần cười giữa, đều là làm cho người ta nổ lớn tâm động phong tình cùng mị hoặc.

Lúc này, mày liễu nhẹ tô, môi đỏ mọng điểm hồng, hợp với món đó lộ ra nổi bật thân thể y phục, A Cửu không khỏi thở dài —— cũng chỉ có ngũ nương như vậy nữ tử, mới dám xưng là gọi cảm đi.

Chỉ là, hôm nay ngũ nương không giống hai tháng trước vậy như ốt bàn nhiệt tình, mà là ưu sầu nhìn đồng mình trong kính, đáy mắt có một ti thê lương.

Nửa ngày, nàng ánh mắt rơi ở bên cạnh một cái túi thơm mặt trên.

Kia túi thơm là lục sắc , viền vàng khâu lại, nhằm vào nhất nhất đoá hoa đào, thập phần coi được.

“Ngũ nương, sắp đến thời gian.”

Bên cạnh nữ tử đem màu đen áo choàng cấp ngũ nương phủ thêm, sau đó vì nàng mang thượng phong mạo.

“Ân, các người đều sớm một chút nghỉ ngơi, thiết không thể phớt lờ, ”

Ngũ nương thanh âm khôi phục dĩ vãng nghiêm khắc, sau đó chậm rãi ra khỏi phòng giữa.

Bên ngoài có một chiếc xe ngựa, ngũ nương một thân một mình lên xe ngựa, hướng kim thủy phía tây đi đến, đến nửa đường, dừng ở một tiểu khách sạn. Sau đó thay đổi một chiếc xe ngựa khác, cuối cùng quần trở về, ở cách đó không xa tựu lâu dừng lại.

Chẳng biết tại sao, A Cửu đã cảm giác được, chính mình muốn tìm người kia, ngay bên lân giang ghé lô lý.

Thậm chí không do dự, A Cửu vịn mái hiên, theo cửa sổ lật đi vào.

Bình phong phía trước, một người tựa ở trái màu trắng hồ cừu tiểu giường trên, cầm trong tay một quyển sách, đang cúi đầu nghiêm túc xem.

Ba nghìn sợi tóc như thanh mực như nhau phác tán ở tiểu giường mặt trên, đậm lục sắc y sam thiếp ở trên người, có vẻ bản thân của hắc thanh dật xuất trần, mà ánh mắt rơi vào hắc cột băng vải trong tay trái, A Cửu không khỏi cả kinh.

Rốt cuộc, vẫn là lại bị thương.

Mười một... A Cửu đứng ở sau tấm bình phong mặt, trong lòng thật dài thở phào nhẹ nhõm.

Nàng muốn nói, mười một, nhìn thấy người thật tốt.

“Khẩu khẩu khẩu...”

Rất nhỏ tiếng đập cửa truyền đến, lập tức môn chậm rãi đẩy ra, A Cửu nhìn thấy ngũ nương tĩnh tĩnh đứng ở cửa.

Đỉnh đầu ánh trăng hạ xuống, trên châu mành phát quá bên người, cũng có một loại khuynh quốc khuynh thành tuyệt sắc.

“Công tử.”

Ngũ nương đóng cửa lại, đi tới Cảnh Nhất Bích trước người, hơi hành lễ.

Sau đó đem áo choàng bỏ đi, liền vừa món đồ thiếp thân vũ y đứng ở hắc trước người.

Cảnh Nhất Bích vẫn nhìn thư, hồi lâu mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn hướng ngũ nương, ánh mắt đậm nhiên theo trên mặt nàng đảo qua, sau đó nói, “Ân, liền cái dạng này, rất tốt.”

Rõ ràng là tán dương nói, nhưng mà bởi vì kia lạnh lẽo ngữ khí, dường như một phen lưỡi dao sắc bén bình thường đâm vào ngũ nương ngực.

A Cửu chú ý tới, ngũ nương sắc mặt nhất thời một bạch, muốn nói điều gì, lại chung quy một lần nữa mặc vào áo choàng, cúi người xuống, vì Cảnh Nhất Bích rót trà.

“Đoạn đường này, thế nhưng thuận lợi?”

“Hồi công tử, một đường đều thuận lợi.”

Ngũ nương nhẹ giọng trả lời.

“Cực khổ.”

“Đây là bọn thuộc hạ hắc là .”

Như cũ là thường ngày Cảnh Nhất Bích thói quen câu nói, nhưng mà, A Cửu lại nghe ra cùng dĩ vãng bất đồng.

Đó là khó có thể dùng từ nói hình dung lạnh lùng...

“Hiện tại đại cục chưa định, thế nào an bài ta sẽ mau chóng thông tri các người, đến lúc đó lại hành sự tùy theo hoàn cảnh.”

“Ngũ nương minh bạch.”

Ngũ nương trà phóng ở bên cạnh hắc, nhẹ giọng nói, “Công tử, ngài túi thơm cũ , thuộc hạ cho người đổi một tân đi.”

A Cửu vị trí vừa vặn ở sau tấm bình phong mặt, nhưng thật ra nhìn không thấy hắc túi thơm, bất quá, nhưng thật ra làm cho nàng nhớ lại ngũ nương xuất môn lúc ngóng nhìn cái kia túi thơm.

A Cửu dời ánh mắt, tựa hồ đã hiểu ngũ nương tâm tư.

Mà lúc này, Cảnh Nhất Bích rốt cuộc thả tay xuống lý chính là thư, cúi đầu nhìn thì sẽ bên hông túi thơm.

Kỳ thực này không phải túi thơm, là ngày ấy cầu phúc phúc túi, phía sau là vẫn là một lần nữa dựa theo người kia đi cầu một giống nhau như đúc.

Hồng sắc viền vàng phúc túi, bên cạnh lộ vẻ một lắc đầu búp bê oa oa.

Ngón tay bắn đạn búp bê, kia oa oa lắc đầu, bày làm ra một bộ cộc lốc cười. Cảnh Nhất Bích mím môi môi, cũng không khỏi phát khởi vẻ tươi cười.

“Bên kia đến tin tức, bọn họ ngày mai hẳn là cũng nhanh tới.”

Gãy oa oa động tác ngừng lại, Cảnh Nhất Bích đột nhiên nhớ tới, ngày mai ba vạn thiết kỵ sẽ chạy tới kim nước.

Không khỏi, ngón tay dần dần đem oa oa nắm chặt, sau đó hái xuống, đặt ở trong lòng.

“Thời gian không còn sớm, đều đi xuống làm chuẩn bị đi.”

Luôn luôn đậm mặt hẳn, trong giọng nói đột nhiên hơn một tia không kiên nhẫn cùng nôn nóng.

Ngũ nương nhìn tình cảnh, biết công tử tâm tình không tốt, xoay người thối lui ra khỏi gian phòng.

Nhìn hẳn bình yên vô sự, A Cửu suy nghĩ minh phong cũng gấp tìm chính mình, xoay người dục lý khai.

Mà ngay tại lúc này, trong phòng đèn đột nhiên bốp tắt, A Cửu vừa muốn phóng đi bình phong, lại nhìn thấy một đạo hắc ảnh nhanh như tia chớp lướt đến, cũng dám ở nàng phía trước một bước, chế trụ cổ tay nàng, đem nàng áp ở tại trên tường.

“Ai? !”

Cảnh Nhất Bích bị thương tay trái đặt ở A Cửu trên cổ, lạnh giọng hỏi.

Trong bóng tối, trên người hẳn nhàn nhạt hương khí vây quanh nàng, thậm chí hẳn lúc nói chuyện, có thể cảm thấy hơi thở của hẳn.

A Cửu đang muốn mở miệng, nóc nhà truyền đến tất tốt thanh âm, rất hiển nhiên, đang có một nhóm lớn người hướng bên này ẩn núp mà đến, lập tức, mấy bóng đen nhanh tiến vào.

“Tim.”

Người kia thấp giọng phân phó nói.

Nguy hiểm thành linh xảy ra, Cảnh Nhất Bích tay bưng kín A Cửu môi, sau đó ôm hông của nàng, thối lui đến bên cửa sổ.

“Mới vừa rồi còn đèn sáng, người nhất định không có đi.”

Lập tức, bóng đen càng ngày càng nhiều, Cảnh Nhất Bích nhìn nhìn cửa sổ, sau đó nhấc chân dùng sức đem áo choàng đá hướng mặt khác hơi nghiêng.

Trong bóng tối, bình phong cùng bàn đụng nhau đụng phát ra thật lớn tiếng vang, cơ hồ là cùng thời khắc đó, A Cửu cảm giác được thân thể một nhẹ, cả người bị Cảnh Nhất Bích ôm lấy đến, sau đó nhảy vào chấm dứt miếng băng mỏng giữa sông.

Thủy...

Thủy? !

Ổ rơi vào trong nước một khắc kia, A Cửu toàn bộ đại não bởi vì hắc ám, cùng cực độ đến xương lạnh lẽo mà trong nháy mắt chỗ trống.

Cùng lúc đó, mười năm trước rơi vào trong nước ác mộng lại lần nữa tịch cuốn tới, coi như vô số u linh trong nháy mắt tuôn ra, gặm nàng, bao phủ nàng.

“Mười một, mười một...”

Nói mê bình thường, ở nước đá quán nhập trong miệng muốn đoạt đi nàng hô hấp một khắc kia, nàng hô lên mười năm trước câu nói kia.

Mà đang ở khi đó, cái khăn che mặt bị nước trôi khai, nóng rực mà mềm mại môi bao trùm ở môi nàng, vậy muốn kiệt quệ hô hấp, trong nháy mắt bỏ tiến vào.

174. Chương 174

Còn đối với phương cũng càng phát ra ôm chặt thân thể của mình, dưỡng khí quán nhập, cũng không có làm cho nàng có bất kỳ ý thức, trái lại càng thêm sợ hãi, đầu óc trống rỗng.

Mười một...

Nàng nhìn thấy chính là, hai người ở tuyết lý cuộn cuộn, thấy là các nàng ở trong nước, mười một ôm nàng giấy giữa, nhìn thấy mười một thiêu ở hỏa trung, mình diễm mà bị thương mặt.

Lạnh lẽo thủy do theo bên người xẹt qua, thân thể của nàng, như hải tảo vô lực trôi, cũng tùy ý ôm người của chính mình, ở trong nước giấy giữa.

Hội đối phương môi, không ngừng đưa tới dưỡng khí, nhưng mà, nàng nguyên bản cầm lấy tay hắn, đã bởi vì đến xương lạnh lẽo, mà vô lực buông ra.

“A Cửu... Mau tỉnh lại.”

Bên tai, cái thanh âm kia vẫn nhẹ nhàng gọi, không ngừng ở bên tai thì thảo hô tên này, “A Cửu... Xin lỗi.”
Tuy xin lỗi cái gì?

A Cửu nghe không ra cái thanh âm kia là ai, chỉ là cảm thấy, thân thể đột nhiên thoát khỏi thấu xương kia nước đá, sau đó y phục trên người bị rút đi, dán một người khác nóng hổi làn da, sau đó lại bị chăm chú bọc.

Thân thể ở xóc nảy, người kia ôm người của chính mình, hẳn là ở chạy trốn.

Chỉ là, tại sao muốn nói xin lỗi?

“Tránh ra, chuẩn bị thủy.”

Kia một đường ôn nhu gọi thanh âm của nàng, đột nhiên hơn chia ra sự cao thuế nặng.

Thậm chí có thể cảm giác được ôm người của chính mình, trên người đột nhiên dâng lên sát khí.

Hơn thế đồng thời, thân thể của nàng, lại lần nữa bị cuốn vào trong nước.

Không nên thủy, không nên thủy?

A Cửu trong lòng thống khổ hô, sau đó thân thể tiếp tục trầm xuống, vốn tưởng rằng, lại muốn cuốn vào vô tận hắc ám cùng vực sâu, phía sau kia đôi cánh tay lại lần nữa đem nàng ôm lấy.

Mà kia thủy là nóng, bao vây lấy nàng cấp tốc đem nàng ngưng đông lạnh máu tan, chỉ là, kia bởi vì lạnh lẽo cùng sợ hãi mặt, như trước ở trong sương mù hiện ra người chết mới có tái nhợt.

Theo nhiệt độ lên cao, vốn bình tĩnh thân thể như hải miên như nhau, trôi lên.

Mà người kia từ phía sau ôm người của chính mình, thậm chí có thể mơ hồ cảm giác được đối phương sợi tóc phát quá thân thể của nàng cùng gò má.

Chỉ là, thế nào cũng vẫn chưa tỉnh lại, thậm chí còn mí mắt cũng không thể nâng lên, thân thể càng vô lực, dường như đây không phải là thân thể nàng.

Nước ấm còn đang lên cao, thế nhưng chậm chạp vẫn chưa tỉnh lại.

Sau đó ôm của mình người kia, mang tới y phục, đem nàng ôm cách trong nước.

Đêm hôm đó, bầu trời đột nhiên tuyết bay, toàn bộ kim thủy lộng gấn vào một mảnh tuyết sắc trong.

Màu trắng màn che màn, chiếu trong phòng ánh lửa, lộ ra một loại nhu hòa.

Cảnh Nhất Bích ngồi ở phía trước, nhìn trên giường vẫn hôn mê người, mi tâm không khỏi trối chặt.

Cửa truyền đến tiếng đập cửa, Cảnh Nhất Bích buông màn, đem người trên giường che khuất, chỉ là đem nàng như trước lạnh lẽo tay, đặt ở xong nợ tử bên ngoài.

Môn đẩy ra, gió lạnh bí mật mang theo tuyết cuốn tiến vào, Cảnh Nhất Bích con người sắc lúc này trầm xuống, sau đó đem trên giường người kiết chặt bao vây lấy.

“Tướng môn mang theo.”

Còn chưa có chờ người tới đóng cửa, hắc đã lạnh giọng phân phó.

Người tiến vào, là một khuôn mặt từ thiện lão già, tiến vào, hướng Cảnh Nhất Bích hơi hành lễ, sau đó buông xuống hòm thuốc.

“Người xem một chút, vì sao nàng còn chưa có tỉnh.”

“Là.”

Đại phu gật gật đầu, chế trụ A Cửu mạch đập, nghiêm túc đem khởi mạch đến.

Trong phòng, lưu sa thanh âm rõ ràng có thể nghe, đại phu mày càng phát ra nín được ngay, lại là vẫn mím môi không nói lời nào.

“Rốt cuộc thế nào?”

().

Hồi lâu, đại phu đem A Cửu tay đặt ở trong màn, đứng dậy đối Cảnh Nhất Bích khom lưng, “Hồi công tử, tình huống không phải rất tốt. Vị này phu nhân, hình như thân thể vốn là có hàn tật, hiện tại rơi vào trong nước, hàn khí càng thêm thâm căn cố đế, mặc dù đứng lúc khu hàn, nhưng mà nhưng chỉ là mặt ngoài.”

“Kia rốt cuộc thế nào tỉnh lại?”

“Này...” Đại phu khó xử thở dài một hơi, “Lão phu mặc dù là khai được cũng không làm nên chuyện gì, duy nhất phương pháp là tìm một nội lực cao thâm người, mỗi ngày là phu nhân khu hàn. Hơn nữa, ngàn vạn không nên đụng bất luận cái gì lãnh gì đó. Thì hiện tại đưa ngày đông, mặc dù là ngồi ở không có chắn đệm trên cái băng ngồi, rất khả năng đô hội làm cho hàn tật tái phát.”

“Huống chi, phu nhân bây giờ đang có mang, mặc dù vừa rơi xuống nước, không hề động thai khí, thế nhưng nếu không cẩn thận, thai nhi cũng sẽ bất ổn.”

“Cái gì?”

Cảnh Nhất Bích khó có thể tin nhìn cái kia đại phu, thanh âm hơn một phần thê lương, “Người nói nàng thật sự có mang thai .”

“Ha hử, công tử chẳng lẽ là đại ý, ngay cả mình phu nhân mang thai cũng không biết. Lão phu vừa bắt mạch hồi lâu, tuy nói phu nhân thể chất không tốt, bất quá, thai nhi an ổn, có thể thấy được phu nhân thường ngày tương đương chú ý giữ thai, hơn nữa phu nhân trên người có kỷ vị lão phu quen thuộc mùi thuốc, đều là thể gian hiểm thấy danh được.”

Cảnh Nhất Bích giật mình ở phía xa, ánh mắt rơi vào màn che màn thượng, sau đó thanh âm hơi run rẩy, “Cấp đại phu khen thưởng.”

Rất mau vào một người, đem đại phu tổng tới cửa.

“Chờ một chút. Nếu như nàng tỉnh không đến, trong bụng hài nhi sẽ thế nào?”

“Công tử, mẹ con nhất thể, phu nhân nếu tỉnh không đến, không lâu hàn khí sẽ ngưng đoạn sở hữu huyết mạch.”

Đại phu đồn ở tại nơi này, nói đã nói xong rất sáng tỏ.

Cửa phòng lại lần nữa đóng cửa, trong phòng chỉ có hắc hình mặt bên có vẽ thập phần cô đơn.

Hồi lâu, hắc một lần nữa đeo hắc màn, nhìn hôn mê người, sau đó tay chỉ nhẹ nhàng đẩy ra đứng ở bên môi nàng một luồng tóc đen.

Ngưng đoạn tất cả huyết mạch?

Ngực tượng là bị người hung hăng nắm, hấn lạng yên nắm tay nàng, thì thào hỏi, “Người... Người tại sao lại ở chỗ này?”

“Người thế nào ngốc như thế, không biết ở đây nhiều nguy hiểm hiểm sao?”

Chưa từng có như vậy hối hận quá, hối hận chính mình thế nhưng ở khi đó, muốn ngu xuẩn phương pháp, nhảy vào kết băng giữa sông.

Như thế biết kết quả này, hấn thà rằng ở trong phòng, cũng sẽ không mang nàng tiến vào địa phương nguy hiểm.

“Người từng nói, vĩnh viễn sẽ không đem ta đưa thân vào trong nguy hiểm.”

Hấn đem nàng băng lãnh chính là tay dán tại trên mặt, nhỏ giọng nói, “Thế nhưng, ta lại lần lượt đem người đưa thân vào trong nguy hiểm.”

“Nơi đó nhiều an toàn a, nhưng người. Vì sao mà lại còn chạy tới.”

Thanh âm hơn một chút tức giận cùng trách cứ.

Nguyên lai, mình ở đối mặt người này lúc, tình tự cũng dễ mất đi khống chế.

Tự giễu xẹt qua khóe miệng, tay hấn, đặt ở nàng trên bụng, sau đó thống khổ nhắm lại xanh thắm sắc tròng mắt.

“Công tử.”

Cửa truyền đến ngũ nương thanh âm, Cảnh Nhất Bích ngồi ở chỗ cũ chưa động, nói chỉ là một tiếng tiến vào.

Ngũ nương bưng được, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, sau đó rất nhanh khép lại, tránh cho gió tuyết thổi vào đến.

Được là mới vừa tiên tốt, bốc hơi nóng, ngũ nương cẩn thận từng li từng tí đi qua bình phong, vừa vặn nhìn thấy Cảnh Nhất Bích nghiêng mặt.

Mà ngủ trên giường một người.

Thấy rõ người kia dung nhan lúc, ngũ nương sắc mặt nhất thời trắng bệch, suýt nữa bắt không được bát.

Đó là hé ra hoàn toàn xa lạ thanh tú mặt, sợi tóc tản ra, trắng nõn đẹp cổ như ẩn như hiện.

Không, trong đầu đột nhiên thiếu mấy ngày nữa tiền ở khách sạn đụng tới một người, nàng gặp qua người này, đúng vậy, chuẩn xác chính là, gặp qua kia đẹp trắng nõn cổ.

Lúc đó mới tiến khách sạn lúc, một người vội vội vàng vàng chạy tới, suýt nữa đem nàng đụng vào.

Người kia là nam tử khẩu âm, sạch sẽ trầm thấp, thế nhưng đối phương cúi đầu, hơn nữa thời gian cấp bách, nàng chỉ là chú ý tới đối phương tóc cổ rất đẹp.

Ánh mắt nhìn nữa đến công tử nắm thật chặt tay của đối phương, ngũ nương nhất thời cảm thấy một trận đau nhói, nhẹ giọng nói, “Công tử, được tiên được rồi.”

“A Cửu.” Cảnh Nhất Bích dọn ra một tay, đặt ở A Cửu trên trán, “Tĩnh lại uống thuốc.”

A Cửu? !

Nghe thấy tên này, ngũ nương cả người đầu óc trống rỗng, rất nhiều hình ảnh trong nháy mắt chạy nước rút ký ức.

Nàng nhớ lại ở khách sạn nhìn thấy mặt khác vài người.

Nhớ lại bị công tử giấu đi cái kia oa oa.

Nhớ lại hoa rơi lâu...

Nhớ lại công tử Tô Châu sau khi trở về, vẫn hô một người danh.

Nhớ lại công tử từng ở trong phòng phản nhiều lần phục viết một thủ thơ từ.

Nhớ lại...

Nguyên lai, là như vậy.

Thì ra là như vậy...

“Đem được cho ta.”

Ngũ nương đem đưa cho Quân Khanh Vũ, chậm rãi thối lui ra khỏi môn, xoay người quá bình phong lúc, viền mắt một giọt cũng nhịn không được nữa nước mắt theo hai má chảy xuống.

Ngoài cửa, đại tuyết bay tán loạn, đặc biệt lạnh lẽo.

Ngũ nương bưng mặt, “Công tử, ngài hà tất tuyển trạch đi đường này.”

Này một cái căn bản không có đường phía trước, một cái càng không có đường lui lộ.

Một đêm này, đại tuyết sau không ngừng, ngũ nương đứng ở lầu chót thượng, đột nhiên cảm thấy, đây có lẽ là nàng xem qua cuối cùng một hồi tuyết.

175. Chương 175

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

176. Chương 176

Hoàng thượng? !

Hai chữ này như sấm sét giữa trời quang, lúc này làm cho Cảnh Nhất Bích cùng A Cửu sững sờ ở tại chỗ, nửa ngày không có kịp phản ứng.

A Cửu đầu óc càng trống rỗng, còn cho là mình nghe lầm.

Lúc này, Quân Khanh Vũ tại sao sẽ ở ở đây.

Khôn mà Cảnh Nhất Bích thần sắc cũng là mờ mịt, mặc dù biết được hoàng thượng sẽ tới, nhưng mà dự tính thời gian hẳn là ngày mai.

Hai người hai mặt nhìn nhau, trong lòng các có chút suy nghĩ, đột nhiên nghe tới cửa truyền tới một thanh âm quen thuộc, “Hoàng thượng, ty chức nhìn này kim thủy phong cảnh không sai, Bích công tử chọn tửu lâu cũng lịch sự tạo nhã.”

Thanh âm này, không phải Hữu Danh vẫn là ai.

Ngôi “Ân, Cảnh Nhất Bích từ trước đến nay thích loại này chỗ ngồi.”

Thanh âm này, A Cửu cùng Cảnh Nhất Bích không còn có bất luận cái gì hoài nghi.

Cùng lúc đó, môn kết một tiếng bị đẩy ra.

A Cửu nhìn về phía Cảnh Nhất Bích, thầm nghĩ xong. Nhưng không ngờ đối phương, đem nàng đẩy, sau đó buông màn, đi ra ngoài.

Này... Đem nàng giấu trên giường? !

Phương pháp này quá lạn .

Nhưng mà, Quân Khanh Vũ đều là tập võ người, nếu nàng liền như vậy ra, có hơi chút lớn một chút động tĩnh, Quân Khanh Vũ định có thể phát hiện.

Đến lúc đó, nàng chính là hết đường chối cãi, hơn nữa, hấn nội tâm tiểu, không chừng sẽ làm ra cái gì kinh thiên động địa làm cho người ta sợ hãi sự kiện.

Lần này, A Cửu trốn ở trong màn, còn thật là một cử động nhỏ cũng không dám.

Chỉ là suy nghĩ hấn mau một chút ly khai, nhưng mà, nhưng trong lòng lại có nhịn không được xúc động, muốn thò đầu ra nhìn nhìn, mấy ngày không thấy, hấn tình hình gần đây thế nào.

A Cửu vô nại thở dài một hơi, nhìn thấy Cảnh Nhất Bích đi tới cửa, hơi hành lễ, “Hoàng thượng.”

“Cảnh Nhất Bích.”

Quân Khanh Vũ một thân tuyết trắng xiêm y, đứng ở cửa, xem ra, gần đây thật đúng là vất vả người .”

Cảnh Nhất Bích mặc màu nhạt y sam, tóc cùng ngày thường không khác, chỉ là hơi mất trật tự, mà sắc mặt lại dị thường trắng bệch, thậm chí lam sắc con ngươi người lý cất giấu khó có thể nói rõ mệt mỏi, liền hoàng thượng hai chữ, đều lộ ra một điểm vô lực.

“Thần chỉ là làm bốn phận.”

“Ân?” Quân Khanh Vũ chấp tay sau lưng, nửa hí màu tím hai tròng mắt, hoài nghi quan sát Cảnh Nhất Bích, “Hôm nay, trẫm cảm thấy người có cái gì không đúng nhỉ?”

“Hoàng thượng, này nói như thế nào?”

Cảnh Nhất Bích lúc này lẳng nhiên.

“Bởi vì, không nhìn tới trên mặt người kia quen có giả cười.”

Hai người quen biết nhiều năm, cũng quân thần, cũng bằng hữu, càng nhiều là thời gian cũng đối thủ.

Quân Khanh Vũ tự nhiên biết Cảnh Nhất Bích thần sắc, mà hôm nay, đích thực là có chút không giống với.

Chậm rãi đi vào bên trong một bước, ánh mắt đứng ở kia rộng lớn bán trong suốt bình phong, Quân Khanh Vũ nhìn mặt trên hoa lan, sau đó đưa lưng về phía bình ngời ở ghế trên.

Cảnh Nhất Bích đi qua, ở chỗ bên cạnh ngời xuống, thần sắc lại là bất an liếc mắt nhìn bên trong A Cửu.

“Nghe nói tối hôm qua, người lại gặp được phục kích ?”

“Ân.” Cảnh Nhất Bích gật gật đầu, “Người tới vẫn là cùng dĩ vãng như nhau, đồng chúc với Mạc gia.”

Quân Khanh Vũ ánh mắt hiểu rõ rơi vào Cảnh Nhất Bích trên mặt, “Người khí sắc kém như vậy, chẳng lẽ tối hôm qua bị thương?”

“Vô thương, chỉ là rơi vào trong nước, khả năng có điểm thụ hàn.”

Cảnh Nhất Bích nhẹ giọng đáp, nhìn Quân Khanh Vũ biếng nhác tư thế ngời cùng thờ ơ giọng điệu, tựa hồ không có vội vã còn muốn chạy ý tứ.

Mà A Cửu, này một trận vô nại đứng ở trong màn, nhìn trước tấm bình phong mặt cái kia thân ảnh quen thuộc, tim đập có chút hỗn loạn.

Thế nhưng, tất cả đều tóm lại là tốt, chí ít, hấn bình yên vô sự đạt tới kim thủy.

“Tại sao không có thấy Tả Khuynh?”

Quân Khanh Vũ chống cằm, liếc mắt nhìn gian phòng, liền nhìn thấy ngũ nương cúi đầu, cung kính đứng ở bên cạnh.

Ngũ nương hấn gặp qua, cũng biết là Cảnh Nhất Bích người.

“Lần trước thụ phục, Tả Khuynh cũng bị trọng thương, lo lắng một đường không thể an toàn đến kim thủy, thân liền cùng hần phân công nhau hành tẩu. Bất quá, ngày mai cũng nên đến kim nước.”

“Hiện tại Mạc gia bên kia thế nào?”

“Mạc lão tặc đã ở rơi sườn núi cốc, chỉ chờ đưa hần vây quanh. Về phần, con của hần, mười vạn thiết kỵ nếu như cùng chạy tới, chúng ta bên này vẫn còn có chút tồn sức.”

Đối phương nhiều năm chiến trường, bất kể là kinh nghiệm vẫn là chiến đấu đều so với bọn hần phong phú.

Hiện tại, Quân Khanh Vũ này liền ưu thế chính là hoàng thượng mang binh, chiến đấu khí thế tăng vọt. Thế nhưng nếu thật đối kháng đứng lên, sợ rằng còn muốn muốn một chút những phương pháp khác.

“Xem ra, người đã nghĩ ra biện pháp ?”

Quân Khanh Vũ liếc liếc mắt một cái ngũ nương, dựa vào nhiều năm hiểu nhau, đã nhìn ra Cảnh Nhất Bích phương pháp.

Mạc lão tặc nữ nhi Mạc Hải Đường, mười sáu tuổi vào cung, với Quân Khanh Vũ bên người. Mà hần con lớn nhất, nhiều năm mang binh bên ngoài, được hưởng phiêu kỵ tướng quân danh hiệu. Nghe nói hần anh dũng hiếu chiến, chỉ là, khuyết điểm duy nhất thì lại là háo sắc.

Mạc lão tặc mặc dù quân giáo nghiêm khắc, thế nhưng dù sao đường xá xa xôi. Bởi vì, hai năm qua, Quân Khanh Vũ thu được về Mạc lão tặc con lớn nhất, Mạc Dương một mình chiêu quân kỹ buộc thế nhưng không ít.

Mà này đó, Quân Khanh Vũ đều đưa chỉ mặc kệ, thậm chí ngầm cũng dung túng Mạc Dương làm như vậy, vì chính là đợi được có một ngày, hần tất nhiên trượt chân.

Còn đối với Quân Khanh Vũ mở một con mắt nhắm một con mắt thái độ, Mạc Dương thì cho rằng Quân Khanh Vũ không có năng lực quản hạt, tự nhiên càng thêm cuồng vọng.

Lén lý cũng kêu Quân Khanh Vũ vì ma ốm.

Bây giờ nghe nói, Quân Khanh Vũ mang binh, Mạc Dương căn bản là không để vào mắt.

“Hiện tại thế lực ngang nhau, sợ rằng, đều chỉ có thể chọn dùng này phương thức. Bất quá, hoàng thượng đến kim thủy, đối phương cũng tất nhiên nhận được tin tức, còn phải thập phần cẩn thận.”

“Cảnh Nhất Bích, cũng là người mọi việc đều suy nghĩ được chu đáo.”

Quân Khanh Vũ hài lòng gật gật đầu, đột nhiên phát hiện trong phòng trong phòng cửa sổ đều là chăm chú nhắm, hơn nữa trong phòng còn có một nồng đậm mùi thuốc.

“Người vừa ở uống thuốc?”

Quân Khanh Vũ nhíu mày, tựa hồ không thích ứng này.

“Là.”

“Đem cửa sổ khai một chút, tất cả đều là mùi thuốc. Muốn bảo trì không khí lưu thông.”

Quân Khanh Vũ nhẹ nhàng nói, sau đó làm cho Hữu Danh đi mở cửa sổ.

Bên ngoài còn bay tuyết, chỉ là hơi chút mở một cái khe hở, âm lãnh phong liền quán nhập. Cảnh Nhất Bích trên mặt lúc này có một vẻ bối rối, bất an nhìn về phía Quân Khanh Vũ phía sau, tựa hồ cảm giác được kia lụa mỏng màn che ở phát động.

Mà này rất nhỏ động tác cũng không có tránh được Quân Khanh Vũ ánh mắt, này gian phòng, tiến vào lúc, liền phát giác không đúng.

Cảnh Nhất Bích từ trước đến nay thích yên tĩnh, không thích hơn dậm quá nhiều người coi chừng, vừa tiến vào, trên hành lang liền có mấy thủ vệ, hơn nữa, Hữu Danh thế nhưng nhìn thấy ngũ nương vội vàng vàng chạy vào.

Quân Khanh Vũ theo vị trí đứng lên, chấp tay ở bình phong độ mấy bước, sau đó đi tới bên cửa sổ, đem kia phiến cửa sổ đẩy được càng khai, “Kim thủy cảnh tuyệt không sai.”

Cái này, Cảnh Nhất Bích thân thể bất an động một cái, Quân Khanh Vũ ánh mắt thoáng nhìn, mới chú ý tới bình phong bên trái, tiểu án trên bàn, có một việc hồng nhạ y sam.

Nữ trang? !

Quân Khanh Vũ nhú mày cười, “Cảnh Nhất Bích, trầm cảm thấy, lần này sau khi trở về, được cho người chọn một vị phu nhân.”

“Ta hoàng thượng ý tốt, chỉ là thần hiện nay còn chưa có quyết định này.”

“Trầm không cho là như vậy.” Quân Khanh Vũ một lần nữa đóng kỹ cửa sổ, cười cười, chậm rãi đi hướng bình phong.

Ai sẽ ban ngày ban mặt đem màn buông đến, nhìn cảnh coi như trăng, lập tức tứ hôn, đem Cảnh Nhất Bích bị đá rất xa.

Kim thủy đánh một trận quá khứ sau, thẳng thắn để Cảnh Nhất Bích thành hôn ở kim thủy, vĩnh viễn cũng không cần hồi để đô .

Nhìn thấy Quân Khanh Vũ ý đồ bất chính hướng đi bình phong bên trong, Cảnh Nhất Bích bước lên phía trước, nói, “Hoàng thượng, hôm nay thật vất vả tụ mặt, chẳng thà cùng thần đánh cờ một ván. Ngũ nương, đi lấy quân cờ.”

Nhìn thấy Cảnh Nhất Bích chặn ở trước người, Quân Khanh Vũ hí mắt cười, “Tốt.”

A Cửu nhìn thấy Quân Khanh Vũ đi tới, tâm đều nhảy đến trái tim miệng, nghe thấy nói rằng cờ, mới thở dài một hơi. Nhưng mà, đầu óc một âm, thăm, của mình giấy còn ở bên ngoài, nhìn Quân Khanh Vũ xoay người trong nháy mắt, vội vươn tay đem giấy bắt hết.

Ai ngờ vừa lúc đó, Quân Khanh Vũ lại đột nhiên quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy, trong màn mặt vươn một tay.

Còn đối với phương, trào thế nhưng... Một đôi nam nhân giấy.

Lần này, Quân Khanh Vũ con ngươi sắc trầm xuống, nam nhân giấy?

Mà ngay tại lúc này, bên trong phát ra vài vụn xé rách thanh âm, Quân Khanh Vũ thanh âm rùng mình, “Ai?”

A Cửu biết đã ẩn không thể gạt được, rất nhanh đem kéo xuống tới y phục che khuất khuôn mặt, sau đó triệt hạ màn che màn, nhảy ra gian phòng.

Trước đây mỗi lần thấy Quân Khanh Vũ, vì không làm cho đối phương hoài nghi thân phận, nàng là thêm cao để giày, hơn nữa vai địa phương sẽ tác thượng cây bông, làm cho hắn nhận không ra hình thể.

Hôm nay, chỉ có đem chính mình khóa một phen .

177. Chương 177

Một thân ảnh màu đen từ trên giường đột nhiên lao tới, người nọ trong tay bạch lăng linh hoạt quẩn lấy bên cửa sổ bồn hoa, cũng nương bạch lăng đã nghĩ muốn theo cửa sổ đào tẩu.

Quân Khanh Vũ động tác rất nhanh, cướp trước một bước chắn người nọ trước mặt.

A Cửu nhìn có bóng đen lướt đến, nhắc chân đó là một cước, nhưng mà thấy rõ đối phương lúc, không phải do đã vội thu hồi chân buộc chính mình rút lui mấy bước.

Gầy... A Cửu ngực tê rần, nhìn Quân Khanh Vũ. Hắn đếm số đường ngày ấy thoát nhìn gầy gò rất nhiều, mắt cũng lõm đi xuống dấu hiệu.

Khôn bởi vì động tác cực nhanh, nàng lui về phía sau cơ hồ là mấy lão đảo, Quân Khanh Vũ cũng tới gần, muốn phải bắt được nàng.

Cảnh Nhất Bích nhìn thấy xung đột, theo đi tới, một phen đem A Cửu ôm, sau đó lui về áo choàng phía sau, dùng thân thể ngăn trở, mới không có làm cho A Cửu té ngã xuống đất.

“Hoàng thượng.”

Ngôi Cảnh Nhất Bích che ở A Cửu trước người, nắm thật chặt nàng lạnh lẽo tay, nhìn Quân Khanh Vũ, “Đây là thần bằng hữu.”

“Bằng hữu?”

Quân Khanh Vũ nhìn Cảnh Nhất Bích cản trở người kia, không vui nheo mắt lại con người.

Dù cho không bị ngăn trở, người kia xuyên thành như vậy, khóa thành như vậy, hắn cũng nhìn không ra bộ dáng.

“Nếu là bằng hữu, kia vì sao thấy trẫm phải ẩn trốn?” Quân Khanh Vũ lạnh lùng cười, “Còn đem mình giấu được như thế nghiêm kín thực, vừa, nếu như trẫm không có nhìn lầm, ngươi là muốn đạp trẫm một cước đi?”

A Cửu im lặng thở dài một hơi, vừa nàng là muốn đạp, không phải nhìn thấy hắn sẽ thu hồi tới sao.

Cảnh Nhất Bích hít một hơi, càng dùng sức nắm chặt A Cửu tay, “Hoàng thượng, ta vị bằng hữu này, hôm qua lây bệnh, cho nên mới đem chính mình khóa đứng lên. Vừa thuốc kia, cũng là vì nàng tiên, đại phu nói nàng không thể gặp hàn, vừa hoàng thượng đến, thần liền đem làm cho hắn ngốc ở trên giường. Nếu muốn trách phạt, liền trách phạt thần đi.”

“Ngươi làm cho hắn đi ra, thật sẽ không trách phạt.”

Quân Khanh Vũ hừ một tiếng, chính mình hình dáng địch bị lừa?

“Này...”

“Hoàng thượng, thảo dân khuôn mặt phá hủy, sợ đi ra dọa hoàng thượng.”

Bất đắc dĩ, A Cửu chỉ có thể lại lần nữa biến thành.

“Khuôn mặt phá hủy? Nơi này có thái y, thế nhưng ngươi vừa hành vi, có biết là cái gì tội danh, trẫm có thể tộc người cử tộc. Đi ra!”

Nghe Quân Khanh Vũ khẩu khí, căn bản cũng không có phóng A Cửu muốn đi ý tứ.

Cảnh Nhất Bích đưa A Cửu tay, ở tay nàng tâm viết một chữ.

A Cửu ý hội, đột nhiên chỉ vào Quân Khanh Vũ phía sau, kêu to, “Vinh Hoa phu nhân!”

Quân Khanh Vũ vừa nghe, vội xoay người chạy đến bên cửa sổ, hướng trên đường phố nhìn lại, chỉ thấy tuyết mịn mờ trên đường, có hi như sương đoàn người, căn bản cũng không có chính mình hồn dật mộng quần người.

Chờ quay đầu lại, chỗ nào còn nhìn thấy vừa người kia thân ảnh, Hữu Danh vốn cũng muốn đi truy, nhưng là bị Cảnh Nhất Bích cấp ngăn cản.

“Hỗn đản!”

Cái này, Quân Khanh Vũ nhất thời nổi trận lôi đình.

Không ngờ, lại bị một người lạ cấp như vậy trêu đùa !

“Lật kim thủy, cũng đem người kia cho trẫm tìm ra.” Quân Khanh Vũ nghiêng răng nghiêng lợi hô, sau đó nhìn Cảnh Nhất Bích, “Cảnh Nhất Bích, ngươi càng phát ra lớn mật, ngay trước trẫm mặt dám nói dối, còn dám giấu người, còn dám che chở hần chạy trốn.”

“Thần biết sai.”

Cảnh Nhất Bích cúi đầu.

“Người kia rốt cuộc là ai?”

“Hoàng thượng, chỉ là một bằng hữu.”

“Không muốn nói? Người biết trẫm binh liên ở bên ngoài, chỉ cần ra lệnh một tiếng, con ruồi cũng không phải là không ra đi. Đã bằng hữu, người nếu nói ra, trẫm sẽ không trách tội. Người rõ ràng là ở giấu giếm trẫm, có biết khi quân chi tội nên đã bị cái dạng gì trừng phạt?”

“Hoàng thượng, cũng không phải là thần không muốn làm cho người kia thấy ngại, hơn nữa, hoàng thượng ngài không muốn gặp người kia.”

Quân Khanh Vũ con ngươi sắc trẫm xuống, “Ai?”

“A Cửu.”

A Cửu?

Lần này, Quân Khanh Vũ sắc mặt đã tức giận đến xanh xám, nhìn Cảnh Nhất Bích nửa ngày, cười lạnh nói, “Hảo, Cảnh Nhất Bích, không sai. Trẫm sớm nên ngờ tới, người kia nên A Cửu.”

Thiên hạ này, có mấy người dám cầm lấy hần nhược điểm không buông. Chỉ sợ cũng liền biết người kia dám chỉ vào phía sau hần hô một tiếng Vinh Hoa phụ nhân, những người khác, cấp mười lá gan, cũng không dám.

Trêu đùa hần?

Quân Khanh Vũ hít sâu một hơi, híp tử đồng nhìn bên ngoài nhai đạo.

Thực sự thật tốt quá, thế nhưng chính mình đưa lên đến môn đến, lần này, vô luận như thế nào đều phải đưa hần khốn kim thủy.

“Hữu Danh, trở lại.”

Quân Khanh Vũ đã không thể chờ đợi được ra khách sạn, mang theo Hữu Danh trở lại của mình doanh địa, chuẩn bị an bài người đuổi bắt A Cửu.

“Hoàng thượng, ta xem cái kia A Cửu lần này cũng chạy không được. Vừa thần đi ra lúc, nhìn một chút chén kia được, coi như bệnh cũng không nhẹ, ăn khu hàn được.”

“Kia rất tốt, thế nhưng ngàn vạn không nên khinh thường, người kia giáo hoạt rất.”

Quả nhiên, trở lại doanh địa, mười mấy hắc y nhân liền lặng yên tiến vào kim thủy, bắt đầu tìm sớm A Cửu thân ảnh.

Mà lúc này, A Cửu theo cửa sổ trốn sau khi ra ngoài, thế nhưng ở không xa địa phương đụng phải vẻ mặt lo lắng minh phong. Mấy người trở về đến khách sạn, minh phong cũng không có hỏi tới chuyện ngày hôm qua, chỉ là có vẻ so với ngày hôm qua còn muốn cẩn thận một ít.

Suy nghĩ đến Quân Khanh Vũ nhất định sẽ trao nòng, A Cửu cũng không vội vã ly khai, phản đúng lúc che mặt, Quân Khanh Vũ cũng không nhận ra được.

Mà bây giờ A Cửu lo lắng chính là Tả Khuynh, Tả Khuynh ngày mai sẽ hồi chạy tới nơi này, mà Cảnh Nhất Bích cùng Quân Khanh Vũ cũng không biết kỳ thân phận chân thật, đưa hần giữ ở bên người, quyết chiến lúc, tất nhiên sẽ đánh bại.

Nàng nhất định phải ngăn cản Tả Khuynh trở về.

Đến màn đêm vừa mới hạ xuống lúc, A Cửu mặc vào y phục dạ hành, chuẩn bị mang người ly khai, cửa lại đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

A Cửu liếc mắt nhìn minh phong, sau đó cảnh giác nhìn về phía cửa, “Ta đi mở cửa.”

Minh phong gật gật đầu, lặng yên thối lui đến chỗ tối.

Mà cửa, đứng dĩ nhiên là Cảnh Nhất Bích.

“Người tại sao lại ở chỗ này?”

“Có thể làm cho ta tiến vào sao, bên ngoài rất lạnh.” Cảnh Nhất Bích nhẹ giọng nói, A Cửu lúc này mới chú ý tới hần màu trắng áo choàng tràn đầy tuyết đọng, xem ra, là đi rất dài lộ mới đến nơi đây.

Quay đầu lại không nhìn tới minh phong thân ảnh, A Cửu vẫn là làm cho Cảnh Nhất Bích tiến vào.

“Ở đây rất nguy hiểm, người thế nào buổi tối đi ra.”

“Đại phu nói, người hàn khí nhập thể, nhất định phải mỗi ngày quán nhập nội lực, như vậy mới có thể triệt để khu hàn.”

A Cửu chỗ nào yên tâm làm cho hần sống ở chỗ này, nhưng là hôm nay Cảnh Nhất Bích ngữ khí lại hết sức kiên định.

A Cửu vô nại thở dài một hơi, chỉ có làm cho hần ình quán nhập nội lực.

“Bích công tử, hoàng thượng ở kim thủy trấn, hay là đang bên ngoài đóng?”

Cảnh Nhất Bích nghi hoặc nhìn A Cửu, “Người tìm hoàng thượng có sự.”

“Không có việc gì.”

Kỳ thực nàng muốn đi nhìn Quân Khanh Vũ, thượng buổi trưa, nhìn thấy hần gầy một vòng, trong lòng có chút không yên lòng.

“Hoàng thượng, hần ngay kim thủy trên trấn, phía bắc diện một thiên viện.”

Đáy mắt có một ti thất lạc, Cảnh Nhất Bích đứng dậy, chỉnh lý hảo y phục, vẫn là đem Quân Khanh Vũ chỗ nói cho A Cửu, sau đó mặc vào áo choàng, “A Cửu, nếu không, đêm mai ta tống người hồi đế đô. Kim thủy ở đây không an toàn.”

“Trước đây người nói đế đô không an toàn, ta đi tới kim thủy người lại nói kim thủy không an toàn.” A Cửu cười cười, “Nhưng người biết, kỳ thực các người mới không an toàn nhất, bên người có người phản bội, đều vẫn chưa hay biết gì.”

“Nói thế giải thích thế nào?”

“Bang bang...”

Lời còn chưa nói hết, cửa sổ đột nhiên bị người phá khai, hơn thế đồng thời, minh phong theo nóc nhà nhảy xuống, cầm lấy A Cửu tay, “Công tử đi mau, ở đây bị bao vây.”

“Biết bị bao vây còn muốn chạy?”

Mấy trăm mũi tên nhắm ngay A Cửu, sau đó cửa bị đẩy ra, Quân Khanh Vũ vẻ mặt cười lạnh đi đến, “Một bích, hôm nay bắt được này kẻ trộm, người thế nhưng lập công lớn.”

Thanh tuyến biếng nhác như lúc ban đầu, có một loại hoa lệ.

Đêm nay hần mặc tuyết chôn, có vẻ thân hình thon dài xinh đẹp tuyết trần, mà trên cổ vây quanh màu tím nhạt hồ linh, sắc hần sâu thẳm tử đồng, lại cho hần vốn là khí chất cao quý thêm chia ra tà mị.

Đích thực là gầy... Gầy tròn một vòng.

A Cửu ngơ ngác nhìn người tiến vào, ngực chua chát đau.

Cảnh Nhất Bích trắng sắc mặt, “Hoàng thượng.”

“Người có thể lui xuống, kế tiếp, là trẫm cùng hần ân oán.”

Quân Khanh Vũ không kiên nhẫn khoát tay áo, đi tới A Cửu trước người, nhìn hần y phục dạ hành, có còn hay không mang cái khăn che mặt mặt, nhéo nhéo mày, “Bộ dạng đảo có còn là người khuôn nhân dạng .”

Nhàn nhạt hương khí bay tới, là hoa nhài hương. Hồi lâu trước, hần liền không còn có dùng long diên hương .

Lúc này, hần liền đứng ở trước người của nàng, bởi vì mặc điểm giày cao gót tử, chỉ cần hơi ngửa đầu, vừa vịn nhìn thấy hần mặt lớn lên lông mi hiện lên, hết sức xinh đẹp.

“Thế nào, nhìn thấy trẫm, kinh ngạc nói không ra lời. A Cửu!”

Hai chữ cuối cùng, mang theo sát ý theo Quân Khanh Vũ trong lỗ mũi hừ đi ra

178. Chương 178

A Cửu nhìn nhìn trong phòng đem chính mình vây quanh người, biết hiện tại lại đùa giỡn thủ đoạn là trốn không thoát .

“Những người khác đều cho trẫm ra.” Quân Khanh Vũ cúi đầu nhìn A Cửu, bên môi mang theo tà nịnh cười, “Đợi một lúc, mặc kệ thứ gì đó theo trong gian phòng đó đi ra, đều cho trẫm bắt thành tổ ong vô vè.”

Đẹp tử đồng đảo qua A Cửu thanh tú mặt, Quân Khanh Vũ cười đến càng phát ra đắc ý cùng âm trầm, đủ để cho người sờn tóc gáy.

“Ai trong tay tên bắt được càng nhiều, trẫm liền căn cứ số lượng đại thưởng.”

Nhưng nói vừa rơi xuống, những người khác quả nhiên đều lui ra ngoài, chỉ có Cảnh Nhất Bích còn đứng ở cửa.

“Hoàng thượng...”

“Cảnh Nhất Bích, ngươi không muốn trẫm cho ngươi trở mặt đi.” Quân Khanh Vũ quay đầu lại không vui liếc liếc mắt một cái Cảnh Nhất Bích, “Kỳ thực ngươi không cần lo lắng, trẫm cùng A Cửu coi như là lão bằng hữu. Trẫm tự nhiên sẽ đối xử tử tế hần.”

Là đối xử tử tế hai chữ, nghe được Cảnh Nhất Bích một thân mồ hôi lạnh, liền cửa Hữu Danh đều vì tên sát thủ kia bóp một phen mồ hôi.

Lần này, chấp cánh khó thoát.

Cũng Quân Khanh Vũ tính cách, không đem hần lần qua lần lại được chết đi sống lại, nhất định không bỏ qua.

Phỏng chừng còn muốn đối với hần tỏa cốt dương hồi.

Bất quá, nghĩ tới đây, Hữu Danh đảo còn muốn khởi một việc, hoàng thượng như vậy thống hận này sát thủ, cũng không phải là bởi vì lúc đó vì cứu Cảnh Nhất Bích mà lấy hần tấm mộc

Coi như, theo hoàng thượng bị ép buộc đêm đó... Rốt cuộc đêm đó xảy ra chuyện gì, làm cho hoàng thượng như thế hận thấu xương.

“Hữu Danh, đầu ngươi muốn dọn nhà.”

Một lãnh lệ thanh âm từ đỉnh đầu truyền đến, Hữu Danh giật mình cả kinh, mới phát hiện mình vừa nghĩ đến quá lợi hại, lại vẫn không có ra. Vội vàng chân chó lui ra ngoài.

“Bích công tử, ngươi thả ra, ta không sao .”

A Cửu đối Cảnh Nhất Bích cười cười, lúc này mới làm cho Cảnh Nhất Bích vô nại đi ra ngoài.

Hắn ở bên trong, phỏng chừng cũng chỉ có thể làm cho sự tình trở nên bết bát hơn.

“Ước, người bộ dáng cũng không phải sợ chết? !” Quân Khanh Vũ tư thái biếng nhác dựa vào ở bên cạnh quý phi ghé trên, câu dẫn ra môi, nhìn A Cửu, “Không sợ chết, tối hôm qua, thoát được lợi hại như vậy.”

A Cửu ngồi vào Quân Khanh Vũ trước người, không nói gì, chỉ là lẳng lặng nhìn hắn.

Gầy nhiều lắm, chẳng lẽ nói, khí hậu không thích ứng, vẫn là ẩm thực không có thói quen?

Bất quá, vẫn là đẹp. Đặc biệt hắn này tư thái, trắng nõn ngón tay nâng cằm, mặt lớn lên lông mi nhẹ nhàng chớp động, làm àu tím con người càng thêm mê người cùng thâm thúy. Câu môi lúc, lê cơn xoáy như ẩn như hiện...

Người xem, không có cách nào dời mở mắt, tổng cảm thấy này trương khuôn mặt, càng xem càng mỹ.

“Thế nào, không dám nói lời nào!”

Đều nửa ngày, này sát thủ, lại vẫn không nói lời nào.

Quân Khanh Vũ trong lòng không hiểu tức giận, hung hăng trừng mắt A Cửu, mới chú ý tới, đối phương ánh mắt đặc biệt quái dị.

Trực tiếp, xích - lỏa, xem kỹ, thậm chí mang theo điểm mê luyến...

Cái ánh mắt này, làm cho hắn nhớ lại hoa rơi lâu, này khách làng chơi quan sát trên đài bán mình nữ tử tình cảnh, tham lam, buồn nôn, đại gái mê.

Càng làm cho hắn nhớ lại, cái kia đại tuyết bay tán loạn ban đêm, tên hỗn đản này liền vượt thân thể của mình, ánh mắt cũng như hiện tại bình thường.

Không, hiện tại càng thêm xích - lỏa, còn. . . Đặc biệt lúc này, đối phương quan sát chính mình lúc, bên môi phát quá tiểu ý.

Là Quân Khanh Vũ chưa từng gặp quá hèn mọn!

Còn đối với phương, là một sát thủ, một khuôn mặt miễn cưỡng có thể vào mắt thanh tú nam nhân!

Lúc này, Quân Khanh Vũ có thể rõ ràng cảm giác được ánh mắt của đối phương, đem chính mình toàn thân cao thấp quan sát một phen hậu, lại bắt đầu từ đầu quan sát tóc hắn, trán, mũi, môi, cuối cùng đứng ở hắn mặt mày chỗ.

Ở bốn mắt nhìn nhau kia một cái chớp mắt, Quân Khanh Vũ da đầu trong nháy mắt như điện lưu bàn tê dại, đầu óc trống rỗng, tâm đều đột nhiên theo ngực nhảy đi ra.

Này... Nam nhân ánh mắt, hảo tựa như nói, này mặt hàng, không sai!

Quân Khanh Vũ đằng một tiếng theo vị trí đứng lên, chỉ vào A Cửu, giận dữ hét, “Nhắm lại ánh mắt của người, nhìn cái gì vậy!”

Yên tĩnh trong phòng, thanh âm của hắn thế nhưng bởi vì phần nộ mà phát run.

A Cửu vừa nhìn, ước, mặt của đối phương đều khí trắng, không khỏi quay đầu cười thầm.

Mặc dù gây một vòng, làm cho nàng yêu thương vô cùng, nhưng nhìn này tính tình, đảo so với nàng tưởng tượng có tinh thần.

Mà nụ cười này, tự nhiên rơi vào rồi Quân Khanh Vũ đáy mắt.

Với hắn mà nói, quả thực chính là đổ dầu vào lửa.

Người này, lần đầu tiên lấy hắn một đường đường hoàng đế chặn tám mộc, lần thứ hai đem hắn ném kỹ viện, còn đem hắn cái kia cái kia... Còn tới tới lui lui chạy hắn hoàng cung, khi hắn thủ vệ sâm dương hoàng gia cấm địa đương kỹ viện như nhau muốn tới thì tới muốn đi thì đi. Hôm qua còn tưởng là người khác mặt trên đùa hắn, kia một lần, không phải làm cho hắn mặt mất hết.

Khen ngược, tên hỗn đản này cũng dám ở trước mặt hần đường như không có việc ấy cười trộm, còn dùng cái kia dạng ánh mắt nhìn hần.

Nghe nói bề ngoài cao quý hiền thực lòng của nữ nhân lý kỳ thực đều cất giấu một người đàn bà chanh chua. Sợ rằng đối Quân Khanh Vũ mà nói, trong lòng cũng ở một người đàn bà chanh chua, hận không thể tùy thời tùy chỗ đem đối diện người này rút gân lột da.

Hiện tại, này người đàn bà chanh chua rốt cuộc phá tan tất cả gông xiềng, cầm kiếm xông về A Cửu.

Sát khí nhanh như tia chớp bức qua đây, A Cửu vội lui về phía sau một bước, sau đó linh hoạt tả hữu né tránh.

“Uy uy... Ta vừa không phải là nhìn người liếc mắt một cái thôi.”

Người bị một loại tình tự kích thích đến lúc cực nào đó, sát nhân kết cấu đều là loạn , vì thế, đối mặt với Quân Khanh Vũ khí phách thế nhưng hỗn loạn kiếm, A Cửu đến không sợ.

“Người tính thứ gì đó! Kia đến phiên người xem?” Quân Khanh Vũ nghiêng răng nghiêng lợi.

“Không tới phiên ta xem?”

A Cửu câu môi cười, nhảy lên bàn, “Kia hoàng thượng, người nói một chút, người muốn ai nhìn?”

“Ai cũng không cho phép nhìn.”

Quân Khanh Vũ thanh âm ở kiếm khí trung phát run, nhưng mà, đối phương thân hình thể nhưng thập phần linh mẫn, mỗi lần đã đâm đi, cũng có thể dễ dàng tránh.

Ghe tởm hơn chính là, đối phương một hồi trốn sau tấm bình phong mặt, một hồi cõn đến dưới giường mặt, tả thiểm hữu thiểm.

Ai cũng không cho phép nhìn?

A Cửu tránh kiếm, sau đó đi vòng qua sau cái bàn mặt, thật sự là khống chế không được của mình muốn đùa hần.

Coi như, nhìn hần cái dạng này, liền cảm thấy chân thực, thậm chí mình cũng là chân thật , mấy ngày này đi suốt đêm lộ, cũng coi như đáng giá , cho dù là vì đối phương phác canh đạo hỏa cũng không chối từ.

Cửa Cảnh Nhất Bích mặt mũi trắng bệch, Hữu Danh càng dán tai, muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vừa vốn rất yên tĩnh , đột nhiên hoàng thượng một tiếng, nhìn cái gì vậy, bên trong liền bắt đầu long trời lở đất.

Mà dưới lầu giết hậu, cầm tên tay đều đang phát run.

Nghe nói trong phòng tên sát thủ kia hoàng thượng truy sát mấy tháng, thân thủ rất cao, hơn nữa giáo hoạt đa đoan.

Đối phương một kiếm phích xuống, trước người bàn nhất thời rầm một tiếng, biến thành mảnh nhỏ.

Sau đó Quân Khanh Vũ một cước đạp qua đây, gần người đã đấu, A Cửu thế nhưng tới lạnh ghê .

Thân thể đi phía trái mặt hơi nghiêng, nhẹ tránh, sau đó liền một cước kia, đạp hướng về phía Quân Khanh Vũ đầu gối, hơn thế đồng thời, giữ lại Quân Khanh Vũ cầm kiếm tay, cười hắc hắc nói, “Hoàng thượng, ngài bộ dạng tốt như vậy nhìn, nếu không làm cho nhìn, đây chẳng phải là lãng phí.”

Mang theo hương vị khí tức đạp vào mặt, Quân Khanh Vũ tay run lên, chống lại này trương đáng ghét mặt, muốn triệt để nổi điên.

:(

Đùa giỡn... Tên hỗn đản này cũng dám ** lừa đùa giỡn đương kim hoàng thượng.

“Nhìn cũng là nhà của ta Mai Nhị nhìn!”

Thủ sẵn tay hấn không khỏi buông lỏng, hai người thân thể thiếp gần như thế, gần gũi có thể cảm giác được hấn thở dốc.

Nhìn, cũng chỉ cấp Mai Nhị nhìn.

A Cửu đậy mắt xẹt qua một tia thỏa mãn tiểu ý, đột nhiên cảm thấy, ngày đó chính mình thế nhưng làm một như vậy mình xác quyết định. Quyết định tin tưởng hấn là thích nàng, tin tưởng hấn quan tâm nàng .

Nếu trước có một chút điểm nghi hoặc, mà bây giờ, nàng còn có cái gì có thể nói .

Nàng có thể nhớ tới, tối hôm qua chỉ vào ngoài cửa sổ hô một tiếng Vinh Hoa phu nhân lúc, trên mặt hấn kinh hãi, còn có cấp thiết.

Khanh Vũ, vì Khanh Vũ một khúc, cho phép quân một đời tình.

Nàng nguyện vì nàng cho phép một đời tình.

Một chương đột nhiên trước mặt mà đến, A Cửu kinh hãi, cuống quýt cúi đầu. Suýt nữa đại ý ăn hấn một chương.

Ngay tại chỗ thượng một cuộn cuộn, A Cửu thối lui đến bình hoa phía sau, cười hì hì đến, “Hoàng thượng, cái kia... Thảo dân sai rồi... Chúng ta có chuyện hảo hảo nói.”

“Ha ha...”

Quân Khanh Vũ hai mắt đỏ ngầu, “Hiện tại rốt cuộc biết cầu xin tha thứ ? ! Không có cửa đâu, trăm cần phải làm thịt người.”

Trong tay áo kiếm mưa bay ra, sắc bén kiếm khí nhắc lên hấn tóc đen, này bạch quang như bay tán loạn ánh trắng, hoa mỹ dị thường.

Có một câu nói, gọi là tự làm bậy không thể sống.

179. Chương 179

Quân Khanh Vũ khí thể sắc bén, hơn nữa bên trong phòng, đã bị hấn chém vào thất lễ tám toái, A Cửu cơ hồ không có thể chặn thân địa phương.

Kia mấy câu nói đùa, thật sự là đưa hấn chọc tức tới cực điểm, A Cửu cũng hận không thể cắn chính mình.

Vừa thế nào liền không nhịn được, biết rõ nguy hiểm như vậy, lại cứ muốn đi nhạ hấn, lại cứ muốn đi kích thích hấn.

“Hoàng thượng, vậy người nói một chút, thế nào mới có thể buông tha thảo dân.”

Nhưng “Đầu tiên muốn dọa tay người.”

Cặp kia tay, mấy tháng này, Quân Khanh Vũ nằm mơ đều mơ tới đem chúng nó cấp dọa .

“Hoàng thượng!”

Là bị dồn đến góc, A Cửu nhìn tránh không thoát, giẫm bệ cửa sổ thượng, một bay lên không cuốn, rơi vào Quân Khanh Vũ phía sau

Sau đó dụng lực ôm Quân Khanh Vũ, “Hoàng thượng, người đừng buộc thảo dân, .”

Đối phương thân thể linh hoạt tượng mèo, đột nhiên nhảy lên đến sau lưng mình, ôm chính mình, Quân Khanh Vũ lúc này kinh sợ.

Còn đối với phương khí lực rất lớn, gắt gao ôm hấn không buông.

Hậu bị dán thân thể của đối phương, Quân Khanh Vũ lòng bàn tay không hiểu ra mồ hôi, tim đập cũng quý dị nhảy lên, hô hấp

Càng không bị khống chế thở dốc đứng lên.

Loại cảm giác này, thậm chí có ôm Mai Nhị lúc, sơ sinh ra bệnh trạng.

Quân Khanh Vũ hỗn hển, cả giận nói, “Thả.”

“Không buông.”

A Cửu sử xuất bú sữa khí lực quyển ở Quân Khanh Vũ, “Trừ phi, hoàng thượng người đáp ứng cùng thảo dân nói một chút. Nói hoàn sau, thảo dân tùy ý hoàng thượng xử trí.”

Trắng nôn mặt, đột nhiên theo gò má hồng tới bên tai.

“Nếu như trẫm không đồng ý đâu?”

“Kia thảo dân liền ôm hoàng thượng nhảy xuống cửa sổ.”

“Người...”

Quân Khanh Vũ một run run, nghĩ đến vừa chính mình phân phó, mặc kệ thứ gì đó ra, đều cấp bắn thành tổ ong vò vẽ.

Không ngờ này sát thủ giảo hoạt như thế.

Chính mình một đường đường hoàng đế năm lần bảy lượt bị một hạ cử lưu sát thủ uy hiếp, Quân Khanh Vũ tự nhiên không muốn đồng ý. Nhưng, đáng ghét chính là, chính mình bị như vậy ôm lấy, không chỉ mặt đỏ tim đập, càng liền kiếm đều lấy bất ổn.

“Người phóng.”

“...”

Phóng lên sợi, A Cửu trong lòng rõ ràng, nàng vừa để xuống, Quân Khanh Vũ quyết đối sẽ đem nàng bỏ lại cửa sổ, sau đó trở thành tổ ong vò vẽ.

“Người phóng, trẫm đồng ý cùng người nói chuyện.”

“Thế nào làm cho thảo dân tin người. Chuyện này quan hệ trọng đại, nếu không, làm cho Cảnh Nhất Bích, Bích công tử cùng Hữu Danh Hữu đại nhân tiến vào.”

Đã chịu không nổi bị người như thế ôm, Quân Khanh Vũ liền cảm thấy ý nghĩ ông ông tác hưởng, cũng không cùng tự hỏi, rống giận, “Cảnh Nhất Bích, Hữu Danh, các người tiến vào.”

Nghe tiếng, Cảnh Nhất Bích cùng Hữu Danh không dám chậm trễ chút nào, lúc này vọt vào, vừa vặn nhìn thấy ở bên cửa sổ, Quân Khanh Vũ trướng đỏ mặt, vô nại cầm kiếm, mà A Cửu liền ở sau lưng ôm thật chặt hân.

Cái này là tình huống nào? Hữu Danh trừng lớn ánh mắt, kinh ngạc nhìn một màn này.

Này... Hoàng thượng mặt đỏ bừng, tên sát thủ kia quý dị cười, này tình cảnh, thế nào đều không giống như là truy sát, đảo hướng là... Cái tư thế này, thật sự là ái muội, làm cho người ta cảm nghĩ trong đầu.

Hữu Danh không dám suy nghĩ nhiều, len lén liếc nhau Cảnh Nhất Bích. Chỉ thấy Bích công tử quay đầu nhìn về phía một bên, đáy mắt xẹt qua một tia không hiểu thất lạc.

“Còn không buông ra.”

“Phóng.”

A Cửu phóng Quân Khanh Vũ, vội lui về phía sau mấy bước, tránh được thuận phát lúc phạm vi công kích.

Quân Khanh Vũ quay đầu lại cảm tức nhìn A Cửu, màu tím đẹp con người, ngoan được phun ra kỷ đem hỏa, đem A Cửu đốt.

“Người không phải có chuyện nói sao?”

A Cửu hắng giọng một cái, nhìn về phía liếc mắt một cái Cảnh Nhất Bích, “Bích công tử, ta có một vấn đề muốn hỏi người. Người đến kim thủy tin tức, thế nhưng vẫn bảo mật?”

“Đây là tự nhiên. Xuất cung lúc, mặc dù ta cũng mang binh, nhưng mà, ra để dò sau, vì để tránh cho nhân tuyến, mang theo những người khác đi một con đường khác.”

“Vì sao như vậy bảo mật, công tử còn có thể gặp được phục kích?” A Cửu dừng một chút tiếp tục nói, “Tôi hôm qua công tử người cũng nói, gặp được phục kích sau, các người có phần lảng đi, trần trọc đi tới kim thủy. Thế nhưng, vừa tới, thế nhưng lại gặp mai phục, chẳng lẽ đại gia cảm thấy không phải rất khả nghi sao?”

“Người rốt cuộc muốn nói cái gì? Nếu như người nghĩ kéo dài thời gian chạy trốn, vậy thì thật là ảo tưởng vọng tưởng.”

Quân Khanh Vũ không kiên nhẫn cắt ngang A Cửu, “Đóng quân địa phương bị phát hiện, đây là hai người ngầm tranh đấu, cũng nói rõ, Mạc gia giao thiệp lợi hại. Giống như chúng ta, cũng có thể tùy thời nắm giữ tình huống của bọn họ.”

“Hoàng thượng nói rất đúng. Thế nhưng, chẳng lẽ người không cảm thấy, như vậy đối với mình rất bất lợi sao? Ở tìm hiểu người khác đồng thời, càng hẳn là cam đoan của mình quân sự cơ mật, vạn không thể tiết lộ một điểm.”

“Cửu công tử, điểm này chúng ta cũng nghĩ tới, chỉ là... Đây thật sự là rất khó làm được.”

Cảnh Nhất Bích vô nại thở dài một hơi, ai không có nội gián, sau đó nội gián, nếu là dễ dàng có thể tra được, còn có thể được xưng là nội gián sao?

“Hữu đại nhân.” Lúc này, A Cửu quay đầu nhìn về phía Hữu Danh, “Trước đây không lâu, Vinh Hoa phu nhân có tự mình đi vào Tô Châu, dọc theo đường đi, nếu như A Cửu của ta tin tức không có tính sai, ngài là phái một tha hai tha người bảo hộ. Nhưng mà, Vinh Hoa phu nhân rốt cuộc vẫn là gặp mai phục.”

Hữu Danh sắc mặt trắng nhợt, kinh ngạc A Cửu biết đến nhiều như vậy.

“Đã Hữu đại nhân cam chịu, kia A Cửu đường đột hỏi một chút, một tha hai tha bị tập kích sau khi trở về, đối kia mấy ngày tình huống có thể có báo cáo?”

“Xuất kinh thời gian, liền bị thập nhị vương gia người theo dõi. Thế nhưng, ngày thứ ba liền bị bỏ rơi, kế tiếp, cũng không có bị người theo dõi.”

“Không ai theo dõi, lại ở Tô Châu ngoài thành, đột nhiên bị Mạc gia người tập kích.”

A Cửu lãnh hừ lạnh một tiếng, “Ta nói tới chỗ này, ba vị hẳn là hiểu cái gì đi.”

“Người hoài nghi Tả Khuynh? !”

Quân Khanh Vũ thanh âm rùng mình, hiển nhiên hết sức tức giận.

A Cửu nhíu mày “Hoàng thượng, đây chính là người nói. Thảo dân cũng không nói gì.”

“Sẽ không .” Hữu Danh nói, “Ty chức cùng Tả Khuynh cộng sự mười năm, cũng hiểu biết hẳn tính tình. Nếu như hẳn thực sự là Mạc gia người, mỗi ngày đều ở bên người hoàng thượng hầu hạ, nếu có tâm, hoàng thượng sợ rằng...”

Trong phòng có chỉ chốc lát trầm mặc, chuyện này, không thể không liên lạc với Tả Khuynh, thế nhưng Tả Khuynh mấy năm nay đích xác có nhiều lắm cơ hội hạ thủ.

“Không phải là không hạ thủ, chỉ là không có thời cơ, nói không chừng, Tả Khuynh cũng có lo lắng. Tỷ như, hoàng thượng kia khối cát giấu kho báu ngọc bội.”

“Hừ! Kia khối ngọc bội không phải là bị người cầm sao? !”

Nói ngọc bội, Quân Khanh Vũ hỏa khí lớn hơn nữa.

“Thảo dân lúc trước chỉ là hiếu kỳ hoàng thượng có một khối tuyệt thế ngọc bội, chẳng qua là trộm đến ngoạn, phía sau cũng cảm thấy không thú vị, liền còn trở lại, thế nhưng, hoàng thượng mỗi lần nhìn thấy ta, đều ép hỏi, ngọc bội ở đâu. Nếu như, ta nói, ngọc bội ở Mạc gia, các người tin sao?”

“Đương nhiên không tin.” Quân Khanh Vũ nói.

Bất quá, đích thực là nhớ tới, lần trước ở trong cung nhìn thấy A Cửu, hỏi hắc ngọc bội lúc, thần sắc hắc đích thực là rất kinh ngạc.

Lúc đó hắc còn hỏi, A Cửu có phải hay không đem ngọc bội vứt bỏ.

“Ân.” A Cửu sờ sờ cằm, “Ta liền biết, các người không ai sẽ tin tưởng.”

Huống chi, Tả Khuynh những năm gần đây, làm là Quân Khanh Vũ cận vệ.

Nếu là nàng, nàng cũng không tin đi.

Thế nhưng, lần trước đi Tô Châu nàng liền bắt đầu hoài nghi Tả Khuynh, bởi vì lúc đó Tả Khuynh đem vết loạn vết thương được cấp A Cửu, A Cửu cũng không có dùng, nhét vào hỏa lực, lập tức thân thể bắt đầu mất đi khí lực.

Phía sau, Tả Khuynh đưa ra hắc đi dẫn dắt rời đi địch nhân. Kỳ thực hắc không phải dẫn dắt rời đi địch nhân, mà là dẫn dắt rời đi này bảo hộ A Cửu một tha, hai tha, sau đó làm cho Mạc gia sát thủ đối A Cửu hạ thủ.

Lại phía sau, ngọc bội sự tình, bởi vì lúc đó là Tả Khuynh mở cửa sổ hộ, hắc nhất định là người thứ nhất nhìn thấy ngọc bội người.

Liền hai điểm này, lúc đó đi nhìn Mạc Hải Đường, A Cửu liền giả ra Tả Khuynh thanh âm, quả nhiên phát hiện chân tướng.

Tả Khuynh, thì mới là Mạc gia lớn nhất phần thắng.

“Các người cũng không tin, chẳng thà chúng ta đi làm một thí nghiệm.”

“Thí nghiệm?” Quân Khanh Vũ ba người đồng thời nhìn về phía A Cửu.

“Đúng vậy. Hoàng thượng bí mật đi tới kim thủy, đồng thời đề tới trước, ta nghĩ Tả Khuynh nhất định không biết lúc này hoàng thượng rốt cuộc trú đóng ở nơi nào. Ngày mai Tả Khuynh sẽ tới, chẳng thà chúng ta dùng bồ câu đưa tin cho hắc, nói, đi suốt đêm lộ hoàng thượng ở kim thủy tạt cũ tái phát, cần phải chạy tới lạc thủy thành. Cũng báo cho biết hắc kim thủy khả năng có mai phục, không muốn đi qua.”

“Mà Hữu đại nhân lúc này liền dẫn người cùng ta đi lạc thủy chờ Tả Khuynh, làm cho sự thực chứng minh hắc thuần khiết cùng phủ.”

Dọc theo đường đi cũng có ám giết người, song phương quyết chiến chính mình, người của hoàng thượng đầu, kia để được quá mười vạn đại quân a. Hoàng thượng nhiễm bệnh tin tức cũng tất nhiên rất nhanh truyền ra, hơn thế đồng thời, một nhóm lớn ám sát giả cũng sẽ đánh về phía lạc thủy.

180. Chương 180

“Không được.”

“Không được.”

Hai thanh âm trầm miêng một lời truyền đến, Quân Khanh Vũ không vui quay đầu lại nhìn về phía Cảnh Nhất Bích, con người sắc nhất thời trầm xuống, cười lạnh nói, “Một bích, người có lời gì nói?”

Hắc không muốn cái này gọi là A Cửu sát thủ cùng Hữu Danh đi lạc thủy, chỉ là bởi vì, hắc mới không muốn phóng này giáo hoạt tên ly khai. Hữu Danh nhất định không phải là đối thủ của hắc.

Côn Cảnh Nhất Bích ngẩn ra, mới phát hiện mình thế nhưng lại đường đột .

Đã từng lấy vì Quân Khanh Vũ tình tự để bị A Cửu chọc tức, không ngờ, mấy tháng sau, mình cũng như vậy không bị không chế.

Không khỏi , khóe miệng xet qua một nụ cười khổ, hần xanh thắm sắc mắt nhẹ nhàng nhìn về phía A Cửu, nói, “Tin tức này ra, lạc thủy tất nhiên một nhóm lớn người chạy tới. Nếu như vậy, Cảnh Nhất Bích cũng hộ tống, vừa vặn muốn dẫn ngũ nương quá khứ.”

Phong “Bích công tử, không cần quá nhiều người, ta cùng với Hữu Danh như vậy đủ rồi.”

Nơi đó quá nguy hiểm, nếu thật bọn họ đi, nói không chừng sẽ thực sự xảy ra chuyện.

Quân Khanh Vũ nghe hai người đối thoại, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Khi hần vị hoàng đế này là người ngu sao? Cảnh Nhất Bích rõ ràng là lo lắng A Cửu an toàn, còn đối với phương đồng dạng cũng là.

Không biết vì sao, nghĩ đến A Cửu vừa ôm của mình tư thế, không khỏi nhớ lại kia phụ lòng Mai Nhị, đến bây giờ lại còn không cho hần hồi âm.

Cứ như vậy, nhìn A Cửu cũng cảm thấy chướng mắt, nhìn A Cửu cùng Cảnh Nhất Bích càng chướng mắt, trong lòng đều ngăn một hơi, hận không thể một cước đưa bọn họ đập bay.

“Đã như vậy, kia đều đi!”

Hần nói đều, tự nhiên bao gồm chính mình.

“Hoàng thượng, người không thể đi, nếu như ngài đi, kia cũng không phải là nguyên bộ, mà là tự chui đầu vào lưới .”

“Người cho là trăm không biết lòng của người mất nhi. Nói cho người biết, lần này, trừ phi người chết, nếu không chấp cánh khó thoát.”

“Hoàng thượng, thảo dân thề với trời, tuyệt đối sẽ không trốn, sự quan đại cục, ngài còn đang liên đập bể kim thủy, ở đây an toàn hơn.”

Quân Khanh Vũ câu dẫn ra môi, hí mắt nhìn chằm chằm A Cửu, “Người bây giờ, không có tư cách cùng trăm nói điều kiện.”

A Cửu khóc không ra nước mắt đứng ở tại chỗ, không ngờ, chính mình thế nhưng cũng có chuyển đá đập bể chính mình chân thời gian.

Mà Quân Khanh Vũ định chuyện kế tiếp, hiện nay vẫn chưa có người nào có thể thay đổi.

Huống chi, hần đích thực là không muốn phóng A Cửu đi, để cho hần chạy thoát, sẽ cùng với mình lại bị đùa bỡn một phen.

Vết xe đổ a.

Quả thực, Hữu Danh lấy thư đến tín, lúc đó liền cấp Tả Khuynh dùng bồ câu đưa tin một phong.

Cùng lúc đó, vài người bí mật lên xe ngựa.

Theo lý thuyết, này A Cửu thân phận không có cách nào cùng Quân Khanh Vũ cộng ngời, thế nhưng lo lắng nàng lại lần nữa chạy trốn, liền an bài nàng ngồi ở Quân Khanh Vũ bên người.

Hay bởi vì, này sát thủ quá hèn mọn ánh mắt, Quân Khanh Vũ tự nhiên không muốn cùng nàng một chỗ, thế là, lại kêu lên Cảnh Nhất Bích.

Giăng co nửa ngày, xe ngựa cuối cùng cũng chạy tới lạc thủy.

Bất quá, có thể nghĩ bên trong xấu hổ bầu không khí.

Quân Khanh Vũ thường thường nhìn A Cửu liếc mắt một cái, nếu là chú ý tới đối phương có mắt thần liếc về phía chính mình, định giận tím mặt.

Một lần cuối cùng lúc, Quân Khanh Vũ rút cuộc chịu không nổi A Cửu kia cố ý hiểu rõ ánh mắt, giận dữ hét,

“Nhìn cái gì vậy, đem ánh mắt của ngươi nhắm lại, chờ lạc thủy sau khi trở về, trăm không chỉ muốn chém tay ngươi, còn muốn đào ngươi hai mắt.”

“Hoàng thượng, người nếu như không có nhìn thảo dân, làm sao biết thảo dân đang nhìn người?”

Quân Khanh Vũ lúc này bị ghen ở phía xa, mặt lúc đỏ lúc trắng.

Mà Cảnh Nhất Bích thì lặng yên quay đầu, không biết biểu tình thế nào.

Quân Khanh Vũ thanh âm run lên, “Cho trăm lần xuống đi.”

A Cửu lĩnh mệnh, nàng chính có ý đó, nếu ba người cùng một chỗ, nguy hiểm lại càng lớn, dọc theo đường đi tìm khắp cơ sẽ rời đi.

Nhảy xuống xe ngựa, lật trên người tảo tào mã, A Cửu đối Hữu Danh khiến ột cái ánh mắt.

“Cửu công tử chuyện gì?”

Gió đêm đến xương lạnh lẽo, A Cửu đem mặt nạ khí lực cầm lên, chặn mũi, tiện thể tựa đầu đánh mang màu đen hùng da mũ đè xuống đến, “Vừa trên đường, hẳn là có động tĩnh thôi.”

Dọc theo đường đi, Hữu Danh đều không nói gì, chỉ là sắc mặt càng phát ra ngưng túc, chắc hẳn A Cửu dự liệu sự tình đã xảy ra.

“Phía trước trạm dịch được tới tin tức, đích xác có người quá khứ.”

“Chẳng lẽ người thật muốn làm cho hoàng thượng đi lạc thủy?” A Cửu liếc mắt nhìn phía sau xe ngựa.

“Không biết công tử có phương pháp gì?”

Nếu như đi lạc thủy, liền thật là tự chui đầu vào lưới, thế nhưng Hữu Danh không có phương pháp khuyên can Quân Khanh Vũ.

“Rất đơn giản.” A Cửu cúi người ở Hữu Danh bên tai phân phó mấy câu, gió tuyết trung, Hữu Danh mặt có chỉ chớp lát kinh ngạc cùng khó xử, thế nhưng suy nghĩ sâu xa nửa khắc sau, vẫn là gật đầu đồng ý.

“Đưa hần cấp tránh khẩn, nếu là trốn trăm, nhất định bắt người thử hỏi.” Quân Khanh Vũ nhìn nhìn ngồi trên lưng ngựa, mang theo hùng da nỉ mạo người, quay đầu hướng Cảnh Nhất Bích phân phó nói.

Thực sự là chướng mắt, quê mùa, này niên đại còn mang theo hùng da nỉ mạo, xấu tử .

Buông xuống màn, Quân Khanh Vũ nhắm mắt lại, không hiểu bức bối bất an.

Cảnh Nhất Bích ngồi ở một bên, trước sau như một im lặng không nói gì, tựa hồ cũng đang suy tư cái gì.

“Cảnh Nhất Bích.”

Đột nhiên đối diện Quân Khanh Vũ lên tiếng, “Vì sao người sẽ đối trăm giấu giếm cùng A Cửu liên lạc. Ý tứ cho tới nay, người đều cùng hần có liên hệ?”

Khẩu khí lý có một tí không hiểu vị chua, Quân Khanh Vũ mình cũng cảm thấy bức bối rất a.

“Hoàng thượng, A Cửu cũng không phải là ác ý người. Lần này, hẳn đích thực là đến cho chúng ta truyền tin .”

Quân Khanh Vũ miễn cưỡng giương mắt, quan sát Cảnh Nhất Bích, không có sẽ tiếp tục hỏi đến.

Cảnh Nhất Bích không muốn nói sự tình, hẳn sẽ không miễn cưỡng, bởi vì đối phương kia há mồm là vô luận như thế nào đều cạy không khai .

“Lần này kim thủy sau khi trở về, trăm đem lục công chúa tứ hôn với người.”

“Thần không thể.”

Cảnh Nhất Bích vội hỏi.

“Không thể, vẫn là không muốn? Vẫn là lục công chúa không xứng người?”

“Công chúa là hoàng gia huyết mạch, thân phận cao quý với thần, là thần không xứng với.”

“Chẳng lẽ nói, trong lòng người có khác tương ứng?”

“Không.”

Cảnh Nhất Bích quay đầu đi, ánh mắt lặng yên liếc mắt nhìn màn bên ngoài.

Quân Khanh Vũ giật mình nhú mày, nhớ lại Cảnh Nhất Bích thế nhưng đem người kia giấu trên giường.

Cái kia A Cửu, thật không là đồ tốt.

Mà lúc này, Quân Khanh Vũ bọn họ cũng không biết, xe ngựa đã lặng yên quay đầu sử trở về kim thủy.

Một đêm này, kim thủy gió tuyết so với đầu một ngày còn lớn hơn, hành sử cũng tương đối thông thả, mà mọi người đều cẩn thận từng li từng tí, dù sao buổi tối ở đại tuyết trung hành sử tương đương bất tiện.

Mà cùng trong lúc nhất thời, mười mấy thớt ngựa, mang theo một chiếc xe ngựa, chính rất nhanh chạy tới lạc thủy.

Trước xe ngựa phương đèn lồng ở gào thét trong gió đập chồm, coi như tùy thời đô hội bị thổi rơi.

“Cửu công tử, chúng ta có thể hay không hơi chút dừng một chút.”

A Cửu xóc lên xe ngựa màn nhìn bên ngoài to như vậy tuyết, “Làm phiền một chút chúng tướng sĩ, chúng ta nhất định phải ở trước hừng đông sáng, đạt được lạc thủy.”

“Hữu đại nhân. Người nói cho địa chỉ, chúng ta đại khái còn có bao lâu có thể?”

“Dự tính thời gian là bốn canh giờ sau, cùng Tả Khuynh gặp, nhưng là dựa theo cửu công tử tốc độ, một canh giờ sau, phỏng chừng là có thể đến.”

“Ân, chúng ta đuổi ở người của bọn họ đến trước, an bài xong, sau đó chờ Tả Khuynh.”

A Cửu buông màn, hướng đông lạnh được không nhẹ tay, ha một hơi.

“Cửu công tử, người vì sao như vậy chắc chắn Tả Khuynh chính là bọn họ cũng có thể nội nhân?”

Hữu Danh thanh âm yếu ớt truyền đến, mang theo không hiểu đau thương.

Xe ngựa ở lay động, A Cửu giật mình ở chỗ cũ, mới nhớ tới, chỉ theo nàng vạch Tả Khuynh là nội nhân thứ nhất, Hữu Danh vẫn luôn rất trầm mặc.

Cái loại này trầm mặc, mang theo nào đó nói không rõ đau thương, còn có thất vọng.

Ra sống vào chết nhiều năm huynh đệ, nếu có một ngày bị vạch là người phản bội, với hắn mà nói, đích thực là có chút tàn nhẫn.

Mà rất tàn nhẫn, nàng còn muốn hắn tự mình đi chứng kiến.

A Cửu hít sâu một hơi, đem địa đồ bỏ vào dưới đèn mắt, tỉ mỉ nhìn nhìn đem cùng Tả Khuynh hội hợp địa phương.

Địa thế, khó công cũng thủ, bên cạnh là phồn hoa nhai đạo cửa hàng, lợi cho chạy trốn. Quá một cái chợ, thì lại là huyện nha.

Sáng sớm nhai đạo, tuyết bắt đầu ngừng lại, xung quanh mọi âm thanh câu tĩnh, thỉnh thoảng trong thành có chó sủa thanh âm còn có gác đêm người đập tiếng chuông.

A Cửu mặc y phục dạ hành, xoay người vào cửa sổ.

Trong phòng, lẫn vào ám dưới ánh đèn, có một nam tử đang cúi đầu kiểm tra địa đồ.

A Cửu đứng ở sau tấm bình phong mặt, đưa tay lý một cái bao ném tới trên bàn.

“Ai?”

Tả Khuynh cảnh giác ngẩng đầu, ánh mắt rơi ở phía trước bao quần áo thượng, mặt trên thêu một đóa hải đường.

“Tiểu thư nói cha mẹ chi ân kiếp sau lại báo.”

A Cửu tựa ở sau tấm bình phong mặt, trầm giọng nói.

Tả Khuynh cầm bọc tay run lên, mở ra lý môn vừa nhìn, là một nữ tử chìa khóa hoa tai, mặt trên có khắc hải đường hai chữ.

Đây là đang Mạc Hải Đường khi chết, A Cửu ở trên người nàng lấy xuống

181. Chương 181

Này kim khóa là động ở nàng bên hông , thời gian thật lâu, hẳn là hồi bé sinh hạ tới bình an bùa.

“Người rót cuộc là người nào?”

Tả Khuynh dùng sức nắm chặt chìa khóa, nhìn chăm chăm A Cửu chỗ địa phương.

“Lấy tiền làm việc người. Đông tây đưa đến, di ngôn đã chuyển đạt, kia tại hạ nhiệm vụ cũng hoàn thành, cáo từ.”

Còn “Chờ một chút!”

Tả Khuynh vội đuổi theo, “Người vừa mới nói cái gì, di ngôn? !”

“Sinh tử nén bị thương, tiểu thư lúc đi rất an tường.”

Phong Mạc Hải Đường bị giam ở tại trong hoàng cung tông người phủ, mà Mạc gia chỉ lo thoát đi, chỉ sợ sớm đã đem nữ nhi quên mất, hơn nữa, Quân Khanh Vũ phong tỏa tin tức, đương nhiên là không có ai biết.

Hơn nữa, Hữu Danh nói, chuyện này, cũng cũng không có thông tri đến Tả Khuynh bọn họ.

Vì thế, Tả Khuynh có này thần sắc kinh ngạc, A Cửu cũng không kỳ quái.

Hơn nữa, Tả Khuynh phản ứng, đã chứng minh , hẳn và Mạc gia sở không thể ngăn ra quan hệ.

A Cửu nhìn về phía đỉnh đầu, Hữu Danh hẳn là ở phía trên nghe được rõ ràng, đột nhiên, nàng không muốn sống ở chỗ này, thả người nhảy hướng cửa sổ, mà Tả Khuynh nhìn A Cửu ly khai, nắm lên đao liền đuổi theo.

A Cửu giẫm nóc nhà, hướng huyện nha phương hướng bay đi, Tả Khuynh theo đuổi không bỏ.

Một cổ sắc bén đao khí từ phía sau lược đến, A Cửu cúi người xuống, dán tại kết băng trên nóc phòng, mới né tránh.

Tả Khuynh trước mặc dù bị thương, nhưng mà, dù sao cũng là võ tướng, rất nhanh đã đem A Cửu đuổi theo.

“Người rót cuộc là ai?”

Bay lên không một cuộn cuộn, Tả Khuynh rơi vào A Cửu trước người, chất vấn.

A Cửu lui về phía sau mấy bước, sau đó tháo xuống mũ, cười lạnh nói, “Tả Khuynh, người hẳn là nhận thức ta.”

Thiên hạ này, Quân Khanh Vũ có thể cho rằng Vinh Hoa phu nhân không có công phu, Hữu Danh cũng có thể cho rằng Mai Tư Noãn chẳng qua là một giới cô gái yếu đuối. Thế nhưng Tả Khuynh, nhất định hiểu biết, nàng công phu thế nào.

Nếu không, cũng sẽ không lúc đó phái nhiều người như vậy đến truy sát nàng.

Nhìn trước mắt mang theo cái khăn che mặt người, Tả Khuynh cầm đao tay run lên, dưới đất thanh âm, “Phu nhân.”

Phu nhân, vẫn là một câu tôn xưng, ngữ điệu bất biến.

“Nguyên lai, người cái gì đều biết .”

“Đúng vậy, hiện tại không chỉ là ta biết, Hữu Danh cùng hoàng thượng cũng biết.” A Cửu lắc lắc đầu, “Nhưng là chúng ta đều không nghĩ ra, vì sao, người dĩ nhiên là Mạc gia người.”

“Hữu Danh?”

Nghe thấy tên này, Tả Khuynh muôn đời bất biến mặt, hơn một tia kinh ngạc, sau đó nhìn về phía bốn phía.

Hữu Danh còn chưa có truy qua đây, có lẽ là không dám truy qua đây đi.

“Hiện tại Mạc gia đại thế đã mất, hoàng thượng đợi người không tệ, vì sao người muốn chọn chọn phản bội?”

“ ... ”

Hữu Danh nhìn nhìn phía trước, trên mặt lộ ra một tia lạnh lùng, cũng không trả lời.

“Ta hiểu .”

A Cửu cười gật gật đầu, “Người cũng không có phản bội, bởi vì, người ngay từ đầu chính là Mạc gia đặt ở Quân Khanh Vũ người bên cạnh, theo mười năm trước bắt đầu, là được.”

“Xin lỗi, phu nhân.”

Tả Khuynh thống khổ than một tiếng, sau đó nhặt lên trong tay đao, rất nhanh hướng A Cửu bổ tới.

Tuyệt tiên bay tán loạn, đao gió thổi qua lúc, mang theo tuyết rơi đánh vào mặt mày chỗ, đều sinh sôi đau.

A Cửu một giậm chân, vội né tránh một bước, dưới chân mái ngói bị đánh bay.

Trên nóc phòng khắp nơi là tuyết đọng, đối A Cửu mà nói thập phần bất lợi, hơn nữa đao sát khí so kiếm quá nặng. A Cửu ném ra tề ti quán lấy cành cây, sau đó bay lên không nhảy xuống nóc nhà.

Tả Khuynh đao trong tay nhất thời hóa thành kỷ đem, bay ra.

“Dừng tay!”

Một lãnh lệ thanh âm truyền đến, Tả Khuynh ngẩn ra, vội quay đầu lại, nhìn thấy theo hồng đuôi theo Hữu Danh cầm kiếm đứng ở cách đó không xa.

Hiu quạnh gió lạnh trung, Hữu Danh cầm trong tay trường kiếm, đứng ở trên nóc phòng, diện mục mơ hồ.

“Hữu Danh.”

Nhìn thấy Hữu Danh xuất hiện, Tả Khuynh hiển nhiên thay đổi sắc mặt, A Cửu chú ý tới, tay cầm đao của hắn đều ở run rẩy.

“Giết nhiều năm, huynh đệ chúng ta không có khoa tay múa chân , hôm nay, đến một hồi thế nào?”

Hữu Danh cười cười, thanh âm trên không trung có vẻ cực kỳ nhẹ, có một loại không hiểu đau thương.

“Hữu Danh, người không phải đối thủ của ta.”

Tả Khuynh thở dài một hơi, thần sắc con người xẹt qua nào đó tình tự.

Hắn là võ tướng, thuở nhỏ tập võ, trách nhiệm nhâm là bảo vệ Quân Khanh Vũ an toàn.

Mà Hữu Danh học y, ít binh binh khí, thế nào lại là đối thủ của hắn.

Quen biết mười năm, mười năm đến, Tả Khuynh cá tính lạnh lùng, không thích nói chuyện, có đôi khi chất phác. Mà Hữu Danh, tính cách hoạt bát, mồm mép lém lỉnh nói sắc, thường xuyên lấy hắn tới lấy cười.

Mười năm đến, bọn họ cùng đứng ở một người bên người, gánh vác bất đồng trách nhiệm.

Mười năm đến, cùng nhau ra sống vào chết.

“Cầm lấy đao của người!”

Hữu Danh giậm hô một tiếng, dẫn theo kiếm vọt tới, “Này lạc thủy chính là một cái bẫy. Muốn không phải chúng ta tử ở trong tay người, nếu không, chỉ cần cầm người đầu người, ta mới có thể hướng hoàng thượng công đạo.”

Trong trời đêm, binh khí tương giao thanh âm lần đầu tiên, ở A Cửu nghe tới thế nhưng thập phần chói tai, thậm chí, nàng không đành lòng quan chiến, thẳng thẩn dừng quá, nhìn về phía một bên.

Hữu Danh từng bước tới gần, Tả Khuynh từng bước lui về phía sau, chỉ là chống đối, nhưng vẫn đều không ra tay.

Kiếm gác ở hãn trên đao, Hữu Danh hai mắt đỏ lên, “Tả Khuynh, nói cho chúng ta biết, tại sao muốn phản bội?”

“Chúng ta các về kỳ chủ, làm chẳng qua là phân loại sự tình.”

Kiểm sát qua Tả Khuynh đích thân trắc, tàn nhẫn tựa hồ phải đem nóc nhà bổ ra.

“Mười năm đến, hoàng thượng thế nào đối với người ? Chẳng lẽ người không biết sao?”

Hữu Danh đáy mắt có một tia tuyệt vọng, “Người thế nhưng giúp đỡ Mạc gia, thế nhưng ở lạc thủy mai phục hoàng thượng, người không làm thất vọng hoàng thượng, không làm thất vọng Bích công tử sao?”

“Được rồi.”

Tả Khuynh cắt ngang Hữu Danh, sau đó rút về đao, lui về phía sau mấy bước, mở tay ra, nhìn Mạc Hải Đường đi vật, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to.

Thanh âm kia nghe, vô hạn bi thương.

Đột nhiên, hãn viên mắt đỏ lên, đao trong tay hướng Hữu Danh chém tới.

A Cửu cả kinh, ném ra trong tay dây thừng, quần quít lấy Hữu Danh thắt lưng, sau đó đưa hãn một phen duệ xuống.

Tả Khuynh theo nhảy xuống, A Cửu nghênh đón, nhấc chân chính là một cước, không biết vì sao, Tả Khuynh nổi cơn điên, đao càng ngày càng ngoan.

Thế nhưng, ánh mắt của hãn lại là trống rỗng , thật giống như bị người rút lấy linh hồn.

Phốc...

Đỏ tươi máu chiếu vào trắng tinh tuyết thượng, A Cửu nhìn Tả Khuynh che ngực, chậm rãi quỳ trên mặt đất, mà hãn đao trong tay cũng rút xuống, cắm ở trong tuyết.

Hữu Danh đứng ở phía sau hãn, trong tay kiếm đi qua Tả Khuynh lồng ngực.

Tả Khuynh quay đầu lại, nhìn về phía Hữu Danh lộ ra thản nhiên cười, “Như vậy, ta cũng là không nợ các người. Tác vì huynh đệ, ta xin lỗi người. Đối hoàng thượng, ta càng xin lỗi.”

“Thế nhưng, ta có thể làm điều làm.”

Hãn cúi đầu, nhìn bị máu tươi nhuộm đỏ kim khóa.

Nhớ lại cái kia hải đường nở rộ mùa, một nữ tử, xinh đẹp đứng ở bụi hoa giữa, trên mặt có kiêu ngạo mà tự tin cười. Kia một cái chớp mắt, kiêu diễm hải đường cũng không cùng nàng một tươi cười như vậy đoạt nhãn tâm hồn.

Hãn có trách nhiệm, nhưng mà, bởi vì cô gái kia yêu Quân Khanh Vũ, vì thế, hãn lần lượt chu toàn, lần lượt bảo vệ Quân Khanh Vũ, lần lượt phản bội cấp trên mệnh lệnh.

“ ... ”

Hãn quay đầu nhìn về phía A Cửu, tồn sức nâng tay lên, tựa hồ muốn nói cái gì.

Chú ý tới hắn vẫn nắm bắt kim khóa, A Cửu tựa hồ hiểu cái gì, đi từ từ quá khứ, đỡ hắn ở.

Kỳ thực, lúc trước hắn cũng không tin Tả Khuynh là nội nhân, nếu quả thật chính là, Quân Khanh Vũ chỉ sợ sớm đã không có cơ hội sống đến bây giờ.

“Đừng tiểu thư, nàng thực sự đi... Rất an tường sao?”

“Ân.”

A Cửu gật gật đầu, “Nàng đi rất an tường, không có bất kỳ oán giận.”

“Kia... Hoàng thượng lúc đó ở nơi nào?”

“Ngay bên người nàng.”

“Ha ha ha...” Tả Khuynh lộ ra kia cương nghị mặt lần đầu tiên lộ ra ôn nhu mà thỏa mãn cười, “Đúng vậy, nàng hắn là rất vui vẻ...”

Chỉ có ở người kia bên người, nàng mới hài lòng.

“Xin lỗi...” Mỗi nói một chữ, sẽ hao tổn đi hắn sở còn lại không có mấy sinh mệnh.

Khi đó, giết A Cửu, có Mạc gia ý tứ, thế nhưng cũng có ý của mình. Bởi vì A Cửu sau khi xuất hiện, hoàng thượng không còn có đi nhìn quá Mạc Hải Đường, mà hắn không còn có xem qua nụ cười của nàng.

Lần này, phản bội hoàng thượng, bởi vì hải đường ở trong tay hắn, hắn không được không làm như vậy.

“Phu... Khụ khụ khụ...” Vài hớp đen nhánh máu theo trong miệng hắn tuôn ra, Tả Khuynh dùng sức cầm lấy A Cửu y phục, trừng mắt hai mắt.

“Người muốn nói gì?”

A Cửu dán tại hắn trước người, ngừng thở.

“Giải được ở... Thập nhị vương gia... Trong tay.”

Nói ra tối có một tự, Tả Khuynh tay không lực chảy xuống, mà hắn cái tay còn lại, như cũ chăm chú lời kia đem khóa.

Bởi vì cô gái kia, tượng hải đường bàn mỹ lệ nữ tử, hắn nguyện ý đem cuối cùng một bí mật nói ra.

182. Chương 182

Bầu trời dần dần lộ ra bạch bụng, A Cửu ôm cánh tay, nhìn vẫn ngồi ở tuyết lý Hữu Danh.

Kẹp vụn băng gió thổi qua hắn bên người, tóc dài bay lượn, bởi vì đưa lưng về phía, A Cửu vô pháp nhìn thấy Hữu Danh sắc mặt. Nhưng mà, cái loại này nồng đậm bi thương hắn có thể cảm giác được.

Này không phải Tả Khuynh sai, như nhau hắn nói như nhau, hắn căn bản cũng không có bất luận cái gì tuyển trách.

Bởi vì ngay từ đầu, hắn liền nhất định ứng nên phản bội Quân Khanh Vũ, nhưng mà hay bởi vì yêu Mạc Hải Đường, lại lại một lần thứ cãi lời Mạc gia.

Khôn chu toàn ở hai bên, Tả Khuynh khó xử, có thể nghĩ.

Bây giờ, hắn nằm ở tuyết lý, trên mặt có thoải mái tươi cười.

Hắn cuối cùng nói ra kia mấy chữ, A Cửu biết, kỳ thực, Tả Khuynh có phòng bị. Đường nghe nói, Mạc Hải Đường khi chết, Quân Khanh Vũ ở bên người nàng, hắn nghĩa vô phản cố nói ra.

Nghênh “Giải được, ở thập nhị vương gia nơi đó.”

A Cửu nhìn mờ mịt bầu trời, hít một hơi thật sâu, sau đó nhớ tới Mạc Hải Đường đến lúc trước cũng nói, nàng không có bắt được giải được?

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Trái tim đột nhiên căng thẳng, A Cửu cúi đầu nhìn Hữu Danh, chẳng lẽ nói này cùng Quân Khanh Vũ bệnh có quan hệ?

Nàng chỉ biết là Quân Khanh Vũ tình bạn cố tri tật, thế nhưng vô luận như thế nào hỏi, Hữu Danh chính là không mở miệng, chớ nói chi là hỏi Quân Khanh Vũ .

“Hữu Danh, thời gian không còn sớm.”

A Cửu nhắc nhở.

“Ta biết.”

Hữu Danh thanh âm rất nhẹ, chậm rãi theo tuyệt lý đứng lên, nhìn phía xa, “Tỷ chúc cũng không biết, nên như thế nào trở lại đối hoàng thượng công đạo.”

Bất kể là hắc, vẫn là Quân Khanh Vũ, cùng Tả Khuynh cùng tồn tại mười năm, ai cũng không tin là kết quả này.

Huống chi, hay là hắc thân thủ giết Tả Khuynh.

“Trước đem Tả Khuynh bí mật an táng, cái chết của hắc không thể để lộ ra đi. Chúng ta phải nghĩ biện pháp, dùng một người Tả Khuynh liên hệ thượng Mạc Dương.”

“Cửu ý của công tử?”

“Ở quân quốc có mấy dịch dung cao thủ, Tả Khuynh nhất định phải ‘Sống’ . Nếu là chết, Mạc lão tặc cùng con của hắc, đồ hội càng thêm cảnh giác cẩn thận.”

“Thế nhưng, này dịch dung hình thái cử chỉ đều cùng loại, tỷ chúc lo lắng sẽ lộ ra chân ngựa.”

“Sao có thể? Hữu đại nhân, người cùng Tả Khuynh quen biết mười năm, ngày khác thường cử chỉ người là lại quen thuộc bất quá , vì thế, lần này, sợ rằng lại muốn ủy khuất người .”

Hữu Danh từ nhỏ hầu hạ ở Quân Khanh Vũ bên người, cũng hiểu được một gần vua như gần cọt đạo lý, nếu làm không được sát ngôn quan sắc, sợ rằng, sớm cũng không biết tử quá ít trở về.

“Thế nhưng, cái gọi là dịch dung, chẳng qua là giang hồ nghe đồn... Cửu công tử có người quen biết?”

“Đây là đương nhiên.”

Tới buổi trưa, A Cửu mang người, lặng yên chạy về kim thủy, mà Hữu Danh thì lấy Tả Khuynh thân phận lưu tại lạc thủy.

Tuyệt ngừng lại, A Cửu người, ngựa không dừng vó, bất quá bởi vì kết băng, sợ thời gian dài nhìn tuyết, mà làm cho binh sĩ đội quá tuyết, A Cửu bắt đắc dĩ ở trong rừng dừng lại.

A Cửu chính cần dùng hỏa nung quá mô mô, đột nhiên cảm giác được đỉnh đầu tuyết tra rơi xuống.

Hơn thế đồng thời, tựa hồ có tiếng vó ngựa hướng bên này chạy tới, A Cửu ngưng mảy mà nghe, vội đối người phía sau làm một thủ thế, ý bảo bọn họ đều che giấu đi.

Vừa lúc đó, mấy thốt ngựa đã vọt vào, văng lên đầy đất tuyết tra.

A Cửu chân sau mấy bước, sau đó vô ý thức dùng cảm lấy mô mô tay che ở trên mặt, miễn cho kia tuyết tiên ở trên mặt.

“Hu!”

Kỷ thất dừng ở A Cửu trước mặt, phía trước nhất người, dùng sức lắc ở cương ngựa mới tránh cho, theo A Cửu trên người bước qua.

Buông xuống tay, A Cửu mị mắt thấy phía trước, kia vết hầu mô mô suýt nữa nghẹn tử nàng.

Này... Cười ở bạch mã thượng, một thân đẹp đẽ quý giá tuyệt chôn, tình mỹ dung nhan, đẹp tử đồng, mãn thành một cái tuyến, đường nét hoàn mỹ thuần.

Này, không phải Quân Khanh Vũ vẫn là ai?

Mà phía sau hần, mặt khác một con ngựa cũng đi lên, là Cảnh Nhất Bích.

Nhìn A Cửu ánh mắt rơi ở sau người Cảnh Nhất Bích trên người, Quân Khanh Vũ lôi kéo cương ngựa, điều động mã vị trí, vừa vặn chắn A Cửu cùng Cảnh Nhất Bích trong lúc đó.

Cái tiểu động tác này, tự nhiên sẽ không né ra A Cửu đầy mắt, không khỏi nhếch miệng cười, nhìn về phía Quân Khanh Vũ.

Còn đối với phương nhìn đại nàng cười, tựa hồ càng không vui, kia đẹp không đều nhanh nhẹn thành bánh quai chèo.

“Hừ.”

Người trước mắt, mặc lộn xộn y phục, còn mang theo nhất định hùng da nỉ mao, vài tóc rũ xuống đến, khuôn mặt đến trả hết nợ tú, chỉ là tặng được đáng thương.

Đặc biệt trong miệng còn cắn mô mô, trong tay kia vừa dùng hỏa nướng quá đang ở bốc khói mô mô, sơn đen ma hắc.

Càng làm cho người kinh ngạc chính là, A Cửu lại vẫn ăn hạ.

“Hoàng thượng.” A Cửu đem mô mô nuốt xuống, sau đó hô.

“Hừ.” Quân Khanh Vũ lại nhíu mày, “Trẫm còn tưởng rằng ngươi chạy?”

“Thảo dân nói chuyện giữ lời, sẽ không chạy, cũng sẽ không chạy.” Vừa vẫn còn có chút tuyết tra rơi vào trên mặt, A Cửu cái tay còn lại vuốt, không muốn mò lấy khóe miệng còn có một chút mô mô toái tra.

Sau đó có chút không có ý tứ xoa xoa.

Không yêu sạch sẽ sát thủ!

,

Quân Khanh Vũ dẫn theo dây cương chân sau mấy bước, thế nhưng, lại luôn luôn nhịn không được đưa mắt rơi vào A Cửu trên người.

Đặc biệt nhìn thấy trên tay hần cái kia nướng được cháy đen mô mô, trong lòng có một loại nói không nên lời quái dị lòng chua xót tư vị.

“Ngươi ăn là này?”

Cảnh Nhất Bích nhảy xuống ngựa, vội vàng đi tới A Cửu trước người, đem trong tay nàng mô mô cướp lại, sau đó vừa nhìn, không khỏi tâm tê rần.

“Thứ này tại sao có thể ăn a.” Mô mô bên ngoài mặc dù nướng tiêu, sau đó bên trong đi vẫn là lạnh như băng.

Đang nhìn bốn phía, dĩ nhiên là hoang sơn dã lĩnh, vừa nàng liền ngồi ở trên tảng đá.

“Chẳng qua là điền điền bụng mà thôi.” A Cửu không sao cả cười cười, sau đó chỉ vào trong rừng che giấu tướng sĩ, “Đại gia hỏa nhi đều là như vậy.”

“Không được, ngươi không có thể ăn này.”

Cảnh Nhất Bích thở dài một hơi, “Lên xe ngựa đi, ở đây dễ dàng lạnh.” Nói, cũng không cố Quân Khanh Vũ kia giật mình cùng mặc danh kỳ diệu phần nô ánh mắt, đem A Cửu đẩy hướng về phía theo mà đến trong xe ngựa.

Tiện thể, còn nghĩ tùy thân mang theo một lò sưởi tắc ở tại A Cửu trong tay, “Đừng đông lạnh này, rất nhanh đi ra kim thủy.”

Bên cạnh Quân Khanh Vũ giật mình ở trên ngựa, nhìn Cảnh Nhất Bích, ngực lửa giận càng phát ra đốt đều lợi hại.

Đây là đang làm cái gì? !

Nghĩ tới đây, hần đột nhiên nhảy xuống ngựa, sau đó lật trên người A Cửu xe ngựa.

“Hoàng thượng?”

Cảnh Nhất Bích cùng A Cửu đồng thời sửng sốt một chút.

Xe ngựa này thượng A Cửu , bên trong rất chật hẹp, một người vừa vặn thích hợp, hai người sẽ có vẻ có điểm chen chúc.

“Trẫm vừa vặn có chuyện muốn hỏi.”

Quân Khanh Vũ dựa vào ở trong xe ngựa các, ôm cánh tay, bày làm ra một bộ, không hỏi hoàn nói, ta không dưới thứ lưu manh biểu tình.

“Là.” Cảnh Nhất Bích lo lắng nhìn nhìn A Cửu, mới vì bọn họ quan lên xe ngựa.

Cửa xe vừa mới đóng cửa, Quân Khanh Vũ trên mặt lại lộ ra một tia không hiểu bất an.

“Hoàng thượng, ngài không phải có chuyện muốn hỏi thảo dân sao?”

A Cửu tới gần một chút, kia Quân Khanh Vũ vội sau này xê dịch, sau đó nhúu mày, “Người thật tạng, cách trẫm xa một chút.”

“Phốc...” A Cửu nhin không được cười lên một tiếng, “Hoàng thượng, là người đi lên thảo dân xe ngựa .”

A Cửu đem tay lạnh như băng ôm chặt ấm thủy giận, chế nhạo cười lên.

“Trẫm hỏi người, Hữu Danh đâu?”

“Hữu đại nhân ở lạc thủy.”

Quân Khanh Vũ trông mắt nhúu lại, “Các người bình yên vô sự đã trở về, kia ý tứ chính là người hiểu lầm Tả Khuynh .”

Xem ra hần vẫn còn có chút không tin.

“Hoàng thượng, đây là Hữu đại nhân đưa cho người tín, trong thư có công đạo.”

Biết Quân Khanh Vũ sẽ không tin tưởng chính mình, lúc đó lúc gần đi, để Hữu Danh viết một phong thư, trong thư có đem Tả Khuynh phản bội sự tình công đạo rõ ràng.

Quân Khanh Vũ nhìn tín, sắc mặt thực sự càng ngày càng khó coi, cuối cùng, ánh mắt thật lâu rơi vào kia trong thư, nửa ngày không có phản ứng.

“Hoàng thượng?”

A Cửu nhin không được kêu một tiếng, lại nhìn thấy Quân Khanh Vũ đột nhiên đẩy ra xe ngựa môn, nhảy xuống.

“Hoàng thượng.”

A Cửu cả kinh, vội thò người ra ra, nhìn thấy Quân Khanh Vũ xoay người lên ngựa, giương lên roi ngựa, hướng phía trước phương chạy đi.

“Dừng xe.”

Tự nhiên không yên lòng, A Cửu theo lên ngựa, vội vàng đuổi theo đi tới.

Phía trước kim thủy sông, mặt sông đã kết băng, bên bờ đến lúc đó có chút cành cây lộ vẻ băng, thập phần coi được.

Quân Khanh Vũ mã liền đứng ở ở bờ sông, mà hần ngồi trên lưng ngựa, đưa lưng về phía A Cửu nhìn về phía trước.

Gió lạnh hiu quạnh, thỉnh thoảng cắt kim loại mặt, A Cửu cũng tỉnh tỉnh đứng ở phía sau ngóng nhìn hắn, không có tiến lên.

183. Chương 183

Nhìn A Cửu cười ngựa đuổi theo Quân Khanh Vũ, Cảnh Nhất Bích đột nhiên cảm thấy, này khắp bầu trời băng tuyết đích thực là dễ chói mắt, bất quá nhìn một hồi, khoe mắt liền có một loại khó có thể chịu đựng đau.

“Công tử, không nên đuổi theo hoàng thượng sao?”

Nhìn Cảnh Nhất Bích mã đứng ở tại chỗ, hộ vệ bên cạnh không khỏi lo lắng hỏi.

“Không cần, cùng nàng cùng một chỗ, hoàng thượng sẽ rất an toàn.”

Khôn Cảnh Nhất Bích cúi đầu cười khổ một cái, “Hơn nữa ở đây đã là kim nước, ám vệ cũng sẽ bảo hộ hoàng thượng an toàn.”

Trước đây, Quân Khanh Vũ hành tung bị bại lộ là bởi vì có nằm vùng, mà hôm nay nhìn thấy chỉ có một người trở về, Cảnh Nhất Bích cũng tin, Tả Khuynh tử.

Chắc hẳn, vừa hoàng thượng cũng là bởi vì nguyên nhân này đi.

Nghênh Tả Khuynh...

Cảnh Nhất Bích thật sâu thở dài một hơi.

Tả Khuynh, có thể, không có người so với ta càng có thể hiểu biết cảm thụ của người. Cảnh Nhất Bích lại là một phen cười khổ, quay đầu lại, “Trở về trấn thượng.”

“Tả Khuynh nói cái gì?”

Hồi lâu, Quân Khanh Vũ mới quay đầu lại, nhìn A Cửu

“Hắn nói, hắn xin lỗi hoàng thượng.”

“Ha ha ha...” Quân Khanh Vũ thấp giọng khẽ nở nụ cười, đáy mắt cảm xúc bởi vì mặt lớn lên lông mi mà khán bất chân thiết, nụ cười kia, thể nhưng cũng mang theo mấy phen cay đắng.

So với Hữu Danh đến, Quân Khanh Vũ càng không tin Tả Khuynh là phản bội người của hắn.

Tả Khuynh mỗi ngày không hề hạ mười giết hắn cơ hội...

Kia một tiếng xin lỗi, Quân Khanh Vũ lắc lắc đầu, xoa người xuống ngựa, dọc theo bờ sông đi từ từ.

A Cửu cũng chỉ có thể đuổi kịp, nàng biết khổ sở.

Bị người tín nhiệm nhất phản bội, so với tín nhiệm nhất lừa dối thống khổ hơn.

Nhìn hắn khổ sở, nàng cũng theo yêu thương, nhưng mà, lại không biết nên như thế nào giúp hắn, chỉ có yên lặng bồi ở bên cạnh hắn.

“Người theo trầm làm cái gì?”

Đi tới cầu biên, Quân Khanh Vũ rút cuộc nhịn xuống không quay đầu lại, không kiên nhẫn nhìn A Cửu.

“Thảo dân đáp ứng Hữu đại nhân, hắn không ở trong lúc, phải bảo vệ hoàng thượng an toàn.”

“Buồn cười? Trầm cần người bảo hộ?”

Nhìn A Cửu bần thủ mặt, còn có kia nỉ mạo, Quân Khanh Vũ trong lòng lửa giận lại lần nữa thiêu đốt. Người này vì bỏ qua hắn, thế nhưng dùng mặt khác nhất định nỉ mạo dẫn dắt rồi đi ánh mắt của hắn, sau đó đem nhân mã mang về kim thủy.

Chờ hắn phát hiện lúc, xe ngựa đều tới kim thủy khách sạn.

Lại trêu đùa hắn! ! !

“Có cần hay không, đây không phải là do thảo dân nói. Thảo dân chỉ là đáp ứng người, đương nhiên phải thủ tín làm được lời nói gói vàng.”

“Không muốn đi theo trẫm.” Hắn tức giận quát lớn, “Còn có, hiện tại người có thể ly khai. Trẫm lần này, không muốn giết người, thế nhưng người sau này chớ xuất hiện ở trẫm trước mặt.”

Rõ ràng thật vất vả bắt được này sát thủ, thế nhưng vô luận như thế nào thế nhưng không hạ thủ được

Rõ ràng chán ghét, rõ ràng căm hận, trái lại bởi vì sự xuất hiện của hắn, tình tự càng thêm hỗn loạn mà không bị khống chế.

Thời gian đã là sau giờ Ngọ, tuyết ngừng lại, kim thủy trên đường cái rộn ràng nhộn nhạo đoàn người theo bên cạnh bọn họ đi qua.

“Hoàng thượng người xác định?”

“Cổn!”

“Kia đa tạ hoàng thượng.”

Nhìn thấy tâm tình không tốt, A Cửu yên lặng gật gật đầu, sau đó quả nhiên xoay người ly khai, hướng một cái hướng khác tiêu sái đi đến.

A?

Quân Khanh Vũ trừng mắt con người, trên mặt viết bất khả tư nghị.

Hắn... Này gọi A Cửu sát thủ, thế nhưng thực sự như thế đường mà hoảng chi theo trước mặt hắn ly khai.

Mới vừa rồi còn nói cái gì lời nói gói vàng, phải giữ lời dùng?

Mà tầm lưng kia, dần dần sẽ dừng nhập đoàn người. Quân Khanh Vũ trong lòng không còn, đột nhiên hô lớn, “Người trở lại cho ta.”

Không được, tại sao có thể cứ như vậy phóng tên hỗn đản này đi!

A Cửu chậm rì rì xoay người, sau đó nghiêng đầu nhìn Quân Khanh Vũ, buông tay, “Thảo dân là cổn, vẫn là trở về?”

“Chạy trở về đến!”

Quân Khanh Vũ đưa tay đặt ở ngực, cùng người kia nói chuyện, thực sự sẽ bị tức chết.

“Cái kia... Ta sẽ không cổn, chỉ có đi về tới.”

A Cửu trở lại Quân Khanh Vũ trước người, phan tay áo cười hì hì nói.

Thấy A Cửu đức hạnh, Quân Khanh Vũ bị ghen được không được, chỉ có xoay người, ở đại gia thượng đi.

Nhưng mà không có đi mấy bước, liền nghe đến phía sau phát ra thầm thì quái dị thanh, Quân Khanh Vũ không kiên nhẫn quay đầu lại, nhìn thấy A Cửu ánh mắt nhìn bên cạnh một tửu lâu, vẻ mặt thèm ăn bộ dáng.

Trong đầu đột nhiên hiện lên, vừa mới vọt vào trong rừng, người này một tay cầm đèn thui mờ mờ, trong miệng còn ngậm một ngụm tình hình. Thở dài một hơi, xoay người đi vào khách sạn.

“Lầu hai muốn một gian nhà gian, muốn thấy được sông. Sau đó đem bọn người ở đây tốt nhất rượu và thức ăn đều đưa lên đến.”

“Chờ một chút.” A Cửu một phen kéo Quân Khanh Vũ, đè nặng thanh âm hỏi, “Hoàng thượng, thảo dân liền nhất định bạc.”

“Cười nhạo.”

Quân Khanh Vũ nhìn A Cửu bần thủ mặt, cùng trắng nõn cổ, lúc này thập phần bực bội, “Trầm đường đường vua của một nước, còn ăn không đi một bữa cơm.”

Nói, liền lên lầu hai một ngắm phong cảnh nhả gian.

Chỉ chốc lát sau, quả thực mỹ vị thái sẽ đưa đến đi lên, hấp lư ngư, bạch cá sủi cải, linh lung canh, đừng xem địa phương nhỏ, vừa lên bàn liền nhìn ra được là sắc hương vị câu toàn.

Mấy tháng này, sức ăn tăng nhiều, A Cửu đối sự vật không có bao nhiêu năng lực chống cự, hơn nữa còn luôn có ăn không đủ no cảm giác.

Lúc này đưa lên thái đến, còn thật sự có điểm tham .

Nhìn A Cửu kia nhìn chăm chăm sự vật ánh mắt, còn có bần thủ tay cùng mặt, Quân Khanh Vũ nhíu mày, đối tiểu nhị nói, “Bưng một chậu nước nóng đến, làm cho hần gột rửa.”

“Không, bưng tam bồn.”

Hần liền chưa từng thấy qua như thế tạng người, sợ rằng tam bồn đều rửa không sạch sẽ.

Nước nóng rất nhanh đã bùng lên, A Cửu tay cũng đông lạnh được không được, biết Quân Khanh Vũ có khiết phích, cũng chỉ được đi gột rửa. Bất quá vì để tránh cho bị phát hiện, chỉ có tìm đưa tay giấu đi.

Nhưng ai biết, Quân Khanh Vũ, lại thân dài quá cổ.

“Hoàng thượng, tựa hồ đối với thảo dân tay rất dám hứng thú?”

A Cửu cười hỏi.

Quân Khanh Vũ vừa nghe, vội đỏ mặt dừng mới đầu, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Hần đích thực là, thật tò mò, đó là một đôi thể nào tay.

Về phần trên mặt, bởi vì mang theo mặt nạ da người, càng bần viết có thể che giấu, A Cửu tự nhiên không thể triệt để rửa vội vàng, mà dính thủy dễ rơi xuống.

Rửa sau, A Cửu đem vải xô trái lại đưa ngón tay triển hảo, thân thủ lấy tới chiếc đĩa, “Hoàng thượng, thảo dân có thể ăn chưa?”

Ngón tay bị cuốn lấy, thế nhưng ngón trở cùng ngón giữa lộ ra một chút móng tay, êm dịu chia hoa hồng.

Quân Khanh Vũ đầu óc một âm, nói, “Ăn đi.” Chính mình, rót một chén rượu, mặc danh kỳ diệu uống lên.

“Hoàng thượng, người cũng ăn một khối.”

A Cửu lấy ra một khối lư ngư đặt ở hần trong chén, hàm hồ nói.

Coi như thanh âm có ma lực, hay là bởi vì uống mấy chén rượu duyên cớ, Quân Khanh Vũ thế nhưng ngoan ngoan gật gật đầu, cầm lấy chiếc đĩa đem kia khối lư ngư ăn đi vào.

Mùi vị không tệ...

Đế đĩa xuống, đối phương đã bắt đầu nghiêm túc càn quét đứng lên. Uống một hớp canh, sau đó kẹp một chiếc đĩa thái, nhai một ngụm cơm tẻ, ăn thập phần thơm ngọt.

Mà càng là nhìn chăm chăm đối phương nhìn, tim của hần nhảy thế nhưng càng phát ra cuồng loạn đứng lên, nhiều lần, ánh mắt cũng nhịn không được rơi vào kia giấu ở trong quần áo trắng nõn da thịt.

Tựa hồ, nơi đó có hần thập phần mê luyện vị đạo.

“Hoàng thượng, người vẫn là uống ít rượu?”

Nhìn thấy Quân Khanh Vũ đột nhiên đem rượu ngã xuống trong bát, A Cửu vội vàng nói.

“Ai cần người lo.” Quân Khanh Vũ hừ một tiếng, mới chú ý tới, chính mình thế nhưng thất thần đem rượu ngã xuống trong bát.

Ngay trước A Cửu mặt, Quân Khanh Vũ chỉ có cảm rằng một cái, hỗn loạn đem kia một chén rượu cấp sinh sôi nuốt xuống.

Này một nuốt, thậm chí có trời đất quay cuồng chi thế, cả người đều dường như đột nhiên bị hỏa đốt, mà màu tím song đồng cũng hiện đầy men say.

Bụng rỗng uống rượu, dễ dàng nhất uống say... Hơn nữa hần từ trước đến nay tửu lượng liền thấp.

Nhìn hần mau ghé vào trên bàn, A Cửu vội đi qua, đỡ hần ở, “Hoàng thượng, người say.”

Mềm mại thân thể, cảm giác quen thuộc, A Cửu đem Quân Khanh Vũ đỡ lên bên cửa sổ tiểu giường trên.

“Mai Nhị, ”

Quân Khanh Vũ nằm ở giường thượng, mở mê muội cách hai mắt, nhìn ngoài cửa sổ, “Người này một tên lường gạt.”

Hữu Danh nói hồi âm, đến bây giờ hần một phong thư cũng không có thu được.

A Cửu ngồi ở bên cạnh, sưng sốt chỉ chốc lát, mới từ hần hàm hồ trong giọng nói nghe ra là ở chữ mình. Không khỏi cười, đánh tới nước nóng, thay hần đem mặt rửa.

Tốt nhất khăn lụa, mang theo nhàn nhạt hương khí, A Cửu niết ở trong tay, sát qua hần mặt mày, hai má hàm dưới, không khỏi bị hần tinh xảo đẹp ngũ quan nhìn thất thần.

Dính thủy, kia mặt lớn lên lông mi hết sức xinh đẹp, mà nhuần quá rượu môi lộ ra phần nộn hồng, A Cửu trong lòng khẽ động, cúi đầu, hôn hướng về phía môi của hần.

Nếm thử một miếng, mềm mại thơm ngọt tượng thạch hoa quả như nhau...

Nhưng vừa lúc đó, nhắm mắt lại Quân Khanh Vũ đột nhiên mở mắt ra.

184. Chương 184

Quân Khanh Vũ mơ mơ màng màng, cảm giác được bên người có một loại làm cho người ta say mê khí tức, không giống vừa kia nồng đậm rượu. (. Baidu tìm tòi)

Mà trên môi, có mềm gì đó rơi xuống, mặc dù là chuồn chuồn lướt nước hiện lên, lại có thập phần tốt đẹp xúc cảm.

Coi như ngự thiện phòng làm được mềm cao, chẳng qua là nghe, liền thập phần ngọt.

Đồng thời, vừa kia xúc cảm, lại lần nữa hạ xuống, mang theo thơm ngọt khí tức cạy khai môi của hần.

Vành mắt hô hấp đột nhiên bị kiềm hãm, loại này mỹ hảo say mê cảm giác, như là Mai Nhị nhàn nhạt đáp lại hần thời gian.

Mai Nhị... Mai Nhị...

Xem ra thật là uống rượu say, Mai Nhị tại sao lại ở chỗ này, nàng liền tin cũng không có hồi phục hần, lại tại sao sẽ ở bên người, như vậy nhẹ nhàng hôn.

Tất nhất định là uống say xuất hiện ảo giác.

Thế nhưng, vì sao lại như thế chân thực.

Chân thực , không muốn theo say rượu trung tình lại, thậm chí ở đối phương đầu lưỡi tham nhập đồng thời, hần đã nhận không được cẩn thận từng li từng tí đáp lại.

Nhẹ nhàng triền miên, nếu là mộng bên kia không nên tỉnh lại, nếu là say, kia liền vẫn say đi xuống.

Thế nhưng, loại này chân thực, thế nhưng làm cho hấn đột nhiên có một loại khủng hoảng.

Cái loại này không hiểu khủng hoảng, bắt đầu làm cho trong máu rượu một chút rút đi, thậm chí, trong đầu bắt đầu không tự chủ được thanh lý hiện nay hoàn cảnh, hồi tưởng, say rượu trước, ở địa phương nào.

Một chán ghét sát thủ, theo phía sau hấn, mà tên sát thủ kia hết sức giảo hoạt, làm cho tay hấn tức vô sách.

Vốn không muốn nhìn thấy hấn, thế nhưng, đối phương tựa hồ đói bụng, thế là bị ma quỷ ám ảnh dẫn hấn tới dùng cơm.

Sau đó... Sau đó liền say...

Vậy bây giờ, mình ở chỗ nào?

Quân Khanh Vũ toàn thân máu chọt đọng lại lên, lập tức thành linh mở mắt ra.

Mà lúc này, ánh vào hấn con ngươi lý chính là một đôi hắc bạch phân minh mắt, ánh mắt của đối phương, vì vì mình đột nhiên mở mắt ra, mà có vẻ thập phần kinh ngạc cùng kinh hoảng.

Đôi mắt này...

Còn có kia phát ở trên mặt hấn sợi tóc, cùng kia bản thủ mắt, mặc dù mảy may thanh mắt đẹp, nhưng mà lại nhất định là hấn gặp qua làm người ta sinh ghét mắt.

Mà bây giờ?

Quân Khanh Vũ cơ hồ khó có thể tin cậy ở trên giường, toàn bộ mặt bởi vì thấy rõ mặt mũi của đối phương mà trong nháy mắt trắng bệch mất đi huyết sắc.

Này, này?

Kia một cái chớp mắt, hấn toàn thân cao thấp bắt đầu không tự chủ được phát run, ánh mắt thống hận giáo A Cửu, hận không thể đưa hấn tại chỗ xé nát.

Này giết hậu, thế nhưng thành hấn uống rượu say, hôn hấn? !

Thế nhưng len lén phi lễ hấn, ghé thăm hơn chính là, chính mình... Chính mình vừa thế nhưng đáp lại?

Mà A Cửu nhìn thấy Quân Khanh Vũ đột nhiên mở mắt ra, đáy mắt có thống hận, còn có một loại tiểu tức phụ bị người khi dễ ủy khuất, vội ngăn đầu làm bộ dường như không có việc ấy nhìn bên cạnh.

“Người...”

Nhìn thấy A Cửu một bộ thờ ơ bộ dáng, Quân Khanh Vũ càng đổ dầu vào lửa, giận theo tâm đốt, đang ngồi dậy, một phen đẩy ra A Cửu, “Người đối với ta làm cái gì?”

Sau đó, hô lên những lời này, Quân Khanh Vũ mình cũng mau bị cấp khóc.

Làm cái gì? Người sáng suốt đều biết làm cái gì?

“Cái kia...” Nhưng là vì không đủ kích hấn lòng tự trọng, hơn nữa cũng là mình có sai, A Cửu chỉ phải pha trò, “Cái kia cái gì cũng không có làm.”

Quân Khanh Vũ mặt lúc này do bạch chuyển lục, chỉ vào A Cửu, rống giận, “Người cho trầm ổn.”

Nếu không, hấn thực sự sẽ giết tên hỗn đản này.

A Cửu hậm hực ngồi dậy, đưa tay lý khăn lụa một lần nữa thả lại rửa mặt đồng trong bồn, xoay người đi từ từ ra.

Quân Khanh Vũ ngồi một mình ở trên giường, ánh mắt đại ra nhìn kia phiêu ở trong nước màu trắng ti quỳên, trong lòng hỗn loạn vô cùng, sau đó một cước đem kia đồng bồn cấp đập ở dưới đất.

Kia chập trên mặt đất trang quỳên, phát ra ùng ục ùng ục thanh âm, thật sự là đáng ghét, giống như lúc này tâm tình như nhau.

Quân Khanh Vũ ảo não nhảy xuống sàng, một cước giẫm ở kia chậu, cuối cùng không có làm cho nó phát ra tiếng vang.

Thế nhưng, nội tâm cũng không có dễ chịu, thậm chí chưa hết giận, hung hăng đối kia đồng bọn đóa mây đá, thẳng đến chính mình sức cùng lực kiệt một lần nữa nằm ở trên giường.

Thế nhưng, này tư vị cũng không hơn gì, trên môi, còn lưu lại tên hỗn đản nào khí tức.

Thế nhưng tượng nữ tử như nhau, ngọt.

Biến thái...

Quân Khanh Vũ nhắm mắt lại, dùng tay áo hung hăng lau miệng, sau đó đem chính mình cả người đều mơ hồ ở tại trong chăn.

Thế nhưng trong đầu, phản nhiều lần phục đều là lúc đó người kia kinh ngạc hôn tình cảnh của hắn.

Còn có kia bản thủ mặt, nhưng là lại trắng nõn tốt đẹp cổ, còn có hắn vẫn luôn nhìn trộm tay.

Kia so với nữ tử còn mềm mại môi...

Mai Nhị, Mai Nhị, làm sao bây giờ?

Quân Khanh Vũ cắn chặt, đã hoàn toàn tỉnh lại

Đáng sợ hơn chính là, chính mình, lúc đó thế nhưng không có phun...

Không được!

Vén chăn lên, Quân Khanh Vũ đỏ bừng hai mắt ngồi dậy, nhìn chăm chăm A Cửu phương hướng ly khai.

Hắn nhất định phải muốn giết này sát thủ, nhất định phải muốn giết hắn.

Nếu giữ lại hắn, không chừng, tái hội đối mình làm ra cái gì?

Mà bên này, khí trời chậm rãi ám xuống, trong không khí có bay nhỏ nhỏ vụn hoa tuyết.

A Cửu đứng ở nhai đạo cửa, ngẩng đầu đang nhìn bầu trời, thật sâu thở dài một hơi.

“A Cửu.”

Một thanh âm êm ái truyền đến.

A Cửu quay đầu, chỉ thấy nhai đạo cách đó không xa, đứng một người mặc màu trắng áo choàng người, như trong nước bạch liên như nhau khuynh thành xinh đẹp tuyệt trần.

Hắn cầm trên tay màu trắng giấy dầu ô, ô bên cạnh chuế mấy phần hồng, như ba tháng phiến bay hoa đào cánh hoa.

Mà ô mặt trên, đã có một tầng hơi mỏng tuyết.

“Bích công tử.”

A Cửu vội hướng hắn đi qua, còn đối với phương nhìn thấy nàng qua đây, cũng cất bước qua đây, sau đó đem ô che ở nàng trên đỉnh đầu

185. Chương 185

Hơn thế đồng thời, hắn đưa tay lý một lò sưởi đặt ở nàng trong lòng, “Khí trời rất lạnh. (Baidu tìm tòi ”

Hắn cười cười, thanh âm cùng kiếp trước trong trí nhớ mềm nhẹ, xanh thắm sắc hai tròng mắt giống nhau như đúc, thậm chí kia hạt lệ chí cũng có làm cho nàng muốn phải bảo vệ xúc động.

Mười một a

A Cửu ngắt đầu đối với hấn cũng mỉm cười lên, đột nhiên cảm thấy, hình dạng này cũng tốt.

Vành mắt có yêu nhau Quân Khanh Vũ, mà mười một, cũng khỏe mạnh vui vẻ.

Nàng có thể nhìn, có thể bảo vệ, có thể lặng yên vì hấn làm việc.

Vuốt ẩm người lò sưởi tay, mới nhớ tới trên dù tuyết đọng, “Người ở nơi này chờ đã bao lâu?”

Tắm đã bao lâu? Cảnh Nhất Bích nhìn nhìn từ lâu, khi hấn các tiến từ lâu thời gian, chính hấn liền đi từ từ đến nơi đây, đứng bao lâu, tựa hồ cũng không biết.

Chỉ là, có một loại sống một ngày bằng một năm cảm giác.

“Vừa tới.” Hồi lâu, hấn cười cười, “Người ăn cơm chưa?”

“Ăn .”

A Cửu gật gật đầu.

“Ăn cái gì?”

“Hấp lư ngư, tuyết cá sủi cỏ, còn có thịt kho tàu, còn có một loại hương cay , thể nhưng còn chưa có ăn ra thứ gì đó, bất quá, phi thường cay, nhưng thật ra rất lành miệng vị.”

Hấn nghiêm túc nghe, sau đó chờ nàng nói hoàn, phía sau đem nàng mũ chỉnh lý hảo, “Sau này, ăn nhiều một chút cá, đừng ăn nhiều lắm cay độc .”

“Vì sao?”

“Đối với người tốt.”

A Cửu gật gật đầu, bất quá, mấy tháng này, đến không thích ăn thanh đạm , trái lại còn là thích ăn cay độc thức ăn.

“Chớ đứng ở chỗ này lý đến.”

Cảnh Nhất Bích nhìn nhìn lui tới đoàn người, “Nhiều người ở đây, người tới hôm qua đi suốt đêm đi lạc thủy, bây giờ trở về, nên nghỉ ngơi thật tốt một chút.”

“Kia...” A Cửu có chút không yên lòng quay đầu lại nhìn nhìn từ lâu, mặc dù xám xịt bị chạy ra, nhưng mà, tên kia, hấn là rất cảm tức đi.

“Hoàng thượng hấn lại ở chỗ này nghỉ ngơi , ở đây khắp nơi đều mai phục ám người, không cần lo lắng. Huống chi...”

Cảnh Nhất Bích cười khổ một cái, “Vừa, người hấn là lại nhạ hoàng thượng sinh khí đi.”

A Cửu chột dạ ánh mắt, cũng sợ Cảnh Nhất Bích phát hiện kẻ hở.

Đúng vậy, đầu chỉ là làm cho Quân Khanh Vũ sinh khí, quả thực chính là làm cho đối phương nổi trận lôi đình.

May là lúc này mang trên mặt mặt nạ, nếu không, nhất định làm ột bích phát hiện mình mặt đỏ bừng.

Ai, nguyên lai đối mặt với Quân Khanh Vũ, mình cũng sẽ tình tự không khống chế được, kinh không được dụ hoặc a.

Thế nhưng, lúc đó, hấn say rượu đỏ mặt bộ dáng, đích thực là làm cho người ta nhin không được.

“Chính ta trở về đi.”

Nhìn Cảnh Nhất Bích muốn đưa nàng, A Cửu đột nhiên nhớ tới minh phong. Mặc dù minh phong không có xuất hiện, thể nhưng Tử Nguyệt an bài xuống, hấn nhất định đang ở phụ cận.

”Người nguyên lai nơi ở không tốt, ta một lần nữa an bài cho người . Hơn nữa, ngày ấy người rơi xuống nước, đại phu nói hàn khí như thế, ta nhất định phải cho người xóa. Tiện thể, làm cho ngũ nương cùng người ngụ cùng chỗ.

“Ngũ nương?”

Đúng vậy, A Cửu gật gật đầu, nhớ tới của mình nữ tử thân phận sớm đã bị phát hiện, cũng không có khả năng cũng nữa giấu giếm.

Hai người nói một hồi, mới hướng sẽ đi.

Tuyệt rơi vào bả vai, Cảnh Nhất Bích đột nhiên đưa qua tay đến, nhẹ nhàng lăm ở A Cửu bả vai, đem ô hướng trên đầu nàng áp, “Tiến vào điểm.”

Động tác này, làm cho A Cửu tâm đột nhiên đau xót, mắt đột nhiên khô khóc đau.

Từng nay bọn họ, bước đi lúc, mười một cũng là như thế này vì nàng ngăn trở.

Nhớ tới kia tràng đại hỏa, nhớ lại mười một thiêu ở hỏa trung kia tuyệt mỹ mặt, A Cửu nhin không được ngẩng đầu, lặng yên quan sát Cảnh Nhất Bích.

Kỳ thực, đây mới là số mệnh đi.

Không ngờ, bọn họ lấy phương thức như thế lại lần nữa lặp lại. Không ngờ, bọn họ còn có thể tượng kiếp trước như vậy, cùng nhau yên lặng đi ở hi đường trên đường phố.

Quân Khanh Vũ đứng ở cửa, nhìn chậm rãi người rời đi, cả khuôn mặt không hiểu hắc mau bài trừ mực nước nhĩ .

Vừa xuống lúc, hần liền thấy được này A Cửu, cười hì hì đi tới Cảnh Nhất Bích bên người.

Đặc biệt Cảnh Nhất Bích vì A Cửu chỉnh lý mũ cái kia động tác, cơ hồ không để cho Quân Khanh Vũ tức giận đến xông lên, nhắc chân liền cấp A Cửu một cước.

Quá biến thái, thế nhưng đưa hần quân quốc đại thần, cứ như vậy câu dẫn đi.

Mà lúc này, nhìn thấy A Cửu ngẩng đầu thật sâu ngóng nhìn Cảnh Nhất Bích ánh mắt, Quân Khanh Vũ rốt cuộc không nhin được dừng mở đầu.

Quá ác tâm làm người ta buồn nôn , nhìn nam nhân, tẫn nhiên dùng ánh mắt như thế.

Không biết liêm sỉ...

Không đúng, Quân Khanh Vũ bắt gãi đầu, không biết liêm sỉ là hình dung nữ nhân , nam nhân này, quả thực chính là...

Trong đầu nhiều lần xuất hiện A Cửu đối với mình trợ trên hành vi.

Đối, hần nộ hôn đầu tiên... Quân Khanh Vũ che miệng, lúc đó ở Mạc Hải Đường tẩm cung, này A Cửu liền dùng hắc đưa hần nộ hôn đầu tiên cướp đoạt, còn cướp hần ngọc bội, phía sau, phía sau... Hôm nay hôm nay.

Quá cảm thú , Quân Khanh Vũ một giậm chân, cũng chỉ có thể nghĩ đến cảm thú hai chữ để hình dung tên hỗn đản này .

Mồ lấy trong ống tay áo ánh trắng, mới nhớ tới, chính mình đuổi theo ra đến, là muốn giết A Cửu .

Thế nào cấp tức giận đến ở chỗ này giậm chân , vội ngẩng đầu nhìn lại, lại không có phát hiện hai người hình bóng.

Không tốt...

Cảnh Nhất Bích, hần nên không phải là cùng Cảnh Nhất Bích hai người đi chỗ đó cái gì sao?

Đầu óc đột nhiên tương hồ như nhau phát mộng, Quân Khanh Vũ ở tại chỗ dạo qua một vòng, tâm phiền ý loạn, ngực tượng mèo ở trảo như nhau.

Nhìn nhìn đỉnh đầu bay tuyết, vội gọi tới ám vệ, để cho bọn họ đi thăm dò, kia A Cửu muốn cùng Cảnh Nhất Bích đi nơi nào. Chờ tra sau khi đến, lập tức trở về bẩm báo.

Dúm bắt tay vào làm, ở trong phòng không ngừng qua lại độ bước chân, có chút cấp thiết chờ tin tức.

Vô loạn thế nào, cũng không thể làm cho hai người bọn họ sống chung một chỗ.

“Hoàng thượng, Bích công tử cùng A Cửu đơn độc vào phúc lâu khách sạn gian phòng.”

Ám vệ vội vàng chạy trở về, đối Quân Khanh Vũ bẩm báo đến.

186. Chương 186

“Ba!”

Quân Khanh Vũ một chương dùng sức vỗ vào trên bàn, tức giận đến sắc mặt trắng bệch, “Hắn thật đúng là dám làm như vậy?”

Này sát thủ đánh sự chú ý của hắn, bây giờ còn muốn chiếm hắn thần tử tiện nghi.

“Đi, mang trăm quá khứ.”

Vành mắt nhắm lên kiểm, Quân Khanh Vũ phong như nhau xông ra ngoài.

Ra roi thúc ngựa tới phúc lâu khách sạn, Quân Khanh Vũ xoay người xuống ngựa, hỏi, “Gian phòng kia?”

“Hoàng thượng, lâu ba bên phải nhất đệ nhất giữa, một giáp phòng.”

Tầm nhìn Quân Khanh Vũ xanh đen mặt, ám vệ không dám chút nào chậm trễ, vội nói đến. Mà lúc này, Quân Khanh Vũ đã lên lầu, biến mất ở tại khúc quanh.

Bên phải nhất?

“Phanh!” Một cước giữ cửa đá văng ra, Quân Khanh Vũ vọt đi vào sau đó chạy đến sau tấm bình phong mặt, nhưng mà, trên giường vắng vẻ, chân cũng thật chính tề.

Người đâu?

Quân Khanh Vũ vội nhìn một chút, đừng nói người, đã nói này gian phòng, vừa nhìn chính là không .

Ủa sao không có ai vậy, lao ra gian phòng, nhìn nữa hướng thang lầu.

Chính mình thế nhưng xúc động, đi tới bên trái.

Vội đảo trở lại, nhìn thấy ám vệ canh giữ ở thang lầu địa phương. Dù sao cũng là ở trảo cầm thú cùng mình đại thần sự tình, làm cho những người khác biết, cho dù không tốt, liền làm cho kia ám vệ đến dưới lầu.

Chờ ám vệ lúc rời đi, Quân Khanh Vũ mới lặng yên đi tới một giáp phòng cửa, vốn định một cước đá văng kia cửa phòng, thế nhưng cảm thấy không ổn.

Thế là, thu hồi kiểm dãn môn, nghe động tĩnh bên trong.

“Người thế nào?”

Là Cảnh Nhất Bích thanh âm, thập phần ôn nhu, thế nhưng, tựa hồ có chút tổn sức.

“Rất tốt.”

Quân Khanh Vũ giật mình mở to mắt, cái kia cầm thú thế nhưng nói, rất tốt? !

Cái gì rất tốt?

Lòng nóng như lửa đốt, Quân Khanh Vũ lại nghe đến A Cửu nói, “Người còn có thể kiên trì sao?”

“Không quan hệ, ta có thể ...”

Cảnh Nhất Bích thanh âm hiển nhiên đã khắc chế không được , run rẩy lên .

Cảnh Nhất Bích... Người!

“Nếu như thực sự không được, hơi chút nghỉ ngơi một chút lại đến.” A Cửu thanh âm tiếp tục truyền đến, lúc này, ngoài cửa Quân Khanh Vũ toàn bộ mặt đã là thanh hồng tương giao.

Hắn lại vẫn muốn cho Cảnh Nhất Bích nghỉ ngơi một chút, lại đến?

Hồi hận, vừa quả thực không nên cho hắn ăn cái gì , nếu không hắn khí lực từ nơi nào tới, dám làm ra này đó vô sỉ việc, nói ra bậc này làm cho người ta mặt đỏ tía tai nói đến. Còn dám lại đến? !

“Ta xem là tới hôm qua, hao tổn được nhiều lắm, hôm nay có chút thể lực chống đỡ hết nổi.”

Tối hôm qua? Chẳng lẽ tối hôm qua bọn họ cũng làm?

Cảnh Nhất Bích kia diễm đam đáng yêu thanh âm truyền đến, Quân Khanh Vũ cũng không chịu được nữa , giờ lên một cước, sẽ tướng môn đá văng ra.

Giữa ban ngày ban mặt, thế nhưng làm ra bậc này có nhục hắn quân quốc thể mặt sự tình, hắn làm một quân vương, sao có thể do chi, nhâm chi.

“Nô tỳ tham kiến hoàng thượng.” Ngay vào lúc này, ngũ nương bưng tắm rửa y phục đi tới, giặt mình nhìn Quân Khanh Vũ.

“Hừ!”

Quân Khanh Vũ liếc ngũ nương liếc mắt một cái, chỉ phải đẩy cửa vào, đi nhanh đi tới sau tắm bình phong mặt.

Mà lúc này, nhìn thấy A Cửu cùng Cảnh Nhất Bích đều đoan đoan chính chính cách tiểu kỹ ngồi ở nhuyễn tháp, tiểu kỹ mặt trên bày đặt cờ, cùng hai chén trà.

“Hai người các người đang làm gì? !”

Ánh mắt qua lại ở giữa hai người lúc ẩn lúc hiện, muốn ở trên người bọn họ tìm kiếm điểm chu ti mã tích.

Ân, A Cửu y phục có chút loạn, cổ ửng hồng. Mà Cảnh Nhất Bích, thì thoát nhìn, cực kỳ thể hư, rất có một bộ, vừa cường liệt hoạt động tình cảnh.

“Hồi hoàng thượng, thảo dân đang ở bồi Bích công tử chơi cờ.”

“Chơi cờ?”

Quân Khanh Vũ lạnh lùng một hừ, trong lòng kia móng vuốt quấy nhiễu được càng phát ra lợi hại, “Chơi cờ còn phát ra cái loại này thanh âm?”

“Thanh âm? Thanh âm gì?” A Cửu nghi hoặc nhíu mày, sau đó nhìn về phía cửa, “Hoàng thượng vừa ở bên ngoài nghe trộm?”

().

“Cười nhạo, các người có cái gì tốt nghe trộm ? !”

“Kia... Xin hỏi hoàng thượng, ngài tới là?”

Nhìn thấy hân phong trần mệt mỗi bộ dáng. A Cửu thực sự là đoán không ra .

Ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt qua Cảnh Nhất Bích, Quân Khanh Vũ cởi giày ra, ngồi vào hai người trong lúc đó, “Trẫm cũng là đến chơi cờ .”

Muốn một chỗ, không có cửa đâu.

Nói, thon dài đẹp ngón tay cầm lấy bạch tử, bắt đầu rơi xuống.

A Cửu vội theo tháp trên dưới đến, yên lặng trạm một bên, nhìn Quân Khanh Vũ cùng Cảnh Nhất Bích chém giết.

Tựa hồ, Quân Khanh Vũ tâm tình đặc biệt hảo, một bắt đầu, liền bắt đầu hung hăng nghiền áp Cảnh Nhất Bích, ít cấp đối phương bắt luận cái gì thở dốc cơ hội.

Rất nhanh, Cảnh Nhất Bích hắc cò liền bị ăn tươi hơn phân nửa.

Mà Quân Khanh Vũ lại là càng đánh càng hăng, liên tục hạ kỷ đem, mỗi một đem đều là toàn thắng.

Liền Cảnh Nhất Bích cũng không khỏi than thở, đêm nay Quân Khanh Vũ trạng thái hảo, hơn nữa hảo được, một đám người đều thập phần mệt mỏi, Quân Khanh Vũ hoàn toàn không có đi ý tứ.

“Hoàng thượng, ngài có muốn hay không nghỉ ngơi một chút?” A Cửu nhịn không được ngáp nhắc nhở.

Quân Khanh Vũ liếc mắt nhìn A Cửu, thăm nghĩ, muốn đuổi hắn đi, sau đó hai người một chỗ, không có cửa đâu.

“Hoàng thượng, ngài cũng nghỉ ngơi một chút đi, tối hôm qua ngài trắng đêm chưa nghỉ ngơi.”

“Tốt.” Quân Khanh Vũ buông quân cờ, “Bất quá, này khách sạn đến không sai, cũng lười đi, trầm liền ở sát vách. Một bích, người cũng mệt mỏi. Cũng đừng đi quá xa, liền ở sát vách sát vách đi.”

A Cửu cùng Cảnh Nhất Bích sửng sốt, kia sát vách mới là Cảnh Nhất Bích gian phòng.

“Thần tuân mệnh.”

Cảnh Nhất Bích theo Quân Khanh Vũ đi tới cửa, sau đó quay đầu hướng ngũ nương nói, “Hảo hảo hầu hạ cửu công tử.”

“Ngũ nương tuân mệnh, nhất định sẽ rất hầu hạ hảo cửu công tử.”

Ngũ nương nhẹ nhàng cúi người, tư thái quyến rũ, gờ tay nhắc chân giữa đều lộ ra mê người gợi cảm gió êm dịu tình.

Quân Khanh Vũ hừ một tiếng, cuối cùng nhìn A Cửu, mới hãnh diện trở lại bên cạnh gian phòng, an an ổn ổn làm cho người ta hầu hạ rửa mặt, sau đó trên giường ngủ.

Bất quá, này ngủ thẳng nửa đêm, Quân Khanh Vũ đột nhiên từ trên giường ngồi dậy.

Vừa Cảnh Nhất Bích nói cái gì? Làm cho ngũ nương đi hầu hạ A Cửu?

187. Chương 187

Chờ Quân Khanh Vũ đi đến lúc đó, A Cửu mới hoàn toàn thở dài một hơi, chỉ là cảm thấy toàn thân mệt mỏi lợi hại. (

Ngày ấy rơi xuống nước, nếu là yên tĩnh lại thân thể liền lãnh cho ra kỳ, nếu không phải Cảnh Nhất Bích, phóng chừng, nửa đêm là càng khó chịu.

Vô lực tựa vào trên ghế, A Cửu nhìn thấy ngũ nương bụng đồng tây đi đến.

“Cửu công tử, người toàn thân xuất mồ hôi, tắm nước nóng đi.”,

Vành mắt ngũ nương đem một mặt khác bình phong triển khai, sau đó đem sương sớm cánh hoa rơi tại mạo hiểm hơi nước bồn tắm lý, lại phóng lên kỷ hạt muối ăn, tiện thể một bên tham nước ấm, một bên thêm nước nóng.

“Ngũ nương, đã khuya, người sớm một chút đi xuống, chính ta có thể làm được.”

“Cửu công tử, Bích công tử làm cho ngũ nương hầu hạ hảo người, cũng không dám có bất kỳ chậm trễ.”

Tầm ngũ nương cười cười, đẹp trên mặt lộ ra một nụ cười khổ, ánh mắt lại là không có rơi vào A Cửu trên người.

“Thế nhưng... Ngũ nương người biết ta là nữ?”

A Cửu xấu hổ mở miệng.

“Ngũ nương biết. Nếu không có như vậy, công tử liền sẽ không để cho ta đến hầu hạ ngài.”

Tựa hồ cảm giác được A Cửu có chút câu nệ, ngũ nương thả tay xuống lý đông tây, chậm rãi đi tới, làm bộ muốn đỡ A Cửu, “Hơn nữa, sợ rằng sau này ngũ nương cũng không có cơ hội nữa hầu hạ công tử. Huống hồ, chúng ta cũng không phải là lần đầu tiên gặp mặt.”

Cũng không phải là lần đầu tiên gặp mặt?

A Cửu đầu tiên là sửng sốt, đích xác cũng không phải là lần đầu tiên gặp mặt.

Ở hoa rơi lâu, nếu không phải là ngũ nương giúp đỡ, A Cửu kia một lần căn bản không có khả năng hoàn thành Mộ Dung tam hoàng tử điều kiện, bởi vì, đối này diện mạo đều giống như chính mình sư tỷ nữ tử, A Cửu trong lòng cũng vọt cảm kích.

“Ngũ nương là muốn đi đâu lý sao?”

“Này...”

Ngũ nương khó lắc lắc đầu, “Những lời này sợ rằng bất tiện nói cho công tử. Bích công tử phân phó xuống, là vì không cho công tử lo lắng.”

A Cửu cũng chỉ được buông tha, nàng chưa từng có bức bách nhân gia nói ra bí mật thói quen.

Mà ngay tại lúc này, cửa truyền đến cực kỳ rất nhỏ gõ cửa thượng, mặc dù rất nhẹ, nhưng là có chút gấp, nghe, đến như là ám hiệu.

A Cửu ngẩng đầu liếc mắt nhìn ngũ nương, phát hiện trên mặt nàng lộ ra một tia khó xử thần sắc.

“Vào đi.”

A Cửu nhẹ nhàng gọi đến, nhìn thấy môn đẩy ra, tiến vào là cùng ngũ nương tùy thân mà đến nha đầu.

Nha đầu màu đen y phục, đầu đầy mồ hôi, xem bộ dáng là xảy ra sự tình.

Nhìn thấy A Cửu, nha đầu lễ phép khom mình hành lễ, sau đó chuyển hướng ngũ nương.

“Người thế nào đến nơi đây tới?”

Bên ngoài có Quân Khanh Vũ người, ngũ nương cũng không dám ra đi, chỉ phải nhỏ giọng hỏi.

Nha đầu kia, viền mắt đỏ lên, nghẹn ngào thanh âm tiếng cười nói đến, “Tiểu lục nàng không được...”

“Cái gì?”

Ngũ nương khó tránh khỏi cả kinh, cảnh giác nhìn nhìn A Cửu, “Ở nơi nào?”

“Ngũ nương, người nếu có sự, đi ra ngoài đi. Ta sẽ đối công tử giải thích.”

A Cửu biết ngũ nương nhưng có cái gì, Cảnh Nhất Bích có mệnh lệnh phân phó xuống, nàng không được tự tiện lộ khai.

“Ngũ nương, tiểu lục liền ở bên ngoài, công tử còn không biết.” Nha đầu kia sờ soạn một cái mặt, dính vào một chút vết máu, A Cửu lúc này mới chú ý tới, nha đầu kia màu đen y phục tiện vẽ mặt vết máu.

Xem ra, chuyện này, các nàng là không muốn đối Cảnh Nhất Bích nói.

“Dem người mang đến ta đây nhì.”

“Cửu công tử...”

Ngũ nương sai biệt nhìn A Cửu, sau đó cảm kích gật gật đầu, đối nha đầu kia phân phó mấy câu, rất nhanh, gian phòng mặt khác hơi nghiêng, truyền tới một đò đò tiếng đập cửa, thập phần yếu ớt.

Ngũ nương đi tới phía sau giường, đẩy ra hèm, lập tức tiến vào một nha đầu, mà trên người nàng còn đeo một người.

Gay mũi mùi máu tươi dưng qua đây, A Cửu nhú mày, theo đi tới, chỉ nhìn thấy một toàn thân là máu hắc y nha đầu, đóng chặt hai mắt vô lực nằm trên mặt đất.

“Tiểu lục?”

Ngũ nương thanh âm run lên, tiến lên cầm lấy tiểu lục tay, nhưng mà, cô gái kia cũng không có mở mắt ra.

A Cửu đi tới, cúi người nhìn nhìn nha đầu kia con người, đã hoàn toàn rời rạc ra.

“Đã chết.”

Nàng thở dài một hơi, đưa tay đặt ở nha đầu trên người, cởi ra áo khoác.

“Tam chỉ thiết tên đi qua lồng ngực, còn có trí mạng một chưởng.”

A Cửu quan sát phía sau vào hai nha đầu, chú ý tới, lần trước gặp mặt sau vẫn chưa từng thấy qua, hơn nữa nhìn bộ dáng, hai ngày này các nàng cũng không ở kim thủy.

“Ngũ nương, Mạc Dương công phu thật lợi hại. Người làm cho chúng ta đi thăm dò, không ngờ hắn đã sớm cảnh giác, chúng ta chẳng những không có thương tổn được hắn, tiểu lục tử.”

“Thân phận bại lộ sao?”

“Không có.”

Nha đầu kia lắc lắc đầu, khóc lợi hại, thế nhưng lại lo lắng bị phát hiện động tĩnh, chỉ phải đè nén thanh âm.

“Cái khác tin tức tham được thế nào?”

“Lần trước, Mạc Dương công chiếm sông dài, nơi đó có một phê bị đưa đến quân doanh nữ tử, ngày mai sẽ phải xuất phát. Hơn nữa, trại trưởng lý, còn có mấy nữ tử...”

“Cẩu tặc.”

Ngũ nương cắn răng, đem tiểu lục ôm vào trong ngực, mắt hạnh trung xẹt qua hận ý.

“Các người đi Mạc Dương đại doanh?”

A Cửu nghe minh sau, không khỏi cả kinh, không ngờ này mấy nữ tử to gan như vậy.

“Không đối gạt cửu công tử, chúng ta ngày mai có nhiệm vụ đi bộ dáng trại trưởng, chuyển đi này, sinh tử chưa biết, vì thế sớm đi tham một hư thực.”

“Nhiệm vụ gì? Ngũ nương, người không cần với ta khách khí, sở bất định, ta cũng có thể có giúp đỡ.”

“Ám sát Mạc Dương, thủ hắc đầu chó.”

Ngũ nương thanh âm trầm xuống, mang theo đem sinh tử ngoài suy xét kiên định.

188. Chương 188

A Cửu ngẩn ra, có chút đờ đẫn nhìn ngũ nương. (. Baidu tìm tòi).

Này đẹp nữ tử, lại một lần nữa nhìn thấy nàng trên người có một loại trầm thống bi ai, thậm chí kia đầy mắt, nàng nhìn thấy một loại không cam lòng cùng giãy giụa.

“Các người đi?”

Thanh âm của mình rõ ràng mang theo run, A Cửu ánh mắt rơi vào chết đi cô gái kia trên người.

Nhưng lúc này, song phương khai triển, đối phương binh lực cường đại, mà Quân Khanh Vũ này penny khí khá cao, tính xuống, song phương phần thắng không lớn.

Gần đây liên tục mấy ngày mai phục cùng ám sát đều xác nhận, nếu là lúc này, bắt được đối phương tướng lĩnh thủ cấp, mới là chiến thắng then chốt.

Mạc gia xốc lên Tả Khuynh này trương con bài chưa lật, làm cho hấn đến ám sát Quân Khanh Vũ cùng Cảnh Nhất Bích.

Là mà Cảnh Nhất Bích bên này, này phải thượng ngũ nương sao?

Liên này mấy mặc dù có công phu, thế nhưng dù sao cũng là cô gái yếu đuối.

“Vì sao cho các người đi?”

Ngũ nương ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn A Cửu, cay đắng cười, “Bởi vì, Mạc Dương cực kỳ thật là tốt sắc. Ngày mai, lại có một nhóm nữ tử bị đưa đến quân doanh, chúng ta sẽ xen lẫn trong đám người kia bên trong, sau đó chọn cấp Mạc Dương.”

“Điên rồi sao? Quân doanh là địa phương nào, mấy người các người người thế nào có thể nhẹ ửng đối. Này không đợi cùng với đi chịu chết, như vậy, Cảnh Nhất Bích cũng đồng ý cho các người đi?”

“Cửu công tử, mặc kệ Bích công tử sự tình. Chuyện này, là ngũ nương xung phong nhận việc đi, hơn nữa, này vốn chính là của chúng ta chức trách.”

“Ngũ nương, chúng ta có thể nghĩ đến những biện pháp khác.”

“Cám ơn công tử hảo ý, ngũ nương đã sớm chuẩn bị kỹ càng, cũng tin, nếu lên trời thương hại, ta cũng đương an toàn trở về.”

“Các người ngày mai lúc nào xuất phát?”

“Ngày mai buổi chiều.”

“Hảo.”

A Cửu yên lặng gật đầu,, “Kia tiểu lục sự tình, cần muốn nói cho Cảnh Nhất Bích sao?”

“Sáng sớm ngày mai, ta sẽ bẩm báo hấn. Hiện tại quá muộn, mấy ngày nay công tử nghỉ ngơi không tốt.”

Ngũ nương cúi đầu, mặt mày chỗ hơn một tia ôn nhu.

A Cửu nhìn nhìn, không nói gì, nhưng mà hậu một người nha đầu mang theo chết đi tiểu lục ly khai.

Trong phòng, còn có nhàn nhạt mùi máu tươi.

A Cửu cùng ngũ nương nhìn nhau mà ngồi, ai cũng không có nói một câu.

Hồi lâu, thẳng đến đêm khuya, ngũ nương vội theo vị trí đứng lên, áy náy đối A Cửu nói, “Công tử, hầu hạ không chu toàn, xin hãy tha thứ, nước lạnh, ngũ nương một lần nữa cho người đổi.”

“Ngũ nương, không cần.”

A Cửu đem nàng kéo, cười cười, “Vô phương, liền rửa cái mặt ngủ đi, ngày mai người còn muốn xuất phát, đêm nay rất hồi đi nghỉ ngơi.”

“Bích công tử có phân phó, ngũ nương không được ra gian phòng kia, muốn trắng đêm hầu hạ.”

“Ta không có gì hảo hầu hạ. Như vậy đi, vậy người liền ngủ ở đây.” A Cửu nhìn nhìn gian phòng, mới phát hiện bên trong chỉ có một cái giường, nhuyển thấp là cho người làm địa phương, mặc dù trải đệm giường, nhưng là như thế lạnh thiên, cuối cùng là không có cách nào ngủ người.

“Người cùng ta ngủ chung trên giường.”

Đẩy một đẩy cũng là quá khứ, giống như lúc trước lần đầu tiên nhìn thấy ngũ nương lúc, A Cửu không có đối với nàng có một loại hảo cảm.

Nàng đẹp cùng tính tình, luôn luôn làm cho nàng nhớ tới sư tỷ.

Đối sư tỷ, thăng đến mấy tháng này, A Cửu thẹn trong lòng cứu.

Sư tỷ kỳ thực đãi nàng như tỷ muội, nhưng mà, cái kia niên đại đều là sát thủ, ngoại trừ bảo hộ mười một, nàng đáy lòng cùng cuộc sống chưa từng có nghĩ tới tiếp nhận mặt khác người, thậm chí, đối mỗi nhích lại gần mình người, đều mang theo cảnh giác cùng địch ý.

Cũng bởi vậy sư tỷ bị đuổi giết, mặc dù nàng phát tin tức thông tri, lại là cũng không có tự mình xuất thủ cứu giúp.

Bởi vì không muốn bại lộ mình và mười một.

:(

Nếu như nàng xuất thủ, nhất định có thể cứu sư tỷ .

“Công tử...”

Ngũ nương thở dài một hơi, nhìn A Cửu trong mắt có một ti bi thương, “Ngũ nương thân phận sao có tư cách cùng công tử cùng tắm?”

“Ngũ nương cảm thấy ta là nhìn thân phận người? Lúc này, chúng ta xem như là đồng minh, người giúp người chủ tử, ta cũng, không cần bắt luận cái gì khách khí.”

Nắm ngũ nương là tay, A Cửu trong lòng cũng không hiểu khó chịu.

“...”

Ngũ nương cúi đầu nhìn A Cửu tay, trắng nõn thon dài, xinh đẹp bạch ngọc, sau đó mỉm cười, thấp giọng nói, “Lúc này, ngũ nương đột nhiên mình bạch Bích công tử tuyển trạch. Nếu là ta gặp được người, cũng làm ra đồng dạng tuyển trạch.”

Ngũ nương những lời này nói xong hàm hồ, A Cửu cũng không có nghe được, sau đó rửa mặt , một người bọc đệm chần đẩy ở trên giường ngủ đi.

Chỉ là, sợ rằng không có người có buồn ngủ đi.’

Tắt đèn không lâu, cửa đột nhiên có người ảnh qua lại lắc lự, A Cửu cảnh giác ngồi dậy, lập tức đem ngũ nương cũng giật mình tỉnh giấc.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cũng không có lên tiếng, không phải là thích khách, thích khách nói, chỉ sợ sớm đã phát hiện.

Mà người kia, tới tới lui lui đi vài vòng, nhiều lần đều đứng ở cửa.

Bộ dáng lén lút .

Ngũ nương khoác y phục đi xuống, chướng đèn, đem cửa vừa mở ra, nhìn người tới, không khỏi thay đổi sắc mặt, vội quỳ xuống, “Hoàng thượng.”

Quân Khanh Vũ nhìn chỉ mặc áo chên ngũ nương, đầu óc nhất thời một âm, một cất bước đi vào, nhìn thấy bên cạnh tiểu giường sạch sẽ, mà A Cửu, chính bọc chần tựa ở đầu giường, dùng nghi hoặc hiểu rõ ánh mắt nhìn hắn.

Lại quay đầu lại nhìn ngũ nương. Quân Khanh Vũ không khỏi cười lạnh hỏi, “Vừa các người ngủ chung?”

Này rất hiển nhiên , hai người đều mặc màu trắng áo chên, ở đây liền một cái giường, nhuyển tháp không có cách nào ngủ người.

“Người thật đúng là...”

Quân Khanh Vũ thanh âm khó tránh khỏi run run, nhưng mà trong lúc nhất thời, thế nhưng cũng không biết nói cái gì, chỉ là chỉ trích A Cửu, “Người lúc nào cho trầm cổn? !”

A Cửu nháy nháy mắt, như trước mờ mịt nhìn Quân Khanh Vũ.

Người này tính tình, thực sự là nắm lấy bất định!

“Hoàng thượng, muốn cho thảo dân khi nào cổn?”

“Ngày mai buổi trưa, nếu trầm nhìn nữa đến người. Đừng nói Cảnh Nhất Bích, coi như là thần tiên cũng bảo không được người.”

Nói xong này đó mặc danh kỳ diệu nói, A Cửu liền nhìn thấy Quân Khanh Vũ vung môn, đi ra ngoài. Lập tức sát vách truyền đến bùm bùm thanh âm.

189. Chương 189

Sáng sớm hôm sau, ngũ nương sớm tỉnh mơ liền đi tìm Cảnh Nhất Bích, đem chuyện tối ngày hôm qua bẩm báo đi tới.

Hơn thế đồng thời, Hữu Danh bên kia phát tới tin tức, Mạc lão tặc đã lặng yên trú đóng ở rơi sườn núi cốc, .

Con của hắn, Mạc Dương chính dẫn đầu đại quân, phỏng chừng tứ ngày sau, đến nơi đây, cùng với hội hợp. Hiện tại, bọn họ nhất định phải đuổi ở tại Mạc Dương đến kim thủy trước, đem Mạc lão tặc bắt.

Khát mà khi đó, nếu có thể sớm chém xuống Mạc Dương đầu người, kia một trận chiến này, đã thắng.

Đêm qua bí mật , Quân Khanh Vũ đã cấp Hữu Danh truyền tin, làm cho hắn đem Tả Khuynh tay người trên suốt đêm bắt, tiện thể phong tỏa tất cả tin tức.

Buổi trưa lúc, Hữu Danh trở về, đồng thời trên tay tin tức như Cảnh Nhất Bích trước dự liệu như nhau, đối phương cũng không đem Quân Khanh Vũ tự mình xuất chiến nhìn ở trong mắt, mà ở một phương diện khác, một nhóm nữ tử chính đưa đi doanh trường.

Tiếp nhìn thấy Hữu Danh trở về, Quân Khanh Vũ cho tới trưa xanh đen mặt, rốt cuộc khôi phục điểm chậm thần sắc, đến lúc hầu hạ Quân Khanh Vũ người, thật to thở dài một hơi, đem này gánh nặng một lần nữa về trả lại cho Hữu Danh.

Buổi trưa, ngũ nương mang người bí mật xuất phát, mà Cảnh Nhất Bích cùng Quân Khanh Vũ bắt đầu tay chuẩn bị, đi suốt đêm hướng rơi sườn núi cốc, sớm đánh bọn họ một trở tay không kịp.

Thời gian đã qua buổi trưa, Quân Khanh Vũ bởi vì tối hôm qua không có nghỉ ngơi tốt, trên mặt dần dần lộ ra khổ ý.

“Hoàng thượng, có muốn hay không nghỉ ngơi một chút.” Hữu Danh nhỏ giọng hỏi.

Buổi tối, mang binh chạy tới rơi sườn núi cốc, bởi vì tuyết đọng, không dễ ban ngày gấp rút lên đường, bằng không bọn lính dễ được quáng tuyết chướng. Nếu lúc này không nghỉ ngơi, buổi tối gấp rút lên đường, rất khó sống quá đi .

Nhìn thấy Quân Khanh Vũ sắc mặt mệt mỏi, Cảnh Nhất Bích cũng đứng dậy tính toán xin cáo lui.

“Cảnh Nhất Bích, lưu lại dùng cơm trưa.”

Quân Khanh Vũ gọi lại Cảnh Nhất Bích, ngăn cản hắn rời phòng.

Cho tới trưa, Cảnh Nhất Bích ngay hắn ở đây, vừa vắn ngắn trở hắn đi A Cửu chỗ ấy.

Muốn gặp mặt. Sao có thể?

Quân Khanh Vũ cúi đầu nhấp một miếng khí, “Mấy ngày nay vất vả người, xem ra cũng không có ăn được ngủ được, buổi tối sẽ đi rơi sườn núi cốc, khi đó hoàn cảnh gian khổ, chẳng thà, lúc này, người bồi trầm uống vài chén.”

Cảnh Nhất Bích gật gù đầu, lại nhìn không được nhìn A Cửu gian phòng chỗ phương hướng.

Sáng sớm ngũ nương lúc tỉnh, A Cửu còn đang sâu ngủ, vì vậy, không có đem nạng đánh thức.

Ai biết, cho tới trưa đều ở thương nghị chiến sự, căn bản không rảnh bận tâm nạng tình huống thế nào, cũng không biết nạng dùng qua bữa sáng không có.

Hơn nữa hiện tại cũng buổi trưa.

“Hoàng thượng, cửu công tử cũng không dùng cơm trưa thực, chẳng thà thỉnh hần cùng nhau qua đây.”

“Cảnh Nhất Bích tựa hồ rất lo lắng cửu công tử.”

“Lần này, nếu không có cửu công tử giúp đỡ, sự tình cũng không sẽ như thế thuận lợi.”

“Phải không?”

Quân Khanh Vũ nhấp một miếng trà, mi tâm trói chặt.

Tối hôm qua, hần đã gọi người kia xéo đi, nếu là nếu không cẩn, nhất định sẽ làm cho hần chết không có chỗ chôn.

Trừ phi hần thật là sắc đảm bao thiên, nếu không, đã sớm sợ đến tè ra quần. Bất quá, đến bây giờ không có người xuất nhập phòng của hần.

“Đã như vậy, kia Hữu Danh.” Quân Khanh Vũ đối Hữu Danh phân phó nói, “Người đi thỉnh cửu công tử qua đây dùng cơm đi.”

Trở về liền cảm thấy bầu không khí không đúng, hai người vừa mới buông chiến sự, liền vây quanh cái kia cửu công tử, Hữu Danh trong lòng lộp bộp không ổn.

Cũng chỉ kiên trì xoay người đi ra ngoài, sau đó đi đập A Cửu môn.

Hai gian phòng, cách rất gần, hơn nữa Quân Khanh Vũ này liền mở rộng các, vì thế, có thể rõ ràng nghe thấy tiếng đập cửa.

Mà nửa ngày, trong phòng căn bản không có bất kỳ phản ứng nào, cũng không người trả lời.

Cảnh Nhất Bích thần sắc hơi lo lắng, liền Quân Khanh Vũ đều vô ý thức buông xuống trà, dựng thẳng tai nghe động tĩnh bên trong.

:(

“Cửu công tử, có thể có rời giường?”

Cửu công tử ở sát vách, cửa vẫn có thị vệ coi chừng, theo ngũ nương sau khi rời khỏi đây, liền không nhìn tới người xuất nhập.

Chắc hần còn đang ngủ?

“Cửu công tử?”

Nhưng mà, Hữu Danh sẽ không nghĩ như vậy.

Dù sao cũng là học võ người, tai đều phá lệ linh mãnh, không có khả năng gõ cửa nửa ngày cũng không có người trả lời, cuối cùng, chỉ phải đẩy cửa vào.

Rất nhanh, Hữu Danh vội vã trở về, “Hồi hoàng thượng, trong phòng cũng không có người.”

“Không ai?”

Cảnh Nhất Bích sắc mặt trắng nhợt, đã bất chấp Quân Khanh Vũ, vội vã vọt vào A Cửu gian phòng.

Bên trong có nhàn nhạt hương khí, mỗi một nơi đều sạch sẽ công tinh tế chỉnh, thậm chí còn kia bị đệm chăn bị xếp được tựa hồ không có người ngủ quá, mà A Cửu, đã không thấy bóng dáng.

Cảnh Nhất Bích lo lắng nhìn xung quanh, sau đó đẩy ra cửa sổ, nhìn thấy hi nương đường cái, bay tiểu tuyết bầu trời cùng kết băng mặt sông.

Người kia, tựa như biến mất như nhau.

A Cửu...

Cảnh Nhất Bích yết hầu căng thẳng, toàn bộ tâm phảng tựa đột nhiên bị vết sạch như nhau.

Quay đầu lại lúc, nhìn thấy Quân Khanh Vũ đứng ở cửa, màu tím sậm đáy mắt cũng ở trong phòng sâu thâm, mà sắc mặt hắn cũng hết sức khó coi.

“Người tới!”

Thấp a gọi tới ám vệ, “Sáng sớm đến bây giờ, có thể thấy có người theo trong gian phòng đó xuất nhập?”

“Hồi hoàng thượng, so với không có.”

“Không có. Không có người sao có thể hư không tiêu thất!”

Quân Khanh Vũ sắc mặt xanh đen, “Đi trước cho trầm tìm, quật ba thước cũng muốn đưa hắn tìm trở về. Nếu là tìm không được người, các người ai cũng đừng trở về.”

Quân Khanh Vũ nhìn chăm chăm nhìn giường, đáy mắt đột nhiên hiện lên một tia hận ý.

Thế nhưng đi thật, không để lại phiến tự, như nhau trước đây như nhau, tới vô ảnh đi vô tung.

Thật đúng là khi hắn nơi này là khách sạn ? !

Trong lòng thật giống như bị người trừ đi thứ gì đó như nhau, như vậy cảm giác, thế nhưng như nhìn không thấy Mai Nhị như vậy khó chịu ? !

Quân Khanh Vũ liếc mắt nhìn Cảnh Nhất Bích, xoay người xuống lầu, xoay người lên ngựa.

Nhưng mà, toàn bộ kim thủy, lại không nhìn tới cái kia thân ảnh, cũng không nhìn tới kia trương đáng ghét làm cho người khác sinh ghét, nhưng là thế nào cũng không cách nào quên mặt.

Thậm chí còn coi chừng kim thủy thủ vệ, ngoại trừ nhìn thấy ngũ nương dẫn người ly khai, cũng không nhìn tới người kia xuất nhập.

Hắn biến mất, như không khí như nhau, đột nhiên bốc hơi.

190. Chương 190

Trắng như tuyết tuyết trắng, gai mắt bạch quang, Quân Khanh Vũ cười ở trên lưng ngựa, vô ý thức nhắm mắt lại.

Trong đầu hiện lên chính là cặp kia hắc bạch phân minh mắt, cùng mai mà hai như nhau trong suốt.

Còn có kia chết tiệt cười, kia đáng ghét ngữ điệu...

Trong đầu phản nhiều lần phục chính là mấy ngày nay chuyện đã xảy ra, Quân Khanh Vũ cảm thấy ngực không hiểu tê rần, cái loại này tới gần hơi thở của hắn, đối phương trên người mang theo nữ tử nhiệt độ.

Khát thậm chí còn hôn, làm cho hắn không khỏi nhớ tới xa ở trong hoàng cung cô gái kia...

“Mai Nhị!”

Mai Nhị, đúng vậy, đối mặt người kia lúc, ngoại trừ đối với hấn chán ghét cùng thống hận, lại có thể tìm được một loại Mai Nhị cảm giác.

Tiếp thậm chí còn, say rượu thời gian, thế nhưng chỉ chốc lát đem đối phương trở thành Mai Nhị.

“Mai Nhị...”

Bay hoa tuyết bầu trời, lại làm ột loại gai mắt đau đớn, Quân Khanh Vũ ôm ngực, “Vì sao người còn không hỏi của ta tin?”

Người có biết, ta ở trong này, sắp điên rồi.

Mai Nhị, người có biết, có một loại tưởng niệm, muốn độc như nhau gặm cắn người lý trí.

Mà hấn tại đây loại tưởng niệm hạ, đã mau bị cắn nuốt tất cả lý trí.

Thậm chí, nhìn thấy một cùng loại nam nhân, đều nhanh muốn không chế không được .

“Khụ khụ khụ...” Kịch liệt ho truyền đến, một tia ám hồng sắc vết máu dọc theo kẽ tay tràn ra.

Trong đầu, hiện ra A Cửu mặc rất trắng sắc y phục, đứng ở cửa cung trên tường nhìn hấn đi xa tình cảnh.

Nàng đứng ở một đám nữ tử trung gian, mặc tối giản dị màu trắng, nhưng mà, toàn bộ kim bích sắc hoàng cung cùng này đẹp dễ mặc nữ tử, ở nụ cười của nàng giữa đều hóa thành hư ảo.

Một khắc kia, hấn trông mắt cảm thấy đau nhói, coi như thiên hạ, chỉ vì nữ nhân này.

Nếu hấn coi như một con rối hoàng đế chết đi , phu nhân của hấn, quân quốc duy nhất Vinh Hoa phu nhân, đem vì thái hậu.

Mà bình an, này lại lần nữa bị đến đỡ vì con rối quân vương.

Nếu là như vậy, hấn sao cam tâm chết như vậy đi, đem đường đường một quân quốc gánh nặng phụ áp khi hấn các cô nhi quả phụ trên người, còn lưu lại một cục diện rối rắm.

Hấn sao bỏ được làm cho nàng ở hậu cung đã bị hấn từng thụ quá đau đớn.

Vì thế, một trận này, hấn nhất định phải toàn thắng.

Hấn nhất định phải trước khi chết, đem sở hữu uy hiếp được nàng cùng đứa nhỏ người

Bỏ, hấn phải đem tất cả chương ngại vì bọn họ bỏ.

Vì nàng lưu lại một huy hoàng thời đại, làm cho nàng khỏi bị khi dễ.

Cũng bởi vậy, lúc đó, hấn hận không thể đem nàng mang ra chiến trường, thế nhưng chung quy nhịn xuống tâm.

Nhưng này loại tưởng niệm, ở mỗi ngày không chờ vô vọng dưới tình huống, làm cho hấn có chút chịu không được .

“Mai Nhị...”

“Người nếu không hỏi phục ta, ta thật lo lắng, ở trên đường cầm lấy một người, sẽ trở thành người .”

“Hoàng thượng.”

Cảnh Nhất Bích đánh ô đi tới.

“Thế nào? Tìm đã tới chưa?”

“Không có, ngũ nương bọn họ cũng không có thấy A Cửu hạ lạc.”

Cảnh Nhất Bích thở dài một hơi, màu lam nhạt hai tròng mắt chăm chú mịt mờ tuyết vực, cũng không biết nàng rốt cuộc muốn làm cái gì?

Biết lâu như vậy, cũng ra sống vào chết quá, nhưng mà hấn vĩnh viễn cũng không hiểu nữ tử này, rốt cuộc đến từ phương nào, rốt cuộc muốn làm cái gì? Kế tiếp muốn làm cái gì?

Ánh mắt hạ xuống ở Quân Khanh Vũ trên người, Cảnh Nhất Bích thu hồi ô.

Sợ rằng, Quân Khanh Vũ cũng có như vậy phiền não đi.

Mai Tư Noãn... Trên cái thế giới này, căn bản cũng không có một người tên là Mai Tư Noãn nữ tử.

Nửa năm trước, Quân Khanh Vũ bổ nhiệm quân quốc đệ nhất tài nữ tiến cung, nhưng mà, ở trên đường, cô gái kia sẽ chết. Lại mà thay thế cùng nàng bộ dạng giống nhau như đúc người, cái kia thay thế Mai Tư Noãn nữ nhân, vào cung sau, sẽ là phá vỡ quân quốc công cụ.

Nhưng mà, hắn và Quân Khanh Vũ nhìn thấy đích thực là một người kỳ lạ nữ tử

Nàng không chỉ tự xưng là Mai Nhị, còn làm ra một loạt không thể tưởng tượng nổi sự tình đến.

Lúc này, nàng lại lần nữa biến mất, hắn chỉ có làm được chính là đi để dò nhìn, nàng là phủ bình yên trở lại.

“Hoàng thượng, cần phải đi.”

Màn đêm rất nhanh sẽ rơi xuống, không thể làm lỡ chỉ chốc lát.

“Cũng được, người kia hắn là rất sẽ chiều cổ của mình.”

Một sát thủ, có thể làm cho hắn một đế vương cũng không có cách nào, thiên hạ này, ai còn có thể đem hắn thế nào đâu.

Quân Khanh Vũ quay lại đầu ngựa, quay trở về kim thủy.

Gió lạnh hiu quạnh, A Cửu vây quanh thật dày khăn quàng cổ, chỉ lộ ra đôi mắt, nhìn trên mặt tuyết chậm rãi đi tới một đám người.

Hôm nay nàng ly khai kim thủy, không có thông tri Quân Khanh Vũ, không có thông tri mười một, càng không có nói inh phong.

Mà lúc này, đám người kia, chính là muốn chạy tới Mạc Dương quân doanh, rất xa, nàng nhìn thấy ngũ nương cùng một đám nữ nhân tập tễnh đi tới.

Tử vong lộ, từng bước một bước trên đi, biết rõ phía trước là địa ngục, nhưng vẫn cũ nghĩa vô phản cổ, cái loại này thiêu thân lao đầu vào lửa chấp nhất, A Cửu trong lòng lại là ẩn ẩn tác đau.

Nàng không thể để cho ngũ nương bọn họ cứ như vậy chết đi, có thể đổi đã từng bù đắp, lúc này, nàng muốn tận khả năng giúp đỡ.

Vừa vặn, chiếm được tin tức, Quân Khanh Vũ ngọc bội ngay Mạc Dương trong tay.

Bỏ qua roi ngựa, A Cửu kẹp chặt mã bưng, hướng phía trước phương chạy đi.

Lúc này, tuyết đã ngừng lại, căn cứ bọn họ lộ tuyến, buổi tối bọn họ nhất định phải dừng ở phía trước trên trần nhỏ, nhưng mà, nàng sẽ không dừng lại, ít nhất phải tới trước trại quân doanh, đem nơi đó tình huống hiểu biết rõ ràng.

Lúc đó nha đầu kia nói, Mạc Dương công phu rất cao, đối phó đứng lên, tương đương khó khăn.

Vì thế, nàng cũng muốn biết, cái gọi là công phu rất cao, rốt cuộc là loại nào tình hình.

Lúc này, nếu có thể bắt được ngọc bội, bảo hộ ngũ nương, còn có thể bắt được Mạc Dương đầu người, kia hoàn mỹ nhất bất quá.

Tới trần trên, A Cửu thay đổi mặt nạ da người, một lần nữa cưỡi xe ngựa, suốt đêm hướng nói thủy chạy đi.

Dọc theo đường đi ra thuận lợi, ra roi thúc ngựa, đến ngày thứ hai buổi sáng, A Cửu đã đạt tới lạc thủy đồng thời rất nhanh tìm được Mạc Dương bọn họ đóng quân địa phương.

191. Chương 191

Mặc mặc băng nguyên tiêu mất hồn...

Mà băng nguyên trên, trên trăm cái doanh trướng rậm rạp song song cùng một chỗ, thành hình tròn, đem trung gian lớn nhất doanh trướng vây quanh.

Mà ngoại quyền, mười thị vệ một đội, cầm trong tay trường mâu qua lại tuần tra, mỗi người đều thập phần cảnh giác.

Bây giờ còn đang buổi trưa, A Cửu biết, nếu là chờ đến tối sợ rằng thời gian không còn kịp rồi

Nhưng.

Doanh địa xa nhất chỗ, có nhân nhạ khói bếp truyền đến, A Cửu ngưng mắt nhìn một phen, hiện tại hẳn là buổi trưa bữa trưa thời gian.

Suy nghĩ chỉ chốc lát, nàng yên lặng hướng khói lửa địa phương tới gần.

Là nhìn tới đó có ba rất lớn cũ nát lều vải, khói bếp đều là từ bên trong truyền tới, trong không khí có nhân nhạ mùi thịt.

Xem ra, Mặc Dương quân đội không chỉ ở thật là tốt, ngoạn được hảo, còn ăn ngon.

Lúc này, một mập mạp trung niên nhân, cầm đầy mỡ ngấy xẻo cơm, rống lớn nói, “Vẫn chưa có người nào sao? Đây đều ăn cơm, còn không nhìn tới ai đi cấp tướng quân đưa cơm. Mọi người từ chỗ ấy đi?”

“Thủ lĩnh. Nói trước mặt, ngày mai sẽ có một nhóm người qua đây, đều ở trên đường đâu, chúng ta ở đây nghỉ biện pháp trừu vài người qua đây giúp.”

Một gầy người vội cười hì hì nói, “Không chỉ như vậy, nghe nói kia chỗ ngồi quan gia vì khao tướng quân, còn đưa tới một nhóm nữ tử.”

Người nọ nói không sai, mặc dù đang phản loạn trước, Mặc gia vây cánh đã bí mật bị Quân Khanh Vũ bắt, nhưng mà, vẫn còn có chút người đang chiến sự bắt đầu, bởi vì Mặc gia thắng liên tiếp, liền bắt đầu kỳ chức đầu hàng.

“Trong đầu đều là cái gì!”

Mập mạp kia đem xẻo cơm đánh vào người gầy trên người, “Suốt ngày người nghĩ đến độ là huân cầu, hảo hảo tỵ Hậu tướng quân mới là chính sự. Chớ học kia mấy quân sự, nhìn chăm chăm mỹ nữ không buông, cũng là ăn chiến thời gian, nếu thường ngày, tướng quân sẽ bỏ qua bọn họ?”

Kia cao gầy vóc dáng sừng sốt, hiển nhiên là không có nghe hiểu.

“Óc heo. Đây đều là tướng quân nữ nhân, khi nào muốn người xem rồi. Dù cho hiện ở nơi đó còn có tướng quân không đùa, thế nhưng không có kinh qua cho phép, người dám đi bính bính? Kia chỗ ngồi đều cho người cắt.”

Mập mạp nói, liền đi vào doanh trướng, nghiêm túc bắt đầu làm ông chủ tây.

Coi như thực sự người không đủ, kia người gầy vội vàng ngồi xuống, hướng trong nồi thêm hỏa.

“Thiết. Lần trước mấy nữ nhân, cũng không bị tướng quân ban cho kia tả hữu thống lĩnh.”

“Đó là đánh thắng trận, hơn nữa, kia mấy nữ nhân cũng không thấy phải là tướng quân thích. Ông bạn già. Chúng ta nhận thức đã bao nhiêu năm. Tỵ Hậu tướng quân đã bao nhiêu năm, hẳn muốn thật thích đồng tây, sẽ sống? !”

Mập mạp dùng bữa hậu điểm điểm canh, cảm thấy mùi vị không tệ, “Xem ra, còn phải làm cho ta tự mình đi tổng.”

A Cửu đưa bọn họ nói nghe vào tai dóc lý, sau đó lặng yên đi tới chỗ tối, đem chính mình chỉnh lý một phen, mang theo rách nát mũ cùng ở trên đường lấy được sườn núi miên, tránh được thủ vệ khắp khiêng đi vào doanh trướng.

Sau đó, làm bộ vẻ mặt mờ mịt nhìn bên trong, vâng vâng dạ dạ hô, “Đại nhân...”

“Người là mới tới ?”

“Tiểu nhân dám theo quân mà đến, bị phái đến tới chỗ này giúp, tiếng người tay không đủ.”

Hành quân lúc, bọn họ bình thường sẽ mang một ít khổ sở lực, rất nhiều đều là hương trấn người nghèo gia, thân thể khỏe mạnh liền đi binh doanh, còn có thể lấy nguyệt lương, chinh lúc, tướng quân quan quân không nghiêm, chỉ cần cướp được cũng có thể lặng lẽ đặt ở chính mình trong bao, thể yếu cũng chỉ có thể đến bếp núc trộn lẫn cái ẩm no.

“Đứa nhỏ này so với người còn gầy...”

Nhìn A Cửu một người liền đeo vào đại kiện phá áo bông lý, mập mập lắc lắc đầu, “Chỉ một mình người? Có còn hay không đồng lương?”

“Có...” A Cửu vâng vâng dạ dạ gật đầu, “Bất quá, ta bị an bài đến ở đây .”

:(

“Nhìn người gầy không sót kỹ bộ dáng, cũng lấy không dậy nổi trường mâu. Đến, bưng này.”

Béo đầu bếp đem một nồi nước đặt ở A Cửu trong tay, A Cửu bưng, thân thể không khỏi một cái lão đảo.

“Quên đi, hôm nay ta mang người đi một lần, nhìn người bộ dạng này, ta sợ còn chưa tới tướng quân doanh trướng liền cấp sát .”

“Người xem bộ dáng kia của hần, ta phỏng chừng ở nửa đường liền cấp trộm đến uống.”

Kia người gầy cười cười, “Đây chính là tốt nhất thịt dê canh, so với bên ngoài tiệm ăn lý hoàn hảo uống.”

Nhìn A Cửu vẻ mặt khiếp đảm bộ dáng, béo đầu bếp thở dài một hơi, mang theo A Cửu đi ra.

“Người tên là gì?”

“Tiểu nhân gọi A Cửu.”

“A Cửu? Không có tên? Trong nhà có thể có huynh muội?”

“Hồi đại nhân, phụ thân cùng nương đều qua đời, còn có một đệ đệ cùng nãi nãi.”

“Nói chuyện coi như cơ linh, đợi một lúc tướng quân chỗ ấy, không được loạn nhìn, cũng đừng ngẩng đầu.”

“Là.”

Rất nhanh, béo đầu bếp liền mang theo A Cửu vào nội quyển, A Cửu yên lặng đếm một chút, chỉ là ở đây, nhân số sẽ không hạ hai vạn người.

Xem ra còn có mấy vạn, ở phía sau.

Hơn nữa ở đây đề phòng nghiêm ngặt, nếu muốn hạ thủ, cơ hồ sẽ không thể có thể.

“Phát cái gì ngốc? Tướng quân ở đây tới.” Béo đầu bếp nhìn A Cửu vẻ mặt sợ hãi bộ dáng, liền từ trong tay nàng cầm lấy canh, “Cùng ta phía sau.”

Nói, đi vào bên trong xa hoa nhất một doanh trướng.

Doanh trướng cửa, đặt song song đứng mười cầm trong tay đại đao thủ vệ, bọn họ diện mục đen thui, cầm đao tay thấp phần thô ráp, vừa nhìn chính là võ công cao thủ lợi hại.

A Cửu không nhanh không chậm theo ở phía sau, đem địa lý vị trí nhớ sở, sau đó liền có người xốc lên xong nợ tử, nhất thời, một cổ dày đặc long diên hương đập vào mặt.

Này vốn là cao quý hương, lại bởi vì trong phòng hỗn loạn tình cảnh, mà làm cho người ta buồn nôn buồn nôn, thậm chí cảm thấy thô tục.

Bất quá một tướng quân, lại dám như thế giống trống khua chiêng dùng long diên hương, có thể thấy được Mạc Dương dã tâm.

Bên trong ngồi sáu người, xem bọn hắc mặc hắc là Mạc Dương sáu đặc lực tướng lĩnh.

Mà Mạc Dương thì ngồi ở chỗ cao nhất, trước người bày đặt rượu ngon, ngồi bên cạnh ba đồ sơn phấn nữ tử, chính cười mỉm vì hắc thêm rượu.

Mạc Dương mặc dù cùng Mạc Hải Đường vì thân huynh muội, thế nhưng có thể nhiều năm chinh chiến nguyên nhân, khuôn mặt của hắc thoát nhìn đường nét rõ ràng hơi hiện ra hung thần, hơn nữa, thân hình cũng cao to, lúc này, ôm lấy mỹ nữ, trên mặt lộ vẻ một tia chẳng đáng cùng lỗ mũi tươi cười.

Mà hắc bên người, còn đứng một bạch y nam tử.

Nam tử này khuôn mặt thanh tú, hai tròng mắt phát lạnh, mí mắt môi môi, làm ột loại cự người thiên lý lạnh lùng.

Hắc mặc dù đứng ở đằng kia, thế nhưng trên người lại có một không giống người thường khí thế.

Người này... Cũng không người bình thường.

Bất quá, nghe nói Mạc Dương có một quân sư, gọi hắc. Nếu như không có sai, hắc là chính là cái này nam tử.

Hắc...

Nghe nói, hắc không chỉ tài trí hơn người, hơn nữa võ công cao cường. Ở trên giang hồ, có hắc công tử mỹ danh. Rất nhiều người đều lấy hắc cùng với Cảnh Nhất Bích tương hổ đấu.

Trước A Cửu có giải quá, người này vốn là người trong giang hồ, đều cùng triều đình tách ra giới hạn, nhưng mà hai năm qua, hắc lại chủ động đầu hướng về phía Mạc gia.

Trong này nguyên do, lại làm cho không người nào pháp biết được.

“Tướng quân, hôm nay tiểu nhân làm cho người thịt dê canh. Khí trời lạnh , thịt dê canh bổ dưỡng giữ ấm.”

“Ha ha ha... Liền người có ý.”

Mạc Dương ha ha ha phá lên cười, nhưng cũng không ước trực tiếp uống canh. Mà là bên cạnh một nữ tử, Múc một thìa nhỏ, đặt ở bên miệng nhấp một miếng.

Ồ thử độc? !

A Cửu cả kinh, không ngờ Mạc Dương ăn đã vậy còn quá cảnh giác.

Béo đầu bếp vừa cũng nói. Bọn họ theo Mạc Dương nhiều năm. Quen như vậy tất người, hắc thế nhưng đều đề phòng hạ độc, xem ra, này một tào A Cửu không thể không buông tha.

Lại nói, muốn tiếp cận Mạc Dương, hắc là càng khó càng thêm khó khăn ?

Nhìn nữa kia mấy nữ tử, trách không được, Cảnh Nhất Bích sẽ làm ngũ nương qua đây.

Có thể, lúc này, cũng cũng chỉ có hắc sắc mới là Mạc Dương nhược điểm đi.

A Cửu không khỏi đưa mắt nhìn về phía hắc, mà lúc này, tựa hồ cảm nhận được cái gì, hắc ánh mắt nhẹ nhàng rơi vào A Cửu trên người.

A Cửu vội cúi đầu, sau đó dưới chân mềm nhũn, sau này một cái lão đảo, đông một tiếng giẫm không phía sau, cấp ngã ở rất nặng hàng vỉa hè thượng, tiện thể đem bên cạnh chuyên môn trang than chậu nhào tới.

A Cửu chặt vật té lăn trên đất, sau đó vội đem này than đựng tới trong chậu.

“Đây là ai?”

Mạc Dương nhất thời mặt trầm xuống, thanh âm phi thường không vui.

“Đại... Dem...”

A Cửu đang cầm tối như mực than, phủ phục trên mặt đất, run run nói không ra lời.

“Tướng quân, này là tiểu nhân chỗ ấy mới đến . Niên kỷ quá nhỏ, vừa gầy, nhát gan một chút. Càng chưa từng thấy qua quen mặt, kính xin đại nhân tha thứ.”

“Là sung binh bị đá xuống đi tới người chỗ ấy ?”

Bộ dáng nhìn khỏa ở rách nát áo bông lý A Cửu, không khỏi nhú chặt mày.

A Cửu cúi đầu không nói chuyện, mập mạp kia cho rằng nàng dọa tới, chỉ phải thay nàng trả lời.

“Hừ, bản tướng doanh địa sao có thể có nhát gan bọn chuột nhắt, cho rằng ở đây là Quân Khanh Vũ doanh địa? ! Người vô dụng, ta Mạc Dương chưa bao giờ dùng, cho ta kéo xuống, chém.”

192. Chương 192

Kia béo đầu bếp cũng hoảng sợ, căn bản cũng không có nghĩ đến mới đến người này, nhát gan như vậy, nhưng mà hấn một thân đen kịt, y phục rách nát, thoát nhìn thập phần đáng thương. (Baidu tìm tòi 8 độ đi

“Tướng quân đại nhân, quần hấn một mạng đi.”

“Tướng quân đại nhân... Tha... Tha mạng...”

A Cửu bỏ lại tối như mực than, sau đó đem khói bụi đồ ở trên mặt, dùng đáng thương thanh âm cầu xin nói.

Nhưng “Người vô dụng, lưu lại nơi này nhi, cũng bất quá là lãng phí bản tướng quân quân lương.”

“Đại nhân, không cần giết tiểu nhân. Tiểu nhân hữu dụng.”

“Hữu dụng? Người có ích lợi gì? Đứng cũng không vững, chẳng lẽ người còn dám ra chiến trường sát nhân?”

Là Mạc Dương phá lên cười, những người khác cũng theo ồn ào, chỉ có hàn, đứng nghiêm , ánh mắt tĩnh tĩnh rơi vào A Cửu trên người, trên mặt không có bất kỳ biểu tình.

“Tiểu nhân...”

A Cửu hoảng loạn nhìn chung quanh một chút, thấp giọng nói, “Tiểu nhân sẽ đọc sách biết chữ.”

“Ha ha ha ha...”

Không ngờ, A Cửu trả lời khiến cho lớn hơn nữa cười vang, bên cạnh mấy nữ tử đều che miệng theo cười nhạo đứng lên.

Một ăn mặc tượng tên khát cái người, gầy yếu đứng cũng không vững, thế nhưng nói, sẽ đọc sách viết chữ.

Này đối một đám võ tướng mà nói, có phần là thiên đại cười nhạo, hơn nữa, đối với bọn họ mà nói, đọc sách viết chữ tính cái rầm dề, chân chính có dùng chính là chiến trường sát nhân.

Mạc Dương cười to xong tất, “Bản tướng quân thống hận nhất hồ lộng người. Mang xuống.”

Mấy thị vệ đi lên, đã đem A Cửu đi xuống kéo.

“Chờ một chút.”

Mà ngay tại lúc này, hàn lại đột nhiên lên tiếng.

Mấy người kia thị vệ vừa nghe, vội cung kính thả A Cửu.

“Làm sao vậy, hàn?”

Mạc Dương giật mình nhìn bạch y nam tử.

Nhưng mà hàn cũng không trả lời Mạc Dương, mà là trực tiếp đi tới A Cửu bên người, lưng đeo cánh tay, quan sát nàng, “Người nói, người sẽ đọc sách viết chữ?”

“Là... Là lớn người.” A Cửu gật gật đầu, dường như cứ tinh như nhau nhìn hàn, “Tiểu nhân hồi bé từng đi qua thư viện, phía sau, trong nhà... Suy tàn...”

“Độ mấy ngày nữa thư viện, đã nói đọc sách viết chữ?”

Hàn nhíu mày, thanh âm như người khác danh như nhau lãnh đạm.

A Cửu biết cơ hội tới. Nàng không có cách nào tới gần Mạc Dương, chỉ có theo hần người tín nhiệm nhất hạ thủ, mà người này chẳng lẽ quân sư, hàn.

Hần vốn là công tử thế gia, tâm cao khí ngạo, mặc dù không biết hần vì sao khuất thân đi nhờ vả Mạc gia, thế nhưng, liền vừa nhìn hần đứng ở bên cạnh, lại không chịu ngồi ở vị trí, đã nhìn ra được, hần phi thường khinh thường nhóm người này thô tục người, không muốn cùng bọn họ cùng tịch.

Bởi vậy, nàng phải nghĩ biện pháp khiến cho hần chú ý.

“Tiểu nhân còn có thể tác từ...”

Lần này, hàn con ngươi sắc đột nhiên sâu lên.

Quỳ trên mặt đất người, khóa ở cũ nát hắc áo bông người, thoát nhìn thập phần gầy gò.

Tóc cũng lộn xộn, này mặt cơ hồ bị mũ che khuất hơn phân nửa, cộng thêm than hôi, có vẻ thập phần tạng, chỉ thấy được một đôi hắc bạch phân minh hai tròng mắt.

Mang theo khiếp đảm, mang theo bất an, mang theo sợ hãi.

Ánh mắt rơi vào A Cửu trên tay, hàn hai tròng mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Cặp kia tay hắc được không được dạng, nhưng mà nhìn ra được, mười ngón thập phần tinh tế.

Quân quốc từ trước đến nay Phụng Hành vẫn cùng thương, thế nhưng, có thể đọc sách người mấy? Có thể tác từ người mấy?

Ánh mắt nhìn về phía màn bên ngoài băng nguyên, hàn mở miệng, “Vậy người nói mấy câu tới nghe một chút.”

A Cửu ánh mắt đi theo hần nhìn lại, nhưng thấy tuyết ngừng sau giờ ngọ, thái dương đọng ở phía tây, trong lòng không khỏi khẽ động.

Mặt trời chiều tiệm thốn, sông dài biểu ngâm.

Chá cô đề thanh, nhiều tiếng trêu người

Hàn cũ như thế, lãng khách hối thức người kia

——(

Mạc mạc băng nguyên tiêu mất hồn

Hàn thân thể ngẩn ra, thu hồi ánh mắt khiếp sợ nhìn A Cửu, đáy mắt tình tự trần trọc khó phân biệt, nửa ngày, xoay người lại, “Tướng quân, người này, ta muốn.”

Thanh âm hần lạnh lạnh, khẩu khí mang theo kiên quyết, nghe không ra cái gì hồi ý tứ.

Mạc Dương đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười to, “Khó có được hàn sẽ đưa ra yêu cầu, đã như vậy, bản tướng quân còn có cái gì không đáp ứng. Người này, sau này liền về người.”

Hàn gật gật đầu, sau đó nhìn về phía A Cửu, “Đi theo ta.”

Nói xong, thế nhưng cũng không có hướng Mạc Dương nói một tiếng tạ, xoay người liền ra doanh trường.

A Cửu thở dài một hơi, vội lão đảo đi theo.

Hắn doanh trưởng phải dựa vào gần ở Mạc Dương sát vách, đi vào, đã nghe đến một luồng quen thuộc thư hương khí tức, bên trong bố trí cũng tương đương ngăn gọn, mà tối đa vẫn là một xấp xếp phóng thật chỉnh tề thư.

“Nơi này có nước nóng, tự mình rửa .”

Hắn chỉ vào bên cạnh tiểu bình phong, còn có hỏa thượng thủy lô, tiện thể đem vài món sạch sẽ y phục ném cho A Cửu, sau đó ngồi ở án trên bàn nghiêm túc đọc sách.

“Cám ơn đại nhân.”

A Cửu tiếp nhận, ánh mắt lại chỉ chốc lát không rời trên người hắn.

Chỉ cần một ngày, một ngày tỉ mỉ đi quan sát một người, nàng cũng có năng lực đưa hắn mô phỏng theo giống như đúc.

“Tại sao không đi?”

Cảm giác được A Cửu ánh mắt, hàn thả tay xuống lý thư, dò hỏi.

“Đại nhân... Là.”

A Cửu giả vờ khó xử nhìn nhìn bình phong, sau đó đem thủy ngã vào trong chậu, bưng vào bình phong.

Bình phong mặt trên khảm nam một mặt nho nhỏ gương đồng, A Cửu nhìn tẩy trừ hậu chính mình, hít một hơi thật sâu.

Gương đồng lý nữ tử, mặt nếu tuyết trắng, mặt mày như họa, đôi mắt hắc bạch phân minh, trông mắt thâm thúy, sau đó theo gương đồng nữ tử chậm rãi triển khai miệng cười, ánh mắt kia trở nên sạch sẽ trong suốt, không hề tạp chất.

Kia là không có mang mặt nạ chính mình.

Đem hàn cấp y phục của nàng mặc hảo, sau đó mang theo cũ nát mũ, A Cửu đi từ từ ra bình phong, lại là cách thật xa đứng ở tại chỗ.

Đối phương cũng không có ngẩng đầu, “Người tên là gì?”

“Tiểu nhân gọi A Cửu.” Bởi vì, nàng nói cho béo đầu bếp, nàng gọi A Cửu.

Mà hàn quyển sách trên tay như A Cửu dự liệu như vậy, chảy xuống dưới đến.

Này biểu hiện, quả nhiên nói cho nàng biết, hiện tại trong chốn giang hồ rất nhiều người, đều biết một người tên là A Cửu sát thủ. Không ngờ, chính mình thanh danh thế nhưng như vậy truyền ra ngoài, thậm chí còn Tô Mi đều biết.

Vừa liền suy nghĩ đến này, vì thế, nàng mới quyết định, lộ ra hình dáng cùng nữ tử thân phận.

Hàn cảnh giác ngẩng đầu, thấy A Cửu như trước mang theo mũ che khuất này mặt, thế nhưng cặp kia tay rửa được thập phần vội vàng, cung kính phóng ở trước người.

Mười ngón tiêm trường, móng tay cũng phiếm trần châu bàn êm dịu sáng bóng, mà kia tay làn da càng nhẵn nhụi, thậm chí nhìn không thấy một tia tế văn, xinh đẹp bạch ngọc.

Hàn lúc này nhíu mày, này... Này rõ ràng chính là nữ tử tay, thậm chí nữ tử trung, cũng không gặp qua xinh đẹp như vậy tay.

“Ngẩng đầu lên.”

Nhưng mà, cái kia đứng bình phong người phía sau, lại tựa đầu mai được thấp hơn.

Thậm chí vô ý thức hướng sau tấm bình phong mặt trốn.

Hàn đứng lên, đi tới A Cửu trước người, không chút khách khí giờ lên A Cửu cầm.

A Cửu vội lui về phía sau một bước, đứng phải phía sau bình phong, sau đó chậu nước rơi đầy đất, hơn thế đồng thời, nàng cảm giác được ánh mắt của đối phương, đã không thể dùng khiếp sợ để hình dung.

Dưới mũ mặt, là hể ra thanh xinh đẹp dung nhan, ngũ quan đều đặn, nhưng mà sắc mặt thập phần tái nhợt, mặt mày chỗ mang theo bệnh trạng mỹ.

“Người là nữ tử?”

——(

“Đại nhân...”

A Cửu vội giơ tay lên, đem mũ kéo xuống, “Đại nhân... Phóng tiểu nữ tử một con đường sống, tiểu nữ tử như vậy cũng thuộc về bất đắc dĩ... Đừng tưởng quân đánh chúng ta lâm châu, chúng ta bị bắt tới quân doanh, nếu không có tự bảo vệ mình, tiểu nữ tử sẽ không ra hạ sách này.”

Mấy ngày trước, Mạc Dương đích thực là đánh lâm châu, hơn nữa, ven đường bắt rất nhiều người sung quân, trong đó rất nhiều người chạy trốn. Thế nhưng nửa đường lại bị bắt trở lại cấp đánh chết.

Cũng bởi vì như vậy, khiến cho quá sự phẫn nộ của dân chúng, thế cho nên Quân Khanh Vũ mang binh chinh chiến lúc, đối phương khí thế một lần tăng vọt.

Mắt lạnh lẽo quang nhất thời trầm xuống, tay đột nhiên dùng sức thủ sẵn A Cửu mạch đập.

Không có bất kỳ nội lực, còn có một hàn khí, hơn nữa là trọng yếu hơn là, nàng...

“Người đã thành thân?”

“Ân.”

“Phu quân người đâu?”

“Hồi... Đại nhân, lạc đường ...”

A Cửu sợ run chỉ chốc lát, mặc dù không biết đối phương thế nào phát hiện, thế nhưng cũng chỉ được thừa nhận.

Trong thanh âm có một chút kinh ngạc, hàn ánh mắt không hề tượng vừa lạnh như vậy mạc xa lánh.

Nữ tử này, đã có mang thai.

Nếu nàng là sát thủ, sao có thể ngón tay mềm mại không có xương, nếu là sát thủ, không có người nguyên mà dẫn dắt con của mình đi ra mạo hiểm, hơn nữa thân thể của nàng lại có hàn khí.

Trước kia phân cảnh giác bởi vì A Cửu không ngừng tính toán che khuất khuôn mặt, mà chậm rãi biến mất.

Bậc này dung mạo, mặc dù đầu tiên mắt, cũng đã làm cho người kinh diễm, mà nàng niên kỷ thoát nhìn cực kỳ tiểu, bất quá mười lăm mười sáu tuổi, cặp kia tay, nhìn ra được, hẳn là sống an nhàn sung sướng phu nhân mới đúng.

Lâm châu là đi ra danh có nhiều thành thị, chiến sự cần ngân lượng, lúc đó Mạc Dương không để ý khuyên can là đem tất cả cửa hàng đều cướp sạch.

Thảo nào, liền bước đi cũng không ổn.

Không cảm thấy, mặt lạnh lùng thượng lộ ra một tia vô nại

193. Chương 193

“Người bây giờ ngồi xuống đi.”

Hàn trở lại vị trí, chỉ chỉ bàn, ánh mắt mới từ A Cửu trên người dời.

A Cửu yên tĩnh ngồi xuống, chú ý hàn động tác chi tiết. Người này, mặc dù đang quân doanh, thế nhưng, quanh thân như trước một bộ quý công tử khí chất, nếu không có kia ẩn giấu sát khí, đảo cũng giờ được hần khí chất nếu lan, tựa Cảnh Nhất Bích như nhau tao nhã.

“Đây là trà nóng.”

Bó đối diện nữ tử, sắc mặt quá độ tái nhợt.

Hàn không tự chủ tới một ly trà, đưa cho nàng.

“Uống xong trà, ta nghĩ biện pháp tống ngươi ly khai.”

Xách trong lòng có một sinh ý nói với mình, giống như vậy nữ tử, không nên ở tại chỗ này.

“Đại nhân...”

A Cửu buông cái chén, nhìn về phía hàn, “Đại nhân muốn đưa ta đi nơi nào? Ta không chỗ để đi, hơn nữa, nếu là bị bắt trở lại, nhất định sẽ bị đánh tử.”

Đào binh chỗ nào cũng có, ở trong quân, một khi bị bắt được, đều là ra lấy trăm hình.

Hơn nữa, chỉ có ở lại hàn bên người, A Cửu mới có cơ hội tới gần Mạc Dương.

Người nọ tuy là võ tướng, thế nhưng tâm tư cũng thập phần kín đáo, nói suông, cửa kia mấy thị vệ, nàng không cần thiết liền ứng phó được.

“Yên tâm, ta tự nhiên sẽ an bài xong ngươi. Đến lúc đó cho ngươi một khoản bạc, ngươi có thể an ổn quá thượng cả đời.”

“...”

A Cửu không nói gì, chỉ là cúi thấp đầu, nhìn trước người cái chén, mờ mịt phát ngốc.

“Làm sao vậy?”

“Đại nhân, ngài cảm thấy, này thế đạo, còn có cái gì an ổn! ?”

Đối diện nữ tử thanh âm lộ ra một loại buồn bã, thất vọng đau khổ lý ngăn ra, không khỏi ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy nữ tử, vì khê cúi đầu, mũ che khuất tóc mái, bất quá lộ ra tinh xảo nhạt nhẽo mặt mày.

Nàng lông mi không nồng đậm, thế nhưng dài nhỏ, sấn này xinh xắn mặt tái nhợt, càng thêm tinh xảo cùng thanh tú.

Nàng nói ra an ổn hai chữ thời gian, hơi giờ lên tròng mắt, cặp mắt kia, hắc bạch phân minh, con ngươi như đêm bàn đen kịt, lại làm cho người cảm giác trong suốt sáng sủa.

Mà môi mỏng, cũng xẹt qua một tia mang theo châm chọc tiêu ý.

Gương mặt này...

Hắn gặp qua mỹ lệ nữ tử, nhưng mà nữ tử này mỹ. Mặc dù là mất trật tự y phục cũng che không được. Đầu tiên mất nhìn qua, mặc dù không có cái loại này khuynh quốc khuynh thành mỹ, thế nhưng nhìn lần thứ hai lúc, người sẽ phát hiện, nữ tử này mỹ không giống người thường, coi như sương mù trung tính khai hoa sen, theo sương mù tan đi, theo tầm mắt rõ ràng, cái loại này mỹ, liền một chút rót vào trong lòng.

Kia một tiếng, có thể có an ổn hỏi lại, cũng có một loại trải qua trăm năm phong sương tái nhợt vô lực.

Chiến loạn niên đại, quả thực nơi đó có an ổn? ! Một nhất định phải muốn che giấu dung mạo nữ tử, không quen vô cớ, thế nào có thể được an bình ổn.

Hàn thu hồi ánh mắt, không hiểu bực bội.

Sau đó lấy ra bút, đưa cho A Cửu, “Dem ngươi không có niệm xong từ, viết xuống đây đi.”

A Cửu gật gật đầu, trong lòng đã có nắm chặt, hàn, sẽ không đem nàng cất bước.

Cầm lấy bút, A Cửu tay một hồi, có chút không có ý tứ, “Đại nhân... Tiểu nhân mặc dù viết chữ không tốt... Kính xin đại nhân không nên thứ lỗi.”

Nàng đích xác sẽ không bút lông tự, phải nói là, nàng nhìn thấy bút lông, có đem nó niết đoạn xúc động sau đó đương bút máy viết.

Mặt trời chiều tiệp thốn sông dài lành lạnh

Chá cô đề nhiều tiếng thanh trên người

Hận cũ như thế lãng khách hồi thức người kia

Mạc mạc băng nguyên tiêu mất hồn

Trời đất tuy lớn đã mất trở về nhà

Hồ hải mặc dù quảng ý rượu tiêu thiếu

Gió thu già đi tàn thân làm bạn nghịch nhận

Tịch mịch đường cùng đi thiên nhai

Nhưng trở về hê huỳnh hỏa sáng quắc

Thật hạ đêm yên hoa rơi

Trầm ngâm đến nay anh sắc nhân vật truyền thuyết

Chôn vùi phong trần thương thán nhiều

A Cửu đem từ viết xuống đến, không khỏi cảm thán chữ viết được đích xác viết ngoáy, bắt quá, hàn đầy mắt, đã có khen ngợi về.

“Người nói này thế đạo vô an ổn, lần này, đừng tướng quân, mang binh nhập kinh, người thế nào nhìn?”

“Thế nào nhìn?”

A Cửu làm bộ vẻ mặt mờ mịt, sau đó cười khổ, “Chỉ là muốn đình chiến, không muốn lại đã bị cửa nát nhà tan, lang bạt kỳ hồ ngày.”

Hàn thâm nhập vấn đề, kỳ thực muốn hỏi chính là, A Cửu Mạc gia làm phản sự tình, thế nào đối đãi?

Này vấn đề, làm một bình thường nữ nhân, tự nhiên hẳn là vô tri. Nếu là phát biểu sắc bén cái nhìn, hàn khó tránh khỏi sẽ hoài nghi nàng chân thật mục đích.

Mà ngay tại lúc này, cửa đột nhiên đi tới thị vệ, “Đại nhân, tướng quân làm cho ngài quá đi xem đi.”

A Cửu vội cúi đầu, vô ý thức đem mặt mình ngăn trở.

Hàn đem đây hết thấy nhìn ở trong mắt, đối thị vệ gật gật đầu, “Người đi xuống trước, nói cho tướng quân, ta đây liền đi.”

Thị vệ kia ly khai, hàn cũng đứng dậy, thuận tay đem một tấm bản đồ lặng yên đặt ở trên giá sách.

A Cửu dư quang nhìn một màn này, chờ hàn đứng dậy lúc, vội đuổi theo.

“Người không cần đi, liền sống ở chỗ này.”

“Đại nhân...”

A Cửu kinh hoảng nhìn xung quanh.

“Vô phương, bên ngoài có thị vệ, nơi này là của ta doanh trường, nếu không có lệnh của ta, ai cũng không thể tiến vào. Người nếu là cảm thấy buồn chán, có thể nhìn nhìn thư.”

Nói, liếc nhìn giá sách chỗ.

A Cửu gật gật đầu, nhìn hàn ly khai, trong lòng không khỏi cười lạnh.

Kia địa đồ, cứ như vậy công khai đặt ở giá sách mặt trên! Này rõ ràng cũng đối với nàng khảo nghiệm, mà câu kia, không có người tiến vào, đó là báo cho biết nàng cơ hội.

Này hàn, quả nhiên không phải người bình thường.

Trách không được, Mạc Dương này háo sắc vô tướng, thế nhưng có thể lái được chiến lúc đầu, nuốt lấy biên giới mấy quyền sở hữu.

Người như vậy, lưu lại, thật đúng là một mối họa.

A Cửu xoay người hồi đến vị trí rồi thượng, thẳng thần ghé vào trên bàn nghỉ ngơi. Cửa lặng yên lác lác bóng dáng, đã hết sức rõ ràng nói cho nàng biết, đó là hàn giám thị người của nàng.

Ngày mai ngũ nương bọn họ sẽ tới, không biết, Quân Khanh Vũ bên kia tình huống thế nào?

Mà trong cung mặt, có thuận lợi hay không, cũng không biết Thu Mặc có thể không ứng đối được Tô Mi cùng thái hậu.

Trong màn có lò sưởi, A Cửu dựa vào ở đằng kia dần dần đã ngủ, hỗn loạn trung, cảm thấy có người tiến vào.

A Cửu mở mắt ra, sau đó hoảng vội vàng đứng lên, “Đại nhân...”

“Thu thập một chút, đem mặt che khuất.”

Hàn nhìn như nhau giá sách, chỗ đó thậm chí còn án bàn đều không có chút nào động tới dấu vết, hài lòng gật gật đầu.

“Dùng bữa tối.”

Vừa đi Mạc Dương chỗ ấy, nhiều lần đều nhắc tới A Cửu, nếu không phải mang đi ra ngoài, ngược lại sẽ khiến cho hiểu lầm.

Này một cơ hội tốt, có thể quan sát hàn cùng Mạc Dương trong lúc đó giao lưu phương thức.

Bữa tối tiến hành rất thuận lợi, A Cửu như trước mặc rộng lớn y phục, cùng che khuất mặt mũi, trên mặt thoa một tầng phấn, đứng ở hàn bên người.

Bữa tối thái, vẫn là béo đầu béo làm, mà mỗi một đạo thái, cũng có người dùng ngân châm tự mình nghiệm độc.

A Cửu ánh mắt đảo không quan tâm là Mạc Dương, mà là hàn.

A Cửu trong đầu yên lặng mấy cái hàn nhất cử nhất động, còn có nói không nói, theo thói quen mím môi.

Ngày kế, bữa trưa thời gian, ở trong doanh trường, đột nhiên có người tới báo, nói, hóa tới.

A Cửu con người sắc trầm xuống, nhìn về phía màn cửa, quả nhiên nghe thấy một đám nữ tử kinh khủng sợ hãi tiếng khóc.

Ngũ nương bọn họ tới.

Nếu là như thế này, chính nàng cũng nên hành động .

Quay đầu nhìn như nhau hàn, A Cửu mình bạch, chính mình cũng nên hạ thủ.

“Đưa bọn họ mang vào.” Mạc Dương buông chén rượu trong tay, đối binh sĩ phân phó nói, rất nhanh, một đám nữ tử liền bị đẩy la hét tiến vào.

Mà đầu tiên mất, A Cửu liền thấy được trong đám người ngũ nương, hồng sắc y phục làm cho nàng ở một đám nữ nhân trung, có một loại chói mắt mỹ lệ.

Mà lúc này, Mạc Dương đã đi đến ngũ nương bên người, ánh mắt ** rơi vào trên người nàng.

“Không sai.”

Mạc Dương gật gật đầu, thô ráp tay giơ lên ngũ nương mặt.

“Tướng quân đại nhân.”

Ngũ nương thanh âm mềm nhu, mang theo Giang Nam nữ tử mềm mại đáng yêu khêu âm.

“Mỹ nhân, sẽ uống rượu không?”

“Sẽ một chút.”

Ngũ nương ngượng ngừng gật gật đầu, bên tai ửng đỏ, có một loại nữ nhi gia mới có e thẹn.

Mạc Dương đem nàng bắt lại, sau đó vén lên ngũ nương tay áo, chỉ thấy đệ nhất huyết hồng chu sa rơi nơi cánh tay thướt.

“Ha ha ha... Người lớn các người thật đúng là thức thời, hiểu được bản tướng quân ham.”

“Đại nhân nói . Muốn Mị nhi rất tỷ Hậu tướng quân.”

“Mị nhi, người gọi Mị nhi. Thực sự là tên rất hay, người nếu hầu hạ được hảo bản tướng quân, bản tướng quân sẽ hảo hảo thưởng người.”

“Ân.”

Ngũ nương ngồi ở Mạc Dương bên người, vì hấn thêm lên rượu.

A Cửu khổ sở dừng mới đầu, vừa vặn chống lại hàn ánh mắt dò xét.

“Tướng quân, ta cáo lui trước.”

Hàn theo vị trí đứng dậy, mang theo A Cửu đi ra đến doanh trướng.

“Vừa người không thoả mái?”

“Không có đại nhân.” A Cửu lắc lắc đầu, lại là nhin không được quay đầu lại liếc mắt nhìn doanh trướng, “Chỉ là cảm thấy, ta so với bọn hấn may mắn đi.”

Hàn nhấp mím môi, nhìn trời khí, “Này đàn nữ tử tới chính không phải lúc. Đêm nay người sớm một chút nghỉ ngơi, ta sẽ nhường người coi chừng doanh trướng.”

“Đại nhân muốn đi ra ngoài sao?”

194. Chương 194

Hàn quay đầu lại, liếc mắt nhìn doanh trướng, gật gật đầu, “Ta đêm nay, cần thủ ở đằng kia.”

“Cái gì?” A Cửu kinh ngạc nhìn hàn.

Đêm nay ngũ nương sẽ hầu hạ Mạc Dương, mà hàn thế nhưng thủ tại chỗ này, chẳng lẽ nói... Hấn hoài nghi cái gì? Vẫn là, mỗi lần, Mạc Dương chiêu tân nữ nhân, hàn đều không yên lòng canh giữ ở cửa.

A Cửu không nói gì thêm, chỉ là theo chân trở về doanh trướng.

Bó “Ta suy nghĩ một chút, ở đây vẫn là không an toàn.” Màn đêm hạ xuống, một mực đọc sách hàn, đột nhiên buông xuống thư, đứng dậy đối A Cửu nói.

“Đại nhân, hay là muốn tổng ta đi?”

“Đại chiến sắp tới, thắng bại khó phân, người theo ta, càng không an toàn. Chẳng thà, người đi trước những địa phương khác.”

Xách “Đại nhân vì sao phải như vậy với ta?”

A Cửu ngẩng đầu, nhìn hàn.

Ổ hàn trong mắt, nàng nhìn thấy thương hại.

Làm sát thủ, làm thiên cơ biến, dựa vào hành động đạt được người đồng tình, lại đem đối phương giết chết, đó là chuyện dễ dàng.

Hàn nhìn yên tĩnh ngồi ở vị trí A Cửu, nhấp mím môi, nửa ngày mới nói, “Bởi vì, là ta nói cho Mạc Dương, trận này chiến kiệt quệ tài lực, sau đó làm cho hắn cướp sạch lâm châu.”

Nói, hắn xoay người đi tới giá sách bên trong, sau đó lấy ra một cây cung tên.

Nhìn thấy kia đem tên, A Cửu nào đó hiện lên một tia hàn quang, nhớ lại mấy ngày trước chết đi tiểu lục.

Có mấy cái tên xuyên qua tiểu lục thân thể, mà kia trúng tên có khắc nhọt nhọt tế văn, thế nhưng cùng hàn trên lưng giống nhau như đúc.

Trong lúc nhất thời, này tao nhĩ quý công tử, trên người đột nhiên hơn một tia sát khí. Là hắn, giết chết tiểu lục.

A Cửu nhìn bóng lưng của hắn, đột nhiên nhớ tới ngũ nương. Ngũ nương, căn bản liền không phải là đối thủ của hắn đi.

“Người hận ta?” Lạnh giọng âm rất nhẹ, ánh mắt rơi vào A Cửu trên người.

Nữ tử này, trên người có cỗ không giống người thường khí chất, thế nhưng, không biết vì sao, hàn cũng không cách nào ở trong khoảng thời gian ngắn tìm ra, nên dùng thế nào từ để hình dung nàng.

A Cửu xoay mới đầu, không có nhìn nữa hắn.

Nếu như nàng là A Cửu, là cái kia lâm châu bởi vì hắn mà tàn sát hàng loạt dân trong thành A Cửu, hắn là sẽ hận hắn.

Thế nhưng nàng vô pháp biểu hiện ra hận, một hợp cách sát thủ, không thể có cảm tình.

Nàng không ở là sát thủ, nàng có yêu nhau người, có muốn phải bảo vệ người, có muốn thực hiện mộng tưởng, có chân chính tình cảm.

Sẽ cảm động, sẽ bị thương, thế nhưng, hận cùng yêu ngang nhau cường liệt cảm xúc, nàng không có.

Mắt lạnh lẽo quang nhú chặt, đối A Cửu biểu hiện hơi nhấp mím môi, sau đó xoay người ly khai.

Băng nguyên thượng đêm, dị thường lạnh lẽo, A Cửu ngồi ở chậu than lý, nếu không có này một chút than củi,

Nàng cũng cảm thấy khó có thể vượt qua.

Lần trước rơi xuống nước hàn khí cần mỗi ngày dùng nội lực bỏ, nhưng mà, mấy ngày, đều tụ tập tại thân thể.

Thậm chí, ly khai chậu than, nhiều lần, nàng cũng cảm giác được ngón tay ngưng máu, vô pháp nhúc nhích.

Màn đêm mới trầm xuống, hắn là ăn cơm thời gian, trong không khí có thể nghe thấy được béo đầu bếp làm thịt dê canh.

Hàn ở trước khi rời đi, liền phân phó người đưa tới ăn.

A Cửu đổi hảo y phục, đem màn dưới cùng cất một cái khẩu khí, lặng yên đi ra ngoài.

Toàn bộ băng nguyên đều là cây thuốc, A Cửu né tránh tuần tra đội người, căn cứ trí nhớ của mình, hướng ngũ nương bọn họ chỗ phương hướng đi đến.

Mặc dù là dùng để hầu hạ Mạc Dương, thế nhưng, ngũ nương bọn họ lều vải nhưng vẫn là cách một khoảng cách.

Vì xác nhận, hàn rốt cuộc làm cái gì, A Cửu vẫn là chuyển hướng về phía Mạc Dương lều vải, quả nhiên thấy hàn mặc một thân tuyết trắng hồ cừu đứng ở màn bên ngoài.

Mà mơ hồ giữa, còn có thể nghe thấy trong màn chèn thanh âm.

A Cửu dựa vào ở trong bóng tối, nhìn hàn mặt, tuần mỹ mà lãnh lệ, chỉ có một đôi trong trẻo mắt, cảnh giác nhìn bốn phía.

Đột nhiên cảm giác được cái gì không thích hợp nhi.

Nếu như nói, hàn là tới phụ tá Mạc Dương , đối Mạc Dương hoang dã hành vi, hẳn là gia dĩ ngăn lại, tương phản , hẳn không có, hơn nữa, là hẳn đưa ra muốn chiến tràng cần tiền tài mà sai khiến Mạc Dương cướp sạch lâm châu.

Chuyện như vậy, làm xuống sẽ khiến thiên hạ chi công phần, hướng chi, Mạc gia vẫn là phản quân.

Như vậy, mặc dù là bọn họ đánh bại Quân Khanh Vũ, thậm chí là leo lên tới hoàng vị, nhưng là hoàn toàn mất đi dân tâm, có ý nghĩa gì?

Nếu như, không phải. Kia vì sao, trời lạnh như thế này, hàn làm một quân sự, thế nhưng tự mình bảo hộ Mạc Dương an toàn.

Thậm chí còn ở đối phương triển miên ở mỹ nhân vậy hạ lúc, hàn lại cũng canh giữ ở cửa như hình với bóng.

Này... Quá không nghĩ ra .

“Mau đi xem một chút, cái kia mấy nữ nhân thế nào còn chưa có thu thập xong? Tướng quân thúc được ngay, sắp phát hỏa, nhanh đi nhanh đi!” Một người thị vệ từ bên trong đi ra đến, đối một tên lính quen phân phó nói, vừa ngẩng đầu thấy được hàn đứng ở cửa, vội cúi người, “Đại nhân tới.”

Sau đó nịnh hót cung thỉnh hàn đi vào.

“Ta liền đứng ở chỗ này.”

Lạnh lẽo lạnh nói đến, ánh mắt thậm chí không có nhìn người nọ như nhau.

Người nọ tựa hồ thói quen vấp phải trắc trở, càng ha thất lưng lui tiến lều trại.

Mà một người thị vệ khác thì chạy chậm hướng ngũ nương các nàng chỗ phương hướng chạy đi, A Cửu vội vàng đuổi kịp.

Ngũ nương các nàng bị đưa tới lúc, kinh qua vài ngày đường sá, đêm nay muốn phụng mệnh muốn hầu hạ Mạc Dương, tự nhiên cho các nàng một chút rửa mặt cùng trang điểm thời gian.

“Thế nào ? Tướng quân mau sinh khí.”

“Ái chà, quan gia nhi, chúng ta rất nhanh thì tốt rồi. Này Mị nhi tỷ tỷ ngựa đầu đàn thượng liền sơ được rồi.” Nói chuyện cô nương tựa ở thị vệ kia trong lòng, thanh âm nũng nịu .

“Hảo hảo... Các người phải nhanh điểm a.”

A Cửu đi đường vòng phía sau, này đó lều vải đều là khe đều là da dê làm, chỉ cần đao rất nhanh, rất dễ mổ ra.

Nàng đi vào thời gian, nhìn thấy ngũ nương đang ngồi ở gương đồng tiền, mặc chính là ngày ấy nàng ở kim thủy đi gặp Cảnh Nhất Bích kia một bộ quần áo.

Như tuyết cơ hồ ở sa mỏng y phục hạ, như ẩn như hiện, xinh đẹp không thể phương vật.

Nhưng mà, vẫn là đêm đó như nhau, cái loại này không hiểu bị thương làm cho A Cửu trong lòng tê rần, lại nàng lại lần nữa lấy ra cái kia túi thơm lúc, A Cửu đi từ từ quá khứ.

“Ngũ nương.”

A Cửu nhẹ nhẹ kêu một tiếng, ngũ nương nhất thời cả kinh, vội ngẩng đầu nhìn hướng trắc diện.

Cặp kia lộ vẻ lệ ngân trong con người, viết khiếp sợ cùng khó có thể tin.

Nàng khóc...

“Người... Người tại sao lại ở chỗ này.”

Ngũ nương vội đem nước mắt lặng yên lau đi, sau đó đi tới A Cửu bên người đem nàng kéo, “Người tại sao lại ở chỗ này? Người có biết hay không, công tử, chính ở tìm người khắp nơi?”

“Ngũ nương, đêm nay không nên động thủ.”

“Cái gì?”

Ngũ nương ngần ra.

“Đêm nay không nên động thủ, hàn sẽ trắng đêm canh giữ ở Mạc Dương màn bên ngoài.”

“Không... Thế nhưng, mau không có thời gian cùng cơ hội.”

“Không cần lo lắng. Ta đã có biện pháp. Phải tránh, đêm nay không nên động thủ, hàn làm việc so với Mạc Dương cảnh giác, hơn nữa chìm nổi cùng sâu, các người mới đến, hẳn không có khả năng tin các người.”

“A Cửu, làm sao người biết này đó?” Ngũ nương nắm A Cửu tay lạnh như băng, “Còn có, người tại sao lại ở chỗ này...”

Đột nhiên nhớ tới buổi chiều đi theo hàn phía sau người kia tiểu vóc dáng, ngũ nương thanh âm run lên, ngừng nước mắt đột nhiên chảy xuống dưới cằm, “Người sớm đã tới rồi. Vì sao?”

“Bởi vì... Ta không muốn người đi chịu chết.” A Cửu trở tay nắm nàng, “Ta đã có những biện pháp khác đối phó rồi Mạc Dương, ngũ nương, đêm nay vô luận như thế nào đều phải nhẫn nại đi.”

“Nếu như có thể, người nghĩ biện pháp thoát khỏi Mạc Dương quần quýt.”

“Mị nhi tỷ...”

Bên ngoài truyền đến nha đầu thanh âm, xem ra, Mạc Dương bên kia lại thúc đứng lên.

“A Cửu, người có thể hay không nói cho ta biết, người tới đây nhi rốt cuộc là vì cái gì?”

Ngũ nương ngóng nhìn A Cửu, chăm chú hỏi.

“Đệ nhất ta không muốn người chết. Đệ nhị, ta cũng đạt được Mạc Dương đầu người. Đệ tam... Mạc Dương trên người có một đồng tây, ta nhất định phải lấy về.”

“Là kỳ lân ngọc bội?”

“Ngũ nương người thế nào biết được?” Lần này, nhưng thật ra đến phiên A Cửu kinh ngạc.

Ngũ nương cũng không trả lời, chỉ là buông lỏng ra A Cửu tay, gật đầu nói, “Ta sẽ nhẫn nại hôm nay.”

Nói, mặc quần áo tử tế, rất nhanh đi ra màn.

A Cửu từ phía sau theo mà lên, một đám nữ tử ở thị vệ dưới sự hướng dẫn của, theo vào doanh trướng.

Quả nhiên tới cửa, hàn đột nhiên đối người bên cạnh khiến ột cái ánh mắt, người nọ đem ngũ nương bọn họ cản lại, đồng thời bắt đầu tỉ mỉ soát người.

Thậm chí còn, một nữ tử trên đầu trâm cài tóc đều bị lấy xuống.

Rất nhanh trong màn truyền đến trện trện tiếng ca, kèm theo nam tử phóng đảng tiếng cười.

Mà hàn, đứng ở cửa, như khắc băng như nhau, coi như bên trong tất cả đều cùng hẳn không quan hệ.

Không lâu sau, các tướng lĩnh sôi nổi ly khai. Lại phía sau, cùng ngũ nương bọn họ đi vào mấy nữ tử, cũng bị mang đi, chỉ có, ngũ nương, bị lưu tại trại trưởng lý.

Đêm phi thường sâu, lạnh lẽo đến xương, A Cửu trạm ở trong bóng tối, tứ chi cơ hồ đều mất đi tri giác, mà hàn, cũng không nhúc nhích đứng ở nơi đó.

195. Chương 195

Chớp động trong ánh lửa, ngũ nương bọc thật dày áo choàng, thân hình đơn bạc đi ra màn. (

Hơn thế đồng thời, hàn lui một bước, đến gần doanh trướng, rất nhanh lại đi ra ngoài đến, đối thị vệ bên cạnh xua tay, lúc này mới đem ngũ nương cho đi.

A Cửu thở ra một hơi, xem ra, ngũ nương thật không có động thủ.

Kỳ thực, ** phu, ngũ nương khả năng để bắt quá đối phương ba chiêu, hạ độc, cũng càng là không có cơ hội.

Khuếch đi ra vài chục bước, ngũ nương lặng yên ngẩng đầu lên, hai tròng mắt cách khói lửa nhìn về phía A Cửu bên này, sau đó rất nhanh cúi đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này, A Cửu mới chú ý tới, ngũ nương không có mặc hài.

Nhưng mà, nàng tựa hồ căn bản cũng không có cảm giác được lạnh lẽo, bóng lưng dường như một khối bị rút đi hồn phách thì thể, chậm rãi hành tẩu.

Kiệt A Cửu trong lòng trầm xuống, chậm rãi đi theo.

Nhưng mà, A Cửu không dám dựa vào được gần quá, bởi vì nàng không biết, nên đối ngũ nương nói một ít gì.

Ngũ nương đi tới cửa, đột nhiên đứng ở tuyết lý, nhìn mịt mờ băng nguyên, một lúc lâu, đông một tiếng, vô lực quỳ trên mặt đất.

“Ngũ nương.”

Bên trong mấy nữ tử mau chạy ra đây, đem ngũ nương giúp đỡ đi vào.

A Cửu đi vòng qua phía sau, theo trước bị nàng cắt vỡ địa phương, chui vào.

Nhìn thấy ngũ nương ngồi ở thật dày lông dê trên thảm, tóc tán loạn đưa lưng về phía A Cửu.

Lò lửa trung, nàng hai vai ở nhẹ nhàng run.

A Cửu đi qua, nhìn thấy ngũ nương trong tay vẫn là cầm cái kia túi thơm.

“Ngày mai... Ngày mai vô luận như thế nào đều muốn động thủ.” Cảm giác được A Cửu đi đến, ngũ nương nhẹ giọng nói đến.

Nước mắt theo viền mắt trung chảy xuống, ngũ nương giơ tay lên vội lau đi, rất sợ nước mắt ô uế túi thơm.

“Hảo.”

A Cửu gật gật đầu, nhìn cổ nàng thượng dấu vết, thanh âm run rẩy.

“A Cửu, người thì không nên đi.”

Ngũ nương nghiêm túc đem túi thơm thu thập xong, “Chúng ta đi lúc, đã làm được rồi vẹn toàn chuẩn bị.”

“Ân.”

A Cửu gật gật đầu, thuận theo ngũ nương, nhẹ giọng nói

“Chờ nhiệm vụ hoàn thành, ta và người cùng nhau hồi đế đô.”

“Không được.”

Ngũ nương lắc lắc đầu, nhìn cửa, tránh được A Cửu mắt.

“Ta không muốn hồi đế đô .”

“Vì sao?”

Trở lại... Dùng chính mình rách nát thân thể đi đối mặt cái kia hoàn mỹ không tỳ vết công tử sao?

Ngũ nương nhắm mắt lại, nước mắt lại lần nữa theo viền mắt trung chảy xuống.

“Kia đêm mai ngươi tính toán thế nào hành động?”

“Ta nghĩ hàn hẩn là thấp xuống với ta cảnh giác thôi.”

Ngũ nương cay đắng cười, cúi đầu nhìn nhìn cổ tay của mình, “Lần này vô luận như thế nào, cũng không thể làm cho công tử thất vọng.”

A Cửu trầm mặc chỉ chốc lát, nhớ tới thời gian hẩn là không sai biệt lắm, sau đó xoay người muốn chạy.

“A Cửu...”

Ngũ nương đột nhiên đứng lên, kéo A Cửu ống tay áo, hàm nước mắt nhìn nàng, “Ngũ nương, có thể hay không hỏi một đường đột vấn đề?”

“Ngũ nương, ngươi ta không cần chú ý.”

“Ngươi... Quan tâm công tử sao?”

Nàng thanh âm rất nhẹ, hỏi những lời này, mang theo nào đó bất an.

A Cửu sửng sốt, nghiêm túc nói, “Quan tâm.”

Nàng từng hoài nghi tới có yêu hay không Quân Khanh Vũ, từng hoài nghi tới muốn không nên tin Quân Khanh Vũ, hoài nghi tới của mình có phải hay không hợp cách sát thủ.

Nàng hoài nghi tới rất nhiều thứ, thế nhưng đối Cảnh Nhất Bích, nàng chưa từng có hoài nghi.

Cái này căn bản là một không thể nghi ngờ vấn đề.

“Nhiều quan tâm?”

Ngũ nương cố chấp hỏi.

“Ta có thể dùng sinh mệnh đi bảo hộ hẩn.”

Dùng tính mạng đi bảo hộ?

Ngũ nương cay đắng cười, “Kia A Cửu, nếu có một ngày, muốn ngươi ở hoàng thượng cùng công tử trong lúc đó, tuyển trạch một người, ngươi sẽ chọn ai?”

Vấn đề này, làm cho A Cửu đầu óc âm âm một bạch, ánh mắt không khỏi trở tối,

Cũng ở một khắc kia, rất nhiều thứ, đột nhiên ở trong đầu lóe ra.

Này nghi hoặc, này đoạn ngắn, này nàng cảm thấy bất khả tư nghị địa phương, ở ngũ nương những lời này trung, hoàn toàn để lộ ra chân tướng.

Ngực bị người xé rách đau, A Cửu hắc bạch phân minh đáy mắt, lần đầu tiên để lộ ra một tia kinh hoàng.

Hồi lâu, nàng hít sâu một hơi, kiên định nói, “Ngũ nương, ta sẽ không cho ngươi lo lắng sự tình xuất hiện.”

Nói, A Cửu không hề dừng, vội vàng ra màn, một khắc kia, nàng thế nhưng cảm giác mình đều có chút chật vật, chật vật là đang trốn tránh ngũ nương vấn đề.

Chờ trở về doanh trướng, gian phòng như trước yên tĩnh, hàn vẫn chưa về, xem ra, như trước canh giữ ở Mạc Dương màn bên ngoài.

A Cửu dựa vào tử hỏa lò biên, hồi lâu mới làm ình băng lãnh thân thể ấm lại, nhưng mà, đáy lòng vẫn như cũ một mảnh lạnh lẽo, nhiều lần, nghĩ đến cái gì, nàng nhịn không được đánh rùng mình một cái.

Chỉ phải mờ mịt nhìn ngọn lửa phát ngốc.

Mà hàn khi trở về, nàng vẫn là bảo trì cái tư thế này.

Hai người đều không nói gì, hàn đem cung tên trong tay buông, sau đó nói, “Thu dọn đồ đạc đi, ta đã sắp xếp xong xuôi.”

A Cửu ngẩng đầu nhìn về phía hấn.

“Ngày mai chúng ta muốn đi trước kim thủy.”

Đi trước kim thủy?

A Cửu sắc mặt như trước mờ mịt, nhưng mà, tay lại vô ý thức nắm chặt.

Sự tình càng ngày càng không thích hợp nhip, nếu như nói đi trước kim thủy, theo lý thuyết, bọn họ không nên có dừng lại, dù sao Mạc lão tặc ở nơi đó, hơn nữa Quân Khanh Vũ xuất binh, dù cho bọn họ không có được tin tức, cũng có thể biết được, mau đuổi theo tới đi.

Thế nhưng, Mạc Dương cũng không vội đuổi quá khứ, ngược lại là ở chỗ này ngừng hai ngày, thậm chí đại chiêu tiểu mỹ nhân.

Chẳng lẽ nói là, cạm bẫy?

“Ta không có gì đông tây có thể thu thập.”

A Cửu đứng dậy, chậm rãi mặc quần áo tử tế, sau đó đi tới cửa.

Nhìn A Cửu lật thân lên xe ngựa, ánh mắt lạnh lùng để hiện lên một tia không hiểu cảm xúc, theo đi tới.

Xe ngựa rất nhanh ra quân doanh, A Cửu chỉ là phan tay áo dựa vào ở trong xe ngựa, sắc mặt trước sau như một lạnh lùng.

“Người thật là kỳ quái?” Hàn đột nhiên mở miệng, hắc đồng nhìn chằm chằm A Cửu, tựa hồ muốn nàng nhìn thấy đáy lòng, “Chẳng lẽ, người liền không hiểu kỳ ta sẽ đem người đưa cho tới chỗ nào sao?”

“Bất quá thích ứng trong mọi tình cảnh người, đến nơi nào, đều như nhau, chỉ hy vọng là, có thể có một chỗ an tê chỗ, là nơi nào, làm sao phương đâu?”

“A Cửu.”

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, hàn xoay người xuống ngựa, “Mấy người bọn hấn người sẽ tổng người ly khai ở đây.” Hàn dừng một chút, ánh mắt khóa chặt A Cửu, “Có người hay không nói qua, người rất đặc biệt?”

Hai ngày qua, đối nữ tử này, hấn vẫn tìm không được từ để hình dung, duy nay, chỉ có thể nghĩ tới đây cái từ.

“Tạ đại nhân. Vừa nghe ngài nói.”

“Người thật đúng là đặc biệt.”

Hàn nói xong, xoay người lên ngựa, một lần nữa trở lại nguyên lai doanh địa.

Cưỡi mấy bước, hấn không khỏi dừng lại lý, quay đầu lại nhìn xe ngựa.

Xe ngựa hướng hướng ngược lại đi đến, cửa sổ xe đóng chặt, nữ tử kia thậm chí không quay đầu nhìn hướng bên này.

Lãnh tình... Một từ đột nhiên nhảy ra, hàn không khỏi mím môi nhú mày.

Đúng vậy, vậy hấn là là một lãnh tình nữ tử. Mặc dù là nàng cầu xin tha thứ, trong mắt có đau thương, có bi thương, mờ mịt, thế nhưng kia luồng lãnh tình tựa hồ cùng sinh câu đến.

Một mềm mại nữ tử, mặc dù là miễn cho tử vong, sợ đến quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ, lại không nhìn tới quá nước mắt nàng.

Kia một đôi trong suốt mắt, nếu là lướt qua nước mắt, nên là một loại thể nào mỹ?

Vô ý thức nắm chặt dây cương, hàn đột nhiên ảo não bỏ qua roi ngựa, chính mình đây là thể nào? Thậm chí có ý nghĩ như vậy, đối một xa lạ nữ tử, một đã tính tình phu nữ tử.

:(

Bóng đêm như trước, xung quanh trước sau như một yên tĩnh.

Kim thủy, cũng một kẻ trúng kế.

Mạc đại nhân đích thực là bị Quân Khanh Vũ vây vây ở rơi sườn núi cốc, thế nhưng, bên này mười vạn đại quân, Quân Khanh Vũ chưa chắc chống đỡ được, huống chi, Mạc Dương quân đội đem từng nhóm đưa bọn họ vây công.

Bởi vậy cố ý lùi lại hai ngày, làm cho Mạc Dương trú đóng ở ở đây.

Lúc này, trong phòng truyền đến nam tử thô sát rên rỉ, còn có nữ tử phối hợp đủ để cho người mặt đỏ tía tai thanh âm.

Xung quanh binh lính sôi nổi cúi đầu, nhiều đã ghen đỏ mặt.

Lạnh lẽo lạnh liếc liếc mắt một cái này đó thị vệ, nhìn nữa hướng trong màn chiếu hình ra tới hai quần quýt thanh âm, lãnh hừ lạnh một tiếng.

Đêm nay, tựa hồ so với tối hôm qua khích lệ.

Hàn, ngẩng đầu nhìn hướng thiên không, đột nhiên nhớ tới cái kia ly khai nữ tử.

Nàng nói nàng gọi A Cửu.

Thậm chí còn chính mình quên hỏi nàng họ? Hỏi nàng rốt cuộc nhà ai phu nhân?

Hỏi cái này những thứ gì?

Nữ nhân này đối với mình không có chút nào cảm kích, thậm chí nghe thấy chính mình nói đi ra chú ý cướp sạch lâm châu, nàng đáy mắt bất quá lộ ra nhàn nhạt vẻ kinh ngạc, .

Hai ngày tới nay, ánh mắt của nàng vẫn đuổi theo chính mình, nhiên mà không phải ngóng nhìn, lại càng như là nhìn nào đó đông tây, chỉ muốn nhìn rõ nó về ngoài đường nét.

Nhiều lần, hần đều cảm thấy không hiểu phiền chán, nhưng nhìn đến đối phương mắt, nhưng lại là cái gì đều làm không được, nói không nên lời.

“Đại nhân... Ngài hơi nghỉ ngơi một chút.”

Cái kia toàn thân đều tản ra quyền rũ vị đạo nữ tử, đột nhiên mở miệng nói.

196. Chương 196

“Làm sao vậy, mỹ nhân?”

Mạc Dương ý do vị tấn thanh âm truyền đến. (.

“Đại nhân... Mị nhi bị đại nhân lấn qua lấn lại được một mỗi, người liền dung Mị nhi nghỉ ngơi một chút, làm cho Mị nhi uống một chén trà đi.”

Nữ tử thanh âm nũng nịu truyền đến, mang theo ôn nhu hương nữ tử mới có mềm yếu, đủ để mềm đến người trong xương cốt, làm cho người ta căn bản khó có thể cự tuyệt.

Khô hàn vi vi nghiêng tai, cũng không có để ở trong lòng.

Hần tham quá nữ tử này, không có bất kỳ công phu, mặc dù đối với nàng cảnh giác, thế nhưng đối phương không có bất kỳ điều kiện cùng năng lực ám sát Mạc Dương.

Hàn ôm cánh tay, đột nhiên cảm thấy tối nay tựa hồ lạnh có chút dị thường, không khỏi ở chung quanh đi dạo một vòng.

Lương mà ngay tại lúc này, ánh lửa trong, một hơi quen thuộc bóng dáng chợt lóe lên.

Hàn sửng sốt, cho là mình là sai thấy, nhưng mà, cái kia nhỏ lại thân ảnh, đích thực là thập phần

Quen thuộc.

Liếc mắt nhìn xung quanh, cũng không có bất cứ dị thường nào, thế nhưng, cái kia thân ảnh nhưng lại như là sao vậy lái đi không được.

“Đều cảnh giác điểm, nhiều hơn nữa phải chọn người qua đây.”

Hàn đối gác đêm thống lĩnh phân phó nói, sau đó xoay người hướng vừa bóng đen biến mất phương hướng đuổi theo.

Băng nguyên lạnh lùng, gió lạnh nếu lưỡi dao sắc bén như nhau cắt kim loại mặt, hàn đi ra doanh trướng, nhưng mà thủy chung đều không có tìm được cái bóng kia.

A... Rốt cuộc là thế nào?

Cách xa doanh địa, nơi này là xử lý này cây khô băng nguyên.

Hàn lắc lắc đầu, xoay người, nhiên mà ngay tại lúc này, trước mặt thế nhưng bay ra một cái chủ thủ.

Kia chủ thủ hàn quang so với băng tuyết còn gai mắt, mà tốc độ thế nhưng như nhanh như tia chớp bàn chạy như bay mà đến, hơn nữa, vị trí vừa lúc là trái tim của hắn.

Như vậy tốc độ, như vậy tinh chuẩn vị trí, lần đầu tiên làm cho thất vọng đau khổ để dâng lên một cỗ không hiểu hàn ý.

Thậm chí còn không cần phải nghĩ ngợi, hắn nghĩ không ra bất luận cái gì tránh né chiêu thức, có thể giống như trước như vậy có thể rất nhanh đánh trả trở lại, duy nhất có thể làm là, điểm túc lui về phía sau, sau đó trốn thất lưng.

Mà này một nhìn như dễ dàng tránh né tư thế, cơ hồ dùng hết toàn thân hắn tất cả võ học.

Chủ thủ sát qua bên hông, nghe thấy lộc da đai lưng phát ra tê cắt kim loại thanh, thanh âm kia đánh thẳng vào màng nhĩ, thế nhưng hắn có một loại, chủ thủ cắt vỡ hắn làn da ảo giác.

Chủ thủ bay ra ngoài đến hắn tránh né, bất quá ba giây, này trong thời gian thật ngắn, hắn đã toàn thân mồ hôi lạnh.

Không đợi đứng vững, hắn rút ra phía sau cung tiễn, hướng chủ thủ bay tới phương hướng đồng thời phát ra tam tên.

Thật lớn cây khô phía sau, một bóng đen do như quỷ mỵ như nhau né tránh.

Mà hắn tam mũi tên, thế nhưng tất cả đều thất bại, thậm chí còn, hắn căn bản cũng không có thấy rõ đối phương thân ảnh, còn đối với phương lại một cái chủ thủ bay tới đi ra.

Lần này, kia chủ thủ không phải trái tim của hắn, mà là nhắm ngay cổ của hắn.

Thật là ác độc!

Cơ hồ mỗi một chiêu, đều phải lấy tính mạng của hắn.

Hàn con người sắc một ngưng, vội vã né tránh, nhưng không được đã rút lui hai bước.

Sau đó lại rút ra tam mũi tên.

Hai người đều ở băng nguyên thượng, chỉ có mấy cây khô, song phương cũng không có đi đầu cơ.

Đáng trách chính là, đối phương thế nhưng cũng viễn trình cao thủ.

Hắn dùng tên, có thiện xạ tiếng khen. Hắn theo không dễ dàng xuất tiễn, trừ phi là chính mình muốn thả quá người kia, vậy đối phương không có khả năng trung tên sau còn có sống.

Còn đối với phương, dùng chủ thủ, không kém chút nào với hắn tên, thậm chí còn càng thêm linh hoạt.

Hiện tại, song phương giằng co, duy nhất thi chính là song phương nghị lực, xem ai nhịn không được, chỉ cần tâm phiền ý loạn, tất nhiên tử ở địa phương thủ hạ.

Hàn ngừng thở, hàn ngón tay chăm chú thủ sẵn tên, sau đó hơi chút điều động vị trí.

Chỉ cần hần buông lỏng tay, cũng không phải là tam mũi tên đồng thời bay ra, mà là lục tục bay ra.

Mấu chốt nhất chính là, tên cách là năm mươi mễ, thế nhưng, cung thượng có một thật nhỏ cơ quan, hoa lê châm, tầm bắn là năm thước.

Trong không khí, ngưng kết ra nồng đậm sát ý.

Đối phương, do như quỷ mỵ bàn, yên tĩnh phẳng tựa không tồn tại bình thường.

Tim đập ở gia tốc, đã lâu, cũng không có gặp được đối thủ như vậy. Thất vọng đau khổ lý cười, âm thầm di động cước bộ, quyết tâm dẫn đối phương xuất thủ.

Mặc dù không có toàn thắng nắm chặt, sau đó đối phương không đáng tin gần, đủ để nhìn ra được, đối phương không muốn gần người giao thủ, đã như vậy, vậy bức đối phương đi ra.

Hàn điểm túc thẳng thẩn hướng người kia tới gần, còn đối với phương tựa hồ không ngờ rằng hần trước mặt mà lên, nhất thời theo cây khô phía sau vọt ra, trên mặt đất một cuộn cuộn.

Hơn thế bay ra còn có chủ thủ.

Hàn cắn răng một cái, không có né tránh, buông lỏng ra là trong tay cung tiễn.

Chủ thủ đi qua hần thất lưng bụng, một cỗ nóng rực máu lúc này nhiễm đỏ tuyết trắng y sam.

Dưới tình huống như thế, người bị thương bình thường đô hội dừng lại, nhưng mà, đây là duy nhất chiến thắng đối phương cơ hội, hần chẳng những không có dừng lại lý tránh né, nhưng mà càng rất nhanh tới gần đối thủ.

Hơn thế đồng thời, ở dự đoán đối phương cách ở năm thước trong vòng lúc, khẩu động cơ quan.

Thật nhỏ châm nhập mưa bụi bình thường bay ra, người nọ vừa nhìn, vội lui về phía sau.

Sau đó đối phương trong tay, cũng không có bất luận cái gì có thể kháng cự vật.

Nhưng vừa lúc đó, đối thủ thế nhưng đột nhiên lật xuống trên mặt vải đen. Kia vải đen, như bị xoát tạp kỹ như nhau, tràn ra, sau đó xoay tròn một vòng, thế nhưng đem mười hai mai châm nhẹ nhàng tiếp được.

Hơn thế đồng thời, băng nguyên phóng ra sáng bóng, u lạnh chiếu vào trên mặt của đối phương.

Đó là hé ra cực kỳ tinh mỹ thanh nhã mặt, đường nét ẩn quang, có nhu toái nhân tâm nhu hòa. Đẹp hàm dưới, mang theo mỹ nhân nứt ra môi nhẹ nhàng mím môi, như ánh trắng trung yên tĩnh cánh hoa, kia cánh mũi bởi vì đối phương quá phận mặt tái nhợt, có vẻ càng thêm xinh đẹp, mà cánh mũi phía trên vẫn là một đôi hần gặp qua hắc bạch phân minh trong suốt sạch sẽ hai mắt.

Bất đồng lần đầu tiên nhìn thấy như vậy, không có bất kỳ khủng hoảng, không có bất kỳ sợ hãi, không có bất kỳ khuất phục, không có bất kỳ mê man, cùng mềm yếu.

Chỉ có, một lần cuối cùng nhìn thấy cái loại này, lúc này có thể rót vào đáy mắt lãnh tình.

Cái loại này lãnh, coi như trời đông giá rét chỗ sâu nhất băng.

Mà lãnh tình phía dưới, càng có một loại xa cách cùng lạnh lùng.

Đôi trông mắt kia, rõ ràng nhìn mình, nhưng mà, lại ảnh ngược không ra bóng dáng của hần.

Nàng liền như vậy đứng ở ba thước ngoài địa phương, ánh mắt nhàn nhạt xem ra.

Thân thể trước sau như một nhỏ nhắn xinh xắn, thế nhưng không cảm giác được bất luận cái gì mảnh mai vị đạo, mà trên người nàng, chỉ có một khí tức —— sát ý.

Hần gặp qua sát thủ, chết ở trong tay hần sát thủ nhiều lắm, mà nàng cái loại này khí tức, chính là loại này.

Rốt cuộc hiểu rõ, vì sao, trước thế nào cũng tìm không được bất luận cái gì từ để hình dung nữ tử này.

Bởi vì nàng sở biểu diễn cho hần nhìn này tính cách, tất cả đều là giả , mà lúc này, đứng ở tuyết lý, vẻ mặt lạnh lùng , mang theo sát thủ khí chất , mới là chân chính nàng.

Đột nhiên nhớ lại một người, một ba tháng trước trong một đêm liền truyền khắp giang hồ sát thủ.

Nghe nói tên sát thủ kia, đến vô tung đi vô ảnh, nghe nói, không có người gặp qua tên sát thủ kia, nghe nói tên sát thủ kia từng ở ba nghìn ngũ lâm quân phía trước độc xông hoàng cung, quay lại như thường.

Nghe nói có người mười vạn lượng hoàng kim thủ người đầu, nhưng mà, ba tháng qua, thậm chí không có người tìm được quá hần hình bóng.

Nghe nói, tên sát thủ kia tên, gọi là A Cửu.

Hàn rút lui một bước, sau đó thân thể thật giống như bị người gây tê phân nửa, thế nhưng toàn thân cũng nửa sử không ra cái gì khí lực đến, chỉ có nhìn phía trước nữ tử, trên mặt lộ ra thê lương tiểu ý.

“Người tên là gì?” Hồi lâu, hàn vô lực hỏi.

Kia chảy thủ thượng, thoa lên ma * say được.

“A Cửu.”

“Đây là người tên thật?”

“A Cửu.”

Đối phương thanh âm sạch sẽ lãnh lệ.

Hàn hút một hơi khí, hần thậm chí có một chút không muốn tin. Không muốn tin, cái kia trên giang hồ truyền kỳ sát thủ, dĩ nhiên là một nữ tử.

A Cửu đi tới, liếc mắt nhìn hàn, sau đó đỡ hần, đi tới một khắc cây khô phía dưới.

“Người không phải muốn giết ta sao?” Hàn đột nhiên cười lên.

Bao nhiêu năm, hần không cười quá, nụ cười này, lại là tự giễu.

“Muốn giết người, có rất nhiều cơ hội, thế nhưng, người bây giờ không thể chết được.”

A Cửu nhẹ giọng trả lời nói, sau đó cởi y phục của hần.

Hàn không thể chết được, bởi vì, trên người hần cũng rất nhiều bí mật.

“Ta thấy của người hình dáng, chẳng lẽ không đáng chết sao?”

A Cửu đem cởi y phục mặc ở trên người mình, sau đó chỉnh lý thỏa đáng, cúi đầu nhìn về phía hàn, “Ta có thể đảo ánh mắt của người.”

Nói xong, từ trong ngực gỡ xuống mặt nạ da người, bắt quá trong nháy mắt, hé ra cùng hàn mặt giống nhau như đúc xuất hiện ở hàn kinh ngạc song đồng trung.

“Nhìn thấy không?” A Cửu nhẹ nhàng cười, “Người thấy được gương mặt đó, cũng phi chính là ta. Hiện tại ta, là gương mặt này.”

Nói, rút ra một yên hoa đồng.

Nhất thời, màu tím quang lạng yên xông lên thiên không, ở chỗ cao nhất, vắng vẻ im lặng triển khai ra một đóa màu tím hoa.

197. Chương 197

Trong quân doanh, tất cả như thường, không có bất kỳ có thể dấu hiệu. (

Thế nhưng, trở lại doanh trường cửa lúc, ‘Hàn’ con người không khỏi co rụt lại, cảnh giác nhìn đột nhiên nhiều ra rất nhiều thị vệ.

Mạc Dương màn cửa, sáu thống lĩnh thế nhưng đều ở

‘Hàn’ ngực căng thẳng, đứng thẳng thắt lưng, ánh mắt lạnh lùng đảo qua mọi người.

Khôi xem ra, xuất hiện ở đến trước, hẳn đích thực là an bài thỏa đáng.

Thậm chí còn sợ hãi có người điệu hổ ly sơn đến ám sát Mạc Dương, lúc đi thế nhưng gọi tới sáu thống lĩnh.

Trong doanh trường, nam tử thô cát hưởng thụ thanh âm dứt quãng, A Cửu vô ý thức siết chặt nắm tay, trong mắt hiện lên một tia sắc bén.

Lương “Đại nhân.”

Nhìn thấy A Cửu, mọi người sôi nổi cúi đầu.

“Tất cả lui ra.”

A Cửu nhấp mí mắt.

“Là.”

Thống lĩnh các tựa hồ hàn vẫn có một loại sợ hãi, nghe thấy mệnh lệnh, sôi nổi hành lễ lui ra.

Mặc dù sáu thống lĩnh cũng đã lui ra, nhưng mà xung quanh thủ vệ như trước nghiêm ngặt.

A Cửu tiến lên một bước, thân thủ vén rèm lên.

“Đại nhân?”

Lời bộc bạch thị vệ cả kinh, vội nhỏ giọng hô.

A Cửu con người sắc trầm xuống liếc liếc mắt một cái thị vệ kia, thị vệ kia vội kinh khủng cúi đầu, không nói thêm gì nữa.

Trong phòng nếu như người buồn nôn mùi rượu, còn có hoan ái dấu vết, thô trọng thanh âm truyền vào màng nhĩ.

Kia trải hồng sắc thảm trên giường, ngũ nương tán loạn tóc nằm ở phía trên, da thịt nếu tuyết, lộ ra quyền rũ phần hồng, mà trên người nàng, cái kia nam tử ra sức ngồi máy móc động tác.

Ánh mắt tựa hồ chú ý tới hàn tiến vào, ngũ nương trông mắt ôn nhu cười, đã nằm bên cạnh rượu, hàm một ngụm.

“Đại nhân.”

Nàng một tay chống thân thể, một tay ngẩng đầu lên, đỏ khởi kiều diễm dục tích môi đỏ mọng.

Mạc Dương vừa nhìn, động tác cũng không có dừng lại, sau đó cúi người cắn ngũ nương môi.

Ở một khắc kia, ngũ nương nhắm mắt lại, nhưng A Cửu rõ ràng nhìn thấy kia đáy mắt hiện lên lệ quang, còn có chán ghét cùng tuyệt vọng.

Mà đang ở kia nhìn như triền miên hôn trung, Mạc Dương đột nhiên phát ra một tiếng thét kinh hãi, sau đó khoát tay, hung hăng một bạt tai ném ở ngũ nương trên mặt.

Ngũ nương lúc này bị hung hăng hiểu rõ lực đạo ném được trọng trọng ngã ở trong giường mặt.

A Cửu ngăn ra, vội đi tới, nhìn thấy Mạc Dương trong miệng tất cả đều là máu tươi, con người thịnh nộ nhìn chăm chăm ngũ nương, sau đó vừa kéo thân, theo bên cạnh rút ra một thanh kiếm, liền thứ hướng ngũ nương.

A Cửu lúc này mới hiểu được, vừa ngũ nương thế nhưng cần Mạc Dương.

Ngũ nương ngẩng đầu, cười lạnh nhìn Mạc Dương, sau đó tiện tay lý một khối chén rượu là mảnh nhỏ trực tiếp đánh về phía Mạc Dương.

A Cửu vội cầm lấy bên cạnh ghế, tính toán ném quá khứ, nhưng mà, tất cả cũng không kịp .

Hơn thế đồng thời, vừa Mạc Dương kia một tiếng thét kinh hãi đã đem người ở phía ngoài đều tiến cử đến, A Cửu căn bản không có cách nào rõ ràng ra tay trợ giúp ngũ nương.

“Tiện nhân, muốn chết.”

Mạc Dương ói ra một búng máu, kiếm trong tay hắn, đã xuyên qua ngũ nương trái tim, đỏ sẫm máu, trong nháy mắt tràn đầy đầy nàng tuyết trắng thân thể.

Ngũ nương thân thể như gió thu lá rụng như nhau, chậm rãi xụi lơ bị chính mình máu tươi nhuộm đỏ thảm thượng.

Mực sắc sợi tóc, như thác nước bàn tản ra đến, cùng nàng mặt tái nhợt, còn có máu tươi đan vào cùng một chỗ, trong lúc nhất thời, như một bức xinh đẹp không gì sánh nổi họa.

Nàng song đồng nhìn màn đỉnh, bên môi có nụ cười thản nhiên.

Nhìn nàng cũng không có đích đáng tràng chết đi, Mạc Dương lại sờ chính mình bị ngũ nương giáo phá môi, rút kiếm ra, cao cao giơ lên, tính toán bổ khuyết thêm một kiếm.

“Chờ một chút!”

A Cửu trong tay áo tay bởi vì dùng sức nắm chặt, mà phát ra rất nhỏ nhưng sát thanh.

“Hàn, ngươi lại muốn như thế nào?”

Mạc Dương động tác dừng không trung, nhìn hàn, trong mắt thịnh nộ chưa tán, thế nhưng vẫn là không có hạ thủ.

:(

“Tướng quân, như ngươi vậy đem nàng giết? Chẳng phải là chặt đứt tất cả đầu mối.”

Nói chuyện đồng thời, A Cửu quay đầu lại nhìn về phía phía sau. Một đám thị vệ, ánh mắt tham lam nhìn chăm chăm ngũ nương, trong lòng nhất thời một hỏa, “Đều rút ra ngoài.”

Thanh tuyến trước sau như một lãnh, mang theo uy nghiêm không thể kháng cự.

Đám người, vội lui ra ngoài, trong phòng mùi máu tươi che giấu trước khí tức.

“Giết nàng, như thế nào tìm đến đồng minh, nói không chừng, còn có thể đến vừa ra kế phản gián.”

Mạc Dương hừ một tiếng, chán ghét liếc mắt nhìn ngũ nương, thế nhưng vẫn là thu hồi kiếm, “Kia hàn, ngươi tính toán xử lý như thế nào?”

“Ta đem nàng dẫn đi, tự nhiên có thủ đoạn hỏi ra trò đến.”

“Vậy đem tiện nhân này giao cho ngươi, đừng thả nàng.”

Nói, Mạc Dương nhắc chân một cước, đem ngũ nương đá xuống.

A Cửu nhìn nhìn ngũ nương, sau đó cúi trên người áo choàng, chậm rãi đắp lên ngũ nương thân thể thượng, tiện thể lặng yên đem khăn lụa áp ở tại ngũ nương trên vết thương, ngừng ồ ồ toát ra máu tươi, lại ôm nàng, xoay người đi từ từ ra doanh trướng.

Tới cửa, nàng không có quên dừng lại, “Đều cảnh giác một chút.”

“Nhạ.”

Phân phó hoàn, A Cửu chậm rãi hướng hàn doanh trướng đi đến.

Người trong lòng rất nhẹ, thân thể như nữ tử mới có điểm mềm hương, chỉ thì không bằng trước như vậy ẩm áp.

Thậm chí bởi vì đau đớn, ngũ nương thân thể đang không ngừng phát run.

“Ha ha...”

Ngũ nương chậm rãi mở mắt ra, cừu thị nhìn chăm chăm A Cửu, “Cẩu tặc.”

A Cửu mũi đau xót, nhẹ giọng hô, “Ngũ nương.”

Ngũ nương mắt lỗ phóng đại, giật mình nhìn chăm chăm A Cửu, “Ngươi...”

Nước mắt theo ngũ nương viên mắt trung chảy xuống, nàng nhìn chăm chăm A Cửu nghiêng mặt, thanh âm dị thường suy yếu, “...”

“Đừng nói chuyện.”

A Cửu lắc lắc đầu, sau đó lặng yên hướng một người ngược đi đến.

Hàn bên người chưa bao giờ dẫn người, hơn nữa mấy ngày đến nàng cũng quan sát, hần xuất hành không có bất kỳ người nào hỏi đến.

Chiếu ôm nhìn như thi thể ngũ nương, càng không ai đuổi tiến lên đây, thậm chí bởi vì hàn dị thường mặt lạnh lùng, thị vệ đều lặng yên tránh.

Đã lặng yên cách xa doanh trướng, ở một nhà gỗ nhỏ tiền, A Cửu đem ngũ nương buông, sau đó dè lại máu của nàng.

Máu căn bản không phát ngừng...

“Ta cứu được không ...”

Ngũ nương xả ra vẻ tươi cười, nhìn A Cửu.

“Có thể . Ngươi từng học võ công, điểm này thương chưa tính là cái gì.”

A Cửu an ủi nói, nhưng mà, nàng cũng cảm thấy, chính mình trút giận nói dối đến, thể nhưng như vậy ngốc.

“Ta không có cái công phu . Sợ bị hàn hoài nghi, đến trước... Ta đã tự phế đi võ công.”

Ngũ nương như trước cười, mặt tái nhợt, như giấy Tuyên Thành như nhau, nhìn không thấy một điểm huyết sắc.

A Cửu thân thể cứng đờ, “Ngũ nương, ngươi... Đây là khổ như thế chứ?”

“Chỉ có như vậy, ta mới có thể giết được Mạc Dương.” Nàng tươi cười rất thỏa mãn, ánh mắt mềm nhẹ rơi vào A Cửu trên mặt, “A Cửu, có thể không tháo mặt nạ xuống, làm cho ngũ nương nhìn nhìn ngươi?”

Cho tới nay, nàng cũng muốn biết, kia hắc sa phía dưới, kia dưới mặt nạ mặt, rốt cuộc là không phải cùng gương mặt.

A Cửu gật gật đầu, sau đó đem da mặt kéo xuống đến.

“Ha ha...”

Bên cạnh ngũ nương, trong mắt không có bất kỳ vẻ kinh ngạc, chỉ là cười ra tiếng, sau đó giơ lên tay máu, vuốt A Cửu mặt, “Quả nhiên là ngươi a...”

A Cửu gật gật đầu.

“Nguyên lai ta đoán đích thực không sai, thật là ngươi, Mai Nhị. . . Phu nhân...” Mang máu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua A Cửu mặt mày, ngũ nương ánh mắt như trước ôn nhu, “Thiên hạ này, cũng sợ rằng chỉ có ngươi, công tử mới có thể làm ỉn ám vệ đến bảo hộ ngài chu toàn.”

A Cửu trong mắt đau xót, “Ngũ nương, chúng ta bây giờ hồi kim thủy đi, Hữu Danh ở nơi đó.”

Vũ nương lắc lắc đầu, vừa, nàng là cố ý muốn chết ở tại Mạc Dương nơi đó.

Mặc dù là tử, nàng cũng không muốn trở về đi, không muốn làm ình ô uế công tử mắt.

“Phu nhân, nói cho công tử.” Ngũ nương thanh âm dừng một chút, “Ngũ nương không để cho hấn thất vọng, lần này... Thật không có làm cho hấn thất vọng.”

Nhìn thấy A Cửu đầy mắt nghi hoặc, ngũ nương cười cười, “Ta đem độc dược giấu ở trong miệng... Cái loại này độc dược, có thể rót vào vết thương, ba ngày sau, sẽ độc phát mà chết.”

“Vì thế, ta cũng không có cứu.”

“Ngũ nương.”

A Cửu đem ngũ nương ôm chặt lấy, đã nói không ra lời.

Vì thế, vừa nàng cố ý giả phá Mạc Dương môi.

“Phu nhân... Người ta cũng quen biết một hồi, từ lúc hoa rơi lâu lần đầu tiên nhìn thấy người, ngũ nương liền thường thức phu nhân thông tuệ.”

Ngũ nương giơ lên cái tay còn lại, theo đi ra đến bây giờ, tay trái của nàng vẫn nắm chặt, tựa hồ cất giấu cực kỳ vật trân quý.

“Người nói, người sẽ dùng tính mạng, bảo hộ công tử an toàn.” Nói, ngũ nương lòng bàn tay triển khai, bên trong là một khối cũng nửa quen thuộc bất quá kỳ lân ngọc bội, “Phu nhân kia có thể hay không lại đối ngũ nương nói một lần.”

Nàng biết A Cửu bao nhiêu cần khối ngọc này, vì thế mạo hiểm sinh tử nguy hiểm, đoạt qua đây.

A Cửu mắt khô khóc đau, thanh âm đã bắt đầu nghẹn ngào, “Ta A Cửu, dùng tính mạng thế nói, sẽ khuynh hết mọi bảo hộ Cảnh Nhất Bích.”

198. Chương 198

Kỳ lân ngọc bội chảy xuống ở A Cửu trong tay, trong lòng nữ tử vĩnh viễn đã ngủ.

Nàng không muốn trở về đến kim thủy, lựa chọn lấy phương thức như thế ly khai.

Hừng hực liệt hỏa đang thiêu đốt, này thiêu thân lao đầu vào lửa nữ tử, mỹ lệ mặt thiêu ở tại hỏa trung.

Hồng sắc ánh lửa như chiếu vào A Cửu trên mặt, làm cho nàng vô luận như thế nào, cũng không thể quên, toàn thân là máu ngũ nương, vẫn có nàng trước khi chết, nhìn ánh mắt của nàng.

Khô trong tay nắm kia chỉ túi thơm, A Cửu muốn, vô luận như thế nào, cũng đều phải đem nó đưa đến Cảnh Nhất Bích bên người.

Vốn là muốn xoay người lại, dùng hàn thân phận, giết Mạc Dương.

Nhưng mà, A Cửu đột nhiên không muốn.

Lương bởi vì, Mạc Dương nhất định phải chết ở ngũ tay nương lý.

Hơn thế đồng thời, quân doanh bên kia, đột nhiên dấy lên một trận đại hỏa.

Quân lương trong một đêm, bị đốt vì tro tàn.

Hàn thực sự quá coi thường nàng, thật cho là nàng không nhìn địa đồ?

Không phải là không nhìn, chỉ là thời gian chưa tới.

Dùng hàn thân phận trở lại, chẳng qua là đối thống lĩnh lên tiếng, cảm thấy tình huống dị thường, làm ột nhóm người theo nàng đi kiểm tra quân lương.

Sắc trời hơi lạnh, ngũ nương tro cốt tiêu tan ở trong gió. Mà đồng thời, minh phong chạy tới.

“Cửu công tử, tất cả quân lương một không dư thừa.”

“Hảo.”

A Cửu gật gật đầu, sau đó nhìn nhìn trong tay tín, “Người vội vàng lại đem phong thư này, hồi đưa cho Mộ Dung tam hoàng tử ”

Khéo là, Mộ Dung Tự Tô thể nhưng một mực phái người liên hệ nàng, hỏi có muốn hay không xuất binh giúp.

Nếu trước đây, A Cửu tất nhiên sẽ hi vọng hấn xuất binh, thể nhưng hiện tại, Mạc gia sẽ ngã.

Mà Mộ Dung Tự Tô nếu lúc này xuất binh, nói không chừng, đối Quân Khanh Vũ bất lợi.

“Công tử người đâu?”

Minh phong nhìn A Cửu, nhỏ giọng hỏi nói.

“Ta...”

Đi ra lâu như vậy, nàng nên hỏi để dò , ở đây sự tình đều cơ hồ giải quyết, “Còn có, hàn, như thế nào?”

“Còn chưa có tỉnh lại.”

“Rất tốt.” A Cửu hí hóp mắt, “Mang ta đi xem hấn.”

Trong xe ngựa, hàn chăm chú dựa vào ở bên trong, vừa tỉnh lại, nhìn thấy A Cửu tiến vào, đáy mắt nhất thời hiện lên một tia lãnh ý.

“Người làm cái gì?”

“Giết Mạc Dương, phá hủy quân lương.”

“ ... ”

Hàn nhất thời hút một hơi khí lạnh, sắc mặt viết bất khả tư nghị, “Sẽ không, người tuyệt đối làm không được.”

“Vì sao làm không được?”

A Cửu lạnh lùng cười, đem mặt nạ da người tung đến, “Đại nhân người có thể chủ đạo Mạc Dương ý nghĩ, khống chế toàn bộ Mạc gia. Người cho rằng, ta thì không thể dùng mặt của người, phá hủy toàn bộ Mạc gia sao?”

Nhìn kia trương mặt nạ da người, hàn trầm xuống song đồng.

“Người ngồi ở bên cạnh ta, kỳ thực chính là vì quan sát ta, mô phỏng theo ta.”

Giờ khắc này, xác thực biết, nữ tử này khi đó nhìn mục đích của hấn.

“Người thực sự làm như vậy?”

“Người cảm thấy, ta là nói dối người?”

“Người đâu chỉ là nói dối người.”

Hàn tự giễu một chút, xoay mới đầu không hề nhìn A Cửu, thậm chí hấn hồi hận biết, nữ nhân này nhìn hấn lúc, chỉ là vì mô phỏng theo hấn.

A Cửu lạnh lùng cười, dựa vào ở trong xe ngựa, ánh mắt lại trống rỗng nhìn chăm chăm nóc nhà

Lại một lần nữa đối mặt với cùng mình có liên quan người chết đi thời gian, nàng càng phát ra làm không được bình tĩnh .

Tử... Đột nhiên không muốn ở nghe thế cái tử.

Mà, nàng nên xử trí như thế nào hàn.

Mà hàn, rốt cuộc thuộc sở hữu với ai?

Nàng không có bất kỳ đầu mối, thậm chí tìm không được manh mối. Thế nhưng, hàn cá tính căn bản sẽ không nói ra.

“A Cửu, đồn đại trung người cùng Quân Khanh Vũ không hợp, vì sao, lần này muốn liều mạng như vậy giúp hần?”

“Nga?” Không ngờ hàn sẽ chủ động hỏi hần vấn đề, “Người muốn biết nguyên nhân? Chẳng thà chúng ta làm một cái giao dịch?”

“Giao dịch gì?”

:(

“Ta cho người biết, người muốn biết đáp án, mà người nói cho ta biết, người lại là vì ai làm việc.”

Hàn con người sắc trầm xuống, nói, “Vấn đề này cần hỏi sao? Ta vì Mạc Dương hiệu lực!”

“Nhưng ta thế nào cảm thấy, Mạc Dương đang vì người hiệu lực?” A Cửu chú ý tới hàn sắc mặt mất tự nhiên ảm xuống, tiếp tục nói, “Thiên hạ này, bây giờ có thể cùng Quân Khanh Vũ đối địch cũng chỉ có Mạc gia, thái hậu, còn có thập nhị vương gia. Rất hiển nhiên, người không phải vì Mạc gia, đó chính là thái hậu cùng thập nhị vương gia. Nếu không, ai cũng mời không nổi trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy hàn công tử đi.”

Hàn sắc mặt có một mặt tái nhợt, thế nhưng nhưng vẫn không có nói chuyện.

“Vô phương, hàn người không muốn nói, ta tự nhiên không miễn cưỡng, bởi vì mặc kệ người giúp đỡ ai, bọn họ cũng không thể được thiên hạ.”

“Người liền khẳng định như vậy, Quân Khanh Vũ có thể được thiên hạ?”

Hàn nhìn chằm chằm A Cửu, nữ tử này thanh âm thập phần kiên định.

“Cái này là tự nhiên.” A Cửu mỉm cười, “Hần không chỉ được thiên hạ, đồng thời sẽ thống nhất lục quốc. Hàn người là sáng suốt, cũng tâm cao khí ngạo người, thiên hạ này xu thế như vậy, muốn làm một phen chân chính là sự nghiệp, tự nhiên hần là chọn một minh quân.”

“Ha ha ha...” Hàn khẽ nở nụ cười, “Người nói Quân Khanh Vũ sẽ thống nhất lục quốc? Dựa vào cái gì nói như vậy? Bây giờ, hần đối phó khởi Mạc gia đến đều thành vấn đề, lại vẫn nói hần có thể thống nhất thiên hạ.”

“Dựa vào cái gì? Thiên ý như vậy, ai cũng không thể sửa!”

Trong lịch sử, nói Quân Khanh Vũ đem ở 22 tuổi thống nhất lục quốc, này lịch sử thế nào sửa.

Thiên ý như vậy? !

A Cửu hô hấp đột nhiên một hồi, vô ý thức bưng kín ngực, một loại đau đớn kịch liệt truyền đến.

Thiên ý như vậy, ai cũng không thể sửa, mà trong lịch sử, Quân Khanh Vũ 25 tuổi liền chết đi.

Không... A Cửu đột nhiên theo vị trí đứng lên, sau đó nhảy xuống xe ngựa, lên minh phong mã, hướng kim thủy phương hướng chạy đi.

Đột nhiên, hình như nhìn thấy người kia.

Nàng tại sao có thể như vậy hồi để đó, hần là đi xem hần lại đi, hoặc là, không bao giờ nữa theo bên cạnh hần ly khai.

Khanh Vũ... Quân Khanh Vũ.

Nơi này cách rơi sườn núi cốc đã không xa, chỉ có nửa ngày lộ trình, A Cửu không dám có chút ngừng, chỉ hi vọng sớm một chút nhìn thấy hần.

Đến màn đêm hạ xuống thời gian, rơi sườn núi cốc phía trước trên trần nhỏ, đột nhiên trước mặt tới một chiếc xe ngựa.

Trước xe ngựa mặt có bát con tuần mã, tốc độ thật nhanh, mà đang ở cách đó không xa, nhìn thấy A Cửu đến, con ngựa kia xe ngừng lại.

Con ngựa kia xe, A Cửu nhận thức, là Quân Khanh Vũ xe ngựa.

A Cửu tim đập nhất thời dừng lại, suýt nữa nhảy xuống ngựa liền chạy tới, nhưng mà nghĩ đến thân phận của mình, nàng vẫn là hít sâu một hơi, cực lực khống chế được của mình kích động, chậm rãi đi qua.

Lúc này, xe ngựa màn bị xốc lên, lộ ra hé ra khuynh quốc khuynh thành thanh mỹ dung nhan, còn có một song nàng lại quen thuộc bất quá lam sắc con người.

A Cửu bước chân cứng đờ, đáy lòng có chỉ chốc lát thất lạc.

“Cảnh Nhất Bích.”

Nàng nhẹ nhàng hô kêu.

Nhìn bình yên vô sự trạm ở trước người nữ tử, Cảnh Nhất Bích không hiểu hiện lên một tia tức giận, xuống xe ngựa, sau đó đem chế trụ A Cửu tay, đỡ hông của nàng, cơ hồ là thần tốc đem nàng đẩy mạnh xe ngựa.

Trong xe ngựa thập phần ấm áp, nhưng mà, Cảnh Nhất Bích sắc mặt lại hết sức khó coi, “A Cửu!”

Hắn thật sâu nhìn chăm chú vào nàng, thanh âm đè nén nào đó tình tự, “Vì sao người luôn luôn đi không từ già, vì sao người luôn luôn không chiếu cố tựa như mình? !”

“Ta...”

Lần đầu tiên nhìn thấy Cảnh Nhất Bích tức giận, A Cửu sửng sốt một chút, cảm thụ đối phương nắm tay nàng, càng thêm dùng sức.

“Sau này, đừng có chạy lung tung , được không?”

“Hảo.” A Cửu gật gật đầu, cực lực xả ra một tia cười, sau đó nhìn về phía xe ngựa, bên trong không có người.

Quân Khanh Vũ không ở...

“Bích công tử... Đây.” A Cửu rút ra tay, đem ngũ nương túi thơm đưa cho Cảnh Nhất Bích, “Ngũ nương đã hoàn thành nhiệm vụ, Mạc Dương trúng độc, cũng nhện không quá hai người.”

Nhìn thấy cái kia túi thơm, Cảnh Nhất Bích đáy mắt hiện lên một tia ưu thương, sau đó dụng lực tương kì nắm chặt, “Tất cả sự tình, ta đều biết .”

A Cửu yết hầu căng thẳng, nhìn trước mắt quen thuộc mặt, “Bích công tử, người có phải có cái gì hay không giấu giếm ta?”

“A Cửu?”

Cảnh Nhất Bích nghi hoặc nhìn về phía A Cửu.

“Đã không có.” Trong lòng nàng rõ ràng mới có thể, hắn không muốn nói, tự nhiên có hắn nỗi khổ trong lòng, nàng vĩnh viễn đều hiểu, “Ta hảo mệt nhọc, chúng ta đi rơi sườn núi cốc đi.”

“Không, ta tổng người hồi để đó.”

Cảnh Nhất Bích thanh âm dị thường kiên định, tựa hồ đã sớm chuẩn bị sẵn sàng.

“Không được, hiện tại Mạc gia sự tình vẫn chưa có hoàn toàn xử lý. Hoàng thượng bên này...” Nàng có chút không có ý tứ nhắc tới tên này, “Có thể, ta còn có giúp địa phương.”

“Người... Người bây giờ tốt nhất vẫn là không nên đi nhìn hắn.”

Hắn đến tìm nàng, chính là không muốn làm cho nàng nhìn thấy một thứ gì đó.

“Làm sao vậy?”

A Cửu nhất thời khẩn trương lên, “Quân Khanh Vũ làm sao vậy? Là phát bệnh ? Còn là thế nào?”

199. Chương 199

“Không có. (. Baidu tìm tòi) ”

Cảnh Nhất Bích xoay mới đầu, không muốn nhìn thấy nàng đầy mắt cái loại này lo lắng, thanh âm rất nhẹ, “Hoàng thượng, hần rất tốt. Chỉ là, hiện tại ở thời gian cấp bách, Mạc Dương mang binh ở trên đường, người đi sợ rằng không an toàn.”

“An toàn?” A Cửu nhìn Cảnh Nhất Bích, hần nghiêng mặt, đường nét thập phần nhu hòa, như họa trung mỹ nhân.

Hần đối với nàng che giấu nhiều như vậy, nàng sẽ không trách hần, thậm chí còn, việc này, về Quân Khanh Vũ, nàng rõ ràng khẩn trương, lo lắng, lo nghĩ, nhưng hần như cũ không nói.

Khát theo lý thuyết, nàng sắp sinh khí, thế nhưng, nhìn loại này cùng mười một mặt giống nhau như đúc, nhìn nàng từng ở ngũ nương trước người phát thệ tốt sinh chiêu cố người, nàng đích xác không có cách nào oán giận.

“Người biết, an toàn của ta, chưa bao giờ cần người lo lắng.”

“Ta lo lắng.”

Tiếp hần chợt quay đầu lại, xanh thắm sắc đáy mắt đột nhiên dấy lên lửa giận, gắt gao nhìn chăm chăm A Cửu.

“A Cửu, người sau này cũng không thể được như thế tự cho là đúng, người cho là, một mình người, là có thể địch quốc hơn một nghìn hơn vạn người, người cho là, một mình người là có thể lên trời xuống đất? !”

Thanh âm hần đột nhiên cao lên, một lần nữa cầm lấy tay nàng, lực lớn cơ hồ phải đem tay nàng chỉ niết đoạn.

“Người lần này, một người liền chạy, không ở lại chỉ tự phiền ngữ, thậm chí cũng không liên hệ chúng ta. Người có biết, chúng ta bên này có bao nhiêu lo lắng?”

“Người có biết, chúng ta khắp nơi phái người tìm người! Hiện tại, người còn như vậy dễ dàng nói, an toàn của người không cần người lo lắng? !”

“Người chính là tự đại người cho rằng, người khác không lo lắng người! Người chỉ là, nhìn không thấy của chúng ta lo lắng!”

Này ôn nhu như họa nam tử, lần đầu tiên, dùng như vậy ngữ khí rống nàng.

Ánh mắt của hần hận không thể đem nàng đốt hao tổn, cái loại này cực nóng, cái loại này phẫn nộ, làm cho A Cửu cả kinh ngồi ở chỗ cũ, trên mặt có một loại mờ mịt cùng sợ hãi.

Nàng chưa từng có nghĩ đến quá, như vậy ôn nhu mười một, cũng sẽ tức giận, cũng sẽ...

Mà kia đáy mắt, ngoại trừ phẫn nộ, nhiều hơn lại là bất đắc dĩ cùng lo lắng.

A Cửu trong lòng có áy náy, đúng vậy, nàng có thể không nghĩ đã đến này đó, nghĩ đến hần tìm không được nàng, hần là sẽ thực vội.

Mà chính mình, lúc đó chỉ một mặt nghĩ đến, không nói cho bọn hần biết, cũng sẽ không để cho bọn họ lo lắng.

Nguyên lai, mình làm sự tình, còn như thế nợ chu đáo.

“Đối...”

“Xin lỗi...”

A Cửu vừa muốn mở miệng tỏ vẻ áy náy, lại không nghĩ rằng, Cảnh Nhất Bích lại cưỡi ở nàng phía trước mở miệng, “Ta vừa, không nên nói như vậy, xin lỗi.”

Nói, hắt thả A Cửu tay, sau này hoạt động thân thể, tựa ở xe ngựa một mặt khác, ánh mắt cũng nhìn về phía nơi khác.

Dài nhỏ đẹp lông mi rơi vào trên mặt hắc, trong lúc nhất thời, che khuất hắc đáy mắt cảm xúc.

Hắc không phải là phần nộ, mà là một loại bi thương.

“Lần này thật ra là ta không đúng, lần sau, ta sẽ không như vậy...”

“Tiếp theo?”

Cảnh Nhất Bích bên môi lộ ra một nụ cười khổ, sau đó quay đầu lại, ánh mắt mềm nhẹ rơi vào A Cửu trên mặt, thở dài một hơi, “A Cửu, ta hi vọng không cần có lần sau đến. Bởi vì, có thể, từ hôm nay trở đi, ta không bao giờ nữa có thể bảo hộ người.”

Đúng vậy, hắc ở cũng không có quyền lợi, không có năng lực, thậm chí là không dám ở bảo hộ nàng.

Cũng bởi vậy, hắc lặng yên đi ra, đã nghĩ đến, nàng có lẽ sẽ đi tìm Quân Khanh Vũ, mà sớm ở nửa đường đem nàng ngăn cản.

Hắc nâng tay lên, đem nàng dưới mũ thù rơi một luồng tóc, nhẹ nhàng vén ở sau tai mặt, “Sau này, người càng phải chú ý an toàn của mình, mặc kệ phát sinh chuyện gì tình, người nhất định phải trước bảo vệ mình.”

Mặc dù biết, chính mình không cần bảo hộ, hơn nữa, nàng còn có thể dùng hết mọi đi bảo hộ hắc.

Thế nhưng, Cảnh Nhất Bích đã có thể nói ra này đó, chắc hắc trên người hắc nhất định xảy ra chuyện gì.

“Hảo.”

A Cửu phối hợp gật gật đầu, không muốn Cảnh Nhất Bích lo lắng, “Thế nhưng, ta còn là muốn đi rơi sườn núi cốc.”

Cảnh Nhất Bích sắc mặt hiện lên một tia tái nhợt, đã minh bạch, A Cửu tính cách, thiên hạ này ai không chế được.

Chỉ cần nàng không muốn làm, nhưng không ai có thể ngăn cản nàng muốn làm.

Huống chi, là về Quân Khanh Vũ.

“Vậy ta dẫn người đi. Thế nhưng, A Cửu, người nhất định phải chiếu cố kỹ lưỡng chính mình.”

Hắc phản nhiều lần phục lặp lại những lời này, A Cửu ngỡ tới, ở rơi sườn núi cốc, sợ rằng có chuyện gì thực sự xảy ra.

“Người trước nghỉ ngơi một chút, xuống xe ngựa, ta kêu người.”

“Ân.”

A Cửu gật gật đầu, tựa ở ẩm áp trong xe ngựa, đã ngủ.

Mà mơ hồ trung, nàng cảm giác được có người đem nàng ôm vào trong ngực, sau đó có một cỗ nhiệt lực theo lòng bàn tay lan tràn thân thể các nơi.

Là Cảnh Nhất Bích... Nàng biết, thế nhưng không có cách nào mở mắt ra, ngăn cản hắc.

Xe ngựa một canh giờ sau, đạt tới rơi sườn núi cốc.

A Cửu một lần nữa mang mặt trên cụ, đổi lại quần áo mới, theo Cảnh Nhất Bích xuống xe ngựa.

Bọn họ doanh địa, bí mật trú đóng ở sơn cốc hai lối ra.

Rơi sườn núi bởi vì này mấy ngày tuyết, khắp nơi một mảnh màu ngân bạch, mà ở đây, cũng thuộc về nam bộ lượng mưa sung túc địa phương, cộng thêm thổ nhưỡng quan hệ, ở đây rừng cây rậm rạp, nghe nói, tuyết rơi trước, ở đây cảnh sắc ưu mỹ.

Đi ở doanh địa nhập khẩu, bọn thị vệ nhìn thấy Cảnh Nhất Bích đều sôi nổi cúi đầu hành lễ, Cảnh Nhất Bích đều là mỉm cười để cho bọn họ miễn lễ, sau đó thường thường nhìn như nhau cùng ở sau người A Cửu, đáy mắt luôn có hóa không khai ưu sầu.

“Bích công tử.”

Một người tướng lĩnh đi tới, cầm trong tay một bộ tân mã cụ.

“Ngô đem, ngài này đó muốn đi đâu?”

“Hoàng thượng dùng bữa sau, bọn họ muốn đi ra ngoài ngắm phong cảnh, làm cho tiểu nhân chuẩn bị một bộ tân mã cụ.”

“Ngắm phong cảnh?”

Cảnh Nhất Bích thanh âm hơi kinh ngạc, sau đó quay đầu nhìn về phía A Cửu, “Hoàng thượng muốn đi ra ngoài, A Cửu, chẳng thà, chờ hoàng thượng trở về, chúng ta lại đi nhìn hán đi.”

Ngắm phong cảnh? Tuyết ngừng, một vòng trăng sáng cao đeo bầu trời, đích xác thích hợp nhìn ánh trăng cảnh tuyết.

Nhưng nhìn bộ dáng, thân thể hần là không có bất cứ quan hệ nào, hơn nữa, chính mình quá mau, dùng A Cửu thân phận, dù sao rất đường đột.

A Cửu đáng giá gật gật đầu, “Cũng tốt.”

Sau đó nhìn nhìn doanh tướng xung quanh, lại phát hiện, cách đó không xa có mấy nữ tử thân ảnh, không khỏi nghi hoặc nhíu mày.

Này trong quân dựa theo quy định là không thể xuất hiện bất luận cái gì nữ quyền? ! Ở đây không phải Mạc Dương nơi đó, đối này, Cảnh Nhất Bích cùng Quân Khanh Vũ luôn luôn đều quản được rất nghiêm, tại sao có thể có nữ tử đâu.

Tựa hồ chú ý tới A Cửu nghi hoặc, Cảnh Nhất Bích ho nhẹ một tiếng, đề nghị, “A Cửu, nếu không chúng ta cũng đi dùng bữa, ta cũng có chút đói bụng.”

Nghe thấy Cảnh Nhất Bích nói đối, A Cửu tự nhiên không dám chậm trễ.

Mà vừa mới, cách đó không xa, thế nhưng truyền đến một thập phần thanh âm quen thuộc.

“Bích công tử, người lần này buổi trưa đều đi nơi nào?”

Người nọ vừa nói, một bên chạy tới.

A Cửu vừa quay đầu lại, trên mặt không khỏi lộ ra mỉm cười.

Đây không phải là Hữu đại nhân, còn có ai đâu? !

Hữu Danh đi tới, ánh mắt rơi vào A Cửu trên mặt, nhất thời kinh ngạc há hốc miệng, “Cửu công tử.”

Thanh âm kia, rõ ràng run lên một chút.

“Hữu đại nhân, hôm nay được không.”

A Cửu cười chào hỏi.

“Hảo... Hảo.” Hảo mới là lạ, này gọi A Cửu sát thủ, Hữu Danh nhớ tới liền đau đầu, kia một lần nhìn thấy người này, hần không bị tội.

Mấy ngày trước người này biến mất lúc, vừa vặn vẫn không có thu được phu nhân hồi âm, hoàng thượng cả ngày phát giận, ai nhắc tới phu nhân, nhắc tới A Cửu hai người, cơ hồ hần sẽ bị tội.

“Đại nhân tìm ta có chuyện gì?” Cảnh Nhất Bích nhẹ giọng hỏi.

“Buổi chiều lúc, hoàng thượng ngay tìm ngài, . Hiện tại chờ ngài quá khứ dùng bữa tối.”

“Ta...” Cảnh Nhất Bích vốn muốn cự tuyệt, thế nhưng biết, như vậy chỉ biết khó xử Hữu Danh cũng đáng được gạt đầu.

“Cửu công tử, ngài cũng cùng đi dùng bữa tối đi.”

Hữu Danh cắn răng, cảm thấy, hẳn là làm như vậy.

A Cửu theo bọn họ đi tới doanh trường cửa lúc, đã nghe thấy được kia luồng quen thuộc thơm ngát, chờ đi vào, liếc mắt liền thấy được cái kia cầm thư, nghiêng dựa vào vị trí người.

Tóc đen ba nghìn, hoàn toàn lười nhác rơi vào bả vai, hoàn mỹ mặt ở trong ánh lửa lộ ra một loại tuyết độc hữu trắng nõn.

Tú lệ mày, thon dài tiếp vũ, mãn thành đường thẳng môi, hẳn thần thái trước sau như một biếng nhác, ngón tay kéo phát hoàng thư, có vẻ càng thêm trắng nõn đẹp.

A Cửu trong lúc nhất thời nhìn đến xuất thần, liền cảm thấy, đáy mắt chỉ có trước mắt đọc sách người, thậm chí đã quên của mình tình cảnh.

“Khụ khụ...”

Quân Khanh Vũ đột nhiên nhú mày, kiểm chế ho khan.

A Cửu ngực tê rần, lúc này mới chú ý tới, sắc mặt của hắn trắng bệch có chút mất tự nhiên, hơn nữa, mặt, thế nhưng so với nàng ly khai ngày đó, lại gầy gò rất nhiều.

200. Chương 200

A Cửu mắt đau xót, không biết nên nói cái gì, mà lúc này, Quân Khanh Vũ đột nhiên ngừng đầu. (. Baidu tìm tôi).

Hai người bốn mắt tương đối, hẳn nhất thời kinh ngạc ngồi ở vị trí, màu tím con ngươi trung, viết khó có thể tin

Kia một cái chớp mắt, A Cửu nhìn thấy hắn cầm thư tay, khẽ run lên, nhưng mà, hai người như vậy đối diện , lại là ai đều không nói gì.

“Khụ khụ...”

Khô hẳn cau mày, tựa hồ ho cực kỳ lợi hại, nhưng mà lại dùng sức nghẹn , thế cho nên mặt tái nhợt lộ ra mất tự nhiên bệnh trạng ửng đỏ.

Mà hắn song đồng vẫn rơi vào A Cửu trên mặt, màu tím sậm con ngươi như thủy liếc mắt một cái, sâu thẳm, nhìn không thấy đáy, tượng một không đáy vòng xoáy.

Coi như phải đem nàng cắn nuốt đi xuống.

Phổ không biết cái gì nguyên nhân, ánh mắt của hắn so sánh với trước, tựa hồ cũng nhiều hơn chán ghét.

“Hoàng thượng.”

Chú ý tới Quân Khanh Vũ ánh mắt bất thiện, Cảnh Nhất Bích vội đem hai người cắt ngang.

Mà lúc này, Quân Khanh Vũ tựa hồ ở chú ý tới Cảnh Nhất Bích, ánh mắt tìm tôi nghiêng cứu một phen đứng chung một chỗ hai người, Quân Khanh Vũ mặt nhất thời trầm xuống, quyển sách trên tay, trọng trọng sụp ở trên bàn, phát ra thanh âm chói tai.

Nhất thời, bầu không khí ngưng trọng, A Cửu vô ý thức lui về phía sau một bước, trong lòng biết, hẳn thấy được nàng, quả thực mất hứng .

Hơn thế đồng thời, Cảnh Nhất Bích thân thể hơi nghiêng, bản năng đem nàng ngăn trở.

“Người xế chiều hôm nay đi tìm hấn ?”

Quân Khanh Vũ thân thể sau này vừa tựa vào, bán híp mắt, câu dẫn ra một tia cười lạnh.

“Không có.”

A Cửu vội tiếp lời, “Là ta đến nơi đây đến, trên đường gặp Bích công tử.”

“Nga? Xem ra thật đúng là khéo.” Quân Khanh Vũ hừ một tiếng, ánh mắt rơi vào A Cửu trên y phục, một khắc kia, A Cửu chú ý tới, hấn ánh mắt nhất thời chìm xuống đến.

Thậm chí còn, so với vừa mới mới nhìn đến nàng tiến vào lúc, ánh mắt kia còn lãnh lệ.

Này y phục. . .

A Cửu hút một hơi khí, là Cảnh Nhất Bích mang đến y phục.

“Ai bảo người đến rơi sườn núi cốc tới? Cái chỗ này, bây giờ không phải là tạp vụ người có thể vào.”

Chán ghét nàng, cũng không muốn gặp hấn.

Người như thế, cùng Mai Nhị một tính tình.

Thậm chí, nhìn thấy người này, trong đầu hấn không ngừng hiện lên mai người giọng nói và dáng điệu nụ cười, nhưng mà, Mai Nhị... Đó là trong lòng hấn thương, vết thương ở mở rộng, không có cách nào khép lại.

Bởi vì, hấn lúc này thực sự không muốn nhìn thấy bất luận cái gì có thể làm cho hấn nhớ tới Mai Nhị nhân hòa sự vật đến.

A Cửu bị nói sắc mặt trắng nhợt, sau đó nói, “Kia này, thảo dân lui xuống trước đi.”

Nàng có rất nhiều biện pháp tiến vào. Nếu không muốn nhìn thấy nàng, nàng kia nhìn hấn là được rồi /

“Cửu công tử, này không đều dùng bữa tối thời gian sao?”

Hữu Danh vội kêu ở A Cửu.

Trực giác nói cho hấn biết, nếu như A Cửu đi, của mình tình cảnh nhất định sống không bằng chết a.

Gần đây mấy tháng, vì đoán hoàng thượng tâm tư, Hữu Danh đã có tinh thần u buồn.

“Hoàng thượng, cửu công tử lần trước cùng ngũ nương cùng nhau làm nhiệm vụ, lần này là trở về tổng tin tức.”

Cảnh Nhất Bích chỉ phải tìm lấy cơ này.

“Người đi Mạc Dương chỗ ấy?”

Quân Khanh Vũ mày ngưng càng chặt hơn.

“Là.”

A Cửu gật gật đầu, “Mạc Dương đã hướng bên này xuất phát, phía sau còn có ba đợt viện quân, bắt quá, hấn đã trúng độc, hai ngày sau, sẽ độc phát.”

“Người cùng ngũ nương đi ?” Quân Khanh Vũ đối A Cửu nói không ngoài ý muốn, ngược lại là càng tỉ mỉ hỏi vấn đề này.

A Cửu không rõ hấn ý nghĩ, trầm chỉ chốc lát, gật gật đầu.

“A...”

Quân Khanh Vũ lắc đầu, đáy mắt tựa hồ có ý tứ cay đắng, sau đó làm cho Hữu Danh đỡ đứng dậy, đi tới bình phong bên cạnh bàn con thượng, ngồi xuống.

“Các người đều ngồi xuống, ăn bữa tối đi.”

A Cửu nhìn Cảnh Nhất Bích liếc mắt một cái, sau đó vẫn là đi tới, ở Quân Khanh Vũ đối diện ngồi xuống. Trên bàn bày tám thái, thoạt nhìn thập phần tinh xảo, không giống như là quân doanh trù sư làm, hơn nữa, nhìn thái nội dung, A Cửu đáy lòng càng thêm nghi hoặc.

Những tài liệu này, hẳn là cũng chỉ có đế đô mới có thể mua được.

So với như thủy tinh ngó sen, mây trắng măng... Đây đó, ở kim thủy vùng này, căn bản cũng không có bán.

Hơn nữa, cho rằng pháp, cũng là cung đình cách làm.

Quân Khanh Vũ mặc dù nghiêm trọng khiết phích, nhưng có phải thế không cái loại này phô trương lãng phí, càng không thể có thể, lành nghề quân chiến tranh thời gian, mang theo ngự trù, thậm chí làm cho người ta theo hoàng cung đưa tới nguyên liệu nấu ăn liệu.

Quân Khanh Vũ liếc mắt nhìn bàn thái, tựa hồ khẩu vị cũng không lớn.

“Hữu Danh, người đi xem nường nường xong chưa?”

“Nặc.”

Hữu Danh gật gật đầu, lập tức lui ra.

A Cửu đầu óc lúc này có chút phát mộng, nhất thời không có từ nường nường hai từ bên trong kịp phản ứng.

Mà ngay tại lúc này, phía sau màn bị xốc lên, trong không khí nhất thời trước mặt nhào tới nồng đậm mùi cá.

“Nường nường, vẫn là làm cho ty chức tới bắt đi.”

“Không cần, này không nóng .”

Một nữ tử thanh âm êm ái truyền đến, mang theo nồng đậm nhu âm.

A Cửu kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy một nữ tử vóc người thướt tha đi tới.

Cô gái kia, chỉ mặc kiện màu trắng y phục, đã không có dĩ vãng cái loại này đường hoàng màu tím, hoặc là ôn nhu phấn hồng, hoặc là tươi đẹp vàng nhạt sắc. Chính là cực kỳ đơn giản trắng thuần, thậm chí còn trên đầu, cũng không có bất kỳ trang sức, nhưng mà, cái loại này tuyệt diệu thiên hạ khuôn mặt nhưng lại như là gì đều không che đậy.

A Cửu hí mắt quan sát đi tới nữ tử, bên môi không nên xẹt qua một tia cười lạnh.

Này còn là lần đầu tiên, nhìn thấy mặt mộc trang điểm Tô Mi a.

Thậm chí là, có chỉ chốc lát hoảng hốt, A Cửu cho rằng nhìn thấy chính là mình.

“Hoàng thượng, ngài yêu uống cá nóng thần thiếp làm xong.”

Tô Mi đem tinh xảo canh đặt ở Quân Khanh Vũ trước người, sau đó dựa vào hán ngồi xuống.

“Đây đó cũng không dùng người tự mình động thủ, người làm cho này cung nữ làm là được rồi.”

Quân Khanh Vũ thanh âm rất nhẹ, “Hơn nữa, người còn làm nhiều món ăn như vậy, đừng mệt nhọc.”

“Thần thiếp không mệt, chỉ cần hoàng thượng thích, thần thiếp lại mệt cũng đáng được.” Tô Mi cười cười, dung mạo khuynh thành.

Lần này, A Cửu rốt cuộc hiểu rõ vì sao Cảnh Nhất Bích sẽ nửa đường chặn đứng nàng, làm cho nàng sẽ đế đô.

Nàng cũng rốt cuộc biết, vì sao nhìn thấy nhiều như vậy cung nữ.

Nguyên lai, là Tô Mi thỉnh tự tới thăm hoàng thượng.

“Nường nường theo đế đô, đem này đó cá trắm đen đưa tới, còn có nước này tinh ngó sen, so sánh với tìm rất nhiều tâm tư đi.”

A Cửu cầm lấy chiếc đĩa, kẹp lấy một khối ngó sen, “Để đồ đến nơi đây, ít nhất cũng muốn mười ngày, phỏng chừng, hãn huyết bảo mã đều mệt chết đi được kỷ thất.”

“Người...”

Tô Mi lúc này mới chú ý tới Cảnh Nhất Bích bên người ngồi một màu trắng trẻ tuổi công tử, niên kỷ bất quá mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt cũng thập phần xa lạ, thể nhưng nói chuyện ngữ điệu, lại đặc biệt quen thuộc.

Hơn nữa, rõ ràng là ở nói với nàng nói, nhưng ánh mắt của đối phương căn bản cũng không có nàng, khẩu khí sầm chằng đáng.

“Hoàng thượng, vị công tử này là?”

A Cửu để đĩa xuống, hất cằm lên, đối Tô Mi lộ ra một ngậy thơ cười, “A Cửu.”

Kia một cái chớp mắt, A Cửu nhìn thấy, Tô Mi mặt nhất thời mất đi màu sắc.

“Xem ra, nương nương quả thực còn nhớ rõ ta. Nếu như ta nhớ không lầm, lần trước là ở...”

A Cửu tay đặt ở huyết thái dương chỗ ấy, nghĩ nghĩ, “Lần trước là ở hoàng cung tông người phủ.”

“Công tử chê cười, ta từ trước đến nay sâu cư trong cung, cũng không có ra quá lưu ly cung, tại sao sẽ ở tông người phủ ra mắt công tử?”

“A? Ta nhớ, lúc đó nương nương còn truy ta, hỏi ta, giết một người đầu bao nhiêu tiền? Lúc đó ta nói, Bích công tử đầu người 30 vạn, hoàng thượng đầu người năm mươi vạn. Lúc đó nương nương còn rất có hứng thú, thậm chí hỏi ta, nếu như muốn giết hiện nay Vinh Hoa phu nhân, kia thu bao nhiêu?”

Lần này, không chỉ là Tô Mi mặt là xanh xám sắc, thậm chí còn, Quân Khanh Vũ sắc mặt đều cực kỳ khó coi.

“Ta xưa nay không biết chỗ nào đắc tội công tử. Nhưng là công tử, không có bằng chứng hữu vu hãm ta, càng mơ tưởng muốn gây xích mích ta cùng phu nhân quan hệ.” Nói tới chỗ này, Tô Mi chăm chú cắn môi, ủy khuất rớt xuống lệ đến.

“Này... Chẳng lẽ ta thực sự nhớ lầm?” A Cửu nhún vai, “Xin lỗi, gần đây sự tình phát sinh nhiều lắm. Nương nương chỉ là cùng cô gái kia tương tự, cô gái kia, mặc quần áo không là mộc mạc như vậy. Lần trước cô gái kia xuyên chính là vàng nhạt sắc y phục, bên hông còn có màu tím tua cờ, đỉnh đầu trang sức cũng nhiều. Ái chà, thật không có ý tứ, nhìn ta này trí nhớ, ta hướng nương nương xin lỗi. Ta nhận lầm người, nhận lầm người...”

A Cửu bày làm ra một bộ cột nả bộ dáng, bất quá, lúc này, trong màn không có người cười ra tiếng.

Không mong muốn nhất cười hắc hắc là Tô Mi đi, bởi vì, nàng bình thường mặc diễm lệ, nhưng hôm nay mà lại xuyên A Cửu yêu xuyên tố y.

A Cửu vừa nói như thế, kia rõ ràng liền khẳng định, đêm đó nhìn thấy nhất định là Tô Mi.

Màu tím tua cờ, càng Tô Mi yêu nhất trang sức.

201. Chương 201

Tô Mi thả tay xuống, run lên, mặc dù ai nấy đều thấy được đến, A Cửu xin lỗi như vậy không đúng thành. (Baidu tìm tôi

Nhưng mà, làm một phi tử, Tô Mi dưới tình huống như vậy, mặc dù là ăn nữa hoạn lại ủy khuất, mặc dù là biết rõ rơi vào rồi A Cửu cạm bẫy, lại cũng không khỏi không đem khẩu khí này cấp sinh sinh nuốt xuống.

Tô Mi tránh A Cửu hồi lâu, ánh mắt nhàn nhạt nhìn lướt qua bên cạnh Cảnh Nhất Bích, cuối cùng nhìn về phía Quân Khanh Vũ, “Hoàng thượng, thần thiếp vẫn là lui trước.”

Nói nước mắt đã theo viên mắt trung ngã nhào, thanh âm cũng nhịn không được nghẹn ngào, “Thần thiếp nếu là còn sống ở chỗ này, cũng nói không chừng sẽ bị vị công tử này nói thành tai họa nhân gian yêu nghiệt.”

Vành mắt “Yêu nghiệt?”

Liền Tô Mi cũng cân xứng hô yêu nghiệt ? ! Nàng quá để ý mình .

A Cửu thấp giọng cười, lắc lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía Quân Khanh Vũ, đối phương sắc mặt đã hắc muốn tích ra mực nước .

Tầm vốn định lại kích thích Tô Mi mấy câu, nhưng mà, nàng làm sao khổ cùng Tô Mi như vậy mặt hàng lẳng phí nước bọt đầu.

Hơn nữa, nàng có thể nói cũng đã nói, đối với nữ nhân này, nàng A Cửu sẽ đối phó sớm muộn sẽ đối phó.

Tựa như nàng trước đây nói qua , không có nàng giết không được người, chỉ cần nàng không muốn giết người.

“Nương nương, A Cửu cũng nói cái này là hiểu lầm.”

Bầu không khí thập phần quái dị, A Cửu cúi đầu thờ ơ mỉm cười, Quân Khanh Vũ vẻ mặt trong sạch, Tô Mi vẻ mặt ủy khuất, lúc này, Cảnh Nhất Bích chỉ phải mở miệng giảm bớt bầu không khí.

“Dùng bữa.”

Quân Khanh Vũ lạnh giọng phân phó, trước cầm lấy chiếc đĩa, gấp một ngụm thái, chậm rãi ăn.

Ăn cái gì lúc, vẫn là giống như trước đây.

Động tác cao quý ưu nhã, cắn nhỏ một ngụm, mặt lớn lên lông mi ảnh ngược xuống, tượng một cái sống an nhàn sung sướng mè.

Này tình cảnh, Tô Mi cũng không dám khóc nữa, cung kính lau nước mắt, sau đó vì Quân Khanh Vũ thêm canh.

“Hoàng thượng.”

Tựa hồ biết Quân Khanh Vũ muốn ăn không lớn, Tô Mi cẩn thận từng li từng tí đem xương cá chọn lựa ra, sau đó đưa tới.

“Chính người uống đi.”

Quân Khanh Vũ nhẹ nhàng nói một tiếng, cũng không có nhìn Tô Mi.

“Hoàng thượng không muốn uống?”

Tô Mi thanh âm có một tí thất lạc, “Vẫn là đêm nay thần thiếp làm được thái không hợp hoàng thượng khẩu vị.”

“Trẫm, chỉ là không ăn cá.”

Quân Khanh Vũ bên môi xẹt qua một nụ cười khổ, ánh mắt không khỏi nhìn về phía A Cửu.

Cô gái kia, chính cầm chiếc đĩa nghiêm túc đang ăn cơm.

Ngón tay thon dài, lần này không có quần quít lấy vải xô, mà là một bộ hơi mỏng bao tay, lộ ra đầu ngón tay, thập phần móng tay, êm dịu mà sáng bóng.

Quân Khanh Vũ ánh mắt ngẩn ra, hiển nhiên chỉ chốc lát hoảng hốt, ánh mắt dời đi A Cửu ngón tay, mà lại lần nữa rơi vào trên mặt nàng.

Cùng lúc trước bất đồng, này A Cửu sát thủ lúc nói chuyện, mang theo nào đó làm cho không người nào pháp bỏ qua cuồng ngạo.

Mà hần lúc này, lúc ăn cơm, thần thái lại cực kỳ nghiêm túc, cùng người kia, thập phần tương tự.

“Hoàng thượng, người trước đây không phải rất thích ăn cá sao?”

Tô Mi kinh ngạc thanh, cắt ngang Quân Khanh Vũ hỗn loạn mạch suy nghĩ.

Quân Khanh Vũ này mới thu hồi ánh mắt, nhìn kia một chén canh cá. Đích xác, trước đây thật lâu, hần thích ăn nhất chính là tiên canh cá, mà cái gì là thời gian bắt đầu, liền không muốn ăn.

Không phải là không muốn ăn... Mà là, ăn, cảm thấy có một cái gai cắm ở ngực, thế nào cũng nhổ không đi. Sinh sôi đau.

Đó là nhận thức Mai Nhị sau, rốt cuộc, vẫn là Mai Nhị.

Bởi vì vẫn không có được tin tức, hần không thể không phái người đi suốt đêm hồi để đô, nhưng mà, để đô người thế nhưng cũng không có tin tức gì.

Hôm qua, đang nghiên cứu địa đồ, bên ngoài tới báo, nói trong cung người tới, hần buông tất cả cười ngựa ra, nhìn thấy lại là Tô Mi.

“Để xuống đi.”

Quân Khanh Vũ để đưa xuống, nhất thời đã không có bất luận cái gì muốn ăn, đứng dậy, đối Hữu Danh nói, “Mã chuẩn bị xong chưa?”

“Hoàng thượng, chuẩn bị xong. Bất quá thời gian còn sớm, hoàng thượng không như lại ăn một chút gì.”

“Không cần, trăm ăn no.”

Quân Khanh Vũ lắc lắc đầu, phủ thêm màu tím chồn lĩnh áo choàng, hướng doanh trướng bên ngoài đi đến.

Nhìn thấy hần đi đến, A Cửu cũng vội để đưa xuống, chú ý tới Hữu Danh vẻ mặt lo lắng, không khỏi mở miệng hỏi, “Làm sao vậy?”

Hữu Danh có chút tức giận, rất có một chút bất đắc dĩ trừng A Cửu liếc mắt một cái, “Hoàng thượng mấy ngày nay, cơ hồ liền không có ăn uống gì, này không, đêm nay thật vất vả làm ra hần thích thức ăn, lại...”

Ngụ ý chính là trách cứ A Cửu vừa lời nói kia quét hoàng thượng khẩu vị.

“Mấy ngày đều không có ăn uống gì?” A Cửu thanh âm khó tránh khỏi cả kinh.

“Cũng không, trông hoàng thượng này đều gầy bao nhiêu.”

A Cửu quay đầu lại nhìn bàn kia tử thái, còn có kia căn bản cũng không có ăn được cá, trong lòng không khỏi tê rần.

Hần sao có thể không ăn cá đâu?

Nếu như không có nhớ lầm, đêm đó ở kim thủy, hần mang nàng đi ăn cơm lúc, còn ngoan ngoãn ăn, nàng chọn cho hần cá.

Nhưng bây giờ lại náo khởi tính tình nói không ăn.

Nếu như biết vừa mới nói lời nói kia, sẽ làm hần như vậy mất hứng, nàng sẽ không nói ra.

A Cửu nhìn quay đầu lại nhìn dưới ánh trăng hần gầy gò bóng lưng, cắn răng, “Hoàng thượng đây là muốn đi ngắm phong cảnh sao?”

“Cửu công tử, ngài muốn đi?” Hữu Danh thanh âm hiển nhiên run lên.

“Thế nào?”

Nàng đương nhiên là muốn đi.

“Cửu công tử, người cho là nơi này là nơi nào?” Phía sau đột nhiên truyền đến Tô Mi cười lạnh, quay đầu lại nhìn thấy nàng chậm rãi đứng dậy, giẫm bước liên tục đi tới, “Đây là quân doanh, hiển nhiên rất không

chào đón người một ngoại nhân. Vừa, nếu không phải là người, hoàng thượng sẽ như thế ngán, hiện tại, chẳng lẽ là người còn muốn cùng ta cùng hoàng thượng đi ngắm phong cảnh?”

Nói, ánh mắt lãnh lệ rơi vào Cảnh Nhất Bích trên người, “Bích công tử, người nhận thức đại thể người, cũng biết, trong quân doanh không thể xuất hiện nhân tạp nhân đẳng.”

Cảnh Nhất Bích sắc mặt hơi đổi, tránh được Tô Mi ánh mắt, đối A Cửu nhỏ giọng nói, “Chúng ta trở về đi.”

A Cửu gật gật đầu, cũng chỉ được theo Cảnh Nhất Bích trở lại.

“Nương nương nói rất đúng, này quân doanh, tạp vụ nhân hòa nữ nhân đều không được đi vào.”

Nói xong, không quay đầu lại đi ra doanh trường, lưu lại sắc mặt tái nhợt được dọa người Tô Mi.

Cảnh Nhất Bích doanh trưởng ngay Quân Khanh Vũ phụ cận, bởi vậy, A Cửu đi tới cửa lúc, vừa vặn nhìn thấy Quân Khanh Vũ đưa lưng về phía nàng, ngồi trên lưng ngựa.

Mà Tô Mi chân thành siêu nàng đi qua, sau đó nhìn thấy hắc thân thủ kéo Tô Mi tay, mang nàng mặt trên.

Mà cô gái kia vẻ mặt hạnh phúc tươi cười tựa ở Quân Khanh Vũ trong lòng.

Hừ... Quân Khanh Vũ.

A Cửu cay đắng cười, có phần cảm thấy có chút lòng chua xót, quay đầu lại đi tới trong màn.

Bên trong, là Cảnh Nhất Bích đơn giản bày biện, trung gian than củi chính vượng, thậm chí còn so với Quân Khanh Vũ doanh trưởng còn muốn ấm áp.

“Người ngồi ở đây.”

Cảnh Nhất Bích chỉ vào bên cạnh trái hồ cừu cái đệm, tiện thể đem một chén được đưa cho A Cửu, “Người mấy ngày trước hạ xuống được, cũng nên bổ lên.”

A Cửu liếc mắt nhìn kia đen sì sì được, thân thủ tiếp nhận, sau đó một ngụm uống xong.

“A Cửu? Người cứ như vậy uống vào, chẳng lẽ không sợ ta hạ độc?”

Nhìn thấy nàng không chần chừ chút nào, Cảnh Nhất Bích nhẹ giọng hỏi.

“Kia nếu có một ngày, ta cũng cho người một chén được, người sẽ chần chừ sao?”

A Cửu buông bát, cảm thấy cũng không cay đắng. Hơn nữa bát để còn có đường nước.

“Sẽ không.”

().

“Người cũng sẽ không, vậy người nói, ta sẽ sao?”

Nàng xem Cảnh Nhất Bích mắt, người này, cũng có thể đem chính mình tối thiếp thân ám vệ dùng để bảo hộ hắc, cũng có thể bởi vì suy nghĩ nàng khó chịu, mà nửa đường muốn ngăn ở nàng.

Người này, vẫn là nàng mười một.

Vì thế, nàng sao có thể hoài nghi.

Uống xong được, A Cửu đứng dậy thân duỗi người, “Kia Bích công tử, nhà vệ sinh ở nơi nào?”

“Người...”

Cảnh Nhất Bích sửng sốt, đáy mắt hiện lên một tia buồn bã.

Không ngờ, nàng hay là muốn đuổi theo ra đi.

Nàng không phải muốn đi cầu tiêu, chỉ là muốn đi mượn cố không cho hắc khó xử, không cho hắc theo, mà đi truy Quân Khanh Vũ.

“Ở bên ngoài, quẹo trái. Xa một chút có chuyên môn vì cung nữ nữ quyền nghỉ ngơi địa phương, bên kia còn có bể, có điểm xa, hướng phía tây đi, người có thể khởi mã đi.”

Cảnh Nhất Bích cầm lấy thư, không hề nhìn A Cửu, thanh âm có vẻ có chút đậm đặc, “Ngựa của ta người hẳn là nhận thức.”

Thượng một cầu tiêu còn muốn cười ngựa?

A Cửu cũng đã hiểu hẳn Cảnh Nhất Bích ý tứ, hẳn minh bạch trong lòng nàng suy nghĩ, thậm chí đem mã mượn cho nàng.

“Cám ơn.”

A Cửu gật gật đầu, mang theo mũ cùng khăn quàng cổ rất nhanh đi ra ngoài.

Quẹo trái, quả nhiên thấy được Cảnh Nhất Bích mã, A Cửu xoay người đi tới, siêu phía tây đi.

Cảnh Nhất Bích nói, cung nữ nữ quyền nghỉ ngơi địa phương ở phía tây, tới thời gian, nàng liền chú ý tới cung nữ thân ảnh, chỗ nào là ở phía tây a.

Sư tỷ từng cười nói, thiên hạ này, mười một cũng lạnh nhất mặc người, dù cho hẳn đang cười, nhưng là của hẳn tâm đều là lạnh.

Nhưng mà, đối mặt A Cửu lúc, mười một vĩnh viễn ấm áp, càng có một thất khiếu linh lung tâm.

202. Chương 202

Chỉ là, A Cửu cũng không có bay thẳng đến phía tây đi đến, mà là muốn lúc thức dậy, phụ cận còn ở tại nông hộ.

Nghĩ tới đây, A Cửu cười ngựa đi nông hộ gia, sau đó mới về phía tây biên phương hướng đi đến.

Phía tây phía dưới, đúng lúc là nhập cốc địa phương, góc độ này nhìn sang, có thể nhìn mật mờ cánh đồng tuyết trung bằng phẳng đầy cốc.

Lúc này, Mạc lão tặc liền bị vây ở bên trong, thế nào cũng đi ra không được.

Vành mắt song phương đều ở vào cực kỳ đề phòng trạng thái, hơn nữa nghe Cảnh Nhất Bích khẩu khí, nếu như không có vấn đề, buổi tối ngày mai, Quân Khanh Vũ sẽ mang lĩnh kỵ binh tiến hành vòng thứ nhất công kích.

Cùng lúc đó, trong quân khí thế tăng vọt, A Cửu mới nhập quân doanh lúc, cũng có thể cảm nhận được cái loại này nhiệt huyết.

Quân Khanh Vũ xuất hành, mang theo Tô Mi, A Cửu đương nhiên là không yên lòng.

Tắm đệ nhất, rốt cuộc không cho phép người của chính mình cùng Tô Mi bên này nguy hiểm người sống chung một chỗ. Mặc dù, Quân Khanh Vũ bên người có rất nhiều ám vệ, mà Tô Mi công phu đánh không lại Quân Khanh Vũ, thế nhưng rốt cuộc nàng vẫn là không yên lòng.

Tìm được hai người lúc, bọn họ đang ngồi ở trên mặt tuyết, phía trước đốt lửa trại.

Đỉnh đầu trắng sáng cao đeo, chiếu vào tuyết trắng trên mặt đất, có một loại mờ lung sáng bóng, mặc dù lãnh, thế nhưng cực kỳ mỹ.

Hướng chi, phía dưới còn ngồi hai người tốt như vậy nhìn người.

Thật có nhân hạ thoải mái.

A Cửu hừ hừ, nghĩ thầm chờ hồi cung thời gian, được hảo dễ sửa trị một phen Quân Khanh Vũ.

Cách nàng, thế nhưng ở rừng núi hoang vắng cùng ái phi đốt lửa trại.

Trong lòng toan được A Cửu có chút buồn nôn, lại nhìn thấy Tô Mi tựa hồ có chút lạnh ôm ôm hai vai, mà Quân Khanh Vũ thì thân thủ đem nàng ôm chầm.

Trong tay gì đó hận không thể ném tới Quân Khanh Vũ trên đầu!

Trước mặt chính là hỏa, lạnh, có cái gì tốt lạnh.

Lãnh sẽ doanh trường.

Nghĩ tới đây, A Cửu có chút trầm không được đứng lên, cảm thấy, chính mình tâm tư lớn hơn nữa độ, cũng không nên như vậy làm cho hai người ở trước mắt như vậy thân mật đi.

Thế là, thẳng thắn theo ngầm, nhặt lên trên mặt đất đá, hướng Quân Khanh Vũ mà ném tới.

Mã bị đau phát ra một vẻ bối rối tiếng kêu, hơn thế đồng thời, mấy ám chưa đồng thời theo chỗ tới hướng A Cửu bên này đuổi theo.

A Cửu cũng không hoảng, dùng sức vung roi ngựa, liền hướng Quân Khanh Vũ phương hướng vọt tới.

“Ai!”

Quân Khanh Vũ thành linh đứng dậy, cảnh giác theo trong tay áo ánh trăng.

Tuyệt căn văng lên ba thước, A Cửu từ trên ngựa nhảy xuống, vội vàng lui về phía sau một bước, sau đó trên mặt đất một cuộn cuộn, núp ở Tô Mi phía sau.

Quân Khanh Vũ kiểm thuận thế theo quá khứ, vừa vặn gác ở Tô Mi trên cổ.

“Lớn mật thích khách, lăn ra đây.”

Quân Khanh Vũ nổi giận gầm lên một tiếng, nhìn thấy Tô Mi dọa trắng mặt, vội thu tay về.

Mà này sau, một đầu theo Tô Mi phía sau dò xét đi ra, đầu tiên chống lại thì lại là một đôi hắc bạch phân minh, mang theo tiểu ý hai mắt.

“Người!”

Quân Khanh Vũ tất cả sát khí trong nháy mắt thay đổi thành lửa giận, nhưng nhìn người kia cười hì hì bộ dáng, lại thế nào cũng phát tác không được.

“Hoàng thượng, thủ hạ lưu tình. Đây chính là lục quốc đệ nhất mỹ nhân nhi, ngài bỏ được thương, ta đều luyện tiếc.”

Nhìn Quân Khanh Vũ đã không có sát khí, A Cửu một phen đẩy ra Tô Mi, sau đó vỗ vỗ trên người tuyết tra.

Ám vệ nhận ra A Cửu, xem ra liếc mắt một cái vẻ mặt không thể tránh được Hữu Danh, đều sôi nổi lui ra, tại chỗ vào chỗ.

“Người tại sao lại ở chỗ này!”

Quân Khanh Vũ nắm kiếm tay run run lên, không vui hỏi.

“Này...” A Cửu thanh lý hoàn trên người tuyết tra, thẳng thắn đặt mông ngồi ở Tô Mi vị trí. Phía trên kia thế nhưng bày đặt mềm mềm .

“Hoàng thượng muốn đi ra, thảo dân thụ Bích công tử nhờ vả đến đây bảo hộ hoàng thượng an toàn, không ngờ con ngựa kia thế nhưng thất đề, vừa không cẩn thận kinh ngạc hoàng thượng cùng thực phi nương nương là tuyết tiên dưới ánh trăng, thật sự là không có ý tứ.”

Vừa nói, một liền đem cầm lấy cành cây đem phía trước đóng lửa dứt bỏ một động, đem trong lòng một bọc lá cây gì đó ném vào.

“Không có ý tứ? ! Vậy vội vàng cùng trầm cổn.”

Người này thực sự là âm hồn không tiêu tan.

Cổn...

Hiện tại muốn nàng cổn, nhưng không dễ dàng, nàng tại sao có thể làm cho này hai người đơn độc cùng nhau.

Nàng là tới quấy rối .

“Vừa từ trên ngựa té xuống đến, này rơi không nhẹ, thảo dân sợ rằng một chốc đi không được.” A Cửu cười cười, đối đã sớm tức giận đến sắc mặt trắng bệch Tô Mi nói, “Nương nương, thảo dân không quan trọng gì, người liền đem tào minh trở thành kia mấy ám vệ, hoặc là trở thành Hữu đại nhân như nhau, là trong suốt không tồn tại .”

Hữu Danh mặt thống khổ rút trều. Thầm nghĩ, cửu công tử, chúng ta kiếp trước có thù oán, vẫn là ta thiếu người tiền a? !

Tô Mi liếc mắt nhìn Quân Khanh Vũ, nhìn thấy hắc cũng không nói lời nào, cũng chỉ có trầm mặc ngồi ở hắc một mặt khác.

Này A Cửu rõ ràng sẽ không đi bộ dáng, Quân Khanh Vũ có chút không thể tránh được, nhưng mà, đáy lòng lại có một loại cảm giác khác thường, ánh mắt thủy chung không bị khống chế rơi vào đối phương trên người.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí lại lần nữa xấu hổ trầm mặc đứng lên.

“Nương nương, ngài mới từ đế đô đến, không biết nơi đó có thể có hạ đại tuyết?”

“Hạ.”

Mặc dù cực kỳ không muốn, thế nhưng Tô Mi vẫn là trả lời.

“Vậy hắc là rất lạnh. Đúng rồi, thực phi nương nương theo đế đô xa như vậy tới rồi, vì sao không nhìn tới phu nhân?”

Trong cung hiện tại tất cả sự tình đều lại lần nữa do Vinh Hoa phu nhân chủ quản, Tô Mi không có được xuất cung lệnh, vô luận như thế nào cũng không dám lớn mật ra vào trong cung.

Hơn nữa, nàng quan hệ từ trước đến nay cùng thái hậu không hợp, nếu muốn xuất cung, tất nhiên được do Vinh Hoa phu nhân đồng ý.

Bởi vậy, A Cửu có chút lo lắng Thu Mặc ở trong cung tình cảnh.

“Thần thiếp xuất cung lúc, phu nhân còn ở trong cung tu dưỡng, bởi vì thể yếu, bất tiện xuất cung, liền cho phép thần thiếp mang một chút hoàng thượng thích đông tây đi ra.” Tô Mi nhẹ nhàng trả lời, ánh mắt liếc mắt nhìn Quân Khanh Vũ.

Nàng đến thời gian, Quân Khanh Vũ câu nói đầu tiên hỏi cũng về nữ nhân kia.

Mà nàng cũng đồng dạng như vậy trả lời .

A Cửu hơi híp mắt, xem ra, Tô Mi hắc là đã đi tìm Thu Mặc, thế nhưng Thu Mặc cự thấy.

“Cửu công tử đột nhiên hỏi cùng phu nhân, chẳng lẽ là cùng phu nhân nhận thức?”

Một câu nói kia, lúc này làm cho Quân Khanh Vũ ánh mắt trầm xuống, cũng nhìn chằm chằm A Cửu, tựa hồ tốt đến một mình xác đáp án.

“Thảo dân không chỉ nhận thức phu nhân, này hoàng cung lên tới hoàng thượng, hạ đến cung nữ, bao gồm thái hậu, thực phi nương nương, ta thế nhưng đều biết.” A Cửu dùng gậy gộc lấy ra bị lá cây bọc gì đó, nhéo nhéo, lật cái mặt tiếp tục chôn ở hỏa bên trong, chậm rì rì nói, “Phải biết rằng, ta thế nhưng ba ngày đi một lần, chưa quen thuộc cũng khó a.”

Này A Cửu dễ dàng xuất nhập hoàng cung sự tình, mấy người này, thậm chí là ám vệ đều rõ ràng.

Vậy thì thật là tới vô ảnh đi vô tung, căn bản nhập quỷ mi.

“Nhưng cứu công tử vì sao mà lại hỏi phu nhân, mà không hỏi cái khác phi tần?” Tô Mi cười cười, hiển nhiên không buông tha A Cửu.

“Đây là đương nhiên. Xin hỏi thiên hạ này, người nào không biết quân quốc có một tài hoa hơn người Vinh Hoa phu nhân, thậm chí cùng người trong thiên hạ người đều biết, hoàng thượng tự mình mang binh đều là bởi vì kia đừng quý phi thể nhưng rắp tâm bắt lương mưu hại phu nhân và hoàng tử.”

Tô Mi tươi cười ngưng lại, quay đầu nhìn về phía Quân Khanh Vũ, phát hiện hần đây mắt cũng có vẻ đau thương.

“Hoàng thượng, thần thiếp cảm thấy có chút lạnh, nếu không chúng ta trở về đi.”

Nhìn Tô Mi muốn đi, A Cửu vội hỏi, “Nga, hoàng thượng thảo dân lần này ly khai kim thủy, khi trở về đạt được một tin tức trọng yếu.”

“Tin tức gì?” Quân Khanh Vũ lạnh lùng hỏi.

“Để đô tới tin tức.”

Sắc mặt hiện lên một tia kinh ngạc, Quân Khanh Vũ nhìn A Cửu thần sắc, đối phía sau ám vệ phân phó nói, “Các người đều trước tổng nương nương trở lại.”

“Hoàng thượng?” Tô Mi kinh hãi, không ngờ, Quân Khanh Vũ thể nhưng làm ột mình hần trở lại.

Nhưng mà, Quân Khanh Vũ tính tình Tô Mi hiểu biết, không cam lòng tránh A Cửu liếc mắt một cái, nàng mới rời đi.

“Được rồi, người đi, tin tức gì?”

A Cửu cũng không trả lời, mà là lại lần nữa đem

Cái kia lá cây bọc gì đó làm ra đến, nhéo nhéo, hài lòng gật đầu, đã chín.

Nhìn trong tay nàng đen thùi gì đó, Quân Khanh Vũ vô ý thức nhíu mày.

Mà lúc này, có lẽ có một chút phỏng tay, A Cửu lấy bất ổn, vật kia liền cắn ở A Cửu trên y phục, còn đối với phương chút nào không chê, còn một chút đem kia lá cây xé rụng.

Trong lúc nhất thời, nhàn nhạt hương khí nhất thời trước mặt nhào tới, trong tay của nàng, cầm một nướng được nóng hằm hấp khoai lang.

A Cửu đem da cũng xé rụng, sau đó đẩy ra, đưa cho Quân Khanh Vũ, “Hoàng thượng, đây là phần .”

Nhìn kia bốc hơi nóng khoai lang, một loại không hiểu cảm xúc đột nhiên đánh thẳng vào Quân Khanh Vũ, làm cho hần thân thể nhất thời như giống như điện giật ngẩn ra.

Hần nhớ ở thật lâu trước, có một nữ tử ngồi ở bên đường, đem nóng hôi hổi khoai lang dứt tới miệng hần bên.

Hần nhớ, cô gái kia từng chuyên môn đi cho hần mua quá nướng khoai.

Yết hầu chặt được đau, Quân Khanh Vũ nâng tay lên, theo A Cửu cầm trong tay quá khoai lang.

203. Chương 203

Nhìn kia trương mặt nạ da người, hàn trầm xuống song đồng. (Baidu tìm tòi 8 độ đi

Tất cả ký ức, phẳng tựa thủy triều như nhau xông vọt tới, ngọt ngào , cay đắng .

Hần nhớ, khi đó, hần xuất cung đi tìm nàng tình cảnh.

Hắn nhớ, lúc đó uy hấn ăn cái gì lúc, nàng phi thường bất đắc dĩ, thế nhưng, cái loại này thần tình, hắn lại nhìn thập phần si mê.

Nếu là thích, kia bắt đầu khi nào thích, thích đến , hắn có thể dễ dàng tha thứ nàng đánh hắn, chính mình vẫn là mặt dày mày dạn ôm nàng không buông.

Thậm chí, có thể ở nàng lúc rời đi, nhìn chăm chăm này đồng hồ cát phát ngốc, thậm chí,

Có thể ở trên đường chờ nàng, thậm chí có thể buông thân phận, hỏi nàng một tiếng, người có từng thích quá ta.

Mai Nhị...

Quân Khanh Vũ nhìn trên tay khoai lang, không hiểu cảm thấy mắt khô khốc đau.

Vành mắt nếu như có thể, một trận này hắn không muốn đánh, muốn sớm một chút hồi cung. Thế nhưng, có thể sao? Không thể, hắn muốn kiên trì xuống, cho nàng lưu lại một phần vinh quốc gia.

“Đừng ngốc , nhanh ăn đi.”

Đỉnh đầu, thanh âm êm ái truyền đến, thậm chí mang theo điểm sủng nịch, Quân Khanh Vũ ngẩng đầu, chống lại A Cửu mắt.

Mắt không hiểu đỏ lên, thấy được ánh mắt của đối phương như trước người hỏa như nhau chúc người, vội vàng hoảng hốt cúi đầu, cẩn thận từng li từng tí đang cầm nóng hôi hổi khoai lang, cắn đi xuống.

Động tác vẫn là như vậy ưu nhã, chỉ là, dù sao mới ra hỏa, đến trong miệng, khó tránh khỏi có chút nóng.

Hắn vô ý thức nhăn lại đẹp mày, tay cũng có chút cầm không được.

Tắm dù sao cũng là sống an nhàn sung sướng hoàng đế, ăn cơm đều là do người hầu hạ , khi nào ở vùng hoang vu dã lâm, chính mình cầm nướng khoai ăn.

“Ta đến.”

A Cửu theo trong tay hắn cầm lấy nướng khoai, sau đó mang da kéo xuống một điểm, đưa cho hắn.

Mỗi một lần, thần sắc hắn đều có chút xấu hổ, thậm chí là không dám nhìn thẳng ánh mắt của nàng, thế nhưng vẫn là ngoan ngoãn tiếp nhận, từng chút từng chút cắn rưng.

“Kỳ thực, này không có thể ăn nhiều lắm .”

Chờ ăn xong nửa, A Cửu đem mặt khác nửa cũng lấy

Qua đây, tiếp tục kéo xuống một khối một tiểu khối đưa cho nàng.

“Vì sao?”

Hắn hiểu kỳ hỏi, kinh qua vừa kia gần có chút xấu hổ ở chung, tựa hồ mâu thuẫn giây giữa một phen, Quân Khanh Vũ vẫn là ngẩng đầu, làm ình đối mặt này sẽ mặc danh kỳ diệu làm ình tâm loạn người.

“Ăn ngon gì đó không thể quá tham a.”

A Cửu cười cười, “Ăn nhiều sẽ ngấy, .”

“Thế nhưng ta ăn không nhiều, ”

”Kia vạn nhất ăn nhiều đâu?”

“Cũng sẽ không ngấy.”

Coi như sợ nàng không cho hắn ăn như nhau, hắn trả lời kịp kỳ thẳng thắn.

A Cửu cười đến có chút vô nại, lại đưa cho hắn một khối, “Cũng không phải không cho người ăn, ta chỉ nói, ăn ít một ít, hơn nữa vật này, ăn không cần thiết hóa, dễ thương dạ dày, huống chi, không có bao nhiêu dinh dưỡng.”

Những lời này dù sao có chút hiện đại, nghe được Quân Khanh Vũ có chút mờ mịt, sau đó hần hắng giọng một cái, lại phiết mở rộng tầm mắt.

Nhìn người này, trong lòng nghĩ mèo cào như nhau ngứa.

“A Cửu, người... Người là địa phương nào người?”

“Ta?” A Cửu đến không nghĩ đến sẽ hỏi vấn đề này, nhìn Quân Khanh Vũ nghiêng mặt, trong lòng ảm áp, đáy mắt có một tia thỏa mãn cười, “Rất xa chỗ rất xa.”

“Rất xa? Chỗ nào, người hần không phải là quân người trong nước?”

“Kia hoàng thượng cảm thấy, ta là nơi nào người?”

Một rất nhanh ăn xong rồi, A Cửu nhảy ra phía sau bọc, sau đó hỏi, “Còn muốn ăn sao?”

Quân Khanh Vũ không có lắc đầu, kia tỏ vẻ, hần còn có thể tiếp tục ăn, chỉ là, người muốn hần tự mình nói ra khỏi miệng, kia không thể.

Hữu Danh nói, Quân Khanh Vũ mấy ngày cũng chưa từng ăn cơm, mới gây nhiều như vậy.

A Cửu từ phía sau lưng trong cái bọc, lấy ra một tinh xảo rổ, bên trong là vừa đi nông phu gia muốn mới mẻ giết kê, còn có chút đồ gia vị.

Dù sao lửa trại, nướng cái gì món ăn thôn quê, ăn mới có vị đạo.

Dùng chủy thủ đem thịt gà cắt thành tiểu khối, sau đó vãi lên muối, đặt ở hỏa thượng lật nướng lên, mê người hương vị trước mặt mà đến.

“Người đây là cái gì?”

“Chúng ta chỗ ấy gọi là nướng.”

A Cửu cười cười, vãi lên điểm ớt cùng hoa tiêu phần, tiếp tục lật nướng đứng lên.

Rất nhanh, thịt liền phát ra xuy xuy thanh âm, cái loại này hương khí cũng càng phát ra mê người.

“Nướng?” Quân Khanh Vũ gật gật đầu, “Vậy người hần là bắc quyết bên kia người, bên kia người nghe nói ăn cái gì đều như vậy.”

“Ha ha ha...” A Cửu cười cười, “Bắc quyết nhiều người bán đều là hoàng tóc mắt lam con người, môi mỏng, mũi cao lương, hơn nữa thân hình đều cao to. Hoàng thượng, người cảm thấy thảo dân tượng nơi đó người?”

“Vậy là người người ở nơi nào?”

“Ăn trước này.”

Cánh gà nướng được vàng óng, còn tích dầu, thoát nhìn, để người muốn ăn tăng nhiều.

A Cửu đem nó đưa cho Quân Khanh Vũ, “Ăn . Ta liền nói cho người biết.”

Quân Khanh Vũ nhìn nhìn, đến không có biểu hiện ra ghét bỏ thần sắc, thật đúng là nhận quá khứ, thăm dò cắn một miếng.

Thấy một màn như vậy, Hữu Danh đều mở to hai mắt nhìn, bất quá kia hương vị đích thực là mê người vô cùng, so với vừa bàn kia tinh mỹ thái, này cánh gà nướng thật gọi người chảy nước miếng.

Khoan hãy nói, này chán ghét A Cửu còn thật là có bản lĩnh.

Hoàng thượng lúc này ăn gì đó, có thể sánh bằng mấy ngày tăng lên cũng còn nhiều.

Nhìn đến nơi đây, Hữu Danh không khỏi cười cười .

“Thế nào, mùi vị không tệ đi?”

Nhìn thấy hần ăn thơm như vậy ngọt, A Cửu đắc ý hỏi.

“Ăn, rất đẹp vị.”

Quân Khanh Vũ gật gật đầu, nghiêm túc ăn, thật đúng là chậm rãi đem một cánh gà cấp nuốt vào.

Ăn thời gian, hắn thỉnh thoảng ngẩng đầu, len lén ngắm A Cửu liếc mắt một cái, sau đó vừa sợ hoảng né tránh, khi đó, hắn bên môi liền có hai nhọt nhạt lê cơn xoáy.

204. Chương 204

Chờ ăn xong thứ hai cánh gà lúc, Quân Khanh Vũ xem ra thực sự ăn no, nhìn như trước cổ chấp nướng A Cửu, nói, “Người còn chưa có nói, người rốt cuộc là người kia?”

“Thế nào ta nói cho hoàng thượng, ta là từ trên trời rớt xuống người, người tin tưởng sao?”

A Cửu nghĩ nghĩ, chỉ vào đỉnh đầu trắng sáng. (

Hiện tại Quân Khanh Vũ không hề mâu thuẫn A Cửu, hai người trong lúc đó mặc dù bầu không khí có chút xấu hổ, nhưng mà, chí ít không cần tranh phong tương đối, hơn nữa, có thể mặt ngồi đối diện, tượng bằng hữu như vậy đối thoại.

“Trên trời ngã xuống?”

Vành mắt Quân Khanh Vũ khơi mào mây, “Sẽ tin.”

Người này, lần đầu tiên nhìn thấy, còn chờ cùng với theo trên trời ngã xuống.

Ngày đó trước, thiên hạ này cho tới bây giờ sẽ không có nghe nói qua một người tên là A Cửu sát thủ.

Mà vậy sau này, người nào không biết có một to gan lớn mật A Cửu.

“Vậy ta thực sự là theo thiên hạ ngã xuống.”

A Cửu không khỏi cười, “Vì thế, ta hiện tại không có cách nào đi trở về, bởi vì ta phi không hơn thiên.”

Tám kỳ thực, nàng không muốn trở về, hiện tại, nàng đã rất thỏa mãn.

Quân Khanh Vũ mặt rút trều, bên cạnh Hữu Danh cũng rút trều.

A Cửu người ở nói chề cười sao? Lạnh như thế.

“Được rồi. Người đã không chịu nói, trăm cũng không miễn cưỡng người.” Quân Khanh Vũ lắc lắc đầu, sau đó nhìn nhìn phía dưới đáy cốc, “Ngày mai khai chiến, trăm muốn sớm một chút hồi để đồ.”

“Sau này, trăm cũng không truy cứu chuyện của người. Khụ khụ khụ.”

Quân Khanh Vũ hắng giọng một cái, ánh mắt có chút xa.

“Thực sự? Kia thảo dân tạ ơn hoàng thượng.”

“Hừ!”

Quân Khanh Vũ hung hăng liếc A Cửu liếc mắt một cái, sau đó ánh mắt dời lúc, không khỏi trên mặt có lộ ra một chút tươi cười.

“Hoàng thượng.”

Nhìn trời sắc đã khuya, tiếp tục như vậy nữa, mặc dù nói có lửa trại, thế nhưng dù sao cũng là mùa đông, Quân Khanh Vũ khó tránh khỏi sẽ xảy ra bệnh.

“Sắc trời không còn sớm, hoàng thượng, ngày mai muốn khai chiến. Chúng ta trở về đi.”

Quân Khanh Vũ tựa hồ có chút không muốn, bất quá nhìn A Cửu thần tình, cũng chỉ được gật đầu, “Không như đi trở về đi. Hôm nay khí trời không lạnh.”

“Tốt.”

Tuyệt trung bước chậm, A Cửu gật gật đầu.

Hữu Danh vội cấp ám vệ đưa cho ánh mắt, sau đó lặng yên lui ra, yên lặng đi theo không xa địa phương, miễn cho xuất hiện chướng mắt, miễn cho chọc hai cũng không tốt nhạ chủ nhân.

Nhìn hoàng thượng đêm nay ăn nhiều như vậy đông tây, Hữu Danh cũng không cần lo lắng, ở hồi đế đô trước, suốt ngày muốn phương pháp dỗ hoàng thượng ăn cơm.

Đi từ từ hồi doanh địa, hai người ở trên đường, lại đột nhiên không biết nói cái gì .

Chỉ là sóng vai đi , ai đều không nói gì, thỉnh thoảng, A Cửu sẽ nhìn Quân Khanh Vũ liếc mắt một cái, thậm chí có thời gian, nàng cũng có thể cảm giác được Quân Khanh Vũ ánh mắt hướng mình đây vừa nhìn đến.

Loại cảm giác này...

Rất kỳ lạ, coi như không nói lời nào, hai người đã nói rất nhiều.

“A Cửu, người sau này nhưng có tính toán gì không?”

Đi trở về doanh trường, nhìn A Cửu hướng Cảnh Nhất Bích doanh trường đi đến, Quân Khanh Vũ đột nhiên kêu ở nàng.

“Àn?”

A Cửu không có nghe mình bạch, quay đầu lại nhìn hần.

“Này... Có muốn hay không trăm cho người một lần nữa an bài một doanh trường?”

Người nào đó ngực nắm thật chặt, cảm giác chua chát .

Vừa, này sát thủ nói, hần là bị Cảnh Nhất Bích nhờ vả đến bảo hộ an toàn của mình.

Trước còn chưa để ý, bất quá bây giờ, nhìn A Cửu đi trở về doanh trường, trong lòng hần đột nhiên cảm thấy không thoải mái.

“Ở đây thì tốt rồi, hoàng thượng không cần làm phiền.”

“Vậy được rồi.”

Đột nhiên có chút ảo não, Quân Khanh Vũ nhìn A Cửu liếc mắt một cái, sau đó xoay người hướng doanh trường của mình đi đến.

Vào doanh trường, bên trong sạch sẽ , trên bàn còn bày tinh xảo đẹp mắt mâm đựng trái cây, xem bộ dáng là Tô Mi chuẩn bị.

Thế nhưng không có muốn ăn, trái lại muốn A Cửu dựa vào là khoai lang cùng ma cay vị cánh nướng.

Nghĩ như vậy, cuối cùng cảm thấy vắng vẻ khó chịu, sau đó ở bên trong qua lại độ bước chân.

“... Hoàng” Hữu Danh vừa muốn mở miệng hỏi, nhìn thấy Quân Khanh Vũ đột nhiên vén rèm lên đi ra ngoài.

Màn xoắn lên trong nháy mắt, không khí rét lạnh đập vào mặt, Quân Khanh Vũ nhìn về phía cái kia doanh trường, bước ra đi bước chân không khỏi cứng đờ, nguyên bản hoảng loạn mặt, chậm rãi lộ ra một tia mình cũng không có phát hiện tiểu ý.

Hần cảm thấy A Cửu

Chính thẳng tắp đứng ở Cảnh Nhất Bích cửa, mà nàng ánh mắt thì vẫn nhìn của mình cái phương hướng này.

Kia một cái chớp mắt, thậm chí, Quân Khanh Vũ đều cảm giác được, đối phương nhìn nữa đến chính mình ra tới kia một cái chớp mắt, đáy mắt hiện lên kinh ngạc cùng bên môi tươi cười.

Tựa hồ cũng không ngờ rằng Quân Khanh Vũ lại đột nhiên trở về, A Cửu có chút xấu hổ, mà lúc này, Quân Khanh Vũ đã đi rồi qua đây.

“Thế nào còn chưa có đi vào?”

Hắn cười hỏi.

“Lập tức liền đi vào.”

“Nga.”

Quân Khanh Vũ gật gật đầu, không biết phải nói gì, “VẬY NGƯỜI VÀO ĐI THÔI.”

Nói xong câu đó, hắn ảo não cắn cắn đầu lưỡi của mình.

“Hảo.”

A Cửu gật gật đầu, xoay người đi vào, mà lúc này, phía sau Quân Khanh Vũ thanh âm lại kêu ở hắn.

“Hoàng thượng còn có việc?”

“Mới vừa rồi là Cảnh Nhất Bích cho người đi bảo hộ trẫm?”

“...”

A Cửu cũng không nói gì có chuyện.

“Vừa cái kia nướng khoai cùng cánh gà đều là hắn cho người đưa tới?”

A Cửu nhéo nhéo tay, sau đó sâu nhẹ giọng nói, “Không phải. Là chính ta làm.”

Một khắc kia, Quân Khanh Vũ bị hung hăng nứu chặt tâm, đột nhiên từng xuống, thậm chí bị ngăn ở yết hầu khí, đều nhất thời thẳng đường, thế cho nên nụ cười trên mặt chậm rãi nở rộ khai.

Thậm chí không có đợi lát nữa A Cửu nói cái gì, hắn xoay người vội vàng hướng doanh trướng của mình đi đến.

Vừa vặn Hữu Danh nhìn thấy hoàng thượng ra lại đi về tới.

Kia thần sắc, mấy giây trước vẫn là lo nghĩ muốn mưa, mà lúc này, thế nhưng sau cơn mưa trời lại sáng.

205. Chương 205

A Cửu nhìn thấy Quân Khanh Vũ như vậy trở lại, không khỏi cười cười, sau đó thở dài một hơi. (Baidu tìm tòi

Vành mắt kỳ thực, nếu không có này trương da mặt, thế nào che được nàng mặt đỏ bừng.

Hai người, im lặng bước chậm ở tuyết lý, đỉnh đầu trắng sáng như ngân, trên mặt đất tuyết trắng như sương, mà hắn, càng coi được có thể làm cho lòng người nhảy đình chỉ.

Đã từng muốn phải ly khai thế giới này, nhưng mà, hiện tại nàng không muốn.

Nàng tới người yêu, tới nhớ mong người đều ở trong này.

Kia một đôi có thể khiếp người tâm hồn màu tím con người, tượng trong mộng như nhau.

Quân Khanh Vũ, có thể... Có thể, ta đến, chính là vì tìm người.

Tắm đêm nay xem như là thật vất vả mới dỗ hắn đem đông tây ăn , ngày mai, xem ra còn phải muốn phương pháp.

A Cửu sờ sờ mặt, lại nhìn một chút Quân Khanh Vũ chỗ doanh trướng, mới cười xoay người trở lại Cảnh Nhất Bích doanh trướng.

Trong phòng, như trước phi thường ảm áp, vén rèm lên, vừa vặn nhìn thấy Cảnh Nhất Bích đang ngồi ở vị trí, nghiêm túc đọc sách.

Thanh sắc thùy rơi, làm cho hấn hoàn mỹ mặt, tăng thêm một phần nhu hòa.

Chỉ là, sắc mặt có chút mất tự nhiên tái nhợt.

“Đã trở về.”

Hắn buông thư, ngẩng đầu nhìn A Cửu, ánh mắt trước sau như một ôn nhu, chỉ là, tươi cười có chút gượng ép, mà thần sắc cũng có chút mệt mỏi.

“Ân, người còn chưa có nghỉ ngơi?” A Cửu đi qua, sau đó ngồi ở hấn đối diện.

“Chờ người trở về. Sắc trời không còn sớm, rửa mặt nghỉ ngơi một chút đi. Ngày mai sẽ có vội.”

Lúc này, một người thị vệ lấy tới rửa mặt thủy, A Cửu đứng dậy đưa tay rửa sạch.

Trong phòng, đã hơn đêm chẵn, xem ra nàng trở về trước, Cảnh Nhất Bích đem cái gì đều chuẩn bị xong.

“Đây là khu hàn dược.”

Nhìn thấy rửa hoàn mặt, Cảnh Nhất Bích lại đưa tới dược, “Người vừa ra lâu như vậy, đại phu từng nói người nhất định phải ghi nhớ kỹ khu hàn, nếu không trước được đồ hội kiểm củi ba năm thiêu một giờ.”

A Cửu nhìn nhìn thuốc kia nước, khẽ nhún mày, thể nhưng vẫn là thân thủ nhận lấy.

“Thuốc này, còn muốn uống?”

“Ân.”

Hắn nhẹ nhàng trả lời, ánh mắt kiên định ôn nhu, làm cho A Cửu căn bản là không có cách nào cự tuyệt.

Thở dài một hơi, mặc dù thân thể không tốt, thể nhưng cũng không có Cảnh Nhất Bích muốn tệ như vậy cao, huống chi, chính nàng cũng rất chú ý giữ ấm.

Vị đạo, vẫn là cay đắng, thậm chí so với vừa cay đắng một ít.

“Ăn một.” Cảnh Nhất Bích ảo thuật lấy ra một tinh xảo hộp.

Trong hộp trang tinh xảo đường, vừa nhìn chính là biết là trong cung đình mang đến, “Đi cay đắng.”

A Cửu gật gật đầu, cầm một viên đặt ở trong miệng, Cảnh Nhất Bích hài lòng cười cười, “Ngủ đi. Ta ngủ bên ngoài.”

Nói, chính mình ra bình phong.

Nhìn Cảnh Nhất Bích ra bóng lưng, A Cửu ần ần cảm thấy không thích hợp nhi, nhưng mà lại không biết đến chỗ đó có vấn đề.

Đường nhập khẩu liền hòa tan, A Cửu mấy ngày này, vẫn luôn không có ngủ quá như thể ảm áp mềm mại sàng, vừa mới nằm xuống đi, liền cảm thấy thân thể không bị khống chế mất đi khí lực.

Chỉ chốc lát sau, bên người ần ần có tiếng bước chân cảm giác được có người đi tới bên giường.

Trong không khí, Cảnh Nhất Bích trên người thanh nhã hương khí trước sau như một quen thuộc, A Cửu không có mở mắt ra, tiếp tục yên tĩnh ngủ.

Mông lung trung, hình như nghe được có người ở bên tai nàng nói, nếu như ta mang người đi, người sẽ trách sao?

Thanh âm này đến không giống mơ hồ không rõ, phân rõ không rõ là ai thanh âm...

Một thân ảnh màu đen theo trại trưởng lý xẹt qua, không khí lạnh lẽo, người nọ điểm túc giã màu trắng dầu chất trên dù, thân thể nhẹ như phiến hồng tiến vào trong rừng.

Sau đó hướng một chiếc đã sớm chờ xe ngựa chạy đi.

“Đại nhân. Người muốn đi đâu?”

Một nữ tử lạnh lạnh thanh âm truyền đến, mang theo mặt nạ hắc y nhân chậm rãi quay đầu lại, nhìn thấy người tới, con ngươi sắc nhất thời cũng biến đổi.

Sau đó vô ý thức ôm chặt người trong lòng.

Dưới ánh trăng nữ tử, mặc trắng thuần y phục, khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành, mỉm cười giữa bách thái sinh mị, nhất là một đôi mày, đẹp vô song.

Nàng chậm rãi đi tới, ánh mắt xẹt qua kia trường mặt nạ, sau đó rơi vào hắc người trong lòng, không khỏi che miệng cười, “Đại nhân, người nghĩ mang hắc đi nơi nào?”

“Ta muốn mang nàng đi nơi nào, tựa hồ không cần phải hướng người thông báo.”

“Phải không?” Tô Mi nhíu mày, ngẩng đầu ngó nhìn dưới mặt nạ kia khán bất chân thiết mắt, “Đại nhân, đồn đại trung, ngài đối với người ngoại trừ thương hại sẽ không sản sinh đối với lần này bên ngoài bất luận cái gì tình cảm. Thế nhưng... Ngài giống như cũng không phải là như vậy.”

“Người muốn nói cái gì?” Tử Nguyệt thanh âm có vẻ không kiên nhẫn.

“Ta nghĩ nói, đại nhân, người nơi đó có thương hại ý, ngũ nường tử thời gian, người đem ta tống vào trong cung thời gian, có thể có quá thương hại. Mà người, đối nghịch sát thủ, lại năm lần bảy lượt bảo vệ, chẳng lẽ là thương hại?”

Tô Mi lắc đầu, “Không đúng. Mặc dù là bảo vệ, kia cũng không cần phải len lén đem này sát thủ mang đi?”

Muốn là phát hiện cái gì kinh thiên động địa bí mật, Tô Mi đáy mắt hiện lên một tia mừng rỡ, “Chẳng lẽ...”

Tử Nguyệt xoay người, ôm A Cửu liền lên xe ngựa.

“Người đứng lại!” Tô Mi một bước tiến lên, sau đó trường kiếm trong tay rút ra, thứ hướng Tử Nguyệt trong lòng A Cửu.

Tử Nguyệt thân thể chợt lóe, nhẹ nhàng tránh, ánh mắt mang theo sát ý nhìn chăm chăm Tô Mi, “Người muốn làm cái gì?”

“Ta muốn nhìn một chút này A Cửu rốt cuộc là ai!”

“Vậy người liền vọng tưởng !”

“Chẳng lẽ người nghĩ vi phạm mệnh lệnh của ta?” Tô Mi thanh âm nhất thời bén nhọn lên, “Tử Nguyệt, người không được quên , hiện tại ta mới là chủ, người là người hầu!”

“Chủ? Phó?”

Tử Nguyệt lạnh lùng cười, vô ý thức ôm chặt A Cửu, “Tô Mi, người là thân phận chưa đạt được tán thành, chỉ ít, không có được của ta tán thành, vậy người liền không có tư cách phân phó ta.”

206. Chương 206

Tô Mi mặt nhất thời mất đi huyết sắc, nhìn Tử Nguyệt ánh mắt mang theo nói không hết hận ý.

“Người là không muốn thừa nhận còn là không dám thừa nhận thân phận của ta?” Tô Mi vô ý thức nắm chặt trong tay kiếm, tới gần Tử Nguyệt, “Người thân là Nguyệt Ly tế ti, thế nhưng thứ nhất phản đối thân phận của ta, người có biết, thân phận của ta, trưởng lão viện cũng đã thừa nhận. Chẳng lẽ nói, người nghĩ ngang nhiên phản đối trưởng lão viện?”

“Trưởng lão viện?”

Dưới mặt nạ Tử Nguyệt phát ra hừ lạnh một tiếng, “Lúc này, Nguyệt Ly còn có trưởng lão viện? Những người này, bất quá đều là hậu duệ, dựa điểm huyết mạch, đã nói cấu thành của mình trưởng lão viện, mấy năm nay, người nhưng thấy được bọn họ việc làm? !”

Cư mặc dù nói, tế ti cùng trưởng lão viện ngang vai ngang vế, nhưng mà, tế ti hành vi vẫn như cũ đã bị trưởng lão viện khống chế.

Nếu như nói, tế ti phạm vào sai lầm lớn, trưởng lão viện mười hai người nếu là thông qua vẫn đồng ý, thậm chí có thể cướp đoạt tế ti quyền lợi cùng thân phận.

Những năm gần đây, Tử Nguyệt cùng tế ti đều đang vì Nguyệt Ly trở về mà nỗ lực, song phương coi như cân bằng, chưa từng có bất luận cái gì tranh chấp, hơn nữa ở vương xuất hiện trước đây, Tử Nguyệt còn có thể hạ đạt vương tất cả mệnh lệnh.

Giả hiện tại, Tử Nguyệt không những không thừa nhận thân phận của nàng, thậm chí, nói ra lời như vậy?

“Người điên rồi phải không?”

Tô Mi thanh âm ở trong không khí mang theo lơ đãng run ý.

Tử Nguyệt cúi đầu nhìn ngủ say ở người trong lòng, bên môi không khỏi xẹt qua một nụ cười khổ.

Tô Mi nói không sai, hắc điên rồi, cũng căn bản cũng không phải là hợp cách tế ti.

Truyền thuyết tế ti chỉ có thương hại.

Cái loại này thương hại thậm chí làm cho hắc chịu đựng nhiều năm sỉ nhục, làm cho hắc vĩnh viễn đều lấy mỉm cười, vĩnh viễn đều muốn tộc nhân đặt ở vị trí đầu não, thậm chí bỏ qua mình còn có một khối nhân loại thân thể, thậm chí, chính mình vốn chính là một người bình thường.

Cái loại này trong truyền thuyết thương hại, tựa như một ma chú như nhau đối với hắc tẩy não.

Mà lúc nào, hắc đột nhiên có kỳ ý thức của hắc, cái khác tình cảm.

Có trừ tộc nhân an toàn bên ngoài, có liên quan hồ những người khác cảm thụ, thậm chí, hắc có thể phần nộ, có thể sinh khí, có thể lo lắng.

Bản thân hắc không cần bất luận kẻ nào bảo hộ, nhưng mà này đột nhiên lao ra trong tầm mắt, nói với hắc, mười một, theo ta đi lúc.

Rõ ràng chưa từng thấy qua người này, nhưng mà, khi đó, nghe thấy câu nói kia, nhìn nàng đáy mắt nghiêm túc nhưng có thần sắc, đáy lòng dâng lên một loại quái dị cảm thụ.

Ấm áp ...

Phía sau, hắc biết, đó là hài lòng.

Phía sau, nhìn thấy nàng quỳ gối tuyết lý, hắc tiến lên giải vây.

Mới bắt đầu, hắc tưởng thương hại, thế nhưng phía sau, mới biết được, đó là lo lắng...

Đến phía sau, cùng nàng đi bán nướng khoai lúc, nhìn Quân Khanh Vũ ở trước mặt hắc nhũ nàng lúc, ngực không hiểu đau xót... Tưởng thương hại, kỳ thực không phải, là đau lòng.

Đến đêm nay, nàng đi vào tìm hắc lúc, nhìn nàng vội vã ly khai bóng lưng, hắc mới biết nói mặt khác một loại tình cảm —— thương tâm.

Ngoại trừ tộc nhân, ngoại trừ sứ mệnh, hắc còn có một người muốn bảo hộ.

Nghĩ tới đây, Tử Nguyệt ánh mắt trầm xuống, đem A Cửu phóng ở trong xe ngựa, đối phía trước người phân phó nói, “Đi.”

“Ai cũng đừng nghĩ đi.”

Tô Mi kiểm trong tay nhao lên, trong rừng nhất thời nhiều ra một nhóm hắc y nhân, chắn phía trước.

Cùng lúc đó, cảm giác được bầu không khí không đúng, Tử Nguyệt bên này người cũng đi ra.

Hiu quạnh trong không khí, sát khí ngưng tụ.

“Tử Nguyệt đại nhân, ta lại lần nữa mệnh lệnh ngươi, đem người kia lưu lại.”

Tô Mi lạnh lùng cười, “Ngươi bây giờ không nói, ta đã đại khái có thể đoán được thân phận của hân.”

“Nhận thức ngươi qua nhiều năm như vậy, ngươi cơ hồ cũng không vì bất luận kẻ nào xuất thủ, mà mà lại ...”

Tô Mi ánh mắt nhìn về phía trong xe ngựa, “Ngươi là một hai người vi phạm quá chủ mấy lần mệnh lệnh, thậm chí hiện tại ngang nhiên cùng trưởng lão viện đối nghịch.”

“Mà mà lại, này hai người, thân phận đều thần bí. Khéo rất, người này xuất hiện ở ở đây, mà trong hoàng cung người kia, thế nhưng biến mất.”

Tử Nguyệt không nói gì, Tô Mi trên mặt tươi cười hơn chia ra đắc ý, “Hiện tại, không cần ta nói ra đến đêm, Tử Nguyệt đại nhân.”

“Ngươi bây giờ căn bản liền đi không xong.” Tô Mi nhìn nhìn người chung quanh, “Ngươi chỉ có hai lựa chọn, một, đem nàng lưu lại, sự tình trước kia, còn có chuyện đêm nay, ta sẽ không báo cho biết trưởng lão viện.”

“Đệ nhị, ta làm cho trưởng lão viện cướp đoạt Tử Nguyệt đại nhân chức vị cùng quyền lực, từ đó ngươi ta triệt để quyết liệt, sau đó, chân trời góc biển truy sát ngươi cùng nàng.”

“Triệt để quyết liệt?”

Tử Nguyệt lạnh lùng cười, “Kỳ thực, chúng ta đã sớm quyết liệt. Ta lựa chọn phụ tá Quân Khanh Vũ, mà ngươi đi dựa vào người kia. Chung quy rốt cuộc, mặc dù sau này đều phải trở về Nguyệt Ly, ngươi ta cũng không phải là người một đường.”

“Ngươi!”

Tô Mi nụ cười trên mặt nhất thời ngưng lại, nhìn chằm chằm cùng Tử Nguyệt con ngươi hận ý dữ dội, lập tức thê lương nói, “Nguyên lai, ở trong lòng ngươi, sớm đã có cái ý nghĩ này...”

“Ngươi tuyển trạch phụ tá Quân Khanh Vũ, ngươi biết rõ hân sẽ chết, hân căn bản cũng không có lực lượng đấu thắng. Nếu là Quân Khanh Vũ, Nguyệt Ly người căn bản là không thể quay về.”

“Kia là suy nghĩ của ngươi. Trung Nguyên có một câu ngạn ngữ, đạo bất đồng bất tương vi mưu.”

Tử Nguyệt thanh âm trước sau như một lạnh lùng xa cách, không có mang bất luận cái gì tình cảm.

“Hảo! Đã Tử Nguyệt đại nhân như vậy kiên định, chúng ta liền thử xem, ai tuyển trạch đúng.”

Tô Mi thu hồi kiếm, cấp những người đó một ánh mắt, ý bảo tất cả lui ra.

“Ta biết đại nhân muốn tống nàng hồi đế đô, nhưng nhìn nàng theo đế đô chạy ra ngoài, liền không cần thiết, ngươi có bản lĩnh tống hân trở lại.”

Nói, Tô Mi xoay người lên ngựa, thật sâu liếc mắt nhìn Tử Nguyệt, cười ngựa rời đi.

Tử Nguyệt nhìn Tô Mi biến mất địa phương, sau đó lên xe ngựa.

Nữ tử cuộn mình thân thể chăm chú ngủ ở thảm thượng, sợi tóc mất trật tự ở rơi lả tả ở tái nhợt tuần tú trên mặt, Tử Nguyệt thân thủ quá khứ, lại là dừng ở giữa không trung.

Kia trương mặt nạ da người hạ khuôn mặt, hân đột nhiên có chút không dám nhìn.

Bởi vì nàng, hân nhận thức đến, kỳ thực chính mình căn bản cũng không phải là dùng thương hại lãnh huyết của mình tế ti đại nhân.

Kỳ thực, hân chỉ là người thường, không có tuyển trạch dư địa bị người trở thành tế ti, sau đó giao uồn chịu nhục, dùng hết mọi thủ đoạn làm cho tộc nhân của mình trở về lãnh thổ.

Mình tựa như một không có hồn phách người, ngoại trừ trách nhiệm vẫn là trách nhiệm, chẳng sợ đã bị quá không chịu nổi lăng nhục, cũng cảm thấy vô phương, bởi vì không có cảm giác.

Thậm chí, chính mình dưới mặt nạ gương mặt đó, sớm đã thành thói quen bộ dáng của nó, nhưng nhiều năm hậu hiện tại, hấn thể nhưng sợ hãi nhìn.

Đương lần đó, phía sau nàng sờ hấn mặt nạ thời gian, hấn thể nhưng cảm thấy sợ hãi, cảm giác mình không dám đối mặt nàng.

“Ta không biết còn có thể cho ngươi làm cái gì...”

Hấn cúi đầu cười khổ một tiếng, sau đó nắm tay nàng, tinh tế ôn nhu, “Sau này, càng không có năng lực cho ngươi làm cái gì.”

Nói xong, dùng sức nắm chặt nữ tử tay, sau đó nhảy xuống xe ngựa, đối với người phân phó nói, “Cần phải đem nàng đuổi về đế đô. Nếu có ngăn giã, cách sát vật luận.”

Phong tập đêm lạnh, mây mù mịt mờ, thực thấy ánh trăng, côi cút thấp hát...

Quân Khanh Vũ rời giường thời gian, thiên vừa lạnh, hôm nay đem có một chiến, hấn mặc kim sắc áo giáp, đứng ở gương đồng phía trước, trong tay kia xe trường kiếm, yên lặng quan sát.

Phía trước tới tin tức, quân sư hàn đột nhiên biến mất, quân tâm đại loạn, mà lúc này, Mạc lão tặc bị vây khốn tin tức truyền khắp toàn bộ quân quốc, trong lúc nhất thời, Mạc gia đánh bại tin tức không chân mà chạy.

Bên ngoài binh sĩ đã bắt đầu thao luyện, binh khí tương giao thanh âm cùng với binh sĩ tiếng la ở trong cốc vang vọng.

Quân Khanh Vũ đứng ở doanh trường cửa, nhìn thấy Cảnh Nhất Bích chậm rãi đi tới, mà phía sau hấn, cũng không có đuổi kịp bất luận kẻ nào.

“A Cửu đâu?”

Thậm chí không có làm bất luận cái gì ngẫm nghĩ, Quân Khanh Vũ bật thốt lên hỏi.

“Hồi hoàng thượng, tối hôm qua A Cửu nói nam lĩnh có cực chuyện trọng yếu cần phải xử lý, suốt đêm ly khai quân doanh. Chạy, hoàng thượng đã nghỉ ngơi, hấn bắt biến quấy rầy, liền làm cho thần lưu lại nói.”

Quân Khanh Vũ trên mặt hiện lên một tia nghi hoặc, ánh mắt thất vọng nhìn doanh trường, đáy lòng không khỏi lộ ra một nụ cười khổ.

Lại đi rồi chưa?

Thế nhưng lại đi.

Quân Khanh Vũ quay đầu lại, trong lòng không biết là loại nào tư vị, bất quá hoàn hảo, lần này chỉ ít để lại lời nhẩn, không giống lần trước như vậy .

“Hoàng thượng, mã đã chuẩn bị cho tốt, các tướng lĩnh chính xin đợi hoàng thượng dò xét.”

Hữu Danh dắt ngựa đi tới, tuyết trắng mã, kim sắc mã cụ, ở nắng sớm phát ra quang mang chói mắt.

Quân Khanh Vũ xoay người lên ngựa, mị mắt nhìn về phía trước, sau đó cưỡi ngựa đi vào luyện binh tràng.

Cảnh Nhất Bích tự nhiên cưỡi ngựa đuổi kịp, mà lúc này, phụ cận màn đi ra tới một người.

Cát sương mù trung, người nọ dung mạo khuynh quốc khuynh thành, chính cười lạnh nhìn Cảnh Nhất Bích, sau đó chậm rãi rì rì xoay người hồi doanh trường.

207. Chương 207

Quân Khanh Vũ tự mình dò xét, doanh địa thị vệ sĩ khí tăng vọt, buổi trưa lúc, đại quân áp hướng về phía cốc khẩu, đã bị vây khốn mấy ngày Mạc lão tặc

Đã sớm kiên trì không được, hơn nữa, Mạc Dương quân sư biến mất tin tức truyền đến, trong cốc càng một mảnh hỗn loạn.

Ở cốc khẩu, buổi trưa thập phần, song phương gặp chiến, nhưng mà, thậm chí là không cần tốn nhiều sức, Mạc gia quân đội liền kế tiếp bại lui, hơn thế đồng thời, Quân Khanh Vũ này liền cũng đem Tả Khuynh tử tin tức truyền quá khứ.

Mạc gia doanh địa càng hỗn loạn không chịu nổi.

Cư này vừa đứng thắng lợi sắp tới.

Quân Khanh Vũ cười ở trên lưng ngựa, mị mắt thấy cốc khẩu, mãn thế thi thế, Mạc gia cờ ở trên thi thế thiêu đốt, phát ra tanh hôi vị đạo.

Mấy nghìn binh sĩ chậm rãi lui về phía sau, cũng không có người tiến lên nghênh chiến, hơn nữa, Mạc lão tặc đến bây giờ cũng không có hiện thân.

Giả “Thế nào, thừa tướng đại nhân, còn muốn trăm tự mình nghênh tiếp sao?”

Đợi đã lâu, Quân Khanh Vũ khẽ cười hỏi.

Đối diện đoàn người chậm rãi động một cái, lập tức, nhìn dừng thừa tướng quân sư cười ngựa đi ra.

Bất quá, đối phương trên mặt trái lại không có một tia kinh hoảng, càng bởi vì nhìn thấy Quân Khanh Vũ cười ở trên chiến mã, mà lộ ra một tia tràn đầy ý vị tươi cười.

“Thế nào, người lớn các người không dám ra đến?”

Vẫn không gặp Mạc lão tặc đi ra, Quân Khanh Vũ con ngươi sắc trầm xuống.

“Hoàng thượng, đại nhân làm cho tiểu nhân tổng mấy phong thư.”

Kia quân sư cười cười, từ trong ngực lấy ra một cái hộp, sau đó làm cho thị vệ tổng qua đây.

“Đứng lại.”

Vì phòng ngừa hộp có gạt, Quân Khanh Vũ bên này tướng lĩnh một phen đem vệ binh kia ngăn cản, đem hộp lấy ở tại trong tay.

Hộp là tinh xảo đàn mộc, đầu tiên là đưa cho Cảnh Nhất Bích, kiểm tra một phen, sau, đem cái hộp kia mở.

Xanh thắm sắc trông mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, Cảnh Nhất Bích cầm hộp tay không khỏi run lên, sau đó nghi hoặc nhìn về phía đối phương quân sư.

Đối phương trên mặt, có tình thế bắt buộc tươi cười, dưới ánh mặt trời, so với tuyết còn gai mắt.

“Là cái gì?”

Chú ý tới Cảnh Nhất Bích thần sắc dị thường, Quân Khanh Vũ không khỏi trầm giọng hỏi.

Cảnh Nhất Bích trầm mặc chỉ chốc lát, nhẹ giọng nói, “Là mấy phong thư.”

“Tín?”

Quân Khanh Vũ hơi hí mắt, liếc mắt nhìn bị vây khốn ở trong cốc người, bên môi câu dẫn ra một tia cười lạnh.

Lúc này truyền tin? Nếu là tiếp nhận đầu hàng thư, vậy cũng không nên vào lúc này. Mặc dù là, thì tính sao.

“Nguyên lai truyền tin? Trăm cho rằng tổng đầu người. Đã như vậy, kia liền đem này tín lui về, không rảnh cùng các người lãng phí thời gian.”

“Hơn nữa, nếu như hấn cảm thấy này mấy phong thư có thể kéo lại trăm, làm cho Mạc Dương tới rồi cứu viện, có phải hay không quá ngây thơ rồi?”

Nói, dục rút kiếm phát binh.

Quân Khanh Vũ đích thực là không có bất kỳ kiên trì đang cùng Mạc lão tặc hao tổn, trước đây nhưng thật ra tính toán quá, đem Mạc lão tặc vây ở chỗ này, làm cho hãn đơn đạn tấn lương thiếu, cuối cùng tự động đi ra tiếp nhận đầu hàng.

Nhưng mà, mấy ngày nay, lại không có bất luận cái gì để đô tới tin tức, làm cho hãn dần dần mất đi kiên trì, thậm chí viết kéo hậu một ngày, hãn liền ngày càng lòng nóng như lửa đốt.

Nhìn thấy Quân Khanh Vũ lại muốn phát binh, kia quân sĩ trên mặt hiện lên một vẻ bối rối, “Hoàng thượng, ngài tín cũng không có nhìn, chẳng lẽ liền không hiểu kỹ, này nội dung là cái gì? Hơn nữa, chờ ngài hồi phục không chỉ có riêng là lớn người, còn có một người khác, đã ở chờ hoàng thượng làm quyết định?”

Quân Khanh Vũ khẽ nhủ mày, nhìn về phía Cảnh Nhất Bích, “Cái gì tín?”

“Này... Hãn là hoàng thượng tín.”

Cảnh Nhất Bích hai tay đem tín tổng ở tại Quân Khanh Vũ trước mặt, kia ám hồng sắc trong rương, nằm kỹ phong màu trắng giấy Tuyên Thành sở xếp thành tín.

Tín như cũ là dùng hồng sáp phong hảo, không có bất kỳ mở ra dấu vết.

Mà ánh mắt rơi vào kia phong thư thượng mấy chữ lúc, Quân Khanh Vũ mặt nhất thời mất đi huyết sắc, lúc này cảm thấy ý nghĩ trống rỗng, ngực tụ huyết dâng lên.

Nhìn sắc mặt hãn không đúng, Cảnh Nhất Bích lập tức tiến tới gần, vô ý thức đỡ hãn ở.

Mà Quân Khanh Vũ dường như bị lấy mẫu hồn phách như nhau, ánh mắt đại ra rơi vào kia phong thư mặt trên.

Đó là hãn cũng nữa quen thuộc bất quá nét chữ, đó là cũng nữa quen thuộc bất quá tên.

Bởi vì kia tự là của hãn nét chữ, mà tên cũng hãn viết .

Chỉ có hai chữ: Mai Nhị.

Quân Khanh Vũ hít sâu một hơi, cơ hồ là run rẩy tay, theo trong cái hộp kia đem tín cầm ở trong tay.

Tổng cộng mười bốn phong, không nhiều không ít...

Hãn cấp Mai Nhị viết mười bốn phong thư, toàn đều ở trong này. Một phong không có rơi xuống.

Hữu Danh tiến lên vừa nhìn, cũng không do dự trắng mặt, lập tức đúng đúng Cảnh Nhất Bích đưa một cái ánh mắt.

“Các tướng lĩnh nghe lệnh, xem trọng này cổ khẩu, một con chim cũng không cho phép bay ra, thi thể cũng không cho phép.”

Cảnh Nhất Bích gơ kỳ ra lệnh, sau đó cười mã, cùng Quân Khanh Vũ xoay người rời đi.

“Hoàng thượng, tín chủ nhân còn đang chờ người tin tức.”

Người nọ nói không nói gì, Quân Khanh Vũ đột nhiên theo hộ vệ trên người đoạt lấy cung tiễn, ngón tay buông lỏng, kia tên nhanh như tia chớp đi qua kia quân sư lồng ngực.

Hãn màu tím con người mang theo sắc bén sát khí, thuần trắng tươi cười lãnh lệ, “Nói điều kiện, các người đều còn chưa đủ tư cách.”

“Muốn cùng trăm hao tổn, trăm tùy thời phụng bồi.”

Kia quân sư trừng lớn ánh mắt nhìn Quân Khanh Vũ, thân thể cuối cùng trọng trọng rơi xuống ở trên mặt tuyết.

Phía sau thị vệ lúc này hỗn loạn một mảnh, thậm chí lại hướng lui về phía sau mấy bước.

Quân Khanh Vũ nhìn đây hết thấy, dùng sức ổn định thân thể, sau đó vung lên roi ngựa mang theo Cảnh Nhất Bích chạy về phía doanh trướng.

Phong tượng đao như nhau cắt kim loại giả Quân Khanh Vũ mặt, nhưng mà không cảm thấy bất luận cái gì đau, chỉ có một loại tuyệt vọng trong lòng miệng lan tràn.

Mới vừa vào xong nợ tử, Quân Khanh Vũ thân thể cũng nữa không bị khống chế rơi xuống, Hữu Danh tiến lên đỡ hắn ở.

Mà nhất thời, một ngụm máu tươi theo hắn trong miệng phun tới.

“Hoàng thượng.”

Hữu Danh vội đỡ hắn lên tiểu giường, lấy ra ngân châm, ngăn lại huyết mạch của hắn.

Quân Khanh Vũ sắc mặt tái nhợt nếu giấy, chậm rãi mở mắt ra, liếc mắt nhìn bốn phía, “Tín, tín đâu?”

Hữu Danh vội từ trong ngực lấy ra tín, đem Quân Khanh Vũ đỡ tựa ở mềm đệm thượng, ngón tay cũng không dám dời hắn mạch tượng.

Quân Khanh Vũ run run nhìn này tín, sau đó mở ra.

Mai Nhị

Ta vừa tới Thanh Dương, ở đây khí trời so với đế đô ấm áp.

Mai Nhị, chú ý ăn nhiều một chút, muốn giữ ấm, ngày ấy ta làm cho thêu điện cho người tân làm bao tay, hắn là hoàn công ...

Mai Nhị...

Mai Nhị...

Màu tím đầy mắt, hiện lên tất cả đều là hai chữ này, mà cuối cùng một phong thư, cũng ngay mấy ngày trước tổng xuất đi .

“Khụ khụ khụ, ...”

Quân Khanh Vũ hô hấp bị kiềm hãm, lập tức thân thể vô lực tiền khuynh, màu đỏ tím máu tươi chiếu vào tuyết trắng trên giấy Tuyên Thành.

Hữu Danh vội lại lần nữa dùng ngân châm che lại, lúc này, Quân Khanh Vũ tâm mạch tất cả đều rối loạn, nếu tiếp tục như vậy nữa, sợ rằng cực kỳ nguy hiểm.

“Công tử, ngài xem hoàng thượng, ty chức hiện tại liền đi sắc thuốc.”

Cảnh Nhất Bích gật gù đầu, lại nhìn thấy Quân Khanh Vũ dùng sức duệ ở Hữu Danh, “Hữu Danh, trăm tín tại sao sẽ ở trong tay bọn họ? Mai Nhị đâu?”

Thứ một phong thư đến cuối cùng một phần đều ở Mạc gia, kia nói rõ, Mai Nhị căn bản cũng không có thu được, cũng nói rõ...

Vừa quân sư câu nói sau cùng nói, tín người, còn đang chờ tin tức.

“Mai Nhị, tại sao sẽ ở trong tay bọn họ?”

“Hoàng thượng, này nhất định là bọn họ gian kế.”

Cảnh Nhất Bích đem Quân Khanh Vũ đỡ lấy, “Phu nhân căn bản là không ở trong tay bọn họ. Nếu là ở, bọn họ đã sớm truyền tin đến, mà không phải đợi được lúc này.”

Sự tình đã vậy còn quá khéo, khi hắn đưa đi Mai Nhị sau, Mạc gia thế nhưng đột nhiên lấy ra này đó tín.

Dù cho Cảnh Nhất Bích nói cho Quân Khanh Vũ A Cửu là Mai Nhị, thế nhưng đã không có cách nào làm cho hắn tin, huống chi, A Cửu không ở.

A Cửu không ở? !

Cảnh Nhất Bích đầy mắt hiện lên một vẻ bối rối, vì sao tín lúc này tổng xuất đến? Chẳng lẽ, A Cửu thực sự đã xảy ra chuyện?

Mà bây giờ chính là thời khắc máu chót, nếu A Cửu ở trong tay đối phương, vậy đối phương nhất định lấy ra nguy hiểm Quân Khanh Vũ.

Hiện tại, Quân Khanh Vũ rối loạn, hơn nữa đối phương cũng biết, Vinh Hoa phu nhân là Quân Khanh Vũ uy hiếp, hẳn tất nhiên loạn.

Thế nhưng lúc này, Cảnh Nhất Bích rõ ràng, mình không thể loạn.

Hiện tại, hẳn muốn làm chính là, làm cho người ta tìm về A Cửu.

Quân Khanh Vũ nhắm mắt lại, môi cũng đã không có bất luận cái gì huyết sắc, trong tay còn chăm chú lôi kia mấy phần tín.

“Gian kế...”

Quân Khanh Vũ đã nghĩ không ra đối phương dùng cái gì mưu kế, nói chung hẳn là rõ ràng, theo xuất cung đến bây giờ, đã hoàn toàn cùng Mai Nhị mất đi liên hệ.

“Cảnh Nhất Bích.”

Hắn chậm rãi mở miệng, bởi vì kinh mạch hỗn loạn, thanh âm hẳn giờ cao đến thập phần suy yếu, “Người phái người cùng họ dừng liên hệ, hỏi hẳn... Rốt cuộc muốn cái gì?”

“Hoàng thượng!” Cảnh Nhất Bích kinh hãi, “Người chẳng lẽ thực sự tin phu nhân ở trong tay bọn họ.”

“Người không hiểu...”

Quân Khanh Vũ mở mắt ra, màu tím hai tròng mắt nhìn phía xa, “Về Mai Nhị, ta thua không dậy nổi...”

208. Chương 208

Hắn thua không dậy nổi, bắt đầu từ khi nào thua không dậy nổi...

Cư dù cho, trong lòng hẳn rõ ràng, nếu như Mai Nhị thực sự ở trong tay đối phương, thế nhưng, chỉ cần hẳn bình quyền ở, vì bảo mệnh, đối phương căn bản là không dám động Mai Nhị mấy may.

Thế nhưng, hẳn căn bản là không dám làm cho đối phương có bất cứ cơ hội nào uy hiếp Mai Nhị, lại không dám làm cho Mai Nhị rơi vào bất luận cái gì trong nguy hiểm.

Cảnh Nhất Bích đứng dậy, không nói gì, chỉ là đi từ từ đi ra doanh trường.

Mà lúc này, phía sau truyền đến đứt quãng tiếng ho khan.

Vừa Quân Khanh Vũ ở trên lưng ngựa, ổn định tình tự giết đối phương quân sư, thật vất vả ổn định quân tâm, làm cho đại gia không có bất kỳ nghi hoặc.

Nhưng mà, hẳn đột nhiên bị bệnh ho ra máu tin tức, hẳn là không có cách nào giấu giếm ở, cùng hướng chỉ đối phương có Quân Khanh Vũ nhược điểm.

Giả mà cái nhược điểm này, đối phương lúc này lấy ra, nhất định trí mạng nhược điểm.

Hữu Danh cầm trong tay dược, trên mặt đã cấp xuất mồ hôi thủy, xem ra, nhất định là rối loạn tâm mạch.

Cảnh Nhất Bích đi ra doanh trường, lúc này, thái dương gai mắt, nhưng mà, hẳn lại cảm thấy lạnh lẽo lạnh lẽo.

Thậm chí, đột nhiên dự cảm, Mai Nhị nếu là bị nửa đường bắt cóc phải làm thế nào.

Trong lòng đột nhiên đã không có bất luận cái gì để, Cảnh Nhất Bích xoay người lên ngựa, vội vàng ra doanh trường.

Xung quanh bằng nguyên rộng, Cảnh Nhất Bích cảm thấy trông mắt một trận đau nhói, nhất thời buột chặt mã, mà lúc này, ngay ngã tư đường, hiu quạnh gió lạnh trung, thế nhưng dừng một chiếc xe ngựa.

Kia cỗ xe ngựa, rất mộc mạc, thế nhưng hồng sắc chường mộc vòng lẩn lại là hết sức quen thuộc.

Kia đúng là hãn tống A Cửu ly khai xe ngựa.

Tối hôm qua, hãn đã đem nàng đặt ở chiếc xe ngựa này thượng, làm cho người ta đem nàng đuổi về đế đô.

Mà lúc này, xe ngựa đang ở trước mắt.

Hãn nhảy xuống ngựa, cảm thấy đầu trọng cước khinh, thậm chí còn, ý nghĩ có chỉ chốc lát chỗ trống.

Vén rèm lên, bên trong không có gì cả...

“A Cửu? !”

Cảnh Nhất Bích vô ý thức lui về phía sau một bước, nhìn nữa hướng bốn phía, chết héo cây cối phía sau, đứng một khuôn mặt xinh đẹp nữ tử.

“Tô Mi, người đem A Cửu lộng đi nơi nào?”

Cảnh Nhất Bích con người sắc trầm xuống, tiến lên đi tới Tô Mi trước người, ánh mắt đe dọa nhìn nàng.

Xanh thắm sắc con người thấp, xẹt qua sát khí, cùng chán ghét.

Mà con người phía dưới, ảnh ngược nếu này hé ra khuynh quốc khuynh thành dung nhan, hàm yên con người, như tuyết da thịt, ngưng hồng môi.

Gương mặt này, ai nhìn thấy đô hội thất thần, thậm chí còn Quân Khanh Vũ, nhìn thấy gương mặt này, đô hội bị thật sâu mê luyến.

Nhưng mà, người trước mắt này, theo nhiều năm trước, nhìn gương mặt này lúc, thần sắc vĩnh viễn là đạm mạc, không có bất kỳ quyến luyến, không có bất kỳ kinh diễm, mà bây giờ, thậm chí hơn chán ghét, cùng sát ý.

Tô Mi bên môi xẹt qua một nụ cười khổ, không trả lời.

Có thể như vậy, ánh mắt của hãn mới có thể vẫn rơi vào trên người nàng, nếu này, vậy cũng rất tốt.

Mà ngay tại lúc này, đối phương thanh xinh đẹp trên mặt đột nhiên hơn chia ra sự cao thuế nặng, thậm chí chưa có tới cấp phản ứng.

Tô Mi cảm thấy hô hấp bị kiềm hãm, cả người bị lực lượng cường đại đẩy tới cây khô mặt trên, cùng lúc đó, Cảnh Nhất Bích gần người mà đến, dùng sức kháp cổ của nàng.

“Người rốt cuộc đem nàng lộng đi nơi nào?”

Tô Mi dùng sức chế trụ tay hãn, căn bản cũng không có ngờ tới ôn hòa Cảnh Nhất Bích công tử, thế nhưng sẽ ra tay đả thương người.

Còn đối với tượng, lại còn là chính mình.

Vốn muốn cười, nhưng mà nước mắt lại nhịn không được theo viền mắt trung chảy xuống.

“Tô Mi, ta biết người là hạng người gì, nước mắt người, có thể tạm thời lừa dối Quân Khanh Vũ, thế nhưng, với ta, vô ích!”

“Người cứ như vậy chán ghét ta? !”

Tô Mi cắn môi, cảm tức nhìn Cảnh Nhất Bích.

Cảnh Nhất Bích sắc mặt hơi ngẩn ra, buông lỏng tay, lạnh lùng nói, “Ta không ghét người. Bởi vì, người không đáng ta phí tâm tư chán ghét người.”

“Người rốt cuộc đem nàng lộng đi nơi nào?”

Nhìn Cảnh Nhất Bích buông lỏng tay, Tô Mi thấp giọng khẽ nở nụ cười, “Đại nhân, người thế nào như thế quan tâm nữ nhân này? Chẳng lẽ nói, người thích nàng?”

Cảnh Nhất Bích con người chợt lóe, lại bị vấn đề này ngơ ngẩn.

“Xem ra, tể ti đại nhân thực sự đối với người nổi lên mặt khác cảm tình?”

Tô Mi khơi mào mảy ngứa đầu quan sát Cảnh Nhất Bích khi hấn đẹp dung nhan thượng, thế nhưng nhìn thấy một vẻ bối rối, “Nếu là như vậy, xem ra, trưởng lão viện không thể không đối với người tiến hành tài phán.”

“Nàng rốt cuộc ở nơi nào?”

Tựa hồ căn bản là không để ý trưởng lão viện quyết định, Cảnh Nhất Bích thanh âm đột nhiên trầm xuống, phải đi kiên trì.

Thanh âm kia làm cho Tô Mi cả kinh, đột nhiên có chút ý sợ hãi, “Nếu như ta nói, ta phái người truy lên xe ngựa, bên trong không có gì cả, người tin tưởng sao?”

Cảnh Nhất Bích sau khi rời khỏi, nàng tự nhiên sẽ phái người truy sát.

Đã xác định cái kia A Cửu cùng Mai Nhị là cùng một người, nàng kia tại sao có thể như vậy phóng nàng đi.

Sau đó sát thủ trở về bẩm báo, xe ngựa ra sự cố, nữ nhân kia cũng đã biến mất.

Lập tức, nàng cũng theo chạy tới, đích thực là chỉ có thấy được xe ngựa.

Cảnh Nhất Bích lui về phía sau một bước, ánh mắt như có điều suy nghĩ, sau đó xoay người lên ngựa.

“Người đi đâu vậy?”

Tô Mi đuổi theo, che ở mã phía trước.

“Thực phi nương nương, quân doanh dù sao không phải nữ tử sở gốc địa phương, thần cái này trở lại bẩm báo hoàng thượng, tổng thực phi nương nương hồi để đồ.”

“Người? !”

Tô Mi khí trắng mặt, không ngờ Cảnh Nhất Bích thế nhưng dùng một chiêu này, nếu như nàng ly khai, rất nhiều chuyện nàng căn bản là vô pháp nắm trong tay.

“Tô Mi, A Cửu hiện tại biến mất cùng người có không quan hệ ta không biết. Thế nhưng kia mấy phong thư, sợ rằng cùng người thoát không được quan hệ đi! Nếu thật là như vậy, chúng ta đây Nguyệt Ly lộ, từ đó liền mỗi người đi một ngã.”

209. Chương 209

“Hảo!”

Tô Mi trắc khai một bước, đáy mắt hận ý tự khởi, “Đã như vậy, vậy sau này, liền đừng trách ta không khách khí.”

Cảnh Nhất Bích con người sắc hơi trầm xuống, lạnh lùng nói, “Sớm nên như vậy. Ta lựa chọn Quân Khanh Vũ, mà người phản bội Quân Khanh Vũ, người muốn hấn thua, vậy ta liền làm cho hấn thắng này chiến. Về phần người cái gọi là chủ, chớ ở trước mặt ta nhắc lại một mình hấn.”

Nắm dây cương tay, đột nhiên dùng sức, các đốt ngón tay lúc này mất đi huyết sắc.

Cảnh Nhất Bích vung lên roi ngựa, xông trở về doanh trường.

Cốc khẩu như trước bị tầng tầng trọng binh thủ vệ, mà phía trước truyền đến tin tức, Mạc Dương chính mang theo đại quân đến đây trợ giúp.

Thời gian không cho kéo dài, nhưng mà, Quân Khanh Vũ này liền tự nhiên không dám động thủ.

Đến mặt trời lặn lúc, cốc khẩu đột nhiên tới tin tức, Mạc lão tặc thế nhưng dùng làm cho người ta đưa tin đến.

Cư “Khụ khụ khụ...”

Tín đưa tới lúc, Quân Khanh Vũ sắc mặt nghiêm chỉnh tái nhợt tựa ở nhuyễn tháp thượng, bên giường còn có vừa đã uống được.

Trong phòng mùi thuốc cực kỳ nồng đậm.

Quân Khanh Vũ đem tín mở ra, nhìn thấy nội dung bên trong, lúc này phần nộ đem tín xé nát.

“Khụ khụ khụ...”

“Hoàng thượng, không nên cử động giận.”

Giả Hữu Danh vội an ủi nói.

“Cho trầm... Phát...”

Phát binh hai chữ sinh sôi cần đi xuống, Quân Khanh Vũ sắc mặt tái nhợt, màu tím con ngươi hiện lên một tia sắc bén, nhưng mà, nhưng lại có một tí không thể tránh được.

“Hoàng thượng, trong thư nói như thế nào, có muốn hay không chúng ta phái người đến trong quân doanh đem phu nhân cứu trở về đến.”

“Lão tặc kia sớm đoán được có này giờ, không chỉ muốn trầm triệt binh, rồi khỏi trầm dậm, còn nói, Mai Nhị căn bản không ở trong này. Nếu ta các dám phát binh, vậy bọn họ...”

Bọn họ tuyên bố, không thấy được Mai Nhị.

“Cảnh Nhất Bích, triệt binh.”

Quân Khanh Vũ thân thủ chỉ hướng binh phù.

“Hoàng thượng, thư này trung sợ rằng có gạt. Hơn nữa, hiện nay để đều không có tin tức, chúng ta thủ vệ nghiêm ngặt, bọn họ căn bản cũng không có năng lực có thể mang đi phu nhân. Nếu là có bất kỳ động tĩnh gì, của chúng ta ở để đô người, sẽ không không có tin tức gì.”

Cảnh Nhất Bích bình tĩnh phân phó nói, “Này đó tín, đều là thông qua bồ câu đưa tin đuổi về để đô, nếu là bị theo dõi, bị người chặn đứng, đó là chuyện dễ dàng, . Huống chi, lúc đó chúng ta cũng không có phát hiện Tả Khuynh này quân cờ. Cứ như vậy, đối với chúng ta truyền lại tín bồ câu, bọn họ tự nhiên sẽ không xa lạ, kia bắt được tín, cũng hết sức dễ dàng.”

Quân Khanh Vũ nhìn về phía Cảnh Nhất Bích, “Vậy ý của ngươi là?”

“Hoàng thượng, thần đã phái người đi vào để đô. Rất nhanh sẽ đến tin tức.”

Cảnh Nhất Bích thanh âm rất nhẹ, “Hơn nữa phu nhân tài trí hơn người, nếu là thật sự bị ép buộc, nàng nhất định sẽ nghĩ biện pháp tống xuất tin tức liên hệ chúng ta, mà sẽ không để cho chính mình trở thành uy hiếp hoàng thượng quân cờ.”

A Cửu...

A Cửu, ta tin ngươi, hẳn là an toàn .

Nhớ lại ở hoàng cung trên nóc phòng chạy như bay mà qua thân ảnh, nhớ lại cái kia ở hoa rơi lâu mặc hoàng sắc sa y thiếu nữ, nhớ lại độc xông Mạc gia quân doanh cái kia A Cửu.

Cảnh Nhất Bích nói với mình, A Cửu, ta tin ngươi. Không có chuyện gì.

“Hiện tại chúng ta cũng có thể trước tiên lui binh, thế nhưng không nhất định phải trăm dặm. Bất quá binh lực toàn bộ đều đi chặn lại Mạc Dương người, hơn nữa, ngày mai hẳn là hẳn sẽ độc phát. Đến lúc đó, Mạc Dương một tia, trong cốc đêm không cần quân tốt.”

Quân Khanh Vũ trầm mặc xuống, kỳ thực này hẳn cũng rất rõ ràng, vấn đề là, hẳn lo lắng vạn nhất Mai Nhị không ở, kia xử lý như thế nào.

Huống chi nàng bây giờ có thai, đứa bé kia thật vất vả mới bảo trụ, căn bản là kinh không dậy nổi sơ xuất.

Quân tâm không thể loạn, nhưng mà, chính hẳn lại rối loạn.

Sau nửa canh giờ, Cảnh Nhất Bích mang theo một nhóm người chậm rãi lui lại, lưu lại người, đồng dạng có thể đối phó trong cốc.

Đến đêm khuya, Quân Khanh Vũ như trước thế nào vô pháp đi vào giấc ngủ, dựa theo nguyên lai kế hoạch, lúc này, trong cốc đã là địa bàn của bọn họ, hiện tại hẳn là kỵ binh bắt Mạc Dương.

Cảnh Nhất Bích mang binh ly khai thứ tư canh giờ, trong quân doanh đột nhiên nhớ lại gấp tiếng vó ngựa.

Lần này vẫn là vẫn là Mạc gia đưa tới đông tây, như cũ là cái kia ám sắc hộp.

Quân Khanh Vũ nhìn cái hộp kia lúc, thần kinh nhất thời căng thẳng, thậm chí sợ hãi đi nhìn.

Hữu Danh đem hộp mở, bên trong là một bộ găng tay...

Kia là một bộ chồn tía găng tay, bên cạnh dùng tơ vàng áp biên, chồn da mao thập phần nhu thuận, ở trong hộp phát ra nhu hòa quang.

“Bọn họ cần gì?”

Quân Khanh Vũ che ngực, bút trong tay rơi xuống, mực nước tiên ở mũi giày thượng, có vẻ thập phần đột ngột.

“Đối phương nói, hoàng thượng không có tuân thủ lời hứa binh tướng lực toàn bộ bỏ chạy, xem ra là không tin Vinh Hoa phu nhân ở trên tay bọn họ. Nếu như như vậy...”

Hữu Danh dừng một chút, thanh âm có chút run, “Kia ngày mai buổi trưa, hoàng thượng có thể ở hai ngoài trăm dặm mạc nguyên nhìn thấy phu nhân.”

“Mai Nhị...”

Quân Khanh Vũ cúi đầu, dùng sức cắn môi, nhưng mà, vẫn là không chế không được, kia che lại gân mạch nhất thời hỗn loạn, chỉ thấy thân thể hẳn sau này một ngưỡng, trọng trọng ngã xuống.

Đó là hẳn lúc gần đi, làm cho khuê phòng vì nàng làm theo yêu cầu bao tay.

“Hoàng thượng.” Hữu Danh tiến lên đỡ hẳn ở, ra để đô sau, hoàng thượng sẽ không dừng gầy gò, mà hai người này, cả người đều thay đổi.

Cả ngày thậm chí có một chút hoảng hốt đang chờ về phu nhân tin tức.

Đã liên tục nôn ra máu hai ngày, nếu tiếp tục như vậy, dù cho đánh thắng trận, nhưng mà, hoàng thượng không cần thiết có thể đi trở về.

Hữu Danh cắn răng một cái, đứng dậy viết một phong thư đưa đến đối phương doanh trướng.

Bọn họ toàn lực triệt binh, thế nhưng, ngày mai buổi trưa, nhất định phải muốn nhìn thấy phu nhân, bằng không, cường công.

Đây là duy nhất phương thức, tương đương với chặn lên một ván, chỉ ít mà nói, ở trên chiến trường có thể nhìn thấy phu nhân, hoàng thượng treo tâm chí ít sẽ hơi chút an ủi.

Nếu không, bọn họ thật không có những biện pháp khác, hơn nữa thời gian như vậy vội vàng, hoàng thượng tình huống thân thể mấy ngày nay càng không cho lạc quan, đã không thể thụ bất luận cái gì kích thích.

210. Chương 210

A Cửu tỉnh lại thời gian, xe ngựa chính đang bay nhanh đi tới.

Bên ngoài thiên vừa lượng, xuyên thấu qua cửa sổ lưu ly hộ, có thể nhìn đi ra bên ngoài hiện lên cảnh tuyết.

Cư A Cửu tốn sức mở mắt ra, sau đó lặng yên nhìn người đánh xe, trong lòng nhất thời kinh hãi, con đường này, chính là chạy tới đế đô lộ.

Nhìn nữa chính mình, mặc hoàn hảo y phục, thậm chí bên trong bày biện đều tương đương giữ ấm, mà nàng cuối cùng nhìn thấy Cảnh Nhất Bích.

Trong lòng nhất thời hiểu cái gì, Cảnh Nhất Bích thế nhưng thực sự phải đem nàng đuổi về đế đô.

A Cửu mặc quần áo tử tế, nhìn nhìn bên trong bày biện, sau đó nhìn xe ngựa tốc độ, khóa thượng thật dày áo choàng, lặng yên đẩy ra cửa sổ, đi ngang qua một lần bụi cỏ, không chút do dự từ trên xe ngựa nhảy xuống.

Mềm trên cỏ trải tuyết thật dày, hơn nữa tính được rồi tốc độ rất tuyết chôn áo choàng, còn có sương mù mưa lất phất khí trời, thị vệ cũng không có chú ý tới A Cửu nhảy xuống xe.

Phủ phục ở trong bụi cỏ, A Cửu cũng không có động, mà là quan sát xung quanh tình cảnh, ước chừng mười phút, nàng đang định đứng lên, đi cảm giác được phía sau có gấp móng ngựa.

Giả vờ vàng trốn hảo, nhìn thấy mười mấy thớt ngựa chính hướng vừa xe ngựa địa phương đuổi theo.

Hơn nữa nhìn những người đó y phục cùng bên hông bội kiếm A Cửu như nhau nhận ra, đó là là Tô Mi người bên cạnh.

Chẳng lẽ nói... Tô Mi đang đuổi giết nàng? !

Không có thời gian muốn những thứ này, A Cửu chờ những người đó sau khi rời khỏi mới lên lộ, bởi vì đường xá xa xôi, tối hôm qua được rồi trốn một đêm, đi tới phụ cận trấn nhỏ lúc, đã bán trễ.

A Cửu vội tìm tiểu khách sạn, tìm một dựa vào song vị trí điểm mấy ăn sáng, tiện thể làm cho tiểu nhị chuẩn bị cho tốt mã cụ.

Nhìn nhìn khí trời, A Cửu cũng không tính hướng kim thủy đi, bởi vì dựa theo Quân Khanh Vũ kế hoạch, buổi trưa đã đánh tới rơi sườn núi cốc.

Lúc này, Mạc lão tặc hẳn là thúc thủ chịu trời thôi.

“Người nhưng nghe nói, hôm nay đi xuống, Bích công tử thế nhưng mang binh rút lui khỏi kim thủy.”

“Không biết... Nghe nói, vốn đều ngăn ở cốc khẩu, thế nhưng chẳng biết tại sao thế nhưng đột nhiên rút lui khỏi .”

Khách điểm truyền đến thấp thỏm lo âu tiếng thảo luận, A Cửu hơi một hồi, cũng không có để ở trong lòng, mà là tiếp tục ăn đồng tây.

Một trận chiến này, kỳ thực không có bất kỳ ngoài ý muốn, phần thắng ở tại Quân Khanh Vũ bên này.

Dù cho ngày mai Quân Khanh Vũ không ra binh truy sát Mạc Dương, bên kia thời khắc vừa đến, Mạc Dương vừa chết, liền rần mất đầu.

A Cửu ăn xong cơm, dắt ngựa ra, sau đó đi trên trấn, lại phát hiện cửa thủ vệ nghiêm ngặt, đang tiến hành kiểm tra.

A Cửu bước chân hơi chút dừng lại, đang suy nghĩ có muốn hay không đi đường vòng, cảm giác phía sau sát khí tới gần, đang muốn tránh né, một thanh chủy thủ đã đặt ở bên hông.

Chậm rãi quay đầu lại, thấy là một đôi lạnh như hàn trì hai trông mắt, nhìn nàng, đáy mắt có thật sâu hận ý.

“Hàn!”

A Cửu thanh âm hơi kinh ngạc, nhìn trước người sắc mặt tái nhợt nam tử, “Xem ra, ta còn là đánh giá thấp người.”

Hàn có thể trốn tới, A Cửu trong lòng đã sớm tính toán

Hơn nữa, nàng cũng có thả hổ về rừng ý nghĩ, giết hàn, trái lại dẫn không ra hẳn phía sau màn làm chủ giả.

Chỉ là không ngờ, lúc này, thế nhưng ở trong này gặp hàn.

“Theo ta đi.”

Lạnh giọng âm trầm xuống, đem A Cửu đẩy lên xe ngựa, sau đó lấy ra dây thừng đem A Cửu tay khóa ở sau người.

“Hàn, ta là nữ nhân, người đối với ta như vậy, có phải hay không quá thô lỗ điểm?”

Đối phương lên xe, không chút khách khí đem trên mặt nàng da người xé rụng, mặc dù không đau, thế nhưng A Cửu vẫn là không thích ứng nhũ mảy.

“Ta có thể đem người giết rụng!”

Nhìn cõi mặt nạ gương mặt này, hàn con người sắc xẹt qua một tia phức tạp, lạnh lùng nói đến.

Người của hắn cuối cùng tìm kiếm hắn mà đến, mà A Cửu thủ hạ người thế nhưng căn bản không dễ dàng đối phó, cơ hồ là gian nan đánh một trận, coi như trung gian xuất hiện chuyện gì, hắn mới có thể trốn tới.

Lại ở trên đường, đột nhiên nhìn thấy một có chút quen thuộc bóng lưng.

Theo lý thuyết, thời gian vội vàng, hắn không nên dừng lại, nhưng mà, hắn lại còn là tiến lên.

Lúc đó cũng không xác định chính là nữ nhân kia, lại không nghĩ rằng đối phương trước hô lên tên của hắn.

Một khắc kia, trong lòng không biết là cái gì tư vị, chỉ là cảm thấy nữ nhân này vẫn đậm gió mát khẩu khí, làm cho người ta đáng trách.

Nhưng thì thế nào, rõ ràng cũng có thể giết hắn, lại không pháp động thủ.

Hàn xe ngựa hướng mạc nguyên bên kia chạy đi, A Cửu hơi kinh ngạc, không chỉ mở miệng cười nói, “Làm sao vậy? Muốn đi nơi nào cùng Mạc Dương hội hợp?”

Hàn trừng nàng liếc mắt một cái, không nói gì, tiếp tục xem vừa tới tay lý kỷ phong mặt hàm, banh mặt, chậm rãi hòa hoãn rất nhiều.

“Người nói, thiên ý có thể làm cho Quân Khanh Vũ thống nhất lục quốc?”

Đem tin xé bỏ, mặt lạnh lùng thượng lộ ra một tia cười lạnh.

“Đúng vậy.”

A Cửu nháy nháy mắt, “Tiếp qua mấy canh giờ, Mạc Dương sẽ rắc mất đầu, hiện tại, nói không chừng, Mạc lão tặc đang ở Quân Khanh Vũ trong doanh trường uống trà đầu?”

Hàn con người sắc ngẩn ra, kinh ngạc nhìn A Cửu, sau đó nhẹ cười ra tiếng, “A Cửu, hai ngày này người rốt cuộc đi nơi nào? Người cảm thấy, Quân Khanh Vũ bây giờ còn có nhân tình uống trà? Hẳn hẳn là uống thuốc mới đúng a.”

A Cửu lặng yên cõi dây động tác nhất thời một hồi, “Uống thuốc? Uống thuốc Mạc Dương đi, bắt quá, Mạc Dương trúng độc, sợ rằng có giải dược cũng không còn kịp rồi.”

“Xem ra người là thật không biết?” Hàn lắc lắc đầu, “Chẳng thà ta đợi một lúc mang người đến Mạc Dương doanh trường nghỉ ngơi, ngày mai buổi trưa, làm cho người thấy được, Quân Khanh Vũ này người cái gọi là có thể thống nhất lục quốc hoàng đế, thế nào vì một nữ nhân, mà tượng rùa đen rút đầu lui binh!”

Nữ nhân, chẳng lẽ nói là Tô Mi? !

“Phốc...” A Cửu bật cười, “Hàn, người vọng tự người thông minh, mặc dù thiên hạ này đều đồn đại Quân Khanh Vũ háo sắc, đem tam đại mỹ nhân đều thu nhập trong lòng, thế nhưng, người hẳn là rõ ràng, từ xưa đến vương vô tình nhất. Hẳn muốn bỏ Mạc gia nhiều năm như vậy, sao có thể vì một nữ nhân, mà buông tha thiên hạ. Người quá xem trọng hẳn, cũng quá xem trọng kia mỹ nhân đệ nhất thiên hạ !”

211. Chương 211

“Đệ nhất mỹ nhân?” Hàn vi vi chột nhứ mày ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn A Cửu, “Người nói cái kia bị Quân Khanh Vũ giấu một năm thực phi nương nương?”

“Chẳng lẽ không đúng?”

Hàn khẽ lắc đầu, “A Cửu, trước đều nói người cùng Quân Khanh Vũ từng có tiết, thế nhưng người lần này thế nhưng mạo hiểm nguy hiểm đi Mạc Dương quân doanh, không để ý nguy hiểm tính mạng vì hẳn. Mà bây giờ, hẳn rốt cuộc có cái nào nữ nhân, người thế nhưng cũng không biết?”

“Ta cùng với Quân Khanh Vũ ăn tết, đó cũng là người nghe nói. Hơn nữa, ai nói ta chính là bang Quân Khanh Vũ?”

Cư A Cửu hí mắt mỉm cười, “Ta đi Mạc Dương nơi đó, chẳng qua là lấy như nhau đông tây. Về phần cái gì hạ độc, chẳng qua là thuận tay. Mà về Quân Khanh Vũ nữ nhân, người nói có thể làm cho hẳn đầu hàng. Ta đến đích thực là không nghĩ ra được?”

Lúc này, cũng là Tô Mi ở trong quân.

Bất quá, nàng rõ ràng, Quân Khanh Vũ tất nhiên không phải làm như vậy .

Giả “Đúng vậy, Tô Mi không thể. Thế nhưng, có một nữ nhân có thể đi?” Mắt lạnh lẽo quang nhìn nhìn bên ngoài cảnh tuyết, bên môi có một ti cười nhạt, “Vinh Hoa phu nhân.”

“Vinh Hoa phu nhân?”

A Cửu thanh âm run lên, cho là mình nghe lầm.

“Thế nào? Người không đến nổi ngay cả nữ nhân này cũng không có nghe nói qua đi.”

Hàn thu hồi ánh mắt rơi vào A Cửu hơi có vẻ trên mặt tái nhợt.

Đây là hé ra xinh xắn mặt trái xoan, đầu tiên mắt, lại đối sẽ không để cho người có bất kỳ kinh diễm, nhưng mà nhìn lần thứ hai, người sẽ phát hiện, nàng trông mắt trong suốt sáng sủa, nhìn người lúc, trực tiếp không có bất kỳ sợ hãi, thậm chí cùng với nhìn thẳng lúc, sẽ cảm thấy, có thể bị nàng xem xuyên tìm để.

Mũi xinh xắn thẳng rất, môi sắc tự nhiên phấn hồng, môi dưới trung gian có một đường nhân nhạt mỹ nhân nứt ra, hàm dưới càng thêm hoàn mỹ nhu hòa.

Hàn khẽ nhíu mày, tránh A Cửu cặp mắt nghi hoặc, ánh mắt rơi vào môi nàng, “Nếu như nói, giang hồ đều biết quân quốc có một sát thủ gọi A Cửu. Ta nghĩ, lúc này, khắp thiên hạ vô luận là ai, đều biết, có một bị Quân Khanh Vũ phủng ở lòng bàn tay Vinh Hoa phu nhân đi.”

“Là, ta biết Vinh Hoa phu nhân, cũng nghe đồn, Quân Khanh Vũ đối với hẳn sủng ái có thêm, thế nhưng, này cùng Quân Khanh Vũ lui binh có bất kỳ quan hệ sao?”

“Vì sao không có vấn đề gì?”

Hàn cười lạnh hỏi lại, “Thế nào, lúc này, Vinh Hoa phu nhân ngay Mạc Dương trong tay, người nói, Quân Khanh Vũ sẽ như thế nào?”

“Cái gì?”

A Cửu không khỏi xuy một tiếng.

Hàn nói Vinh Hoa phu nhân ở Mạc Dương trong tay, tự nhiên nói không phải là chính mình, nếu là đúng phương sớm liền phát hiện thân phận nàng, hai người còn có thể ở trong xe ngựa chuyệu phiếm? !

“Người cười cái gì?”

“Ta đang cười, các người là đang nói đùa đi. Vinh Hoa phu nhân ở Mạc Dương trong tay, vậy ta tại sao không có thấy. Huống chi, thiên hạ này ai không biết, Vinh Hoa phu nhân ở đế đô, chẳng lẽ người đế đô còn có người, có thể đem Vinh Hoa phu nhân mang ra khỏi đến?”

Quả thực là nói nhảm mà thôi, bản thân nàng ngay trước mặt.

Huống chi, Quân Khanh Vũ vẫn là như vậy dễ đã bị uy hiếp người.

Coi như là chính mình, A Cửu vi khê rữ xuống con người, mặc dù là hấn thích nàng, mặc dù là sủng nịch nàng, mặc dù là...

Thế nhưng thiên hạ, hấn sẽ vì nàng buông tha thiên hạ sao?

“Xem ra người là thật không tin lời nói của ta.”

Hàn lắc lắc đầu, nhìn con người sắc đột nhiên có chút buồn bã nữ tử, nói, “Người không tin lời của ta, kia bên ngoài bách tính nói người tổng nên tin đi.”

“Nói cái gì?”

A Cửu nhìn về phía xe ngựa bên ngoài, nhớ lại lúc ăn cơm có người thảo luận một ít lời.

“Vừa ta đã đạt được tín, Quân Khanh Vũ đã hai lần lui binh, mà lúc này, rơi sườn núi cốc, đã không có người nào, ngay một canh giờ trước, hoàn toàn bỏ chạy . Mà bây giờ, dừng thừa đại nhân chính mang theo người của hấn đã theo rơi sườn núi cốc đi ra, nếu như không có sai, trước hừng đông sáng, là có thể cùng Mạc Dương hội hợp.”

“Không có khả năng!” A Cửu thanh âm đột nhiên một cao.

Sớm nên ở buổi trưa, Quân Khanh Vũ liền lấy hạ rơi sườn núi cốc.

“Xem ra người vẫn là không tin? Vô phương, chúng ta bình minh lúc cũng có thể cùng Mạc Dương hội hợp, chẳng thà ta làm cho người xem một chút vị kia Vinh Hoa phu nhân?”

Hàn âm điệu rất bằng phẳng, A Cửu nhìn không ra chỗ nào tát hoảng.

Trong lòng đột nhiên dự cảm không tốt, chẳng lẽ nói, Thu Mạc nơi đó xảy ra chuyện .

Hoặc là, đối phương lộng một giả Vinh Hoa phu nhân?

Thế nhưng cũng sẽ không a, Cảnh Nhất Bích biết nàng thân phận chân thật, nếu thật là bị uy hiếp, vậy hấn nhất định sẽ nói cho Quân Khanh Vũ chân tướng.

Hơn nữa, nàng tin Cảnh Nhất Bích hiện nay là giúp đỡ Quân Khanh Vũ , nếu không, hấn cũng sẽ không đem nàng đưa đến đế đô, mà là đưa đến địa phương khác.

Trung gian nhất định là xảy ra chuyện gì.

“Dù cho Quân Khanh Vũ lui binh, cũng không thấy được thua, phải biết rằng, kia Mạc Dương ngày mai cũng sống không quá .”

“Người là nói hấn trúng độc?”

Hàn cười cười, “A Cửu người có thể dùng một người khuôn mặt lừa gạt ta, chẳng lẽ ta thì không thể dùng một người Mạc Dương đến lừa các người?”

A Cửu giật mình, “Ta quả nhiên đoán không sai, người thật sự không phải Mạc Dương người, giúp đỡ Mạc Dương chẳng qua là đến đỡ hấn làm con rối. Vì thế, Mạc Dương sinh tử đối với người không sao cả.

“Người bây giờ biết cũng sẽ trễ, lần này Quân Khanh Vũ so với bại, hơn nữa...”

Hàn trên mặt có một mặt sâu xa cười, “Thám tử của chúng ta tới tin tức, kia Quân Khanh Vũ nghe nói Vinh Hoa phu nhân bị khấu, lúc này tức giận đến thổ huyết, lúc này, đã ở trên giường bệnh, căn bản không lên nổi.”

A Cửu đầu nhất thời một âm, hô hấp trong nháy mắt cầm ở yết hầu.

Nàng vốn sẽ không tin tưởng, thế nhưng, nghe thấy Quân Khanh Vũ bị bệnh, thậm chí còn mình cũng có chút mất đi bình tĩnh.

Chú ý tới A Cửu trên mặt có lo lắng, nhớ tới trước nữ nhân này miệng kiên định nói, Quân Khanh Vũ có thể thống nhất lục quốc, hàn không khỏi cảm thấy buồn cười.

Nàng không hiểu nữ nhân này chấp nhất rốt cuộc là vì cái gì?

Hơn nữa hẳn có tin tức, nữ nhân này, nhiều lần đều đã cứu Cảnh Nhất Bích.

Cũng không biết vì sao, hàn lại duy độc đem nàng cùng Quân Khanh Vũ liên lạc đứng lên.

A Cửu không nói gì thêm, chỉ là dựa vào ở trong xe ngựa, tận lực làm bình quyết tâm đến chải vuốt sợi sự tình vì sao đột nhiên phát triển thành như vậy?

Mà lại là vật gì làm cho Quân Khanh Vũ tin, chính mình liền thực sự ở trong tay đối phương đâu?

Quân Khanh Vũ, này rõ ràng mưu kế, người không thể tin.

Trong đầu linh quang chợt lóe, A Cửu nhớ lại làm bình phong đi truyền tin, mà chính mình bị Cảnh Nhất Bích đuổi về đế đô, chỉ sợ hẳn cũng biết mình mất, nhất định lại sẽ tìm đến nàng.

“Có thể dừng xuống xe ngựa sao?”

A Cửu giơ lên con người nhìn về phía hàn, thanh âm có vẻ hữu khí vô lực.

“Người lại muốn làm cái gì?”

Hàn nhất thời cảnh giác lên, nhìn trong góc co rúc ở cùng nhau nữ tử.

“Người thử xem như vậy cuộn mình đứng lên, có thể hay không khó chịu, hơn nữa, ta uống nhiều quá thủy... Muốn đi tiểu.”

Mặt lạnh lùng nhất thời đỏ lên, tròng mắt A Cửu, “Người lại ngoan xiếc?”

“Người buộc ta đây sao chặt, chẳng lẽ cho là ta còn có thể trốn?” A Cửu khẽ nở nụ cười, “Hơn nữa, ta cũng thật tò mò, các người rốt cuộc lộng một cái gì hàng giả lừa Quân Khanh Vũ?”

“Hàng giả?”

“Đúng vậy. Quân Khanh Vũ tổng sẽ không về phần liên nữ nhân của mình đều nhận không ra đi. Hơn nữa, hẳn đã tâm, người có thể không so với ta rõ ràng? Người cũng thực sự tin, hẳn là thật lui binh, mà không phải kế trùng kế?”

Kế trùng kế?

Hàn không nói gì, chỉ là môi mấp máy được cực kỳ sâu.

Đối Vinh Hoa phu nhân này quân cờ, kỳ thực hẳn cũng là gần đây mới lấy được tin tức.

Tựa hồ căn bản cũng không có nghĩ đến quá muốn bắt cóc Vinh Hoa phu nhân đến uy hiếp Quân Khanh Vũ, huống chi, hẳn cũng không đại tin, Mạc gia thậm chí có bản lĩnh, theo đế đô đem nữ nhân kia mang đến.

Nhưng, tin tức như vậy.

“Đi tiểu a? Mọi người có tam cấp, huống chi là nữ nhân.”

A Cửu đột nhiên oán giận đứng lên, chính mình tựa ở góc, mà hàn vị trí dựa vào môn. A Cửu đứng dậy, hướng trên người hẳn đánh tới, một cước tướng môn đá văng.

Nhìn nàng muốn nhảy xe, hàn một phen đem nàng ôm lấy, A Cửu cũng không tỏ ra yếu kém, một cước đạp hướng về phía hàn.

“Đừng tưởng rằng ngươi là nữ nhân ta không dám động thủ? !”

Hàn đem A Cửu áp ở khung cửa thượng, xe ngựa bị phá khai, gió lạnh nhất thời quán tiến vào, làm cho người ta một trận run run. A Cửu thấy mình không nhúc nhích được, không có phản kháng, chỉ là nói, “Ta bắt quá muốn đi ngoài mà thôi.”

Nói, ánh mắt nhìn về phía cửa mình bên hông, cái kia túi đã rơi trên mặt đất.

Tử Nguyệt người, hẳn là rất nhanh sẽ tìm đến.

“Dem này ăn đi!”

Hàn theo trong tay áo lấy ra một dược hoàn đặt ở trước mặt, nhìn A Cửu vẻ mặt cảnh giác, vội hỏi, “Yên tâm, đây không phải là độc dược. Cứ như vậy giết ngươi, cũng là đáng tiếc nhân tài. Đây bắt quá là cho ngươi thích ngủ, cũng không có khí lực tiêu tan hoàn mà thôi.”

A Cửu nhẹ nhàng ngủ, đoạn thời gian trước, nàng ở trong cung một mực nghiên cứu về thuốc tê các loại thư tịch, lúc này, ngủ ra bên trong có cả độc dược vị đạo, mà không có cái khác vài loại trí mạng độc dược.

A Cửu nghĩ nghĩ, vẫn là đem dược nuốt vào, mà vị đạo, thế nhưng làm cho nàng nhớ lại Cảnh Nhất Bích lúc đó uống thuốc lúc cho nàng kẹo.

Kia một chốc, A Cửu đầy mắt hiện lên chỉ chốc lát sai biệt.

Nguyên lai, hàn cấp trên thế nhưng cũng là người kia.

212. Chương 212

A Cửu co rúc ở góc, nhìn hàn, “Tổng làm cho ta đi đi tiểu đi?”

Rốt cuộc, hàn tựa hồ là ở chịu không nổi A Cửu dong dài, tìm được một ven đường nông gia, làm cho nàng xuống xe.

Rất nhanh A Cửu cũng đi trở về, hai tay dây thừng như trước buộc chặt rất tốt, lên xe ngựa, đến cũng yên tĩnh trong xe ngựa.

Dược tựa hồ rất nhanh thì có hiệu quả, góc nữ tử mí mắt tốn sức giãy giụa mấy cái, có chút phần nộ thành hấn mấy lần, sau đó lặng yên ngủ.

Cư trong không khí có nhàn nhạt mùi đàn hương nói, hàn dựa vào ở trong xe ngựa, ánh mắt rơi vào A Cửu trên người, tựa hồ đang suy tư cái gì.

Nửa ngày, hẳn đứng dậy đem bên cạnh áo choàng khoác lên trên người nàng, sau đó khoác lên cổ tay nàng thượng, thăm hỏi nàng mạch đập.

Thực sự là kỳ tích, đứa bé này, thế nhưng như vậy an ổn.

Giả thân thể nàng có hàn khí, theo lý thuyết, nếu là có thai nữ tử đều không thể đi lại, càng không thể thụ hàn.

Nhưng đứa nhỏ đích xác an ổn, hơn nữa nàng trong cơ thể còn có một luồng hệ thống sưởi hơi, tượng là có người dùng nội lực bức đi vào.

Lúc trước đem nàng cho rằng bình thường nữ tử, cũng là bởi vì nàng mang thai cũng không có nội lực, hơn nữa, ngón tay tiêm trường xinh đẹp tuyệt trần, căn bản không giống một sát thủ.

Đồn đại trung sát thủ, thế nhưng không có bất kỳ nội lực, hơn nữa, coi như nàng chỉ biết dùng chủy thủ.

Hàn dùng sức nhéo nhéo áo choàng, rốt cuộc vẫn là vì A Cửu đắp lên, sau đó dựa vào ở trong xe ngựa, tiếp tục nghiên cứu địa đồ.

Nhưng mà ánh mắt lại nhìn không được lại lần nữa rơi vào sâu ngủ trên người nữ tử, lúc trước này gọi A Cửu người hiện thân để đô, Quân Khanh Vũ mấy nghìn ngự lâm quân đều lấy hắn không có biện pháp lúc, mặc dù người không ở để đô, thế nhưng căn cứ giao thiệp, hắn hay là đi điều tra.

Lại tra không được bắt luận cái gì về nàng tư liệu, hơn nữa đối phương làm việc, căn bản là khó có thể suy đoán.

Nếu nói là nàng cùng Quân Khanh Vũ có quan hệ. Kia vì sao, lần này nhìn thấy nàng, lại là một người dật ngựa xuất hiện ở trên trấn nhỏ, mà không phải Quân Khanh Vũ quân doanh?

Mà chính mình, đem nàng bắt thì thế nào, báo cho biết cấp trên, cái kia gọi A Cửu sát thủ thật ra là một nữ nhân? Hơn nữa có thai?

Sau đó thì sao?

Khuyên kỳ quy hàng?

Đây cơ hồ không có khả năng!

Hoặc giết nàng? !

Nhưng vì sao giết nàng? !

Hắn tìm không được giết nàng lý do, đồng dạng là làm sát thủ, đều là sát nhân công cụ mà thôi, không tính là kết thành hận thù, dù cho lúc đó nàng đem chính mình bắt cóc, nhưng rốt cuộc cũng không có đối với chính mình khởi sát tâm.

Hàn trở lại vị trí, trong lòng không khỏi ảo não, có thể lúc đó thực sự không nên nhảy xuống xe ngựa, nắm lấy nàng đi.

Đến mặc nguyên thời gian, hàn chú ý tới, Mạc lão tặc thế nhưng sớm lúc trước một bước đạt tới dừng nguyên cùng Mạc Dương hội hợp.

Lúc này, thiên vừa lượng, mấy vạn đại quân đồn dừng lại, hơn thế đồng thời, Quân Khanh Vũ binh lực đã tất cả đều tới rồi.

Hai quân buổi trưa đã đem thượng băng nguyên thượng khai chiến.

Tới quân doanh, hàn lặng yên an bài người đem hôn mê nữ tử ôm trở về doanh trưởng cách. Bởi vì được quan hệ, nàng vẫn ngủ, cũng yên tĩnh, chỉ là hai mắt nhắm nghiền.

Ánh mắt rơi vào nàng bị nhốt ở hai tay, trên cổ tay, đã bị dây thừng lặc ra màu tím ứ máu vết.

Hàn thở dài một hơi, ngồi xổm người xuống chậm rãi cúi ra, thế nhưng một nghĩ đến cái gì, hắn đột nhiên ngừng động tác, nhìn A Cửu liếc mắt một cái, xoay người đi ra ngoài.

Hai quân giằng co, cách nhau không được mấy trăm mét, rất xa còn có thể thấy đối phương màu đen khôi giáp cùng hồng sắc viền vàng chiến kỳ, dưới ánh mặt trời còn chưa khai triển cũng đã làm cho khí thế áp bách.

Bước nhanh đi tới Mạc Dương doanh trưởng, chính nhìn thấy một người trung niên nam tử mặc áo tử sắc y phục, đứng ở địa đồ tiền, trong tay không ngừng chỉ về cái gì.

Mà Mạc Dương thần sắc thoạt nhìn rất tốt, cơ hồ không có dấu hiệu trúng độc, hiển nhiên, kia độc là trong nháy mắt bạo phát .

Lúc này, thần sắc hắn đến thập phần tăng bốc, nghe bên cạnh trung niên nam tử ý kiến.

Nhìn thấy hàn tiến vào, trung niên nam tử kia ánh mắt nhìn qua, trong mắt lộ ra khôn khéo, sau đó cười, “Đây cũng là hàn quân sư?”

“Hàn gặp qua đại nhân.”

Hàn mỉm cười đi tới, ánh mắt rơi vào trên bản đồ, nhìn Mạc lão tặc làm mấy ký hiệu, xem ra, hắn cũng muốn trộm trộm rút ra binh lực, giáp công Quân Khanh Vũ bên kia.

“Tiểu tử kia tự cho là đủ lông đủ cánh, muốn cùng lão phu đối nghịch, kia lão phu hôm nay để hắn đại bại mà về.”

“Phụ thân đại nhân, kia hại chết muội muội nữ nhân, hiện tại nhốt ở đâu, làm cho ta đi xem.”

“Nhìn cái gì! Lúc này, người nghĩ rằng ta không biết suy nghĩ của người!”

Mạc lão tặc thanh âm hung ác, mang theo chỉ tiếc rên rỉ không thành thép phần nộ, con hắn, hắn so với ai khác cũng giải, mạng phụ một!

Nhưng mà, hắn là một cái như vậy nhi tử!

“Ta chỉ là muốn nhìn nhìn, rốt cuộc cái gì nữ nhân, làm cho Quân Khanh Vũ lui binh mà thôi!”

Mạc Dương thấp giọng nói, “Hơn nữa, nữ nhân kia hôm nay nhất định phải chết, nếu không, hải đường liền chết vô ích.”

“Vi phụ so với người rõ ràng!”

Mạc lão tặc nghiêm nghị nói, sau đó nhìn về phía hàn, “Hàn đại nhân, người phụ tá con ta nhiều năm, cuối cùng có một ngày ta sẽ không bạc đãi cùng người. Hôm nay là quyết chiến, nữ nhân kia là chúng ta tất thắng quân cờ, vì phòng ngừa Quân Khanh Vũ tiểu tử kia phái người cường công, liền do đại nhân người tạm thời hộ vệ Vinh Hoa phụ nhân.”

Hàn liếc mắt nhìn kia địa đồ, Mạc gia hiện nay thì không cách nào đánh vào kinh, kỳ ý nghĩ vì vậy dừng nguyên vì tuyến, đem Quân Khanh Vũ lui về để đỡ, sau đó mình ở này đất phong.

Từ đó, quân quốc một phân thành hai. Thực sự là đánh hảo bàn tính!

“Minh bạch.”

Hàn gật gật đầu, ba người thương nghị đối sách, mà buổi trưa đã không sai biệt lắm, song phương binh sĩ giằng co đều có chút thiếu kiên nhẫn.

Đối diện đã gõ trống, Mạc Dương mặc vào khôi giáp, phát phát tay thượng trường đao, ánh mắt thập phần chẳng đáng.

“Nhìn ta không tự mình chém quân ma ốm đâu!”

Lúc này, Mạc gia phụ tử cùng ra chiến trường, bên này sĩ khí nhất thời tăng vọt, hơn nữa Quân Khanh Vũ đột nhiên lui binh, doanh trung tự có người suy đoán nguyên nhân.

Mạc lão tặc đã trước mang binh ra, lập tức Mạc Dương mang theo Vinh Hoa phụ nhân cùng nhau đuổi kịp.

“Tướng quân, hàn có một chuyện cần cùng người thương lượng. Kính xin doanh trung thương nghị.”

Mạc Dương theo giả hàn tới doanh trưởng, vừa vào cửa, đột nhiên cảm giác được đầu một trận choáng váng, không khỏi hỏi, “Hàn, người trong phòng mùi gì, thế nhưng bản tướng quân khó chịu.”

Màn buông, mặt lạnh lùng thượng lộ ra một tia cười lạnh, lập tức trường kiếm trong tay ra khỏi vỏ, bạch quang hiện lên, bất quá trong nháy mắt, máu tươi ba thước, rơi vào A Cửu đích thân tiền.

“Hàn quả nhiên hảo thân thủ!”

Nhìn nằm trên mặt đất đã trở thành thi thể không đầu Mạc Dương, A Cửu bội phục gật gật đầu, “Bất quá, lập tức sẽ khai chiến, lúc này trống trận mấy ngày liền, người lại ở phía sau đem tướng quân giết, người nói một trận này, người thế nào thắng.”

Hàn dùng sạch sẽ khăn lụa đem trên thân kiếm máu lau đi, lập tức mình bên ngoài đến gần một người bịt mặt, người nọ kéo xuống vải đen, thậm chí có hé ra cùng Mạc Dương mặt giống nhau như đúc.

“Đây là người dạy phương pháp. Mạc Dương trúng độc sớm muộn đều là tử, ta không thể để cho hắn chết ở chiến trường, bởi vì này vừa đứng. Bọn họ tất thắng.”

“Người phải nói của người con rồi tất thắng.”

A Cửu tựa ở góc, ngắt xoay ngủ cả đêm cổ.

“Thay quần áo đi, ta dẫn người đi xem nhìn, Quân Khanh Vũ là như thế nào lui về để đồ.”

Nói, làm cho người ta đưa tới một bộ quân trang, ném cho A Cửu.

“Người làm cho ta ra chiến trường? Chẳng lẽ không sợ, ta một đao giết người?”

“Người bây giờ còn chưa có bổn sự này.”

Hàn cúi người chế trụ A Cửu cổ tay, trong thân thể còn có được không có tan đi, “Hơn nữa, người dù cho công phu cho dù tốt, có thể địch nổi bên cạnh mấy vạn quân đội, hướng chi, người sợi dây trên người, ta cũng chưa từng nghĩ muốn cho người cởi ra.”

“Ý tứ của người dù cho cột ta ra chiến trường.”

“Người nói đúng.”

Hàn nói xong, sau đó mang người ra doanh trường, đối người bên cạnh nói, “Người ta đi trước phía trước, về phần cái kia Vinh Hoa phu nhân đợi một lúc liền cùng nữ nhân kia cùng nhau dẫn tới.”

Nói xong, xoay người lên ngựa.

Chiêng trống cả ngày, chiến kỳ bay tán loạn, Cảnh Nhất Bích ngồi trên lưng ngựa, ánh mắt là thật sâu nhìn đông nghịt quân đội.

Mà phía trước nhất, thanh âm cực kỳ càn rỡ thì lại là mới từ rơi sườn núi cốc triệt ra tới Mạc lão tặc.

“Thế nào? Các người cái kia ma ốm hoàng đế, không dám ra đến?”

Bên cạnh một người tướng lĩnh hướng về phía Cảnh Nhất Bích bên này lớn tiếng hô.

“Đại nhân!”

Cảnh Nhất Bích bên cạnh Trần tướng quân lúc này rút ra trường mâu, lại bị Cảnh Nhất Bích một chút ngăn cản, “Đối phương phép khích tướng, tạm thời đừng động.”

“Chúng ta muốn người đâu?”

Cảnh Nhất Bích người cưỡi ngựa tiền, lạnh giọng chất vấn, trên người mặc ngân sắc chiến y, cầm trong tay trường kiếm, chiếu tuyết trắng, tư thế oai hùng sát thoải mái.

“Người? Người là nói Vinh Hoa phu nhân? Hoàng thượng không ở, phu nhân tự nhiên không ở.”

Đối phương cuồng vọng cười lên, đồng thời cố ý tăng thêm Vinh Hoa phu nhân bốn chữ, tiếng nói vừa dứt, Cảnh Nhất Bích phía sau quả nhiên truyền đến nhột nhột tiếng nghị luận.

213. Chương 213

Lúc trước Quân Khanh Vũ đưa ra lui binh đồng thời, Mạc gia liền rải lời đồn, nói Vinh Hoa phu nhân bị bắt, hoàng thượng bệnh nặng, ý đồ đánh vỡ Quân Khanh Vũ bên này sĩ khí.

Mà một ngày mấy lần lui binh, trong quân địch xác có người nghị luận sôi nổi, ngày đó canh giữ ở rơi sườn núi cốc, rõ ràng có thể nhất cử bắt, lại là mạc danh kỳ diệu lui lại.

Mà kia sau, đến bây giờ, cũng không nhìn tới hoàng thượng xuất hiện.

Lần này nói, từ đối phương trong miệng kiều ngạo nói là ra, tự nhiên sẽ khiến cho này liên tướng sĩ phản ứng.

Cư “Chẳng lẽ là, kia quân Ngũ nhi thực sự thổ huyết tử ! Ha ha ”

Mạc Dương tiến lên một bước, trường thương chỉ hướng Cảnh Nhất Bích bên này, lên tiếng cười lên.

Cảnh Nhất Bích bên người tướng quân mặt nhất thời tối sầm, rút kiếm sẽ xông ra.

Giả “Đừng hành động thiếu suy nghĩ, còn không nhìn tới người.”

Cảnh Nhất Bích đưa hấn ngăn cản, ánh mắt ở Mạc Dương phía sau sâu thăm, đột nhiên nghe thấy một trận tiếng hoan hô.

Ngẩng đầu không khỏi vừa nhìn, nhìn thấy một xuyên màu nhạt y phục, khuôn mặt tuần tú, ánh mắt thâm thúy nam tử, cười màu đen trên chiến mã tiền.

Cái kia nam tử, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua phía trước, sau đó rơi vào Cảnh Nhất Bích trên mặt, con người sắc sặc qua mỉm cười.

Cái loại này cười, mang theo nắm chắc phần thắng cảm giác về sự ưu việt.

Cảnh Nhất Bích hơi nhíu mày, ở người kia ra tới trong nháy mắt, kỳ thực đã hiểu thân phận của đối phương.

Lúc này, đối phương cũng không nói lời nào, nhưng mà khí thế, cũng đã áp qua bên cạnh Mạc gia phụ tử.

Mạc Dương có lực đại tướng lĩnh, mỗi người anh dũng hiếu chiến, đều nghe lệnh của Mạc Dương, mà đồn đại trung, Mạc Dương thì tin cậy nhất quân sư của hấn, hàn.

Nhìn người này ra tới khí thế, Cảnh Nhất Bích đã biết đồn đại không giả.

“Quân Khanh Vũ còn không chịu xuất hiện, các người tiếp tục rống, hiện nay đối phương đã rối loạn.”

Hàn nhẹ giọng đối Mạc Dương nói, “Đợi một lúc, nghĩ biện pháp buộc Quân Khanh Vũ xuất thủ, hấn khe động, chúng ta liền nghênh địch đi tới, cầm đồ ngựa của hấn đi tới trung gian. Lại mang ra khỏi Vinh Hoa phu nhân, đến lúc đó, nếu như hấn thật sự có cái gì dị động, liền nhân cơ hội bắt hấn.”

Kỳ thực, hàn cũng không muốn dùng một chiêu này bắt giặc phải bắt vua trước, dù sao, muốn ột đã tâm bình bình để vương ở chiến trường vì một nữ nhân do dự, vậy cơ hồ là không có khả năng .

Bất quá, muốn kích thích đối phương, làm cho đối phương quân tâm đại loạn, đó là tất nhiên .

Nghe nói Quân Khanh Vũ thân thể bệnh nặng, đã vô pháp ngủ lại, nếu lại kêu cái bán chén trà công phu, đối phương còn không ra, kia đã đến bọn họ bên này công kích cơ hội.

Hơn nữa, hàn đã phân phó một ít binh lực nghĩ biện pháp qua đùng nguyên, làm ra một cái túi sao đối phương biểu hiện giả dối.

Nghe thấy hàn chỉ huy, Mạc Dương bên này nhu cầu cấp bách rầm rĩ tạp hô.

“Quân...”

Mạc gia bên này đang muốn nhu cầu cấp bách kêu, trong không khí, một đạo sát khí thẳng bức mà đến, hàn con người sắc trầm xuống, nắm chắc cương ngựa, một cái tay khác rất nhanh rút ra kiếm.

Nhưng mà, kiếm còn chưa có ra khỏi vỏ, kia sát khí đã từ đỉnh đầu sặc qua, sau đó nghe được phía sau một trận rối loạn.

Chợt quay đầu lại, nhìn thấy viết Mạc gia đại kỳ, lại bị một cái thiết tên từ đó giữa sinh sôi bắn đoạn.

Nếu không phải là người bên cạnh nhanh tay nhanh mắt, kia chiến kỳ liền rơi trên mặt đất .

Thật bén nhọn sát khí!

Hàn nhìn về phía Cảnh Nhất Bích bên kia, chính suy tư về ai bắn ra kiếm, đột nhiên nhìn thấy tất cả mọi người sôi nổi lui về phía sau một bước, lập tức bằng nguyên thượng vang lên to mà chấn động ngô hoàng năm tuổi!

Thanh âm vang dội, như muôn vàn đồng thời gõ cổ chung, cùng lúc đó, dưới chân tuyết ở rộng lớn thanh âm trung, thế nhưng hơi đình trệ.

Đối phương nguyên bản hạ hiểu rõ sát khí, ngay trong nháy mắt đó đột nhiên lên cao, trong không khí ẩn ẩn có thể nghe thấy được chiến sĩ tâm huyết.

Hàn vi híp lại mắt, nhìn thấy một người cười bạch mã khoan thai tới chậm.

Trong nháy mắt đó, hàn đấy mắt xẹt qua một tia ngạc nhiên.

Xuất hiện người kia cùng hần tướng tượng hoàn toàn bất đồng, đối phương không có mặc đại biểu hoàng tộc long bào, cũng không có mặc làm cho người ta tư thế oai hùng sát thoả mái chiến y áo giáp.

Người kia, mặc tuyết trắng áo choàng, vây quanh màu tím chồn linh, sẵn ra gương mặt trắng nõn như tuyết.

Mà có vẻ quá phận đỏ sẫm môi khinh miệt mãn thành một cái tuyến, thẳng rất cánh mũi phía trên là một đôi dị thường thâm thúy con ngươi, bay xéo mặt mày, mặt lớn lên lông mi, đảo qua mọi người lúc, ánh mắt biếng nhác còn mang theo thờ ơ.

Còn có kia tùy ý vén ở bên hông sợi tóc, theo bạch mã đi tới lúc, ở trong gió sẵn diễm bay lượn.

Nếu như nói Cảnh Nhất Bích dung mạo khuynh quốc khuynh thành, tuyệt diễm thiên hạ. Cái kia người này dung mạo, này... Tựa hồ cũng yêu nghiệt thiên hạ.

Kia chỗ nào là một đế vương, căn bản là một theo trên trời hạ xuống quý tộc thần tiên.

Nhưng mà, đôi trông mắt kia, kia biếng nhác thần sắc, mãn khởi môi, lại có loại liếc nhìn thiên hạ khí chất vương giả.

Đáng sợ hơn chính là, hần cầm trong tay một cây cung, mà vừa kia tên, chính là theo trong tay hần bắn ra!

Mấy ngày qua lời đồn, mấy ngày qua ý đồ đã kích tinh thần đối phương, quán luận quân tâm kế hoạch, ngay đối phương mũi tên kia cấp đánh trúng nát bấy.

Hần vẫn ở phía nam, ít đi để đồ, nhưng mà, đối này quân vương sự tình, thì nghe thập phần nhiều lắm.

Đồn đại, hần thể yếu nhiều bệnh, hơn nữa ham mê nữ sắc miệt mài, tam đại mỹ nhân đều bị nhét vào trong lòng, không chỉ như vậy, hần không hỏi triều đình, lưu luyến son phấn.

Đương nhiên, hàn rõ ràng, đó là đồn đại, nếu không, sao có thể làm cho tự thân xuất mã, vì Mạc Dương bày mưu tính kế.

Chỉ là, thực sự nhìn thấy này đế vương lúc, hàn vẫn là không khỏi cả kinh.

Còn đối với vị này hoàng đế khí chất, càng kinh ngạc.

Quân Khanh Vũ chậm rãi cưỡi ngựa chậm rãi đi tới phía trước, trong tay cung nhẹ nhàng vút cho bên cạnh tướng lĩnh, vung lên hàm dưới, mị mắt thấy hàn phương hướng.

Ánh mắt cuối cùng rơi vào Mạc lão tặc trên mặt.

“Chắc... Cảm tình nhạc phụ đại nhân thật đúng là đi ra, trầm cho rằng, ngươi sẽ cả đời đều núp ở kia rơi sườn núi cốc!”

Quân Khanh Vũ cười cười, sắc mặt ở tuyết làm nổi bật hạ quá phận bạch. Mà kia môi, lại quá phận hồng, trang bị màu tím chồn linh, làm cho hần khí chất cao quý bằng thêm mấy phần xinh đẹp.

“Trẫm đã đáp ứng yêu cầu của ngươi, thả ngươi ra rơi sườn núi cốc, cùng ngươi ở đình nguyên quyết chiến. Trẫm tới. Chỉ là, trẫm muốn người đâu?”

Cảnh Nhất Bích nhìn về phía Quân Khanh Vũ, lúc này, hần khuôn mặt cùng bình thường không khác, nhưng mà bởi vì dựa vào được gần, lại có thể cảm giác được rõ ràng hần lúc nói chuyện, thanh âm đi qua phổi bộ.

Kia bởi vì quá độ ho ra máu, thân thể suy yếu dấu hiệu.

Sáng sớm Hữu Danh sẽ tới quá, nói sợ rằng hoàng thượng không thể ra chiến.

Không ngờ, hấn vẫn phải tới, mặc nhẹ nhàng áo choàng, hấn là chiến y quá nặng, chính hấn cũng lo lắng kiên trì không được bao lâu đi.

Cảnh Nhất Bích con người sắc hiện lên chỉ chốc lát lo lắng, chú ý tới trên môi hấn vết máu. Vừa mũi tên kia, trong nháy mắt vẫn hồi rồi bên này khí thế, mà Quân Khanh Vũ chỉ sợ cũng dùng toàn bộ khí lực.

Lúc này, trực tiếp mở miệng hỏi A Cửu ở nơi nào, hiển nhiên, như thế tiêu hao dần, sẽ lộ ra chân ngựa.

“Muốn muốn nhìn thấy người?”

Mạc Dương câu môi cười, sau đó chỉ hướng phía sau đông nghịt đại quân, “Vinh Hoa phu nhân liền ở phía sau, hoàng thượng nếu là nóng ruột, có thể thân ở tới đón nàng.”

Quân Khanh Vũ nhất thời giận tái mặt, nắm cương ngựa nhất thời tay run nhè nhẹ, ánh mắt lại là không khỏi tự mãn tìm người đôi, nhưng mà, cũng không nhìn tới cái kia quen thuộc người.

“Hoàng thượng, đây là đối phương phép khích tướng. Hơn nữa, Mạc Dương trúng độc, theo lý đã chết, nhưng này nhi Mạc Dương, rõ ràng không là thật Mạc Dương.”

“Trẫm biết.” Quân Khanh Vũ liếc mắt nhìn Cảnh Nhất Bích, “Thế nhưng một bích, Mai Nhị đang ở bên trong, nếu như không ra binh, tối bất lợi là chúng ta.”

Hơn nữa, hấn không kịp đội !

Hấn biết Hữu Danh tìm ngăn cản đi ra, thế nhưng, hấn muốn nhìn Mai Nhị như nhau, xác nhận nàng rốt cuộc là phủ bình yên vô sự.

Đối phương như vậy kích thích, không phải là vì muốn hấn trước loạn, lại binh sao?

Vừa mũi tên kia, mình đây phương sĩ khí tăng nhiều, bề nát lời đồn đại, hiện tại binh, kỳ thực cũng là thời gian!

“Đã như vậy, kia trẫm liền không lưu tình .”

Quân Khanh Vũ một lần nữa theo tướng lĩnh cầm trong tay ra cung, đem tam mũi tên khoác lên dây cung thượng, đầu ngón tay buông lỏng, tam tên đủ phát.

Cùng lúc đó, ba đường lá chắn binh, cầm trong tay trường mâu, ở vang lên trống trận trung, xông về quân địch.

Kia một cái chớp mắt, rộng đường nguyên thượng, huyết tinh ngút trời, chém giết một mảnh phi, phạm vi kỷ lý đều kỹ năng nghe thấy chiến sĩ thanh âm.

Mấy ngày đến, sở hữu tướng lĩnh đều vì chờ giờ khắc này, phần khởi mà giết chi.

Vừa mới khai chiến, Mạc gia binh lực hiển nhiên có chút chống đỡ hết nổi, bắt đầu lui về phía sau, thấy tình huống này, Quân Khanh Vũ dùng lý một kẹp mã bụng, rút ra trong tay áo ánh trắng, mang theo kỵ binh xông lên.

Mà Cảnh Nhất Bích thì mang đội, tiến hành phản bọc đánh.

Hàn không ngờ rằng một mở màn đối phương thế công như vậy mãnh liệt, lập tức cả kinh, lại nhìn thấy Quân Khanh Vũ xông về đường thừa tướng.

214. Chương 214

Nhiều năm trước, Quân Khanh Vũ thì có nghĩ tới muốn lấy Mạc gia đầu người.

Một năm kia để đô rơi xuống tuyết, hấn bảy tuổi, như cũ là nữ hài tử bộ dáng bị mẫu thân len lén dưỡng ở tại thanh lâu, không lâu sau, hấn gặp được một nam tử.

Cái kia nam tử khuôn mặt trán thần sắc cùng hần hơi tương tự, mẫu thân làm cho hần kêu cái kia nam tử vi phụ hoàng.

Mà sau, một hồi đại hỏa thiêu qua toàn bộ tây nhai, thậm chí còn mẹ nó thân.

Cư vậy sau này, hần Quân Khanh Vũ thì lấy hoàng tử là thân phận chính thức vào ở trong cung, đồng thời thất ngày sau, phụ hoàng chiêu cáo thiên hạ, Quân Khanh Vũ vì thái tử.

Từ nay về sau, hần gặp Mạc gia, cái kia mười mấy năm qua vẫn muốn đến đỡ hần thượng hoàng vị gia tộc.

Thế nhưng, Quân Khanh Vũ trong lòng so với bất luận kẻ nào rõ ràng, kia một hồi hỏa, cùng Mạc gia có liên quan.

Giả thái hậu ý đem tiểu hoàng đế bồi dưỡng thành con rồi, mà Mạc gia làm sao không phải.

Nếu là, thật có một người thành tâm đối diện chính mình, kia cũng chỉ có Mạc Hải Đường.

Hần biết, hần nợ nữ nhân kia, nhưng mà, nợ cùng phủ, có liên quan như thế nào, họ nàng đừng.

Quân Khanh Vũ trong tay kiếm trọng trọng áp ở đùi thừa tướng trên thân kiếm, khẽ cười nói, “Người hần là nghĩ tới, trăm có một ngày sẽ chặt bỏ đầu của người lô.”

“Hừ! Liền người cũng muốn run rẩy quá lão phu?”

Đừng hiện ra khinh miệt cười, lập tức né tránh một kiếm, quay đầu ngựa lại hướng phía sau chạy đi.

Kiếm khí như mưa, văng lên máu càn tạo thành khắp bầu trời phi mưa, trong không khí gay mũi mũi tràn ngập toàn bộ mùa đông.

Mạc gia cờ đột nhiên ngã xuống, mà cùng lúc đó. Có người tới báo, đừng nguyên hậu phương thậm chí có người bắt ngờ đánh tới.

Mà Quân Khanh Vũ căn bản là không chỉ độc tới gần Mạc gia bên này, hần nhìn kế tiếp lui về phía sau Mạc gia, trong lòng âm thầm không tốt, chẳng lẽ nói thực sự đánh giá thấp Quân Khanh Vũ thực lực.

Vẫn là như A Cửu theo như lời, kia Quân Khanh Vũ chiêu này, căn bản là kế trùng kế!

“Hàn!”

Nhìn liên tục ngã xuống vài lần cờ, đừng thừa tướng nhìn cường công Quân Khanh Vũ, sắc mặt trầm xuống, đối phía sau hô lớn, “Đem người dẫn tới.”

“Chờ một chút, còn không phải lúc.”

Hàn chính muốn ngăn cản, nhưng mà, đã không còn kịp rồi, phía sau quả nhiên có người cưỡi ngựa mà đến, mang đến một mang theo áo gió mũ nữ nhân.

Kia đừng thừa tướng vừa nhìn, vội vã đi, không đợi hần thấy rõ nữ tử kia bộ dáng, đã nhìn thấy đừng thừa tướng đem nữ tử kia đề lên ngựa, sau đó đem kiếm gác ở cổ nàng thượng.

“Quân Khanh Vũ, người xem một chút, cái này là ai?”

Đừng thừa tướng thanh âm đi qua đừng nguyên, mang theo một tia tà nịnh cười.

Kia một cái chớp mắt, phía trước binh lính đều thống nhất đình chỉ động tác, toàn đều nhìn về bên này.

“Thế nào, thấy không rõ lắm?”

Hần cười cười, sau đó đem nữ tử kia trên đầu che gió tuyết mũ đột nhiên xốc lên, trong lúc nhất thời, tức khắc yên đại sắc sợi tóc ở trong gió tung bay.

Mơ màng người mất...

Hàn chú ý tới, ngay cách đó không xa Quân Khanh Vũ thân thể không bị khống chế quơ quơ, tựa hồ cổ hết sức mới đứng vững.

Nhưng mà, kia trên mặt, lại có thể nào cũng không che giấu được hoảng loạn. Hoàn toàn không có vừa cười ngựa mà đến cái loại này liếc nhìn thiên hạ khí vương giả.

Hoảng loạn... Hàn mừng rỡ trong lòng, hoàn toàn không nghĩ đến, này dĩ nhiên là thực sự.

Lúc này, đối mặt với không có lại tiền tiến thêm một bước đại quân, thậm chí còn liền Cảnh Nhất Bích cũng như bị sét đánh khiếp sợ ở trên ngựa, thất vọng đau khổ lý rõ ràng, nữ nhân này xuất hiện, thực sự thay đổi toàn bộ chiến cuộc.

Chỉ là, là dạng gì nữ nhân, thế nhưng sẽ làm Quân Khanh Vũ cùng Cảnh Nhất Bích đều lộ ra như vậy thần sắc.

Vinh Hoa phu nhân danh hiệu hắc đã nghe mấy tháng, nhiên mà hôm nay thời gian vội vàng, hắc cũng không có đi nhìn.

Mà bây giờ, lại ở trên chiến trường, may mắn thấy thượng này đồn đại trung, tài hoa kinh diễm thiên hạ đồng thời một vị duy nhất từng vì Quân Khanh Vũ mang thai con nối dõi nữ nhân.

Hàn vì đi về phía trước mấy bước, sau đó quay đầu nhìn về phía cái kia sợi tóc ở trong gió bay lượn nữ tử.

Xinh xắn mặt trái xoan, tái nhợt trắng tuyết da thịt, hắc bạch phân minh mắt to, như mực vừng nhuộm hắc đồng, còn có kia thẳng rất xinh xắn cánh mũi, trình đậm sắc có mỹ nhân nứt ra môi mỏng, cùng với đường nét hoàn mỹ được không có bất kỳ vết hằn dưới.

Kia cũng không hé ra đầu tiên mắt liền tuyệt diễm thiên hạ khuôn mặt, thế nhưng, đây tuyệt đối là như nhau làm cho người ta vĩnh viễn cũng không thể quên dung nhan.

Vì sao?

Là bởi vì, nàng nguyên bản xa cách lạnh lùng ánh mắt, lúc này, bởi vì phía trước cầm kiếm nam tử mà trở nên ôn nhu thâm tình sao?

Hay là bởi vì, mặt của nàng, thế nhưng cùng A Cửu bộ dạng vừa sờ như nhau? !

A Cửu! Tên này do như lôi điện như nhau xẹt qua hàn đại não, làm cho hắc trong nháy mắt thanh tỉnh, sau đó quay đầu nhìn về phía cách đó không xa.

Nơi đó có một người bị ngụy trang ở binh sĩ trên y phục, khuôn mặt cùng trước người nữ tử như nhau, chỉ là, nhìn không thấy ánh mắt của đối phương.

“Mạc đại nhân... Nàng là Vinh Hoa phu nhân?”

Lần đầu tiên, hàn nghe thấy thanh âm của mình thế nhưng đang run rẩy.

“Mai Nhị!”

Không có chờ thừa tướng trả lời, xa xa Quân Khanh Vũ cười ngựa chạy như điên mà đến, lại bị Cảnh Nhất Bích ngăn cản.

Mai Nhị...

Quân quốc vẫn có ba nữ nhân người người đều biết, một là năm đó vinh kinh thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, một là Mạc Hải Đường, mà hai ngoại một lại lấy tài học liệt kê tiên tam.

Cô gái kia tên là Mai Tư Noãn.

Nghe nói ở trong nhà bài Hành lão nhị...

“Quân Khanh Vũ, nữ nhi của ta bị người hại chết ở trong cung, nữ nhân này, tử cũng không đủ lấy bồi ta hải đường mệnh.”

Đừng thừa tướng phá lên cười, trong tay kiếm làm bộ dùng sức đè xuống nữ nhân kia cổ.

Thất vọng đau khổ lý trầm xuống, sau đó nhìn về phía cách đó không xa A Cửu.

Hai người, vì sao lại lớn lên giống nhau như đúc?

Tới để, người nào là thật?

“Người xác định nữ nhân này là Vinh Hoa phu nhân?” Hàn đầu óc trống rỗng, đột nhiên phân không rõ.

“Hừ, nữ nhân này vào cung lúc lão phu ở đây, hóa thành tro cũng nhận thức.”

Nếu như người này là thực sự Vinh Hoa phu nhân, vậy có đồng dạng mặt A Cửu, lại rốt cuộc là ai?

Hàn đầu óc đột nhiên một mảnh hỗn loạn.

Thế nhưng, vì sao hắn càng cảm thấy được, nữ nhân trước mắt này, càng tương A Cửu.

Đặc biệt đương kiếm gác ở cổ nàng thượng, kia yên lặng được nhìn không thấy một tia rung động hai tròng mắt. Cái loại này bình tĩnh, sẽ là một người cư trong cung nữ nhân tất cả?

Cũng không đối, A Cửu ở phía sau!

Một luồng sợi tóc bị kiếm tước rơi, bay lượn trên không trung.

“Người dám động nàng.”

Quân Khanh Vũ thanh âm hoảng loạn không sai.

Màu tím song đồng thật sâu ngóng nhìn cái kia bạch y nữ tử, đích xác không sai, chính là nàng.

Kia ngày nhớ đêm mong dung mạo, kia quen thuộc ánh mắt, kia nhìn hắn lúc, bên môi nhợt nhạt mỉm cười.

“Cảnh Nhất Bích, kia... Thật là Mai Nhị.”

Quân Khanh Vũ cười ở trên lưng ngựa, nhìn cái kia bạch y nữ tử, thanh âm nhẹ nhàng run, “Kia thế nhưng thật là nàng.”

Hắn cũng ôm hi vọng, hi vọng Mạc lão tặc lần này bắt quá lại là lừa dối hắn.

Hắn thậm chí, cũng hi vọng như Cảnh Nhất Bích nói, vậy có gạt.

Nhưng mà, cô gái kia xuất hiện ở trước mắt đầu tiên mắt, hắn đã nhận ra.

Mai Nhị... Chỉ có nhà hắn Mai Nhị mới có thể đối mặt với nguy hiểm, trước sau như một yên lặng, mới có thể, vào lúc này, đối với hắn cổ vũ cười.

Hắn Mai Nhị không sẽ sợ.

Cảnh Nhất Bích không nói gì.

Hắn cũng đã nhận ra, cái kia là A Cửu!

Quân Khanh Vũ không khỏi tiến lên, đối phương thanh âm một lạnh, “Người dám tiến lên một bước, kiếm này tước nhưng không còn là Vinh Hoa phu nhân tóc.”

“Người rốt cuộc muốn cái gì?”

Quân Khanh Vũ không dám tiến lên, A Cửu xuất hiện, đã rồi làm cho hắn rơi vào hạ phong.

“Lấy đừng nguyên vì giới, người Quân Khanh Vũ vĩnh viễn không thể đạp giới, mà nam diện cũng thuộc về ta Mạc gia đất phong.”

“Khẩu khí thật lớn người!”

“Thế nào? Chẳng lẽ nói phu nhân không đáng này đất phong? Đã như vậy, phu nhân kia, chẳng thà vẫn ở tại chúng ta Mạc gia doanh địa, chúng ta sẽ hảo hảo khoản đãi người.”

“Chờ một chút... Trẫm có thể cùng người ký hiệp nghị.”

Quân Khanh Vũ đối giờ tay lên, phía sau tướng lĩnh đồng nhất lui về phía sau.

Nhìn đến nơi đây, Mạc lão tặc đáy mắt xẹt qua một tia cười lạnh.

“Đã như vậy, kia hoàng thượng để tỏ lòng thành tâm, không ngại một người đến đây.”

“Hoàng thượng, này rõ ràng có gạt.”

“Trẫm minh bạch.”

Quân Khanh Vũ gật gật đầu, xoay người xuống ngựa, nhìn A Cửu phương hướng, sau đó đi qua.

“Quân Khanh Vũ...”

Nữ tử kia nhẹ nhàng mở miệng, thanh âm như nói mê, mà nhìn hắc hai tròng mắt tựa hồ hiện lên một tia lệ ngân.

Mà cũng ngay khi đó, Quân Khanh Vũ, còn có một chỉ đều chú ý quan sát hàn, nhìn thấy cô gái kia lặng yên giờ tay lên.

Cặp kia tay, thập phần trắng nõn đẹp, mười ngón tiêm trường như xanh nhạt, nhẵn nhụi nhìn không thấy một tia chiết văn.

Mà kia thủ đoạn địa phương, lại đột ngột có mấy cái màu tím sậm vết dây, như là bị cái gì dây thừng thời gian dài ràng buộc quá.

Kia một cái chớp mắt, nữ tử kia trong tay một đạo hàn quang như nhanh như tia chớp xẹt qua, máu phi ba thước, rơi xuống nước ở hàn trên mặt.

A Cửu... Hàn nhắm mắt lại, thống khổ đọc lên tên này.

215. Chương 215

Một màn này phát sinh quá nhanh, mau được làm cho hàn trở tay không kịp, thậm chí, sợ hãi nhắm mắt lại.

Ấm áp máu tươi ở trên mặt thời gian, hắc bên môi chỉ có một nụ cười khổ, lập tức, phía sau bạo phát tròn khùng hoảng nứt nở thanh.

Khi hắc mở mắt ra, cô gái kia đã dùng nhanh như tia chớp tốc độ, rút ra trường kiếm, chém rụng Mạc Dương đầu người.

Khùng hoảng kéo dài, tất cả mọi người ngơ ngẩn ở tại chỗ, kinh ngạc nhìn một màn này.

Cư mà cô gái kia còn ngồi ở trên ngựa, trong tay trường kiếm rỉ máu, hai mắt lạnh lạnh, bay ra sợi tóc, còn có mím môi môi, cùng với bị máu tươi nhuộm đỏ màu trắng y sam.

Đó mới là, chân chính lãnh huyết sát thủ.

“A Cửu...”

Giả nữ tử này giờ tay lên nhẹ nhàng đem dừng thừa tướng thi thể đẩy xuống mã, sau đó chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía hàn.

Tay nàng chỉ trắng nõn đẹp, cùng kia dính máu kiếm cực kỳ không xứng đôi, nhưng mà, kiếm lại ở trong tay nàng.

“A Cửu...”

Hàn chậm rãi nhìn miệng, nhìn A Cửu.

Ánh mắt của đối phương, mang theo nào đó tuyệt vọng cùng cay đắng, nhìn A Cửu không khỏi thở dài một hơi, nhẹ giọng nói, “Xin lỗi.”

Nàng cơ hồ chưa bao giờ đối với người nói qua xin lỗi, xin lỗi, chưa bao giờ theo một sát thủ trong miệng nói ra.

Nhưng mà, đối hàn, nàng lần này đích xác có áy náy.

Hàn tìm một giả Mạc Dương, nếu như trên chiến trường Mạc Dương không chết, đừng thừa tướng không chết, một trận này hay bởi vì Vinh Hoa phu nhân bị bắt, căn bản cũng không có bất luận cái gì phần thắng.

“Xin lỗi cái gì?” Hàn trên mặt có một loại thê lương, “Xin lỗi người lợi dụng ta?”

A Cửu không nói gì, nhìn cổ rơi trên mặt đất đầu người.

Lúc này, sự tình quá mức đột nhiên... Ngay mấy giây, hai tướng lĩnh đều bị giết chết, Mạc gia quân còn như cũ theo cái loại này kinh ngạc trung có vẻ hoảng hốt, tựa hồ tượng mộng.

Thậm chí còn, đi tới trung gian Quân Khanh Vũ, màu tím con người cũng khó lấy tự tin nhìn A Cửu.

Nhìn cái kia khuôn mặt thanh tú, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn nữ tử, một thanh chủ thủ ám sát đừng thừa tướng, lại đang trong nháy mắt, cướp đi kiếm của đối phương, bỏ về phía Mạc Dương đầu.

Lần này, phát sinh bất quá ngắn vài giây.

Rốt cuộc có người phản ánh qua đây.

Hô

“Tướng quân tử , đại nhân đã chết...”

“Tướng quân tử , đại nhân đã chết...”

“Tướng quân tử , đại nhân đã chết...”

Cái loại này thất kinh kêu sinh nhất thời ở toàn bộ dừng nguyên vang lên.

Cảnh Nhất Bích cười ở trên lưng ngựa, nhìn A Cửu, sau đó ra lệnh một tiếng, “Xông!”

Bên này không chút do dự, các chiến sĩ huyết khí dâng lên, do như thủy triều như nhau vọt tới.

“Giết nàng!”

Phía sau lục đại tướng lĩnh rốt cuộc cũng kịp phản ứng, lúc này, tất nhiên chiến bại, mà duy nhất cuối cùng chuyển cơ chính là giết nữ nhân trước mắt này.

Hàn rút ra trong tay kiếm, chỉ hướng A Cửu, nhưng mà đầy mắt, thế nào cũng không có hận, hấn muốn, chính mình hấn là hận nữ nhân này.

Hàn nàng lần lượt đối với mình lừa dối, lần lượt lợi dụng.

Nhưng mà, vừa kia thanh xin lỗi, lại thực sự làm cho hấn vô pháp hạ thủ.

Thế nhưng, nàng nếu không tử... Hấn căn bản là không có cách nào công đạo.

“Người, thật là Vinh Hoa phu nhân?” Hai quân vọt lên, hàn trong tay kiếm bỏ về phía A Cửu.

A Cửu thân thể hơi nghiêng, ở trên ngựa ngăn trở.

Nếu như cái này là thời gian hàn giết nàng, A Cửu sẽ phản kháng, thế nhưng nàng sẽ không giết hàn.

“Là!” Kêu giết chạy nước rút trong tiếng, nàng thanh âm rất thấp, nhưng mà hấn lại nghe được cực kỳ rõ ràng.

“Kia Quân Khanh Vũ...”

Ánh mắt đứng xa xa nhìn cái kia cười ngựa chạy tới, vì nữ nhân này, cam nguyện ký hiệp nghị nam tử.

“Hấn là phu quân của ta.”

“Ha ha ha...”

Hàn cười ra tiếng, tay dùng sức xuống phía dưới áp, thật hận được không trong tay mình kiếm, lúc này đi qua toàn bộ nữ nhân lồng ngực.

Hắn không rõ, một như A Tu La như nhau địa vực sát thủ, vì sao yêu người.

Vì sao, sẽ vì một có được ba nghìn hậu cung nam tử mà bán mạng bên ba.

Sát thủ, không phải nên tượng chính mình như vậy, sẽ không yêu người sao?

Sát thủ tâm, không nên đều là lạnh sao?

Hắn từng phỏng đoán quá thân phận của nàng, nhà giàu tiểu thư, hành tẩu thiên nhai sát thủ, không nhà để về nữ tử, còn có cuộc sống lạc phách vì bào thai trong bụng mà bị bức trở thành sát thủ.

Thế nhưng, hắn vạn lần không ngờ, nàng dĩ nhiên là Vinh Hoa phu nhân.

Tên từ phía sau chạy như bay mà đến, A Cửu con người sắc trầm xuống, một chưởng đem hàn đẩy ra, “Cẩn thận.”

Quả tua qua bờ vai của hắn, sinh sôi đau.

Nhiều năm qua, cho tới bây giờ cũng không có cảm thấy, trên người thương sẽ mang đến đau đớn.

“Người đi nhanh đi, một trận chiến này người thua. Trở lại nói cho Quân Phỉ Tranh, hắn muốn động Quân Khanh Vũ, kia không có khả năng.”

A Cửu cười ngựa lui về sau, lúc này, Mạc gia mọi người vội vã tới giết nàng, mà Quân Khanh Vũ bên kia mọi người hướng về phía qua đây bảo hộ nàng.

Hàn kinh ngạc nhìn A Cửu, đáy mắt có một tia bất khả tư nghị.

“Đại nhân, đi nhanh đi.”

Thị vệ bên cạnh xông lên, đem hàn kéo, lui về sau.

Một trận này, đích thực là thua, thế nhưng hắn không phải bại bởi Cảnh Nhất Bích, không phải bại bởi Quân Khanh Vũ, mà là bại bởi một nữ nhân.

“Mai Nhị.”

Sắc bén kiếm khí xẹt qua, chặt đứt thứ hướng A Cửu vô số ám khí.

Quay đầu lại, nhìn thấy cái kia nam tử sắc mặt tái nhợt ngồi trên lưng ngựa, cầm trong tay trường kiếm, màu tím con người mỹ lệ mà thâm thúy.

Như là một mảnh thể nào cũng vọng không được đầu màu tím hoa hải.

A Cửu trong tay là kiếm chảy xuống, hơn thế đồng thời, cảm thấy thân thể một nhẹ, đã bị đối phương cuốn khởi, ngẫu nhiên rơi vào kia quen thuộc ôm ấp.

Quen thuộc thơm ngát, bí mật mang theo nồng đậm cay đắng mùi thuốc, hắn nhu thuận tóc phát quá gò má của nàng, mà cái tay còn lại, thì dùng sức quỳ ở nàng thắt lưng.

Dựa lưng vào hắn lồng ngực, có thể cường liệt cảm nhận được tim của hắn nhảy, gấp , hỗn loạn , thậm chí là khủng hoảng .

“Mai Nhị.”

Quân Khanh Vũ thanh âm run lên, sau đó dụng lực trêu hướng bạch mã.

Mã bị đau, vung lên đề tê kêu một tiếng, sau đó điên rồi tựa như cuộn cuộn.

“Mai Nhị...”

Tùy ý mã ở cánh đồng tuyết thượng cuộn cuộn, bước qua băng tuyết, giẫm quá thi thể, thậm chí là không có phương hướng hướng phía trước chạy vội.

Hắn không muốn làm cái gì, chỉ muốn cho trận này làm cho hắn sống không bằng chết ác mộng sớm một chút tỉnh lại.

Đầu tựa vào cổ nàng thượng, dùng sức ôm thân thể của nàng, kia mùi vị đạo quen thuộc, mấy ngày nay tới giờ, mộng hồn dặt quẩn người, ở trải qua một hồi sinh tử thời gian, đột nhiên ở trước người.

Chân thực không dám tin...

“Ân.”

A Cửu nhẹ giọng đáp, không biết vì sao, ở Quân Khanh Vũ nhảy xuống ngựa, đi hướng nàng bên này, đồng thời đáp ứng ký hiệp nghị thời gian.

Nàng cảm giác mình khỏe mắt có ẩm ướt gì đó hiện lên...

Hắn thế nhưng nguyện ý vì hắn buông tha nhiều như vậy... Quân Khanh Vũ, cuộc đời này, yêu người, còn có cái gì hối hận đâu? Vậy ta còn tính toán cái gì đâu?

Nàng đã thỏa mãn, thỏa mãn...

Quân Khanh Vũ, nếu như yêu, là hạc đỉnh hồng, kia lúc này cũng vui vẻ chịu đựng.

“Mai Nhị... ”

Mã cuối cùng chạy hướng về phía doanh địa, nhưng mà vừa mới ngừng lại, theo sát phía sau ôm vào người của chính mình, thế nhưng đột nhiên buông tay ra, sau đó rơi đi xuống.

“Khanh Vũ.”

A Cửu lớn tiếng kêu to, sau đó đưa hắn dùng sức duệ ở, mới có thể không để cho hắn ngã trên mặt đất.

“Hoàng thượng... Người...”

A Cửu quỳ trên mặt đất, ôm hắn ở, “Người làm sao vậy?”

Hắn chặt nhắm mắt, sắc mặt tái nhợt như chết hồi, màu nhạt môi vẫn còn có bị chính hắn dùng sức cắn sủ lưu lại dấu vết.

“Nhanh đi thỉnh Hữu Danh, thỉnh Hữu đại nhân.”

Hô thị vệ, A Cửu đem Quân Khanh Vũ đỡ vào trại trưởng, sau đó nắm thật chặt tay hắn.

Cặp kia tay, từng đem nàng cầm thật chặt, như vậy ấm áp.

Mà bây giờ, tay của đối phương, lạnh lẽo vô lực.

“Quân Khanh Vũ, ta đã trở về.”

A Cửu một bên vuốt mặt của hắn, một bên nhẹ giọng hô.

Chẳng lẽ nói, hắn thực sự ho ra máu ...

Ngón tay xẹt qua hắn đường nét, mới 2 nhát không gặp, loại này gầy gò, như bị người rút lấy linh khí như nhau.

“Phu nhân...”

Rốt cuộc, đối phương chậm rãi mở mắt ra, màu tím còn người ngóng nhìn nàng, còn tồn sức xả ra vẻ tươi cười, “Người đã trở về?”

“Ân. Ta ở chỗ này. . .” A Cửu đưa hắn tay dán tại trên mặt, cười với hắn cười, “Người cảm giác thế nào?”

“Ta...”

Quân Khanh Vũ cười cười, nhìn thấy Hữu Danh đuổi trở về, đối A Cửu nói, “Mai Nhị... Ta đói bụng, người... Người cũng không thể được cho ta làm ăn?”

“Làm ăn? Hảo, người muốn ăn cái gì?”

A Cửu nhẹ nhàng hỏi.

216. Chương 216

“Chỉ cần ngươi làm, ta đều ăn...” Thanh âm hắc phi thường yếu, tựa hồ nói kia mấy câu đều thập phần tổn sức, “Ngươi bây giờ, liền mau đi đi, nhanh đi...”

“Hảo.”

A Cửu gật gật đầu, đem chăn cho hắc dịch hảo, “Ta hiện tại liền đi, rất nhanh .”

Không đợi A Cửu nói chuyện, Quân Khanh Vũ thậm chí có một chút gấp không thể chờ đợi ra A Cửu.

Cư Hữu Danh nhìn sắc mặt hắc, nhất thời hiểu muốn phát sinh chuyện gì, đối A Cửu nói đến, “Phu nhân, thân ở chỗ này không cần lo lắng, ngài đi cấp hoàng thượng làm ăn đi, hắc vài nhật chưa ăn cơm .”

A Cửu gật gật đầu, sau đó vội vàng xoay người ra doanh trướng.

Nhìn A Cửu ra doanh trướng, Quân Khanh Vũ rốt cuộc thể lực chống đỡ hết nổi ngã xuống.

Giả Hữu Danh vội đi tới đỡ hắc ở, hơn thế đồng thời, Quân Khanh Vũ thân thể mãnh liệt run, đi phía trước một khuynh, ám tử sắc máu theo hắc trong miệng phun ra, đem màu trắng đệm chăn nhiên hồng.

“Mau...”

Hắc thở phì phò, chỉ vào kia bị máu nhuộm địa phương, “Đem nó đổi rụng, đừng... Đừng làm cho phu nhân nhìn thấy.”

Hữu Danh tay run lên, vội làm cho người ta qua đây, đem kia chăn đổi rụng, sau đó cắt thành mảnh nhỏ một chút thiêu hủy.

Thế nhưng, vô luận ngân châm thế nào đi xuống, Quân Khanh Vũ lại không đoạn ho ra máu.

“Hoàng thượng, vừa ngươi khi trở về, sợ rằng lại rối loạn huyết vị. Sau này, tình tự không được đã bị kích thích...”

Hữu Danh đem cuối cùng một quả ngân châm phong ở huyết vị thượng, thở dài một hơi.

Quân Khanh Vũ dựa vào ở trên giường, màu đen tóc rơi lả tả khắp nơi bả vai, mặt như trước như tờ giấy như nhau tái nhợt, thỉnh thoảng nhăn nhí chân mày ho.

“Ngươi đi trước đem nàng kéo lại...”

Hắc thở dài một hơi, rõ ràng muốn, muốn xem đến nàng, nhưng mà, lo lắng hình dạng của mình bị nàng phát hiện, lại không thể xa cách.

Loại đau này khổ, bị tương tự còn khó hơn quá.

“Tiện thể... Vì nàng bất mạch.”

Quân Khanh Vũ nhắm mắt lại, nhưng chân mày như trước trói chặt, “Nàng gây một vòng.”

“Hảo.”

Hữu Danh gật gật đầu, tựa đầu xoay hướng một bên, viền mắt hơi đỏ lên, sau đó đứng dậy hướng màn bên ngoài đi đến.

Chiến trường như cũ chém giết một mảnh, đối phương xung quanh loạn xuyên, mà Cảnh Nhất Bích hiển nhiên không có ý bỏ qua cho bọn họ, vẫn mang binh tiếp tục truy tung.

Hữu Danh tìm được A Cửu lúc, chính nhìn thấy nàng đứng ở trong doanh trướng, tìm đông tây.

“Phu nhân, người tìm cái gì?”

“Hoàng thượng thế nào ?” A Cửu nhìn thấy Hữu Danh đi lên, hỏi vội.

“Hoàng thượng rất tốt, vừa mới mới uống được, đã đang ngủ.”

“Cứ như vậy?” A Cửu nghi hoặc nhìn Hữu Danh, “Ta tới nơi này trước, liền nghe nói hoàng thượng ho ra máu, đây chính là thực sự?”

“Phu nhân, đây là Mạc Dương lời đồn. Ty chức hầu hạ hoàng thượng nhiều năm, hoàng thượng bệnh tình ta cũng biết, gần đây là bởi vì quá độ mệt nhọc, nhưng mà lại không đến mức ho ra máu.”

“Thế nhưng hoàng thượng thật gầy quá.”

“Đó là bởi vì, hoàng thượng lo lắng phu nhân. Sớm tiền xuất cung lúc, hoàng thượng mỗi ngày đều hồi viết thư cấp phu nhân, thế nhưng không ngờ trên đường bị người kiếp ở, hoàng thượng chậm chạp không được đến hồi phục, vì thế...”

“Người nói, hoàng thượng viết thư ?”

A Cửu thanh âm khẽ run lên, trong lòng không biết là loại nào tư vị, sau đó quay đầu, cảm thấy mắt chua chát đau, lại vừa muốn cười.

Ngu ngốc Quân Khanh Vũ a...

“Phu nhân... Người nhưng làm xong?”

Nhìn vắng vẻ táo thai, Hữu Danh nhẹ giọng hỏi.

“Không có...”

A Cửu xấu hổ lắc lắc đầu, “Hữu Danh, kỳ thực, ta sẽ không làm ăn... Vừa đang muốn đi tìm đầu bếp, dạy ta.” Sắc mặt nàng ửng đỏ.

“Phu nhân, người trước đây không phải vì hoàng thượng đã làm tiên canh cá sao? Hoàng thượng hẳn không có ăn xong đâu.”

A Cửu bỗng nhiên nhớ tới, sau đó nhìn nhìn ở đây, “Chung quanh đây nơi đó có cá?”

“Phía trước hình như có một hồ nhỏ, nghe nói sinh cá, ty chức làm cho người ta bồi phu nhân đi bắt cá.”

Hữu Danh nhìn nhìn bột mì, cùng trong cung mang đến ngải phấn, “Canh không điền bụng, vừa vặn nơi này có vật liệu, không như ty chức giáo phu nhân một đạo ngải lá cao, đó là hoàng thượng thích.”

Nói, Hữu Danh đem phương pháp nói cho A Cửu, sau đó ở làm cho người ta cùng đi nàng đi tìm cá.

Như thế xuống, cũng muốn mấy canh giờ.

Cảnh Nhất Bích đi tìm A Cửu thời gian, chính nhìn thấy nàng cùng kỹ tên vệ binh ở bờ sông bắt cá.

Nàng mặc màu trắng áo choàng, mang theo mũ, đem tinh xảo khuôn mặt nhỏ nhắn che khuất, bởi vì thiên rất lạnh, nàng hai tay phan ở trong tay áo.

“Liền cái kia...”

Nhìn thấy mấy cái nhảy ra cá, A Cửu bỏ lại trong tay lò sưởi, xông lên đem cá nắm lấy.

“Ta đến.”

Mà ngay tại lúc này, một người cướp trước một bước đem cá nắm lấy, tiện thể đem lò sưởi một lần nữa đặt ở trong tay nàng.

“Thập... Bích công tử.” A Cửu hơi kinh ngạc, nhìn hắn còn chưa kịp đổi hạ chiến y, không khỏi lo lắng nhìn nhìn.

Thẳng đến nhìn thấy đối phương không có bị thương, mới thở dài một hơi.

“Phu nhân, thế nào đến bên hồ đến. Ở đây rất nguy hiểm, hơn nữa lại lạnh.”

Cảnh Nhất Bích thanh âm trầm xuống, tựa hồ mất hứng.

“Hoàng thượng nói hần đói bụng, làm cho ta vì hần làm ăn, ta nghĩ nghĩ, cũng là chỉ biết làm này?”

“Hoàng thượng nói đói bụng?”

Cảnh Nhất Bích thanh âm đột nhiên cả kinh, nhất thời hiểu cái gì, nhìn nhìn khuông lý kia mấy cái cá, “Trở về đi, sự tình từ nay về sau, để cho bọn họ làm có thể.”

Nói mang theo A Cửu ly khai.

“Chiến trường như thế nào?”

Nhìn bóng lưng của hần, A Cửu không khỏi mở miệng.

“Kết thúc.”

Cảnh Nhất Bích xả ra vẻ tươi cười, “Hàn ly khai.”

Chỉ là, A Cửu, người biết, nhiều nguy hiểm hiểm sao?

Người thế nhưng lại đi đối phương doanh trưởng... Lúc đó, nhìn A Cửu xuất hiện thời gian, hần chỉ cảm thấy thiên mau sập xuống.

Nguy hiểm như vậy, người đáng giá?

Nhưng những lời này, hần rốt cuộc vẫn là hỏi không được, hần có tư cách gì hỏi xuất khẩu.

Về tới doanh trưởng, A Cửu trước hay là đi nhìn Quân Khanh Vũ, bắt quá Hữu Danh lại đem nàng ngăn lại, nói hoàng thượng mới ngủ hạ.

A Cửu ở cửa bồi hồi một trận, nhớ tới chính mình tốt nhất hay là đang hần tỉnh trước, đem đông tây làm tốt.

Tinh xảo bột mì, phóng thượng ngải, bởi vì Quân Khanh Vũ không thích ăn đường, nàng chỉ bỏ thêm một chút, sau đó căn cứ Hữu Danh gọi phương pháp, đem chúng nó đều hỗn hợp cùng một chỗ, không ngừng xoa nắn. Tốt nhất, nhân nhật thơm ngát truyền

Đến, ở đem chúng nó dùng đao mổ thành khối, bọc lá cây cùng tiến lên hỏa chưng.

Bởi vì suy nghĩ đến Quân Khanh Vũ ăn cái gì nhã nhặn, A Cửu nghĩ đến muốn, đem vậy nó các thiết được phi thường tiểu, cơ hồ chính là một ngậm một, sau đó thật chỉnh tề đặt ở lồng hấp bên trong.

Giơ tay chém xuống, từng có mấy lần kinh nghiệm, A Cửu nhanh nhẹn đem cá cắt thành phiến, sau đó chờ kia thủy một khai, đem cá phiến buông đi, lại ném thượng gừng phiến.

Bắt quá lần một vòng, nồng đậm hương vị liền truyền đến, a cơ vội đem nó bưng lên đến, phóng ở bên cạnh.

Mà lúc này, lồng hấp lý ngải lá cao cũng phát ra đặc biệt hương khí.

Xốc lên nắp, dùng chiếc đũa dóm dóm, có thể xuyên thấu, xem ra đã thực.

Đang định dùng chiếc đũa nhặt mấy xuống, phía sau đột nhiên nhiều ra một đôi tay, đem nàng vòng eo nhẹ nhàng ôm lấy, ngẫu nhiên, người tới tựa đầu vô cùng thân thiết chôn ở cổ nàng lý.

A Cửu trong tay chiếc đũa run lên, đầu hơi ngửa về phía sau làm cho hai người thiếp gần hơn.

“Không phải đã ngủ chưa?”

“Nhìn không thấy người, liền tỉnh.”

Quân Khanh Vũ nhẹ nhàng nói, sau đó ngửi thân thể nàng kia mùi vị đạo quen thuộc, vô ý thức đem nàng ôm được gần hơn, “Mai Nhị, hôm nay ta rất vui vẻ.”

Kỳ thực, nàng khi trở về, hần liền tỉnh, sau đó vẫn đứng ở cửa nhìn nàng bận rộn.

Nhìn nàng một lần nữa đem ngải lá cao thiết tiểu, nhìn nàng đem cá cắt thành phiến, nhìn nàng tát muối, sau đó thường vị đạo.

Ngay tảo trước đài ôm nàng, ôm nữ nhân của mình cùng đứa nhỏ...

Hắn cảm thấy, nguyên lai hạnh phúc chỉ đơn giản như vậy.

“Người trước đem ta phóng, này đều tốt.”

“Không nên, ta cứ như vậy ôm người.” Hắn hừ hừ, đem nàng ôm càng chặt hơn.

Nào dám buông tay... Nhìn thấy nàng ở trên chiến trường xuất hiện thời gian, nhìn thấy kiếm kia gác ở cổ nàng thượng thời gian, Quân Khanh Vũ đột nhiên có một loại cảm giác, được thiên hạ thì thế nào?

Chính mình rất muốn bảo hộ người, đều bảo hộ không được.

“Được rồi, người không buông tay liền không buông tay.” A Cửu nhẹ nhàng nói, nghe tim của hắn nhảy, thế nhưng cảm giác mình càng phát ra yếu đuối, muốn khóc.

Cứ như vậy... Tượng một bình thường phu thê như nhau, nàng làm cơm, hắn sẽ từ phía sau đánh lén, tượng đứa nhỏ như nhau ôm nàng làm nũng không buông.

“Thơm quá.”

Mùi ở cổ nàng thượng cọ cọ, hắn thỏa mãn cười nói.

“Này ngải lá cao cũng khá, nếu không, trước thường một?” Xé mở lá cây, nàng quay đầu, đưa đến miệng hắn biên.

Há mồm, một chút tấp tới, màu tím liễm diễm con người lại sâu sâu ngóng nhìn nàng, cuối cùng ở nàng hô nhỏ trong tiếng, khẽ cắn tay nàng chỉ cũng không chịu buông ra.

217. Chương 217

A Cửu vô ý thức rút về tay, lại không nghĩ rằng hắn rằng đi xuống một áp, lực đạo vừa vặn cắn, sẽ không đau, thế nhưng cũng trừu không đi.

Mềm mại lướt vòng qua nàng đầu ngón tay, hắn híp liễm diễm con người, cười nói, “Ngải lá cao ăn thật ngon, dính vào ngón tay thượng, đừng lãng phí.”

Nói xong, lại nhẹ nhàng đem nàng ôm lấy.

A Cửu lúc này mới nhìn ngón tay của mình, còn có hàm răng của hắn ẩn, rất nhỏ.

Hắn ngũ quan tinh mỹ, thậm chí còn rằng đều chỉnh tề trắng nõn, hết sức xinh đẹp.

Cư “Còn muốn sao?”

Nàng hỏi.

“Phu nhân uy, ta liền ăn.”

Lần này, hắn không có kêu Mai Nhị.

Tình hình chung hạ, vô cùng thân thiết lúc, hắn đô hội mềm hô, Mai Nhị, Mai Nhị, thanh âm mang theo làm nũng ý vị.

Nếu là kêu phu nhân, tình hình chung, đều là hắn sinh khí, hoặc là hết sức nghiêm túc thời gian.

Giả bất quá, lúc này, hắn hô phu nhân, thanh âm vẫn như cũ mềm, mang theo làm nũng ý vị đạo.

A Cửu cầm lấy một ngải lá cao, có chút bất an đem lá cây xé rụng, sau đó tiếp tục uy hắn.

Lần này, Quân Khanh Vũ cũng không có há mồm liền ăn, mà là ánh mắt ngóng nhìn ngón tay của nàng.

“Phu nhân... Tay người, thật xinh đẹp.”

Hắn thở dài một hơi, hàm dưới đặt ở nòng bả vai, dọn ra một tay, nắm A Cửu lấy bánh ngọt tay.

Chỉ bụng ái muội lướt qua tay nòng bối, sau đó buộc vòng quanh ngón tay của nòng.

Đôi tay này, là hắn gặp qua đẹp nhất tay, không có một tia tì vết, tinh mỹ như ngọc, mảnh khảnh làm cho người ta thương hại.

Nhưng mà đôi tay này rốt cuộc dính quá nhiều ít máu đâu? Đây song xinh đẹp làm cho yêu thương tay, hắn lại tận mắt thấy đến, lòng bàn tay bay ra thanh chủ thủ kia, còn có nắm kia thanh trường kiếm, thủ đoạn cuốn sở văng lên máu tươi, còn có, bay lượn sợi tóc trung, nòng quá yên tĩnh mà có vẻ lạnh khốc dung nhan.

Ngực hơi tê rần, Quân Khanh Vũ vô ý thức nhắm mắt lại.

Cái loại này lạnh lùng quyết liệt thần thái, tựa hồ rất nhiều năm trước, rất nhiều năm trước liền xem qua.

Thậm chí, nhìn thấy nòng đem dừng thừa tướng thi thể thờ ơ đẩy xuống mã thời gian, hắn thậm chí có một loại trừu tâm đau đớn.

Cái loại này đau đớn, làm cho hắn khủng hoảng.

Có ít thứ, vẫn luôn theo bị người đắp lên thần bí cái khăn che mặt, hắn từng tìm cớ ra, thế nhưng, đột nhiên có thiên, hắn thế nhưng sợ hãi biết, kia cái khăn che mặt phía dưới chân tướng là cái gì.

Có thể, là sợ hãi chân tướng quá tàn nhẫn, mà bây giờ thật đẹp hảo, hắn không muốn nghiền nát như nhau.

Hắn làm sao thường không biết, thiên hạ này, căn bản cũng không có một người tên là Mai Nhị người.

Cái kia gọi Mai Tư Noãn nữ tử, ở tiền đề đô trên đường, ngay trong dự đoán của hắn chết đuối, sau đó một người Mai Nhị sẽ làm quân cờ tiến vào trong cung.

Cái kia nhiều năm trước hắn để Hữu Danh bồi dưỡng nữ tử, dùng nữ tử này đến đời đi trong cung thực hiện.

Mai Nhị... Sẽ là một viên yên tĩnh quân cờ.

Nhưng mà, nữ tử này xuất hiện lúc, quên nòng trách nhiệm, thậm chí tựa hồ quên thân phận, không nhớ rõ Hữu Danh, không nhớ rõ nhiệm vụ của nòng.

Nàng rốt cuộc là ai?

Hắn từng muốn muốn cởi bỏ câu đố, nhưng hôm nay, hắn không muốn biết.

“Có phải hay không không thể ăn?”

A Cửu nhìn hắn nhắm mắt lại, tựa ở bả vai, mày hơi ngưng tụ lại, không khỏi hỏi.

“Cảm thấy, sợ một chút ăn xong rồi ”

Hắn cười cười, sau đó một chút lại cắn ăn, .

A Cửu nhìn thấy hắn ăn được bộ dáng, không khỏi mình cũng lấy tới một.

Sau đó nhúu mày, “Ta biết ngươi không thích ăn ngọt, đường để lại ít, không ngờ căn bản không vị đạo.” Bình thần vô vị, cũng may kia cung đình ngải phần còn có hương vị.

“Rất ngọt.”

Hắn hít mắt, lưu luyến cắn ngón tay của nòng,

“Phu nhân làm, ta đều cảm thấy hảo.”

A Cửu cười cười, sau đó cảm thấy như vậy đứng cuối cùng là không tốt, vội đến, “Ngươi hay là trước đem ta buông ra, ta cho ngươi thịnh một bát canh, vừa mới ra tới, lạnh không tốt uống.”

Quân Khanh Vũ mới lưu luyến không rời buông nòng ra, sau đó ngoan ngoan tìm vị trí ngồi xuống, ánh mắt si mê nhìn A Cửu, cẩn thận đem canh thịnh bưng qua đây.

Phối bộ đau đớn kịch liệt, Quân Khanh Vũ lặng yên quay đầu, che ngực, cố nén chủ yếu ho xúc động, chờ A Cửu xoay người lúc, vội xả ra vẻ tươi cười.

“Ta cũng chỉ sẽ làm này, người uống trước canh.”

Hắn song song kết quả, đang cầm bát, nho nhỏ nhấp một miếng, nói, “Uống ngon thật, ”

Này là lần đầu tiên, cùng nàng làm canh, nói không hết ngon.

Rất nhiều lần, hắn ảo tưởng quá, hi vọng nàng tài cán vì hắn làm một đạo cơm nước, tượng bình thường nông gia người như nhau.

Tới để, lại là lần lượt thất vọng, hiện tại, thế nhưng cảm thấy hoảng hốt không chân thực.

“Không nên sai .”

A Cửu cười cười, này lúc trước thế nhưng hao hết tâm tư học , “Hiện tại trạng cũng đánh xong, chúng ta hồi để đô, làm cho người một chút cái khác ăn ngon .”

“Làm sao người biết đánh xong?”

Hắn ngẩng đầu, có chút nghi hoặc nhìn nàng.

“Dụng phải Bích công tử, hắn nói.”

“Nga...”

Hắn nắm bát tay, không khỏi run lên, rũ xuống con ngươi, nhìn hương nồng canh, bên môi có một nụ cười khổ.

Cảnh Nhất Bích theo chiến trường trở về, căn bản là không đi ngang qua bên hồ.

Xem ra, là chuyên môn đi tìm nàng.

“Phu nhân.”

Uống xong canh, Quân Khanh Vũ đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía A Cửu, tự tiểu phi tiểu nói, “Nếu có một ngày, có người ý đồ cướp đi người trân ái nhất gì đó, vậy người sẽ làm như thế nào?”

A Cửu xe ngẩn ra, sau đó đến, “Đương nhiên là không làm cho đối phương cướp.”

“Vậy như thế nào làm đâu?”

“Này... Muốn hành sự tùy theo hoàn cảnh đi.”

“Ân.” Hắn buông bát, sau đó đứng dậy, đem A Cửu tay kéo ở, “Phu nhân, chúng ta trở lại.”

Hắn nắm thật chặt tay nàng, sau đó kéo từng bước một đi ra ngoài, trong không khí, còn có ả ả mùi máu tươi, mà rơi nhạt tây trầm, đem này đường nguyên mạ thượng một tầng ánh sáng nhu hòa.

218. Chương 218

Trận chiến ấy, đến ngày thứ ba sau, toàn bộ quân thủ đô ở sôi trào, nói, trên chiến trường, Vinh Hoa phu nhân một kiếm giết Mạc Dương, còn chém xuống đến kỳ phụ tử đầu.

Có người nói, cái kia không phải phu nhân, phu nhân ở trong cung tu dưỡng thân thể.

Cứ nói chung, một trận này là thắng, hơn nữa thu được quân phẩm cùng trước Mạc gia cướp đoạt tài vật, đều sôi nổi trở về, đồng thời Quân Khanh Vũ ngày đó liền tuyên bố thánh chỉ, chỉ tới kim thủy vùng, dùng cho trùng kiến.

Quân Khanh Vũ cũng bởi vậy cũng không có lập tức hồi để đồ, mà là làm ột lần nữa chọn lựa một nhóm người nặng thủ biên cảnh.

Cũng bởi vậy, Quân Khanh Vũ trái lại mang theo A Cửu, chạy tới biên cảnh.

Càng là tới gần phía nam, bên này khí hậu càng tốt.

Ở để đồ mùa đông, không thể không mặc vào dày nhất tới ẩm quần áo mùa đông phục, mà ở đây, chỉ cần mặc hơi mỏng thời trang mùa xuân mà thôi.

Có thể mấy ngày trước thân tâm quá mức mệt mỏi, A Cửu hai ngày này cũng ngủ được đặc biệt trầm, càng không có nghĩ tới chính là, nguyên bản ở lại trong cung những được liệu kia, không biết làm cho Hữu Danh ở chỗ này cấp tìm được .

Giả liên tục ăn hai lần được, nàng trở nên thích ngủ, hơn nữa, một tháng trước cái loại này buồn nôn buồn nôn, phản nhiều lần phục phát tác.

Thậm chí nhiều lần ăn cơm, nàng cũng có người nhịn không được.

Muốn Quân Khanh Vũ sắc mặt không tốt, hơn nữa mỗi lần đều phải nàng đỡ buổi sáng mới ăn một miếng cơm, nàng căn bản không dám nói cho đối phương biết chính mình gần đây làm sao vậy.

Tới xuân thành, A Cửu xuống xe thời gian, chẳng biết tại sao, nhìn này từ xưa kiến trúc, thể nhưng cảm thấy mũi hơi đau xót.

Bởi vì, nàng cùng thập một trốn sau khi đi ra, cuối cùng đặt chân chính là vùng duyên hải thành thị, cái chỗ này, sẽ không tuyết rơi.

Cái chỗ này sẽ không để cho người cảm thấy lạnh.

Đứng ở ngã tư đường, A Cửu thật sâu hô hấp này không khí, ngàn năm sau, chính mình có thể liền từ nơi này rời đi qua.

“Mặc dù không lạnh, thể nhưng cũng chớ đứng ở chỗ này nhi, thổi phong cũng không tốt .”

Quân Khanh Vũ đối A Cửu cười cười, sau đó đem tay nàng kéo, “Ở đây chúng ta muốn ngây ngốc mấy ngày, ta đã làm cho Hữu Danh thỉnh người đến cho người làm mấy bộ y phục, ở chỗ này thấu này xuyên.”

“Ngốc bao lâu? Kia trong cung thể nào?”

“Trong cung?”

Quân Khanh Vũ hí mắt cười, “Cảnh Nhất Bích đã hồi để đồ , trong cung sự tình, tự nhiên có hần xử lý. Hơn nữa, hiện tại chiến sự vừa qua khỏi, rất nhiều chuyện, mấy ngày trước ta đã xử lý. Còn lại , hần hoàn toàn có thể làm quyết định.”

“Hần đi?”

A Cửu quay đầu lại nhìn về phía xe ngựa, nếu như không có nhớ lầm, nàng nhớ, tới hôm qua còn nhìn thấy Cảnh Nhất Bích .

“Đúng vậy.”

Nhìn thấy nàng quay đầu lại , Quân Khanh Vũ con người sắc buồn bã chỉ chốc lát, thể nhưng còn là không nói gì thêm.

“Ta trước đi xem đi huyện nha, người hồi chỗ ở.”

Nhớ tới chuyện gì, Quân Khanh Vũ cùng Hữu Danh ly khai.

A Cửu nhìn bóng lưng của hần thẳng đến biến mất, mới xoay người lại đến mang theo Thu Mặc theo dẫn đường người trở lại của mình dừng chân.

“Thu Mặc.”

Mấy ngày nay thiên, mỗi ngày đều cùng Quân Khanh Vũ cùng một chỗ, A Cửu vẫn có chút vấn đề, thế nhưng không có thời gian tìm Thu Mặc.

“Nói cho ta biết rốt cuộc trong cung mặt rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thu Mặc nghĩ đến chỗ này lúc, còn vẫn luôn lòng còn sợ hãi, “Tiểu thư, người đi ngày hôm sau, Tô Mi liền cùng các trong cung người đến bái kiến, thế nhưng ta cũng không có thấy, lấy dưỡng thân thể vì cự tuyệt bọn họ.”

“Tô Mi mỗi ngày đều đến, đưa một vài thứ liền đi.”

Lúc này, Thu Mặc thanh âm trầm xuống, “Đến ngày thứ tư, ta tỉnh lại thời gian, liền bị bịt mắt nhốt tại một hắc trong phòng... Phía sau vẫn bị giam . Đến nửa đêm, ta nghe thấy một nam một nữ đối thoại. Hình như ý là phải đem ta đưa cho Mạc Dương, cái kia nữ thanh âm nghe không ra, thế nhưng nam thanh âm rất quen tai...”

Thu Mặc quần quần đầu, liền là thế nào cũng nghĩ không ra.

“Rất quen tai?”

A Cửu mâu quang chợt lóe, “Có phải hay không thập nhị vương gia thanh âm?”

“A...” Thu Mặc kinh hãi, “Đúng vậy, cùng thập nhị vương gia thanh âm rất giống.”

Bởi vì chưa từng có nghĩ đến chỗ này sự, cùng thập nhị vương gia có quan hệ, Thu Mặc đương nhiên là đoán không được.

“Mấy ngày này, bọn họ sẽ không có ép hỏi quá người cái gì?”

“Không có.” Thu Mặc lắc lắc đầu, “Mỗi ngày sẽ có người tới đưa cơm, sau đó liền đi.”

“Ha ha ha...”

A Cửu rót một chén trà, xem ra, đối phương sớm biết Thu Mặc không là thật Vinh Hoa phu nhân.

“Thùng thùng...”

Cửa truyền đến tiếng đập cửa, Thu Mặc ra đi mở cửa, đi nhìn tới cửa không có một bóng người, trong viện, chỉ có mấy thủ vệ như thạch điêu bàn đứng ở vị trí.

Mà quay về đầu thời gian, lại nhìn thấy trước mắt bóng đen chợt lóe, Thu Mặc đang muốn thét chói tai, lại bị đối phương cấp bịt miệng.

“Tam hoàng tử, người đừng làm nàng sợ. Sờ tới sờ lui, người nhưng là phải đối với người gia cô nương phụ trách .”

A Cửu đặt chén trà xuống, cười đối người tới nói.

“A Cửu. Người thế nào nhanh như vậy liền nhận ra ta tới.”

Mộ Dung Tự Tô đi từ từ qua đây, cầm trong tay chiết phiến, sau đó ở A Cửu trước người quần vài vòng, ánh mắt trắng ra đem A Cửu đại lượng mấy phen.

“A Cửu, người thật giống như lên cân.”

Ở A Cửu trước người, Mộ Dung Tự Tô nói thẳng nói đến.

“Lên cân?” A Cửu cả kinh, biết mình sức ăn tăng nhiều, hơn nữa thích ngủ, thế nhưng làm lại không có chú ý tới mình thể chất, “Trường béo liền lên cân đi.”

Này mùa đông , ăn ngon, ngủ thật là tốt, không mập mới kỳ quái.

Vì đối phương rót một chén sát, A Cửu cảm kích nói đến, “Lần này, thực sự muốn thập phần cảm tạ tam hoàng tử , nếu như không có tam hoàng tử, một trận này chúng ta khả năng thắng lợi gian nan.”

“Ha hã... Chẳng qua là cử thủ chi lao mà thôi.”

Ngày đó A Cửu biến mất sau, trước hết tìm được nàng phản mà không phải minh phong, mà là Mộ Dung Tự Tô bên này người.

———— bà đồng mèo ————

PS: này văn dẫn đầu phát, các học sinh người nếu như muốn giao lưu tình tiết, hoặc là cùng tác giả giao lưu, thỉnh đăng ký.

Canh thứ hai, ta sẽ cố gắng cao hơn... Vé tháng cuối cùng mấy ngày, mọi người đều ở chạy nước rút, cố lên.

Chính văn thứ hai trăm mười chín chương

Lúc đó Mộ Dung Tự Tô bên này cũng đã phái người, cũng từng cấp A Cửu truyền tin hỏi nàng có hay không cần xuất binh.

Dù sao mình có thể xử lý sự tình, trái lại làm cho nước hấn xuất binh, bên ngoài giao đi lên nói, sẽ làm tổn quốc sĩ khí bị nhục.

Suy nghĩ đến điểm ấy, A Cửu kiên quyết cự tuyệt, đồng thời làm inh phong phái người truyền tin.

Binh là rút lui khỏi, thế nhưng biết được A Cửu một thân một mình đi trước, Mộ Dung Tự Tô phái người âm thầm theo A Cửu, phía sau cùng ném, nhưng lại tìm được A Cửu lưu lại vật phẩm.

Cư bởi vậy, A Cửu lại lần nữa đến Mạc gia quân doanh lúc, Mộ Dung Tự Tô ám vệ cũng tới, khi hấn các dưới sự trợ giúp, tìm được bị nhốt Thu Mặc, đồng thời rất nhanh đem hai người làm đánh tráo.

“Vốn, tam hoàng tử là muốn mượn binh lực, không ngờ, chúng ta đến trước nhu cầu trợ giúp của người. Hiện tại Sở quốc tình huống như thế nào?”

“Tình huống, cùng nguyên lai không kém bao nhiêu đâu.” Mộ Dung Tự Tô nhàn nhạt cười nói, “Tất cả còn đang trong khống chế.”

A Cửu không nói gì, chỉ là nhìn nhìn trước mắt nam tử này.

Ngày khác nếu là đăng cơ, cũng Quân Khanh Vũ kinh địch.

Ba năm, Quân Khanh Vũ kế tiếp, sẽ dùng tam năm, đem lục quốc thống nhất.

Giả chỉ là, A Cửu có chút nhớ nhung nhưng không thông.

Nếu trong lịch sử nói, Quân Khanh Vũ là một dã tâm bừng bừng để vương, nhưng vì sao, ngày đó ở chiến trường lúc, ngay trước thiên hạ mắt, ngay trước mấy vạn đại quân, hấn thế nhưng đồng ý Mạc lão tặc buông tha đừng nguyên lấy nam, làm trao đổi A Cửu điều kiện.

Đây không phải là kế hoãn binh, bởi vì nàng xem tới được trên mặt hấn lo lắng, cùng trong ánh mắt đích thực thành.

Một chịu vì nữ nhân buông tha nửa giang sơn nam nhân... Thế nào cùng dã tâm xả thượng quan hệ, mà có rốt cuộc là cái gì, làm cho hấn muốn thống nhất lục quốc.

“Tam hoàng tử, người cũng cảm thấy, ngồi ở chỗ cao nhất, mới là có được tất cả sao?”

A Cửu vấn đề này làm cho Mộ Dung Tự Tô trên mặt có một nụ cười khổ, “Cao xử bất thắng hàn, cái loại cảm giác này, không phải người mọi người nguyện ý đi cảm thụ. Nhưng mà, chúng ta sinh ở đế vương gia, liền nhất định muốn tàn sát, chỉ có chỗ cao nhất người kia mới có thể sống xuống.”

“Kỳ thực, người cũng có thể đương một nhân tài vương gia... Tiêu dao tự tại.”

“Người ở khuyên ta buông tha?”

Mộ Dung Tự Tô trông mắt nhú lại, thật sâu quan sát A Cửu.

Cô gái này, trên người có luồng lực lượng thần bí, nàng xem người ánh mắt, có thể nhìn trộm nhân tâm, hơn nữa... Trực giác nói cho hấn biết, nàng biết rất nhiều.

“Bởi vì ta không muốn người chết.”

Làm bằng hữu, nàng cảm kích Mộ Dung Tự Tô, cảm tạ ở nguy nan lúc, chút nào vô điều kiện giúp đỡ.

“Vì sao? Chẳng lẽ, người cũng tin, quân quốc cái kia bói toán?”

“Bói toán? Cái gì bói toán?”

“Người không biết?” Mộ Dung Tự Tô ngụ có thâm ý cười cười, “Này bói toán ta tin rất nhiều người đều biết, nghe nói, Quân Khanh Vũ ở vào cung bị chọn vì thái tử lúc, liền dùng bói toán sư nói hắc kiếp trước là thần thú chuyển thế, có một ngày sẽ thống nhất lục quốc.”

“Thần thú? Người nói là kỳ lân sao? Cả vật thể tuyết trắng một sừng thú?” A Cửu thanh âm run lên, hoảng hốt vội.

“Àn, trong truyền thuyết thần thú là như vậy. Thế nhưng... Theo chúng ta xem ra, kia chẳng qua là cố ý truyền tới lời đồn đại.”

“Vì thế, người không tin?” A Cửu hỏi lại.

“A Cửu người tin?” Nữ tử này có thường nhân sở không có trí tuệ cùng bình tĩnh, Mộ Dung Tự Tô lúc này rất muốn biết nàng nhìn phòng.

Tay bất an nắm chặt, lại buông ra, này mơ thấy, lần đầu tiên nhìn thấy Quân Khanh Vũ lúc, nhìn thấy màu tím kia trông mắt kỳ lân.

Kỳ thực, trong lòng nàng càng tin, Quân Khanh Vũ cùng kỳ lân có quan hệ.

“Ta tin. Hơn nữa, nếu như ta đối với người nói, hắc không chỉ sẽ thống nhất lục quốc, còn chỉ dùng tam năm, người có tin hay không?”

Đón nhận Mộ Dung Tự Tô ánh mắt tò mò, A Cửu cũng trắng ra nói.

Cái loại này trắng ra, làm cho Mộ Dung Tự Tô ngực một buồn, không nói gì thêm.

Kỳ thực, chỉ muốn nữ tử này nói ra, hắc liền tin. Bởi vì, Quân Khanh Vũ có chờ thông tuệ người ở bên cạnh phụ tá, tất nhiên có thể thống nhất lục quốc.

Quân Khanh Vũ, người hạ chi may mắn a...

“Quân Khanh Vũ sợ rằng muốn trở về, ta sống ở chỗ này có chút không phù hợp quy củ, ngày mai, ta sẽ chính thức tiền tới bãi phóng.”

Mộ Dung Tự Tô đứng dậy, ánh mắt ôn nhu nhìn A Cửu, “Đều tới xuân thành, nếu có thời gian, đến Sở quốc đến xem đi.”

“Có cơ hội nhất định sẽ tới.” A Cửu cười cười, nhìn Mộ Dung Tự Tô biến mất ở bộ cửa sổ.

Rất nhanh, bên ngoài truyền đến thanh âm, đảo thực sự là Quân Khanh Vũ cùng Hữu Danh, phía sau còn theo mấy nữ tử.

“Phu nhân.”

Quân Khanh Vũ tiến vào liền không thể chờ đợi được đem nàng kéo, “Người xem, may tới.”

“Người đi cho chúng ta phu nhân làm vài món xuân sam.” Hữu Danh phân phó nói.

Thu Mặc vừa nhìn, bước lên phía trước, đem A Cửu áo khoác rút đi, phương tiện kia may lượng nhỏ.

Bình phong trên có rất rộng gương đồng, A Cửu giơ cánh tay lên, tùy ý may lượng vóc người, ánh mắt cũng không khỏi nhìn trong gương chính mình.

Cô gái kia, sắc mặt mặc dù tái nhợt, thế nhưng nguyên bản xinh xắn mặt trái xoan, thoát nhìn êm dịu rất nhiều.

Hơn nữa, hiện tại cởi y phục mới phát hiện...

Coi như, thất lưng cũng biến thô.

Trước đây chưa từng có quan tâm quá của mình hình thể, thể nhưng vừa nghĩ tới gần đây, Quân Khanh Vũ luôn luôn ôm nàng thắt lưng xoa xoa nhéo nhéo, A Cửu sắc mặt không khỏi đỏ lên.

Thậm chí có một chút ảo não nhúu mày.

“Làm sao vậy?”

Quân Khanh Vũ bên trong phát hiện nàng biến hóa, tiến lên đây hỏi.

“Ta... Ta có phải hay không lên cân?”

Quân Khanh Vũ đầu tiên là sửng sốt, phía sau kịp phản ứng, cổ nín cười, sờ sờ nàng thắt lưng bụng, “Ân, đích thực là trường béo một vòng.”

A Cửu sắc mặt trầm xuống, không nói gì, chỉ là âm thầm cắn cắn môi.

219. Chương 219

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

220. Chương 220

Kia Quân Khanh Vũ nhẹ tay nhẹ đặt ở nàng trên bụng, bên môi có thỏa mãn cười,, kỳ thực đứa nhỏ mới ba tháng, căn bản là nhìn không ra.

“Lên cân hảo.”

Hắn nhẹ giọng nói.

Được không? A Cửu đảo cặp mắt trắng dã.

Chỉ ít gầy gò hình thể đối muốn vượt nóc bằng tường người đến nói, vậy coi như thượng là ưu thế.

Cư nàng rất khó tưởng tượng, một mập mạp người, thể nào làm được đến thân nhẹ như yên.

“Nhỏ nhưng lượng được rồi?”

Quân Khanh Vũ thả A Cửu, nhìn đứng ở bình phong bên ngoài hầu may.

“Hồi công tử, còn cần lượng một chút thắt lưng.”

“Nga?”

Quân Khanh Vũ nhúu mày, đáy mắt hơn một tia giả hoạt, “Không cần lượng , sau này nàng không cần bó đai lưng. Vừa lượng nhỏ, tốt nhất đều gia tăng số một.”

Giả “Là.”

Kia may linh mệnh, lập tức lui ra ngoài.

Bên ngoài hầu Thu Mặc cùng Hữu Danh tự nhiên cũng nghe được rõ ràng, cũng nhịn không được cúi đầu cười lên.

Chỉ có A Cửu sắc mặt thay đổi kỳ biến, lại là sinh sôi cắn không nói gì.

Này Quân Khanh Vũ không phải rõ ràng cười nhạo nàng mập mạp thôi, đáng ghét lại còn là có sau này cũng không khỏi bó đai lưng.

Gương đồng tiền nữ tử, mặc đậm lục sắc thời trang mùa xuân, lộ ra trắng nõn cổ, bởi vì vừa kia một phen nói làm cho nàng hơi mặt đỏ, đến làm cho A Cửu thực sự nhìn thấy chính mình châu tròn ngọc sáng trạng thái.

Vừa theo nha môn bên kia trở về, có lẽ trên đường đi được một đoạn, Quân Khanh Vũ trên đầu có hơi mờ mờ hồ hồ.

A Cửu kéo hắn ngồi xuống, “Mới dừng lại đến, muốn không nghỉ ngơi một chút.”

“Ân.”

Quân Khanh Vũ gật gật đầu, “Có chút đói bụng. Muốn ăn cái gì? Hữu Danh, có biết có cái gì chiêu bài thái?”

“Vừa ty chức khi trở về, đã sắp xếp xong xuôi.”

Mặc dù Quân Khanh Vũ ăn không nhiều, thế nhưng mấy ngày nay, tâm tình rõ ràng tốt hơn nhiều, hơn nữa có A Cửu dỗ , bao nhiêu hắn còn có thể ăn một ít.

Vừa đến dùng bữa thời gian, Hữu Danh liền không thể chờ đợi được sắp xếp xong xuôi.

Đi lên ngũ thái một canh, đều là xuân thành đặc sắc chiêu bài thái.

Nhưng mà nhìn thái đi lên thời gian, A Cửu nhất thời nhin không được xoay mới đầu, nhất thời cảm thấy khẩu vị hoàn toàn không có, nhưng mà Quân Khanh Vũ ở, nàng lại chỉ nhin được, không dám biểu hiện ra ngoài.

“Phạn tiền muốn uống canh.”

Mấy ngày nay đem Quân Khanh Vũ dỗ thói quen , A Cửu thịnh canh đặt ở hắn trước người.

“Phu nhân người không ăn?”

Ăn mấy miếng, thế nhưng không nhìn tới A Cửu ăn, Quân Khanh Vũ vội hướng nàng trong bát gấp thức ăn, hơn nữa, chọn càng thịt cá các loại .

A Cửu cầm chiếc đũa, cố nén ăn một ngụm, sau đó nói, “Ta ăn no.”

Nhưng nói vừa rơi xuống, A Cửu đột nhiên đứng lên, vọt ra khỏi phòng, chạy đến viện góc ngồi xổm xuống liền khai phun.

Cái loại cảm giác này là phiên giang đảo hải, cơ hồ là dạ dày thủy đều phải nhổ ra.

“Tiểu thư.”

Thu Mặc vừa nhìn, vội đi tới đỡ.

Quân Khanh Vũ cũng cuống quýt đi theo ra ngoài, lại bị A Cửu một tay ngăn cản trở lại, “Người trước đừng tới đây.”

Quân Khanh Vũ có khiết phích, nàng không muốn hắn nhìn thấy.

Vừa đã toàn bộ nhin xuống đi, nhưng mới vừa rồi là thịt luộc kê ti rõ ràng thanh đậm, nhập dạ dày lúc, cái loại này buồn nôn buồn nôn nhất thời dâng lên.

“Hữu Danh, mau cấp phu nhân nhìn nhìn.”

Quân Khanh Vũ nhất thời sợ đến thay đổi sắc mặt, bất chấp cái gì, tiến lên đã đem A Cửu nâng dậy đến, dùng ti quỳên tinh tế thay nàng lau đi.

“Rất dơ .”

A Cửu cau mày, đẩy hắn ra tay.

“Đi vào trước, làm cho Hữu Danh thay người xem một chút.”

Vừa mới đứng lên, nghe thấy được thái mùi, A Cửu lại nhận không ra nồn mưa liên tu, lần này, phun so với mấy ngày trước còn lợi hại hơn, ngồi chồm hổm trên mặt đất, hai chân đã như nhũn ra.

Hữu Danh đi lên, ở Quân Khanh Vũ bên tai nói cái gì, Quân Khanh Vũ nguyên bản lo lắng thần sắc lúc này lộ ra một tia hiểu rõ.

Đem A Cửu ôm đi vào, sau đó làm cho người ta đem thái tranh thủ rút lui đi xuống, cũng phân phó người đưa tới nước ô mai.

Uống vài hớp canh, A Cửu mới cảm thấy thoải mái một ít, thế nhưng, vừa kia một trận phun, toàn thân đã không có đứng lên, tựa ở trên giường, buồn ngủ đứng lên.

Có thể bởi vì khí hậu, đến lúc xế chiều, A Cửu đột nhiên thân thể bắt đầu hơi phát nhiệt, thẳng đến mau trời tối mới tỉnh lại.

Tỉnh lại thời gian, A Cửu nhìn thấy Quân Khanh Vũ chính ngồi ở bên cạnh, tay phải trì thư chăm chú nhìn.

Huyết hồng mặt trời chiều xuyên thấu qua cửa sổ chiếu qua đây, ở trên mặt hắc hạ xuống một tầng kim sắc ánh sáng nhu hòa, làm ặt của hắc tăng thêm mấy phần tinh mỹ.

Mà nàng cái tay còn lại, thì vẫn nắm thật chặt hắc, tựa hồ vẫn không có buông ra quá.

“Tỉnh?”

Nhìn nàng tỉnh lại, hắc cúi người, nhẹ nhàng đụng chạm một chút cái trán của nàng, sau đó đem nàng nâng dậy đến.

Làm đế vương nơi đó có hầu hạ hơn người, cứ việc động tác cẩn thận từng li từng tí, lại hết sức không được tự nhiên.

“Tỉnh, liền ăn một chút gì.”

Rất nhanh có người đưa tới đôn tốt canh gà, nhưng mà, nghe thấy được cái kia vị đạo, A Cửu vội nhú mày, nhin không được lại là một trận nồn mưa.

Mặc dù đói bụng đến phải khó chịu, nhưng này cái tư vị càng khó chịu.

“Ta không nên ăn ...”

“Ăn một miếng.”

Hắc nháy mắt cười cười, nhớ tới nàng đỡ hắc ăn cái gì tình cảnh, “Ăn , ta cho người nói một truyện cười?”

“Phốc.”

A Cửu nhin không được cười lên, hỏi lại, “Người hiểu được cái gì cười nhạo? Chẳng lẽ muốn đem ta mấy ngày nay nói cho người biết cười nhạo, sau đó nói cho ta nghe?”

“Người không ăn, làm sao biết ta nói cái gì?”

A Cửu nghĩ nghĩ, chịu đựng uống một ngụm, canh cực kỳ ngon, thế nhưng, nàng tổng cảm thấy đầy mỡ.

“Lại ăn một miếng.”

“Không thể ăn.”

“Còn có một miếng...”

“Thật không muốn ăn .”

A Cửu không kiên nhẫn đẩy ra Quân Khanh Vũ tay, cảm thấy không hiểu bức bối bất an, “Ta thực sự không muốn ăn, hơn nữa không đói...”

Canh suýt nữa vẩy ở trên mặt đất, Quân Khanh Vũ hảo tỷ khí buông bát, đem A Cửu ôm vào trong ngực, nhẹ tay nhẹ đặt ở nàng bụng dưới.

Vô cùng thân thiết căn cứ lỗ tai của nàng, hần si ngốc cười, nói, “Phu nhân, người không đói, trong bụng tiểu gia hỏa sẽ đói.”

Cầu phiêu quân... Chậm rãi thổi qua, tiểu Ngũ nhi người giấu giếm không được.

221. Chương 221

Chân trời cuối cùng một luồng tà dương đi qua cửa sổ, chiếu vào trên người bọn họ, bên cạnh màu trắng màn che màn nhẹ nhàng chấp chờn, trên mặt đất ánh ngược ra nhu hòa bóng mờ.

Cư kia một cái chớp mắt, Quân Khanh Vũ thật sâu nhắm mắt lại, mặt lớn lên lông mi bao trùm ở trắng nõn trên mặt, che khuất đáy mắt cảm xúc.

Thời gian cứ như vậy tĩnh được rồi, ở giường thượng, ôm lấy chính mình yêu nữ tử cùng đứa nhỏ.

Làm cho cái gọi là quyền lợi, làm cho cái gọi là chiến tranh, làm cho cái gọi là người lừa ta gạt đều phao ở sau người.

Nếu như, hần không phải Quân Khanh Vũ, nếu như hần không ra đang ở đế vương thế gia, nên thật tốt...

Xuân thành màn đêm, như vậy mỹ, chân trời tà dương như họa sĩ trong tay hất ra chu sa, đem màn đêm nhuộm được đồ bình.

A Cửu đại ra ở tại chỗ, trong lúc nhất thời cảm thấy, thời gian đều dường như đình chỉ.

Giả,

Chỉ có phía sau ôm người của chính mình, chỉ có hần câu kia, người không đói, trong bụng vật nhỏ sẽ đói.

Hần nói như vậy nhẹ, nhưng lại như vậy nghiêm túc.

Làm cho nàng không dám có bất kỳ nghi vấn.

Nhưng mà... Như vậy yên tĩnh mỹ lệ thời khắc, nàng thể nhưng cảm thấy sợ hãi, sợ hãi, có thể đây là một mộng.

Tay lặng yên đặt ở bụng của mình thượng.

Nàng nao đứa nhỏ phản nhiều lần phục nhớ tới lúc đó ở hải đường cung, nàng nằm trên mặt đất, ấm áp máu nhiễm đỏ nàng màu trắng váy.

Cái loại này tê tâm liệt phế đau, cái loại này... Tuyệt vọng.

Cũng không có nổi lên bụng dưới, bên trong có một vật nhỏ sao?

“Quân Khanh Vũ.”

Nàng khó có thể tin hô tên của hần, như trước dựa vào ở trong ngực hần, tùy ý hần ôm lấy.

“Ân.”

Hần nhu thuận đáp một tiếng, không có mở mắt ra, chỉ là tham lam ngửi trên người nàng độc hữu vị đạo, tượng anh tức như nhau làm cho người ta mê luyến.

“Người vừa nói là sự thật sao?”

Xung quanh như vậy yên tĩnh, cơ hồ có thể nghe thấy tim của mình nhảy.

,

Mà thanh âm của mình, thể nhưng cũng theo hỗn loạn tim đập mang theo một tia âm rung.

Hắn mỉm cười, chậm rãi mở mắt ra, nghiêm túc nhìn nàng, “Người nói của chúng ta bình an sao? Vật nhỏ vẫn luôn ngoan ngoãn ở trong bụng.”

“Nó...”

A Cửu trở tay nắm tay hắn, đột nhiên có chút kích động nói không ra lời.

Chỉ là ngơ ngẩn nhìn Quân Khanh Vũ, trong lòng chua chát không ngớt.

“Ta cho nó đặt tên là bình an, nó tự nhiên sẽ ngoan ngoãn bình an a.”

“Người... Quân Khanh Vũ.”

Một đám cũng nhin không được nữa hung hăng nện ở hắn bả vai, A Cửu cắn môi, đột nhiên cảm thấy viên mắt hơi ẩm ướt, sau đó quay đầu, không cho hắn thấy.

“Người sinh khí?”

“Không có.”

Nàng cắn môi, nhìn trời biên tà dương, thở phì phò.

Nàng là hài lòng.

Chính mình đã vậy còn quá sơ sẩy, thế nhưng mang theo bình an chạy lên chạy xuống, thế nhưng...

Lại cúi đầu nhìn bụng dưới, ở trong đó cất giấu vật nhỏ, thế nhưng này ngoan cường.

“Lúc trước vì sao người muốn gạt ta?”

Còn phải nàng cho rằng vật nhỏ thật không có ,

Hiện nghĩ đến quân doanh kia mấy ngày, muốn chính mình rơi băng lãnh nước sông trung, nàng liền sợ hãi.

Làm mẫu thân, nàng càng phát ra cảm giác mình không chịu trách nhiệm.

“Ta sợ.” Hắn nắm tay nàng, không có nhìn ánh mắt của nàng, mà là tựa đầu tựa ở nàng bả vai.

Hắn không nhớ nàng nhìn thấy đáy mắt tuyệt vọng, còn có bi thương, “Ta sợ, người lúc đó thực sự không muốn bình an .”

Hắn càng sợ, nàng không nên hắn.

Thanh âm hắn nhẹ, lại tượng một cây đao như nhau cắt kim loại tử ở trong lòng nàng.

Nàng nhớ tới khi đó, nàng không hề tin nhiệm hắn, nàng cho là hắn lấy đứa nhỏ đương nguy trang, thậm chí, muốn không nên đứa nhỏ.

“Xin lỗi.”

Nàng quay người ôm hắn, thấp giọng nói, “Lúc trước ta cũng có tùy hứng .”

“Vậy bây giờ người còn tùy hứng sao?”

Ngẩng đầu, hắn ngó nhìn nàng.

“Không.”

“Kia, đứng lên ăn cái gì đi.”

Hắn nhếch miệng cười, sau đó đỡ nàng đứng dậy, “Phu nhân, người bây giờ không chỉ muốn ăn, hơn nữa muốn ăn nhiều, bởi vì người ăn là hai người phân.”

A Cửu nhìn kia thức ăn đầy bàn, đột nhiên nhớ tới kia tam hoàng tử nói mình trường béo sự tình, không khỏi cười.

Nguyên đến chính mình như vậy béo .

“Ta hỏi Hữu Danh, hẳn nói người nôn mửa này là bình thường phản ứng, tình hình chung thời gian không sẽ kéo dài rất dài... Chỉ là... Trước đây vì không cho người phát hiện, Hữu Danh cho người được trung, có ức chế nôn mửa được, thế nhưng, thủy chung đối thân thể không tốt, mấy ngày nay liền ngừng lại.”

Hắn dừng một chút, nhìn bầu trời sắc đen, lấy áo choàng vì nàng mặc vào, sau đó kéo nàng ngồi ở vị trí, “Người thể yếu, thân thể có hàn khí, dùng được sau, sẽ phản ứng rất mãnh liệt, vì thế... Trong khoảng thời gian này, sợ rằng muốn vất vả người.”

Hàn khí... Hắn nắm tay nàng, đột nhiên nhớ tới một việc, có người nói quá nàng rơi xuống nước sự tình.

“Không sợ vất vả.”

Việc này, cao hứng cũng không kịp, còn có cái gì hảo vất vả.

Dù ỉnh không ăn, vật nhỏ cũng sẽ ăn.

“Phu nhân...” Nhìn nàng ăn cái gì bộ dáng, hẳn không khỏi hô một tiếng, như là thở dài.

“Vì sao, người không kêu ta Mai Nhị?”

“Bởi vì người là phu nhân ta.”

Quân Khanh Vũ ngẩn ra, ánh mắt đi qua A Cửu, nhìn bên ngoài.

Hắn muốn nói, bởi vì người không gọi Mai Nhị, thế nhưng ta không muốn gọi người cái kia tên, bởi vì... Người kia tên, không thuộc về Quân Khanh Vũ.

Cái kia tên, lần đầu tiên xuất hiện, là vì một người tên là Cảnh Nhất Bích người.

Ăn xong cơm, nhìn cơ hồ bị chính mình càn quét quang thức ăn, A Cửu không khỏi thán phục rõ ràng còn buồn nôn, thật là ăn, này sức ăn thực sự là dọa người.

“Xuân thành cảnh đêm so với đế đô mỹ, không như cùng ra?”

222. Chương 222

Sợ nàng ngồi không cần thiết hóa, Hữu Danh nói phu nhân hiện tại ba tháng thai nhi vừa vặn ổn định, sau khi ăn xong hẳn là hơi chút đi lại.

A Cửu tự nhiên nguyện ý, chỉ là muốn trong bụng vật nhỏ, bước đi lúc, vô ý thức thả chậm cước bộ, thậm chí cẩn thận từng li từng tí.

Đặc biệt đoàn người lâu ngày, nàng thể nhưng vô ý thức xoay người, mặt hướng Quân Khanh Vũ, hướng trong ngực hắn dựa vào quá khứ.

Xuân thành ban đêm, so với đế đô còn phồn vinh, ở đây phía nam Lâm Hải, phía tây dựa vào Sở quốc, Sở quốc lại là lục quốc trung phần hoa nhất thương nghiệp quốc gia, bởi vậy, xuân thành là khuất cư đế đô thành thị

Liền thương nghiệp mà nói, thậm chí vượt qua đế đô.

Lý có thể thấy rất nhiều đế đô cũng không thể nhìn thấy kỳ trân dị bảo.

Tỷ như hồng san hồ, thủy trần châu, còn có thật nhiều sò hến...

Bên này, nữ tử đẹp, hơn nữa rất nhiều kỹ viện đều mở ra, đi ở trên đường, có thể nhìn thấy này mặc xinh đẹp nữ tử, ở trên lầu thích hợp quá người chào hỏi.

Cư đó cũng không phải cái gì ngày lễ, thế nhưng đầu đường biểu diễn lại cực kỳ hơn.

Trong truyền thuyết ngực toái tảng đá lớn, còn có nuốt sống, còn có tạp kỹ, đơn giản ma thuật, thấy làm cho người ta hoa cả mắt.

“Thích ở đây sao?”

Quân Khanh Vũ hỏi.

A Cửu gật đầu, tự nhiên thích ở đây, ở đây, làm cho nàng hô hấp một cái thế giới khác không khí.

Phía trước là a tổ miếu, A Cửu đứng ở a tổ miếu phía trước, nhớ lại mỗi lần nhiệm vụ sau, nàng sẽ cùng mười một, hẹn nhau đi tới nơi này, thượng hương cầu phúc.

Giả kỳ thực, nàng biết, kia là mình ở chuộc tội.

Nhìn hai tay của mình, đã từng nhiễm quá nhiều ít máu tươi, mà lên thiên rồi cuộc vẫn là thương hại nàng, làm cho nàng may mắn đụng với người yêu, còn có chính mình tìm tìm người.

A Cửu tổ miếu phía trước có một cây đại thụ, hứa nguyện người, đem lộ vẽ hồng sắc trừ bố phúc túi phao đi tới, nghe nói, thần là có thể nhìn thấy.

Nhìn A Cửu trong tay nhiều ra một phúc túi, Quân Khanh Vũ cười hỏi, “Vì sao hai?”

“Cái này là bang bằng hữu cầu phúc.”

Là vì mười một cầu phúc, hi vọng hiện tại Cảnh Nhất Bích sẽ hạnh phúc, tương đương như nhau.

“Bang hữu? Cái gì bằng hữu?”

Quân Khanh Vũ cười hỏi, ánh mắt một cái chớp mắt nhìn chăm chăm vào A Cửu, giống như là muốn nhìn thấy nàng đáy lòng.

“Một đến để đô trước nhận thức bằng hữu.”

“Có trọng yếu không?”

Nhìn nàng nỗ lực đem chúng nó cao cao vút bỏ, hắc hắc cười một tiếng, hỏi, “Có phải hay không so với sinh mệnh còn quan trọng?”

A Cửu phao phúc túi động tác hơi chậm lại, ngẩng đầu nhìn này phiêu diêu hồng sắc trừ bố, nhớ lại kia một hồi đại hỏa, nhớ lại đại hỏa lý gương mặt đó.

Đúng vậy, so với sinh mệnh còn quan trọng, hắc dùng mạng của hắc, đổi được ta có thể đến nơi đây gặp được người.

Mười một... Hiện tại người ở trên trời sao?

Có thể hay không nhìn thấy ta? Ta có hài tử, tên của nó gọi bình an.

Cửu nhi...

Phúc túi cao cao đeo ở phía trên, Quân Khanh Vũ ngẩng đầu lên nhìn, thanh âm nhẹ nhàng bay tới, “Kỳ thực, này cầu phúc có đôi khi cũng không linh nghiệm, sự ở người vì thôi.”

A Cửu cũng không có nghe rõ, hai người tiếp tục ở xuân trong thành đi dạo một vòng, sau đó trở lại.

Quả nhiên như Quân Khanh Vũ nói như vậy, dừng được sau, phản ứng của nàng càng ngày càng nghiêm trọng, ngày hôm sau, nghe thấy được bất luận cái gì khói dầu đồ hội phun, thậm chí cường ăn đi gì đó, rất nhanh đồ hội nổ ra.

Mà thể chất cũng đột nhiên suy yếu đi xuống, đến đến ngày thứ năm, Quân Khanh Vũ không được làm cho Hữu Danh lại dùng một ít được, hy vọng có thể giảm bớt tình huống.

Có lẽ là phải về cung, buổi chiều lúc, Quân Khanh Vũ không ở, A Cửu tựa ở giường mặt trên, hữu khí vô lực nhìn ngoài cửa sổ, sau đó lại không có lực nhắm mắt lại.

Này trong bụng vật nhỏ, thật đúng là lăn qua lăn lại người...

Theo mấy ngày nay, Quân Khanh Vũ cũng mệt được gầy một vòng lớn, ngoại trừ có việc gấp, cơ hồ là đem nòng xem được một tấc cũng không rời.

“Ta nói tam hoàng tử, ngươi không phải nói muốn quang minh chính đại báỉ phỏng sao? Thế nào, lại lặng yên tới?”

“Hộ... Ngươi đều như vậy tử, cảm giác còn như thể linh mãnh.”

Mộ Dung Tự Tô theo bệ cửa sổ phía sau quần đi ra, sau đó đi tới A Cửu trước mặt, ánh mắt thật sâu thăm hỏi nàng, “A Cửu, Quân Khanh Vũ đem ngươi giấu được thật tốt ”

“Tam hoàng tử gì ra lời ấy?”

A Cửu ngẩng đầu, thanh âm có vẻ hữu khí vô lực.

“Ngày ấy ta nói muốn tới báỉ phóng, lúc này bị Quân Khanh Vũ quyết đoán cự tuyệt, nói ngươi dưỡng thân thể. Kết quả ngươi này bên ngoài thủ vệ có bao nhiêu một thành, ta tiến vào cũng không dễ dàng, càng làm giận chính là... Quân Khanh Vũ thế nhưng lại nhắc tới Cửu công chúa sự tình.”

A Cửu phốc xích cười, tựa hồ, ở trước đây không lâu, Quân Khanh Vũ ý đồ đem Cửu công chúa gả cấp Mộ Dung Tự Tô.

“Tam hoàng tử mạo hiểm lớn như vậy nguy hiểm tiến vào, xem ra là có chuyện quan trọng tìm ta .”

Lúc này, Mộ Dung Tự Tô sắc mặt đột nhiên trầm chỉ chớp lát, từ trong ngực lấy ra một đồng tây tống cái A Cửu.

Đó là một thêu phúc tử túi thơm! A Cửu cả kinh, vội lấy tới, mở vừa nhìn, bên trong còn có một oa oa, mặt trên có khắc bình an hai chữ.

Khi đó nàng cho rằng đứa nhỏ đã không có, sau đó đem oa oa đặt ở Cảnh Nhất Bích tống phúc túi bên trong, vẫn ngốc ở trên người, ngày ấy vì lưu lại đầu mối, đem nó ném ở ven đường.

“Cám ơn.” A Cửu cảm kích nói, cẩn thận từng li từng tí cất xong.

“Này phúc túi, ta nghĩ vì nên Bích công tử tống đi?”

Mộ Dung Tự Tô thăm dò hỏi.

A Cửu không nói gì, vì vậy sự tình nếu để cho Quân Khanh Vũ biết, sợ rằng muốn ra một vài vấn đề. Mặc dù nàng rõ ràng tam hoàng tử sẽ không nói ra.

“Ta thấy Cảnh Nhất Bích trên người cũng có một như nhau .” Hắn dừng một chút, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía ngoài cửa sổ, thanh âm hơn một tia lo lắng, “Để đô tới tin tức, nói, Cảnh Nhất Bích đã xảy ra chuyện.”

223. Chương 223

“Gặp chuyện không may? !”

A Cửu đại não nhất thời một bạch, suýt nữa bắt không được trong tay phúc túi, khiếp sợ nhìn Mộ Dung Tự Tô, “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

“Nghe nói, Cảnh Nhất Bích ở hồi đề đô trên đường gặp phục kích, hiện tại sống chết không rõ.”

“Lại gặp được phục kích? Sống chết không rõ? Có ý gì?”

“Tin tức vội vội vàng vàng, hơn nữa, người của ta... Bán trên đường tựa hồ bị người chặn đứng tin tức.”

Cư Mộ Dung Tự Tô thở dài một hơi, “Bởi vậy, đến bây giờ Cảnh Nhất Bích rốt cuộc tình huống nào, ta cũng không biết đích tình, hơn nữa, rốt cuộc người nào truy sát, ta cũng không rõ ràng lắm.”

A Cửu tay cuống quít nắm bắt phúc túi, Cảnh Nhất Bích thân ở vị trí từ trước đến nay gây thù hằn rất nhiều, thế nhưng hiện tại bỏ Mạc gia, cùng lắm thì còn có thái hậu cùng Quân Phỉ Tranh.

Nhưng mà, không cần phải lúc này, ám sát hẳn.

Huống chi, hiện tại, Quân Khanh Vũ đánh thắng trận, nếu người nào trước bị thương hẳn bên này người, sĩ khí tăng vọt đội quân thép càng có thể nhân cơ hội đánh chết đối phương.

Hiển nhiên lúc này ám sát Cảnh Nhất Bích là thập phần không sáng suốt cử động.

Chú ý tới A Cửu sắc mặt khác thường, Mộ Dung Tự Tô thở dài một hơi, đứng dậy cáo từ, “Xem ra, quân quốc cũng sẽ không bình tĩnh. Vẫn là câu kia cách ngôn, nếu có cần giúp , tổng một phần tén đến là được.”

Giả “Cám ơn.”

A Cửu cảm kích nhìn về phía Mộ Dung Tự Tô.

“Thế nào tạ? Không như lấy thân báo đáp?” Mộ Dung Tự Tô triển khai cây quạt, tính toán điều giải một chút A Cửu cảm xúc, “Bất quá, vẫn là quên đi, ta thật sợ Quân Khanh Vũ mười vạn đại quân trực tiếp chạy về phía mình dương, vậy ta nghiệp chướng nặng nề .”

A Cửu rút khỏi một tia cười, cảm thấy hẳn cười nhạo quá lãnh.

Bất quá, minh dương nhưng thật ra nghe qua, là Sở quốc để đồ.

Mộ Dung Tự Tô đi sau, A Cửu liền rơi vào không hiểu sợ hãi trung, mau mặt trời lặn lúc, Quân Khanh Vũ mới hết bận trở về.

“Thu Mặc nói, người không có ăn cái gì?”

Quân Khanh Vũ tiến vào, nhẹ nhàng kéo A Cửu tay, cười hỏi.

Hắn mấy ngày nay khí sắc khôi phục rất nhiều, cả ngày mặt mày rạng rỡ , cũng không có thấy hần ho.

Thậm chí cũng không có thấy hần uống thuốc.

“Chúng ta lúc nào trở lại?”

A Cửu thăm dò hỏi.

“Phu nhân muốn trở về ?”

Quân Khanh Vũ tươi cười hơi một ngưng, ánh mắt thâm thúy nhìn A Cửu, tựa hồ hiểu rõ nội tâm của nàng ý nghĩ.

“Ta đang suy nghĩ, chúng ta ly cung hảo mấy ngày , trong cung sợ rằng cần rất nhiều sự tình phải xử lý.”

“Trong cung hiện tại cũng không có gì đại sự, hơn nữa có Cảnh Nhất Bích.”

Hắn cười cười, ánh mắt càng phát ra thâm thúy.

Cảnh Nhất Bích ba chữ vô ý tượng vết thương như nhau kích thích A Cửu, nếu như nói, Mộ Dung Tự Tô biết Cảnh Nhất Bích xảy ra chuyện , kia Quân Khanh Vũ lẽ ra biết chuyện này.

Thế nhưng, lúc này hần thần tình lạnh nhạt, không biết là căn bản không biết, vẫn là đối với nàng có điều giấu giếm.

Đột nhiên nhớ tới, Mộ Dung Tự Tô từng nói, Cảnh Nhất Bích bị ám sát tin tức, bị người cố ý phong tỏa tin tức.

Một loại không thể chống đối khủng hoảng cùng bất an nhất thời bò lên A Cửu lưng.

“Xuân thành mặc dù tốt, nhưng là có chút không thích ứng bên này khí hậu. Hơn nữa... Ta ăn không quen bên này thái.”

Quân Khanh Vũ không nói gì, chỉ là nhìn A Cửu, nửa ngày, thả nàng, đối Thu Mặc phân phó nói, “Phu nhân bữa tối chuẩn bị xong?”

“Đã được rồi.”

Thu Mặc đột nhiên cảm giác được bầu không khí không đúng, liếc mắt nhìn Hữu Danh, có chút bất an trả lời nói.

“Kia đưa lên đến. Phu nhân hiện tại có thai, đồ ăn đều là người phụ trách, không thể bởi vì phát phu nhân không muốn ăn, sẽ không tiến đi lên, nếu là có lần sau, trăm bắt người thử hỏi.”

Quân Khanh Vũ thanh âm bình ổn, nhưng mà, ai cũng nghe được ra ẩn ẩn sát khí.

A Cửu lo lắng liếc mắt nhìn Thu Mặc, muốn Quân Khanh Vũ vì sao đột nhiên thay đổi mặt.

Chẳng lẽ là bởi vì vừa chính mình cố ý phải về đế đô, vẫn là, hẳn thực sự biết cái gì sự tình, cố ý che giấu hẳn.

Này một bữa cơm đương nhiên là không có ăn được, cái loại này buồn nôn buồn nôn, phản nhiều lần phục.

Mà Quân Khanh Vũ lại là vẫn buộc nàng ăn, ăn được phân nửa, A Cửu rốt cuộc nhịn không được, giơ tay lên một chưởng quát tới, đem Quân Khanh Vũ trong tay bắt đánh rơi trên mặt đất.

“Ba!”

Chói tai nghiền nát thanh ở trong phòng đột nhiên vang lên, cả kinh Hữu Danh cùng Thu Mặc sắc mặt nhất thời trắng bệch, sau đó cuống quýt quỳ trên mặt đất.

A Cửu khó chịu che dạ dày bộ, phần nộ trừng mắt Quân Khanh Vũ.

Còn đối với phương, yên tĩnh ngồi ở trước người, ánh mắt nhàn nhạt nhìn trên mặt đất rơi nghiền nát bát.

Hắn lông mi từ trước đến nay dài nhỏ, có vài phần nữ tử xinh đẹp, bao trùm xuống lúc, sẽ che khuất con người, làm cho người ta căn bản nhìn không thấy hắn đáy mắt cảm xúc.

Chỉ thấy hắn môi câu dẫn ra, tự tiểu phi tiểu, nửa ngày ngẩng đầu, nhìn A Cửu, màu tím kia con người yên lặng như nước, không có bất kỳ gợn sóng.

“Người cứ như vậy muốn hỏi đế đô?”

Ánh mắt của hắn thấy A Cửu thập phần bất an, nhưng mà, nàng đích thực là muốn hỏi đế đô.

Muốn biết, Cảnh Nhất Bích rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Còn có, biết tin tức hắn, vì sao phải giấu giếm?

Thắng trận quá khứ, mang theo tướng lĩnh chiến thắng trở về mà về không nên là hoàng đế sao? Nhưng mà lại lại là thừa tướng?

Mà hoàng thượng lại dùng cái gì mượn cớ, ở biên giới xuân thành gây ngốc chừng mười ngày?

Hơn nữa càng là không biết chân tướng, nàng lại càng tâm phiền ý loạn.

“Đúng vậy, ta muốn trở về.”

Quân Khanh Vũ cay đắng cười, đứng lên, không hề nhìn A Cửu, phát tay áo ra khỏi phòng giữa, “Hữu Danh, chuẩn bị khởi hành hỏi đế đô.”

Hữu Danh theo trên mặt đất bò dậy, thấp thỏm lo âu liếc mắt nhìn A Cửu, sau đó cùng lên Quân Khanh Vũ.

“Hoàng thượng, phu nhân nôn ọe lợi hại, tâm tình bức bối đều là bình thường.”

“Ha hả...”

224. Chương 224

Hữu Danh vừa nghe, cúi đầu không nói gì.

“Kia hoàng thượng, lúc này thực sự muốn an bài hồi đế đô sao?”

“Người cảm thấy trăm có thể cường lưu nàng lại?”

Quân Khanh Vũ ánh mắt chuyển hướng chân trời, “Ta sợ rằng, nàng sẽ tự mình nghĩ biện pháp hồi đế đô.”

Chỉ ít, lúc trước hắn muốn phương pháp đem nàng ở lại đế đô lúc, nàng đã liều lĩnh sớm hắn một bước đi tới kim thủy.

Phu nhân...

Rốt cuộc, trăm đối với người mà nói, rốt cuộc tính là cái gì, mà hắn đối với người lại là cái gì?

Cư “Đế đô bên kia thế nào?”

“Tất cả như thường.”

“Như thường?”

Quân Khanh Vũ híp mắt con người, tựa có chút suy nghĩ, “Nếu là như thường, tin tức không sẽ truyền thật mau. Đã nàng la hét phải về đế đô, kia nói rõ, nàng nghe thấy tin tức.”

“Kia...”

“Người đi trước chuẩn bị, tức khắc xuất phát.”

Giả Quân Khanh Vũ thở dài một hơi, ra viện.

Xe ngựa rất nhanh chuẩn bị cho tốt, không có gì thu thập, A Cửu bị cẩn thận từng li từng tí đỡ lên xe ngựa.

Xe ngựa rất rộng sướng, bên trong trải thật dày thảm, trên bàn nhỏ bày đặt hoa nhài hương, bên cạnh ấm lò sưởi tay cũng chuẩn bị xong.

Xe ngựa thúc đẩy thời gian, A Cửu liền không nhìn tới Quân Khanh Vũ.

Kỳ thực, xác thực mà nói, theo dùng bữa tối thời gian, nàng sẽ không có tái kiến quá hắn.

Vừa lên xe lúc, cũng nhìn một vòng, đồng dạng không nhìn tới hắn thân ảnh. A Cửu vô lực tựa ở bên cửa sổ, nghĩ thầm chính mình lúc đó không nên phát giận.

Nhưng mà, khi đó nàng đích thực là nóng nảy, hướng chi, những ngày gần đây, nhiều lần nôn mửa, làm cho nàng đối thức ăn sinh ra phản cảm, từ trước đến nay có thể khống chế tình tự chính mình, lúc này hoàn toàn có vẻ bất lực.

“Hoàng thượng đâu?”

A Cửu nhẹ giọng hỏi Thu Mặc.

“Tiểu thư, Thu Mặc cũng không có nhìn thấy hoàng thượng.”

A Cửu ngồi dậy, vén rèm lên nhìn thường xuyên cùng đi Hữu Danh thị vệ cưỡi ngựa, đi theo bên cạnh xe ngựa, “Hữu Danh, hoàng thượng đâu?”

“Hồi phu nhân, hoàng thượng nói trong cung có việc, đi trước một bước.”

“Đi?”

“Đúng vậy.”

Thị vệ kia gật đầu đáp.

“Đi đã bao lâu?”

“Đi đầu một canh giờ.”

Quả thực đi trước, xem ra, là lại sinh khí. A Cửu vô nại buông xuống màn, dựa vào trên xe ngựa, nghĩ nghĩ, lại phân phó nói, “Người gia tốc, nghĩ biện pháp vượt qua hoàng thượng.”

“Phu nhân... Hữu đại nhân nói, xe ngựa này không thể hành sử quá nhanh.”

“Đây là mệnh lệnh.”

A Cửu lạnh lùng phân phó nói, sau đó buông xuống màn.

Xe ngựa ở nửa đêm thời gian, rất nhanh tới phía trước trên trấn, bởi vì A Cửu yêu cầu, xe ngựa quả thực vượt qua Quân Khanh Vũ đội ngũ.

Đèn đuốc sáng trưng khách sạn, thị vệ vốn muốn đi tới bẩm báo, lại bị A Cửu ngăn cản.

Nàng biết Quân Khanh Vũ ở phòng nào.

Bên này khí trời hơi chút lạnh một ít, A Cửu đã đi lên thang lầu lúc, vừa vận nhìn thấy Hữu Danh theo lý đi ra.

“Phu...”

“Xuyt!”

A Cửu đối Hữu Danh làm một chỗ lên tiếng động tác, tiến lên, mới chú ý tới Hữu Danh cầm trong tay được hoàn cùng mang máu vải xô, không khỏi kinh ngạc vừa nhảy.

“Người đi theo ta một chuyến.”

Cũng không có trực tiếp vào phòng giữa, A Cửu làm cho nổi danh theo chính mình đi tới hành lang mặt khác một mặt, sau đó theo trong tay hắn cầm lấy kia mang máu khăn lụa.

Ám hồng sắc, thậm chí lộ ra màu tím.

“Hoàng thượng, rốt cuộc trung cái gì độc?”

“Phu nhân.”

Hữu Danh khó xử thở dài một hơi.

“Ta sớm muộn đồ hội tra , người nói ra đến, là giúp ta tính rõ một trình tự.”

Hữu Danh biết A Cửu nói, đích xác, hắn không nói, bằng vào nàng thông minh cùng thủ pháp, nhất định có thể điều tra ra.

“Sói độc?”

“Không có giải được?”

Nàng nhớ Hữu Danh là thần y hậu nhân.

“Đồn đại nói có giải được, thế nhưng trên thực tế, chất độc này căn bản khó giải, ta tổ phụ tới cha ta vẫn ở phổi trí loại này giải được, thế nhưng đến bây giờ, cũng chỉ có khổng chế độc, lại không thể triệt để thanh trừ.”

“Mỹ nhân kia cổ, loại này được, có phải thật vậy hay không có thể khởi tử hồi sinh?”

Khi đó, Thu Mặc là xuất phát từ sinh tử bên cạnh, thế nhưng không có dùng tới.

“Này hiệu quả không được biết, dù sao cũng là truyền thuyết, huống chi, ta từng dùng qua lá cây phao quá thủy, đối người nào chết người dùng qua, có hồi quang phản chiếu hiệu quả, thế nhưng, được bên trong có một loại kịch độc, sẽ cho người mất đi toàn bộ ký ức.”

A Cửu yết hầu tê rần, không có hỏi lại đi xuống, chỉ là nhìn thuốc kia nước ngơ ngẩn phát ngốc.

Hồi lâu xoay người, đẩy cửa tiến vào gian phòng.

Quân Khanh Vũ ngồi trên ghế nhìn kỹ phong mật hàm, tóc hất để xuống, thùy rơi vào trên vai đầu, khuôn mặt trắng bệch, thần tình nghiêm túc.

Nghe thấy đẩy cửa thanh, hấn cũng không có ngẩng đầu, mà là nhàn nhạt phân phó, “Hữu Danh, người đi xem, phu nhân xe ngựa chạy tới chỗ nào?”

A Cửu đóng cửa lại, lặng yên đi qua, lại nghe đến thanh âm hấn lại thúc đứng lên, “Hữu Danh, trầm cho người đi nhìn phu nhân xe ngựa tới chỗ nào?”

Thanh âm kia, có vẻ thập phần không kiên nhẫn.

A Cửu như trước đứng ở trắc diện, mím môi không nói gì, chỉ là mỉm cười nhìn hấn trắc diện, thập phần khả quan.

“Hữu Danh!”

Quân Khanh Vũ nhất thời buông xuống trong tay mật hàm, ngẩng đầu cảm tức nhìn A Cửu này ngược, bất quá, rất nhanh, cả người đều cả kinh ngốc ở phía xa.

“Hoàng thượng, thần thiếp xe ngựa vừa tới một hồi.”

“Người... Người tại sao lại ở chỗ này!”

Quân Khanh Vũ bên tai đột nhiên không hiểu đồ lên, sau đó quay đầu không có nhìn A Cửu.

Nhìn dáng vẻ của hấn, A Cửu cười khúc khích, đi qua, từ phía sau ôm hấn ở, cười dỡ đến, “Người còn đang tức giận?”

Bị ôm người ngắt xoay, ngữ khí bất thiện, “Ta nơi đó có sinh khí.”

“Không sinh khí, kia bỏ lại một mình ta đi.”

Đưa lưng về phía A Cửu, Quân Khanh Vũ trên mặt xẹt qua một tia cười khế, sau đó lặng yên đem tín thu lại, “Bên này ra điểm việc gấp, ta nghĩ sớm một chút qua đây xử lý.”

“Nga.”

“Chẳng lẽ người không muốn biết chuyện gì?” Nghe nói A Cửu ngữ khí bình thản, Quân Khanh Vũ không khỏi hồi ngược lại, “Là về Cảnh Nhất Bích, vừa ta đã bị tin tức nói, một bích bị thương.”

225. Chương 225

A Cửu không nói gì, chỉ là nhìn kia lặng yên bị Quân Khanh Vũ thu lại mật hàm, ngực hơi tê rần.

“Làm sao vậy?”

Nhìn A Cửu không trả lời, Quân Khanh Vũ không khỏi tiếp tục hỏi tới.

“Không có, ta chỉ là hiếu kỳ, lúc này ai sẽ đối với Bích công tử hạ thủ.”

“Người cảm thấy sẽ là ai?”

Quân Khanh Vũ kéo A Cửu, làm cho nàng ngồi vào bên cạnh mình.

Cư “Ta nghĩ không ra.” A Cửu lắc lắc đầu, chống lại Quân Khanh Vũ ánh mắt, “Không biết, hiện tại Bích công tử thương thế thế nào?”

Quân Khanh Vũ quan sát A Cửu mặt, ánh mắt cuối cùng rơi vào nàng hồng nhạt trên môi, “Không nghiêm trọng.”

Nói, cái tay còn lại đem tín đặt ở trong hộp.

A Cửu vừa nhìn, lặng yên muốn đi lấy, lại bị Quân Khanh Vũ đột nhiên nắm ở, chợt đem nàng đặt ngang ở giường thượng, cúi người cắn chiếm hữu nàng môi.

Môi của hắn xỉ giữa còn có vừa lưu lại mùi thuốc, khổ sở hết sức, nhưng mà căn bản là không đợi A Cửu phản ứng, hắn đập khai môi của nàng xỉ, có chút dã man cắn nuốt.

Thân thể bị bình phóng, có chút hơi khó chịu, A Cửu giơ tay lên dục đẩy hắn ra, lại bị hắn chế trụ tay, lửa kia nóng môi, dọc theo cổ của nàng hạ xuống, sau đó đem nàng hơi mỏng y phục dây lưng dùng răng cắn đi.

Giả “Quân Khanh Vũ... Đừng.”

“Phu nhân.” Hắn chỉ thân thể ở nàng phía trên, liễm diễm con ngươi ngóng nhìn nàng, kia nguyên bản mặt tái nhợt cũng bởi vì mà trở nên đà hồng, thậm chí còn hô hấp đều ở trong nháy mắt gấp lên, “Cho ta, được không?”

Một khắc kia, thanh âm của hắn thế nhưng mang theo ăn mày ý, rất nhiều năm sau, A Cửu mới hiểu được, lúc đó Quân Khanh Vũ, đáy lòng như trăm năm trước như nhau, là như vậy sợ hãi cùng bất an định.

Hắn động tác rất dịu dàng, thậm chí có thời gian, có thể khắc chế chính mình.

Hai người sợi tóc quấn quýt cùng một chỗ, bọc triển miên thân thể, nhưng mà, hai người lúc này, cái loại này bầu không khí, thế nhưng lộ ra nào đó bị thương.

Đó là một cực kỳ dài đằng đặc ban đêm, A Cửu tỉnh lại thời gian, tựa hồ ngủ thật lâu.

Bởi vì, tỉnh lại thời gian, đã đi ngang qua kim thủy.

Mà Quân Khanh Vũ như trước không bên người, lần này, nghe nói thái hậu bệnh nặng, hắn bắt đắc dĩ đuổi trở lại.

Đến để đô thời gian, vẫn là cùng ly khai tình cảnh như nhau, không có bao nhiêu biến hóa lớn.

Như trước náo nhiệt, như trước phồn hoa, như trước làm cho người ta cảm thấy xa lạ.

Xe ngựa trực tiếp về tới trong cung mặt, cũng không có ở để đô dừng lại, bởi vậy, A Cửu không có bất kỳ về Bích công tử thương thế vấn đề.

Trở lại Thanh Hà điện, nàng nhìn thấy quen thuộc hiểu rõ bát bảo bình phong, còn có kim sắc cửa sổ lưu ly hộ, vẫn có trong thâm cung, ở xa hoa trang sức cùng ở quý báu huân hương cũng không che đầy mực nát vị đạo.

Thái hậu trọng bệnh, không phải một chuyện nhỏ, toàn bộ trong cung đều dè dặt nào đó tình tự.

A Cửu trở lại trong cung, biết được Quân Khanh Vũ ở thái hậu cung điện, thay đổi y phục, mang người ngồi đuổi xe quá khứ.

Đi qua quá dịch trì, A Cửu đuổi xe đột nhiên ngừng lại, A Cửu vén rèm lên vừa nhìn, thế nhưng nhìn thấy một nam tử đứng ở trên cầu.

Nam tử kia mặc lam sắc hoa phục, tóc dùng bạch ngọc cây trâm vén khởi, một đôi hoa đào mắt chính mỉm cười xem ra.

Đây không phải là người khác, chính là thập nhị vương gia, Quân Phi Tranh.

A Cửu con ngươi sắc nhất thời trầm xuống, kia thập nhị vương gia ánh mắt quan sát a cơ mấy phen sau, tiến lên hành lễ, “Phu nhân, nhiều ngày không gặp, thân thể được không?”

“Đa tạ vương gia nhớ mong, bản cung thân thể phi thường tốt.”

A Cửu lạnh lùng cười, sau đó nhìn nhìn phía trước, “Xem ra, thập nhị vương gia hẳn là đi xem thái hậu nương nương, tấm lòng son thật là làm cho người cảm động a.”

Thập nhị vương gia tươi cười hơi một ngưng, nhìn A Cửu ánh mắt thâm thúy mấy phần, nhiên hồ nói, “Đúng vậy, thái hậu nương nương bị bệnh, bản vương phải làm đi nhìn. Bất quá đâu, phu nhân cũng phải

bảo trọng thân thể, gần đây để đô khí trời biến hóa phi thường lớn, trong triều rất nhiều đại thần đều cảm mạo cảm mạo.”

Hắn dừng bụng, mặt giãn ra cười khai, “Nghe nói, liên Bích công tử cũng phải phong hàn, hồi để đô mấy ngày này vẫn không có lên triều.”

Trong tay áo tay, đột nhiên nắm nắm tay, A Cửu giả vờ kinh ngạc, “Xem ra bản cung thể chất rất tốt, ở trong cung đến không có bất cứ vấn đề gì. Bất quá, nghe vương gia nói như vậy, là được cẩn thận một chút. Nga! Vương gia, ngài cũng cẩn thận.”

A Cửu chỉ vào bên hồ cỏ, “Này có câu ngạn ngữ gọi là thường ở bờ sông đi, nào có không ướt chân. Vương gia bận rộn ra vào trong cung, thân thể có thể muốn chiếu cố được ngay, nếu như bị bệnh, ta quân quốc liền thiếu một trung thần.”

Thần cái chữ này, A Cửu nói xong cực kỳ nặng, kia một cái chớp mắt, Quân Phỉ Tranh sắc mặt đột nhiên trắng nhợt.

Cười khan nói, “Phu nhân nói chính là, thần cáo lui trước.”

Nói, xoay người liền rời đi.

A Cửu nhìn bóng lưng của hắn, tươi cười cũng chậm rãi tan đi, nhưng thật ra Thu Mặc tiến lên hỏi, “Tiểu thư, còn muốn đi thái hậu chỗ nào sao?”

“Không đi.” A Cửu nhẹ giọng nói, “Hồi cung.”

Quân Phỉ Tranh là người thông minh, đã sớm khám phá nàng thân phận chân thật, xem bộ dáng là cố ý ở chỗ này chờ nàng, sau đó cho nàng tiết lộ Cảnh Nhất Bích tin tức.

Quân Khanh Vũ rất cuộc vẫn là che giấu nàng, bọn họ ở xuân thành liền ngày người chừng mười ngày, mà quay về đến lại là nửa tháng lộ trình.

Này tăng lên cơ hồ một tháng, Cảnh Nhất Bích thể nhưng cũng không có lên triều đường, chẳng lẽ thực sự là Quân Khanh Vũ nói như vậy: không nghiêm trọng.

Thế nhưng, Quân Phỉ Tranh người này, không có khả năng không có mục đích tượng nàng tiết lộ những tin tức này.

Hắn phái ra hàn ý đồ đến đỡ Mặc Dương, lợi dụng đối phương đánh bại Quân Khanh Vũ.

Sau đó sẽ dùng thảo phạt Mặc Dương phương thức, giết Mặc Dương, này quân quốc liền là của hắn mặt.

Nhưng mà, này tính toán lại bị A Cửu đánh nát.

Tượng hắn lòng dạ độc ác như vậy người, sẽ bỏ qua A Cửu? !

A Cửu không cho là!

226. Chương 226

Người nọ tức khắc tóc đen chỉ dùng liền bạch ngọc cây trâm vén khỏi, vài thô y sam, trên người không có bất kỳ phối sức, nhưng mà, khi nhìn rõ hắn khuôn mặt một khắc kia, A Cửu lại chỉ có thể nghĩ tới đây cái từ —— vinh diệu thu cúc, hoa mậu xuân tùng.

Ngũ quan xinh xắn, thâm thúy mà hoàn mỹ đường nét, mỉm cười môi mỏng, còn có ở ánh trắng dưới lóa yêu dị quang mang sâu đồng.

Nếu như nói mười một trên người có một loại thanh tú chi tư, vậy người này trên người thì tản ra một loại bất luận kẻ nào cũng sẽ không có... Cao quý cùng khí phách.

Sáng quắc kỳ hoa, xinh đẹp mọc lan tràn.

Cảnh Nhất Bích mới từ kia máu tươi trung hoãn quá thần lai, đã nhìn thấy A Cửu đem Quân Khanh Vũ tay phản áp ở tại lưng ngựa trên, trong mắt mang theo sát ý.

Hơn nữa Quân Khanh Vũ sắc mặt cũng hết sức khó coi, hần tính cách có khiết phích, bản chán ghét chưa quen thuộc người đụng chạm, huống chi còn bị A Cửu nhét vào trên lưng ngựa, lúc này lại bị như vậy uy hiếp đối đãi.

Nhìn A Cửu ánh mắt, cũng cơ hồ là hận không thể đem đối phương bầm thây vụn đoạn.

Cảnh Nhất Bích bước lên phía trước hướng A Cửu, “Đêm nay cảm tạ công tử cứu giúp, không biết công tử quý tính? Hôm nay ơn cứu mạng, tương lai ổn thỏa thâm tạ.”

Cư A Cửu sững sốt, ngơ ngác nhìn có cùng mười một khuôn mặt Cảnh Nhất Bích, thanh sắc có chút bị thương, “Ta kêu A Cửu.” Quả thật là không nhận ra, có thể, chỉ là đụng phải một giống nhau như đúc người. Thế nhưng, vì sao liền trước mắt viên kia lệ chỉ đều như nhau?

Quân Khanh Vũ chán ghét lắc lắc bị A Cửu đụng chạm quá tay, cười lạnh nhìn Cảnh Nhất Bích, “Cảnh Nhất Bích, ngươi một cái đầu người giá trị hoàng kim một vạn, Bạch Ngân mười vạn. Quốc khố trống rỗng rất, xem ra được muốn cái đầu của ngươi cứu cấp.”

Cảnh Nhất Bích cười mỉm, “Chủ thượng, ta đến cảm thấy có một bán người cũng là hướng về phía ngài tới.”

Nói vừa rơi xuống, A Cửu thấp giọng nói, “Không tốt, bọn họ lại đuổi tới, một con ngựa đã bị thương, vì thế...” Nói, xoay người lên ngựa, ánh mắt lại ý vị thâm trường nhìn Quân Khanh Vũ.

“Ngươi có ý gì?” Quân Khanh Vũ trong lòng đột nhiên có chút bất an. Đây gọi A Cửu người, ánh mắt là ở có chút đáng ghét.

“Có ý gì? Đã những người này là hướng về phía ngươi tới, vậy phiền phức ngươi dẫn dắt rời đi bọn họ.” Nói xong, A Cửu rất nhanh kéo lại Cảnh Nhất Bích.

Giả “Ý tứ chính là ngươi muốn bỏ lại ta? Mà cứu hần?” Quân Khanh Vũ khéo môi câu ra một tia mỉm cười, “Ngươi có biết hần là ai? Ta là người như thế nào?”

“Hần là ai ta biết! Về phần ngươi...” A Cửu quan sát Quân Khanh Vũ, hừ nói, “Ta không có hứng thú biết.”

A Cửu nói vừa rơi xuống, Quân Khanh Vũ cùng Cảnh Nhất Bích sắc mặt đều khiếp sợ ở tại chỗ.

Phong lạnh lùng thổi qua, có lẽ là ảo giác, A Cửu chú ý tới Quân Khanh Vũ con ngươi hiện lên một mặt yêu dị màu tím, lại là trong nháy mắt rồi biến mất.

“Hoàng thượng, ngài đi trước đi.” Cảnh Nhất Bích việc này cũng có chút không thể tránh được, chỉ phải trước bại lộ thân phận, miễn cho A Cửu lại nói ra tức giận cái gì người chết nói.

“Ngươi là hoàng thượng?” A Cửu tế mày một điều. Đây dĩ nhiên là đồn đại trung cái kia một năm tuyển tú ba lần, hậu cung mỹ nữ như mây, cũng chính là nàng vào kinh phải gả nam nhân? !

“Ngươi tên là gì?” Nàng đến là không có nghĩ đến, truyền thuyết này trung hoang dân vô độ hôn quân, thế nhưng bộ dạng như vậy khuynh thành chỉ tư.

Quân Khanh Vũ con ngươi sắc rùng mình, lại là khê nở nụ cười, “Trên đời này, ngươi là người thứ nhất xin hỏi thăm tên người.”

Cảnh Nhất Bích lo lắng nhìn về phía A Cửu, Quân Khanh Vũ cười như vậy, kỳ thực ý nghĩa hần đối A Cửu nổi lên sát ý.

“Quân Khanh Vũ.”

Nhìn thấy đại gia nhần lại, mèo rất kích động.

227. Chương 227

Quân Khanh Vũ... Quân Khanh Vũ...

Khanh Vũ, vì Khanh Vũ một khúc, cho phép quân một đời tình.

Cư ẩn ẩn trung, tựa hồ thực sự lại thấy được cô gái kia, đứng ở thủy tạ trên đài, tóc dài hồng y.

“Người nói người gọi Quân Khanh Vũ?” A Cửu nhảy xuống xe ngựa, đến gần Quân Khanh Vũ, song đồng chăm chú nhìn chăm chăm hẳn.

“Người cảm thấy này thiên hạ, còn có mấy Quân Khanh Vũ?”

Hắn câu môi, ngạo nghễ như từng đứng ở tại chỗ, tóc đen bay lượn, cũng thật sâu quan sát A Cửu.

Nhỏ nhắn xinh xắn thân thể, tóc cùng khuôn mặt, thậm chí lông mày đều bị vải đen che khuất, lộ ra một đôi dị thường lạnh lùng mắt.

Đôi mắt này mặc kệ nhìn không có gì cả một tia gợn sóng, chỉ có... Quân Khanh Vũ dư quang nhìn về phía Cảnh Nhất Bích.

Giả tuổi còn trẻ để vương, máu ngưng ngọc bội, bởi vì oán niệm cùng chấp nhất có thể thay đổi thời không!

Hắn nếu thật là Quân Khanh Vũ, vậy nhất định có kia khối ngọc bội, nói không chừng, nàng có thể mang theo thập trở về.

“Cửu công tử, người muốn làm gì?” Cảnh Nhất Bích vội hô, đã nhìn thấy A Cửu cùng Quân Khanh Vũ giao thủ đứng lên.

Nàng động tác miễn tiếp, thiểm làm được động tác như mị ảnh, cơ hồ khó có thể nhìn thấy nàng chiêu thức, nhưng là lại không gặp nàng công kích.

Mà Quân Khanh Vũ cũng chưa xuất thủ, chỉ là theo A Cửu động tác né tránh, muốn nhìn một chút người này rốt cuộc muốn làm cái gì.

“Trẫm sẽ làm người bầm thây vạn đoạn.” Chỉ chớp lát, Quân Khanh Vũ trong mắt đột nhiên lóe hỏa diễm, Cảnh Nhất Bích nhìn lại, kia A Cửu tay thế nhưng sở hướng về phía Quân Khanh Vũ trước ngực, bất quá một cái chớp mắt, liền sở lần hắn quanh thân.

Soát người động tác cực nhanh, làm người ta thần phục.

Hơn thế đồng thời, một tuyệt sắc kiếm quang theo Quân Khanh Vũ trong tay áo rút ra, ánh quá Cảnh Nhất Bích màu lam nhạt tròng mắt, vẽ ra một đạo hoa lệ mà duyên dáng đường vòng cung, lại là sát khí hoàn cuộn.

Cảnh Nhất Bích vi híp mắt, nhìn bởi vì sắc mặt trắng bệch Quân Khanh Vũ, trong đầu bách chuyển thiên hồi. Đây là qua nhiều năm như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy hắn không khống chế được sự tức giận rút ra ‘Ánh trắng.’

A Cửu trên cánh tay ẩn ẩn tác đau, kia sắc bén sát khí cơ hồ làm cho nàng lui về phía sau mấy bước, mặc dù Quân Khanh Vũ trong tay không có kiếm, nhưng mà vừa nàng đã thoáng nhìn vậy giấu ở hắn trong tay áo nhuyễn kiếm.

Càng đáng giận là Quân Khanh Vũ trên người cũng không có tìm được kia khối ngọc!

Lúc này, truy binh càng ngày càng gần, nàng cũng không suy nghĩ nhiều, cười mã, tay đưa về phía Cảnh Nhất Bích, “Mười một, chúng ta đi.”

Cảnh Nhất Bích lui về phía sau một bước đứng ở Quân Khanh Vũ bên cạnh, hướng A Cửu giơ tay lên hành lễ, “Cửu công tử ơn cứu mạng Cảnh Nhất Bích vô cùng cảm kích. Thế nhưng Cảnh Nhất Bích thân là thần tử, tự nhiên bảo hộ hoàng thượng an toàn, há có lý khai nói đến. Kính xin, cửu công tử hiện hành lý khai đi.”

Nàng mặt mày một cong, đối Quân Khanh Vũ nói, “Hoàng thượng, vừa thảo dân có mắt như mù, kính xin hoàng thượng không nên trách tội, thỉnh lên ngựa, dung A Cửu tống người ly khai.”

Nói qua tay đao đem Quân Khanh Vũ kéo lên ngựa.

PS: các học sinh đã sợ hãi nam chủ đoán không trúng, kia ngày mai chúng ta đoán xem

Cảnh Nhất Bích nhất thời không kịp phản ứng, đã thấy A Cửu cưỡi ngựa mang theo Quân Khanh Vũ thúc ngựa ly khai. Chỉ là rất nhanh... Cảnh Nhất Bích sắc mặt trắng bệch, kia A Cửu thế nào lại là cứu Quân Khanh Vũ, nàng rõ ràng là mang theo Quân Khanh Vũ xông về đuổi bắt người của bọn họ.

Quân Khanh Vũ ngồi ở phía trước, A Cửu có thể nghe thấy được trên người hắn độc hữu long diên hương, mà lúc này, bị duệ đi lên Quân Khanh Vũ nhìn thấy A Cửu thúc ngựa ngược, trái lại lại dị thường yên lặng.

“Người thật đúng là dám dùng trăm đến dẫn dắt rồi đi truy binh!”

“Hoàng thượng quả nhiên thông minh, liếc thấy đi ra A Cửu dụng ý.” Nàng không chút nào keo kiệt ca ngợi.

Truy giết người của bọn họ quả thực thấy được hai người, chen chúc vọt tới.

“Nếu như trăm tử, kia người chính là hành thích vua, sẽ bị tru cửu tộc.”

“Vậy thì thật là xin lỗi, A Cửu không có cửu tộc.”

“Người bởi vì cứu Cảnh Nhất Bích mà dùng trăm làm mồi, người nói, hắn sẽ thoát được quan hệ.” Hắn quay đầu lại nhìn về phía nàng, mặt mày mang cười, chiếu ẩn ẩn màu tím, lại có như vậy một tia nói không nên lời tà mị.

Chính văn thứ hai trăm hai mươi tám

Kia trong nháy mắt, phẳng tựa vô số màu tím khói lửa rơi vào hắn song đồng trong, thiêu đốt ra nặng nề quang vừng, là một loại... Mê huyền bản mỹ lệ.

A Cửu ngưng mắt, nhìn trước người này trong lịch sử nghe nói hai mươi lăm tuổi sẽ gặp chết đi để vương, ngực chợt trầm xuống.

Lại nghe đến câu môi chế nhạo, “Có phải hay không tất cả sát thủ đều là như vậy lạnh lùng biểu tình?”

Quả thực trầm được khí, phía sau vô số mũi tên sát bên người mà qua, mấy lần suýt nữa đi qua thân thể của bọn họ, truy binh càng ngày càng nhiều, mà Quân Khanh Vũ vẫn còn có tâm tư ‘Điều - hí’.

Cư A Cửu mặt mày một cong, tiếp vũ thiểm nháy, trong mắt lướt trên hắn không thấy quá tiểu ý, như phiến hồng xẹt qua mặt hồ, liễm diễm mà kinh diễm. Trong lúc nhất thời, vốn mặt mang tươi cười Quân Khanh Vũ trên mặt thậm chí có một tia kinh ngạc.

Này sát thủ... Cười đến quá yêu dị.

A Cửu hai tay đặt ở trên lưng hắn, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng tiểu ngữ, “Sai, làm sát thủ hoàn thành nhiệm vụ lúc, nàng sẽ cười.”

Nàng hiện tại nhiệm vụ, chính là đưa hắn đẩy xuống, đương tầm mộc.

“Người dám!”

“Ta dám.” Nàng cười nói, ngữ khí lại là nghiêm túc.

Giả “Thí...”

“Hành thích vua sao?” A Cửu nhú mày, quan sát Quân Khanh Vũ, “Nếu như người thực sự là Quân Khanh Vũ, như vậy lúc này dù cho ta đem người đẩy xuống, người cũng không chết được.”

228. Chương 228

“Vì sao không chết được?”

Phía sau truy binh trên trăm, đều trì vũ khí, chạy như bay mà đến thiết tên tùy thời cũng có thể đưa bọn họ bắn thành tổ ong vô vè. Đáng chết này A Cửu thể nhưng nói không chết được.

“Bởi vì, tử kỳ của ngươi không phải hôm nay.”

Nói xong, nàng không chút khách khí đưa hắc đẫy hướng về phía truy binh phương hướng, hơn thế đồng thời, ngã ra một cái té ti, quần lầy đỉnh đầu chọc trời đại thụ, thân thể do như quỷ mỵ như nhau trượt du mà lên, trong nháy mắt biến mất.

Nếu ngươi thực sự là Quân Khanh Vũ, vậy ngươi hẳn là chết ở sáu năm sau...

Quân Khanh Vũ thân hình trên không trung một nhẹ nhiên xoay tròn, tựa hạc như nhau im lặng rơi trên mặt đất. Trong tay áo kiếm khí bật ra ra, màu ngân bạch quang, trong nháy mắt chặt đứt phía sau lược trì mà đến mưa tên, truy binh kêu thảm thiết ngã xuống đất.

Bay tán loạn lá đỏ trong, hắc đứng chấp tay, y khuyết chao liệng, tóc đen như ca, trong tay không có kiếm, lại như một mặt xơ xác tiêu điều gió bắc, trời giá rét đông lạnh từng từng ở thi thể phía trước.

Đối mặt đáng sợ kia sát khí, cùng như từng đứng ngạo nghễ bóng lưng, truy binh mộng dừng bước, lại không người dám tiến lên nữa một bước.

Hắc tà lớn lên mắt phương nhìn A Cửu biến mất phương hướng, môi không tự chủ được câu dẫn ra, như một đoá sắp tàn ra lại nguy hiểm cực kỳ hoa anh túc.

Tử kỳ của ngươi, không phải hôm nay.

Không phải hôm nay, thật là ra sao nhật?

Phía sau kêu thảm thiết lại lần nữa vang lên, trong không khí huyết tinh đập vào mặt, sau nháy mắt lại khôi phục yên lặng. Quân Khanh Vũ này mới chậm rãi quay đầu lại, đã nhìn thấy của mình hai thiếp thân thị vệ tìm qua đây, cùng theo phía sau bọn họ chính là đồ tươi thiết sam hộ quân.

Mà hai bên tất cả đều là ngã xuống sát thủ.

“Tả Khuynh, hộ giá tới chậm.”

“Hữu Danh, hộ giá tới chậm.” Hai thanh y nam tử quỳ trên mặt đất, thấp giọng nói.

Quân Khanh Vũ vẫn chưa xem bọn hắc, chỉ là xua tay, sau đó xoay người lại tiếp tục xem A Cửu biến mất địa phương, ánh mắt u lãnh.

“Hoàng thượng, những người này xử trí như thế nào.” Tả Khuynh tiến lên một bước, nhẹ giọng hỏi.

Thon dài sạch sẽ tay, ngang ra bên ngoài một mặt, tuần mỹ mặt lạnh mạc cùng tàn nhẫn. Hắc xoay người độ bước lên nghênh tiếp xe ngựa của hắc, tới cửa, không ngờ dừng lại, “Có biết, quân quốc có một gọi A Cửu sát thủ?”

229. Chương 229

Tả Khuynh cùng Hữu Danh hai mặt nhìn nhau, trong lòng một e ngại, đồng thanh nói, “Ty chức cái này đi thăm dò.”

Xe ngựa ly khai, hồng phong lâm đao ngẩng đầu lên rơi, thân thủ dị chỗ —— lập tức lục sắc bột phấn rơi ở trên thi thể, bất quá trong nháy mắt, này sát thủ thi thể tất cả đều hóa thành một bãi cây xanh, dung nhập bùn đất trong, không có chút nào dấu vết.

Hóa thi phần! ? Hủy thi diệt tích.

A Cửu theo cự thạch phía sau đi ra đến, nhìn Quân Khanh Vũ phương hướng ly khai.

Nàng nhận được Quân Khanh Vũ làm cái kia thủ thế —— giết lập tức hành quyết.

Cư so sánh với trốn chết trông được tựa rất sợ chết, công phu kém cõi tượng nhâm nàng loay hoay Quân Khanh Vũ, này hạ giết lập tức hành quyết mới là chân chính Quân Khanh Vũ.

Tàn nhẫn mà vô tình.

A Cửu trường thở phào nhẹ nhõm, mới vừa đi ra một bước, cánh tay đột nhiên truyền đến một trận là một trận duệ đau.

Xé mở ống tay áo, cánh tay thế nhưng một đạo vết máu —— Quân Khanh Vũ vừa trong tay áo sát khí.

A Cửu kéo xuống khăn che mặt, câu dẫn ra một tia cười.

Người này giấu quả thực sâu, liền công phu đều che giấu ở.

Giả qua loa bằng bó kỹ, A Cửu chạy về phía nguyên bản Cảnh Nhất Bích chỗ phương hướng, nhưng mà... Nơi đó đã không có bất luận kẻ nào.

“Mười một...” Trong lòng nàng không còn, thanh âm có chút run hô lên, tìm một vòng, lại là không nhìn tới thân ảnh của hắn.

Mà xung quanh cũng không có tranh đấu dấu vết, nhưng thật ra tới cỗ xe ngựa, nhìn xe đuổi dấu vết, đi cũng không vội.

Trong bóng tối, có nước sông chảy quá thanh âm, A Cửu đi qua, thấp giọng tẩy trừ vết thương, lại là một cái lão đảo, oai ngã xuống đất, trong miệng tràn ra một ngụm tinh mẫn.

Mai Tư Noãn thân thể, căn bản là kinh không dậy nổi nàng lăn qua lăn lại.

“Mai tiểu thư.” Một người tiến lên đem nàng đỡ lấy, A Cửu nhìn lại, dĩ nhiên là toàn thân bẩn thỉu Thu Mặc.

Thu Mặc kinh khủng liếc mắt nhìn A Cửu, vẫn là cố lấy dũng khí yên lặng giúp nàng thanh lý vết thương.

“Người thế nào còn ở nơi này? Vì sao không mang theo tiền ly khai quân quốc, ở tại chỗ này bị người đương nô?” A Cửu thanh âm như trước băng lãnh, theo lý thuyết, Thu Mặc gặp qua nàng thân thủ cùng dung mạo, sẽ không nên sống thêm .

Kỳ quái là mình lại phóng Thu Mặc.

“Thu Mặc là nguyệt nô, trên người có nguyệt nô ký hiệu, nếu là trốn , bị bắt trở lại, sợ rằng...” Thu Mặc rũ xuống mày, thanh âm có một phần buồn bã, “Kỳ thực, ở quân quốc. Nguyệt nô đãi ngộ đã rất tốt , mặc dù xem như thấp nhất chờ hạ nhân, nhưng ít ra sẽ không bị người đương đồ chơi.”

“Nguyệt nô? Người không phải quốc gia này ?”

“Không phải. Chúng ta vốn là Nguyệt Ly người trong nước, thế nhưng trăm năm trước, Nguyệt Ly quốc tan biến, bị lục quốc chiếm lĩnh. Từ đó, Nguyệt Ly người trong nước là được làm nô, thậm chí ở cái khác quốc, bởi vì dung mạo, nam nữ đều bị xem như đồ chơi, vì xướng vì kỹ...” Thu Mặc dừng lại, trong bóng tối, thanh âm của nàng ở nghẹn ngào, mang theo khó có thể nói rõ bất lực.

A Cửu dựa lưng vào tảng đá lạnh như băng thượng, trong tay áo tay đã rời nắm thành quả đấm. Lần đầu tiên thấy Thu Mặc thời gian, chính mình xưng bởi vì kia che giấu ở hèn mọn dưới mỹ lệ mà khiếp sợ, làn da trắng tích như tuyết, lộ ra uyển chuyển hàm xúc cùng xinh đẹp tuyệt trần, khác hẳn với thường nhân.

Nam nữ vì xướng vì kỹ.

Nàng nhắm mắt lại, này thống khổ không chịu nổi ký ức lại lần nữa dừng ở trong đầu. Nàng thét chói tai, mười một tiếng khóc.

“Khụ khụ khụ... Thu Mặc, người có biết Cảnh Nhất Bích, Bích công tử?”

Nguyệt Ly quốc diệt vong sau, bây giờ lục quốc chia đều thiên hạ, mà quân quốc thì có tam đại mỹ nhân ngạo cư lục quốc.

Muốn vào cung phong phi Mai Tư Noãn, bây giờ vinh quý phi Mạc Hải Đường, từng bởi vì một khúc kỹ thuật nhảy mà danh chấn thiên hạ ca cơ —— Tô Mi.

Ba nữ tử đều tuyệt diễm thiên hạ, danh chấn lục quốc, nhưng mà, lại đồn đại ba người đứng đầu Tô Mi dung mạo hơi chút có thể, cùng thiếu niên thành danh, phong tư trác việt Cảnh Nhất Bích, Bích công tử đánh đồng.

Hắn nghiệp tinh lục nghệ, mới chuẩn bị lâu có thể, trí tuệ thiên hạ, là quân quốc trong lịch sử trẻ tuổi nhất thừa tướng, cũng là bây giờ Quân Khanh Vũ tín nhiệm nhất trọng thần.

Nhưng mà gặp qua hắn hình dáng người cực nhỏ, lại đồn đại hắn có một song cực kỳ đẹp cùng hiếm thấy song đồng, giống như thu lam.

Đúng vậy, A Cửu mỉm cười. Mười một có một song trên thế giới đẹp mắt nhất mắt.

230. Chương 230

A Cửu thành linh mở mắt ra, nhìn về phía phía sau, phát hiện Thu Mặc ôm một bó củi đốt khăn trương chạy tới, “Mai tiểu thư, bọn họ tới tìm người.”

A Cửu đưa tay phóng trên mặt đất, phổi bộ đau đớn truyền đến, nhin không được kịch liệt ho khan.

Thu Mặc nói không sai, có một đàn đoàn xe đi về phía bên này.

A Cửu cúi đầu, phát hiện trên người khoác Thu Mặc áo khoác, thân thủ cầm quần áo tháo xuống, trả lại cho Thu Mặc, mới phát giác không chỉ là phổi bộ đau, ngay cả cánh tay cũng đau đến chuyển tâm.

“Ta đổi một bộ quần áo, ở nơi này chờ bọn hắn.”

Tối hôm qua nàng nghĩ thông suốt, lần này đi tới nơi này, cũng không phải là luôn luôn cơ duyên xảo hợp. Quân Khanh Vũ, ngọc tỷ, còn có cái kia cùng mười một bộ dạng vừa sở như nhau Cảnh Nhất Bích.

Nàng nhất định phải hiểu biết rõ ràng, mà duy nhất phương pháp vẫn là vào cung, cứ như vậy, cũng có thể được đến Quân Khanh Vũ ngọc tỷ, cũng có thể tới gần mười một.

Dám đem đổi hạ huyết y đốt hoàn, phía sau liền truyền đến xe nghiền bánh xe tiếng vang.

Cư Thu Mặc đỡ A Cửu đứng lên, nhìn thấy kỷ cổ mới tinh xe ngựa dừng ở trước mặt, mà chu tuyết xinh đẹp mặt từ bên trong lộ ra đến. Ánh mắt rơi vào A Cửu trên mặt lúc, đáy mắt hiện lên một tia ngạc nhiên cùng địch ý, bất quá rất nhanh, lại bị kia như hoa tựa như cười che giấu quá khứ.

“Ái chà, Tư Noãn muội muội, chúng ta thế nhưng tìm được người.”

Chu tuyết từ trên xe ngựa nhảy xuống, nhiệt tình kéo A Cửu nói, vẻ mặt quan tâm tựa như quan sát A Cửu một phen, “Nhìn thấy Tư Noãn muội muội bình yên vô sự, ta cũng cuối cùng là thở dài một hơi.”

Nhìn thấy chu tuyết, Thu Mặc kinh khủng muốn quỳ xuống, bị A Cửu một ánh mắt cản trở lại.

Tư Noãn muội muội? Cùng chu tuyết tiếp xúc tới nay, nàng từ trước đến nay đối Mai Tư Noãn đều là lời nói lạnh nhạt. Đột nhiên nhiệt tình như vậy, đương nhiên là đang diễn trò cấp người nào đó xem đi.

Ánh mắt rơi vào cuối cùng một chiếc xe ngựa thượng, thế nhưng nhìn thấy Cảnh Nhất Bích từ bên trong đi ra.

Giả mười một... A Cửu hơi thất thần, đột nhiên cảm giác, bị chu tuyết nắm tay một trận làm đau, “Tư Noãn muội muội, người không biết tối hôm qua chúng ta tìm khắp nơi không được người, nhưng làm chúng ta gặp đến độ... Người xem lúc này, Bích công tử đều tự mình đến tìm người.”

Đối phương đỡ tươi móng tay đều khắp vào lòng bàn tay mình.

A Cửu lãnh trở tay nắm chặt, nắm chu tuyết tay, hơi chút liền dùng lực đau đến chu tuyết sắc mặt trắng bệch.

A Cửu mỉm cười, “Bích Ảnh tỷ tỷ, cho người lo lắng, là muối muối không đúng.”

Chỉ cần nàng nguyện ý, chu tuyết tay lập tức sẽ tàn phế.

“Chu Tuyết tỷ tỷ, ta xem người sắc mặt không tốt, tối hôm qua sợ rằng không có nghỉ ngơi đến, người trước sẽ xe ngựa nghỉ ngơi một chút đi.” Nói, A Cửu tay lại là liền dùng lực, chu tuyết đau đến thiếu chút nữa không khóc lên. Nhìn nữa A Cửu, đối phương ánh mắt lạnh như hàn băng, sát khí sắc bén. Chu tuyết trong lòng một sợ, vội rút về tay, nhưng nhìn A Cửu ánh mắt, lại hơn một tia hung ác.

“Mai tiểu thư, tối hôm qua làm cho ngài bị sợ hãi.”

Cảnh Nhất Bích một thân tuyết trắng y sam, một ngày mùa thu tia nắng ban mai, tĩnh tĩnh đứng ở A Cửu trước người.

Hắn mặt mày như họa, đường nét hoàn mỹ mà nhu hòa, chiếu một hoàng tinh lam tròng mắt ôn hòa nhìn nàng.

Nhưng mà, này cười, lại là rõ ràng viết xa lạ cùng xa cách.

“Không ngại, chẳng qua là khi lúc nhìn thấy hỏa hoảng sợ, mang theo Thu Mặc liền chạy ra. Bây giờ còn làm phiền Bích công tử, Mai Tư Noãn thực sự xin lỗi.”

Không biết vì sao, thanh âm của mình có như vậy vẻ run rẩy.

Mười một... Thật không phải là người sao?

231. Chương 231

Bên ngoài khí trời phi thường tốt, lên xe ngựa A Cửu liền vén lái xe mạnh, nhìn bên ngoài phong cảnh phát ngốc.

Quân Khanh Vũ lên xe ngựa sau, theo trong xe trên bàn trà nhỏ lấy ra hộp đựng thức ăn, sau đó đem bánh ngọt đưa cho A Cửu, “Ăn trước một ít.”

Mềm nhu bánh ngọt, thế nhưng, A Cửu không có muốn ăn, bất quá vẫn là cười nhận lấy, một chút cắn ăn.

Quân Khanh Vũ trên mặt tràn đầy tiểu ý, thỏa mãn nhìn A Cửu đem đồng tây ăn xong, sau đó đem hộp phía dưới cùng rút ra, dĩ nhiên là ánh vàng rực rỡ hạt dưa.

A Cửu ánh mắt rơi vào trên người hắn, chỉ thấy Quân Khanh Vũ thùy con người, thần thái nghiêm túc dùng hắn đẹp coi được tay niệp khởi một viên hạt dưa, sau đó cẩn thận từng li từng tí bóc khai, sẽ đem bên trong nhân phóng ở bên cạnh tiểu đĩa.

Sau đó sau đó lại bóc viên thứ nhất, viên thứ hai...

Lạt phản nhiều lần phục, hắn tư thế chưa biến lông mi thanh run, bộ dáng ở tia sáng trung đột nhiên hơn chia ra mông lung.

A Cửu nhìn có chút đại ra, cảm thấy ngực hơi tê rần, muốn mở miệng nói cái gì, Quân Khanh Vũ đột nhiên quay đầu lại, hướng nàng cười.

Nụ cười kia coi như tươi đẹp dưới ánh mặt trời đột nhiên tràn ra huyền lệ đóa hoa, có một loại làm cho người ta vĩnh viễn vô pháp quên kinh diễm.

“Phu nhân, ăn một chút.”

Hắn đem đĩa lý hạt dưa nhân đặt ở tay nàng tâm, “Hữu Danh nói, có thai người nên nhiều lần một ít. Đợi một lúc còn có hạch đào.”

Nói, còn quả thực biến ma thuật như nhau theo kia đĩa lấy ra mấy hạch đào, nghiêm túc đập lên.

Quyết “Hoàng thượng.”

A Cửu hô một tiếng, cũng không có ăn hạt dưa.

“Làm sao vậy?”

Quân Khanh Vũ vội ngừng đầu nhìn hướng A Cửu, màu tím trông mắt xẹt qua một tia mờ mịt cùng lo lắng.

“Hồi để đồ cũng vài ngày rồi. Ta hồi lâu không có nhìn thấy thực phi nương nương. Không biết mấy ngày nay nàng tình huống thế nào, đoạn thời gian trước ta thân thể bất ổn, thực phi nương nương đến cũng không để cho nàng đi vào. Chẳng thà, đêm nay làm cho thực phi nương nương đến Thanh Hà điện một tụ, ta cũng có rất nhiều tri kỷ nói muốn cùng nàng nói.”

Quân Khanh Vũ động tác trong tay nhất thời một đoạn, sắc mặt hiện ra ra mắt tự nhiên trắng bệch, tựa có cái gì muốn nói.

“Hoàng thượng, người xem coi thế nào?”

Quân Khanh Vũ vẫn không đem Tô Mi xử lý, nàng kia liền tự mình động thủ, buộc hắn xử lý.

“Hôm nay sợ rằng hơi mệt chút, chẳng thà ngày khác một tụ.”

“Thần thiếp đến cảm thấy hôm nay là một rất tốt ngày.”

A Cửu ánh mắt kiên định, sau đó đưa tay lý khay đặt ở Quân Khanh Vũ trước mặt.

Đĩa rơi vào trên bàn, thanh âm không lớn không nhỏ, nhưng mà ở trong xe ngựa, lại hết sức đột ngột.

“Phu nhân...”

“Chủ yếu là vừa ta thấy được một cô nương, thân hình cùng mô dạng đều thập phần tượng thực phi nương nương.” A Cửu câu môi cười, ánh mắt lại hết sức thứ hàn, “Trong cung nữ tử thắng nhiều, thực phi nương nương nhưng thật ra cực kỳ cẩn thận, đoạn thời gian trước nghe nói nàng đi kim thủy sẽ nhìn hoàng thượng, mà hôm nay, trông yếu như vậy ngày, hoàng thượng không có mang theo nàng, nàng bao nhiêu cũng có chút thương tâm đi.”

A Cửu dừng một chút, trước mặt Quân Khanh Vũ mặt chuyển biến thành màu xám, ánh mắt cũng có chút né tránh.

“Hoàng thượng cũng tốt mấy ngày không có đi nhìn nàng đi, hôm nay ta làm cho Thu Mặc chuẩn bị một ít thức ăn ngon.”

“Phu nhân.”

Quân Khanh Vũ thân thủ qua đây, muốn kéo A Cửu,

A Cửu thân hình vô ý thức sau này mặt kia dựa, sau đó tránh, tươi cười giảm đi, “Cũng được, vậy ngày khác hoàng thượng làm quyết định. Hoàng thượng, thần thiếp có chút khốn, xe này phe phẩy có chút choáng váng đầu.”

Nói đi, A Cửu nhắm mắt lại.

Quân Khanh Vũ, sự tình đều đến trình độ này, người rốt cuộc muốn thế nào bao che Tô Mi.

Xe ngựa quả nhiên rất mau trở về trong cung, dọc theo đường đi A Cửu cũng không có lại để ý tới Quân Khanh Vũ, chỉ còn chờ hắn làm quyết định.

Màn đêm rơi xuống, Quân Khanh Vũ rất khai theo thái hậu trong cung trở về, mặt mang sắc mặt vui mừng xem bộ dáng là nhất định có nói tin tức tốt.

Hôm nay, Quân Khanh Vũ đã chuyển trở về Thanh Hà điện, tất cả cũng có Hữu Danh cùng Thu Mặc cùng nhau chuẩn bị.

Nhìn Quân Khanh Vũ trở về, Thu Mặc nhìn nhìn A Cửu sắc mặt, sau đó lặng yên rót một chén trà đặt ở Quân Khanh Vũ trước người, sau đó nhỏ giọng nói, “Tiểu thư, cần dùng thiện sao?”

“Ân, dùng đi, ta xem hoàng thượng cũng đói bụng, hôm nay ta cũng vậy được rất, có thể sớm một chút nghỉ ngơi.”

“Hoàng thượng, tiểu thư đêm nay lại nấu canh.”

Bưng lên canh bốc hơi nóng, Quân Khanh Vũ nhìn A Cửu tựa hồ không tức giận, vội lấy lòng liên tục uống kỹ bát canh, còn không dừng ca ngợi vị đạo phi thường tốt.

Hai người ăn xong, A Cửu thấy một hồi thư liên ngủ, Quân Khanh Vũ nghiêm túc ở bên cạnh tấu chương, cho phép là bởi vì hôm nay xuất cung, tâm tình rất tốt, chỉ chốc lát sau tử liền cũng mệt rồi ngủ đi xuống.

Đêm cũng không sâu, A Cửu đứng dậy nhìn ngủ say Quân Khanh Vũ, lặng yên đứng dậy, mặc quần áo tử tế ra cửa.

Đúng vậy, nàng đối Quân Khanh Vũ hạ được.

Thủ vệ như trước nghiêm ngặt thế nhưng so với mấy ngày hôm trước, rõ ràng thiếu rất nhiều. A Cửu vòng qua Thu Mặc gian phòng, mặc vào cung nữ y phục ra Thanh Hà điện.

Thu Mặc đã là nhất phẩm cung nữ, nàng xuất hành, trong cung thị vệ tự nhiên không dám hỏi đến, thế nhưng cũng không có nghĩa là có thể xuất cung trung.

Cuối cùng vẫn là leo tường xuất cung, đi tới đế đô Cảnh Nhất Bích phủ đệ.

Ngọn đèn dầu có chút mờ tối, toàn bộ phủ đệ đều tiết lộ ra một loại tịch mịch cùng thê lương, mà vừa tới nóc nhà, liền nghe thấy được gay mũi mùi thuốc.

Trong viện, có nha hoàn bưng nước trong qua lại kỹ tranh, A Cửu quan sát một phen, chờ đợi lúc không có người, xoay người nhẹ rơi xuống đất, sau đó đi tới cửa.

Trên cửa sổ, mơ hồ có thể ảnh ngược ra người kia gầy gò hình mặt bên, A Cửu nâng tay lên, tướng môn nhẹ nhàng đẩy ra.

Lúc này, mùi thuốc trung, hơn một tia hân cũng nửa quen thuộc bất quá mùi máu tươi.

“Khụ khụ...”

Cảnh Nhất Bích ngồi ở án trước bàn, cầm trong tay bút lông, đang cúi đầu nhìn cái gì.

Mà cái tay còn lại ở ho lúc, vô ý thức đặt ở bên hông.

232. Chương 232

A Cửu thanh âm có một ti cay đắng, thế nhưng như trước nhìn chằm chằm Cảnh Nhất Bích. Mười một, người còn nhớ rõ chúng ta đã từng bị người giẫm lên ngày sao?

“Người, chân chính cảm tạ, tôn trọng đối phương lúc, sẽ tự nhiên mà vậy cúi đầu, thế nhưng có hay không làm như vậy, cũng quyết định bởi với bản thân của hân phẩm hạnh.” Nàng cười cười, “Thủy có thể tái thuyền cũng có thể phúc thuyền, công tử là bác học người, so với Tư Noãn càng minh bạch đạo lý này đi.”

Cảnh Nhất Bích giật mình ở chỗ cũ, màu lam nhạt trông mắt thật sâu dừng ở trước mắt lần đầu gặp mặt nữ tử, đáy mắt xẹt qua một tia thâm ý.

A Cửu nhìn Thu Mặc, phát hiện trong mắt nàng đã có lệ ngân, thanh âm không khỏi trầm xuống, “Nước mắt sẽ không để cho người dành cho bất luận cái gì thương hại.”

Khát Quân Khanh Vũ buông xuống chén trà trong tay nhìn bên trong đậm sắc thủy, liếm con người. Nửa ngày, xốc lên xe ngựa mạnh, nhìn về phía đứng ở cách đó không xa hai người.

Góc độ này vừa vặn nhìn đến cô gái kia trắc diện, y sam có chút mất trật tự, tóc cũng có vẻ lộn xộn. Khuôn mặt bởi vì kia trắng bệch mà có vẻ mơ hồ, chỉ cảm thấy đôi mắt, thần kỳ sáng sủa, nhìn chăm chăm vào Cảnh Nhất Bích.

Quân Khanh Vũ nhíu mày, nhìn về phía bên cạnh là người hầu, thanh âm dẫn theo một phần kinh ngạc cùng lãnh phúng, “Tả Khuynh, người dám nói cho trẫm, đó là Mai Tư Noãn?”

Tả Khuynh thuận mắt nhìn lại, trong lòng không khỏi cũng là cả kinh, tựa hồ cũng khó lấy đem ngạo cư lục quốc mỹ nhân cùng phía trước cái kia nhiều nếp nhăn hồi phác phác, lộn xộn nữ tử liên hệ tới.

“Là.”

Quân Khanh Vũ đỡ mạnh tay run lên một cái, “Người như vậy, các người cũng có thể cho trẫm chọn tiến cung? !”

Tiếp Tả Khuynh sắc mặt cứng đờ. Đồn đại trung, tam đại mỹ, Tô Mi dung khuynh lục quốc, tuyệt diễm thiên hạ. Vinh quý phi cao quý đoan trang, mà Mai Tư Noãn thì lại là biên vực một đời phụ có nổi danh tài nữ, hơn nữa dung mạo xinh đẹp, vị cư tam đại mỹ nhân chi liệt.

Vừa kia buổi nói chuyện, không ti không cổ hống, đảo phù hợp tài nữ vừa nói, nhưng mà, này thân trang điểm, này dung mạo...

Cũng khó trách hoàng thượng sẽ như vậy thất vọng.

“Hồi cung đi.” Quân Khanh Vũ tựa hồ cũng đứng bên ngoài nói chuyện mất đi hứng thú, có chút không kiên nhẫn đối Tả Khuynh phát phát tay.

Tả Khuynh hội ý, xuống xe đi tới Cảnh Nhất Bích bên người hơi cúi đầu đi, phục viên và chuyển nghề thân lại trở về xe ngựa.

“Kia thỉnh Mai tiểu thư lên xe đi.”

Cảnh Nhất Bích ôn hòa nói.

A Cửu đầu tiên là sửng sốt, sau đó mới nhận ra vừa kia người hầu là Quân Khanh Vũ thị vệ.

Nguy rồi, vừa kia buổi nói chuyện tất nhiên cũng bị hấn nghe thấy.

Cũng không dám suy nghĩ nhiều, A Cửu lên xe ngựa, Thu Mặc theo cái khác nha đầu theo ở phía sau.

Vừa lên xe, một đạo âm ngoan ánh mắt đầu đến, “Chắc chắc, còn muốn đem kia đề tiện nguyệt nô mang vào trong cung. Tư Noãn muội muội, người thế nhưng thực sự là hảo tâm a, phỏng chừng Bích công tử cũng chưa từng thấy qua giống như người vậy sẵn sốc nô tài chủ tử đi.”

Chu tuyết trào phúng thanh âm bén nhọn truyền đến, A Cửu cũng không để ý tới, mà là dựa vào trên xe ngựa nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Bất quá, này thì thế nào?” Một người nữ tử tiếp lời nói, “Tiến cung chuyện như vậy, Bích công tử chỉ sợ cũng khó làm chủ đi.”

“Vậy cũng phải hoàng thượng đáp ứng mới đúng.”

Chu tuyết cười nói, trong mắt có vẻ đắc ý.

A Cửu mở mắt, nhàn nhạt nhìn về phía chu tuyết, cũng cười mỉm, “Chu Tuyết tỷ tỷ, tay người đau không?”

Chu tuyết thân thể chấn động, vô ý thức rút một chút tay, mắng, “Đã man tử. Cũng khó trách, nghe nói tây bắc hẻo lánh, đại thể man di. Trách không được vừa cùng Bích công tử nói chuyện không gặp chút nào rút rè... Như thế như vậy tiến cung, muốn hoàng thượng thấy...”

Mấy nữ tử cùng kêu lên cười lên.

A Cửu này mới ý thức được, này niên đại còn có rút rè nói đến, sau đó cố dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn các nàng, “Xem ra các tỷ tỷ còn không biết a.”

“Cái gì?” Chu tuyết liềm ngưng cười, chỉ cảm thấy A Cửu nữ nhân này quái dị rất.

“Hoàng thượng, hẳn liền ở phía sau kia cỗ xe ngựa lý.”

233. Chương 233

Vừa dứt lời, trong xe ngựa nhất thời một mảnh tĩnh mịch, mấy nữ tử trắng bệch mặt hai mặt nhìn nhau, thần sắc đều có chút bối rối.

Hôm qua Bích công tử liền cùng bọn họ sát vách viện, nói như thế, hoàng thượng lúc đó đã ở.

Vừa nghĩ tới hôm qua vài người còn ngăn cản Bích công tử mang đi đại phu sự tình, chu tuyết trong tay áo tay đều có chút phát run.

“Người nói vậy?”

“Nếu không tin, chu Tuyết tỷ tỷ người có thể xuống xe đi xem.”

Khát A Cửu câu môi cười, kia mặt mày có gai mắt xinh đẹp, tức giận đến chu tuyết rộng to hơn, “Người!”

Nhưng rất nhanh thanh âm bị nàng đè ép đi xuống.

Xe ngựa này không cách âm, vừa các nàng một trận cười nhẹ chỉ sợ cũng truyền vào hoàng thượng trong tai.

A Cửu hài lòng khấp thượng mắt, đột nhiên vừa nghĩ tới tới hôm qua đại phu, mày nhẹ nhiên một tức.

Rốt cuộc là ai muốn xem bệnh? Cảnh Nhất Bích, vẫn là Quân Khanh Vũ.

Đi trước không được mười dặm, A Cửu liền biết được Quân Khanh Vũ xe ngựa đã phân đạo mà đi, chỉ là chu tuyết các nàng hoàn toàn không biết, vì thế một đám nữ nhân biểu hiện khó có được rút rè cùng an phận, thẳng đến vào cung.

Tiếp tường cao dưới, đã có ma ma đang đợi hậu, đem các nàng mấy người mang vào trong cung, đi theo nữ tỷ cũng không có tư cách đi vào.

A Cửu nhìn Thu Mặc đứng ở chân tường, đối phương ngó nhìn nàng hai mắt, tràn ngập cảm kích.

Cảm kích... Nàng lạnh lùng xoay người lại. Sát thủ chưa bao giờ cần người cảm kích.

Kim sắc ngôi lưu ly, màu đỏ hồng tường, bạch ngọc thêm đá, hai bên dẫn theo đèn lồng ủy thân mà lập cung nhân, còn có một trên đường, do như hỏa diễm bàn mắt tinh thần hải đường, cơ hồ lan tràn toàn bộ cung điện, mơ màng làm cho người ta thất thần.

A Cửu mày hơi giương lên, tựa hồ nhớ lại hiện nay tối được sủng ái vinh quý phi, tên đã bảo làm —— Mạc Hải Đường.

Mấy nữ tử đều bị an bài ở tiểu hành cung, các hữu đến lúc thị nữ một người. Mặt trời lặn lúc, chính cung người tới, đưa tới ngày mai gặp vua y phục, các nữ nhân mỗi người vui mừng tước không ngớt, bắt đầu thảo luận nên như thế nào phối hợp.

A Cửu sớm về phòng nghỉ ngơi, trong lòng bắt đầu suy nghĩ buổi tối phải đem trong cung địa hình quen thuộc một lần, nhưng thật ra căn bản đem ngày mai muốn cùng Quân Khanh Vũ chính thức gặp mặt chuyện cấp quen ở sau đầu.

Gia vũ cung

Dạ minh châu thật chính tề bày đầy một loạt, chiếu án bàn người phía sau sắc mặt hơi có chút trắng bệch.

Mực sắc tóc dài nước chảy bàn tùy ý tiết khai, sấn hé ra hơi có vẻ mệt mỏi hoàn mỹ dung nhan, tuổi còn trẻ mà đường hoàng, thon dài mặt mày, chuyên chú xem tấu chương thần thái, tần hiễn long phượng phú quý chi tư.

Tả Khuynh đi đến, thấp giọng nói, “Hoàng thượng, cũng không có tra được một người tên là A Cửu người, trong chốn giang hồ cũng không có bậc này tên.”

“Không có?” Hắc gương mặt, thanh tuyến trầm thấp mà lạnh lùng, “Vậy hắc là từ đâu lý nhô ra?”

Tả Khuynh thanh âm khẽ run, “Đích thực là không có xuất xứ, cũng không phải cùng tối hôm qua ba đường truy binh cùng nhau.”

“A...” Quân Khanh Vũ buông xuống tấu chương, bối tựa vào trên ghế, tự tiểu phi tiểu, “Đừng không phải là các người muốn nói cho trầm, hắc là theo trên trời rơi xuống.”

Tả Khuynh khước miệng vừa kéo, nhất thời không biết nên như thế nào đáp lại.

“Vậy người nói một chút, đuổi theo muốn Cảnh Nhất Bích đầu người là ai?”

“Cùng mấy tháng tiền kia kỷ phê sát thủ như nhau, trên người có tự sát được hoàn, hơn nữa vật liệu may mặc cũng là Giang Nam mới có vải bông.”

“Ân.” Quân Khanh Vũ tựa hồ trong lòng hiểu rõ, đứng dậy theo vị trí đi xuống, hướng ngoài thư phòng đi đến, tới cửa, du dừng lại, “Tả Khuynh, về A Cửu, người không ngại đi hỏi hỏi Cảnh Nhất Bích.”

Hắc nhớ, người kia, vô cùng thân thiết hô Cảnh Nhất Bích: mười một.

“...” Tả Khuynh nhất thời sửng sốt, thua suy nghĩ nhiều, liền nghe được Hữu Danh thấp giọng hỏi, “Hoàng thượng, hôm nay đi chỗ nào?”

Quân Khanh Vũ nhìn trời mặc trung chúng tinh vờn quanh đầy tháng, bị hỏi được sợ run chỉ chốc lát, nửa ngày mới nói, “Vinh quý phi.”

234. Chương 234

Màu ngân bạch ánh trăng đem bạch ngọc thêm đá chiếu lên trắng bệch, cuối thu đêm, dị thường lạnh. Quân Khanh Vũ tránh lui những người khác, khoác màu trắng hồ cừu áo choàng đi từ từ quá hành lang gấp khúc, chỉ có Tả Khuynh Hữu Danh rất xa theo ở phía sau.

Khát u lớn lên cung hành lang, kéo dài hồng sắc đèn cung đình, ở trong gió chập chờn. Nhắc chân không tự chủ được hướng tả, trong không khí truyền đến nhiều năm mực nát mùi, gương mặt nhìn lại, phương hoa vườn ba chữ, hiện đầy bụi bặm cùng mạng nhện.

“Hoàng thượng, gió lớn, coi chừng bị lạnh, thăm đường cung hướng bên này đi đâu.” Luôn luôn nói ngọt Hữu Danh tiến lên đây, cấp Tả Khuynh đưa cho cấp ánh mắt, đối phương thân hình chột lóe, đặt mình trong chận đi trước phương hoa viên lộ.

Quân Khanh Vũ quả thực xoay người bỏ đi, khước miệng lại có một tia không dễ nhận thấy được cười khổ.

Hướng hữu là quá dịch trì, đi vòng qua, biến nhưng nhìn thấy nhiều loại hoa tựa gấm thăm đường cung.

Tựa hồ sớm đoán được hoàng thượng trở về, thăm đường ngoài cung sớm liền hầu một đám cung nhân, gặp vua nhẹ vũ đi tới, đều đồng thời quỳ xuống, nhưng không ai lên tiếng.

Trong cung người đều biết, hoàng thượng hảo tĩnh, buổi tối không thích nhân đại hô gọi nhỏ, ngoại trừ quỳ lạy, cái khác một mực miễn lễ.

Tiếp đến gần trong điện, bên trong cũng đứng một loạt cung nữ, trong tay đều có khay, mặt trên dĩ nhiên là vô số trâm cài tóc đồ trang sức.

Mà phía trước đang đứng một phần trang nữ tử, thân hình thướt tha, thác nước bôn tóc cao cao vén khỏi, lộ ra trắng nõn cổ.

“Quý phi, bây giờ còn không có nghỉ ngơi?” Quân Khanh Vũ cười đi tới, thanh âm đến nhìn không ra trước là chút nào mệt mỏi, thì ngược lại tinh thần tỏa sáng.

“Hoàng thượng.” Nữ tử kinh ngạc quay đầu lại, là hé ra dị thường mỹ lệ mặt, như bên ngoài tràn ra hải đường, làm cho người ta đã gặp qua là không quên được.

Nữ tử khuynh thân hành lễ, sau đó làm nũng tiến lên kéo Quân Khanh Vũ tay, ôn nhu nói, “Đang nghỉ ngơi, này đó muội muội đại thật xa tiến cung, nên vì nàng các chuẩn bị một ít gì. Suy nghĩ nửa ngày, cũng không có định đoạt, vừa vặn hoàng thượng ngài đã tới, cấp thần thiếp một ít đề nghị.”

“Bất quá đều là tâm ý, người xem rồi bàn đi.”

Quân Khanh Vũ cười cười, trở tay ôm vinh quý phi vòng eo.

“Như vậy sao được. Huống hồ, thần thiếp nghe nói, lần này Mai Tư Noãn tiểu thư cũng tiến cung, thần thiếp sớm nghe nói Mai gia tiểu thư tài học thiên hạ, dung mạo thanh tú, tổng lễ, sao có thể nhẹ.”

Dung mạo thanh tú?

Quân Khanh Vũ nghĩ đến sáng sớm nhìn thấy toàn thân lộn xộn nữ nhân, không khỏi một xịch, nhin cười không được một tiếng.

“Hoàng thượng như vậy cao hứng?” Vinh quý phi nhìn Quân Khanh Vũ, thanh âm mềm nhũn, dẫn theo mấy phần hờn dỗi, “Chẳng lẽ là hoàng thượng đã thấy Mai tiểu thư. Hoàng thượng cao hứng như thế, nhất định là giai nhân như vậy đi.”

“Ân.”

Hắn dừng mới đầu cười, “Kia đích thực là.”

Nữ nhân kia tái nhợt mơ hồ mặt, là như thi, đến không phải như vậy.

“Đã hoàng thượng như thế thích, kia thần thiếp cũng chỉ cần thận ý một phen.” Vinh quý phi hạnh mắt thấy đồ trang sức, đáy mắt xẹt qua một tia hàn ý, bên môi cười, như trước ôn hòa mỹ lệ.

Quân Khanh Vũ liềm ngưng cười, theo trong tay áo lấy ra một cái bạch ngọc vòng tay, nhẹ nhàng vì vinh quý phi bộ thượng, thanh âm áp lực thấp mà có nhiều từ tính, “Nghe nói đừng tưởng quân gửi thư, không biết tình huống của hắn được không?”

“Ca ca hắn bên ngoài mọi chuyện đều tốt.” Vinh quý phi đơn giản đáp.

“Ân, bên ngoài hai năm cũng quá lâu. Quá mấy ngày trăm có thể triệu hắn trở về cùng thừa tướng đại nhân tụ tụ.” Nói đi, hắn nhìn tay nàng, thở dài nói, “Hải đường tay người thật đẹp.”

Lông mày và lông mi hạ thần sắc con người hơi trầm xuống, Quân Khanh Vũ thả vinh quý phi, lộ ra ủ rũ, “Sớm một chút nghỉ ngơi đi.”

Nói xong, xoay người ra đường kính ra đại điện.

235. Chương 235

“Công tử, nàng đã an toàn hồi cung.”

Trong phòng, Cảnh Nhất Bích như trước tựa ở giường thượng, hai tròng mắt đóng chặt thần tình thập phần mệt mỏi, đôi môi cũng không có chút nào màu sắc.

Nghe thấy hồi bẩm thanh âm, vừa rồi mở mắt ra con ngươi, nhìn trước mắt nhảy lên ngọn lửa.

Trong phòng, cây tương tư tử vị đạo mang thập phần nồng đậm, “Trên đường có thể có người theo dõi nàng?”

“Vẫn chưa phát hiện những người khác theo dõi nàng.”

“Ân.”

Ánh mắt rơi vào cây tương tư tử thượng, hắc dài nhỏ lông mi nhẹ nhẹ run lên một cái, nói, “Vì sao hôm nay nàng đến, các người cũng không có phát hiện?”

Lạt thanh âm mang theo điểm tức giận, minh phong trạm ở trong bóng tối thần tình vi ám, cũng không có trả lời.

Kỳ thực, phía sau, vẫn là phát hiện A Cửu tồn tại.

Cũng không phải là không thể ngăn cản, mà là hắc cố ý đem A Cửu phóng tiến vào.

“Ty chúc sơ sẩy.”

“Lần sau, đừng cho nàng xuất cung.”

Nói xong, hắc nhắm mắt lại không có ở nói chuyện, chỉ có minh phong ở trong bóng tối, vô nại nhìn Cảnh Nhất Bích, sau đó lặng yên lui ra ngoài.

Quyết tia sáng thập phần nhu hòa, làm àu trắng màn che màn thoát nhìn càng thêm mềm nhẹ, Quân Khanh Vũ mở mắt ra, xoay người nhìn về phía bên trong, nhất thời ngồi dậy.

Bên trong, không có người, thân thủ quá khứ, A Cửu ngủ quá địa phương lạnh lẽo.

Coi như căn bản không có hơn người như nhau

Xoay người xuống, thậm chí cũng không kịp mặc quần áo, hắc đi chân trần giẫm nát trên thảm, vội vàng vòng qua bình phong, đang muốn đẩy môn ra, nhìn thấy A Cửu bọc màu tím chồn linh đi tới.

“Tĩnh?”

Trong tay nàng bưng trà nóng, tóc còn rối tung trên vai đầu, mặt mày thanh lệ.

Trong chén thủy bốc hơi nóng, phất quá bên má nàng, làm cho nàng thoát nhìn có một loại mộng lung cùng không chân thực.

“Người đã đi đâu?”

Hắc tiến lên, một phen kéo tay nàng.

Mặc dù nắm chén trà, nhưng mà mu bàn tay lại hết sức lạnh, thậm chí đến xương.

“Ngủ thẳng nửa đêm, bình an làm ầm ĩ lợi hại, luôn luôn muốn phun, liền đứng lên ngồi thoải mái một chút. Còn làm cho Thu Mặc pha cho ta điểm trà. Hiện tại uống, đến cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái rất nhiều.”

A Cửu vừa nói một phen kéo Quân Khanh Vũ ngồi vào bên cạnh quý phi tiểu giường trên, sau đó khom lưng đưa hắc xích chân đặt ở hồ cừ phía dưới.

“Thế nào không xuyên hài lại chạy đến ? Mặc dù có thảm, nhưng viện bên ngoài vẫn là bạch ngọc đá phiến.”

Đặt chén trà xuống, nóng hổi lòng bàn tay nắm chân của hắc, A Cửu dùng hơi hiện ra trách cứ khẩu khí nói.

“Ta...”

Quân Khanh Vũ mặt mày chớp động, “Ta nghĩ đến người ra .”

Hắn thế nhưng không có cảm giác nào, không có phát giác nàng rời giường.

“Vốn liền đi ra ngoài.”

A Cửu vô nại cười cười, sau đó đem trà đưa tới, “Hoa nhài trà, vị đạo vô cùng tốt , ta nhớ người lúc này cũng không muốn ngủ.”

Màu trắng cánh hoa ở trong nước trôi, dập dờn rung động, thập phần coi được, kia thanh lệ hương vị cũng làm cho người ta thanh tỉnh.

Muốn trước đây nàng trò đùa dai làm cho Thu Mặc cho hắn tổng không chén trà, rất dài đoạn thời gian, trong đầu hắn đều muốn làm cho nàng ngoan ngoãn vì mình dâng trà.

Nhưng lúc này, trong lòng ở tư vị lại không hiểu khó chịu.

Theo trong tay nàng tiếp nhận chén trà, mím môi uống một ngụm. , đảo là không có cảm thấy có cái gì đặc biệt.

“Vừa ta xem người ngủ, không có đánh thức người, liền nhìn nhìn tấu chương.” Hắn tấu chương để lại ở bên cạnh trên bàn nhỏ, A Cửu thân thủ cầm lấy một phần, cũng đưa cho Quân Khanh Vũ.

Đây là một phần về Quân Phỉ Tranh một mình lấy quặng tư muối buộc.

“Phu nhân có ý kiến gì không?”

Kỳ thực, những năm gần đây, về Quân Phỉ Tranh lén lấy quặng, buôn lậu muối buộc không ít, thế nhưng, Quân Khanh Vũ cũng không thể xử lý qua đây.

Dù sao mà nói, thập nhị vương gia thực lực quá cường đại, dù cho hiện tại Quân Khanh Vũ đoạt lại binh quyền, nhưng không thấy được có thể rất nhanh ở kinh tế thượng áp chế Quân Phỉ Tranh.

“Đây một nhóm muối số lượng lớn vô cùng, tương đương với quốc khố ba tháng là thu nhập.” A Cửu mỉm cười nói, “Nếu thật làm cho Quân Phỉ Tranh lộng đi này một nhóm muối, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.”

“Chẳng lẽ phu nhân muốn ta đi đem này một nhóm muối kiếp trở về?”

“Đương nhiên không thể.”

A Cửu cười mỉm, “Chúng ta không cần thiết có năng lực đem muối bắt cóc trở về, hơn nữa lộng trở về, còn chờ cùng với trực tiếp cùng Quân Phỉ Tranh khai chiến. Đối với chúng ta tương đương bất lợi?”

“Phu nhân?”

Quân Khanh Vũ nghi hoặc nhìn A Cửu, biết nàng tâm tư quỷ dị, lại nhất thời giữa thế nào đều đoán không ra.

“Quân Phỉ Tranh là chúng ta quân quốc đệ nhất phú, hắn dựa vào là chính là kinh tế, chúng ta đây liền từ nơi này kinh tế thượng chèn ép hắn, nhưng không cần thiết có thể tranh được quá hắn.”

Nói, A Cửu theo Quân Khanh Vũ trong tay cầm lấy chén trà, quyền rũ cười, thủ đoạn một áp, kia nước trà khoảnh khắc sẽ không vào trên thẩm.

Quân Khanh Vũ bình tĩnh đại ngộ, “Phu nhân, người một chiêu này...”

“Chúng ta lấy không được muối, tự nhiên sẽ không để cho Quân Phỉ Tranh bắt được.”

Vừa nước trà ngã xuống, A Cửu ý tứ chính là đem muối ăn hủy diệt.

Muối gặp thủy thì tan, Quân Phỉ Tranh khả năng đánh chết cũng không nghĩ ra Quân Khanh Vũ sẽ dùng như thế tổn hại chiêu.

Hơn nữa, gần đây Chu gia ở Giang Nam sinh động tương đương nhiều lần, đã có Giang Nam đệ nhất đại gia danh hiệu, lúc này, Chu gia càng nghĩ hết biện pháp muốn đánh áp Quân Phỉ Tranh, huống chi, trước A Cửu đối với bọn họ hứa hẹn bọn họ làm cái gì, đồ hội đối với bọn họ mở một con mắt bể liếc mắt một cái.

Bởi vì hai người khói lửa cùng xuất hiện thời gian, Quân Phỉ Tranh muối chìm vào trong nước, đối phương tự nhiên cũng sẽ không hoài nghi đến Quân Khanh Vũ, huống chi, Chu gia cũng tư muối lập nghiệp.

Hơn thế đồng thời, A Cửu cấp tam hoàng tử đưa đi mấy phong thư, ý tứ chính là kế tiếp mấy ngày sẽ có kỷ thất mở vàng tích mở đi ngang qua Sở quốc biên cảnh, nếu như tam hoàng tử khẩu vị hảo, bên này đem miễn phí đưa lên.

Mà chủ động đưa lên đông tây, Sở quốc tự nhiên sẽ vui vẻ xin vui lòng nhận cho.

Quả nhiên, tiếp được lý mấy ngày, Quân Phỉ Tranh lặng yên ly khai đế đô, có thể nghĩ, này kỷ phê tổn thất với hắn mà nói, có bao nhiêu nghiêm trọng.

Quân Khanh Vũ ngầm ủng hộ Chu gia, thậm chí tài lực thượng cũng ủng hộ, nhưng ở một phương diện khác, Chu gia cùng Quân Phỉ Tranh tranh đấu, lại sẽ khắc chế Chu gia phát triển.

Vì thế, nếu là Quân Phỉ Tranh ngã xuống, Chu gia chưa so với có thể trở thành một cái Quân Phỉ Tranh.

236. Chương 236

Trong viện tử ánh trăng tất tốt, yên tĩnh có thể nghe thấy gió thổi qua lá cây thanh âm.

Ba bóng dáng theo viện ngoại chạy như bay xuống, sau đó quỳ gối vẫn nằm ở trong viện tiểu giường người, cúi người quỳ xuống đất, “Công tử.”

“Tối hôm qua ba đường người lai lịch đã rõ ràng, chỉ là thượng không biết cái kia A Cửu từ đâu tới đây. Tựa hồ hoàng thượng đã ở tìm người kia.”

A Cửu? Cảnh Nhất Bích thành linh mở mắt ra, trong đầu không ngừng vang lên, kia một tiếng, mười một.

Tên sát thủ kia thanh âm sạch sẽ lạnh lùng, nhưng mà hô hai chữ này thời gian, lại mang theo vẻ cứng chiều cùng ôn nhu.

Hắn không nhận biết tên sát thủ kia, thậm chí ở quá khứ trong trí nhớ, cũng tìm không được cùng này tương tự chính là thanh âm, càng không nhớ rõ người kia.

Cư nhiên mà ánh mắt của đối phương, như vậy chuyên chú cùng kiên định.

“Gió nhẹ.” Cảnh Nhất Bích tựa hồ nhớ ra cái gì đó, ngồi dậy, “Hoàng thượng tối hôm qua ra chiều . Hắn tính tình trầm ổn, tối hôm qua đều có chút không khống chế được, so sánh với trước hạ tức giận, nếu là Tả Khuynh muốn tìm A Cửu, vậy người nghĩ biện pháp giúp đỡ hắn.”

“Là.”

Gió nhẹ đáp một tiếng, tiếp tục nói, “Ngày mai thừa tướng đại nhân muốn xuất hiện tuyển phi đại diện, thậm chí, thập nhị vương gia cũng trở về đi.”

Cảnh Nhất Bích ánh mắt lộ ra một tia lạnh lùng cùng chán ghét, “Hắn cũng đi? ! Xem ra, hắn và thừa tướng đều có chút ngồi không yên.” Dứt lời, phát tay áo dựng lên, đậm lục sắc trường tay áo có người nước chảy bàn lướt qua, mang theo từng mảnh lá rụng.

Thấy hắn đứng dậy, chỗ tới mấy hộ vệ, quỳ gối quỳ trên mặt đất.

Giả này bình thường thói quen động tác, vào giờ khắc này, thế nhưng làm cho Cảnh Nhất Bích cảm thấy đột ngột đứng lên. Tuyệt mỹ môi, cũng không khỏi lộ ra một nụ cười khổ, “Hôm nay ta nghe có người nói. Người với người trong lúc đó, cũng không có giá cả thế nào chi phân, làm cho người khác quỳ xuống, cũng

không thể biểu hiện của mình tôn quý cùng người khác đối với người phục tùng. Gió nhẹ, sau này, ở trước mặt ta, quỳ lễ liền miễn trừ.”

“Công tử...”

Ám vệ cả kinh, trong lòng rõ ràng, công tử từ trước đến nay vì thế như một, nhưng lại không dám đứng lên.

“Để cho người khác cúi đầu xuống quỳ. Kỳ thực...” Trong tay áo kiết nắm thành quyền, lam nhạt đầy mắt có một loại phức tạp thống khổ, Cảnh Nhất Bích thanh âm êm ái lại có một loại kiên định, “Cũng ta thống hận nhất.”

Gió nhẹ tựa hồ cũng hiểu công tử ngụ chỉ cái gì, sôi nổi đứng lên.

“Công tử, ngài nói Mai tiểu thư nha hoàn, thuộc hạ đã dàn xếp được rồi.”

“Àn.” Cảnh Nhất Bích như có điều suy nghĩ đáp một tiếng, ngẩng đầu, nhưng thấy vườn trung hoa mai đã phun ra màu trắng nhị hoa, nhàn nhạt thơm tràn ngập qua đây, “Gió nhẹ, người nói, hoa đào khi nào mới có thể khai a.”

Nói xong lại là không có chờ gió nhẹ trả lời, hẩn một mình trở về sương phòng.

A Cửu ở kịch liệt tiếng ho khan trung tĩnh lại, lúc này, thiên đám lượng, cung nữ đã bừng tới rửa mặt thủy cùng hôm nay muốn chọn phi trang phục.

Mà bên ngoài, đã nghe thấy chu tuyết mấy nữ tử thanh âm, xem ra các nàng đã sớm tỉnh lại.

“Mai tiểu thư, tối hôm qua ngài ho khan cả đêm, có muốn hay không làm cho nữ y tới đây một chút.”

A Cửu nhàn nhạt xua tay, liếc mắt nhìn phía trước y phục, chỉ nhất kiện màu trắng y sam.

Quá khứ, nàng tối cấm kỵ chính là màu trắng y phục.

Bởi vì màu trắng quá sạch sẽ, không thích hợp nàng, là trọng yếu hơn là, dễ dính máu.

“Xuyên thành như vậy, cùng vội về chịu tang tựa như.”

Nhìn thấy A Cửu bạch y làm phát, mặt không thi phần trang điểm, đầu không mang theo chu trâm đi ra, một tiếng trang phục chu tuyết khê nở nụ cười.

Chu tuyết một thân phần trang, tinh xảo dung nhan, ngạc nhiên toàn bộ cuối thu.

237. Chương 237

Tô Mi sắc mặt nhất thời trắng bệch, phải biết rằng, tự từ lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân này, nàng khi nào muốn hướng A Cửu hành lễ.

Mà bây giờ, đối phương đã kiêu ngạo ở Quân Khanh Vũ trước mặt yêu cầu hành lễ.

Còn nói, một cung chi chủ thể nào quản lý này viết giờ vượt rào người?

Kỳ chỉ không phải là Tô Mi chính mình? !

Tô Mi ngẩng đầu đón nhận A Cửu ánh mắt, đối phương con ngươi đen kịt, như hóa không khai mực, trầm không khai đêm. Mà kia mực sắc dưới có một loại làm cho người ta thanh uy lãnh lệ, coi như người thấy được cặp mắt kia, chính xuyên thấu qua lạnh vô cùng đêm nhìn chăm chăm người.

Mà Quân Khanh Vũ thái độ, lúc này, hoàn toàn đảo hướng về phía nữ nhân này.

Tô Mi hơi quỳ gối, sau đó cúi đầu, đối A Cửu nói, “Gặp qua Vinh Hoa phu nhân.”

Đã từng danh nghĩa Vinh Hoa phu nhân, chỉ là một không vỏ, một dính nàng quang mang mới lên vị nữ nhân

Mà bây giờ, nàng đã chân chính nắm giữ toàn bộ hậu cung.

Lai “Thục phi không cần khách khí, đứng lên đi.”

A Cửu khẽ cười cười, trông mắt như trước lạnh lẽo

, sau đó thật sâu liếc mắt nhìn Quân Khanh Vũ, lưng thưng đi tới Quân Khanh Vũ vừa cái kia vị trí, cùng hẳn sòng vai mà ngồi.

Quân Khanh Vũ sắc mặt tự nhiên khó coi, A Cửu tươi cười, tổng làm cho nội tâm hẳn sợ hãi, hẳn thích hơn A Cửu tức giận bộ dáng, mà không phải rõ ràng sinh khí còn khuôn mặt tươi cười đón chào bộ dáng.

Tô Mi đứng dậy, nhìn A Cửu ngồi ở Quân Khanh Vũ bên người.

Nhiều ngày như vậy không có gặp mặt, lúc này đột nhiên cảm thấy toàn bộ nữ tử sắc mặt hồng nhuận rất nhiều, mà thân thể tựa hồ cũng đầy đà một ít.

Thất “Thục phi, người cũng chớ đứng.”

A Cửu cười cười, sau đó đối Hữu Danh phân phó nói, “Hữu Danh, cấp thực phi nương nương tứ tọa.”

Tô Mi sắc mặt trắng nhợt, xả ra vẻ tươi cười, “Phu nhân không cần, ở chỗ này ta không dám quấy rầy phu nhân và hoàng thượng, hay là trước xin cáo lui thật là tốt.”

“Ai, trước hết chờ một chút. Hoàng thượng lúc ấy là muốn ta phiền muộn, người hôm nay tới, vì thế làm cho người ta tìm ta đến, đang muốn người bồi ta nói một chút nói đầu.”

Nếu như không có nhớ lầm, thật lâu trước, Tô Mi từng làm cho A Cửu bồi nàng giải buồn.

“Chúng ta nhiều ngày như vậy không có gặp mặt, bản cung suy nghĩ có nhiều chuyện muốn cùng thực phi nói chuyện, đã tới, liền ngồi xuống trước đã.”

Hữu Danh ghé tiến đến gần, Tô Mi nhìn cái dạng này, tự nhiên không thể lại đi, ngồi xuống chỉ còn chờ A Cửu muốn nói gì.

“Đoạn thời gian trước bản cung ở Thanh Hà điện nghỉ ngơi, bởi vì thân thể mệt mỏi, vì thế mỗi lần thực phi đến, cũng không có tiếp đãi, còn hi vọng thực phi trong lòng không nên chú ý ”

“Tô Mi không dám, vẫn là phu nhân nghỉ ngơi quan trọng.”

“Đúng vậy, vì thế lần trước thực phi đi kim thủy, bản cung cũng không biết, đều là hoàng thượng chiến thắng trở về trở về, mới biết được thực phi từng ngàn dặm xa xôi đi qua. So với điểm ấy, bản cung thực sự xin lỗi hoàng thượng.”

Nói tới chỗ này, A Cửu như trước vẫn duy trì tươi cười, “Kim đường thủy đồ xa xôi hơn nữa trên đường nguy hiểm, may là thực phi phúc lớn, nếu là có bất luận cái gì sơ xuất, này xuất cung sự tình, bản cung cũng không pháp muốn hoàng thượng công đạo.”

Tô Mi từng đối Quân Khanh Vũ nói, nàng xuất cung bẩm báo phu nhân, đồng thời chiếm được phu nhân cho phép.

Hiện tại... Này đó lời nói dối, kỳ thực cũng không dùng vạch trần, chân tướng ở nơi này lý.

Chỉ là, A Cửu không rõ, vì sao Quân Khanh Vũ không có hành động...

“Thần thiếp lúc đó trong lòng lộ vẻ hoàng thượng, nhất thời nóng ruột .”

“Kỳ thực điều này cũng không trách người. Phải biết rằng, ngốc này trong thâm cung, đích thực là cũng là buồn được hoảng. Mặc dù là bản cung, cũng cảm thấy ngốc lâu muốn phát điên.”

Nói vừa rơi xuống, A Cửu dư quang rõ ràng cảm giác được Quân Khanh Vũ thân thể lung lay một chút, mà kia nắm tay nàng cũng càng phát ra dùng sức.

“Phu nhân, người mới từ ngoài cung trở về, có muốn hay không nghỉ ngơi một chút?”

Quân Khanh Vũ nhìn bầu không khí xấu hổ, vội chiếu đề tài chuyển hướng.

“Hoàng thượng hi vọng thần thiếp nghỉ ngơi?”

A Cửu câu môi cười, thật sâu dừng ở Quân Khanh Vũ, mà ánh mắt của đối phương rõ ràng mang theo né tránh, “Nếu như là như vậy, kia Hữu đại nhân liền vất vả tổng một chút thực phi nương nương, bất quá ta nhìn mấy ngày nay khí trời rất tốt, thực phi nương nương nếu là có thời gian, có thể cùng bản cung xuất cung đi một chút.”

“Cám ơn phu nhân.”

Tô Mi đứng dậy, không hề làm bất luận cái gì dừng, xoay người liền ra điện.

Kiếp nắm thành quả đầm, nếu nếu không đem nữ nhân này bỏ, nàng kia cũng sẽ không có bất cứ cơ hội nào .

Nhìn Tô Mi bóng lưng biến mất, A Cửu nụ cười trên mặt dần dần động lại, sau đó đứng dậy, bỏ qua Quân Khanh Vũ tay, đi ra phía ngoài.

“Phu nhân.”

Quân Khanh Vũ bước lên phía trước, kéo A Cửu tay, “Vừa chúng ta không có gì cả
Làm?”

“Hoàng thượng, thần thiếp cũng không nói gì thêm a.”

A Cửu thê lương cười, “Thần thiếp chỉ là mệt mỏi, muốn ngủ.”

“Vậy người vừa, câu kia ở trong cung gốc gác có ý gì? Người là là ám chỉ cái gì sao?”

”Quân Khanh Vũ. Người có chưa từng nghe qua một chuyện xưa, có một nông phu đem một cái bị thương xà cừ trở về gia, nhưng mà rắn độc được rồi sau, lại đem nông phu cắn chết. Thực phi nương nương là như thế nào

Người, hoàng thượng đáy lòng hẳn là so với ta rõ ràng, không cần ta một chút cho người ám chỉ.”

A Cửu hung hăng bỏ qua Quân Khanh Vũ tay, trong lòng đã đối với hắn cực kỳ bất mãn, thậm chí là thất vọng.

Hắn không có khả năng không biết Tô Mi là người như thế nào, thế nhưng hắn chính là bao che .

“Người đi đâu vậy?”

Quân Khanh Vũ tự nhiên không dám phóng A Cửu, chỉ là dùng sức cầm cổ tay nàng.

“Ta đi nơi nào? Nếu như ta muốn đi nơi nào, người thật nghĩ đến người ngăn được sao? !” A Cửu lạnh lùng cười, ánh mắt buồn bã nhìn Quân Khanh Vũ, sau đó tay cổ tay vừa lộn, một chưởng đẩy hướng đối phương, lại điểm tức lui về phía sau, tránh được hắn.

Quân Khanh Vũ bị A Cửu một chưởng đẩy được sau này một cái lão đảo, chờ hắn đứng vững thời gian, A Cửu đã bước nhanh xuất cung điện.

Tay trên không trung, Quân Khanh Vũ thất lạc thu hồi lại.

Nàng muốn đi, hắn ngăn được sao?

Cho dù là trắng đêm canh giữ ở bên người nàng, nàng ly khai , hắn lại vẫn như cũ không cảm giác được.

238. Chương 238

A Cửu nổi giận dùng dùng ra gia vũ cung, bên người cung nhân tự nhiên không dám lên tiếng, đều lặng yên theo ở phía sau.

Về tới Thanh Hà điện, Thu Mặc đang ở đem vừa này mua về được, một chút đem kỷ vị thuốc dẫn chọn lựa ra đến.

“Đều chọn xong chưa?”

“Tiểu thư, đã chọn xong . Còn lại xử lý như thế nào?”

“Toàn thiêu hủy.”

Nàng được, thật ra là cần bên trong kỷ vị thuốc dẫn. Mấy ngày nay, nhìn một chút y thuật, cũng hỏi thăm Hữu Danh, biết được có kỷ vị thuốc đối Cảnh Nhất Bích thương hữu ích chỗ.

Này đó muốn trong cung cũng có, nhưng mà nàng đi lấy, tự nhiên sẽ khiến cho Quân Khanh Vũ hoài nghi.

Lại A Cửu tinh tế nghiền nát được, đáy mắt thần sắc

Càng ngày càng viêt thất vọng, Cảnh Nhất Bích bị thương, tất cả chứng cứ đều chỉ hướng về phía Quân Khanh Vũ.

Hơn nữa, trước Mộ Dung Tự Tô cũng như vậy nêu lên quá nàng.

Chỉ là nàng không muốn tin, có đôi khi cũng nói với mình, Quân Khanh Vũ cá tính quyết định như vậy, trong lòng hẳn ghen ghét chính là nàng cùng Cảnh Nhất Bích quan hệ.

Nhưng bây giờ, so sánh với Tô Mi, Quân Khanh Vũ làm có chút quá phận.

Đem rắn độc dưỡng bên người, rất bảo vệ, nhưng mà, chân chính trung tâm người của chính mình, lại muốn phương pháp hạ độc thủ.

Thất “Tiểu thư, hoàng thượng tới.”

“Không gặp.”

A Cửu đem được thu lại, đích xác không có bất kỳ thấy Quân Khanh Vũ tâm tư.

Chỉ ít, nàng nhìn ra được, Quân Khanh Vũ đối Tô Mi gương mặt đó mê luyến.

Mặc dù là một cái bày đặt bình hoa, nhưng mà trong bình hoa có độc, nàng dễ dàng tha thứ không dưới.

Sắc trời dần dần đen, Quân Khanh Vũ đích thực là tới kỷ tranh, nhưng mà A Cửu liền suy nghĩ không gặp.

“Tiểu thư, ngài như vậy, hoàng thượng đến lúc đó vẫn coi chừng, ngài cũng không xảy ra cung a.”

Biết những thuốc này dẫn là vì ai chọn , Thu Mặc cũng lo lắng đứng lên, “Nếu không, ta nghĩ phương pháp xuất cung cấp Bích công tử đưa đi, tiểu thư ngài đừng đi . Như vậy ra vào trong cung, đối với ngài thân thể không tốt.”

A Cửu cúi đầu nhìn mình hơi nhô ra bụng dưới, thở dài một hơi, “Ta cũng không muốn. Bất quá, hiện tại đảo không cần leo tường.”

Hiện tại minh phong ở bên ngoài nghiêng tiếp, chỉ cần né tránh Thanh Hà điện thị vệ, nàng là được lấy lên xe ngựa đi Cảnh Nhất Bích phủ đệ.

“Nhưng này dạng, đối hoàng thượng cũng không phải phương pháp? Người cho hẳn hạ được, Thu Mặc trong lòng cũng sợ, kia vạn nhất bị phát hiện làm sao bây giờ?”

“Ta cũng không phải thường xuyên ra, chỉ là mấy ngày nay Cảnh Nhất Bích thân thể tốt hơn nhiều, có một số việc còn cần tham thảo.”

Tỷ như, về Quân Phỉ Tranh hồi tin tức của đế đô, tỷ như, cảnh vương phủ cơ quan, còn có máu ngưng châu.

Nghĩ đến máu ngưng hạt châu, A Cửu không khỏi nhớ tới Cảnh Nhất Bích mang theo vết thương, đứng ở án trước bàn tử mĩ câu vẽ bản đồ tình cảnh.

Cảnh Nhất Bích từng nói với nàng, hẳn nhất định làm cho Quân Khanh Vũ ở quyền lợi tối cao phong, vì một đám muốn trở về cố thổ người.

Nếu có một ngày, Cảnh Nhất Bích mang theo tộc nhân mình về tới Nguyệt Ly, mà hần và Quân Khanh Vũ quan hệ, đã không còn là quân thần, mà đến lúc đó, bọn họ sẽ thế nào ở chung?

“Thỉnh hoàng thượng tiến vào dùng bữa tối đi.”

Cất xong thuốc dẫn, A Cửu khe khẽ thở dài một hơi.

Khí trời tựa hồ có chút ẩm lại, chỉ ít đêm nay bóng đêm so với trước đây đều sáng sủa.

Cảnh Nhất Bích vết thương mấy ngày nay khôi phục rất nhanh, trong cung Quân Khanh Vũ cũng không có tuyên hần tiến cung, chỉ ít thỉnh thoảng quận huyện tấu chương sẽ đưa đến hần ở đây, phê duyệt sau, tình thế nghiêm trọng mới đưa đến trong cung.

“Quân Phỉ Tranh ngày hôm qua hồi đế đô.”

Cảnh Nhất Bích đem chuẩn bị cho tốt lò sưởi tay đặt ở A Cửu trong tay nhẹ giọng nói.

“Người động thủ?”

“Ân.”

Cảnh Nhất Bích nhưng có nhú mày, “Ta phái ra đi mười thị vệ, cơ hồ không người dám đi vào nội phủ, hơn nữa cơ quan có điều chỉnh... Sợ rằng phi thường khó.”

“Quân Phỉ Tranh công phu rất cao, có thể có nhân hòa hần đã giao thủ?”

“Ta đây đảo thực sự không rõ ràng lắm.”

“Sở bất định, thiên hạ này không nhất định phải kia ngưng máu châu, huống chi, kia không cần thiết là thật.”

Nếu như nhớ không lầm, A Cửu có thể đoán ra, kia tiết lộ tin tức là Tô Mi.

“Huống chi, hoàng thượng mấy năm này thân thể nhất định sẽ rất tốt. Nay ngưng máu châu không vội đi lộ.”

“Vì sao nói như vậy?”

Cảnh Nhất Bích kinh ngạc quái dị nhìn A Cửu, không biết nàng vì sao toát ra lời như vậy.

Theo lý thuyết, nàng hần là so với hần lo lắng hơn Quân Khanh Vũ thân thể.

“Tin ta, lúc này chúng ta chẳng thà trước đặt.”

Vì sao? A Cửu tự nhiên biết vì sao, nếu như Quân Khanh Vũ thật sự có sự, vậy hần căn bản là không biết dùng tam năm thống nhất lục quốc, lại càng không sẽ lại sáu năm hậu dần tế thượng quỹ dị chết đi.

Hiện tại Cảnh Nhất Bích muốn đi lộ ngưng máu châu, rất khả năng chính là Tô Mi cùng Quân Phỉ Tranh cạm bẫy.

“Thế nhưng...”

“Cảnh Nhất Bích, người tin ta sao?” A Cửu nhìn chăm chú nhìn hần, “Nếu như người tin ta, việc này trước đặt, hơn nữa, Quân Khanh Vũ thân thể ta sẽ so với người hiểu rõ hơn. Huống chi, hiện tại quân quốc vừa mới đã trải qua chiến tranh, cần điều dưỡng, cùng Quân Phỉ Tranh tranh đấu, tạm thời chậm một chút. Vì thế, trong khoảng thời gian này, người vẫn là sớm một chút nghỉ ngơi.”

Cảnh Nhất Bích không nói gì, hần biết nữ tử này kiên trì cùng cố chấp.

Hơn nữa, như vậy cũng tốt, nàng liền không có lý do gì trở ra.

Bởi vì nhìn thấy Cảnh Nhất Bích thân thể khôi phục rất nhanh, A Cửu chỉ là hơi chút ngưng một chút trở về cung, lúc đi tiện thể mang đi cảnh vương phủ địa đồ.

Trở lại trong cung thời gian còn rất sớm, lúc đi Quân Khanh Vũ vừa mới ngủ hạ, sợ đánh thức hần, A Cửu làm cho Thu Mặc tắt đèn.

Nhưng mà, lúc này, nàng tắm trong điện lại đèn sáng, A Cửu vòng qua viện, đi tới Thu Mặc gian phòng, lấy của mình y phục, sau đó vội vàng vàng chạy trở về, vào cửa thì nhìn thấy Thu Mặc quỳ trên mặt đất.

Mà Quân Khanh Vũ khoác y phục ngồi trên ghế, sắc mặt hết sức khó coi.

239. Chương 239

Nhìn thấy A Cửu tiến vào, Quân Khanh Vũ cũng không có ngăn đầu, mà là trong tay đang cầm một ly trà, ánh mắt biếng nhác nhìn kia trôi ở thanh lam trong chén trà lá cây.

“Tiểu thư.”

Nhìn thấy A Cửu tiến vào, Thu Mặc vội cầu cứu nhìn qua đây, trên mặt viết khuôn hoảng ý.

“Đứng lên.”

A Cửu nhẹ nhàng nói, ý bảo Thu Mặc đứng lên, nhưng mà Thu Mặc lại khiếp ý nhìn như nhau mắt Quân Khanh Vũ, quỳ trên mặt đất không dám động.

Lại “Làm sao vậy?”

A Cửu đi tới Quân Khanh Vũ bên người, lần lượt bên cạnh ghế tựa bàn, nhẹ giọng hỏi.

Quân Khanh Vũ cũng không nói gì, chỉ là nhìn kia trà, bên môi có một ti như có như không tiểu ý.

Dài nhỏ lông mi nhẹ nhàng thùy , ở trắng nõn trên mặt đầu hạ hai đạo cạnh ảnh che khuất tròn mắt, làm cho không người nào pháp thấy rõ hấn đáy mắt cảm xúc.

“Này trà mau lạnh đi.”

A Cửu thân thủ muốn bắt quá trong tay hấn trà không muốn hấn rút tay về, tránh được A Cửu, sau đó giơ lên con người, nhìn về phía A Cửu.

Thất “Phu nhân, đây là bích loa xuân.”

“Ân.”

Quân Khanh Vũ vừa nghe, “Theo kim thủy sau khi trở về, mỗi lần tới, phu nhân đô hội cho ta phao thượng bích loa xuân.”

“Hữu Danh nói người yêu uống bích loa xuân a.”

“Nhưng là vì sao, uống phu nhân bích loa xuân, ta lúc nào cũng cảm thấy mệt rã rời?”

Quân Khanh Vũ màu tím con người lẳng lặng nhìn A Cửu, thanh âm không có bất kỳ phập phồng.

“Sao có thể?”

A Cửu cười cười, nàng sẽ không ngạc nhiên thế ở trong trà cấp Quân Khanh Vũ hạ được.

“Hôm nay ta sẽ không có uống, lại như thế nào cũng ngủ không được .”

Nói tới chỗ này, hấn mới buông cái chén, “Sau đó, phát hiện phu nhân mất.”

“Ta cũng ngủ không được, liền ra ở quá dịch trì đi một vòng.”

“Phải không?”

Quân Khanh Vũ nhẹ giọng cười lên, nhìn chăm chăm A Cửu tròn mắt đột nhiên trầm xuống, đem cái chén trong tay đặt ở bàn trà trên, “Phu nhân, người xác định người liền đi quá dịch trì?”

“Đúng vậy.”

“Nếu như là? Kia là cái gì?”

Quân Khanh Vũ cúi người xuống tử, xốc lên A Cửu vấy, đem kia đứng ở bít tắt thượng giới tử lấy xuống, “Nói cho trầm, đây là cái gì? !”

Thanh âm đột nhiên lên cao, màu tím kia con người trong nháy mắt tràn đầy tơ máu, nhìn chăm chăm A Cửu ánh mắt, mang theo hận không thể đem nàng thiên đao vạn quả tức giận.

A Cửu trong lòng lộp bộp vừa nhảy, hôm nay trở về quá vội vàng quên kiểm tra quần của mình thượng dính giới tử, loại vật này ở nàng mỗi lần xuất cung địa phương cũng có, nếu không phải cẩn thận, sẽ dính ở trên người.

“Tại sao không nói chuyện? Thế nào không dám nói cho ta biết, người rốt cuộc đi nơi nào?”

Quân Khanh Vũ buồn bã cười, nhìn chăm chăm A Cửu, chỉ nghĩ chờ nàng trả lời.

Nhưng mà A Cửu tâm lý minh bạch, nàng không thể nói ra được.

Chuyện này vẫn luôn làm phải giữ bí mật, hơn nữa Quân Khanh Vũ tuyệt đối không thể phát hiện nàng ly khai dấu hiệu .

Nàng không biết, rốt cuộc chỗ nào xảy ra vấn đề .

“Nói a!”

Nhìn thấy A Cửu ngồi ở vị trí trầm mặc không nói, Quân Khanh Vũ đột nhiên đem nàng kéo đến, nghiêm nghị chất vấn, thanh âm bởi vì phần nộ mà có chút run, “Người rốt cuộc đi nơi nào? Rốt cuộc là ai, cũng dám cho người đối trầm hạ được!”

“Hoàng thượng.”

Nhìn thấy Quân Khanh Vũ đột nhiên tình tự không khống chế được, Thu Mặc vội theo trên mặt đất bò dậy, “Hoàng thượng, phu nhân có thai...”

“Cổn!”

Quân Khanh Vũ giơ tay lên, một bạt tai quất vào Thu Mặc trên mặt, mặt mang sát ý, “Có người như thế cái nô tài, chủ tử của người mới như thế kiêu ngạo! Cút ra ngoài.”

“Thu Mặc, người ra.”

A Cửu liếc mắt nhìn Thu Mặc, ý bảo nàng ra.

Trong phòng, ánh nến lóe ra, đồng hồ cát thanh âm bí mật mang theo Quân Khanh Vũ trầm trọng thở dốc, làm cho người ta nghe phá lệ kiểm chế.

Hai người bốn mắt đối diện, A Cửu cũng không nói lời nào.

“Thế nào? Đến bây giờ người còn không dám thừa nhận sao?” Quân Khanh Vũ nở nụ cười lạnh, đáy mắt xẹt qua một tia tuyệt vọng vẻ, sau đó trọng trọng cắn răng, “Lần đầu tiên, người dám vì người kia đem trầm ném ở trong đám người, làm cho sát thủ truy sát? ! Lần thứ hai, người dám mạo hiểm bị trầm truy sát nguy hiểm, đi cho hần tổng quà sinh nhật! Ở quá dịch trì, vì hần tổng cấp vật của người, người dám nhảy vào lạnh lẽo nước hồ... Người là nữ nhân của ta, người có con của ta!”

Kiết chặt kéo lấy A Cửu, tựa hồ muốn nàng dùng sức xé nát.

“Vì không cho người lo lắng, ta đem người ở lại trong cung, nhưng mà, người là một người kia, làm cho Thu Mặc làm bộ thành dáng vẻ của người, chạy đi kim thủy! Ta đồng dạng ở kim thủy, nhưng mà, vì sao, người đi mà lại ở phòng của hần? !”

Quân Khanh Vũ vừa nói, một bên cười, “Hiện tại... Của người trà là không có hạ được, thế nhưng bích loa xuân cùng người canh bên trong cổ lam ăn sẽ cho người đi vào giấc ngủ, này tính cái gì? Vì người kia, người thế nhưng đối trầm hạ được? !”

“Người nói trầm là của người người yêu! Vậy người nói cho ta biết, Cảnh Nhất Bích lại là gì của người? !”

Nhưng mà, cô gái trước mắt như trước mím môi không nói gì.

Buông lỏng ra nàng, hấn cũng sợ của mình sẽ ra tay bị thương nàng, chỉ có từng bước lui về phía sau, có chút không cam lòng nhìn chằm chằm nàng.

Hồi lâu, hấn còn lại một hơi, đêm tối không muốn nói ra tên nói ra, “A Cửu! Người rốt cuộc muốn gạt ta tới khi nào! Chẳng lẽ người phi muốn trăm đêm người vạch trần mới được sao? !”,

A Cửu... A Cửu...

Hấn bao nhiêu hi vọng, người con gái trước mắt này, không phải A Cửu, chỉ là đơn giản Mai Nhị cái kia thuộc về hấn Quân Khanh Vũ Mai Nhị.

Bởi vì A Cửu không phải, A Cửu càng như là kia một người .

Vì thế, ở trên chiến trường, nhìn thấy nàng trong tay bay ra vậy chủ thủ lúc, hấn đoán được thân phận của nàng, nhưng lại tượng đã điều như nhau lừa dối chính mình, không đi đối mặt tàn nhẫn nhất chân tướng.

Vì thế, chỉ cần nàng không nói ra nàng là A Cửu, vậy hấn thà rằng nhìn nàng phụ nhân, cũng không muốn làm cho nàng cùng tên sát thủ kia liên nhớ tới.

240. Chương 240

Hấn không muốn, bởi vì, biết chân tướng hậu, hấn càng hận, hận nàng vì người kia, thế nhưng lần lượt dứt bỏ rồi hấn.

Lai vì thế, đến giờ phút này trước, hấn đều không muốn đọc lên tên này.

Nhưng mà, đêm nay nhìn nàng ly khai, nhìn nàng xuất cung, nhìn nàng lên xe ngựa, nhìn nàng xe ngựa tiến vào Cảnh Nhất Bích phủ đệ... Quân Khanh Vũ cảm thấy, kia một viên thứ, đã xuyên qua trái tim.

Chính mình, cũng nhanh trở thành một cái vắn bị che đậy đồ ngọc.

“A Cửu, người rõ ràng nói yêu ta, thế nhưng... Vì sao, thà rằng vì hấn mà thương ta?”

Hấn thắm đặm cười, thanh âm không hề tượng vừa như vậy phong giận, mà là một loại hữu khí vô lực, càng tượng là một loại lẩm bẩm, “Vì sao người, luôn luôn muốn lần lượt khiêu chiến trăm cực hạn! Người có dám hay không nói một câu? ! Chẳng lẽ người cần phải bức trăm một cây đuốc đốt Cảnh Nhất Bích phủ đệ, người mới mở miệng nói chuyện?”

“Quân Khanh Vũ, tên của ta rất trọng yếu sao? Thân phận của ta rất trọng yếu sao? Chẳng lẽ ta còn chưa có đối với người nói rõ, ta đối với người cảm tình là cái gì? Chưa nói thanh, Cảnh Nhất Bích với ta mà nói là nặng hơn muốn?” A Cửu hít sâu một hơi, đón nhận Quân Khanh Vũ ánh mắt, “Vậy hôm nay ta sẽ nói cho người biết một lần, người là của ta phụ quân, là người yêu của ta. Mà Cảnh Nhất Bích, hấn nói ta cùng sinh cùng tử thân nhân!”

Thất “Ha ha ha ha...”

Quân Khanh Vũ phá lên cười, “Thân nhân? Vậy ta cùng hấn đối với người mà nói rốt cuộc ai quan trọng?”

“Đều quan trọng.”

“Đều quan trọng? ! Đều quan trọng, người còn vì hấn, thế nhưng cho trăm hạ độc, đây là người cái gọi là quan trọng! A Cửu, người nói dối bần lĩnh không thể nào!”

“Được rồi! Quân Khanh Vũ!”

A Cửu không kiên nhẫn cắt ngang hấn, nở nụ cười lạnh, “Người có tư cách gì nói như vậy! Kia ta hỏi người, Cảnh Nhất Bích đối với người mà nói là cái gì? Là bằng hữu của người, vẫn là của người thần tử, vẫn là

của người nô tài! Người cần lúc, để hấn bồi bên người, không cần thời gian, người có thể đối với hấn đau hạ sát thủ!”

“Người dám nói, lần này Cảnh Nhất Bích theo kim thủy trở về, bị tập kích sự tình không liên quan gì đến người? !”

Thiên hạ này có thể có mấy người quen thuộc Cảnh Nhất Bích thị vệ, có thể có mấy người, đối Cảnh Nhất Bích thiếp thân thị vệ hạ độc, chỉ sợ cũng liền Quân Khanh Vũ nhân tài có bản lĩnh.

Hơn nữa, vì sao mà lại sẽ đối nàng phong tỏa tin tức.

“Trẫm chẳng qua là cảnh cáo hấn, không thuộc về hấn gì đó chứ có loạn bính, làm thần tử, hấn được tuân giữ quy củ.”

“Thật là người!”

A Cửu thanh âm đột nhiên một cao, không thể tin tưởng nhìn Quân Khanh Vũ, “Người thế nhưng thực sự đối với hấn hạ thủ! Quân Khanh Vũ, Cảnh Nhất Bích như vậy cho người ra sống vào chết, đối với người trung thành và tận tâm, người thế nhưng thực sự hạ được rất tốt tay! Người quá làm cho ta thất vọng rồi!”

“Đối với người chân thành sáng người, người vĩnh viễn đều nhìn không thấy, còn nghĩ hết biện pháp thương tổn chỉ là vì của người tư dục. Mà có vài người, rõ ràng chính là rắn độc, người lại tượng bảo bối như nhau phủng ở tại trong lòng bàn tay.”

A Cửu hừ một tiếng, “Quân Khanh Vũ, người đã đối mặt ta đây sát thủ thân phận, vậy người nên rõ ràng, Tô Mi rốt cuộc là dạng gì nữ nhân. Người nếu còn muốn ban ngày như vậy giả ngu, vậy ta liền nói với người hiểu.”

“Mạc Hải Đường chính là Tô Mi giết, mà khi lúc người kia nữ nhân yêu mến còn cầu ta, đi giết Vinh Hoa phu nhân. Đúng vậy, ta xuất cung, thế nhưng, Thu Mặc ở trong cung thân phận bị bại lộ, cũng là Tô Mi gây nên, mà Vinh Hoa phu nhân bị bắt cóc đi Mạc gia quân doanh cùng nàng không hề nhưng phân cách quan hệ.”

“Đây hết thấy, chẳng lẽ người nhìn không thấy sao? !”

“Vì sao phải nhắc lên Tô Mi?”

“Ta cũng suy nghĩ cẩn thận, Tô Mi đối với người mà nói, rốt cuộc là ai, có thể làm cho người như thế bao che, lại đối Cảnh Nhất Bích như thế hà khắc!”

Vấn đề này, nàng đã biết rất sớm, đã làm rõ, sẽ không như nói cái minh bạch.

Nhưng mà, lần này, trẫm mặc lại là Quân Khanh Vũ.

Đối Tô Mi tình cảm, hấn cũng chưa bao giờ biết.

Mặc dù biết Tô Mi chuyện đã làm tình đều có chút rõ ràng, thế nhưng, đành phải không vượt lên trước điểm mấu chốt, hấn tổng cảm giác mình có thể chứa nhẫn.

Cái loại này cảm tình... Là yêu sao?

Thế nhưng, có thể làm cho hấn đau lòng chỉ có này gọi A Cửu sát thủ. Là mê luyện sao? Nhưng là trừ gương mặt đó, hấn lại không biết cái kia gọi Tô Mi nữ nhân có cái gì đáng giá hấn mê luyện càng. So sánh với đến, hấn càng mê luyện chính là này gọi A Cửu sát thủ.

Đó là hận sao? Hấn hận người không nhiều, mà hận nhất cũng là này gọi A Cửu người.

Giờ khắc này, Quân Khanh Vũ giạt mình minh bạch, hấn tất cả cảm tình đều trút xuống ở tại này gọi A Cửu trên người, yêu, điên cuồng, mê luyện, còn có hận.

Đối Tô Mi... Chỉ là bởi vì đối gương mặt đó lưu luyện, kia hé ra hấn tượng ác mộng như nhau làm cho hấn vô pháp dứt bỏ cùng thương tổn mặt.

Coi như, thiên đã định trước, hấn muốn bảo vệ này dung nhan chủ nhân.

“Tô Mi, cũng trăm vô pháp dứt bỏ người.”

A Cửu khẽ nở nụ cười, sau đó quay đầu không hề nhìn Quân Khanh Vũ, “Bởi vì Tô Mi người vô pháp dứt bỏ, tựa như bảo bối như nhau đó. Mà Cảnh Nhất Bích chỉ là của người thần tử, chỉ là của người quân cờ, vì thế người không cần tùy thời cũng có thể khỉ chi, hủy chi.”

Nội tâm chưa từng có thất vọng cùng lạnh.

“Hảo, Quân Khanh Vũ ta cuối cùng cũng hiểu.” Tươi cười theo trên mặt biến mất, lại mà thay thế một loại lạnh lùng, A Cửu một chữ một hồi nói, “Vậy ta liền nói cho người biết, đồng dạng, trên thế giới này chỉ cần ta ở, ai cũng đừng nghĩ lại thương Cảnh Nhất Bích.”

“Người lại hướng trăm hạ chiến thư? !”

Quân Khanh Vũ thanh âm run lên, bất khả tư nghị nhìn A Cửu.

“Ta không phải hạ chiến thư, ta chỉ là hướng người cho thấy thái độ của ta.”

“A Cửu!”

Quân Khanh Vũ ngó nhìn A Cửu, lộ vẻ sâu thẳm cười, “A Cửu rốt cuộc là A Cửu, vĩnh viễn không phải là Mai Nhị.” Nói xong, hất xoay người phát tay áo ra Thanh Hà điện.

A Cửu đứng ở tại chỗ, từ trong ngực lấy ra theo Cảnh Nhất Bích chỗ ấy lấy bản vẽ, làm cho hậu ném vào chậu than lý.

241. Chương 241

Khanh Vũ, vì Khanh Vũ một khúc, cho phép quân một đời tình.

Hoảng hốt trung, A Cửu nhìn thấy, trên đài cao, có một nữ tử hồng y thủy tay áo, tóc dài như ca, tình tình thiết thiết hát bài hát này.

“Cửu tỷ.” Bên tai, mười một thanh âm nhẹ nhàng truyền đến, A Cửu ánh mắt theo kia khối huyết sắc ngọc tỷ thượng vết đao dời, rơi vào mười một kia trương có chút coi được được có chút chói mắt trên mặt.

Mười một đã đem mặt mã mở, đưa về phía ngọc tỷ, lại là ôn nhu nhìn A Cửu, “Cửu tỷ, sau khi ra ngoài, ta cho người biết một tin tức tốt.”

Cùng nhau theo cô nhi viện trốn tới, cùng nhau ăn xin, cùng nhau lưu lạc, đến cuối cùng cùng nhau trở thành sát thủ. Sống nương tựa lẫn nhau, hình dung nàng cùng mười một, lại thích hợp bất quá.

“Sau khi ra ngoài, ta cũng nói cho người biết một tin tức tốt.” Nàng cười với hắn cười, sau đó sủng nịch lại xoa xoa tóc hắn.

Mười một, người biết không. Sau khi ra ngoài, chúng ta liền tự do.

Mười một nhu thuận gật gật đầu, sau đó hít sâu một hơi. Bởi vì hắn rõ ràng, ngọc tỷ phía dưới tất nhiên hữu cơ quan, hơi có chút sai lầm, hắn và A Cửu sẽ bị mất mạng.

Nơi tay gờ lên đồng thời, mặt khác một khối ngọc bội trong nháy mắt thay thế nguyên lai kia khối, an ổn nằm ở chỗ cũ, A Cửu phối hợp khép lại thủy tinh nắp, kéo lên mười một tay chạy vội ra.

Khát nhiên mà đang ở trong nháy mắt, phía sau thứ gì đó ầm ầm nổ tung, gai mắt hồng quang cùng nóng rực khí tức lúc này đem nàng cùng mười một ném đi đứng lên.

Gay mũi mùi thuốc súng truyền đến, A Cửu trọng trọng té rớt trên mặt đất, hơn thế đồng thời, nàng cảm giác được mười một đột nhiên che ở trên lưng nàng.

Một vòng bạo tạc kèm theo đáng sợ ngọn lửa theo nàng trên lưng mang tất cả mà qua, hơn nữa chạy thoát thân môn, đã bị người che lại.

Trong hỏa diễm, mười một mặt bị thương mà diêm dúa lẳng lơ, “Cửu nhi...”

Ngọc tỷ nhét vào nàng trong lòng, ở phổ cập khoa học tháp nhà bảo tàng tầng chót hóa thành tro tẩn tiền một giây, mười một đem nàng ném đi xuống, phía dưới là ngải lệ mạn sông.

Tiếp “Mười một!” A Cửu thành linh mở mắt ra, nhìn thấy vẫn như cũ là thêu hồng sắc mẫu đơn xe ngựa dính.

Mười một... Thập cái chết, nàng tỉnh lại, lại là ở dừng thân thể của con người trên. Mà kia khối rõ ràng tắc ở tại trong ngực nàng ngọc tỷ, cũng đã biến mất.

Nàng còn nhớ rõ, nàng cũng không có rơi vào trong nước, mà là bị ngọc tỷ đột nhiên bộc phát ra lam quang kéo vào một đáng sợ vòng xoáy, sau khi tỉnh lại, ở nơi này cái gọi Mai Tư Noãn trên người nữ tử.

Thân thể vẫn là như nhau mấy ngày trước như vậy suy nhược, chỉ là, thể lực khôi phục không ít, xem ra, đêm nay ly khai hẳn là không có vấn đề.

Xe ngựa xóc nảy một chút liền ngừng lại, bên ngoài truyền đến nữ tử líu ríu thanh âm. A Cửu vẫn nhìn chăm chăm xe ngựa dính, ánh mắt trống rỗng, mà xe ngựa màn đã bị người xốc lên.

Mặt trời chiều dưới, hé ra diêm lệ cao ngạo mặt xuất hiện ở trước mắt, nhìn A Cửu mắt hạnh hàm mấy phần chẳng đáng cùng trào phúng.

“Ước, mau đến xem, chúng ta tam đại mỹ nhân bệnh Tây Thi tỉnh.” Nữ tử kia bưng miệng cười, lập tức cái khác mấy người mặc hoa lệ nữ tử cũng tiến lên, nhìn A Cửu tái nhợt vô sắc mặt, theo cũng cười vang lên.

Chuyến này vào kinh, cùng sở hữu bảy nữ tử, đều là năm nay hoàng đế bổ nhiệm vào cung nghe phong nữ tử. Trong đó có tướng quân, thương nhân, danh môn chi nữ, nói chung tướng so sánh, Mai Tư Noãn này bị lưu vong đến cương bắc không tính là quan phẩm nhân gia nữ nhi, tự nhiên sẽ đã bị xa lánh.

Ở các nàng mấy ngày nay châm biếm trong lời nói, nhưng thật ra nghe được, này Mai Tư Noãn bởi vì khuôn mặt thượng giai, thể chất suy nhược, bị quan danh tam đại mỹ nhân —— bệnh Tây Thi.

Kỳ thực thật nếu so sánh, Mai Tư Noãn bên ngoài căn bản là không như bên ngoài mấy nữ tử, đặc biệt chuẩn bị là vừa mới nói nói cái kia chu tuyết, chu tuyết trên người có một loại đường hoàng mỹ.

242. Chương 242

Kỳ thực thật nếu so sánh, Mai Tư Noãn bên ngoài căn bản là không như bên ngoài mấy nữ tử, đặc biệt chuẩn bị là vừa mới nói nói cái kia chu tuyết, chu tuyết trên người có một loại đường hoàng mỹ.

Nhưng mà, tam đại mỹ nhân, Mai Tư Noãn lại là thứ nhất. A Cửu cũng không nghĩ ra, chỉ là nhắm mắt lại, lười đi lý bên ngoài đám kia muốn vào cung hầu hạ cùng một người nam nhân nữ nhân.

Bởi vì càng không nghĩ ra chính là, trên đường chiếu cố nàng tiểu nha đầu từng nói đây đã là năm nay lần thứ ba tuyển tú .

Cổ đại ba năm tuyển tú một lần, nhưng mà, vị hoàng đế này lại là một năm tuyển tú ba lần.

Nghe nói này hoàng đế, đăng cơ hai năm, hoang - dâm sư cao thuế nặng, hơn nữa, bị sủng nữ tử hơn phân nửa sẽ không vượt lên trước ba tháng. Bối cảnh tốt, sẽ có phong hào, nhưng thật ra cảm y ngọc thực, bất quá, không có bối cảnh , thì lại là ở lãnh cung trung vượt qua cả đời.

Khát kỳ hoang dã trình độ, có thể nghĩ.

“Thỉnh các chủ tử hơi tác nghĩ ngơi, bữa tối lập tức liền chuẩn bị hảo.”

Một nữ tử thanh âm êm ái truyền đến, A Cửu mở mắt ra, thấy được Thu Mặc phủ phục thân thể quỳ gối trước ngựa, trán cơ hồ là cho vào ở trên mặt đất.

Nhìn thấy Thu Mặc, một đám nữ tử đều chán ghét nhíu mày. Chu tuyết càng chửi thề một tiếng, vội lui về phía sau mấy bước, “Quả nhiên là dê tiện, dùng nô là tối hạ đẳng nguyệt nô.” Nói xong, liền như là nhìn thấy ôn dịch như nhau né tránh.

Nguyệt nô? ! A Cửu ánh mắt hơi trầm xuống, càng chú ý tới Thu Mặc thân thể run rẩy lên.

Đội bọn hần đều sau khi rời đi, cuối thu mới từ trên mặt đất chậm rãi đứng lên, cúi đầu, đem hế ra sạch sẽ tú khăn chỗ khách trên tay của mình, cách khăn tay đi đỡ A Cửu.

Tiếp A Cửu lúc này mới nhớ tới, Thu Mặc này mấy lần hầu hạ nàng, đều là cầm hế ra sạch sẽ khăn mặt, hơn nữa lúc nói chuyện, chưa bao giờ dám nhìn nàng, thậm chí còn, hành lễ, đều cùng cái khác tỳ nữ không giống với, nhất định phải cả người đều phủ phục quỳ trên mặt đất.

“Người cách khăn mặt làm cái gì?” A Cửu đem khăn tay bỏ qua, lạnh lùng nhìn Thu Mặc.

Thu Mặc cũng không phải là Mai Tư Noãn nha hoàn, chỉ là ở đình châu nhìn thấy này nàng lúc, Mai Tư Noãn đã rơi vào hôn mê, nghe nói thị vệ nói Mai Tư Noãn đi theo nha hoàn cảm nhiễm phong hàn bị trục xuất trở lại, đến lúc làm cho nàng đến hầu hạ vị này tiến cung nghe phong nữ tử.

Đây là Mai Tư Noãn sau khi tỉnh lại lần đầu tiên nói chuyện, thanh âm bởi vì thể yếu, thấp cận lướt nhẹ, lại là băng lãnh đến cực điểm, còn mang theo một tia làm cho người ta phát lạnh lạnh lùng.

Thu Mặc khùng hoảng quỳ trên mặt đất, cơ hồ muốn khóc lên, “Mai tiểu thư... Nô là tối hạ đẳng ... Người hầu, không thể trực tiếp đụng chạm các tiểu thư thân thể.”

Tối hạ đẳng, dê tiện... A Cửu toàn thân máu lạnh lẽo, ngực truyền đến một trận buồn đau, trong đầu không khỏi hiện ra cùng mười một cô nhi viện quá kia mấy ngày.

Tựa hồ, cũng là bị người mắng như vậy.

“Trên thế giới không có thượng đẳng người, hạ đẳng người. Đứng lên, khụ khụ khụ...” A Cửu lạnh lùng nói, sau đó đem Thu Mặc theo trên mặt đất ninh lên, trực tiếp đi vào chuyên môn tiếp đãi vào kinh thụ phong nữ tử viện. Trong lòng cũng không miễn ảo não này Mai Tư Noãn thân thể thật sự là có chút yếu.

Viện đại môn hai bên đứng tám cầm đao nam tử, mà trong viện, cơ hồ là ba mươi bộ một thủ vệ, còn có tuần tra hộ viện. A Cửu nhớ kỹ nhân số cùng bọn họ phương vị, vừa muốn đi vào tiểu viện tử, lại nghe tới chu tuyết thanh âm.

“Lớn mật, đây là bản cô nương muốn người, các người cũng dám mang đi!” Chu tuyết vẻ mặt tức giận chỉ vào một đại phu khuôn người như vậy đối trước người đại đao vệ sĩ đại mắng lên, “Các người dám mang đi, bản tiểu thư liền muốn nhìn các người trên đầu kỷ cái đầu.”

243. Chương 243

A Cửu nhận ra kia đại phu, đó là hoàng đế cố ý vì tú nữ chọn phối mấy tên đi theo thầy thuốc, kỳ thực, dọc theo đường đi, cũng chính là chu tuyết tư nhân thầy thuốc.

Hiện nay có người thể nhưng dẫn theo thị vệ đến yếu nhân, xem ra, thân phận cũng không đơn giản.

Quả nhiên, dẫn đầu thị vệ không tự ti cũng không kiêu ngạo nói: “Cô nương, Bích công tử đi ngang qua nơi này, cần mượn người dùng một lát...”

Không đợi thị vệ kia nói xong, chu tuyết nhất thời cả kinh, trong mắt hiện lên một tia mừng rỡ, thanh âm cũng nhu hòa mấy phần, “Người nói là Cảnh Nhất Bích, Bích công tử?”

Kỳ phía sau mấy nữ tử đỏ mặt, chờ mong bàn nhìn kia dẫn đầu thị vệ.

Khát “Cô nương, ta đợi người há là có thể gọi thẳng Bích công tử tặc danh ? !” Thị vệ kia thanh âm lãnh chia ra, tựa hồ có chút cấp, cũng không lại lý có chút thất thần chu tuyết, mang theo đại phu bay thẳng đến A Cửu bên này đi tới.

A Cửu này mới nhìn rõ thị vệ kia mặt, đường nét rõ ràng, tinh con người mày kiếm, làn da vi hắc, bước đi chút nào không một tiếng động.

Nhìn nữa hần bước đi tư thế, tay trái vô ý thức đặt ở bên hông, trình bán nắm hình. A Cửu hiểu rõ, người này là cao thủ dùng đao, hơn nữa còn là thuận tay trái.

Nghiêng người, vì bọn họ làm cho lối ra đến, đãi người nọ bước nhanh bỏ đi, A Cửu mới quay đầu lại nhìn về phía bọn họ, thần sắc chưa biến, nhưng trong lòng khó hiểu.

Rõ ràng không biết, vì sao người kia ở đi tới trước người của nàng, bước chân sẽ đình trệ nửa nhịp...

Mà này Cảnh Nhất Bích lại là người phương nào, từ trước đến nay kiêu ngạo chu tuyết ăn lớn như vậy cái ghen, thế nhưng đều nuốt xuống, thực sự không phải là của nàng phong cách.

Tiếp nhưng mà này đã không còn là A Cửu muốn tự hỏi vấn đề.

Mười một nói, cửu nhi, tự do ... Là muốn nàng tự do sống.

Vào đêm, A Cửu đổi lại vừa đoạt tới nam trang, qua loa mặc vào, sau đó xoay người nhảy lên tường cao, tránh được tuần tra thị vệ, lại là thiếu chút nữa nhẫn không ra ho lên tiếng.

Mai Tư Noãn đây rốt cuộc là được bệnh gì, hơi chút động một chút, liền cảm thấy phổi bộ nóng rực đau.

Tây bắc phong?

Trong gió có hỏa được vị đạo, dựa vào sát thủ trực giác, không cần thiết nửa canh giờ, ở đây tất nhiên một cái biển lửa.

Xem ra, có người theo dõi ở đây. Thế nhưng nàng là sát thủ, chỉ biết sát nhân, sẽ không cứu người.

A Cửu mắt lạnh nhìn nhìn chu tuyết các nàng sở cư trú tiểu viện tử, cúi người mèo thắt lưng theo tường cao thượng chạy quá, không làm bất luận cái gì dừng lại.

Cuối cùng đã tới tường ngoài, A Cửu thấy một gian đèn sáng phòng nhỏ —— chẳng lẽ đã trễ thế này, còn có người mới phòng bếp.

Đang buồn bực, cửa phòng bếp đẩy ra, lại là nhìn thấy Thu Mặc bưng bát đi ra.

Thứ lạ! Sát khí theo viện ngoại gào thét mà đến, đâm thẳng phía sau lưng! A Cửu toàn thân rơi vào trong viện, liền thấy một cái thiêu đốt tên đinh ở cửa phòng bếp trên sàn.

Thu Mặc sợ đến hét lên một tiếng, gương mặt thấy được rơi vào trong viện A Cửu, “Mai tiểu thư...”

Mặt khác hơn mười mũi tên theo bay tới, A Cửu tiến lên nắm lên cơ hồ sợ đến co quắp ngã xuống đất Thu Mặc, “Có thể có cửa sau? Ở đây mau đẩy lên tới.”

“Có... Có...” Thu Mặc gật gật đầu, ôm trong tay bát, mang theo A Cửu vòng qua phòng bếp, quả thực nhìn thấy một cái cửa nhỏ.

Rất nhanh trong viện phát ra chém giết cứu hỏa thanh âm, khắp nơi một mảnh hỗn loạn, ầm ầm có thể nghe thấy nữ nhân thét chói tai, mà A Cửu đã quần ra đại viện.

A Cửu từ trong ngực lấy ra mấy giá trị xa xỉ ngọc bội ném cho Thu Mặc, “Cầm chúng nó, ly khai ở đây.”

Thu Mặc cả kinh, nhìn A Cửu sẽ theo sau.

Phiếm hàn quang chủy thủ rơi vào Thu Mặc trên cổ, A Cửu trầm giọng, “Không muốn chết ở thủ hạ ta, liền cõn xa một chút, mang theo này đó ngọc bội đủ quá người cả đời.”

244. Chương 244

“Nô... Không có chỗ để đi.” Thu Mặc ôm trong tay bát thấp giọng nói. Nàng nói là nô, liền tỳ nữ cũng không phải là.

“Người trong bát là cái gì?”

Khát “Là Mai tiểu thư ngài được...”

A Cửu mày đuôi một điều, bệnh trạng mặt tái nhợt như cũ không có một tia biểu tình, trong mắt lạnh lùng như lúc ban đầu, chỉ là thu hồi chủy thủ, xoay người không có vào trong rừng mặt.

Đỉnh đầu một vòng mây tản không có vào vân trung, xung quanh đen kịt dị thường, A Cửu cúi người đem tai thiếp trên mặt đất, con người sắc rùng mình —— phía sau thậm chí có ba đường truy binh, hơn nữa đều vô trang đầy đủ.

Này hẳn không phải là truy nàng ... Thế nhưng, nàng rõ ràng chính mình căn bản là vô pháp ở truy binh đến trước ly khai này cánh rừng, ngược lại sẽ trở thành kẻ chết thay.

Nhanh nhẹn leo lên đỉnh đầu một đại thụ trên, mùi máu tươi thể nhưng đã tràn ngập toàn bộ cánh rừng, mà chỉ chốc lát, nguyên bản đen kịt cánh rừng khắp nơi đều sáng lên ánh lửa.

“Không nên sống, chỉ cần đầu người.”

Tiếp mấy trăm chỉ mưa tên chạy như bay mà đến, lúc này chặn phía trước nhất thoát đi một đội người cùng che chở một chiếc thuyền bạch huy xe ngựa.

Xe ngựa làm công tinh xảo, bánh xe cùng thùng xe đều tương thiết, thậm chí mã đều là khó gặp hãn huyết bảo mã.

Trước xe ngựa mặt có mười ba hộ vệ, mặc lam sắc vải thô y phục, thể nhưng thân hình đều cao to khôi ngô, hiển nhiên đều là trường luyện công phu . Hình thành vòng tròn che chở xe ngựa, chỉ là... Duy có một nam tử, thân hình hơi gầy, thẳng tắp ngồi ở bạch mã trên, như ngạo tàng.

Bởi vì đưa lưng về phía A Cửu, vô pháp thấy rõ hẳn dung mạo.

Trong tay hẳn cũng không có binh khí, hơn nữa nhìn vị trí của hẳn. A Cửu trong lòng cả kinh, người này, cũng là ở bảo hộ trong.

Thậm chí rất khả năng, mới là đám người kia, chân chính bảo hộ người.

“Bích công tử, lần này, ta muốn nhìn, người thể nào ly khai ?” Một cười hắc mã, tay cầm trường thương nam tử vọt tới trước xe ngựa mặt, chỉ xe ngựa cản rõ phá lên cười.

Bích công tử? Chiếc xe ngựa này lý ngồi , chính là cái kia làm cho chu tuyết đều thất thần nam tử, Cảnh Nhất Bích?

A Cửu không khỏi nhìn lại, muốn biết, này Cảnh Nhất Bích rốt cuộc là hạng người gì. Mà vừa vận, xe ngựa mãnh xốc lên , bên trong truyền tới một hơi hiện ra biếng nhác thanh âm, “Vị đại hiệp này kiên nhẫn theo lâm giang truy đến nơi đây, vậy có thể phủ nói cho tại hạ, Cảnh Nhất Bích viên này đầu lần này lại trị bao nhiêu cân?”

Thanh âm này... A Cửu chỉ cảm thấy hô hấp bị kiềm hãm, dường như đặt trong mộng.

Thanh âm này lại cùng mười một như vậy tương tự.

Kia truy sát nam tử hiển nhiên không ngờ rằng Cảnh Nhất Bích như vậy đậm nhiên, sững sốt chỉ chốc lát nói, “Hoàng kim một vạn, Bạch Ngân mười vạn.”

“Hoàng kim một vạn, Bạch Ngân mười vạn?” Trong xe ngựa Cảnh Nhất Bích nhẹ khẽ nở nụ cười, tựa hồ mang theo điểm tự giễu, “Cảnh Nhất Bích nhưng thật ra cho tới bây giờ không muốn quá, chính mình đã vậy còn quá đáng giá a. Cũng không biết là vị nào, thế nhưng lớn như thế thủ bút?”

“Ít nói nhảm, các huynh đệ lên cho ta.”

Hoàng kim một vạn, Bạch Ngân mười vạn. Ở quân quốc, một lượng hoàng kim liền đủ bình thường bách tính quá thượng giàu có một năm .

Kia thô cuồng nam tử trường thương một vẫn, thế nhưng trong nháy mắt đem xe ngựa mui xe xốc lên, hơn thế đồng thời, vây quanh bọn họ mấy trăm sát thủ, do như thủy triều bàn dâng lên.

Một mảnh kia khắc, vung lên màu trắng mảnh sa phía sau, yên tĩnh dựa vào một thanh tú nam tử. Tóc đen như mực, bạch y như tuyết, chiếu dao quang kiếm ảnh lại là hé ra mỹ tựa hoa đào khuyển thành dung nhan. Cặp kia mang theo trào ý, lại có bi thương mắt phượng dạng một hồng lam nhạt, làm cho con mắt trái hạ viên kia lệ chí có vẻ hoa mỹ vô cùng.

Mười một... A Cửu đôi môi run, ngơ ngác nhìn trong xe ngựa người kia, thế nào cũng chậm bắt quá thần đến.

“Bảo hộ công tử ly khai.” Trước kia tay trái dùng đao thị vệ hét lớn một tiếng, đem Cảnh Nhất Bích ném thượng một con ngựa, chỉ huy người xông ra.

245. Chương 245

Cảnh Nhất Bích mới vừa lên mã, nghiêng đầu liếc mắt nhìn vẫn luôn cười ở bạch mã thượng nam tử, phát hiện đối phương trên mặt trước sau như một mỉm cười.

“Ta liền biết, đoạn đường này, nên tách ra đi a.” Nam tử kia thanh âm dị thường sạch sẽ, còn mang theo một điểm thờ ơ.

Đích xác, mặc dù đám người kia theo đuổi không bỏ, nhưng mà, muốn chống đối thập mấy người cao thủ, cũng cơ hồ là không thể nào chuyện.

Khát “Chủ, ở đây không an toàn, mau nhanh ly khai đi.” Lúc này, một người thị vệ khác tiến lên, đối thoại lập tức nam tử cúi đầu bấm báo.

Nam tử hơi nhíu mày, vung lên roi ngựa, như một trận gió như nhau cùng Cảnh Nhất Bích xông ra ngoài.

Mấy thớt ngựa quả thực dễ dàng lao tới vây quanh, Cảnh Nhất Bích cùng bạch mã nam tử phân biệt mang theo hai tùy tùng, theo một mặt khác quần khai, tính toán triệt để bỏ qua đám người kia.

Nhưng mà, vừa lúc đó, phía trước một trận gió lạnh. Phía trước thị vệ hô to một tiếng, “Cẩn thận.”

Một tấm lưới tử thế nhưng từ trên trời giáng xuống, thế nhưng đồng thời đem mấy thớt ngựa cấp sinh sôi bộ ở, vài người cả người lẫn ngựa ngã sấp xuống.

Lúc này, nguyên bản mặt mang tươi cười bạch mã nam tử sắc mặt đều thay đổi một chút, hẩn quay đầu lại nhìn Cảnh Nhất Bích, “Không ngờ phía trước cũng có mai phục.”

Tiếp Cảnh Nhất Bích lược gật đầu, con người thấp đã có lo lắng vẻ, “Có thể so với chúng ta muốn còn nhiều hơn.”

Ngôn ngữ giữa, trước sau phương thế nhưng đồng thời lao tới hai bát người bịt mặt.

Cảnh tượng đột nhiên, song phương đều là sửng sốt, tựa hồ cũng không ngờ rằng vẫn còn có người cướp ‘Sinh ý’.

Sửng sốt chỉ chốc lát, nhìn nhìn lại túi chữ nhật ở lưới trung người, song phương nhất thời không biết đáng chết trong lưới người vẫn là, trước đem đối phương đối phó.

Ngay sửng sốt chỉ chốc lát, mấy hỏa cầu từ trên trời giáng xuống, vừa vụn rơi vào song phương trong đám người. Hiện trường lúc này một mảnh hỗn loạn, song phương không hết hai chiến.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, A Cửu theo trên cây phi thân xuống, trường cướp một điều, đem lưới xóc lên.

Bạch mã thượng nam tử vội vã nhắc nhở: “Một bích, thủ người đầu người lại tới rồi.”

A Cửu không có nghe được lời của hắn, chỉ lo hướng Cảnh Nhất Bích gọi lên: “Mười một, đi mau.”

Cảnh Nhất Bích theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một người hình nhỏ nhắn xinh xắn che mặt người ngồi trên lưng ngựa, bởi vì ánh lửa, hắn vô pháp thấy rõ đối phương mắt, chỉ cảm thấy thanh âm có chút lạnh, còn có chút suy yếu.

Hình thức bức nhân. Phía sau có người cầm kiếm mà đến, A Cửu thủ đoạn bất quá vừa chuyển, đầu cũng không có hồi, trường thương tinh chuẩn đâm vào người đánh lén yết hầu, tác cách không kém! Động tác sạch sẽ mà tàn nhẫn!

Rút trong nháy mắt, máu tươi tiên ở Cảnh Nhất Bích tuyết trắng y sam thượng, Cảnh Nhất Bích thân thể nhoáng lên, choáng váng lên.

“Uy! Cảnh Nhất Bích, người dám vào lúc này thấy máu là choáng!” Bạch mã nam tử nhìn Cảnh Nhất Bích trắng sắc mặt, không chút khách khí vỗ vỗ mặt của hắn.

A Cửu vừa nhìn, nhất thời nhíu mày đầu, mà tình cảnh này, chỉ có ly khai mới an toàn, nàng nhảy xuống ngựa, thẳng thắn đem Cảnh Nhất Bích ném thượng bạch mã nam tử lưng ngựa.

Chính nàng thì cười mặt khác một con ngựa theo sát mà lên.

Phía sau truy binh theo đuổi không bỏ, A Cửu nghĩ nghĩ, đối thoại mã nam tử nói: “Xuống ngựa, đeo hắn theo ta.”

Bạch mã nam tử cả kinh: “Người nói cái gì?”

A Cửu ánh mắt rơi vào truy binh phương hướng, không kiên nhẫn: “Không muốn chết, liền trên lưng hắn, theo ta đi.”

“Người làm cho ta bối hử?” Bạch mã nam tử nở nụ cười lạnh, xoay người trọng trọng vỗ về phía Cảnh Nhất Bích mặt, “Cảnh Nhất Bích, người cho ta tỉnh lại, người này thể nhưng muốn ta công người.”

Bạch mã nam tử tay còn chưa có đụng tới Cảnh Nhất Bích, A Cửu thể nhưng nhanh qua đây, giữ lại cổ tay của hắn, “Người đụng chạm nữa hắn, cẩn thận ta chém tay người.”

Khoảng cách gần như vậy, A Cửu cũng rốt cuộc thấy rõ nam tử này khuôn mặt.

246. Chương 246

Người nọ tức khắc tóc đen chỉ dùng liền bạch ngọc cây trâm vén khỏi, vài thô y sam, trên người không có bất kỳ phối sức, nhưng mà, khi nhìn rõ hắn khuôn mặt một khắc kia, A Cửu lại chỉ có thể nghĩ tới đây cái từ —— vinh diệu thu cúc, hoa mậu xuân tùng.

Ngũ quan xinh xắn, thâm thúy mà hoàn mỹ đường nét, mỉm cười môi mỏng, còn có ở ánh trắng dưới lóa yêu dị quang mang sâu đồng.

Nếu như nói mười một trên người có một loại thanh tú chi tư, vậy người này trên người thì tản ra một loại bất luận kẻ nào cũng sẽ không có... Cao quý cùng khí phách.

Sáng quắc kỳ hoa, xinh đẹp mọc lan tràn.

Cảnh Nhất Bích mới từ kia máu tươi trung hoàn quá thần lai, đã nhìn thấy A Cửu đem Quân Khanh Vũ tay phản áp ở tại lưng ngựa trên, trong mắt mang theo sát ý.

Hơn nữa Quân Khanh Vũ sắc mặt cũng hết sức khó coi, hần tính cách có khiết phích, bản chán ghét chưa quen thuộc người đụng chạm, huống chi còn bị A Cửu nhét vào trên lưng ngựa, lúc này lại bị như vậy uy hiếp đối đãi.

Nhìn A Cửu ánh mắt, cũng cơ hồ là hận không thể đem đối phương bầm thây vạn đoạn.

Cảnh Nhất Bích bước lên phía trước hướng A Cửu, “Đêm nay cảm tạ công tử cứu giúp, không biết công tử quý tính? Hôm nay ơn cứu mạng, tương lai ổn thỏa thâm tạ.”

Khát A Cửu sừng sốt, ngơ ngác nhìn có cùng mười một khuôn mặt Cảnh Nhất Bích, thanh sắc có chút bị thương, “Ta kêu A Cửu.” Quả thật là không nhận ra, có thể, chỉ là đụng phải một giống nhau như đúc người. Thế nhưng, vì sao liền trước mắt viên kia lệ chỉ đều như nhau?

Quân Khanh Vũ chán ghét lắc lắc bị A Cửu đụng chạm quá tay, cười lạnh nhìn Cảnh Nhất Bích, “Cảnh Nhất Bích, ngươi một cái đầu người giá trị hoàng kim một vạn, Bạch Ngân mười vạn. Quốc khổ trống rỗng rất, xem ra được muốn cái đầu của ngươi cứu cấp.”

Cảnh Nhất Bích cười mỉm, “Chủ thượng, ta đến cảm thấy có một bán người cũng là hướng về phía ngài tới.”

Nói vừa rơi xuống, A Cửu thấp giọng nói, “Không tốt, bọn họ lại đuổi tới, một con ngựa đã bị thương, vì thế...” Nói, xoay người lên ngựa, ánh mắt lại ý vị thâm trường nhìn Quân Khanh Vũ.

“Ngươi có ý gì?” Quân Khanh Vũ trong lòng đột nhiên có chút bất an. Đây gọi A Cửu người, ánh mắt là ở có chút đáng ghét.

“Có ý gì? Đã những người này là hướng về phía ngươi tới, vậy phiền phức ngươi dẫn dắt rời đi bọn họ.” Nói xong, A Cửu rất nhanh kéo lại Cảnh Nhất Bích.

Tiếp “Ý tứ chính là ngươi muốn bỏ lại ta? Mà cứu hần?” Quân Khanh Vũ khóe môi câu ra một tia mỉm cười, “Ngươi có biết hần là ai? Ta là người như thế nào?”

“Hần là ai ta biết! Về phần ngươi...” A Cửu quan sát Quân Khanh Vũ, hừ nói, “Ta không có hứng thú biết.”

A Cửu nói vừa rơi xuống, Quân Khanh Vũ cùng Cảnh Nhất Bích sắc mặt đều khiếp sợ ở tại chỗ.

Phong lạnh lùng thổi qua, có lẽ là ảo giác, A Cửu chú ý tới Quân Khanh Vũ con ngươi hiện lên một mặt yêu dị màu tím, lại là trong nháy mắt rồi biến mất.

“Hoàng thượng, ngài đi trước đi.” Cảnh Nhất Bích việc này cũng có chút không thể tránh được, chỉ phải trước bại lộ thân phận, miễn cho A Cửu lại nói ra tức giận cái gì người chết nói.

“Ngươi là hoàng thượng?” A Cửu tế mày một điều. Đây dĩ nhiên là đồn đại trung cái kia một năm tuyển tú ba lần, hậu cung mỹ nữ như mây, cũng chính là nàng vào kinh phải gả nam nhân? !

“Ngươi tên là gì?” Nàng đến là không có nghĩ đến, truyền thuyết này trung hoang dã vô độ hôn quân, thế nhưng bộ dạng như vậy khuynh thành chi tư.

Quân Khanh Vũ con ngươi sắc rùng mình, lại là khê nở nụ cười, “Trên đời này, ngươi là người thứ nhất xin hỏi thăm tên người.”

Cảnh Nhất Bích lo lắng nhìn về phía A Cửu, Quân Khanh Vũ cười như vậy, kỳ thực ý nghĩa hần đối A Cửu nổi lên sát ý.

“Quân Khanh Vũ.”

Nhìn thấy đại gia nhấn lại, mèo rất kích động.

Thủ phát ZhuiShu.

247. Chương 247

Quân Khanh Vũ... Quân Khanh Vũ...

Khanh Vũ, vì Khanh Vũ một khúc, cho phép quân một đời tình.

Khát ần ần trung, tựa hồ thực sự lại thấy được cô gái kia, đứng ở thủy tạ trên đài, tóc dài hồng y.

“Người nói người gọi Quân Khanh Vũ?” A Cửu nhảy xuống xe ngựa, đến gần Quân Khanh Vũ, song đồng chăm chú nhìn chăm chăm hẳn.

“Người cảm thấy này thiên hạ, còn có mấy Quân Khanh Vũ?”

Hắn câu môi, ngạo nghễ như từng đứng ở tại chỗ, tóc đen bay lượn, cũng thật sâu quan sát A Cửu.

Nhỏ nhắn xinh xắn thân thể, tóc cùng khuôn mặt, thậm chí lông mày đều bị vải đen che khuất, lộ ra một đôi dị thường lạnh lùng mắt.

Đôi mắt này mặc kệ nhìn không có gì cả một tia gợn sóng, chỉ có... Quân Khanh Vũ dư quang nhìn về phía Cảnh Nhất Bích.

Tiếp tuổi còn trẻ để vương, máu ngưng ngọc bội, bởi vì oán niệm cùng chấp nhất có thể thay đổi thời không!

Hắn nếu thật là Quân Khanh Vũ, vậy nhất định có kia khối ngọc bội, nói không chừng, nàng có thể mang theo thập trở về.

“Cửu công tử, người muốn làm gì?” Cảnh Nhất Bích vội hô, đã nhìn thấy A Cửu cùng Quân Khanh Vũ giao thủ đứng lên.

Nàng động tác miễn tiện, thiểm làm được động tác như mị ảnh, cơ hồ khó có thể nhìn thấy nàng chiêu thức, nhưng là lại không gặp nàng công kích.

Mà Quân Khanh Vũ cũng chưa xuất thủ, chỉ là theo A Cửu động tác né tránh, muốn nhìn một chút người này rốt cuộc muốn làm cái gì.

“Trẫm sẽ làm người bầm thây vạn đoạn.” Chỉ chớp lát, Quân Khanh Vũ trong mắt đột nhiên lóe hỏa diễm, Cảnh Nhất Bích nhìn lại, kia A Cửu tay thế nhưng sở hướng về phía Quân Khanh Vũ trước ngực, bắt quá một cái chớp mắt, liền sờ lên hắn quanh thân.

Soát người động tác cực nhanh, làm người ta thần phục.

Hơn thế đồng thời, một tuyết sắc kiếm quang theo Quân Khanh Vũ trong tay áo rút ra, ánh quá Cảnh Nhất Bích màu lam nhạt tròn mắt, vẽ ra một đạo hoa lệ mà duyên dáng đường vòng cung, lại là sát khí hoành cuốn.

Cảnh Nhất Bích vi híp mắt, nhìn bởi vì sắc mặt trắng bệch Quân Khanh Vũ, trong đầu bách chuyển thiên hồi. Đây là qua nhiều năm như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy hắn không khống chế được huyết nữa rút ra ‘Ánh trắng’.

A Cửu trên cánh tay ần ần tác đau, kia sắc bén sát khí cơ hồ làm cho nàng lui về phía sau mấy bước, mặc dù Quân Khanh Vũ trong tay không có kiếm, nhưng mà vừa nàng đã thoáng nhìn vậy giấu ở hắn trong tay áo nhuyễn kiếm.

Càng đáng giận là Quân Khanh Vũ trên người cũng không có tìm được kia khối ngọc!

Lúc này, truy binh càng ngày càng gần, nàng cũng không suy nghĩ nhiều, cười mã, tay đưa về phía Cảnh Nhất Bích, “Mười một, chúng ta đi.”

Cảnh Nhất Bích lui về phía sau một bước đứng ở Quân Khanh Vũ bên cạnh, hướng A Cửu giơ tay lên hành lễ, “Cửu công tử ơn cứu mạng Cảnh Nhất Bích vô cùng cảm kích. Thế nhưng Cảnh Nhất Bích thân là thần tử, tự nhiên bảo hộ hoàng thượng an toàn, há có ly khai nói đến. Kính xin, cửu công tử hiện hành ly khai đi.”

Nàng mặt mày một cong, đối Quân Khanh Vũ nói, “Hoàng thượng, vừa thảo dân có mắt như mù, kính xin hoàng thượng không nên trách tội, thỉnh lên ngựa, dung A Cửu tống người ly khai.”

Nói qua tay đảo đem Quân Khanh Vũ kéo lên ngựa.

Cảnh Nhất Bích nhất thời không kịp phản ứng, đã thấy A Cửu cưỡi ngựa mang theo Quân Khanh Vũ thúc ngựa ly khai. Chỉ là rất nhanh... Cảnh Nhất Bích sắc mặt trắng bệch, kia A Cửu thế nào lại là cứu Quân Khanh Vũ, nàng rõ ràng là mang theo Quân Khanh Vũ xông về đuổi bắt người của bọn họ.

Quân Khanh Vũ ngồi ở phía trước, A Cửu có thể nghe thấy được trên người hắn độc hữu long diên hương, mà lúc này, bị duệ đi lên Quân Khanh Vũ nhìn thấy A Cửu thúc ngựa ngược, trái lại lại dị thường yên lặng.

“Người thật đúng là dám dùng trăm đến dẫn dắt rồi đi truy binh!”

“Hoàng thượng quả nhiên thông minh, liếc thấy đi ra A Cửu dụng ý.” Nàng không chút nào keo kiệt ca ngợi.

Truy giết người của bọn họ quả thực thấy được hai người, chen chúc vọt tới.

“Nếu như trăm tử, kia người chính là hành thích vua, sẽ bị tru cửu tộc.”

“Vậy thì thật là xin lỗi, A Cửu không có cửu tộc.”

“Người bởi vì cứu Cảnh Nhất Bích mà dùng trăm làm mồi, người nói, hắn sẽ thoát được quan hệ.” Hắn quay đầu lại nhìn về phía nàng, mặt mày mang cười, chiếu ẩn ẩn màu tím, lại có như vậy một tia nói không nên lời tà mị.

248. Chương 248

Kia trong nháy mắt, phẳng tựa vô số màu tím khói lửa rơi vào hắn song đồng trong, thiêu đốt ra nặng nề quang vừng, là một loại... Mê huyền bàn mỹ lệ.

A Cửu ngưng mắt, nhìn trước người này trong lịch sử nghe nói hai mươi lăm tuổi sẽ gặp chết đi để vương, ngực chợt trầm xuống.

Lại nghe đến câu môi chế nhạo, “Có phải hay không tất cả sát thủ đều là như vậy lạnh lùng biểu tình?”

Quả thực trầm được khí, phía sau vô số mũi tên sát bên người mà qua, mấy lần suýt nữa đi qua thân thể của bọn họ, truy binh càng ngày càng nhiều, mà Quân Khanh Vũ vẫn còn có tâm tư ‘Điều - hí’.

Khát A Cửu mặt mày một cong, tiếp vũ thiểm nháy, trong mắt lướt trên hắn không thấy quá tiểu ý, như phiến hồng xẹt qua mặt hồ, liễm diễm mà kinh diễm. Trong lúc nhất thời, vốn mặt mang tươi cười Quân Khanh Vũ trên mặt thậm chí có một tia kinh ngạc.

Này sát thủ... Cười đến quá yêu dị.

A Cửu hai tay đặt ở trên lưng hắn, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng tiểu ngữ, “Sai, làm sát thủ hoàn thành nhiệm vụ lúc, nàng sẽ cười.”

Nàng hiện tại nhiệm vụ, chính là đưa hắn đẩy xuống, đương tầm mộc.

“Người dám!”

“Ta dám.” Nàng cười nói, ngữ khí lại là nghiêm túc.

Tiếp “Thí...”

“Hành thích vua sao?” A Cửu nhíu mày, quan sát Quân Khanh Vũ, “Nếu như người thực sự là Quân Khanh Vũ, như vậy lúc này dù cho ta đem người đẩy xuống, người cũng không chết được.”

“Vì sao không chết được?”

Phía sau truy binh trên trăm, đều trì vũ khí, chạy như bay mà đến thiết tên tùy thời cũng có thể đưa bọn họ bắn thành tổ ong vò vẽ. Đáng chết này A Cửu thế nhưng nói không chết được.

“Bởi vì, tử kỳ của người không phải hôm nay.”

Nói xong, nàng không chút khách khí đưa hắc đẩu hướng về phía truy binh phương hướng, hơn thế đồng thời, ngã ra một cái tế ti, quần lấy đỉnh đầu chọc trời đại thụ, thân thể do như quỷ mỵ như nhau trượt du mà lên, trong nháy mắt biến mất.

Nếu người thực sự là Quân Khanh Vũ, vậy người hắc là chết ở sáu năm sau...

Quân Khanh Vũ thân hình trên không trung một nhẹ nhiên xoay tròn, tựa hạc như nhau im lặng rơi trên mặt đất. Trong tay áo kiếm khí bật ra ra, màu ngân bạch quang, trong nháy mắt chặt đứt phía sau lược trì mà đến mưa tên, truy binh kêu thảm thiết ngã xuống đất.

Bay tán loạn lá đỏ trong, hắc đứng chấp tay, y khuyết chao liệng, tóc đen như ca, trong tay không có kiếm, lại như một mặt xơ xác tiêu điều gió bắc, trời giá rét đông lạnh từng từng ở thi thể phía trước.

Đối mặt đáng sợ kia sát khí, cùng như từng đứng ngạo nghễ bóng lưng, truy binh mộng dừng bước, lại không người dám tiến lên nữa một bước.

Hắc tà lớn lên mắt phượng nhìn A Cửu biến mất phương hướng, môi không tự chủ được câu dẫn ra, như một đóa sắp tàn ra lại nguy hiểm cực kỳ hoa anh túc.

Tử kỳ của người, không phải hôm nay.

Không phải hôm nay, thật là ra sao nhất?

Phía sau kêu thảm thiết lại lần nữa vang lên, trong không khí huyết tinh đập vào mặt, sau nháy mắt lại khôi phục yên lặng. Quân Khanh Vũ này mới chậm rãi quay đầu lại, đã nhìn thấy của mình hai thiếp thân thị vệ tìm qua đây, cùng theo phía sau bọn họ chính là đồ tươi thiết sam hộ quân.

Mà hai bên tất cả đều là ngã xuống sát thủ.

“Tả Khuynh, hộ giá tới chậm.”

“Hữu Danh, hộ giá tới chậm.” Hai thanh y nam tử quỳ trên mặt đất, thấp giọng nói.

Quân Khanh Vũ vẫn chưa xem bọn hắc, chỉ là xua tay, sau đó xoay người lại tiếp tục xem A Cửu biến mất địa phương, ánh mắt u lãnh.

“Hoàng thượng, những người này xử trí như thế nào.” Tả Khuynh tiến lên một bước, nhẹ giọng hỏi.

Thon dài sạch sẽ tay, ngang ra bên ngoài một mặt, tuần mỹ mặt lạnh mạc cùng tàn nhẫn. Hắc xoay người độ bước lên nghênh tiếp xe ngựa của hắc, tới cửa, không ngờ dừng lại, “Có biết, quân quốc có một gọi A Cửu sát thủ?”

249. Chương 249

Tả Khuynh cùng Hữu Danh hai mặt nhìn nhau, trong lòng một e ngại, đồng thanh nói, “Ty chức cái này đi thăm dò.”

Xe ngựa ly khai, hồng phong lâm đao ngẩng đầu lên rơi, thân thủ dị chỗ —— lập tức lục sắc bột phấn rơi ở trên thi thể, bất quá trong nháy mắt, này sát thủ thi thể tất cả đều hóa thành một bãi cây xanh, dung nhập bùn đất trong, không có chút nào dấu vết.

Hóa thi phần! ? Hủy thi diệt tích.

A Cửu theo cự thạch phía sau đi ra đến, nhìn Quân Khanh Vũ phương hướng ly khai.

Nàng nhận được Quân Khanh Vũ làm cái kia thủ thế —— giết lập tức hành quyết.

Khát so sánh với trốn chết trông được tựa rất sợ chết, công phu kém cỏi tượng nhâm nàng loay hoay Quân Khanh Vũ, này hạ giết lập tức hành quyết mới là chân chính Quân Khanh Vũ.

Tàn nhẫn mà vô tình.

A Cửu trường thở phào nhẹ nhõm, mới vừa đi ra một bước, cánh tay đột nhiên truyền đến một trận là một trận duệ đau.

Xé mở ống tay áo, cánh tay thế nhưng một đạo vết máu —— Quân Khanh Vũ vừa trong tay áo sát khí.

A Cửu kéo xuống khăn che mặt, câu dẫn ra một tia cười.

Người này giấu quả thực sâu, liền công phu đều che giấu ở.

Tiếp qua loa băng bó kỹ, A Cửu chạy về phía nguyên bản Cảnh Nhất Bích chỗ phương hướng, nhưng mà... Nơi đó đã không có bất luận kẻ nào.

“Mười một...” Trong lòng nàng không còn, thanh âm có chút run hô lên, tìm một vòng, lại là không nhìn tới thân ảnh của hắn.

Mà xung quanh cũng không có tranh đấu dấu vết, nhưng thật ra tới cỗ xe ngựa, nhìn xe đuổi dấu vết, đi cũng không vội.

Trong bóng tối, có nước sông chảy quá thanh âm, A Cửu đi qua, thấp giọng tẩy trừ vết thương, lại là một cái lão đảo, oai ngã xuống đất, trong miệng tràn ra một ngụm tinh mẫn.

Mai Tư Noãn thân thể, căn bản là kinh không dậy nổi nàng lăn qua lăn lại.

“Mai tiểu thư.” Một người tiến lên đem nàng đỡ lấy, A Cửu nhìn lại, dĩ nhiên là toàn thân bẩn thỉu Thu Mặc.

Thu Mặc kinh khủng liếc mắt nhìn A Cửu, vẫn là cố lấy dũng khí yên lặng giúp nàng thanh lý vết thương.

“Người thế nào còn ở nơi này? Vì sao không mang theo tiền ly khai quân quốc, ở tại chỗ này bị người đương nô?” A Cửu thanh âm như trước băng lãnh, theo lý thuyết, Thu Mặc gặp qua nàng thân thủ cùng dung mạo, sẽ không nên sống thêm .

Kỳ quái là mình lại phóng Thu Mặc.

“Thu Mặc là nguyệt nô, trên người có nguyệt nô ký hiệu, nếu là trốn , bị bắt trở lại, sợ rằng...” Thu Mặc rũ xuống mày, thanh âm có một phần buồn bã, “Kỳ thực, ở quân quốc. Nguyệt nô đãi ngộ đã rất tốt , mặc dù xem như thấp nhất chờ hạ nhân, nhưng ít ra sẽ không bị người đương đồ chơi.”

“Nguyệt nô? Người không phải quốc gia này ?”

“Không phải. Chúng ta vốn là Nguyệt Ly người trong nước, thế nhưng trăm năm trước, Nguyệt Ly quốc tan biến, bị lục quốc chiếm lĩnh. Từ đó, Nguyệt Ly người trong nước là được làm nô, thậm chí ở cái khác quốc, bởi vì dung mạo, nam nữ đều bị xem như đồ chơi, vì xướng vì kỹ...” Thu Mặc dừng lại, trong bóng tối, thanh âm của nàng ở nghẹn ngào, mang theo khó có thể nói rõ bất lực.

A Cửu dựa lưng vào tảng đá lạnh như băng thượng, trong tay áo tay đã rời nắm thành quả đấm. Lần đầu tiên thấy Thu Mặc thời gian, chính mình xưng bởi vì kia che giấu ở hèn mọn dưới mỹ lệ mà khiếp sợ, làn da trắng tích như tuyết, lộ ra uyển chuyển hàm xúc cùng xinh đẹp tuyệt trần, khác hẳn với thường nhân.

Nam nữ vì xướng vì kỹ.

Nàng nhắm mắt lại, này thống khổ không chịu nổi ký ức lại lần nữa dừng ở trong đầu. Nàng thét chói tai, mười một tiếng khóc.

“Khụ khụ khụ... Thu Mặc, người có biết Cảnh Nhất Bích, Bích công tử?”

Nguyệt Ly quốc diệt vong sau, bây giờ lục quốc chia đều thiên hạ, mà quân quốc thì có tam đại mỹ nhân ngạo cư lục quốc.

Muốn vào cung phong phi Mai Tư Noãn, bây giờ vinh quý phi Mạc Hải Đường, từng bởi vì một khúc kỹ thuật nhảy mà danh chấn thiên hạ ca cơ —— Tô Mi.

Ba nữ tử đều tuyệt diễm thiên hạ, danh chấn lục quốc, nhưng mà, lại đồn đại ba người đứng đầu Tô Mi dung mạo hơi chút có thể, cùng thiếu niên thành danh, phong tư trác việt Cảnh Nhất Bích, Bích công tử đánh đồng.

Hắn nghiệp tinh lục nghệ, mới chuẩn bị lâu có thể, trí tuệ thiên hạ, là quân quốc trong lịch sử trẻ tuổi nhất thừa tướng, cũng là bây giờ Quân Khanh Vũ tín nhiệm nhất trọng thần.

Nhưng mà gặp qua hắn hình dáng người cực nhỏ, lại đồn đại hắn có một song cực kỳ đẹp cùng hiếm thấy song đồng, giống như thu lam.

Đúng vậy, A Cửu mỉm cười. Mười một có một song trên thế giới đẹp mắt nhất mắt.

250. Chương 250

Tiếng thét chói tai liên tiếp, trong lúc nhất thời, toàn bộ trên cầu đều một mảnh hỗn loạn.

Mặc dù mùa đông đã qua đi, thậm chí khí hậu có chút ấm lại, nhưng mà, để đồ thiên bắc, trong ao nước lạnh đến xương, nước sâu cũng hơn người đầu, ở đột phát dưới tình huống, là không người nào dám hạ thủy.

Huống chi, cung nữ đại thể đều đến từ phương bắc, người phương bắc đại thể sẽ không thủy tính, còn huống chi vẫn là nữ tử.

Mặc dù bên cạnh có cấm vệ quân, nhưng này loại hỗn loạn cảnh tượng hạ, lại cũng không tới phiên bọn họ xuất thủ đi cứu hoàng thượng phi tử.

Khóc tiếng la một mảnh, đã có mấy cung nữ tính toán thân thủ đi kéo ở trong nước đông lạnh được mau chìm xuống Tô Mi, nhưng cũng theo ngã xuống, cảnh càng thêm hỗn loạn.

Mấy theo mà đến cung nữ khóc hô, cứu mạng.

Lại “Náo cái gì!” Giữa lúc một mảnh hỗn loạn tất cả mọi người không biết phải làm sao thời gian, trong viện đột nhiên truyền tới một làn lạnh thanh âm, băng lãnh ngữ khí lộ ra làm cho người ta sinh ra tôn quý cùng uy nghiêm.

Kia khóc náo cũng làm tức dừng lại, tất cả mọi người đồng thời cầm miệng, nhìn về phía thanh âm kia đến chỗ, thậm chí không người lại bận tâm còn đang trong nước giãy giụa người.

Chỉ nhìn thấy Vinh Hoa phu nhân đã không biết khi nào theo vị trí đứng dậy đi tới, tóc thùy ở thắt lưng, không có bất kỳ chu châm, thậm chí một thân như tuyết y sam đều mặc được không có bất kỳ phối sức, nhưng không chút nào không ảnh hưởng phu nhân cùng sinh câu tới cái loại này quý khí.

A Cửu ánh mắt đảo qua nơm nớp lo sợ mọi người, “Vừa ai đem thực phi nương nương đẩy xuống?”

Cung nhân đều các đều vô ý thức hút một hơi khí, lúc này, nguyên bản có tâm tư đi xuống nghĩ cách cứu viện mọi người vì mình bóp một phen mồ hôi, trong lòng càng vui mừng chính mình không có nhảy xuống cướp công lao cứu người.

Tại đây mạng người trước mắt, Vinh Hoa phu nhân chẳng những không có nói đi cứu phu nhân, ngược lại là đang chất vấn rốt cuộc ai đem thực phi nương nương đẩy xuống, kỳ ý tứ rất rõ ràng, không có cho phép ai cũng không thể đi cứu.

Lũng “Thế nào? Không ai nói sao?”

Lãnh lệ thanh âm yếu ớt truyền đến, ở đây người sôi nổi gục đầu xuống, không người lên tiếng, thậm chí ánh mắt cũng không dám rơi vào kia lại trong nước giã giữa trên người mấy người.

Này nửa tháng, hoàng thượng hàng đêm ngủ lại lưu ly cung, lại lần nữa đem thực phi phủng ở lòng bàn tay, rất nhiều người thậm chí đều suy đoán này thực phi dung mạo tuyệt diệu thiên hạ, tất nhiên sẽ thay thế phu nhân, phong làm hoàng hậu.

Quân quốc khai quốc lúc đầu, liền có một hoàng hậu một phu nhân, được người gọi là đông tây cung, địa vị bằng nhau. Nếu là lúc này đem thực phi phong làm hoàng hậu, cũng thanh lý trong, hưởng chi lời đồn truyền ra phu nhân rơi thai sau, liền không thể sinh dục.

Nhưng bây giờ... Phu nhân mất lạnh nhìn thực phi rơi vào trong nước, không người dám đi tới nghĩ cách cứu viện.

Điều này nói rõ, rốt cuộc hậu cung chi chủ, vẫn là Vinh Hoa phu nhân.

Trong ao nguyên bản trồng Mân cương mới có màu tím thủy tiên, nhưng mà đặc biệt khó sinh dưỡng, bởi vì ao phía dưới nhất định phải có nước bùn, mà vì phòng ngừa nước bùn vị đạo, ngủ lại dị thường sâu, cơ hồ vượt lên trước người cổ.

Tô Mi thuở nhỏ học tập vũ đạo, hơn nữa cũng có võ công đấy, nhưng mà tiếp tục như vậy, khó tránh khỏi đã đem kiên trì không nổi, nhưng không thấy người đến cứu.

Ngẩng đầu, lại được coi được đến A Cửu cao cao đứng ở bạch ngọc tiểu cầu trên, lạnh lùng quan sát chính mình.

Hai người bốn mắt tương đối thời gian, Tô Mi thấy rõ ràng A Cửu bên môi lướt trên mỉm cười.

Kia một tia cười dường như như đao như nhau hoa lại trên mặt nàng.

Tô Mi hút một hơi khí, phần hận cần môi, mà lúc này, cửa đột nhiên truyền đến hoàng thượng giá đáo thông báo.

Trên cầu nữ tử, ngồi xổm người xuống, đưa tay đưa về phía chính mình, “Thực phi nương nương, này đại mùa đông bản cung ao lý thủy tiên còn chưa có khai, người liền vội vã đi thả?”

Tô Mi lãnh được nói không nên lời, chính suy tư về có muốn hay không liền A Cửu trên tay ngọc, lại nhìn thấy A Cửu lại gần người một bước tới kéo nàng, cơ hồ là rất nguy hiểm cả người cũng muốn rơi xuống nước.

Mà giờ khắc này, dư quang đã nhìn thấy Quân Khanh Vũ vội vã đi tới.

“Thực phi, đi lên a.”

A Cửu mỉm cười, mực sắc con ngươi như ngưng hắc đêm, làm cho Tô Mi nhìn không thấy nàng mạch suy nghĩ.

Tô Mi âm thầm cắn răng, cũng biết xa xa Quân Khanh Vũ chính nhìn một màn này, bất đắc dĩ chống sắp ngắt thân thể, thân thủ do A Cửu nắm lấy.

“Phu nhân cẩn thận a.”

Bên cạnh Thu Mặc nhìn kinh hãi, thậm chí ở đây tất cả cung nhân cũng không nghĩ tới phu nhân thế nhưng sẽ đích thân đi nói thực phi kéo lên.

A Cửu mặt mang theo tươi cười, dùng sức nắm chặt Tô Mi lạnh lẽo tay, sau đó chậm rãi đem nàng kéo đi lên.

Mà đang ở Tô Mi nương tay nàng, giẫm càn thạch đôn muốn nổi trên mặt nước mặt thời gian, A Cửu động tác đột nhiên dừng lại, nghiêng đầu nhìn về phía vội vã tới rồi Quân Khanh Vũ.

Thời gian dường như trầm định ở một khắc kia, rõ ràng là gặp nhau, rõ ràng là ánh mắt nhìn nhau, lại có trước nay chưa có xa cách cùng bi ai.

Từng nay, hai người ở kim thủy sóng vai đi ở trên đường, trong lòng cất giấu nhỏ nhỏ hạnh phúc.

Cũng đã từng, nàng vì hấn trào non lợi suối, vì hấn không tiếc xông vào Mạc gia quân doanh.

Bọn họ yêu nhau, lại không thể đẩy đó bao dung.

Cũng tỷ như hiện tại, vì nhìn thấy hấn, nàng không thể không dùng phương thức như thế, hấp dẫn hấn qua đây.

Quân Khanh Vũ con người sắc rất sâu, nhìn chăm chăm A Cửu lúc, hai hàng lông mày có chút nghi hoặc nhíu lại, bất quá đáy mắt lại có ẩn ẩn lo lắng về.

Cũng không biết hấn lúc này lo lắng, là lo lắng ở trong nước đông lạnh được thẳng run run Tô Mi, vẫn là lo lắng A Cửu sẽ rơi xuống đi xuống.

Nhìn hấn bước nhanh muốn đi tới, A Cửu đáy mắt bị thương đột nhiên tan đi, đi ác mà thay thế một tia lãnh lệ cười.

Cầm lấy Tô Mi tay trong nháy mắt buông ra, muốn lên ngạn Tô Mi căn bản thôi không kịp đề phòng, cảm thấy thân thể không còn, sau đó ở mọi người tiếng kinh hô trung, lại một lần nữa ngã vào nước ao trung.

Đầu cầu Quân Khanh Vũ sắc mặt một bạch, nhìn ở trong nước phịch Tô Mi, vội đối Hữu Danh phân phó, “Đem người cứu đi lên.”

Nói xong, ánh mắt hơi hiện ra tức giận nhìn về phía cổ ý buông tay ra A Cửu.

A Cửu nhún nhún vai, bất đắc dĩ nói, “Bản cung ngày gần đây thân thể chưa dưỡng hảo, quả nhiên là không có khí lực đem thực phi nương nương cứu đi lên.”

251. Chương 251

Quân Khanh Vũ nghe nói, vốn là tái nhợt không vui mặt lại là trầm xuống, tiến lên mấy bước, tới gần A Cửu trước người, giận quang như ngọn đuốc nhìn chăm chăm nàng.

Đón nhận ánh mắt của hấn, A Cửu không khỏi câu môi cười lạnh, sau đó quay đầu nhìn bị Hữu Danh dẫn tới cơ hồ sắp ngã Tô Mi.

“Thu Mặc, đi vào vì chuẩn bị nước nóng.” Nói, nàng ánh mắt mỉm cười rơi vào Hữu Danh trên người, “Hữu đại nhân, ở đây cách lưu ly cung có chút xa, nếu là tổng thực phi nương nương trở lại, sợ rằng đối với nàng thân thể bất lợi, chẳng thà hiện tại bản cung ở đây nghỉ ngơi một chút nhi, người cảm thấy thế nào?”

Hữu Danh tự nhiên không dám làm quyết định, chỉ phải nhìn về phía Quân Khanh Vũ, “Hoàng thượng này nước ao rất lạnh, còn có nước bùn, thực phi nương nương đưa trở về lưu ly cung là quá xa.”

Lại Quân Khanh Vũ liếc mắt nhìn ở Hữu Danh trong lòng đã bị đông cứng được vẻ mặt tro ngụi Tô Mi, không khỏi khóa khẩu mồm, cuối cùng ánh mắt thật sâu rơi vào A Cửu trên mặt.

“Hoàng thượng là không tín nhiệm bản cung?” A Cửu cười nói, thanh âm rất nhẹ, duy tăng thêm tín nhiệm hai chữ âm.

Giữa bọn họ, đích thực là không tín nhiệm.

“Vừa thực phi ở bản cung ở đây rơi xuống nước, nếu là có cái gì bất trắc, bản cung khó có thể công đạo, trong lòng cũng không yên lòng, nàng tạm thời ở đây, ta cũng có thể chiếu cố một chút. Huống chi, hiện tại khí trời không tốt, nàng một đường thụ hàn trở lại...”

“Kia vào đi thôi.”

Quân Khanh Vũ không có chờ A Cửu nói xong, phân phó Hữu Danh đem Tô Mi đưa vào đi. A Cửu nghiêng người, làm cho ra một con đường, sau đó cùng đi qua, giữ lại Quân Khanh Vũ đứng ở đầu cầu.

Lững “Tất cả lui ra.” Quân Khanh Vũ thanh âm đột nhiên trầm xuống, quỳ trên mặt đất cung nhân sôi nổi ly khai.

Bạch ngọc cầu đá thượng, hai người cách chẳng qua là thân thủ có thể đụng, nhưng mà A Cửu quay đầu lại nhìn về phía hắn, chỉ cảm thấy mặt trời lặn muốn trầm xuống, kim hoàng sắc nhật quang mang theo điểm gai mắt ửng đỏ theo phía sau hắn tìm đến, làm cho nàng cảm thấy có chút khó chịu mới nửa hí thượng hai mắt.

Mà bởi vì phản quang, nàng thấy không rõ mặt của hắn, lại cảm giác được trên người hắn phần nộ.

Xoay người, A Cửu cất bước đi xuống đi, nghe thấy đối phương thanh âm lạnh lùng chất vấn mà đến, “Đây là người nghĩ thấy trầm phương thức?”

Thanh âm của hắn cũng không lớn, thế nhưng chất vấn khẩu khí mang theo nào đó chán ghét.

A Cửu không có dừng lại, tiếp tục chậm rãi đi về phía trước.

“Đã trầm đều tới, vì sao người còn muốn cố ý đem nàng đẩy xuống?”

Phía trước bạch y nữ tử rốt cuộc ngừng bước chân, thân hình ở nhu hòa quang trung có vẻ nhỏ nhắn xinh xắn.

Vẫn là cùng trước như nhau, yêu thích đơn giản trắng thuần, không có bất kỳ phối sức, tóc cũng biếng nhác thùy ở thắt lưng, dùng hồng trù hệ ở đuôi tóc.

Nàng ngoái đầu nhìn lại, trắng trong thuần khiết mặt chue toái quang, có một loại đặc biệt khí chất, cái loại này khí chất làm cho nàng thoát nhìn có mấy phần lạnh lùng cùng xa cách, thấy Quân Khanh Vũ ngực không khỏi tê rần.

Hắn cảm hận nữ nhân này đối với mình loại này ánh mắt. A Cửu hơi vung lên mày, mực sắc con người như ngưng đêm, “Hoàng thượng là ở trách cứ thần thiếp?”

“Người không đáng như thế đối với nàng.”

“A.” A Cửu khẽ cười một tiếng, tròn mắt không có ý tứ gợn sóng, “Ta xưa nay là người không đáng ta, ta không đáng người. Thế nhưng người nếu phạm ta, ta tất nhiên ăn miếng trả miếng. Điểm này, hoàng thượng ngài nên biết.”

“Người có ý gì?” Quân Khanh Vũ một bước tiến lên, cúi đầu nhìn A Cửu, thanh âm đột nhiên một áp, “A Cửu, hôm nay ta tới, người có chuyện gì, đại có thể cho ta nói. Thế nhưng trầm hi vọng, người cùng Tô Mi trước hiểu lầm đều một khoản quá khứ.”

Một khoản quá khứ?

A Cửu cười khổ một tiếng, “Một khoản quá khứ cũng không sao. Kia coi ta như các tiếp tục làm giao dịch.”

“Giao dịch gì?”

“Mấy ngày nay ta phải đến tiếng gió, thập nhị vương gia âm thầm hành động, mà hoàng thượng cũng có ý tứ muốn trong thời gian ngắn bỏ hắn. Vì thế, Tô Mi sự tình ta một sơ lược, đối với nàng trước đây chuyện đã làm tình chuyện cũ sẽ bỏ qua. Thế nhưng, thập nhị vương gia sự tình, toàn quyền giao cho ta xử lý.”

“Vì sao?”

Quân Khanh Vũ đáy mắt hiện lên một tia sai biệt, con người sắc càng thâm trầm quan sát A Cửu.

“Không tại sao.”

A Cửu thân thủ bẻ gãy trên nhánh cây vừa mới toát ra chồi đường, sau đó ném vào ao lý, “Chỉ là đối đầu của hắn cảm thấy hứng thú mà thôi.”

“Không hơn?”

“Không hơn.”

Quân Khanh Vũ hí mắt, bên môi có một ti nguy hiểm ý vị, sau đó nhìn xung quanh.

Ở đây thủ vệ nghiêm ngặt, mỗi ngày cũng có người bí mật giám thị ở đây nhất cử nhất động, mặc dù, hắn không đến Thanh Hà điện, sau đó không có người so với hắn rõ ràng hơn Thanh Hà điện tình huống.

Nàng mỗi ngày làm cái gì, ăn cái gì, ngủ bao lâu, nói cái gì nói, hắn đều rõ như lòng bàn tay.

Hắn thậm chí biết, nàng yêu dựa vào ở trong sân một bên phơi nắng một bên đọc sách, thỉnh thoảng nhìn bình an phát gốc.

Khi đó... Hắn đang ở phụ cận, đem đây hết thấy đều nhìn ở trong mắt.

Hắn cũng cảm giác mình điên rồi, biết rõ nàng nhiệt tình tự do, ai cũng không thể khống chế nàng, lại mà lại lấy phương thức như thế, đem nàng giam cầm ở đây.

Vốn tưởng rằng, chỉ cần thời gian mấy tháng thì tốt rồi, mấy tháng sau, người kia triệt để biến mất ở tại quân quốc, mà quan hệ của bọn họ đem khôi phục như lúc ban đầu.

Thế nhưng, về xử lý Quân Phỉ Tranh chuyện bí ẩn như vậy, đang ở thâm cung trung nàng, thế nhưng chiếm được tiếng gió.

“Chuyện này...”

Ánh mắt lại lần nữa hạ xuống đến A Cửu trên mặt, Quân Khanh Vũ thanh âm không khỏi run lên, bối ở thân thủ tay dùng sức nắm chặt, các đốt ngón tay sớm đã trắng bệch, tựa hồ cực lực khắc chế nào đó tình tự, “Trẫm sẽ suy nghĩ thật kỹ, sau đó trả lời người.”

Hắn không thể trực tiếp cự tuyệt nàng, dựa vào tính cách của nàng, nếu như cự tuyệt, nàng sẽ dùng cái khác phương thức.

Một búng máu mùi ngán ở ngực, Quân Khanh Vũ gian nan thở hổn hển một hơi, cất bước vội theo A Cửu bên người đi qua.

Kia một cái chớp mắt, hắn trên mặt tái nhợt có một vẻ bối rối, tựa hồ sợ nàng phát hiện cái gì.

“Hoàng thượng!”

Nhưng không ngờ, A Cửu đưa hắn kêu ở Nếu như, người kia công ty gọi điện thoại nói đối phương ba ngày không có đi làm, cũng không có xin nghỉ

Nếu như người kia trong nhà cũng điên rồi như nhau gọi điện thoại, nói liên lạc không được

Nếu như, người lúc đó là cuối cùng một nhìn thấy người của đối phương

Nếu như, người lo lắng mang người khắp nơi đi tìm, cuối cùng nhìn thời gian qua 72 tiếng đồng hồ, bắt đắ dĩ đi báo án

Nếu như, người tuyệt vọng đến cục công an báo án tiếng người miệng mất tích, lại phát hiện người kia ngồi xổm cục công an, người cảm giác gì?

Nếu như người kia ngồi chồm hổm cục công an nguyên nhân, làm cho người ta rất không nói gì...

Ta nội tâm có ngàn vạn cái XXX chạy chồm.

252. Chương 252

A Cửu đứng ở đầu cầu, nhìn theo bên người đi qua, cách mình chỉ có ba bước xa người.

Đã từng, xuất hiện ở nhập này thâm cung trong thời gian, hai người mặc dù là đứng chung một chỗ, cũng cách nhau xa xôi.

Bởi vì khi đó, nàng không yêu hắn.

Nhưng mà, đã từng hai người cách nhau thiên nhai, nhưng lại gần trong gang tấc.

Tình cảm của hai người, như là trùng ma chú như nhau quấn một vòng lớn, cuối cùng về tới nguyên điểm.

Về tới, mặc dù là hai người cách ba bước cách, lại cảm thấy người kia đã không phải là trước người kia.

Còn là mình có vẻ có chút bất lực, bởi vì, này ba bước lý cách còn đứng nàng vĩnh viễn cũng không cách nào bỏ chướng ngại.

Thực phi nương nương được sủng ái, Vinh Hoa phu nhân đột nhiên thân cư Thanh Hà điện cũng không xuất nhập, chuyện này trong cung người người đều biết. Hiện nay rơi xuống nước, ai cũng biết là hai quan hệ bất hòa, cũng biết là nàng A Cửu gây nên.

Này cung nhân từ nay về sau đều biết nàng Vinh Hoa phu nhân bởi vì đồ kị mới như vậy đối thực phi nương nương.

Nhưng mà, Quân Khanh Vũ nên biết chân tướng.

Liên tục nhiều ngày trôi qua như vậy, nàng làm cho Thu Mặc đi truyền tin, hi vọng gặp mặt một lần, thế nhưng hẩn các loại lý do cự tuyệt, thậm chí bế mà không thấy.

Bất đắc dĩ, nàng dùng phương thức như thế buộc hẩn đi ra.

Kỳ thực, nếu là có thể, nàng thậm chí hi vọng mặc dù sự tình hôm nay truyền khắp toàn bộ trong cung, hẩn như trước không hiện ra.

Tới để, đương tin tức truyền đến hẩn nơi đó, tránh né nhiều ngày như vậy hẩn thế nhưng thực sự xuất hiện.

Một khắc kia... Hoàn toàn không cần phải lại đem Tô Mi ném ở trong nước, nhưng mà, nàng làm như vậy.

Xuất phát từ đồ kị sao? Ở vào đối Tô Mi trả thù sao? Vẫn là đối Quân Khanh Vũ tâm lạnh?

Kỳ thực, hẩn là tuyệt vọng.

Lúc này, hẩn không có xử phạt nàng, tới một mức độ nào đó, như trước vô pháp dứt bỏ nàng, có thể bởi vì nàng là A Cửu, cũng có thể vì vì hài tử của bọn họ.

Liên vừa, nàng thậm chí nhìn thấy hẩn đầy mắt phần nộ, lại sinh sôi bị áp chế đi xuống.

Không có xử phạt nàng thế nào?

Hai hẩn cũng không thể dứt bỏ nữ nhân, đã có thể là ở Quân Khanh Vũ bước vào này Thanh Hà điện kia một cái chớp mắt, hẩn đầy lòng, đã thiên hướng Tô Mi.

A Cửu thủ hạ ý thức đặt ở bụng dưới trên, cả đời này, nàng chưa từng có nghĩ tới muốn dựa vào ai, hoặc là muốn ỷ lại ai.

Mà nhìn thấy Quân Khanh Vũ vào kia một cái chớp mắt, nàng thế nhưng nổi lên nhiều năm trước, lần đầu tiên bị ném nhập cô nhi viện cái loại này đau.

Lúc này, nàng kêu ở hẩn, nhìn bóng lưng của hẩn, tóc dài như ca, đau nhói nàng hai tròng mắt.

Sư tỷ nói, tình yêu đối sát thủ mà nói, chính là một chén hạc đỉnh hồng.

Quân Khanh Vũ, người với ta mà nói, chính là một chén hạc đỉnh hồng.

“Phu nhân không phải có lời muốn nói sao?”

Đối phương bằng lãnh ngữ khí truyền đến, lại là cũng không trở về đầu, như trước cho nàng một bóng lưng.

A Cửu không nhịn được cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn sạch sẽ bầu trời, có phù vân tụ tán, coi như nhân sinh đường sá bàn năm lấy bất định.

Nửa ngày, nàng lắng lại tình tự, tiến lên một bước, đứng ở Quân Khanh Vũ phía sau, hỏi, “Hoàng thượng, ta vẫn có một vấn đề không rõ, hôm nay chẳng lẽ nhìn thấy hoàng thượng, kính xin hoàng thượng cấp một mình ta đáp

Án.”

“Phu nhân không ngại nói.”

Quân Khanh Vũ thanh âm rất thấp, bởi vì bối đối với mình, bởi vậy A Cửu vô pháp thấy rõ vẻ mặt của hắn.

”Tô Mi vào cung mấy năm, cũng thịnh sủng mấy năm, thậm chí hoàng thượng không tiếc đem nàng giấu ở trong cung, cũng mượn dùng người khác tên mà kim ốc tàng kiều. Hoàng thượng tránh né ta nhiều ngày, nghe thấy thực phi rơi xuống nước vội vã tới rồi, có thể thấy được

Thực phi đối hoàng thượng tầm quan trọng. Chỉ là, hoàng thượng như vậy sủng thực phi, lại không cho nàng một thực tế danh phận?”

Nói vừa rơi xuống, A Cửu thấy rõ ràng Quân Khanh Vũ thân thể mất tự nhiên cứng còng một chút.

“Vẫn là, hoàng thượng mê luyện chỉ là thực phi nương nương gương mặt đó.”

Những lời này phảng tựa đụng chạm Quân Khanh Vũ trong lòng hiểu rõ nhất thương, chỉ thấy hắn bỗng nhiên quay đầu lại, mang theo nào đó thô bạo nhìn chằm chằm A Cửu, “Người muốn làm cái gì?”

Hắn biết, nữ nhân này, cái gì đều làm được đi ra.

Thiên hạ này, chỉ có hắn nghĩ không ra , không có A Cửu không dám làm, không có A Cửu làm không được .

Đột nhiên, có một loại không hiểu khủng hoảng.

”Bởi vì kia trương tuyệt diễm thiên hạ mặt, hoàng thượng nguyện ý bỏ qua Tô Mi làm tiến vào này trong cung chân thật mục đích, thậm chí tha thứ nàng quá khứ an bài Tiểu Xuân Tử thay thế ta túi thơm sự tình, tha thứ nàng ở cung

Trung lý hồ tác phi vô, thậm chí đem người cho ta tín chặn đứng, đưa đến Mạc gia.” A Cửu dừng một chút, nghĩ đến chính mình khi đó vì hắn vào nơi nước sôi lửa bỏng, không chỉ lại là một trận trái tim băng giá, ”Cổ có Đất Kỵ họa quốc,

Chẳng lẽ hoàng thượng còn muốn chạy thượng một bước này? !”

”Trẫm là vua của một nước, tự có chừng mực, không cần người lo lắng.”

“Hoàng thượng người lo ngại.” A Cửu nhin không được cắt ngang hắn, ”Thần cũng không lo lắng hoàng thượng, cũng không có năng lực lo lắng. Chỉ là chỉ có một mong lực lo lắng tự thân hòa bình an toàn, mới không thể đã nhắc nhở hoàng

Thượng, người mỹ mạo chung quy sẽ già đi mà thôi.”

“Phu nhân, thực phi tính.”

Cách đó không xa, truyền đến Thu Mạc thanh âm.

Quân Khanh Vũ ánh mắt theo A Cửu trên mặt đời, cũng không có nói cái gì nữa, xoay người đến gần trong điện.

Bên trong thập phần ấm áp, thậm chí bởi vì bỏ thêm than củi, trái lại cảm thấy có chút khô nóng, Quân Khanh Vũ lập tức làm cho người ta đem cửa sổ đẩy ra, bảo trì không khí lưu thông.

“Hoàng thượng...”

Nhìn thấy Quân Khanh Vũ xuất hiện, Tô Mi lập tức toát ra ủy khuất biểu tình, nước mắt trong nháy mắt ngã nhào đi ra.

“Không có việc gì .”

Quân Khanh Vũ đứng ở bên cạnh, lại là cũng không có tới gần, thanh âm ôn nhu như lúc ban đầu, lại mang theo điểm không hiểu xa cách.

Tô Mi ánh mắt rơi vào Quân Khanh Vũ phía sau, nhìn thấy vào A Cửu, sắc mặt nhất thời trắng bệch như tro nguội, lúc này từ trên giường ngã quỵ trên mặt đất, khóc nói, “Phu nhân, thần thiếp biết sai rồi.”

A Cửu sững sốt, nhìn trên mặt đất Tô Mi, sau đó dựa vào ở bên cạnh ghế trên, không vội không chậm cười nói, “Thực phi, người đây là khó xử bản cung, người sai chỗ nào ?”

253. Chương 253: Cường 253

Tô Mi rơi xuống nước vừa chuyển tỉnh, lúc này trên người mặc đơn giản đơn độc y, tóc cũng ướt sũng chỗ khách bả vai, cũng chưa xong toàn lau khô.

Lần này quỳ trên mặt đất, sắc mặt cũng tái nhợt, ở cộng thêm một đôi hai mắt đầm lệ, đích xác nhìn nhân tâm sinh thương hại.

A Cửu ánh mắt đảo qua Quân Khanh Vũ, phát hiện hấn chính cau mày nhìn Tô Mi, trông mắt thấp tựa một tia lo lắng.

“Dem thực phi nương nương nâng dậy đến.”

Tô Mi còn chưa có trả lời, Quân Khanh Vũ cũng kinh nhìn không được .

“Hoàng thượng, thần thiếp không dám đứng lên.” Tô Mi run thanh âm nói, hai trông mắt lấp bắp nhìn A Cửu, “Sự tình hôm nay, là thần thiếp có sai trước đây.”

A Cửu tựa vào trên ghế, thiếp tay có thể đặt ở trên bụng, trong bụng vật nhỏ đột nhiên giật giật.

Đã mấy tháng . Nếu không phải là hôm nay mặc rộng lớn áo choàng, đã không che đậy .

Mà tiểu gia hỏa thể nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ không an phận nhúc nhích.

Sự tồn tại của nó, mới để cho nàng có lớn hơn nữa quyết tâm ở tại chỗ này.

Bởi vì bình an tồn tại, A Cửu rõ ràng, có vài người nhất định phải bỏ.

Bao nhiêu hi vọng, bình an sinh hạ đến liền có một hoàn cảnh yên ổn, mà không phải là tượng nàng cùng mười một như vậy, nhiều năm hậu lang bạt kỳ hồ.

Bởi vì thân thể còn có hàn khí, mấy ngày nay cũng không nhìn tới Cảnh Nhất Bích, đến buổi tối, nàng luôn luôn cảm thấy thân thể dị thường lạnh lẽo, bởi vậy, hôm nay khí trời cũng không lạnh, nàng ăn mặc như trước thập phần dày

.

Mai Tư Noãn thân thể, đích thực là làm cho người ta rất lo lắng.

A Cửu giật giật thân thể, điều tiết một tư thế, như trước mặt mang tươi cười nhìn Tô Mi, “Kia thực phi liền chỉ điểm một chút bản cung?”

Nàng đến muốn nhìn một chút nữ nhân này rốt cuộc muốn biết ra cái gì.

“Ta... Khụ khụ...”

Tô Mi gơ tay lên lau đi nước mắt, “Hôm nay thần thiếp không nên ngỗ nghịch phu nhân, chờ Tô Mi dưỡng hảo thân thể, tất nhiên là phu nhân dâng lên một khúc.”

A Cửu giật mình cười, xem như là hiểu, nguyên lai Tô Mi không phải ở nhận sai, mà là lại cáo trạng.

Quả nhiên, Quân Khanh Vũ biến sắc, nhìn về phía A Cửu, “Người làm cho nàng tới làm cái gì?”

A Cửu cười mà không ngữ, chậm rãi tiếp nhận Thu Mặc bưng trà đến thủy nhấp một miếng, chậm rãi nói, “Đều nghe nói hoàng thượng ở lưu ly cung trắng đêm sen ca, mà thực phi nương nương kỹ thuật nhảy kinh người, thần thiếp tại đây

Thanh Hà điểm buồn hoảng, vừa vận hoàng thượng lại không cho thần thiếp ra đi một chút, chỉ có thỉnh thực phi nương nương đến một chuyến, hai người đâu có một chút nói. Nàng thứ nhất, nàng nói hôm nay đều ở cấp hoàng thượng chuẩn bị vũ đạo, vội bắt quá đến,

Vì thế mời nhiều lần, hôm nay làm cho bản cung đợi mấy canh giờ mới đến.”

A Cửu dừng một chút, nhìn thấy Tô Mi sắc mặt mất tự nhiên thay đổi một chút.

Kỳ thực, ở trong cung mặt, phu nhân thỉnh thực phi đến liền quy củ mà nói, đã nâng lên thân phận của đối phương.

Hơn nữa hiện tại hai người Quân Khanh Vũ đều dứt bỏ không được, đối Tô Mi hẳn mê luyện gương mặt đó, thích nàng đối trá là nhu thuận.

Chỉ là... Đã Tô Mi muốn cáo trạng, kia A Cửu cũng không sao đem sự thực đều đổ ra, dù sao, nàng đã thừa nhận muốn nhằm vào Tô Mi.

“Vì thế, thần thiếp chẳng qua là hiếu kỳ mà thôi, đề nghị làm cho thực phi khiêu vũ một cái...”

Quân Khanh Vũ nhìn A Cửu, nửa ngày, hình như có một chút bất đắc dĩ nói, “Hữu Danh, tổng thực phi trở lại.”

Cung nhân đem trên mặt đất Tô Mi đỡ lên, Quân Khanh Vũ tiến lên tự động cởi áo choàng, phi ở trên người nàng, thẳng đến Tô Mi đi ra ngoài trước, hẳn mới đuổi kịp.

“Hoàng thượng.”

Tới cửa, A Cửu nhin không được gọi lại hẳn, “Ta đang đợi của người trả lời.”

Quân Khanh Vũ bước chân một hồi, xoay người lại nhìn về phía A Cửu bên này, ánh mắt nhưng cũng chưa rơi vào trên người nàng, “Cho trăm mấy ngày thời gian, sẽ cho người trả lời.”

A Cửu ngưng lại cười, phát hiện trên tay trà có chút lạnh, xoay tay lại đưa cho Thu Mặc.

“Loảng xoảng đương.”

Chén trà theo Thu Mặc trong tay chảy xuống, trên mặt đất rơi nát bấy.

“Làm sao vậy?”

A Cửu lúc này mới chú ý tới, Thu Mặc thần sắc có chút không đúng, mang theo điểm không hiểu hoảng hốt, thậm chí ngay cả cái chén đều tiếp không được.

Thu Mặc vội kiên trì A Cửu tay, “Tiểu thư có hay không bị phỏng?”

“Nước trà đều lạnh, sao có thể bị phỏng.” A Cửu nhíu mày, “Thu Mặc, người hôm nay làm sao vậy? Có phải là không có nghỉ ngơi tốt?”

“Không có.” Thu Mặc vội lắc đầu, nhìn về phía giường chỗ ấy, “Phu nhân, thực phi nương nương y phục còn ở chỗ này.”

“Làm cho người ta cho nàng đưa trở về.”

A Cửu đứng dậy, vượt qua toái tra đi hướng tắm điện, “Mấy ngày nay còn cần người đi gia vũ cung, ta lo lắng thời gian không còn kịp rồi.”

“Ân.” Thu Mặc đáp một tiếng, ánh mắt nhưng vẫn rơi vào Tô Mi trên y phục mặt, ánh mắt có chút mờ ảo.

A Cửu sớm nghỉ ngơi, Thu Mặc ở trong phòng kêu cung nhân một lần nữa thu thập một phen, hơn nữa lúc này, cung nữ đến bẩm báo nói thực phi nương nương y phục đã hong khô.

Thu Mặc cầm lấy kia y phục, mềm mại ti miên, là bắc quốc tiến cung vải vóc, thập phần khó có được, mặt trên tơ vàng thêu tuyến chuế đường hoàng hoa, như nhau Tô Mi dung mạo.

Đường hoàng mà tuyệt sắc.

Thu Mặc đi tới cửa, tựa hồ lại nghĩ tới cái gì, xoay người lại đối cung nữ bên cạnh nói, “Ta không đi, cũng là người đi tống đi.”

Lưu ly cung cũng không phải là bình thường cung nữ có thể đi, trước A Cửu mỗi lần cũng làm cho Thu Mặc đi, cũng là bởi vì nàng bây giờ là thượng đẳng cung nữ.

Mà trước hạ, Thu Mặc lại đột nhiên cầm quần áo giao cho cung nữ bên cạnh, đến làm cho kia cung nữ luống cuống thần.

“Phu nhân ngủ, thế nhưng không có ăn cái gì, các người đều nhìn chăm chăm điểm, phu nhân nếu là tỉnh lại, liền thúc nàng uống một ít canh.”

Bất đắc dĩ thở dài một hơi, Thu Mặc mới cầm lấy y phục tựa hồ cực kỳ không tình nguyện hướng lưu ly cung đi đến.

Nội cửa đại điện, Thu Mặc bấm báo ý đồ đến, nhưng mà, tiếp đãi cung nữ lại cũng không có trực tiếp tiếp nhận y phục, ngược lại là đi vào bấm báo.

Rất nhanh, cung nữ đi ra, nhìn Thu Mặc cười nói, “Thu Mặc cô cô, thực phi nương nương nói, hôm nay thực sự thập phần cảm kích người, làm cho ngài đi vào ngồi một chút.”

Thu Mặc vội lui về phía sau một bước, trên mặt có không hiểu hoảng loạn, “Không... Không được... Phiền phức ngài cầm quần áo chuyển giao cấp thực phi nương nương, cũng chuyển đạt một chút phu nhân nói làm cho thực phi nương nương nhất định phải dưỡng hảo thân thể.

”

Nói xong, cầm quần áo tắc cấp cung nữ, xoay người vội vã ly khai

254. Chương 254

A Cửu hốt hoảng tỉnh lại, đột nhiên ghen thấy bên cạnh đứng một thân ảnh, tập trung nhìn vào, lại là Thu Mặc.

“Thu Mặc?”

A Cửu thở phào nhẹ nhõm, trong phòng cũng không lộng, có chừng một ngọn đèn, mà bên ngoài tựa hồ còn một mảnh đen kịt.

Nhìn A Cửu tỉnh lại, Thu Mặc bước lên phía trước, đem nàng nâng dậy đến, thuận tiện đem mềm điểm đặt ở nàng sau thắt lưng mặt, “Tiểu thư, người ngủ không được ngon giấc? Tay còn thật lạnh.”

“Có điểm không nở. Người tại sao lại ở chỗ này?”

Nửa đêm thời gian, Thu Mặc rất ít ở nàng gian phòng, hai ngày này, từ Tô Mi rơi xuống nước sau, Thu Mặc thường thường biểu hiện ra có chút tinh thần hoảng hốt.

Hai ngày này, nửa đêm đều nhìn thấy Thu Mặc vào gian phòng, tựa hồ tha có tâm sự.

“Ta đến xem tiểu thư.”

Thu Mặc ngồi ở bên cạnh, vì A Cửu cẩn thận từng li từng tí dịch hảo chăn.

“Người gần đây có phải là có chuyện gì hay không?”

“Ta?”

Thu Mặc cắn cắn môi, mặc dù theo A Cửu bên người lâu như vậy, hơn nữa đã bị A Cửu tín nhiệm, thậm chí yểm hộ A Cửu ly cung.

Thế nhưng, rất nhiều chuyện A Cửu vẫn là không muốn nói cho Thu Mặc, thứ nhất là không muốn dính dáng quá nhiều người, mà đến, cũng là A Cửu từ trước đến nay làm việc phong cách.

Vì thế, Thu Mặc biết A Cửu vội, lại cũng không biết nội tình

“Tiểu thư.” Thu Mặc cúi đầu, viền mắt có chút hồng hào, “Đãi thái tử sinh ra sau, Thu Mặc sợ rằng không thể lại hầu hạ người.”

“Người phải ly khai?”

“Ta có một loại cảm giác, chúng ta Nguyệt Ly người khả năng phải đi về.” Thu Mặc thanh âm có chút nghẹn ngào, “Thu Mặc đối tiểu thư vô cùng cảm kích, thế nhưng, Nguyệt Ly người xem cổ thổ, là chúng ta suốt đời tâm nguyện.

”

A Cửu hơi kinh hãi, Nguyệt Ly người phải về về sự tình, vẫn không có rơi định.

Huống chi, hiện tại Cảnh Nhất Bích bên kia xảy ra vấn đề, đồng dạng là Nguyệt Ly người, Cảnh Nhất Bích cùng Quân Phỉ Tranh là địch, mà Tô Mi đi mà lại đứng ở Quân Phỉ Tranh bên này.

Rất hiển nhiên, Nguyệt Ly cũng xuất hiện nội loạn.

Tình thế không ổn định, vì thế A Cửu cũng không có đem tin tức này nói cho Thu Mặc, cũng sợ cho nàng hi vọng, đến cuối cùng Nguyệt Ly người nhưng vẫn cũ vậy ở lục quốc, mà lại lần nữa đả kích nàng.

“Người nếu phải đi về, ta tự nhiên sẽ không ngăn cản người, huống chi, nơi đó mới là của người gia.”

A Cửu cười cười, thử an ủi Thu Mặc.

Chỉ là, kỳ quái chính là, Thu Mặc ở trong cung, không nên rõ ràng gần đây Nguyệt Ly người hướng đi.

“Tiểu thư, Thu Mặc luyện tiếc người.”

Thu Mặc thanh âm run lên, đã rồi khóc lên.

A Cửu trong lòng không hiểu đau xót, nhìn Thu Mặc, cười nói, “Nếu ta là người, ta sẽ cười. Hơn nữa thiên hạ nào có không tiêu tan yếm hội, hơn nữa người là về nhà.”

Gia... A Cửu thê lương cười.

Thu Mặc có chờ đợi, có tha thiết ước mơ gia, mà nàng đâu?

“Tiểu thư.”

Thu Mặc cúi đầu, nghẹn ngào nói không ra lời,

“Kia Thu Mặc, người có thể hay không nói cho ta biết, vì sao người biết người phải đi về?”

”Ta... Của ta dự cảm.

Thu Mặc vội cúi đầu, né tránh A Cửu ánh mắt.

A Cửu không có hỏi tới, Thu Mặc tư tưởng đơn thuần, có Nguyệt Ly người thiên tính thiện lương, đã nàng không chịu nói, cuối cùng là có nỗi khổ trong lòng.

Bất quá hai ngày này, nàng đích thực là có chút quái dị, coi như thập phần phản cảm lại đi lưu ly cung, thậm chí mang theo nào đó khủng hoảng.

Này đó A Cửu đều nhìn ở trong mắt, cũng không có suy nghĩ nhiều, hơn nữa hai ngày này, bình an tựa hồ có chút nao động hoảng, không ngừng thích ngủ, hơn nữa lại bắt đầu nôn mửa buồn nôn.

Thu Mặc cũng gặp được ở tại bình phong bên ngoài, lo lắng A Cửu nửa đêm muốn nhu cầu, cũng liên tục hai ngày buổi tối, Thu Mặc cũng không kịp mặc quần áo đi đem Hữu Danh tìm qua đây.

Ấn phân phó uống thuốc, tình huống đến vẫn là không có đạt được giảm bớt, cộng thêm hai ngày này, không có tin tức gì đến từ bên ngoài, A Cửu trong lòng cũng hơn một phần lo nghĩ.

Làm cho Mộ Dung tam hoàng tử tra sự tình, đến bây giờ còn chưa có nhâm

Gì góc, nàng cũng buồn được hoảng, rảnh rỗi ngay ao biên ném đá.

Ngày hôm đó, hẳn là Tô Mi rơi xuống nước ngày thứ năm, đã có lưu ly cung cung nhân tự mình đưa tới cửa đến.

Người tới, chính là hiện tại Tô Mi thiếp thân cung nữ, bất quá nữ tử kia quen mặt, hiển nhiên cũng theo Quân Khanh Vũ gia vũ điện sai quá khứ.

“Phu nhân.” Kia cung nữ đem một rổ mới mẻ hoa quả đặt ở A Cửu trước người, “Thục phi nương nương thân thể đã khỏi, vừa vặn đêm mai hoàng thượng muốn đi lưu ly cung, thục phi nương nương nói, nếu là phu nhân không chê

Khí, chẳng thà cùng nhau dự tiệc. Về phần hoàng thượng chỗ ấy, thục phi nương nương cũng chinh được hoàng thượng đồng ý.”

“Không đi.” Không đợi cái kia cung nữ đem nói cho hết lời, đến lúc đó luôn luôn tính tình bình tĩnh Thu Mặc, ngôn ngữ bất thiện cắt ngang đối phương, “Thục phi nương nương nương nương thân thể được rồi, Thanh Hà điện bất tiện đi quấy rầy, càng

Huống chi, phu nhân cũng cần điều dưỡng.”

“Không ngại, Thu Mặc.”

A Cửu để sách trong tay xuống, đối kia cung nữ nói, “Làm phiền cô cô tự mình đến đi một chuyến, đã như vậy, kia ngày mai bản cung liền đi một chuyến lưu ly cung, ngày đó nàng rơi xuống nước, bản cung cũng có trách nhiệm, ngày mai sẽ

Đương nhìn thục phi đi.”

Đến đây cung nữ vui mừng lễ bái A Cửu, thập phần mừng rỡ, không ngờ phu nhân sáng khoái như vậy đáp ứng, vội hồi lưu ly cung báo cáo kết quả công tác.

“Tiểu thư, mấy ngày nay Hữu đại nhân nói người tốt sinh nghỉ ngơi.”

“Ta biết.” A Cửu gật gật đầu, nhìn lưu ly cung phương hướng, “Thu Mặc, người tựa hồ không thích lưu ly cung?”

“Ta... Ta chỉ là cảm thấy thục phi nương nương hiện tại... Tổng muốn khi dễ tiểu thư.”

”Thì tính sao... Ngày mai vừa vặn cũng có thể đi ra cái chỗ này, cũng làm cho ta cũng hài lòng.

A Cửu đứng dậy, thân duỗi người, nhìn xung quanh.

Ba mươi sáu cái điểm vị, đều cường cầm lên thủ vệ.

Trách không được sau ngày đó, không có tin tức gì theo ngoài cung truyền đến, đến lúc đó không nghĩ đến lời của mình khiến cho Quân Khanh Vũ chú ý, trái lại càng thêm bị trông coi đứng lên.

255. Chương 255

Trong bóng đêm lưu ly cung, có một loại nói không hết phồn hoa.

Kéo dài đèn lồng màu đỏ dọc theo hành lang nhất nhất gạt ra, như ngày xuân đột nhiên nở rộ hồng miên, chuế kim sắc lưu ly, phồn hoa gai mắt.

A Cửu đã không nhớ ra được có bao nhiêu lâu chưa có tới ở đây, trong lúc nhất thời, đột nhiên có chút hoảng hốt, thời gian thế nhưng quá nhanh như vậy.

Mà bước vào lưu ly cung trong nháy mắt, A Cửu không khỏi cười, này lưu ly cung rốt cuộc vẫn là thành Tô Mi lưu ly cung, ngoại trừ trung điện, ở đây đều trang sức có một loại nói không hết lộng lẫy xinh đẹp.

Đến là trung điện, còn vẫn vẫn duy trì nguyên lai bộ dáng, duy nhất không cùng chính là, trước bị Quân Khanh Vũ chém đứt cành mai, đã một lần nữa tiếp thượng.

Mùa đông quá khứ, mai ở vào vắng vẻ trạng thái.

A Cửu quay đầu lại, nhìn kia chăm chú không ngờ như thế môn, không bao giờ nữa làm bất luận cái gì dừng lại, cất bước hướng nội điện đi đến.

Đã có cung nữ ở cửa chờ, hồng sắc Ba Tư thảm một đường theo phô khai, thẳng đến thủy tạ.

Cùng lưu ly ngoài cung mặt không đồng dạng như vậy là, ở đây đèn lồng dĩ nhiên là chuế lan tử la màu tím đèn lồng.

Này niên đại, màu tím cùng phi sắc đã rồi là tôn quý nhất thuốc màu, nhưng mà, thủy tạ phía trên trên nhánh cây, thế nhưng treo đầy rậm rạp đèn lồng, từ xa nhìn lại, như mạn đàm màu tím hoa hải, chớp động lúc, càng như khói hoa sáng lạn triển khai trong nháy mắt.

Hoa lệ sao? So với hoa lệ đẹp hơn.

Xinh đẹp sao? So với xinh đẹp càng sáng lạn.

Xa hoa sao, so với xa hoa còn kiều diễm.

Thấy một màn như vậy, A Cửu không phải không thừa nhận, nàng kinh sợ.

Dạ yến liền thiết lập tại màu tím kia đèn cung đình phía trước, A Cửu đi qua, liền mềm mềm ngồi xuống, trước mặt bày tinh xảo thức ăn, xem bộ dáng là kinh qua tỉ mỉ chuẩn bị, hơn nữa nhiều thuộc về cái loại này thanh đạm món ăn lạnh.

Màu tím đèn cung đình dưới, là một đài cao, trên đài có một mặt nặc đại hồng cổ, A Cửu đang muốn nhìn lại, đột nhiên nghe thấy phía sau cung nữ đồng thời quỳ trên mặt đất.

A Cửu cũng không trở về đầu, đã biết là ai tới, một khắc kia, có thể bởi vì mệt mỏi, nàng thậm chí lười đứng lên, ngược lại là càng mệt mỏi tựa vào trên ghế.

Vị trí thiết trí có chút thấp, quân thủ đô thói quen với ngồi xếp bằng ngồi dưới đất, mà nàng bây giờ mang thai, như vậy tư thế hiển nhiên thập phần vất vả, may mà Thu Mặc mang đến mềm mềm, làm cho nàng điều chỉnh một nghiêng dựa vào trên mặt đất, tay cũng vô ý thức đặt ở bụng dưới trên.

Nhàn nhạt hoa nhài thơm ngát theo truyền đến, sau đó là đồ tể nhuyển vải vóc phát ra thanh âm, người kia cứ như vậy ngồi bên người.

Xung quanh thập phần yên tĩnh, A Cửu chỉ là nhắm mắt lại, bởi vì một mở mắt ra là có thể thấy cái kia huyền lệ đèn cung đình

Màu tím, theo cái gì là thời gian bắt đầu, nàng thậm chí có một chút chán ghét màu tím.

A Cửu không khỏi cười khổ, lại đột nhiên cảm giác được đối phương tới gần, giật mình mở mắt ra, chống lại một đôi màu tím sậm con ngươi, như kia khắp bầu trời đèn cung đình, huyền lệ xinh đẹp làm cho đau lòng người.

“Không thoải mái?”

Hắn cúi người nhìn nàng, tay tự nhiên đặt ở nàng bụng dưới trên, thanh âm êm dịu, mày sắc trong lúc đó cũng có lo lắng.

A Cửu yết hầu một ngạnh, đối với hắn đột nhiên ôn nhu, thậm chí có chỉ chốc lát không thích ứng.

“Khó chịu?”

Nhìn A Cửu không trả lời, Quân Khanh Vũ vội nhìn về phía A Cửu phía sau, tựa hồ đột nhiên hiểu cái gì, lúc này cẩn thận đem nàng đỡ, sau đó đối bên cạnh cung nhân phân phó nói, “Người tới, đem quý phi y đưa tới.”

Bên cạnh cung nhân tự nhiên không dám chậm trễ chút nào, lập tức đưa tới ghế mềm.

“Hồ cừ cái đệm đâu?”

Quân Khanh Vũ con người sắc trầm xuống, chất vấn, cung nữ đầu tiên là sửng sốt, rất nhanh đưa tới mềm đệm.

Không đợi Thu Mặc đi tới đem hồ cừ cầm ở trong tay, Quân Khanh Vũ đã nhận lấy, một tay đỡ này A Cửu, một tay triển khai đem hồ cừ mềm đệm nhào vào ghế mềm thượng.

Chờ tất cả liền lại đỡ A Cửu tựa vào trên ghế.

Nằm trên đó thời gian, kia giấu ở ngực khí, đích xác thẳng đường khai.

“Sau này đừng như vậy ngồi.”

Hắn như trước trầm mặt, quay người đem bên cạnh trà bưng lên đến, sau đó tự mình nhấp một miếng, lại đưa cho A Cửu, “Thuận miệng khí.”

“Ta không khát.”

A Cửu dừng mới đầu, nhàn nhạt đáp.

“Không nóng , thuận một ngụm, sẽ thoải mái một chút, người vừa như vậy, sẽ khó chịu.”

Thanh âm giảm thấp xuống một ít, vẫn như cũ ôn nhu, sao có ngày xưa cái loại này lãnh đạm cùng xa cách.

A Cửu lúc này mới nhận lấy, nhấp một miếng khí, đích xác lại so với vừa thông thuận rất nhiều.

Nhìn nàng uống, Quân Khanh Vũ lại từ trong tay nàng tiếp hồi, đặt ở trên bàn, ánh mắt liếc về trên bàn thức ăn, mày lại lần nữa ngưng tụ lại đến.

“Đây đều là cái gì?”

Thanh âm đột nhiên không vui chất vấn khởi cung nữ bên cạnh.

“Nương nương nói phu thân thể người khó chịu, vì thế cố ý chuẩn bị này đó thanh đạm thức ăn.”

“Vì thế đều là món ăn lạnh? ! Điều triệt hạ đi.”

Không đợi kia cung nữ nói xong, Quân Khanh Vũ thập phần không vui làm cho người ta lui xuống.

“Không cần làm phiền, ở bên ngoài, ta không có thói quen loạn ăn cái gì .”

Đây là thói quen, hướng chỉ, nơi này là lưu ly cung.

Bởi vì bình an, vì vậy hiện nay còn không bị công chư hậu thể đưa nhỏ, nàng càng thêm được dè dặt cẩn thận.

Quân Khanh Vũ tựa hồ có lời muốn nói, nhưng mà nghe thấy A Cửu như vậy lãnh đạm ngữ khí, cấp sinh nuốt sống trở lại, chỉ là yên tĩnh ngồi ở bên cạnh.

“Hoàng thượng, mấy ngày trước thực phi nương nương rơi xuống nước, người ta trao đổi sự tình, nhưng có kết quả?”

“Người đã nghĩ như vậy tiếp tiếp nhận, kia trăm liền đem việc này giao cho người xử trí.”

Lần này, nhưng thật ra A Cửu ngây ngẩn cả người, có chút giật mình nhìn Quân Khanh Vũ, “Hoàng thượng thực sự quyết định?”

“Người nghĩ ta thu hồi?”

Quân Khanh Vũ quay lại nhìn A Cửu mắt, “Chẳng lẽ phu nhân muốn ta thu hồi?”

“Kia không cần.” A Cửu vội cúi chào tay, hơn thế đồng thời không khỏi thư thái cười, tựa hồ mấy ngày nay lo nghĩ gì đó đều thuận phát để xuống.

Mà nhìn Quân Khanh Vũ ánh mắt, cũng trong nháy mắt mất đi địch ý.

Quân Khanh Vũ ngó nhìn A Cửu, đây là bao lâu... Không nhìn tới nàng như vậy cười.

Rốt cuộc, hay là muốn kia chuyện cá nhân tình, mới có thể làm cho nàng thư thái, làm cho nàng quan tâm?

Mà ngay tại lúc này, bên tai đột nhiên nhớ tới sinh trúc thanh âm, A Cửu theo tiếng coi trọng thai, cũng nhìn thấy một hồng y nữ tử, như ửng đỏ anh túc đứng ở thủy tạ trên đài cao.

256. Chương 256

Đỉnh đầu màu tím đèn cung đình ở trong gió đêm dập dờn, như sáng lạn triển khai yên hoa, rơi tại trên người nàng, làm cho nàng một thân ửng đỏ tần thêm một phần mộng ảo.

Nữ tử kia chỉ là đưa lưng về phía A Cửu cùng Quân Khanh Vũ, như mực tóc đen phác rơi tại hồng sắc váy thượng.

Một khắc kia...

A Cửu nhớ tới chết đi ngũ nương, ở thật lâu trước hoa rơi lâu, cô gái kia mặc như vậy ửng đỏ vũ y, cùng nàng sống vai mà chiến.

Mà bây giờ, ngũ nương đã qua đời, đứng ở trên đài, bày ra đồng dạng kỹ thuật nhảy chính là một người khác.

Đồng dạng nổi bật dáng người, đồng dạng y phục, đồng dạng tư thế, mấy tháng trước, ngũ nương lên sân khấu từng kinh diễm toàn trường, bao nhiêu người vì kia một hồi hoa rơi nước chảy mà mộ danh đến đây.

Nhưng ngũ nương lại nói, hoa rơi nước chảy chân chính truyền nhân cũng không phải là nàng, mà là một người tên là Tô Mi nữ tử.

Chỉ là, cái kia dung mạo thiên hạ nữ tử đã hương tiêu ngọc tổn.

Mà bây giờ, nhìn bối đối với mình cô gái kia, A Cửu yết hầu hơi căng thẳng, đang muốn cảm thán thế sự khó liệu, lại nghe có mặt ngoại nhớ lại quen thuộc âm nhạc.

Hơn thế đồng thời, đứng nữ tử thân thể như đỡ phong động, kia hồng sắc thủy tay áo trên không trung vẽ ra hoa mỹ đường vòng cung, mang theo nữ tử như mực tóc đen.

Xoay tròn, lúc ban đầu tại chỗ xoay tròn, như hoa trung tiên tử như nhau, phong tay áo vũ động, tóc đen phát phới, che khuất nữ tử dung nhan, mà kia tư thái cũng đã mỹ được làm cho lòng người động.

Vũ bộ cùng mấy tháng trước ngũ nương nhảy như nhau, nhưng mà, đồng dạng vũ bộ, lúc này nữ tử nhảy dựng lên, lại hơn một phần nói không nên lời thần vận, thậm chí tại nơi kỹ thuật nhảy trung có thể cảm giác được nào đó nhàn nhạt đau thương.

Khúc thanh lú lo vừa nghe, nữ tử kia bỗng nhiên quay đầu lại, ở khó phân thủy tay áo thấy, là hé ra kinh là trời người dung mạo.

A Cửu thân thể chấn động, đột nhiên nhớ tới, ở lần đầu tiên nhìn thấy Quân Khanh Vũ kỳ lân ngọc lúc, từng nhìn thấy một nữ tử, mặc hồng sắc vũ y.

Mà giờ khắc này, kia dập dờn màu tím đèn cung đình, kia quen thuộc dung mạo, thế nhưng A Cửu có một loại bình tĩnh cách một thế hệ cảm giác, thậm chí, cảm thấy... Chính mình nhìn thấy cái kia khiêu vũ nữ tử, kỳ thực chính là Tô Mi.

Đúng vậy, cô gái kia hẳn là Tô Mi.

A Cửu tay vô ý thức nắm chặt, nếu như Quân Khanh Vũ là mộng trung kỳ lân, kia Tô Mi thực sự chính là họa trung nữ tử?

Sân khấu thượng tình cảnh, A Cửu không có nhìn nữa, mà là đưa mắt vô ý thức rơi vào Quân Khanh Vũ trên mặt.

Hai người vị trí cách rất gần,

Hắn nghiêng mặt, mặc màu trắng y sam, sắc mặt bởi vì tóc đen bạch y đan vào có vẻ có một loại vô lực tái nhợt, như bệnh trạng đã lâu người.

Nhưng mà, cặp kia màu tím sâu đồng đi mang theo khác thường quang mang, nhìn trên đài nhanh nhẹn khỏi vũ nữ tử.

Ánh mắt kia, có điểm tượng lạc lối đứa nhỏ đột nhiên trong đêm tối tìm được chỉ dẫn xem lộ tuyến, càng tượng hoa đăng tiết, đối cái loại này mỹ lệ đèn màu mê luyến.

“Vì quân vũ một khúc, Hứa khanh một đời tình.”

Tiếng nhạc trung, nữ tử kia cạn hát truyền đến, A Cửu như bị sét đánh bình thường, cuống quýt nhìn về phía vũ trên đài.

Đúng rồi... Đúng rồi, nàng nhìn thấy cô gái kia, chính là tô mai.

A Cửu theo vị trí đứng dậy, theo bên cạnh đi qua, mà Quân Khanh Vũ thể nhưng không có chút nào phát hiện, ánh mắt như trước rơi vào trên đài.

Quân Khanh Vũ nói đúng, hắn không buông ra Tô Mi.

Mặc dù Tô Mi thân phận hắn sớm đã có sở hoài nghi, hắn cuối cùng là dứt bỏ không được, như, A Cửu biết rõ Cảnh Nhất Bích không phải mười một, vẫn như cũ liều mạng mệnh muốn phải bảo vệ như nhau.

Cái gọi là chém không dứt lý còn loạn, có phải là như vậy? A Cửu không có làm bất luận cái gì dừng lại, mang người đi từ từ quá thủy tạ, ra lưu ly cung:“Thu Mặc cô cô, phu nhân mềm điểm quên cầm.”

Vừa A Cửu đi tới mau, Thu Mặc chưa muốn bao nhiêu, vội vàng đuổi kịp, nhưng thật ra quên A Cửu yêu nhất mềm điểm.

“Thu Mặc người trở lại lấy đi.” Thu Mặc chỉ phải xoay người lộn trở lại đi, mà A Cửu lên hỏi Thanh Hà điện đuổi xe.

Trên xe có một đóa hoa mai, đặt ở không chớp mắt góc.

Xốc lên hoa mai phía dưới cái đệm, phía dưới lại thỉnh linh bày đặt mấy phong thư.

A Cửu cầm lên vừa nhìn, quả nhiên là Mộ Dung tam hoàng tử đưa tới. Xem ra, nếu không phải đêm nay Tô Mi mời, này đó tín chỉ sợ cũng tìm không được cơ hội đưa vào đến.

Nội dung bức thư có kỷ phong, trong đó có một phong thư nhắc tới, Cảnh Nhất Bích mấy ngày trước đã rời kinh, chính đi trước núi xanh.

Mà mặt khác một phong thư, là sớm hơn một ít, núi xanh phát hiện một chỗ bí mật mỏ vàng, mà kia mỏ vàng lão bản rất khả năng liên phú khả địch quốc Quân Phỉ Tranh.

Thả tay xuống lý tín, A Cửu như cũ chăm chú nhíu lại chân mày.

Đến bây giờ, làm cho Mộ Dung tam hoàng tử tra một chuyện khác lại vẫn không có bất kỳ tin tức.

Đã Cảnh Nhất Bích đi núi xanh, nói rõ song phương vẫn còn ám chiến thế cục, mà Quân Khanh Vũ như cũ là chọn dùng trước phương thức, chặt đứt Quân Phỉ Tranh kinh tế.

Mỏ vàng thuộc về quốc pháp, sự tình một khi điều tra rõ, kia bắt Quân Phỉ Tranh cũng có lý do.

Mà nay trẻ quân khanh đã đáp ứng muốn A Cửu tiếp nhận, kia tự nhiên kế tiếp A Cửu muốn xuất cung xử lý việc này.

Trở lại Thanh Hà điện, Thu Mặc vẫn chưa về, A Cửu sửa sang lại một phen vừa kia mấy phong thư, tính toán ngày mai báo cho biết Quân Khanh Vũ, nàng muốn ly cung một chuyến.

Bởi vì ở lưu ly cung không có ăn cái gì, khi trở về, uống một chút canh, A Cửu liền mệt rũ rời ngủ.

Mộng ngủ như trước không thể nào kiên định, trong lòng luôn luôn lộ về cái gì, nửa đêm tỉnh lại, A Cửu trì đèn vừa nhìn, lại cũng không nhìn tới Thu Mặc thân ảnh.

“Thu Mặc?” A Cửu nhẹ giọng hoán gọi, lại không người trả lời.

Mấy ngày trước, Thu Mặc lo lắng A Cửu ngủ không ngon, liền ở tại bình phong bên ngoài.

“Phu nhân...” Thiếp thân cung nữ đẩy cửa tiến vào, nói, “Thu Mặc cô cô còn chưa có hồi Thanh Hà điện.”

A Cửu nhìn về phía bên cạnh đồng hồ cát, nhất thời không khỏi cả kinh, phi y phục đã đi xuống sàng.

Hơn thế đồng thời, Thanh Hà ngoài điện đột nhiên có gấp cước bộ thượng truyền đến...

257. Chương 257

đẩy cửa ra, A Cửu nhất thời bị đột nhập đứng lên ánh lửa cả kinh vội giơ tay lên chặn mắt, bán cho phép, mới buông xuống tay, nhìn về phía trong viện.

Trong viện, sổ với bách kế cây đuốc ở chớp động,

Đem toàn bộ Thanh Hà điểm chiếu lên đèn đuốc sáng trưng.

Lấy trường mâu, cầm trong tay cây đuốc ngự lâm quân phía trước, đứng về mặt nghiêm túc cùng lo lắng Hữu Danh, ánh mắt nghi hoặc nhìn A Cửu.

Mà này thế cục, xem bộ dáng là dẫn người xông vào, cũng không là Hữu Danh làm việc phong cách.

“Phu nhân, phiền phức ngài cùng tiểu nhân đi một chuyến.” A Cửu trông mắt nhú lại, sau đó nhìn sắc trời một chút, “Hữu đại nhân, này còn có hai ba cái canh giờ mới bình minh, người nếu có chuyện gì, ngày mai sẽ tìm bản cung đi.”

Nói, A Cửu xoay người sẽ tiến tẩm điện.

“Hữu Danh dám thỉnh phu nhân theo tiểu nhân đi tranh.”

Hữu Danh lại lần nữa lặp lại đến, hơn thế đồng thời, mang người đồng thời quỳ trên mặt đất.

A Cửu động tác cứng đờ, nhú mày quay đầu lại nhìn trên mặt đất Hữu Danh, cười nói, “Hữu đại nhân, đã là tới bất bản cung, hà tất còn muốn đi quỳ lễ?”

Vừa kia gấp xông vào thanh âm, còn có Hữu Danh thần sắc đã nói cho A Cửu đối phương đến chân thật mục đích.

“Ngài thủy chung là phu nhân.” Hữu Danh thở dài một hơi, bất đắc dĩ nhìn A Cửu.

“Ha ha ha... Đã như vậy, kia bản cung thế nào làm tốt khó Hữu đại nhân, mọi người đều trước đứng lên đi.”

A Cửu cấp cung nữ bên cạnh đưa một cái ánh mắt, đối phương rất nhanh mang tới áo choàng, vì A Cửu mặc hảo.

Gió đêm lạnh lạnh, xung quanh thần kỳ yên tĩnh, cây đuốc một đường lan tỏa, thậm chí có thể nghe thấy hỏa diễm thiêu đốt xích xích thanh âm.

Nhìn trên trăm nghiêm chỉnh lấy dải ngự lâm quân, A Cửu cũng đột nhiên hiếu kỳ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, lại muốn dùng lớn như vậy trận thế đến thỉnh nàng.

Hữu Danh hơi tiền một bước, thể nhưng bước chân cũng không vội xúc, tựa hồ đang suy nghĩ A Cửu thân thể vẫn đề.

Dịch xác, hiện tại bước nhanh hành tẩu, tựa hồ cũng hơi mệt chút.

Hơn nữa, ngày ấy Thu Mặc cũng nói, tương so sánh này nọ trước đây nàng gặp qua phụ nữ có thai, coi như A Cửu bụng so với tương đồng năm tháng đứa nhỏ muốn vi lớn hơn một chút.

Nếu không phải mùa đông y phục, còn có bất loạn đi, sợ rằng thân thể thể nào cũng không che giấu được. Lúc đó Thu Mặc còn đoán nói không chừng trong bụng chính là hai tiểu hoàng tử.

Bởi vì hiện tại kỹ thuật, căn bản vô pháp bắt mạch ra, hơn nữa A Cửu đối này cũng không biết nhiều hơn, chỉ là cảm thấy, theo đứa nhỏ mỗi một ngày trưởng thành, nàng hành động thập phần khó khăn.

Mới như thế mấy tháng, hơi chút đi trường một đoạn cách, đều cảm thấy mệt mỏi.

Về phần đứa nhỏ giới tính.

Nàng không hi vọng là tiểu hoàng tử, chỉ nghĩ là một nữ nhi, làm cho nàng yên tĩnh cuộc sống, thoát khỏi hoàng thất gông xiềng.

Không có ra nhiều người đại dự liệu, Hữu Danh quả nhiên là đem A Cửu mang đi lưu ly cung.

Lưu ly cung tại đây cái ban đêm, cùng mấy canh giờ tiền bầu không khí hoàn toàn bất đồng.

Lúc này, lộ ra nào đó xơ xác tiêu điều, thậm chí ngưng trọng cùng kiềm chế.

Đi qua trung điện, đến nội điện lúc, nhưng không thấy một cung nữ cùng thái giám, chỉ có thành phê thủ vệ cầm súng ba bước một tốp.

“Phu nhân.” Hữu Danh đi vào, lặng yên kêu một tiếng A Cửu.

A Cửu đi vào vừa nhìn, nhìn thấy Thu Mặc tóc mất trật tự quỳ trên mặt đất, chính run lấy lấy, tựa hồ ở vào nào đó cực độ khủng hoảng trong.

Còn bên cạnh, Quân Khanh Vũ vẻ mặt sát khí đứng ở đằng kia, thấy A Cửu tiến vào, màu tím sâu đồng lúc này quét tới, như sắc bén lưỡi dao sắc bén bàn.

Chống lại Quân Khanh Vũ ánh mắt, A Cửu tâm không khỏi mát lạnh.

Bởi vì, nàng nhìn thấy hắc đốm mắt khiếp sợ, bất khả tư nghị, thất vọng, tuyệt vọng, còn có chán ghét, còn có hận.

“Người...” Quân Khanh Vũ đi tới, nhìn chăm chăm A Cửu, thanh âm mang theo một chút thê lương, “Đúng vậy, A Cửu, thiên hạ này quả nhiên không có gì người không dám làm !”

“Ta rất cuộc làm cái gì?”

A Cửu không chút nào tỏ ra yếu kém cười cười, đón nhận Quân Khanh Vũ ánh mắt, hỏi ngược lại.

“Đã dám làm, vì sao không dám thừa nhận?” Quân Khanh Vũ ánh mắt quét về phía Thu Mặc, đột nhiên giơ tay lên, trong tay áo sáng như tuyết kiếm ánh chém về phía Thu Mặc.

A Cửu nhất thời cả kinh, giơ tay lên một chưởng đánh hướng Quân Khanh Vũ cổ tay, cái tay còn lại lấy tốc độ của tia chớp đem Thu Mặc theo kiếm khí hạ giật lại.

“Xin hỏi hoàng thượng, Thu Mặc rất cuộc phạm vào chuyện gì, người lại muốn ra tay giết nàng!” A Cửu đem Thu Mặc ngăn ở phía sau, nghiêm nghị hỏi.

“Giết nàng?” Quân Khanh Vũ lớn tiếng cười lên, giơ tay lên, kiếm chỉ hướng A Cửu cổ, đấm mắt sung huyết, “Nếu không phải... Nếu không phải...” Hai tròng mắt nhìn về phía nàng áo choàng hạ, hở ra bụng dưới, Quân Khanh Vũ nắm kiếm tay run lên, đầu ngón tay trong nháy mắt tái nhợt, vô lực nói, “Trẫm thật muốn kể cả người cùng nhau giết chết!”

Lạnh lẽo kiếm đặt ở cổ nàng thượng, sắc bén như quang, khi hắc tay run trong nháy mắt, một luồng tóc đen đoạn rơi, rơi vào A Cửu màu trắng áo choàng thượng.

Nàng biết hẳn muốn nói cái gì, nếu không phải, bởi vì trong bụng đứa nhỏ, hẳn nhất định sớm giết nàng.

“Lý do?” Như trước bình tĩnh, nàng ngữ khí băng lãnh vô tình, ánh mắt yên lặng không có một tia gợn sóng, trái lại tượng ngưng kết ngàn năm mặt băng.

“Tiểu thư...” Phía sau Thu Mặc cầm lấy A Cửu tay, sau đó ngã quỳ trên mặt đất, cầu xin nói, “Người tứ Thu Mặc vừa chết đi.”

A Cửu kinh ngạc quay đầu lại, nhìn trên mặt đất cầu mực, sau đó giơ lên mặt của nàng.

Gương mặt đó, thanh tú tái nhợt, trên mặt dính đầy nước mắt, mà thuần đã bị mình sinh sôi cắn ra mấy cái miệng máu.

Cặp mắt kia đồng bên trong tràn đầy hối hận cùng đau đớn, còn có giãy giụa. “Tiểu thư, ngài tứ Thu Mặc vừa chết đi. Thu Mặc, xin lỗi người.” Thu Mặc ngẩng đầu nhìn A Cửu, lại lần nữa cầu xin nói.

“Thu Mặc...”

A Cửu nghi hoặc nhìn Thu Mặc, đang muốn đem nàng nâng dậy đến, phía sau đột nhiên phát ra kinh khủng tiếng thét chói tai.

“A... A...”

Thanh âm kia theo sau tấm bình phong mặt tấm điện truyền đến, mang theo khủng hoảng cùng sợ hãi, thậm chí có một chút tê tâm liệt phế, “A... Không, không...”

Chối tai cùng tuyệt vọng thét chói tai như kiếm như nhau phá vỡ ngưng hắc đêm, lập tức Quân Khanh Vũ kiếm trong tay theo A Cửu trên người trượt xuống, phịch một tiếng rụng rơi trên mặt đất.

258. Chương 258

Không đợi A Cửu từ nơi này tuyệt vọng tiếng thét chói tai trung kịp phản ứng, Quân Khanh Vũ đã xoay người vọt vào bình phong, mà lúc này Thu Mặc nghe thấy thét chói tai cũng vừa không chế không được che mặt khóc lên.

“Thu Mặc...”

Bị Thu Mặc đột nhập lên khóc rống, A Cửu nhất thời thể nhưng cũng không biết phải làm sao.

Nàng giải đến Thu Mặc không phải như thế, đã từng Thu Mặc vì cứu nàng, ở hải đường điện như vậy đã bị dần vật, đều tử căn rằng, không phát ra bất kỳ thanh âm gì.

Sau tấm bình phong mặt truyền đến tiếng thét chói tai càng phát ra tê tâm liệt phế, còn bí mật mang theo đông tây bị ngã toái thanh âm.

Mà kia tiếng thét chói tai, ngay vừa, A Cửu đã đã hiểu, đó là Tô Mi .

Hiện tại cảnh một mảnh hỗn loạn, ly kỳ hơn chính là, ở đây không có bất kỳ cung nữ cùng thái giám, chỉ có Quân Khanh Vũ tín nhiệm hộ vệ.

Xoay người, cất bước đi hướng bình phong bên trong, mà vừa đi vào đi, một khối gương đồng liền trước mặt ném đến, A Cửu bản năng mau tránh ra, cái gương lúc này đem phía sau bình hoa đập bể được nát bầy.

Tìm nhìn lại, nhìn thấy Tô Mi quỳ trên mặt đất, mặc vàng nhạt sắc áo sơ mi, tóc rối tung khai, hai tay bưng mặt, không ngừng phát ra khủng hoảng thét chói tai.

Mà Quân Khanh Vũ thì đem nàng ôm chặt lấy, cũng tính toán đem tay nàng theo trên mặt dờ, “Không nên cử động.”

“A...”

Tô Mi tượng diên rồi như nhau đẩy ra Quân Khanh Vũ, mà đang ở một khắc kia, thấy rõ Tô Mi khuôn mặt trong nháy mắt, A Cửu cả người đều kinh ở tại chỗ, trong lúc nhất thời phản ứng không kịp.

Cho dù gặp qua đại cảnh, nhưng, một màn này thành linh xảy ra phát sinh ở Tô Mi trên người, làm cho A Cửu khiếp sợ lại kinh ngạc.

Ngay mấy canh giờ tiền, nàng nhìn thấy vẫn là cái kia ở trên đài, vũ động thủy tay áo, dung nhan diễm khuynh thiên hạ Tô Mi.

Gương mặt đó, có thường nhân sở không có đường hoàng tốt đẹp diễm, thậm chí mang theo nào đó yêu mị.

Không phải không thừa nhận, Tô Mi có một trương có thể cho khắp thiên hạ nam nhân nữ nhân đổ kỵ dung nhan.

Nhưng lúc này, cái kia quỳ trên mặt đất tóc tai bù xù nữ tử, lại có hé ra có thể dùng dữ tợn kinh khủng để hình dung mặt.

Nàng bên trái gò má, hiện đầy vết sẹo, như là bị nào đó được vật ăn mòn quá bình thường, tựa hồ muốn nghiền nát bàn, làm cho người ta nhìn thấy mà giật mình.

Túng bàn khuynh quốc khuynh thành, lại bởi vì này vết thương, trở nên xấu xí không chịu nổi, thậm chí làm cho người ta sợ hãi.

A Cửu trong lòng căng thẳng, mở to hai mắt nhìn nói không ra lời.

Tô Mi... Tô Mi bị hủy khuôn mặt!

“Không... Không... Đây không phải là thật?”

Tô Mi lão đảo bò dậy, nhắm phía mặt khác cái gương, nhìn thủy tinh trong gương kia trương dung nhan, sau đó dụng lực đẩy ra,

“Không là thật, sẽ không là như vậy...”

“Mặt của ta...”

Thủy tinh kính rụng rơi trên mặt đất, rơi thất lễ tám toái, chiết xạ ra Tô Mi nghiền nát không chịu nổi mặt, trái lại càng thêm kích thích nàng.

Nàng thân thủ chụp vào bên cạnh một phen cái trâm, sau đó dụng lực hoa hướng của mình mặt khác nửa bên mặt.

“Tiểu mày.”

Quân Khanh Vũ cùng A Cửu đồng thời kinh hãi sôi nổi tiến lên, mà Quân Khanh Vũ trước một bước, giữ lại Tô Mi tay.

“Không nên đụng, Hữu Danh sẽ vì ngươi y tốt.”

“Sẽ không ...”

Tô Mi lắc lắc đầu, nước mắt theo viền mắt sa sút ra, “Sẽ không , mặt của ta.”

“Tin trâm.” Quân Khanh Vũ an ủi nói, nhưng mà, thanh âm lại rất thấp, hiển nhiên căn bản cũng không có nắm chặt.

Thậm chí A Cửu đều biết, cho dù thương được rồi, một hồi lưu lại dấu vết .

Tô Mi hoảng hốt nghe, song đồng ngơ ngẩn nhìn trên mặt đất toái tra, trên mặt sớm đã không có trước ngang ngược, chỉ có một loại tuyệt vọng.

“Ngươi ngồi xuống trước.”

Quân Khanh Vũ nhỏ giọng nói, “Trẫm làm cho Hữu Danh tiến tới cho ngươi nhìn nhìn.”

“Không... Không... Ta không nên gặp người.” Tô Mi lúc này kinh hoảng lên, né tránh nhìn về phía bình phong chỗ, mà ánh mắt vừa vịn rơi vào A Cửu trên người.

“Là người!”

Tô Mi thanh âm run lên, ánh mắt nhất thời hung ác độc địa đứng lên, liền bắt tay vào làm lý trường châu trâm, thứ hướng A Cửu.

A cơ con người sắc trầm xuống, phía sau là vừa phóng bình hoa cái đài, bởi vì nàng thời gian ngắn nhất lấy hiện tại hình thể căn bản là không có cách nào né tránh khai, hướng chi, bên cạnh tất cả đều là thanh hoa đồ sứ toái tra, không cẩn thận, giẫm đi tới trái lại càng dễ thương người.

Hơn nữa, Tô Mi là đưa lưng về phía Quân Khanh Vũ thứ hướng A Cửu, ngay gần người kia một cái chớp mắt, A Cửu nhìn thấy Tô Mi trong tay đĩa ăn đột nhiên hạ thấp, sẽ thứ hướng nàng bụng.

Phòng thân mang theo chủ thủ từ hông giữa rút ra, lượn vòng hướng Tô Mi chạy đi, chỉ nghe được đối phương phát ra một tiếng thống khổ nức nở, sau đó đột nhiên ngã xuống đất.

Đây hết thấy phát sinh quá nhanh, chờ Quân Khanh Vũ thấy rõ thời gian, Tô Mi vừa vặn ngã quỵ gối nghiêng nát thủy tinh cận thượng, mà nàng máu tươi chính thắm thì theo trên đầu gối tuôn ra.

Nơi đó, cầm một thanh chủ thủ.

“A Cửu người!”

Quân Khanh Vũ hai mắt sung huyết nhìn chằm chằm A Cửu, “Người còn ngại không đủ sao! Người sẽ nàng dung mạo, hiện tại, còn muốn thế nào thương nàng!”

“Ta nói rồi, từ trước đến nay ta là lấy một thân chi đạo còn một thân thân, mới vừa rồi là nàng động thủ trước.”

“Ha ha...”

Quân Khanh Vũ lạnh lùng cười, “Vì thế người phá hủy mặt của nàng, còn có hủy chân của nàng?”

Một đao kia, đích thực là phi thường nặng! Vừa vặn chặt đứt trên đầu gối gân mạch.

A Cửu không hối hận, bởi vì đây là nàng làm việc phong cách, hướng chi, Tô Mi vừa rõ ràng là muốn động bình an.

Đối đãi địch nhân, nàng chưa bao giờ sẽ mềm lòng, cũng sẽ không nương tay.

Hơn nữa, đối phương vẫn là Tô Mi.

Chỉ là, hủy dung việc, ý gì giải thích?

“Cái gì gọi là ta hủy mặt của nàng?”

A Cửu lẳng lặng nhìn Quân Khanh Vũ.

Tô Mi nghe nói, nhìn A Cửu đầy mắt đầy mắt mang theo căn cốt hận, tựa hồ hận không thể đem A Cửu bầm thây vạn đoạn,

“A Cửu người dám làm không dám chịu?” Quân Khanh Vũ thất vọng cười, “Thu Mặc là người thiếp thân thị nữ, người lại đem nàng nửa đường phái trở về, giấu ở nội điện, làm cái gì, ... Người so với ta rõ ràng hơn đi.”

259. Chương 259

A Cửu ngẩn ra, sắc mặt rất nhanh khôi phục yên lặng, mà đầy mắt như trước không có bất kỳ gợn sóng, coi như gần kết thành băng mặt hồ, chỉ là hơi hiện ra lạnh lẽo nhìn ôm Tô Mi Quân Khanh Vũ.

“Thu Mặc nàng trở lại nội điện, là bởi vì của ta mềm điểm đi đến lúc đó, cấp rơi xuống.”

“Kia vì sao, người mà lại làm cho Thu Mặc mà không phải là cái khác cung nữ?”

Đổi mặt Quân Khanh Vũ chất vấn, A Cửu lắc đầu cười lạnh, “Về phần vì sao, hoàng thượng người cũng nên rõ ràng, này nội điện, hạng người gì có thể đi vào, hạng người gì không có tư cách đến?”

“Bởi vậy, người không thừa nhận người đã làm?”

“Ta vì sao phải thừa nhận? !” A Cửu ánh mắt theo Quân Khanh Vũ trên mặt dờ.

Nàng không muốn nhìn, không phải sợ hãi ánh mắt của hắn, mà là chống lại hắn kia nghi vấn còn có chán ghét ánh mắt, nàng sẽ cảm thấy yêu thương.

Hắn là hạc đỉnh hồng, mà bây giờ, độc phát... Không có giải được!

Rõ ràng không có kết quả, biết rất rõ ràng là độc được, lúc trước vẫn là nghĩa vô phản cố nguyện ý thử, vì thế, lúc này, chính hắn một kết quả, trách ai?

Nàng không trách ai, nàng cũng chưa bao giờ sẽ hỏi, nếu như nặng đầu ở tới một lần, nàng còn như vậy tuyển trạch sao? Không có nặng tới một lần! Chỉ có, muốn thế nào đi giải quyết, thế nào đau dài không bằng đau ngắn.

“Hữu Danh, đem Thu Mặc mang vào.”

Nhìn thấy A Cửu cự không thừa nhận, Quân Khanh Vũ sai người đem Thu Mặc mang đến tiến vào.

Thu Mặc lão đảo tiến vào, nhìn thấy trên mặt đất diện mục vết thương, tóc mất trật tự ánh mắt oán hận Tô Mi, cả người đều nhoáng lên, sau đó vô lực quỳ trên mặt đất.

“Thu Mặc, không phải sợ. Không phải người làm, ai cũng oan uổng không được người, không có lệnh của ta, ai cũng đừng nghĩ động người một ngón tay.”

A Cửu ánh mắt phát lạnh, thanh âm đột nhiên mang theo sát ý.

Thu Mặc ngẩng đầu, nhìn A Cửu, hô nước mắt hai mắt có gan nói không nên lời bi thiết.

“Hoàng thượng, vừa ở thực phi nương nương trong chén điều tra ra một loại gọi tập hợp độc.”

Hữu Danh sắc mặt ngưng trọng nói, ánh mắt cũng vô ý thức liếc mắt nhìn Thu Mặc, “Vừa, ở Thu Mặc trên tay, thần cũng tìm được tập hợp bột phấn.”

Nói vừa ra, A Cửu lúc này kinh ở tại chỗ, nhìn về phía Thu Mặc, phát hiện Thu Mặc đã sắc mặt tuyệt vọng giật mình ở tại chỗ, tượng là bị người lấy mẫu linh hồn như nhau đã không có bất luận cái gì sinh khí, chỉ có nước mắt theo sưng đỏ viền mắt trung im lặng chảy xuống.

“Sao có thể?”

Tập hợp loại này được, A Cửu gần đây cũng theo được lý thư trên có sở hiểu biết, loại độc chất này, nhập khẩu chút ít là được ăn mòn làn da, hơn thì trảng xuyên bụng lạn.

Trên giang hồ hóa thi phần cơ bản nhất được chính là tập hợp.

Mà thư thượng từng nói, tập hợp vì đóa hoa nghiên cứu chế tạo thành phần, bản vô sắc vô vị, thế nhưng dính vào làn da thượng, sẽ trình cạm hoàng sắc.

A Cửu ngồi xổm người xuống, một tay vịn bả vai của nàng, một tay nắm hai tay của nàng.

Chỉ thấy nàng mười ngón tay đầu ngón tay, đều hiện ra ra nhàn nhạt hoàng sắc, cái loại này hoàng, rõ ràng ánh sáng màu rất cạn, mà A Cửu lại cảm thấy hai mắt đau nhói.

Thu Mặc thống khổ nhắm mắt lại, tựa hồ không dám nhận thụ A Cửu xem kỹ, chỉ có cắn môi, tuyệt vọng khóc.

“Không phải người, đúng không?”

A Cửu nhẹ giọng hỏi, nàng không tin là Thu Mặc.

”Đương nhiên không phải là nàng!

Tô Mi trào phúng oán độc thanh âm truyền đến, “Nàng một cung nữ chỗ nào khiến cho đến này tập hợp, nào dám có lá gan đến hại ta...”

“Câm miệng cho ta!”

A Cửu quát lạnh một tiếng, cắt ngang Tô Mi nói, tiếp tục hỏi Thu Mặc, “Thu Mặc, nói thật, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Môi bị Thu Mặc sinh sôi cắn ra vết máu, nàng mở mắt ra, tựa muốn nói gì, đột nhiên nghe thấy Tô Mi nói, “Người đã chủ tử cho người nói, vậy người liền nói thật...”

Hai tay chăm chú nắm thành quả đấm, Thu Mặc cắn răng một cái, đột nhiên hướng A Cửu cúi đầu, trán dùng sức đánh vào trán đầy toái tra trên mặt đất, nói, “Tiểu thư, ta xin lỗi người, là ta làm.”

Thu Mặc gờ lên chảy máu trán, nhìn về phía Tô Mi, hít sâu một hơi, đáy mắt cũng chực đau đớn cùng hận, cơ hồ là run rẩy thanh âm, “Theo nàng xuất hiện thời gian, trong lòng ta liền hận nàng. Hận nàng, cần hi sinh tiểu thư người đến bảo hộ nàng, hận nàng bởi vì cái loại này dung mạo mà chỉ cao khí ngang, hận nàng có thể ở tốt như vậy cung điện, mà tiểu thư lại muốn ủy khuất ở Thanh Hà điện...”

“Vì thế, ta nghĩ phá hủy mặt của nàng, nàng đã không có gương mặt đó, liền không có gì cả, liền sẽ không còn muốn lấy thay tiểu thư, khi dễ tiểu thư, cũng đừng muốn cho tiểu thư sắc mặt nhìn.”

Thu Mặc ngữ khí thập phần kích động, “Thế nhưng, một người làm việc một người đương, độc là ta hạ, cùng người khác không quan hệ.”

“Thu Mặc a...”

A Cửu bất đắc dĩ thở dài một hơi, hai tay run xoa nàng trán đầy lệ ngăn mặt, nhất thời cũng không biết nói cái gì.

“Rốt cuộc có hay không cùng người khác không quan hệ, trầm trong lòng so với người rõ ràng!”

Quân Khanh Vũ chậm rãi đứng dậy, cấp hộ vệ bên cạnh đưa một cái ánh mắt, hộ vệ kia lúc này đem Tô Mi đã dùng qua chén trà bưng tới.

“Nếu là người làm, vậy người liền đem còn lại trà đều uống sạch!”

A Cửu quay đầu lại nhìn Quân Khanh Vũ, mặt của đối phương, có làm cho người ta tuyệt vọng lãnh khốc vô tình.

Tựa như lần đầu tiên gặp mặt, hấn đón gió trạm ở trong rừng, cầm trong tay làm cho người ta phát lạnh ánh trắng, hai mắt lãnh lệ nhìn một đám người ở sinh tiền ngã xuống, sau đó hóa thành tro tẫn.

Khi đó, nàng nhất định, này vô tình lãnh huyết người nhất định chính là trong lịch sử cái kia Quân Khanh Vũ.

Giữa lúc A Cửu thất thần thời gian, dư quang đột nhiên chú ý tới Thu Mặc thế nhưng cầm lấy cái kia chén trà.

“Không cho phép uống!”

Cuống quít tỉnh ngộ lại, A Cửu một chuồng quát tới, đem mang độc chén trà theo Thu Mặc trong tay đánh rơi.

Nước trà tiên rơi trên mặt đất, phát ra xích xích thanh âm.

“Thế nào? Người của người, người cứ như vậy bao che! A Cửu, lần này, không được phép người, Thu Mặc nàng hôm nay nhất định phải chết!” Quân Khanh Vũ ánh mắt lãnh quát ở A Cửu trên mặt, thuận tay vừa kéo, rút ra Hữu Danh thất lạng bội kiếm.

Kiếm như tia chớp như nhau lại A Cửu không kịp phản ứng dưới tình huống, chém tới

260. Chương 260

Mang theo sát khí phong theo tai nghe biên xẹt qua, thế nhưng lãnh được đến xương, A Cửu toàn thân chấn động, chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh sáng như tuyết, cũng cảm giác được nào đó đáng sợ mùi muốn đập vào mặt.

Cảm nhận được tử vong khí tức, Thu Mặc không có nhắm mắt lại, hơn nữa ở một khắc kia, nhìn về phía A Cửu, hai mắt đâm lẹ trung tất cả đều là áy náy.

A Cửu giật mình quay đầu lại, chống lại Thu Mặc ánh mắt, một khắc kia, muốn cũng không có muốn, nàng nâng tay lên, chụp vào kiếm ảnh.

“Phu nhân...”

Bên cạnh Hữu Danh phát ra một tiếng thét kinh hãi, sau đó lược thân mà đến.

Bên người có loảng xoảng đương tiếng vang, A Cửu chỉ cảm thấy thân thể một nhẹ, sau đó lão đảo lui về phía sau một bước.

Chỉ là, cũng không có ngã trên mặt đất, mà là tựa ở Hữu Danh trên người.

Vừa kia một loạt có chút loạn cảnh tượng phát sinh quá nhanh, A Cửu thấy rõ tất cả lúc, Thu Mặc vẫn là quỳ trên mặt đất.

Mà Quân Khanh Vũ như trước cảm kiếm, nghiêng thân thể, kiếm tựa hồ bị cái gì ngăn trở, mũi kiếm để chấm đất bản.

Mà hấn sắc mặt tái nhợt, đáy mắt quay phần nộ, thở phì phò nhìn A Cửu.

“Người liền muốn đi tìm cái chết sao?”

Nửa ngày, Quân Khanh Vũ rút cuộc mở miệng, mà thanh âm lại hết sức thấp, thậm chí thanh tuyến mang theo ảm nhĩn run.

A Cửu thản nhiên nhìn liếc mắt một cái kiếm trong tay hấn, nhìn nữa hướng Thu Mặc.

Nói, con người sắc càng trầm xuống, ngữ khí quyết đoán, “Người có thể bảo vệ Thu Mặc bao lâu? ! Hôm nay nếu là xử trí không được nàng, vậy trừ đi người, toàn bộ Thanh Hà điện đều phải chôn cùng!” A Cửu cả kinh, có chút vô lực nhìn về phía Thu Mặc. Hôm nay Thu Mặc thừa nhận làm chuyện này, kia lẽ ra nên đã bị trách phạt. Thế nhưng sự tình nguyên nhân gây ra lại là bởi vì Tô Mi, bởi vậy nàng cực lực muốn phải bảo vệ, hiện nay, Quân Khanh Vũ đã làm quyết định, đồng thời tuyên bố muốn Thanh Hà điện chôn cùng. Hấn nói ra, kia A Cửu cũng không nghi ngờ, hấn sẽ làm được. Tâm trạng không khỏi mát lạnh, A Cửu cảm thấy đột nhiên cảm thấy đầu hơi choáng váng, bên môi trồi lên một tia vô lực cười. Mà Thu Mặc, ngẩng đầu nhìn nhìn trước mắt viết hận ý Tô Mi, sợ run chỉ chốc lát, sau đó nhìn lại A Cửu, “Tiểu thư, Thu Mặc chết không luyến tiếc.”

Nói, nàng đột nhiên giơ tay lên, đem theo trên mặt đất lấy tới sắc bén mảnh nhỏ, dùng sức cắm vào trái tim mình.

Máu tươi nhất thời nhuộm đỏ nàng màu trắng cung y, trong lúc nhất thời, gay mũi mùi máu tươi tràn ngập toàn bộ gian phòng.

Trong phòng mọi người đại ra chỉ chốc lát, không nghĩ đến Thu Mặc dùng tuyến trạch dùng phương thức như thế.

Đẩy ra Hữu Danh, A Cửu quá khứ, đem Thu Mặc ôm vào trong ngực, hai tay đặt tại nàng miệng vết thương, ầm ập máu theo kẽ tay giữa tràn ra, rất nhanh nhuộm đỏ hai tay của nàng.

Giết quá nhiều người, làm sát nhân chính mình, đã sớm đối máu không có cảm giác nào, .

Mà giờ khắc này, A Cửu lần đầu tiên cảm thấy, máu tươi dĩ nhiên là như thế gai mắt, thậm chí, chán ghét.

Đồ sứ không có đâm trúng trái tim, thế nhưng vừa vặn ở kinh mạch trên, bởi vậy máu tươi không ngừng tuôn ra, căn bản là vô pháp ngừng.

“Dem người dẫn đi.”

Quân Khanh Vũ kịp phản ứng, nhìn A Cửu ngồi chồm hổm trên mặt đất, thân dính Thu Mặc máu tươi, chân mày lúc này một nhinh, làm cho Hữu Danh đem hấp hối Thu Mặc mang đi.

“Người đều như vậy , hoàng thượng, người còn muốn chúng ta Thanh Hà điện chôn cùng sao?”

Giơ lên máu chảy đầm đìa tay đẩy ra thùy rơi một luồng sợi tóc, A Cửu đẩy ra người ngoài nâng, chậm chậm đứng lên.

Bên môi vô lực cười chậm rãi biên lãnh lệ, kia nửa đêm bản hắc đồng mang theo sát thủ mới có yên lặng.

Một khắc kia, Quân Khanh Vũ trong lòng run lên, tựa hồ nhớ lại mấy tháng trước, trong rừng lần đầu tiên nhìn thấy tên sát thủ kia.

Lạnh lòng vô tình, thủ đoạn độc ác.

Vô tận là chua chát theo trong lòng lan tràn, này đã từng đầy người thứ sát thủ, ở yên tĩnh, biến mất sau một khoảng thời gian, cái loại này đáng sợ khí chất thể nhưng vào giờ khắc này đột nhiên đã trở về.

Đá văng ra này vương bận toái tra, A Cửu một bên cười, vừa đi gần dựa vào ở bên cạnh ghế trên Tô Mi.

Tô Mi tự động sau này co rút lại, nhìn A Cửu đầy mắt, xẹt qua một tia sợ hãi.

“Thực phi...” A Cửu đứng ở trước người của nàng, cúi người quan sát Tô Mi mặt, hai mắt giữa mang theo một tia thương hại, “Người đau không?”

Tô Mi mặt một bạch, không rõ A Cửu vì sao nói như vậy.

“Thương thế kia thật là có một chút lợi hại, ta nghĩ, dù cho Hữu Danh y thuật cao tới đâu minh, cũng sẽ lưu lại vết sẹo đi, thực sự là đáng tiếc này tương khuynh quốc khuynh thành mặt a.”

A Cửu vừa nói, một bên cười, nhanh tay tốc xẹt qua Tô Mi mặt, tia chớp thức giữ lại cằm của nàng.

“A... Hoàng thượng...”

“Đừng động!”

A Cửu hơi dùng sức, trên tay lực đạo hận không thể đem Tô Mi hàm dưới bóp nát, bất quá, lúc này, cũng có thể đau đối phương khóc lên, “Hoàng thượng, ta chỉ là muốn cùng thực phi trò chuyện, thế nhưng, thực phi như thế không phối hợp, khó tránh khỏi ta sẽ làm ra cái gì đến.”

Bên môi lãnh lệ cười, trở nên tà ác, nói ra nói thế lúc, Quân Khanh Vũ đích xác không dám động.

“Có chuyện thì nói nhanh lên!” Tô Mi thở hổn hển một hơi, nói.

“Người rất chờ mong lời nói của ta?”

Lúc này trước mắt cười nữ tử, mặt mày chỗ thể nhưng mang theo vài phần xinh đẹp cùng nói không hết sinh động.

Ngón tay mơn trớn nàng bên tai, A Cửu tươi cười càng phát ra diễm lệ cùng xán lạn,

Vốn cho là Tô Mi lộ vẻ hé ra giả mặt đến nỗi mọi người, hiện tại vừa nhìn, khuôn mặt này, còn thật là bị hủy khuôn mặt!

“Tô Mi, người biết người này gọi là gì sao?” A Cửu thân thể đè ép áp, lấy trên cao nhìn xuống tư thế quan sát Tô Mi, “Người cái này gọi là, trừng phạt đúng tội!”

Tô Mi dường như bị sét đánh trúng như nhau, trừng mắt con ngươi nhìn chăm chăm trước mắt như anh túc bản xinh đẹp nữ tử, con ngươi nhất thời co rút lại, thống khổ tiêm kêu lên, thậm chí điên rồi tử đứng lên tựa như đẩy A Cửu.

Bởi vì đã bị kích thích, Tô Mi trong lúc nhất thời quên trên đầu gối thương, đông một tiếng, ngã xuống đất.

Mà A Cửu vừa vịn chặn ở phía trước, ngăn trở có người nâng.

Chân gân bị chảy thủ thứ đoạn, Tô Mi chỉ có ghé vào toái tra mắt trên, toàn bộ mặt lúc này đau đến vặn vẹo đứng lên.

“Ha ha ha... Thật đúng là gọi báo ứng a! , ”

A Cửu không chút nào thu lại cất tiếng cười to đứng lên, tiếp tục kích thích Tô Mi.

261. Chương 261

Nàng cùng Tô Mi tranh đấu đã ngang nhiên hóa, ở lần này tranh đấu trung, Tô Mi thế nhưng ngã phá bình, đem mặt mình đều kính dâng thượng.

Bất kể là trùng hợp vẫn có ý có âm mưu, thế nhưng Tô Mi lúc này đáy mắt thống khổ, A Cửu thấy rõ ràng, kia cũng không phải là giả ý giả vờ.

Thậm chí, ở nàng tiến vào lúc, Tô Mi nhìn thấy nàng lúc, đáy mắt đột nhiên dâng lên căm hận đều đột nhiên so với trước đây nhiều hơn rất nhiều.

Bởi vậy, thương thế kia, là Tô Mi thứ!

Khát mà, đem đôi phương giẫm nát dưới chân khoái cảm, ai cũng muốn thể hội, Tô Mi lần này nhân cơ hội là muốn nàng A Cửu thất sủng.

, dùng gương mặt để đổi, đích xác, Tô Mi làm được.

Thế nhưng, lúc này, phủ phục trên mặt đất chính là Tô Mi, mà dám tùy ý cười nhạo , lại chỉ có A Cửu mới làm đạt được.

Cho dù người thắng là Tô Mi, thế nhưng Tô Mi cũng không dám như vậy làm càn mà càn rõ cười.

“Bi ai sao?”

A Cửu hiểu được mặt mày tựa họa, không chút nào thu lại, ”Trước đây ngươi không mặt mũi ngang nhiên xuất hiện ở trên đời này, chỉ dám trốn

Tiếp ở phương hoa viên. Phía sau, ngươi lại thành thực phi, thế nhưng thế nhân lại không biết ngươi gọi Tô Mi. Mà bây giờ, ngươi gương mặt này dùng cái gì đổi mặt thiên hạ? Vẫn là, mang theo cái khăn che mặt che che giấu giấu...”

Tô Mi toàn thân run lên, lúc này đình chỉ khóc, ngón tay chỉ là vô ý thức nắm chặt, móng tay thật sâu khấu ở lòng bàn tay, sau đó nhìn chăm chăm A Cửu.

Đối phương tùy ý cười, như sắc bén dao nhỏ như nhau, cắt kim loại ở tự ái của nàng thượng.

“Ngươi so với ta tưởng tượng còn muốn ác độc.”

Phía sau truyền đến Quân Khanh Vũ thanh âm.

A Cửu đứng thẳng thắt lưng, quay đầu lại nhìn về phía Quân Khanh Vũ không khỏi cười lạnh, “Hoàng thượng, ngươi quên rồi, ta là một sát thủ! Ta không chỉ ác độc, ta còn rất ác độc!” Nói, ánh mắt lại lần nữa rơi vào Tô Mi trên người.

“Tô Mi, hôm nay mọi người đều ở, ta đã đem nói cho vào ở đây! Ngươi ta chiến tranh, trừ phi là ngươi chết, bằng không chưa xong! Mà hôm nay, là một bắt đầu!”

Lời này vừa nói ra, trong phòng xuất hiện giống như chết vắng vẻ, trong không khí ngưng nào đó xơ xác tiêu điều.

Thậm chí còn Quân Khanh Vũ đều có chút khiếp sợ đứng ở đằng xa, mà lược hạ lời này nữ tử, mặt mày mỉm cười, một thân trắng thuần y phục đứng ở gian phòng trung ương, tóc dài như mực, có một loại yên tĩnh —— sát thủ xuất thủ tiền cái loại này yên tĩnh.

Thấy mọi người cũng không có kịp phản ứng, A Cửu thu hồi tươi cười, cũng lười cùng người quần quýt, xoay người đi ra ngoài.

“Người muốn đi đâu?”

Sợ hãi thanh âm theo trong miệng thốt ra, Quân Khanh Vũ nghiêm nghị uống ở A Cửu, nhưng thanh tuyến, rõ ràng đang run rẩy.

Đi nơi nào?

A Cửu ngóng nhìn ngoài cửa sổ, kia kéo dài đèn cung đình vẫn như cũ sáng sủa, mà màn trời, lại tại nơi cao vút tường vây hạ, có vẻ như vậy nhỏ hẹp.

Đã từng, cái chỗ này không đủ để câu nệ nàng, đã từng, nàng có cơ hội chân trời góc biển, lưu lạc thiên nhai, có thể tìm được tha thiết ước mơ tự do.

Nhưng phía sau, nàng cam nguyện bởi vì một người, đem chính mình nhốt lại.

Hiện tại xem ra, cái chỗ này chung quy không thuộc về nàng, nàng cũng làm không được lòng dạ rộng, nàng thủy chung có một khóa sát thủ mới có tâm.

Nàng rốt cuộc vẫn là làm không được nhỏ của mình thứ, theo một cái võ trang đầy đủ tùy thời chuẩn bị công kích con nhím, biến thành người khác chuồng nuôi thỏ.

Có một số việc, không có thử qua, sẽ không cam lòng.

Mà nàng, thử qua ... Lấy thân thử độc.

“Quân Khanh Vũ.”

Xuyên thấu qua cửa sổ, nhìn kia nhỏ hẹp màn trời,

Nàng nhẹ nhàng nhớ kỹ tên này.

Này, lần đầu tiên ở nhà bảo tàng lý, nghe mười một nói ra cũng đủ để làm cho nàng đau lòng tên, “Người còn nhớ rõ ta nói với người nhất sinh nhất thế nhất song nhân cố sự sao?”

Cũng không trở về đầu, thế nhưng có thể cảm giác được phía sau người kia đột nhiên trầm mặc, trầm mặc được không dám mở miệng.

Nhất sinh nhất thế nhất song nhân... Nàng từng thử làm cho hắn thay đổi!

Nỗ lực qua, A Cửu không hề lưu luyến, ra lưu ly cung.

Gió rất lạnh, lại đủ để cho người thanh tĩnh.

A Cửu ngửa đầu, híp mắt, nhìn càng ngày càng rộng bầu trời, cười cười.

Trong phòng vẫn như cũ yên tĩnh, Quân Khanh Vũ song đồng đại ra nhìn A Cửu chỗ mới đứng vừa rồi, trong đầu trong lúc nhất thời đột nhiên một mảnh trống không.

Nhất sinh nhất thế nhất song nhân!

Lại thật lâu trước, có một nữ tử đối với hắn đem một chuyện xưa, ở hoang mạc trên, đầu sói cả đời chỉ có một bầu bạn.

Thân thể nhẹ nhàng lắc lư mấy cái, chỗ trống có chút loạn, thẳng đến bên tai nhớ lại Hữu Danh thanh âm.

“Hoàng thượng, thực phi thương đã bằng bó kỹ.”

Có chút chờ đợi gập gập đầu, hắn nhìn về phía bên giường, khóa một bước, mới phát hiện hai chân tê dại, khó có thể hoạt động.

Trên giường nữ tử đã là ngủ, nửa gương mặt, bị cát mịn cuốn bọc, lộ ra một đôi chặt vụn vặt mây.

Quân Khanh Vũ vô ý thức nắm chặt, tựa hồ còn chìm đắm ở nào đó phần nộ trong, thậm chí có người phá hủy gương mặt này.

Hắn không phải không thừa nhận, đương đi tới lưu ly cung lúc, nhìn thấy kia trương bị sinh sôi bị phá hủy dung nhan, hắn cái loại này nổi giận cùng điên cuồng.

Coi như, vẫn bảo vệ tối những thứ tốt đẹp, thời thơ ấu đã nghĩ phải bảo vệ tốt bảo bối, bị người vô tình phá hủy.

Càng như là một mộng, tốt đẹp không chân thực, lại đột nhiên biến thành ác mộng.

Hắn nhìn không thấy này trương dung nhan hạ, cô gái kia thống khổ. Gương mặt này phá hủy, hắn lại cảm thấy, hủy chính là hắn mộng, đau chính là hắn chính mình.

Quá khứ bao nhiêu năm, trong mộng gương mặt này ở các loại dưới tình huống xuất hiện, hoàn mỹ được như thiên nhan, làm cho hắn si mê lại quyến luyến.

Trong lòng hắn đã sớm rõ ràng, không phải dứt bỏ không được Tô Mi, mà là dứt bỏ không được gương mặt này —— đó chính là hắn Quân Khanh Vũ ác mộng, hắn thoát khỏi không được!

Quân Khanh Vũ đứng dậy, đứng ở A Cửu trước hết đứng lại địa phương, tìm vừa A Cửu tầm mắt nhìn lại, đó là một mảnh chuế ngôi sao màn trời, rất nhỏ, một tay có thể kháng cự ở.

“Khụ khụ...”

“Hoàng thượng, làm cho ty chúc vì ngài nhìn một chút thương đi.”

Hữu Danh trạm tại bên người, ánh mắt rơi vào Quân Khanh Vũ phóng tại bên người trên tay, kia xinh đẹp tuyệt trần ngón tay, máu tươi ngưng hồng thành châu.

262. Chương 262

Máu tươi thành ám sắc, ngưng kết bất động, Hữu Danh yết hầu căng thẳng, nhìn về phía trong góc kia thanh trường kiếm.

Kia ngân sắc chuôi kiếm buồn bã một mảnh, mặt trên máu tươi đã biến sắc, mà vừa Quân Khanh Vũ chỗ đứng, một chút đỏ sẫm máu tươi dọc theo đường gạt ra.

Ngay vừa Quân Khanh Vũ tức giận rút kiếm thời gian, hắn đã dùng túc toàn bộ nội lực, nhưng khi đó, A Cửu lại đột nhiên thân thủ chặn quá khứ.

Kỳ thực, Hữu Danh rõ ràng, chính mình không đi lên ngăn trở, kiếm kia cũng sẽ không rơi xuống.

Quân Khanh Vũ đã càng lúc trước một bước, sinh sôi kiếm quán chú nội lực kiếm cấp cường thu trở về.

Nhưng mà, như vậy hậu quả thì lại là kiếm khí sẽ bắn ngược ở cầm kiếm nhân thân thượng, mà nội lực cũng sẽ phản phệ kinh mạch.

Ngay khi đó, Hữu Danh hiển nhiên chú ý tới, Quân Khanh Vũ miệng hở lúc này bị kiếm khí chấn vỡ, mà tựa hồ vì nếu không người phát hiện, Quân Khanh Vũ lui về phía sau nghiêng người mà đứng, đem cầm kiếm tay dùng thân thể ngăn trở.

Hữu Danh đang muốn giơ tay lên đi tới, đứng ở tại chỗ thần tình mờ mịt Quân Khanh Vũ đột nhiên cất bước ra, sau đó vội vã ra lưu ly cung.

“Hoàng thượng.”

Hữu Danh vội vội vàng vàng đuổi theo, phát hiện Quân Khanh Vũ cũng không phải là hướng Thanh Hà điện đi đến, mà là đi phương hoa viên.

Phương hoa viên... Đứng ở phương hoa viên ám đạo chỗ, Hữu Danh đột nhiên nhớ tới, đã có bao lâu, hoàng thượng không có tới nơi này.

Mơ hồ nghe thấy có kiêu chế tiếng ho khan, ảm đạm, lại đau nhói màng nhĩ.

Hữu Danh lặng yên đi vào, nhìn thấy bố trí thanh nhã trong phòng, đốt một ngọn đèn, có nhàn nhạt hương khí truyền đến.

Mà Quân Khanh Vũ đưa lưng về phía Hữu Danh đứng ở đó bức tường phía trước, ngóng nhìn cái gì.

Ngọn đèn dầu chập chờn, đem Quân Khanh Vũ bóng lưng đầu trên mặt đất, có chút nghiền nát, vừa bởi vì đi được quá nhanh, kia bó phát đã tản ra, thoạt nhìn tiêu điều mà tịch mịch.

Mà trước mặt của hắn, chính lộ vẽ một bức họa.

Hữu Danh nhận được kia phó họa, là Quân Khanh Vũ tiến cung trước, lưu ly đại mặc lúc mẫu thân hắn theo thượng nhân chỗ ấy đào tới.

Năm đó đại họa thiêu quá, mẫu thân hắn hộ tống cả con đường nói đều hóa thành tro tàn, nhưng mà lại kỳ quái chính là, này bức họa một cái hoàn hảo không tổn hao gì.

Họa trung, đón biển rộng trên vách đá, đứng một nữ tử. Cô gái kia một thân đơn giản y sam, thân thể cao ngất đón gió mà lập, cái loại cảm giác này, làm cho người ta nhớ lại A Cửu, nhưng gương mặt đó, lại không là.

Gương mặt đó, là thực phi nương nương mặt, chuẩn xác điểm là trước khi hủy dung thực phi nương nương.

Nữ tử bên cạnh đứng một cái một sừng kỳ lân, tư thái cao quý đẹp, màu tím song đồng chính ngóng nhìn nữ tử...

“Khụ khụ...”

Quân Khanh Vũ thống khổ ho một tiếng, thân thể đi phía trước một khuyển, hồng sắc máu chiếu vào họa thượng, điểm màu đỏ tươi rơi vào họa trung nữ tử trên mặt.

Hắn hoảng hốt, giơ tay lên liền lau đi, nhưng mà, đột nhiên nhớ tới cái gì, tay giăng co trên không trung, lại cũng không có bính họa trung người.

Tay chậm rãi tiến chặt nắm thành quyền, tựa hồ kiệt lực kiêu chế nào đó tình tự, cuối cùng, hắn thành linh ngẩng đầu, thế nhưng đem họa theo trên tường xé xuống.

“Ha ha ha...”

Hai tay cầm bị máu tươi nhuộm đỏ họa, Quân Khanh Vũ cúi đầu cười to mấy tiếng, cặp kia màu tím con người viết bị ai, mà cười thanh cũng lộ ra mấy phần bi thương.

Rầm!

Thanh âm chói tai truyền đến, Hữu Danh thành linh kinh hãi, nhưng mà đã không kịp ngăn cản.

Kia phó họa, trong nháy mắt ở hóa thành mảnh nhỏ, rơi xuống mặt đất.

Hắn thế nhưng xé nát kia phó họa... Xé nát này phúc vẫn làm bảo bối như nhau che chở họa!

Hữu Danh đứng ở tại chỗ, bất khả tư nghị nhìn một màn này.

Một cái hồng sắc cái bình phóng ở bên cạnh trên bàn, Quân Khanh Vũ vô lực tựa ở tiểu tháp trên, thống khổ nhắm mắt lại, “Suốt đêm đêm nằng... Đưa đến Yên Vũ sơn trang.”

Hữu Danh kính cẩn cầm lấy hồng sắc cái bình, đặt ở hơi thở giữa một người, nghi hoặc nhíu mày, vô sắc vô vị... . . .

Sau đó vô ý thức tiến đến đèn tiền vừa nhìn, trong bình trong suốt dịch thể bên trong, nổi lơ lửng bán phiến lá cây — người yêu cổ!

“Hoàng thượng... Làm như vậy không được.”

“Đi xuống!” Quân Khanh Vũ ngữ khí sắc bén, có vẻ thập phần không kiên nhẫn, “Người biết thể nào khống chế dòng lượng.”

“Thuộc hạ minh bạch.”

Hồi lâu, Hữu Danh nói.

“Ân, thái hậu bệnh tình như thế nào?”

“Không lạc quan, thể nhưng đến vẫn yên tĩnh nghỉ ngơi, cũng không có người ra vào trong cung...”

Màu tím con người thành linh mở, đáy mắt xẹt qua một tia sát ý, “Nhanh như vậy? Đến không giống như là nàng tác phong, xem ra, thái hậu trên thực tế là không kháng cự được thôi. Giờ gì?”

“Sắp sáng.”

“Kia làm cho nàng lên đường đi!”

Lại lần nữa nhắm mắt lại, dài nhỏ có điểm yêu mị lông mi nhẹ nhàng bao trùm ở quá độ trên mặt tái nhợt, kia mím môi môi cũng không hề màu sắc, làm cho hắn nhìn qua, như người bị chết bình thường.

“Hoàng thượng... Ngài thực sự quyết định không nói cho phu nhân sao?”

“Nói cho nàng biết? Nói cho nàng biết cái gì? Nói cho nàng biết, trăm sẽ chết ? Làm cho nàng không nên hận trăm?”

Vẫn là làm cho nàng đồng tình hắn, đem tất cả cảm tình đều đặt ở trên người hắn?

Có thể sao?

Không thể, nàng là sát thủ, giống như lần đầu tiên đụng tới nàng như nhau, quan tâm người, vĩnh viễn chỉ có người kia.

Môi câu dẫn ra một tia cay đắng, hắn xoay người đưa lưng về phía Hữu Danh, đem mặt dán tơ lụa đệm chăn, bị thương tay dùng sức nắm chặt.

Hắn không chiếm được , lại ngoan không dưới tâm hủy diệt , vậy giấu đi, ai cũng đừng nghĩ nhìn trộm, ai cũng đừng nghĩ.

Huống chi, tựa hồ có người phát hiện bình an tồn tại, kể từ đó, ở bên cạnh hắn, ngược lại là nguy hiểm nhất !

“Hiện tại, lập tức tổng nàng đi, nhớ, tới Yên Vũ sơn trang, người biết nên làm như thế nào.”

Tĩnh mạch bàn trong phòng, Quân Khanh Vũ thanh âm trầm thấp mà kiên quyết.

Nghe nói mệnh lệnh, Hữu Danh dùng sức nắm chặt cái bình, xoay người đi ra ngoài.

Yên Vũ sơn trang, đó là Quân Khanh Vũ bí ẩn nhất địa phương, sở người biết, trên đời một chút cũng không có mấy người. Mà Quân Khanh Vũ ý tứ, thì lại là, này tiền đưa người, không được sống trở về, tiết lộ Yên Vũ sơn trang

Địa chỉ.

263. Chương 263

trong gương đồng ảnh ngược chính là hé ra khuynh quốc khuynh thành mặt, như mực tóc đen, như tuyết da thịt, như họa mây, còn có một song đủ để cho thiên hạ vì thế những thứ tốt đẹp sẽ mất đi màu sắc trông mắt... Đây là

Hé ra quá mức hoàn mỹ tổ hợp.

Từng có người, nói gương mặt này cư Ngạo Thiên hạ.

Nữ tử hai tay run sờ hương mặt mình, sau đó —— mà... Hơi chút quay đầu, nhìn thấy lại hoàn toàn là tuyệt nhiên bất đồng diện mục.

Dữ tợn mà vặn vẹo, vết thương giao thác như bị con kiến hôi gặm cắn bàn!

Tô Mi cắn chặt môi, nỗ lực không nhìn gương mặt đó, yên tĩnh ngồi ở vị trí.

Phía sau ám đạo phát ra rất nhỏ tiếng vang, nàng đáy mắt hiện lên một tia kinh hãi, vội vàng đứng lên.

Mà trong nháy mắt đó, trên đầu gối truyền đến quyết liệt đau đớn, làm cho nàng mặt nhất thời tái nhợt.

Mà đỡ bàn tay cũng dùng sức nắm chắc, đáy mắt xẹt qua một tia hận.

“Xem ra, bị thương không nhẹ!” Một nam tử lười biếng thanh âm từ phía sau, mang theo quỷ dị tiểu ý.

Tô Mi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bình phong chỗ tối đứng một cảnh sắc áo bào nam tử, tuổi rất trẻ, mặt mày tuấn tú mang theo điểm lỗ mũi, mà cặp mắt kia đồng thì thập phần sâu, như nhìn không thấy để u Đàm.

Hắn diện mục cùng Quân Khanh Vũ có một phân tương tự, nhưng mà, lại không cùng Quân Khanh Vũ tinh xảo, cũng không có cái loại này mỹ được yêu mị cảm giác.

Tô Mi đáy lòng lật quá một tia không hiểu rung động, vì sao lại nhớ tới Quân Khanh Vũ... Mà lúc nào, nàng tỉnh hạ tâm lai, thứ nhất nghĩ đến lại là Quân Khanh Vũ...

Này một hai năm đến, đối Quân Khanh Vũ, nàng thủy chung nội tâm vẫn duy trì một khoảng cách, là bởi vì sự tình sẽ phát triển cho tới hôm nay một bước này: đó chính là đối với hắn lợi dụng, sau đó sẽ đưa hắn hủy diệt.

Thế nhưng... Tựa hồ có một số việc lặng yên phát sinh biến hóa.

“Nữ nhân kia, xem ra so với bản vương tưởng tượng còn có thủ đoạn độc ác a.”

Chế nhạo tiếng cười truyền đến, Tô Mi nhìn Quân Phỉ Tranh ánh mắt chính rơi vào chính mình trên đầu gối, còn đối với phương, lười biếng tựa ở vị trí sao, bên môi tươi cười như có như không.

“Bất quá, kia đích thực là một có ý tứ nữ nhân.”

Nhìn Tô Mi sắc mặt hết sức khó coi, Quân Phỉ Tranh bưng lên bên cạnh chuẩn bị trà nhấp một miếng, “Bản vương thật đúng là chờ mong cùng nàng giao phong.”

“Độc là người hạ ?” Tô Mi theo dõi hắn, nghiêm nghị chất vấn.

“Đây là tất nhiên, bằng không, không có như vậy khổ nhục kế, người cảm thấy, người có thể thắng được quá nàng!”

Buông cái chén, Quân Phỉ Tranh nâng mắt thấy Tô Mi mặt, không khỏi lắc đầu thở dài.

Gương mặt này, thật đẹp .

Thật đẹp gì đó, vốn là không nên giữ lại, không phải sao?

“Giải được!”

“Giải được? Người biết này không có giải được !”

“Người... Người tại sao có thể như vậy?”

Tô Mi lão đảo lui về phía sau một bước, không thể tin tưởng nhìn trước mắt nam tử, thanh âm run lên, “Người người biết rõ, bởi vì này khuôn mặt, Quân Khanh Vũ mới đưa ta lưu lại, nếu là hủy diệt...”

“Hiện tại hủy diệt rồi. Thế nhưng, Quân Khanh Vũ có đem người biếm lãnh cung? Người xem căn bản cũng không có! Trái lại, người này lưu ly cung so với trước đây càng phồn hoa.”

Quân Phỉ Tranh nụ cười trên mặt, trở nên có vài phần vô tình, “Tô Mi, tựa hồ người cho tới hôm nay còn không hiểu một cái đạo lý?”

“Cái gì đạo lý?”

Tô Mi cả kinh.

Nếu như nói người của chính mình tỉnh, kia trước mắt này có thể nói là hồ ly.

Thiên hạ, khó đối phó nhất không phải Mạc gia, không phải thái hậu, hơn nữa Quân Phỉ Tranh.

Nếu so với thủ đoạn tàn nhẫn, Quân Khanh Vũ không cần thiết tàn nhẫn quá Quân Phỉ Tranh.

Quân Phỉ Tranh buông cái chén, cười lạnh nhìn Tô Mi, “Người biết vì sao, lại này trước, người vẫn dấu không lại cái kia gọi A Cửu nữ nhân, mà vì sao, hôm nay xảy ra chuyện như vậy, quân khanh

Vũ nhưng chỉ là đem nàng nhốt, lại không đối với nàng hạ thủ?”

Tô Mi phản cười, “Đó là bởi vì, nàng mang thai!”

“Sai! Dù cho, nàng không có mang thai, Quân Khanh Vũ đồng dạng sẽ không đối với nàng hạ thủ!” Quân Phỉ Tranh có chút thất vọng lắc đầu.

“Đó là?”

“Đó là, người chỉ dùng người gương mặt này bắt được Quân Khanh Vũ mắt. Mà nữ nhân kia...” Quân Phỉ Tranh vì nheo lại ánh mắt, dùng chỉ chốc lát, “Lại bắt được Quân Khanh Vũ tâm.”

Không khỏi nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân kia cảnh tượng, đang chọn phi đại điện trên, nữ nhân kia một thân trắng thuần y phục, yên tĩnh quỳ gối một đám dung mạo diễm lệ tú nữ trong.

Thế nhưng... Lúc đó hắn, cũng con mắt thứ nhất nhìn thấy được nàng.

Không phải là bởi vì Mai Tư Noãn tên này, khi đó hắn cũng không biết ai là Mai Tư Noãn. Cũng không phải là bởi vì nàng dung mạo nhan, bàn về đến, dung mạo của nàng còn

Không như trong đó mấy tú nữ.

Thế nhưng, lúc đó hắn liền thấy được nàng, bởi rất thẳng tắp, trên người có một loại lãnh ngạo, càng có một loại không khuất phục cùng làm cho người ta muốn điều giáo quật cường.

Thế nhưng... Lúc đó lại cũng không có đem nữ nhân này để ở trong lòng, bắt quá muốn, có thể này quật cường nói không chừng là giả ra đến, muốn giành được tin một bề thủ đoạn.

Mà rất dài đoạn thời gian, khi nàng lấy Vinh Hoa phụ nhân thân phận xuất hiện lúc, trong lòng hắn vì kinh, cảm thấy sự tình không ổn...

Hiện tại nhớ lại, chính mình thế nhưng thực sự đại ý, thế nhưng tùy ý như thế một nhân vật nguy hiểm ở để đó, hướng chi, vẫn là một so với chính mình càng thủ đoạn độc ác, làm việc quỷ dị hơn người.

Nhớ lại Mạc gia thảm bại, nhớ lại đại bại trở về hàn, Quân Phỉ Tranh tươi cười một ngưng, nhất thời đứng dậy.

“Hiện tại, người mặc dù phá hủy gương mặt này, thế nhưng người lại giành được Quân Khanh Vũ đồng tình. Vì thế tốt hảo nắm chặt cơ hội này nắm lấy tim của hắn.” Chậm rãi vòng vào chỗ tối, “Về phần người hủy diệt mặt

, vì bù đắp người, bản vương tự nhiên cũng sẽ thực hiện trước đối cam kết của người —— hảo dễ sửa trị cái kia gọi A Cửu nữ nhân.”

Phải đem cái kia dạng không kiềm chế được , thậm chí làm cho Quân Khanh Vũ không khống chế được nữ nhân điều giáo dụ ngoan, như vậy khiêu chiến, hẳn phi thường cam tâm tình nguyện thử.

Mà bây giờ...

Nữ nhân kia thể nhưng thực sự mang thai, viên này quân cờ, Quân Khanh Vũ có thể ẩn nấp được thực sự là sâu a.

Quân Phi Tranh mang theo tình thế bắt buộc tươi cười chậm rãi biến mất ở trong bóng tối.

“Cáo già!”

Tô Mi cắn răng tức giận mắng, đem cái gương dùng sức quăng ngã quá khứ, sau đó tuyệt vọng tựa ở vị trí

264. Chương 264

Mỗi ngày hơi lượng, Quân Khanh Vũ nằm ở trên giường, thỉnh linh mở mắt ra, màu tím con người thẳng tắp nhìn chăm chăm nóc nhà.

Trong phòng có nhàn nhạt hương khí, không phải những năm gần đây thường dùng long diên hương, là một loại hương hoa —— hoa nhài.

Mùa này, hoa nhài muốn bảo trì hoa nở lúc thanh nhã, ít khả năng, thậm chí là, vốn hoa nhài huân hương làm công liên tương đương khó, bởi vậy, cũng thập phần khó có được cùng quý báu.

Hơn nữa, tựa hồ hoa nhài này vị đạo, quá mức thanh nhã, sớm lúc trước, cơ hồ không có người dùng qua loại này hương vị.

“Hữu Danh, giờ gì?”

Hắn nhẹ giọng hỏi, lại không có được đáp lại, giật giật con người, này mới phát hiện mình như trước ở phương hoa viên.

Ngồi dậy, phát hiện trên tay đã bị băng bó kỹ, dùng sức nắm chặt, vẫn có thể cảm giác miệng hồ hê đau đớn.

Ánh mắt nhìn sang, định ở trên mặt đất này giấy vụn thượng, trong lòng không khỏi cả kinh, mà bên môi cũng lược khỏi một nụ cười khổ.

Tất cả đều ảo ảnh...

Thống khổ thở dài một hơi, hắn nhìn về phía ngoài cửa sổ, mộng lung sương mù mê man ra, có cận chiếu sáng đến.

Con người đột nhiên phóng đại, Quân Khanh Vũ đột nhiên nhớ ra cái gì đó, y phục chưa kịp phủ thêm liền chạy đi phương hoa viên.

Lúc này, đèn cung đình vẫn như cũ sáng rực, toàn bộ hoàng cung cùng thường ngày như nhau, cũng không có gì bất đồng, thể nhưng, ngực hắn thật giống như bị cái gì hung hăng nắm lấy, mà dưới chân bước chân lầy càng phát ra rất nhanh đứng lên.

Dọc theo đường cung nữ cùng thái giám còn chưa kịp quỳ xuống, đã nhìn thấy hoàng thượng vội vã mà qua, sắc mặt ngưng trọng.

Thanh Hà điện, vẫn là như vậy Thanh Hà điện, như cũ là thủ vệ nghiêm ngặt không có bất kỳ biến hóa nào, thể nhưng, Quân Khanh Vũ lại rõ ràng cảm giác được bất đồng.

Đứng ở cửa, đích xác không nhìn tới Hữu Danh, con người giữa xẹt qua một tia buồn bã, hẩn quay người trở về phương hoa viên.

Xe ngựa vừa mới đi qua bí đạo ra hoàng cung, ám mọi người mỗi người sắc mặt ngưng trọng, cảnh giác một bên gia tốc đi trước một bên cảnh giác quan sát đến địa hình.

“Đại nhân, phía sau hình như có người đuổi theo.”

“Dẫn người quay đầu lại nhìn nhìn.”

Hữu Danh vô ý thức nắm chặt cương ngựa, sau đó nhìn nhìn bên này địa hình, không khỏi nghi hoặc nhíu mày.

Không nên là địch binh, này địa thế, không đúng.

Đỉnh đầu lại cánh thượng chớp động phát ra, thanh âm, lập tức một cái bồ câu đưa tin rơi vào bả vai.

Bồ câu đưa tin trên chân cũng không có giấy viết thư.

“Dừng!” Hữu Danh vội danh nhân dừng xuống xe ngựa, quay đầu lại nhìn về phía phía sau, không khỏi thở dài một hơi.

Hắn rốt cuộc, vẫn là không yên lòng đuổi qua đây.

Nhìn thấy xuất hiện ở xa xa người kia lúc, Hữu Danh nhảy xuống ngựa, kính cẩn quỳ trên mặt đất, nhẹ giọng hô, “Hoàng thượng.”

Người tới càng ngày càng gần, thậm chí có thể cảm nhận được đối phương móng ngựa văng lên bụi mù nhào vào trên mặt, mà đang ở tới gần xe ngựa lúc, đối phương dùng sức kéo cuộn cuộn mã, nhẹ nhàng nhảy xuống.

“Thế nào ?”

Thanh âm của đối phương mang theo kiềm chế tiếng thở dốc, Hữu Danh ngẩng đầu, nhìn thấy tay của đối phương đã bị máu nhuộm đỏ, màu trắng ti quỳên trình gai mắt đỏ tươi.

Xem ra, vừa cưỡi ngựa, hắn tối hôm qua mới băng bó vết thương lại bị vỡ.

Không đợi đến Hữu Danh trả lời, Quân Khanh Vũ đã vén rèm lên, xoay người vào trong xe ngựa.

Nữ tử chính cuộn mình thân thể ngủ ở trải thật dày hồ cừu tiểu tháp trên, bởi vì thập phần mềm mại, nàng nhỏ nhắn xinh xắn thân thể cơ hồ hãm đi vào, chỉ có lộ ra kia tức khắc đen nhánh tóc đen cùng trắng nõn thanh tú khuôn mặt.

Cứ việc sâu ngủ, nhưng mà tay nàng lại giao nhau đặt ở bụng của mình trên, tựa hồ đang ngủ đều kiệt lực bảo vệ cái gì.

Mũi đột nhiên đau xót, Quân Khanh Vũ ngồi ở bên cạnh, cẩn thận từng li từng tí đem nữ tử ôm vào trong ngực, quần quít lấy tơ máu quỳên tay một lần một lần vuốt ve mặt của nàng.

Mặt của nàng hình rất nhỏ, mày có chút thanh đạm, này rõ ràng là hé ra làm cho người ta thương tiếc mặt, nhưng trán giữa đi lộ ra làm cho đau lòng người quật cường.

Nàng nói, bởi vì bài danh thứ chín, vì thế, tên đã bảo A Cửu.

Sát thủ là không có tính danh , giống như dưới tay hắn này sát thủ.

“Hoàng thượng, phu người đã ăn xong thuốc, cần phải ba ngày sau mới có thể tỉnh lại.”

Xe ngựa ngoại, Hữu Danh cẩn thận nhắc nhở, hơn thế đồng thời, vì không đình lại thời gian, xe ngựa tiếp tục hướng phía trước gia tốc chạy.

Mà Quân Khanh Vũ có chút thần tình hoảng hốt ôm A Cửu.

Ăn xong thuốc... Chẳng lẽ là, người yêu cô.

“A Cửu... A Cửu ”

Hắn không ngừng ở bên tai nàng gọi , tựa hồ muốn nàng đánh thức, “A Cửu...”

Sau đó trong lòng người thật sâu ngủ, lại là không có bất kỳ phản ứng nào, thậm chí ngay cả hô hấp đều như vậy cạn.

Nghe nói, người yêu cở ngâm quá thủy, ăn vào đi sau sẽ hôn mê ba ngày, mà ba ngày sau khi tỉnh lại, sẽ quên trước kia chuyện cũ.

Hữu Danh từng nói, người yêu cở kỳ thực còn có một tên, gọi là, ả hạ trước kia.

Tam ngày sau, nàng sẽ quên hết mọi thứ, quên Tô Mi, quên Cảnh Nhất Bích, quên chính mình.

Lúc này, hắn đã vô năng vô lực , chỉ có chặn lên này một phen.

Hắn đã không dám cùng nàng chính diện giao phong , hắn sợ chính mình thua không dậy nổi!

Ngón tay nhẹ nhàng rơi vào môi nàng, như vậy mềm mại, hắn nhịn không được cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên.

Chỉ có như vậy, nàng mới sẽ thuộc về hắn, hắn A Cửu.

Không... Không phải A Cửu, là...

Trong đầu có một cái tên chậm rãi hiện lên, càng ngày càng rõ ràng, coi như nghe người ta kêu quá, thật giống như bị người phong ấn tại đáy lòng.

Mà giờ khắc này, lại đột nhiên thanh tỉnh đứng lên.

“Cửu nhi... Ha ha ha... Cửu nhi...”

Hắn si mê đang cầm mặt của nàng, hai người trán chăm chú đụng nhau, hắn nói mê tựa như hô tên này.

Này chỉ thuộc về hắn, chỉ có hắn mới biết được tên.

“Người nói muốn nhất sinh nhất thế nhất song nhân... Cửu nhi, người chỉ cần quên hắn, quên quá khứ tất cả, vậy ta có thể làm được.”

Kỳ thực, hắn rất sớm liền làm được, chỉ là bởi vì không bỏ xuống được.

Mà tối hôm qua, ở đối mặt với ảo ảnh kia như nhau chân dung lúc, lại không chút do dự đem nó xé nát thời gian, hắn quyết tâm buông xuống.

Có đôi khi, không bỏ xuống được, không phải là bởi vì nhớ mong, không phải là bởi vì si mê, cũng không phải là bởi vì yêu say đắm, mà là bởi vì đồ kị cùng cảm hận.

Hắn đồ kị cảm hận Cảnh Nhất Bích, đồ kị rõ ràng mình mới là trợ thủ của nàng, nhưng là trong lòng của nàng mà lại lại muốn trang bị người kia, thậm chí vì Cảnh Nhất Bích vào nơi nước sôi lửa bỏng.

Thậm chí muốn cùng hắn đối nghịch!

Hắn được muốn giết nàng, thế nhưng, nếu không phải là bởi vì cái loại này cuồng liệt yêu, sẽ có như vậy cuồng liệt hận sao?

Thế nhân đều nói hắn yêu Tô Mi, thế nhưng nếu như yêu, vậy như thế nào có hôm nay Vinh Hoa phụ nhân...

Nếu như yêu, kia vì sao hắn mà lại lúc này lại bốn ba đến nơi đây, ôm lấy nàng không chịu buông ra.

Nếu như yêu, vì sao chỉ có nàng mà lại làm cho hắn đau đến tê tâm liệt phế, thậm chí khát máu thành cuồng...

Nhất sinh nhất thế nhất song nhân, hắn đã sớm làm được. Không chịu thừa nhận, vì vì mình đế vương, cũng bởi vì, không thể tin như vậy trên thế giới có như vậy cảm tình.

Kỳ thực mình đã làm được...

“Cửu nhi...”

Bên môi có một ti thỏa mãn cười, hắn khẽ cắn lỗ tai của nàng, nói, “Ba ngày sau, chúng ta liền bắt đầu lại từ đầu. Người quên hắn, ta buông đồ kị, chúng ta bắt đầu lại từ đầu.”

“Sau đó... Cho ta ba tháng thời gian, ba tháng, ta trả lại ngươi một thái bình thiên hạ.”

Ba tháng sau, Cảnh Nhất Bích đem mang theo Nguyệt Ly người ly khai quân quốc, bước trên hồi Nguyệt Ly lộ, cũng sống mãi không được trở về.

Tất cả, kỳ thực ở đưa chi tử địa sau, sẽ trở nên mỹ hảo.

Dưới thân xe ngựa đột nhiên ngừng lại, sau đó nghe thấy Hữu Danh nhẹ nhàng gõ xe ngựa cửa sổ.

“Hoàng thượng, ở đây sẽ xuất kinh đều vực .”

“Tiếp tục đi về phía trước, trăm muốn cùng đi Yên Vũ sơn trang.”

Hắn muốn cùng nàng ba ngày, hắn muốn cùng nàng vượt qua là tối trọng yếu ba ngày, mà tam hôm sau, nàng tỉnh lại nhìn thấy thứ nhất chính là hắn.

Sau đó nói cho nàng biết, tên của nàng không gọi A Cửu, đã bảo cửu nhi.

Mà hắn là của nàng phu quân, trong bụng còn có hài tử của bọn họ, gọi bình an.

“Hoàng thượng, ngài không thể đi.”

Hữu Danh thanh âm mang theo điểm lo nghĩ, “Lúc này ngài xuất cung, nếu sớm hướng phía trước không chạy trở về, sợ rằng Quân Phỉ Tranh nhân tuyến sẽ sinh nghi, cứ như vậy, phu nhân hành tung rất khả năng bại lộ.”

Màu tím con người xẹt qua một tia thê lương, Quân Khanh Vũ ôm thật chặt A Cửu, cũng không phải không biết Hữu Danh trong lời nói đạo lý.

Đem nàng đưa đến Yên Vũ sơn trang, chính là vì bảo hộ nàng hòa bình an an toàn, hiện tại nàng mang thai việc, đã bị người biết được, địch quân tự nhiên sẽ đối với nàng cùng đứa nhỏ hạ thủ.

Tay đặt ở nàng vén mu bàn tay thượng, đã có thể cảm giác được vật nhỏ thỉnh thoảng bất an nhảy lên, như vậy cường liệt.

“Cửu...”

Hắn gọi tên của nàng, ở bên tai nàng từng lần một lặp lại nói, “Ta kêu Quân Khanh Vũ. Vì Khanh Vũ một khúc, cho phép quân một đời tình , Quân Khanh Vũ.”

“Bình an, nhớ nói cho người biết mẫu phi: phụ thân tên gọi Quân Khanh Vũ...”

265. Chương 265

“Hoàng thượng...” Hữu Danh đứng ở ngoài cửa, nhỏ giọng nhắc nhở, “Thời gian không còn sớm.”

Người trong xe ngựa thở dài một hơi, ánh mắt không muốn xa rời nhìn trong lòng ngủ say người, sau đó dụng lực đem nàng tay nắm chặt.

Còn đối với phương không có cảm giác nào, đúng vậy, tựa như vừa tùy ý hắn ở bên tai nỉ non một đồng, nàng cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Nếu là dĩ vãng, nàng nhất định sẽ thập phần không kiên nhẫn ghét bỏ hắn dong dài.

Bên môi hiện lên một tia bất đắc dĩ cười, quan hệ của hai người, luôn luôn như vậy quý dị, mặc dù hắn quý vì đế vương, nhưng mà, tình cảm phương diện, nhiều hơn thời gian, nàng trái lại chiếm chủ đạo.

Mà chính mình, lại mà lại thành đồ kị, lại ỷ lại kia nhất phương, chính là bởi vì như vậy, mới có cái loại này không có cảm giác an toàn.

Một khi rời đi đối với nàng ỷ lại, cũng cảm giác, thế giới đều là trống không.

Cái loại này không sai cùng khủng hoảng sẽ như ác mộng như nhau tịch quyền trừ hấn.

Cũng có lẽ là bởi vì này loại không muốn xa rời... Vì thế, ở tình cảm phương diện, trái lại có vẻ càng hèn mọn một tầng.

Này tựa hồ là trúng mục tiêu đã định trước, như lần đầu tiên, nàng từ trên trời giáng xuống rơi ở trước mặt hấn, sau đó đưa hấn đương làm con tin cướp đi một khắc kia bắt đầu, kế tiếp, hấn vẫn luôn ở vào yếu thế, đồng thời từng bước một đắm chìm.

Cho tới bây giờ, nàng trong bụng có hài tử của hấn.

Trước, hận nàng thời gian, hận được muốn nàng giết mới có thể giữ ở bên người lúc, cũng từng nghĩ tới, nếu như chưa bao giờ gặp nàng, có phải hay không sẽ không như vậy đâu.

Hiện tại, chờ tất cả bình phục lại, lại cảm thấy, nếu như vẫn là làm lại, hấn như trước tuyển trạch bị nàng mang đi.

“Bình an, tốt hảo chiếu cố mẫu phi.”

Thời gian đích thực là không nhiều đủ, hấn chỉ có đối trong bụng vật nhỏ liên thanh phân phó mấy câu, mới cẩn thận từng li từng tí đem nữ tử đặt ở đệm chăn giữa, tiện thể đem nàng tóc chải vuốt sợi tinh tế.

Đứng dậy lúc, mới phát hiện hai chân bởi vì vẫn giằng co bất động, hoàn toàn ma túy, mất thật lớn sức lực mới đứng lên.

Đợi một lát mà thời gian, đông bầu trời đã trắng bạch, trong rừng sương mù lượn lờ, rất nhanh dính ướt y phục, Quân Khanh Vũ thật sâu liếc mắt nhìn xe ngựa, mới xoay người đi tới, sau đó giá mã ly khai.

Mà vừa mới đi vài bước, hấn lại rất nhanh lộn trở lại xe ngựa, đem đệm chăn vì A Cửu đắp lên tỉnh tọa một hồi, mới đưa trong lòng không hiểu khủng hoảng bình tĩnh trở lại.

Xe ngựa càng ngày càng xa, thật lâu sau, Quân Khanh Vũ mới rõ ràng, nguyên lai rất nhiều chuyện không có thể làm lại.

Nếu như có thể, kia hôm nay, hấn sẽ không nên hồi cung, bày đặt nàng một người đi Yên Vũ sơn trang.

Không ngờ chờ mong ba tháng sau gặp lại, lại trở thành hai người ly biệt.

Mà gặp lại là, đã cảnh còn người mất.

Thanh Hà điện như cũ là cấm địa, giữa hậu cung đã truyền ra tin tức, Vinh Hoa phu nhân bởi vì đồ kị đem thực phi nương dưỡng đẩy vào trong nước một chuyện bị hoàng thượng chất vấn, từ đó đều bị giam cầm ở tại Thanh Hà điện.

Đúng vậy, rốt cuộc, vẫn chỉ là giam cầm.

Tô Mi ngồi ở đầu cầu, nhìn dưới chân nước trong, không khỏi cười khổ một tiếng.

Quân Phi Tranh nói, nàng chỉ bắt Quân Khanh Vũ mất, mà nữ nhân kia lại bắt được tim của hấn, vì thế, nàng vẫn đầu không lại A Cửu.

Nắm lấy tim của hấn... Thế nào nắm lấy.

Đã không có gương mặt này, nàng chẳng khác nào mất đi tốt nhất lợi thế.

“Phu nhân, hoàng thượng tới.” Cung nữ nhỏ giọng nhắc nhở, Tô Mi trong lòng căng thẳng, vội đứng dậy quay đầu nhìn lại.

Nhà một gian đầu mùa xuân lục nha phía sau, đi tới một bạch y tóc dài nam tử, tinh xảo cao quý mặt ẩn một phần yêu mỹ, cặp mắt kia sạch sẽ lại sâu thúy, như cũng không khởi rung động sạch sẽ nước suối, thậm chí lộ ra lãnh lệ, thế nhưng bên môi lại lộ vẻ quen có tươi cười —— kia cười, luôn luôn làm cho người ta cảm thấy không chân thực.

Nàng mỗi lần nhìn thấy hấn, cơ hồ đều là vẻ mặt như vậy.

Đây là mang theo mặt nạ Quân Khanh Vũ, mà chỉ có gặp được nữ nhân kia lúc, vẻ mặt của hắn mới có thể chân thực.

Sẽ tức giận, sẽ cười...

Trong lòng không hiểu vung lên nào đó chua chát sau, thậm chí có ả ả đau.

“Bên ngoài có phong, người thế nào đi ra?” Quân Khanh Vũ đi tới, nhỏ giọng hỏi.

“Đi ra hít thở không khí.” Tô Mi cúi đầu, không ngờ phát hiện, Quân Khanh Vũ trạm địa phương thế nhưng cùng mình vẫn duy trì khoảng cách nhất định, khoảng cách này, tựa như ngày xưa vì ứng phó thái hậu, tiếp ứng cái khác phi tần như nhau.

“Người ngồi trước.” Quân Khanh Vũ ngồi ở phía xa ghế trên, chỉ vào đối diện ghế đối Tô Mi nói.

“Hoàng thượng trong triều sự tình nhưng vội?”

“Không phải bề bộn nhiều việc.” Trên mặt như trước lộ vẻ tươi cười, Quân Khanh Vũ ánh mắt lại nhàn nhạt nhìn phía xa, “Tiểu mày, người trước đây nói, người là theo đại mặc đến?”

Tô Mi sửng sốt, lai lịch của nàng, Quân Khanh Vũ sớm đã biết được, lại không biết vì sao thế nhưng đột nhiên hỏi, chẳng lẽ là hoài nghi cái gì?

“Đúng vậy, thế nhưng lúc còn rất nhỏ liền đi tới để đồ, gia hương sự tình đã quên.”

“Vậy người nhớ nhà sao?” Thu hồi ánh mắt, Quân Khanh Vũ nhìn về phía Tô Mi, đáy mắt không có bất kỳ tình tự, chỉ là sáng sủa có chút không dám nhìn thẳng.

Gia hương... Quê quán của nàng là Nguyệt Ly, tất cả Nguyệt Ly người cả đời nguyện vọng cùng tâm nguyện chính là trở về cố thổ, nghe nói nơi đó bốn mùa tung bay cây anh đào, mỹ được như tiên cảnh.

Thế nhưng... Đương sinh hạ đến liền không thể không ủy khuất chính mình, thậm chí bán thân thể cùng cảm tình, kia như vậy trở về đối với nàng mà nói là gông xiềng.

Lặng yên nhìn về phía Quân Khanh Vũ, từng ở tiền cung trước, nàng đã biết Quân Khanh Vũ hồi bé liền theo đại mặc đến, mà vị hoàng đế này dã tính, chính là đem quân quốc mở rộng, thậm chí đem đại mặc cũng về với mình lãnh thổ.

Này có phải hay không cũng bởi vì, đại mặc từng là quê quán của hắn.

“Muốn.” Tự định giá chỉ chốc lát, Tô Mi nhẹ giọng đáp.

Quân Khanh Vũ gật gật đầu, “Rất nhiều người đều là này thâm cung như cũ, kỳ thực trầm làm sao không biết. Mấy ngày nay, mang người thương thế được rồi sau, trầm sẽ cho người tống người xuất cung, hồi nhà người hương.”

266. Chương 266

Tô Mi giật mình nhìn Quân Khanh Vũ, cho là mình nghe lầm.

“Yên tâm, trầm nhất định sẽ làm ặt cửa người phục hồi như cũ.” Lúc này, Quân Khanh Vũ chậm rãi đứng lên, nói xong những lời này lúc, thế nhưng cảm thấy trong lòng yên lặng không có một tia gợn sóng.

Thậm chí cảm thấy, đầu mùa xuân dương quang mỹ hảo, vì thế trước cảm thấy đen tối gì đó, vào giờ khắc này, như bị đẩy ra mây mù, đều trong sáng đứng lên.

Nguyên lai, buông nào đó chấp niệm, mà toàn tâm đối đãi một người cảm giác, thế nhưng tốt như vậy.

“Hoàng thượng...” Nửa ngày, Tô Mi mới phản ứng được, bước lên phía trước, kéo Quân Khanh Vũ ống tay áo, “Hoàng thượng, ngài là muốn đưa thần thiếp xuất cung?”

Quân Khanh Vũ cúi đầu nhìn Tô Mi, nhẹ nhàng gạt đầu, “Người cũng nói nhớ nhà, trầm tính toán tổng người trở lại.”

“Những năm gần đây, ở trong cung đích xác ủy khuất người .”

“Không...” Như nắm lấy cứu mạng rơm rạ bình thường, Tô Mi lần đầu tiên cảm thấy đáy lòng nổi lên khủng hoảng cùng sợ hãi, “Hoàng thượng, ngài có phải hay không không nên thần thiếp? Vẫn là thần thiếp làm cái gì?”

Nước mắt trong nháy mắt theo viên mắt trung vòng lẩn, thanh âm cũng bị nước mắt nuốt mất.

Rất nhiều lần, nước mắt nàng chẳng qua là vì giành được đồng tình, chẳng qua là diễn trò mà thôi.

Còn lần này, khi hấn dùng như vậy đăm đăm cùng nghiêm túc khẩu khí nói ra lời này lúc, nàng thế nhưng khóc, thậm chí, nếu không phải thường đến cay đắng vị đạo lúc, nàng cũng không biết chính mình khóc.

Loại này khóc, là chân thật theo đáy lòng biểu hiện ra thương tâm.

Mới vào trong cung lúc, nàng đã từng ngày đêm mong mỗi ly khai này thâm cung, ly khai này xa so với hoa rơi lâu còn hiểm ác địa phương, không muốn lưng đeo này tộc nhân trách nhiệm, mà ủy khuất ở tại chỗ này.

Còn muốn bồi bạn một sống chính mình, lại vĩnh viễn xem không hiểu kỳ tâm tư trẻ tuổi đế vương.

Gần vua như gần cọp cắn giặc, cũng không phải là nếu có nữ nhân có thể trần thừa thụ , ở trong này, nàng học xong thế nào nhu thuận, thế nào ứng đối, thế nào khống chế tâm tư của mình mà không yêu này đế vương.

Bởi vì, có một ngày, bọn họ sẽ là địch!

Nhưng bây giờ, khi hấn xuất động đưa ra, phải đem nàng tống xuất cung lúc, lại cảm thấy ngực như bị người sinh sôi đào đau, thậm chí, vượt qua lúc đó bị hủy dung giày vò cùng đau.

“Hoàng thượng... Ngài không nên bỏ lại thần thiếp, thần thiếp không muốn xuất cung.”

Quân Phỉ Tranh nói mình khuôn mặt mặc dù hủy diệt, nhưng là lại giành được Quân Khanh Vũ lớn hơn nữa đồng tình tâm.

Quân Khanh Vũ cúi đầu nhìn Tô Mi, nàng nửa gương mặt bị ti quyên tử mĩ bọc, mà một người khuôn mặt như trước khuynh quốc khuynh thành.

Hắn yên lặng đáy mắt đến ảnh ngược ra nàng tuyệt vọng mặt, giơ tay lên vì nàng lau đi nước mắt, cái tay còn lại thì đem Tô Mi cầm lấy chính mình y phục nhẹ tay nhẹ lấy ra.

“Trẫm đã làm hảo quyết định.” Nói xong, đây hết thấy, hấn nghiêng người theo bên người nàng ly khai.

Nhưng mà mới vừa đi một bước, phía sau nữ tử xông lên, chăm chú từ phía sau ôm lấy hắn.

“Hoàng thượng... Không nên tống thần thiếp xuất cung, thần thiếp đã sớm không nhà để về ...” Đến khuôn mặt phá hủy hiện tại, thái y tùy thời đều bên người, dùng được cũng cơ hồ là thời gian vạn kim khó cầu trân quý được liệu.

Đương Quân Phỉ Tranh nói cho nàng biết không có giải được thời gian, kia sẽ cùng thế là buông tha nàng viên này quân cờ, mà người kia... Cái kia một đường cùng mình đi tới, chính mình một lòng quy túc như tiên nhân nam tử, đến nay cũng không có tin tức truyền đến.

Mà... Chỉ có bên cạnh người này, kiệt hết mọi toàn lực muốn phục hồi như cũ của mình khuôn mặt.

Đương tất cả mọi người bởi vì nàng lưng đeo số phận, nên hủy diệt của mình thời gian, chỉ có này đế vương, dùng hấn phương thức bảo vệ chính mình. Minh chính là một con cờ tiền công, nhưng mà, chỉ có nam tử này chưa bao giờ lợi dụng quá chính mình, thậm chí cũng chỉ có hấn bao dung quá chính mình.

Nếu như thế giới này chỉ có âm mưu, chỉ có trách nhiệm cùng lạnh lùng, kia chỉ có nam tử này, từng thực sự sủng ái quá chính mình.

Quân Khanh Vũ đứng ở tại chỗ, ánh mắt lạnh lạnh nhìn phía xa, môi mỏng mân thành một cái tuyến, môi dưới thượng mỹ nhân nứt ra như ẩn như hiện.

Từng có người nói, nam tử môi mỏng thả có chứa mỹ nhân nứt ra, đó là trời sinh tuyệt tình người.

“Tô Mi, mặt của ngươi bị hủy đi, trăm có trách nhiệm.” Hồi lâu, mới nghe được Quân Khanh Vũ nhàn nhạt mở miệng, thế nhưng thanh âm lại mang theo nào đó xa cách thậm chí lạnh lùng, “Cũng chính là bởi vì như vậy, trước ngươi từng chuyện đã làm tình, trăm đều một mực không truy cứu.”

Nói vừa ra, Tô Mi toàn thân một giật mình, hoảng hốt trong, Quân Khanh Vũ đã đẩy ra tay nàng, đi nhanh rời đi. Chỉ còn lại hạ đèn cung đình dưới, kia quen thuộc bóng lưng.

Hắn nói... Sự tình trước kia khái không truy cứu, khái không truy cứu?

Tô Mi tay run lên, bất an nhìn xung quanh, đột nhiên minh bạch, Quân Khanh Vũ cũng không là không tin trước A Cửu đã nói.

Hắn vẫn luôn tin, vẫn luôn tin nữ nhân kia.

Chỉ là, hắn không truy cứu mà thôi!

Lúc này, đột nhiên buông nói thế, ý thức chính là, nếu như nàng không nghe tòng mệnh lệnh ly khai này hoàng cung, vậy hắn sẽ truy kích trước đây nàng đã làm sở có chuyện.

Không dám lại chút nào chậm trễ, Tô Mi lão đảo trở lại tẩm cung, vừa vặn nhìn thấy tân phái tới cung nữ, chính bưng được đi tới.

“Thực phi nương nương, đây là Sở quốc tiến công tuyết liên thủy, thái y nói, phóng có thể làm cho thực phi thương thế hảo được nhanh hơn...”

“Cổn!”

Tô Mi cơ hồ là thét chói tai đem cái kia cung nữ một chưởng đẩy ra, sau đó đem tất cả cung nữ đều đuổi ra.

Trong phòng, nhất thời một mảnh hỗn loạn, này bày biện, tất cả đều là các quốc gia tiến cống thể gian tinh phẩm, bởi vì thích lưu ly, hắn từng vì nàng xây dựng này lưu ly cung, chỉ vì kim ốc tàng kiều.

Nhưng bây giờ, hắn lại muốn tổng nàng ra.

Tô Mi đi tới gương đồng trước mặt, nhìn bị hủy diệt mặt, vô lực cười to mấy tiếng, nhưng mà, nước mắt cũng thế nào cũng không thụ khổng lẫn xuống đến, thanh âm của mình ở to như vậy tẩm cung vang vọng, thế lương mà bi thiết

Sao có thể đột nhiên như vậy... Nhất định là bởi vì nữ nhân kia! Tô Mi thu hồi nước mắt, vội vàng từ ám cách lý lấy giấy bút.

267. Chương 267

Sau đó nhớ tới cái gì... Tô Mi để cây viết trong tay xuống, đứng dậy rất nhanh không mặc y phục, xoay người tiến vào ám cách.

Chân trời một mảnh ửng đỏ, toát ra lục nha như trẻ khai hồng mai, lại làm cho người ta chán ghét —— nữ nhân kia còn có một tên: Mai Tư Noãn.

Vườn trung xuân sắc một mảnh, chờ bước vào kia tọa âm trầm phủ đệ lúc, Tô Mi vẫn là vô ý thức che kín trên người áo choàng.

Tiến vào viện, vòng qua tiểu cầu còn có ngồi một chút giả sơn, sau rơi vào mi mắt đó là lộng lẫy còn hơn hoàng cung kiến trúc, mà mới đến trong viện tử giữa, đã có thể nghe thấy đứt quãng tiếng nhạc âm.

“Vương gia ở bên trong?”

Đem mũ đi xuống kéo, ngay cả màu trắng cái khăn che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt, Tô Mi cẩn thận từng li từng tí nhìn bên trong.

Nếu như có thể, nàng cũng không muốn đến cái chỗ này đến, mà lúc này, có thể cảm giác được vô số song cảnh giác mắt chính nhìn mình chằm chằm.

Ở đây thủ vệ, còn hơn hoàng cung.

Quân Phỉ Tranh những năm gần đây phú khả địch quốc, năm đó thái thượng hoàng cũng sao có đem hoàng vị truyền cho hắn, mà hắn từ nhỏ lại bị tiên hoàng đương làm con tin nhốt ở đế đô, bởi vì hắn trên tay khó có thể nuôi quân.

Thế nhưng, khó có thể nuôi quân cũng không có nghĩa là hắn sẽ không có bệnh, hắn dường đều là giang hồ một ít hung thần hoặc là bị triều đình truy kích bỏ mạng đồ, mà những người này hung tàn lại đều dựa vào hắn.

“Vương gia nói nương nương người sẽ đến, vì thế báo cho biết tiểu nhân, nếu là ngài đã tới, liền trực tiếp đi vào.”

Bên cạnh một xấu xí, thế nhưng hai mắt lợi hại nô bộc cung kính nói.

Tô Mi nhíu mày, hít sâu một hơi, mới nhảy vào, mà vừa mới vòng qua bình phong, nhìn thấy tình cảnh bên trong, nàng cuống quýt lui về phía sau một bước, dừng ở bên ngoài, không hề đi vào.

Như thế một bước, lại vừa vặn bị Quân Phỉ Tranh nhìn thấy.

Bên cạnh ti trúc thanh ngừng lại, Quân Phỉ Tranh biếng nhác tựa ở tiểu tháp trên, đối trước người mặc đẹp để người phát phát tay, “Mấy người các người, đều đi xuống đi.”

“Là, vương gia.”

Mấy người kia ôm nhạc khí, lắc lắc eo nhỏ lưu luyến không rời đi ra, phía trước nhất người kia đi tới Tô Mi trước mặt, đột nhiên dừng lại, hơi mào mắt phượng đem nàng quan sát, lãnh trào nói, “Chẳng lẽ người chính là cái kia đệ nhất mỹ nhân?”

Nghe người nọ vừa nói, vài người khác cũng thẩu đi lên, “Người xác định là nàng? Thoạt nhìn cũng không thể nào thôi?”

Hương nồng son phấn vị đạo truyền đến, Tô Mi chán ghét nhíu mày, lạnh lùng nhìn chằm chằm mấy người này liếc mắt một cái, đáy lòng không khỏi buồn nôn buồn nôn. Đúng vậy... Đây mấy người mặc diêm lệ, nói chuyện làm nũng, đồ chi sát phần chính là mấy nam nhân! !

“Đúng vậy... Cũng không thấy được chỗ nào coi được.” Một người trong đó còn giậm chân, tựa hồ hết sức bất mãn ý.

“Cổn!”

Bình phong bên trong truyền đến một tiếng gầm lên, mấy người kia nhất thời sợ đến sắc mặt tái nhợt, vội vàng quỳ xuống đất, “Vương gia, nô gia biết sai rồi, nô gia biết sai rồi...”

Sau đó Quân Phỉ Tranh cũng không nói lời nào, nửa ngày sau, nghe thấy một tiếng giòn vang, một chén trà đã đánh mất đi ra.

Lúc này, trên mặt đất mấy nam sủng ngã ra, mặt xám như tro tàn.

Tô Mi lạnh lùng cười, xoay người vào bình phong.

Vừa cái chén kia, ý nghĩa kia mấy nam sủng tử.

“Đây trời còn chưa có hắc, nương nương đi ra bản vương ở đây đến, xem ra, hoàng cung lại xảy ra chuyện lớn?”

Quân Phỉ Tranh đứng dậy, hai tay triển khai, thiếp thân thị nữ tiến lên vì hắn mặc quần áo tử tế.

Đãi y phục mặc hảo, tay hấn lỗ măng bóp một phen thị nữ mỹ mạo mặt, động tác này làm cho Tô Mi nội tâm lại là một trận buồn nôn.

Đúng vậy... Trước mắt này phú khả địch quốc thập nhị vương gia cùng đồn đại trung như nhau, nam nữ thông ăn.

“Người lúc nào hạ thủ?”

Tô Mi thanh âm trầm xuống, hỏi.

“Vội vã như vậy?” Quân Phỉ Tranh nhú mày, cười đi hướng Tô Mi.

“Không vội liền không còn kịp rồi. Hôm nay Quân Khanh Vũ nói muốn tổng ta hồi đại mạc, hơn nữa... Ta nghe nói, trong cung hôm nay cũng có dị động, tựa hồ có một phe 'Tần phi bị tổng lão gia.'”

“Như vậy!” Quân Phỉ Tranh kinh ngạc khơi mào mày, thần sắc con người xẹt qua một tia nghi hoặc, rất nhanh, hấn giật mình cười, tựa hồ hiểu rõ cuộc vì sao.

Độ bước chân đến phía trước cửa sổ, nơi đó có một chỉ lực sắc vệt, chính ở trong lòng thượng nhảy xuống xuyên.

Thật là có ý tứ, Quân Khanh Vũ thế nhưng vào lúc này, liền Tô Mi đều phải cất bước, thậm chí, kia hậu cung đẹp ba nghìn, thế nhưng nhâm thủy trở lại.

“Bản vương là muốn hạ thủ, thế nhưng còn sao có nhanh như vậy. Chí ít, cũng phải cùng cái kia A Cửu chống lại mấy chiêu. Huống chi, ta đảo muốn biết, nàng rốt cuộc chỗ nào có thể làm cho Quân Khanh Vũ như thế điên, bỏ được ba nghìn yếu thủy chỉ vì một gáo nước. Thậm chí, liền Cảnh Nhất Bích cùng Mộ Dung Tự Tô đều trốn không thoát...”

Cảnh Nhất Bích ba chữ tượng chủ thủ như nhau xẹt qua trong lòng nàng thương, cái khăn che mặt dưới Tô Mi, lộ ra một tia cay đắng.

“Ta chỉ là nhắc nhở vương gia, nếu là chậm, chỉ sợ người không có cơ hội hạ thủ.”

Không hề ở lâu, ở đây hôm nay thực sự liền không nên tới, Tô Mi xoay người vội vàng ra sương phòng.

Chỉ có Quân Phỉ Tranh như trước đứng ở phía trước cửa sổ, thờ ơ dứt vệt, đãi Tô Mi ly khai, hấn ngừng tay động tác trong tay, trên mặt đã rồi sương lạnh một mảnh.

“Dem hàn mời tới.”

Đích xác, nếu không ra tay, sợ rằng thực sự chậm.

Lần này, Tô Mi hỷ dung, chẳng những không có giành được Quân Khanh Vũ đồng tình, trái lại làm cho đối phương thẳng thắn đem hậu cung một đám nữ nhân cấp tan.

Nữ nhân kia thủ đoạn, lại làm cho Quân Khanh Vũ như vậy điên cuồng si mê.

Phải biết rằng, từ lúc nữ nhân này đến trước ba năm, Quân Khanh Vũ thành hôn đến bây giờ, đều có thể làm đến không bính bất kỳ nữ nhân nào, thậm chí ngay cả Tô Mi cũng không dính tay.

Có ý tứ...

Bởi vì cùng A Cửu cơ hồ không có tiếp xúc, đến bây giờ hấn như trước vô pháp làm ra phán đoán, chỉ là, hàn, nghe nói ở mấy tháng trước, cùng nữ nhân kia tiếp xúc qua!

Thế nhưng hàn sau khi trở về, không có nói ra về nữ nhân kia bất cứ chuyện gì, hôm nay... Chỉ sợ hấn không thể không nói đi.

Mà gia vũ cung, thiếp thân hầu hạ đường nhỏ tử vừa vội được đầu đầy mồ hôi, hôm nay hoàng thượng tựa hồ vội vã muốn xuất môn, thế nhưng vừa lo lắng ở gương đồng tiền cầm quần áo thay đổi một bộ lại một bộ, thế nhưng, sẽ không có một bộ đập vào mắt.

268. Chương 268

“Hoàng thượng, ngài xem này một bộ thể nào?”

Đường nhỏ tử vội lau mồ hôi, này... Này đều bao nhiêu thời gian, trong phòng thể nhưng một đồng y phục.

“Không tốt.”

Quân Khanh Vũ nhíu mày, “Này màu sắc không tốt.”

“Kia...”

Đường nhỏ tử thở dài một hơi, này Hữu đại nhân lại là đi đâu vậy.

Hảo mấy ngày, hoàng thượng cuối cùng không có ở mặc cùng trang điểm thượng lẫn qua lẫn lại bọn họ. Nhớ lần trước, đều là hảo mấy tháng trước, nhưng lúc này, tại sao lại bắt đầu.

Mồ hôi lạnh rớt một tầng, đường nhỏ tử đem năm nay bộ đồ mới cơ hồ đều đem ra, thậm chí trước hoàng thượng yêu nhất xuyên đều chọn lựa đi ra, nhưng như cũ không có một việc hài lòng.

“Tôi hôm qua, trầm ngủ không được ngon giấc.”

Lúc này y phục còn chưa có chọn hảo, liền thấy Quân Khanh Vũ đột nhiên đem mặt tiến đến gương đồng tiền, đem mình trong kính nhìn kỹ một phen, ngữ khí phi thường ngưng trọng nói.

Quả thực ngủ không ngon, nếu không... Thế nào vành mắt đều đen, hình như, còn có tế văn.

Nhấn chân mày kiên vội vàng triển khai, kia tế văn quả nhiên tản ra, vội thật to thở ra một hơi, lúc này mới xoay người nhìn về phía bày một phòng y phục, ảo não không biết nên chọn kia kiện.

Thật là không có một việc coi được nha!

“Đường nhỏ tử, vội vàng chọn nhất kiện!” Ánh mắt lạnh lùng rơi vào đường nhỏ tử trên người, đường nhỏ tử chân mềm nhũn, lúc này run run lên.

“Hoàng thượng, này không, nô tài đều tuyển vài kiện cũng không bằng hoàng thượng mắt a. Nếu không... Nếu không như vậy...” Đường nhỏ tử chớp mắt, cười nói, “Này chọn y phục các loại các cung nương nương ánh mắt đều rất tốt, chẳng thà làm cho nương nương các đến vì hoàng thượng chọn nhất kiện.”

“Cái chủ ý này rất tốt.”

Quân Khanh Vũ gật gật đầu, hậu cung những nữ nhân này suốt ngày không có việc gì làm, tựa hồ thảo luận đều y phục các loại gì đó, mỗi lần yến hội, đều đã gặp các nàng các trang điểm trang điểm xinh đẹp.

“Kia tiểu nhân cái này đi.”

Đường nhỏ tử cao hứng tựa văng ngoại bào, lại nghe đến Quân Khanh Vũ hừ lạnh một tiếng.

“Đứng lại, ai cho ngươi đi, trầm y phục đương nhiên là trầm chọn, chỗ nào đến phiên các nàng.”

Quân Khanh Vũ một lần nữa trở lại ăn mặc tiền, ánh mắt một lần nữa trở xuống này y phục, màu tím con người đột nhiên chột lóe, quay đầu nhìn về phía đường nhỏ tử, “Lần trước tuyển phi thời gian, trầm xuyên chính là kia kiện?”

Vậy hẳn là là chính thức, lần đầu tiên A Cửu nhìn thấy bộ dáng của mình.

Đường nhỏ tử sửng sốt, sau đó một thân tuyết sắc y sam phủng qua đây, “Hoàng thượng, ngài ngày đó xuyên chính là cái này.”

Chuyện cũ một màn mặc ở trong đầu hiện lên, do như thủy triều bàn tịch cuốn tới, Quân Khanh Vũ thu cầm y phục, không khỏi cảm thán một tiếng.

Chuyện cũ thế nào...

Đối A Cửu mà nói, cuối cùng là quá khứ, ngày mai nàng tỉnh lại, tất cả đều tất cả đều là mới bắt đầu.

“Ngươi đi ra ngoài đi.”

Quân Khanh Vũ đang cầm y phục, ngồi một mình ở ghế mềm thượng, thần tình đột nhiên đau thương cô đơn.

Đường nhỏ tử lạng yên lui ra ngoài, sau đó lạng yên đóng cửa lại.

Hai ngày này, hoàng thượng khác thường đích xác làm cho hần cũng nóng lòng, chốc chốc thoát nhìn cực kỳ chờ đợi cái gì, chốc chốc lại một mình một người phát ngốc, mày giữa viết nhàn nhạt ưu sầu.

A Cửu... Nàng đem quên hết mọi thứ, quên bọn họ đã từng đánh nhau, đã từng yêu nhau, cũng quên đã từng muốn hận.

Kỳ thực đến bây giờ, Quân Khanh Vũ mình cũng không dám khẳng định, chính mình lúc đó làm như vậy rốt cuộc sai vẫn là đối.

Mà sau khi tỉnh lại A Cửu, sẽ, lại lần nữa yêu chính mình sao?

Vẫn là, hần chậm rãi nói cho nàng biết, bọn họ từng thế nào yêu nhau? Nói cho nàng biết, nàng đã từng hung hăng đánh quá hần, mà hần từng chạy đến chỗ rất xa đi chờ thêm nàng.

Lúc này, sắp đi trước Yên Vũ sơn trang, sau đó nội tâm lại bị bất an cùng sợ hãi mang tất cả.

Giật mình ngẩng đầu, nhìn về phía bên cạnh đồng hồ cát, y phục trong tay nhất thời rơi xuống, thời gian đã vậy còn quá chậm.

Hần cần dám ở nàng tỉnh lại trước canh giữ ở bên người nàng, như vậy, nàng mở mắt ra, nhìn thấy người đầu tiên thì lại là hần.

Nhặt lên y phục, vội vã bộ thượng, thậm chí tóc cũng không có chải vuốt sợi, liền bước nhanh ra ngoài, này đến làm cho giữ cửa đường nhỏ tử cấp sinh sôi sùng sốt.

Thẳng đến Quân Khanh Vũ đi xa mới phản ứng được.

Này gọi là gì?

Tìm thời gian lâu như vậy chọn y phục, kết quả, hoàng thượng chạy đến, lại là y sam mất trật tự chật vật bộ dáng.

Xe ngựa gia tốc đi trước, Yên Vũ sơn trang vị trí, cách đế đô cũng không xa, vì chính là tùy thời điều động bên trong ám nhân hòa sát thủ.

Bởi vì, trước hừng đông sáng, hần là có thể đến Yên Vũ sơn trang, mà một đêm này, với hần mà nói, rõ ràng chính là giày vò.

Xe ngựa xóc nảy làm cho không người nào pháp nghỉ ngơi, thẳng thần vén lên màn nhìn ngoài cửa sổ tình cảnh, tận lực dùng dễ dàng tâm tính đi chờ đợi người kia tỉnh lại.

Ánh trăng cạn chiếu, gỗ sam ở ánh trăng dưới, bị mạ lên hơi mỏng ngân sắc, hồng sắc bốn mùa cỏ cấm rẽ ở rễ cây chỗ, điểm lệ nghiêm khắc mà coi được.

Có người nói, bốn mùa cỏ vì độc thảo, xúc sờ lên, làn da bình thường đô hội khởi hồng chấn, hơn nữa, bốn mùa cỏ sinh trưởng địa phương, liền không có cái khác phẩm thực vật nở rộ.

Kỳ quái là, kia bị bốn mùa cỏ cấm rẽ địa phương, gỗ sam cao vút nhập thiên rậm rạp như rừng rậm, mà quỷ dị hơn chính là, này bốn mùa cỏ mà lại chỉ trát cùng gỗ sam.

Phong nhẹ nhàng đi qua gỗ sam lâm, giật mình nghe qua, hình như có nữ tử ở yếu ớt thanh xương, Quân Khanh Vũ hảo tâm tình nhắm mắt lại, một lần nữa tựa ở vị trí, nhắm mắt dưỡng thần.

Lại không nghỉ ngơi thật tốt, sắc mặt lại sẽ có vẻ phù thũng .

“Răng rắc!”

Xe ngựa đột nhiên lay động kịch liệt đứng lên, màu tím con người thành linh mở, mà ở gỗ sam lâm vang vọng phong, đột nhiên trở nên sắc bén đứng lên, thậm chí, trong không khí, mang theo nào đó tiêu thối vị đạo.

“Hoàng thượng!”

Mã phát ra một tia kêu to, ám vệ chính tiến lên một bước bấm báo, lại nhìn thấy Quân Khanh Vũ đột nhiên vén rèm lên, song đồng cảnh giác nhìn về phía trước.

“Mã!”

Nhảy xuống xe ngựa, theo trong tay áo rút ra kiếm, chặt đứt cương ngựa Quân Khanh Vũ xoay người lên ngựa, gíơ roi chạy thẳng tới hướng Yên Vũ sơn trang

269. Chương 269

Trong không khí, cái loại này quặng ni-trát ka-li vị đạo càng ngày càng nặng, cơ hồ làm cho người ta khó có thể hô hấp.

Yên Vũ sơn trang ngay gần rừng rậm phía sau, trong rừng tràn đầy bụi gai cùng mang độc các loại thực vật, bởi vậy, muốn đi vào trong rừng, trừ phi là nhận lộ người, cơ hồ cũng khó lấy tìm được sơn trang chỗ.

Mà đi lộ nhất định phải thất lễ tám quải, mà bây giờ, bởi vì cảm giác được sát khí trọng trọng, Quân Khanh Vũ cười ngựa trực tiếp vọt vào cánh rừng, kia tứ lá cổ lúc này che ở móng ngựa thượng.

Xe ngựa bị đau chạy trốn, nhưng mà, một đường không ngừng phát ra thống khổ rên rỉ, mà phía sau, ám mọi người cũng theo sát kỳ thượng.

Mang thứ bụi gai đem y sam hoa phá, tiếng gió bén nhọn trung, y phục vỡ tan thanh âm thể nhưng như trên chiến trường binh khí tương giao, chói tai làm cho người ta sợ hãi.

Cái loại này sợ hãi thậm chí vượt qua đau đớn trên thân thể, đương Quân Khanh Vũ xe ngựa đứng ở Yên Vũ sơn trang phía trước lúc, lòng bàn tay ti quỳen lại lần nữa bị máu tươi nhuộm đỏ, mà tuyết sắc y phục, sớm đã bị bụi gai đeo rách nát, thậm chí kia trắng nõn khuôn mặt, cũng hạ xuống vài đạo nhọt nhọt vết máu.

Xung quanh lại là tử như nhau vắng vẻ, Quân Khanh Vũ nhìn bao phủ ở trong sương mù Yên Vũ sơn trang, ánh mắt càng phát ra thâm trầm đứng lên, cái tay còn lại thì nắm chặt trong tay ánh trắng.

Không có bất cứ dị thường nào, cửa hai tòa thạch sư uy nghiêm mà chăm chú nhìn, đóng chặt đen nhánh môn, mặt trên lộ vẻ một trấn mờ tối ngộn đèn.

Đèn không có lay động, thậm chí ngọn đèn dầu không có lóe ra, điều này nói rõ, phong ngừng.

Phong thể nhưng ngừng...

Quân Khanh Vũ hít sâu một hơi, phong ngừng, vì thế kia quặng ni-trát ka-li vị đạo cũng biến mất, chẳng lẽ nói là ảo giác của mình?

Thế nhưng, Yên Vũ sơn trang ở vào rừng rậm tối cao xuất xứ, nói ngắn gọn, cũng đầu gió... Nếu là đầu gió, vì sao không phong.

Quân Khanh Vũ gíơ tay lên, ý bảo phía sau thị vệ đều xuống ngựa, sau đó lặng yên giẫm đá xanh bản đi hướng sơn trang.

Tay đặt ở kê đạp cửa thượng, Quân Khanh Vũ vừa muốn đẩy ra, thân thể nhất thời chấn động.

Mới lên đến hần liền chú ý tới, đá phiến thập phần sạch sẽ, tượng là bị người quét sạch quá, nhưng mà nhìn kỹ lại, này lá cây lại bị lung tung đẩy ở rất giỏi mắt góc.

Mà cái cửa này hoàn thượng, còn có vết máu, ngón tay sờ lên, là mới rơi xuống nước đi tới .

Thình lình quay đầu lại, Quân Khanh Vũ nhìn về phía dưới chân núi, chính mình thể nhưng đại ý .

Sơn trang ở mây mù điểm cao nhất, nhưng mà, xem thỏa thích dưới chân núi, lại rõ ràng có thể nhìn thấy dưới chân núi đến ở đây lộ.

Vì thế, bọn họ vào núi thời gian, sơn trang người liền biết có người đến.

Quân Khanh Vũ đã không để ý tự hỏi bên trong có hay không cạm bẫy, dẫn theo kiếm liền vọt đi vào.

Nhưng mà liền kia trong nháy mắt, trước mắt một mảnh gai mắt bạch quang, lập tức âm âm một tiếng vang thật lớn, toàn bộ Yên Vũ sơn trang lay động kịch liệt lên.

Quặng ni-trát ka-li vị đạo đập vào mặt, mà tai cơ hồ bị kia cự hưởng chấn được ù tai.

Quân Khanh Vũ bản năng lui về phía sau một bước, sinh sôi tránh được này nghiền nát mái ngói đập bể ở trên người.

Nhìn về phía ánh lửa chỗ, nhà một gian tây nam phương hướng một chỗ phòng xá.

Không... Đây không phải là phòng xá, mà là sơn trang đường xuống núi, con đường kia phương hướng là đồng linh.

Mà phòng xá phía trước có tòa thác nước, phía dưới kéo dài dưới chân núi sông, bị tạc hủy là cầu.

Còn may là, cầu bây giờ còn cũng chưa xong toàn tạc hủy, mà ánh lửa trong, đã nhìn thấy vài người rất nhanh đi lên mặt pho quặng ni-trát ka-li.

Hơn nữa cầu một đầu khác, một chiếc xe ngựa đang định chạy trốn, mà mặt khác một mặt, chém giết một mảnh.

“Cung!”

Quân Khanh Vũ nghiêm nghị phân phó, ám vệ lúc này đưa lên đến.

Tay đồng thời lấy ra lục pháp tên, ở đem chúng nó gác ở huyền kia một cái chớp mắt, bên cạnh ám vệ thấy, đổ sầm máu tươi theo hoàng thượng thon dài đầu ngón tay nhỏ xuống.

Sưu sưu!

Sắc bén thanh âm gào thét mà đi, cơ hồ là ở đồng thời, mấy người kia bóng đen phù phù một tiếng rơi vào trong nước.

“Ngăn cản kia cỗ xe ngựa!”

Buông cung, Quân Khanh Vũ rất nhanh về phía tây biên chạy đi, còn đối với phương phản ứng cũng thật nhanh, một nhóm người dính dáng Yên Vũ sơn trang hộ vệ, mặt khác lại có mấy người tiếp tục pho quặng ni-trát ka-li.

“Ầm!”

Liên tục cự hưởng, làm cho cự thạch cầu lung lay sắp đổ, Quân Khanh Vũ không được cũng dừng lại, lại lần nữa lấy ra tên.

Vì không lãng phí tên, cùng với trong thời gian ngắn ngăn cản người tạc cầu, hẳn mỗi một tên đều phải dùng hết toàn thân khí lực, thậm chí biết rất rõ ràng huyền cốt vỡ ngón tay, cũng không dám thư giãn!

Nếu như cầu chặt đứt, vậy bọn họ căn bản là truy không được đối phương, càng sợ chính là, hạ thượng trên đường, đối phương cũng nhất định mai được rồi quặng ni-trát ka-li.

Hiện đang không ngừng hưởng trên cầu bộ, xem bộ dáng là bọn họ không ngờ rằng cầu như vậy kiên cố?

Chỉ là, vì sao xe ngựa không đi trước?

Quân Khanh Vũ đột nhiên cảm thấy sự tình không đúng, mà cũng ngay lúc đó, Yên Vũ sơn trang mặt khác một mặt, cũng phát ra liên tục cự hưởng, lần này, cơ hồ là toàn bộ núi rừng cũng bắt đầu chấn động lay động đứng lên.

Quân Khanh Vũ ném hướng bạo tạc chỗ vừa nhìn, ở ánh lửa trong, một chiếc xe ngựa như ngọn lửa như nhau lao tới, mà phương hướng thì lại là hấn vừa tới con đường kia.

Điều hổ ly sơn? !

Quân Khanh Vũ căng thẳng trong lòng, “Truy kia cỗ xe ngựa!”

Nói, xông quá sắc người bụi mù, liền cuộn cuộn hướng xe ngựa phương hướng.

Hơn thế đồng thời, đối phương vẫn còn có sát thủ hướng chính mình nhào tới, ám vệ các lập tức rùng mình, cùng những người đó triển khai giao chiến.

Dưới chân khắp nơi là loạn thạch còn có tàn hỏa, cơ hồ là bước đi duy gian, xe ngựa càng ngày càng xa, hấn căn bản là đuổi không kịp.

Đứng lại, vẫn tên theo trong tay bay ra, trực tiếp nhắm ngay kia tam con ngựa.

Nghe thấy mã một tiếng thống khổ hí, kia cuộn cuộn xe ngựa kịch liệt chấn động, lúc này ngừng lại.

Lại rút ra một cái tên, cơ hồ là dùng hết toàn lực, hấn dám cam đoan, này một mũi tên ra, có thể đồng thời bắn thủng hai con ngựa yết hầu.

Kể từ đó, đối phương cũng chỉ có bộ hành xuống núi!

Nhưng vào lúc này, dừng lại mã phía sau xe đột nhiên mở, một đạo tuyết quang nhanh như tia chớp thứ hướng hấn lồng ngực.

Kia một cái chớp mắt, hấn nhìn thấy chính là một thanh chủy thủ, một phen hấn lại quen thuộc bất quá chủy thủ.

Mà ánh trăng dưới, một nữ tử ngồi ở trong xe ngựa —— nàng khuôn mặt tú lệ, như đầu mùa xuân tiểu tuyết, mỏng lung mà mỹ hảo.

Nhưng mà ánh mắt của nàng, lại băng lãnh đến xương, mang theo tàn nhẫn sát ý!

270. Chương 270

Như vậy ánh mắt, với hấn mà nói, cũng không xa lạ gì.

Tựa hồ lưu quang quay lại, hấn về tới cùng nàng mới gặp gỡ thời gian.

Cái loại này quyết đoán thậm chí làm cho người ta sợ hãi, mà đáng sợ hơn là ánh mắt như thế.

Khi đó, nàng ánh mắt như hiện tại như nhau, xuất thủ ngoan lịch, không mang theo một chút do dự.

Đó là một sát thủ mới có ánh mắt, lãnh tình quyết tuyệt.

Máu tươi dọc theo đầu ngón tay tí tách tích hạ xuống, xung quanh hỏa diễm cùng bạo tạc coi như tại nơi chỉ chớp lát đều dừng lại, chỉ có kia chủy thủ trước mặt đâm tới, còn có máu tươi nhỏ xuống thanh âm.

Hấn màu tím song đồng thật sâu ngóng nhìn kia đi xa xe ngựa, đáy mắt tràn đầy bi thiết cùng tuyệt vọng, trong tay tên cũng ở chỉ chớp lát thu trở về.

Thế nhưng, thu không trở về lại là đối phương chủy thủ.

Đối phương sắc bén chủy thủ mặc dù nhanh như chớp, nhưng là dựa theo thân thủ của hấn chỉ cần điểm túc một lộn ngược ra sau, là được lấy nhẹ nhàng tránh thoát đi.

Mà như vậy, nữ tử sẽ kể cả xe ngựa biến mất ở trong tầm mắt.

Không muốn bỏ qua nhìn thấy nàng mỗi một mắt, hấn ngơ ngẩn ngóng nhìn nàng, hi vọng nàng có thể nhớ hấn.

Cũng hi vọng ở trên mặt nàng nhìn thấy mặt khác một loại tình tự, thậm chí muốn hô một tiếng, thế nhưng thanh âm lại bị sinh sôi sục tổng hợp ở yết hầu.

“Hoàng thượng!” Phía sau đuổi theo ám người đột nhiên phát hiện lảng không mà đến chủ thủ, kiếm trong tay chuôi thỉnh linh ném ra đi, đánh vào Quân Khanh Vũ trên đầu gối.

Trọng tâm thỉnh linh bất ổn, trong người tử lệch khỏi quỹ đạo trong nháy mắt, kia chủ thủ lệch khỏi quỹ đạo lồng ngực, cảm bên vai trái trên.

Nhưng mà, như trước máu tươi ba lần.

Quân Khanh Vũ chân sau quỳ trên mặt đất, mắt như trước không có ly khai xe ngựa, nhưng mà, xe ngựa hậu phương quặng ni-trát ka-li lại lần nữa muốn nổ tung lên.

Kia gai mắt ánh lửa trong, nữ tử cùng xe ngựa triệt để biến mất.

“Cửu...”

Cửu nhi... Người không nhận biết ta?

Vẫn là ta chậm một bước?

Vẫn là, người quên rồi ta từng lần một đã nói với người, ta là của người phu quân, tên của ta gọi —— Quân Khanh Vũ.

Máu tươi theo cánh tay chảy xuống, kia chuyên môn vì nàng xuyên tuyết sắc y sam ở trong nháy mắt trở nên ửng đỏ, như liệt hỏa trung ủ rượu lại nở rộ anh túc, bị thương mà xinh đẹp.

Hắn sợi tóc thùy rơi vào , liệt hỏa mang theo phong, vung lên hắn nhiều lần sợi tóc, trong nháy mắt đó, tựa hồ ảo giác, màu tím kia khoe mắt hiện lên một tia toái quang, lập tức, cả người hắn trọng trọng ngã nhào trên đất.

Ám vệ đi tới, cuống quýt đỡ hắn đứng lên, thỉnh linh phát hiện, hoàng thượng tay cũng không có nắm vết thương, mà là chăm chú nắm lấy thanh chủ thủ kia.

Cái loại này tư thế, không giống như là phải đem chủ thủ theo rút, càng như là, nắm người kia tay.

Quân Khanh Vũ, người còn nhớ rõ ta đối với người nói, nhất sinh nhất thế nhất song nhân cố sự sao?

Nàng nói câu nói sau cùng, ở vang lên bên tai.

Tổn sức mở mắt ra, tựa hồ ở huyết hồng quang trung, thấy rõ nàng biến mất phương hướng.

Hắn nhớ nhất sinh nhất thế nhất song nhân cố sự, thế nhưng, sau khi tỉnh lại A Cửu, người còn biết sao?

Cả đời vừa chết một đôi người... Hắn cười khổ, cảm giác được thân thể bị che lại gân mạch tựa hồ trong nháy mắt đều vắng tung tóe ra, mùi tụ tập ở ngực, sau đó đột nhiên biến thành màu đen vết máu tuôn ra.

A Cửu...

Hắn lại lần nữa nắm chặt chủ thủ, nơi đó, tựa hồ còn lưu lại nàng lòng bàn tay nhiệt độ.

Ta không chỉ nhớ một đôi một đời một đôi người cố sự, ta còn biết, chấp tử tay, cùng tử giai lão.

Xe ngựa ở lay động trung, lại lần nữa biến nói, lập tức rất nhanh thay ngựa xe, nhân không ở trong rừng.

Nữ tử dựa vào ở trong xe ngựa, một thân tuyết trắng y sam, làm ột loại lãnh tình cùng cách.

Nàng cúi đầu, một tay đặt ở bụng dưới trên, một tay nắm chặt nắm tay, tựa hồ ở đè nén cái gì.

Vì mất trật tự sợi tóc thùy rơi vào nàng cổ, theo xe ngựa đi tới mà lay động, bởi vì cúi đầu, chỉ thấy nàng dài nhỏ đẹp lông mi, vô pháp thấy rõ lúc này nàng đáy mắt cảm xúc.

“Không ngờ, người thật đúng là xuống tay được.” Trong xe ngựa truyền đến một tiếng thở dài, Mộ Dung Tự Tô nhìn A Cửu, nghi ngờ nói, “Chẳng lẽ người không lo lắng, kia vận nhất của người chủ thủ hơi chút lệch khỏi quỹ đạo, nói không chừng liền thật muốn mạng của hắn...”

Trong xe ngựa có chút mờ tối, bởi vậy, nói xong lời này, Mộ Dung Tự Tô không có chú ý tới trước người nữ tử thân thể chấn động, kia chặt nắm thành quyền tay cũng đang run rẩy.

Trong xe ngựa xuất hiện chỉ chớp lát trầm mặc, nửa ngày, nữ tử thanh âm lạnh lùng truyền đến, “Hắn sẽ không chết, chỉ ít hiện tại sẽ không.”

“Ân?”

Mộ Dung Tự Tô nghi hoặc nhìn chăm chú vào nàng, muốn biết, vì sao nàng khẩu khí như thế kiên quyết.

“Nếu không...” A Cửu ngẩng đầu, trên mặt lộ vẻ lạnh lạnh cười, “Hai năm hậu ai tới thống nhất lục quốc!”

Mộ Dung Tự Tô con ngươi sắc trầm xuống, sau đó thở dài một hơi, “Hai năm... Nếu như nói mười năm ta có thể tin, thế nhưng hai năm, trừ phi, Quân Khanh Vũ là người điên, mới có bậc này quyết đoán.”

“Nói không chừng, hẳn chính là người điên!”

A Cửu đủ môi cười, phục lại cúi đầu nhìn hờ ra bụng dưới, nhẹ tay nhẹ phóng ở phía trên.

“Nếu không phải người điên, hẳn sao có thể sẽ dễ dàng tha thứ hạ Tô Mi nữ nhân kia, cũng chỉ có người điên, mới đưa sẽ cản ngược lại chính mình một ngục răn độc phủng vào trong ngực.”

“Người ở ghi hận Thu Mặc tử?”

“Thu Mặc đáng chết sao?”

Đề đến nơi đây, Mộ Dung Tự Tô không lên tiếng nữa, hẳn biết, A Cửu quan tâm người không nhiều, thế nhưng, một khi thương tổn quá nàng quan tâm người, nàng nhất định sẽ lấy gấp mười lần xin trả.

“Hiện tại đầu mùa xuân, băng tuyết tan, nếu đi đường thủy, chúng ta mười ngày là được lấy ly khai quân quốc.”

“Ta hiện tại không thể đi! Tam hoàng tử, lần này nhờ có người tương trợ, thế nhưng, ta phải lưu lại.”

“Người lưu lại? Người cảm thấy, Quân Khanh Vũ sẽ bỏ qua người?”

“Hắn sẽ không bỏ qua ta. Thế nhưng, đã ta có thể theo trong tay hắn chạy trốn, tự nhiên có biện pháp làm cho hắn vĩnh viễn đều tìm không được.”

Ngưng mắt nhìn phía xa, lòng bàn tay không biết khi nào ra một tầng mồ hôi lạnh, hẳn là vừa chủ thủ bay ra ngoài trong nháy mắt đó đi.

271. Chương 271

Đã muốn ly khai, thậm chí có thể từ nơi này chạy đi, nàng càng có nắm chắc, Quân Khanh Vũ tìm không được hắn.

Tay đặt ở hờ ra bụng dưới trên, A Cửu sắc mặt như trước yên lặng, sạch sẽ con ngươi trong suốt như cũng không khởi rung động mặt hồ, thậm chí ẩn ẩn phản xạ ra nào đó lạnh lạnh.

Xe ngựa tiếp tục đi trước, hồi lâu, A Cửu vén rèm lên, nhìn xe ngựa ngoại bầu trời. Lặng

Lần đầu tiên thế nhưng cảm thấy như vậy rộng, thậm chí không khí đều tốt rất nhiều.

Nguyên lai, cũng không phải là Quân Khanh Vũ đem nàng nhốt. Mà là nàng đem chính nàng nhốt ở tại bên cạnh hắn.

Hít sâu một hơi, bên môi nàng có nhàn nhạt tươi cười, Mộ Dung Tự Tô thành linh ngăn ngại, tựa hồ, thật lâu đều không nhìn tới nàng có cười như vậy dung .

“Tiếp qua mấy quận huyện, ta ở đằng kia dừng lại, lần này, phiền phức tam hoàng tử đến Sở quốc. Thế nhưng, A Cửu tự nhận là, quân quốc cũng không phải là một có thể gốc địa phương.”

“A Cửu, người ở khuyên ta trở lại?”

“Ân.”

A Cửu gật gật đầu, “Lần này là tam hoàng tử tương trợ, mới có thể như thế thuận lợi, thế nhưng người nếu là bản thân ở quân quốc, sợ rằng đối với ngài ảnh hưởng không tốt.”

Vẫn luôn có Mộ Dung với Tự Tô tương trợ, trong lòng vốn là bản khoản, lại không nghĩ rằng đối phương lần này thế nhưng tự mình đến .

Thế nhưng, nếu là Quân Khanh Vũ biết việc này cùng hẳn có liên quan, nàng rất lo lắng, thứ nhất Quân Khanh Vũ muốn hạ thủ thì lại là Sở quốc.

Mặc dù biết đây là không thể thay đổi lịch sử, thế nhưng, rốt cuộc, trong lòng còn thì không muốn thấy tam hoàng tử đã bị liên lụy. Hoạch

Mộ Dung Tự Tô chỉ phải thở dài một hơi, “Bích công tử hẳn đảo hi vọng, làm cho ta đem người cùng nhau mang đi. Xem ra, ta là thế nào cũng không cách nào đem người mang đi.”

Nói xong, không khỏi chế nhạo cười,, ý đồ giảm bớt trong xe ngựa bầu không khí.

“Nếu là có một ngày, tam hoàng tử cần bang chủ, A Cửu tất nhiên liền mình tương trợ.”

Nhìn trước mắt thần sắc ngưng làm nữ tử, Mộ Dung Tự Tô tươi cười hơi chậm lại, .

Người trong thiên hạ người đều biết có một thần bí sát thủ gọi A Cửu, cũng biết, này sát thủ lãnh khốc vô tình.

Mà nàng đúng là như thế, thế nhưng, nói lãnh khốc vô tình sao, lại quá mức vô đoán.

Trên thực tế, nàng mới là hẳn gặp qua tối trọng tình trọng nghĩa người đi.

Nhẹ khê thở dài một cái, đột nhiên cảm giác A Cửu ánh mắt tựa hồ mang theo nào đó ngưng tức.

“Tam hoàng tử, lần trước phiền phức ngài giúp ta tra sự tình, vì sao còn chưa có kết quả?”

“Này...” Mộ Dung Tự Tô một hồi, ngược lại xả ra vẻ tươi cười, “Bích công tử ở mười ba tuổi trước đây đích thực là ở Quân Phỉ Tranh thủ hạ đương quá thư đồng. Khi đó, Nguyệt Ly người còn đang bị xem như nô lệ buôn bán, lúc đó cùng hẳn cùng nhau nhập vương phủ còn có Tô Mi. Phía sau, là Quân Khanh Vũ đi Quân Phỉ Tranh quý phủ, gặp được mười ba tuổi liền tài hoa kinh người Cảnh Nhất Bích đồng thời chính miệng yếu nhân theo Quân Phỉ Tranh bên người mang đi ”

“Nga?” A Cửu cả kinh, “Cảnh Nhất Bích hẳn thật ở Quân Phỉ Tranh vương phủ gốc quá? Chỉ là là thư đồng sao?”

Mộ Dung Tự Tô sắc mặt hơi một bạch, cười nói, “Mặc dù tin tức không đủ cẩn thận, thế nhưng ta cảm thấy ám cách tin tức chưa bao giờ sẽ sai —— chỉ là thư đồng. Bất quá, người biết, khi đó Nguyệt Ly người địa vị, vì thế ở trong phủ tự nhiên sẽ đã bị xa lánh.”

Chỉ có như vậy giải thích, mới có thể làm cho nàng an tâm đi.

“Tô Mi bảy tuổi ngay hoa rơi lâu, xem ra khi đó, Quân Phỉ Tranh liền bắt đầu bồi dưỡng nàng.” Thở dài một hơi, A Cửu không khỏi nhìn về phía xa xa, “Nói như thế, vẫn là Quân Khanh Vũ mang đi mười một.”

Một bích trên người như vậy lâu năm vết thương, kia tất nhiên là ở ra vương phủ trước bị người khi dễ sở lưu lại . Như vậy tới nay, Quân Khanh Vũ xem như là cứu Cảnh Nhất Bích.

Hơn thế đồng thời, Cảnh Nhất Bích lại không thể không nhận khởi, dẫn theo tộc nhân về nhà trọng trách.

Tương so sánh, Quân Khanh Vũ cùng Quân Phỉ Tranh, kỳ thực Quân Phỉ Tranh hẳn là càng có thể bang trợ hẳn trở lại Nguyệt Ly. Sau đó, đến cuối cùng, Tô Mi đi nhờ vả Quân Phỉ Tranh, mà Cảnh Nhất Bích nhưng vẫn ủng hộ Quân Khanh Vũ.

Trong này, nhất định bao hàm nội tâm đối Quân Khanh Vũ cảm kích đi, thế cho nên, mấy ngày nay Quân Khanh Vũ các loại làm khó dễ thậm chí ám sát, hẳn đều nhất nhất chịu đựng.

Đem một mối không chịu nổi thân thể tựa ở cái đệm, A Cửu nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, trông mắt hiện lên một tia ưu thương, tựa hồ mới thực sự hiểu biết, lần đầu tiên nhìn thấy Cảnh Nhất Bích lúc.

Cái loại này đau lòng, nguyên lai, nàng là trong lòng đau trên người hẳn toát ra cái loại này đưa chi sinh tử với ngoài suy xét bị thương.

“Người có tính toán gì không?”

Mộ Dung Tự Tô không khỏi hỏi.

Tính toán?

A Cửu con người sắc ngẩn ra, “Quân Phỉ Tranh, sau đó... . . . Tổng Cảnh Nhất Bích hỏi Nguyệt Ly.”

“Người đi Nguyệt Ly?” Thanh âm khôn kể kinh ngạc, không biết, vì sao, nghe thế tin tức, Mộ Dung Tự Tô đáy lòng có thật lớn thất lạc.

Nếu như đi Nguyệt Ly, kia đã định trước, sau này sẽ không còn được gặp lại A Cửu .

“Ân! Thu Mặc nói, nơi đó rất đẹp, ta cũng muốn biết, nơi đó rốt cuộc có bao nhiêu mỹ. Hơn nữa, ta cảm thấy Nguyệt Ly hẳn là cùng ta có rất lớn sâu xa.”

Nếu không phải, vì sao nàng mỗi lần đô hội mơ tới về Nguyệt Ly tất cả, thậm chí, tựa hồ có chút vụn vặt ký ức ở trong đầu quay, càng như là bị niên kỷ năm tháng phủ đầy bụi lên.

“Sau đó... Nếu như có thể, ta nghĩ vĩnh viễn sống ở đó lý.”

, A Cửu cúi đầu nhìn bụng của mình, bên môi câu dẫn ra một tia vô lực cười.

Nguyệt Ly sẽ ngăn cách với nhân thế, mà nàng cũng sẽ triệt để quên ở đây.

Hỏa diễm, khắp bầu trời hỏa diễm, sau đó cô gái kia, ánh mắt lạnh lạnh mà quyết liệt xem ra.

Không phải Yên Vũ sơn trang, chung quanh đây càng như là một tòa rộng lớn cung điện, bên ngoài có tiếng chém giết, có liệt hỏa theo gió mang tất cả thanh âm, còn có khóc tiếng la, còn có tiếng thét chói tai.

“Vương... Đi nhanh đi, ở đây giữ không được.”

Thân thể như nhau hiện tại kiểu trầm, sau đó chính là mắt mở không ra, tựa hồ linh hồn đều bị trừ đi như nhau.

“Ta biết.”

Nữ tử lạnh lạnh thanh âm truyền đến, Quân Khanh Vũ thân thể không khỏi ngẩn ra, kiệt lực muốn mở mắt ra.

A Cửu... A Cửu... Là A Cửu thanh âm.

“Vương, đi nhanh đi.”

Thị nữ khóc cầu xin nói.

“Ta không đi. Các người... Đem Tử Nguyệt cất bước.”

272. Chương 272

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

273. Chương 273

A Cửu...

Tên này như ngực một cây thịt thứ, rất sớm liền thực nhập đi vào, cùng trái tim liên tiếp, hơi chút khẽ động, đồ hội sinh sôi đau, thậm chí làm cho người ta hít thở không thông.

“Phu thân thể người như trước có hàn độc, hiện tại mặc dù bình an trạng thái ổn định, thể nhưng phu người không thể thụ bất luận cái gì kích thích. Suy nghĩ đến, nếu là nàng thật uống ầm hạ trước kia, sẽ bởi vì mất trí nhớ mà tình tự dị thường dao động, đêm đó, Hữu Danh cũng không có hạ được.” Hữu Danh thở dài một hơi, “Vốn định đến Yên Vũ sơn trang, lại căn cứ dưới tình huống được, thể nhưng...” Lặng

Không khí đột nhiên xuất hiện giống như chết yên tĩnh, Hữu Danh kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Quân Khanh Vũ như trước vẫn duy trì vừa tư thái ở tiểu tháp trên.

Tóc đen như hải tảo như nhau đẹp phô rơi tại tuyết trắng trên đệm, sắc được hấn màu da càng tái nhợt như tuyết, mà cặp mắt kia, lúc này chính ngơ ngẩn nhìn bệ cửa sổ.

Nhưng mà, kia trống rỗng thiết có chút ánh mắt tuyệt vọng, tựa hồ lại xuyên qua bệ cửa sổ nhìn về phía chỗ xa hơn.

Hữu Danh lặng yên đem ở Quân Khanh Vũ huyết mạch, da đầu nhất thời tê dại, mạch đập thể nhưng ở trong nháy mắt đột nhiên an tĩnh lại, thậm chí đều không cảm giác được độc tố di động.

Nhưng mà... Mồ hôi theo trán tràn ra tới, đó cũng không phải chuyện tốt.

Mà hấn coi được môi mỏng đột nhiên vung lên một biên độ, nhìn như đang cười, nhưng mà, hấn theo đáy lòng mà sinh.

“Hoàng thượng.”

Hữu Danh lo lắng kêu một tiếng, không rõ vì sao Quân Khanh Vũ đột nhiên như vậy.

Ngày đó hấn chạy về Yên Vũ sơn trang lúc, Quân Khanh Vũ đã hôn mê cả đêm.

“Nguyên lai... Nàng thật không có mất trí nhớ a.” Hoạch

Hồi lâu, một tiếng châm biếm theo Quân Khanh Vũ trong miệng phát ra, trầm thấp mà suy yếu.

“Nguyên lai, này sớm chính là nàng kế hoạch trong.”

Thấp giọng cười khai, hấn dung nhan tuyệt diễm triển khai mặt mày mang theo nào đó buồn bã yêu mị, coi như phồn hoa ở điều linh tiền sáng lạn, đang cực lực biểu diễn của mình đòi bại tang thương vẻ đẹp.

“Nàng thể nhưng với ta, thực sự hạ rảnh tay.”

Trên tay thương đã sớm không đau, bởi vì tất cả đều chuyển thành A Cửu hai chữ, thành trong lòng thứ.

Đêm đó, nếu không phải là thị vệ đúng lúc, kia A Cửu, của người chủ thủ hấn là kích thích trái tim của ta thôi.

Hữu Danh nói, đoạn đường này nghiêm mật thi thố đều làm tương đương thật là tốt, thậm chí đều tìm không được bất luận cái gì điểm đáng ngờ, có thể làm cho địch nhân phát hiện bọn họ chỗ.

Yên Vũ sơn trang tồn tại nhiều năm, cũng hấn lớn nhất bí mật.

Mà đang ở đêm hôm đó, tất cả đều hủy diệt rồi.

Nhưng mặc dù như thế, hấn như cũ có thể phong bế Yên Vũ sơn trang bị hủy tin tức, có thể thấy được, người của hấn tin tức bảo mật độ.

Còn chân chính có thể hủy , ngoại trừ đặt mình trong trong đó A Cửu, thì không có những người khác.

Mà một nghĩ thầm ly khai người, rốt cuộc đã được như nguyện, thế nhưng, ta đâu...

Theo châm biếm biến thành cười lạnh, lại đột nhiên cất tiếng cười to, thanh âm ở toàn bộ gian phòng lo lắng vang vọng, do như quỷ quỷ như nhau âm trầm làm cho người ta sợ hãi.

Hữu Danh sợ đến cả người sắc mặt đột biến, mặc dù biết Quân Khanh Vũ từ nhỏ cá tính quái dị, nhưng mà lần đầu tiên nhìn thấy hắc bạch này thần tình.

Tiếng cười lú lo mà chỉ, một ngụm máu đen phun ở màu trắng trên đệm, Quân Khanh Vũ cả người dường như trong nháy mắt bị người tháo nước máu tươi, vô lực ngã xuống.

Nhưng mà, hai tay của hắc lại gần lời Hữu Danh nói, “Vô luận biện pháp gì, nhất định phải đem nàng tìm ra...”

“Trẫm, muốn chính miệng hỏi nàng!”

“Ty chúc minh bạch.”

“...” Thở phì phò, vừa cười kiệt quệ toàn thân hắc khí lực, màu tím con người chậm rãi rời rạc khai, sau đó đi có thập phần không cam lòng cùng giãy giụa, “Ta muốn đích thân hỏi nàng...”

Nếu không, hắc đem chết không nhắm mắt.

Hắc muốn chính miệng, một đao kia, nàng tựa hồ thực sự muốn giết hắc?

Xung quanh lại lần nữa rơi vào một mảnh hắc ám, có một thiếu niên thanh âm dưới đáy lòng không nghe vang lên: người là thật tâm muốn muốn giết ta?

Đầu mùa xuân tiết, hoàng cung thế nhưng đột nhiên tiêu điều đứng lên, tựa hồ cũng rơi vào nào đó vô pháp ngôn ngữ kiềm chế trong không khí.

Mà hoàng thượng cảm nhiễm phong hàn, đã giường ngũ nhật, vẫn chưa lâm triều, thậm chí ngăn chặn bất luận kẻ nào đi trước.

Trong lúc thập nhị vương gia mấy lần dò hỏi đều bị từ chối ngoài cửa, Thanh Hà điện thủ vệ như trước nghiêm ngặt, ra trong điện cung nữ, bất luận kẻ nào cũng không cho ra nhập.

Cảnh Nhất Bích xuất kinh nhiều ngày, lúc này trong triều sự tình có đại lý thừa tướng phản ứng, về phần hoàng thượng bệnh tình, trong triều mọi thuyết xôn xao.

Sớm một chút năm, Quân Khanh Vũ liền lấy thân thể có bệnh nhẹ vì mượn cớ, cơ hồ chưa bao giờ lâm triều, mà trong triều sự tình cũng có dừng thừa tướng xử lý, thế cho nên, binh quyền một tay, quân quốc thành Mặc gia thiên hạ, mà Quân Khanh Vũ lúc đó thì thành danh xứng với thực ma ốm con rối hoàng đế.

Nhưng không nghĩ, gần ba tháng, Quân Khanh Vũ lấy lời điện chỉ thế cấp tốc đánh tan Mặc gia, đoạt lại binh quyền, cũng rất nhanh chinh lý triều cương.

Quân quốc như cũ là quân quốc, mà lúc này quân quốc, thì thật là Quân gia thiên hạ.

Ngày xưa lỗ mãng háo sắc để vương bấy giờ cần triều chính, an thiên hạ, binh quyền càng hơn, ản có bắc đều chỉ sỏi khí thế.

Trong lúc nhất thời, nhiều năm trước về quân quốc đem gặp phải một vị nhất thống thiên hạ khát máu đế vương lời đồn, lại lần nữa truyền lưu ra.

Mà đột nhiên, hoàng đế liên tục ngũ nhật không vào triều sớm, lại lần nữa làm cho người ta suy đoán không ngớt.

Đối với lần này, tối bất an, chỉ sợ là cảnh vương phủ vị kia thập nhị vương gia.

Bạch ngọc chén trà liền ngón tay thon dài trung không ngừng chuyển động, bên trong đậm lục sắc nước trà sớm đã lạnh lạnh, còn bên cạnh bộ đồ trà tiếp nước phát ra thăm thì thanh âm, bên cạnh thị nữ cũng không dám kinh động đang trầm tư nam tử, thậm chí không dám tiến lên đổi thủy, chỉ phải chờ đợi lo lắng thủy mục đứng ở bên cạnh.

Mà bên cạnh, hàn mặt mày lạnh lạnh, nhưng thật ra không nhanh không chậm phẩm trà, bất quá thỉnh thoảng ninh mày cũng không che giấu được đáy mắt lo nghĩ.

“Quân Khanh Vũ đây cũng là diễn kia vừa ra hí?” Quân Phỉ Tranh con người dưới đất xẹt qua một tia hàn quang, nắm chặt chén trà trong tay.

“Vương gia hoài nghi hần giả bộ bệnh?” Hàn gương mặt nhìn về phía Quân Phỉ Tranh, ngưng mày hỏi.

“Hừ!” Quân Phỉ Tranh lạnh lùng cười, “Hần mặc dù trúng độc, thế nhưng bệnh phát cũng không phải lúc này, huống mà còn có thần y đệ tử Hữu Danh, thế nhưng làm cho hần đột nhiên ngũ nhật giường không dậy nổi, chẳng lẽ không đáng giá hoài nghi? Là trọng yếu hơn là, hiện tại hần bắt đầu tay đối phó ta, nhưng thật ra thật làm cho ta nghĩ không ra, hần bệnh nguyên nhân?”

274. Chương 274

“Chuyện này đích xác có kỳ quặc. Bất quá, này đối với chúng ta mà nói cũng một cái cơ hội.”

“Hàn người không ngại nói ra suy nghĩ của người?” Quân Phỉ Tranh buông đã lạnh chén trà, ôm cánh tay nhắm mắt bình tĩnh tựa ở vị trí, hần khuôn mặt đường nét rõ ràng, mày giữa ẩn có để vương khí phách, nhưng mà, lại tổng có một loại âm trầm cảm giác áp bách. Lặng

“Lúc này Quân Khanh Vũ đã bắt đầu đối với chúng ta động thủ, không cần nhiều nhật, song phương tất chiến. Hiện tại hần đại quân nơi tay, phía sau lại có Mộ Dung Tự Tô ủng hộ, hiện đối mà nói, chúng ta phân thắng không lớn. Nếu lần này, Quân Khanh Vũ là thật giường băng hà, kia hoàng thất nổi nghiệp không người...”

Nói tới chỗ này, cô gái kia lạnh lạnh khuôn mặt đột nhiên hiện lên ở trong đầu, trong lúc nhất thời, làm cho hàn dừng lại, không biết nên nói cái gì.

Nàng là Vinh Hoa phu nhân, nhưng mà, hần lại không có báo cho biết Quân Phỉ Tranh nàng mang thai sự tình.

Tựa hồ, là mình cố ý che giấu chuyện này, mà sau khi trở về, cơ hồ dưỡng thương, Quân Phỉ Tranh cũng kỳ quái không có tỉ mỉ hỏi đến, ở kim thủy rốt cuộc hần vì sao thua.

“Nói nghiệp không người...” Quân Phỉ Tranh chậm rì rì mở mắt ra, con người hắc ám như một trì u đầm, cười lạnh nói, “Đích xác cũng là nói nghiệp không người, xem ra, bản vương không thể không khi hần công bố con nổi dõi trước, hạ thủ.”

Hàn nghe nói sắc mặt một bạch, kinh ngạc nhìn Quân Phỉ Tranh, con người đột nhiên chặt lại, đã nhìn thấy Quân Phỉ Tranh mặt mang tình thế bắt buộc tươi cười đứng lên kia tư thái, như quân lâm thiên hạ thiên tử, khí phách mà đã tâm bình bưng.

“Mặc kệ lần này, Quân Khanh Vũ thật bệnh hay là giả bệnh, kia bản vương cũng có thể làm cho hần một bệnh không dậy nổi.” Hoạch

Cười lạnh truyền đến, Quân Phỉ Tranh đi tới phía trước cửa sổ, quan sát để đô phong cảnh. Nửa ngày, hần đột nhiên quay đầu, “Hàn, nói một chút cái kia gọi A Cửu nữ nhân!”

Hàn cả kinh, rất nhanh sắc mặt khôi phục yên lặng, dùng yên lặng giọng nói, “Thủ đoạn tàn nhẫn.”

“Chỉ những thứ này?”

“Hàn bất tài, tìm không được càng nhiều từ hình dung người kia.” Trong đầu hiện lên tâm tư cẩn mật, hữu dũng hữu mưu, thông tuệ bình tĩnh này đó từ, đều bị sinh sôi đề xuống, vì cái gì, tựa hồ chính là không muốn Quân Phỉ Tranh đối với nàng cảm thấy hứng thú.

Nhưng mà, thất vọng đau khổ để minh bạch, Quân Phỉ Tranh đã hỏi, vậy hiển nhiên, hẳn biết nhiều hơn về A Cửu sự tình.

Tỷ như, mang thai việc.

Như vậy... Tay đột nhiên bắt an tạo thành nắm tay, rõ ràng đáy lòng cảm hận cái kia làm ình thảm bại nữ tử, nhưng lúc này, thế nhưng lo lắng, Quân Phỉ Tranh sẽ đối với nàng hạ thủ.

“Ân... Vậy tối nay, kia Thanh Hà điện liền giao cho ngươi, bản vương tin mặc dù thủ vệ hơn một nghìn, cũng ngăn không được hàn.”

Vương gia ngươi là muốn ta?”

Quân Phỉ Tranh câu môi cười, theo bên cạnh lấy ra hộp quẹt, nghe ba một tiếng, lam sắc ánh lửa theo ánh mắt lạnh lùng tiền đảo qua, “Ngươi có thể biết, Tô Mi bị Quân Khanh Vũ đưa ra cung?”

Tô Mi! Mặt lạnh lùng thượng hiện lên một tia khiếp sợ cùng bất khả tư nghị.

“Bất khả tư nghị đi, không chỉ như vậy, hậu cung hiện tại rất nhiều phi tần đều về tới nguyên quán. Ba nghìn yếu thủy chỉ vì một gáo nước, đây là trên thế giới buồn cười nhất tình cảm, cùng lời lẽ sai trái. Nhưng, tiểu tử kia liền làm như vậy! Vì thế, ngươi nên minh bạch, đêm nay ngươi muốn làm là cái gì.”

Ba nghìn yếu thủy chỉ vì một gáo nước đây thật là lời lẽ sai trái, nhà ai không phải ba vợ bốn nàng hầu, huống chi, hẳn vốn là một hậu cung đẹp ba nghìn để vương.

Mười sáu tuổi đăng cơ, phong Mạc Hải Đường làm phi, kế tiếp mấy năm ba tháng liền tuyển phi một lần — thậm chí kỷ tháng trước, thế nhân còn có hoang dâm con rối hoàng đế để hình dung này để vương.

Nhớ lại trước đây không lâu kim thủy chi chiến, nhớ lại trên chiến trường cái kia phong hoa tuyệt đại một thân kiều ngạo quý khí hoàng đế, bị thương mà thâm tình ngóng nhìn cái kia gọi A Cửu nữ tử ánh mắt... Hàn chậm rãi đứng dậy, đi ra cửa, đảo cửa lại nhện không được đón hạ bước chân, nói, “Vương gia, kỳ thực kia không thể cười. Bởi vì, cô gái kia đáng giá làm cho Quân Khanh Vũ làm như vậy.”

Sợ rằng, thiên hạ này, cũng cũng chỉ có nàng mới đáng giá một quân vương làm như vậy đi. Đúng vậy, từ trong tâm nàng cảm hận nữ nhân này, bởi vì kim thủy vốn có thể cho hắn công thành danh toại, dương danh thiên hạ, nhưng hắn thua ở trong tay nàng.

Nhưng mà, theo ở một phương diện khác, hẳn lại không thể không bội phục nàng mưu lược cùng dũng khí.

Nhưng thì thế nào? Rốt cuộc bọn họ là đối thủ... Hơn nữa Quân Phỉ Tranh ý tứ, đêm nay A Cửu muốn chết với biển lửa trung.

Quân Khanh Vũ thân thể có kịch độc, vẫn bị khắc chế, nhiên mà một khi đã bị kích thích, sẽ băng máu mà chết. Mà hắn uy hiếp là làm cho hắn cam nguyện buông tha ba ngàn mỹ nữ nữ tử, huống chi, mười hai năm trước, mẫu thân của Quân Khanh Vũ, chết vào biển lửa.

“Vương gia, Tô tiểu thư xe ngựa đã ra đế đô, cần tỳ chúc đi đem nàng an trí ở đông giao khách sạn sao?” Mới ra môn, ầm ầm truyền đến thanh âm của quản gia.

“Vô dụng quân cờ, ngươi biết, nên xử lý như thế nào.”

Thanh âm lạnh lùng truyền đến, hàn ngẩng đầu nhìn hướng mặt trời chiều, đáy mắt hiện lên một tia châm biếm.

Phải biết rằng, Tô Mi thế nhưng Quân Phỉ Tranh là tối trọng yếu quân cờ, mười mấy năm dụng tâm bồi dưỡng...

Ám vệ lặng yên đi lên, đem một phần thư mật đưa tới trong tay, mở ra vừa nhìn, ánh mắt lạnh lùng để xẹt qua một tia dị quang.

Kỳ thực đây không phải là một phần tín, mà là một phần được vật ra.

Trước ở kim thủy hẳn liền biết A Cửu thể chất suy yếu, thân thể có hàn độc, nhưng mà bào thai trong bụng lại hết sức khỏe mạnh, phía sau mới biết được bởi vì có thánh thủ Hữu Danh trị liệu.

Mà Quân Khanh Vũ trúng độc việc, hẳn cũng có điều hiểu biết, nghe nói đó là khó giải chi độc, thế nhưng nhiều năm như vậy, Quân Khanh Vũ thoát nhìn vẫn như cũ khỏe mạnh, bởi vậy càng làm cho hắn hiểu kỳ, hữu gia rồi cuộc loại nào y thuật.

Thế là, hồi để đó sau, hắn bí mật phái người giám thị hiệu thuốc.

Chỉ tiếc, hiệu thuốc cũng không có về hoàng đế dùng được bất luận cái gì ghi lại, chỉ cần phi tần các ra được ghi lại, bất quá, mỗi ngày đô hội có một vị thuốc lấy ra.

Mà này ngũ nhật tờ danh sách, thế nhưng thiếu một vị thuốc.

Mùi này được rất bình thản, nhưng mà, hợp với cái khác, lại một mình là khu hàn kỳ được.

Quân Khanh Vũ ôm đau ngũ nhật, chưa từng lên triều, cũng không tiếp kiến bất luận kẻ nào, mà lúc này, Thanh Hà điện đi thiếu mỗi ngày nhất định phải được liệu.

Này...

Chẳng lẽ là trùng hợp

275. Chương 275

trong phòng gần có một trần lưu ly đèn, hiển có chút mờ tối, trong không khí mặc dù có mùi thơm ngào ngạt, nhưng mà vẫn là che không lẫn át được ả ả mùi máu tươi cùng cay đắng mùi thuốc.

Tháp thượng người, hai mắt nhắm nghiền, mặt không có chút máu, môi mỏng trắng bệch, nhưng mà bất quá nhàn nhạt nhìn lại, nhưng vẫn cũ cảm thấy gương mặt đó có một loại phương hoa tuyệt đại mỹ. Lặc

Không giống với Cảnh Nhất Bích cái loại này xuất trần cùng sạch sẽ, gương mặt này mang theo liếc nhìn thiên hạ khí phách, tuyệt diễm cùng với sinh câu tối quý khí.

Tròn lục nhật, nửa đường liên tỉnh quá mấy lần, mạch tượng cực kỳ suy yếu, thậm chí hô hấp đều như có như không.

Mà trong cơ thể hắn áp chế nhiều năm độc tố ở trong nháy mắt đó, triệt để tái phát, mà chính mình làm thần y hậu đại, đối mặt tình huống như vậy, cũng chân tay luống cuống.

Bởi vì, vì thế phương pháp đều dùng hết, Hữu Danh, đẩy mắt lộ ra một tia tuyệt vọng.

Trước đây Quân Khanh Vũ liền hỏi qua hắn, mình có thể sống bao lâu?

Khi đó, vẫn là A Cửu mới vào cung thời gian. Lúc trước, Quân Khanh Vũ luôn luôn tính tình lãnh đạm, cá tính lòng dạ cực sâu, thiên hạ khó có chuyện có thể kích thích hắn hỉ nộ ái ố.

Cho dù hắn trên mặt đang cười, thế nhưng hắn đáy mắt lại gợn sóng vô kinh, coi như ngưng kết nhiều năm mặt băng.

Mà cũng như vậy cá tính cùng ức chế lực, hắn bệnh tình luôn luôn hướng hảo phương diện phát triển, thậm chí, lúc đó Hữu Danh đều cho rằng, thiên hạ này không người nào có thể giải sới độc, nói không chừng chậm rãi bị trần định ra đi.

Sau đó, cái kia gọi A Cửu nữ tử xuất hiện.

Khi đó, A Cửu ly khai để đó, Quân Khanh Vũ nhìn trong gương chính mình, đột nhiên bị thương hỏi Hữu Danh mình rồi cuộc có thể sống bao lâu. Hoạch

Một khắc kia, Hữu Danh tâm lý lộp bộp vừa nhảy, những năm gần đây, hoàng thượng chưa từng có hỏi qua vấn đề này.

Khi đó, trong cơ thể hần trần định nhiều năm độc tố đã tái phát, phía sau, kim thủy chi chiến, biết được A Cửu bị nắm, Quân Khanh Vũ độc phát công tâm, liên tục ho ra máu mấy ngày, đã ở quỷ môn quan thượng bồi hồi.

Còn lần này, nhìn hần té xỉu trước đây mắt cái loại này khó có thể phục thêm thống hận còn có tuyệt vọng, Hữu Danh dường như thấy được tử thần đến.

Hiện tại, cũng hi vọng nhanh lên một chút tìm được A Cửu.“Hữu Danh, nhưng có tin tức?”

“Rất nhanh thì có , hiện nay, ty chức đã đưa tin cho Bích công tử làm cho hần mau mau hồi kinh.”

“Ha ha ha ha...”

Giường người trên nhắm mắt phát ra một tiếng suy yếu châm biếm.

Bi ai tới loại tình trạng này, thế nhưng lại muốn lại lần nữa dùng Cảnh Nhất Bích vì mỗi, đem nàng dẫn trở về.

A Cửu... Người nói người người yêu là ta, thế nhưng người làm là cái gì?

Khi ta thấy rõ chính mình, nguyện ý dặt tay cùng người nhất sinh nhất thế nhất song nhân lúc, người lại dùng phương thức như thể trả thù ly khai, không có bất kỳ lưu luyến.

“Tới chỗ nào ?”

“Tam ngày sau, nên đến đế đô .”

“Ân.”

Hần nhẹ nhàng đáp một tiếng, bởi vì lúc này thậm chí nhiều nói mấy câu, đô hội dẫn tới phổi bộ đau nhức, không khỏi nhịu mày ho khan.

Hữu Danh cuống quýt cầm lấy dùng được ngâm quá sau đó phơi khô ti quyên, nhất thời rơi vào một ngục máu đen.

Cửa có tinh tế tiếng thông báo, Hữu Danh liếc mắt nhìn, vội muốn đi ra ngoài, lại bị Quân Khanh Vũ kêu ở, “Làm cho hần tiến vào nói.”

“Hoàng thượng, đêm nay Thanh Hà điện sợ rằng khác thường động.” Âm vệ nói, “Thái hậu nương nương trong cung hơn mấy nữ quyến, thuộc hạ chưa điều tra rõ thân phận, thế nhưng, Thanh Hà điện dài sen trì thủy có có hắc ín mùi vị khác thường, đế đô luyện tập khô ráo bán nguyệt, tối nay là đông nam phong, ty chức phỏng chừng có người sẽ đối với Thanh Hà điện động thủ.”

Hữu Danh đỡ Quân Khanh Vũ tựa ở mềm đệm thượng, hần mặc đơn giản tuyết trừ áo chên, tóc đen rơi lả tả, giật mình nhìn lại, dường như nữ tử dựa vào ở đằng kia.

“Trẫm biết, đêm nay mặc kệ đối phương làm cái gì, các người đều nghĩ biện pháp phối hợp.”

Âm vệ ngẩng ra, phương minh bạch, sau đó rất nhanh đuổi đi xuống.

“Hữu Danh, đỡ trẫm đứng lên, hôm nay, nên đi xem thái hậu .”

Màu tím con người rốt cuộc mở, kia đáy mắt xẹt qua một tia quỷ dị hàn quang, sắc bén khiếp người. Mỗi mông câu dẫn ra, hần sắc mặt tái nhợt tươi cười chậm rãi dạng khai, mang theo vài phần xinh đẹp cùng tà mị, nhưng mà, lại người xem kinh hồn táng đảm, coi như nhìn thấy địa ngục Tu La chính đập máu trì đi tới bàn.

“Hoàng thượng, ngài đây là?”

“A Cửu mang thai việc, thái hậu cùng Quân Phỉ Tranh sớm đã biết được, hiện nay trẫm ôm đau mấy ngày không vào triều sớm, này đối với bọn họ mà nói, chính là diệt trừ trẫm một cơ hội tốt.” Hần khẽ nở nụ cười, kéo tóc dài chậm rãi đi tới án trước bàn, rút kiếm ra khỏi vỏ, hàn quang chiếu ra mặt của hần, tuyệt mỹ dị thường.

Coi như giờ khắc này, hần cũng chờ đợi nhiều năm.

“Mười hai năm trước đại hỏa lan tràn toàn bộ tây nhai, mà hôm nay, không ngại làm cho hấn tái diễn một lần.”

Kinh hấn vừa nói như thế, Hữu Danh mới hoàn toàn minh bạch, đêm nay bọn họ cái gọi là hành động là cái gì.

Mười hai năm trước kia tròng đại hỏa, Quân Khanh Vũ mẫu phi hài cốt không còn, mà vào cung hậu, hấn lúc này được phong làm thái tử, lại tròn bị bệnh ba tháng.

Mà trên đời ít có mấy người biết, Quân Khanh Vũ nhược điểm ở chỗ kia tròng đại hỏa —— ngoại trừ thái hậu cùng thập nhị vương gia.

Lúc này, thiên hạ đều biết Quân Khanh Vũ một người nhược điểm, đó chính là Vinh Hoa phu nhân.

Nếu là, Vinh Hoa phu nhân liên đới chưa sinh ra thai nhi chết vào biển lửa trong... Một vốn một lời liên bệnh trung Quân Khanh Vũ mà nói, sẽ là như thế nào hậu quả?

Lòng bàn tay trần ra mồ hôi lạnh, bọn họ thể nhưng nghĩ ra ác độc như vậy phương thức!

Nếu đại hỏa thiêu quá, A Cửu cùng hoàng tử thực sự chết vào biển lửa trung, kia sẽ cùng với mười hai năm trước ác mộng lại lần nữa trình diễn, cho dù ai, đối mặt này đồ hội tan vỡ, huống chi, bởi vì trúng độc căn bản là không thể thụ kích thích Quân Khanh Vũ.

Hữu Danh đột nhiên có chút vui mừng A Cửu ly khai, càng thần phục, bệnh trung Quân Khanh Vũ thể nhưng tâm tư như vậy mình duệ bình tĩnh, bất quá mấy câu liền đoán được mục đích của đối phương.

Đúng vậy... Chỉ cần không phải về A Cửu, mặc kệ khi nào chuyện gì, hấn luôn có thường nhân sở không có bình tĩnh.

Này... Bất quá hai mươi tuổi đế vương, đã có quân lâm lục quốc quyết đoán

276. Chương 276

Trong điện dị thường yên tĩnh, thỉnh thoảng gió thổi qua mang theo trần châu mảnh phát ra giòn nhĩ thanh âm.

Trong điện lưu ly đèn mặt trên để cực đại trần châu, sắc trong điện hoa hồng hồng chủ sắc điệu hơn một phần ôn nhuận, có thể dùng toàn bộ điện cang hoa lệ.

Mà quý phi ngồi trên ghế một vị thần thái biếng nhác, diện mạo quyến rũ nữ tử, cao vút vân kế mang theo tinh xảo chu trầm, toàn thân cũng có một cỗ phú quý khí.

Mà phía trước hồng sắc trên thảm thì quỳ mấy nữ tử, bất an buông xuống mặt mày.

Vị trí nữ tử ánh mắt lạnh lùng rơi đến, nói, “Là thập nhị vương gia cho các người vào cung ?”

Tỳ nữ ứng thanh, tựa đầu ép tới thấp hơn, “Vương gia nói, làm cho bọn nô tỳ đến hầu hạ thái hậu nương nương.”

“Chậc... Hấn đến thực sự là hiếu thuận.” Thái hậu câu môi cười, giơ tay lên ý bảo cung nữ bên cạnh đem chính mình nâng dậy đến, sau đó, chậm rãi đi xuống đi, “Lâu như vậy, đảo cuối cùng nhớ ra ai gia.”

“Vương gia vẫn luôn nhớ thái hậu, đoạn thời gian trước, bởi vì sự ra bận rộn, vì thế cực nhỏ tiến cung.

Bất quá, vương gia đều vì thái hậu chuẩn bị lễ vật, hôm nay liền làm cho nô tỳ mang đến.”

Thái hậu như trước vẫn duy trì tươi cười, sai người mở ra hộp gấm, hồng trù trên mặt bày đặt một chuỗi cả vật thể bích lục phi thúy phát châu, bất quá liếc mắt một cái, liền biết vật ấy thiên hạ hãn hữu, vô giá.

Oánh bạch ngón tay phủ sờ lên, cảm giác ấm áp theo chỉ giữa truyền đến, bích lục ánh được thái hậu tử mỉ bảo dưỡng tay, càng mỹ mĩ phần.

Tươi cười theo đáy mắt dạng khai, đi không khỏi có một ti xuống dốc, "Các người vương gia như thế vội, cũng khó được bớt thời giờ có ý cấp ai gia tặng đồ. Hoạch

Bất quá, hồi kinh nhiều ngày, cũng nghe nói hần tiến cung mấy lần, nhưng không thấy được có hiệu tâm đến xem ai gia." Nói vừa rơi xuống, quý nữ tử lập tức không dám nói tiếp, chỉ cảm thấy thái hậu nói lãnh được thứ người.

Trong lúc nhất thời, trong điện có xuất hiện tử như nhau vắng vẻ, mà thái hậu thì đứng ở trong điện giữa, cầm phi thủy phật châu ở trong tay thưởng thức.

"Đã thái hậu như vậy nhớ mong mười hai hoàng thúc, không ngại trăm cái này tuyên hần tiến cung?" Một biếng nhác thanh âm đột nhiên truyền đến, lập tức làm cho trong điện cung nữ tất cả giật mình.

Thái hậu cũng không có kịp phản ứng, theo tiếng nhìn lại, nhìn thấy Quân Khanh Vũ một thân tóc đen bạch y chân thành mà đến.

So với nữ tử hoàn hảo nhìn mấy phần hàm dưới, câu dẫn ra môi mỏng, thẳng rất cánh mũi, cùng với một đôi quanh năm mỉm cười mang theo vài phần biếng nhác xinh đẹp mắt phượng...

Làn da quá độ trắng nõn, ẩn có bệnh thái, nhưng mà, kia giờ tay nhấc chân giữa lại có hoàng gia mới có có một quý khí. Trong nháy mắt đó, thái hậu đột nhiên nhớ tới mười mấy năm trước, ở hoa rơi lâu nhìn thấy một nữ tử.

Ngực ẩn ẩn đau nhói, ngón tay vô ý thức nắm chặt trong tay hạt châu, mà Quân Khanh Vũ đã nhanh nhẹn đi tới trước người.

"Hoàng thượng... Người thân thể nhiều?"

Này đồn đại giường ngủ nhật không dậy nổi hoàng đế, chính mang theo ý vị thâm trường cười, lạnh lùng nhìn mình chăm chăm.

"Trẫm thân thể được rồi, thái hậu tựa hồ rất thất vọng?"

Thái hậu sững sốt, ánh mắt ý bảo cái kia mấy cung nữ ra, chính mình thì chân thành trở lại vị trí, diện mục mang theo ngưng túc, "Mấy ngày hôm trước, nghe nói hoàng nhi thân thể khó chịu, liên tục ngủ nhật cũng không lên triều, ai gia trong lòng không yên lòng. Như vậy xem ra, cũng là ai gia lo lắng."

Quân Khanh Vũ thở dài một hơi, "Hôm nay hậu, thái hậu cũng liên không có cơ hội lo lắng." "

Hoàng thượng gì ra lời ấy?"

"Hoàng thượng!" Giữa lúc lúc này, cửa đại điện truyền đến Hữu Danh lo lắng thanh âm, "Hoàng thượng, phu nhân... Phu nhân vừa té xỉu."

"Phu nhân?" Thái hậu kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hướng Quân Khanh Vũ, nhìn Quân Khanh Vũ sắc mặt lúc này một bạch, mới nhớ tới, cái kia vẫn bị nhốt ở Thanh Hà điện nữ tử.

"Thái hậu cũng hồi lâu chưa từng thấy qua nàng đi."

Quân Khanh Vũ trên mặt lộ ra một tia cay đắng, đáy mắt sâu u như đầm."Đích xác, kia ai gia cũng theo hoàng đi lên xem một chút đi." Đến này phân thượng, thái hậu cũng chỉ phải nói như vậy.

Thanh Hà điện trước sau như một thủ vệ nghiêm ngặt, mà này cũng thái hậu lần đầu tiên đến nơi đây, đối với nữ nhân kia, nàng căn bản không muốn thấy.

Kim thủy, Mạc gia đại bại, đến tận đây liền không còn có gặp qua nàng.

Lúc trước chỉ cảm thấy, cái kia gọi Mai Tư Noãn nữ tử chẳng qua là có một chút thủ đoạn nhỏ, mà nay, nhưng không nghĩ dưỡng thành họa lớn.

Thiếp thân thị nữ cũng không được đi vào, chỉ có thể ở cửa chờ, sau khi đi vào, liền nghe thấy được nồng đậm mùi thuốc, thái hậu không vui nhíu mày, lại không nói gì thêm, theo Quân Khanh Vũ vào tắm điện.

Nhưng mà, ngay vào cửa trong nháy mắt, thái hậu cả người như bị sét đánh trúng như nhau kinh ở tại tại chỗ, lập tức, nàng con người phóng đại, mặt như xám trắng, như một người sắp chết vô lực giãy giụa.

Thanh Hà điện bố trí, thế nhưng cùng mười hai năm trước tây nhai mỡ cái trong phòng bố trí cơ hồ nhất trí, đơn giản mà thanh nhã, . Mà nàng chính diện bình phong thượng, tranh lộ vẽ một bức họa tượng, một khuôn mặt tuyệt sắc nữ tử chính mặt mỉm cười xem ra, nàng hai mắt trong suốt, ánh mắt ôn nhu, hình như có thâm tình theo đáy mắt chảy qua.

“Người... Người muốn làm gì?”

Kia một cái chớp mắt, thái hậu như là về tới mười hai năm trước.

Hai chân đột nhiên vô lực, thái hậu cả người đều quỳ trên mặt đất, đầu gối như kim đâm như nhau đau, muốn chống bò cũng bò không đứng dậy, toàn thân không có bất kỳ khí lực.

Mà ngẩng đầu nhìn hướng Quân Khanh Vũ, này cùng họa trung nữ tử có bảy phần tương tự chính là đẹp nam tử cũng đôi mắt đẹp mỉm cười, tà mị mà lãnh lệ, câu dẫn ra môi mỏng có nhàn nhạt trào phúng.

“Thái hậu, người cảm thấy, trăm muốn làm cái gì?”

“Người muốn giết ai gia, còn chưa có cái kia bản lĩnh!” Thái hậu đáy mắt hiện lên một tia âm ngoan, lạnh lùng nói, “Ai cũng biết, ai gia theo người đã đến rồi Thanh Hà điện...”

“Nga?” Quân Khanh Vũ nhú mày nhìn về phía cửa, “Thế nhưng, rõ ràng có người nhìn thấy, chúng ta đã ra Thanh Hà điện.”

“Cái gì?” Thái hậu đầu tiên là cả kinh, nhìn về phía Quân Khanh Vũ phía sau, thành linh phát hiện một nam một nữ mặc cùng bọn họ như nhau y phục đi ra, sau đó lặng yên ra tấm điện.

Thế thân...

“Ai gia nếu là chết, đối với người không có bất kỳ chỗ tốt... Ta vừa chết thượng có một bán binh lực ở Quân Phủ Tranh trên tay, người nhưng không phải là đối thủ của hần, hơn nữa, hần nhất định sẽ không bỏ qua người.”

“Ha ha ha ha...”

Quân Khanh Vũ nở nụ cười lạnh, “Xem ra thái hậu, ngài vẫn là không biết ở đây muốn phát sinh chuyện gì đi

277. Chương 277

thái hậu con người nhất thời co rụt lại, bất an ngẩng đầu nhìn hướng đỉnh đầu kia khuôn mặt tà mị thế nhưng ánh mắt lãnh lệ nam tử.

Trên đầu gối đau đớn làm cho nàng bất đắc dĩ quỳ trên mặt đất, hơn nữa phía trước là nữ nhân kia chân dung, tựa hồ... Biểu thị giờ khắc này, nàng rốt cuộc vẫn bại, khuất nhục quỳ gối trước người của nàng. Lặc Phải biết rằng, mười hai năm trước, nữ tử này là quỳ gối trước mặt nàng, khóc cầu nàng buông tha tuổi nhỏ hài

Đại hỏa đốt cháy mà qua, nữ tử hóa thành tro tẫn, mà cái kia lớn lên thập phần đẹp bé trai tránh được một kiếp.

Bây giờ, chính lấy cao như thế ngạo thẳng lợi tư thái quan sát hần.

“Người muốn giết ai gia?” Cười lạnh một tiếng, nàng không tin, lúc này Quân Khanh Vũ thật dám động thủ.

“Giết người? Còn phí không trẫm tự mình động thủ. Hơn nữa nếu trẫm động thủ, chỉ sợ người đã hóa thành thi cốt.” Quân Khanh Vũ đậm đậm nhất tiếng, thanh âm mang theo quen có áp lực thấp biếng nhác, “Huống chi, dù cho cho người tử, tự nhiên cũng sẽ không cho người thống khoái một chút.”

“Người...” Thái hậu thanh âm đột nhiên dừng lại, cảm giác trong phòng có quái dị mùi.

“Biết vì sao, thập nhị vương gia đêm nay cho người đưa tới đông tây sao? Còn mang vào năm cung nữ?”

Này vừa hỏi, thái hậu sắc mặt xet qua cơ không thể nhận ra thê lương, sau đó nhìn về phía cách đó không xa, đột nhiên nghe nói có người kêu cháy .

Hỏa thế chính tuần núi lan tràn, ngực đột nhiên bị ngăn chặn, thái hậu hoảng hốt, lửa kia đầu nguồn dĩ nhiên là Thanh Hà điện, mà ở đây...

“Đúng vậy, này Thanh Hà điện rất nhanh cũng sẽ bị đốt vì tro tàn, như nhau mười hai năm trước như nhau.” Hoạch

Quân Khanh Vũ yếu ớt xoay người, đem bình phong là mẫu thân họa lấy xuống, sau đó tỉ mỉ cuốn lại.

Hắn sẽ không để cho tranh này lại lần nữa đốt cháy ở hỏa lý.

Nghe Quân Khanh Vũ vừa nói như thế, thái hậu đáy mắt xet qua một tia khiếp sợ cùng tuyệt vọng.

Nàng cũng đột nhiên hiểu vì sao Quân Phỉ Tranh vì sao đột nhiên làm cho năm cung nữ đưa tới phỉ thúy, bởi vì hắn muốn đốt cháy Thanh Hà điện, tặng người đến, làm cho Quân Khanh Vũ biết bọn họ vẫn liên hệ, việc này tất nhiên cùng nàng trốn thoát không khỏi liên quan.

Một loại bi thương theo đáy lòng lan tràn, Quân Khanh Vũ tiếng cười truyền đến.

“Thái hậu người cũng biết, có một bán binh lực ở trên tay hắn, kỳ thực, nếu như người chết, hắn là càng tạo thành chữ thập hai hoàng thúc tâm ý.”

Thái hậu đôi môi run, đã nói không ra lời.

Hỏa thế lan tràn mà đến, nhìn khói đặc cuồn cuộn bên ngoài, nàng biết Quân Khanh Vũ chờ nhiều năm báo thù rốt cuộc như nguyện, mà...

“Ai gia tử , người không cần thiết có thể hướng người trong thiên hạ công đạo...”

“Vì sao trẫm muốn công đạo.”

Quân Khanh Vũ mất lạnh nhìn trên mặt đất nữ nhân, đáy mắt có thật sâu chán ghét, “Có người cố ý phóng hỏa đốt Thanh Hà điện, hơn nữa thái hậu vừa vặn đuổi tới thăm bệnh trung Vinh Hoa phu nhân... Song song qua đời. Nền công đạo hắn là phóng hỏa người.”

Thái hậu thân thể mềm nhũn, triệt để hiểu ở, đây rốt cuộc vẫn là Quân Khanh Vũ nhất tuyệt song điều chỉ sách.

Phóng hỏa người sớm muộn sẽ bị điều tra ra, mà, giống như lúc trước đối đãi Mạc gia như nhau, có thảo phạt mượn cớ.

Hỏa lan tràn qua đây, Quân Khanh Vũ khóe môi mang cười, cầm lấy bức họa cuộn tròn nâng bộ đi ra ngoài.

“Ta không muốn chết...”

Trên mặt đất nữ nhân đột nhiên sử xuất khí lực, gần nắm lấy Quân Khanh Vũ vạt áo, “Ta không nên như vậy tử.”

Nàng không cam lòng ngẩng đầu, kia nguyên bản tinh xảo trang dung lúc này bị nước mắt xông quá, mặc dù tỉ mỉ bảo dưỡng, nhưng mà rốt cuộc chống không lại năm tháng phí thời gian đã có tể văn.

“Người muốn chết như thế nào?” Quân Khanh Vũ tươi cười như trước, “Có phải hay không cảm thấy hỏa thiêu quá làn da sẽ rất đau, rất đáng sợ... Tóc của người, làn da, thân thể đồ hội bị đốt trọi, phát ra buồn nôn vị đạo...”

“Bị hỏa một chút chết cháy, ở tử vong trung thể hội cực hạn thống khổ, vốn nên sẽ là của người kết quả.”

Nói xong, hần một cước đá văng nữ nhân, không quay đầu lại tướng môn khép lại.

Hỏa diễm ở phong thúc giục hạ phát ra gào thét thanh âm, mà phía sau nữ nhân kia thể thảm thét chói tai truyền đến.

Tay nắm thật chặt mẫu thân họa, mười hai năm đến, báo thù là hần có thể kiên trì xuống duy nhất động lực.

Nhưng lúc này, lại là vô tận thể lương cùng cô tịch.

Tân đế đăng cơ bốn năm, lại một hồi đại hỏa đốt cháy quá Thanh Hà điện, Vinh Hoa phu nhân cùng với thái hậu đều song song chết vào đại hỏa trong, hỏa thể lan tràn một ngày một đêm, bởi vì hướng gió, vẫn luôn không chế không được.

Chúng các đại thần nhìn tận mắt hoàng thượng vọt vào đám cháy, nhưng mà hỏa thể quá lớn, đã không có sức mạnh lớn lao, lập tức khí huyết công tâm, máu tắt quá dịch trì, hôn mê quá khứ.

Trong lúc nhất thời, cả nước cực kỳ bi ai, màu trắng đèn treo đầy để đô, như mùa đông khắp bầu trời bay tán loạn tuyết, bi thương mà thể lương.

Liên tục thất nhật quốc táng, hoàng thượng bởi vì bi thương quá độ, như trước hôn mê bất tỉnh, trong triều tất cả thủ tục, cũng có vừa mới chạy về để đô thừa tướng Cảnh Nhất Bích đại nhâm.

Thứ tám nhật, hoàng thượng bệnh tình chuyển biến xấu, trong triều tình tự bất ổn, có người truyền ra, hoàng thượng đã nghĩ hảo chỉ dụ.

Thứ tám nhật trễ, phần thứ nhất chỉ dụ chuyển ra, dĩ nhiên là quân quốc từ đó vĩnh viễn không lập hậu, phu nhân cư cao, là hậu cung chi chủ.

Hoàng thượng bệnh nặng trong lúc, thập nhị vương gia thường ra vào trong cung, dân gian đã có người truyền ra kể tiếp đế vương chính là Quân Phỉ Tranh.

Ngay Lĩnh Nam phủ đệ lý, một nữ tử tựa vào trên ghế, chính yên lặng nhìn trong tay một phần mới từ để đô truyền đến một phần mật hàm.

Nàng mặt mày lạnh lạnh, bên môi hiện lên một tia như có như không châm biếm.

“Phu nhân...”

Thị vệ bên cạnh nhỏ giọng nói, “Việc này có kỳ quặc, vương gia nói, nếu ngài phương tiện, vẫn là ly khai quân quốc.”

“Việc này đích thực là có kỳ quặc. Bất quá, người vương gia lại lần nữa làm cho ta ly khai, chẳng lẽ là lo lắng ta sẽ hồi để đô?”

A Cửu thu hồi tín, “Ta rõ ràng ly khai để đô, rốt cuộc hần vẫn là truyền ra Vinh Hoa phu nhân táng thân hỏa trung, cũng rất nhanh truyền về Cảnh Nhất Bích. Rất hiển nhiên diễn kịch, mặc dù không biết hần mục đích rốt cuộc ở nơi nào, thể nhưng, như vậy mỗi cũng không đủ lấy làm cho ta mạo hiểm hồi để đô.”

Hần Quân Khanh Vũ, quá để mắt chính hần, cũng quá tin nàng A Cửu.

278. Chương 278

Thị vệ âm thầm cúi đầu, “Thuộc hạ minh bạch, thể nhưng, phu nhân ngài sẽ đối phó thập nhị vương gia, nhưng người khác bây giờ ở để đô, kia?”

A Cửu mỉm cười, đứng dậy đi tới bên hồ, nhìn trong suốt thủy ở đỡ trong gió chậm rãi dạng khởi từng vòng rung động, xung quanh khô cây đều xôn ra xanh nhạt.

Tất cả đều rực rỡ hần lên, dường như hi vọng liền ở tiền phương. Lặng

Tay đặt ở nhô ra trên bụng, A Cửu hít sâu một hơi, “Người khác ở đế đô, thế nhưng, nhà của hần sinh không ở đế đô. Quân Phỉ Tranh thực lực nhiều, chúng ta cũng không phải là không biết. Ở quân sự thượng, hiện nay Quân Khanh Vũ đã sớm ngày càng cường đại, coi như lúc theo Mạc gia thu hồi binh quyền, liền hoàn toàn có thể khống chế Quân Phỉ Tranh.”

“Giang Nam vùng, trà muối có một bán đang ở bị Chu gia chậm rãi cắn nuốt, Quân Phỉ Tranh đã lực bất tòng tâm, dù sao, theo đế đô cháy sự tình xem ra, hần đã không thể chờ đợi được muốn đối mưu quyền xuyên vị, không rảnh bận tâm Giang Nam. Mà vừa theo tây bắc có được tin tức, hần mười mấy mỗ vàng đều ở suốt đêm khai thác, đồng thời có ý định liên lạc bắc quyết, xem bộ dáng là tiếp tục tiền tài mua bắc quyết chiến mã cùng vũ khí.”

“Phu nhân kia tính toán?”

“Đi bắc quyết.” A Cửu xoay người lại cười, “Chúng ta cần cùng Quân Phỉ Tranh việc buôn bán, tiền của hần, ta nhưng là muốn niệm chặt.”

Hộ vệ giật mình, không khỏi nhìn về phía nữ tử.

Nàng đang ở ở lâm hồ trong đình, dương quang theo mặt nước phản xạ qua đây, vừa vặn vì nàng hình mặt bên mạ thượng một tầng mỏng quang vịnh, làm cho nàng thoát nhìn, tường hòa mà yên tĩnh.

Nhưng mà, nàng thanh âm kiên định, lộ ra nào đó có thể cổ động lòng người lực lượng, thậm chí cho người không tự chủ được nghe lệnh của nàng. Hoạch

Coi như cái loại này cường thế cùng sinh câu đến, không được phép người vi phạm cùng phản kháng.

” “Thuộc hạ cái này đi an bài.”

Hộ vệ xoay người muốn chạy, lại bị A Cửu đột nhiên gọi lại.

“Ta biết, Bích công tử đang ở hỏi thăm ta ở nơi nào. Bởi vậy ta có một điều thỉnh cầu, thỉnh tam hoàng tử cần phải không muốn nói cho hần biết ta đi nơi nào, chỉ dùng nói cho hần biết ta ly khai quân quốc, tất cả cũng rất thuận lợi, không cần lo lắng.”

Đúng vậy, theo Yên Vũ sơn trang sau khi đi ra, nàng hành tung kỷ độ biến hóa, thậm chí giấu giếm ở Cảnh Nhất Bích.

Lúc này, đế đô cũng nước sôi lửa bỏng, nàng muốn làm hậu viên giúp đỡ hần, tự nhiên không dám cùng hần thêm phiền, cũng càng thêm không thể để cho hần bận tâm.

Vì thế che giấu hành tung.

Về phần tam hoàng tử bên kia, nàng cũng nghĩ đến là làm bảo mật, nhưng hiển nhiên là không thể nào.

Nhân tình này, nợ được nhiều lắm.

Nếu là nói đã lâu như vậy, nàng nợ quá , chỉ sợ cũng liền Mộ Dung Tự Tô đi.

Nghe tiếng lạnh, trong đình chỉ còn lại nàng một người, trong nước dương quang nghiêng nát, chiếu nàng đáy mắt, thoát nhìn cô đơn rời rạc.

Thái hậu cũng tử ... A Cửu bên môi câu dẫn ra một tia không thể tránh được châm biếm.

Quân Khanh Vũ, đối với người mà nói, bất cứ người nào hi sinh, đều là đáng giá .

Bởi vì hần vĩnh viễn cũng như gì vận dụng nhất tiễn song điêu.

Hần vĩnh viễn đều sẽ không bỏ qua bất luận cái gì một cái cơ hội.

Lúc đó ly khai Yên Vũ sơn trang, liền biết Quân Khanh Vũ sẽ phái người phạm vi lớn lục soát, thậm chí không có bất kỳ nghĩ ngợi, A Cửu trần trọc mấy địa phương, mà cuối rốt cuộc thoát khỏi kiểm tra.

Bất quá, ám vệ từng nhắc nhở, đó là nàng ly khai Yên Vũ sơn trang chừng hai ngày sau, đế đô mới phái người đi ra.

Hai ngày... Mặc dù không biết vì sao làm lỡ hai ngày, thế nhưng, này lại cho nàng rất tốt chạy trốn cơ hội.

Bởi vì ngay từ đầu A Cửu liền đã chọn đi bắc quyết, bởi vậy trước hạ chỗ đặt chân, cách nó cũng không xa xôi, bất quá tam ngày sau, liền đã đạt tới giới hạn.

Đầu mùa xuân, sau đó không khí như cũ hơi khô ráo, ở đây đã tới gần đại mạc, qua đại mạc, biên triệt để ly khai quân quốc.

Giới hạn trạm dịch, là tiến vào đại mạc duy nhất dùng thủy cùng thực vật cung cấp điểm, mặc dù xa ở đại mạc, thế nhưng cũng không hoang vắng, hướng chỉ, quân quốc tuổi còn trẻ hoàng đế hiện tại cổ vũ kinh thương, bởi vậy lui tới thương khách nhiều vô số.

Trong không khí đã có bão cát, A Cửu mặc rộng lớn áo choàng, trên đầu mang theo dị tộc hoa văn mũ, cái loại này mũ tương tự với Ả Rập khăn đội đầu, chỉ lộ ra đôi mắt, nhưng là bởi vì lo lắng bão cát đập vào mắt, bắc quyết quý tộc còn có thể ở bên ngoài mang thượng tinh xảo sợi nhỏ, đem mắt cũng che khuất.

Bắc quyết nhiều người cao to mập mạp, mặc vào nam trang mang mặt trên sa A Cửu, thì thoát nhìn cùng bắc quyết không người nào khác thường.

“Chủ, có thể khởi hành.”

Lấy được thủy nguyên, hộ vệ rất nhanh tiến lên, đỡ A Cửu lên xe ngựa.

Bây giờ sắc trời đã khuya, thế nhưng A Cửu không muốn làm trễ nải, tính toán

Mà ngay tại lúc này, tối phía tây đột nhiên vùng lên nồng đậm bụi bặm, hơn thế đồng thời, thật lớn móng ngựa thượng bí mật mang theo roi thanh âm chấn động màng nhĩ.

Đang muốn thấy rõ chuyện gì xảy ra lúc, một màu đen mã đột nhiên đứng ở trạm dịch cửa, đồng thời lập tức nhảy kế tiếp nam tử, đối trạm dịch nhân đạo, “Mau một chút chuẩn bị một ít thủy thảo, thuận tiện đem này đó mã đều uy hảo.” Nói, bỏ lại nhất định vàng.

Thằng nhóc vội ra nghênh tiếp.

Hảo hào phóng!

A Cửu trông mắt nhú lại, lập tức ánh mắt hạ xuống theo mà đến hai cỗ màu đen xe ngựa, đáy mắt nhất thời xẹt qua một tia hàn quang.

Thoạt nhìn rất giản dị màu đen xe ngựa, thế nhưng, kia chất liệu cùng làm công, năng bất quá liếc mắt một cái liền đã nhận ra.

Đó là để đồ hoàng cung, mới dám dùng được rất tốt tượng mộc, thậm chí con ngựa kia, cũng là hiếm thấy bảo mã.

Mà càng kỳ quái chính là, này xe ngựa thế nhưng theo đại mạc bên kia hướng để đồ phương hướng đuổi!

Vì không bại lộ chính mình, A Cửu xoay người vào cửa mình trong xe ngựa, chỉ là xuyên thấu qua cửa sổ nhìn chăm chăm con ngựa kia xe.

Rốt cuộc là người nào?

Nàng đến quân quốc nửa năm, mặc dù người tể không quảng, thế nhưng trong cung mọi người tính nhận thức.

Mà cung đình xe ngựa, có thể sử dụng được người trên, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Chẳng lẽ...

Con người đột nhiên co rút lại, trong đầu đột nhiên hiện lên người kia mặt, A Cửu câu dẫn ra một tia cười lạnh, quay đầu đối hộ vệ âm thầm nói mấy câu.

Rất nhanh nuôi nấng mã thằng nhóc đi ra, dừng ở trước xe ngựa, tăng bốc nói, “Vị này gia, tiểu nhân thẳng thắn nhìn thấy móng ngựa phá, trước hạ sắc trời đã tối, con ngựa kia tại đây dạng chạy xuống đi không phải biện pháp.”

279. Chương 279

“Hơn nữa, lúc này đầu mùa xuân, đến tối lộ cũng không tốt chạy.”

Hộ vệ kia nhíu mày, kỳ thực suốt đêm gấp rút lên đường hắn cũng biết coi như là bảo mã cũng kiên trì không được, nhưng mà người trong xe ngựa, lại kiên trì muốn đi suốt đêm hướng đế đô.

“Các người có thể có kỳ ngựa của hắn cung đổi?”

Nam tử lại lấy ra nhất định vàng. Lắc

“Này... Gia, này tiểu nhân cũng không dám thu. Vốn này trạm dịch đông tây chỉ còn thiếu, thiên kim khó cầu một con ngựa, tiểu nhân không chỗ có thể tìm ra a.”

Nam tử nhìn sắc trời một chút, chỉ có chậm rãi trở lại đệ nhị cỗ xe ngựa phía trước, khom người nói, “Tiểu thư...”

“Trước tạm thi hành một đêm đi.”

Trong xe ngựa một nữ tử thanh âm lạnh lùng truyền đến, lập tức, nam tử kính cẩn tiến lên, đem xe ngựa mở.

Chân trời tà dương như máu, đem trạm dịch độ thượng một tầng quỷ dị huyết hồng, mà trong xe ngựa xuống người kia mặc hoa lệ sa y, tư thái nổi bật, gần nhìn thân thể của nàng tử, đã rồi biết kia bị che khuất khuôn mặt tất nhiên khuynh quốc khuynh thành.

A Cửu bên môi tươi cười càng phát ra xán lạn, dáng người thoải mái dựa vào ở trong xe ngựa, ánh mắt không hề chớp mắt rơi vào cô gái kia thượng.

“Phong Kính, sắc trời quá muộn, đường này không dễ đi, chúng ta đã ở trạm dịch dừng một đêm đi.”

Nói đi, A Cửu đỡ bụng chính mình xuống xe ngựa.

Phong Kính vừa nhìn, vội cẩn thận từng li từng tí đem A Cửu đỡ lấy.

Phong Kính cũng Mộ Dung Tự Tô thị vệ, bởi vì A Cửu đưa ra muốn đi bắc quyết, suy nghĩ đến Phong Kính cố thổ chính là bắc quyết, thế là an bài nàng đến giúp đỡ A Cửu.

Trạm dịch không lớn, vừa vặn còn lại hai gian phòng tử, đúng là lầu hai cửa đối diện nhau. Hoạch

Đãi cái kia dung mạo thiên hạ nữ tử chậm rãi tiến lên lúc, A Cửu cũng chậm rãi đuổi kịp, đáy mắt tiểu ý càng phát ra nồng đậm.

Không ngờ, thế nhưng ở trong này gặp Tô Mi!

Xem ra thực sự là oan gia ngõ hẹp, lần này, Tô Mi thế nào có thể tránh được trong tay nàng.

Có thể thấy được, hôm nay đều không buông tha nàng.

Tô Mi tựa hồ có chút mệt mỏi lên lầu, vừa muốn vào phòng, đột nhiên cảm giác được một đạo ánh mắt tựa hồ vẫn khóa chặt chính mình, không khỏi quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy đối diện gian phòng, đứng một bắc quyết người.

Người kia thân thể hơi mập, đầu đội bình thường cái khăn che mặt, chính diện hướng bên này.

Mặc dù cách mặt nạ, thấy không rõ đối phương thần sắc cùng ánh mắt, thế nhưng, Tô Mi dưới đáy lòng ý thức phát lạnh, tổng cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, lập tức chán ghét liếc mắt một cái, phát tay áo vào phòng.

“Nàng vì sao lại ở chỗ này?”

Đãi Tô Mi sau khi đi vào, A Cửu về tới gian phòng, không khỏi tuân hỏi tới lúc này.

Từ ly khai hoàng cung, bên trong sự tình nàng đã không ở hồi đến, không muốn hỏi về Tô Mi, về Quân Khanh Vũ tất cả.

Mà gần đây duy nhất lấy được đó là Thanh Hà điện bị đốt, sau đó thái hậu Vinh Hoa phu nhân táng thân biển lửa, hoàng thượng khí huyết công tâm...

Mà Tô Mi, lại ở trong này.

“Cư tin tức, phu nhân đi vào Yên Vũ sơn trang ngày thứ hai, thực phi liền bị lạng yên đưa đi đại mạc.”

“Nga?”

A Cửu chén trong tay tử một hồi, “Nàng xuất cung? Nhưng vì sao hiện tại lại gấp chạy về hoàng cung?”

Hồi lâu, A Cửu đáy mắt xẹt qua một tia thê cười, sau đó buông xuống cái chén.

“Đêm nay, ta muốn nàng đầu gối người.”

Mặc kệ Quân Khanh Vũ vì nguyên nhân gì tổng nàng xuất cung, lại vì cái gì, vội vã đón nàng hồi cung, nói chung, ở trong này gặp nàng A Cửu, Tô Mi duy nhất đi địa phương, chính là âm tào địa phủ.

Xoay người, miễn cưỡng tựa ở trên giường, nàng nhắm mắt thật sâu ngủ.

Phong Kính lạng yên thối lui, ở đóng cửa trong nháy mắt, thỉnh linh phát hiện, chén kia tử lại bị A Cửu sinh sôi bóp nát.

Phu nhân... Vừa xoay người nàng đáy mắt xẹt qua một tia buồn bã, nhất thời làm cho Phong Kính ngăn ra: phu nhân là khổ sở sao?

Hắn mặc dù tác ám vệ, nhưng cũng biết, Tô Mi cùng phu nhân rốt cuộc loại nào quan hệ. Nghe nói, phu nhân tối thiếp thân cung nữ cũng bởi vì Tô Mi bị chôn sống ban cho cái chết.

Tới cửa, Phong Kính đối phía sau khoát tay, nhất thời, trong bóng tối, mười mấy bóng đen do như quỷ mỵ như nhau, đem toàn bộ trạm dịch đều bao vây lại.

“Hoàng thượng bệnh tình như thế nào?”

Tô Mi tựa ở tiểu tháp trên, ánh mắt lo lắng nhìn phương xa, đôi mắt đẹp phía dưới viết lo lắng.

“Tiểu nhân không biết, chỉ là phụng mệnh đến đây tìm nương nương.”

“Phụng mệnh?” Tô Mi quay đầu lại, sa mông che mặt, trong con ngươi chờ mong nhìn thị vệ, “Là hoàng thượng mệnh sao?”

“Mệnh lệnh trực tiếp là do Hữu đại nhân nhắn nhủ.”

“Ha ha ha... Đó chính là hoàng thượng mệnh.”

Hài lòng tiếng cười theo nữ tử dần trong miệng truyền đến, quyến rũ mà dụ hoặc, “Người đi xuống đi.”

Trong phòng chỉ còn lại có một người, Tô Mi đứng dậy, giơ tay lên tháo xuống cái khăn che mặt, giơ tay lên đi hướng gương đồng.

Trong gương nữ tử, phân nửa mặt tràn đầy dấu vết, mà phân nửa vẫn như cũ khuynh quốc khuynh thành.

“Quân Khanh Vũ, người rốt cuộc... Vẫn là không bỏ xuống được ta sao?” Đáy mắt tươi cười bất tri bất giác trở nên ôn nhu, nhưng mà, nhưng lại có buồn bã, “Rốt cuộc, trên thế giới này, cũng sau người mới không bỏ xuống được thân thiếp a.”

“Quân Phỉ Tranh nói, ta chỉ là bắt được ánh mắt của người, mà bây giờ... Ngài làm cho người ta tiếp ta hồi cung, đại biểu cho cái gì? Có phải hay không đã nhiều năm như vậy, ta rốt cuộc vẫn là tiến vào trong lòng của người?”

Khóe môi tươi cười câu dẫn ra vẻ đắc ý, Tô Mi trông mắt vừa chuyển, “Rốt cuộc, cuối cùng thắng lợi vẫn là ta, không đúng sao?”

Xoay người đi hướng bàn, đó là nàng làm cho người ta đưa tới rượu cùng giấy tiền vàng mã, đó là tổng quá chết đi là nữ nhân kia .

“A Cửu, người đầu không lại ta. Sinh đều bắt quá ta, tử người cũng đầu không lại ta. Thiên hạ này là của ta, mà Quân Khanh Vũ... Cũng là của ta.”

Nàng cắn môi, đáy mắt vẫn có lá đi không được hận ý.

Ngày đó, nàng nản lòng thoái chí bị người tổng lên xe ngựa, thậm chí ngay cả Quân Khanh Vũ cuối cùng một mặt cũng không có nhìn thấy.

Khi đó, hoàng cung xa dần, đế đô xa dần...

Nàng cho rằng nàng triệt để thua, nhưng mà số phận trêu chọc người, một hồi đại hỏa, mang tất cả toàn bộ Thanh Hà điện.

Nữ nhân kia rốt cuộc vẫn là khó thoát một kiếp, cho dù người gọi A Cửu, lại cũng sẽ không có cứu cái mạng.

Tô Mi trong lòng rõ ràng, phạm là Quân Phỉ Tranh muốn giết người, không ai có thể sống đến bình minh.

“Ha ha ha ha...”

Không khỏi , nhớ tới cô gái kia ở mỗi lửa chết thảm cảnh tượng, còn có thái hậu thống khổ giây giụa, Tô Mi ngẩng đầu lên, điên cuồng cười lên

280. Chương 280

Nàng tiếng cười mang theo bệnh tâm thần, tựa hồ ở phát tiết trung kiềm chế đã lâu thống khổ, thật hận không thể, hận không thể, lúc trước nhìn nữ nhân kia chết ở trước mắt của mình.

Hận không thể tận mắt thấy đến thân thể nàng bị đốt thành tro bụi, nhìn hỏa căn nuốt nàng cái loại này mị hoặc mặt, hận không thể, tự mình nghe thấy nàng thê lương kêu thảm thiết. Lặng

So với ác độc, cô gái kia so với bất luận kẻ nào đều ác độc!

Bây giờ, nàng đầu gối thương thế mặc dù hảo, sau đó căn bản vô pháp lại giống như trước như vậy bữa bãi khiêu vũ.

Du nhớ, bị hủy dung đêm đó, chính mình vô lực phủ phục trên mặt đất, còn đối với phương lại cao cao tại thượng, thậm chí câu dẫn ra nàng hàm dưới nói, lạnh lùng phun ra: báo ứng.

“Ha ha ha... Báo ứng? Nhìn đây là ai báo ứng.”

Nàng dừng lại cười, đáy mắt hận ý như con bò cạp, nhìn chăm chăm trong gương bị hủy diệt dung nhan, nhất thời ngực tê rần.

Nếu không phải là vì trả thù nữ nhân kia, nếu không phải là vì đem nàng theo Quân Khanh Vũ bên người bỏ, Quân Phỉ Tranh sao có thể dùng như thế bất đắc dĩ thủ đoạn, lại phá hủy của mình dung nhan.

Đây hết thấy, đều là nữ nhân kia làm hại!

Đều là nàng, nếu không phải nàng, Cảnh Nhất Bích sẽ không đối với mình lạnh lùng, sẽ không cùng mình đi ngược lại, cuối cùng mỗi người đi một ngã.

Nếu không phải nàng, kia Quân Khanh Vũ cũng toàn tâm toàn ý là của nàng, nàng vĩnh viễn đều là Tô Mi!

’ “Tử ? Ha ha, người nên sống, nhìn ta trở lại lưu ly cung! Người nên sống, nhìn thấy để ai người thắng.”

Tô Mi thở phì phò, thân thể bởi vì tình tự phản nộ mà lên hạ phập phồng, ngữ khí tựa hồ có chút điên điên khùng khùng . Hoạch

Phải biết rằng, rời đi để đồ lúc, cái loại này tuyệt vọng.

Bởi vậy, như vậy một khắc, đương để đồ người tới tìm kiếm nàng lúc, trong lúc nhất thời, nàng thể nhưng giật mình không biết phải làm sao.

“Phanh!”

Trên hành lang đột nhiên truyền đến binh khí tương giao thanh âm, làm cho tình tự kích động Tô Mi lúc này sửng sốt, giữa lúc nàng muốn phản ánh qua đây lúc, trong phòng ngọn nến đột nhiên tắt, lúc này rơi vào hắc ám.

Hơn thế đồng thời, bên ngoài cũng yên tĩnh giống như chết xuống, đập vào một trận gió thổi tới, lúc này phá khai cửa sổ.

Cuồng phong bí mật mang theo bão cát trước mặt thổi tới, như lưỡi dao sắc bén như nhau, cắt kim loại làn da.

Tô Mi vô ý thức lui về phía sau một bước, huyền thân muốn rút ra trên bàn bảo kiếm lúc, đột nhiên cảm giác thân thể không nghe sai khiến cứng ở tại chỗ.

Mà diên cuồng gào thét đánh song linh phong cũng đột nhiên an tĩnh lại, trong không khí lộ ra nào đó quỷ dị bầu không khí, âm âm u u , làm cho người ta sởn tóc gáy.

Rốt cuộc làm sao vậy?

Một đạo lãnh lệ nhiếp ánh mắt của người từ phía sau xem ra, như lưỡi dao sắc bén như nhau muốn đi qua thân thể nàng, trong lúc nhất thời, cường lực cảm giác áp bách phụ áp mà đến, làm cho nàng cảm thấy hô hấp khó khăn.

Đúng vậy, nàng rõ ràng cảm giác được có người ở phía sau tranh âm âm u u nhìn mình chăm chăm. Muốn xoay người, thể nhưng thân thể không thể động, tượng là bị người hạ nguyên rửa như nhau, thật là đáng sợ.

“Người tựa hồ, rất muốn nhìn thấy bản cung tử bộ dáng?”

Rét căm căm thanh âm ở đột nhiên vang lên, rất nhẹ, thể nhưng quỷ mị như tơ, đột nhiên ách ở Tô Mi cổ.

Hô hấp bắt quá đến, thanh âm này, thanh âm này?

Tô Mi mắt trừng lớn có người chuông đồng, muốn quay đầu lại nhìn nhìn nói chuyện rốt cuộc là ai?

“Ha ha ha... Không ngờ, thực phi nương nương như vậy nhớ mong bản cung a... Thật là làm cho bản cung cảm động muốn chết.” Thanh âm kia cười lên.

“Người... Người là người hay quỷ?”

Tô Mi toàn bộ mặt trở nên tái nhợt, thanh âm kia, dĩ nhiên là A Cửu .

“Ha ha ha... Bản cung là người hay quỷ, lại có quan hệ như thế nào đâu?” Thanh âm kia như trước cười, “Thực phi nhớ bản cung, vừa mới bản cung ở dưới cô đơn tịch tịch rất, lại tìm không được Thu Mặc, cùng thái hậu lại không lời nào để nói, liền suy nghĩ còn có như thế một hảo tỷ muội.”

Thanh âm kia càng ngày càng gần, Tô Mi cảm giác được rõ ràng có một quỷ mị như nhau bóng dáng, chính tới gần phía sau mình.

Hàn ý bọc toàn thân, có cái gì lạnh lẽo gì đó tranh mâu thuẫn cổ của mình.

Coi như một cái rắn độc như nhau, lập tức giảo phá nàng làn da, sau đó chui vào thân thể nàng.

Tử... Lần đầu tiên, Tô Mi cảm thấy cái chữ này, thể nhưng cách mình gần như thế.

“Đừng giả thần giả quỷ làm ta sợ.”

Tô Mi hít sâu một hơi, kiệt lực làm ình gắng giữ tĩnh táo.

“Ha ha ha ha...”

A Cữu tựa ở chỗ ngồi, cười lạnh nhìn đã bị dọa đến có chút thất hồn lạc phách Tô Mi, sau đó chậm rãi đứng dậy, chậm rãi đi hướng Tô Mi.

Thân thể không thể động, cường thế áp bách cùng khiếp người nguy hiểm càng phát ra gần.

Thật lâu trước, có người nói quá, tử không đáng sợ, đáng sợ chính là chờ chết quá trình.

Kia một mặt quỷ mị như nhau bóng dáng, lặng yên đi tới trước người.

Ánh trăng thanh thấu, đối phương bóng dáng thoát nhìn như có như không, chỉ có đôi mắt, như ma quỷ như nhau, lạnh lẽo hàn triệt.

A...

Tô Mi há to miệng, nàng nhận được cái ánh mắt, nữ nhân kia cho nàng như ác mộng như nhau ánh mắt.

Mà đang ở Tô Mi sợ đến nói không ra lời lúc, cái ánh mắt kia đột nhiên nổi lên một tia quỷ dị tiểu ý, “Bản cung tịch mệnh được ngoan, thực phi liền đi theo ta đi.”

Lạnh lẽo gì đó dọc theo cổ của mình chạy một vòng, tượng một đao phủ, chính cầm đại đao điệu bộ cắt kim loại điểm, để một đao chém rụng đầu.

“Không...”

Trong miệng phát ra một tia vô vọng thanh âm, Tô Mi mở to hai mắt nhìn, nước mắt tuyệt vọng ngã nhào, trong đầu đột nhiên hiện ra quá khứ đoạn ngắn.

“Không... Ta muốn hồi đế đô, ta muốn hồi đế đô, hoàng thượng hân đang đợi ta...”

“Không, hoàng thượng đang đợi ta.”

Kia lạnh lẽo gì đó như trước ở chạy, tử thần cước bộ đang ở từng bước một tới gần.

Không... Nàng nhớ lại một năm kia, hoa đào nở chính điểm, có người nói cho nàng biết, nàng sứ mệnh muốn tới .

Sau đó... Nàng đứng ở vũ trên đài, hồng sa quần thân, nhanh nhẹn khởi vũ, mà cách đó không xa, có đôi mắt chính thật sâu ngưng đang nhìn mình

281. Chương 281

Bên ngoài bão cát lại lần nữa cuốn khởi, mà xung quanh như trước âm trầm lãnh, Tô Mi trên mặt tái nhợt tràn ra tầng tầng mồ hôi lạnh, tròng mắt kinh khủng hai mắt.

“Không nên...”

Mất máu sắc đôi môi ngọa nguỵ không ngừng, ngữ khí gần như cầu xin.

Mọi người nói, tần sắp chết vong thời gian, nhân sinh mỗi một cái đoạn ngắn sẽ một lần nữa ở trong đầu hiện lên. Lặng

Tô Mi thấy được cái kia bị người đuổi giết niên đại, thấy được năm đó u sầu cảnh vương phủ.

Nhìn thấy cái kia có một đôi trạm tròn mắt màu lam bé trai, toàn thân là thương, lại thẳng tắp đứng ở hoa đào dưới tàng cây, dung nhan tuyệt mỹ.

Nhìn thấy, chính mình bị chọn đưa đi hoa rơi lâu, chính mình phát sinh khóc lớn, chết sống cũng không muốn buông ra tay hắn.

Nhìn thấy hắn tươi cười xuất trần, ngữ khí cổ vũ nói, đừng khóc, này là trách nhiệm của chúng ta.

Đúng vậy, trách nhiệm.

Bởi vì trách nhiệm, cái kia tuyệt mỹ xuất trần bé trai lưu tại cảnh vương phủ, mà chính mình, bị tặng hoa hoa rơi lâu.

Nơi đó, có một nữ tử, mặc hồng sa vũ y, ở thai trung nhanh nhẹn khởi vũ, kỹ thuật nhảy ưu mỹ, lại không có nửa điểm phong trần vị đạo, trái lại xuất trần sạch sẽ thoát tục.

Cặp kia sạch sẽ con người luôn có chính mình lúc đó sợ xem không hiểu đau thương cùng chờ đợi, nàng sẽ cẩn thận giáo dục chính mình vũ đạo, kiên trì nói với mình thế nào nhắc chân, xoay người.

Mà khi đó, nàng cũng phát hiện có một cùng mình niên kỷ xấp xỉ nữ hài nhi yên tĩnh tựa ở vọng lâu, trong tay đang cầm dựa vào khoai lang.

Cô bé kia hết sức xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo mang theo vài phần xinh đẹp, mà ‘Nàng’ ánh mắt, có một loại không thuộc về cái tuổi này tất cả lạnh lùng cùng cảnh giác. Hoạch

Bao nhiêu năm hậu, chính mình phương mới biết được, năm phục năm huấn luyện, nhật phó nhật giáo dục, cái gọi là trách nhiệm, chính là năm đó cái kia ăn nướng khoai lang đứa nhỏ.

Tinh thần bắt đầu rời rạc, thân thể đã không thể dùng lực, mà trên cổ lưỡi dao sắc bén tựa hồ phá vỡ làn da, tử vong trong nháy mắt bao vây lấy chính mình, .

Như trước mắt nữ tử cái kia sắc bén nhiếp ánh mắt của người.

Không muốn chết, giờ khắc này, nàng không muốn chết.

Bởi vì có một người đang đợi nàng.

Người thiếu niên kia như bọn họ sở thiết kế xuất hiện ở hoa rơi lâu, sau đó đem nàng mang đi.

Nàng là bên cạnh hắn nằm vùng, giám thị hắn tất cả, thậm chí muốn dùng yêu phi giữa đường.

Hắn sẽ sủng nàng, sẽ bảo hộ nàng, thậm chí bao dung nàng...

Thế nhưng nàng biết, mình không thể yêu hắn, bởi vì cuối cùng có một ngày, hắn sắp chết ở trong tay của mình, bởi vì kia là của nàng trách nhiệm.

Nàng hưởng thụ hắn sủng nịch, thói quen sự bao dung của hắn, lại tính kế cái chết của hắn kỳ.

Nhưng mà, lúc này, trong đầu nàng lại là dung mạo của hắn, áo choàng mực phát, biêng nhác thần tình, câu dẫn ra môi mỏng...

Nàng nhớ, khi hắn nói muốn tổng nàng lúc rời đi, trước nay chưa có tuyệt vọng xông lên trong lòng.

Thậm chí nhớ, ở hộ vệ làm lại đem nàng tìm về cũng nghênh tiếp nàng hồi cung lúc, nhảy nhót cùng hưng phấn.

Có như thế một người, là thật tâm bảo hộ quá chính mình, mà giờ khắc này, nàng mới thanh tỉnh biết, hắn đối với mình bao nhiêu quan trọng.

Nguyên lai...

Mình đã yêu Quân Khanh Vũ , vì thế, mới như thế hận cái kia gọi A Cửu nữ tử.

“Cầu... Người buông tha ta.”

Nàng vô lực cầu xin nói, “Hoàng thượng đang đợi ta...”

Hai chân đột nhiên vô lực, nàng hai đầu gối quỳ trên mặt đất, trong mắt nước mắt ràn rụa.

Chờ người?

Trước người cái kia quý mị như nhau bóng đen sau này vừa lui, tựa hồ chán ghét tránh được nàng, mà cặp kia khiếp người hắc đồng thể nhưng nổi lên vô tận cười nhạo ý.

Quân Khanh Vũ đang đợi Tô Mi?

A Cửu đầy mắt trào phúng tẩn hiện, bên môi lại có một tia chính mình cũng không biết cay đắng. Thậm chí chính mình cũng không biết, kia một phần trào phúng, rốt cuộc là cười Tô Mi, vẫn là cười chính mình.

A Cửu nhàn nhạt liếc mắt nhìn Phong Kính, xoay người ra khỏi phòng giữa.

Nhiên mới ra đến một bước, Phong Kính sắc mặt lo nghĩ đi theo ra ngoài.

“Làm sao vậy?”

Cực nhỏ nhìn thấy Phong Kính có bậc này thần sắc.

“Phu nhân, có người tìm qua đây.”

Phong Kính đề thấp thanh âm, khẩu khí thập phần ngưng trọng.

“Đế đô người?”

Bọn họ đi theo đi bị quyết, vì bảo hộ an toàn của nàng, Mộ Dung Tự Tô phái người tương đương hơn, bởi vậy, không chỉ chốc lát nữa thời gian, Tô Mi người liền bị khống chế xuống.

Quý dị chính là, bọn họ phi thường vội vã sẽ đế đô, thế nhưng, bảo hộ người lại không nhiều.

Nhưng, bây giờ còn có người, chẳng lẽ là đế đô cấm quân?

“Không phải, thuộc hạ nhận được bọn họ. Là Nguyệt Ly người.”

“Nguyệt Ly người?” A Cửu cả kinh, “Người nói Nguyệt Ly người sẽ tìm Tô Mi?”

“Không chỉ như vậy, dẫn đầu người nọ, phu nhân cũng nhận thức.”

“Ai?”

Phong Kính một hồi, mới nói, “Minh phong.”

“Cái gì?”

Lần này đến là đến phiên A Cửu phát ra một tiếng bất khả tư nghị kinh hô.

Minh phong là Cảnh Nhất Bích thiếp thân ám vệ, ở Nguyệt Ly quá chức trách là bảo vệ tể tự đại nhân Tử Nguyệt an nguy.

Kim thủy chi chiến, Cảnh Nhất Bích vì bảo hộ an toàn của nàng, đem minh phong điều khiển ở bên người nàng.

Mà bây giờ, minh phong thế nhưng đã ở tìm Tô Mi. Tô Mi... Tô Mi cùng Cảnh Nhất Bích quan hệ đã sớm chuyển biến xấu, nhưng vì sao...

Cho tới nay, liền có một vấn đề ở trong đầu bồi hồi, đó chính là Tô Mi thân phận chân thật.

Tổng cảm thấy, nàng không phải là một bình thường Nguyệt Ly người.

“Làm cho người ta trước đem nàng mang đi, người đi dẫn dắt rời đi minh phong làm tiếp quyết định.”

Đã minh phong đến bảo hộ Tô Mi, kia minh phong tự nhiên biết Tô Mi thân phận cùng địa vị.

Bên ngoài gió ngưng thổi rất nhiều, bởi vì biết Nguyệt Ly người luyện tập pháp phương thức, bởi vì, minh phong rất nhanh liền yên hoa tìm được trạm dịch tối xa xôi sườn núi.

Trắng sáng như ngân, bão cát cuốn động, một nữ tử một mình đứng ở cồn cát thượng, nhìn dưới ánh trăng hoang mạc.

Nàng đưa lưng về phía người tới, trong tay trường kiếm ở dưới ánh trăng phát ra âm lãnh sáng bóng, trên chuôi kiếm màu tím chuôi ngọc ở bão cát trung phi động.

“Người muốn lại đến trễ giờ, có phải hay không sẽ tới cho ta thu thập?”

Chưa đợi minh phong đi vào, nữ tử kia âm lãnh không vui thanh âm truyền đến.

Minh phong nhận biết thanh kiếm kia, cũng nghe ra Tô Mi thanh âm.

282. Chương 282

lặng yên cúi đầu, minh phong ngay tại chỗ quỳ gối quỳ xuống, “Vương, thuộc hạ bảo hộ không chu toàn đến, kính xin vương trách phạt.”

Cồn cát thượng nữ tử, kiếm trong tay lơ đãng run lên, tựa hồ ở suy nghĩ sâu xa cái gì.

Hồi lâu, mới nghe được nàng nói, “Đi xuống đi, ta muốn yên lặng một chút.”

Nhưng nàng như trước không quay đầu lại, tựa hồ ở ngắm nhìn phương xa. Lặng

“Vương?”

Minh phong tựa hồ lại lời muốn nói, lại bị nữ tử lạnh lùng cắt ngang, “Đi xuống! Chẳng lẽ, các người muốn Quân Khanh Vũ người phát hiện của các người hành tung?”

“Thuộc hạ minh bạch.”

Minh gió nổi lên thân, liếc mắt nhìn xung quanh, phát hiện cũng không dị thường mới lặng yên ly khai.

Bão cát như trước, thỉnh thoảng lật nữ tử áo choàng, phát ra thầm thì thanh âm.

Nửa ngày, nữ tử gơ tay lên lý kiếm, lập tức trọng trọng xen vào sa to lớn trong.

Kiếm nhập sa bầy phần, bởi vì quá độ dùng sức chuôi kiếm phát ra ong ong tiếng vang, mà màu tím kia chuôi ngọc ở trong gió tung bay.

A Cửu xoay người nhìn minh phong phương hướng ly khai, sau đó rất nhanh trở lại trạm dịch. Vừa sờ dĩ nói không làm cho Quân Khanh Vũ người phát hiện, là bởi vì mình đã sớm biết, bí mật bảo hộ Tô Mi, tất nhiên là tránh né có vài người.

Trong phòng còn có quỹ dị mùi thuốc, A Cửu đẩy cửa vào, nhìn thấy bị hạ được Tô Mi té trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

“Phu nhân!”

Nhìn nàng tiến vào, Phong Kính vội nghênh đón.

“Phong Kính, người ra.”

A Cửu con mắt chăm chú rơi vào Tô Mi trên người, con người đen kịt, như nồng đậm huân mực, thể cho nên minh phong thấy không rõ lúc này A Cửu thần sắc, chỉ phải đi từ từ ra. Hoạch

Môn nhẹ nhàng đóng cửa, A Cửu đi hướng Tô Mi, sau đó cởi ra nàng áo khoác.

Chập chờn dưới ánh đèn, nữ tử da thịt trắng nõn như tuyết, một cái trông rất sống động kỳ lân đồ án sinh sôi rơi vào đáy mắt mình.

A Cửu trong đầu một mảnh choáng váng.

Ở Nguyệt Ly quốc, có một vương một kỳ lân hỗ trợ lẫn nhau, bọn họ cùng sinh cùng tử, vương sinh kỳ lân sinh, vương tử kỳ lân tử.

Mà Nguyệt Ly phá quốc sau, vương cùng kỳ lân đồng thời biến mất, vì trở lại cổ thổ, trăm năm qua Nguyệt Ly người một cái chịu đựng ức hiếp cùng vũ nhục.

Mà ngày đó trở về đường đã bị phong bế, trừ phi tìm được trùng sinh vương cùng kỳ lân.

Mà vương đặc thù đó là, trên lưng có kỳ lân ký hiệu.

A Cửu ngồi ở rất nặng lòng dè trên thảm, ánh mắt ngơ ngẩn nhìn ngoài cửa sổ, chỉ cảm thấy lòng bàn tay lạnh lẽo.

Đáy mắt, xẹt qua một tia bất đắc dĩ cùng trào phúng.

“Thiên ý sao?”

Nàng tự giễu cười, sau đó đỡ bàn chậm rãi đứng lên, chỉ cảm thấy ngực có một chút ác hàn.

Nếu như vừa, giết Tô Mi, kia Cảnh Nhất Bích có phải hay không cũng sẽ chết đi?

Không hiểu bực bội xông lên đầu, A Cửu đi lại tập tễnh đẩy cửa ra.

“Phong Kính.” Tựa có một chút không cam lòng, “Cho bọn hần giải được, để cho bọn họ hồi để đồ.”

“Phu nhân? !”

“Để cho bọn họ đi.”

A Cửu thở dài một hơi, “Chuẩn bị xe, ly khai ở đây.”

“Phu nhân...”

Phong Kính dục mở miệng, thế nhưng dừng A Cửu khẩu khí kiên định, dựa vào biết nàng là muốn thả Tô Mi.

Phu nhân, trước như vậy chắc chắn muốn nữ nhân kia đầu người, nhưng... Phong Kính có chút tiếc hận thở dài một hơi, chỉ phải đi xuống chuẩn bị ngựa xe, suốt đêm ly khai.

Dù sao, nếu là thời gian lâu dài, sẽ làm mình phần chấn hiện, như vậy phu nhân hành tung lại bại lộ.

Ánh trăng như trước thanh u, A Cửu ngồi ở trong xe ngựa, xốc lên màn, tùy ý cuốn mang theo sa phong quét ở trên mặt.

Thô lệ thổi qua trên mặt, cái loại này bén nhọn đau tựa hồ đủ để cho nàng bình tĩnh, càng làm cho nàng thanh tĩnh.

Sau đó trong tay áo tay lại thế nào cũng không bị khổng chế nắm chặt, móng tay thậm chí đều hận không thể khấp tiến lòng bàn tay.

Ngực cái loại này khó chịu, dường như như cái dùi như nhau nện ở ngực, sinh sôi đau.

Tròn một đêm, xe ngựa không có dừng chút nào nghỉ ngơi không ngừng chạy về phía trước.

Phong gào thét, tượng có người không cam lòng khóc, trăng đêm vang ở bên tai.

Xe ngựa đột nhiên đình chỉ, ngoài cửa Phong Kính thanh âm truyền đến, “Phu nhân.”

“Ân...” Thanh âm trước sau như một lãnh đạm, tựa hồ không có bất kỳ cảm xúc phập phồng.

“Phía trước chính là bắc quyết .”

Bắc quyết?

A Cửu nhìn sang, mờ mịt trên bầu trời, chỉ cảm thấy phía trước biến một mảnh, sau đó cái gì đều nhìn không thấy.

Mà phía sau, quân quốc cũng hóa thành một mờ một mảnh, ở trong tầm mắt mơ hồ.

Rốt cuộc... Rốt cuộc ly khai sao?

Quân Khanh Vũ, bên môi câu dẫn ra một nụ cười khổ, phương đang nghe đến Tô Mi nói, hoàng thượng còn đang chờ ta.

Một khắc kia, chỉ nghe được nổ lớn một tiếng vang thật lớn, có thứ gì đó nghiền nát.

Lập tức, muôn vàn đi lười dao sắc bén cắm vào trong lòng.

Nàng mới sáng tỏ, nàng chung quy sẽ vì người kia thương tâm .

“Đi!” Buông mình, nàng ngã ngựa người về phía sau, đáy mắt xẹt qua một tia quyết tuyệt.

Không có gì để lấy lưu luyến , hần đang đợi, chờ Tô Mi.

Thê lương lan tràn trong lòng, cuối cùng hóa thành một tia cười lạnh theo trên mặt phất quá.

Dưới chân phát ra sắc lẹm đánh thanh âm, nàng rõ ràng, đó là biên giới, mà bây giờ vượt qua đi, nàng liền cùng người kia không hề liên quan.

Cuối cùng một tia nhớ mong bởi vì gặp Tô Mi, mà triệt để chặt đứt.

Từ đó, không còn có Mai Tư Noãn, không còn có Vinh Hoa phu nhân, quá khứ tất cả, đã thành quá mưa mây khói.

Bầu trời vừa lộ ra bạch bụng, Hữu Danh một mình tựa ở bên giường, đột nhiên cảm giác được người trên giường động một cái.

Thình lình ngẩng đầu, hấn đầy cõi lòng kinh hãi tiến lên vừa nhìn, nhưng mà, đáy mắt nhất thời xẹt qua một tia tuyệt vọng cùng đau xót.

Lại là một ngày... Rốt cuộc vẫn chưa có tỉnh lại.

Đại họa sau, bệnh tình càng thêm chuyển biến xấu, tỉnh lại một ngày, sẽ gặp hôn mê ba ngày.

Hữu Danh bất đắc dĩ một lần nữa đem tay hấn thả lại chỗ cũ, có chút cụt hứng ngồi ở bên giường, đáy mắt một mảnh buồn bã.

Mà đúng lúc này, rơi vào hôn mê người chân mày đột nhiên một tức, lại thình lình mở mắt ra, dài nhỏ suy nhược tiếp nhẹ nhàng run, tượng một cái bị thương lại kiệt lực muốn giương cánh bay lượn hồ điệp.

Khóe mắt có toái quang chớp động, dính dáng nhân tâm.

“Hoàng thượng...”

“Ta nhìn thấy nàng.” Hấn gian nan mở miệng, “Nàng... Mặc màu trắng áo choàng, mang theo màu đen cái khăn che mặt...”

283. Chương 283

hấn thấy được trong mắt bão cát, nàng đứng ở cồn cát đỉnh, mặc dù mặc màu trắng áo choàng, khuôn mặt bị màu đen cái khăn che mặt bao lại, sau đó, hấn lại có thể xuyên thấu qua cái khăn che mặt thấy rõ ràng mặt nàng dung.

Cặp mắt kia, sạch sẽ trong suốt, đáy mắt có một hoàng nồng mực, ngưng nhìn sang, tựa mang theo hóa không khai ưu thương cùng đau. Lặng

Nàng nhìn hấn, đôi môi thân khải, lại nghe không được nàng nói cái gì.

Chỉ biết là, bên môi nàng xẹt qua một tia như có như không cười, sau đó xoay người rời đi.

A Cữu...

Hấn dường như bị định thân như nhau, há mồm không thể nói, thân thủ cũng không cách nào chạm đến nàng.

Vô tận bi thương lan tràn để bụng đầu, nàng cứ như vậy theo trước mắt biến mất, cát vàng quay, mơ màng mắt.

“Hoàng thượng...”

Hữu Danh thanh âm run lên, lúc này đỏ mũi, nghẹn ngào đứng lên.

Nhiều năm như vậy, khi nào thấy Quân Khanh Vũ lần này bộ dáng, lúc này, hấn tuyệt mỹ dung nhan không hề trước nửa điểm màu sắc, hai mắt hăm sâu, thân thể như cuối thu lá rụng, bất quá chờ lung lay sắp đổ một khắc kia.

Cho dù là lần trước kim thủy chi chiến, nhưng mà, hần đều kiên trì xuống.

Khi đó, hần chắc chắn A Cửu trên mặt đất địch quân quân doanh, chống vô luận như thế nào cũng muốn gặp mặt một lần.

Nhưng bây giờ...

“Nàng sẽ không đã trở về, phải không?”

“Sẽ , sẽ .”

“Hữu Danh, người khóc cái gì?”

Cảm nhận được Hữu Danh ngữ khí không đúng, Quân Khanh Vũ con người xem ra, nhẹ giọng hỏi, “Có phải hay không trầm muốn chết?”

“Sẽ không , sẽ không .”

Hữu Danh vội lắc đầu, sau đó nỗ lực rút khỏi vẻ tươi cười, “Ty chúc ổn thỏa sở lực, làm cho hoàng thượng vạn năm trường thọ.” Hoạch

Quân Khanh Vũ vô lực cười lên, “Đỡ ta đứng lên.”

Hữu Danh vội cẩn thận từng li từng tí đỡ hần đứng lên, sau đó đem mềm điểm tắc ở phía sau hần. Mà kia đỡ tay hần, cũng không dám dùng sức, chỉ cảm thấy trước người thân thể người dị thường nhẹ, tựa hồ hơi chút dùng sức sẽ bể nát.

Vừa ngồi xong, Hữu Danh thấy sắc mặt hần tốt hơn một chút, lập tức đem ngao tốt được đưa tới.

Đen thùi được nước, chỉ là nghe liền biết vị có bao nhiêu khổ, thậm chí chính mình thường bách thảo, đem thuốc này ngao đi ra lúc, đều không nhận được bậc này cay đắng vị đạo.

Nhưng thì thế nào /? Như vậy nặng được, chỉ là có thể làm cho hần hơi chút có tinh thần.

Căn bản là vô pháp khống chế độc tố tái phát, mà Quân Khanh Vũ thống khổ khó nhin, thậm chí trong hôn mê, hần vẫn như cũ bị cái loại này thực cốt đau đớn dần vật toàn thân co quắp.

Ngay một ngày trước, độc tố phát tác lúc, Quân Khanh Vũ mạch đập lúc này đình chỉ quá khứ.

Mà sáng sớm, hần không thể không được ăn cả ngã về không: lấy độc trị độc.

Cũng chính là, lúc này này một chén được bên trong, sấm có kịch độc.

Hữu Danh trong lúc nhất thời, Hữu Danh cầm chén tay thể nhưng phát run.

Quân Khanh Vũ đem đây hết thấy nhìn ở trong mắt, trên mặt tái nhợt tươi cười buồn bã, sau đó giơ tay lên cầm lấy bát.

Khác thường cay đắng vị đạo ở trong miệng, không giống với bình thường được, nơi này hơn kỷ vị.

Hần động tác hơi một hồi, nâng mắt thấy Hữu Danh, ở địa phương đáy mắt nhìn thấy một loại bất đắc dĩ cùng bị thống.

Dược lý có độc?

Xem ra, thực sự tới sinh tử bồi hồi tình hình sao?

Dài nhỏ đẹp lông mi khẽ run lên, che khuất hần đáy mắt cảm xúc, lập tức vừa ngửa đầu, đem biết rõ có độc được uống vào.

Nếu như vậy có thể duy trì sinh mệnh, hần lại có cái gì không có thể kiên trì .

Chỉ ít vô luận như thế nào cũng muốn kiên trì đến tái kiến nàng một mặt, chính miệng hỏi nàng cái kia vấn đề.

Được cõn vào trong bụng, làm cho hần toàn thân một lạnh, thân thể đột nhiên xuất hiện khác thường giảng co, có thể cảm nhận được nào đó đến xương lạnh lẽo lan tràn ở tại tứ chi bách hài.

Cả người lúc này trên vách mắt, sử dụng nội lực làm ình bình phục, hồi lâu, mới có thể hồi sức.

“Cảnh Nhất Bích đâu?”

“Bích công tử ba ngày tiền đã đã trở về.”

“Đã trở về?”

Màu tím con người hiện lên một tia kinh hãi, hần hoảng hỏi vội, “Kia... Nàng kia đâu?”

Nếu như Cảnh Nhất Bích đã trở về, nàng cũng nên đã trở về đi.

“Không...”

Hữu Danh cúi đầu, mấy ngày trước hoàng thượng hôn mê bất tỉnh, hần bắt đắ dĩ đi tìm Cảnh Nhất Bích, muốn nhờ A Cửu ở nơi nào.

Mà Cảnh Nhất Bích cũng đích xác thừa nhận, chính mình có chiếm được A Cửu ly khai Yên Vũ sơn trang tin tức, thế nhưng, ra Yên Vũ sơn trang, đối phương giống như phong như nhau biến mất.

Thậm chí, Cảnh Nhất Bích cũng lấy ra A Cửu tín.

Trong lòng rất ít kỷ tự, nói, đã ly khai quân quốc.

Kia đích thực là A Cửu tự, Hữu Danh nhận được.

Thế nhưng, thiên hạ to lớn, Quân Khanh Vũ lúc đó hôn mê hai ngày, bên này bỏ lỡ tìm kiếm A Cửu thời cơ tốt nhất.

Mới bắt đầu cho rằng nàng đi Sở quốc, nhưng mà Sở quốc ám người đi tìm không được chút nào tung tích.

Đúng vậy, lâu như vậy, nàng thực sự biến mất, dường như, không còn có xuất hiện quá như nhau.

“Phải không?”

Quân Khanh Vũ thấp giọng nói, bởi vì thanh âm rất nhẹ, Hữu Danh vô pháp thanh trừ ngữ khí của hần là tự giấu vẫn là bi thương.

“Kia thập nhị vương gia chỗ ấy thế nào?”

“Mỗi ngày đều vào cung nhìn hoàng thượng. Hiện tại thiên hạ đều ở truyền, hoàng thượng đã viết xuống đem truyền vì với hần di chiếu. Mà, tây bắc biên, hần sở hữu mỏ vàng đều ngày đêm khai thác, xem ra Giang Nam tổn thất khá lớn, hần hiện tại khuyết thiếu chính mình mua chiến mã.”

“Ha ha ha...”

Quân Khanh Vũ nhắm mắt lại, đích xác tổn thất thật lớn, A Cửu ngày đó phái ra đi kỷ ba người, đưa hần tư muối cấp tươi sống dùng nước trôi đi, cũng làm cho Chu gia đoạt đi hần phân nửa sinh ý... Về điểm này tổn thất, nhưng làm cho Quân Phỉ Tranh ảo não học máu mấy lần.

A Cửu...

Còn nhớ rõ nửa năm trước, người quỳ gối gia vũ cung, nói với ta, người sẽ giúp đỡ ta thống nhất lục quốc sao? Hiện tại... Người đi nơi nào?

“Thừa tướng đại nhân.”

Cửa đột nhiên truyền đến thái giám thông báo, Quân Khanh Vũ không ngờ như thế lông mi khẽ run lên, chậm rãi mở mắt ra, nhìn về phía cửa.

Chỉ nhìn thấy bạch quang trung, một thân ảnh quen thuộc chính đi từ từ đến.

Tròng mắt hơi nhú lại, là trùy tâm đau.

Cảnh Nhất Bích đã trở về, người vẫn như cũ biến mất, là cho rằng, trầm lúc này không hề năng lực, căn bản không dám đối với hần hạ thủ sao?

284. Chương 284

trong phòng ánh địa quang tuyến vẫn như cũ có vẻ mờ tối, mà theo người kia đi vào, mặt mũi của đối phương dần dần rõ ràng.

Xuất trần xinh đẹp tuyệt trần tuyệt thể dung mạo, xanh thắm như trời xanh con người, lúc này mím môi môi, có vô pháp che giấu lo nghĩ.

Ngực tượng đột nhiên thêm một con tay, hung hăng nắm bắt trái tim, một khắc kia, hô hấp nhất thời đình chỉ, Quân Khanh Vũ cắn chặt môi. Lặng

Vì sao nàng đối với mình tổng có thể lần lượt quyết tuyệt, còn đối với người này, lại lần lượt nghĩa vô phần cố.

Ánh mắt không hề chớp mắt chăm chú vào Cảnh Nhất Bích khuôn mặt thượng, hần màu tím con người xẹt qua một tia thê lương.

Nhớ, nàng từng nói, Cảnh Nhất Bích tượng nàng sinh mệnh là tối trọng yếu một người.

Người kia có hần vừa sờ như nhau dung nhan, chẳng lẽ cũng là lam sắc mắt sao?

Người kia từng cùng nàng cùng nhau đồng cam cộng khổ, cùng nhau lưu lạc, cùng nhau cùng sinh cùng tử, thậm chí cùng nhau chuẩn bị thụ lăng nhục, vì thế, nàng cam nguyện dùng tính mạng bảo hộ.

Thậm chí, ở trong cảm nhận, xa xa vượt ra khỏi của mình phân lượng.

Cay đắng theo đáy lòng lan tràn ra, đau đớn không có chút nào yếu ớt, hần nhìn chăm chăm này trương từng nhìn nhiều năm dung nhan.

Giờ khắc này, bao nhiêu hi vọng, mình cũng có một dạng dung nhan, nếu là như vậy, vậy có phải hay không, nàng sẽ ngoan ngoãn lưu ở bên cạnh hần đâu.

Ha ha ha...

Khẽ nở nụ cười, nếu như có thể, hần đột nhiên muốn trở thành người trước mắt này, nếu như có thể, hần thà rằng hần là cái kia mười một, thà rằng bởi nàng cùng nhau lưu lạc, cùng nhau cùng sinh cùng tử, cùng nhau chuẩn bị thụ lăng nhục.

“Hoàng thượng.”

Thấy Quân Khanh Vũ nhìn chăm chăm Cảnh Nhất Bích đột nhiên cười ra tiếng, thanh âm kia thập phần vô lực cùng châm chọc, Hữu Danh lập tức cảm thấy không đúng. Hoạch

Thậm chí đi tới Cảnh Nhất Bích đều gây ra một lúc, lam sắc đáy mắt tràn ra thật sâu lo lắng.

Mà Quân Khanh Vũ vừa mới cười một tiếng, thân thể lại đột nhiên cứng đờ trì, một ngụm màu đen máu theo khóe miệng hần tràn ra.

Cảnh Nhất Bích bước chân bị kiềm hãm, lúc này đứng ở tại chỗ.

Đây là hần hồi kinh tới nay, lần đầu tiên tới nhìn Quân Khanh Vũ, một là triều đình sự tình nhiều lắm, hai là Quân Khanh Vũ bệnh tình kham ưu, nhưng là lại nghiêm cấm bất luận kẻ nào nhìn.

Hôm nay đến, là bởi vì Hữu Danh thông báo Quân Khanh Vũ đã hôn mê ba ngày.

Trong lòng cảm khái rất nhiều, Cảnh Nhất Bích vô ý thức nắm chặt tay, đợi Quân Khanh Vũ hô hấp bằng phẳng sau, hần mới lên đi.

Màu vàng nhạt lưu ly quang hạ, Quân Khanh Vũ khuôn mặt không có chút huyết sắc nào, hai mắt hãm sâu, có vẻ lông mi càng thêm dài nhỏ xinh đẹp tuyệt trần, thẳng rất cánh mũi, thắm đậm vô sắc môi mỏng... Hần dung nhan hoàn toàn kế thừa cái kia tuyệt thể nữ tử ưu điểm, thậm chí, càng tốt hơn.

Lúc này, hấn tà lớn lên con ngươi đầu đến một mặt sâu ngụ ánh mắt, cứ như vậy, thời gian tĩnh, hấn lại thể nào cũng không mở miệng.

Tựa hồ cuối cùng chung quy mệt mỏi, Quân Khanh Vũ nhắm mắt lại, coi được hiểu rõ lông mi ở tái nhợt gầy gò trên mặt đầu ra hai đạo bóng mờ, lập tức lặng yên im lặng nằm xuống, tùy ý tóc đen khóa phúc thân thể.

Hữu Danh quay đầu lại liếc mắt nhìn Cảnh Nhất Bích, sau đó lặng yên ra, Cảnh Nhất Bích cũng chỉ được đi theo ra.

Nhưng mà, tới cửa, vẫn là nhịn không được quay đầu lại liếc mắt nhìn.

Trời bên ngoài đã toàn bộ trắng bạch, Cảnh Nhất Bích chấp tay đứng ở cửa, ngẩng đầu nhìn phá thân trong mây mặt trời mọc, mây chậm rãi nhú chặt.

“Hữu Danh, hoàng thượng bệnh tình thực sự bết bát như thế sao?”

Thanh âm ở trong không khí thể nhưng phát quá vẻ run rẩy, Cảnh Nhất Bích ngực chấn động, mới biết được, mình cũng bắt đầu lừa gạt mình.

Hấn rõ ràng đều nhìn ở tại trong mắt, rõ ràng nhìn thấy đối phương muốn nói cái gì, tựa hồ cũng không có dư thừa khí lực.

Nhận thức đã bao nhiêu năm, mặc dù là lần trước ở kim thủy, lại cũng không thấy được hấn thống khổ như vậy.

“Đại nhân.” Hữu Danh nhìn Cảnh Nhất Bích, tiến lên một bước, lập tức xóc lên áo choàng trọng trọng quỳ xuống.

“Hữu Danh, ngươi làm cái gì vậy?”

Mặc dù thân phận của hấn hơi cao, thể nhưng Hữu Danh là thánh thủ hậu duệ, hơn nữa vẫn theo Quân Khanh Vũ, căn bản không cần đối với bất kỳ người nào quỳ xuống lễ.

“Đại nhân, hoàng thượng tình huống ngài cũng nhìn thấy.”

“Độc hoàn toàn không có cách nào khống chế?”

“Cùng với nói hoàng thượng độc phát, chẳng thà nói hoàng thượng tương tư thành tật.” Hữu Danh ngẩng đầu, nhất định không chịu đứng lên, “Hoàng thượng bây giờ đã bệnh nguy kịch, tỳ chúc cũng bàn tay trắng non vô sách, mà bây giờ, duy nhất có thể cứu hoàng thượng chỉ sợ cũng chỉ có phu nhân.”

“Nhưng...”

Cảnh Nhất Bích đỡ Hữu Danh tay run lên.

Hấn làm sao không biết, Quân Khanh Vũ tâm bệnh ở nơi nào.

Nhưng mà, A Cửu là tự do người, lần đầu tiên nhìn thấy nàng, liền biết nội tâm của nàng hướng tới tự do.

Nhưng cuối cùng, nàng cũng từng vì Quân Khanh Vũ đem chính mình vây ở hoàng cung.

Nếu như có thể, hấn thà rằng trả giá tất cả, cũng muốn cấp A Cửu tự do.

Nhưng bây giờ... Mâu thuẫn dưới đáy lòng quần quýt, hấn không hi vọng Quân Khanh Vũ có việc, thể nhưng cũng không muốn A Cửu trở về, hướng chỉ.

“Ta cũng không biết, nàng hiện tại đi nơi nào.”

“Đại nhân... Kỳ thực, chúng ta vẫn luôn biết, phu nhân nàng rất để ý người. Nếu như có thể...”

Hữu Danh thanh âm run lên, phương biết mình điều thỉnh cầu này quá vượt rào, thể nhưng hấn đã không có bất kỳ biện pháp nào, “Người có thể hay không nghĩ biện pháp làm cho phu nhân trở về. Như nếu không, tỳ chúc thực sự không biết nên làm thể nào cho phải, thậm chí hôm nay, hoàng thượng được lý, tỳ chúc cả gan hạ độc.”

Nói ở đây, Hữu Danh cúi đầu, đã không để ý thân phận ghen ngào đứng lên.

Hắn chiếu cố hoàng thượng mười hai năm, mười hai năm...

Hoàng thượng chính là của hắn mệnh, mà mạng của hắn, cũng hoàng thượng.

Cảnh Nhất Bích đầu óc nhất thời trống rỗng, đã hạ độc.

Làm thánh thủ Hữu Danh, hiện tại cũng chỉ có thể dùng lấy độc trị độc phương thức duy trì Quân Khanh Vũ sao?

Không sai lui về phía sau một bước, những năm gần đây mặc dù biết Quân Khanh Vũ thân trúng kịch độc, nhưng là bởi vì có Hữu Danh, hắn vẫn bình yên yên tâm, hơn nữa cũng biết, nam tử này có một luồng những người khác đều không có khí phách cùng quyết đoán.

Vì thế, hắn cũng tin tưởng vững chắc, Quân Khanh Vũ sẽ có một ngày sẽ thống nhất lục quốc.

Tại sao có thể như vậy?

Trong đầu di động quá Quân Khanh Vũ vô lực rũ xuống con người tình cảnh, Cảnh Nhất Bích tứ chi lạnh cả người, cơ hồ đứng không vững.

A Cửu nói, Quân Khanh Vũ lúc này căn bản sẽ không phải chết, hắn chỉ dùng hai năm là có thể thống nhất lục quốc

285. Chương 285

nàng nói sẽ không chết, chỉ ít hiện tại sẽ không, chân chính Quân Khanh Vũ sẽ chết ở sáu năm sau.

A Cửu sẽ không đối với hắn nói dối, thậm chí hắn có thể cảm nhận được lúc đó nàng nói ra câu nói kia lúc, đáy mắt đau cùng tuyệt vọng.

Thế nhưng, hiện tại Quân Khanh Vũ làm sao bây giờ?

Quân Khanh Vũ đối với hắn có ơn tri ngộ, rất có ơn cứu mạng, mặc dù mấy ngày nay, bởi vì A Cửu, đối phương đối với mình nổi lên sát ý, nhưng mà, cho tới bây giờ không muốn quá hắn sẽ chết. Lặng

Hữu Danh như trước quỳ trên mặt đất, dĩ vãng kiên quyết lưng lúc này vô lực rũ xuống, tựa hồ vô lực vô cùng nặng nề áp lực, mà vào giờ khắc này, triệt để ngã xuống.

Mà bây giờ thiên nam địa bắc, nàng đi nơi nào, hắn cũng càng không hay biết, thế nào dẫn nàng đi ra?

Mà, nếu như dẫn nàng đi ra, hắn thế nào không làm thất vọng nàng?

Không thể làm như vậy, mặc dù chính mình vạn kiếp bất phục, cũng không nên đem nàng đẩy hướng vực sâu.

Nàng nói quá, vì tự do cùng tôn nghiêm mà chiến người đáng giá tôn trọng.

Nội tâm của nàng khát vọng tự do, rốt cuộc chạy ra này cái gọi là hoàng cung cùng tông xiềng, hắn tại sao có thể làm cho nàng lại lần nữa rơi vào vực sâu đâu?

Vì vì mình vĩnh viễn cũng không thể đạt được tự do, vì thế, nội tâm hi vọng để ý nhất người kia đạt được.

Bởi vậy, hắn không thể làm như vậy, không thể.

Nội tâm kim đâm như lưỡi dao sắc bén như nhau cắt kim loại giả trái tim của hắn, hai tay không chỉ nắm chặt, cốt giữa sớm cũng trắng bệch, hắn lặng yên nhìn về phía trong điện, tựa hồ lại lần nữa thấy được Quân Khanh Vũ chớp mắt trong nháy mắt, mặt mày

Xứ sở tràn đầy quá bi thương cùng vô lực.

Quân Khanh Vũ đối với hắn đến là cái gì? Hoạch

Hắn không biết, thế nhưng, chẳng sợ lúc này, Quân Khanh Vũ đứng ở hắn trước người, một kiếm đâm tới, hắn sẽ không trốn.

Thậm chí, lần trước biết rõ Quân Khanh Vũ đối với hắn hạ sát ý, thậm chí suýt nữa muốn mạng của hắn, trong lòng hắn cũng không không có hận.

Tô Mi từng cười nhạo, đó là bởi vì kỳ lân trời sinh chỉ ửng có một thương hại cùng đồng tình chi tâm, vô tình - dục yêu, vô tặc thù, càng vô hận.

Nhưng hắn biết rất rõ ràng, mình nhất định không phải kỳ lân a... Hắn cũng có chán ghét cùng thống hận ký ức cùng người.

Tương phản đối Quân Khanh Vũ còn có cảm kích... Cảm kích mười năm trước có dự mưu gặp nhau, cảm kích như dự mưu trung, Quân Khanh Vũ đưa hắn thoát khỏi ma quật.

Càng cảm kích... Nếu không phải là bởi vì Quân Khanh Vũ, chính mình sẽ không nhận thức A Cửu đi.

“Hữu Danh...” Thanh âm ở trong gió run rẩy, Cảnh Nhất Bích cúi người đem Hữu Danh nâng dậy đến, “Sói độc, không phải dùng ngưng máu châu có thể giải sao?”

“Ngưng máu châu?”

Hữu Danh ngẩng đầu, bắt dắc dĩ lắc đầu, “Này ngưng máu châu càng bản không tồn tại, hướng chi, y thuật từng nói, kia chỉ có thể giảm bớt, kỳ có thể không trị tận gốc căn bản vô pháp xác định, còn không bằng dùng mỹ nhân cỏ thật là tốt.”

Nhắc tới mỹ nhân cỏ, Hữu Danh cùng Cảnh Nhất Bích đồng thời ngẩn ra, dường như nhớ ra cái gì đó.

Trong không khí, bầu không khí trở nên quỷ dị, hồi lâu Hữu Danh gian nan lắc đầu, “Không... Hoàng thượng không thể dùng ăn mỹ nhân cỏ.”

“Vì sao?”

Mỹ nhân cỏ có thể làm cho nhân khí tử xoay người lại, vì sao không cần?

“Bởi vì...” Hữu Danh ngẩn ra, “Mỹ nhân cỏ đồn đại có thể làm cho nhân khí tử xoay người lại, thế nhưng, sinh người tới lại muốn mất đi kiếp trước tất cả ký ức. Mà hoàng thượng là vua của một nước, bây giờ, quân quốc vô hậu,

Thập nhị vương gia mưu đồ đã lâu... Không thể.”

“Mỹ nhân cỏ, đã mất đúng không?”

Hữu Danh ngữ khí có chút không đúng, Cảnh Nhất Bích lập tức vừa hỏi, quả nhiên thấy đối phương buồn bã thông xuống con người, “Có phải hay không Tả Khuynh?”

Lúc đó Tả Khuynh đã quyết tâm phản bội Quân Khanh Vũ, lúc rời đi, tất nhiên sẽ mang đi là tối trọng yếu đông tây, mà mỹ nhân cỏ, ngàn năm một gốc cây, có thể làm cho nhân khí tử xoay người lại, là vật báu vô giá.

Mà Hữu Danh lưu lại, vẫn là lúc ban đầu thực nghiệm lưu lại nước thuốc.

Ngày xuân, rõ ràng ấm áp thiên, lúc này trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo đến xương, loại này lạnh, lúc này dọc theo Cảnh Nhất Bích đầu ngón tay đạt tới đáy lòng.

Mỹ nhân cỏ, cũng mất tích sao?

“Đại nhân, nương nương đã trở về, đại nhân...”

Một cấp thiết thanh âm theo cách đó không xa truyền đến, Cảnh Nhất Bích xoay người lại theo thanh âm kia tìm kiếm, thấy bách trong bụi hoa, một thân ảnh khóa ở màu trắng áo choàng lý, đối phương đầu đội màu đen cái khăn che mặt, lại không che đầy

Kia một phần xinh đẹp.

Đối phương đi lại gấp, tựa hồ hết sức lo lắng.

Một khắc kia, Cảnh Nhất Bích tâm đột nhiên căng thẳng, không khỏi tiến lên, nhưng mà mới vừa lên tiền một bước, hần thân thể cứng ngắc ở tại chỗ.

Trắng bệch trên mặt xẹt qua một tia vô tận buồn bã cùng tự giễu.

Chính mình, thế nào đem Tô Mi trở thành A Cửu ... Đúng vậy, Tô Mi cùng A Cửu thân hình, kỳ thực vẫn luôn có chút tương tự, dĩ vãng Tô Mi bước đi, đều là bước liên tục đi trước, mang theo vi tích phân cao ngạo.

Mà ngày gần đây, hoàn toàn tuyệt nhiên bất đồng, bởi vì, kia một cái chớp mắt, hần thể nhưng đem nàng trở thành A Cửu.

Đối phương cách cái khăn che mặt, cũng lần đầu tiên thời gian thấy được Cảnh Nhất Bích, lập tức thân thể hơi cứng đờ, hoàn toàn mạch suy nghĩ nhanh như tia chớp xẹt qua trong lòng.

Tô Mi nhìn chằm chằm Cảnh Nhất Bích, tay vô ý thức sờ hướng mặt mình, đáy mắt có một phân cay đắng.

Quá khứ nhiều năm, trước mắt nam tử này là mình duy nhất chờ đợi, chẳng sợ thâm cung sau cô độc cùng giầy vò, đều bởi vì hần một câu, tin ta, chúng ta sẽ trở lại Nguyệt Ly.

Đã từng, đem nội tâm của mình phong bế đứng lên, cự tuyệt Quân Khanh Vũ tiến vào, càng có một nguyên nhân là, nàng toàn bộ đều trang một người tên là Cảnh Nhất Bích nam tử.

Nhưng nam tử này... Không phải là của nàng, vĩnh viễn cũng không phải là, hần chỉ là Nguyệt Ly .

Sinh là Nguyệt Ly người, chết là Nguyệt Ly hồn. Dù nói kỳ lân có thương hại chi tâm, nhưng hần mà lại đối với mình lãnh khốc vô tình.

Mới vào cung, bị Mạc Hải Đường hành hạ đến đau muốn chết lúc, tới cứu hần là Quân Khanh Vũ.

Đem nàng phủng ở lòng bàn tay, như chí bảo sủng nịch , cũng Quân Khanh Vũ.

Khi nàng sinh bệnh lúc, cẩn thận chiếu cố cũng Quân Khanh Vũ.

Khi nàng bị hủy dung lúc, muốn cho nàng khôi phục, thậm chí áy náy cũng chỉ có Quân Khanh Vũ...

Cảnh Nhất Bích là cái gì? Là không nhưng chạm đến , làm cho người ta thương làm cho người ta đau mộng.

Thậm chí vui mừng, chính mình cuối yêu chính là Quân Khanh Vũ.

Vì vì mình là mang theo kỳ lân ấn ký vương, mà Cảnh Nhất Bích là kỳ lân —— hai người hỗ trợ lẫn nhau, cùng sinh cùng tử, lại duy độc không thể yêu nhau!

Đây là Nguyệt Ly lớn nhất cấm kỵ!

Tô Mi câu môi cười khổ một tiếng, sai thân theo bên cạnh hần đi qua, sau đó dừng ở thần tình hơi đại ra Hữu Danh trước người, "Hoàng thượng hiện tại thế nào

286. Chương 286

Hữu Danh ánh mắt sợ run nửa khắc, có chút cho phép đại ra nhìn Tô Mi trang phục, tựa hồ không có nghe được Tô Mi nói.

Hoàng thượng nói, hần thấy được nàng mặc màu trắng áo choàng, màu đen cái khăn che mặt...

Có thể... Hữu Danh vội đứng thẳng người, kỳ thực, làm cho Tô Mi trở về, là hần tự ý làm chủ trương.

Khi đó Quân Khanh Vũ bệnh tình căn bản không có cách nào khống chế, hần cũng không chiếm được về A Cửu bất cứ tin tức gì, ở tuyệt vọng trước mắt, hần muốn không ai có thể làm cho Quân Khanh Vũ tỉnh lại.

Mà khi đó, có thể nghĩ đến chỉ có Tô Mi.

Bởi vì trên thế giới này, ngoại trừ A Cửu, chỉ có Tô Mi làm cho Quân Khanh Vũ để ý quá.

“Hoàng thượng ở bên trong.” Hữu Danh nhẹ nhàng đáp một tiếng, “Vừa đã ngủ.”

“Hữu Danh, người làm cho ta đi xem được không, ta sẽ không quấy rầy hoàng thượng.”

Tô Mi thấp giọng cầu xin nói, Hữu Danh quay đầu nhìn về phía Cảnh Nhất Bích, đã phát hiện đối phương đi từ từ ra, thân hình ở trên trời làm nổi bật hạ, như một khoản nhân nhật mực.

“Nương nương thiết đừng quấy nhiễu hoàng thượng.”

Phục hồi tinh thần lại, Hữu Danh cẩn thận từng li từng tí đẩy cửa ra, làm cho Tô Mi đi vào.

Trong phòng, là một cỗ nồng đậm gay mũi mùi thuốc, Tô Mi lập tức cả kinh, còn là lần đầu tiên nghe thấy được loại này mùi thuốc, đỡ khung cửa tay lạng yên run lên.

Trên đường, đi theo người vẫn không chịu nói cho nàng biết hoàng thượng bệnh tình, mà quân quốc lại lời đồn đại, nói hoàng thượng bởi vì Vinh Hoa phu nhân qua đời, lập tức bị bệnh, tưởng niệm thành tật, đã viết xuống di chiếu đem làm cho Quân Phỉ Tranh đăng

Cơ.

Vòng qua bình phong, rốt cuộc nhìn thấy mấy ngày nay, một mực trong đầu bồi hồi người.

Hắn nằm nghiêng nhuyển tháp trên, như mực sợi tóc tựa như biển tảo bình thường phô tán ra đến, mà khi tiếp theo mắt, nàng liền nhìn ra người kia tiêu thật gầy quá.

Chẳng lẽ... Nữ nhân kia qua đời, đối với hắn đã kích, thật có lớn như vậy sao?

Tưởng niệm thành tật? Khí huyết công tâm? Từ lúc kim thủy, nghe nói nữ nhân kia ở địch quân quân doanh, nàng liền trông hắn nóng ruột thổ huyết.

Đột nhiên, người trên giường thân thể khẽ động, sau đó xoay người qua đây.

Cặp kia màu tím con người xinh đẹp đang nhìn đến của mình thời gian, nhất thời phóng đại, con người dưới tràn ra lưu quang tràn đầy màu —— tựa hồ là kinh hãi, tựa hồ là vui mừng.

Đối phương nhìn chằm chằm vào chính mình, dài nhỏ coi được lông mi nhẹ nhàng run, như phát đa nghi diềm cánh bướm.

Mà kia trắng bệch mặt cũng chậm rãi có một tia đỏ ửng, môi mỏng cũng nhẹ nhàng cong lên —— kia dĩ nhiên là xuất trần không nhuộm tươi cười, như hải đồng như nhau sạch sẽ trong suốt, còn có không cách nào hình dung thỏa mãn cùng vui vẻ.

Hắn một tay chống thân thể gian nan ngồi dậy, rõ ràng với hắn mà nói là phi thường tổn sức hành vi, thể nhưng hắn lại cường chống tựa hồ rất dễ, như là kiệt lực báo cho biết người trước mắt, chính mình rất tốt rất tốt.

Mà một ngồi dậy tư thế, hắn tuyển tú trên mặt đã tràn ra một tầng mỏng mề hôi, nhưng nụ cười của hắn vẫn như cũ sạch sẽ, ánh mắt ôn nhu nhìn trước người người.

Lập tức, gơ tay lên đưa về phía nàng.

Chờ đến sao?

Tô Mi thân thể cứng đờ, khiếp sợ nhìn Quân Khanh Vũ.

Nàng nhận thức hắn đã nhiều năm như vậy, nhưng mà lại là lần đầu tiên, nhìn thấy đối phương dùng sâu như vậy tình ánh mắt nhìn mình.

Ánh mắt này không trước đây cái loại này đối với mình khuôn mặt si mê, mà là một loại dùng ngôn ngữ không cách nào hình dung —— coi như cách thiên sơn vạn thủy, coi như xuyên việt ngàn năm, coi như trải qua đau khổ, coi như đã trải qua vạn kiếp

Thương hải tang điền —— đó là, thời gian cùng năm tháng cũng không cách nào cách trở cùng chôn vùi thâm tình.

“Cửu...”

“Hoàng thượng.”

Khó nén chua chát xông lên đầu, Tô Mi chạy quá khứ, đem Quân Khanh Vũ ôm chặt lấy.

Nhưng ngay khi một khắc kia, nàng cảm giác được thân thể của đối phương thành linh cứng đờ, như khắc băng bàn lãnh.

“Hoàng thượng...”

Tô Mi lấy xuống cái khăn che mặt, giơ lên lệ ngân loang lổ mặt, kinh ngạc phát hiện, Quân Khanh Vũ mặt lại lần nữa khôi phục trắng bệch, mà một khắc tiền còn thâm tình ôn nhu hai tròng mắt lúc này chính âm ngoan nhìn chăm chăm nàng.

Ánh mắt kia, tựa lưỡi dao sắc bén như nhau, muốn đem thân thể nàng mổ ra.

“Tại sao là người?”

Không đợi Tô Mi kịp phản ứng, Quân Khanh Vũ giơ tay lên, đem nàng lạnh lùng đẩy ra, sau đó vô lực tựa ở mềm điểm thượng, lạnh như băng nói, “Người không phải đi rồi chưa? Hoàn trả tới làm gì? Chẳng lẽ còn muốn cho trầm cho nữa”

Người một lần?”

Tô Mi mờ mịt cả kinh, “Hoàng thượng... Hoàng thượng không phải đang đợi thần thiếp sao? Thần thiếp trong lòng cũng không bỏ xuống được hoàng thượng.”

“Ha ha ha ha...”

Quân Khanh Vũ nhắm mắt lại, thì thào tự giễu nói, “Trầm... Cả đời này, chỉ chờ quá một người.”

Cả đời này chỉ chờ quá một người, từng ngày ngốc nhìn chăm chăm đồng hồ cát chờ nàng, từng ở nàng muốn trở về trên đường chờ nàng, mà bây giờ, uống độc được cũng phải đợi nàng.

Tô Mi lúc này ngã quỳ trên mặt đất, trong lòng nhất thời minh bạch, hắn trong miệng người kia là ai?

Cả đời chỉ chờ một người sao?

“Hoàng thượng, người tử không có thể sống lại, phu nhân nếu là trên trời có linh, cũng không hi vọng nhìn thấy hoàng thượng như vậy.”

Nàng là hiểu được ẩn nhẫn người, hiểu được lúc này nên nói cái gì, mặc dù nội tâm nghĩ đến nữ nhân kia chết thảm ở hỏa trung, thì có khó có thể hình dung thống khoái.

Người tử không có thể sống lại?

Đã nhắm mắt lại, bên môi xẹt qua một tia cười thảm.

Nếu như nàng thật đã chết rồi, kia liền rất tốt, chỉ ít hắn có thể thống khoái theo đi, mà không đến mức như vậy sống không bằng chết.

“Người đi đi! Nếu là lại làm cho trầm nhìn thấy người, trừ phi là của người thi thể!”

Thanh âm của hắn lạnh lùng vô tình, làm cho Tô Mi như bị sét đánh trúng bàn ngọc trên mặt đất.

Hắn thế nhưng nói... Nếu nhìn thấy nàng, chính là tử.

“Không... Hoàng thượng, đừng làm cho thần thiếp đi, làm cho thần thiếp canh giữ ở bên cạnh người. Cho dù thần thiếp trước đây thiên sai vạn sai, xin không cần lại đuổi đi thần thiếp.” Tô Mi giây giụa nắm lấy Quân Khanh Vũ tay, khóc cầu xin nói

.

Nàng rõ ràng mới trở về, rõ ràng đã quyết định quyết tâm hảo hảo yêu nam tử này... Sao có thể làm cho nàng đi.

“Thần thiếp sẽ hảo hảo hầu hạ hoàng thượng, thần thiếp sẽ...”

“Cổn!” Đối phương quát khê một tiếng, Tô Mi lập tức cảm giác hàm dưới đau nhức truyền đến, mới biết được Quân Khanh Vũ thể nhưng nắm bắt nàng cầm, ánh mắt lãnh lệ dùng chán ghét khẩu khí nói, “Người có biết hay không, nàng vẫn luôn không

Thích người, vẫn luôn chán ghét người, đều chán ghét người. Nàng nhìn thấy người, sẽ sinh trầm khí, nhìn thấy người, nàng sẽ hận trầm! Nhìn thấy người, nàng đã nghĩ rời xa trầm!”

Nói tới chỗ này, thanh âm hần thể nhưng tượng phạm sai lầm đứa nhỏ như nhau run rẩy lên

287. Chương 287

Tô Mi quỳ trên mặt đất, nước mắt căn bản không bị khống chế theo kinh hoảng mà khiếp sợ viên mắt trung ngã nhào đến trong miệng, tiếng khóc cũng bởi vì nước mắt nuốt vào mà hiển ngưng nghẹn thống khổ.

Nhưng mà, nàng khóc cùng nước mắt lại cũng không có dẫn tới trên đầu tuần mỹ nam tử đồng tình cùng đáng thương.

Tương phản, đối phương kia nắm bắt nàng hàm dưới tay càng thêm dùng sức, thậm chí kia một cái chớp mắt, Tô Mi cơ hồ nghe thấy chính mình hàm dưới phát ra sắp vỡ vụn thanh âm. Lặng

Đầu óc âm âm trống rỗng, Tô Mi thân thể chậm rãi lạnh cả người, cả người như rơi vào rồi hầm băng bình thường.

Hắn nói cái gì?

Nàng biết hắn nói cái gì!

Thế nhưng, nàng không dám tin, không dám tin đã từng cái kia đem chính mình đương chí bảo như nhau bảo hộ cùng sủng ái nam tử, hôm nay thế nhưng sẽ vì một dung mạo không sâu sắc nữ tử, đối với mình nói ra tàn nhẫn như vậy nói.

Hắn... Vẫn là cái kia Quân Khanh Vũ sao?

Vẫn là cái kia sẽ si mê nhìn nàng, không ngừng lặp lại, tiểu mào Quân Khanh Vũ sao?

Xuyên thấu qua hai mắt đầm lệ, Tô Mi tốn sức quan sát đỉnh đầu nam tử.

Tóc đen nhập mực, lúc này thùy rơi vào chiffon y sam, bởi vì đối phương thân thể vi thấp, có kỷ lữ thùy rơi xuống mang theo nhàn nhạt mùi thuốc.

Vẫn là kia trương dung nhan, đẹp thần kỳ trán, có vài phần biếng nhác dài nhỏ mặt mày, tinh tế xinh đẹp tuyệt trần lông mi, mềm mại hoàn mỹ môi mọng —— đúng vậy vẫn là gương mặt đó!

Chỉ là, bởi vì bệnh nặng có vẻ thập phần suy yếu, mà suy yếu trung, nhưng không cách nào che giấu theo niên kỷ mà càng phát ra nồng đậm cao quý biếng nhác, thậm chí ẩn ẩn có một ti xuất trần diêm dúa lãng lơ. Hoạch

“Vì thế, người bây giờ liền cho trầm —— cổn!”

Hắn lại lần nữa giảm thấp xuống thân thể, cái kia cổn tự rất nhẹ, nhưng là lại là tất cả tự trung cần được nặng nhất.

Như một phen cái dùi, hung hăng chui vào Tô Mi trong lòng, tại chỗ máu chảy đầm đìa hé.

Trong lúc nhất thời, lạnh lẽo như nàng lúc này tại chỗ đánh rùng mình một cái.

Chưa bao giờ nghĩ tới hần trả lời ra như thế quyết liệt nói —— từ xưa để vương nhiều vô tình, nhưng nguyên lai hần lại biến đổi với nàng chung tình.

Bán nguyệt tới tưởng niệm vào giờ khắc này hóa thành mang độc tế ti đem chính mình một chút lỗi nhãi chặt, thậm chí, có máu tươi từ khóe miệng tràn ra.

Máu lẫn vào nước mắt, cuối hóa thành một chữ, “Không...”

Còn đối với phương đẹp môi đột nhiên tà nịnh nhất câu, con người thế nhưng rơi vào nàng như trước có nhọt nhọt vết thương trên mặt —— kia trước bị đều hủy diệt nửa gương mặt bởi vì hần tử mĩ che chở, hiện tại chỉ để lại nhàn nhạt dấu vết mà thôi.

Đáy mắt hiện lên một tia kỳ dị quang, hần tươi cười càng phát ra quỷ dị cùng yêu tà, bật hơi như băng, “Đối .”

Quân Khanh Vũ một cái tay khác rơi vào Tô Mi kia dính nước mắt má trái thượng, lạnh lẽo đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua này vết thương.

Đây vốn là một ôn nhu động tác, thế nhưng bây giờ, nụ cười của hần, làm cho Tô Mi cảm thấy kia ở trên mặt nàng chạy càng như là một phen lưỡi dao sắc bén.

“Người hủy dung ngày đó, A Cửu nàng đến người tắm cung .”

Chậm rãi rơi vào hồi ức, hần lạnh lẽo thanh âm thì thầm A Cửu này hai chữ lúc, có khác thường ôn nhu, “Khi đó, nàng nhìn thấy người bị hủy dung, phi thường hài lòng.”

Tô Mi toàn thân lại lần nữa cứng đờ, nhất thời há hốc miệng, dọa ngốc ở tại tại chỗ —— một loại không hiểu sợ hãi xông lên đầu.

“Đúng vậy, A Cửu nàng phi thường hài lòng. Trẫm nhớ...” Đầu ngón tay du rơi vào vết thương chỗ, thanh âm hần càng phát ra mềm nhẹ, “Nàng đối với người nói, báo ứng.”

Báo ứng... Hai chữ như vào đầu gây rơi vào Tô Mi trên đầu, mà đang ở nàng còn chưa có kịp phản ứng lúc, Quân Khanh Vũ đột nhiên tap ở cổ của nàng, âm âm u u cười nói.

“Nếu như, trẫm giết người, nàng có phải hay không càng vui vẻ hơn. Thậm chí tha thứ trẫm đâu? Ha ha ha ha...”

“A!”

Trên cổ đột nhập lên đau đớn, trong nháy mắt làm cho Tô Mi kịp phản ứng chuyện gì .

Mà nhìn nữa Quân Khanh Vũ, hần màu đỏ tươi hai mắt, đáy mắt có một loại điên cuồng cùng dữ tợn.

Điên rồi... Đúng vậy, hần lúc này, hoàn toàn tựa như một người điên như nhau.

“Ân, đối! Trẫm chỉ cần giết người, nàng liền hài lòng. Ha ha ha...”

Quân Khanh Vũ giữa đầu cười ha hả, tái nhợt diêm dúa lẳng lơ mặt bởi vì nào đó điên cuồng có vẻ làm cho người ta sợ hãi, như địa ngục ra tới Tu La.

Tô Mi cổ càng phát ra buộc chặt, mặc dù khó chịu, nhưng là bởi vì Quân Khanh Vũ bệnh nặng trong, cũng không pháp lúc đó bóp chết hần, mà điểm này, Quân Khanh Vũ cũng rất nhanh ý tứ đến.

Hần nhe răng cười nhìn cửa, lớn tiếng nói, “Người tới!”

Nghe nói tiếng kêu, Hữu Danh tâm lúc này đề liền đứng lên, xem ra, Tô Mi là đánh thức hoàng thượng , vội vàng đẩy cửa vào.

Nhưng mà, trước mắt một màn, lại làm cho Hữu Danh cả kinh giật mình ở tại tại chỗ.

Hần nhìn thấy Quân Khanh Vũ ngồi ở long tháp trên, hai tay đang dùng lực kháp quỳ gối hần trước người khuôn mặt tử thanh Tô Mi, mà hoàng thượng trên mặt —— có một loại đáng sợ cười.

Nhìn Hữu Danh tiến vào, Quân Khanh Vũ một phen đẩy ra Tô Mi, chia về phía nàng nói, “Đem nữ nhân này cho trẫm mang đến để đô quảng trường —— lăng trì xử tử!”

Nói vừa rơi xuống, quỳ rạp trên mặt đất thở dốc Tô Mi cùng cách đó không xa Hữu Danh lập tức ngừng đầu.

“Hoàng thượng... , ngài nói cái gì?”

Hữu Danh cho là mình nghe lầm, nhưng mà Tô Mi không có mở miệng, chỉ là toàn thân chỉ không ngừng run rẩy, hai mắt đầm lệ sợ hãi nhìn như trước cười đến diêm dúa lẳng lơ mà dữ tợn Quân Khanh Vũ.

“Trẫm nói, đem nữ nhân này cấp mang đến để đô quảng trường —— lăng trì xử tử!”

Tựa hồ vì để cho người nghe được rõ ràng hơn, Quân Khanh Vũ lại quả nhiên từng cái từng cái tự cắn răng nói ra, mà hấn đầy mắt, diên cuồng càng thêm sinh sôi.

“Hoàng thượng, không... Thần thiếp rốt cuộc làm sai cái gì?”

Tô Mi rốt cuộc kịp phản ứng, nhào tới, chăm chú nắm lấy Quân Khanh Vũ tay, có chút không cam lòng hỏi, “Thần thiếp một lòng hướng về hoàng thượng, hoàng thượng sao có thể đối thần thiếp như vậy!”

Hắn lại muốn lăng trì xử tử nàng, lăng trì xử tử —— đó là quân quốc thập đại cực hình đứng đầu, bị chấp hành người, cũng bị cột vào trên cây cột, sinh sôi bị thiết hạ 108 khối thịt, cần không nhiều không ít!

Mà hiện nay, cũng không có người đã bị này hình pháp.

Nhưng không ngờ, hấn thế nhưng... Lại muốn đối với nàng dụng hình!

288. Chương 288

Tô Mi gơ lên hai mắt đầm lệ ngơ ngẩn nhìn giường thượng tươi cười diên cuồng dung nhan tuyệt mỹ nam tử, toàn thân không thể ức chế run lấy bầy.

Loại này run đã không chỉ có sợ hãi, khủng hoảng, nhiều hơn tuyệt vọng cùng kia muốn cho nàng sa vào thật lớn đau đớn.

Bị giết nàng...

Hắn sẽ đối nàng lăng trì xử tử, không phải là bởi vì không yêu nàng, cũng không phải là bởi vì chán ghét nàng... Cũng càng không phải là bởi vì nàng Tô Mi làm cái gì làm cho hấn nổi giận sự tình. Lạ

Chỉ là bởi vì, hấn muốn cho nữ nhân kia hài lòng.

Đã từng, vì để ỉnh mở tâm, hấn có thể theo những quốc gia khác thu thập đẹp nhất châu báu y sam, thậm chí bởi vì nàng thích này đẹp để quý giá thể nhưng lại bại lưu ly cung, hấn lúc này làm cho người ta một lần nữa thi công, đến tận đây nàng Tô Mi tức thì bị người truyền thành hoàng đế kim ốc tàng kiều.

Mà bây giờ...

Chỉ là vì làm cho cái kia chết đi nữ nhân hài lòng, hấn sẽ đối nàng lăng trì xử tử!

Lăng trì xử tử —— lục quốc tàn nhẫn nhất hình phạt, hiện nay ở quân quốc trong lịch sử, còn chưa có khơi dòng.

Mà nàng đường đường thực phi... Đã từng ngạo cư lục quốc đệ nhất nữ tử, đã từng bị lục quốc truyền tống Quân Khanh Vũ sủng nhất nữ nhân, thế nhưng sẽ bị hấn lăng trì xử tử.

Nước mắt buồn bã theo viên mắt trung chảy xuống, Tô Mi quỳ rạp trên mặt đất, hai tay chăm chú cảm lấy hồng sắc dương nhung thảm, mà trong lòng bị thương cùng đau đớn đã vô pháp dùng khóc biểu đạt.

Cuối cùng, chôn cất ở ngực, thế nhưng chậm rãi hóa thành cười khổ theo bên miệng nhan khai.

Mà lúc này vẫn ở vào các có kịp phản ứng Hữu Danh, rốt cuộc nghe rõ ràng Quân Khanh Vũ muốn nói cái gì, lại nhìn chăm chú nhìn hưởng hoàng thượng biểu tình, hấn mặc dù khuôn mặt điên cuồng đáng sợ, mặc dù đáy mắt ở cầu bi thương sát khí, nhưng là ngữ khí của hấn như vậy quyết tuyệt. Hoạch

Nhìn nữa Tô Mi, lúc này bò trên mặt đất toàn thân run, chỉ phải khóc cười khổ nữ tử, Hữu Danh lúc này quỳ tiến lên, cầu xin nói, “Hoàng thượng, không được a, không được.”

“Vì sao không được?”

Quân Khanh Vũ câu dẫn ra môi, dài nhỏ song đồng đẹp mà mị hoặc, dù bận vẫn ung dung quan sát Hữu Danh.

Hấn lúc này biểu tình, càng hơn quá vừa cuồng tiếu, Hữu Danh thanh âm một ngạnh, vô danh sợ hãi tụ tập ở tại trong lòng.

Giờ khắc này, phẳng tựa có một thanh âm nói cho hấn biết, lúc này trước mắt hoàng thượng, không còn là trước đây hoàng thượng, càng như là một bị gặm thực lý trí ma quỷ.

“Nói a, vì sao không được?” Nhìn Hữu Danh đột nhiên không dám nói, giường thượng nam tử thấp giọng nhắc nhở.

“Bởi vì...” Quân Khanh Vũ ánh mắt như nào đó đáng sợ khí tràng, Hữu Danh run rẩy thanh âm, ép buộc chính mình trấn tĩnh.

“Là ty chức sai, là ty chức lúc đó tự chủ trương đem thực phi nương nương tiếp trở về...”

“Trẫm là hỏi ngươi, vì sao không được!”

Đỉnh đầu Quân Khanh Vũ thanh âm lạnh lùng đưa hấn cắt ngang, sợ đến Hữu Danh toàn thân lại là run lên.

“Bởi vì... Quân quốc lúc này còn chưa có lăng trì xử tử khơi dòng, hưởng chi, thực phi nương nương dù sao cũng là nương nương, nếu là truyền đi!”

“Đinh!”

Nói không nói gì, chỉ nghe được bên tai đi ra một tiếng duệ khí thanh âm, tùy ý, Hữu Danh chỉ cảm thấy trước mắt hàn quang chợt lóe, hình như có kỷ lữ sợi tóc từ đỉnh đầu bay xuống.

Cùng lúc đó, trên gương mặt có âm áp sền sệt dịch thể ngã nhào, tích rơi vào kia gác ở trên cổ hấn trường kiếm thượng.

Hơn thế đồng thời, chỉ thấy Quân Khanh Vũ đột nhiên xóc lên đệm chăn, đi chân trần theo giường trên dưới đến, cao lớn vững chãi đứng ở Hữu Danh trước người.

Trong tay ánh trắng giơ lên Hữu Danh hàm dưới, chỉ cần hơi chút khẽ động, lợi hại kiếm sẽ thiết phá Hữu Danh yết hầu.

“Không có khơi dòng phải không?”

Giờ khắc này, hấn nguyên bản tái nhợt tiêu tụy mặt đột nhiên hồi quang phản chiếu bàn, có khôn kể hình dung khỏe mạnh hồng hào, mắt phượng đẹp mị hoặc, môi đỏ mọng như ngưng, xinh đẹp mà liêm diễm, thậm chí... Không biết là ảo giác, Tô Mi cùng Hữu Danh đều cảm thấy, hoàng thượng dung nhan giờ khắc này, đang ở biến hóa.

“Không có khơi dòng, trẫm liền cấp quân quốc khai một khơi dòng.”

Hấn khẽ cười một tiếng, màu tím con ngươi xẹt qua đau đớn, “Về phần ngươi nói nương nương... Trẫm phải nhắc nhở ngươi, này quân quốc dùng không lập hậu, cũng đem này đó chán ghét nữ nhân đuổi ra hoàng cung, cũng là bởi vì, trẫm chỉ có quá một nữ nhân, mà chỉ cần nàng, mới xứng đôi các ngươi hô một tiếng nương nương cùng phu nhân!”

Nói xong, ánh mắt mới lạnh lùng rơi vào Tô Mi trên mặt, Quân Khanh Vũ tuyệt diễm trên mặt đột nhiên hiện lên một tia tàn nhẫn cười, “Phê đi danh hiệu của nàng, đem nàng cho trẫm lôi ra đi.”

“Ha ha ha ha...”

Tô Mi phát ra một trận không thể ức chế tiếng cười, nhìn Quân Khanh Vũ, “Hoàng thượng, người phế đi thần thiếp, thế nhưng danh sách thượng thần thiếp cùng này bị tống xuất cung nữ nhân lại đều từng là hoàng thượng nữ nhân. Danh sách cùng các nàng tồn tại, liền hưởng thiên hạ chiêu cáo của chúng ta hoàng thượng nữ nhân.”

“Nga ~ ”

Quân Khanh Vũ đậm mày hơi một điều, bên môi tươi cười càng phát ra tàn nhẫn, “Kia trầm liền cho các người cùng này danh sách cùng nhau biến mất.”

Tô Mi ngưng cười, không thể tin tưởng nhìn Quân Khanh Vũ, hắn nói cái gì... Hắn muốn giết những nữ nhân kia? !

“Hoàng thượng.”

Hữu Danh vô lực kêu một tiếng, tựa hồ ở vào tan vỡ bên cạnh, hắn lại là làm sao không biết Quân Khanh Vũ nói trung ý.

“Vì một chết đi nữ nhân, hoàng thượng người lại muốn giết chết nhiều như vậy đáng thương vô tội nữ tử.”

Tô Mi khổ sở lắc đầu.

“Vì thế, vì để cho nàng hài lòng, trầm sẽ đổi người lăng trì xử tử.”

Quân Khanh Vũ tươi cười sẵn diễm, cầm trường kiếm, đi chân trần theo Tô Mi trước người đi qua.

“Vì sao!”

Chung quy không cam lòng đứng lên, Tô Mi chấn Quân Khanh Vũ đích thân tiền, mắt hạnh phần nộ trừng mắt nàng, “Vì sao? Vì sao nữ nhân kia đáng giá hoàng thượng như vậy tàn nhẫn? Nàng có cái gì tốt? Nàng là một sát thủ, tàn nhẫn, lạnh lùng, thậm chí tuyệt tình, hoàng thượng, rốt cuộc là cái gì làm cho ngài như vậy?”

Nàng không cam lòng, Tô Mi vẫn muốn không thông, vì sao nữ nhân kia sẽ đáng giá Quân Khanh Vũ điên cuồng như vậy!

So sánh với đến, chính mình đẹp hơn mạo, mà chính mình, càng Nguyệt Ly vương thân phận.

289. Chương 289

Thống khổ dặt vu ngôn biểu, Quân Khanh Vũ run rẩy đôi môi, lặp lại những lời này.

Đúng vậy, nàng là sát thủ, nàng tàn nhẫn, lạnh lùng, tuyệt tình, đối với hắn thậm chí cũng có thể đau hạ sát thủ.

Thế nhưng vì sao...

“Ha ha ha...” Tự giấu cười lên, “Trầm chính là yêu nàng tàn nhẫn, lạnh lùng... Bởi vì, nàng là A Cửu.”

Nói tới chỗ này, hắn hơi vung lên hàm dưới, mắt phượng như tơ nhìn chăm chăm phương xa, nhàn nhạt nắng sớm xuyên thấu qua ngói lưu ly đánh rớt ở trên người hắn.

Mặc dù đã là mùa xuân, nhưng mà, lúc này thiên mới vừa sáng, không khí như cũ có lạnh ý.

Cười nửa ngày, hắn ninh kiếm đi ra ngoài.

Đi chân trần giẫm nát bạch ngọc thạch, đến xương lạnh lẽo theo gan bàn chân truyền đến, thẳng đầu nhập đáy lòng.

Quân Khanh Vũ dừng lại chỉ chốc lát, mặc đơn bạc y sam, mực phát áo choàng hướng cung ngoài tường vây đi đến.

Chiffon y sam đảo qua sạch sẽ mặt đất, từ từ thần phong đi ra, phát khí hần từng sợi tóc đen, vòng quanh trong tay hần hoảng sợ trường kiếm. Đi lại không chậm không chậm, hần lúc này dung mạo như theo mộ quang trung đi tới quý mị, xinh đẹp trung mang theo làm cho người ta sợ hãi âm trầm.

Chờ hần ra tầm cung, Hữu Danh mới giật mình theo trên mặt đất bò dậy, vội nhặt lên Quân Khanh Vũ giầy đuổi theo. Hoạch

Sai thân đi qua Tô Mi, Hữu Danh áy náy cúi đầu, tựa muốn nói gì, nhưng mà lại đem nói sinh nuốt sống trở lại, sau đó chạy về phía Quân Khanh Vũ.

Hữu Danh tìm được Quân Khanh Vũ thời gian, nhìn thấy hần đang đứng ở nhìn xa trên đài, cái kia vị trí, có thể quan sát toàn bộ đế đô.

Mà cùng lúc đó, một thân ảnh quen thuộc theo nhìn xa dưới đài đi, Hữu Danh ôm giầy tay vì khê chấn động.

Minh , đối phương là hiện tại rung trời chuyển đất Trần tướng quân, mà ám , thì là bọn hần ám sát bộ tân nhiệm thống lĩnh, cho tới nay, rất ít ra mặt, thậm chí lần trước Yên Vũ sơn trang bị hủy, hần cũng không có đi ra, nhưng lúc này, thế nhưng xuất hiện.

Trước, hoàng thượng bắt đầu cuộc sống hằng ngày cùng trong cung thủ tục vẫn là do chính mình phụ trách, cái khác quân sự cũng có Tả Khuynh cầm tay, Tả Khuynh làm phản sau, liền trực tiếp do Trần tướng quân tiếp thu.

“Hoàng thượng.”

Hữu Danh đi lên, đem giầy phóng trên mặt đất.

“Hữu Danh.”

Quân Khanh Vũ quan sát toàn bộ đế đô, khê nở nụ cười, “Trẫm đã quyết định, một tháng sau, hướng Sở quốc phát binh.”

“Hoàng thượng, vạn vạn không thể a...”

Hữu Danh thanh âm cơ hồ run rẩy lên, sắc mặt trắng bệch nhìn Quân Khanh Vũ, “Lúc này, nếu hướng Sở quốc phát binh, kia cùng cấp với cấp Quân Phi Tranh cơ hội. Hơn nữa... Lục quốc trong, Sở quốc thực lực nhất hùng hậu, đối với chúng ta mà nói, điều kiện không được thực a.”

“Ha ha ha ha...”

Không có chờ Hữu Danh đem nói cho hết lời, Quân Khanh Vũ đột nhiên ngửa đầu phá lên cười, hần dung mạo liễm diễm, tươi cười tà mị, trong thanh âm có không thể đè nén chỉ điên cuồng, “Cũng là bởi vì Sở quốc hần cường đại nhất, trẫm liền lừa muốn bắt hạ hần! Ai bảo hần sợ người, dám cả gan không nhìn trẫm tồn tại.”

Hữu Danh kinh ngạc ngẩng đầu, sợ run chỉ chốc lát, đột nhiên sáng tỏ Quân Khanh Vũ nói trung ý.

A Cữu ly khai Yên Vũ sơn trang việc, bọn họ đã tra được, cùng Sở quốc Mộ Dung tam hoàng tử có quan hệ.

“Sở quốc... Sau đó bắc quyết, này lục quốc, đều muốn trở thành ta quân quốc lãnh thổ.”

Hần xoay người, đi chân trần xuống, mắt lạnh nhìn Hữu Danh, “Rốt cuộc, Hữu Danh ngươi là thầy thuốc, có nhân từ mà nhu nhược tâm.”

Nói đi, như trước đi chân trần ly khai, không bao giờ nữa nhìn Hữu Danh như nhau.

Hữu Danh quỳ trên mặt đất, lòng bàn tay dần dần lạnh cả người, chờ Quân Khanh Vũ đi rồi, hần xoay người rất nhanh chạy đi cung.

Cảnh Nhất Bích phủ đệ

Cảnh Nhất Bích chính ngồi trên ghế, trong tay bưng trà, nghe thám tử mới nhất tin tức.

“Người là nói, bắc quyết có người lại cùng Quân Phỉ Tranh hợp tác, cũng hướng bọn họ bán ra chiến mã cùng vũ khí.”

“Đúng vậy, thế nhưng đối phương ẩn giấu quá sâu, thậm chí Quân Phỉ Tranh cũng không có điều tra rõ bán gia nội tình. Thế nhưng, bán gia rất nhiều binh khí phi thường quái dị, hơn nữa giá cũng thần kỳ cao, bất quá Quân Phỉ Tranh lại hạ phi thường lớn đơn độc, xem bộ dáng là đều phải mua này quái dị binh khí.”

“Quái dị binh khí? Có thể có bản vẽ?”

“Đối phương vũ khí thiết kế phi thường bảo mật, lúc đó làm mẫu binh khí cùng với công dụng, lại thế nào cũng không cung cấp thành phẩm, chỉ nói Quân Phỉ Tranh khoản đến hóa đơn nhận hàng. Bởi vì, ty chức cũng không có bản vẽ.”

Cảnh Nhất Bích hơi hí mắt, xem ra, đối phương nhất định có thần binh lợi khí, bằng không tượng Quân Phỉ Tranh giao hoạt như thế người, không thể thăm một lần làm mẫu, liền khuynh hạ vì thế gia sản.

Mà bắc quyết rốt cuộc ai dám to gan như vậy, cũng dám bán ra binh khí cấp Quân Phỉ Tranh, này không đợi cùng thế là đang cùng Quân Khanh Vũ vô địch!

Trách không được, thân phận che giấu sâu như vậy, xem ra cũng là sợ bị đuổi giết đi.

“Nghĩ biện pháp tra ra, đối phương rốt cuộc là! Còn có nhất định phải bắt được binh khí của bọn họ bản vẽ, nếu không, cũng nhất định phải hủy diệt.”

Đặt chén trà xuống, đột nhiên nghe tới cửa truyền đến thanh âm dồn dập, lập tức, một người hình nhanh tiến vào.

Nhìn thấy người tới, Cảnh Nhất Bích kinh ngạc trừng lớn mắt.

Thất ngày sau, quân quốc trên dưới đột nhiên truyền ra một cái nghe rộn cả người tin tức.

Hiện tại thực phi nương nương bởi vì đối chết đi phu nhân ngôn ngữ bất kính, bị cách chức làm thứ người, lập tức rất có thiếp thân cung nữ cung khai, thực phi nương nương từng vì đồ kị ở phu nhân túi thơm trung để đặt sẩy thai được. Vì thế, long nhan tức giận, bị biếm thực phi tứ ngày sau đem lại để đồ quảng trường ở vào cực hình —— lăng trì xử tử.

Tin tức này vừa ra, cả nước khiếp sợ, thậm chí không quá ba ngày, cái khác lục quốc trong cung cũng sôi nổi nhận được tin tức, mọi người nói chi.

Mà thân cư bắc quyết một cái khác nữ tử, cũng chiếm được tin tức.

290. Chương 290

“Phong Kính, tin tức này thế nhưng tin cậy?”

Đứng ở bộ cửa sổ thượng, nhìn có sa mạc chi châu tiếng khen Hằng thành, A Cửu thấp giọng hỏi.

Nàng thanh âm rất nhẹ, nhẹ được như Hằng thành một sa.

Hằng thành là bắc quyết lớn nhất thương thành chi nhất, gần với bọn họ đế đô. Lúc này, thời gian vừa quá buổi trưa, ở đây khí trời có chút nóng bức, nhưng mà, trên đường phi thường phồn hoa, có thể nhìn thấy địa phương bắc quyết người mặc áo choàng mang theo cái khăn che mặt đi tới đi lui, mang theo còn có giòn tan lục lạc. Lạc

“Tô Mi bây giờ còn chưa có hành hình, thuộc hạ vạ không dám kết luận. Thế nhưng...” Phong Kính đẩy mắt thanh âm một hồi, khẩu khí thế nhưng hơn chia ra ngưng trọng, “Này bị tổng xuất cung tẩn phi, không ai sống sót.”

“Không ai sống sót?”

A Cửu đỡ bệ cửa sổ thủ hạ ý thức căng thẳng, sau đó nhắm mắt lại.

Nàng tuy là sát thủ, nếu không có đối phương uy hiếp được chính mình, nàng cũng không giết mục tiêu ngoài bất luận kẻ nào.

Mà Quân Khanh Vũ, rốt cuộc vì sao? Liền này ở trong cung cô tịch làm bạn người ba năm nữ nhân, đều không buông tha?

“Hắn bệnh tình như thế nào?”

Chợt, A Cửu nhớ tới vấn đề này.

Vài ngày trước, thiên hạ đều truyền hoàng đế bệnh không đem lâu, thậm chí hạ di chiếu, mặc dù biết rõ người kia sẽ không vào lúc này chết đi, thế nhưng, bởi vì không ở đế đô, đối tin tức như thế vẫn là lòng còn sợ hãi.

Thậm chí trước, cũng không dám hỏi đi ra.

“Nghe nói hoàng thượng đột nhiên khỏi bệnh rồi.”

“Người cảm thấy tin tức quả thật?”

“Chỉ ít, hôm nay Quân Phỉ Tranh tứ ngày sau sắp đến Hằng thành, yêu cầu thấy thượng phụ nhân một mặt.”
Hoạch

Đối Quân Khanh Vũ bệnh tình, đồn đại liền lúc hảo lúc phôi, thật giả khó phân biệt, có người nói hắn bệnh nguy kịch, nhưng mới nhất tin tức lại nói hoàng thượng tự mình lâm triều, thân thể cũng không gì khác thường.

Mà bây giờ, Quân Phỉ Tranh thế nhưng đột nhiên theo đế đô đi tới Hằng thành, xem bộ dáng là không thể chờ đợi được cần vũ khí.

Điều này nói rõ —— Quân Khanh Vũ thân thể đích thực là khôi phục không ít. ,

Nếu không, Quân Phỉ Tranh cũng sẽ không tự mình đến nơi đây tới.

“Nga? Ta nhưng thật ra rất muốn nhìn thấy hắn, đã muốn tới, kia đương nhiên phải rất khoản đãi. Vậy người liền hồi âm, nếu là vương gia phương tiện, tứ ngày sau ta đem ở phủ đệ mở tiệc chiêu đãi khoản đãi.”

Nghe thấy Quân Phỉ Tranh, A Cửu trên mặt lộ ra khó có được tươi cười, chỉ ít cái loại này tươi cười, lại có một loại không hiểu cảm giác áp bách.

Xoay người trở lại vị trí, nàng động tác có vẻ có chút tổn sức ngồi xuống, dù vậy, nàng như trước cự tuyệt có người hầu hạ.

Phong Kính biết, đây là nàng dùng mặt khác một loại phương thức bảo hộ đứa nhỏ.

“Là.”

“Vậy người liền đi xuống đi.” A Cửu nhắm mắt nghỉ ngơi, tay lặng yên đặt ở bụng thượng, mấy ngày nay, mấy thai dấu hiệu càng phát ra nghiêm trọng.

Mấy ngày nay cũng thường xuyên nằm mơ, trong mộng có một đẹp tiểu gia hỏa quang minh trên mặt đất bò đến bò đi, mà bộ dáng kia... Tượng cùng Quân Khanh Vũ.

Quân Khanh Vũ... Vì quân vũ một khúc, Hứa khanh một đời tình.

“Phong Kính.” Thành linh mở mắt ra, A Cửu gọi lại Phong Kính, tựa hít sâu một hơi, nàng gian nan mở miệng, “Tô Mi bị gia dĩ lăng trì nguyên nhân là cái gì?”

Phong Kính kinh ngạc nhìn về phía A Cửu, hôm nay là nhiều ngày trôi qua như vậy, A Cửu lần đầu tiên chủ động hỏi về Quân Khanh Vũ sự tình.

Vừa đã hỏi tới bệnh tình, mà bây giờ, đã hỏi tới nguyên nhân.

“Nghe nói là Tô Mi đổi Vinh Hoa phu nhân ngôn ngữ bất kính, bị cách chức làm thứ người. Sau đó xét xử nàng từng đổi phu nhân hạ được, bởi vì được lắng trì.”

Mực sắc đáy mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, A Cửu hơi mở môi, kinh ngạc đặt vu ngôn biểu, đáy mắt thậm chí có một tia bất khả tư nghị.

Chỉ là đồn đại, quân quốc hoàng đế khát máu tàn bạo, phương hỏi Phong Kính, mà Phong Kính mới nhắc tới là bởi vì quân quốc có người muốn chấp hành lắng trì.

Mà lúc trước, quân quốc cũng không có người đi bậc này huyết tinh tàn nhẫn hình phạt.

Nửa ngày, A Cửu mới hoãn quá thần lai, “Người thả đi xuống theo vào chuyện này.”

“Ty chức nhất định sẽ to lớn đi làm, sẽ không lại làm cho nàng trốn .”

“Không.”

A Cửu cười khổ nhìn Phong Kính, “Phong Kính, ta không nên Tô Mi mệnh , bởi vì nàng nhất định phải vì một người khác sống, vì thế, phương diện nào đó mà nói, nàng không thể chết được.”

“Phu nhân kia?” Phong Kính nghi hoặc nhìn về phía A Cửu, lúc này, mặc dù bên người chỉ có hân, nàng như cũ mang theo cái khăn che mặt.

Mặc dù cách cái khăn che mặt, nhưng là lại có thể cường liệt cảm nhận được trong mắt nàng bất đắc dĩ.

“Nàng nhất định là không chết được. Ta chỉ là muốn làm cho người xem một chút... Còn có tam ngày, người kia lắng trì xử tử, có thể hay không đến lúc cải biến.”

Nói đến đây, ngực khó tránh khỏi có cay đắng đau.

Quân Khanh Vũ, người đã từng như thế phủng ở lòng bàn tay che chở đầy đủ người, bây giờ người tuyên cáo thiên hạ, sẽ đổi nàng lắng trì xử tử? Nàng đảo muốn nhìn, hân là phủ thực sự bỏ được!

Người là ở diễn trò cho ta nhìn? Hay là thật nhìn thấu nàng chân diện mục?

Bên này ánh sáng mặt trời cũng không trường, hơn nửa ngày đêm độ chênh lệch nhiệt độ trong ngày rất lớn, ban ngày áo đơn nhất kiện, mà buổi tối lại muốn mặc áo choàng.

Đây là bên này phong thổ nhân tình so với quân quá mở ra, đến ban đêm, chợ trái lại càng náo nhiệt, thậm chí giữa quảng trường, có thể nhìn thấy rất nhiều diện mạo đẹp bắc quyết nữ tử, vây quanh lửa trại khiêu vũ.

Mặc cùng bình thường bắc quyết người còn chưa có khác nhau chút nào sau, A Cửu mang theo Phong Kính ra cửa, bước chậm đi hướng náo nhiệt chợ.

Mấy ngày nay, đã thành thói quen sau khi ăn xong bước chậm, đó là khó có được nhàn hạ thoải mái. Càng là vì vậy địa phương xa lạ, xa lạ đoàn người, còn có mang theo cái khăn che mặt thị dân trái lại làm cho nàng có một loại trước nay chưa có an toàn cùng dễ dàng.

Hương vị xông vào mũi thì là Ai Cập nướng thịt dê, mới ra lò thi mô bánh... Còn có hồ nữ khiêu vũ chuông, A Cửu ngồi ở trên thềm đá, bên môi có khó có được tươi cười.

“Xin hỏi là thấp thấp Mộc đại nhân sao?”

Bên tai đột nhiên truyền tới một thanh âm trầm thấp, A Cửu lưng ở trong tay áo tay nhất thời nắm chặt chủy thủ, sau đó chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía người tới.

Đối phương mặc bắc quyết người áo choàng, thể nhưng bạch đế hắc mặt ủng, đó là quân quốc hải thức.

Mà thấp thấp mộc, chính là A Cửu ở chỗ này kinh doanh vũ khí thương dùng tên, nhưng hôm nay, biết tên này người ít lại càng ít. Không, nói cho đúng, ngoại trừ quân phí tranh người, không người biết.

Mà hiển nhiên, người này không phải quân phí tranh người, bởi vì, đối phương căn bản không có năng lực lên tìm được. Nếu không, buổi sáng cũng sẽ không làm cho người ta đưa tin cho Phong Kính.

Thế nhưng... Tránh Phong Kính cùng ám người nhân tuyến có thể đi tới trước người của nàng người, rốt cuộc là ai

291. Chương 291

Người kia chỉ là cùng bên cạnh thị dân như nhau, như là hưởng thụ cảnh đêm như nhau đứng ở nàng bên cạnh, thậm chí, đối phương mắt cũng nhìn về phía phương xa.

Thế nhưng, A Cửu khẳng định, người kia đối với mình nói chuyện.

Thanh âm của đối phương áp cực kỳ thấp, tựa hồ sợ A Cửu có địch ý, càng lặng yên lộ ra hai tay.

Đó là trên giang hồ, hướng đối phương biểu diễn chính mình cũng không ác ý động tác. Lặng

“Đại nhân, rất xin lỗi dùng phương thức như thế quấy rầy ngài.”

Đối phương ấy náy nói, sau đó đối A Cửu phương hướng lặng yên được rồi một lễ nghi.

A Cửu cũng không nói lời nào, chỉ là cách cái khăn che mặt nhìn dưới ánh trăng người lạ, nhưng thật ra mình bạch đối phương chỉ vì thế như vậy che lấp, là vì tránh né Phong Kính tầm mắt.

Hiện tại, nàng cũng thật tò mò, chính mình như vậy bí ẩn thân phận, rốt cuộc ai có lớn như vậy bản lĩnh, thế nhưng có thể tra được.

“Nếu như đại nhân phương tiện, chủ thượng nhà ta hi vọng đêm nay có thể thỉnh đại nhân đi uống một chén trà.”

“Ha ha...”

A Cửu cười lên, thanh âm cùng với kỳ thấp, mà lúc này, nàng ánh mắt một lần nữa trở lại phía trước trên quảng trường, nói, “Nếu như ta không đi đâu?”

Sạch sẽ trầm thấp giọng nam truyền đến, mang theo nào đó biếng nhác, bên cạnh nam tử đáy mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, tựa hồ không nghĩ đến trong truyền thuyết binh khí thương thấp thấp một thanh âm thế nhưng trẻ tuổi như vậy.

“Chúng ta chủ hơn ngàn dặm theo phương đông mà đến, chân thành hi vọng thấy thượng đại nhân một mặt.”

Nói, nam tử xa lạ xem ra nhìn xung quanh, theo hắc mộc quang, A Cửu bên môi không khỏi câu dẫn ra vẻ tươi cười.

Đối phương quả nhiên có chuẩn bị mà đến, ở đây mai phục người, khó có thể làm cho nàng an toàn chạy trốn, xem bộ dáng là thật muốn đi một gặp. Hoạch

Đứng dậy, bên cạnh Phong Kính tiến lên, đem A Cửu đỡ lấy, mộc quang sắc bén nhìn về phía bên cạnh nam tử xa lạ, “Đại nhân nhà ta hôm nay thân thể không thoải mái, nếu là chủ thượng nhà người thật có thành ý, chẳng thà ngày khác lại uống trà.”

Nói nhìn về phía A Cửu, “Đại nhân, gia đình tới đón chúng ta.”

Vừa dứt lời, một đám gia đình giá lập tức rơi vào A Cửu trước người.

Giật mình cả kinh, xem ra vừa Phong Kính đã phát hiện đối phương hướng đi, chỉ là bởi vì mang ít người, vì tránh chính diện xung đột mà cấp A Cửu mang đến nguy hiểm, Phong Kính trang làm cái gì cũng không biết, mà lặng yên tổng tin tức trở lại.

Ở ca ngọ Phong Kính đồng thời, A Cửu không khỏi thở dài chính mình bởi vì mang thai, cảm quan cùng độ nhạy đại không được như xưa.

Đối phương nhìn thấy A Cửu viện binh đến, hiển nhiên rất là giật mình, nhưng tựa hồ lại cảm thấy không cam lòng.

“Vô phương, vừa vặn hôm nay ta cũng không có việc gì, vậy thì mời dẫn đường đi.”

A Cửu đối Phong Kính đưa một cái ánh mắt, ý bảo hắn không cần lo lắng.

Đối phương có chuẩn bị mà đến, có thể ở trong này tìm được nàng, nói rõ tránh thoát mừng một tránh không khỏi mười lăm, chẳng thà, cũng đi xem rốt cuộc ai có bản lĩnh lớn như vậy.

Vì không cho người chú ý, A Cửu vẫn là làm cho người bảo vệ mình triệt lui xuống đi, chỉ dẫn theo Phong Kính, dù sao, ít người mới có thể càng bí ẩn của mình thân phận thật sự.

Đối phương thấy A Cửu gật đầu đồng ý, tựa hồ thật to thở ra một hơi, vội cảm kích một phen, sau đó đi ở phía trước dẫn đường.

Vòng qua mấy con phố, người nọ nhìn xung quanh, xác nhận không có cái khác người khả nghi, vừa nói, “Chúng ta chủ thượng biên ở bên trong, thỉnh.”

Hằng thành kiến trúc có bậc quyết tối độc hữu đặc điểm, chính là bùn đất hỗn hợp thạch bích, hơn nữa lầu thành không cao, tối đa ba tầng.

Loại này kiến trúc đông ẩm hạ mát, hơn nữa cực kỳ cách âm, bởi vậy, tới cửa, nghe thấy bên trong nóng bỏng ca vũ, A Cửu mới rõ ràng, nguyên lai đây cũng là một nhà - kỹ viện, bất quá ở đây xưng là tửu quán.

Ở trong này, bởi vì là qua lại thương thành, cộng thêm có thật nhiều hồ nữ, vì thế dân phong mở ra, như vậy tửu quán rất nhiều.

Đi vào, lại là đốt dao nhỏ vị đạo, rượu mạnh, thịt dê, nhiệt tình vũ nữ...

Sẽ không cá nhân say rượu kim mê vị đạo, song là, đại mặc tự do không bị cản trở cùng vô câu vô thúc.

Vũ nữ cũng kỹ thuật nhảy hoặc là bán thân thể vì thân, nhưng là bọn hắn không bị người ước thúc, thậm chí nếu như thích cái kia nam tử, chỉ muốn đối phương nguyện ý, các nàng nguyện ý theo đi vào.

Mà lúc này, ở lầu một trung gian, trong lò sưởi in dấu lửa khiêu vũ nữ tử dáng người thướt tha động nhân, còn bên cạnh uống rượu bọn nam tử cũng theo động tác của bọn họ dựng lên vũ.

Bọn họ lấy xuống cái khăn che mặt, trên mặt hưởng thụ cuộc sống hài lòng tươi cười, thậm chí sẽ theo vũ nữ nhịp nhanh hơn, mà phát ra tiếng hoan hô cùng vỗ tay thanh.

Bọn họ tươi cười vui vẻ, rõ ràng mà không làm ra vẻ, . Mà không phải là nguyên lai ở đế đô hoa rơi lâu, này nam tử thấy nữ tử lúc cái loại này xem kỹ, tham lam, còn có ý dâm.

“Đại nhân, lầu hai thỉnh.”

Nhìn A Cửu đứng ở cửa, ánh mắt vẫn nhìn trung ương khiêu vũ này nam nữ, người lạ cuối cùng là mới không có ý tứ mở miệng.

“Không có ý tứ.”

A Cửu cười cười, lại quên có người ở chờ.

Cầu thang có một chút cao đi lên A Cửu cảm thấy có chút cố hết sức, Phong Kính bước lên phía trước đem nàng đỡ lấy.

Bên cạnh người lạ đầy mắt lộ ra một tia nghi hoặc, Phong Kính thì ngẩng đầu thập phần không khách khí nói, “Đã có thể biết chúng ta đại nhân hành tung, vậy các người nên điều tra rõ, chúng ta đại thân thể người vẫn không tốt!”

“Này...” Người lạ vội cúi đầu, áy náy đến, “Là chúng ta suy nghĩ không chu toàn đến.”

Kỳ thực cũng không phải là suy nghĩ không chu toàn đến, mà là người này thân phận căn bản là tra không được, thậm chí, bọn họ cũng đều biết, liền Quân Phỉ Tranh cùng hắc trợ thủ đắc lực hàn đều chưa từng thấy qua này súng ống đạn được thương đích thực là diện mục.

Thật vất vả lên lầu hai, mặc dù cùng lầu một không có bao nhiêu khác nhau, thế nhưng trên mặt đất lại là liền sa đều nhìn không thấy, hiển nhiên là có người tận lực quét tước. Cửa gian phòng hai đôi cuốn liềm đều cơ hồ vừa sờ như nhau cuốn lại giữa không trung, còn bên cạnh kỷ bồn hoa rất hiển nhiên vị trí đều là thần kỳ giăng co, thậm chí, kia cánh hoa cũng hoa lá đều nhìn không thấy hạt cát.

Này... Một chút chi tiết đều hiện ra bên trong người kia thập phần yêu sạch sẽ, không, thậm chí tính thượng là khiết phích.

Càng ngày càng tới gần kia gian phòng, đêm gió thổi tới, làm cho cuốn liềm trung gian này mọc tử hạt châu đánh phát ra rất nhỏ tiếng vang, hơn thế đồng thời, một cỗ nhàn nhạt hương khí từ bên trong phòng bay tới.

A Cửu đột nhiên dừng lại bước chân, cách hắc sa nhìn chăm chăm cửa, kia một cái chớp mắt, đột nhiên có một loại cường lực cảm giác. Cái loại cảm giác này như thành linh xảy ra hồng thủy, trong nháy mắt dừng hướng chính mình, làm ình không có bất kỳ khí lực, đi phía trước một bước.

292. Chương 292

Ảo giác... Nhất định là ảo giác.

Không ngừng nói với mình, đó là ảo giác, nhưng mà, không hiểu sợ hãi lại giống như áp lực vô hình làm cho nàng trạm không đứng dậy.

“Phong Kính, ta... Chúng ta trở lại.”

A Cửu khác thường mà suy yếu thanh âm truyền đến, Phong Kính biết vậy nên không ổn, “Đại nhân, ngài phát bệnh ?” Lặng

“Ân.”

A Cửu nhìn về phía người lạ, “Thỉnh hướng người chủ nhân truyền lời, ngày mai sau giờ Ngọ, ta sẽ ở tửu quán mở tiệc chiêu đãi lấy biểu áy náy.”

Nói đi, vội vã xuống lầu rời đi.

Xuất hiện ở tửu quán đồng thời, liền đứng ở trong đám người, nàng rõ ràng cảm giác được có một song quỷ dị hai tròng mắt đứng như nhìn chăm chăm con mồi bàn nhìn mình chăm chăm.

“Phu nhân, có muốn hay không đêm nay chúng ta ly khai ở đây.”

Theo Phong Kính dịch cảm thấy tình huống thập phần không ổn, chủ động đưa ra ly khai.

“Không.”

A Cửu lắc lắc đầu, ánh mắt có suy nghĩ, “Đã đối phương có thể tìm tới nơi này, tức liền ly khai cũng có thể tìm được. Nếu như ly khai, trái lại dễ bại lộ thân phận.”

”Đúng rồi. Để đồ có tin tức nói, Quân Khanh Vũ rời kinh sao?”

“Một mực trong cung, tuy nói thân thể khôi phục không ít, mỗi ngày lên triều, thế nhưng cũng chưa từng xuất cung. Huống chi, lúc này, để đồ tình huống như vậy phức tạp, đương nhiên phải thủ ở trái tim mệnh. Chẳng lẽ là, phu nhân hoài nghi, vừa đó là để đồ người tới?”

“Có điểm.”

“Chẳng lẽ sẽ là cảnh đại nhân, bởi vì rất sớm hẳn liên quan tâm Quân Phỉ Tranh cùng sự hợp tác của chúng ta, có thể tìm được phu nhân, cũng sợ rằng chỉ có hắn. Thế nhưng...”

Phong Kính vừa nghi hoặc lắc lắc đầu, “Bọn họ đều ở đế đô.” Hoạch

“Mà thôi, cũng đừng muốn nhiều như vậy, người đi chuẩn bị một chút ngày mai gặp mặt. Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi.”

Thở dài một hơi, A Cửu mệt mỏi tựa ở cái đệm thượng.

Về phần vừa chính mình vì sao đột nhiên ly khai, là bởi vì... Kia quen thuộc hoa nhài đi.

Ha hả... Cúi đầu mỉm cười, mình tại sao liền nghĩ đến hắn đâu, hắn hiện tại đang ở đế đô, tam ngày sau sẽ đối Tô Mi hành hình.

Vô luận từ góc độ nào muốn, lúc này, hắn cũng sẽ không ly khai đế đô.

Xem ra, hay là bởi vì Tô Mi sự tình, rối loạn tim của mình tự đi. Bởi vì nghe thấy bọn họ tin tức, A Cửu không phải không thừa nhận, vẫn bình phục tâm lập tức bị người hung hăng phá khai, mấy ngày này bị cường chế phong tỏa ký ức cũng dừng đi ra.

Đêm nay, triệt để mất ngủ, nửa đêm vật nhỏ không ngừng đá bụng, tựa hồ đặc biệt hưng phấn, thẳng đến mau bình minh, mới rốt cuộc sống yên ổn.

Cũng bởi vậy, tỉnh lại chạy tới tửu quán thời gian, tùy từng báo cho biết, đối phương nửa canh giờ tiền đã tới.

A Cửu chọn chính là Hằng thành lớn nhất tửu quán, hiện tại thai trung, có một phi y nữ tử cầm trong tay chuế chuông trống con, một bên phát, một bên theo tiết tấu khiêu vũ.

Mà bọn họ chỗ gian phòng, thì tại lầu hai, xóc lên màn, vừa vặn có thể nhìn thấy lầu một tất cả tình cảnh.

Tùy từng thấy A Cửu đi tới,

Vội xóc lên cuốn liêm, đỡ nàng đi vào, sau đó đem nàng an bài ở bên trái vị trí.

Đãi nàng chậm rãi sau khi ngồi xuống, lại đem trước người của nàng trần châu màn rũ xuống, coi như một độc lập gian phòng.

Mà nàng đối diện mặt, cũng có một đồng dạng vị trí, đồng dạng trần châu màn phía sau là, đồng dạng ghế mềm.

Bất đồng chính là, lúc này có một thân tử y nam tử chính miễn cưỡng tựa vào trên ghế.

Bởi vì cách song trọng màn, ở cộng thêm đối phương lúc này đối mặt với dưới lầu, A Cửu trong lúc nhất thời không có thấy rõ dung nhan của đối phương, chỉ là cảm thấy, người nọ trên người có một loại đáng sợ vắng vẻ.

Đúng vậy... Loại này vắng vẻ có thể sợ để hình dung, loại này vắng vẻ, như yên lặng nhiều năm u đăm, càng như hoang phế ăn tết cô phần mộ.

Đó là một loại tử vong khí tức.

Lúc này, dưới lầu truyền đến từng tiếng hoan hô, khiêu vũ nữ tử nàng giãy dựa mềm mại vòng eo, giảm vui tiết tấu, như liệt hỏa bình thường ở trong đám người vui vũ đạo.

Một màn này... Thế nhưng quen thuộc như vậy, tựa hồ thấy được thật lâu trước, có một người mặc hoàng sắc y phục nữ tử, mang theo cái khăn che mặt, trên lưng bọc chuông mảnh nhỏ, đi chân trần ở hoa rơi lầu nhảy không bị cản trở vũ đạo.

Nàng tươi cười tươi đẹp, hát, “Là ai, đem người đưa đến bên cạnh ta... Ta nguyện dùng kia tràn ngập ngây thơ tâm nguyện, thật sâu đem người yêu say đắm yêu say đắm.”

Mà nam tử vào giờ khắc này, thân thể thể nhưng chậm rãi ngồi thẳng, nhưng là ánh mắt của hắn lại cũng không có nhìn về phía A Cửu ở đây. Như nhau A Cửu tiến vào lúc, đối phương ánh mắt sẽ không từng ly khai khiêu vũ nữ tử.

Thế nhưng... Tổng có cái gì quái dị cảm giác theo trong lòng lan tràn ra, lại tại đây một cái chớp mắt, tìm không được dùng cái gì để hình dung.

Vũ tất, khiêu vũ nữ tử lui ra, cũng tại đây một cái chớp mắt, tử y nam tử rút cuộc quay đầu lại, nhìn về phía A Cửu bên này.

Rõ ràng cách cái khăn che mặt, rõ ràng cách mình và đối phương song trọng trên châu mày, nhưng dung mạo của đối phương lại rõ ràng rơi vào đáy mắt.

Cũng chính là giờ khắc này, A Cửu rút cuộc hiểu rõ vừa trong lòng quỷ dị cảm giác từ đâu mà đến, cũng hiểu, vì sao lại cảm thấy nam tử này trên người có một loại đáng sợ vắng vẻ.

Đó là hé ra thập phần tuyệt diệu dung nhan, ngưng hồng môi, đường nét thẳng rất thả hoàn mỹ cánh mũi, một đôi có thể điên đảo chúng sinh hai mắt.

Nhưng mà khuôn mặt này, lại có người chết như nhau tái nhợt, thậm chí kia rõ ràng câu ra mỉm cười môi lại làm ột loại lạnh lẽo cảm giác, coi như lâm chung người kia nhìn thấu thể gian mỏng lạnh trào phúng cười.

Mà cặp kia màu tím hai tròng mắt, như một uông yên lặng nhiều năm tử thủy, không hề quang mang, không còn sinh khí.

Cứ việc đẹp, thế nhưng... Trước mắt người kia, rõ ràng chính là một đẹp không có linh hồn cùng sáng bóng búp bê.

Không đúng, búp bê đều không đủ để hình dung trên người hắn cái loại này tử vong khí tức, ngay cả vừa rõ ràng nhìn thấy nữ tử nhiệt tình vũ đạo, thân thể có phản ứng, nhưng hắn ánh mắt vẫn là như vậy yên lặng, không hề gợn sóng.

Một loại khôn kể đau nhói theo đáy lòng lan tràn ra, A Cửu cảm giác mình theo loại này đau nhói, ngồi thân thể chậm rãi bắt đầu trở nên cứng còng.

Gương mặt đó, chỉ có Quân Khanh Vũ ba phần tương tự, cặp mắt kia lại là vừa sờ như nhau, nhưng ánh mắt, lại là một người khác...

293. Chương 293

Cách mày nhìn qua, biết rất rõ ràng đối phương đang cười... Biết rất rõ ràng đó là một người sống, lại không cảm giác được bất luận cái gì sinh khí cùng linh động, như, kia trầm tọa ở vị trí đẹp nam tử, chẳng qua là một hồi pho tượng mà thôi.

Ngực hơi đau nhói, A Cửu hai tay đặt ở trên đầu gối, đầu ngón tay lạnh một trận co quắp. Lặng

“Xin lỗi...”

“Xin lỗi...”

Cùng lúc đó, hai người thể nhưng không hẹn mà cùng mở miệng.

Thanh âm kia... A Cửu ánh mắt từ trên mặt hắn dời, cuối cùng sưu tầm một lần, cuối cùng rơi vào hắn thất lưng thượng.

Nơi đó có một mai hoàng sắc trong suốt đá, chui anh lạc, nằm ở hắn màu tím hoa bào thượng, đột ngột mà không đáp.

Giờ khắc này, tất cả sự thực đều chứng minh chính mình trước suy đoán.

Cái kia có khiết phích, cái kia không hề dùng long diên hương mà sửa dùng hoa nhài đàn hương, cái kia... Chỉ có hắc mới có màu tím hai tròng mắt, cái kia hoàng sắc thất lưỡng trụ.

Cái kia, trước mắt này không còn sinh khí nam tử đích thực là trong lòng nàng đau nhất thương —— Quân Khanh Vũ.

Nàng cho là hắc ở để đồ, nhưng hắc lại ở trước mắt nàng, tới như vậy xuất kỳ bất ý.

Trong lúc nhất thời, trong lòng thế nhưng vừa thương xót vừa vui, rồi rầm làm cho khóe mắt nàng đau đến phiếm toan, thậm chí không biết, như thế nào hỉ, như thế nào bi.

Chỉ là biết, lúc này kia nguyên bản lạnh cứng còng ngón tay lúc này ở trong tay áo thế nhưng không bị không chế run.

Yên Vũ sơn trang từ biệt sau, chưa từng có nghĩ đến hai người còn có thể gặp lại, thậm chí là lấy phương thức như thế, mặt đối mặt mà ngồi.

Buồn vui quần quýt tâm tình như trước do như thủy triều bàn vọt tới, A Cửu nhịn không được cúi đầu, thân thủ cầm lấy cái chén, lại đột nhiên nghe thấy đối phương thanh âm, chế nhạo cười, ‘ “Tháp tháp Mộc đại nhân, người vừa mới nói cái gì?” Hoạch

Nhìn như hỏi, lại có làm cho người không thể cự tuyệt khí phách.

A Cửu động tác cứng đờ, hắng giọng một cái, “Ngày hôm qua thất ước, hôm nay lại muộn, thực sự xin lỗi.”

Quân Khanh Vũ câu dẫn ra tròng mắt, cách song trọng màn quan sát cách mình lại ba thước xa nam tử.

Đối phương xuyên chính là bắc quyết quý tộc trường xuyên áo choàng, bạch diện, màu đen đồ đẳng viên vàng, trên đầu cũng mang theo mũ cùng cái khăn che mặt, căn bản nhìn không thấy phía dưới dung nhan.

Thanh âm nghe không rõ ràng, như là theo chỗ rất xa bay tới.

“Ha ha... Vô phương, tháp tháp Mộc đại nhân là người tâm phúc, chờ một chút, kia làm sao phương. Huống chi, Hằng thành tửu quán là một địa phương tốt.”

Nói đi, Quân Khanh Vũ ánh mắt lại lần nữa rơi vào sân khấu cô gái kia trên người, câu môi xẹt qua một tia cảm giác mát, đáy mắt như trước không còn sinh khí.

Theo ánh mắt của hắc nhìn lại, A Cửu cười nói, “Đại nhân tựa hồ đối với người nữ kia lang rất cảm thấy hứng thú? Nếu đại nhân thích, không như xin mời nàng đi lên nhảy một khúc.”

Quân Khanh Vũ tựa hồ không ngờ rằng A Cửu đột nhiên nói như vậy, ánh mắt chuyển hướng A Cửu, không có mở miệng tiếp thu cũng không có mở miệng cự tuyệt, tựa hồ... A Cửu hảo ý mời, cùng hắc không hề liên quan.

Rất nhanh, kia khiêu vũ nữ lang mời đi lên, tiến vào lúc, đối A Cửu bên này dịu dàng cúi đầu.

Ở Hằng thành có một quy củ, ngồi phía bên trái mới là chủ nhà, phía bên phải thì lại là khách nhân tôn quý, mà không có chủ nhà cho phép, khiêu vũ nữ tử cũng không thể nhìn hướng khách nhân.

“Hôm nay ta ở trong này mở tiệc chiêu đãi đối diện quý khách, thỉnh cô nương cho chúng ta trợ hứng một khúc.”

Nữ tử được cho phép, quay đầu lại mời của mình nhạc sĩ tiến vào, sau đó đối Quân Khanh Vũ chỗ phương hướng cúi đầu.

Mà đang ở nữ lang ngồi thẳng lên thấy rõ khách nhân khuôn mặt trong nháy mắt, nữ tử đáy mắt hiện lên một tia kinh diễm.

Mở màn hồ cầm thanh âm, lập tức, nữ lang đưa tay cổ cao hơn đỉnh đầu, ngón tay tha có tiết tấu đập đánh nhau, hơn thế đồng thời, nàng thân thể bắt đầu đong đưa, kia quần ở gợi cảm thất lưỡng bụng thượng hiển rõ chuông cũng phát ra êm tai thanh âm.

Sa y xoay tròn, Quân Khanh Vũ ánh mắt không hề chớp mắt rơi vào nữ lang trên người, nhìn như ngóng nhìn, nhưng mà, A Cửu thế nào đã ở hắc con người dưới đất nhìn không thấy một tia quang mang.

Cho dù là hấn sinh khí lúc, đáy mắt buồn bã.

Chẳng sợ hấn làm nũng lúc, đáy mắt ủy khuất.

Cho dù là hấn đùa giỡn tính tình lúc, đáy mắt giả hoạt...

Thế nhưng, không có gì cả, như một uông đẹp lại yên lặng nhiều năm tử thủy.

Nữ lang kỹ thuật nhảy nhiệt tình, ánh mắt càng nóng rực nhìn biếng nhác tựa ở vị trí Quân Khanh Vũ, đáy mắt thậm chí có không che giấu được mê luyến.

Đối phương hai tròng mắt lộ ra thâm thúy bình tĩnh, lại không che giấu được kia cùng thân cư tới xinh đẹp mỹ hoặc, nữ lang nhảy đến cao trào chỗ, không khỏi tới gần Quân Khanh Vũ, vươn tay, hát nói, “Khách nhân phương xa, giờ khắc này, ta là phủ có thể lưu lại ánh mắt của người?”

“Khách nhân phương xa a, giờ khắc này, ta là phủ có thể lưu lại lòng của người?”

Theo thâm tình tiếng ca hát khởi, A Cửu hơi kinh hãi, mà nhạc sĩ càng bát huyền được vui, thậm chí dưới lầu đã có người đánh nhịp theo phụ họa.

Bởi vì, Hằng thành vũ nữ cực nhỏ hát, bọn họ tiếng ca chỉ hiển cấp người yêu của mình.

Nàng đối Quân Khanh Vũ hát, ý tứ chủ động tán tỉnh, này ở Hằng thành cũng không ít thấy.

Người nữ kia lang tiếp tục đem trắng nõn bàn tay hướng Quân Khanh Vũ, mỹ lệ trong ánh mắt tràn đầy chờ mong cùng ái mộ, “Khách nhân phương xa a, giờ khắc này, có thể cũng làm cho ta vào ở trong lòng của người? Nếu như có thể, ta đem dùng cả đời, cả đời cùng người yêu say đắm.”

Lúc này, Quân Khanh Vũ đáy mắt đột nhiên xẹt qua một tia dị quang, làm như giật mình, làm như kinh ngạc.

Sợ run chỉ chốc lát, hấn ngồi thẳng lên cầm nữ lang đưa tới tay, đem nàng hướng trước người lôi kéo.

Người nữ kia lang hảo vô pháp phòng bị ngã khi hấn trước người, trán trọng trọng đánh vào Quân Khanh Vũ phía trước bàn trà trên.

Trong phòng vui bầu không khí, theo nữ tử té ngã cùng kinh khủng thét chói tai lú lo mà chỉ.

Nữ lang sợ hãi bò dậy, mà trên trán màu đỏ tươi máu tươi dọc theo khóe mắt lướt qua trắng bệch mỹ lệ khuôn mặt, đáy mắt thâm tình đã bị sợ hãi sở thay thế.

Mà Quân Khanh Vũ như trước lôi tay nàng, nhìn chăm chăm vào nàng, cái nhìn kia, A Cửu lúc này cấp Phong Kính ánh mắt, sau đó đối Quân Khanh Vũ cười nói, “Đất này thăm nghe nói chọn dùng trừ màu, bất quá tốt thì tốt nhìn, liền là có chút trượt chân.”

“Carter, người trước đỡ cô nương đi xuống.”

Nghe A Cửu nói như vậy, Quân Khanh Vũ đáy mắt hồi phục yên lặng, sau đó lạnh lùng buông lỏng ra nữ tử kia, ngẩng đầu nhìn hướng A Cửu, xinh đẹp môi câu dẫn ra một tia A Cửu xem không hiểu mỉm cười.

Nếu như vừa A Cửu không có đúng lúc ngăn cản, sợ rằng, nữ tử kia đã chết ở Quân Khanh Vũ trong tay. Bởi vì, nàng mình xác thấy được hấn đáy mắt trong nháy mắt dưng khí liễm khí cùng sát ý.

294. Chương 294

Cái loại này liễm khí cùng sát ý trong nháy mắt mà qua, đáy mắt liền khôi phục yên lặng, nhưng mà, lại đủ để dùng tàn bạo để hình dung.

Nhận thức nhiều như vậy tới nay, nàng mặc dù nhìn không thấu nội tâm hấn, thế nhưng cũng biết, đối với nữ nhân, hấn cực nhỏ hạ thủ, ngoại trừ cá biệt —— thái hậu.

Năm đó Mạc Hải Đường, biết rõ đối phương phụ thân là của mình tử địch, cho dù lợi dụng đối phương vì mình hạ độc đem Mạc Hải Đường đánh vào tông người phủ, nhưng cũng không có đối với nàng ở vào tử hình thậm chí sử dụng hình phạt. Lặc

Thậm chí còn, Mạc Hải Đường tử thời gian, như vậy khiết phích hân như trước ôm nàng, đáy mắt có áy náy.

Khi đó, nàng minh bạch chính mình đã yêu Quân Khanh Vũ, thậm chí cũng biết, này chìm nổi cực sâu hoàng đế, nội tâm có thiếu niên độc hữu mỹ hảo cùng sạch sẽ.

Thân là đế vương, đang ở chỗ cao, có đôi khi không chọn mấy đoạn thủ đoạn độc ác cũng duy nhất sinh tồn biện pháp.

Nhưng mà, đối nữ tử, cho dù không yêu, nhưng cũng không thương tổn.

Nhưng vừa cái loại này thô bạo, cùng với ngày hôm qua biết được, hân thể nhưng ngẫm giết tổng xuất cung nữ tử, đột nhiên làm cho A Cửu lòng bàn tay lạnh lẽo.

Định khởi, trong lịch sử Quân Khanh Vũ mặc dù thống nhất lục quốc, lại tàn nhẫn thô bạo.

Này một cái chớp mắt, một loại không hiểu bất an xông lên A Cửu trong lòng, bởi vì, lần đầu tiên nhìn thấy hân, nàng thực sự lại không có nhận ra.

Không phải là bởi vì khuôn mặt, mà là bởi vì cái loại cảm giác này, thậm chí, có trực giác nói với mình, kia không còn là nguyên lai Quân Khanh Vũ .

Lúc này, Quân Khanh Vũ trên mặt khôi phục tươi cười, ngón tay biếng nhác giật giật, ý bảo người bên cạnh đều đi xuống. Hoạch

Khi thấy Phong Kính không nhúc nhích đứng ở A Cửu bên cạnh lúc, hân đẹp mảy hơi khời mào, kia chẳng qua là một rất nhỏ động tác, nhưng tư thái lại có một loại hoặc người xinh đẹp.

“Đại nhân nhà ta gần đây thân thể không tốt, kính xin công tử tha thứ.”

Phong Kính đứng ở A Cửu bên người giải thích không lý khai nguyên nhân.

Đối phương có gan cường đại khí tràng, nhưng trong lúc nhất thời vẫn là không có đoán ra đối phương lai lịch, càng không yên lòng A Cửu một người ở bên trong.

“Nga?” Quân Khanh Vũ cách màn nhìn ngồi ngay ngắn ở vị trí người, nói, “Đại nhân là có cùng tật bệnh? Vừa vặn ta dẫn theo đi theo đại phu, chẳng thà vì đại nhân nhìn nhìn.”

Vị trí người nhẹ nhàng lắc đầu, Phong Kính nhân tiện nói, “Đại nhân nhà ta phi thường cảm kích công tử hảo ý, chỉ là này tật bệnh nhiều năm đã vô pháp trị tận gốc, vì thế cũng không làm phiền công tử .”

“Như vậy a.”

Quân Khanh Vũ thu hồi ánh mắt, đảo cũng không nhìn A Cửu, mà là đem bạch ngọc chén trà ở đầu ngón tay thưởng thức.

Cứ như vậy, không khí xuất hiện quỷ dị yên tĩnh, thậm chí còn, A Cửu cũng có thể nghe thấy chính mình không hiểu tim đập.

Nhưng hồi lâu, cũng không thấy Quân Khanh Vũ nói chuyện. A Cửu bắt đắc dĩ, chỉ phải làm cho Phong Kính đi xuống, Quân Khanh Vũ tính cách nàng bao nhiêu biết, chỉ cần có ngoại nhân, hân hạ quyết tâm không cất vào chủ đề, mặc dù ở chỗ này ngồi trên một ngày một đêm, hân cũng sẽ không mở miệng nói một câu.

Phong Kính lo lắng nhìn A Cửu, sau đó mới chậm rãi lui xuống.

Lúc này trong phòng, chỉ còn lại hai người, mặc dù liên cách hai ba mét xa, lại có một loại cũng nữa xúc sở không tới cách.

Đối phương tái nhợt tay ở bạch ngọc cái chén chiếu rọi xuống, có vẻ có một loại bệnh trạng suy nhược, mặc dù hần sắc mặt tái nhợt, ánh mắt ánh mắt như người chết bần không hề gợn sóng, nhưng mà kia môi lại có quỷ dị ngưng hồng.

Như thần lộ trung nụ hoa dải phóng tường vi.

“Này trà là Tô Châu bích loa xuân, thủy cũng loại bỏ rất nhiều lần tuyết thủy, công tử đại có thể yên tâm uống. Nếu không phải thích này trà vị đạo, ta có thể cho người cho người đổi một loại.”

Đầu gió có phong tiến vào, vén lên màn phát ra rất nhỏ tiếng vang, trong lúc nhất thời, A Cửu thanh âm có vẻ càng thêm trầm thấp cùng yếu ớt.

Quân Khanh Vũ chơi cái chén tay đột nhiên cứng đờ, dài nhỏ đẹp lông mi không khỏi run rẩy, phương gương mặt, màu tím con người hơi có suy nghĩ sâu xa nhìn về phía A Cửu.

Hồi lâu, hần miễn cưỡng mở miệng, lại chỉ phun ra hai chữ, “Kỳ quái.”

“Kỳ quái cái gì?”

A Cửu một trận mờ mịt, không khỏi nhíu mày.

Ngoạn thâm trầm, nàng thật đúng là ngoạn bất quá Quân Khanh Vũ.

“Ha hã...” Quân Khanh Vũ buông cái chén trong tay, thân thể sau này dựa, “Ta chỉ là kỳ quái, vì sao đến nơi đây lâu như vậy, thấp thấp Mộc đại nhân lại không hỏi ta xuất xứ, cũng không hỏi ta tính danh?”

“...”

A Cửu ngẩn ra, lại nghe đến hần dùng tự tiểu phi tiểu khẩu khí nói, “Không chỉ như vậy, đại nhân tựa hồ tựa hồ biết ta thích bích loa xuân, thậm chí... Có khiếm phích, nếu không, rượu này tứ vì sao đột nhiên trở nên như vậy sạch sẽ.”

Không đợi hần đem nói nói, A Cửu trong lòng lộp bộp vừa nhảy, trong tay áo tay chậm rãi nắm chặt, lòng bàn tay cũng ra một tầng hơi mỏng mờ mờ.

Nàng căn bản là không dám xác định người kia là nàng, thế nhưng, lại là vô ý thức làm cho Phong Kính tìm bích loa xuân, còn có tuyết thủy, thậm chí còn dặn dò Phong Kính đem ở đây bố trí sạch sẽ.

Vì sao lại như vậy?

“Ngô...”

Trong bụng vật nhỏ đột nhiên bất an định giật giật, coi như đặc biệt hưng phấn.

Nàng cũng không biết vì sao làm như vậy? Tay đặt ở trên bụng tính toán an ủi vật nhỏ, trong đầu đi ở tìm kiếm mình làm như vậy nguyên nhân.

Chẳng lẽ nói, nội tâm kỳ thực ngay từ đầu liền chờ đợi, người tới là hần?

“Công tử tùy từng phục sức làm cho người ta kết luận các người theo quân quốc mà đến, ta mặc dù trường cư ở đại mạc nhưng cũng biết, người Trung Nguyên yêu uống trà. Hôm qua trở lại nghe thấy nguyện tửu quán người ta nói công tử yêu sạch sẽ, vì thế... Này đó chẳng qua là đoán . Về phần tên...” A Cửu nỗ lực xả ra một tia cười, “Ta đang muốn hỏi công tử mà thôi.”

“Phải không?”

Quân Khanh Vũ tròn mắt hơi nheo lại, nhìn A Cửu chỉ chớp lát, quay đầu nhìn về phía dưới lầu.

Vừa kia biểu lộ nữ tử còn đang khiêu vũ, chỉ là có vẻ có chút không yên lòng, thường thường ngẩng đầu nhìn hướng trên lầu. Mà lúc này, tranh chống lại Quân Khanh Vũ biếng nhác lại ánh mắt lạnh như băng, nữ tử sợ hãi cúi đầu.

295. Chương 295

“Kia vì sao vừa ta chẳng qua là nói một tiếng, này tửu quán thú vị, thấp thấp Mộc đại nhân đã đem cô nương kia thỉnh lên đây?”

Thình lình ngoái đầu nhìn lại, hắc màu tím con ngươi xẹt qua một tia quỷ dị hàn quang, như một phen lợi kiếm đâm vào A Cửu trong lòng.

Vì sao?

Vì sao. ?

Lặng

Vô số vấn đề ở trong đầu nhiều lần xuất hiện, quá khứ ký ức, như bị phong ở tại lòng sông dưới đất, lại không có bởi vì thời gian mà sông sa trầm để sở che giấu, nhưng mà bởi vì hắc ngân mấy câu cấp súc đi ra.

Nàng nhìn thấy, hắc nói, “Bởi vì ngươi là chúng ta.”

Nàng nhìn thấy hắc ôm nàng, ở bên tai thấp giọng nói, “Mai Nhị, lưu lại đi.”

Nàng nhìn thấy hắc ngồi ở trước người cái, đang cầm nàng ăn còn lại nước nóng rửa mặt, tượng mèo như nhau uống, động tác ưu nhã mà đẹp.

Nàng nhìn thấy hắc ở trên chiến trường, tái nhợt khuôn mặt ngóng nhìn nàng, ánh mắt kia như xuyên việt thiên sơn vạn thủy mà đến, mang theo trầm tích ngàn năm thâm tình...

Kỳ thực, nàng thật sự có cảm giác cái kia là hắc, bởi vì yêu một người, vì thế hơi thở của hắc, hắc bất luận cái gì chi tiết nàng cũng ghi tạc trong lòng.

Vì thế, xuất môn trước, mới đưa chính mình nguyệt trang, thậm chí sợ hắc nhận ra mình, ngồi ở chỗ này một cử động nhỏ cũng không dám, ngay cả ngón tay cũng không dám lộ ra.

“Chẳng lẽ này cũng là đại nhân đoán ?”

Bên môi mỉm cười trở nên thâm trầm mà nguy hiểm, ánh mắt của hắc thật sâu chỗ trên người nàng, tựa lợi hại muốn xuyên thấu kia bức rèm che cùng cái khăn che mặt, nhìn thấy nàng đáy lòng.

“Chẳng lẽ là, thấp thấp Mộc đại nhân, đã đoán ra thân phận của ta?” Hoạch

“...”

A Cửu không nói thêm gì nữa, Quân Khanh Vũ vốn tâm tư cẩn mật, hiện tại so sánh với trước đây, mưu lược càng cao, chìm nổi càng sâu.

Trong lúc nhất thời, A Cửu đột nhiên nghĩ đến, làm đế vương vô luận như thế nào tại đây chờ thời khắc nguy hiểm không nên tới ở đây, nhưng hắc mà lại dịch dung mà đến...

Huống chi hắc có thể tìm được chính mình, kia tất nhiên cũng biết Quân Phỉ Tranh tam hôm sau đem trở về đến Hằng thành.

Hắc không sợ? Vẫn là có tính toán khác?

“Thấp thấp mộc chỉ là người làm ăn, công tử đến Hằng thành tìm ta, ta vốn nên cũng lẽ tương đãi, về phần công tử thân phận, tựa hồ cùng chúng ta sắp sửa nói chuyện không có bao nhiêu quan hệ. Người làm ăn thôi...” A Cửu làm ra người làm ăn lão luyện tươi cười, “Nhìn , chỉ là chuyện làm ăn kia với ta mà nói, có thể có lợi cùng phủ?”

Lúc này, Quân Khanh Vũ trên mặt xẹt qua một tia kinh ngạc, nhìn A Cửu ánh mắt càng thâm trầm một phen, cự người ngồi thẳng người.

Tựa hồ với hắc mà nói, trước mắt con mồi so với tưởng tượng còn khôn khéo khó làm.

Cũng khó trách, mặc dù là Quân Phỉ Tranh, cũng tra không ra đối phương lai lịch.

“Rất tốt, xem ra không cần ta nói minh lai lịch, thấp thấp mộc đại nhân đã biết ta cần là cái gì ?”

“Công tử cần , tháp tháp mộc mạc dù biết, thế nhưng chưa chắc có thể thỏa mãn.”

“Nga?”

Quân Khanh Vũ môi mỏng nhất câu, trông mắt dưới đất hiện lên một tia hàn ý, “Giải thích thế nào?”

“Ta tháp tháp mộc làm sinh ý mặc dù không sao thấy rõ quang, thế nhưng, người làm ăn trong lúc đó thành tín ta còn là hiểu . Huống chi, công tử theo quân quốc đến, thành tín chi đạo, tựa hồ càng mạnh với chúng ta bắc quyết.”

“Thành tín chi đạo ta tự nhiên minh bạch. Thế nhưng, tháp tháp Mộc đại nhân bên này chú ý thành tín, nhưng không thấy được Quân Phỉ Tranh bên kia chú ý.”

Quân Khanh Vũ mỉm cười,, ngưng hồng bên môi tràn ra hai nhọt nhạt lê cơn xoáy, mà hần khi cười, hai trông mắt híp lại, dài nhỏ đẹp lông mi nhẹ nhiên rung động.

Một khắc kia, hần khuôn mặt thượng có một loại làm cho không người nào pháp có ngôn ngữ giây tốc mị hoặc mà xinh đẹp, mà ngữ khí của hần trào phúng trung lại lộ ra băng lãnh.

A Cửu giật mình cả kinh, “Đa tạ công tử lo lắng tình cảnh của ta, bất quá, đã làm như vậy sinh ý, kia sinh tử các loại , tự nhiên xem cùng hảo.”

A Cửu minh bạch, Quân Khanh Vũ hiểu rõ ngụ ý là, dù cho nàng món vũ khí giao cho Quân Phỉ Tranh, nhưng mà một nhóm kia súng ống đạn được giá trị, trừ phi là Quân Phỉ Tranh có thể ổn lấy thiên hạ, bằng không liền tán tắng gia bại sản.

Cần phải còn hơn Quân Khanh Vũ phần thắng rốt cuộc không lớn, đối phương rất khả năng cầm vũ khí, mà giết người diệt khẩu —— chuyện như vậy, Quân Phỉ Tranh làm được đi ra.

“Ý tứ chính là, tháp tháp Mộc đại nhân, không muốn tiếp bản thân đơn độc?”

Mắt phượng âm lãnh khơi mào, Quân Khanh Vũ cách màn xem ra, ánh mắt kia lãnh lệ thứ người.

Mà tình huống như vậy, A Cửu chỉ là cười mà không ngữ.

Nàng cùng Quân Phỉ Tranh sinh ý nhất định phải làm đi xuống, thế nhưng Quân Khanh Vũ tự mình đến ở đây tìm nàng, có thể nghĩ, này phê súng ống đạn được đối hai người bọn họ mà nói, hần là thắng bại then chốt.

Đã tự mình đến, kia Quân Khanh Vũ không bắt được, hần nhất định chưa từ bỏ ý định trở lại.

Nếu là như thế này, mình ở ở đây thân phận, rất dễ bị Quân Khanh Vũ nhận ra.

“Tháp tháp Mộc đại nhân hần là rất sớm liền rõ ràng, người ngay từ đầu tiếp Quân Phỉ Tranh đơn độc, chính là cùng ta là địch. Bây giờ ta tự mình đến đây, cũng muốn cùng tháp tháp Mộc đại nhân biến chiến tranh thành tơ lụa.”

“Đương nhiên...” A Cửu hắng giọng một cái, “Hoàng thượng người nói tức là, bất quá, bất thành linh , hoàng thượng ngài có phải hay không cũng nên cho ta một chút thời gian suy nghĩ, huống chi, cái giá tiền này cũng còn chưa có nói thỏa.”

“Quân Phỉ Tranh ra giá bao nhiêu cách, trăm liền ra hần gấp hai.”

“Gấp hai?” A Cửu sững sốt, số này mục, có thể dùng kinh người để hình dung, “Ta đột nhiên cảm thấy, vũ khí của mình tựa hồ không đáng cái giá tiền này.”

Đích thực là không đáng cái giá tiền này.

Đến lúc đó dù cho Quân Phỉ Tranh lương tâm phát hiện không giết nàng, nhưng nhìn hàng hóa chỉ sợ cũng phải muốn tần bất luận cái gì biện pháp đem nàng bầm thây vụn đoạn.

“Vừa vặn ta là mộ danh mà đến, đã tới, ta cũng nguyện ý ra đất, kia tháp tháp Mộc đại nhân cũng không cần keo kiệt hướng ta biểu diễn một chút, ngài thần binh vũ khí.”

Kỳ thực sinh ý vì giả, hần là muốn biết, rốt cuộc cái gì thần khí làm cho Quân Khanh Vũ hạ vốn gốc

296. Chương 296: Kết Cục Một

“Hoàng thượng hơi chờ một lát, ta đây làm cho người ta trở lại thủ.”

A Cửu gọi tới Phong Kính, ghé vào lỗ tai hắn phân phó mấy câu.

“Vô phương.”

Quân Khanh Vũ nhẹ nhàng nói, ánh mắt trở xuống trước người chén trà nhỏ, lập tức thân thể lại lần nữa miễn cưỡng dựa vào ở vị trí.

Hắn mặc tình xảo màu tím tay áo bào, cổ áo tương màu trắng máu sa, tóc lười nhác rơi vào bả vai, không biết là tia sáng nguyên nhân, hay là bởi vì hắn lông mi tại nơi trên mặt tái nhợt sở hữu ra bóng mờ. Lặc

Giờ khắc này, A Cửu cảm thấy trầm mặc Quân Khanh Vũ, thoát nhìn tựa hồ thập phần mệt mỏi.

Cái loại này mệt mỏi đợi hắn may hơi tức khởi lúc, có vẻ càng thêm rõ ràng.

Trong phòng lại lần nữa khôi phục yên tĩnh, ai cũng không nói gì, nhưng thật ra trên châu mày ở trong gió tương hồ đánh thanh âm hết sức rõ ràng.

Trầm mặc Quân Khanh Vũ tựa hồ bởi vì mệt mỏi mà có vẻ không yên lòng, hắn ngón tay thon dài đùa bỡn kia đã sớm lạnh lại chén trà, tựa hồ rơi vào nào đó xa xôi suy nghĩ sâu xa trong.

”Khụ...”

Đột nhiên, mảnh tiếng vang trung truyền đến Quân Khanh Vũ kỷ không thể nghe thấy ho, mặc dù rất nhẹ, thậm chí nghe có chút hắng giọng, nhưng mà A Cửu lại rõ ràng chú ý tới, đối phương có chút thống khổ cắn cắn môi, tựa đang cực lực áp chế cái gì.

Động tác này, làm cho A Cửu trong lòng căng thẳng, một loại không hiểu bất an cùng lo lắng lan tràn trong lòng.

Từng rất nhiều lần, đương Quân Khanh Vũ cực lực che giấu bệnh tình thời gian, hắn đó là động tác này.

“Đoạn thời gian trước, nghe nói hoàng thượng thân thể báo bệnh nhẹ, không biết gần đây thế nào?”

Đùa bỡn cái chén động tác đột nhiên đồn châu, Quân Khanh Vũ ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía A Cửu bên này, cười nói, “Xem ra, thể nhân đều rất quan tâm bệnh tình của ta, bất quá nhưng thật ra để cho bọn họ đều thất vọng rồi.” Hoạch

Kia một tiếng thất vọng, mang theo lạnh lùng trào phúng cùng châm biếm.

Hắn thân cư địa vị cao, hoàng quyền dự hoặc làm cho bao nhiêu người nhìn trộm kia có thể quan sát thiên hạ long ý, cũng có bao nhiêu người, dùng hết mọi thủ đoạn muốn thay thế hắn.

Cũng bởi vậy, hắn chỉ ít liên thân trúng kịch độc.

Mà bây giờ kia mặt tái nhợt còn có gầy gò thân hình, làm cho A Cửu bất đắc dĩ hoài nghi một câu kia thất vọng.

“Hoàng thượng tới chỗ này mấy ngày, thế nhưng thói quen bên này ẩm thực?”

Hàng thành ở cồn cát trên, bên này mọi người thói quen ăn thịt quay, thậm chí rau dưa cũng cực kỳ hiếm thấy, đối từ trước đến nay kiêng ăn hắn, sợ rằng căn bản là chịu đựng không nổi đi.

Một khắc kia, Quân Khanh Vũ đáy mắt đột nhiên xẹt qua một tia kinh ngạc, ngẫu nhiên có A Cửu xem không hiểu đau đớn một lược mà qua.

Hắn ngưng ngưng nhìn mảnh phía sau người lạ, đáy lòng đột nhiên dâng lên một tia không hiểu cảm giác.

Cái loại cảm giác này mang theo quen thuộc ảm áp cùng đau lòng.

Chẳng qua là một câu đơn giản thói quen bên này ảm thực, thế nhưng so sánh với người khác giả tạo chúc phúc cùng tâm bực, Quân Khanh Vũ lại cảm thấy đây một câu thế nhưng bao hàm chân thành tha thiết cùng quan tâm.

“Hoàn hảo.”

Hắn đáp một tiếng, lại lần nữa thu hồi ánh mắt, rơi vào dưới lầu cô gái kia trên người.

A Cửu ngược thấy, câu kia hoàn hảo rõ ràng là ở có lẽ, nếu là hoàn hảo, kia vì sao đến bây giờ, hắn liền một chén nước cũng không chịu uống, chứ nói chi là bày đặt ở hắn trước người này tinh xảo mâm đựng trái cây cùng thức ăn.

“Đại nhân.” Lúc này, Phong Kính mang theo hộp tới rồi trở về, cũng dựa theo A Cửu phân phó, đem hộp trình cho Quân Khanh Vũ.

“Đây là cái gọi là thần binh?”

Mở ra hộp, bên trong lại nằm một phen cùng kiếm bình thường trường độ, thế nhưng vẻ ngoài thập phần quái dị vũ khí.

Này vũ khí, căn bản không có bất luận cái gì sắc bén địa phương, thậm chí tiền đoạn vẫn là một cái vòng tròn ống ——

“Đúng vậy.”

A Cửu cười cười, kia cái gọi là thần binh chẳng qua là nàng làm cho người ta cải biến đơn giản nhất cướp. Sớm ở kiếp trước, vì cuộc sống, nàng đối vũ khí thì có điên cuồng chấp nhất đồng thời một có thời gian liền tự hành nghiên cứu.

Thế nhưng cổ đại kỹ thuật rút lại phía sau, tìm thời gian rất lâu, mới có thể làm ra như thế có chừng một phen đơn giản sủng trường.

Mà vì không cho cơ mật tiết lộ đi xuống, A Cửu chỉ làm cho công tượng làm bộ kiện, sau đó chính mình thân thủ lắp ráp, thậm chí hỏa được cũng không có tiết lộ.

“Cái này làm sao dùng?”

Đáy mắt mặc dù tràn ngập tò mò, thế nhưng nhiều hơn nghi hoặc, bất quá chính là bởi vì như vậy, hắn nguyên bản mặt tái nhợt trái lại có một tia sinh khí.

“Không như làm cho ta cấp hoàng thượng làm mẫu một chút.”

Nói ra lời này, A Cửu đột nhiên có chút hối hận, thế nhưng đã đáp ứng, chỉ phải đi ra ngoài.

Ra Hưởng thành, đi rất xa mới tìm được có nguồn nước ốc đảo, A Cửu cầm sủng trạm ở phía trên, giờ đầu cách cái khăn che mặt nhìn trời không.

Đại mặc trên, tối đa đó là đã nhận.

“Hoàng thượng, bên kia bay tới hai đã nhận, chẳng thà chúng ta một lần.” Nói làm cho người ta cho Quân Khanh Vũ một cây cung.

Quân Khanh Vũ là dùng cung năng thủ, từ lúc thật lâu trước, A Cửu liền đã biết, thậm chí còn mình cũng cảm thấy không bằng.

Tiếp nhận cung, Quân Khanh Vũ câu dẫn ra một tia cười, “Vậy ta cũng muốn nhìn một chút, đại nhân trong tay thần khí thế nào thắng quá ta cung trong tay.” Nói đi, đã kéo ra dây cung nhắm ngay bay tới nhận tử.

Nhưng mà, tên vừa mới thoát huyền ra, chỉ nghe được bên tai truyền đến hai tiếng nổ, kia không trung nhận tử thế nhưng theo thanh rơi xuống.

Không chỉ như vậy, chỉ thấy bên cạnh nam tử giờ trong tay thần khí, bất quá khẩu động một chút, mặt khác một cái nhận tử theo rơi xuống.

Phong Kính rất nhanh đem bị bắn chết nhận tử tiền trở về, nhất thời thấy một đám người đều mục tròng khẩu ngọc.

Kia căn bản là chớp mắt công phu, hơn nữa uy lực xa so với cung cường đại rất nhiều bội.

“Này gọi là gì?”

Nhìn kia bốc khói quẩn miệng, Quân Khanh Vũ chờ đẹp mắt hiếu kỳ hỏi, mà màu tím kia con người phía dưới thậm chí có không che giấu được vui mừng.

“Thương.”

A Cửu mỉm cười, đem thương đưa cho Quân Khanh Vũ.

“Thật là quái dị tên?” Dem nặng trịch vũ khí kia ở trong tay, Quân Khanh Vũ học A Cửu vừa tư thế đem cướp lập tức.

“Không phải như vậy, người xem nơi này có một vòng tròn, người muốn nhắm vào không trung con mồi, sau đó sẽ khẩu động ở đây.”

“Phanh...”

Một tiếng vang thật lớn, Quân Khanh Vũ lúc này lui về phía sau một bước, nhìn về phía xa xa, chẳng những không có bắn tới nhận, trái lại dọa đi bọn họ, “Ha ha... Lệnh khỏi quỹ đạo.”

297. Chương 297: Kết Cục Hai

Hắn đẹp mắt nhìn điên cuồng bay loạn nhận tử, thế nhưng cười ra tiếng.

“Người có thể thử lại lần nữa.”

A Cửu nhẹ nhàng nói, “Trước không cần phải gấp gáp, cùng cung mũi tên, nhìn đúng lại ra tay.”

Hắn quay đầu hướng nàng cười, lại lần nữa giơ súng lên, hí mắt nhắm vào, sau đó nghe thấy phịch một tiếng, một đạo đường vòng cung theo bầu trời chảy xuống. Lặc

Không đợi những người khác kịp phản ứng, hắn nhưng thật ra mấy bước bỏ chạy đi tới, biến mất ở phía trước sâu cỏ trong, A Cửu vội diêm khởi chân, cũng không dám đuổi theo.

Hiện tại nàng hành động đã bất tiện, mặc dù như vậy cùng hắn tạm một hồi, đã cảm thấy thập phần mệt mỏi.

Đang ở bốn phía nhìn xung quanh lúc, Quân Khanh Vũ nhìn một cái đã nhận chạy ra, vẻ mặt tươi cười, “Nhìn!”

Tươi cười giữa, dĩ nhiên là thiếu niên độc hữu hăng hái cùng đắc ý.

A Cửu đứng ở cách đó không xa, nhìn hướng chính mình đi người tới, đột nhiên cảm thấy, giữa bọn họ, có phải hay không còn cách thứ gì đó.

Vốn cho là tuyệt vọng, vốn cho là hết hy vọng, nhưng bây giờ, người này xuất hiện ở trước mặt lúc, trước cái loại này phần nộ thế nhưng không còn sót lại chút gì, nhiều hơn lại là an tâm.

Nàng nhớ, chính mình rõ ràng tương thông tất cả lý khai.

“Tháp tháp Mộc đại nhân, người đang suy nghĩ gì?”

Quân Khanh Vũ thanh âm cắt ngang A Cửu mạch suy nghĩ, A Cửu vội lui về phía sau một bước, cố ý tránh không nên sử dụng hai người cách quá mức thân mật.

“Ta là cảm thấy hoàng thượng thuật bắn súng cực chuẩn.”

“Thuật bắn súng?” Quân Khanh Vũ đem súng trong tay giơ lên, xem ra nhìn, “Tháp tháp Mộc đại nhân, nhóm đầu tiên hóa lúc nào có thể nộp lên đâu?” Hoạch

“Này...”

Chỉ là này một khẩu súng liền tìm một thág, trên thực tế, nòng căn bản là sẽ không làm nhiều hơn thương đi ra, “Không như nói thật, hiện tại trên tay ta chỉ có một nhóm hóa, hơn nữa cuối tháng mới có thể nộp lên. Là trọng yếu hơn là, này phê hóa đã bị người dự định, ước định địa phương là trung tuần ở chúc lan sơn giao hàng.”

“Vì thế, đến lúc đó ta chỉ phụ trách giao hàng mà thôi. Dù sao mà nói, ta cùng với Quân Phỉ Tranh đã nói trước, thế nhưng hiện tại cũng không dám đắc tội hoàng thượng.”

“Tháp tháp mộc quả nhiên là khôn khéo thương nhân, phương pháp này nhưng thật ra vẹn toàn đôi bên, ai cũng không thể tội.”

Quân Khanh Vũ đem thương trả lại cho A Cửu, ánh mắt thật sâu nhìn này hoàn toàn nhìn không thấy khuôn mặt nam tử.

Đối phương ai cũng không muốn đắc tội, chỉ nghĩ xác định địa điểm giao hàng, vậy muốn xem, đến lúc đó ai bắt được hóa .

Thật không là bình thường khôn khéo, đem tranh đấu triệt để đẩy tới mình và Quân Phỉ Tranh trên người.

“Cám ơn hoàng thượng khích lệ, tháp tháp mộc mặc dù kinh thương, thế nhưng rất cuộc, mệnh vẫn bị tiền quan trọng.”

“Ha ha ha... Xem ra, tháp tháp Mộc đại nhân là đúng ta có cảnh giác?”

“Hoàng thượng nghiêm trọng, tháp tháp mộc đối với bất kỳ người nào cũng có cảnh giác.”

“Người nhưng thật ra làm cho ta nhớ tới tới một người.”

Chợt, Quân Khanh Vũ dừng lại bước chân, thẳng tắp nhìn về phía A Cửu, đột nhiên phẩy tay áo một cái, thừa dịp A Cửu thiếu lúc, đột nhiên xốc lên mặt nòng sa.

Một khắc kia, cát vàng bay cuộn, Quân Khanh Vũ tay run lên, đột nhiên buông, nói, “Xin lỗi, vừa đột ngột.”

Kia cái khăn che mặt dưới, dĩ nhiên là hé ra kỳ xấu vô cùng mặt —— đó là hé ra lập tức làm cho người ta nhớ tới, mỗi lửa sống sót sau tai nạn người.

“Lúc nhỏ, có gặp qua một hồi đại hỏa. Đều nói đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời, mặc dù bị hủy dung, thế nhưng mấy năm nay vẫn là quá rất tốt.”

A Cửu triệt để thở ra một hơi, muốn lừa được Quân Khanh Vũ không dễ dàng, này trương bị hỏa hủy diệt khuôn mặt quá tổn tâm tư .

“Thật sự là đường đột. Bởi vì vừa tháp tháp Mộc đại nhân làm cho ta nhớ tới một người, mới không thể đã làm như vậy.”

“Hoàng thượng nhớ lại ai?”

Cẩn thận từng li từng tí lại lần nữa đem cái khăn che mặt mang hảo, A Cửu vô ý thức hỏi.

Mà mới vừa đi một bước Quân Khanh Vũ thành linh dừng lại thân thể, nửa ngày quay đầu lại nhìn A Cửu, nói, “Phu nhân ta.”

Kia một tiếng phu nhân, kêu rất thấp, đảo tưởng tượng là thì thào tự nói.

Mà A Cửu, lại cười lên.

“Người cười cái gì?” Tròng mắt hơi nheo lại, một tia sát ý không dấu vết theo hắc đáy mắt chảy qua.

“Nếu như tin tức không có sai, khắp thiên hạ này đều biết, ngày mai hoàng thượng sẽ đối thực phi thi lấy lăng trì. Này cái gọi là phu nhân là...”

“Người tin tức có sai.”

Quân Khanh Vũ lạnh giọng cắt ngang.

“Nga?”

A Cửu giật mình cả kinh, khó đến này đối Tô Mi xử tử, quả nhiên là biểu hiện giả dối sao?

“Ngày mai bị xử tử nữ nhân kia, không phải thực phi.” Quân Khanh Vũ trong thanh âm rõ ràng có một tí không kiên nhẫn, “Phu nhân của ta là Vinh Hoa phu nhân.”

“Nhưng nàng trước đây đích thực là!”

“Tháp tháp mọc người nhưng đón dâu?”

Đại mặc thượng phong sa xoắn tới, vung lên Quân Khanh Vũ tóc dài, hắn đưa mắt nhìn phương xa, đột nhiên hỏi.

“Còn chưa có.”

“Kia thảo nào.” Bên môi câu dẫn ra một tia châm biếm, “Vậy người ở đại mặc cuộc sống nhiều năm như vậy, có thể có nghe nói qua, sói đều lấy quần cư, mà mỗi một cái chỉ đầu sói cả đời lại chỉ có một bầu bạn.” Dừng một chút, kia châm biếm đột nhiên trở nên khổ sở hết sức, “Phu nhân ta nói cho ta biết, kia gọi nhất sinh nhất thể nhất song nhân.”

“Này không thể cười sao? Thế gian này gì đến nhất sinh nhất thể nhất song nhân, ba vợ bốn nàng hầu từ xưa đó là đạo lý.”

Quân Khanh Vũ ánh mắt sắc bén rơi vào A Cửu trên mặt, “Nếu không có người lúc này là tháp tháp mọc, ta còn thật sẽ giết người.”

“Vậy ta đến thật muốn biết, trên thế giới này có loại này tình cảm sao?”

“Có! Tôi là người không biết.”

Trong lòng không hiểu lửa giận, thế nhưng đối này người làm ăn nói đến loại chuyện này, Quân Khanh Vũ lười nhìn nữa A Cửu liếc mắt một cái, xoay người lên xe ngựa.

“Kia hoàng thượng nói, ai biết.”

Đang muốn lên xe người động tác một hồi, Quân Khanh Vũ nhìn khắp bầu trời cát vàng, yếu ớt, “Thời gian biết.”

Đúng vậy, cũng liền biết thời gian biết, hắn là phủ thật tình, cũng cũng chỉ có thời gian biết, hắn là phủ thật có thể nhất sinh nhất thể nhất song nhân.

A Cửu, nếu người không tin ta, vậy ta để thời gian nói cho người biết.

298. Chương 298: Kết Cục Ba

Thời gian biết?

A Cửu như sét đánh ngang đầu đứng ở tại chỗ, nhâm cát vàng gió êm dịu thổi bay chính mình rộng lớn áo choàng, phát ra thẳm thì tiếng vang.

Con ngựa kia xe đã xa xa rời đi, nhưng Quân Khanh Vũ thanh âm như trước ở vang lên bên tai.

Thời gian biết, thời gian biết...

Xe ngựa chậm rãi tiền cảnh, cát vàng tràn qua chân trời, vô số phi điều từ đỉnh đầu xẹt qua, vừa bay ra điều dần lại lần nữa hợp thành, thậm chí có đôi có cặp.

“Phong Kính, đi cấp Quân Phỉ Tranh tổng tin tức, nói thay đổi giao hàng địa chỉ.”

”Thời gian sửa lại, cũng nói cho hẳn biết chúng ta có thể sớm giao hàng. Cũng làm cho hẳn sớm một chút đem tiền chuẩn bị cho tốt.

Hít sâu một hơi, này phê hóa nàng nhất định phải cấp Quân Phỉ Tranh, mà Quân Phỉ Tranh tiền nàng cũng nhất định phải bắt được, thuận tiện, “Thả ra tin tức nói Quân Khanh Vũ phái người tới tìm chúng ta.”

Cứ như vậy, Quân Phỉ Tranh chỉ cần quýnh lên, sợ rằng càng muốn sớm giao hàng thời gian dứt.

Phong Kính gật gật đầu, lúc này đã tiếp cận hoàng hôn, Hằng thành bị bị lây trầm xuống ửng đỏ, thịt quay vị đến càng xông vào mũi, làm cho A Cửu đột nhiên cảm thấy đói bụng.

Đang muốn cất bước đi vào, A Cửu đột nhiên nhớ tới cái gì, chiết thân trở về, nói, “Người có biết bọn họ nghỉ ngơi ở đâu?”

“Biết, phu nhân là muốn?”

“Người dẫn ta đi.”

“Nga?”

Phong Kính ngây ra một lúc, kỳ thực nếu không phải vừa A Cửu nói Quân Khanh Vũ người, Phong Kính thật không có đoán ra đối phương anh.

Rất nhanh đã đến Quân Khanh Vũ hiện tại tạm rơi địa phương, một nhà bí mật khách sạn, mà cửa thủ vệ nghiêm ngặt.

Phong Kính đang muốn đi tới, lại bị A Cửu ngăn cản, cũng ý bảo hẳn lui về phía sau.

Trong đám người một thân ảnh quen thuộc tiến vào phòng ở, trong tay tựa hồ cầm thứ gì đó.

Xử sự sau khi rời khỏi, A Cửu lặng yên quá khứ, sau đó nhìn cách đó không xa tiệm thuốc, trong lòng đột nhiên căng thẳng.

“Phu nhân làm sao vậy?”

Phong Kính nhìn ra tình huống không đúng, liền vội vàng hỏi.

“Phong Kính, hiện tại bất kỳ vật gì xuất nhập này khách sạn người đều kiểm kê rõ ràng, đặc biệt được tra.”

Người kia, không là người khác, chính là Hữu Danh.

Phong Kính đi xuống sau, A Cửu một mình đến đây cửa, mà giữ cửa người không là người khác, lại chính là trước tìm A Cửu nam tử.

“Tháp tháp Mộc đại nhân?” Người nọ nhìn thấy A Cửu, hiển nhiên kinh ngạc vừa nhảy.

“Xế chiều hôm nay ta đã đắc tội nhiều các người công tử, cố ý đến đây chịu nhận lỗi.”

A Cửu cười nhẹ, người kia vội vàng xoay người đi vào thông báo, không chỉ chốc lát nữa công phu lập tức đi ra đem A Cửu nghênh tiếp đi vào.

Sạch sẽ đình viện, có quen thuộc hương vị, còn bí mật mang theo ỉn ỉn mùi thuốc.

Lúc này... A Cửu nhíu mày, quả nhiên là uống thuốc đi sao? Hẳn được quá khứ ngày nàng cũng hết sức quen thuộc, bên trong có nồng đậm cam thảo vị, nhưng mà này một mặt muốn căn bản không có cam thảo.

Chẳng lẽ là đổi thuốc?

“Đã tới, vậy trước tiên ngồi đi.”

Đứng ở cửa, đang muốn ở mùi trung tâm kiếm được một điểm chu ti mã tích, lại bị một đột nhiên lên thanh âm cắt ngang.

A Cửu quay đầu lại, nhìn Quân Khanh Vũ mặc hồng sắc áo choàng, thần thái vi diệu mỗi theo trắc diện gian phòng đi ra. Tóc vẫn là buổi sáng thấy vậy, tự nhiên thùy rơi vào thắt lưng, khuôn mặt vẫn như cũ tái nhợt, cặp kia màu tím sẫm con ngươi nhìn nàng lúc, không có bất kỳ cảm xúc gợn sóng.

“Xế chiều hôm nay thực sự xin lỗi.” A Cửu nhẹ giọng nói nói đến.

“Xin lỗi cái gì?”

Quân Khanh Vũ liền bên cạnh ghé mềm ngồi xuống, giơ tay lên ý bảo A Cửu ngồi xuống, “Tháp tháp mộc thượng chưa lấy vợ, tự nhiên không rõ kia trong đó đạo lý.”

Hắn cười khổ cười, lúc này, Hữu Danh tiến lên, đem một cái chén đưa cho Quân Khanh Vũ.

Thon dài đẹp tay thuận tay tiếp nhận, hắn xúc lên nắp, cẩn thận thanh tú mày hơi tức lên.

Trầm nửa khắc, hắn ngửa đầu, đem kia trong chén gì đó một ngụm nuốt trọn.

Hơn thế đồng thời, A Cửu chú ý tới Hữu Danh trên mặt lộ ra thần sắc thống khổ, thậm chí kia cầm lại cái chén tay thế nhưng không bị khống chế run.

Được cay đắng nhập hầu, trong nháy mắt đó, Quân Khanh Vũ cười khổ nhìn về phía A Cửu, “Thậm chí, dù cho thành thân cũng sẽ không hiểu.”

Nói Quân Khanh Vũ đem bên hông ăm ngọc thạch đầu phóng ở trong tay, kia đáy mắt có một ti chẳng lẽ vừa thấy ăm áp.

“Ba nghìn yếu thủy chỉ thủ một gáo nước, nghe có phải hay không rất buồn cười?”

A Cửu không trả lời, chỉ là nhìn Quân Khanh Vũ.

“Trước ta cũng cho rằng buồn cười, thậm chí kia nhất sinh nhất thế nhất song nhân truyền thuyết căn bản là châm chọc. Nhưng trên thực tế cũng không phải là như vậy, mọi người đều cho rằng không tin, đó là bởi vì bọn họ không có tìm được đáng giá để cho bọn họ làm như vậy người.”

“Chẳng lẽ hoàng thượng tìm được?”

Quân Khanh Vũ ánh mắt um tùm xem ra, dường như chạm đến đến hắn cảm kỳ bình thường, “Tháp tháp Mộc đại nhân là tới cùng trầm thảo luận vấn đề này?”

“Tháp tháp mộc chỉ là hiếu kỳ. Lục thủ đô biết, ngày mai ở vào lăng trì nữ tử từng là hoàng thượng sủng ái nhất phi tử...”

“Người là muốn biết nguyên nhân?”

Lúc này Hữu Danh lại đi đến, trong tay bưng rửa mặt khăn lụa, sau đó đặt ở Quân Khanh Vũ bên người.

Trong nước bày đặt hương lộ, hơi chút vắt khô đưa cho Quân Khanh Vũ. Hắn chẳng qua là tiện tay tiếp nhận, cũng không kiêng dè có người ngoài, chậm rãi tẩy trừ khuôn mặt.

Giờ khắc này, A Cửu không khỏi mở to hai mắt nhìn, thậm chí lộ ra một tia khủng hoảng.

Đúng vậy, Quân Khanh Vũ ở vệ sinh khuôn mặt!

Dịch dung hậu mặt, căn bản không thể dính thủy, đặc biệt tát hương lộ nước ăm.

“Hoàng thượng?”

A Cửu thanh âm không khỏi run lên, đứng dậy đi hướng Quân Khanh Vũ, theo dõi hắn lúc này khuôn mặt.

Gương mặt này, so với trước còn muốn mỹ, mặt mày thậm chí mang theo nào đó xinh đẹp cùng quý dị, có chút xa lạ, nhưng lại có một loại không hiểu quen thuộc cảm, tựa hồ, này khuôn mặt cũng ở đâu gặp qua.

Từng bước một đi vào, nàng dịch dung cao thủ, cơ hồ không ai có thể tránh được ánh mắt của hắn. Thượng buổi trưa, ở cấm thân Quân Khanh Vũ dịch dung kỹ càng cao siêu, nhưng lúc này nhìn lại, căn bản không có một tia dịch dung dấu vết.

Đây là... Hề ra rõ ràng mặt!

299. Chương 299: Kết Cục Bốn

Đây là hé ra rõ ràng mặt, nhưng mà, cũng không phải trong trí nhớ kia cao ngạo thiếu niên, thiếu niên kia khuôn mặt thanh mỹ, lộ ra cuồng ngạo.

Mà trước mắt gương mặt này, thập phần mỹ, mặt mày ngoại trừ đáng sợ kia ánh mắt, cũng có loại siêu nhiên thậm chí cũng coi là xinh đẹp mỹ.

Tại sao có thể như vậy chứ?

A Cửu khó có thể tin nhìn Quân Khanh Vũ, vì sao mới không được hai tháng thời gian, một người dung mạo thậm chí có như thể biến hóa lớn.

“Tháp tháp Mộc đại nhân.”

Hữu Danh nghi hoặc thanh âm đem A Cửu đột nhiên tỉnh lại, nàng lúc này cả kinh lui về phía sau một bước, nói, “Ta cần phải trở về.”

Quân Khanh Vũ tựa hồ cũng bị vừa kia tịch nói khiến ất húng, cũng không có lưu A Cửu, mà là phân phó Hữu Danh tổng nàng ra.

Có chút lảo đảo đi ra ngoài, A Cửu đầu óc một mảnh hỗn loạn, hoàn toàn có chút sờ không rõ tình hình, chỉ là cảm thấy nhức đầu lắm.

“Đại nhân.” Tới cửa, muốn lên xe lúc, Hữu Danh đột nhiên kêu ở A Cửu anh.

“Đại nhân tựa hồ rất muốn biết, vì sao thực phi cũng bị lãng trì? Nếu là như thế này, kia Hữu Danh liền nói cho người biết nguyên nhân: hoàng thượng giết nàng là bởi vì cảm thấy Vinh Hoa phu nhân sẽ hài lòng.”

“Cái gì?” A Cửu kinh hô lên tiếng, “Người nói hoàng thượng giết cô gái kia là bởi vì Vinh Hoa phu nhân, kia Vinh Hoa phu nhân không phải đã qua đời sao?”

“Nguyên nhân Hữu Danh đã báo cho biết đại nhân, còn hi vọng sau này, đại nhân không nên sẽ ở trước mặt hoàng thượng nhắc tới chuyện này.”

Nổi danh khẩu khí nhìn như bình thần, nhưng là lại mang theo áp chế cùng cảnh cáo hỏi.

Vừa nếu không phải là thân phận vấn đề, Quân Khanh Vũ sợ rằng thực sự sớm sẽ giết nàng.

“Cám ơn Hữu đại nhân nhắc nhở, hôm nay thật là ta đường đột.”

A Cửu thanh âm run lên, vội lui trở về trong xe ngựa, sau đó gọi tùy tùng về đến trụ sở.

Cơ hồ là lảo đảo về đến trụ sở, ở đóng cửa lại trong nháy mắt đó, A Cửu chợt kéo của mình cái khăn che mặt, xé rưng kia rất nặng da mặt.

Đồng mình trong kính, khuôn mặt tái nhợt, đáy mắt có khủng hoảng cùng kinh hoảng sợ hãi.

Trong phòng trừ mình ra trầm trọng thở dốc, đó là kia rất nhỏ đồng hồ cát tiếng vang.

Cũng không biết từ lúc nào, nàng trong phòng cũng thói quen phóng thượng một đồng hồ cát.

Chỉ có thời gian biết, ta là phủ thực sự yêu người.

Một mỗi ghé vào gương đồng trước mặt, thế nhưng như vậy ngủ.

Cảnh trong mơ trong, một thân ảnh chậm chậm mà đến, sau đó đứng ở màn che màn ngoài.

Đó là tức khắc màu ngân bạch tóc, thùy trên vai đầu như hải tảo bàn đẹp, người kia cúi đầu, sợi tóc che khuất khuôn mặt, ẩn ẩn có thể nhìn thấy đường nét, đó là một loại xúc động lòng người mỹ.

“Người là hận ta là nam tử? Vẫn là hận ta gương mặt này?” Người nọ thì ào ào nói, “Người nếu hận ta là nam tử, vậy ta giới tính là bởi vì người mà sinh, ta đã mất năng lực thay đổi. Nếu người hận mặt của ta, vậy ta nguyện ý cho người khí chi, hủy chi... Thế nhưng, xin không cần bỏ lại ta.”

“Ta không nên người đối đãi ta như lúc ban đầu, chỉ nghĩ tượng mười một hoàng tử vậy có thể đứng ở người bên cạnh.”

“Vương.”

Hắn nhẹ giọng hô hoán, “Thời gian có thể chứng minh tất cả.”

“Người nếu cho ta cả đời, vậy ta dùng cả đời thời gian chứng minh. Người nếu cho ta kiếp sau, ta kiếp sau như trước gần nhau chờ.”

“Thỉnh ngài, mang ta đi...”

Nói, người nọ ngẩng đầu, màu nhạt mày, tuyết sắc lông mi, màu tím con ngươi, kia trương khuôn mặt mỹ được khuynh quốc khuynh thành, điên đảo chứng sinh.

“Quân Khanh Vũ.”

A Cửu thất thanh hô, giật mình mở mắt ra, thế nhưng phát hiện mình nằm ở trên giường.

Màu trắng màn che màn thùy rơi vào trước mặt, chặn bên ngoài cường liệt quang.

Trời đã sáng sao?

“Phong Kính.” A Cửu đứng dậy, đem Phong Kính hoán tiến vào, “Lúc nào.”

Phong Kính đứng ở cửa, thấp giọng nói, “Vừa tới buổi trưa.”

“Buổi trưa?” Phi y phục động tác nhất thời bị kiềm hãm, A Cửu thì thào lên tiếng.

Buổi trưa, nên Tô Mi hành hình thời gian.

Quân quốc

Trong địa lao, nữ tử tóc mắt trật tự, thần tình đại ra ngồi ở trong cổ đại. Nàng hai mắt hãm sâu, cả người đều gây một vòng, tượng là bị người tháo nước linh hồn như nhau.

Lúc này, nàng bảo trì động tác này đã ngồi mấy ngày, mệt mỏi phải dựa vào ở bên cạnh nghỉ ngơi, nếu không liền nhìn chăm chăm xuất khẩu.

Rốt cuộc, trong địa lao có tiếng mở cửa, nàng mỹ đồng cuồng quít nhìn lại, quả nhiên thấy có người đến đây.

Tới người kia có một song xanh thắm sắc mắt, khuôn mặt thanh mỹ xuất trần, nhìn ánh mắt của nàng, mang theo ẩn ẩn lo lắng.

“Bích công tử, là hoàng thượng cho người tới sao?”

Tô Mi vội theo trên mặt đất bò dậy, đỡ song sắt chờ mong nhìn Cảnh Nhất Bích.

Cảnh Nhất Bích nhìn lúc này khuôn mặt tiêu tụy nữ tử, cũng không nói lời nào, sau đó làm cho người ta mở ra thiết lao.

“Hoàng thượng là không phải làm cho người dẫn ta ra ? Có phải hay không? Hắn ở nơi nào, ở nơi nào?” Nàng hai mắt rưng rưng, lo lắng hỏi.

“Tô Mi!”

Cảnh Nhất Bích thanh âm lạnh lẽo, đột nhiên chế trụ Tô Mi tay, đáy mắt hiện lên một tia tức giận, “Không nên quên , người bây giờ thân phận chân chính! Người không còn là Quân Khanh Vũ thực phi, người là Nguyệt Ly người, người bây giờ là Nguyệt Ly người vương.”

Tô Mi đẩy ra Cảnh Nhất Bích tay, tàn bạo nói, “Ta là vương sao? Ta là vương, người còn đối đãi với ta như thế? Khi ta bị hủy dung thời gian, các người ở nơi nào? Khi ta mấy lần suýt nữa chết đi thời gian, các người ở nơi nào? Ha ha ha, hiện tại các người biết ta là vương , kia vì sao, ta bị giam ở trong này, các người chưa từng nghĩ cứu ta?”

Nàng cười lạnh một tiếng, sau đó đi nhanh đi ra phía ngoài.

Nhưng mà, mới vừa đi một bước, nàng cả người đều đứng ở tại chỗ.

Bởi vì ngẫu nhiên người tiến vào thế nhưng đỡ một hôn mê nữ tử. Cô gái kia mặc cùng nàng giống nhau như đúc y phục, búi tóc giống nhau như đúc, thậm chí kia khuôn mặt, cơ hồ cũng chính mình giống nhau như đúc.

Mà đang ở nàng đại ra trong nháy mắt, cô gái kia bị ném vào nàng vừa chỗ thiết lao.

“Này... Đây là cái gì?”

Nàng mở to hai mắt nhìn, không thể tin tưởng nhìn bên trong nữ tử, run thanh âm hỏi.

“Chúng ta đi cứu người ra.”

“Không!”

Tô Mi phát ra một tiếng bệnh tâm thần thét chói tai, “Không, ta không nên các người cứu, ta muốn thấy hoàng thượng! Không! Không phải như thế...”

Cất giấu trích dẫn hồi phục cho điểm

300. Chương 300: Kết Cục Năm

Tô Mi nhìn thấy bị nâng vào cô gái kia, lúc này hiểu cái gì.

Nữ tử này giả dạng làm nàng bộ dáng, sẽ thay thế nàng đi quảng trường thụ lăng trì

Lúc này lập tức sẽ buổi trưa, mà trên quảng trường đã tụ tập rất nhiều người, đều phải nhìn kia đồn đại trung mỹ mạo thiên hạ thực phi đã bị quân quốc tối nghiêm khắc tàn khốc hình phạt. Lặc

Mà bây giờ, Cảnh Nhất Bích mang theo nữ nhân này đến, kia ý tứ chính là, Quân Khanh Vũ như trước sẽ đối nàng dụng hình.

“Không!”

Tô Mi lão đảo lui về phía sau một bước, hai mắt đầm lệ trung tràn đầy không dám cùng tuyệt vọng, “Không phải như thế! Hắn sẽ không làm như vậy!”

Mấy ngày này, nàng bị giam ở trong này, vẫn cảm thấy kia Quân Khanh Vũ chỉ là dọa dọa nàng, thậm chí nàng cũng một mực chờ, chờ hắn đem nàng từ nơi này mang đi ra ngoài.

Quá khứ từng giọt từng giọt ánh vào trong đầu, người thiếu niên kia, cô độc mà cao ngạo, nhưng là lại luôn luôn cho nàng tốt nhất, thậm chí tận lực bảo hộ nàng

Vì thế, nàng không tin, không tin, chỉ là vì để cho cái kia chết đi nữ nhân cao hứng, hắn sẽ đối với mình đau hạ độc thủ.

“Đi thôi, không đi nữa thời gian không còn kịp rồi.”

Cảnh Nhất Bích nhẹ nhàng than thở.

“Không đi!”

Tô Mi hung hăng trừng mắt Cảnh Nhất Bích, “Đẫn ta đi gặp hắn.”

“Người không thấy được.”

“Không! Ta muốn thấy hắn.”

“Tô Mi, người đây là khổ như thế chứ. Hoàng thượng, hắn đã đối với người nổi lên sát tâm.” Thời gian cấp bách, Cảnh Nhất Bích tiến lên chế trụ tay nàng, đã không phải do nàng đem nàng duệ ra.

“Không! Ta nhất định phải thấy hần, ta muốn đích thân hỏi ra lời.” Hoạch

“Người không thấy được hần.”

Hần quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Tô Mi, “Hoàng thượng hần xuất kinh, nếu không có như vậy, chúng ta căn bản không có biện pháp tiến tới cứu người.”

“Hần xuất kinh?”

Tô Mi thê lương cười, con người mờ mịt nhìn bầu trời màu lam.

Lúc này, đã là ngày xuân, ánh nắng tươi sáng trăm hoa đua nở, nhưng mà, ở nàng xem đến những lại như là này tiêu điều cùng thê lương.

“Ha ha ha. . . Hần xuất kinh? Lúc nào?”

“Ngày thứ hai!”

Cảnh Nhất Bích thở dài một hơi.

“Ha ha ha ha...” Tô Mi nghe xong lúc này ngửa đầu phá lên cười, “Hần thế nhưng ở ngày hôm sau liền đi ra ngoài, căn bản không cho bất cứ cơ hội nào sao? Còn vọng ta mấy ngày nay mỗi ngày đều ở đây nhi chờ đợi hần có thể trở về tâm, nguyên lai hần căn bản là đã ly khai.”

Chưa từng có tuyệt vọng cùng tâm lạnh tràn ngập trong lòng, Tô Mi hai mắt ửng đỏ, nhìn chăm chăm ngày đó không, kết chặt nắm thành quả đấm.

Sau đó đột nhiên nhắm phía bên cạnh cái ao, nhìn ao lý ảnh ngược ra chính mình.

Kia chỗ nào là mình, kia quả thực chính là quỷ, tái nhợt gầy gò mặt, bản hoàn mỹ mặt lại bởi vì kia vài đạo vết sẹo mà trở nên dữ tợn.

Nàng, từng là ngạo cư lực quốc đệ nhất mỹ nhân, hiện nay, rơi vào người không giống người quỷ không giống quỷ.

Đây rốt cuộc là bởi vì ai?

Nước mắt một chút chảy xuống, Tô Mi tay đụng mặt mình, nhớ lại bọn họ ngàn căn vạn dặm, “Nhớ kỹ, nhất định phải làm cho cái kia mang người vào cung.”

Đây hết thấy, đều là bởi vì Quân Khanh Vũ.

Nàng vì hần đến, vì nàng ở trong cung chịu đựng thái hậu cùng Mạc Hải Đường tàn nhẫn dẫn dắt cùng nhục nhã, vì hần mà đã bị A Cửu đối phó, thậm chí hủy dung.

Quân Khanh Vũ, người tại sao có thể đối với ta như vậy?

Nữ tử đứng lên, hai mắt dầm lệ đột nhiên hơn một tia oán độc cùng sắc bén.

“Hảo, ta đi.”

Nàng quay đầu lại nhìn Cảnh Nhất Bích, “Thế nhưng, ta muốn nhìn nữ nhân kia dụng hình.”

Ngày đó bầu trời phi thường tươi đẹp, nhưng mà, để đó lại kiểm chế trung nào đó huyết tinh cùng kinh khủng, toàn bộ trên quảng trường đều tụ tập đoàn người, nhưng cái kia bị đẩy ra ngoài nữ tử bị mang theo hình thái thời gian, đã không có người lại dùng dũng khí nhìn đi xuống.

Ngày đó để đó người đều biết cô gái kia tử, ngày kế đại gia bắt đầu đàm luận, hoàng đế bệnh hảo sau, bắt đầu trở nên sư cao thuế nặng tàn nhẫn.

Cũng không biết ai truyền ra tin tức, nói bị tống xuất cung này phi tần đều mặc danh kỳ diệu chết đi, thậm chí mấy ngày nay trong cung nhiều cung nhân bởi vì chọc giận hoàng thượng mà bị tươi sống đánh chết.

Tô Mi đứng ở thành lâu trên, nhìn trời biên mặt trời lặn, như máu tươi nhuộm đỏ bàn, nửa ngày nàng quay đầu hướng bên người nam tử nói, “Người có biết phu nhân lăng mộ ở nơi nào?”

Minh phong hơi một hồi, nhìn về phía Tô Mi, tựa hồ có chút không cam lòng tình nguyện, “Ồ hoàng lăng.”

“Mang ta đi.”

“Vương, hoàng thượng phải trở về đế đô, nếu để cho người tra ra, Cảnh Nhất Bích đại nhân sẽ phải chịu liên lụy, cứ như vậy, của chúng ta hồi Nguyệt Ly kế hoạch khả năng cũng sẽ thay đổi.”

”Làm càn! Cảnh Nhất Bích làm cho người đối với ta như vậy nói chuyện ?

’ “Thuộc hạ là tới bảo hộ vương .”

“Bảo hộ ta?”

Tô Mi cười lạnh, “Ta nhìn không ra các người có cái gì năng lực bảo hộ ta, nếu thật là phải bảo vệ ta, vậy người bây giờ liền đem nữ nhân kia lăng mộ cho ta hủy diệt.”

“Vương?” Minh phong kinh ngạc ngẩng đầu, không thể tin tưởng nhìn Tô Mi.

“Thế nào? Người là muốn cãi lời mệnh lệnh của ta. Không phải miệng miệng sinh sôi nói phải bảo vệ ta sao? Người có biết nữ nhân kia tử , lại thời khắc biến thành ác quỷ quấy rầy ta? Làm cho ta đêm không thể say giấc! Kia một lần, ở đại mạc đêm đó khách sạn, ta thiếu chút nữa chết ở trong tay nàng! Còn nói bảo hộ ta, kết quả, ta ở đằng kia hôn mê cả đêm, các người cũng không có xuất hiện!”

“Không có xuất hiện?” Minh phong nhíu mày, “Vương, đêm đó là khách sạn có động tĩnh, thuộc hạ dẫn người đi vào tìm người, thế nhưng ngài lúc đó làm cho chúng ta rút lui.”

“Cái gì? Ta cho các người lui lại?”

Tô Mi đáy mắt xẹt qua một tia ánh sáng lạnh, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, “Người nói, đêm đó các người tới tìm ta?”

“Đúng vậy, lúc đó vương nói là không cho Quân Khanh Vũ người phát hiện, làm cho thuộc hạ đều triệt lui xuống đi không hề lộ diện.”

Tô Mi ở tại chỗ đi vài bước, tay vô ý thức sờ hướng sau lưng của mình, thanh âm lúc này trầm xuống, ”Hiện tại, mang ta đi hoàng lăng

Minh phong quỳ trên mặt đất, thân thể hơi cứng đờ, nửa ngày mới đứng lên, sau đó mang theo Tô Mi đi ra ngoài.

Màn đêm rơi xuống, không khí mang theo điểm bệnh thấp, đứng ở trên tóc, có chút lạnh cả người.

Quân quốc lăng mộ, thập phần to lớn, lăng mộ tọa lạc tại tây sơn, ngoài cửa thủ vệ nghiêm ngặt, đi vào có thể nhìn thấy xung quanh đều là to lớn thạch điêu, còn có cây mây. Lặng

“Vương, ở bên trong chính là phu nhân lăng mộ .”

Minh phong thở dài một hơi, ngữ khí có chút không đành lòng.

“Ta biết, người ở nơi này nhĩ coi chừng.”

Tô Mi nhìn nhìn liếc liếc mắt một cái nhìn phong, nàng biết ở kim thủy quang thời gian đó, vẫn là minh phong ở bảo hộ A Cửu.

Chuyển quá mấy thạch điêu, thì lại là Vinh Hoa phu nhân lăng mộ, ở nhập viện tử một khắc kia, Tô Mi không khỏi bị phía trước tình cảnh sở kinh ngạc vừa nhảy, kia chỗ nào là một nghĩa trang, càng như là một hoa viên.

Bạch lan ngọc thể, đầy sân hoa mai, còn có các loại quý báu thảo dược, từ xa nhìn lại, kia tọa màu trắng lăng mộ càng như là bách thảo vườn trung bí ẩn cung điện.

Tô Mi bước chân dừng lại trệ, sau đó cất bước đi tới.

Nhiên mà ngay tại lúc này, một bóng người đột nhiên che ở trước người của nàng, cả kinh nàng lúc này lui về phía sau một bước.

Ánh trăng dưới, người nọ khuôn mặt như trước thanh đẹp như ngọc, xanh thắm sắc con ngươi như nước hồ bần đẹp trong suốt, nhưng mà, ánh mắt lại lạnh lẽo làm cho người ta sợ hãi.

“Người ở nơi này làm cái gì?”

Tô Mi hít sâu một hơi, nhìn chăm chăm Cảnh Nhất Bích.

“Ở đây, người không thể đi vào.”

“Vì sao không thể đi vào?” Nàng nhú mày, nở nụ cười lạnh, “Ta chẳng qua là muốn bái tế một chút nàng mà thôi.” Hoạch

“Cần gì chứ?” Cảnh Nhất Bích thở dài một hơi, “Cho dù các người trước đây có cái gì ăn tết, nhưng dù sao, mọi người chết đi.”

“Chính là bởi vì như vậy, ta càng là muốn đi.”

Nói sai khai Cảnh Nhất Bích sẽ quá khứ.

Sau đó phần eo đột nhiên truyền đến duệ đau, Tô Mi lúc này cảm giác được tứ chi ma túy, cũng nữa không thể động đây.

“Người dám điểm ta huyết!”

“Ta chỉ là không thể cho người đi vào!”

“Hừ...” Tô Mi lãnh cười ra tiếng, ánh mắt rơi vào Cảnh Nhất Bích trên mặt, “Ta chẳng qua là tế bái mà thôi, tế ti đại nhân liền kích động như vậy, chẳng lẽ là sợ ta phát hiện cái gì?”

Cảnh Nhất Bích mặt nhất thời một bạch, chỉ nói, “Ở đây cơ quan trọng trọng, dù cho ta thả người đi vào, chỉ sợ người cũng sẽ bị chết rất nhanh.”

Cơ quan?

Tô Mi mắt lạnh quan sát sâu thăm viện, ánh trăng dưới, có một loại như nhau âm trầm.

Ở đây đích thực là có sát khí, xem ra, ở đây thật sự có bí mật gì, cũng không làm cho người ta tới gần sao?

“Ta không đi đó là, người phóng ta.”

Cảnh Nhất Bích bán tín bán nghi nhìn Tô Mi, trầm mặc chỉ chốc lát, mới mở ra Tô Mi huyết đạo.

Tô Mi cũng quả nhiên không có đi tới, chỉ là nhìn mấy lần, sau đó liền bên cạnh bạch ngọc thêm đá ngồi xuống.

“Cảnh Nhất Bích.”

Nàng tiện tay rút lên bên cạnh một gốc cây cỏ, một bên ngoạn vừa nói, “Nếu như ta không phải vương, hành hình thời gian người sẽ đến cứu ta sao?”

Cảnh Nhất Bích cúi đầu nhìn Tô Mi, lúc này nữ tử yên tĩnh ngồi dưới đất, tóc đơn giản vén khỏi, không có dĩ vãng đường hoàng, thanh âm cũng hơn một phần sâu bi.

“Sẽ.”

Hắn nói, “Chúng ta sẽ không buông tay bất luận cái gì một Nguyệt Ly người.”

“Phải không?” Nàng tự giấu cười, “Nếu như chúng ta không phải Nguyệt Ly người, có phải hay không số phận hoàn toàn bất đồng. Thậm chí, cũng không sẽ không lại trải qua đi chỗ đó một chút năm dần vật cùng nhục nhã.”

Nhục nhã hai chữ làm cho Cảnh Nhất Bích thân thể khẽ run lên, hắn di động tới bước chân, tựa hồ không muốn đề cập vấn đề này, “Sau nửa tháng, Quân Khanh Vũ đồng thời sẽ đối với Quân Phi Tranh tuyên chiến, mà này sau, chúng ta đem trở lại Nguyệt Ly. Quá khứ tất cả, đồ hội quên.”

Ánh trăng mỏng lạnh, bóng lưng của hắn ở dưới ánh trăng có vẻ như có như không, mờ ảo vừa lo thương.

“Cảnh Nhất Bích!”

Nàng chợt đứng lên, vội vàng vàng đuổi theo, sau đó thở hổn hển kéo tay áo của hắn, “Ta, trong mắt ngươi, có phải hay không một không hợp cách vương?”

Cảnh Nhất Bích nghi hoặc quay đầu lại, ngơ ngẩn nhìn Tô Mi, “Trong mắt của ta, đích xác không phải.”

“Nguyên lai thật là như thế này a.” Nàng cười khổ một tiếng, “Kỳ thực ta làm sao không muốn, nhưng mà lại không biết phải làm sao, đến bây giờ, ta ngay cả một người bạn cũng không có, thường thường một người ở trong cung, cảm giác như là bị vứt bỏ như nhau, nhiều hơn thời gian, càng cảm giác mình chỉ là của các người quân cờ. Người hiểu không? Ta cũng sợ cô đơn, cũng sợ tịch mịch.”

“Cô đơn tịch mịch?”

Cảnh Nhất Bích nhẹ nhàng đọc đến đây cái từ, “Nếu như người tịch mịch, vậy ta tìm một người cho người.”

“Thu Mặc sao? Ta biết Thu Mặc còn sống, người đem nàng cho ta đi, ta cũng biết, kế tiếp hai tháng chính mình cái gì đều không cần làm, chỉ dùng chờ trở lại, sau đó dâng lên của mình máu tươi... Thậm chí là sinh mệnh.”

“Này... Ta không thể làm chủ. Trừ phi Thu Mặc chính mình đáp ứng.”

Tô Mi đáp một tiếng, ánh mắt vẫn như cũ thê lương, sau đó đương Cảnh Nhất Bích xoay người biến mất ở nghĩa trang trong lúc, đáy mắt lại tràn ra âm ngoan ánh sáng lạnh.

Quân Khanh Vũ, người đối với ta tuyệt tình, vậy ta để người cả đời đều hối hận ngày đó với ta tuyệt tình.

Nhớ tới cái kia thay nàng chết đi nữ tử, Tô Mi móng tay hung hăng khấu tiến lòng bàn tay, nhưng mà duệ đau lại lược không đi trái tim băng giá.

Nàng còn sống, len lén sống, còn đối với Quân Khanh Vũ mà nói, nàng chẳng qua là một chết đi nữ nhân.

Hằng thành

“Phu nhân, này là đại phu vừa khai mấy vị chén thuốc, nói trước thuốc dưỡng thai có thể không cần uống.”

Hữu Danh đem phương thuốc cầm qua đây, A Cửu nhìn kỹ một lần, trên mặt lộ ra ôn hòa tươi cười.

Tới Hằng thành, thai nhi vẫn luôn rất tốt, đến cũng làm cho nàng tâm tình đã khá nhiều.

“Ân, người liền chiếu này phương thuốc lấy đi.”

Tay đặt ở trên bụng, mặt khác một cái chống tay vịn mới đứng lên, tựa hồ, hiện tại bước đi càng phát ra một mỗi, chân cũng có chút phù thũng.

“Có thể thích hợp đi lại một ít.”

Lão tiệm thuốc lão bản nương cười hì hì đi ra đến, sau đó nhìn A Cửu bụng nói, “Ta vừa còn nhìn, cảm thấy người sẽ xảy ra cái bé trai

301. Chương 301: Kết Cục Sáu

Thiếu, sẽ thêm vào sau

302. Chương 302: Kết Cục Bảy

A Cửu mặt đỏ lên.

Đến nơi đây, có một thân phận là tháp tháp Mộc đại nhân, kinh doanh các loại vũ khí.

Khác một thân phận, thì là một vị bình thường chờ sinh phu nhân. Đoạn thời gian trước vừa mới tới nơi này, bào thai trong bụng vẫn bất ổn, may mà địa phương có một đại phu cũng từ Trung Nguyên mà đến, bởi vậy trong khoảng thời gian này, A Cửu định kỳ hồi đến xem. Lạc

Vì không cho người khiến cho chú ý, nàng lúc này chỉ là bình thường phụ nữ trang phục, thậm chí là không duyên cớ không có gì lạ hình dạng.

“Điều này có thể nhìn ra được là bé trai vẫn là nữ hài nhi?”

A Cửu ngồi ở vị trí, tay nhẹ vỗ về bụng, hiểu kỳ hỏi.

“Ăn một chút dưa và trái cây, chính ngọt. Vừa a ta thấy được người bước đi tiến vào, là tiên khóa chân trái, cũng có nói, nam tử nữ hữu a.”

Có thể bởi vì đều là Trung Nguyên đến, đại phu nương tử rất thích A Cửu, mỗi lần tới, nàng cũng sẽ A Cửu trò chuyện thương một hồi. Mặc dù nhiều bán A Cửu chỉ là cười lắng nghe, thế nhưng làm ột loại yên tĩnh cảm giác thoải mái.

“Ha ha ha...”

A Cửu không khỏi cười lên tiếng, đến còn là lần đầu tiên nghe được, bất quá tựa hồ chiếm được cảm ứng, trong bụng vật nhỏ lúc này hưng phấn.

Này ăn ở trong miệng dưa thiếu chút nữa cấp đá đi ra, “Ta nghĩ cũng là, nếu không cũng sẽ không nghịch ngợm như vậy.”

“Đứa nhỏ nhưng có tên?”

A Cửu một hồi, trong miệng là cây dưa hồng độc hữu ngọt, thế nhưng, lúc này thậm chí có điểm chua chát, nàng xem ngoài cửa hi nương đoàn người, hít sâu một hơi, đối đại phu nương tử cười nói, “Bình an.”

“Bình an, bình bình an an, đảo thực sự là tên rất hay.” Hoạch

Phu nhân nương tử không khỏi kinh hô, cười híp mắt đáy mắt thậm chí có một tia hâm mộ, “Ta cũng rất thích đứa nhỏ, đáng tiếc, bụng đi không tốt, qua nhiều năm như vậy vẫn không có vì trong nhà có mang nhất nam bán nữ.”

“Ta xem Lạc đại phu đối với người rất tốt a.”

Mới đến đây nhi, đến không phải là bởi vì Lạc đại phu nghệ thuật kỹ càng, A Cửu rất thích đại phu cùng mình nương tử ở chung quan hệ. Thoạt nhìn tương kính như tân, thế nhưng, nếu như mình quan sát, Lạc đại phu đối với nàng thê tử thập phần săn sóc, hơn nữa nếu như không có nhớ lầm, Lạc đại phu cũng không có tiểu thiếp.

Ở chỗ này, có đôi khi đến khám bệnh, nàng cũng sẽ ngồi buổi sáng, bởi vì, sẽ cảm giác được một loại gia ấm áp.

Gia... Gia đối với nàng mà nói, là cái gì?

Nàng vẫn không biết, cũng chưa từng thể hội quá, thế nhưng ở lại có thể cảm nhận được, thậm chí có thời gian nhìn không thấy Lạc đại phu đối với hân nương tử nói chuyện, nhưng mà hai người ánh mắt toát ra hạnh phúc mặc dù bình thản, lại như vậy ấm áp.

Hiện tại, nghe thấy Lạc nương tử nói thế nhưng vẫn không có đứa nhỏ, A Cửu đảo là thật kinh ngạc vừa nhảy.

Dù sao ở cổ đại, bất hiếu trung vô hậu vi đại!

“Lạc đại phu vì sao đến Hằng thành?” A Cửu không khỏi kinh hỏi, Lạc đại phu thoạt nhìn nhã nhặn, liếc mắt một cái là có thể nghĩ đến thư hương con cháu tức giận hậu thứ, ở chỗ này nghe nói cũng là không vướng không bận.

“Hắn vốn là Giang Nam Lạc gia tam công tử, chẳng qua là thứ xuất, bà bà rất sớm liền đi thế, trong nhà có đại nương. Ta gả đi vào ba năm cũng không có con nối dõi, trong nhà các khinh thường ta. Phía sau hắn đột nhiên nói ra đại mặc làm nghề y, liền dẫn lên ta, nhiều năm như vậy vẫn luôn chưa có trở về đi.”

Lạc nương tử mắt hơi đỏ lên.

“Lạc đại phu đối với người thật tốt, hắn như vậy làm, thật ra là vì che chở người.”

“Ta biết, nhưng càng như vậy, trong lòng ta càng là áy náy. Có đôi khi ta cũng sẽ lo được lo mất.”

“Các người đến nơi đây đã bao nhiêu năm?”

“Mười một năm.” Lạc nương tử thở dài một hơi.

“Nhưng qua nhiều năm như vậy, không đều như vậy đã tới sao? Người xem, mười một năm, Lạc đại phu trước sau như một đối với người tốt. Đây không, thời gian chứng minh tất cả, vì thế người không nên lo lắng cùng áy náy, càng không cần hoạn được hoạn...”

A Cửu thanh âm đột nhiên một hồi, mực sắc mắt thấp đột nhiên hiện lên kinh hãi, thậm chí thân thể đều cứng ở vị trí.

“Phu nhân, người làm sao vậy?” Lạc nương tử đột nhiên nhìn đại A Cửu không nói lời nào, lúc này lo lắng hỏi.

“Ta vừa mới nói cái gì?” A Cửu lẩm bẩm.

“Phu nhân vừa mới nói thời gian có thể chứng minh tất cả.” Lạc nương tử cười cười, sau đó nhìn cửa Phong Kính không khỏi thấp giọng hỏi, “Đó là người gia tướng công sao?”

A Cửu theo Lạc nương tử ánh mắt nhìn lại, qua lại đoàn người, đều mặc màu trắng áo choàng, có chút mang theo cái khăn che mặt, có một chút không có gì cả mang, mà nơi này, không có cái kia thân ảnh quen thuộc, thế nhưng biết, hắn ngay không xa địa phương.

“Không phải, chúng ta... Chúng ta cãi nhau.”

A Cửu thu hồi ánh mắt, nhẹ nhàng cắn một miếng cây dưa hồng, nhưng vẫn cũ cảm thấy cay đắng.

“Sao có thể cãi nhau đâu? Đây, giữa vợ chồng có tranh cãi ầm ĩ đều là bình thường, chỉ là...” Lạc nương tử nhỏ giọng nói, “Là tướng công của người đối với người không tốt?”

Mặc dù nữ tử này diện mạo bình thường, thậm chí y phục cũng bình bình đạm đạm, thế nhưng lời nói cử chỉ lại có một loại cao quý cùng thanh lịch. Nói chuyện sau, càng cảm thấy nàng hẳn là đại gia đình nữ tử.

“Hắn với ta?”

A Cửu lâm vào trầm tư, sau đó lắc lắc đầu cười khổ nói, “Kỳ thực, ta cũng không biết hắn với ta rốt cuộc là tốt hay xấu? Có thể cũng chính là thời gian biết chưa.”

“Sao có thể?”

Kia Lạc nương tử lo lắng cắt ngang, “Mặc dù thời gian có thể chứng minh tất cả, thế nhưng, người cũng có thể cảm nhận được đối phương rốt cuộc đối với người thế nào a. Có ít thứ, có đôi khi là ngoài cuộc tính tảo trong cuộc u mê trong nhà chưa tổ ngoài ngõ đã tường. Mọi người có phạm sai lầm, cũng có hồ đồ thời gian, chỉ là, cũng không phải là mọi người tài năng ở phạm sai lầm đồng thời liền nhận rõ chính mình sai ở nơi nào.”

A Cửu ngưng nghe, cảm thấy đầu óc càng thêm hỗn loạn.

Lúc này, Hữu Danh đột nhiên đi tới ở bên tai nói cái gì, A Cửu biến sắc, sau đó hướng Lạc nương tử cáo biệt, ngồi trên trở về trên xe ngựa.

Xe ngựa ở xóc nảy, mà bụng vật nhỏ càng không an phận, bị đá A Cửu thậm chí có một chút khó chịu, tựa như tiểu gia hỏa ở đánh nhau tựa như.

Hiện tại chân đã có một chút phù thũng , Lạc đại phu nói đứa nhỏ mặc dù ổn, thế nhưng cũng đừng động tác quá lớn.

Nàng động tác không lớn, nhưng thật ra tiểu gia hỏa lần qua lần lại lợi hại. Đặc biệt mấy ngày nay, suốt ngày tay chân vũ đạo , ngày đó cùng Quân Khanh Vũ gây người nửa ngày, thật đúng là đem nàng lần qua lần lại quá.

Đi mấy lần lộ, mới về đến trụ sở, nhìn Phong Kính bộ dáng nhưng thật ra sự tình có chút nghiêm trọng. Lạc

“Làm sao vậy?” A Cửu đối hảo y phục, thân thể tựa vào trên ghế, nhẹ giọng hỏi.

“Quân Phỉ Tranh lại tổng tới mời hàm / ”

“Nga.” A Cửu gật gật đầu, Quân Phỉ Tranh đến ở đây ba ngày , mà Quân Khanh Vũ cũng vẫn chưa đi, vì thế vì để tránh cho xung đột, nàng này ba ngày ai cũng không có thấy.

Hơn nửa ngày đó lời nói tựa hồ đích xác đem Quân Khanh Vũ cấp làm cho tức giận, đến là không có bất cứ động tĩnh gì.

Ngược lại là, A Cửu rất lo lắng, rốt cuộc hẳn có thể không thích ứng bên này ẩm thực.

“Vẫn là nói ta thân thể bất tiện, hai ngày này đừng nghỉ ngơi.” Quân Phỉ Tranh tới ngày đầu tiên, A Cửu liền phóng xuất tiếng gió nói có người dặt muốn mua kia phê hóa, mặc dù không có tiết lộ thân phận của đối phương, lại là nhắc tới cũng không dám đắc tội.

Đối phương tự nhiên sẽ phỏng đoán là ai, càng tự nhiên muốn sớm muốn hóa, thế nhưng sớm rời đi để đi trước, Quân Khanh Vũ liền đi qua Chu gia đem Giang Nam sinh ý tất cả đều chiếm lấy ở.

Mà Quân Phỉ Tranh không thể không cường chế khai thác mỏ vàng, hiện tại có người ra đất, tự nhiên hẳn cũng sẽ không thư giãn.

Vì thế, A Cửu ở dùng mặt khác một loại phương thức bức Quân Phỉ Tranh.

Rất quả nhiên , đối phương đã đưa hảo mấy phong thư

Có chút mệt mỏi tựa ở vị trí, A Cửu đột nhiên có chút ử rũ, lại nhìn thấy Phong Kính cũng không có đi xuống, “Còn có việc?” Hoạch

“Đế đô bên kia tới tin tức, Tô Mi đã bị xử tử .”

Thanh âm hẳn rất nhẹ, lại như ám dạ trung một sấm sét, vừa bẻ mặc nghỉ ngơi A Cửu, thành linh mở mắt ra.

Mặc kệ cái kia Tô Mi là thật Tô Mi, hay là giả Tô Mi, thế nhưng, sự thực chính là, Quân Khanh Vũ đích xác xử tử cái kia từng phủng ở lòng bàn tay nữ tử.

Từng nhớ, nàng nói với hẳn Tô Mi khả nghi, mà hẳn lần lượt bỏ qua tình cảnh.

Thậm chí, nàng từng chính miệng nói ra Mạc Hải Đường là Tô Mi hại chết , thế nhưng hẳn làm cái gì?

A Cửu thở dài một hơi, có thể cũng chỉ có thời gian biết, hẳn rốt cuộc làm cái gì đi.

“Ta biết.”

Một lần nữa nhắm mắt lại, khốn ý đột kích, tối hôm qua cái kia cảnh trong mơ, người kia, màu trắng tóc, màu tím con ngươi, yêu mị khuynh quốc dung nhan —— đó là trong mộng nhiều lần xuất hiện Tử Nguyệt, mà ở nhìn thấy Quân Khanh Vũ một khắc kia, hai người khuôn mặt lại vén lên.

Nàng vô pháp giải thích một người dung nhan vì sao lại có biến hóa, thế nhưng, có một chút nàng có thể khẳng định chính là Quân Khanh Vũ dung nhan càng phát ra là tựa trong mộng Tử Nguyệt.

303. Chương 303: Kết Cục Tám

“Phu nhân.”

Phong Kính tiến lên một bước, đem một cái toa thuốc đặt ở A Cửu bên cạnh tiểu đĩa thượng, “Đây là phu nhân làm cho thuốc hạ tra.”

Nghe ra Phong Kính thanh âm có chút khác thường, A Cửu cường chống thân thể ngồi dậy, đem kia trương hiệu thuốc phóng ở trong tay nhìn kỹ.

Kia trong nháy mắt, mặt của nàng lúc này chuẩn bạch, mực sắc con người đột nhiên phóng đại, cuối cùng ngẩng đầu nhìn hướng Phong Kính, thanh âm cơ hồ đang run rẩy, “Đây là nơi nào tới?”

“Hôm qua chúng ta người tìm được được tra.”

Dù sao ở đây không phải hoàng cung, Hữu Danh không thể giống như trước như vậy đem Quân Khanh Vũ bệnh tình cùng được vật giấu giếm thiên y vô phòng, huống chi, ở trong này, A Cửu giao thiệp xa xa quảng với Quân Khanh Vũ.

“Đây là phương thuốc vẫn là độc phương?”

A Cửu thanh âm trầm xuống, thậm chí có một tia tức giận.

Mặc dù nàng bất động được lý, thế nhưng mấy ngày nay nhìn thấy thư, nàng vẫn là minh bạch, trong này kỷ vị thuốc rõ ràng chính là hiếm thấy kịch độc.

Phong Kính đứng ở bên cạnh không nói gì, hần cực nhỏ nhìn thấy A Cửu tình tự không khống chế được, xem ra sự tình tựa hồ so với dự liệu còn muốn không xong.

A Cửu nắm phương thuốc tay không khỏi run lên, lập tức đỡ bên cạnh tay vịn đứng lên, thậm chí y phục đều chưa kịp phủ thêm liền xông ra ngoài.

Chạy tới Lạc đại phu trong nhà thời gian, Lạc đại phu đang cùng Lạc nương tử ở nhà mình hậu viện ăn cơm, tam thái một canh, người bình thường gia mộc mạc, mà Lạc đại phu vừa lúc đem thịnh tốt canh đưa cho Lạc nương tử.

“Phu nhân.” Nhìn A Cửu thở hổn hển bộ dáng, Lạc nương tử vội đi lên đỡ, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta nghĩ thỉnh Lạc đại phu bang ta nhìn nhìn này trương phương thuốc?” Nói theo trong tay áo đem kia trương bị chính mình mồ hôi lạnh thấm ướt phương thuốc.

Lạc đại phu nhận được trong tay, sắc mặt cũng lúc này biến đổi, “Này... Đây là người phương nào thuyết phục? Nơi này ba mươi hai được, kinh nhiên có hai mươi vị chưa độc được, trong đó cỏ hương tử, hoắc lan, ngũ bộ liên càng hiếm thấy nhập khẩu sẽ mạng người cường cường độc được. Này... Đây...”

Sau đó này đích xác lại là hiệu thuốc, bởi vì còn lại mười hai vị thuốc thì có thể điều trị kinh mạch.

“Phu nhân nhưng nghe nói qua có một loại liệu pháp gọi là lấy độc chế độc?”

“Lấy độc trị độc?”

“Không. Kia hoàn toàn là hai việc khác nhau, lấy độc trị độc là dùng độc tố đem mặt khác một trùng độc cưỡng chế hóa giải, sau đó đạt được trị tận gốc. Mà này phương thuốc thì lại là lấy độc chế độc, ý tứ chính là kia uống thuốc chỉ người đã trúng độc bệnh tình nguy kịch, càng vốn là không hề trị liệu dư địa, mà này uống thuốc, chẳng qua là vì khắc chế độc tố tái phát, làm cho bệnh nhân kéo mấy ngày mà thôi. Còn câu hình tượng nói, chính là kéo dài hơi tàn.”

Lạc đại phu lắc lắc đầu, hần không thể không bội phục khai ra thuốc này đại phu, lớn như vậy đảm thử hần căn bản là theo không kịp, thế nhưng nhiều hơn là đồng tình này uống thuốc người.

“Vốn là số mệnh, tội gì cường lưu, cùng thiên đối nghịch a. Đây sẽ chỉ làm bệnh giả thống khổ hơn, chẳng thà làm cho kỳ trở lại trái lại giải thoát.”

Không đợi Lạc đại phu thở dài hoàn, Lạc nương tử đột nhiên cảm giác được bên người thân thể trầm xuống, kinh nhiên trở nên ngã xuống.

“Phu nhân.”

Bên cạnh Phong Kính một bước xông lên, đem A Cửu đỡ lấy, “Phu nhân, phu nhân.”

“Chuẩn bị ngựa... Xe.” A Cửu gian nan phun ra mấy chữ, “Ta muốn đi gặp... Hắn.”

304. Chương 304: Kết Cục Chính

Phong Kính đem A Cửu nâng dậy đến, sau đó vội vàng lên xe ngựa, xe ngựa nghiêng quá tràn đầy cát vàng nhai đạo,, vội vàng hướng phía nam chạy đi.

A Cửu dựa vào ở trong xe ngựa, một tay đặt ở trên bụng, một tay kia chăm chú chế trụ xe ngựa song linh.

Kia ngón tay thon dài, cốt giữa trắng bệch, móng tay cơ hồ đều phải bể gãy.

Lạc cuối cùng nhớ ra Quân Khanh Vũ đến đại mạc ngày đầu tiên, vì sao hắn làm ột loại áp bách mà âm trầm tử vong khí tức.

Kia mặt là xinh đẹp mỹ, nhưng mà ánh mắt kia đi như một bị đoạt thủ linh hồn người chết.

Chỉ bằng hắn, sớm nên biết, Hữu Danh được bên trong, tăng thêm cái gì.

Còn nhớ rõ, lúc đó hắn uống thuốc lúc, kia tức khởi mây, còn có đầy mắt nhàn nhạt xẹt qua thê lương cùng tự giễu.

Nguyên lai nghe đồn cũng không có giả, mà nàng vì sao mà lại tin lịch sử.

Trong lịch sử nói Quân Khanh Vũ mấy năm sau mới chết đi, nhưng mà, lịch sử người trong vật thật giả khó phân biệt, thậm chí không có nói tới quá Vinh Hoa phu nhân, thậm chí hắn tàn nhẫn đối với mình đã từng ái phi chỗ lấy cục hình.

Có thể thấy được, lịch sử là mơ hồ .

Còn đối với hắn, lúc trước lúc rời đi tuyệt vọng, bởi vì cho tới nay, nàng cũng tận tâm tận lực hi vọng hắn có thể minh bạch một nhất sinh nhất thế nhất song nhân đạo lý.

Hắn quý vì đế vương, ý nghĩ như vậy đối với hắn ít khả năng, thế nhưng nàng một mực nỗ lực.

Thế nhưng, hắn lần lượt làm cho nàng tràn ngập hi vọng, lại một lần thứ tuyệt vọng, thậm chí căn bản là bởi vì một dung mạo cùng bỏ qua Tô Mi đối với hắn rất cuộc có bao nhiêu nguy hại lớn.

Tuyệt vọng cùng bất đắc dĩ ly khai, nhưng là lại không có nghĩa là, nàng không có yêu hắn. Hoạch

Chỉ là bởi vì không muốn tha thứ, là bởi vì trong lòng có phần nộ, bởi vì bị thương quá, thậm chí hận hắn vô tri ngu muội, vì thế lúc rời đi, cố nén đem kia một phần không hề có hi vọng cảm tình giấu dưới đáy lòng.

Nhưng rốt cuộc, vẫn là nhịn không được muốn biết về người kia tất cả, rốt cuộc hay là đang hồ hởi nhất cử nhất động.

Chẳng sợ người hận, chẳng sợ người tuyệt vọng.

Có một câu nói gọi, yêu một người chỉ cần một giây, mà quên một người lại cần dùng cả đời.

Lạc nương tử nói không sai, có một số việc là ngoài cuộc tình táo trong cuộc u mê trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường.

Nhưng mà, đối phương rốt cuộc yêu người cùng phủ, cũng không phải cần người khác phán đoán .

Cái loại này yêu, là chỉ có chính người mới có thể thể hội cùng cảm thụ , cùng với phán đoán .

Xe ngựa đột nhiên ngừng lại, Phong Kính vội vã đi xuống, giữ lại A Cửu một người ở trong xe ngựa, đột nhiên lại có chút mê man.

Đợi một lúc, đợi một lúc mở miệng nói như thế nào?

Nói mình là A Cửu, nói cái gì?

Tay có chút khấn trương nắm chặt, A Cửu hít sâu một hơi, sau đó vén rèm lên lo lắng nhìn về phía cửa.

Rất nhanh, Phong Kính phi chạy vội ra, ở A Cửu bên tai thấp giọng nói, “Phu nhân, bọn họ người đi.”

“Cái gì?”

A Cửu thanh âm run lên, nhìn trời không hạ bùn đất kiến trúc, không thể tin tưởng hỏi.

“Bên này nói bọn họ mới vừa đi.”

Mới vừa đi sao?

“Đuổi theo.”

Muốn cũng không có muốn, A Cửu vội phân phó nói.

Theo một tiếng thanh thúy rơi, xe ngựa xóc nảy hướng đại quân phương hướng mất đi.

Cát vàng tung bay chặt, A Cửu thỉnh thoảng lại vén rèm lên, nhìn về phía trước, lại thỉnh thoảng thúc giục Phong Kính gia tốc.

Mà mỗi một lần xóc nảy đó hội làm cho A Cửu thân thể nhoáng lên, thế cho nên mới ra thành không lâu, phía sau lưng thế nhưng bị lấy một tầng mỏng mờ mờ.

“Thế nào?”

Bởi vì hướng gió Hằng thành cao thấp, mà phía trước cùng dưới chân đều là mênh mông cát vàng, như một mảnh hoàng sắc biển rộng hiện ra ở trước mắt.

Hơn thế đồng thời, quả nhiên thấy một hàng xe ngựa ở chỗ rất xa, chậm rãi đi trước, ở kim sắc cát vàng trong, bởi vì cách xa xôi, thoát nhìn như con kiến đi trước.

Tâm trở nên củ đứng lên, A Cửu nhìn trời biên bóng dáng, thanh âm run lên, “Đuổi theo.”

Xe ngựa rất nhanh đuổi theo, vung lên cát vàng mờ màng mắt, nhưng mà vừa mới tiến đi một bước, xe ngựa đột nhiên dừng lại, nếu không phải là nắm lấy cái đệm, phỏng chừng nàng suýt nữa bị ngã ra.

Hơn thế đồng thời, một tiếng mã truyền đến là hí theo vang lên bên tai, bí mật mang theo còn có Phong Kính rút kiếm thanh âm.

“Làm sao vậy?”

A Cửu ngồi vững vàng, nhẹ giọng hỏi.

Phong Kính ngừng thở, cảnh giác nhìn về phía bốn phía, nửa ngày nói, “Có mai phục.”

Có mai phục?

A Cửu tay đưa về phía vị trí phía sau cái đệm, hít sâu một hơi, sau đó tĩnh tĩnh nghe động tĩnh bên ngoài.

Nếu như lúc này gặp được mai phục, bọn họ căn bản không có đường lui, bởi vì vừa truy Quân Khanh Vũ được ngay, đi ra quá vội vàng vàng, ám vệ căn bản là theo không kịp, đi theo cộng thêm Phong Kính cũng chỉ có ba người.

Hơi vén rèm lên, kia xa xa điểm đen càng ngày càng nhỏ, A Cửu khóe mắt đau xót, “Quân Khanh Vũ...”

Lời của nàng vừa mới rơi, mười mấy bóng đen đột nhiên theo dưới đất cát vàng lý nhảy đi ra, hơn thế đồng thời, trong không khí đáng sợ sát khí nhất thời như gió bão như nhau tịch cuốn tới.

Con ngựa kia sợ đến phát ra từng tiếng kinh hoàng hí, thậm chí chỉ muốn thoát khỏi dây cương chạy trốn, nhưng đối phương tựa hồ sớm có phòng bị mà đến, mấy cái vòng trang sức rất nhanh bộ ở xe ngựa bánh xe, dùng sức xé ra,, xe ngựa toàn bộ đều rơi vào cát vàng dưới đất.

“Bảo vệ tốt đại nhân.”

Phong Kính khẽ quát một tiếng, điểm túc từ trên xe ngựa phi thân ra, kiếm trong tay khí ngút trời, sau đó nghện túc chân khí chém về phía bộ kia ở xe ngựa vòng trang sức.

Loảng xoảng đương một tiếng, vòng trang sức lên tiếng trả lời mà đoạn, hai người khác lúc này ổn định mã, giờ roi quay đầu đuổi hướng Hằng thành.

Đối phương bóng đen nhất thời hình thành thấy tường cao ngăn trở đường đi của bọn họ, đồng thời, hảo vài người cầm kiếm mà đến, trực tiếp thứ hướng xe ngựa.

Đối phương xuất thủ hung ác, đã lộ ra sát ý, Phong Kính căn bản không dám khinh thường, cũng không dám cách yêu A Cửu xe ngựa quá xa, không chỉ chốc lát nữa, đối phương bởi vì nhân số nhiều lắm, bên này dần dần thể lực chống đỡ hết nổi, thậm chí, đã bắt đầu quai thải.

“Xông ra!”

Phong Kính nghiêm nghị phân phó, lập tức liên tục ném ra ba đạn tín hiệu.

Đối phương vừa thấy, thành linh thay đổi sắc mặt, giữa lúc Phong Kính mang người muốn xông ra thời gian, cách đó không xa thành linh xuất hiện kỷ thất hồng sắc máu mã, đập cát vàng bay nhanh mà đến.

Chờ thấy rõ người tới khuôn mặt, Phong Kính sắc mặt nhất thời xuất hiện tro ngụi như nhau tái nhợt.

305. Chương 305: Kết Cục Mười

Cát vàng tung bay, truy tới được liệt mã mặc dù ngừng lại, thế nhưng vẫn là không ngừng được ở tại chỗ đảo quanh, phát ra hồng hộc thanh âm.

Hai nhóm hồng sắc mã tại đây Hằng thành hoang mạc thượng, thoát nhìn cực kỳ chói mắt, nhưng mà so sánh với so đo kia trên lưng ngựa hai người, đây hết thấy có vẻ không đủ để rơi vào trong mắt.

Trên lưng ngựa chính là hai người nam tử, một trong đó nam tử ánh mắt lãnh lệ, như đao điều khắc ngũ quan thâm thúy, bộ dáng trung lộ ra mấy phần cao ngạo. Hần thanh y làm mang, mím môi môi không có bất kỳ biên độ, hai mắt nhàn nhạt rơi vào A Cửu trên xe ngựa. Lặc

Mà bên cạnh hắn một người nam tử tuổi khá lớn, nhìn như hai mươi bảy hai mươi tám, tóc đen như mực, dùng một quả quý bầu cây trâm tựa đầu phát vén khởi.

Như cũ là tinh xảo khuôn mặt lại lộ vẻ một đôi tự tiểu phi tiểu hoa đào mắt, đáy mắt ba quang lưu chuyển, có một luồng phong lưu phóng khoáng khí chất. Cao thẳng cánh mũi hạ kia môi, thì câu dẫn ra một tia vô tận trào phúng tiểu ý.

Trong tay nắm một phen ngọc bích phiến, không đủ là màu tím kia huệ tử đã có thể đập ra kia đem nhìn như bình thường cây quạt vô giá, sở bất định, vẫn là một phen đoạt mệnh vũ khí.

Nhìn A Cửu xe ngựa của bọn họ rơi vào vây quanh, đối phương nụ cười trên mặt chậm rãi dạng thông suốt, thậm chí có một loại thợ săn đem con mồi canh giữ ở rơi vào trong nhất định phải được.

Này hai người... Ánh mắt đảo qua bọn họ phía sau này sát thủ, Phong Kính nắm chặt trong tay kiếm, nghiêm trọng sát khí càng khởi.

Hắn tự nhiên biết hai người kia là ai, cầm trong tay ngọc phiến hai mắt mỉm cười thì lại là cáo già Quân Phỉ Tranh, còn bên cạnh cái kia vẫn lạnh mặt, ánh mắt thâm thúy thì lại là hắn hải lòng nhất, cũng có mặt lạnh sát thủ danh hiệu nam tử: hàn. Hoạch

A Cửu vừa vì truy Quân Khanh Vũ, căn bản không có dẫn người, dù cho thả ra đạn tín hiệu, cũng không thấy được có thể kiên trì đến viện quân đến.

Quân Phỉ Tranh ánh mắt đảo qua Phong Kính gò má, cuối cùng cũng rơi vào kia hai trong xe ngựa.

Hiện tại mặc dù rơi vào trong vòng vây, nhiên mà người ở bên trong lại không có chút nào động tĩnh, như thể trầm được khí.

Trong tay cây quạt ba một tiếng đánh ở lòng bàn tay, hàn nghe nói sắc mặt nhất thời biến đổi, ánh mắt lặng yên nhìn Quân Phỉ Tranh liếc mắt một cái, lập tức chăm chú nhìn chăm chăm xe ngựa, ánh mắt càng phát ra thâm trầm, hình như có một tia lo lắng.

Cùng lúc đó, như chiếm được mệnh lệnh, phía sau này có chuẩn bị mà đến sát thủ áo đen nhất thời cầm kiếm bay lên, đánh về phía A Cửu xe ngựa.

“Bảo hộ đại nhân.”

Phong Kính lệ quát một tiếng, kiếm trong tay như ánh đao, trong lúc nhất thời, xung quanh lại lần nữa bão cát bay lượn.

Còn đối với phương mã tựa hồ cũng cảm nhận được nào đó, phát ra tiếng ngựa hí, mà A Cửu xe ngựa ở tranh đấu trung đã bị nhiều ra rất nhiều vết rách.

Thậm chí càng về sau, con ngựa kia xe cửa sổ chính mình bị bay vào được thì thể đánh võ, mơ hồ trung, có thể nhìn thấy mảnh ngời phía sau một người.

Thế nhưng người kia không nhúc nhích.

“Hừ.”

Tựa hồ bị trong xe ngựa người cử động khiêu khích khai,, trong tay cây quạt đột nhiên đưa cho bên cạnh hàn, Quân Phỉ Tranh mày thình lình khơi mào, thân thủ cầm lấy bên cạnh cung tiễn.

Cùng lúc đó, công kích của đối phương càng thêm mãnh liệt.

Mà rất nhanh, khô ráo trong không khí thể nhưng tràn ngập mùi máu tươi.

“Đông!”

Một tiếng vang thật lớn, toàn bộ xe ngựa trần nhà bị xóc lên, Phong Kính trọng trọng là ngã ở A Cửu nông sâu, một quả thiết tên xuyên thấu hấn xương vai, đỏ sẫm máu tươi nhiễm đỏ thân thể hấn.

Hấn thở phì phò, ra sức giãy giụa đứng lên, như trước nắm chặt trong tay kiếm chắn A Cửu trước người.

“Ân. Đao thực sự là một người hấn tử.”

Quân Phỉ Tranh phỉ như nhau mảnh lý như trước không nhúc nhích người, lại lần nữa giơ lên cung nhắm ngay Phong Kính, kia đầy mắt tràn đầy chinh phục con mỗi dực vọng cùng bá đạo.

Ngón tay một tổng, kia tên như tia chớp như nhau sát khí sắc bén bay về phía Phong Kính.

Trong nháy mắt đó, cơ hồ có thể dự cảm đến tên xuyên thấu đối phương thân thể răng rắc thanh âm.

Quân Phỉ Tranh tươi cười lãnh lệ, hấn không phải là không có đã cho này gọi tháp tháp mộc nhân cơ hội.

Hấn tự mình theo quân quốc tới rồi, đối phương không những không thấy, trái lại liên tục chậm lại mấy lần, hôm nay càng nhìn thấy đối phương hướng quân quốc chạy đi.

Quả thật là to gan lớn mật không biết tốt xấu, mặc dù ngay từ đầu, liền kết luận sinh ý sau, sẽ làm này tháp tháp mộc biến mất, bất quá đối phương như vậy không chịu hợp tác, chẳng thà đến một hạ mã uy.

Nếu là cường thịnh trở lại ngành, kia cùng Quân Khanh Vũ ai cũng đừng nghĩ bắt được kia thần khí, huống chi, Quân Khanh Vũ đang chờ đối Sở quốc tuyên chiến.

Đối với hấn Quân Phỉ Tranh mà nói, không có thần khí như trước có nắm chắc leo lên hoàng vị.

Chỉ là, này thương nhân quá mức không coi ai ra gì .

Tên chạy như bay hướng Phong Kính, Quân Phỉ Tranh cười khê nhìn kia tên muốn đi qua đối phương trái tim, nhưng ngay trong nháy mắt này, trong xe ngựa đột nhiên phát ra một tiếng vang thật lớn, trong đó còn bí mật mang theo binh khí đụng nhau đụng thanh âm chói tai.

Quân Phỉ Tranh lúc này chấn động, chỉ thấy khói trắng bốc lên, mà kia tên lại bị cái gì sinh sôi chiết thành hai đoạn.

Đang ở hần kinh ngạc lúc, cơ hồ chính là kia cự hướng sau một giây thời gian, khác một tiếng vang thật lớn lại lần nữa vang lên.

Con người thành linh phóng đại, vẫn yên tĩnh ở bên cạnh hàn đột nhiên phát ra một tiếng hô nhỏ, “Vương gia!”

Hần thân thủ đẩy hướng Quân Phỉ Tranh, nhưng hiển nhiên đã không kịp làm cho đối phương hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm.

Chỉ thấy Quân Phỉ Tranh thân thể như là bị một cổ vô hình thể nhưng dị thường lực lượng cường đại bắn trúng, lúc này bay lên, ở mọi người tiếng kinh hô trung, trọng trọng ngã ở cát vàng trong.

Tất cả mọi người đình chỉ công kích, liền bước lên phía trước đem Quân Phỉ Tranh nâng dậy đến, nhưng mà đồ tươi máu bí mật mang theo chảy được gay mũi mũi, lúc này từ đối phương ngực cửa động thẳm thì toát ra.

Tất cả mọi người choáng váng mắt, mà Quân Phỉ Tranh còn chưa có ngồi dậy, đại phun một ngụm máu đen.

Hàn ngăn chặn vết thương của hắn, tay không khỏi run lên.

Quân Phỉ Tranh công phu bao nhiêu hắn không phải là không biết, thậm chí mình cũng không phải là đối thủ của hắn, nhưng mà, trong xe ngựa người kia xuất thủ quá nhanh.

Mau được thậm chí đều thấy không rõ, mà vừa mới mới nghe được thanh âm kia hắn chỉ là bản năng hô một tiếng.

Đúng vậy, kia hoàn toàn là đối tử vong đột nhiên tới gần, mà bản năng hô lên thanh âm

306. Chương 306: Kết Cục Mười Một

Thật là đáng sợ, hàn thân thủ điểm trúng Quân Phỉ Tranh huyết vị, mới ngưng được kia phun dừng ra máu tươi.

Xung quanh yên tĩnh đáng sợ, không người nào dám lên tiếng, chỉ là cảm giác kia nhũn nhụi cát vàng thùy ở trên mặt có một loại duệ đau.

Đáng sợ hơn chính là, hàn cuống quýt nhìn về phía xung quanh, thể nhưng không có tìm được bất luận cái gì xuyên thấu Quân Phỉ Tranh binh khí, . Lặng

Chỉ có hàn dưới thân bị máu tươi nhuộm đỏ cát vàng.

Mà lúc này Quân Phỉ Tranh cũng cảm thấy đầu váng mắt hoa,, chờ máu ngừng, bằng vào nội lực thâm hậu, mới tỉnh lại.

Trong lúc nhất thời, vừa kia đột nhiên lên thật lớn xuyên thấu thân thể mình lực lượng đáng sợ làm cho hắn sắc mặt trắng bệch.

Vết thương là hỏa lạt lạt đau, cơ hồ làm cho hắn hô hấp khó khăn, tổn sức mở mắt ra, đáy mắt tuôn ra khó có thể tin, nhưng mà kịp phản ứng lúc, nhưng lại là cần rõ mà tùy ý cười.

Qua nhiều năm như vậy. Chưa từng có người thương quá hắn!

Tay vô ý thức nắm chặt, Quân Phỉ Tranh tốn sức đứng lên, dùng sức đẩy hấn ra người nâng, nhưng mà thân thể cũng không khỏi nhoáng lên.

Cùng lúc đó, trong xe ngựa rút cuộc vươn một tay đến, chậm rãi xốc lên mình.

“Rất tốt!”

Quân Phỉ Tranh thấp cười ra tiếng, hiện nay thiên hạ, vẫn chưa có người nào dám to gan như vậy thương hấn!

Vừa nếu không phải bản năng trật một chút, lúc này, hấn liền thấy Diêm vương.

Rất tốt! Người kia rút cuộc động, mắt hơi nheo lại, hấn nhìn chăm chăm trong xe ngựa, đảo muốn biết, rốt cuộc là ai!

Thiên hạ này lại so với người hấn còn cuồng vọng!

Dám đối với hấn Quân Phỉ Tranh xuất thủ! Hoạch

Hàn cũng cảm nhận được Quân Phỉ Tranh đáy mắt tuôn ra trước nay chưa có sát khí, không khỏi theo mọi người như nhau, đều nhìn về kia đột nhiên động mình.

Cát vàng từ từ, gọi lên bức rèm che phát ra thanh thúy tiếng vang.

Người kia vươn tay, đỡ bên cạnh phần che tay lộ ra thân thể, sau đó chậm rãi xuống xe ngựa.

Đối phương động tác thông thả, nhưng mà, tư thái lại cực kỳ ưu nhã, giờ tay nhắc chân giữa toát ra một loại khó có thể nói nói không tầm thường khí chất.

Đối phương chậm rãi đứng lại, cầm trong tay quai dĩa vũ khí mặt hướng Quân Phỉ Tranh bên này, quanh thân tỏa ra một loại lạnh lùng.

Người nọ mặc rộng lớn áo choàng, thân hình bậc trung, khuôn mặt bị hắc sa che khuất, căn bản khán bất chân thiết.

Cũng không biết vì sao, đang nhìn hướng kia cái khăn che mặt thời gian, lại có thể cảm giác được đối phương ánh mắt lạnh lẽo xem ra, làm cho Quân Phỉ Tranh không khỏi tâm trạng run lên.

Hấn minh bạch cái loại này ánh mắt, gọi này sát khí.

Sát khí, thậm chí càng dữ dội hơn!

Một thương nhân trên người vốn nên chỉ có hơi tiền khí, nhưng mà, này thương nhân bất đồng, hấn chỉ có sát khí!

Trực giác nói cho hấn biết, gặp được đối thủ chân chính .

Hơn nữa, hấn thượng không biết đối thủ thực lực chân chính rốt cuộc là cái gì.

Lặng yên lui về phía sau một bước, đây là đối sát thủ mệnh lệnh, phía sau vài người lại lần nữa triển khai thân thủ, cùng liều mạng một trận.

Nhưng ngay khi bọn họ hành động trong nháy mắt, Quân Phỉ Tranh thấy rõ ràng bên cạnh xe ngựa đứng người kia, thông thả giờ tay lên lý gì đó.

Không biết vì sao, kia cực kỳ thông thả động tác, Quân Phỉ Tranh vết thương đột nhiên một nứt ra.

Khi hấn còn chưa kịp kinh hô thời gian, liên tục tứ tiếng nổ truyền đến, mau được có người không trung bạch điện chọt lóe.

Mà phía sau hấn công phu danh liệt tiền thập tứ cao thủ đã âm âm té trên mặt đất, không có bất kỳ khí tức.

Một khắc kia, Quân Phỉ Tranh cảm giác được rõ ràng tim của mình nhảy đột nhiên bởi vì kinh khủng cùng sợ hãi mà đình chỉ, cùng lúc đó, đối phương động tác tái bút kỳ ưu nhã buông xuống trong tay bình khí.

Màu đen kia thâm thúy con người cách cái khăn che mặt xem ra!

Kinh ngạc quay đầu lại, bốn gã cao thủ đồng dạng tư thế ngưỡng nằm trên mặt đất, mà bốn người bọn họ mi tâm trung gian cũng có cái một lỗ máu, công bằng!

Xỏ xuyên qua đầu! Bất quá một trong nháy mắt!

Hàn con người hơi nheo lại, lập tức nhìn về phía A Cửu, đáy mắt xẹt qua một tia làm cho người ta không dễ phát hiện tiểu ý.

Mà Quân Phỉ Tranh lúc này hoàn toàn trắng bệch mặt, bên cạnh hắn có khác khai hàn, có giang hồ bài danh tiền thập cao thủ.

Nhưng lúc này, thế nhưng đột nhiên tổn thất bốn!

Tay dùng sức nắm chặt, Quân Phỉ Tranh quay đầu lại nhìn về phía A Cửu, đáy mắt rốt cuộc có một tia cảnh giác, không dám chút nào đại ý!

A Cửu tay lặng yên phóng ở sau người, này cướp được để không như thế kỷ hai mươi mốt, mỗi lần dùng đều hao hết khí lực, huống chi nàng đang có mang.

Nàng vốn không muốn xuất thủ, bởi vì...

Ánh mắt lặng yên nhìn về phía cái hướng kia, màu đen đội ngũ đã sớm biến mất, biến mất ở tại cát vàng sa mạc chi phương.

Không muốn ra tay, vẫn ẩn nhẫn là sợ bị hắn nghe thấy!

Nhưng chính là bởi vì như vậy, nàng mất đi lại lần nữa đuổi theo hắn cơ hội.

Chẳng lẽ thực sự là thiên ý...

“Xin hỏi các hạ chính là?”

Hàn tiến lên một bước, đột nhiên bắt đầu đánh khởi giảng hòa.

A Cửu ánh mắt nhìn về phía hắn, lạnh lùng cười, “Tháp tháp mộc.”

Quân Phỉ Tranh con người co rụt lại, thanh âm kia dị thường trầm thấp lãnh đạm, thế nhưng thanh tuyến lại thập phần sạch sẽ.

“Tháp tháp mộc?” Mặt lạnh lùng thượng khó có được lộ ra như thế giả ý về kinh ngạc, “Vừa vương gia đi ngang qua nơi đây, không cẩn thận gặp được mai phục, thế là dẫn người truy qua đây, lầm đem sát thủ trở thành tháp tháp Mộc đại nhân, thật sự là xin lỗi.”

“Vô phương!”

A Cửu giơ tay lên vuốt phát nhiệt nòng súng, nhẹ cười ra tiếng, “Vừa chúng ta cũng không biết dĩ nhiên là Quân Phỉ Tranh vương gia! Nếu là như vậy, vậy ta tháp tháp mộc cũng sẽ không như vậy xuất thủ.”

Nàng tiến lên một bước, liếc mắt nhìn trên mặt đất chết đi bốn người, nói tiếp, “Đây là xin lỗi, thế nhưng tử bốn. Đây đều nên trách ta chết tiết bản tính, việc buôn bán thói quen sao, ăn không được mệt, nhân gia lấy ta một phần, ta cần phải kiểm hồi gấp bốn đến.”

Lần này, Quân Phỉ Tranh mặt có bạch chuyển lục, tay lúc này phần nộ nắm thành quả đấm.

Đối phương rõ ràng là dùng tiếc hận khẩu khí nói, nhưng người ở chỗ này cũng có thể nghe được, kia rõ ràng là đối Quân Phỉ Tranh khiêu khích cùng cười nhạo, thậm chí là cảnh cáo.

Vết thương của người ta một, ta liền thương người tứ, tuyệt đối gấp bội xin trả.

307. Chương 307: Kết Cục Mười Hai

Quân Phỉ Tranh cường đẩy ra tới tươi cười ở A Cửu thờ ơ trong giọng nói chậm rãi ngưng kết, kia đáy mắt, cũng có không che giấu được vẻ lo lắng cùng sắc bén.

Hắn làm sao không biết người này miệng, làm sao không biết đối phương khiêu khích.

Nhưng mà, thủ hạ kỳ nhân nhiều, lại mà lại tra không ra người này lai lịch, làm cho hắn thân cư phía dưới. Lặng

Chú ý tới Quân Phỉ Tranh đáy mắt hiện lên âm lãnh, A Cửu câu môi cười, lại là không nói, nhưng trong lòng hơi kinh hãi, rốt cuộc là Quân Phỉ Tranh, trúng một thương, bằng vào tự thân công lực vẫn như cũ có thể thần nhiên đứng ở trước người của nàng.

Đáng tiếc duy nhất chính là, vừa một thương, không có cơ hội xuyên thấu sọ đầu của hắn.

Đối phương lần đầu tiên đối mặt như vậy vũ khí, lại có thể né tránh một điểm, có thể nghĩ hắn minh tuệ.

Kể từ đó, lại ném dần theo một giết hắn cơ hội tốt.

Bất quá, có một số việc chung quy còn đang nàng nắm chặt lực, tỷ như...

“Tháp tháp Mộc đại nhân quả thực hảo thân thủ a.”

“Khụ khụ khụ...”

A Cửu nhẹ nhàng ho một phen, tựa có vẻ yếu đuối, lập tức giơ tay lên đối kia bốc khói nòng súng phẩy phẩy, nói, “Vương gia người thế nhưng pha trò ta. Thiên hạ này người nào không biết vương gia võ công cái thế, vừa ở vương gia trước mặt, chẳng qua là chút tài mọn mà thôi. Nếu thật là nếu so với thân thủ, ta phỏng chừng đã chết ở vương gia thủ hạ vài trở về.”

Quân Phỉ Tranh ánh mắt thành linh rơi vào kia đem bốc khói thương thượng, đáy mắt nhất thời hiện lên một tia hoài nghi, lập tức lại là không hiểu mừng rỡ.

“Tháp tháp Mộc đại nhân trên tay chính là?”

Trước vì che giấu thân phận, nhưng thật ra làm cho hàn bắt tay vào làm xử lý, nhưng mà đối phương cũng cũng không có nhìn thấy này vũ khí đích thực bộ dáng. Hoạch

Chỉ nói uy lực cường đại, thậm chí lúc đó nhìn không thấy người xuất thủ, liền ngã xuống một mảnh.

“Này? Không phải chính là mấy ngày sau, vương gia cần thần khí sao?”

A Cửu cười mỉm, lại là đem thương giao cho Phong Kính, cũng không có cấp Quân Phỉ Tranh ý tứ, “Thập ngày sau, địa điểm ta nghĩ đã có thông tri vương gia. Hôm nay bất tiện tiếp đãi vương gia, kia tháp tháp mộc liền cáo từ trước.”

Nói xong, xoay người dục lên xe.

“Tháp tháp Mộc đại nhân vội vã như vậy?”

Quân Phỉ Tranh cười đi tới, lại một tay che miệng vết thương, thâm thúy ánh mắt tựa phải đem trước mắt khóa ở áo choàng lý người này nhìn cái thấu triệt.

A Cửu quay đầu lại, ánh mắt rơi vào Quân Phỉ Tranh trên vết thương, “Ta là cấp đại nhân vết thương? Hằng thành khí trời hay thay đổi, cộng thêm đã ngày mùa hè, đại nhân vết thương nếu nếu không xử lý, tháp tháp mộc rất lo lắng thập ngày sau không ai đến lĩnh kia thần binh. Nếu là như thế này, cuộc trao đổi này ta sẽ thua lỗ lớn. Vì thế, đại nhân người cần phải hảo hảo bảo trọng a.”

“Nga đúng rồi.” A Cửu gõ đầu, tựa hồ đột nhiên nhớ ra cái gì đó, theo trong tay áo lấy ra một xanh ngọc sắc cái bình, ném cho Quân Phỉ Tranh, “Xương vai xô xuyên qua, bên trong lại có hỏa dược còn có các loại thạch phần, nếu không có rượu tinh thể nhưng thanh lý không sạch sẽ! Này nghe nói còn là quân quốc hoàng đế mới dùng được với nước thuốc, tổng cho vương gia liền tổ về vừa tháp tháp mộc lỗ mãng.”

Cái bình trên không trung xẹt qua một biên độ, bị đứng ở một bên hàn nhẹ nhàng tiếp được, sau đó nắm chặt.

“Đương nhiên... Tượng vương gia cao như vậy quý thân phận tự nhiên cái gì được đều gặp, đáng vẻ này ta đây chờ vô tri thị dân. Hằng thành cái gì cũng tốt, chính là thiên kim khó cầu một được, ta đây thân thể cũng không thể nào hảo, nếu như vương gia chờ để ý...”

A Cửu đột nhiên toát ra hồi hận ngữ khí, hàn lại cười hì hì cắt ngang, “Đã thấp thấp Mộc đại nhân tâm ý, chúng ta ổn thỏa cảm kích nhận lấy.”

“Thua thiệt lớn.” A Cửu phát tay áo, lên xe ngựa.

Xe ngựa lại lần nữa dục ly khai, Quân Phỉ Tranh thân thể chợt lóe, như mèo như nhau xông vào A Cửu xe ngựa, thân thể hướng bên cạnh vừa tựa vào, “Đa tạ Đại nhân thông cảm bản vương thân thể, ta nghĩ, đại nhân cũng sẽ không chú ý đáp cái đi nhờ xe.”

“Tùy tiện.”

A Cửu lạnh lùng nói, dựa vào ở trong xe ngựa nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mặc dù cảm giác được Quân Phỉ Tranh như đao nhận bàn sắc bén ánh mắt, nhưng mà nàng có thể giấu giếm được Quân Khanh Vũ, này Quân Phỉ Tranh lại chính là ở nói hạ?

“Phong, có vương gia trên xe ngựa, cần phải chạy ổn điểm.”

A Cửu dám phân phó hoàn, xe ngựa đột nhiên một xóc nảy, xe ngựa này vốn là A Cửu chuyên tọa, thân thể của nàng hạ trải Hằng thành mềm nhất chỉ thêu, vì để cho ngày mùa hè mát mẻ, lại dùng băng tằm tỉ cách, vì thế như thế lay động hoảng, đối với nàng mà nói ảnh hưởng cũng không lớn.

Thì ngược lại Quân Phỉ Tranh, lúc này đau đến hần cần răng nứt ra xỉ.

Xương vai bị xô xuyên qua, là sinh sôi một lỗ máu, đáng sợ hơn chính là, rõ ràng không có vũ khí, nhưng mà miệng vết thương đi là hỏa thiêu hỏa liệu đau.

Liên tục không nhẹ không nặng mấy lần xóc nảy, Quân Phỉ Tranh mặt toàn bộ cũng đã xanh đen, mà nhìn A Cửu ánh mắt, hận không thể sinh ý sau, đem nàng ăn sống nuốt tươi nga!

Những năm gần đây, hần quát tháo lục quốc thập nhị vương gia chuyện gì ở người khác trong xe ngựa thụ quá loại này đãi ngộ.

Nhưng mà đối kia thần binh khát cầu lại để cho hần sinh sôi ngăn chặn muốn bạo phát lửa giận, một đường chỉ phải nhẫn nại.

“Vừa bản vương nhìn thấy thấp thấp Mộc đại nhân xe ngựa chạy trốn thật nhanh, tựa hồ là ở truy người?”

A Cửu xóc lên tròn mắt, sâu thẳm như nửa đêm bàn con người lạnh lùng cách cái khăn che mặt nhìn chăm chăm Quân Phỉ Tranh.

Nàng có thể khẳng định là, nàng cùng Quân Phỉ Tranh gặp nhau mà tuyệt đối là ngẫu nhiên. Kia, tất nhiên chính là, hần mai phục tại chỗ ấy, ngay chờ mặt khác người.

Chỉ là nhìn thấy nàng đến, trái lại bỏ qua người kia.

Bởi vì, có một chút cũng dám xác định, Quân Phỉ Tranh biết kia một bát là Quân Khanh Vũ người, thế nhưng không biết Quân Khanh Vũ ở bên trong.

Nếu biết, há sẽ bỏ qua tốt như vậy hành thích vua cơ hội.

Tâm trạng hiểu rõ, A Cửu giơ tay lên chậm rãi bao trùm ở cái khăn che mặt thượng, dùng hơi có vẻ thê lương cười nói, “Đây chính là quân quốc hoàng đế sứ giả!”

“Vì sao đuổi theo?”

“Vương gia cũng biết, đối phương tìm tới ta. Ta vốn là một tiểu thương nhân, các người ai ta cũng không dám đắc tội, bởi vì ta chỉ nói, đến lúc đó ta sẽ đứng hạn xác định địa điểm lấy tiền giao hàng. Bất quá, ngay ngày hôm qua, ta đi đột nhiên nghe nói, quân quốc hoàng đế trong tay có một bụi cây thần dược.”

“Cái gì được? Lại muốn đại nhân tự mình đến truy?”

”Nghe nói trên thế giới có một bụi cây cỏ, tên là người yêu cỏ. Cỏ này không chỉ có thể làm cho nhân khí tử xoay người lại, nghe nói còn có thể làm cho người ta Vĩnh Bảo thanh xuân

308. Chương 308: Kết Cục Mười Ba

Quân Phỉ Tranh nhất thời cười, đầy mắt có một mặt giáo hoạt, “Đại nhân tựa hồ rất cần thuốc kia?”

Bao trùm tại nơi cái khăn che mặt thượng tay run lên, buồn bã nói, “Đại nhân khả năng cũng đã từng nghe nói thân thể ta không tốt! Tiên này kiếm nhiều lắm, cũng không có mệnh hưởng phúc, đây chẳng phải là bạch phí tâm tư.”

Nói, làm bộ muốn cởi bỏ cái khăn che mặt, “Đại nhân, có muốn biết hay không này cái khăn che mặt phía dưới là cái gì?” Lặng

Thanh âm kia u lãnh mà lộ ra nào đó mê hoặc, Quân Phỉ Tranh vô ý thức sau này mặt dựa vào, kỳ thực ngay từ đầu hắn đã nghe đến người này trên người có thượng vàng hạ cám mùi thuốc, làm cho người ta buồn nôn.

Từ trước đến nay liền không thích Hằng thành người, ở đây người mọi rợ chiếm đa số, làm việc cùng ăn cơm đều tương đương tục tằn, cộng thêm vết thương đau nhức, Quân Phỉ Tranh hoàn toàn không có tâm tư muốn biết A Cửu, khuôn mặt.

Lòng thích cái đẹp mọi người đều có, nhưng là một người hình thể trưởng thành như vậy, thực sự là kỳ tích.

“Xem ra được đối đại nhân thực sự rất hữu dụng, . Đều tự mình đuổi theo xe ngựa.”

“Đương nhiên. Nếu có người nghĩ ra đồng dạng giá, lại mang vào như vậy một gốc cây thảo dược, ta là cầu còn không được.”

“Ha ha ha ha ha...” Không đợi A Cửu nói xong, Quân Phỉ Tranh đột nhiên cất giọng phá lên cười, “Vậy đại nhân là nhưng là tìm sai người. Thuốc kia, nhưng không cần thiết ở Quân Khanh Vũ trên tay.”

“Nga?”

Mây bất động thanh sắc khẽ động, cái khăn che mặt hạ mặt lại trời lên kinh ngạc.

Phương nghĩ tới chết đi Tả Khuynh, nhớ lại ẩn núp ở Mạc gia hàn, mà hàn, là Quân Phỉ Tranh thủ hạ tín nhiệm nhất người có khả năng.

Kể từ đó, không cần hỏi, đã biết được ở nơi nào. Hoạch

Quân Phỉ Tranh không nói thêm gì nữa, chỉ là câu môi, giáo hoạt nhìn A Cửu.

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, rất xa liền nghe tới ồn ào náo động còn có lục lạc thanh âm, còn có các loại lẫn lộn cùng một chỗ vị đạo, Quân Phỉ Tranh nhìn nhìn ở mặt trời chói chang hạ Hằng thành, vô ý thức nhíu mày.

A Cửu nhảy xuống xe ngựa, “Cửu ngày sau thấy.”

Nàng cười cười, “Cửu nhật thời gian ta nghĩ đối vương gia mà nói đã được rồi.”

Ước định khi trước 10 nhật giao hàng, cửu nhật sớm, rất hiển nhiên là không hề cấp Quân Khanh Vũ bên kia cơ hội, mà một cái khía cạnh khác thì lại là nàng muốn xem người yêu cỏ.

“Hào!”

Một tia thắng lợi mỉm cười nổi lên chân mày, Quân Phỉ Tranh tình thế bất buộc.

“Kia tái kiến! Nga, Hằng thành đại phu không nhiều, bất quá cũng vương gia như thế tôn quý thân phận, hẳn là tùy thân mang theo thầy thuốc.” Nói, A Cửu liếc liếc mắt một cái hàn, xoay người rời đi.

Về tới trạm dịch, Quân Phỉ Tranh vào phòng trong nháy mắt, trong tay nắm chặt nắm tay cuối cùng nhìn không được đập vào khung cửa thượng.

Rắn chắc tường đất nhất thời quơ quơ, “Thực sự là cuồng vọng người!”

“Vương gia cẩn thận thân thể!”

Hàn tiến lên một bước, đã nhìn thấy đen nhánh máu theo Quân Phỉ Tranh bả vai thềm thì toát ra, “Được mau nhanh thanh lý, vết thương này quả thực lùi lại không được.”

Quân Phỉ Tranh nằm nghiêng ở vị trí, hắc đồng nhìn chăm chăm trần nhà, mà vết thương cơn đau làm cho trên mặt hẳn tràn ra mỏng mồ hôi.

“Vương gia, bên trong có vài loại thạch phấn, cần dùng cồn thanh lý, có thể sẽ có chút đau.”

Hàn đem tùy thân mang theo hòm thuốc lấy ra, mày có chút bất an tức lên.

“Làm sao vậy?”

“Vết thương lý còn có ngũ thạch tán, này bình thường cồn vô pháp thanh lý rụng.”

Ngũ thạch tán, Quân Phỉ Tranh hoảng sợ thay đổi sắc mặt, phải biết rằng kia nếu là thanh lý không sạch sẽ, rất khả năng làm cho người ta thần chí không rõ sản sinh ảo giác.

Chần chừ lấy ra A Cửu cấp cái bình, hàn ngửi ngửi, trên mặt nhất thời có một mặt mừng rỡ, mà này thần sắc đều nhìn ở tại Quân Phỉ Tranh đáy mắt.

“Trước để cho bọn họ thử xem!”

Rốt cuộc là cáo già, mặc dù hàn ánh mắt đã báo cho biết thuốc này không có vấn đề, thế nhưng Quân Phỉ Tranh vẫn như cũ đề phòng.

Bởi vì trung cướp mọi người chết đi, một thị vệ tiến lên, kính cẩn quỳ trên mặt đất, sau đó rút ra tùy thân mang theo kiếm diện vô biểu tình thứ hướng của mình cánh tay, huyết nhục mở ra.

Hàn đi lên, đem A Cửu cấp nước thuốc ngã vào trên vết thương, nửa khắc quay đầu lại nhìn về phía Quân Phỉ Tranh, “Không có gì đáng ngại.”

Quân Phỉ Tranh lúc này mới yên tâm nhắm mắt lại.

Ánh trắng như ngân, đem buổi tối Hằng thành chiếu cả vật thể sáng như tuyết, trống trải tiếng ca, ầm ầm có thể nghe lục lạc, còn có cách đó không xa chính siêu bên này tới được cây đuốc.

A Cửu ngồi ở nóc nhà, ngắm nhìn quân quá phương hướng, toàn thân một chút trở nên lạnh.

Bên tai có gió thổi qua, mang theo nhẹ nhẹ cảm giác mát, cơ hồ bản năng, trong tay chủ thủ hướng phía sau bay đi.

Mà cái kia thân ảnh, chẳng qua là chợt lóe, mãi tiếp tiếp được chủ thủ.

Ánh trắng dưới, một người đứng lại ở góc, y sam bay lượn, khuôn mặt thanh hàn.

“Thân thủ của người lui bước.”

Người nọ nhẹ giọng cười, sau đó cầm chủ thủ đi từ từ qua đây.

Người tới không là người khác, chính là hàn.

A Cửu ánh mắt lúc này một lảng, “Hàn đại nhân, không biết đã trễ thế này đến ở đây, thế nhưng có việc?”

“Ha ha ha.” Hàn nhẹ giọng cười, “A Cửu, người quả nhiên không chết.”

“A Cửu? Đại nhân có lẽ là nhận lầm người đi.”

“Có thể nhận sai rất nhiều người, thế nhưng đối với người, vô luận như thế nào cũng không thể nhận sai. Kỳ thực, cũng là hôm nay người lo lắng như thế đuổi theo Quân Khanh Vũ, ta ở phát hiện, nguyên lai thấp thấp mộc chính là người.”

Hàn đi tới, liền A Cửu bên cạnh ghé tựa ngồi xuống, ánh mắt sâu xa nhìn về phía trước.

“Người biết nhiều như vậy, chẳng lẽ không sợ ta giết người diệt khẩu!”

A Cửu lạnh lùng cười, đáy mắt đã có sát ý!

“Nếu ta sợ chết, kia cũng sẽ không đến, mà là trực tiếp nói cho Quân Phỉ Tranh, cái gọi là thấp thấp mộc, kỳ thực chính là năm đó Vinh Hoa phụ nhân. Mà cửu ngày sau giao dịch, chẳng qua là cạm bẫy mà thôi.”

Hàn yếu ớt nói, thanh âm như lần đầu tiên A Cửu nhìn thấy vậy, sạch sẽ, thế nhưng che giấu nào đó u buồn.

Hàn thân thể, nghe nói là Giang Nam một gia tộc công tử, thế nhưng rốt cuộc là cái gì, cũng là thập phần thần bí!

Giang hồ, nhiều lắm không muốn người biết, muốn đào móc, cũng không một sớm một chiều.

309. Chương 309: Kết Cục Mười Bốn

Lòng bàn tay dần dần đã xuất mồ hôi, thế nhưng đề phòng tâm đã giảm xuống.

Cũng bởi vì hàn nói một câu, nếu không phải người đi truy Quân Khanh Vũ, vậy ta còn không dám khẳng định thân phận của người.

Điều này nói rõ, hàn biết trong xe ngựa chính là Quân Khanh Vũ, nhưng là lại không có báo cho biết Quân Phỉ Tranh.

Đỡ thắt lưng chậm rãi ngồi ở hàn bên người, A Cửu ngưng mắt nhìn về phía xa xa, vừa khẽ động khí, trong bụng tiểu gia hỏa liền bắt đầu làm âm ỉ. Lặng

“Bây giờ đều lúc này, sửa nghĩ ngơi mới là.” Hàn liếc mắt nhìn A Cửu bụng, “Chung quy hiện tại toàn bộ thiên hạ đều rối loạn, người đi ra chưa chắc là chuyện tốt.”

Mặc dù không biết hàn nói rốt cuộc cất giấu có ý gì, thế nhưng thanh âm của đối phương đích thực là có một ti thân thiết vẻ.

“Ta vốn cho là người sẽ hận ta, lại không nghĩ rằng, người sẽ giúp ta.”

Nhẹ giọng thở dài một hơi, nam tử này hẳn là hận của mình.

Kim thủy đánh một trận hấn vốn có thể dương danh thiên hạ, lại thảm bại về tràng.

“Ha ha ha.”

Hàn cúi đầu nhìn A Cửu thanh chủ thủ kia, “Có lẽ là, thế nhưng nếu như trong lòng có một người cừu hận thấu xương, cái khác hận đô hội bé nhỏ không đáng kể. Còn nữa, ta không phải giúp người.”

Hắn chuyển con người nhìn A Cửu, đáy mắt như trước yên lặng, thậm chí yên lặng vân đạm phong khinh, “Ta, chỉ là một người ngoài cuộc.”

“Người ngoài cuộc?”

A Cửu kinh ngạc chống lại ánh mắt của hắn, “Như thế nào người ngoài cuộc?”

“Còn nhớ rõ ngày ấy người đối với ta nói, hai năm trong vòng, Quân Khanh Vũ thiết kỵ sẽ đập biến toàn bộ lực quốc sao. Ta nghĩ đứng ở cục ngoại nhìn nhìn, người cái gọi là tiên đoán có hay không thực sự gặp phải.” Hoạch

Môi mỏng câu ra một tia cười nhạt.

“Như vậy!”

Cái hiểu cái không gật gật đầu, A Cửu cảm kích cười, “Ta rốt cuộc hay là muốn cảm tạ người.”

“Nói không chừng, có một ngày ta ngược lại còn muốn cảm kích người.” Hàn thu hồi ánh mắt, tươi cười lại giảm đi, nhìn trời trống không đáy mắt hơn một tia ưu thương, như vậy ẩn nhẫn cùng đau.

Tựa hồ, trong lúc lơ đãng, đụng phải hấn đáy lòng sâu nhất đau.

Đúng vậy, làm một người ngoài cuộc, hàn thái độ thập phần trung lập, tận khả năng không tham dự, bởi vậy hấn sẽ bảo mật biết tất cả.

“Không biết Quân Phỉ Tranh thương thế thế nào?”

“Vết thương đã ổn định lại.”

“Nga, hấn mệnh thật là đại.”

A Cửu không chỉ lãnh trào một tiếng.

“Hấn mệnh đích xác rất lớn.” Hàn tựa cũng nở nụ cười lạnh, “Nếu không, qua nhiều năm như vậy, hấn há nhưng bình yên đến lúc này.”

“Đáng tiếc.”

Âm thầm nắm chặt nắm tay, đáng tiếc, một thương không có bề mặt sọ đầu của hấn.

Khi đó nàng cũng không dám ra tay, bởi vì không biết hàn thái độ, nếu quả thật nổ tung Quân Phỉ Tranh, vậy bọn họ cũng hấn phải chết không thể nghi ngờ.

Mà khi đó, không thể nghi ngờ nàng phải bảo vệ chính là bình an.

Xung quanh xuất hiện chỉ chớp lát yên tĩnh, thậm chí có thể nghe thấy phong thổi qua hoang mạc thanh âm, đêm tiệm sâu, đã có người chìm đắm trong mộng đẹp.

Hàn đứng dậy, trường thân đón gió mà lập, phong tư nhẹ nhàng.

“Của người được hiệu quả quả thực phi thường tốt.”

Hấn nhẹ nhàng nói, chậm rãi theo A Cửu bên người đi qua, nhìn như thuận miệng nói một câu nói, thế nhưng mặc ở A Cửu trong lỗ tai một khắc kia, lại làm cho nàng thân thể nhất thời chấn động động.

Chỉ thấy nàng xốc lên cái khăn che mặt, cơ hồ mang theo vô pháp che giấu hưng phấn cùng cảm kích nhìn về phía hàn, trong lúc nhất thời cũng không biết nói nói cái gì.

Kia vừa bởi vì phần nộ mà tiếc nuối mà nắm chặt nắm tay trong nháy mắt buông ra, ngay cả toàn bộ buổi chiều ngực kiềm chế lửa giận cũng làm tức tiêu tan .

Này không thể nghi ngờ đối với nàng mà nói, là mấy ngày nay duy vừa nghe đến tin tức tốt.

“Cám ơn...”

Lại một lần nữa, nàng cảm kích nói.

Hàn quay đầu lại, ánh mắt rơi vào A Cửu trên mặt lúc, không khỏi một hồi.

Gương mặt này cùng trong trí nhớ như nhau, bởi vì một nhọc cùng một mối có vẻ màu da vừa mới tái nhợt, hai má cũng gầy gò rất nhiều, nhưng là lại sần được cặp kia như nửa đêm bàn đen kịt đẹp song đồng lớn hơn nữa càng sáng sửa. Đáy mắt hiện lên vui mừng như trong trời đêm đột nhiên nở rộ yên hoa, sáng lạn mà mỹ lệ.

Là trọng yếu hơn là, đôi mắt này, lần đầu tiên không có đối với hấn có địch ý, không có hấn có cảnh giác, không có kim thủy làm cho người ta xem không hiểu đối trá, mà là chân thành tha thiết cao hứng cùng cảm kích.

Trước đây thế nào cũng không nghĩ ra như vậy kiêu ngạo một Quân Khanh Vũ, như vậy xuất trần Cảnh Nhất Bích, thậm chí tiêu sái Mộ Dung Tự Tô sẽ như vậy nàng để bụng, ở đã trải qua kim thủy sau, hấn hiểu nàng cơ trí cùng bình tĩnh.

Mà hôm nay, đương triệt để minh bạch có thể làm cho Quân Phỉ Tranh đều thúc thủ vô sách tháp tháp mộ, dĩ nhiên là cái kia Vinh Hoa phụ nhân lúc.

Vì thế nghi vấn đều ở một khắc kia trở nên trong sáng, không có chút nào hoài nghi.

“Hàn, người đã từng nói với ta, có thể giá thiên hạ giả, phi Quân Phỉ Tranh như vậy có dã tâm người. Nhưng hôm nay, vì sao người muốn trở thành một người ngoài cuộc?”

Hàn mỉm cười, “Ta nguyên bản cũng không tin Quân Khanh Vũ có như vậy năng lực, huống chi người ly khai quân quốc, hấn liền mất đi một trợ thủ đắc lực. Nhưng hôm nay, ta không thể không tin, hấn có thể thật có năng lực như thế. Bởi vì, ngay cả Quân Phỉ Tranh cũng không dám vào lúc này, đối khuất cư đệ nhị Sở quốc phát binh.”

“Cái gì? Đối Sở quốc phát binh?”

A Cửu còn chưa có theo vui sướng trung phản ánh qua đây, còn cho là mình nghe lầm.

“Xem ra người còn không có được tin tức, mười vạn đại quân đã áp giới, Quân Khanh Vũ lúc này đuổi quá khứ, rất có thể là tự mình mang binh ra trận.”

Lúc này phát binh?

Lúc này phát binh không đợi cùng với hai mặt thụ địch, huống chi, dĩ nhiên là Sở quốc.

Quân Khanh Vũ là điên rồi sao? A Cửu đầu óc đột nhiên trống rỗng, lại không biết mười vạn đại quân đã áp giới, mà rất hiển nhiên, Phong Kính đối với nàng phong tỏa tin tức.

Nếu là một khi binh bại, Quân Phỉ Tranh sẽ ngồi thu ngư ông chi lợi.

“Hảo, ta hiểu được.”

A Cửu gật đầu, đột nhiên nhớ lại hàn vừa mới nói thiên hạ này sắp đại loạn, làm cho nàng dừng đi ra đi lại ý tứ.

Thiên hạ này đích thực là đại loạn !

310. Chương 310: Kết Cục Mười Lăm

Hàn đã rời đi, ban đêm thập phần lạnh lẽo, A Cửu tựa ở ngoại đưa thượng, nghe mệnh mông thượng tiếng gió, tay chân dần dần băng lãnh.

Mà đột nhiên, trong bụng vật nhỏ tựa hồ cảm nhận được sự bất an của nàng, đột nhiên động, A Cửu vội hít sâu một hơi, nhưng mà như trước thế nào cũng lắng lại không đi xuống.

Thân thủ đem chén trà bưng qua đây, ngón tay cứng ngắc đi căn bản là bưng không được, nghe thấy một tiếng ba, chén kia tử ngã ở nóc nhà. Dưới lầu Phong Kính vội xung đột đi lên, đầu tiên là đem xung quanh nhìn một đám, xác nhận đã không có nhân tài đi tới. Lặng

“Phu nhân, làm sao vậy?”

Này mới phát hiện A Cửu khó có được dưới ánh trăng vạch trần cái khăn che mặt, thanh lệ mặt thập phần tái nhợt, hắc đồng bình tĩnh nhìn phương xa.

A Cửu quay đầu lại nhìn mấy thán này vẫn theo bên người Phong Kính, nói, “Phong Kính, người ngồi xuống.”

Phong Kính đầu tiên là sững sốt, vẫn là lập tức ngồi ở A Cửu bên người.

“Quân Khanh Vũ... Có phải hay không đối Sở quốc phát binh lực?”

Cơ hồ là gian nan , A Cửu mở miệng, thanh âm ở trong gió có vẻ vô lực.

Phong Kính nhất thời sắc mặt trắng nhợt, vội vàng quỳ xuống đất, “Phu nhân, đây là nơi nào tới tin tức?”

“Ha ha...” Rất ít nhìn thấy Phong Kính như vậy thất kinh, cho dù là hôm nay bị phục kích, hẳn đã trấn định tự nhiên, “Xem ra, thật có chuyện lạ . Vì sao giấu giếm ta?”

Thanh âm nhất thời trầm xuống, mang theo làm cho người ta không thể trái kháng ụ nghiêm.

Phong Kính cúi đầu, hồi lâu nói, “Tam hoàng tử nói, phu thân thể người khó chịu, xử lý Quân Phi Tranh sự tình đã làm cho phu nhân mệt nhọc .”

“Hà tất nói này đó. Quân Khanh Vũ cũng không phải là xúc động người, hẳn lòng dạ lược mỗ cực kỳ sâu, không phải vạn bất đắc dĩ căn bản sẽ không dễ dàng xuất thủ. Hiện tại, quân phí tranh mười năm ma một kiếm, rục rịch, một hồi đại chiến đã đem bắt đầu, ở nguy cấp này trước mắt, hẳn căn bản không thể làm ỉnh bị bắt thụ địch! Trừ phi...” Hoạch

A Cửu dừng một chút, “Trừ phi Sở quốc xảy ra chuyện gì?”

Nàng chỉ có thể như thế suy đoán.

Phong Kính như trước chân sau quỳ trên mặt đất, một tay lại là kiệt lực nắm thành quả đấm, nửa ngày, trầm trọng nói, “Ngay phu nhân bị đưa đi Yên Vũ sơn trang quãng thời gian đó, Sở quốc hoàng thất phát biến hóa nghiêng trời lệch đất. Vẫn trọng bệnh hoàng thượng đột nhiên tỉnh lại, lúc này lưu lại thánh chỉ tuyên bố đại hoàng tử vì thái tử, không chỉ như vậy, còn nói đức phi ở trong cung hành sự gây rối, có nhục phụ đức, lập tức bị đưa đến trường nhạc hạ, nhưng mà ngày thứ hai thể nhưng truyền đến đức phi không dám bị biếm nhảy hồ tự sát tin tức.

Không chỉ như vậy, cảnh Bình công chúa thể nhưng cảm nhiễm phong hàn, chờ tam hoàng tử lúc trở về, thái y đã hồi thiên vô lực.”

Nói tới chỗ này, Phong Kính một hồi, thanh âm đã bắt đầu nghẹn ngào.

Mà vị trí A Cửu càng mở to hai mắt, khiếp sợ ở vị trí, thật lâu nói không ra lời.

Lúc đó nàng vì cứu Thu Mặc lên vào tam hoàng tử bên người, đương nhiên đối với hẳn cũng yêu thích cùng người bên cạnh làm một phen điều tra.

Đức phi thì lại là tam hoàng tử nhẹ giọng mẫu phi, truyền thuyết nữ tử kia dung mạo khuynh thành, ở Sở quốc từng có đệ nhất mỹ nhân tiếng khen hào, mỹ lệ hiền tuệ, tính cách ôn hòa, hơn nữa vẫn tin phật. Về phần cảnh Bình công chúa thì lại là Mộ Dung Tự Tô thương yêu nhất, cũng là duy nhất thân muội muội.

Nếu như A Cửu không có nhớ lầm, kia cảnh Bình công chúa chỉ có mười một tuổi.

Sở quốc hậu cung phi tần nhiều, thị phi càng nhiều, truyền thuyết kia Sở quốc hoàng đế có mười bảy nhi tử, mười công chúa, nhưng hôm nay, sống sót liền ba hoàng tử, bốn công chúa xuất giá, bây giờ trong cung chỉ còn lại năm ấy mười một tuổi cảnh Bình công chúa.

Như nhau hậu cung sâu như biển, mặc dù là ở Quân Khanh Vũ như vậy hậu cung, nếu không phải cẩn thận vẫn như cũ sẽ chết được vạn kiếp bất phục, huống chi là Sở quốc.

Hơn nữa ở thật lâu trước, A Cửu cũng đã từng nghe nói cảnh Bình công chúa chỉ ít nhiều bệnh, sống đến mười một tuổi đã phi thường không dễ, mà Mộ Dung Tự Tô đối này so với chính mình tiểu mười mấy tuổi muội muội càng yêu thương lúc.

Trong vòng vài ngày, mất đi mẫu phi cùng âu yếm muội muội, đối với hẳn rất cuộc đả kích nhiều. Thảo nào, Yên Vũ sơn trang sau, không còn có bất luận cái gì về tin tức của hẳn.

Chỉ là...

“Cảnh Bình công chúa qua đời lúc rốt cuộc là một ngày kia?”

“Chính là Yên Vũ sơn trang ngày ấy.”

Thiên! A Cửu tay run lên, nếu như không có nhớ lầm, lúc đó Mộ Dung Tự Tô cũng không muốn hồi Sở quốc! Rất hiển nhiên, lúc đó tin tức bị phong tỏa, hoặc là, có người làm phản.

“Phía sau đâu?”

Tay dùng sức nắm chặt, A Cửu cơ hồ không dám tưởng tượng hiện tại Sở quốc nội bộ rốt cuộc nhiều loạn.

Mất đi mẫu phi, mất đi âu yếm muối muối, không nói đến bị người làm phản, liền hai điểm này sẽ cùng với chặt đứt hẳn một cánh chim. ,

Mộ Dung Tự Tô là chí tình người, khi đó mặc dù là từ trước đến nay bình tĩnh chính mình, kiên quyết cũng sẽ mất đi lý trí.

“Tam hoàng tử phía sau danh nhân huyết tẩy thái tử phủ, mặc dù là ngầm, nhưng là người của chúng ta đi vào sau, tổn thất nặng nề, mà thái tử chỉ là bị thương nhẹ, lại là cũng không lo ngại. Hoàng thượng lại suy yếu tam hoàng tử binh quyền, tam hoàng tử dưới cơn thịnh nộ, thỉnh cầu ngủ lại biên cảnh, vĩnh viễn không trở về kinh đô.”

“... Đây...”

Năm đó, Mộ Dung Tự Tô đến đây quân quốc, chỉ cầu giúp một tay, mà khi lúc hần là có hy vọng nhất leo lên hoàng vị hoàng tử, không chỉ tay cầm binh quyền, kỳ mẫu phi càng vẫn pha được thịnh sủng đức phi.

Khi đó hần cũng là một rất có dã tâm hoàng tử, nhưng hôm nay, mới bao nhiêu thời gian, thế nhưng thỉnh linh buông đến binh quyền, đi vào hoang vắng biên giới.

Là giấu tài, vẫn là dã tâm lãnh?

“Hiện tại Quân Khanh Vũ mấy chục vạn đại quân tiếp cận, Sở quốc thế nào ứng đối?”

“Quân Khanh Vũ đột nhiên phát binh, Sở quốc một mảnh hỗn loạn. Nhưng ngay vào lúc này, hoàng thượng thế nhưng làm cho tam hoàng tử tự mình nghênh địch?”

“Cái gì? Đây, đây, địch quốc tiếp cận, tam hoàng tử cùng cấp với bị phế, lúc này chỉ có thái tử nghênh địch mới có uy hiếp có thể phân chấn quân tâm. Sao sẽ làm tam hoàng tử ra trận?”

Nơi này nhất định có kỳ quặc, có kỳ quặc!

“Bởi vì...” Phong Kính thanh âm run lên, cực không tình nguyện nói, “Tiếp cận ngày thứ hai, thì có một phong Quân Khanh Vũ tự tay viết mật hàm. Nói, nói, hần chỉ nghĩ thủ tam hoàng tử đầu người.”

“Ba!” Một chén trà thỉnh linh ngã trên mặt đất, A Cửu cả người cơ hồ một vệt, “Đây là âm mưu

Đúng vậy, này hoàn toàn là một cái âm mưu.

A Cửu thanh âm bắt đầu run run đứng lên, sau đó đứng dậy, chống thắt lưng gian nan nâng dậy Phong Kính.

Phong Kính theo nàng thứ nhất, vẫn rõ ràng, A Cửu chán ghét người với người trong lúc đó hồ quỳ cái loại này quan hệ, bình thường giao lưu, ở vào lễ phép hần như trước sẽ đối với A Cửu cúi đầu tỏ vẻ hành lễ. Lặc Mả cái quỳ này, đã cho thấy nhiều chuyện sao nghiêm trọng.

“Có thể không khuyên bảo các người vương gia! Lúc này, hần thân tâm mệt mỏi, càng vô nhiều lực binh lực, chỗ nào để được với Quân Khanh Vũ mười vạn đại quân.” A Cửu thanh âm không khỏi nghẹn ngào, giờ khắc này mới giật mình minh bạch, chính mình nợ Mộ Dung Tự Tô nhiều lắm, nhiều thậm chí sợ rằng cuộc đời này cũng không có phương hoàn lại, nhưng lại có vẻ bất lực.

Nàng không có năng lực ngăn cản được ở Quân Khanh Vũ mười vạn đại quân, thế nhưng nàng nhất định phải bảo trụ Mộ Dung Tự Tô tính mạng, “Kia Quân Khanh Vũ một phong thư, chẳng qua là vì gây xích

mích Sở quốc hoàng thất lớn hơn nữa nội loạn. Hẳn biết rõ hiện tại hoàng thất kinh qua này một náo, liên căn cơ bất ổn, càng biết nhà người vương gia lúc này vô tâm ứng chiến, ra chiến trường, sẽ cùng với toi mạng.”

“Hiện tại Sở quốc, chỉ có ba vị hoàng tử, tối có năng lực thì là các người vương gia. Một khi hẳn chết đi, toàn bộ Sở quốc căn cơ liền bị suy yếu phân nửa, kể từ đó, Sở quốc...”

Nàng cúi xuống đến, trong lịch sử Sở quốc cũng đem trở thành quân quốc bản đồ, nhưng lại như là gì cũng không có nghĩ đến, Quân Khanh Vũ thứ nhất khai chiến dĩ nhiên là Sở quốc.

Thình lình nhớ tới Quân Khanh Vũ xông vội chạy trở về, chẳng lẽ là... Chẳng lẽ là, tự mình ra trận!

“Phu nhân, người muốn nói cái gì?”

Phong Kính cảm nhận được A Cửu thần tình không thích hợp, lúc trước Sở quốc nội loạn, tam hoàng tử sẽ không dừng là làm cho người ta đưa tới tin tức làm cho kỳ ngàn vạn sẽ đối A Cửu bảo mật, thậm chí cùng khai chiến sự tình, cũng không thổ lộ một chữ. Hoạch

Lúc đó truyền tin người tới từng nói, tam hoàng tử biết được Quân Khanh Vũ đại quân tiếp cận, đầu tiên là sững sốt, phục mà cất giọng cười to, “Đừng là thật muốn tiêu diệt ta Sở quốc?” Nói đi, thế nhưng uống rượu sâu say.

Luôn luôn thông minh cơ trí tam hoàng tử thế nhưng ở còn chưa khai chiến tiền, nói ra lời này chờ không thể tưởng tượng nổi nói, thực sự làm cho người ta khó hiểu.

“Phong Kính, người đứng lên.” A Cửu cắn răng, gian nan nói, “Nếu như người quỳ xuống là bởi vì áy náy, kia lúc này nên quỳ chính là ta. Trong này bao nhiêu nguyên nhân, đều liên lụy đến Quân Khanh Vũ, ta ở chính giữa có lưỡng nan. Mà Quân Khanh Vũ phá quốc chỉ thế, sợ rằng thật khó lấy chống đối.”

“Vương gia chỗ ấy, sợ rằng người không nhiều, hẳn là hoàng thất con, dù cho Sở quốc phá, hẳn cũng không thể chết được. Vì thế người trở lại giúp đỡ hẳn, chỉ cầu hẳn có thể sống được đến.”

Nếu là chết, nàng cuộc đời này cũng sẽ không bất an!

“Phu nhân, vương gia kiên quyết chắc là sẽ không làm cho ta trở về.”

“Thế nhưng, ai cũng biết hẳn đi chịu chết, thái tử này ** mới để cho tam hoàng tử đi vào , chẳng lẽ người muốn nhắm tâm nhìn các người vương gia đi tìm chết sao?”

“Ta không lo lắng vương gia tử, thế nhưng ta lại lo lắng vương gia theo đức phi nương nương cùng cảnh Bình công chúa một chuyện trên đã tâm tử.”

Lời này làm cho A Cửu chấn động, kỳ thực, Phong Kính nói làm sao thường không phải chính nàng sở lo lắng . Người một khi bị đả kích rất có thể sẽ kích thích tiềm năng, thế nhưng cũng có người một quyết không dậy nổi.

Lúc này, Mộ Dung Tự Tô không phải bối bụng thụ địch, mà là thân nhân của mình qua đời, mặt khác thân nhân thì mất mở trường trường tổng hẳn đi tử.

A Cửu đem tùy thân mang theo chủ tử đưa cho Phong Kính, “Làm cho người ta mang cho tam hoàng tử.” Nói xong lại xoay người viết một phần tín đưa cho Phong Kính.

Nàng hiện tại không có năng lực, có thể làm cũng chỉ có thể như thế.

Mộ Dung Tự Tô đối với nàng bảo mật, chỉ sợ cũng là lo lắng nàng ở chính giữa khó xử.

“Phu nhân, đã khuya, nên nghỉ ngơi.”

Đem tín cất xong, Phong Kính có chút bất đắc dĩ than thở.

“Người đi xuống trước, ta yên lặng một chút.”

A Cửu xả ra một tia cười, tay đặt ở trên bụng, đau dữ dội, “Chờ một chút!”

“Phu nhân còn có phân phó?”

“Thu thập một chút, đi quân quốc đế đô!”

“Phu nhân, người thân thể không thích hợp xóc nảy.”

Phong Kính vội ngăn cản.

“Người đi chuẩn bị một chút, ba ngày sau xuất phát. Chúng ta thủy chung muốn xóc nảy, cứu ngày sau muốn giao hàng, đến lúc đó, người cảm thấy Quân Phỉ Tranh sẽ bỏ qua chúng ta?” Nghĩ đến Quân Phỉ Tranh, A Cửu bên môi tươi cười trở nên lãnh lệ, ánh mắt cũng mang theo lạnh lẽo sát khí.

Nàng không tham dự nữa Quân Khanh Vũ cùng Mộ Dung Tự Tô, thế nhưng nhất định phải giết chết Quân Phỉ Tranh, Quân Phỉ Tranh không chết, Quân Khanh Vũ cùng Mộ Dung Tự Tô cũng phải chết.

Lúc này, Quân Phỉ Tranh nhất định sẽ chọn ở tại hai nước lúc khai chiến, xuất thủ.

Mà rất khả năng, trước hết bị chiếm đóng thì lại là đế đô.

Đế đô là trái tim!

Mà bây giờ, nàng đã không thể lại ngưỡng mộ dung Tự Tô mượn người, chỉ có lại lần nữa liên hệ Cảnh Nhất Bích.

Còn có, tin, nếu như Quân Khanh Vũ tự mình ra trận, luôn có người tín nhiệm nhất ở đế đô chờ, mà người kia tất nhiên là Cảnh Nhất Bích.

Trăng đêm khó ngủ, vật nhỏ cũng không an phận, đến sáng sớm A Cửu mới hỗn loạn ngủ hạ.

Quân quốc

Xe ngựa rất nhanh đi tới, người trong xe tư thái biếng nhác tựa ở mềm đệm thượng, thon dài xinh đẹp tuyệt trần tay cầm một tấm bản đồ, màu tím con người lạnh lùng nhìn chăm chăm mặt trên ký hiệu, môi im lặng cười.

Như mực tóc đen cọ vào trên vai đầu, làn da như nhau tái nhợt, thậm chí có thể ẩn ẩn nhìn ở dưới da thanh sắc mạch máu.

Thình lình thu hồi địa đồ, Quân Khanh Vũ đem nó ném ở góc, sau đó vén lên màn, “Hữu Danh! Nàng còn chưa có đi ra?”

Xe ngựa bên ngoài Hữu Danh quay đầu lại, nhưng cũng không dám nhìn Quân Khanh Vũ khuôn mặt, kia khuôn mặt không biết là bởi vì độc trả về là nguyên nhân gì, chính theo thời gian lưu động bắt đầu biến hóa.

Dị thường mỹ lệ, thậm chí xinh đẹp, mà cặp mắt kia, ở hôn ánh sáng yếu ớt trung ẩn một loại hoặc người màu tím, tựa lan tử la như ẩn như hiện.

Ở Quân Khanh Vũ nhìn kỹ dưới, Hữu Danh thân thể thình lình cứng đờ thẳng, chỉ có nhấc tới A Cửu, Quân Khanh Vũ thần sắc mới có quang mang, lại lạnh lùng làm cho người ta sợ hãi cùng sợ hãi.

“Không được cũng tốt! Lúc này, trẫm cũng không hi vọng nàng đi ra!”

Tự giễu cười, buông màn, hấn dáng người không có vào trong bóng tối.

311. Chương 311: Kết Cục Hai Mươi Sáu

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

312. Chương 312: Kết Cục Mười Bảy

Ngày thứ ba, hàn đại biểu Quân Phỉ Tranh lại một lần nữa trao đổi địa điểm giao hàng cùng thời gian, mà Quân Phỉ Tranh không có tới, nghe nói là không thích ứng bên này khí hậu, đêm qua thậm chí ngay cả đêm chạy về quân quốc.

A Cửu chỉ là ngồi ở phía trước cửa sổ một bên quan sát qua lại đoàn người, một bên nghe Phong Kính trần thuật, bên môi câu dẫn ra một tia mỉm cười. Lặng

“Phu nhân, xe ngựa đã chuẩn bị xong.”

Nói xong, Phong Kính nhẹ giọng nhắc nhở. Đêm nay, bọn họ muốn trở lại để đồ.

“Tốt.” A Cửu đứng lên, “Ta muốn đi xem Lạc đại phu cùng nàng nương tử, xem như là cáo biệt đi. Ai, mấy ngày nay, này Hằng thành người đột nhiên nhiều hơn rất nhiều, mặc dù đêm nay muốn hành động, thế nhưng, cần phải cẩn thận tuyệt vời.”

“Là.”

Phong Kính gật đầu lên tiếng trả lời, sau đó đỡ A Cửu xuống lầu, đi qua mật đạo lên xe ngựa.

Đến Lạc nương tử chỗ ấy, A Cửu mang theo mới mẻ dưa và trái cây quá khứ, lại cũng không có nói phải ly khai, Lạc đại phu theo thường lệ đối A Cửu bắt mạch.

Hồi lâu đột nhiên nhíu mày.

“Làm sao vậy?”

Tâm trạng cả kinh, A Cửu không khỏi hỏi ra thanh.

“Có một nghi hoặc, phu nhân mạch tượng bởi vì thân thể có hàn độc, vì thế vẫn bình ổn bất định. Ta có một chút hoài nghi, trong bụng là song sinh nhi.”

“Song sinh?” A Cửu cả kinh, kinh ngạc chỉ chớp lát là không che giấu được mừng rỡ.

Đứa nhỏ vẫn luôn an ổn, đã là nàng lớn nhất cảm kích, lại không nghĩ rằng, vẫn là song sinh.

“Ta đây cũng không thể quá chắc chắn, phu nhân thể hư, bụng thoát nhìn cùng bình thường phụ nữ có thai không thể nghi ngờ, thế nhưng mạch tượng lại hết sức kỳ lạ. Bất quá, chờ mấy ngày nữa làm tiếp kết luận, phu nhân trong khoảng thời gian này nhất định phải nghỉ ngơi tốt.” Hoạch

“Hảo.”

A Cửu vội đáp, tay cẩn thận đặt ở bụng, mặc dù Lạc đại phu không dám xác định, thế nhưng trực giác nói cho nàng biết, trong bụng thật sự có hai vật nhỏ.

Không khỏi vui lên khoe miệng, đáy mắt toát ra ôn hòa mà thỏa mãn tiểu ý.

Thảo nào, gần đây vật nhỏ luôn luôn làm ầm ĩ, có lẽ là chậm rãi lớn lên, hai tên bắt đầu đánh nhau.

Vậy sau này, hai vật nhỏ nhất định càng thêm không cần thiết dừng.

Làm cho Phong Kính chuẩn bị lên dày tạ lễ, A Cửu lên xe ngựa, trên mặt tươi cười chưa từng đoạn quá, tay cũng cẩn thận từng li từng tí đặt ở trong bụng.

Nếu là như thế này, vật nhỏ tên nhưng làm sao bây giờ?

Còn có, vật nhỏ y phục? Đây chỗ nào đủ, nàng chỉ làm một người .

Nghĩ tới đây, A Cửu vội vén rèm lên, muốn gọi ở Phong Kính dừng xe, tính toán mua điểm có khiếu, như vậy ở hồi để đồ trên đường, nàng cũng có thể làm điểm châm tuyền.

Kỳ thực, châm tuyền nàng vẫn không am hiểu, chỉ là gần đây ở Hằng thành, mỗi lần nhìn Lạc nương tử tinh xảo công cùng Lạc đại phu trên người vừa người y phục, nàng cũng sẽ lĩnh giáo, thế nào làm tiểu hài nhi y sam.

Quên đi trở về ngày, nàng cơ hồ muốn trên xe ngựa ngây ngốc chừng mấy ngày, chẳng thà dùng này đó phải một ít thời gian.

Mà ngay tại lúc này, A Cửu thân thể đột nhiên tiền khuynh, thế nhưng dùng sức theo Phong Kính trong tay đoạt lấy cương ngựa, lúc này tạy ở xe.

“Phu nhân.”

Phong Kính lập tức cả kinh, vội xoay người giúp đỡ A Cửu, lo lắng nàng té xuống đến.

Không ngờ phát hiện, A Cửu chính ngơ ngẩn nhìn bên cạnh một tiểu trà lâu, mặc dù là cách cái khăn che mặt, thế nhưng cầm lấy dây cương tay lại ở rất nhỏ phát run.

Đẩy ra Phong Kính, đem cái khăn che mặt cẩn thận mang hảo, A Cửu xuống xe ngựa, vào kia tiểu trà lâu.

Trà lâu tận cùng bên trong ngồi một nữ tử, khuôn mặt thanh tú lại phong trần một mội, mặt mày trong lúc đó thập phần mội mội.

Nàng cầm trong tay một cái bao, nhãn vừa có chút ăn đông tây, một bên như là đang chờ đợi người nào.

Tựa hồ ăn không quen Hằng thành hơi hiện ra mùi thái, cô gái kia rất gian nan nuốt, cuối cùng là để đưa xuống, tỉnh tỉnh chờ đợi.

Ở chú ý tới nữ tử trên cổ tay trắng non ký hiệu lúc, A Cửu thanh run lên, cơ hồ hô lên thanh.

Nhiên, rốt cuộc vẫn là nhin xuống, chỉ là tiến lên ngồi xuống, sau đó nói, “Cô nương thế nhưng đang tìm người?”

Thu Mặc sửng sốt, có chút khẩn trương nhìn A Cửu, trong tay vô ý thức nắm chặt bọc, “Người là?”

“Ta cũng vậy Nguyệt Ly người, ở đây không tiện nói nói, mời theo ta lên xe ngựa.”

Người lạ thanh âm sạch sẽ mà ôn hòa, còn mang theo điểm quen thuộc, thậm chí thậm chí có một loại đã lâu là tín nhiệm cảm.

Đứng dậy theo A Cửu lên xe, dừng ở hẻm lách phòng ở, rõ ràng là người xa lạ, lại một chút cũng không sợ hãi.

Bốn bề vắng lặng, phía trước người quay đầu lại cách cái khăn che mặt nhìn mình, Thu Mặc ngẩn ra, đang muốn nói chuyện, lại thấy người kia cởi ra cái khăn che mặt.

Mặt trời lặn dưới, chân trời tà dương như máu, liên tiếp mệnh mông còn cát có một loại nhìn thấy mà giật mình mỹ. Ừng đở quang theo nữ tử phía sau nở rộ ra, làm cho nàng thoát nhìn như vậy yên tĩnh, nhưng mà kia mặt mày trong lúc đó nhưng vẫn có chưa từng thay đổi kiêu ngạo!

Trong tay bọc chậm rãi chảy xuống, cuối thu nâng tay lên đưa về phía A Cửu, vẫn không nói gì, nước mắt lại ngã nhào đem thanh âm che giấu đi.

“Ta liền biết, bọn họ nhất định là gạt ta, nhất định là gạt ta!” Nàng một bên cười, nhưng mà nước mắt lại như hồng thủy như nhau ngã nhào, “Ta biết, tiểu thư là thiên hạ tối kiên cường người, sẽ không như vậy bị đánh bại.”

Thăm dò cầm lấy A Cửu tay, như vậy ấm áp, thậm chí có thể cảm nhận được đối phương mạch đập.

Ở xác định đây không phải là cảnh trong mơ thời gian, Thu Mặc cũng nhin không được nữa, quỳ trên mặt đất gào khóc.

Như vậy, làm cho A Cửu nhớ lại thật lâu trước, ở lưu ly điện, cuối thu như vậy tuyệt vọng bộ dáng.

Cũng như vậy, trong mắt có bất đắc dĩ cùng tuyệt vọng.

“Thu Mặc, người không chết, thật tốt.”

A Cửu đỡ nàng, nhẹ giọng than thở, trong đầu mạch suy nghĩ muôn vàn.

Nàng cũng tưởng mộng, thế nhưng lúc đó cuối thu bị dẫn đi sau, nàng liền bị nhốt, Hữu Danh nói cho nàng biết, sẽ hảo hảo xử lý hậu sự.

Khi đó, trong lòng nàng đối Quân Khanh Vũ hận thấu xương.

Đi tới thế giới này, cuối thu là người thứ nhất quan tâm người của nàng, bởi vì cuối thu, nàng theo một lạnh lùng sát thủ bắt đầu học được thế nào cùng người ở chung.

Cũng là theo cuối thu chỗ ấy nàng học xong buồng đề phòng.

Học, mở rộng thế giới của mình, tiếp đãi người lạ.

Học, có bằng hữu.

313. Chương 313: Kết Cục Mười Tám

Thu Mặc.” A Cửu yếu ớt thở dài một hơi, “Người gây rất nhiều.” .

Gây tròn một vòng, cặp mắt kia đã hôm lại, sắc mặt cũng thập phần mệt mỏi.

“Tiểu thư.”

Thu Mặc thanh âm nghẹn ngào, “Thu Mặc tự biết nội tâm có thẹn, xin lỗi người! Phía sau biết được tiểu thư...”

“Người là nói Tô Mi hủy dung một chuyện?”

Nhắc tới chuyện này, Thu Mặc thân thể run lên, lại lần nữa áy náy quỳ gối A Cửu trước mặt, “Thu Mặc, Thu Mặc thật sự là không có tuyền trạch.”

“Ta cũng không trách người, Tô Mi lúc đó dùng vương thân phận áp chế người, mà của người Nguyệt Ly người, tự nhiên không dám vi phạm ý của nàng. Lưu ”

“Tiểu thư người đều biết ?” Thu Mặc mở to hai mắt nhìn, khó có thể tin nhìn A Cửu, “Nàng lúc đó rơi xuống nước, ta đi vào hầu hạ nàng thay quần áo, mới phát hiện cái kia bí mật. Sau đó, nhiều lần nàng với ta đi, ta không dám đi.”

“Ta đều hiểu.” A Cửu cười cười, đem Thu Mặc kéo đến, vào viện sau đó ngồi xuống.

Nàng làm sao không biết, lúc đó loại tình huống đó hạ, mình vô luận như thế nào đều thoát không khỏi liên quan. Thu Mặc bất đắc dĩ thừa nhận, nội tâm xin lỗi A Cửu, mới một lòng tìm chết!

Thu Mặc làm lưu ly trăm năm Nguyệt Ly người, không có tuyền trạch.

“Khi đó, Quân Khanh Vũ nói cho ta biết người chết.”

Vì thế, hận hận lâu như vậy mệnh.

“Ta tỉnh lại thời gian, đã ở Bích công tử quý phủ, cùng bên ngoài hoàn toàn mất đi liên hệ, phía sau là vô ý biết được Thanh Hà điện nổi lên đại hỏa, thái hậu cùng Vinh Hoa phu nhân cũng không hạnh qua đời.”

“Vậy sao người ở chỗ này?” Đây mới là A Cửu nghi vấn, hơn nữa Thu Mặc phong trần phác phác tới rồi, tựa hồ xảy ra chuyện rất trọng yếu.

“Ta...” Thu Mặc sắc mặt một bạch, thấp giọng nói, “Là Tô Mi.”

Cho dù không muốn, nhưng nữ tử kia lại là vương, cũng là bọn hắn Nguyệt Ly người hi vọng.

“Hoàng thượng đối Sở quốc tuyên chiến, để do Bích công tử phụ trách, thế nhưng bên kia thập phần nguy hiểm, Tô Mi nàng mệnh ta đến đây bắc quyết truyền tin liên lạc của chúng ta Nguyệt Ly người, nói là tình thế thập phần khẩn cấp.”

“Tín?”

Lục quốc đều có Nguyệt Ly người, này đảo không giả!

Hiện tại quân quốc đã thủ đô khai chiến, tất nhiên thiên hạ đại loạn, nếu Nguyệt Ly người thừa cơ hội này độc lập, hiển nhiên là cơ hội tốt nhất.

“Dem tín cho ta xem?”

Thu Mặc gật gật đầu, sau đó theo trong cái bọc lấy ra một bộ y phục, lại dùng kéo cầm quần áo tiền khai, từ trong tầng bên trong lấy ra một phong phong tốt thư tín.

A Cửu đem tín mở, lại là phát hiện trong thư không có bất kỳ tự thể.

“Cầm đèn.”

Nhẹ giọng phân phó, Thu Mặc vội đem ngọn đèn đốt đặt ở A Cửu trước người.

Màu trắng giấy, ở hoàng sắc dưới ánh nến, chậm rãi biến hoàng, lập tức, dày đặc mà thật nhỏ tự ẩn hiện ra.

Trong phòng thập phần yên tĩnh, Phong Kính đứng ở cửa, đột nhiên có chút lo lắng nhìn A Cửu. Chỉ thấy nữ tử thanh tú khuôn mặt chậm rãi trở nên trắng bệch, lập tức nửa đêm bàn con người chậm rãi phóng đại, coi như nhìn thấy gì kinh thiên đại bí mật, thậm chí còn kia cầm tín tay đều đang phát run.

Hô hấp trong nháy mắt trở nên gấp, kia phóng đại mực sắc con người lý xẹt qua đáng sợ sát khí, ánh mắt lạnh lùng sắc bén, như A Tu La lao ra địa ngục, muốn hủy diệt nhân gian tàn bạo sao,, thậm chí cùng khuôn mặt đều có chút vặn vẹo.

“Tiểu thư...”

Thu Mặc thanh âm kinh khủng nhìn A Cửu, thanh âm mang theo khóc nức nở.

Này là lần đầu tiên, nàng nhìn thấy A Cửu đáng sợ như thế mà mang theo sát khí ánh mắt.

“Phu nhân!”

Phong Kính cũng thấy được tình huống không thích hợp, bước lên phía trước, A Cửu lại một chương đẩy ra Thu Mặc trong tay đèn.

Khúc khích, đầu tiên ở tấm ván gỗ thượng, phát ra khúc khích thanh âm, Thu Mặc sợ đến ngốc tại chỗ, hai mắt kinh sợ nhìn chằm chằm A Cửu.

Hơn thế đồng thời, A Cửu toàn bộ ngã ngửa người về phía sau, thế nhưng trọng trọng siêu trên mặt đất đảo đi.

“Tiểu thư.”

Thu Mặc vội đi tới, nắm lấy A Cửu, may mà Phong Kính nhanh tay, đem A Cửu đỡ lấy.

Tay nắm thật chặt kia phân tín, toàn thân như ngã rơi vào hàn băng ao lý, đến xương lạnh mà đau, thậm chí còn bụng truyền đến chuyên tâm quặn đau.

Nhưng mà loại đau này, sao so với lần trước lúc đau lòng.

Hai mắt nhìn chằm chằm nóc nhà, A Cửu đôi môi trắng bệch, đầy mắt thống khổ cùng cầm hận đan vào.

Sao có thể làm cho hấn lại thụ năm đó nhục chi!

Năm đó nhục!

Năm đó nhục!

Nội dung bức thư là Tô Mi yêu cầu thập nhị trưởng lão hủy bỏ Cảnh Nhất Bích chức vị, đồng thời làm cho kỳ lập tức rời đi để đồ, tránh cho cùng Quân Phỉ Tranh chính diện giao phong.

A Cửu thân thể lạnh lẽo đáng sợ, Phong Kính lo lắng kêu, “Phu...”

“Cầm miệng!”

A Cửu giãy giụa đứng lên, một chưởng đánh vào Phong Kính bả vai, một chưởng kia cơ hồ là ngũ thành lực đạo. Phong Kính lúc này lui về phía sau mấy bước, thân thể trọng trọng đánh vào khung cửa trên!

“Các người rút cuộc muốn giấu giếm ta tới khi nào!” Nàng lay động đứng lên, đẩy ra Thu Mặc nâng, chậm rãi đi hướng Phong Kính, “Biết rõ ta vẫn mời các người điều tra rõ chuyện này, nhưng lần lượt các người đều từ chối!”

“Tiểu thư.”

Nhận thức A Cửu lâu như vậy thứ nhất, còn là lần đầu tiên nhìn thấy nàng đối người phía dưới phát giận.

Lần đầu tiên nhìn thấy A Cửu tình tự không khống chế được!

“Thu Mặc, người đi ra ngoài trước!”

Lạnh giọng phân phó đến, A Cửu ánh mắt như trước rơi vào Phong Kính trên mặt!

Cửa bị đóng cửa, tia sáng phòng mờ mờ lý chỉ còn lại có A Cửu cùng Phong Kính. Dương tay rút ra bên cạnh kiếm, sắc bén kiếm phong để ở Phong Kính trên cổ, “Về Cảnh Nhất Bích sự tình, các người nhất định tra xét đi ra, vì sao không nói cho ta kết quả!”

“Phu nhân... Phu nhân người biết sao?” Vừa nghe là Cảnh Nhất Bích, Phong Kính minh bạch A Cửu nói là cái gì, chỉ là cúi đầu, “Tam hoàng tử sợ phu nhân không chịu nổi đả kích!”

, “Thư tín đâu?”

A Cửu trong tay kiếm đi xuống một áp, sắc bén mũi kiếm tước chặt đứt Phong Kính vài sợi tóc.

Như cũ là một phần dùng sáp phong tốt mật hàm, thế nhưng rất hiển nhiên là mở ra quá . Xem ra, Mộ Dung Tự Tô đã xem qua nội dung bức thư!

Gần luyến đồng hai chữ, đã làm cho A Cửu khí huyết dâng lên! Nguyệt Ly nhân diện dung xinh đẹp tuyệt trần, nam nữ thậm chí đều làm nô, thậm chí vì đều bị người ngay trước kỹ nữ đồ chơi.

Mà một năm kia, Cảnh Nhất Bích bị xem như lễ vật đưa đến cảnh vương phủ.

“Quân Phỉ Tranh!”

Đem tâm xé nát, A Cửu cắn răng, hô lên tên này, “Ta định cho người sống không bằng chết!”

Sống không bằng chết, cầu sinh không thể, muốn chết không được!

314. Chương 314: Kết Cục Mười Chín

Nàng nhất định sẽ làm cho Quân Phỉ Tranh trả giá gấp mười lần đại giới! .

Kiếm trong tay như nhanh như tia chớp bay ra ngoài, thẳng xen vào tường nội, nhất thời gian phòng phát ra chói tai tiếng vang.

Phong Kính ngẩng đầu nhìn trước người nữ tử, nàng khuôn mặt khôi phục ôn hòa, nhưng mà quanh thân lại bao phủ một cỗ đáng sợ sát khí.

Cái loại này sát khí ẩn nhẫn, nhưng mà lại làm cho căn bản không dám tới gần cường đại cảm giác áp bách.

“Xin lỗi!”

Nàng quay đầu lại, nửa đêm bàn sâu đồng nhìn về phía Phong Kính, “Vừa ta thất lễ.”

Nàng nói khiếm, thái độ thành khẩn, kia thẳng rất đáng người lại có loại một loại cao quý bất khuất khí chất.

Phong Kính đứng lên không dám nhìn thẳng cặp mắt kia.

“Thu dọn đồ đạc, tức khắc hồi đế đô.”

Nói xong, nàng đã xoay người gần.

Như trước ôn hòa ngữ khí, thậm chí ngữ điệu đều không có chút nào biến hóa, lại làm ột loại không thể nghi ngờ phục tùng dám, thậm chí nàng nhất cử nhất động, mỗi tiếng nói cử động đều tựa hồ mang theo cường đại hiệu triệu lực, cho người bất tri bất giác nghe theo.

Mà cái loại này nghe theo, lại sẽ không để cho chính mình cảm thấy hèn mọn, thì ngược lại tự hào tài cán vì kỳ hiệu lực.

Mấy tháng này, A Cửu thủ hạ thế lực kỳ thực đã xa xa không ngừng Phong Kính thủ hạ, thậm chí vài ngày trước, bởi vì thần binh vũ khí xuất hiện, đã dẫn rất nhiều nhân sĩ giang hồ.

Mà nàng đều nhất nhất tiếp kiến, đồng thời đem Hằng thành thương hội nạp vào trong tay.

Kia nhuận bút kim, nàng đích thực là tượng Mộ Dung Tự Tô tướng mượn, nhưng mà tháng thứ hai, lại ngầm thu nạp tư muối, sau đó trừ hàng xuất thủ, lại qua tay đầu cơ trực lợi đến quân quốc.

Mà người kia... Cũng chính là Quân Phỉ Tranh Giang Nam phân hiệu bối.

Chỉ là không đúng dịp lúc, Giang Nam phân hiệu kỷ ngày sau lại bị tiết!

Càng mấy ngày trước, ngầm tới một nhóm nhân sĩ giang hồ, những người này, không thiếu không khéo thế nhưng đều là Quân Phỉ Tranh cừu gia.

Lúc này, Phong Kính giật mình mình bạch, thông minh như vậy nữ tử, sao có thể vẫn chỉ dựa vào tam hoàng tử tài lực, bằng vào nàng thông tuệ, sao không có người của chính mình.

Chỉ là thời cơ chưa thành thực mà những người đó càng là không có hiện thân mà thôi, theo này Quân Phỉ Tranh cừu gia, còn có A Cửu kinh thương phương thức, Phong Kính kết luận, từ lúc cực kỳ lâu trước, A Cửu đã bắt tay vào làm đối phó Quân Phỉ Tranh .

Cửa mở ra, chân trời mặt trời chiều như phần phật thiêu đốt hỏa diễm, chiếu vào nàng đẹp con người lý, thế nhưng như lửa nóng máu tươi, có tàn nhẫn mà xinh đẹp mỹ.

Bên môi câu dẫn ra một tia cười lạnh, A Cửu đỡ khung cửa tay dần dần buộc chặt.

Từ lúc lần đầu tiên, ở trên triều đình nhìn thấy Quân Phỉ Tranh, nghe thấy hần lãnh trào Cảnh Nhất Bích thời gian, nàng liền chú ý tới hần.

Mà chặn đứng Quân Khanh Vũ đi vào kỹ viện lại bị người suýt nữa giết chết thời gian, nàng làm sao thường không có chú ý tới đây hết thấy.

Cảnh Nhất Bích là Nguyệt Ly người, ngũ nương là Nguyệt Ly người, bọn họ đều thuần phục với Quân Khanh Vũ, nhưng mà Quân Khanh Vũ suýt nữa là ở nơi nào! Nói rõ cái gì, nói sớm sáng tỏ, kia hoa rơi lâu kỳ thực chính là Quân Phỉ Tranh .

Ở Quân Khanh Vũ cho nàng toàn lực đối phó Mạc gia, nàng cũng đã biết cảnh vương phủ bao nhiêu ‘Nhân sĩ giang hồ’, kia quả thực chính là một long xà hỗn tạp tà ác địa phương.

Cũng dựa vào giang hồ thế lực, Quân Phỉ Tranh mới như vậy kiêu ngạo, minh mục trương đảm làm triều đình cảm hoạt động.

Thải kim, đào mỏ, tư muối, lá trà...

Về phần lần này thần binh vũ khí, A Cửu đưa ra giá quả thực có thể cho Quân Phỉ Tranh táng gia bại sản, mà Giang Nam sinh ý liên tiếp ra trục trặc, Quân Khanh Vũ thế lực tiệm trường, bức được Quân Phỉ Tranh chó cùng rứt giậu, ngày đêm khai thác mỏ vàng. Mà hậu quả như thế thì lại là, liên tiếp phát sinh lấy quặng chuyện cố!

Sự cố phát sinh, hần tất nhiên tức giận trừng phạt này quản lý không lo thủ hạ, nhưng này dạng... Tự nhiên có người oán niệm càng sâu.

Nhân sĩ giang hồ là của hắc hậu sơn, thế nhưng có một câu nói gọi là ‘Thủy có thể tái thuyền cũng có thể phúc thuyền’ . Kia Quân Phỉ Tranh làm nhiều việc ác, so sánh với cừu nhân càng nhiều, chỉ là lực lượng chưa đủ, không dám minh đầu mà thôi.

Mà A Cửu rất sớm liền bắt đầu thu nạp những người này, hiện tại cũng nên dùng võ báo thù địa phương.

Quân tử báo thù mười năm không muộn, mười năm núi xanh củi lửa

, muốn trong cùng một lúc thiêu đốt, có thể tưởng tượng lửa kia thế nên là như thế nào cường đại.

Giơ tay lên, một đóa ửng đỏ sắc yên hoa ở trên trời nở rộ, hơn thế đồng thời một mặt khác cũng có một đóa yên hoa trần ra, lập tức, liên tiếp yên hoa ở màn đêm đã tới một khắc kia chiếu chân trời rặng mây đỏ, kiều diễm nở rộ.

“Thu Mặc, chúng ta đi.”

Mang yên hoa quá khứ, A Cửu quay đầu lại mỉm cười nhìn một cái kính hồn chưa định Thu Mặc.

“Tiểu thư, chúng ta đi chỗ nào?”

“Đế đô.”

Nàng mở miệng, phun ra hai chữ, đáy mắt có chỉ chốc lát ôn hòa mơ màng.

“Không!”

Thu Mặc thời gian đột nhiên nhớ ra cái gì đó, vội hoang mang nói, “Tiểu thư, ta không thể cùng người cùng một chỗ. Kia Tô Mi... Tô Mi nàng còn đang để đó! Nếu chúng ta cùng một chỗ, nàng biết tiểu thư người còn sống, nhất định sẽ nghĩ biện pháp đối phương ngài . Hiện tại nàng là vương, có thể hiệu triệu tất cả Nguyệt Ly người, như vậy quá nguy hiểm.”,

“Nha đầu ngốc!”

A Cửu giơ tay lên sờ sờ Thu Mặc tóc, nói, “Nếu như ta muốn giết Tô Mi, nàng chết sớm mấy lần! Giữ lại nàng, chẳng qua là vì để cho các người trở lại Nguyệt Ly! Huống chi, các người Nguyệt Ly muốn yên ổn, nghe nói kia vương muốn đích thân cất lấy đầu của mình lộ! Đã nàng muốn hiệu triệu sở hữu Nguyệt Ly người, vậy muốn gánh vác trách nhiệm này! Về phần ta, nàng tử cũng đoán không được ta còn sống.”

“Vừa tìm người tới lúc, ta đã chú ý tới có người theo người! Yên tâm, bọn họ đã mất, sở hữu, người chẳng qua là biến mất mà thôi. Huống chi, chẳng lẽ, người còn chưa tin ta sao?”

“Ta...” Thu Mặc thanh âm run lên, nước mắt ngã nhào đi ra, sau đó kiên định gật gật đầu, “Tiểu thư, ta tin người! Hơn nữa, ta không bao giờ nữa tượng lần trước như vậy nhu nhược , bởi vì nàng là vương liền khuất phục với nàng. Mà tiểu thư ngài bản ngay từ đầu chính là chúng ta Nguyệt Ly ân nhân, nếu không có ngài, Sở quốc Nguyệt Ly người còn đang nước sôi lửa bỏng trong. Ta cũng muốn...”

Tiến lên nắm A Cửu tay, Thu Mặc ngừng nước mắt, “Ta cũng muốn dũng cảm bảo hộ tiểu thư! Như vậy cũng là bảo vệ chúng ta Nguyệt Ly người.”

“Người vẫn luôn rất dũng cảm.”

A Cửu trở tay nắm nàng, “Các người Nguyệt Ly người một mực vì tự do cùng tôn nghiêm mà chiến, đó mới là dũng cảm nhất, cũng là tốt làm cho người ta kính phục .”

Cho nên nàng đương qua đời ngũ nương là bằng hữu, đương Thu Mặc là tỷ muội

Khí trời đột nhiên đi dạo nóng đứng lên coi hồ tiến vào tam phục thiên trong không khí cất giấu một loại làm cho người ta bất an khô nóng

Liên tục mấy ngày bạo phơi thậm chí không cảm giác được một tia phong bắt quá như vậy khí trời thường thường ý vị trận này lớn hơn nữa bão tố sắp sửa đã tới

Đế đăng cơ bốn năm năm ấy 20 tuổi được hoàng đế Quân Khanh Vũ tự mình suất binh đánh Sở quốc Sở quốc thì phái tam hoàng tử mang binh ứng chiến với long hà cốc

Cùng lúc đó sinh ở đế đô thừa tướng Cảnh Nhất Bích thụ hoàng mệnh điều tra thập nhị vương gia Quân Phỉ Tranh cũng ở kỳ phủ đệ tìm ra dự mưu tạo phản chứng cứ tội khác danh có với Mạc gia cầu kết một mình khai thác mỏ vàng buôn lậu quân nghiên thậm chí chính mình chế tác súng ống đạn dược

Vào đêm hồ nước đột nhiên phát ra rất nhỏ con ếch minh nhưng mà bất quá một tiếng một đạo lãnh lệ hàn quang theo thành linh đánh mở cửa kinh ra lá sen kéo dài ao lại lần nữa khôi phục yên tĩnh lý

Mà cửa mấy hộ vệ sắc mặt nhất thời biến đổi cuống quýt trên mặt đất

Trong không khí có lạnh lùng sát khí

Hàn như trước vẫn duy trì bất động tư thái bưng một ly trà cúi đầu mím môi

“Đều là phế vật cắt ra ngoài” Cấp trên tựa ở ghế mềm thượng Quân Phỉ Tranh cuồng nộ gầm hét lên

Đại phu vừa nhìn vội ôm hòm thuốc té hiểu rõ chạy ra ngoài tới cửa cũng vội vàng đóng cửa lại

Ở đóng cửa trong nháy mắt hàn lại lần nữa toàn khai chén trà nhấp một miếng bên môi chảy qua một tia không thể nhận ra tiểu ý

Này quân Ngũ nhi nhưng thật ra xương cốt cứng rắn đuổi vào lúc này công khai động thủ với ta

Hàn buông cái chén nhìn về phía Quân Phỉ Tranh như trước là cùng một người có hoàng thất cuồng vọng cùng dã tính bất quá lúc này lại là một không có sát khí so sánh với lúc này đi Hằng thành trên đường mặc dù khí sắc thượng hảo nhưng mà dưới ánh nến làn da lại phiếm nhàn nhạt không bình thường lam sắc

Lúc này hần đối với chúng ta tuyên chiến xem ra sớm có chuẩn bị chúng ta mang vạn sự cẩn thận

Hàn thuận miệng đáp lời bất quá nhận được tin tức hần cũng rất giật mình

Vốn tưởng rằng Cảnh Nhất Bích đóng ở đế đô đều vạn vạn diệt dương nghĩ đến tẫn nhiên là bọn hần suất xuất thủ trước

Đây vốn là tiên cơ vấn đề lúc này làm cho bị nhốt ở trong thành Quân Phỉ Tranh ở vào hạ phong tình thế cũng càng bị động

Hơn nữa hàn không có phỏng chừng sai đang có một nhóm người âm thầm mình

Lên vào đế đô

‘Hóa như thế nào? Khụ khụ khụ’

‘Lúc này chính là đánh đế đô thời cơ tốt Quân Khanh Vũ mang theo mười vạn đại quân cùng Sở quốc khai chiến do Cảnh Nhất Bích đóng ở đế đô hần mặc dù chủ động đối với chúng ta động thủ không thể phủ nhận bên trong rất khả năng có phô trương thanh thế hiềm nghi vì thế chúng ta nên tập trung tinh lực bắt về phần thấp thấp một hà tất phí tâm tư đi đối phó hần’ hàn ngừng một chút chú ý tới đề thấp thấp một lúc Quân Phỉ Tranh sắc mặt lúc này trở nên thập phần tức giận ‘Chỉ cần bắt đế đô thì cần phải một chút người thì có thể làm cho thấp thấp một chủ động trả này hoàng kim đến lúc đó Giang Nam thuộc sở hữu bọn họ cửa hàng đều nhất nhất nuốt vào

‘Giang Nam cửa hàng bính tên cửa hiệu đáng chết’

Lời còn chưa nói hết quả nhiên như hần dự liệu như vậy Quân Phỉ Tranh lúc này đen mặt ngồi dậy đầy mắt sát khí bốc lên ‘Bản vương ba ngày nội nhất định phải nhìn thấy người khác đầu’

Giang Nam tên cửa hiệu bởi vì kia đột nhiên nhiều ra một không hiểu cửa hàng hơn nữa liên tục kỷ khởi muối bãi nước trôi sự kiện hần bất đắc dĩ tạm thời buông tha Giang Nam

315. Chương 315: Kết Cục Hai Mươi

Khí trời đột nhiên cuồng nhiệt đứng lên, tựa hồ tiến vào tam phục thiên, trong không khí cất giấu một loại làm cho người ta bất an khô nóng. .

Liên tục mấy ngày bạo phổi, thậm chí không cảm giác được một tia phong, bất quá, như vậy khí trời, thường thường ý nghĩa có một tràng lớn hơn nữa bão tố sắp sửa đã tới.

Đế đăng cơ bốn năm, năm ấy 20 tuổi hoàng đế Quân Khanh Vũ tự mình suất binh đánh Sở quốc, Sở quốc thì phái thượng tam hoàng tử mang binh ứng chiến cùng long hà cốc.

Hơn thế đồng thời, đang ở đế đô thừa tướng Cảnh Nhất Bích thụ hoàng mệnh điều tra thập nhị vương gia Quân Phỉ Tranh, cũng ở kỳ phủ đệ tìm ra dự mưu tạo phản chứng cứ, tội khác danh có cùng Mạc gia cầu kết, một mình khai thác mỏ vàng, buôn lậu quan muối, thậm chí chính mình chế tạo súng ống đạn dược.

Vào đêm, trong hồ nước đột nhiên phát ra rất nhỏ con ếch minh, nhưng mà bất quá một tiếng, một đạo lãnh lệ hàn quang theo thỉnh linh đánh mở cửa lược ra, lá sen kéo dài ao lại lần nữa khôi phục yên tĩnh đức.

Mà cửa mấy hộ vệ, sắc mặt nhất thời biến đổi, cuống quýt quỳ trên mặt đất.

Trong không khí, có lạnh lùng sát khí.

Hàn như trước vẫn duy trì bất động tư thái, bưng một ly trà, cúi đầu mím môi anh.

“Đều là phế vật! Cút ra ngoài!” Cấp trên, tựa ở ghế mềm thượng Quân Phỉ Tranh cuồng nộ gầm hét lên.

Đại phu vừa nhìn, vội ôm hòm thuốc, té chạy ra đi, tới cửa cũng vội vàng đóng cửa lại.

Ở đóng cửa lại trong nháy mắt, hàn lại lần nữa xốc lên chén trà nhấp một miếng khí, bên môi chảy qua một tia không thể nhận ra tiểu ý.

“Này quân Ngũ nhi, nhưng thật ra cứng rắn xương cốt, dám vào lúc này công khai động thủ với ta.”

Hàn buông cái chén, nhìn về phía Quân Phỉ Tranh, như trước là cùng một người, có hoàng thất có cuồng vọng cùng dã tính. Bất quá lúc này, lại hoàn toàn là một quang có sát khí sôi, so sánh với đi Hằng thành trước, mặc dù khí sắc thượng hảo, nhưng mà dưới ánh nến, làn da lại phiếm nhàn nhạt không bình thường lam sắc, .

“Lúc này, hấn đối với chúng ta tuyên chiến, xem ra sớm có chuẩn bị, chúng ta được vạn sự cẩn thận.”

Hàn thuận miệng đáp, bất quá, nhận được tin tức, hấn cũng rất giật mình.

Vốn dĩ Cảnh Nhất Bích là đóng ở đế đô, lại vui đùa một chút không nghĩ đến, dĩ nhiên là bọn họ suất xuất thủ trước.

Này vốn là tiên cơ vấn đề, lúc này làm cho bị vây ở bên trong thành Quân Phỉ Tranh ở vào hạ phong, hình thức cũng càng bị động.

Hơn nữa, hàn nếu như không có phỏng chừng sai, đang có một nhóm người âm thầm tiềm nhập đế đô!

“Hóa như thế nào? Khụ khụ khụ...”

Quân Phỉ Tranh ho khan một tiếng, vô ý thức đem thu phóng trên bả vai chỗ, mấy ngày này, vết thương nhưng lại như là sao vậy khó có thể khép lại, mời các loại đại phu, lại đều nói không có vấn đề, chỉ cần hảo thêm nghỉ ngơi sẽ khép lại.

“Vương gia không cần lo lắng, vừa lại đi kiểm tra một lần, không có bất kỳ khác thường.” “Giao hàng coi như thuận lợi?” “Ha ha.”

Hàn cười khê một tiếng, cái loại này tươi cười mang theo quen có trào phúng, “Coi như thuận lợi, nếu không phải là mỹ nhân kia cổ, ta nghĩ kia thấp thấp mọc cũng không dám như thế tích cực. Bất quá, rất cuộc vẫn là gian thương, cuối cùng có hai rương hỏa dược có chút hư không. Vương gia nếu không phải yên tâm, ta đây dẫn người đi nhìn một chút.”

Quân Phỉ Tranh đang muốn gật đầu, nhưng mà bả vai vết thương ầm ầm tác đau, thân thể cũng mềm nhũn không còn chút sức lực nào, sắc mặt như trước gắng giữ tỉnh táo, chỉ phải lắc đầu, “Đã hàn nói không có vấn đề, bản vương tự nhiên tin người.”

“Bất quá!”

Đáy mắt đột nhiên mọc lên sát khí, lãnh lệ như đao phong, “Đã hóa tới tay, kia thấp thấp mọc tử kỳ cũng nên tới! Ba ngày trong vòng, bản vương muốn nhìn thấy kia người đáng chết đầu!”

“Vương gia...” Hàn dừng một chút tựa hồ muốn nói lại thôi. “Nói!”

“Lúc này, chính đánh để đô thời cơ tốt, Quân Khanh Vũ mang theo mười vạn đại quân cùng Sở quốc khai chiến, do Cảnh Nhất Bích trấn thủ để đô. Hẳn mặc dù chủ động đối với chúng ta xuất thủ, không thể phủ nhận bên trong rất khả năng có phô trương thanh thế hiềm nghi, vì thế chúng ta nên tập trung tinh lực bắt. Về phần, thấp thấp mọc, hà tất phí tâm tư đi đối phó hẳn!” Hàn ngừng một chút, chú ý tới nhắc tới thấp thấp mọc lúc, Quân Phỉ Tranh sắc mặt lúc này trở nên thập phần tức giận, “Chỉ cần chúng ta bắt để đô, thì cần phái một chút người thì có thể làm cho thấp thấp mọc chủ động trả này hoàng kim, đến lúc đó Giang Nam thuộc sở hữu bọn họ cửa hàng đều nhất nhất nuốt vào.”

“Giang Nam cửa hàng? Bính tên cửa hiệu? Đáng chết!”

Nói còn chưa có thủ đoạn, quả nhiên như hắn dự liệu như vậy, Quân Phỉ Tranh lúc này đen mặt ngồi dậy, đáy mắt sát khí bốc lên, “Bản vương ba ngày trong vòng nhất định phải nhìn thấy người khác đầu!”

Giang Nam tên cửa hiệu, bởi vì kia đột nhiên nhiều ra một không hiệu cửa hàng, hơn nữa liên tục kỷ khởi muối bị nước trôi sự kiện, hẳn bắt đặc dĩ tạm thời buông tha Giang Nam.

Liên biết họ Chu đám người kia không có can đảm dám cùng hắn Quân Phỉ Tranh đấu, không ngờ, thế nhưng là người này!

“Khụ khụ khụ...” Dưới cơn nóng giận, ngực phổi bộ thể nhưng đau, như là có một miếng máu đen ngăn ở nơi đó, thế nào đều khụ không được. “Vương gia, người nghỉ ngơi trước.”

Hàn đứng dậy, hắc đồng thật sâu nhìn sắc mặt tái nhợt Quân Phỉ Tranh, sau đó xoay người ly khai.

Sở quốc biên cảnh

Gió đêm phát đến, kẹp ở sắc lẹm, gợi lên ở trên mặt. Tựa hồ một trận mưa lớn tương lai, đỉnh đầu mây đen cuộn cuộn, trong lúc nhất thời vô pháp thấy rõ thần cổ bên kia cảnh tượng.

Bên cạnh cây đuốc bị thổi làm chột ám chột minh, Mộ Dung Tự Tô hít sâu một hơi, song đồng chăm chú nhìn chăm chăm phía trước.

Mười vạn đại quân, biến mất trong bóng đêm, nếu như không có tính sai, kia Quân Khanh Vũ tất nhiên ở đêm nay động thủ.

Chỉ là, xung quanh yên tĩnh có thể nghe thấy phong thanh âm, nhưng này phiền vắng vẻ sau, lại có một loại rỉ sắt cùng tinh máu vị đạo.

“Vương gia, đều ba ngày , kinh đô còn chưa có bất luận cái gì tiếp viện tin tức.”

Bên cạnh thiếp thân lo lắng nói, “Nếu không, thuộc hạ tự mình đi một chuyến.”

“Không cần đi.”

Mộ Dung Tự Tô cười khổ một tiếng, “Bọn họ sẽ không tăng binh ! Bởi vì, thái tử cùng phụ hoàng bọn họ đều cho rằng, chỉ cần dâng lên đầu của ta, Quân Khanh Vũ sẽ thu tay lại.”

Khi hắn các xem ra, Quân Khanh Vũ thật đúng là như trong thư theo như lời, đến đây phát binh chẳng qua là vì thảo phạt nửa năm trước Mộ Dung Tự Tô đi quân quốc lưu lại nợ nần! Liên thực lực đến xem, Sở quốc thái tử bọn họ đều kiên trì cho rằng, vừa mới đã trải qua kim thủy đánh một trận Quân Khanh Vũ lúc này căn bản cũng không có năng lực đánh nhất có nhiều Sở quốc, huống chi, Quân Phỉ Tranh bên kia đã bắt đầu xuất động.

Vì thế, mặt ngoài hiện tượng là, Quân Khanh Vũ hai mặt thụ địch.

Mình là Sở quốc hoàng thất cái đình trong mắt. , có thể bỏ, lại có sao mà không làm đâu?

“Tiếng gió.”

Thình lình hô nhỏ lên tiếng, Mộ Dung Tự Tô bản năng rút ra bên hông linh kiện, mực sắc đáy mắt dồn thanh cảnh giác, hơn thế đồng thời, toàn thành đề phòng.

Dưới chân có tiếng âm ở động tĩnh, trong không khí tràn ngập binh khí khí tức, lạnh lùng sắc bén đến xương.

“Tam hoàng tử, bọn họ hành động .”

Vừa dứt lời, lãnh tức trong tiếng gió vô số chỉ thiết tên nhanh như tia chớp bay nhanh mà đến, cùng lúc đó, xa xa truyền đến thiết kỵ nổ vang thanh, mây đen phía dưới, mơ hồ có thể thấy được do như thủy triều bàn vọt tới bóng đen.

Vây khốn tròn thập nhật, thập nhật...

Mộ Dung Tự Tô nắm chặt trong tay trường kiếm, cười lạnh nhìn quân quốc thiết kỵ.

Này thập nhật, không có tăng binh, hơn nữa thái tử rõ ràng muốn đẩy hấn cùng với tử địa, lương thảo không đủ, trong quân đã có tâm tình bất an. Thập mấy ngày gần đây, trong quân người người đều cảnh giác phía trước, thần kinh sớm đã căng thẳng, hơn nữa có lương thảo bắt đầu khan hiếm, quân tâm đã sớm dao động. Nếu không phải là mấy ngày trước đột nhiên theo bắc quyết đưa tới một nhóm lương thảo, ở đây cũng không biết có thể kiên trì bao lâu.

Quân Khanh Vũ phát binh là ngẫu nhiên, vẫn là mưu đồ đã lâu?

Mơ hồ nhớ, mấy tháng trước đi quân quốc, đối phương vẫn là tìm kiếm hấn đồng minh.

Chẳng lẽ là...

Đại địa ở lay động, Mộ Dung Tự Tô ngửa đầu cười. Kỳ thực khi đó Quân Khanh Vũ, mời hấn đồng minh, chẳng qua là nguy trang, nguy trang mà thôi!

Hấn là ở hướng một số người ‘Tỏ ra yếu kém’ mà thôi, là làm ọi người người đối với hấn thả lỏng cảnh giác, làm cho tất cả mọi người cho là hấn còn chưa có nhiều năng lực, thậm chí cần nước hấn đến đỡ.

Mà mình ở bên này thất bại thảm hại, thậm chí Sở quốc nội loạn, Quân Khanh Vũ cũng là dùng hết tâm tư.

“Mở cửa thành, nghênh địch!”

Nâng kiếm, ngự phong xuống, Mộ Dung Tự Tô thân như hồng nhan bàn từ trên cao bay xuống, sau đó vũng vàng ngời ở chiến mã trên.

Bạch y phi lật, đáy mắt dâng lên sát khí, hấn hét lớn một tiếng, phía sau mấy nghìn chiến sĩ theo sau đó.

Sáng sửa thứ người trong ánh lửa, ở quân địch phía trước nhất, có một thất màu đen chiến mã, chuế kim sắc yên ngựa, mặt trên một người một thân màu tím y sam, như một đóa quý dị yêu mỹ lan tử la mang theo đại quân cấp xông mà đến.

Người nọ mang theo cái khăn che mặt, thấy không rõ khuôn mặt, nhưng mà phần phật tung bay tóc đen phía dưới, một đôi màu tím con ngươi thập phần chói mắt sáng sửa, kia đáy mắt chột lóe lên hàn quang, tựa làn da cắt máu tươi phun tung toé vậy quý dị mà huyết tính.

316. Chương 316: Kết Cục Hai Mươi Mốt

Nhìn như yên lặng đầy mắt, lại có không che giấu được giết máu, tựa hồ chờ trầm tích trăm năm cừu hận, đem vào giờ khắc này bắn ra.

Mây đen đột nhiên phá vỡ, màu ngân bạch u lạnh ánh trắng chợt tiết xuống, gấn vào người kia trên người.

Đó là một đôi xa lạ mắt, nhưng mà kia người cười ngựa, lại có làm cho người ta quen thuộc cao quý phong tư.

Là Quân Khanh Vũ sao đức?

Mộ Dung Tự Tô thành linh ngân ngơ, nhưng vừa lúc đó, gào thét mà đến trong gió thế nhưng bí mật mang theo mùi khét.

U bạch dưới ánh trắng, vô số hỏa cầu tranh theo quân địch hậu phương gào thét bay tới, liền như vậy chỉ chốc lát, phía sau tường thành phát ra rầm rầm gãy thanh, cùng với dầu hắt tiên xuy xuy thiêu đốt tiếng vang, còn có bị đốt cháy ở mỗi lửa binh sĩ tiếng kêu thảm thiết.

Quanh mình chém giết một mảnh, máu rất nhanh tiên ở trên mặt, đối phương nghiêm chỉnh huấn luyện thiết kỵ như gió bão tịch cuốn tới, hơn nữa có binh có trận. . .

Nhưng Mộ Dung Tự Tô tổng cảm thấy, một trận chiến này có chút kỳ quặc...

Nghe nói Quân Khanh Vũ mang theo mười vạn đại quân dừng ở ở đây, thế nhưng, mặc dù này đêm khí trời quỷ dị, chốc chốc trắng lạnh thâm đậm, chốc chốc mây đen rậm rạp, đối phương thế tới rào rạt, lại kiên quyết không có mười vạn.

Song phương càng đánh việt liệt, mà cái kia khăn che mặt tử y nam tử lại cũng không có đi tới, mà là đứng ở tại chỗ sườn dốc thượng, mắt lạnh nhìn Mộ Dung Tự Tô anh.

Hắn màu tím đầy mắt, sâu không lường được.

Nhưng mà cách tung bay hồng sắc chiến kỳ, chiếu lóe ra ánh lửa, cặp mắt kia lại như vậy sáng sủa, dường như toàn bộ chiến trường, đều chỉ còn lại có cặp kia yêu dị tử đồng, đang dùng khí phách lạnh lùng nhìn chăm chú vào trận này sinh tử đấu.

Trường kiếm trong tay rỉ máu, Mộ Dung Tự Tô đầy mắt hiện lên một tia kinh ngạc, vẫn như cũ thấy người nọ nâng tay lên, ngón tay thanh nhàn gợi lên dây cung, nhắm ngay chính mình...

Mà bên này, tường thành đã sập phân nửa, hỏa diễm nổi lên bốn phía, thủ hạ người đã từng bước lui về phía sau...

Nếu lúc này, hắn ngã xuống, kia toàn bộ thành trì cũng theo ngã xuống!

Tiếng gió bén nhọn trước mặt mà đến, tựa hồ kế tiếp trong nháy mắt, sẽ xuyên thấu đầu của mình lộ.

Mộ Dung Tự Tô nhìn chằm chằm vào cặp mắt kia, lại không biết vì sao, kia rõ ràng sâu thẳm là tử đồng lúc này trong suốt như gương mặt, ảnh ngược một nữ tử thanh lệ khuôn mặt.

Nàng nói, người không cần thiết mang đi ta.

Cơ hồ bản năng , ở tên phóng tới trong nháy mắt, hắn nhảy dựng lên, kiếm trong tay hoa một vén, liền nghe được ba tiếng giòn vang, tam mũi tên bị Mộ Dung Tự Tô bẻ gãy.

Đối phương đầy mắt lộ ra một tia kinh ngạc cùng khen ngợi, nhưng mà sau một lát, sát khí càng khởi, mang theo nhất định phải được tiểu ý.

“Răng rắc!”

Nơi tim một trận độn đau, Mộ Dung Tự Tô nắm chặt trong tay tên, bên miệng hiện lên một tia vô lực cười.

Hắn đột nhiên nhớ lại Yên Vũ sơn trang, Quân Khanh Vũ trì tên đi theo mà đến tình cảnh, khi đó, hắn tên có thể tam liên phát.

Mà lúc này, muốn đi tính mạng của mình, tứ liên phát cũng không phải là không có khả năng đi.

“Vương gia!”

Bên tai truyền đến Phong Kính lo lắng thanh âm, ở ba ngày trước, minh phong đột nhiên theo bắc quyết đuổi trở về, lại là đặt mình trong một người.

Cùng theo dự liệu như nhau, mặc dù tới tình huống như vậy, cô gái kia vẫn như cũ chưa cùng theo mà đến, ngược lại là lựa chọn trở lại để đỡ.

Nếu như... Nếu như ta có thể sớm một chút gặp được người?

Tên xuyên thấu thân thể, sền sệt máu theo râu tóc chảy xuống ở dưới chân trên thi thể, hất một tay chống kiếm, kiệt lực ổn định thân thể, cái tay còn lại thì giật lại y phục.

“Bảo hộ vương gia.”

Bên người Phong Kính thanh âm mang theo khóc ý, chăm chú bảo vệ Mộ Dung Tự Tô.

Từ lúc đến trước, A Cửu đã ngờ tới trận chiến này phải thua, cũng biết làm cho Mộ Dung Tự Tô thủ thành, hoàng thất căn bản sẽ không trợ giúp, bởi vì, mấy ngày nay quân lương cùng vật tư đều là theo bắc quyết lặng yên vận đến.

Một bên là đứng nàng có ân Mộ Dung Tự Tô, một bên là trượng phu của nàng, bào thai trong bụng phụ thân, nàng làm không ra tuyển trạch.

Tay với vào trong lòng, lục lọi đem thứ gì đó lôi ra đến, nhưng mà lại bị tên xuyên thấu kẻ sát ngược.

Phương bắt đầu trong tay kiếm, run rẩy nắm tên chuôi.

“Vương gia, không được a!”

Nhìn hắt muốn nhổ tên, Phong Kính thất thanh hô to, “Phu nhân nói, bắc quyết huệ tử cam liệt tinh khiết và thơm, đã mai phục một vò, chỉ chờ vương gia thu hoạch vụ thu thời gian đi bắc quyết thảo nguyên săn thú cụng rượu!”

Nắm tên tay thành linh run lên, hắt giờ lên tròn mắt nhìn huyết quang trung Phong Kính, bỗng nhiên cười.

Sau đó dụng lực gấp lại, đem kia tên theo dán ngực địa phương sinh sôi bề gãy, này đột nhiên tới đau, làm cho hắt thân thể tiền khuynh, một ngụm máu tươi phun ra.

Hơn thế đồng thời,, cái tay còn lại này lấy ra một phong thư.

Lá thư này đã bị máu tươi nhuộm đỏ, nhưng mà bởi vì tính chất thượng hảo, cũng không có tổn hại.

Đem tin mở ra, mặt trên nhóm đi tuyển tú chữ nhỏ.

Mai Tư Noãn phi ta tên thật, cũng không phải ta bản thân, A Cửu bắt quá cũng gọi thay, trong đó duyên cớ, cũng chờ bạn bè đến đây, đem lấy tự mình những huệ tử rượu lấy đãi cáo chi. Trong bụng đứa nhỏ khỏe mạnh, đại phu nói là song sinh, nếu là có hạnh, mong rằng báai Tự Tô làm nghĩa phụ.

A Cửu kính thượng

Chín tháng tang thành xin đợi

Mộ Dung Tự Tô đầy mắt lệ ra mấy ngày qua ôn hòa tươi cười.

A Cửu mục đích là muốn hắt sống sót...

Cái tay còn lại nhẹ nhàng phát quá mỗi một chữ, hắt tựa hồ nhìn thấy cái kia mấy tháng chưa từng gặp lại nữ tử, tựa hồ nhìn thấy nàng đối với hắt mỉm cười nói, tam hoàng tử ân đức A Cửu suốt đời khó quên, vĩnh viễn ký đầy lòng.

“Phốc!” Một ngụm máu tươi thành linh phun ở tại trong thư, nhất thời che giấu sơ dục nét chữ, chỉ có A Cửu hai chữ như trước rõ ràng, như vậy ôn hòa thâm nhập đầy lòng.

Đẩy ra Phong Kính, một tay nắm A Cửu tín, một tay dẫn theo kiếm, Mộ Dung Tự Tô như cao ngất thanh từng như nhau sừng sững ở mây đen dưới.

Mà trên lưng ngựa người nọ, vừa đã đem Mộ Dung Tự Tô thần sắc cùng động tác tất cả đều nhét vào đáy mắt, cặp kia màu tím con người chính gắt gao định hẳn trong tay trái gì đó.

Trong gió, thanh âm thế nhưng mang theo run ý, “Trẫm... Muốn Mộ Dung Tự Tô trong tay gì đó!”

317. Chương 317: Kết Cục Hai Mươi Hai

“Ba!” .

Trong lòng rõ đột nhiên bởi vì đầu ngón tay thượng đau nhói mà tán rơi trên mặt đất, các loại dây nhỏ còn có vữa thêu linh lung bảo đồ đều rơi lả tả khắp nơi .

“Tiểu thư.”

Thu Mặc bước lên phía trước, chấp nhất A Cửu tay vừa nhìn, lo lắng nói, “Xuất huyết . Vẫn là Thu Mặc đến vá đi.”

“Không có gì đáng ngại! Chẳng qua là không cẩn thận đâm vào tay.”

A Cửu lắc lắc đầu, lại chặt ngưng chân mày nhìn ngón tay.

Tâm thần không yên...

Đỡ ghế đứng lên, bước đi đều có chút tổn sức, cho tới nay quá vết đao liếm máu cuộc sống, mà làm một sát thủ lớn nhất chuẩn bị hài lòng tâm lý, nhưng hai ngày này, lại là không hiểu tâm thần không yên.

Như vậy châm tuyền, thế nhưng có thể làm cho nàng giặt mình đưa ngón tay đâm bị thương.

“Phong Kính có tin tức sao?”

“Còn không có tin tức. Tiểu thư là đang lo lắng tam hoàng tử sao, có Phong Kính bọn họ ở, nhất định sẽ thể sống chết bảo hộ tam hoàng tử an nguy .”

Thu Mặc đi lên, cầm quần áo vì A Cửu phủ thêm,

“Sắc trời này như thế âm u, xem bộ dáng là muốn hạ một trận mưa lớn . Tiểu thư đừng đứng ở bệ cửa sổ ở đây, gió này thổi cũng không hảo.”

“Trời muốn mưa sao?” A Cửu nhìn về phía đỉnh đầu, kia hoàng hôn bầu trời, mây đen quay, thế nhưng như bốc lên biển rộng,

“Sở quốc, cũng có thể trời mưa thôi.”

Nhưng mà vừa mới nói xong, một đạo tuyết trắng gai mắt quang bỏ ra toàn bộ bầu trời, sắc bén cực kỳ, tựa hồ phải đem toàn bộ bầu trời hung hăng vỡ ra đến, hơn thế đồng thời, bên tai một tiếng vang thật lớn truyền đến, chấn được toàn bộ đế đô đều vì chỉ nhất hoảng.

“A.” Bụng dưới đột nhiên truyền đến một trận trụ đau, A Cửu đỡ bệ cửa sổ, mặt nhất thời một trận tái nhợt.

Mà ngực ra, thậm chí có nào đó khó nén bình phục tim đập nhanh.

Nước mưa từ trên trời giáng xuống, đậu đại hạ xuống, súc thi thể trên đất, tụ tập thành ám hồng sắc sông.

Toàn bộ thành trì đã thành phế tích, phục thi đầy đất, dù sao đảo , mà nước mưa cũng chậm chậm tưới tất chiến hỏa, nhưng không cách nào tẩy đi trong không khí huyết tinh vị đạo, cùng thi thể tiêu thối.

Ám hồng sắc cờ vẫn như cũ dựng đứng ở trên chiến trường, đại biểu cho nhất phương thắng lợi. Hồng sắc máu loãng theo tụ tập ở tại dưới chân, sau đó dọc theo bên cạnh vách núi chảy vào thâm cốc trong, càng lúc càng lớn nước mưa nện ở trên mặt, như lưỡi dao sắc bén xẹt qua như nhau đau đớn.

Trong tay kiếm kích thích thân thể của đối phương, mà kiếm của đối phương cũng thật sâu xuyên thấu bụng của mình, song phương giằng co, hai thanh kiếm lại giống như một điểm tựa như nhau, chống đỡ địch ta cũng không ngã xuống.

Lạnh lẽo nước mưa cọ rửa thân thể của đối phương, đậu đại tiếng vang trung, đây đó hô hấp đều có vẻ phá lệ trầm trọng cùng gian nan.

Đối phương cái khăn che mặt ở truy đuổi cùng chém giết trung đã sớm rơi xuống, chỉ là, mưa to giàn giụa, cách xa nguyên bản chém giết chiến trường, cộng thêm nhiều mặt sát khí sắc bén, Mộ Dung Tự Tô tất cả tinh lực đều dùng ở tại tránh né, còn làm sao đưa hấn dẫn tới cái chỗ này đến.

Dưới chân nam thạch tùy thời đổ hội rơi xuống, dù cho như vậy giằng co, thế nhưng hơi lơ là, song phương đổ hội rơi vào vách núi, rơi nát bấy toái cốt.

Tuyết trắng tia chớp xẹt qua, tựa hồ phải đem bầu trời xé vỡ thành hai mảnh, mà kia quang, ngay trong nháy mắt đó, vừa vụn chiếu rọi ở mặt mũi của đối phương trên.

Một khắc kia, Mộ Dung Tự Tô thân thể bỗng nhiên chấn động, không khỏi hô nhỏ lên tiếng, “Quân Khanh Vũ?”

Đó là hé ra tái nhợt khuôn mặt —— lại có khuynh quốc khuynh thành tình xảo ngũ quan, kiều mị còn hơn nữ tử, nhưng màu tím kia diêm dúa lẳng lơ con người lý phụt ra ra sát khí, tốt đẹp ngọc giữa mới có khí phách cũng không phải một nữ tử mới có được .

Đối phương nghe thấy Mộ Dung Tự Tô đọc lên tên, chẳng qua là cười lạnh một tiếng, ánh mắt rơi vào một người địa phương, “Đem đông tây cho ta.” Thanh âm kia... Đích thực là Quân Khanh Vũ!

“Ha ha ha...” Mộ Dung Tự Tô nhẹ cười ra tiếng, nhưng mà phổi bộ bị kiếm xuyên thấu, gió lạnh quán nhập, là bị kéo đau, “Quân Khanh Vũ, thật không nghĩ tới, người thế nhưng rơi đến trình độ này. Người không giống người, quỷ không giống quỷ! ? Rốt cuộc là cái gì, cho người biến thành hình dạng này?”

“Đem đông tây cho ta, trẫm tha cho người một cái mạng!”

”Ha ha ha...”

Muốn đông tây sao?”

Mộ Dung Tự Tô đem tay trái đặt ở bên vách núi thượng, ngón tay hơi hé ra khai, kia dính đầy máu tươi giấy viết thư trên không trung phiêu diêu, tùy thời đều phải rớt xuống.

Quả nhiên, Quân Khanh Vũ toàn bộ mặt đều thay đổi sắc, thế nhưng kiếm ở thân thể hấn, hấn như trước không dám động tác quá lớn!

Nếu không có A Cửu phong thư này, hấn thế nào có thể đem Quân Khanh Vũ dẫn đến nơi đây đến.

“Kỳ thực, ta cũng chưa từng nghĩ muốn người chết! Thế nhưng, người tha ta một mạng, lại có thể làm cho ta mẫu phi các nàng sống lại sao? Đừng nói cho ta, các nàng tử cùng người Quân Khanh Vũ không quan hệ? !”

Mộ Dung Tự Tô thanh âm đột nhiên một lạnh, nhìn Quân Khanh Vũ ánh mắt cũng mang theo không thể xóa nhòa hận ý, “Này thành đã phá, Sở quốc trúng mưu kế của người, nội loạn không chịu nổi, đến lúc đó chẳng qua là người thái trên sàn thịt cá, sẽ tùy ý mang người xâm lược! Vì thế hôm nay... Người cũng phải chết, bất kể là vì mẫu phi, vẫn là chết đi Sở quốc chiến sĩ. Ta bản chưa bao giờ nghĩ tới cùng người là địch, lại là người!”

Nói, đột nhiên dùng sức, đem kiếm hung hăng đẩy mạnh Quân Khanh Vũ thân thể.

A Cửu... Xin lỗi! Ta cùng với Quân Khanh Vũ, cũng có không đội trời chung cừu hận.

“Ngô!”

Kiểm đi qua xương sườn, Quân Khanh Vũ bản năng tay không nắm kiếm, trên mặt lại không có một tia ý sợ hãi, khóe miệng trái lại mang theo khát máu tiểu ý, “Thế nào, nước mắt nhà tan cho người thống khổ sao? Máu phi của người cùng muội muội tử người thống khổ! Vậy người có thể tưởng tượng quá, đem A Cửu theo bên người mang đi lúc, trầm cảm thụ? !”

Ngôn ngữ giữa, Quân Khanh Vũ thể nhưng sinh sôi kiếm kia thâm nhập thân thể mình kiếm cấp rút ra, máu tươi tuôn ra, hấn sắc mặt chưa sửa, tựa hồ thân thể kia căn bản cũng không phải là chính hấn .

Biết rõ tiến lên nữa một bước, hơi lơ là, hai người đồng loạt rơi vào vách núi, nhưng hấn lại độ tới gần Mộ Dung Tự Tô, màu tím mắt phượng lý phát ra lãnh lệ yêu quang.

“Các người có từng nghĩ tới! Trăm năm trước, người lục quốc là như thế nào làm cho cả Nguyệt Ly sụp đổ , là như thế nào làm cho Nguyệt Ly người trăm năm qua thành cho các người lãng nhệ nô lệ . Mà các người...”

Tử đồng xẹt qua một tia thống khổ, trong trí nhớ, có một nữ tử nghĩa vô phần cổ hướng đi phương đông... Chuẩn bị hướng thần tể hiến đầu của mình lộ.

Một thanh âm theo đáy lòng vang lên, kia khẩu khí càng như là xuất phát từ một người khác chi miệng, “Thế nào bức tử nàng .”

318. Chương 318: Kết Cục Hai Mươi Ba

Mộ Dung Tự Tô ngẩn ra, trong đầu không khỏi nhớ lại về cái kia thần bí quốc gia truyền thuyết. .

Đồn đại trung Nguyệt Ly

Là một phiêu cách ở trên biển quốc gia, nơi đó mọi người dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, như tiên nhân bàn đẹp, đồng thời ngăn cách với nhân thế.

Trăm năm trước, không biết là ai phát hiện Nguyệt Ly thông đạo, đồng thời mang về các loại lục quốc đều chưa từng thấy qua kỳ trân dị bảo, thậm chí mang về tới một đôi nam nữ.

Truyền thuyết kia đôi nam nữ mặt nếu phù dung, tư sắc tuyệt diễm, lúc này bị hiến tặng cho Sở quốc lúc đó hoàng đế, Sở quốc hoàng đế háo sắc tham lam, cũng với thứ nguyệt mời lục quốc quốc chủ đến đây tham quan, huyền diệu.

Mà có người càng nói, kia một đôi nam nữ ở Nguyệt Ly chẳng qua là bình dân, dung mạo tương đối mà nói càng bản không đủ để nói. Mà thân phận càng cao, hoàng thất huyết thống việt vì thuần khiết người, dung mạo thì càng mỹ lệ kinh diễm.

Huyết thống quý vì thuần khiết người, thì là vua, nhưng mà... Người nọ thì nói, lúc này Nguyệt Ly, dung mạo đệ nhất nhưng cũng phi vương của bọn họ, mà là kỳ lân hóa thành nhân thân tể ti đại nhân.

Tể ti không chỉ vì thần thú, dung nhan khuynh quốc khuynh thành, càng có lớn lao thần lực, nếu là đem nó chiếm, sẽ được thiên hạ.

Nguyệt Ly người thiên tính thiện lương, thương hại từ bi, nghìn năm qua thậm chí không biết chiến tranh vì vật gì. Người nọ nói mật mờ, nhưng mà lục quốc quốc quân nhìn này kỳ trân dị bảo, tâm trạng đã sớm biết, kia Nguyệt Ly người căn bản sẽ không chiến tranh chiến.

Không lâu sau, lúc đó nhất cường thịnh Sở quốc thì dẫn đầu mang theo đại quân bức hướng về phía Nguyệt Ly, lập tức mà đến thì lại là lục quốc liên hợp xâm chiếm Lưu.

Nghe nói trận chiến ấy đánh hai năm —— Nguyệt Ly căn bản không chịu nổi một kích, nhưng mà rốt cuộc là phiêu cách trên biển thần bí quốc gia, lục quốc thế nào cũng khó lấy tới gần bọn họ thánh điện.

Màu trắng thánh điện ở hoàng đô phía trên, bọn họ nhìn thấy một bạch y tóc đen nữ tử cầm quyền trượng đứng ở đỉnh, mà phía sau nàng cũng đứng một người mặc màu đen áo choàng người, thấy không rõ khuôn mặt, chỉ thấy màu trắng sợi tóc trên không trung bay lượn.

Hai người khuôn mặt ở đám mây giữa đều mơ hồ không rõ, lại làm ột loại vô pháp nhìn thẳng cảm giác áp bách cùng thần bí.

Mà chính là bởi vì loại này thần bí, làm cho người ta càng tin thánh điện có đại lượng kỳ trân dị bảo.

Điện cuồng hơn chiến tranh phát động... Toàn bộ Nguyệt Ly sinh linh đồ thần, mà cuối cùng, nghe nói vì bảo hộ Nguyệt Ly, vương của bọn họ đi trước thánh sơn, tính toán tự vẫn dâng lên đầu của mình lô cùng linh hồn, đến bảo hộ Nguyệt Ly.

Đáng tiếc chính là —— vương của bọn họ tử đi thánh sơn trên đường, mà thánh điện bị một mảnh ngọn lửa mang tất cả, tế ti biến mất. Từ đó, Nguyệt Ly thành lục quốc chiến lợi phẩm, bởi vì mao mỵ, nam nữ kiết vì - xướng - kỹ mệnh.

Này một nô dịch, chính là dài đến một trăm năm...

Mưa to như trước giàn giụa, đỉnh đầu điện quang chớp động, làm cho trước mắt nam tử khuôn mặt càng thêm rõ ràng, màu tím kia con người, chiếu hé ra khuôn mặt, có người kia kinh tâm động phách yêu mỵ.

Nhưng mà đối phương đáy mắt, lại bắn ra sắc bén hận ý.

Cái loại này hận, gần như điên cuồng! Cái loại này ánh mắt, lại càng không nên là một có thể lòng dạ ẩn nhẫn mười năm hoàng đế nên có...“Người... . . . Người rốt cuộc là... Ai?” Dưới chân sụp xuống lúc, Mộ Dung Tự Tô thấp giọng hỏi.

Một tiếng này kinh hỷ tựa càng hơn qua đỉnh đầu tia chớp, trước mắt tới gần thần sắc điên cuồng nam tử, toàn thân đột nhiên chấn động, coi như đột nhiên từ trong mộng tỉnh lại, trên mặt lại lần nữa xuất hiện lúc trước bị dẫn hướng bên vách núi mới có hoảng loạn.

Đây là loại này hoảng loạn, mới có thể làm cho Mộ Dung Tự Tô có giết chết Quân Khanh Vũ cơ hội.

“Người... Không phải Quân Khanh Vũ?”

Dưới chân ở sụp xuống, Mộ Dung Tự Tô lại lần nữa hỏi.

“Không, ta là.” Đối phương liên thanh trả lời, ngữ khí đi càng thêm rối loạn, thậm chí mang theo một loại bệnh trạng suy yếu, thể cho nên hô hấp đều có vẻ thập phần khó khăn, “Đem đồ vật cho ta, mau!”

“Ha ha ha.”

Mộ Dung Tự Tô nhìn lập tức sẽ rớt xuống đất đá, thương nhiên cười, “Nếu như nàng muốn trở về, kia lúc trước nàng cũng sẽ không tuyển trạch ly khai. Nếu như, nàng muốn trở về, người ở đi bắc quyết thời gian, nàng nên theo người trở lại.”

“Người...”

Đối phương nhẹ lời lúc này như lưỡi dao sắc bén như nhau đâm vào nam tử muốn hại, hấn nắm chặt kiếm phong hai tay đột nhiên dùng sức, trở tay thứ hướng về phía Mộ Dung Tự Tô.

Lôi điện như trước lóe ra, nước mưa chút nào không có dừng lại ý tứ, cực đại như đậu, đánh vào người trên mặt đều là sinh sôi đau, sức toàn bộ chiến trường, nhưng mà... Thế nào cũng xông rửa không sạch kia nồng đậm mùi máu tươi.

Nước mưa tụ tập, trong mắt vách núi đầu tiểu nghiêng vào sơn cốc, mà tụ tập chỗ, có mới mẻ sụp xuống dấu vết, vừa chém giết hai người sôi nổi không thấy bóng dáng.

Ngày thứ ba, tin tức bay qua toàn bộ quân quốc, biên giới Mộ Dung Tự Tô đóng ở thành trì bị phá, đại quân đã bức hướng Sở quốc hoàng đô, hơn thế đồng thời, Sở quốc cảnh nội Nguyệt Ly người sôi nổi bạo loạn, thứ giết mình tự chủ.

Nửa năm trước, Mộ Dung Tự Tô về nước từng đưa ra ứng học tập Sở quốc như vậy hủy bỏ đối Nguyệt Ly nô dịch, nhưng mà bị hoàng thất quan lại cường lực phản đối, kinh qua cuối cùng hiệp thương, quan tam phẩm lại trở lên quan viên cùng hoàng thất con cháu mới có thể có tư cách chăn nuôi.

Mà bạo loạn ám sát phát sinh thời gian, tình hoa cung cung nữ ngày kế phát hiện, thái tử lỏa - bỏ mình ở tại giường trên, hai mắt trợn tròn. Lúc này, toàn bộ hoàng đình một mảnh khủng hoảng... Mà quân quốc đại quân chia ra kỷ lộ, đập thi thể lướt qua đại duy sông.

Hoàng thất thấy tình thế không đúng, đã có người giờ kỳ phản chiến, Sở quốc phá quốc lại tức...

Đế đô

Nghe thấy tin tức này Quân Phỉ Tranh sắc mặt trắng bệch nằm ở giường thượng, sau đó hung hăng cầm trong tay tín ném ở trên mặt đất.

Nhưng mà tình tự khê động, kinh mạch nghịch chuyển, lúc này một ngụm máu đen phun ra.

“Hàn đầu!” Quân Phỉ Tranh đem bên cạnh được lon ngã trên mặt đất, lớn tiếng gầm hét lên.

“Hồi vương gia.” Trên mặt đất quân gia đề thấp thanh âm, cẩn thận từng li từng tí nói, “Hàn công tử, đã có bốn ngày không có xuất hiện.”

“Cái gì?”

Quân Phỉ Tranh thăm bại trên mặt lộ ra một tia khiếp sợ, khó có thể tin hỏi, “Đi nơi nào?”

“Không... Không biết.”

“Vương gia, Cảnh Nhất Bích đuổi theo tới.”

Cửa, một người kinh hoảng thanh âm truyền đến.

Quân Phỉ Tranh đứng lên, tiện tay ôm lấy bên cạnh một hộp gấm, đáy mắt có một ti khinh miệt cười, sau đó chậm chậm đi ra ngoài.

Mưa to sau, lại xuất hiện ngày mùa hè độc hữu trong sáng, trăng tròn trên cao giắt, đem tòa nhà chiếu một mảnh âm ty và trần gian.

Xung quanh cảnh sắc u tĩnh, bất đồng chính là, ngày xưa con ếch gọi côn trùng kêu vang lúc này cũng đã biến mất, yên tĩnh đáng sợ. Lặng

Mấy ngày trước đã có giao chiến, nhưng mà... Tới cũng không phải Cảnh Nhất Bích, hơn nữa mặt khác một bát người lai lịch không rõ, để cho bọn họ trở tay không kịp.

Hơn nữa, mục tiêu của đối phương tựa hồ không ở với lấy tính mạng của hắn, càng như là đối một nhóm kia vũ khí, bất đắc dĩ, vì bảo toàn thế lực, Quân Phỉ Tranh bất đắc dĩ tránh né đến nơi này.

Mà thám tử đến tin tức, cảnh vương phủ đã bị một mảnh hỏa, đốt thiêu thành tro tàn.

Thủ hạ lực vạn đại quân tính toán tiến công đế đô, nhưng bây giờ lại bị bức đuổi tới vùng ngoại ô, đồng thời còn bị tách ra.

“Hàn, rốt cuộc đi nơi nào?”

Quân Phỉ Tranh nhìn chung quanh xung quanh, đột nhiên nghe thấy một trận gió thanh, lập tức vô số ám khí hướng chính mình bắn qua đây.

“Vương gia, Cảnh Nhất Bích dẫn theo hai vạn binh lực.”

Người ngoài đến đây bẩm báo, tin tức này làm cho Quân Phỉ Tranh cao giọng cười, đứng ở chỗ cao, đối phía dưới lớn tiếng nói, “Hai vạn binh lực còn dám vây ngăn bản vương, Cảnh Nhất Bích, người có phải hay không quá nhìn nhin. Quân Khanh Vũ tính thứ gì đó, năm đó nếu không phải là bản vương...”

Không đợi hắn nói cho hết lời, đối diện phong trì mà đến rậm rạp ám khí cùng tên dài.

Quân Phỉ Tranh điểm túc nhẹ nhàng tránh, đảo qua phía trước, khoe miệng hiện lên một tia chẳng đáng cười lạnh, sau đó đổi phía sau nhẹ nhàng khoát tay chặn lại. Hoạch

Tùy thân thị từ trên ngựa lĩnh mệnh, xóc lên đồng cỏ khô, nhất thời lộ ra mười mấy cái rương.

Xóc lên cái rương, bên trong đều chỉnh tề để cái kia gọi súng kíp vũ khí.

Mở tùy thân mang theo hộp, bên trong cũng là một phen làm công cày hoàn mỹ súng kíp, khắc hoa tể văn đều làm được phi thường tinh xảo, vào tay trầm trọng. Ẩn ẩn có thể nghe thấy được mùi thuốc súng, mà lúc này, ở đạo quang kiếm ảnh trung, loại này mùi thuốc súng càng xác thực mà nói như là mùi máu tươi.

Mặc dù thân thể bị thương, nhưng mà, như trước có thể giơ lên lửa kia thương, đối chỗ tối, dùng sức khẩu động cò súng!

“Phanh!”

Một tiếng vang thật lớn, kia trên ngọn cây nhất thời rút xuống một khối bị đánh bể đầu thi thể!

“Ha ha ha ha!”

Quả nhiên hảo uy lực!

Bởi vì thân thể theo bác quyết trở về vẫn không thấy khá chuyển, hãy cầm về đảm đương nhật thử luyện một hạ nhân, như nhau hiện tại như nhau, nhất chiêu liền đánh bại đối phương đầu.

Đỏ tươi máu tươi ở màu trắng trên tường, tàn nhẫn lại coi được!

Này đột nhiên cự hưởng, quả nhiên làm cho đối phương ngẩn ra, rõ ràng cảm giác công kích giảm thiểu.

Quân Phỉ Tranh tươi cười càng khai, ra lệnh một tiếng, thủ hạ đã sớm do hàn huấn luyện người cầm súng đề phòng.

“Khai!”

“Phanh!”

Thế nhưng, bầu trời đêm yên tĩnh trung, có chừng một tiếng vang thật lớn hoa xé trời tể, mà nháy mắt lại khôi phục tĩnh mịch.

Quân Phỉ Tranh sắc mặt trắng bệch quay đầu lại nhìn này súng kíp, chính là lảng vài giây mới phản ứng được, tiến lên theo một thuộc hạ trong tay đoạt lấy súng kíp, bóp cò!

Sau đó, kia cò súng không nhúc nhích!

“Vương gia... Đây... Không thể dùng a.”

Chung quy có người phát ra nghi vấn, Quân Phỉ Tranh đem kia không thể dùng súng kíp trọng trọng ngã trên mặt đất, liền nghe thấy ba một thanh âm vang lên.

Kia thiết chế súng kíp tẫn nhiên cắt thành hai đoạn, mà trung gian thế nhưng trang là dùng sông sa nhồi, cũng bởi vậy, cầm lên như tinh thiết nặng như lượng.

“Vương gia cẩn thận.”

Hộ vệ lớn tiếng kinh hô một tiếng, điểm túc chắn mắt hồn Quân Phỉ Tranh trước người, dùng phía sau lưng chặn bay vút tới tên, “Mau dẫn vương gia đi.”

Vẫn chờ mong thần binh thế nhưng không thể dùng, người ở chỗ này căn bản cũng không có kịp phản ứng, thẳng đến nghe thấy kinh hô, mọi người mới cuống quýt ném ra cưỡi, chém giết.

Quân Phỉ Tranh đẩy ra hộ vệ, một lần nữa cầm lấy của mình súng kíp, đối phía trước liên tục bóp cò, mà không quá tam thương sau, kia trong tay súng kíp, không còn có đạn được.

Mà bả vai vết thương nhất thời hé, đen nhánh sắc máu tuôn ra, Quân Phỉ Tranh giật mình hiểu chuyện gì xảy ra.

“Hàn đầu?”

Vừa hỏi đến hàn, đã không có người trả lời.

Nhìn cơ hồ táng gia bại sản mua được thần khí, vào giờ khắc này trở thành phế vật, Quân Phỉ Tranh tự nhiên hiểu trong này nguyên do.

Hàn phản bội hần...

Hoặc là, ngay từ đầu, hàn cũng không có thuần phục với hần.

Phong yên ổn chiến, Quân Phỉ Tranh bị thua, mang theo tàn binh bị đuổi giết qua sông, không biết làm sao bên người cao thủ tập hợp, muốn lấy biết dùng người đầu cũng không dễ dàng.

Nhưng mà, cảm quân một đường đi theo, tương kì vậy ở phong bình ngoại cảnh!

Lúc này tam nhóm người đều tụ tập ở tại phong bình, quyết chiến sắp tới.

Cảnh Nhất Bích ngồi ở chỗ yên ổn, ngày mùa hè nóng nực, hần chỉ mặc màu trắng tuyết sam, tóc đen thùy rơi vào bờ vai, có vẻ màu da trắng nõn, dung mạo xuất trần.

Trên bàn bày đặt hé ra có lục quốc bản đồ địa đồ, mặt trên dùng bút tỉ mỉ câu ra mấy cái lộ tuyến.

“Ân, cứ làm như thế, đem bà mẹ và trẻ em lão nhân trước lặng yên dời đi, sau đó ở quân quốc biên cảnh, bình quân huyện hội hợp.”

Hần thở dài một hơi, chung quy, Quân Khanh Vũ vẫn là để cho bọn họ trở lại, mà thời gian nhưng cũng gấp gáp.

“Công tử, hiện tại Quân Phỉ Tranh bị chúng ta mệt nhọc mấy ngày, chỉ sợ cũng kiên trì không được bao lâu. Sao không đem một đao bắt, lấy tiết chúng ta Nguyệt Ly chi thù.”

Nói Quân Phỉ Tranh, ám vệ gió mát khẩu khí trung đã lộ ra hận ý.

“Toàn bộ cảnh vương phủ đều lật quá, cũng không có người yêu cớ hạ lạc.”

“Công tử là vì hoàng thượng sao?”

Nhắc tới hoàng thượng hai chữ, Cảnh Nhất Bích đỡ bàn đứng dậy, ngọn đèn dầu hạ, thân hình thập phần đơn bạc gầy gò.

“Người cũng thấy đấy, cũng chỉ có hần, mới có thể đem chúng ta Nguyệt Ly người cứu với nước lửa. Trước hạ hần bệnh tình không chịu nổi, đến trình độ nào Quân Phỉ Tranh nhất định biết, vì thế, người yêu cổ nhất định ở Quân Phỉ Tranh trong tay. Bởi vì, đó là hần duy nhất sinh tử phù!”

Gió mát không nói gì. Cảnh Nhất Bích theo cảnh vương phủ sau khi đi ra, gió mát liền theo thành kỳ ám vệ, mà tự nhiên biết Quân Khanh Vũ bệnh tình.

“Tô Mi bên kia như thế nào?”

“Mình phong đã che chở vương đuổi hướng về phía biên cảnh, sợ rằng mấy ngày nữa sẽ tới.”

“Ân.”

Cảnh Nhất Bích gật gật đầu, sau đó đi ra màn, cho dù xa binh sĩ áp một nam tử qua đây.

Người nọ... Đây là Quân Phỉ Tranh quân gia.

319. Chương 319

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

320. Chương 320: Kết Cục Hai Mươi Lăm

Nhìn thấy người nọ, Cảnh Nhất Bích con người sắc nhất thời trầm xuống.

“Bích công tử, nhiều năm không gặp a.” Quần gia kia híp chuột mắt, quái thanh quái khí nịnh nọt nói.

Hắn tùy thân hầu hạ Quân Phỉ Tranh nhiều năm, công phu cùng cao, căn bản không phải bình thường tướng sĩ có thể bắt ở, Cảnh Nhất Bích nhìn về phía bờ bên kia sông doanh địa, “Xem ra, vương gia là có nói muốn truyền?”

“Hắc hắc, đã nhiều năm như vậy, rốt cuộc vẫn là Bích công tử hiểu rõ nhất vương gia tâm tư.”

Kia âm dương quái khí nói vừa ra, Cảnh Nhất Bích sắc mặt trở nên trắng bệch, lam sắc đáy mắt nhất thời lướt trên một tia sát ý.

Quần gia kia tựa hồ căn bản không nhìn Cảnh Nhất Bích đột nhiên thay đổi sắc mặt, tiếp tục cười nói, “Hôm nay tiểu nhân dẫn theo vương gia thiệp mời, kính xin Bích công tử đến trên thuyền một tụ.”

“Công tử, bên kia tất nhiên có gạt!”

Gió mát vừa nghe, lúc này thay đổi sắc mặt dứt.

“Hắc hắc...” Quần gia kia nhìn nhìn bên này doanh địa, “Hôm nay Bích công tử cũng không phải cùng đi nhật, hưởng chi, thuyền này liền trên mặt sông, địa thế thì ngược lại tối lợi cho các người. Hưởng chi, chúng ta là muốn cầu cạnh Bích công tử, hơn nữa... Để tổ lòng thành ý, vương gia nguyện ý dâng lên lễ mọn.”

“Đến là cái gì lễ mọn?” Cảnh Nhất Bích lạnh lùng mở miệng, nhìn trên mặt sông nhà kia thuyền nhỏ.

Quần gia nhìn nhìn xung quanh, dè dặt thanh âm tiến lên một bước, “Người yêu cỏ. Công tử chỉ vậy không công, chắc hẳn, chờ chính là cái này đi.”

Lam sắc con người đột nhiên khóa chặt, Cảnh Nhất Bích vô ý thức nắm chặt nắm tay, nhìn thuyền kia mặc dù có nói bất tận chán ghét, nhưng mà... Trong đầu, rốt cuộc vẫn là hiện ra Hữu Danh ngày ấy quỳ gối hẳn trước người tình cảnh.

Mà mấy ngày trước, Sở quốc biên giới tới Hữu Danh tín.

Trong thư đến, chiến trường lúc, Quân Khanh Vũ thế nhưng đột nhiên bỏ lại hộ vệ đi vào truy Mộ Dung Tự Tô. Tìm được hẳn lúc, Quân Khanh Vũ rụng ở vách núi phía dưới, bản thân bị trọng thương, mà Mộ Dung Tự Tô đã rồi biến mất anh.

Về vây thủ Quân Phỉ Tranh cũng là Hữu Danh nói ra, hiện tại, Quân Khanh Vũ thân thể kham ưu, thường xuyên té xỉu, hơn nữa ‘Được’ cũng dần dần mất đi hiệu lực.

Hít sâu một hơi, Cảnh Nhất Bích đè nén nội tâm chán ghét, đối quần gia đến, “Thỉnh cầu dẫn đường.”

Nói đi, mang theo gió mát bọn họ đi tới bờ sông.

Trên thuyền không lớn, nhìn qua chỉ có thể dung nạp vài người, mà mở ra cửa sổ, có thể nhìn thấy Quân Phỉ Tranh một thân lam sắc hoa phục, tư thái nhàn nhã ngồi ở vị trí, trước người còn có kỷ đĩa ăn sáng.

Đi theo ám vệ lặng yên đuổi kịp, sau đó đứng ở thuyền hai đầu, sắc mặt cảnh giác nhìn Quân Phỉ Tranh.

Cảnh Nhất Bích võ công cao cường, mặc dù không yêu chém giết, thế nhưng có ám vệ ở, an toàn đến cũng không thể nào lo lắng.

Bất quá này Quân Phỉ Tranh quý kẻ đa đoan vẫn như cũ phải cẩn thận tuyệt vời.

“Công tử ời.”

Quần gia đem Cảnh Nhất Bích mời đi vào, khoang thuyền chỗ Cảnh Nhất Bích nhìn nhìn người ở bên trong, dừng nửa khắc, mới đi vào.

“Thừa tướng đại nhân thật lớn tư thế, người tới sẽ đem bản vương thuyền cấp chìm vào trong nước .”

Bên môi câu dẫn ra một tia cười tà, Quân Phỉ Tranh ánh mắt thẳng tắp rơi vào Cảnh Nhất Bích trên người, tươi cười càng phát ra tùy ý, “Chúng ta... Có bao nhiêu năm không có như vậy ngồi xuống nói chuyện ?”

Một câu cuối cùng, như là thở dài, nhưng mà nhiều hơn như là chế nhạo.

Mặc dù là nghịch quang, Cảnh Nhất Bích sắc mặt cũng nhìn ra được là xanh xám sắc trắng bệch.

“Vương gia không phải cần điều kiện sao, không như trực tiếp cắt vào chính đề.”

“Tiểu bích vội vã như thế, xem ra, kia Quân Khanh Vũ sợ rằng không được.”

Quân Phỉ Tranh ánh mắt khóa ở Cảnh Nhất Bích trắng bệch trên mặt, cố ý tăng thêm tiểu bích hai chữ.

Cảnh Nhất Bích dấy mắt tràn ra một tia căm hận cùng sát khí, thậm chí còn tay vô ý thức đặt ở bên hông linh kiện trên.

“Bản vương hôm nay bị buộc đến nơi đây... Được không ngại bản vương cũng là Quân Khanh Vũ hoàng thúc, nếu là phóng ta tây đi, này người yêu cỏ không chỉ dâng lên, đồng phát thẻ vĩnh viễn không về kinh.”

“Tây đi?”]

Cảnh Nhất Bích căn bản không muốn nhìn Quân Phỉ Tranh, ánh mắt rơi vào một góc cười lạnh nói, “Vương gia là muốn Đông Sơn tái khởi sao?”

“Ta đến là muốn, chỉ là, điều này cần thời gian.”

Quân Phỉ Tranh thẳng thắn nói ra, sau đó đem phía sau một phong kín hộp đặt ở Cảnh Nhất Bích trước người, “Này trong hộp gì đó, nếu Quân Khanh Vũ lấy không được, dù cho bản vương tử , này quân đội chiếm thiên hạ cũng phải rơi họ khác sau.”

Ánh mắt rơi vào cái hộp kia thượng, Cảnh Nhất Bích tâm trạng căng thẳng, trầm mặc không nói.

“Nghe nói này người yêu cỏ có thể khởi tử hồi sinh, kia tiểu Ngũ nhi trúng độc nhiều năm, ngoại nhân không biết, nhưng ta này hoàng thúc vẫn là biết. Sói độc khó giải, có thể cứu mệnh cũng chỉ có này người yêu cỏ thôi.”

Nói, chậm rãi hủy diệt kia sấp ong, sau đó xốc lên hộp.

Cảnh Nhất Bích đảo trườ một ngụm khí lạnh, hai mắt trừng mắt trong hộp chảy ra tới vật thể, lúc này trước mặt bỗng tối sầm, sấp ra khỏi vỏ kiếm cũng rơi xuống cũng theo thân thể vô lực co quắp ngã xuống đất.

Mà cũng là này trong nháy mắt, Quân Phỉ Tranh thân thủ giữ lại Cảnh Nhất Bích cổ, cái tay còn lại đem trong cái hộp kia dịch thể tất cả đều khuynh ngã xuống Cảnh Nhất Bích trên người.

Giờ khắc này phát sinh quá nhanh, mặc dù đối trong lúc nhất thời xông tới gió mát cũng không có đem Cảnh Nhất Bích theo Quân Phỉ Tranh trong tay đẩy ra ngoài.

Mà Quân Phỉ Tranh chỗ vị trí phía dưới, cơ quan một khai, liên đới bán hôn mê Cảnh Nhất Bích cùng chìm vào trong nước.

Giữ lại một bãi hồng sắc sền sệt dịch thể ở vừa vị trí.

Kia hồng sắc dịch thể không là cái gì, chính là đồ tươi ẩm áp máu người!

“Ta gặp các người vẫn là đừng phí tâm tư! Nghe nói Bích công tử sợ máu, đặc biệt Nguyệt Ly người máu người, có thể làm cho hần hôn mê ba ngày... Cũng không biết, hần tỉnh lại, lại làm cho hần uống vào một chén, sẽ là hậu quả gì?”

Quần gia kia âm hiểm cười một tiếng, theo nhảy xuống trong sông, sai người chặn gió mát bọn họ, “Các người dám cả gan tiến lên một bước, có tin ta hay không các liên thật như vậy làm! Phải biết rằng, này máu chúng ta nhưng chuẩn bị !”

Nói, một thủ thế, phía sau doanh địa quả nhiên phát ra bọn nhỏ vô cùng thê thảm khóc tiếng la.

Vừa nghe là Nguyệt Ly người máu tươi, gió mát lúc này nổi giận đứng lên, thề sống chết vọt vào hướng bờ bên kia, nhìn thấy phía trước thế nhưng quỳ một đám đứa nhỏ cùng phụ nữ, mà một sĩ binh đang muốn bắt được phóng một đứa nhỏ máu tươi.

“Đừng... Đừng động.”

Bị theo trong nước duệ ra tới Cảnh Nhất Bích cường tĩnh khai nhãn tình, mà cái loại này khó nén buồn nôn cùng nôn mửa, phân phó gió mát cùng qua đây giải cứu cầm quân.

Nghĩ tới Quân Phỉ Tranh đề tiện, lại vạn vạn không nghĩ đến dùng như vậy cực kỳ tàn ác phương thức.

Nguyên bản trắng nõn trên mặt đã bị kia màu đỏ tươi máu tươi nhuộm được đỏ bừng, thậm chí còn kia y sam tất cả đều tiên máu chảy đầm đìa, cả người hần giống như theo máu trì bị đẩy ra ngoài như nhau.

Tổn sức mở mắt ra, Cảnh Nhất Bích vô lực nhìn quỳ trên mặt đất những Nguyệt Ly đó người, đáy mắt có không che giấu được bi thương cùng bất đắc dĩ.

“Tế ti đại nhân.”

Tựa hồ thấy được cặp kia lam sắc tròng mắt, nguyên bản khóc kêu cái kia tiểu nam hài chợt đình chỉ khóc, rất lưng nhìn về phía đến đây nghĩ cách cứu viện gió mát, nhất thời hiểu của mình tình cảnh đức.

“Làm cho người của người rời khỏi mười dặm! Nếu không... Bản vương trước hết làm người ta chặt bỏ tiểu quỷ này đầu.” Quân Phỉ Tranh âm trầm cười, một tay chế trụ Cảnh Nhất Bích trước ngực huyết y, một tay tùy ý câu dẫn ra hần hàm dưới, đáy mắt lộ ra ái muội mà tà nịnh tiểu ý.

“Người trốn không thoát!”

Cảnh Nhất Bích cường quay đầu, tính toán giây khai Quân Phỉ Tranh dơ bản tay, phỉ nhổ nói anh.

“Ha ha ha.”

Quân Phỉ Tranh chẳng những không có sinh khí, ngược lại là cười rộ lên, dán Cảnh Nhất Bích thấp giọng nói, “Phải không? Nếu quả thật trốn không thoát, kia ái khanh, người hãy theo bản vương cộng phác hoàng tuyền. Có người làm bạn, này hoàng tuyền trên đường, bản vương cũng không sợ tịch mịch.”

Nói xong đột nhiên giơ lên mắt, đáy mắt dưng khí đáng sợ âm ngoan, nói, “Lại không lùi xuống, để lại đám người kia Nguyệt Ly tiện chủng máu.”

“Lui ra.”

Cảnh Nhất Bích cố nén máu mũi, nhưng mà, máu với hần mà nói là được rồi so với độc được, mỗi lần giãy giữa một lần, thân thể liền thống khổ hơn một lần.

Đó là một loại ở bên bờ sinh tử bởi hồi thống khổ.

“Tế ti đại nhân.”

Quỳ trên mặt đất một người trung niên nữ tử đột nhiên đứng lên, nói, “Chúng ta Nguyệt Ly người không phải hạng người ham sống sợ chết, mặc dù không thể dân tộc Hồi người làm cống hiến, lại không thể liên lụy tộc nhân.”

Nói đi, vừa nghiêng đầu, liền cắn bên cạnh quái tử tay.

Nhất thời, cái khác Nguyệt Ly mọi người rối rít, đâm chết ở lưỡi dao trên.

Vừa kia khóc tiểu nam nhi cũng đứng lên, dùng sức cắn một đao phủ, kia quái tử tay trong tay đao chợt lóe, một đạo huyết quang hiện lên.

Trong nháy mắt, máu tươi văng khắp nơi, âm áp sền sệt dịch thể trắng tấp phun ở tại Cảnh Nhất Bích trên mặt.

Một khắc kia, hần cũng nữa ức chế không được nhắm hai mắt lại, chăm chú cắn môi, ở đem đáy mắt nước mắt sinh sôi bức trở lại.

Mà hỗn hợp tộc nhân máu tươi, hần lời lẽ lý cũng có tê dại đau, dọc theo yết hầu nuốt vào bụng trung.

Hồi lâu cũng không biết đó là tộc nhân máu tươi, còn là của mình máu tươi.

“Giết!”

Ở trước khi hôn mê một khắc kia, hấn dùng tấn toàn thân khí lực, xông ra này kiên định tự!

Quân Phỉ Tranh vốn là muốn kèm hai bên Cảnh Nhất Bích sau đó để cho bọn họ lui binh, thả bọn họ tây khu, như vậy đạt được thở dốc cơ hội.

Lục vạn đại quân, hiện tại đều tản ra, chính yếu chính là hấn bị vây khốn, hướng chi, hấn lo lắng chính là, nếu như Quân Khanh Vũ điều binh trở về, từ phía sau vây công hấn, vậy hấn đó là bốn bề thọ địch.

Từ lúc Quân Khanh Vũ mang binh đi Sở quốc lúc, hấn liền rõ ràng, lưu thủ ở đế đô chính là Cảnh Nhất Bích.

Mà vì đối phó Cảnh Nhất Bích, hấn cố ý bắt được một nhóm Nguyệt Ly người, cũng hoàn toàn biết Cảnh Nhất Bích nhược điểm ở đâu đến.

Lại không nghĩ rằng, này hoàn toàn kích thích Cảnh Nhất Bích, nguyên bản vây thủ hộ vệ quân hết thấy qua sông, áp chế Quân Phỉ Tranh.

Một trận chiến này, xa so với mấy nghìn ngày qua mãnh liệt, đến bình minh lúc, bãi sông thượng, khắp nơi phục thi...

Mặt trời chói chang nhô lên cao, vì tránh truy binh, Quân Phỉ Tranh bắt đắc dĩ bỏ qua đại bộ đội, mang theo tùy thân mang theo mười mấy tử sĩ thoát đi.

Nghĩ đến đêm qua thê lương chém giết, Quân Phỉ Tranh đáy mắt hàn quang chợt nổi lên, vô ý thức nắm chặt nắm tay.

“Khụ khụ...”

Vừa mới nổi giận, một ngụm máu đen theo lồng ngực phun ra.

Quân Phỉ Tranh đột nhiên ngừng thở, đem kia một ngụm chân khí đè xuống.

Rất nhanh cửa đi tới một người, cẩn thận đưa lên một phong thư.

Này chỗ đặt chân trước kia là bọn họ phân hiệu cửa hàng, nhưng trước đây không lâu liền hoang đường xuống, bây giờ vài người trốn ở dưới đất thất, biểu hiện hết sức chật vật.

“Cái gì?”

Lạnh lùng hỏi đi, nhưng thanh âm lại có vẻ thập phần suy yếu, Quân Phỉ Tranh thần sắc ảo não.

“Này là tiểu nhân vừa lấy được một phong nặc danh mật hàm.” Quân gia nhỏ giọng nói.

Nghe thấy mật hàm, Quân Phỉ Tranh ánh mắt hiện lên một tia hàn quang, sau đó đem tín mở ra.

Trong phòng thập phần yên tĩnh, ánh lửa chớp động, chiếu rọi ở loang lổ trên tường, làm cho cái loại này mực nát vị đạo càng thêm nồng đậm, thậm chí kích thích người buồn nôn buồn nôn.

Quân Phỉ Tranh nhìn kia phân tín, ngón tay chậm rãi buộc chặt, cốt giữa dần dần trắng bệch, mà đáy mắt đáng sợ kia sát khí càng ngày càng đậm liệt, thậm chí mang theo cảm hận.

Xung quanh bầu không khí đột nhiên trở nên ngưng túc đáng sợ, quân gia vô ý thức lui về phía sau một bước, không biết trong thư rốt cuộc là cái gì nội dung, thế nhưng làm cho Quân Phỉ Tranh trên mặt biểu tình như thể dữ tợn đáng sợ.

321. Chương 321: Kết Cục Hai Mươi Sáu

Đột nhiên, Quân Phỉ Tranh một nắm tay hung hăng nện ở trên tường, đổ tơi máu nhất thời rơi xuống nước ở trên tường.

“Vương gia.”

Quản gia run run một tiếng, nhưng cũng không dám tới gần.

“Ha ha ha...” Quân Phỉ Tranh xoay người, giơ lên cao khỏi lá thư này, ”Trời không diệt bản vương! Quân Khanh Vũ, người cũng vạn vạn không tới trước đi!

Còn có...”

Hắn đột nhiên dừng lại, hai mắt nhìn chăm chăm mỗi một chỗ, “Cái kia gọi A Cửu nữ nhân! Người quả nhiên là không có chết a! Cảnh Nhất Bích tỉnh chưa?”

“Còn chưa có tỉnh.”

Quản gia thấp giọng trả lời.

Quân Phỉ Tranh âm trầm cười, sau đó xoay người tiến vào ám đạo, tránh mấy cơ quan, tiến vào phía dưới thủy lao.

Đôi mắt thi thể cùng hải cốt trong phòng giam, Cảnh Nhất Bích đóng chặt hai mắt, mặt xám như tro tàn hôn mê trên mặt đất, tóc đen bao trùm ở bị máu nhuộm thành ám y phục màu đỏ thẫm, không chút nào không ảnh hưởng hắn xuất trần xinh đẹp tuyệt trần dung nhan.

Mà tay chân của hắn, đều bị xiềng xích khóa ở, màu đỏ tím dấu vết đã bị ma ra máu tươi, kinh mạch tức thì bị kỷ mai độc châm che lại, không thể động đậy chút nào.

Kết quả người ngoài đưa tới nước đá, Quân Phỉ Tranh trực tiếp hất ở tại Cảnh Nhất Bích trên mặt.

Địa lao vốn là lạnh lẽo, này nước lạnh nhào tới, thậm chí có đến xương lạnh lẽo, trên mặt đất hôn mê người yếu ớt chuyển tỉnh, lộ vẻ bọt nước lông mi hạ, cặp kia xanh thẫm mắt như trước mỹ lệ.

Quân Phỉ Tranh ngồi xổm người xuống, trực tiếp néo Cảnh Nhất Bích tóc, một cái tay khác thì câu dẫn ra hắn hàm dưới, ánh mắt tùy ý bắt đầu đánh giá.

Nhìn thấy người tới, Cảnh Nhất Bích chỉ là nhắm mắt lại, căn bản khinh thường vừa nhìn.

“Nói cho bản vương. Cái kia gọi A Cửu nữ nhân, rốt cuộc cùng người cái gì quan hệ?”

Nghe thấy A Cửu hai chữ này, nhắm chặt hai mắt người, chỉ là cau mày, như trước không nói tiếng nào, chỉ là, kia bị xích sắt chế trụ ngón tay lại thống khổ khúc khởi.

“Thế nào. Không muốn nói, vẫn là không muốn nói?” Quân Phỉ Tranh nở nụ cười lạnh, câu Cảnh Nhất Bích hàm dưới tay đột nhiên dùng sức, hung hăng nắm Cảnh Nhất Bích hàm dưới, muốn buộc đối phương mở mắt ra,

“Người nếu không phải nói, kia đợi một lúc, bản vương liền trực tiếp đem nữ nhân kia đưa cho phía dưới, ủy lạo ta lấy mấy chục tử sĩ! Phải biết rằng nữ nhân kia khuôn mặt mặc dù không tính là khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng được cho tình xảo xinh đẹp tuyệt trần, hướng chi, có thể đùa bỡn làm cho Quân Khanh Vũ mê nữ nhân, chắc hẳn bản vương này tử sĩ gấp không thể chờ thôi.”

”Nghe nói nữ nhân kia thân thủ rất cao, chắc hẳn công phu trên giường cũng thập phần hạng nhất, nếu không thể nào suýt nữa cho người cùng Quân Khanh Vũ trở mặt thành thù

. Vinh Hoa phu nhân tư vị tất nhiên thập phần mỹ vị. Bởi vậy...” Quân Phỉ Tranh cúi đầu, đem môi ghé vào Cảnh Nhất Bích bên tai, dùng thấp kém khẩu khí nụ cười dâm dăng nói, “Bản vương cũng rất muốn thử xem. Bản vương còn nghe nói, nàng tên thật gọi A Cửu... A Cửu, A Cửu, kêu lên, thật đúng là âm áp a.”

Nghe thấy Quân Phỉ Tranh dùng ác tâm như vậy ngôn ngữ vũ nhục A Cửu, Cảnh Nhất Bích trở nên mở mắt ra, ánh mắt như đao, hận không thể đưa hấn xé nát!

“Liền người cũng phổi gọi A Cửu tên? !”

“Ha ha ha!”

Quân Phỉ Tranh phá lên cười, “Bản vương không xứng? ! Người cho là người cũng phổi, người cũng bắt quá là bị bản vương đùa bỡn Nguyệt Ly tiện nô? Cái gì tể ti, ha ha ha, đồ chơi mà thôi! Đừng quên, trên người của người còn có bản vương lưu lại cho người ấn ký!”

Nói, ánh mắt rơi vào Cảnh Nhất Bích hơi mở rộng vạt áo hạ, trắng nõn làn da thượng, ẩn ẩn có thể thấy được này không thể xóa nhòa dấu vết. “Thế nào, người thật đúng là không muốn nói nói, nữ nhân kia cùng của người quan hệ?”

Thấy Cảnh Nhất Bích trầm mặc không nói, Quân Phỉ Tranh đột nhiên có chút tức giận, “Người không nói cũng không có vấn đề gì, dù sao bản vương đã nhận được tin tức, nữ nhân kia quan tâm người còn hơn Quân Khanh Vũ, thậm chí lần này vì người, cố ý về tới để đồ!”

Nói tới chỗ này, Quân Phỉ Tranh thanh âm đột nhiên trầm xuống, trong giọng nói mang theo hận ý, “Cái kia nữ nhân chết tiết, hại ta như vậy nỗi khổ, vậy ta muốn gấp trăm lần còn cho nàng, cho người cùng nàng đều sống không bằng chết!”

322. Chương 322: Kết Cục Hai Mươi Bảy

Cảnh Nhất Bích mở to hai mắt, không thể tin tưởng Quân Phỉ Tranh lời nói ra. .

Kia bởi vì suy yếu mà khô nứt môi càng thêm trắng bệch, thanh âm cũng nghẹn ngào ở hầu, đã trở về sao?

Nàng thế nhưng vào lúc này trở về, thế nhưng... Không nên trở về, đúng không? Thiên hạ quấy rầy, này quân quốc nước sôi lửa bỏng, nàng không nên đặt mình trong thế ngoại sao?

A Cửu, người là thật đã trở về? Còn, chỉ là kia Quân Phỉ Tranh ngoa của ta lời nói dối đức?

Bích sắc đáy mắt xẹt qua một mạt cay đắng, trên người vừa kia nước lạnh vọt tới, làm cho vốn động lại máu tươi lại lần nữa hóa khai, nồng đậm mùi máu tươi tràn ngập toàn bộ hơi thở.

Kia Quân Phỉ Tranh tự cố nói, đột nhiên nhớ tới ở đại quyết, người kia bùng lên trong tay súng kíp đưa hấn bắn rơi mã trong nháy mắt, nhất thời, trong cơ thể kinh mạch hỗn loạn, một cú đầu, một ngụm máu đen phun trên mặt đất.

Thấy vậy, Cảnh Nhất Bích bên môi câu dẫn ra một tia cười, nói, “Vương gia cũng là ở làm vô vị giây giụa?”

“Người nói cái gì?”

Áp chế ho, Quân Phỉ Tranh then quá hóa giận gào thét, cùng lúc đó, bả vai vết thương lại lần nữa hé tụt hở toàn bộ vai, đều phải theo cái kia miệng vết thương ngăn ra.

“Ha ha... Người sắc mặt phát thanh, ngữ điệu bất ổn, con người ánh sáng màu đen tối, kia phun ra máu cũng thành tử hồng, rất hiển nhiên, vương gia ngài đã độc phát công tâm ! Anh ”

Cảnh Nhất Bích yếu ớt cười nói, ánh mắt rơi vào Quân Phỉ Tranh bả vai, lúc này hiểu rõ, “Trúng độc vết thương sớm đã vượt qua chữa khỏi thời kì, mấy trăm năm là cho các người tây khu, vương gia người chỉ sợ cũng không có mệnh đi được ra này đại quân quốc thổ!”

“Ba!”

Quân Phỉ Tranh lập tức đỏ mắt con ngươi, đem Cảnh Nhất Bích đầu ấn trên mặt đất, cái tay còn lại lấy ra một thanh chủy thủ, đặt ở ngón tay hắc thượng, dữ tợn nói, “Cho dù chết, bản vương cũng muốn người cùng cái kia ** chôn cùng!”

Cảnh Nhất Bích nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy xương ngón tay giữa một trận lạnh lẽo!

Phiền muộn giữa hè, một đêm này, lại cũng là nghe không được bất luận cái gì trùng gọi con ếch minh.

Thu Mặc cẩn thận từng li từng tí là đem tiên tốt được bưng đi vào, lại cũng không có ở trong phòng tìm được A Cửu, vội quẩn một vòng, ở đình viện ao biên mới nhìn đến nàng mặc màu trắng y sam, bối rối với mình tựa ở ghế mây.

Bích công tử bị Quân Phỉ Tranh kèm hai bên sự tình, mới truyền đến lúc, A Cửu lúc này tức giận đến ngắt đi, thậm chí động thai khí, sau khi tỉnh lại, lại cùng truy qua đây.

Tới phụ cận, đối phương đột nhiên tượng không khí như nhau biến mất, thế nhưng A Cửu kiên trì, Quân Phỉ Tranh nhất định đang ở phụ cận, cũng không có lý khai. Vì đạt được tin tức xác thực, A Cửu đã một ngày một đêm đều không có ngủ.

Lặng yên đi qua, đi nhìn đến A Cửu khóa chặt chân mày giống như đã ngủ, nhưng mà hai tay của nàng đi là chặt nắm thành quả đấm, tựa hồ đè nén phần nộ.

Chợt, nàng đột nhiên mở mắt ra, cặp kia như nửa đêm bàn đen kịt con ngươi xung quanh đã hiện đầy tơ máu cùng lạnh lùng hàn quang.

Thu Mặc ảo não chính mình thức tỉnh A Cửu, vội thấp giọng nói, “Tiểu thư, trước uống thuốc ngủ tiếp đi.”

A Cửu đi tựa hồ không có nghe được như nhau, chỉ là quay đầu nhìn về phía cửa, Thu Mặc vội theo nhìn lại, quả nhiên thấy thám tử thân hình như gió tiến vào.

“Tìm được sao?”

Nhìn thấy người tới, A Cửu hỏi vội.

Người tới nhìn A Cửu, trầm chỉ chốc lát, sau đó dâng lên một phong kín hộp.

“Đây là cái gì?”

A Cửu đáy lòng nhất thời trầm xuống, có chút bất an tiếp nhận.

“Phu nhân. Hành tung của chúng ta tựa hồ bị Quân Phỉ Tranh người phát hiện, đây là chúng ta hôm nay đi tham tin tức lúc, tìm được một bị thương huynh đệ, là hắc mang về. Mang vào còn có một phong thư, nói là giao cho thập thập Mộc đại nhân.”

A Cửu vội mở ra kia tín, vội vã đảo qua, nhất thời sắc mặt trắng bệch, sau đó mở ra cái hộp kia.

Một khắc kia, A Cửu chỉ cảm thấy đầu óc ầm ầm một mảnh trống không, ánh mắt đại ra nhìn trong hộp mắt.

“Ta muốn giết kia vương bát đản!” Hồi lâu, A Cửu đang cầm cái hộp kia, thanh âm phát run.

Thu Mặc vừa nghe, nhận thấy được A Cửu thanh âm thế nhưng đang run rẩy, vội đi tới vừa nhìn, chỉ là cái nhìn kia, liền sợ đến nàng ném đi trong tay bát, sau đó cuống quýt che miệng mình, mới không có thét chói tai khóc lên.

Vừa vặn thế lại bởi vì khủng hoảng cùng đau lòng như gió lạnh tàn lá như nhau run.

Trong cái hộp kia, thỉnh linh bày đặt một đoạn tựa nữ tử bàn mảnh khảnh ngón tay.

A Cửu khép lại hộp, thống khổ nhắm mắt lại, sau đó quay người lại, đối nam tử nói, “Đem tất cả mọi người cho ta tìm đến!” “Phu nhân!”

Thám tử vội hỏi, “Không thể, chúng ta hành động bí ẩn, lại đột nhiên bị Quân Phỉ Tranh phát hiện, trong này tự nhiên kỳ quái. Hôm nay hắc mang đưa tới mấy thứ này, rõ ràng là cạm bẫy, phu nhân nếu là đi, kia...”

“Ha ha ha ha...”

A Cửu ôm thật chặt cái hộp kia, trên mặt có một tia cười, nụ cười kia ở dưới ánh trăng có vẻ lãnh lệ, “Hắn trong thư đã biết được thân phận ta, hơn nữa kia súng ống đạn được một chuyện, tự nhiên với ta hận thấu xương. Trước hắn hiệp Cảnh Nhất Bích là vì tây khu, hiện tại... Hắn là muốn mạng của ta.”

“Chính là như thế này, ta mới chịu đi, bằng không...”

Bằng không, nàng không dám nghĩ tiếp nữa, cả đời này, nàng vốn cũng không muốn lại làm cho Cảnh Nhất Bích cùng gia Quân Phỉ Tranh có quan hệ gì.

Lúc đó ở kinh đô, nghe thấy Quân Phỉ Tranh dùng người yêu cớ thiết cạm bẫy bắt Cảnh Nhất Bích, liền lĩnh đuôi tới.

“Tiểu thư, người không thể đi.” Thu Mặc tiến lên đây, ôm thật chặt A Cửu, “Ngài không vì mình ngẫm lại, ít nhất phải vì bình an suy nghĩ a.”

A Cửu thống khổ nhắm mắt lại, tay đặt ở trên bụng, tựa hồ cũng bắt đầu do dự.

Bình an... Trong lòng lan tràn cay đắng, A Cửu nhớ lại kia xa ở Sở quốc nam tử.

Quân Khanh Vũ, vì Khanh Vũ một khúc, cho phép quân một đời tình.

“Hiện ở bên kia là rơi vào, chúng ta bên này lập tức thì có bọn họ vị trí tin tức xác thật, cấp cũng không thể cấp này nhất thời a.”

“Phu nhân, Thu Mặc cô nương nói không sai. Không ra một canh giờ, chúng ta tất nhiên có tin tức biết bọn họ đích xác thiết vị trí.”

Thu Mặc nhìn nam tử kia vừa nói, vội đem A Cửu đỡ hồi ghế trên, “Tiểu thư không ngại đợi lát nữa một giờ, Thu Mặc lại là một ngài ngao một bộ được đề nâng cao tinh thần, nếu không, rất khó ứng phó Quân Phỉ Tranh lão hồ ly kia.”

Nói xong, Thu Mặc nhặt lên trên mặt đất bát, hướng phòng bếp đi đến.

323. Chương 323: Kết Cục Hai Mươi Tám

Cái trấn nhỏ này địa thế xa xôi, phía sau chỗ dựa vững chắc, phía trước một tòa trường cầu, địa phương cư dân nguyên bản nghề nông mà sống, phía sau bởi vì triều đình chỉ tu cầu đá, thành khóa sông tất kinh trấn nhỏ, mà hai năm qua hoàng đế vẫn lực mạnh ủng hộ thương mại, cái trấn nhỏ này dần dần cũng náo nhiệt lên, bất quá lui tới người nhưng cũng là qua lại Giang Nam thương tạm trú nhiều. .

Mà hai ngày này, trấn nhỏ người đột nhiên nhiều lên, lại không có vẻ có ngày xưa náo nhiệt, trái lại có vẻ càng thêm vắng vẻ cùng xơ xác tiêu điều. Địa phương mắt sắc người, quan sát đến hai ngày này lực tục đến trấn nhỏ tạm lưu mọi người thất lực bội vũ khí, thoát nhìn căn bản không giống thương nhân.

Gần đây thiên hạ không quá bình, dân bản xứ trời còn chưa có hắc, đã đóng cửa hàng núp ở trong phòng.

Toàn bộ trấn nhỏ ở dưới trời chiều, bị bị lấy một tầng ửng đỏ, mà nguyên bản phồn hoa trên đường phố, lại là không có một bóng người, khách sạn cửa hàng đều là đóng chặt, chỉ có đèn lồng cùng cờ ở trong gió đập chờn.

Một cái khách sạn tiểu nhị mở cửa ra một điểm, rất nhanh đi ra đem quên ở cửa bảng hiệu chuyển vào đi, lại nghe tới cách đó không xa truyền đến xe ngựa ừng ục ừng ục tiếng vang, hơn nữa tựa hồ đi thập phần cấp đức.

Tiểu nhị không khỏi hiếu kỳ nhìn lại, quả nhiên thấy một chiếc mộc mạc xe ngựa theo cuối đường tới rồi, thập phần vội vội vàng vàng.

Tiểu nhị đang muốn đóng cửa lại, nhưng thấy một đôi trắng thuần như họa tay đem xe ngựa mạnh xốc lên, lộ ra một đôi ánh mắt sáng ngời cùng hé ra thanh tú cực kỳ khuôn mặt. Nữ tử kia ánh mắt theo tiểu nhị

trên mặt nhẹ nhàng xẹt qua, nửa đêm bàn con người lý không có bất kỳ gợn sóng, lập tức buông xuống mảnh.

Như vậy trong nháy mắt, tiểu nhị cầm bảng hiệu đứng ở xa xa anh.

“Nhìn cái gì đâu, còn không đi vào.” Nhìn tiểu nhị nửa ngày không có phản ứng, chưởng quầy vội đi ra đưa hần duệ tiến vào.

“Chưởng quầy, ta vừa... Lại nhìn thấy một đẹp quá nữ tử quá khứ.”

“Cái gì gọi là lại? Thật là không có tiền đồ!”

“Không đúng không đúng...” Tiểu nhị kia vội hỏi, “Là hai vừa sờ như nhau nữ tử. Chỉ bắt quá ánh mắt bắt đồng, thể nhưng ăn mặc đều vừa sờ như nhau.”

Chưởng quầy liếc hần liếc mắt một cái, “Người là muốn đòi tức phụ muốn điên rồi đi.”

“Không có không có, là thật, hai vừa sờ như nhau nữ tử, trước sau bắt quá một canh giờ tả hữu.”

Hần nhớ hảo rõ ràng, vì vì lần đầu tiên nhìn thấy cô gái kia liền cảm thấy mỹ, không phải sát vách cơn say lâu hoa khôi nương tử cái loại này đẹp dễ vẽ đẹp, mà là một loại, làm cho người ta liếc mắt một cái liền nhớ kỹ thể nào cũng quên không ký cái loại này mỹ. Tựa như... Tiểu nhị quần quần đầu, tựa như mùa đông kia ngạo tuyết mà lập hoa mai bình thường.

Duy nhất không cùng, hai nữ tử ánh mắt, phía trước một nữ tử đáy mắt có một tia khủng hoảng cùng bi thương, mà vừa quá khứ cô gái kia, đồng dạng sáng sủa hai mắt lại yên lặng làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Quân Phỉ Tranh nhìn cửa đứng nữ tử, nhìn nhìn lại nàng đi theo phía sau hai phía sau bắt phạm hộ vệ, lúc này câu dẫn ra một tia cười lạnh, “Vinh Hoa phu nhân gan lớn, thật đúng là chỉ dẫn theo hai tùy tùng đến đây phò ước.”

“Đã ta thủ tín dùng, dựa theo vương gia yêu cầu chỉ dẫn theo hai người. Kia vương gia có phải hay không cũng nên tuân thủ lời hứa đầu.”

Nữ tử ánh mắt như cửa nhìn Quân Phỉ Tranh, khẩu khí lạnh lẽo dị thường.

“Đương nhiên. Phu nhân mời theo bản vương đến.” Nói, giơ tay lên chỉ hướng phía sau ám đạo. ,

“Chậm đã! Vương gia, người ta cùng là một nói người trên, người cảm thấy ta sẽ như vậy dễ dàng với người đi vào? Ở người đề ra cái gì điều kiện trước, ta phải nghĩ nhìn thấy Cảnh Nhất Bích.”

“Ha ha ha...”

Quân Phỉ Tranh thấp giọng cười, đáy mắt lại mang theo một tia âm ngoan, “Phu nhân làm việc quả nhiên tâm tư kín đáo, cũng khó trách bản vương sẽ nhất thời đại ý thua ở trong tay người!”

A Cửu cười mà không ngữ, nhưng vẫn cũ không chịu đi vào, thẳng đến Quân Phỉ Tranh mở ra một tiểu ô vuông, đi qua kia tiểu ô vuông, có thể thấy phía dưới cùng dĩ nhiên là một tòa rách nát địa lao.

Mà trong địa lao, có một tứ chi bị xích sắt khóa ở trên tường, toàn thân là đọng lại máu tươi, mà ngày xưa kia trương thanh mỹ xuất trần dung nhan lúc này cũng tiêu tụy không chịu nổi, vết thương buồn thiu.

A Cửu con người co rụt lại, thanh âm run lên, nhưng ngay cả tên đều kêu không được.

“Người rốt cuộc muốn muốn như thế nào?”

“Ha ha ha...” Muốn muốn như thế nào? Quân Phỉ Tranh dữ tợn cười, “Phu nhân, là không phải là vì cứu Cảnh Nhất Bích người yêu cầu gì đều sẽ đồng ý!”

Hần tiếp mời viết thượng, nàng chỉ có thể đặt mình trong đến đây, đi theo không thể vượt lên trước ba người, mà người của hần hồi báo, đích xác phía sau không có người theo.

“Người nói! Chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất định đáp ứng người!”

“Ha ha ha... Phu nhân nhất định có thể làm đến, thiên hạ này không có chuyện gì phu nhân làm không được!”

Quân Phỉ Tranh tươi cười càng sâu, “Hoàng kim ba trăm gánh, binh lực mười vạn, tây sông vùng toàn làm gốc vương quyền sở hữu.”

“Cái gì?”

A Cửu giật mình nhìn Quân Phỉ Tranh, “Vương gia người yêu cầu như thế tựa hồ tìm lộn người, yêu cầu như thế, càng hẳn là tìm đường kim hoàng thượng.”

“Phải không?”

Quân Phỉ Tranh nheo mắt lại, khoe miệng kia dữ tợn tươi cười trở nên tà nịnh đứng lên, ngón tay khâu động một cơ quan, kia địa lao lúc này phát ra đáng sợ răng rắc thanh.

Theo thanh âm kia càng lúc càng nhanh, kia nguyên bản câu Cảnh Nhất Bích vòng trang sức đột nhiên kéo thẳng, đem cả người hắn đều treo ngược lên.

“A, dừng tay, người muốn làm gì, dừng tay!”

“Ha ha ha... Phu nhân, chỉ cần ta khâu động này cò súng, kia một cái vòng trang sức sẽ đi lên không ngừng duệ, như vậy, thừa tướng đại nhân đầu nếu không phải cẩn thận, cũng sẽ bị sinh sôi xả đoạn a!”

Nói xong, bộ kia ở Cảnh Nhất Bích trên cổ vòng trang sức quả nhiên chậm rãi động.

Kia nguyên bản hôn mê người bị chôn sống đánh rơi trên vách tường, bởi vì duệ đau, mà dần dần chuyển tỉnh, thế nhưng, vẫn như cũ cắn chặt môi, không cổ họng phát ra một tiếng thống khổ rên rỉ.

Mà trên môi của hắn, khắp nơi là vết máu, không thể tưởng tượng, trước tất nhiên bị cái gì không thuộc mình dần vặt.

“Không... Dừng tay, dừng tay... Ta đồng ý người, ta đồng ý người.”

A Cửu vuốt kia kỷ quan, trong mắt nước mắt ngã nhào.

Quân Phỉ Tranh cười đắc ý, sau đó đẩy ra ám cách môn, A Cửu cuống quít đi vào, vòng quanh đường nhỏ đi qua mục nát ám đạo lão đảo chạy tới thiết lao phía trước, nhìn người ở bên trong lại là một câu nói cũng nói không nên lời.

Hơn thế đồng thời, phía sau kia rất nặng cửa sắt đột nhiên phát ra răng rắc tiếng vang, lập tức bị giam nghiêm kín thực.

Phủ phục ở thiết lao thượng nữ tử thân thể vô ý thức run cũng một chút, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Nàng biết... Ở nàng tiến vào cái chỗ này thời gian, thì không thể sống thêm ra.

Nàng có thể làm được chính là chỗ này... Thiếu , cũng có thể có thể còn hiểu rõ đi.

Cũng biết, đây mới thật là một cái bẫy.

“Bích... Bích công tử...” Nữ tử gõ cửa sắt, nghẹn ngào gọi bị rưng ở trên tường người kia.

“Bích công tử...”

Trên tường nam tử tổn sức mở mắt ra, lộ ra mơ hồ tầm mắt xem ra.

Một bạch y nữ tử một bên gọi tên của hắn, một bên tính toán kia chỉ tính toán mở cửa sắt, nàng giờ lên trần đây lệ ngân mặt, cặp mắt kia bị thương nhìn hắn.

Gương mặt đó... Dần dần rõ ràng ra, như nhau nhiều ngày đến, thường ở cảnh trong mơ trông được đến vừa sờ như nhau.

“A Cửu...” .

Hắn nhẹ giọng kêu, bên môi câu dẫn ra một tia thỏa mãn cười, như vậy mộng, thực sự là ảo.

“Ta đã đáp ứng người , người mau thả hấn xuống.”

“Được rồi, phu nhân, bản vương cái này phóng hấn xuống.” Quân Phỉ Tranh nói vừa rơi xuống, này vòng trang sức đột nhiên buông ra, Cảnh Nhất Bích cả người chính là đi điểm tựa, trọng trọng té rớt trên mặt đất.

“A!”

Nữ tử phát ra kinh khủng thét chói tai, cũng nhịn không được nữa lên tiếng khóc rống lên, “Mở cửa làm cho ta đi vào.”

“Ha ha ha ha ha.”

Nhìn trên mặt đất khóc nữ tử, Quân Phỉ Tranh ngồi xổm người xuống, “Thế nào, đau lòng. Ha ha ha... Quả nhiên, này Cảnh Nhất Bích mới là người nhược điểm a! Bất quá, nếu là Quân Khanh Vũ thấy một màn như vậy, nhìn thấy người vì một người nam tử khóc, có thể hay không tức giận đến tận chỗ thổ huyết bỏ mình đâu!”

Kia ác độc ngôn ngữ làm cho trên mặt đất Cảnh Nhất Bích giật mình tỉnh giấc, dãi nhìn nữa thanh kia khóc nữ tử lúc, hấn mới thỉnh thoảng phát hiện này thế nhưng không phải là mộng.

“A Cứu! A Cứu, người đi mau a!”

Nữ tử nhìn thấy Cảnh Nhất Bích tỉnh lại, nói, “Bích công tử, người không cần lo lắng, chúng ta sẽ cứu người ra , nhất định sẽ .”

“Không... Không nên tin hấn.”

“Người tính toán khi nào phóng hấn ra?”

Nữ tử ngẩng đầu, nhìn thẳng Quân Phỉ Tranh.

“Ra?”

Quân Phỉ Tranh ngẩng đầu nhìn loang lỗ mục nát tường, ở đây vốn là nhà kho, phía sau trấn nhỏ giàu có và đông đúc đứng lên, hấn mở chi nhánh, thế nhưng tổng có vài người thương nhân không cho hấn mặt mũi, bởi vậy, này nhà kho là được địa lao, mờ tối không gặp dương quang, dù cho con ruồi cũng phi không ra đi.

Tay đột nhiên nhéo nữ tử tóc, Quân Phỉ Tranh toàn bộ mặt đều trở nên dữ tợn đứng lên, “Vinh Hoa phu nhân, tháp tháp Mộc đại nhân, người cảm thấy, người sau khi đi vào bản vương còn có thể cho các người ra sao? !”

Thì thầm tháp tháp mộc tên này lúc, Quân Phỉ Tranh đáy mắt đều tuôn ra hồng sắc tơ máu.

Hấn hận không thể găm cắn nữ tử này huyết nhục, chỉ trách lúc trước xem thường này nữ nhân chết tiệt.

324. Chương 324: Kết Cục Hai Mươi Chín

Nữ tử thống khổ nhíu mày, nhưng mà đáy mắt lại không có chút nào sợ hãi vẻ, chỉ là lạnh lùng nhìn đỉnh đầu diện mục dữ tợn nghiêm nhiên đã điên cuồng nam tử. .

Bởi vì quá độ dùng sức, đã có tơ máu dọc theo nữ tử da đầu chảy ra, chảy xuống ở nàng tái nhợt trắng nõn khuôn mặt trên.

“Quân Phỉ Tranh!”

Trên mặt đất kỷ gần hôn mê Cảnh Nhất Bích đột nhiên mở mắt ra, bất chấp làm người ta buồn nôn mùi máu tươi xông lên, tính toán giật lại Quân Phỉ Tranh.

“Thế nào? Không sợ máu ?” Quân Phỉ Tranh quay đầu lại nhìn sắc mặt rớt cuộc lộ ra khuôn khổ Cảnh Nhất Bích, “Năm đó Tô Mi ở trong tay ta, cũng không thấy cho người như vậy khổ trương quá. Chẳng lẽ đúng như đồn đại vậy, người cũng thích nữ nhân này? Đức ”

Nói, tay nhất thời buộc chặt, đem nữ tử hướng trước người xé ra, tỷ lệ tóc đen dính máu bay xuống.

“A... Đầu nói Vinh Hoa phu nhân thân thủ hơn người, thế nào, vì Cảnh Nhất Bích, người cũng không phản kháng ?”

Trong tay nữ tử thập phần nhẹ, cơ hồ không dùng được bất luận cái gì khí lực anh.

Âm lãnh dưới ánh mắt ý thức rơi vào nữ tử bụng dưới trên, Quân Phỉ Tranh đáy mắt đột nhiên lộ ra một tia ngạc nhiên, một khắc kia, Cảnh Nhất Bích ánh mắt cũng nhìn lại, sắc mặt nhất thời tái nhợt như tuyết.

“Quân Ngũ nhi tập chủng đâu?” Nữ tử tiến vào lúc, mặc rộng lớn áo choàng, đem thân hình bao phủ, lúc đó đến cũng không có chú ý, mà giờ khắc này, kia áo choàng rơi trên mặt đất, bằng phẳng bụng dưới nhìn một cái không xót gì.

Nữ tử ngẩn ra, tựa hồ đột nhiên nhớ ra cái gì đó, đột nhiên từ trong ngực lấy ra một thanh chủ thủ, lấy tấn không bưng tai chỉ thế thứ hướng về phía Quân Phỉ Tranh lồng ngực.

Quân Phỉ Tranh lúc này kịp phản ứng, ở chủ thủ đâm tới trong nháy mắt, một chưởng đánh vào nữ nhân lồng ngực.

Nữ tử thân thể bị thật lớn lực đạo bắn ra, sau đó trọng trọng ngã ở ướt sũng trên mặt đất.

Đau đớn tịch cuốn tới, nữ tử lại cắn răng đứng lên, nhìn Quân Phỉ Tranh đáy mắt tràn ngập hận ý.

“Xem ra, kia tiểu tập chủng không có? Ha ha ha... Quân Khanh Vũ như vậy cẩn thận từng li từng tí bảo hộ, vẫn như cũ làm cho bảo hộ không được này tập chủng! Đây là thiên mệnh!”

Quân Phỉ Tranh diên cuồng cười lên, trong thanh âm mang theo kiềm chế đã lâu phát tiết, “Hắn mưu toan đạt được thiên hạ này, nhưng thiên hạ này chung quy không phải là hắn. Thậm chí, hắn nơi đó có tư cách phối hợp Quân, vì thế đây là cái gì? Đây là đối với hắn trừng phạt.”

Trong địa lao, Quân Phỉ Tranh tiếng cười do như quỷ mỵ như nhau vang vọng, thứ người màng nhĩ.

Cảnh Nhất Bích tuyệt vọng nhắm mắt lại, lại là không có nghĩ đến có kết quả như thế, “A Cửu, người đi đi.”

“Bản vương sẽ thả nàng đi?”

Quân Phỉ Tranh ngưng cười, nhìn bạch y nữ tử, “Vinh Hoa phu nhân, người cùng bản vương trong lúc đó khoản, có phải hay không hiện tại có thể coi là rõ ràng đâu?”

Nói, từng bước một đi vào nữ tử.

Nữ tử mím môi không nói, ánh mắt có thấy chết không sờn kiên định.

“Nghe nói, nửa năm trước, người liền bắt đầu một vốn một lời vương Giang Nam cửa hàng đánh chủ ý, liên tục kỷ thất tư muối hoặc là bị ép buộc, hoặc là liền bị nước trôi, thậm chí còn bản vương phương bắc mở vàng gặp chuyện không may cố, người nói có thể cùng người thoát được quan hệ sao?”

“Vương gia người hôm nay kết cục này, chẳng qua là trừng phạt đúng tội. Vốn không nên chính là thiên mệnh, lại muốn ngồi trên hoàng vị. Người nói ta mất đi hoàng tử là thiên mệnh, chẳng lẽ như người vậy, cũng không nên thiên phạt.”

Nữ tử nắm chặt chủ thủ, thông thả nói, “Ta hôm nay đến, cũng không ôm ra hi vọng, thế nhưng, tự nhiên cũng sẽ không thả người.”

Nói, xông lên, chủ thủ trực tiếp thứ hướng trái tim của hắn.

“Người vội vã như vậy với muốn chết?” Quân Phỉ Tranh cười lạnh, “Muốn chết như vậy, chỗ nào dễ dàng như vậy. Bản vương tự nhiên sẽ cho người sống không bằng chết, ít nhất phải làm ột đám người đều sống không bằng chết.”

Nói, chế trụ nữ tử tay dùng sức kéo, mở một cơ quan, đem nữ tử đẩy ở tại trong địa lao, sau đó từ trong lòng lấy ra một bình nhỏ, “Hai người các ngươi ai uống?”

Kia lam sắc bình nhỏ có một dạng mùi thơm, nhất thời làm cho cả ẩm ướt địa lao hơn chia ra ái muội, mà kia vị đạo bay ra, làm cho trên tường thiêu đốt hỏa cũng bắt đầu nhìn khá hơn.

Nữ tử lắng một giây, đáy mắt có một ti mờ mịt, lại thân thủ tới bắt.

Hơn nửa giờ khắc này, đến là Cảnh Nhất Bích giây giụa đoạt mất, phần nộ nhìn chăm chăm Quân Phỉ Tranh.

“Ha ha...” Chồng lại cặp kia lam sắc mắt, Quân Phỉ Tranh nhin không được ngẩng đầu câu dẫn ra Cảnh Nhất Bích hàm dưới, tà nịnh cười, “Này được, ngươi hẳn là còn nhớ rõ đi.”

“Ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì? ! Nàng là Vinh Hoa phu nhân, ngươi nếu là động nàng, ngươi ly khai quân quốc cuối cùng một tia hi vọng đều tan biến. Mà hoàng thượng, nhất định sẽ làm cho người đem ngươi băm thành vạn đoạn.”

“Ha ha ha ha...” Quân Phỉ Tranh cất tiếng cười to, “Ta muốn làm cái gì? Kỳ thực ngươi bắt được này được liền biết ta muốn làm cái gì. Về phần thế nào động nàng, đó là bản vương chuyện. Bất quá ngươi nói đối, chỉ cần nàng một ngày ở trong tay ta, Quân Khanh Vũ cũng không dám đem ta thế nào.”

Nói, ánh mắt rơi vào kia lam sắc cái bình thượng, “Ta thế nhưng thành toàn ngươi, ngươi từng theo theo ta nhiều năm, cũng sâu được ta sủng ái, vì thế này một phần lễ vật, coi như bản vương đưa cho ngươi, nhĩ hảo sinh hưởng dụng, bằng không... Thủ hạ ta tử sĩ thế nhưng mấy tháng cũng không có thường quá nữ nhân tư vị.”

Kia trong tay... Chẳng qua là hầu hạ mị được.

Cảnh Nhất Bích nhin xuống muốn đi nhìn nữ tử kia xúc động, đáy mắt dâng lên một tia cay đắng, vừa ngửa đầu, đem lấy một lọ được đều nuốt xuống. Được, không có chút nào cay đắng, như nó bay ra hương vị vậy, nhập khẩu trong veo, nhưng mà nuốt vào trong bụng, lại có thiên hai tay gây xích mích thân thể lẫn cảm nhất thần kinh cùng ***.

Đó là nhiều năm trước, thanh lâu dùng để điều giáo Nguyệt Ly nam đồng mị được.

Mà hẳn rõ ràng hơn loại thuốc kia nuốt vào trong bụng, nếu không phải hầu hạ, liền là bậc nào thống khổ.

Thân thể mỗi một chỗ, tựa như bị người gặm cắn đốt cháy bình thường, nóng rực, duệ đau, thần chí không rõ, thậm chí còn hư thoát.

Nhiều năm qua, chưa từng có cảm giác mình đã từng tao ngộ đáng thẹn, chỉ biết là, kia là vận mệnh của mình.

Gánh chịu số phận, đương nhiên phải gánh chịu thuộc về loại này đau xót, nhưng lúc này, mặt quay về phía mình thích nữ tử, hồi tưởng lại năm đó một màn mạc, mới phát hiện, chính mình như vậy dơ bẩn đáng thẹn.

Được vật rất nhanh liền phát tác, kia mặt tái nhợt nhất thời nhiều hiện lên không bình thường đỏ ửng, thậm chí kia khô nứt môi tư nhuận đứng lên, gấn bó trong lúc đó thở ra khí tức mang theo hoặc người khí tức.

Ngón tay dùng sức chế trụ sàn nhà, tính toán muốn dùng nội lực áp chế được lực, nhưng mà, Quân Phỉ Tranh vì phòng ngừa hẳn chạy trốn, đã sớm đánh gãy tay hẳn chân gân.

Dài nhỏ xinh đẹp tuyệt trần trên lông mi lộ vẻ mờ hôi hột, thập phần mê người đẹp, Quân Phỉ Tranh móng tay nhẹ nhàng sờ trớn mắt của hẳn tiếp, “Nếu như năm đó, bản vương không có phạt cái kia ngươi đi, có phải hay không cái gì đều không giống với đâu?”

Cảnh Nhất Bích chán ghét muốn xoay mới đầu, song khi ngón tay đụng chạm hẳn làn da lúc, thân thể kia lại là căn bản không bị khống chế run rẩy.

“Không nên đụng hẳn!”

Trên mặt đất nữ tử nhất thời hiểu cái gì, thất thanh tiem kêu lên.

“Bản vương có thể không bính hấn.” Nhìn thấy nữ tử như vậy khấn trương, Quân Phỉ Tranh thỏa mãn cười cười, “Bởi vì, hiện tại hấn là của ngươi.”

Nói xong, lại không quên cúi đầu ở Cảnh Nhất Bích bên tai căn dặn, “Ngươi nếu không hưởng dụng nàng, kia bản vương đã đem nàng thưởng cho cấp kia một bang tử sĩ. Ha ha ha ha...”

Kia dữ tợn tiếng cười thứ người màng nhĩ, làm cho Quân Phỉ Tranh toàn bộ khuôn mặt đều điên cuồng vặn vẹo đứng lên. .

Vừa nghĩ tới hấn từng mất đi gì đó, liền hận không thể đem này thống khổ đều đặt ở nữ tử này trên người, một chút hoàn lại.

Xóc lên mông lung hai tròng mắt, nhìn bên cạnh đáy mắt lộ ra khủng hoảng nữ tử, Cảnh Nhất Bích nâng tay lên chậm rãi tới gần... Trầm trọng xích sắt trên mặt đất lôi ra xích xích tiếng vang, như đao phủ chấp hành lúc mờ lấy thanh âm.

Nữ tử bất lực ngồi dưới đất, nhìn gần đây sắc mặt đà hồng nam tử, sau đó bị hấn nhẹ nhàng ôm vào trong ngực.

Trong mắt nàng nước mắt tràn ra, cũng biết cửa liền coi chừng Quân Phỉ Tranh tử sĩ, này từng ở giang hồ làm nhiều việc ác sát thủ, đôi môi bởi vì cuối cùng một tia sợ hãi cùng tuyệt vọng mà run.

Cảnh Nhất Bích thân thể nóng hổi, ôm lấy cánh tay của nàng càng ngày càng dùng sức, giữa lúc nàng tính toán đẩy ra lúc, đột nhiên nghe thấy hấn kia hư nếu vẫn ngâm thanh âm, “Chúng ta ra không được, thế nhưng, lại không thể phá hủy nàng danh dự.”

Nóng rực hô hấp bỗng bật ở trên cổ, nữ tử toàn thân run lên, trở tay ôm chặt Cảnh Nhất Bích.

Nguyên lai, thông minh như vậy công tử, chung quy nhận ra nàng thân phận chân thật.

“Nhưng là công tử, ngài không thể chết được.”

Nữ tử nhẹ giọng nói “Ngài muốn dẫn chúng ta trở lại...”

Nói, nàng nhắm mắt lại, sau đó dụng lực cắn hạ đầu lưỡi.

“Ngô!”

Máu tươi từ trong miệng tràn ra, một tay lại đột nhiên ách ở nàng mảnh khảnh cổ, “Muốn đi tìm cái chết?!”

Quân Phỉ Tranh then quá hóa giận, đem nữ tử mặt kháp tử hồng, sau đó tàn bạo nhìn chăm chăm Cảnh Nhất Bích, “Ngươi là không dám thượng? Vậy ngươi liền nhìn, bản vương cho ngươi làm thay. Ngươi tới!”

Môn trở nên mở, mười mấy thân ảnh lên tiếng trả lời tiến vào.

Nghe thấy thanh âm, Quân Phỉ Tranh đem nữ tử kéo dậy, “Này quân quốc bây giờ cao quý nhất nữ nhân, chính là của các ngươi chiến lợi phẩm, không đem nàng ngoạn được gần chết, bản vương liền thiên các ngươi.” Nói, đã đem nữ tử ra bên ngoài duệ.

“Không, ngươi thả nàng, ta cầu ngươi.”

Cảnh Nhất Bích kéo lấy Quân Phỉ Tranh một góc, run rẩy thanh âm, “Ta cái gì đều đáp ứng ngươi, ngươi thả nàng.”

“Tốt! Kia bản vương sẽ ngươi xem rồi những người này thế nào đùa chơi chết nữ nhân này.”

Nói, một cước dùng sức giẫm nát Cảnh Nhất Bích bị thương ngón tay thượng.

“Phanh ”

Nhiên mà liền vào giờ khắc này, một tiếng vang thật lớn từ phía sau vang lên, không có chờ Quân Phỉ Tranh kịp phản ứng, một cỗ lực lượng đáng sợ đã đem hấn giẫm nát Cảnh Nhất Bích cái chân kia xỏ xuyên qua.

Máu tươi văng khắp nơi đồng thời, cả người hấn đều bị bắn ra, sau đó đánh vào hình cụ trên.

Một cổ quen thuộc mùi thuốc súng theo vết thương truyền đến, đau đến Quân Phỉ Tranh cơ hồ hôn mê bất tỉnh, trên đầu hình cụ vừa vụn hạ xuống, đưa hấn đập bể đều về mặt là máu, nhiễm đỏ toàn bộ dữ tợn mặt.

Giơ lên dính máu mắt, hấn vội hướng cửa nhìn lại, chỉ thấy một bạch y nhân thân như thanh tùng như nhau ngạo nghễ mà lập.

Kia một thân bạch y, sạch sẽ như tuyết, làm ột loại lạnh nhiên lãnh ngạo.

Trong tay đối phương cầm hấn từng gặp qua súng kíp, mà vậy đối với chuẩn đầu hấn đầu thương chính mạo hiểm khói trắng, một loại dự cảm bất hảo theo tích cuốn tới, khi hấn hoàn toàn không có biết rõ sự thực trước, người kia thu hồi thương, nhẹ nhàng thổi tắt kia khói trắng.

Kia tư thế, biếng nhác lại lộ ra lực lượng, thậm chí hết sức quen thuộc.

Đem súng kíp đưa cho người bên cạnh, kia bạch y tóc dài người, rớt cuộc chậm rãi nghiêng đi thân thể, lộ ra toàn bộ khuôn mặt, ánh mắt lạnh lùng đặt ở Quân Phỉ Tranh trên người.

Trơn bóng trán hạ, kia một đôi mắt như nửa đêm bàn đen kịt, lại giống như ngôi sao như nhau sáng sủa ánh sáng ngọc, càng như muốn *** yết hầu chảy thủ như nhau lóe ra làm cho người ta sợ hãi hàn quang.

Chờ người kia theo chỗ tới đi tới, khuôn mặt rõ ràng rơi vào đáy mắt lúc, Quân Phỉ Tranh cả người như bị mưa sét đánh trúng, đáy mắt ra khiếp sợ chính là bất khả tư nghị.

Kia dĩ nhiên là hé ra cùng trên mặt đất nữ tử vừa sờ như nhau mặt, duy nhất không cùng chính là, tới nữ tử này toàn thân mang theo đáng sợ sát khí.

Là trọng yếu hơn là, nàng màu trắng tuyết sam thể nào cũng không che đầy nàng cao vút bụng.

“Người...”

Quân Phỉ Tranh tính toán mở miệng, nhưng mà vào nữ tử ánh mắt lại từ trên mặt hấn quét khai, lo lắng rơi trên mặt đất cùng nàng vừa sờ như nhau trên người nữ tử, “Thu Mặc, người thế nào?”

Thanh âm sạch sẽ, không có chút nào hoảng loạn, lộ ra nào đó có thể khiến người hạnh phúc lực lượng.

Trên mặt đất nữ tử gật gật đầu, “Tiểu thư, ta không sao.”

Ngoài cửa ám vệ tiến vào, đem Thu Mặc đỡ lên.

“Nha đầu ngốc, sau này đừng vọng động như vậy.” Nàng giơ tay lên đem Thu Mặc nước mắt nhẹ nhàng lau đi, sau đó quay đầu lại tìm kiếm ở nàng đến gần lúc, cái kia âm thầm trốn ở góc nam tử.

Còn chưa có tới gần, góc đem chính mình khuôn mặt giấu đi Cảnh Nhất Bích vội dùng cầu xin thanh âm, “A Cửu, đừng, đừng tới đây...”

Ở Thu Mặc xuất hiện một khắc kia, hấn đã sớm nhận ra kia cũng không phải là A Cửu bản thân, mà giờ khắc này, đối mặt thực sự A Cửu, hấn không muốn làm cho nàng nhìn thấy chính mình chật vật như vậy bộ dáng, chưa bao giờ muốn.

325. Chương 325: Kết Cục Ba Mươi

“A Cửu... Đừng tới đây.” .

Hấn đầu tựa vào song cửa trong lúc đó, thanh âm khàn giọng vô lực, kỷ gần cầu xin.

“Một bích.”

Nghe nói thanh âm hấn khác thường, A Cửu bước lên phía trước, lại nhìn thấy Cảnh Nhất Bích thân thể lại lần nữa hướng trong góc hoạt động, kia trầm trọng vòng trang sức quả trên mặt đất phát ra thanh âm chói tai.

Ánh mắt rơi vào kia chế trụ Cảnh Nhất Bích tay chân vòng trang sức, A Cửu hoảng sợ cả kinh, tiến lên một bước, kéo lại tay của đối phương dứt.

Nhưng mà tay của đối phương lại cũng không có tưởng tượng vậy lạnh lẽo, phản mà là một loại quỷ dị nóng rực, hơn thế đồng thời trên người còn có một loại hoặc người mùi thơm.

Ổ đọng tới Cảnh Nhất Bích tay trong nháy mắt, rõ ràng cảm giác được đối phương thân thể đột nhiên sợ run đứng lên, cắn chặt môi lý phát ra thống khổ rên rỉ.

“Một bích, người làm sao vậy? Anh ”

Đối phương dùng sức đưa hấn đi ngược chiều, cả người lại hướng trong góc lui, “Đừng đụng ta.”

“Rốt cuộc làm sao vậy?”

Bây giờ thân thể chỉ có thể quỳ mới tới gần Cảnh Nhất Bích, loại này tư thái đối A Cửu mà nói thập phần tổn sức.

“Hấn làm sao vậy? Không cần thiết chỉ chốc lát, hấn sẽ cõn trên mặt đất, cầu xin có người sủng hạnh.”

Theo vũng máu trung dần dần dầy Quân Phỉ Tranh thấy một màn như vậy, không khỏi thấp giọng cười lên, nhưng mà ánh mắt kia như trước thâm độc nhìn chăm chăm A Cửu sau đầu, tựa hồ sẽ tìm đúng thời cơ tùy thời phát động công kích.

“Người thật đúng là mệnh tiện.”

A Cửu quay đầu lại, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén bàn rơi vào Quân Phỉ Tranh trên mặt.

Vốn cho là một thương, chỉ ít sẽ làm tên hỗn đản này câm miệng, lại không nghĩ rằng, thế nhưng lại giãy giụa bỏ dậy.

“Ta mệnh ** không hơn cái kia cầu người thượng người của hấn tiện! Ha ha ha... Người có muốn biết hay không, năm đó hấn là thế nào cầu của ta? Như vậy, mới gọi tiện!”

“Ba!” Lời còn chưa nói hết, cách đó không xa nữ tử kia thân hình thế nhưng mau tựa tia chớp như nhau lược tới trước người, sau đó bên tai một tiếng giòn vang.

Quân Phỉ Tranh chỉ biết là mặt một trận hỏa lạt lạt đau, kể cả bên tai cũng bắt đầu kêu to.

Nữ nhân kia, thế nhưng rút hấn một bạt tai.

Quân Phỉ Tranh tròng mắt trên đỉnh đầu A Cửu, như trước trên mặt tái nhợt, còn có kia một đôi trong suốt bình tĩnh làm cho người ta toàn thân về sợ hãi mắt.

Hấn nhớ nữ tử này, ở phong phi đại điện thượng, khi hấn cười nhạo Cảnh Nhất Bích bò trên long sàng, này đi ở phía trước nữ tử đột nhiên quay đầu, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua, vừa mới chống lại, lại là lúc này trong lòng mát lạnh.

Khi đó, hấn cũng không rõ nữ tử này ánh mắt, cũng cũng không có đem một không hề bối cảnh , thậm chí dung mạo cũng không xuất sắc nữ tử để vào mắt.

Mà lúc này, nữ tử trên cao nhìn xuống quan sát chính mình lúc, Quân Phỉ Tranh đột nhiên hiểu lúc trước lần đầu tiên gặp mặt, nữ tử này quay đầu lại nhàn nhạt một phiết.

Đó là hận!

“Có phải hay không, lúc trước ở phong phi đại điện thượng, người đã trong kế hoạch đối phó bản vương ? !”

Nghe hấn như thế vừa hỏi, bạch y tóc đen nữ tử, bên môi câu dẫn ra một tia cười lạnh, “Người sai rồi!”

“Nga?”

Nhìn một thân chật vật, ánh mắt lộ ra một chút mờ mịt Quân Phỉ Tranh, A Cửu lạnh lùng nói, “Lúc đó, ta đã nghĩ muốn người đầu người mà thôi!”

“Người...” Như vậy trực tiếp trả lời làm cho Quân Phỉ Tranh cả kinh bất khả tư nghị, trong lúc nhất thời, thể nhưng nói không ra lời.

Hắn nghe nói quá quá cái kia A Cửu sát thủ làm việc quỷ dị, lại không nghĩ rằng, hắn bắt quá một câu nói, thể nhưng muốn người khác đầu, mà vì mục đích này, nằng thế nhưng tìm gần một năm.

“Ha ha ha ha ha...” Hắn đứng lên, nhìn chăm chăm A Cửu mặt, “Ha ha ha ha... Người cho là người chiếm cứ này địa lao là có thể thực sự đánh bại bản vương sao? Ha ha, ngu xuẩn nữ nhân cùng không có đầu óc Nguyệt Ly tiện - loại, bản vương há là các người có thể đối phó được. Các người cho rằng bản vương liền lực vạn binh lực sao? Người cho là, bản vương lấy ra lực vạn binh lực liền thực sự bị người Cảnh Nhất Bích đuổi tới này địa phương quý quá, tùy ý người đánh một mảnh tán sa?”

Quân Phỉ Tranh lau đi trên mặt vết máu, đỡ tường đá lung lay lắc lắc đứng lên, cao giọng cười to, “Quân Khanh Vũ kia không biết lượng sức gì đó thể nhưng lúc này đối Sở quốc phát binh, còn vọng tưởng dùng người hai vạn binh lực bắt bản vương. Không biết, bản vương ‘Chật vật’ bị người truy đến nơi đây thời gian, của ta đặc lực người có khả năng sợ rằng một ngày trước đã mang theo bảy vạn đại quân chiếm lĩnh đế đô, một phen đốt kia kinh diễm thiên hạ lưu ly cung.”

Nói tới chỗ này, liền A Cửu hơi hút một hơi khí, lúc đó nằng bản canh giữ ở đế đô, mặc dù thủ hạ có một nhóm người, nhưng đều là bị ép lưu lạc thiên nhai nhân sĩ giang hồ, ngay cả là không có binh lực trấn thủ toàn bộ đế đô.

Nhìn thấy A Cửu không nói gì, Quân Phỉ Tranh cười đắc ý, “Biết này gọi là gì sao? Cái này gọi là, kế diệu hổ ly sơn! Là bản vương, cố ý đem người Cảnh Nhất Bích dẫn đến nơi đây tới.”

Trong lúc nhất thời trong địa lao tất cả đều là Quân Phỉ Tranh tùy ý tiếng cười, thứ người hiểu biết, mà nghe đến mấy cái này, A Cửu hiển nhiên cũng vô lực.

Nếu thật sự là như thế, kia bên này binh lực điều khiển trở lại, cũng là không làm nên chuyện gì, này... Nước xa không cứu được lửa gần.

Rốt cuộc là cáo già sao?

Rốt cuộc, hay là muốn thua ở Quân Phỉ Tranh trong tay, trước làm tất cả đều uống phí? Mà bây giờ đế đô thực sự một cái biển máu?

“Quân Phỉ Tranh.” Giữa lúc Quân Phỉ Tranh đắc ý lúc, chỗ tối đột nhiên truyền đến Cảnh Nhất Bích suy yếu trào phúng thanh, “Người hiểu được kế diệu hổ ly sơn, người cho là, hoàng thượng hắn liền không hiểu được ‘Kế trùng kế’ sao?”

Mặc dù là tiếng cười nhạo, nhưng A Cửu lại rõ ràng nghe thấy trong thanh âm lộ ra bất đắc dĩ cùng tự giễu.

“Khi người giấu giếm bảy vạn đại quân ở tiền công đế đô đồng thời, sợ rằng sớm có người ngờ tới người phải làm như vậy, đã thiết được rồi rơi vào chờ người người trở lại tự chui đầu vào lưới.”

Cảnh Nhất Bích nhắm mắt lại, “Còn có một chiêu, gọi là gương đồng kích tây.”

Gương đồng kích tây bốn chữ như sấm sét như nhau đánh trúng Quân Phỉ Tranh, hắn trên mặt càn rỡ cười đột nhiên ngưng đọng, “Cái gì? Có ý gì?”

“Có ý gì phải dùng tới ta giải thích sao? Hoàng thượng hắn tại sao sẽ ở thời khắc mấu chốt này, toàn lực xuất binh đánh Sở quốc, hơn nữa chỉ phái ta canh giữ ở đế đô?”

Nhìn như triệu tập tất cả binh lực đánh Sở quốc, trên thực tế, chân chính sẽ đối phó chính là Quân Phỉ Tranh.

Về phần, vì sao đưa hắn ở lại đế đô?

Đầu vô lực tựa ở lạnh lẽo trên tường, ngón tay chăm chú thủ sẵn mặt đất, mới có thể dùng của mình thanh tuyến hơi chút bằng phẳng, “Người cho là người đối với ta thiết hạ rơi vào, nhưng người lại không biết đi, kỳ thực —— ”

Hắn dừng một chút, bản không muốn nói ra này nguyên nhân chân chính. Mặc dù Quân Khanh Vũ căn bản không có đề cập, nhưng mà, hắn theo Quân Khanh Vũ nhiều năm, như thế nào sẽ không giải Quân Khanh Vũ thủ đoạn cùng tâm tư.

“Kỳ thực, ta mới là cả chiến cuộc trung, chân chính mới.”

Tiếng nói vừa dứt, rốt cuộc mò lấy trên tường rút xuống mảnh nhỏ, sau đó dụng lực hoa hướng về phía của mình động mạch, tùy ý kia đổ tươi máu bỗng bột ra.

Hắn mới là cái kia mới a!

Theo mười mấy năm trước, hắn bị đưa đến Quân Phỉ Tranh vương phủ thời gian, liền nhất định số phận bắt đầu.

Quân Khanh Vũ hiểu biết chính mình nhiều năm trước ở Quân Phỉ Tranh trong tay sở tạo ngộ tất cả, cũng biết, những năm gần đây, Quân Phỉ Tranh hoàn toàn không gặp hắn để vào mắt, càng xem nhẹ hắn.

Bởi vì, đưa hắn đặt ở đế đô, kia Quân Phỉ Tranh sẽ khinh địch, không thèm để ý chút nào đã từng bị chính mình ngoạn ‘Đùa bốn’ quá Nguyệt Ly người.

Thậm chí, cũng biết, Quân Phỉ Tranh gây nên người yêu cớ hẹn nhau ở trên thuyền nói chuyện, là một cái bẫy. Nhưng mà, hắn biết rõ cạm bẫy, mình biết mình rơi vào Quân Phỉ Tranh trong tay, sẽ phải chịu thể nào nhục nhã cùng dằn vặt, vẫn là nghĩa vô phản cố đến đây. Chính là vì dẫn dắt rời đi tầm mắt, làm cho Quân Khanh Vũ mang binh gấp trở về từ phía sau bọc đánh Quân Phỉ Tranh. .

Vì thế —— hắn mới là trận chiến tranh ngày mới.

“Một bích!”

A Cửu đột nhiên cảm giác được không đúng, lão đảo tiến lên, vội vàng quỳ xuống đất, đem Cảnh Nhất Bích tay ngăn chặn, “Người điên rồi sao. . .”

Cái này, nàng mới thực sự thấy rõ ràng cơ rúc ở cái sừng này rơi lý nam tử.

Tóc mất trật tự khoác lên người, y sam rách nát, đọng lại ám hồng sắc máu tươi, lộ ra da thịt lại không có một chỗ hoàn hảo, có mới mẻ vết roi, thành công năm dấu vết.

Mà kia trương thanh đẹp như ngọc mặt, gầy gò không còn hình dáng, lam sắc hai mắt hăm sâu, môi khô nứt, trên môi còn có ngưng vết máu dấu răng.

Bị cắt động mạch máu tươi tiếp tục phun dưng ra, mà ngón tay của hắn, nghiêm nhiên thiếu một cái!

Không cần hỏi, A Cửu đã sáng tỏ mấy ngày qua, Cảnh Nhất Bích sở gặp dằn vặt.

“Kỳ thực... Bọn họ rõ ràng có thể cứu người chính là sao?”

Nàng truy tung đến nơi đây, đầu mới đột nhiên chặt đứt, tựa hồ có người âm thầm phá rồi, mới bắt đầu tưởng Quân Phỉ Tranh giấu được quá sâu.

Mà lúc này nghe xong Cảnh Nhất Bích một phen nói, nàng nhất thời bình tĩnh đại ngộ, “Là người, không cho chúng ta đi cứu người, phải không?”

“Nếu không kéo dài thời gian, dẫn dắt rời đi lực chú ý, hoàng thượng cơ hồ không có cơ hội đưa hắn nhỏ tận gốc.”

“Thực sự là trung thân a... Tình nguyện chính mình bị hành hạ đến người không giống người, quý không giống quý. Nhưng rốt cuộc, Quân Khanh Vũ khi người là một con cờ mà thôi.”

Quân Phỉ Tranh tuyệt vọng dựa vào trên mặt đất, lạnh giọng giễu cợt nói, nhưng hoàn toàn đã không có trước kiêu ngạo.

“A Cửu... Buông ta ra, van người... Ta rất sợ, ta không xứng...”

Bị A Cửu ôm thật chặt, thuốc kia lực lại lần nữa tái phát đứng lên, vừa chính là vì không để ỉnh phát ra cái gì đáng thẹn thanh âm, mới cắt vỡ máu của mình quẩn, tính toán bởi vì thấy máu là choáng mà ngất đi.

Khó chịu đẩy ra A Cửu, vừa vặn thể lực nóng rực còn có *** không ngừng trêu chọc hần, không thể nhìn được nữa, hần xoay người tức khắc đứng hướng bên cạnh tường đá.

“Một bích, nhìn một chút liền quá khứ.”

A Cửu cuống quýt kéo hần lại, sau đó sẽ độ đưa hần ôm vào trong ngực, cùng lúc đó, lấy ra khăn lụa tặc ở trong miệng hần, làm cho hần độc phát thời gian, không đến mức cắn lưỡi tự sát.

Ta rất dơ, ta không xứng...

Như thứ như nhau đâm vào A Cửu trong lòng, nàng nhớ mười mấy năm trước, mười một đeo trọng bệnh nàng khắp nơi cầu y...

Hần nhớ, mười một vì cho nàng đổi một bộ được, bị một xấu xa nam nhân kéo vào căn phòng nhỏ.

Nàng mười một a, năm đó cũng khóc nói với nàng, A Cửu, ta hảo tạng...

“Mười một a...”

Giờ khắc này, ôm khóc rống không chịu nổi Cảnh Nhất Bích, nhìn hần bị sinh sôi chặt đứt ngón tay, còn có năm đó bị vũ nhục lưu lại vết thương, muốn vì Quân Khanh Vũ cuộc, phần đầu quên mình đích đáng rồi.

Kia ôm Cảnh Nhất Bích cánh tay, dần dần buộc chặt, quá khứ cùng mười một một màn mạc đan vào đứng lên, mười mấy năm qua kiểm chế đã lâu cảm xúc vào giờ khắc này trong nháy mắt bạo phát.

“Người trong lòng ta, vĩnh viễn đều là tốt đẹp nhất.”

Nói xong câu đó, A Cửu cũng nữa ức chế không được, ôm trong lòng run người, im lặng khóc lên.

Lệ như vũ dề hồng thủy theo viên mắt trung ngã nhào, nhiều năm qua, chưa bao giờ biết nước mắt là cái gì, đã sớm quên khóc ra sao vật, vào giờ khắc này, nàng mặc dù đang khóc, thanh âm đi nghẹn ngào ở yết hầu, xé rách toàn bộ tâm phổi.

Nàng mười một, vì sao lương thể đều phải như vậy ủy khuất chính mình, vì sao, lương thể đều phải đã bị không chịu được như thể nhục nhã cùng dần vật?

“A Cửu...”

Hần không có cách nào nói chuyện, bởi vì trong miệng khăn lụa bị xả đi ra, nói không chừng bởi vì vô pháp thừa thụ dần vật mà cắn lưỡi tự sát.

Nước mắt từ đỉnh đầu nữ tử viên mắt trung ngã nhào, nóng rực như sắt rơi ở hần trên da thịt.

Tinh mẫn nước mắt xẹt qua vết thương rõ ràng sẽ mang đến càng bén nhọn đau đớn, thế nhưng hần lại cảm thấy ấm áp bất khả tư nghị.

Nàng đang vì hần khóc... Chỉ là suy nghĩ lệ, như vậy, hần sở thừa thụ tất cả, cũng đã đáng giá.

Ngoại trừ nữ tử cực kỳ bị ai tiếng nghẹn ngào, trong địa lao đột nhiên xuất hiện tử như nhau vắng vẻ, thậm chí còn tưởng kia thượng ngọn lửa, đều bởi vì cửa đột nhiên xuất hiện một người mà đình chỉ chớp động.

Người kia đi từ từ tiến, màu tím song đồng nhìn quỳ trên mặt đất bị thương khóc nữ tử lúc, trên mặt tái nhợt hiện lên một tia thê lương cười khổ.

“A Cửu, là người đã trở về sao?”

326. Chương 326: Kết Cục Mười Một

“A Cửu, là người đã trở về sao?”

Nhìn thấy cái kia quen thuộc bóng lưng, nhìn nàng quỳ trên mặt đất, tóc dài rơi lả tả trên mặt đất bộ dáng, hần thể nào nhận không ra?

Ở vào kia một cái chớp mắt, hần liền thấy được xa nhất chỗ góc, không bao giờ nữa muốn giống như nữa lần trước như vậy ngu xuẩn theo bên người nàng bỏ đi.

Thậm chí bên người rõ ràng có một khuôn mặt vừa sờ như nhau nữ tử, bắt quá đảo qua liếc mắt một cái, hần liền biết, đó cũng phi hần sinh tử sờ tìm người.

“Cửu...” Chậm rãi đi qua, ở mờ tối ánh nến hạ, phệ nàng quỳ trên mặt đất, ôm thật chặt tay chân bị vòng trang sức ràng buộc người kinh.

Kia một tiếng, trong lòng ta, người vĩnh viễn là hoàn mỹ nhất, rõ ràng rơi vào trong tai sau.

Ngày đêm tưởng niệm kia một tiếng, cửu nhi, bị sinh sinh nuốt xuống.

Là sai thấy sao?

Đang nghe đến kia nghẹn ngào mà cực kỳ bi ai tiếng khóc sau, đáy lòng nguyên bản nảy lên hi vọng cùng mừng rỡ vào giờ khắc này, trong nháy mắt tưới tắt.

“Phu nhân.”

Trong tay áo tay đột nhiên nắm chặt, Quân Khanh Vũ thấp giọng cười, ôn nhu kêu khoảng.

Nhưng kia một tiếng phu nhân, lại như chói tai.

Phu nhân của hần, ôm con của mình, quỳ trên mặt đất chính ôm một người nam tử.

Phân biệt mấy tháng hậu lại lần nữa gặp lại, dĩ nhiên là như vậy tình cảnh.

Người ngoài lặng yên lui ra, hần đứng ở tại chỗ, trên mặt đất nữ tử thanh âm như trước buồn bã, như vậy thương tâm, lại đối với hần phảng phất không nghe thấy.

“Phu nhân!”

Khóe miệng hình như có một tia cười lạnh xẹt qua, hần đứng lại, mặt mày lạnh lạnh nhìn bọn hần chăm chăm.

Cảnh Nhất Bích trên tay máu tươi đã bị ngừng, nhưng mà bởi vì thấy máu là choáng, cộng thêm trước thân thể trọng thương đã lại lần nữa rơi vào hôn mê, duy có thân thể, lưu lại một một chút ấm áp.

A Cửu ôm thật chặt thân thể hần, sợ hãi tượng nhiều năm trước, bọn họ trốn chết rơi kết băng trong sông bên kia, thân thể lại lần nữa lạnh lẽo.

Mà bên tai kia một tiếng A Cửu, làm cho nàng giật mình cả kinh, quay đầu lại lúc, nhưng thấy một thân ảnh quen thuộc đứng ở phía sau.

Ánh lửa sáng quắc, làm nổi bật được người nọ khuôn mặt như họa, hoàn mỹ như ngọc.

Tĩnh như mây, động như gió, kia dung mạo đã không hề là lần đầu tiên gặp mặt cái loại này tuần tú, mà là xinh đẹp làm cho nàng nhớ tới trong mộng cái kia gọi Tử Nguyệt nam tử —— phong hoa tuyệt đại, diên đảo chúng sinh.

Duy nhất không biến, là cặp mắt kia, như ban đêm nở rộ lan tử la, cao quý mà lạnh lạnh, thậm chí... Theo hần bên môi tươi cười dạng khởi, lại có như vậy mấy phần tàn nhẫn.

Tàn nhẫn, hần mang theo mười vạn đại quân đánh Sở quốc, làm cho có ân cùng nàng Mộ Dung Tự Tô sống chết không rõ.

Khi nàng cho là hần là bởi vì đã tâm bưng bưng mà đánh Sở quốc lúc, chân tướng lại tàn nhẫn nói cho nàng biết, đây hết thấy chẳng qua là hần vì Quân Phỉ Tranh thiết hạ cạm bẫy.

Mà mỗi thì lại là Cảnh Nhất Bích.

Quay đầu nhìn phía sau nam tử, nàng vô ý thức ôm chặt Cảnh Nhất Bích, nhẹ giọng hỏi, “Hoàng thượng, thập nhị vương gia ý đồ mưu phản, mấy vạn đại quân công hướng đế đô, có thể có bắt?”

Quân Khanh Vũ hơi ngẩn ra, đáy mắt có chỉ chớp lát hoảng hốt, “Nguyên lai ngươi còn nhận thức ta a.”
Kia một tiếng thở dài mang theo một chút cay đắng, hần mặt mày chuyển cười, “Ngũ vạn đại quân ở đế đô trên đường bị tiết, toàn bộ quy hàng.”

Nói vừa ra, trong địa lao xuất hiện chỉ chớp lát lặng im, trước té trên mặt đất Quân Phỉ Tranh đối mặt sự thật này, sớm đã nói không ra lời.

Ánh mắt khiếp sợ nhìn kia một thân tuyết trắng y sam, khuôn mặt chỉ có vài phần quen thuộc Quân Khanh Vũ.

“Ha ha ha...” Quả thế a. A Cửu tự cười nhạo đứng lên.

Đương tất cả mọi người cho rằng Quân Khanh Vũ còn đang Sở quốc lúc, hần lại nửa đường mang theo đại quân phản hồi, giết được Quân Phỉ Tranh trở tay không kịp.

Đã như vậy, Cảnh Nhất Bích lại là sao mà vô tội, A Cửu nhìn trước mắt khuôn mặt một chút xa lạ Quân Khanh Vũ vô lực lắc lắc đầu.

Nước mắt lại lần nữa như vỡ đê hồng thủy theo viên mắt trung ngã nhào, cổ nhập yết hầu, đem muốn lời muốn nói đều nghẹn đi xuống.

Nàng có thể nói cái gì? Có thể hỏi cái gì?

Hần là đế vương, không có thủ đoạn, thế nào có thể được thiên hạ. Từ lúc kim thủy đánh một trận, nàng ẩn ẩn phát hiện, Quân Khanh Vũ thực lực cũng không phải là như vậy đơn giản, mà hôm nay xem ra, hần đã sớm cánh chim sung túc, thậm chí vượt qua nàng tưởng tượng.

Trước muốn mượn hơi Mộ Dung Tự Tô, ẩn nhẫn thái hậu kiêu ngạo, chẳng qua là vì hướng địch nhân tỏ ra yếu kém.

Thậm chí, ở biết được hần hướng Sở quốc khai chiến lúc, lo lắng hần ứng phó bất quá đế đô Quân Phỉ Tranh, mà cuống quýt trở về.

Nhưng không nghĩ, hần đã sớm an bài thỏa đáng... Không cần bất luận kẻ nào bận tâm.

Hần ngay từ đầu liền che giấu nàng...

“Hoàng thượng, hần... Là của ngươi thần tử a.”

A Cửu run rẩy thanh âm, nhìn chằm chằm Quân Khanh Vũ.

Cho dù Mộ Dung Tự Tô đối với nàng có ân, thế nhưng, ở Quân Khanh Vũ cùng Mộ Dung Tự Tô trong lúc đó, đó là quốc chiến, nàng không thể ngăn cản, cũng không thể nói đúng và sai.

Thế nhưng, hần thế nào nhẫn tâm, làm cho theo chính mình hơn mười năm thần tử, ở trong này chịu đựng các loại lăng nhục.

“Hơn nữa, ngươi cũng biết thân phận của hần.”

A Cửu có chút nói không được, đè nặng Cảnh Nhất Bích vết thương tay có chút co giật.

“Phu nhân.”

Quân Khanh Vũ tiến lên một bước, cúi người ngóng nhìn A Cửu, “Đây cũng là chúng ta gặp lại đối thoại sao?”

A Cửu nhắm mắt lại, nước mắt đại tích đại tích chảy xuống, “Kính xin hoàng thượng tuyên thái y vì thừa tướng trị liệu.”

Ánh mắt đảo qua nàng trong lòng huyết nhân, Quân Khanh Vũ đáy mắt không có bất kỳ tình tự, chỉ là chậm rãi trở xuống A Cửu trên mặt, sau đó vươn tái nhợt ngón tay.

Đầu ngón tay rơi vào trên mặt nàng, kia trong suốt dịch thể trụ ở móng tay thượng, nóng hổi nóng rực.

“Phu nhân... Đây là nước mắt sao?”

Đầu ngón tay dừng lại ở bên má nàng thượng, kia nóng rực dọc theo đầu ngón tay, chảy về phía đáy lòng lúc, lại tụ tập ngưng kết thành băng nhận, đâm vào hần khó có thể hô hấp.

“Dĩ nhiên là nước mắt.”

Quân Khanh Vũ thì thảo tự nói, “Kia không sợ trời không sợ đất A Cửu, kia chính tay đâm thiên người, máu không dính thân A Cửu, thế nhưng sẽ khóc a.”

“Ta cho rằng, tựa người như vậy tuyệt tình quyết ý người, hẳn là vĩnh viễn không sẽ đau lòng cùng khóc. Nhưng không nghĩ... Người cũng sẽ khóc thời gian... Nguyên lai, A Cửu, người thực sự sẽ khóc?”

327. Chương 327: Kết Cục Ba Mươi Hai

“Hữu Danh, đem thừa tướng đại nhân dẫn đi, rất trị liệu, không được có nửa điểm sơ sẩy.” .

Ánh mắt như trước rơi vào A Cửu trên mặt, môi đỏ mọng khê mở, phun ra tự lại mang theo khác thường băng lãnh, ngay cả ánh mắt, cũng chậm chậm lãnh đạm xuống.

Hữu Danh dẫn người tiến vào, nhìn đã hôn mê Cảnh Nhất Bích, đáy mắt cũng xẹt qua một tia kinh ngạc.

Sau đó cẩn thận từng li từng tí ngồi xổm người xuống, hướng A Cửu vươn tay, lại nhìn thấy A Cửu cũng không có buông ra Cảnh Nhất Bích.

“Phu nhân không cần lo lắng, thừa tướng đại nhân chỉ là trúng được, cái khác cũng không lo ngại, không nên mấy ngày là được chữa khỏi.”

Nói như vậy, A Cửu mới thả Cảnh Nhất Bích, khoe miệng lại là tự giấu vung lên, “Thế nhưng, có thể tự lành hảo tâm bệnh của hần sao?”

Hữu Danh tay bị kiềm hãm, vô ý thức giương mắt nhìn về phía Quân Khanh Vũ, chú ý tới Quân Khanh Vũ đáy mắt vẻ, lạnh hơn lệ chia ra.

Bất quá chỉ chốc lát, lại khôi phục yên tĩnh, như một cái đầm không bao giờ nữa khởi bất luận cái gì gợn sóng giếng cổ.

Mọi người mang theo Cảnh Nhất Bích lui ra, A Cửu quay đầu nhìn về phía cách đó không xa thần sắc tái nhợt, còn chưa có hoãn quá thần lai Quân Phỉ Tranh, đáy mắt lúc này sát khí ngưng tụ.

Tìm nàng ánh mắt nhìn lại, Quân Khanh Vũ hiểu rõ đứng dậy, đối ngoại mặt phân phó nói, “Quân Phỉ Tranh ý đồ mưu phản, chứng cứ vô cùng xác thực, đưa hần dẫn đi. Kinh ”

“Chậm đã!”

A Cửu hừ lạnh một tiếng, đỡ tường dựa vào đứng lên, đi từ từ hướng Quân Phỉ Tranh, bên môi câu dẫn ra một tia cười, “Hoàng thượng, ngày đó ngài từng đáp ứng thần thiếp, thập nhị vương gia nếu là bị thua, để cho thần thiếp tự mình xử lý.”

Quân Khanh Vũ mày hơi một điều, dừng chỉ chốc lát, “Kia liền do phu nhân.”

Dứt lời, xoay người đi ra phía ngoài, rõ ràng muốn rất nhanh ly khai, bước chân lại trầm được lợi hại.

Ngóng nhìn Quân Khanh Vũ bóng lưng, A Cửu môi giật giật, đợi hần biến mất, mới nghiêm nghị mở miệng, “Vương gia mười mấy tử sĩ nhưng ở?”

“Phu nhân, đều bị bắt ở tại bên ngoài. Khoảng ”

Người đến là hộ tống Thu Mặc nam tử.

“Hảo!”

A Cửu gật đầu cười cười, “Người đi đem này hết thấy đều mang vào, tiện thể tổng một cái ghế tiến vào, ta nhưng thật ra trạm hơi mệt chút.”

Nói, theo trên mặt đất nhặt lên trước hạ xuống súng kíp, sờ sờ làm lạnh nòng súng, cười lạnh đi hướng Quân Phỉ Tranh.

“**!”

Nhìn A Cửu bộ dáng, Quân Phỉ Tranh đảo là cái gì cũng không sợ, ngược lại xuất khẩu mắng lên, “Kia quân Ngũ nhi cũng là như vậy lăng phí chính mình, lại có người như vậy không biết liêm sỉ, câu tam đáp tứ nữ nhân. Muốn người trong thiên hạ biết, há không chê cười, xem ra, hần chết tính không thay đổi, thích nữ nhân cũng cùng hần nường vậy thấp hèn!”

“Ha ha ha ha...”

A Cửu nghe nói, cất giọng cười to, lại không có phản bác, “Vương gia còn có cái gì mắng, tốt nhất đều muốn hảo, bằng không, đợi một lúc, người nghĩ mắng đều mắng không được!”

Nghe thấy A Cửu nói, đã có người tiến lên, đem trên mặt đất Quân Phỉ Tranh kéo lên, đưa tay chân khảo ở, để tránh khỏi hần phản kháng.

“Người muốn làm cái gì, bản vương cái gì chưa từng thấy qua, bất quá vừa chết, người cho là bản vương sẽ sợ người?”

Chỉ là hần phần nô cùng khuất nhục chính là, chính mình thế nhưng sẽ thua ở nữ nhân này trong tay.

Trong lúc nhất thời, nhìn A Cửu hai mắt, vẫn như cũ hận được nhảy xuất huyết ti đến.

Nhìn hần căm hận bộ dáng, A Cửu tự nhiên minh bạch nguyên nhân ở đâu.

“Ta biết vương gia không sợ! Chắc hần, vương gia cũng rõ ràng, vì sao theo bác quyết trở về, thân thể chậm chạp không được chuyển biến tốt đẹp. Lúc này... Người hần là minh bạch cái gì đi.”

“Hàn phản bội bản vương.”

“Không phải!”

A Cửu lắc đầu cười lạnh, sau đó thoải mái dựa vào ghế tử, hơi vung lên hàm dưới, “Bởi vì người chưa từng có đạt được hơn người tâm. Vì thế, người ngũ vạn đại quân, đều là tước vũ khí đầu hàng! Cũng bởi vậy, nhất định người muốn thất bại!”

“Được cho thất bại sao? Kia chẳng qua là lưỡng bại cầu thương!” Quân Phỉ Tranh ói ra một búng máu tinh tử, “Vừa đó là Quân Khanh Vũ? Trước kia kia tiện nữ nhân theo đại mặc dẫn hần đến đề đô, đã có người nói yêu nghiệt xuất thân, nửa năm không gặp, thật đúng là biến thành người không nhân yêu không yêu! Bản vương mặc dù không thể vì đề, nhưng hần có thể cao tọa hoàng vị bao lâu, nghe nói... Hần đã bắt đầu uống độc dược đâu? Vừa nhìn người cùng Cảnh Nhất Bích tình chàng ý thiếp bộ dáng, không chừng, lúc này ở cửa, mang theo nón xanh liền ói ra một bãi máu cấp ngất đi.”

”

“Ba!” A Cửu trường tay áo vung lên, một thanh chủy thủ phá quang ra, công bằng rơi vào cách Quân Phỉ Tranh yết hầu một cm địa phương.

Tử vong khí tức đột nhiên tới gần, Quân Phỉ Tranh vô ý thức dừng lại miệng, nhìn chăm chăm A Cửu.

“Kỳ thực chúng ta việc buôn bán đều là công bằng. Ở bác quyết, ta muốn người yêu cổ, cho người đàn được. Đáng tiếc chính là, vương gia hoàng kim đều kém ngàn lượng, chứ nói chi là kia một gốc cây giả định người yêu cổ đến lừa dối ta /.” A Cửu buông xuống cướp, từ trong lòng lấy ra mặt khác một cái chủy thủ, cúi đầu nhìn mình thật dài móng tay, thờ ơ xử lý đứng lên, “Người yêu cổ là cứu mạng vật, vương gia mới nhìn được như thế chặt, ta cũng không trách người. Bất quá, đến nơi này cái sống còn tình hình, vương gia ngài cũng không khỏi không bỏ những thứ yêu thích!”

Nữ tử nói nói thờ ơ, nhưng mà, mỗi một chữ rơi vào lỗ tai hần lý, cũng có thể cảm giác được xung quanh khí tức bằng thêm một phần hàn ý.

“Ý tứ, bản vương giao ra người yêu cỏ, người để lại ta một mạng?”

A Cửu dừng lại sửa chữa móng tay động tác, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn về phía Quân Phỉ Tranh, thanh xinh đẹp trên mặt chậm rãi dạng khai một tia ôn hòa cười.

“Không! Ta sẽ cho người lưu một toàn thân!”

Biếng nhác mà dễ nghe thanh âm, lại tà ác vô cùng.

Quân Phỉ Tranh trừng lớn đỏ đậm hai mắt, nhìn chăm chăm trước mắt tươi cười ôn hòa được lại có vài phần tươi đẹp nữ tử, trong lòng biết nàng thủ đoạn độc ác, lại không nghĩ rằng thế nhưng làm được như vậy quyết định.

“Vậy đừng phệ miệng lưỡi ! Bản vương sẽ ở Diêm La nơi đó, chờ Quân Khanh Vũ.”

“Chắc chắc...” A Cửu vung lên hàm dưới, hiểu ý cười, “Vương gia thực sự không thể chờ đợi được! Kia như vậy, ta cũng sẽ không cô phụ vương gia kỳ vọng .” Nói đi, chỉ vào Quân Phỉ Tranh tử sĩ, “Đem người các vương gia áp đảo trên cái băng ngồi, nhỏ quần của hắn!”

328. Chương 328: Kết Cục Ba Mươi Ba

Nói chuyện vừa ra, toàn trường sửng sốt, không nói đến Quân Phỉ Tranh, ngay cả hầu hạ ở hộ vệ bên cạnh đều kinh cho là mình nghe lầm. .

Thấy mọi người không có phản ứng, A Cửu không kiên nhẫn vén con người, hắc đồng hiện lên hàn ý, “Cần ta lặp lại?”

Chờ A Cửu nói vừa rơi xuống, phía sau hộ vệ lúc này rút kiếm ra, thấy vậy, Quân Phỉ Tranh thuộc hạ đều bất đắc dĩ đi tới, đưa hắn từ bên trong duệ đi ra, một phen bấm ở tại băng ghế dài trên.

“***, ngươi muốn làm cái gì? !”

Quân Phỉ Tranh dữ tợn ánh mắt, nhìn chăm chăm vị trí cúi đầu loay hoay chủ thủ A Cửu.

A Cửu ngẩng đầu đối hắn tươi cười, “Có một câu nói gọi là, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong - lưu. Thiên hạ này ai không biết vương gia sinh - tính - phong - lưu, nam nữ thông ăn. Người ta quen biết một hồi, liền là bằng hữu, tự nhiên vương gia đi trước, nếu làm cho vương gia phong lưu khoái hoạt một ít.”

Trong phòng tất cả đều là liên can nam tử, bỏ A Cửu bên người mấy hộ vệ, thì lại là Quân Phỉ Tranh nguyên lai cận vệ, tự nhiên rõ ràng ngày xưa Quân Phỉ Tranh cuộc sống tác phong.

Mà nghe A Cửu vừa nói như thế, mơ hồ cảm giác muốn phát sinh cái gì, nhất thời các sắc mặt trắng bệch.

Kia Quân Phỉ Tranh bị đè nặng nhào vào trên cái băng ngồi, hai mắt sung huyết, toàn bộ mặt bộ vận vẹo gân xanh bạo liệt.

Chỉ thấy A Cửu tươi cười như trước xinh đẹp tươi đẹp, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua Quân Phỉ Tranh sau đó rơi vào một gã tử sĩ trên người, “Nếu như ta nhớ không sai, ngươi là Tổng tam tay. Kinh ”

Gọi Tổng tam tay nam tử tuổi chừng hơn bốn mươi tuổi, mặt bộ xấu xí, cổ còn có các loại giao thác dấu vết, nhiều năm trước, ở Giang Nam giết người phóng hỏa vô ác bất tác, hơn nữa còn là phía chính phủ số tiền lớn treo giải thưởng tập nã hái hoa đạo tặc.

Năm đó, chết ở dưới tay hắn tuổi thanh xuân thiếu nữ vô số kẻ. Phía sau quan phủ truy sát, hắn một lần biến mất, bị bắt ở tại Quân Phỉ Tranh thủ hạ làm việc, để bảo sát nhân làm việc.

Nghe nói, Quân Phỉ Tranh ngoạn ngáy nữ nhân, đô hội thưởng cho này gọi Tổng tam người, sau đó, ném ra vương phủ thì lại là những cô gái kia vết thương buồn thiu thi thể.

“Nghe nói ở thủ hạ của người ít có người có thể thoát khỏi ba chiêu, mà Tổng tiên sinh đùa các màu nữ tử, càng là vô số kể. Các loại phi hoàn yên gầy, chim sa cá lặn chi tư đều gặp.”

A Cửu mặt mày cười khai, ánh mắt ái muội trở xuống Quân Phỉ Tranh trên mặt, “Chỉ là, không biết, Tổng tiên sinh hưởng thụ quá nhiều người như vậy, nhưng có hay không chơi đùa tượng thập nhị vương gia bậc này thân phận tôn quý nam tử đâu?”

Nói vừa ra, kia Tổng tam và những người khác đồng thời cấp A Cửu quỳ xuống, “Phu nhân tha mạng a! Khoảng ”

“Đây là nói cái gì nói? Ai nói ta muốn mạng của các người, các người đã quy hàng cùng ta, đương nhiên phải tưởng thưởng khao các người. Nay không, cao như vậy quý thân thể cho các người hưởng dụng, chẳng lẽ, các người còn muốn cự tuyệt không được?”

“Tiện nữ nhân, người sẽ không chết tử tế được...”

Cái này, Quân Phỉ Tranh triệt để phát cuồng rống giận đứng lên, thế nhưng mặc cho thế nào giãy giụa, hẳn đều nhúc nhích không được.

Hắn mặc dù nam nữ thông ăn, lại là giữa lúc nam nhân, hơn nữa tính cách cao ngạo, lại tăng thêm là hoàng tử thân phận. Thiếu niên đến, liền mất trường ở trên đỉnh đầu, tuy nói, hoang dã vô độ, lại đối đùa bốn nam nữ đều phi thường xoi mói, nhất định phải xử nữ nam đồng.

Mà lúc này, lại muốn bản đến cái chết của mình sĩ, cũng chính là nguyên lai trên giang hồ một ít giết người phóng hỏa du côn lưu manh, đùa bốn thân thể hắn.

Khuất nhục như vậy, không như làm cho hắn chết thống khoái.

Mà điểm này, A Cửu sớm đã dự liệu.

“Tắc ở miệng hắn, miễn cho vương gia kinh chịu không nổi như vậy *** chuyện, mà cắn lưỡi tự sát.”

Cuối cùng một tia hi vọng thất bại, Quân Phỉ Tranh mắt đã giãy giụa xuất huyết ti, toàn bộ khuôn mặt đều vằn vện thành màu tím, ánh mắt kia hận không thể nuốt A Cửu da, trừu A Cửu máu.

Lạnh lùng chống lại ánh mắt của hắn, A Cửu câu môi, chủ thủ trong tay hóa thành tia chớp bay ra, sau đó trong địa lao truyền đến một tiếng thê lương kêu thảm thiết.

Lần này, đứng ở A Cửu phía sau hộ vệ, tay cũng không khỏi run lên một chút, ngạc nhiên nhìn A Cửu kia đem bay ra chủ thủ, chính cảm ở một trong đó Quân Phỉ Tranh một thuộc hạ hạ thể vị trí.

Người nọ đang cầm hạ thể, thống khổ trên mặt đất cuộn cuộn, phát ra sói tru thanh âm.

“Các người ai không làm cho vương gia khoái hoạt, ta liền cho các người khoái hoạt!”

Nói, hắc long sắc bén đảo qua mọi người, cuối cùng rơi vào Tổng tam trên mặt, “Tổng tiên sinh, nghe nói, này mười hai tử sĩ trung, vương gia tối coi trọng người. Kia không ngại, người bắt đầu trước.” Ngôn ngữ giữa, A Cửu trong tay lại xuất hiện một thanh chủ thủ.

Ở bên ngoài bị bắt ở lúc, bọn họ đều bị A Cửu người uy được, tan đi công lực.

Lúc này, đi hướng Quân Phỉ Tranh lúc, hai chân không khỏi run run, thế nhưng vừa nhìn thấy trên mặt đất sói tru đội hữu, Tổng tam cắn răng một cái, cưỡi ra quần của mình.

A Cửu rũ xuống con người, tiếp tục đùa bốn trong tay chủ thủ.

Rất nhanh, trong địa lao phát ra một tiếng kiềm chế, thả tê tâm liệt phế kêu rên, còn có nước nở chữi bậy.

Kia tiếng mắng mặc dù không rõ ràng, thế nhưng cặp kia tơ máu tràn ra song đồng xem ra, tư vị phi so với bình thường.

“Cần phải hầu hạ được rồi, vương gia thanh âm dừng lại, vậy các người nhưng phải chú ý!”

Phía sau hộ vệ bắt động thanh sắc quay đầu đi.

Trong địa lao không khí nhất thời ngưng kết, ngoại trừ kia thở dốc còn có thống khổ rên rỉ, đó là chậu than thiêu đốt phát ra thanh âm.

Lửa kia quang chiếu vào trên tường đầu ra giao thác luật động bóng dáng.

Một ly trà công phu quá khứ, Tổng tam dẫn theo quần theo Quân Phỉ Tranh trên người xuống, sau đó si run run sách quỳ gối A Cửu trước người.

“Thế nào?” A Cửu mỉm cười, “Vương gia vị đạo thế nhưng hảo?”

“Hảo...”

“Ân, vậy người ra lấy giải được đi.”

“Cám ơn phu nhân.” Tổng tam vội nhú chặt quần trốn ra địa lao, tới cửa thậm chí cũng không dám quay đầu lại.

Nữ nhân kia, thật là đáng sợ!

Hài lòng gật gật đầu, A Cửu ánh mắt nhìn về phía còn lại mười mấy người, “Kế tiếp đến ai?”

Vừa nghe nghe thấy có giải được, này đó vốn là phát rồ bỏ mạng đồ lúc này vọt tới Quân Phỉ Tranh trước người.

Khi hẳn các xem ra, Quân Phỉ Tranh đã sớm không ở bọn họ là chủ nhân .

329. Chương 329: Kết Cục Ba Mươi Bốn

“Phu nhân... Vương gia tựa hồ ngắt đi.” .

Hộ vệ bên cạnh nhỏ giọng nói, A Cửu phóng chủ thủ, quả nhiên nhìn Quân Phỉ Tranh vô lực cúi thấp đầu xuống ló.

“Nước lạnh hắt tỉnh!”

Hộ vệ dẫn theo thùng, hướng phía dưới đi đến.

Địa lao tối phương có một một thước sâu ao, liệt hỏa thiêu đốt, thông thường cực hình người cũng sẽ bị ném ở mỗi lửa đốt cháy.

Còn bên cạnh liền có một đôn, bên trong điều hòa thô muối nước biển.

Ở đau nhức trung tỉnh lại, Quân Phỉ Tranh tái nhợt mặt tổn sức nhìn A Cửu, toàn thân không ngừng được run.

Đã từng có người ta nói hẳn giết người không chớp mắt, lạnh lùng như ma quỷ kinh.

Nhưng nữ nhân trước mắt này, lại là cái gì?

Nếu không phải thấy tận mắt quá nàng, hẳn thật không dám kết luận, này xuất thủ như thế âm ngoan người, dĩ nhiên là một nữ nhân.

Trong miệng vài bị triệt rụng, Quân Phỉ Tranh rốt cuộc nhin không được phun ra một ngụm ô máu, ánh mắt cũng rời rạc đứng lên.

“Vương gia, tư vị thế nào?” A Cửu mỉm cười, nhớ tới tiến vào lúc, người này từng muốn đem Thu Mặc thưởng cho thuộc hạ của hắn.

“Muốn ta tử cái thống khoái!”

Nữ nhân này, quả thực so với ma quỷ còn tàn nhẫn khoảng.

“Thống khoái? Có thể, người yêu cỏ ở nơi nào?”

“Hảo... Ta cho người.”

Nói ra mấy chữ, Quân Phỉ Tranh gấn bó vắn như cũ không bị khổng chế run rẩy lên.

A Cửu liệu định hấn nhạ không được thị phi, liền buông lỏng ra hấn.

Thân thể nhất thời như rỉ ra như nhau xụi lơ trên mặt đất, Quân Phỉ Tranh giật lại ngực, từ bên trong lấy ra một hồng sắc hạt châu, như máu tươi bàn ngưng hồng.

“Người yêu cỏ ta sớm đã đem kỳ làm thành viên, đặt ở hạt châu này lý.”

“Thế nào mở?”

Hạt châu này như trân châu bàn êm dịu, căn bản nhìn không thấy chút nào khép mở dấu vết.

“Tại nơi cái hỏa hãm thượng quay...”

Tựa hồ sinh mệnh đã ngã đầu cùng, Quân Phỉ Tranh thanh âm có vẻ cực kỳ suy yếu, chỉ chỉ phía dưới.

Hộ vệ cái loại này hạt châu cẩn thận từng li từng tí đứng ở bên cạnh, đem hạt châu đi tới, quả nhiên, kia máu ngưng châu thể nhưng mở vấ.

A Cửu mừng rỡ đi qua, nhìn chăm chăm hạt châu kia, đột nhiên cảm thấy khóe mắt lại lần nữa đau xót.

Cứ như vậy —— Quân Khanh Vũ được cứu rồi?

Vậy lần này, thật không có bạch phí tâm tư?

“Phu nhân, bên trong có hai hạt được hoàn tử.”

Mở ra hạt châu, bên trong thậm chí có đỏ lên tối sầm hai viên, khổ như nhau, hơn nữa cầm trong tay, thể nhưng toàn bộ cũng không có vị đạo.

Liệt hỏa vung lên A Cửu tóc, tay nàng run lên, nghi hoặc nhìn trên mặt đất Quân Phỉ Tranh.

“Vì sao hai hạt được hoàn tử?”

“Sao có thể?”

Quân Phỉ Tranh theo trên mặt đất giấy giữa đứng lên, trên mặt cũng lộ ra bất khả tư nghị vẻ, lung lay lắc lư hướng A Cửu đi tới.

Chờ nhìn thấy A Cửu trong tay hai hạt viên, hấn nhất thời hoảng sợ kinh hãi, run rẩy tay vội hỏi, “Không có khả năng... Không có khả năng, rõ ràng chỉ có một viên...”

A Cửu nhìn tình hình này, chỉ phải đối xoay người đối hộ vệ nói, “Người đi thỉnh Hữu đại nhân đến.”

“A! Phu nhân cẩn thận!”

Hộ vệ quát to một tiếng, A Cửu nhất thời cảm thấy phía sau có một bóng đen áp bách mà đến, lúc này toàn phía sau lui một bước, liền chân đá quá khứ.

Đánh về phía nàng chính là Quân Phỉ Tranh, bị A Cửu một đá, thân thể hấn sau này đảo đi, lại bắt được A Cửu tay áo dùng sức hướng hỏa trong ao xé ra.

Hộ vệ nhanh tay nhanh mắt, một đao chặt đứt tay áo, đem A Cửu kéo.

Nhưng mà kia hoàn thuốc trong tay tử đi theo Quân Phỉ Tranh rơi vào rồi hỏa trong ao.

“Không! Được!” A Cửu đẩy ra hộ vệ, thân thủ hơi lúng lúng chộp tới.

Đó là Quân Khanh Vũ cứu mạng được.

Rơi vào hỏa trung Quân Phỉ Tranh không cam lòng giấy giữa một chút, tính toán lại nắm lấy A Cửu tay, nhưng mà hộ vệ không cho hấn có cơ hội, chém đứt tay hấn.

“Ha ha ha... Không có thuốc, không còn có giải dược! Ha ha ha... Bản vương tại địa ngục bên trong chờ các người, Quân Khanh Vũ...”

Hắn giao ra kia máu ngưng châu, vì chính là chờ giờ khắc này đồng quy vu tận.

Hắn thà rằng hủy diệt, cũng sẽ không làm cho Quân Khanh Vũ như nguyện.

A Cửu quỳ trên mặt đất, hai tay chăm chú thủ sẵn sàn nhà, đáy mắt chiếu thiêu đốt hỏa, cuối cùng tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Nghe thấy động tĩnh Thu Mặc đuổi tiến vào, nhìn thấy A Cửu quỳ trên mặt đất, tay phải đỡ bình.

“Tiểu thư, tay người bị thương.”

A Cửu mở mắt ra, thanh tuyến bị thương, “Hoàng thượng đâu?”

“Hoàng thượng còn ở bên ngoài.”

Ở bên ngoài sao? A Cửu đứng lên, dần dần đi ra phía ngoài, ám đạo lý khắp nơi đều là vừa chém giết quá máu tươi, lúc này nghe thấy đứng lên, thế nhưng đầu vầng mắt hoa.

Đi tới phòng khách, tất cả đều là người của mình, mà Quân Khanh Vũ xe ngựa thì đứng ở cửa, bên cạnh chỉ đứng bát đại hộ vệ.

Mảnh đeo ở một bên, bên trong người nọ nghiêng người ngồi ở vị trí, chỉ thấy được kia ôn nhu như họa cảm cùng như thiên nga bàn mỹ lệ cổ.

Thấy A Cửu đi ra, người trong xe ngựa quay đầu xem ra, ánh mắt rơi vào nàng mơ hồ còn có lệ ngân trên mặt, sau đó xuống xe.

Người chung quanh nhất tĩnh tất cả lui ra đi, màn đêm dưới, chỉ có một vòng trăng sáng cao đeo ở trên trời, cô đơn đầu rơi vào hai người trên người.

“Phu nhân.”

Quân Khanh Vũ nhìn trước người nữ tử, chậm rãi nâng tay lên sờ hươu A Cửu mặt.

Nữ tử mặt, làn da nhẵn nhụi mà ấm áp, thân thủ chạm đến, một loại khôn kể nóng rực tốc hành đáy lòng.

Nhưng đầu ngón tay đụng chạm đến kia khô cạn lệ ngân lúc, kia ấm áp, lúc này biến thành đến xương lạnh lẽo.

“Nếu như, kiếp sau, ta nguyện ý cho người chịu đòn, nguyện ý cho người chịu đói, nguyện ý cùng người trốn chết, thậm chí... Thừa thụ tất cả dằn vặt cùng nhục nhã.” Ngón tay vuốt ve này thật sâu nhớ nhung người, Quân Khanh Vũ thanh âm run rẩy, “Như vậy, người sẽ vì ta khóc sao? Người sẽ vì ta rơi lệ sao?”

Ánh trăng dưới, hắc khuôn mặt có gần như trong suốt tái nhợt, tà lớn lên tử đồng lóe quang mang, cũng không phải ngày xưa vậy yêu mỹ ánh sáng ngọc, mà càng như là yên hoa nở rộ lúc cái loại này cô đơn cùng tịch mịch.

“Khanh Vũ.” A Cửu thanh âm nghẹn ngào, nàng hao hết tâm tư, lại là chung quy không có vì hắn bắt được cứu mạng người yêu cổ.

Giơ tay lên cầm ngược hắn, nhưng không ngờ, Quân Khanh Vũ đột nhiên lui về phía sau một bước, thế nhưng tránh được tay nàng.

Buồn bã cười, “Ta... Chưa có tới sinh.”

Nói đi, chuyển thân lên xe ngựa.

A Cửu tay đứng ở không trung, nhìn kia buông mình, hơi thở dài một hơi. Đầu, nhìn thấy của mình bóng dáng nghiêng nát rơi ở trên mặt đất, có vẻ mấy phần tịch mịch. .

Dài nhỏ lông mi thùy ở mặt tái nhợt trên má, che khuất đáy mắt kia một tia tự trách cùng tuyệt vọng —— người yêu cổ bị hủy diệt, mấy ngày nay vất vả, nếu không tính thượng lật đổ Quân Phỉ Tranh, vậy coi như là tâm huyết nước chảy về biển đông.

Người trong xe ngựa, xuyên thấu qua màn hình bên ngoài như trước đứng nứ tử, mở môi rớt cuộc khép lại, sau đó ngửa đầu tựa ở vị trí, thật sâu nhắm mắt lại.

Chỗ tối, kia nguyên bản tái nhợt trong suốt màu da đột nhiên lướt trên một mặt khác thường tử thanh, ngón tay dùng sức nắm bên cạnh tay vịn, “Đi. Kinh ”

Thị vệ nghe ra hoàng thượng thanh âm có một ti gấp, khó xử nhìn nhìn A Cửu, sau đó thúc ngựa ly khai.

Xe ngựa theo trước người bên ba, A Cửu kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn dưới ánh trăng đi xa bánh xe, đáy mắt có chút phức tạp.

330. Chương 330: Kết Cục Ba Mươi Lăm

Rớt cuộc... Lại sinh khí sao?

Nàng cười khở một tiếng, sau đó đỡ thất lưng, đột nhiên cũng cảm thấy một mỗi ngoan.

“Tiểu thư.”

Bên cạnh Thu Mặc tiến lên, vội đỡ lấy A Cửu, mới phát hiện nàng ánh mắt vẫn nhìn về phía Quân Khanh Vũ xe ngựa phương hướng, mà đáy mắt có một ti bi thương khoảng.

Tựa hồ bởi vì có người đỡ lấy, thân thể bỗng từng một chút, A Cửu vô ý thức cầm ngược Thu Mặc, đầu ngón tay trắng bệch.

“Tiểu thư, tiểu thư... Người làm sao vậy?”

“Ta...”

A Cửu nhìn dưới ánh trăng đã trống trơn nhai đạo, thanh âm bị buồn ở ngực, hở ra bụng hơi đau.

Nàng cũng tốt một... Nhưng mà, cũng không dám biểu hiện ra chút nào khiếp nhược, chút nào suy yếu.

Bởi vì, nàng có chính mình bảo hộ người.

Mà lúc trước, hận nhất địch nhân bị thân thủ tiệm trừ lúc, nhưng lại muốn đối mặt một người khó khăn, chính là chữa khỏi vài người đây đó vết thương.

Này xa so với sát nhân càng vất vả.

Xa so với mấy tháng trăm phương ngàn kế bỏ Quân Phi Tranh, lo lắng Quân Khanh Vũ xuất binh Sở quốc mà bị phía sau đánh lén, muốn biện pháp đóng ở để đỡ càng vất vả.

Nhìn Hữu Danh đi tới, A Cửu đem kia một tiếng muốn nghỉ ngơi nuốt đi vào, kiệt lực che giấu một mỗi.

“Phu nhân, lên xe ngựa đi.”

Lần này, A Cửu mới nhìn đến Hữu Danh phía sau kia cỗ xe ngựa, đáy mắt lộ ra một tia nghi hoặc.

“Hữu Danh.”

A Cửu cũng không có đi tới, mà là tự trách cúi đầu, “Người yêu cô... Bị hủy diệt .”

Hữu Danh cả kinh, chỉ chớp lát đột nhiên hiểu cái gì, “Phu nhân, người thiết đừng tự trách. Quân Phi Tranh là cái gì cá tính, kỳ thực chúng ta đã sớm minh bạch. Dù cho hôm nay hấn chạy thoát, cũng không thấy được, kia người yêu cô còn đang, nói không chừng, hấn đã sớm hủy diệt rồi. Hấn làm việc, từ trước đến nay sẽ không làm cho lưu lại bất luận cái gì đường lui , bên kia là một điểm cơ hội.”

“Kia hoàng thượng bệnh?”

“Hoàng thượng? Phu nhân, hoàng thượng thân thể vẫn rất tốt, mấy năm nay độc tố đã bị buộc...”

“Hữu Danh!”

A Cửu hô nhỏ một tiếng, ngữ khí hiển nhiên đã có tức giận, “Các người từ lúc bắc quyết đến lúc, ta liền tra được hoàng thượng dùng được, không cần bây giờ còn gặt ta? Nếu ta không biết chân tướng, vậy ta cũng không cần vội vàng hồi quân quốc.”

“Phu nhân... Là vì hoàng thượng hồi quân quốc sao?”

Hữu Danh đẩy mắt xẹt qua một tia kinh ngạc cùng mừng rỡ.

“Ta vốn định, súng ống đạn dược sự tình là có thể áp chế Quân Phỉ Tranh, hấn bắt tay vào làm xử lý đứng lên, liền mất đi lớn nhất tai họa ngầm. Thế nhưng ta vạn vạn không ngờ... Hấn thế nhưng mang theo đại quân hướng Sở quốc phát binh, mặc dù đây là một cạm bẫy, thế nhưng ta cũng bắt đắc dĩ trở lại để đô. Nếu để gặp chuyện không may... Tiền tuyến chỉ sợ cũng quân lính tan rã.”

Nàng cười khổ nhìn bầu trời kia luân trăng sáng, “Các người ly khai ngày ấy, ta nguyên vốn đã đuổi tới biên giới, lại không nghĩ rằng bị Quân Phỉ Tranh chặn lại.”

“Phu nhân, nếu là hoàng thượng biết này mảnh tâm ý, cũng không đến mức tượng vừa như vậy khổ sở.”

“Hiện tại cũng không phải khổ sở thời gian, ta muốn biết, hoàng thượng bệnh tình rốt cuộc thế nào...”

Đây mới là hấn tối lo lắng.

“Này... Phu nhân hay là trước hồi cung, ở trên xe, Hữu Danh muốn nói với người.”

Xe ngựa suốt đêm bay nhanh, nửa đường chỉ là hơi tác ngắn nghỉ ngơi liền hùng hực hồi cung.

Thập nhị vương gia mưu quyền xuyên vị bị hoàng thượng chém giết, mấy vạn đại quân cúi đầu xưng thần, trước hỗn loạn để đô, nhận được tin tức, nhất thời ổn định lại.

Hoàng thượng trở lại để đô ngày đó, đã đại xá thiên hạ, các nơi phương miễn thuế ba năm, vì Nguyệt Ly người đang mưu phản sự có công, miễn trừ tất cả nô dịch, đưa bọn họ coi là quân quốc con dân.

Đồng nhất, mấy phong thư phân biệt đưa đi cái khác lục quốc, tín hàm trung có đề nghị về hủy bỏ Nguyệt Ly chế độ kỳ đề nghị, cũng nhắc tới, Quân Khanh Vũ quân tâm chính đồn, vì các quốc gia hữu hảo ở chung hòa thuận, ba tháng sau sẽ nhất nhất bãi phóng.

Đạt được tin tức này lúc, bởi vì đường xá xa xôi, suýt nữa động thai tức giận A Cửu còn đang rời kinh thành hai ngày lộ trình ngoại trên trấn nhỏ.

Mà Hữu Danh lo lắng A Cửu thân thể hàn tật phát tác, ngày đêm thủ bên người.

Này tâm tư, A Cửu đột nhiên ẩn ẩn hiểu cái gì, nếu là Quân Khanh Vũ có một không hay xảy ra, nàng kia bào thai trong bụng nhất định phải bảo trụ.

Nếu không, vừa mới thổ bình thường lại quân quốc, đem lại lần nữa bởi vì hoàng thượng băng hà mà nhắc lên mặt khác một hồi tình phong huyết vũ.

Hữu Danh báo cho biết hoàng thượng gần đây ăn được, đích xác sẫm có kịch độc, thế nhưng... Bệnh tình mặc dù chuyển biến xấu, thế nhưng không biết cái gì nguyên nhân, lại không có tưởng tượng như vậy chuyển biến xấu.

Hữu Danh như vậy giải thích cũng không phải là không phải không có lý, cũng hướng A Cửu nhắc tới, hấn từng chỉ lần này nhìn thấy hoàng thượng hôn mê lúc, có một chỉ màu trắng kỳ lân xuất hiện, dường như ảo giác cảnh trong mơ bình thường.

A Cửu cũng không có biểu hiện ra nhiều kinh ngạc, bởi vì theo Quân Khanh Vũ gần đây biến hóa cùng nàng trước phỏng đoán đến xem, hấn càng có thể là kỳ lân chuyển thế...

Chỉ là không biết làm sao, Cảnh Nhất Bích đảm đương trọng trách.

Mà chờ A Cửu ở chạy về trong cung trên đường, mặt khác một nhóm người, đang muốn khởi hành.

“Hoàng thượng, thừa tướng đại nhân đứng bên ngoài tròn ba cái canh giờ.”

Đậu đỏ tử đứng ở cửa, nhỏ giọng bẩm báo nói, thanh âm ẩn ẩn có lo lắng.

“Người báo cho biết hần, hần tâm ý trăm đã hiểu.” Chỗ tối Quân Khanh Vũ chậm rì rì nói, ngữ khí lãnh lệ mà xa lạ.

Đậu đỏ tử khó xử gật gật đầu, sau đó lui ra ngoài.

Mưa to qua đi ngày mùa hè, bầu trời như súc qua đi gương sáng, ánh sấn trứ bạch ngọc, lam được thấu triệt. .

Quang rơi vào hoàng thành ngói lưu ly thượng, chiết xạ ra kim sắc quang mang, làm cho chỗ ngồi này vốn là làm cho người ta sinh ra hoàng thành càng thêm tráng lệ, trong lúc nhất thời, chói mắt làm cho người ta không mở mắt ra được, tựa hồ ý nghĩa, này triều đại, huy hoàng nhất thời đại sắp sửa đã tới.

Màu xanh da trời mây trắng dưới, gia vũ trước điện thêm đá phát ra bạch sắc quang mang, kéo dài tới đầu cùng, tựa hồ vừa nhìn vô tận.

Mà cửa chính, cung nhân bắt tay, đại điện lại là đóng chặt môn, mà cửa cung nhân đều lặng yên cúi đầu, thường thường ngấm một cái đứng ở thêm đá hạ cái kia nam tử.

Đậm lục sắc y phục, ở trong gió nhẹ nhàng tung bay, sấn được người nọ khí chất lỗi lạc xuất trần, độc lập với thế thẹn.

Cửa đại điện rốt cuộc mở, đậu đỏ tử lo lắng mặt từ bên trong đi ra, sau đó cũng nhìn về phía cầu thang phía dưới người kia.

“Thừa tướng đại nhân.”

Đậu đỏ tử cung kính hô một tiếng, “Hoàng thượng nói, thừa tướng đại tâm ý người hần đã sáng tỏ.” Nói đi, đem một cái hộp nhỏ đưa cho Cảnh Nhất Bích sửa.

Hắc tử thượng dùng bạch ngọc vờn quanh, điêu khắc long văn, đây là quân quốc thông quan lệnh.

Ngửa đầu nhìn nhìn sắc trời, “Hoàng thượng nói, thiên hạ cũng vì thái bình, để đô cửa thành đem sớm nhất thời thần đóng.”

Thân thủ tiếp nhận cái hộp kia, Cảnh Nhất Bích gật đầu, thanh âm cực kỳ nhẹ, “Ta hiểu được, làm phiền công công sau này chiếu cố hoàng...”

Dừng một chút, Cảnh Nhất Bích ngẩng đầu nhìn hướng kia đóng chặt môn, đem còn lại nói nuốt xuống.

Ánh mắt rơi vào Cảnh Nhất Bích băng bó trên tay, đậu đỏ tử đột nhiên cảm thấy mũi đau xót, đông một tiếng quỳ xuống, sau đó nói, “Đại nhân, ngài bảo trọng.”

Xanh thắm sắc đáy mắt xẹt qua một tia bi thương, Cảnh Nhất Bích nhắm mắt lại, sau đó xoay người.

Mà liền một khắc kia, hần thân thể suất nữa bất ổn, mắt thật lớn kính mới bình ổn ở hơi thở của mình, ôm hộp tay chỉ không ngừng run rẩy.

Mà đeo đậu đỏ tử trên mặt viết bất đắc dĩ cùng thê lương.

Hần mặc dù ngày đó hôn mê, lại cùng Quân Khanh Vũ cùng liên tục mấy ngày đêm chạy về đế đô.

Theo Mạc gia, thái hậu, đến cuối cùng Quân Phi Tranh, tròn mười ba năm, Quân Khanh Vũ bước lên quyền lợi tối cao phong.

Nhưng mà mười ba năm sau, thiên hạ đại xá, ở cả nước chúc mừng thịnh yển phía sau, chính là ly biệt yển hội.

Hần hoàn thành nhiệm vụ, mà nhiệm vụ hoàn thành ngày, cũng đó là hần triệt để ly khai ngày.

Hôm nay, đi ở này đó bạch ngọc trên thêm đá, đột nhiên cảm thấy bước chân trầm trọng —— ở đây, mỗi khối bạch ngọc gạch, cũng có hần dấu chân.

Đến đây thấy Quân Khanh Vũ, cũng không phải là vì đạt được này có thể tùy ý ra lệnh bài, hần chỉ là muốn đến nói lời từ biệt.

Sau ngày hôm nay, bọn họ không còn là quân thần, nhưng giờ khắc này, ý nghĩa, lại càng không là bằng hữu.

Mười ba năm a... Lại chung quy tử ở cuối cùng một mặt, bị chắn ngoài cửa.

“Công tử.”

Ở cửa quay ra kia một cái chớp mắt, vang lên bên tai minh phong thanh âm, Cảnh Nhất Bích chung quy chịu không được thân thể, một tay đỡ lấy tường.

Hắn vì cùng Quân Khanh Vũ bái biệt, đứng ba canh giờ, còn chưa có khôi phục thân thể đã sớm sức cùng lực kiệt.

“Đi thôi.”

Do minh phong đỡ lấy, hắn từng bước một đi ra hoàng cung, bên ngoài, ly biệt xe ngựa đã sớm chờ.

Đỡ mình đi tới, ở xe ngựa thúc đẩy trong nháy mắt đó, hắn đứng là vẫn còn kêu ở phu xe, lại lần nữa xuống xe, ngưỡng vọng này hoàng cung.

Này từ biệt, chính là vĩnh biệt.

Đứng hồi lâu, hắn lại lần nữa lên xe, đi không gặp xe ngựa mở ra.

“Làm sao vậy?”

“Công tử.” Minh phong quay đầu lại, nhìn sắc mặt tiêu tụy Cảnh Nhất Bích, “Vinh Hoa phu nhân, buổi chiều hẳn là trở về đến đây.”

Tiếng nói rơi, Cảnh Nhất Bích trên mặt hiện lên một tia trắng bệch, nguyên bản đồ được vết thương, ở nghe thấy tên này trong nháy mắt thể nhưng tượng bị người sinh sôi kéo như nhau.

Bén nhọn đau, theo tứ chi bách hải tịch cuốn tới, cuối cùng tụ tập ở tại ngực.

“Đi thôi.”

Buông mình, hắn nhẹ giọng nói.

Cực kỳ nhẹ, tựa hồ đang run rẩy.

Minh phong lắc lắc đầu... Mình rất nhỏ lắc lư, nhưng lại như là sao vậy thấy không rõ công tử dung nhan.

Công tử đầy hứa hẹn khó địa phương, minh phong minh bạch, thể nhưng càng minh bạch, công tử nội tâm đối phu nhân ý nghĩ, mặc dù là cấm kỵ, nhưng... Lần này đến Nguyệt Ly, thì lại là vĩnh viễn không gặp gỡ.

Thể nhưng... Hoàng thượng là không muốn làm cho bọn họ gặp mặt đi, nếu không, thì sẽ không đi suốt đêm hồi để đô, mà đem Hữu Danh đặt ở phu nhân bên người, kéo dài nàng ngày về.

Một mạch xe ngựa ở trên quan đạo chạy, bởi vì hoàng thượng đại xá thiên hạ, các nơi khu miễn thuế ba năm, để đô khắp nơi giăng đèn kết hoa, phi thường náo nhiệt, thập phần vui mừng.

Đột nhiên, minh phong vô ý thức kéo dây cương, làm cho xe ngựa đình chỉ đi trước.

Thình lình xảy ra đình chỉ, kinh động người ở bên trong, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Công tử thanh âm nhẹ nhàng truyền đến, minh phong nhìn nhai đạo đầu kia hướng bên này chạy tới xe, đáy mắt tình tự lóe ra, sau đó quay đầu lại thấp giọng nói, “Công tử... Phu nhân xe ngựa đã trở về.”

“Cái gì?” Người ở bên trong, phát ra một tiếng thét kinh hãi, cấp thiết vén rèm lên, hướng ra ngoài xem ra

Ánh mắt có thể đạt được chỗ, có một đội ngũ xe ngựa chính hướng bên này thông thả mà đến —— kia đích thực là hoàng gia xe ngựa.

“Mau... Mau...”

Công tử thanh âm có vẻ có chút nói năng lộn xộn, cầm lấy mình tay thể nhưng phát run, thanh lệ dung nhan càng viết sợ hãi, “Mau... Đem xe ngựa đứng ở góc.”

“Công tử.” Minh phong không thể tránh được nhìn công tử.

Đã đụng phải, vì sao không đi chào hỏi. Thần tử quý lạ Vinh Hoa phu nhân, đây cũng là lễ nghi trong.

“Mệnh lệnh.”

Công tử trên mặt lộ ra ít có phần nộ cùng uy nghiêm, minh phong chỉ phải đem xe ngựa đứng ở không xa địa phương.

Đối phương xe ngựa có bát thất, mặc dù không có quan ấn, thế nhưng trang sức vừa nhìn, liền biết là không phải bình thường quý nhân, người đi trên đường cũng không khỏi dừng lại xem, xe ngựa này rốt cuộc là nhà kia danh môn .

Ở giữa nhất một, là mới nhất xe ngựa, xem bộ dáng là ở đế đô bên ngoài mới đổi tân , đồng thời có màn che màn thay thế phong bế thế nhưng không thể nào thông khí xe ngựa vách tường.

Bởi vậy, cách tầng tầng lớp lớp màn che, mơ hồ có thể nhìn thấy một nữ tử tựa ở vị trí, thế nhưng hình mặt bên nhưng cũng có thể cảm giác được nữ tử khuôn mặt thanh tú vô song, chỉ là tiếp cận, cẩn thận người nhìn thấy nữ tử tay đặt ở hờ ra phân bộ.

Xem ra... Là nhà ai phu nhân ?

Mọi người nghị luận sôi nổi, mấy tháng này chiến sự, rất nhiều danh điều chưa biết tướng quân nghe tiếng vua và dân, nhiều liền thăng tam phẩm, liền đổi phu nhân cũng bị phong thưởng.

Xem ra, lại là vị nào lập công thần tử phu nhân được mệnh lệnh, tiến vào chiếm giữ đế đô .

Có thể suy nghĩ đến nữ tử thai nhi nguyên nhân, xe ngựa chạy thập phần thông thả, ở cộng thêm người vây xem, càng lại chậm mấy bước.

Mà cách đó không xa trong góc kia dừng xe ngựa mảnh, đúng là vẫn còn lại lần nữa xóc lên một khe hở hẹp.

Nguyên bản trầm định ra tới đâu, lại lần nữa quay, như bốc lên biển rộng, đau đến hần hô hấp đình trệ, ánh mắt lại lưu luyến không rời nhìn cái kia thân ảnh quen thuộc.

Xe ngựa chậm rãi tới gần, gần gũi, chỉ cần hần hô một tiếng, A Cửu, người trong xe ngựa là có thể nghe thấy.

Gần gũi, hần chỉ cần xuống xe ngựa, đi lên mấy bước, là có thể đến trước người của nàng. .

Thế nhưng...

Nội tâm hần minh bạch, hần chỉ cần đi xuống, bên kia là đem nàng đẩy vào vực sâu, mà chính mình bước vào mặt khác một loại vạn kiếp bất phục.

Cả đời này... Hần còn có cái gì hảo xa cầu , nàng vì rơi xuống nước mắt, cứ việc, nhiều khi, chính hần chẳng qua là tâm lý một thay thế phẩm.

Nhưng, có thể cảm thụ kia chân thành tha thiết thân tình, hần có cái gì tiếc nuối.

“A Cửu... . . . Bảo trọng.”

Vốn muốn nói tái kiến, thế nhưng, rõ ràng, bọn họ vĩnh viễn cũng không thể lại gặp lại.

Ở xe ngựa sai thân trong nháy mắt, nội tâm đau nhức rốt cuộc không che giấu được, hần buông mảnh, thống khổ đem mặt chôn ở trong lòng bàn tay.

Ký ức ở trong đầu chồng chất, lần đầu tiên gặp mặt, nàng cười ngựa đến trước người, nói với hần, “Mười một, theo ta đi.”

Đến, trong danh sách phong đại diện thượng, nàng lưng thẳng tắp quỳ trên mặt đất, mặt mày bất khuất.

Đến, đại tuyết rơi vào trước người của nàng, như trước không cổ họng không ti đứng ở quá dịch bên cạnh ao, hần nhìn không được đem ô chống khai, vì nàng ngăn trở gió tuyết...

Đến, nàng nói, vì tự do mà phấn đấu người, vĩnh viễn đều đáng giá tôn kính.

...

Mỗi một lần hồi ức, đều là một phen thống khổ, kia mang tất cả để bụng đau đầu nhức rớt cuộc làm cho này ẩn nhẫn nhiều năm nam tử, nhìn không được khổ sở khóc.

Nếu như... Còn có lần đầu tiên gặp mặt, có thể, hắn sẽ do nàng kéo bắt tay vào làm, theo lý khai.

Thế nhưng, A Cửu, chúng ta có thể chứ?

Hắn ngẩng đầu, ánh mắt bi thương, tựa hồ trong nháy mắt, đáy mắt liền tràn ngập bách tuổi tang thương.

Không thể, hắn là không nên có tình cảm Nguyệt Ly tế ti.

“Đi thôi.”

Bên kia xe ngựa đã dần dần đi xa, bọn họ cả đời, chung quy muốn bỏ qua.

331. Chương 331: Kết Cục Ba Mươi Sáu

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

332. Chương 332: Kết Cục Ba Mươi Bảy

Trở về trên đường, không biết vì sao, vẫn bị dục vật áp chế thể hàn thể nhưng tái phát, suýt nữa động thai khí. .

Trận này lịch sử gần một năm tranh đấu, rốt cuộc hạ hạ màn che, nhìn như phong cảnh viên mãn đại thắng, trên thực tế đầu, dĩ nhiên là lưỡng bại câu thương, sức cùng lực kiệt.

Vì thế ở Quân Khanh Vũ sau khi rời đi ngày đó, không biết vì sao, nàng lại lần nữa mơ tới xuyên việt tiền một khắc kia.

Mười một khuôn mặt ở mỗi lửa chôn vùi, đáy mắt có nói không hết ưu thương: cửu nhi...

Bên ngoài sóng người bắt đầu khởi động, đem xe ngựa của bọn họ ngăn được chặt như nêm cối, mặc dù cách mấy tầng màn sa, thế nhưng có thể mơ hồ nhìn thấy toàn bộ đế đô một mảnh đỏ rực.

Như... Ngày mùa hè nở rộ lửa cháy mạnh hoa.

Thế nhưng, mỹ được không chân thực, tựa hồ, càng như là nằm mơ đức.

Một mỗi tựa ở cái đệm thượng, xe ngựa rất nhỏ lay động, bên cạnh Thu Mặc cầm cây quạt vì A Cửu lắc lắc, nói, “Tiểu thư, rất mau trở về cung .” Hồi cung... Nghe thế cái từ, A Cửu mở mắt ra, sau đó vén lên màn.

Như vậy chỉ chớp lát, ở sóng người bắt đầu khởi động địa phương, nàng nhìn thấy một cái bàn tay trắng nõn theo trước mắt thoáng một cái đã qua.

Không đợi nàng thấy rõ ràng, xe ngựa đã rời xa đoàn người, coi như, vừa thấy cái tay kia, chẳng qua là ảo giác mà thôi.

Một lần nữa trở lại vị trí, A Cửu trong lòng như trước thất bại, tượng là vật gì, đột nhiên biến mất bình thường, lại có nghĩ không ra là cái gì.

Xe ngựa tiếp tục đi trước, đi qua phồn hoa nhất nhai đạo, tiến vào thủ vệ nghiêm ngặt quan đạo.

Đỏ tươi hồng tường, dưới ánh mặt trời chiếu xạ ra gai mắt quang mang ngói lưu ly, giò khắc này, A Cửu có chút không thích ứng nhắm hai mắt lại anh.

Nửa ngày mở mắt ra, là trải hồng sắc thắm, vẫn kéo dài hướng cửa cung thêm đá.

Mấy tháng trước, nàng không thể chờ đợi được ly khai ở đây, chỉ vì chạy trốn cái chỗ này.

Mà mấy tháng hậu, nàng lại lần nữa trở về, mong mỗi kia thâm cung trung một người, bình an khỏe mạnh.

Có cung nga đỡ nàng từng bước một đi vào, phía sau, bầu trời đột nhiên phát ra một tiếng kỷ không thể nghe thấy quái dị tiếng vang.

Thanh âm cực kỳ nhẹ, như sao băng hoa xé trời không, càng như... Yên hoa nở rộ phát ra thanh âm.

A Cửu vội vã ngẩng đầu, theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một đóa màu tím yên hoa ở mây trắng cùng trời xanh trong lúc đó, kiều diễm nở rộ.

Bất quá trong nháy mắt, kia đẹp màu sắc liền biến mất ở trong mây cùng chân trời.

Con người đột nhiên chặt lại, A Cửu ngừng bước chân, ngơ ngẩn nhìn trời không.

Cảm thấy A Cửu sắc mặt khác thường, Hữu Danh ngẩng đầu cũng nhìn lại, đang làm tịnh trong suốt bầu trời lý không có gì cả nhìn thấy.

“Phu nhân, khí trời mặc dù chuyển lạnh, nhưng thái dương cũng trát người kia.”

“Chờ một chút.”

Nghe thấy Hữu Danh giục, A Cửu không vui nhíu mày, “Làm cho ta đợi một người.”

“Chờ người?”

Hữu Danh trên mặt lộ ra ngạc nhiên ý, không hiểu nhìn A Cửu.

Nhưng mặc cho khuyên như thế nào nói, A Cửu chính là đứng ở tại chỗ, nhìn trời biên, trong suốt con người không có chút nào gợn sóng.

Một nén nhang công phu, rốt cuộc có một cỗ ngựa bay nhanh mà đến, sau đó một thanh y nam tử xoay người rơi vào A Cửu trước người.

Nam tử này đó là mấy ngày nay vẫn đi theo A Cửu cận vệ.

Quân Phi Tranh sau khi chết, A Cửu tương kì kỳ thừa hạ mấy chỗ sinh ý cùng trạch để đều giao ấy người bọn hần người xử lý, cũng tỏ vẻ chính mình đem sẽ không lại nhúng tay bất cứ chuyện gì.

Nhưng có mấy người tỏ vẻ thề sống chết vì A Cửu hiệu lực, thế nhưng A Cửu, đã không hề hướng có kiếp trước cái loại này **** cuộc sống, liền phân để cho bọn họ mở ra trên giang hồ tiêu cực cùng với buôn bán đường nhỏ tin tức.

Lúc này có người đưa tới tin tức, xem ra, là thật có liên quan với A Cửu sự tình.

Triển khai lá thư này, A Cửu con người lại lần nữa co rút nhanh, nắm tín thủ hạ ý thức siết chặt, sau đó gương mặt nhìn về phía Hữu Danh.

Hữu Danh không biết trong thư nội dung, lại rất ít gặp được A Cửu dùng loại này xem kỹ ánh mắt, lúc này cảm thấy không được tự nhiên cúi đầu, tâm lý ần ần sợ hãi.

“Đa tạ.”

Nhìn xong tín, A Cửu đối truyền tin người cảm kích gật gật đầu, thanh âm có vẻ có chút vô lực, sau đó xoay người đi nhanh hướng trong hoàng cung đi.

Mọi người đều là ngăn người, vội đuổi theo, Hữu Danh thở dài một hơi vội vàng bước nhanh đuổi kịp.

Nhưng không ngờ A Cửu đột nhiên xoay người nói, “Hữu đại nhân, ta nghĩ đi tường thành nhìn nhìn.”

Hữu Danh tự nhiên không dám ngỗ nghịch, cẩn thận từng li từng tí làm cho người ta đỡ A Cửu lên tường thành.

Y sam ở trong gió phàn phật tung bay, đứng ở hoàng cung trên tường thành, có thể đem toàn bộ hoàng thành thu hết đáy mắt, thậm chí có thể nhìn xa đến xa hơn sơn khung, như thủy mặc bình thường.

“Tiểu thư, làm sao vậy?”

Nhìn thấy A Cửu nhìn phương xa, có chừng công phu một chén trà, Thu Mặc nhin không được hỏi.

A Cửu hoảng hốt quay đầu lại, nhìn Thu Mặc, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, vội đối Hữu Danh phân phó nói, “Cho ta chuẩn bị một chiếc tám trăm lý kịch liệt xe ngựa.”

“Phu nhân...”

Mọi người vừa nghe, đều kinh ngạc vừa nhảy, kia Hữu Danh trực tiếp sợ đến quỳ trên mặt đất.

“Thu Mặc, ta đây sẽ đưa người trở lại.” A Cửu mỉm cười, “Bích công tử đã lên đường...”

Nàng vừa mới nói xong, quỳ trên mặt đất Hữu Danh sắc mặt như tro nguội như nhau bạch, dùng cầu xin ánh mắt nhìn về phía A Cửu.

“Hữu Danh.” A Cửu quay đầu nhìn Hữu Danh, có chút bất đắc dĩ, “Ta sẽ không đi tìm Bích công tử, các người đa tâm ... Đã hoàng thượng đem ta ngăn ở trên đường, ta đã hiểu hẩn dùng ý. Xe ngựa là tổng Thu Mặc trở về, nơi đó là nhà của nàng.”

Quân Khanh Vũ không nhớ nàng đi gặp Cảnh Nhất Bích, đã như vậy, vậy cũng thôi.

Nàng tài cán vì người kia làm, đã làm tới...

Thu Mặc ghen ngào nhìn A Cửu, đáy mắt không hề xá, thế nhưng... Nguyệt Ly người khi còn sống thì lại là hướng tới cổ thổ, tựa như điều hướng tới tự do.

“Ta sẽ rất tốt, người không cần lo lắng.”

A Cửu từ trong ngực lấy ra một thanh chủy thủ, mặt trên lạc tinh tế hoa văn, thấp bưng còn có một cửu tự, “Này tổng người. Ở đây lý Nguyệt Ly còn rất xa, thế nhưng, chỗ ấy chung quy là của các người gia, vì thế, cái gì khó khăn, đều phải nghĩ biện pháp khắc phục.”

“Ta không tiền người ra khỏi thành, liền ở chỗ này, nhìn người ly khai.”

Thu Mặc ôm chủy thủ hướng A Cửu được rồi đánh lễ, nói lời từ biệt mấy phen, rừng rừng ly khai.

Hoàng thượng, có gan một mình đấu bản cung kết cục thiên (ba mươi

Thu Mặc đứng ở cửa cung phía trước, ngửa đầu nhìn A Cửu chiếm đoạt phương hướng, trong tay đang cầm A Cửu chủy thủ, lên tiếng khóc lớn. .

A Cửu bị nàng như thế vừa khóc, trong lòng như vậy mềm nhũn, đột nhiên cũng muốn làm cho nàng lưu lại, thế nhưng, lại đem nói nuốt xuống.

“Tiểu thư...”

Thu Mặc quỳ trên mặt đất, thanh âm khóc được thê lương.

Kia một tiếng tiểu thư, A Cửu đột nhiên nhớ tới, cái kia bưng chén thuốc thần sắc khiếp nhược nha đầu, nhớ lại ở hải đường điện, nàng bị cung nữ áp trên mặt đất, toàn thân là thương hiểu rõ bộ dáng, nhớ lại... Nàng mang theo mặt nạ đi tìm Quân Phỉ Tranh tình cảnh đức.

A Cửu dẫn theo vấy, rất nhanh hạ cung tường.

Nhìn thấy A Cửu thở hồng hển xuất hiện ở trước mặt, Thu Mặc đậu đại giọt nước mắt lại lần nữa ngã nhào.

“Đừng khóc, về nhà nên cao hứng. Anh ”

A Cửu đem nàng nâng dậy đến đứng lên, an ủi nói.

“Tiểu thư...”

“Đừng gọi tiểu thư.” A Cửu mỉm cười, giơ tay lên đem Thu Mặc nước mắt trên mặt lau đi, “Mấy ngày nay, chúng ta sớm tình cùng tỷ muội, bây giờ từ biệt, sợ rằng không bao giờ nữa có thể gặp lại. Người nếu tâm luyến tiếc, liền gọi ta một tiếng tỷ tỷ.”

Thu Mặc ngẩn ra, kinh ngạc nhìn A Cửu, sau đó hài lòng nhoẻn miệng cười, thanh âm mang theo vài phần thăm dò, “Tỷ tỷ.”

A Cửu vuốt mặt của nàng, “Đi thôi, lại trễ chỉ sợ cũng cản không nổi.”

Nói, mới thúc giục Thu Mặc lên xe.

Thăng đến Thu Mặc xe ở đường ống thượng biến mất, A Cửu mới thu hồi ánh mắt, nhìn về phía bên cạnh khuôn mặt cương nghị nam tử, “Chung lão bản.” Nam tử họ Chung, trong nhà thời đại ở Giang Nam vùng kinh doanh trà nghiệp, mấy năm trước, đắc tội Quân Phỉ Tranh, toàn gia bị diệt miệng. Ra sự mấy ngày trước, năm nào ít không hiểu chuyện, bị phụ thân trách phạt ở từ đường bế môn tư quá, mà chạy quá một kiếp.

Hiện tại Quân Phỉ Tranh đúng rồi, kỳ sinh hạ một phần, A Cửu giao cho nam tử, cũng xưng hán vì Chung lão bản.

“Phu nhân có gì phân phó? Cứ nói đừng ngại.”

“Ta có hai kiện sự muốn thỉnh Chung lão bản giúp, chuyện thứ nhất, làm ơn tất tìm những người này tổng Thu Mặc hồi, trên đường bảo hộ hán an toàn. Chuyện thứ hai tình...” A Cửu dừng một chút, nhìn đứng ở cách đó không xa Hữu Danh, đề thấp thanh âm nói, “Kính xin Chung lão bản vội ta tìm một chút Mộ Dung tam hoàng tử hạ lạc.”

Chung lão bản gật gật đầu, lên ngựa ly khai.

Mà cao lầu trên, một người mặc tuyết trắng y phục, như mờ ảo mây khói bình thường.

Tử đồng đi qua tầng tầng lầu các, xẹt qua gai mắt ngói lưu ly tường bình tĩnh nhìn cái kia thân ảnh mơ hồ.

Kia đưa về phía ở giữa không trung tay, đột nhiên rũ xuống, thân hình như lá cây tựa như, xuống phía dưới rơi.

A Cửu thành linh quay đầu lại, trong lòng tượng bị một cái tay vô hình hung hăng nắm, đáy mắt xẹt qua một tia không hiểu sợ hãi.

“Phu nhân.”

“Hoàng thượng ở nơi nào?”

Nàng thanh âm run lên, cấp tốc hỏi.

Cuối hè... Trên đường chung phấn hoa ở trong gió bay xuống, tựa hồ như nói, trời thu đang muốn đến

Theo chính điện nội ra tới là màu đậm một chút hoang mang đậu đỏ tử, nhìn thấy A Cửu cái nhìn kia, đáy mắt đi ngang qua một tia ngạc nhiên, lúc này bối rối.

Nhưng mà, lập tức sự tình làm cho hán lập tức thanh tĩnh, muốn hoàng thượng nói, đậu đỏ tử khiếp nhược quỳ gối A Cửu trước người, “Phu nhân, hoàng thượng nói, chỉ làm cho Hữu đại nhân đi vào.”

A Cửu ngẩn ra, nhìn kia đóng chặt môn, yết hầu hơi cay đắng, sau đó gật gật đầu, không làm khó đậu đỏ tử.

Cửa mở ra, nồng đậm mùi thuốc đập vào mặt, nhiên, không đợi nàng tự hỏi chỉ chớp lát, môn phục lại đóng cửa.

Ở tiến vào cửa cung thời gian, A Cửu vẫn như cũ phát hiện, toàn bộ hoàng cung như một tòa hoang phế cổ堡, bên ngoài mặc dù nhìn như trắng lè, có hoàng gia truyền thừa xa xỉ.

Nhưng tiến vào, cái loại này vắng lặng bầu không khí, lại làm cho nàng hơi kinh hãi, nửa ngày phản ứng không kịp. Sơ

Nhớ ra vào trong cung, một đường cũng có thể nhìn thấy cung nga như ngày xuân lý bách hoa như nhau, tranh diễm đủ phóng.

Khi đó... Có mỹ lệ đường hoàng Mạc Hải Đường, như trước nhớ, ngay một năm trước... Đường này thượng, khắp nơi nở đầy bốn mùa không điều linh hải đường, như nữ tử môi giữa đỏ thắm hồng, như mi tâm chu sa, xinh đẹp tới cực hạn.

Như trước nhớ, ngày đó Quân Khanh Vũ bị đâm, này ngoài cửa cung, qua lại nhiều thiếu nữ tử bưng hộp đựng thức ăn không được tiến vào.

Bất quá một năm quang cảnh, tất cả đều nghiêng trời lệch đất, nàng một hồi, nàng sẽ tượng tự do điều, ly khai này không thuộc về của nàng địa phương.

Nhưng mà, nàng một lần nữa trở về, cam nguyện lại lần nữa chờ ở bên cạnh hắn, cùng hắn thừa thụ, thuộc về hoàng gia mới có tịch mịch cùng bất đắc dĩ.

Có cung nga đi tới, đối A Cửu thật sâu được rồi đại lễ, “Phu nhân, ở đây đứng sẽ mệt thân thể.”

“Vô phương.” A Cửu lắc lắc đầu, nhìn này lạ mặt cung nữ, không nhịn được cười một tiếng.

Nàng gọi chính mình là phu nhân, mà thiên hạ đều biết, Vinh Hoa phu nhân sớm đã chết đi. Xem ra, này trong hoàng cung trong lúc lại sửa trị một phen, mới có thể kêu nàng phu nhân, thì lại là Quân Khanh Vũ bên cạnh bọn họ người tin cẩn.

Nàng không muốn rời đi, hiện tại Quân Khanh Vũ thân thể chưa định, nàng ly khai, thế nhưng tâm cũng treo.

Lúc này không cho nàng đi vào, tất nhiên là dối, nếu đợi một lúc hết giận, chung quy còn phải đi vào dỗ hắn.

Khí trời rất tốt, nàng đỡ bụng, ngồi ở bạch ngọc trên thềm đá, cái tay còn lại chỗ khách thạch điêu thượng, đưa mắt nhìn xanh thẳm thiên, có chút xuất thần, lại hoàn toàn không biết, lúc này trong điện tình cảnh.

Trong phòng, không có bất kỳ ngọn đèn dầu, chỉ có bốn góc bày đặt Nam hải dạ minh châu, làm cho gian phòng có thể mơ hồ phân biệt rõ sở người mô dạng.

Nồng đậm cay đắng vị đạo làm cho Hữu Danh đều cảm thấy thập phần không thích ứng, đi vào giường vừa nhìn, lại nhìn thấy Quân Khanh Vũ khóa chặt chân mày, thật sâu nhắm hai mắt lại.

Phương cho rằng hoàng thượng đã ngủ, xoay người lại thấy biết thấy hắn ngực ần ần có ánh sáng mũi nhọn.

Hữu Danh nheo mắt, vội phân phó đầu đỏ tử ra, ai cũng không được đi vào, lập tức, đem tất cả dạ minh châu đắp lên. Chỉ chớp lát, toàn bộ đại điện, một mảnh đen kịt, chỉ có một đoàn ánh sáng nhu hòa ở Quân Khanh Vũ trước ngực càng phát ra sáng lên.

Kia tia sáng như đêm hè sạch sẽ mặt trăng, sau đó đầu nhập đáy hồ quang vịnh, lan tràn ra, nhuộm Quân Khanh Vũ coi được khuôn mặt, hơn chia ra ít có tinh trần đầy.

Theo quang càng ngày đại, kia khối kỳ lân ngọc bội bắt đầu biến hóa, tựa hồ... Kỳ lân sẽ sống lại.

333. Chương 333: Kết Cục Ba Mươi Tám

Mà lúc này, Quân Khanh Vũ chính rơi vào một thật sâu trong mộng.

Trong mộng, hắn mặc màu đen áo choàng, đứng ở đỉnh tháp, màu tím con người quan sát phía dưới bạch ngọc quảng trường.

Trên quảng trường, có hơn trăm người tới mặc màu trắng áo choàng, áo choàng bên cạnh đều thêu tinh xảo lưu vân hoa văn. Những người đó thần sắc túc mục quỳ trên mặt đất, như là đang đợi hậu mệnh lệnh.

Mà bọn họ phía trước, đứng một thiếu niên. Thiếu niên mặc thêu mạn châu sa hoa y phục, cổ áo bạch quỳn nhẹ tha, làm cho người nọ khuôn mặt càng nổi trên mặt nước bạch liên cao quý ra trần, mà chiếu khuôn mặt, thì lại là một đôi coi như bầu trời xanh như nhau tròn mắt.

Hắn nhớ ... Người thiếu niên kia là Nguyệt Ly mười một thân vương, cũng lúc này vương yêu mến nhất bào đệ.

Thiếu niên vung lên coi được mây, có chính mình hâm mộ cái loại này bữa bãi bưng bưng phần chấn, sau đó kéo trước người nữ tử lộ ra bạch răng trắng. .

Nữ tử bối rối với mình, vì thế vô pháp thấy rõ mặt nàng dung, chích hiểu được nàng tóc đơn giản dùng một quả điêu khắc tinh Phạn văn kim quan dựng thẳng lên.

Một thân bạch y, không gặp một điểm trang sức, lại có người phi thường quý khí.

Thiếu niên nói gì đó, Quân Khanh Vũ về phía trước hoạt động mấy bước, nghiêng tai vừa nghe.

“Hoàng tử, ngài không cần phải lo lắng, ta chỉ phải đi cứu lê tế bá, tính thanh qua lại, này cây anh đào khai thời gian, nhất định là ta ngày về.”

Cây anh đào khai mùa, cũng là thiếu niên sinh nhật thời gian.

Nữ tử nâng tay lên, yêu thương đem thiếu nam bên tai thùy rơi sợi tóc đặt ở bên tai, “Ân, ta chờ người trở về.”

Nữ tử có chút không muốn, bởi vì, nghe Tử Nguyệt nói năm nay cần thân vương mà không phải là vương thượng tự mình đi tế bá, trong lòng nàng đột nhiên dâng lên một tia bất an, cuối cùng tìm vu nữ bói toán — lại là cát tường.

Rõ ràng là cát tường, nhưng vì sao nàng đáy lòng sẽ có bất an, chẳng lẽ thực sự là thái bảo hộ này bào đệ?

Mẫu thân của nàng khó sinh, bào đệ sinh nhật cũng là mẫu thân ngày giỗ, . Hắn chưa đủ nguyệt sinh hạ đến, nhỏ đến đáng thương, cả ngày khóc được giọng nói khàn khàn, nhỏ yếu lại bệnh. Mà phụ thân cũng không thích hắn, bởi vì, đối này đệ đệ, nàng vạn phần yêu thương.

Hằng năm thần tế, đều cần do tế ti Tử Nguyệt chiêm tinh, sau đó tuyển định ngày, mà nay năm, quái tượng lại nói ra, cần thân vương đi tế bá.

Bây giờ, chưa lập gia đình thân thân vương lý, duy còn lại nàng nhỏ nhất bào đệ mười một.

Thần ý không thể chối từ, mười một hoàng đệ hôm nay nhất định phải khởi hành.

“Đến lúc đó, ta dẫn người đi xem cây anh đào.”

Nhìn thiếu niên cao húng bộ dáng, nữ tử lại bổ sung, này một câu, mặc dù là đỉnh tháp, hắn lại nghe đến thanh thanh sở sở.

Ngực như là bị châm đâm như nhau, hắn vẫn cho là, nàng cả đời này chỉ biết mang theo hắn nhìn cây anh đào!

Thon dài trắng nõn ngón tay dùng sức khu ở bệ cửa sổ thượng, màu tím con người xẹt qua một tia chính hắn cũng không có phát hiện đồ kị cùng hận ý.

Mà nhìn thấy nữ tử tay như trước vô cùng thân thiết đặt ở thiếu niên trên mặt lúc, hắn đột nhiên nhớ tới, chính mình biến thân tới nay, nàng đối với mình không còn có bất luận cái gì vô cùng thân thiết cử động.

Không nói đến bên này sủng ái xoa, cho dù là nghiêm túc nhìn chính mình như nhau, nàng cũng chưa từng từng có.

Thiếu niên cười bạch mã rời đi, nữ tử như trước lưu luyến không rời trạm ở phía dưới, đưa mắt nhìn xa, thẳng đến cuối đường chỉ còn lại có một mảnh thiếu niên con người bàn xanh thẫm.

Lúc này, nữ tử quay đầu lại, ánh mắt rơi vào hắc chỗ phương hướng, một khắc kia, hắc coi như thấy được xuân về trên đất nước, cây anh đào nở rộ thanh âm. Nhiên, nữ tử mày nhăn lại trong nháy mắt, trong lòng hắc nhất thời mát lạnh, thậm chí vô ý thức khép lại cửa sổ.

Ngày về ——

Cây anh đào sơ khai, vậy có tròng mắt màu lam thiếu niên đứng hạn trở về —— nhưng mà, lại không ở là một mảnh mẽ bạch mã, mà là một ngum màu trắng quan tài.

Thiếu niên kia, chặt nhắm mắt, khuôn mặt như liên, cũng đã nhiên chết đi.

Hắc nhìn thấy nữ tử xốc lên quan tài, sắc mặt xám trắng, không để ý mọi người ngăn cản, ôm thiếu niên chạy vội ly khai.

Tất cả mọi người tìm không được bọn họ, nhưng là trừ hắc, bởi vì hắc tên gọi Tử Nguyệt... Mà cô gái kia, thì vương. Nàng sinh ra lúc, hắc đến hậu thế, hai người sinh tử tương liên,

Như trước mặc áo choàng, lặng yên theo mà đi, nhìn thấy nữ tử ôm thiếu niên, quỳ gối cây anh đào phía dưới.

Phong lạnh lung thối qua, cây anh đào từ không trung bay xuống, rơi vào nữ tử bị thương trên mặt, mà hắc thấy rõ ràng lại trong suốt dịch thể theo nàng viên mất trung chảy xuống.

Đi qua, nhin không được sờ hướng kia dịch thể, ảm áp trơn trượt, đặt ở lời lẽ giữa, vừa khổ lại chất.

Hắc chính muốn mở miệng hỏi, đây là cái gì?

Ai ngờ nữ tử kia đột nhiên ngẩng đầu, mắt lạnh nhìn hắc: cốn!

Cốn? Hắc kinh ngạc nhìn nữ tử, đối phương hắc đồng thậm chí có một tia căm hận.

“Vì sao?”

Hắc nỉ non mở miệng, muốn muốn tới gần nữ tử, nhưng không nghĩ, nữ tử trong tay rút ra một thanh trường kiếm, thẳng để ở hắc ngực, “Thập cái chết! Tử Nguyệt, là ngươi tự mình chọn mười một đi cứu lê! Cái chết của hắc... Ngươi đi, bản vương không muốn nhìn nữa đến ngươi.”

Còn lại nói, nàng nuốt xuống, cũng rút cuộc không nhìn hắc.

Ngực, rất sớm trước đây, liền bị nàng cắm một đao, lại chưa từng có rút quá, qua nhiều năm như vậy, cắm rễ trong cơ thể.

Không thấy được nàng một lần, sẽ đau một lần, mà mỗi lần, vết thương đô hội sâu chia ra.

334. Chương 334: Kết Cục Ba Mươi Chín

Hắc tựa ở tảng đá lạnh như băng trên, nhìn lạnh lạnh bầu trời.

Trong đầu, chỉ có nàng quỳ trên mặt đất, ôm mười một bộ dáng bị thương.

Nhắm mắt lại, nửa cuốn lông mi che ở tuyết mỹ trên mặt, đáy lòng vết thương lan tràn ra, có thứ gì đó theo hắc viên mất trung rơi xuống.

Nàng tay vừa sờ, ảm áp ảm ướt, để vào trong miệng, có khổ lại chất.

“Tề ti đại nhân... Ngươi khóc?” Một yêu mị thanh âm theo bên tai truyền đến, hắc mở mắt ra, nhìn thấy đồng dạng mặc màu đen áo choàng nữ tử hướng hắc đi tới.

Hắc nhận được nàng, nàng gọi Tô Mi, là Nguyệt Ly thất đại bà đồng chi nhất.

Nữ tử khuôn mặt giảo hảo, nhưng mà, lại không đủ để tượng vương vậy khuynh quốc khuynh thành, tối đa dùng một thanh tú để hình dung. Huống chi, quanh năm tu hành pháp thuật, nữ tử khuôn mặt có một loại xám trắng, thoát nhìn so với nàng thực tế niên kỷ muốn lớn hơn rất nhiều.

Nga... Không đúng, hần nhớ thất vu niên kỷ đều ước chừng chừng năm mươi tuổi, bất quá Tô Mi khuôn mặt có thể bảo trì đến hơn hai mươi tuổi, xem bộ dáng là học tập không ít đường nhan vu thuật, đã là tương đương không dễ dàng.

“Khóc? Đây là cái gì?” Hần giơ tay lên, hỏi Tô Mi.

Hần và Tô Mi quan hệ giảo hảo, bởi vì, thất vu đều có trách nhiệm trông nom lúc đó vẫn chưa đã lớn hình kỳ lân.

Bất quá hần tính cách quái dị, lại mà lại chỉ dính vương, thậm chí chỉ chốc lát không rời. Nhất định phải có thất vu chiếu cố lúc, hần tất nhiên đại náo, mà khi đó chỉ có Tô Mi dám tới gần hần.

Đây là cũng phía sau, vì sớm đã lớn, hần trái với lệnh cấm làm cho Tô Mi giúp hần biến thân.

“Tể ti đại nhân, đây là nước mắt a.”

Tô Mi minh bạch tâm tư của hần, “Chẳng lẽ là vương lại đã thương lòng của người?”

“Vì sao khóc thời gian sẽ rơi lệ?”

Tô Mi mỉm cười, hái một mảnh cây anh đào, “Nghe nói, nước mắt đều là vì tới người yêu sở lưu. Xem ra, Tử Nguyệt đại nhân, trong lòng thậm yêu vương a.”

Hần khổ sở cúi đầu, nước mắt im lặng nhỏ xuống.

“Đại nhân... Người nên cao hứng không phải sao? Bây giờ người chán ghét mười một thân vương đều chết hết, sau này, vương thích liền chỉ có người.”

“Hần vì sao tử?”

Hần giơ lên nửa cuốn lông mi, nghi ngờ hỏi.

Hần tuyển định mười một đi cửu lê, bởi vì đường xá xa xôi, qua lại cần cá biệt thặng.

Hần chán ghét mười một suốt ngày ngốc ở trong cung, mà càng chán ghét, vương mỗi ngày đều sẽ đích thân đi giáo dục hần chương trình học. .

“Đây không phải là đại nhân người nghĩ hần chết sao.” Tô Mi cười nhẹ một tiếng, xoay người ly khai, bên môi mang theo một tia thâm độc.

Đúng vậy, hần chán ghét mười một, cũng từng nghĩ hần vĩnh viễn ly khai, lại không nghĩ tới muốn mười một đi tìm chết.

Không lâu sau, cung điện đại hỏa, bên ngoài tộc xâm lược lúc, trong tay nàng kiếm thẳng vào hần ngực, nói, “Đúng vậy, ta hận người. Mười một vì người mà chết...”

Hần rõ ràng nhớ, nàng kiếm đâm vào ngực.

Mà hần lại chỉ muốn biết, nàng rốt cuộc yêu quá hần không có?

Tử vong đã tới, mặt nàng dung ở môi lửa càng thêm mơ hồ, hần không có được đáp án, cũng không có được nước mắt nàng.

Số phận như vậy vô tình, nàng một kiếm cũng không có đâm chết hần, trái lại bị tộc nhân cứu.

Nhưng mà, nàng lại chết ở cửu lê trên đường, hồn phách tan đi, bị đánh nhập ngoại tộc luân hồi.

Hần chạy tới cửu lê, gặp trần thủ cửu lê sơn thần, hần lấy thần chi kỳ lân máu tươi vì thề, muốn cùng nàng cùng nhau luân hồi.

Sơn thần ngồi ở cửa lê đỉnh núi, quan sát mật mờ cánh đồng tuyết, cảnh cáo hân: người nếu luân hồi, đó là tính tình, mà người lại chỉ có tam sinh. Cuộc đời này, người liền tính đi một đời. Tam thế sau, người hồn phi phách tán, hóa thành phàm trần phi yên.

Vương cùng kỳ lân, nếu đắc đạo, là được sống mãi. Đây ý nghĩa, hân buông tha sống mãi.

Hân cất bước đi hướng vách núi, màu tím con người nhìn trời tể: mặc dù là phi yên, ta cũng nguyện ý.

Sơn thần thở dài một tiếng: người buông tha sống mãi, nguyện ý vì nàng luân hồi, lại là vì cái gì?

Hân đi lại bị kiềm hãm, đột nhiên cảm thấy có tuyết bay xuống ở trên mặt, hóa thành bọt nước. Nâng tay vừa sờ, kia bọt nước biến thành ẩm áp, lại mặn vừa khổ.

Thả người nhảy xuống cửa lê vách núi, đi qua tầng tầng băng nhai, rơi vào rồi liệt hỏa đốt cháy vực sâu.

Trong gió chỉ để lại hân một câu: ta nguyện dùng tam sinh tam thế, đổi nàng cho ta hạ xuống một giọt lệ.

Nếu tam sinh đều đổi không được, kia phi yên cũng được, hân lại vô lưu luyến.

Hoa rơi lâu, trước sau như một tân khách hài lòng, hân đang cầm nóng hừng hực nướng khoai, cuộn mình ngồi ở trong góc, mở mắt to, nhìn trên đài nữ tử.

Hồng y tóc đen, khuôn mặt như đón xuân tuyết mà nở rộ hoa đào, có một loại bi thương mỹ lệ.

Trong tay hồng tay áo nhẹ vũ, nàng thanh xương:

Kiếp phù du lý chấp nhất cái gì?

Là yêu là hận đâu?

Vẫn là bên tai ca?

Đêm sương mù trung ngọn đèn dầu?

Đều nhẹ giọng hỏi:

Cuộc đời này chấp nhất cái gì?

Người nếu hỏi ta,

Ta đáp không biết làm sao,

Không thể tránh được.

Duyên đến duyên đi được chi thất chi,

Này kiếp phù du bất quá như thế

Kiếp trước kiếp này đều là lo được lo mất,

Này luân hồi đến khi nào có thể chỉ?

Nghe người ta nói thế gian này sự,

Không có gì ngoài sinh tử đều nhân sự,

Nếu thật như vậy ta nguyện phao lại sinh tử

Bên tai, mẫu thân ngâm hát vang lên, hân đóng chặt hai tròng mắt, tính toán mở.

Bài hát này, mẫu thân ở trên đài chỉ hát một lần, cũng chỉ hát một đoạn. Thế nhưng, từ nhỏ hân là có thể đem ca từ nhớ rõ ràng, chỉ là... Khi đó quá nhỏ, làm đế vương, hân cũng không biết này ca từ hàm nghĩa.

Đúng vậy, kiếp phù du lý hân, rốt cuộc chấp nhất cái gì?

Dùng sống mãi đổi tam sinh, dùng tam sinh đổi nàng một giọt lệ.

Nhưng cuối cùng đâu?

Nhưng cuối cùng đâu?

Hắn chậm rãi mở mắt ra, ngực thượng ngọc bội phát ra yếu ớt sáng bóng, hắn mơ hồ có thể thấy, một cái màu trắng kỳ lân bạc ở bên cạnh hắn, đang dùng bị thương mắt nhìn hắn.

“Ha ha ha ha...”

Hắn giật mình cười, nhớ lại ly khai Cảnh Nhất Bích, “Rốt cuộc là luân hồi, thế nào đều thoát khỏi không được số phận sao?”

Rốt cuộc, cả đời này, nước mắt nàng như trước vì mười một.

Rốt cuộc, dùng hết tam sinh a, hắn không có được nàng một giọt nước mắt.

Hữu Danh quỳ trên mặt đất, không ngờ lúc này Quân Khanh Vũ thế nhưng đột nhiên tỉnh lại, chỉ là hai mắt nhìn kỳ lân nói ở phương hướng, thì thảo tự nói.

”Kiếp phù du người chấp nhất cái gì? Là yêu là hận đâu? Kiếp phù du không gì hơn cái này, này luân hồi khi nào có thể chỉ, nghe người ta nói thế gian này sự,

Không có gì ngoài sinh tử đều nhân sự, nếu thật như vậy ta nguyện phao lại sinh tử.”

Hắn đột nhiên hừ nhẹ lên, nhớ tới ở thả người nhảy xuống vách núi một khắc kia, sơn thần ở phía sau than nhẹ: si nhi, người có biết. Thế gian này định số như vậy, bên kia người bỏ qua sống mãi, cũng thay đổi không được số mệnh sao.

Lúc đó hắn không cho là đúng, mà giờ khắc này... Tam sinh như vậy, hắn cũng đã nhiên tuyệt vọng.

Nếu thật nếu này, ta nguyện ý phao đi sinh tử.

Kỳ lân thần hành chậm rãi thoát khỏi thân thể, đứng ở bên cạnh, yên lặng ngóng nhìn hắn, đáy mắt tràn đầy thương xót.

Thần hành nếu thoát ly thân thể, khối này ở trong cuộc sống thừa thụ các loại thống khổ thân thể, như hội mọc như nhau, không chiếm được bất luận cái gì che chở.

Trong nháy mắt, này bị ngăn chặn độc tố, trong nháy mắt chảy về phía trái tim.

Một ngụm máu đen theo khoang miệng phun ra, hắn chỉ thấy: cây anh đào nơi ở ẩn, nữ tử kia thả tay xuống lý kiếm, ngoái đầu nhìn lại đối với hắn nhovn miệng cười, Tử Nguyệt.

Hắn nhìn thấy, cô gái kia mang theo cái khăn che mặt ngồi trên lưng ngựa, lạnh giọng hỏi: người gọi Quân Khanh Vũ?

Hắn nhìn thấy, ở nhà bảo tàng kia liệt hỏa đốt cháy trong nháy mắt, nàng thân thể tại hạ trụ, thê lương nhìn hắn, hô một tiếng: mười một...

Hắn ghen ngào lên tiếng: cứu nhi...

Cứu nhi, người vẫn là không có nhận ra ta tới sao?

Ở linh hồn rời khỏi thân thể giờ khắc này, tam sinh qua lại theo trong đầu bốc lên.

Ở trụ nhai lúc, hắn đối với mình nói, kiếp sau, hắn muốn có được mười một thân vương dung mạo. Như vậy, hắn là được nàng yêu nhất, có thể đổi được nước mắt của nàng.

Đệ nhị thế, hắn thành mười một, có cùng mười một khuôn mặt, có mười một thanh âm, thân thể có mười một như vậy mắt.

Càng sâu, hắn cũng như mười một thân vương như nhau, thành đệ nhị thế, nàng dốc hết cả đời muốn phải bảo vệ người!

Thế nhưng, đến sắp chết, nàng như trước không có vì hắn hạ xuống một giọt lệ.

Đây cũng là số phận sao?

“Cứu nhi...”

Hắn nâng tay lên, tựa hồ tượng mỗi thế lâm chung lúc, muốn phải bắt được hắn.

Tàn khốc tam sinh, mặc dù biến thành mười một thân vương bộ dáng, như trước không chiếm được nàng nước mắt, được không nàng yêu nhất sao?

Bầu trời dần dần ám xuống, A Cửu nhìn phi rơi ngoài lều, đột nhiên bụng kịch liệt tê rần, tưởng là bị người dùng đao giáo bình thường.

Nhạ hơn thế đồng thời, nàng nghe thấy trong điện truyền đến một tiếng khóc kêu.

Bất chấp bụng đau đớn, nàng đẩy cửa ra, sẽ chạy đi vào.

Trong phòng một mảnh đen kịt, nhưng mà nồng đậm mùi máu tươi lại trước mặt nhào tới.

Đổi qua bình phong, nàng nhìn thấy Hữu Danh quỳ gối Quân Khanh Vũ giường trước, một cái kỳ lân ảo giác chính trên không trung mềm rũ xuống ngừng tụ, nhưng mà, khí tức như vậy yếu ớt, tựa hồ gió thổi qua, kỳ lân sẽ hơi phi yên diệt.

Mà nằm Quân Khanh Vũ sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường, trước người một bãi máu đen, hai tròng mắt hãm sâu nhập, tay trên không trung tựa hồ phải bắt được cái gì.

“Khanh Vũ!” .

Nàng hét lên một tiếng, nhìn thấy Quân Khanh Vũ tay thùy rơi.

Hơn thế đồng thời, không trung kỳ lân ảo giác như bị chấn động, gãy giữa mấy cái, xông lên nóc nhà, sau đó hóa thành bụi mù...

335. Chương 335: Kết Cục Bốn Mười

Nếu có kiếp sau, ta tình nguyện thay thế vị trí của hắn... .

A Cửu chạy quá khứ, nỗ lực muốn phải bắt được, nhưng mà, cái tay kia cũng đã thùy rơi.

Không trung kỳ lân ảo giác đột nhiên biến mất, trong phòng rơi vào cực hạn đen kịt, A Cửu ghé vào bên giường, tính toán trong bóng đêm nắm lấy Quân Khanh Vũ tay, nhưng mà, thân thủ chạm đến lại là dính máu tươi.

“Đốt đèn, đốt đèn a!”

Nàng thất kinh quát lên, cuối cùng run run rút cuộc mò lấy tay hắn, nắm thật chặt, “Khanh Vũ, Khanh Vũ... Thẹn ”

Nằm ở đó nhĩ, bụng đau đớn kịch liệt, khó có thể di động một bước, nhưng mà nàng như trước cắn răng, đề đứng dậy, đem mặt mình thiếp ghé vào lỗ tai hắn, run rẩy thanh âm kêu, “Khanh Vũ, làm sao vậy? Làm sao vậy?”

Nhưng mà, chỉ là thay đổi một tiếng, nàng thanh âm đã run rẩy lên.

Thanh âm cũng bị cấm ở yết hầu, chỉ có nước mắt, theo viền mắt trung ngã nhào, ngực, là tê tâm liệt phế đau, coi như, linh hồn đều phải muốn theo thân thể tróc như nhau sủa.

“Khanh...”

Nàng cắn môi, trong miệng tràn ra máu tươi, hỗn hợp nước mắt, “Khanh Vũ, người đừng nóng giận được chứ?”

Nhận thức lâu như vậy tới nay, hắn luôn luôn yêu bày ra ngạo kiều bộ dáng, làm cho nàng đi thuận theo thuận theo hắn.

Mà mỗi lần, nàng cũng có thể làm đến lời nói lạnh nhạt, bắt đắc dĩ làm cho hắn ủy thân đầu hàng, cực nhỏ , nàng như vậy xem thường nhẹ ngừ dễ hắn.

“Người mau tỉnh lại, ta còn có việc không nói với người đâu. A ~ ”

Nàng cúi đầu, trong bóng đêm, hôn nhẹ môi của hắn.

Móng nhuộm trên môi dính cay đắng vết máu, mà môi, không có tích nhậ cái loại này ẩm áp, hôn lên đi, thế nhưng đến xương lạnh lẽo.

Thậm chí còn bị nàng nắm tay, vẫn như cũ lạnh lẽo như băng.

Hữu Danh sủ run run sách xốc lên dạ mình châu cái chụp, nhất thời trong phòng sáng sủa như ban ngày, chiếu nằm ở trên giường không một tiếng động người, sắc mặt như tro tàn.

“Không... Khanh Vũ, người tỉnh tỉnh, nghe ta nói...”

Nàng gian nan bò dậy, đem đầu của hắn ôm vào trong ngực, “Người nghe... Người nghe...”

Nàng vừa nói, nước mắt vẫn ngã nhào, đứt quãng, “Nghe thấy chúng ta đứa nhỏ thanh âm sao? Người nghe?”

Bụng bạn đứa nhỏ quặn đau, đau đến A Cửu sắc mặt trắng bệch.

“Hữu Danh, người mau tới!”

A Cửu vừa hướng Quân Khanh Vũ nói chuyện, một bên nhìn Hữu Danh đem kim sắc ngân châm *** Quân Khanh Vũ đầu ngón tay.

Nhưng mà, rút ra châm lúc, miệng vết thương, thế nhưng không có một tia máu chảy ra —— trong cơ thể hắn máu, đã đình chỉ lưu động.

Hữu Danh nắm châm tay run lên, không cam lòng sẽ ở mấy yếu ớt nhất huyết vị thượng điểm nhập, nhưng mà, như trước không có một tia máu tràn ra.

Thậm chí đến cuối cùng, bởi vì hắn trong cơ thể nhiễm độc, đã không có kỳ lân hộ thể, kia độc tố động lại ra, châm đã vô pháp xuyên thấu làn da.

Mà mạch đập, sớm đã ngừng đập.

Ngân châm trong tay theo trên người rớt xuống, tán lạc nhất địa.

Hữu Danh run rẩy môi, con người rời rạc, sau đó quỳ trên mặt đất, “Hoàng thượng...”

A Cửu cúi đầu, đem Quân Khanh Vũ tay cầm , sau đó nhiều lần vuốt ve, ý đồ làm cho huyết dịch của hắn một lần nữa lưu động.

“Khanh Vũ, người được tỉnh lại, trước đây người chỉ cấp đứa nhỏ lấy một cái tên. Thế nhưng, người biết không? Chúng ta có hai đứa bé a...”

Nàng cắn môi, đem nước mắt nuốt vào, “Nghe thấy sao? Vật nhỏ các ở đá ta.”

“Người còn nhớ rõ lần trước ở bắc quyết sao? Vật nhỏ nhìn thấy người đã đến rồi, vẫn không ngừng đá ta đâu...”

“Chúng nó như vậy tiểu, thế nhưng, chúng nó nhận thức người a...”

Nhưng mà tùy ý nàng nói cái gì, người trong lòng, chăm chú nhắm mắt lại, thân thể lạnh lẽo không có một tia nhiệt độ.

Tốt lắm nhìn mỹ mắt, kia như vậy môi, nàng đang cầm hắn mặt, lại thế nào cũng gọi bất tỉnh hắn.

“Quân Khanh Vũ, người cho ta tỉnh lại!”

Rốt cuộc, nàng phát ra một tiếng tan vỡ thét chói tai.

“Phu nhân...” Hữu Danh đứng lên, tính toán đem A Cửu tách ra, “Hoàng thượng băng hà .”

Hắn nhất định phải mang A Cửu ly khai, nếu là như thế này, động thai khí, này quân quốc tất nhiên đại loạn. Vô luận như thế nào đều phải bảo trụ đứa nhỏ.

Bằng hà hai chữ như lời như nhau thức tỉnh A Cửu, nàng một phen đẩy ra Hữu Danh, sau đó đem Quân Khanh Vũ ôm vào trong ngực.

“Không, Quân Khanh Vũ không có khả năng tử!”

Nàng vội vàng lắc đầu, “Dù cho, hắn sẽ chết, cũng là ở năm năm sau, cũng không thể nào là hôm nay.”

Nói, nàng mở ra y phục của hắn, ở bên trong rút cuộc tìm được kia mai ngọc bội.

Này mai ngọc bội ở vừa nàng lúc tiến vào, tận mắt thấy đã có một cái kỳ lân lẳng không ra, kia nói rõ, này chỉ ngọc bội, chính là ngày đó mang nàng đến này thời không ngọc bội.

Trước giao cho Cảnh Nhất Bích kia chỉ, đích thực là giả .

Cầm lên vừa nhìn, bóng loáng như lúc ban đầu, ngọc bội trung không có tơ máu! Mà ở nhà bảo tàng nhìn thấy , rõ ràng có người máu tươi, mười một nói, đó là để vương máu tươi động lại mà thành.

Cái kia để vương tên rõ ràng chính là Quân Khanh Vũ, nếu như không sai, vậy hắn sẽ không phải chết.

“Phu nhân... Người nói cái gì?”

“Ta nói, hắn sẽ không chết vào lúc này.” A Cửu giơ lên ngọc bội, nhìn Hữu Danh, “Một năm rưỡi sau, quân quốc hoàng đế Quân Khanh Vũ sẽ thống nhất lục quốc. Mà năm năm sau, ở quốc tế thượng, máu tươi của hắn ngưng ở ngọc bội kia lý. Không... Đến lúc đó, khối ngọc này tỷ, hắn là quốc tỷ mới đúng.”

Hữu Danh mơ hồ nghe A Cửu lẩm bẩm, cho rằng nàng thương tâm quá độ.

A Cửu đột nhiên cắn đi ngón tay của mình, đem máu tươi rơi vào ngọc bội thượng, nhưng mà máu chỉ là xẹt qua ngọc bội cũng không có bị hút vào.

Hơn thế đồng thời, nàng còn kéo qua Hữu Danh, không đợi hắn phản ánh đã cho đến, đồng dạng đem ngón tay của hắn đâm rách tích nhập máu tươi —— như cũ là không có bất kỳ phản ứng nào.

Làm xong này đó, A Cửu đột nhiên cúi đầu, đem Quân Khanh Vũ trước ngực vết máu khu tiếp theo khối, không ngờ như thể thủy hoa khai, chiếu vừa phương pháp đưa lên đi.

Mà ngay tại lúc này, ngọc bội kia thể nhưng phát ra màu ngân bạch sáng bóng, kia bị thủy tan khai máu tươi lại bị một chút hút vào đi vào, hóa thành một điểm đen nhỏ.

Nhưng là bởi vì máu quá ít, rất nhanh, kia điểm đen nhỏ liền bị ngọc bội bên trong sáng bóng cấp rửa đi.

A Cửu mừng rỡ cầm ngọc bội, “Nhìn thấy không? Khối ngọc bội này, chỉ biết hút vào máu tươi của hắn. Kia năm năm sau, bên trong máu tươi cũng sẽ chỉ là hắn, nói rõ... Hắn hiện tại sẽ không chết, sẽ không chết.”

Nhìn Hữu Danh vẻ mặt mê man, cái này cũng bất chấp cái gì, A Cửu đem lai lịch của mình, cùng với ngọc bội kia hết thảy nói ra.

Hữu Danh liền kỳ lân chân thân đều xem qua, nghe A Cửu vừa nói như thế, định đến, lúc đó A Cửu mới vào trong cung, bọn họ liền phát hiện nàng không thích hợp.

Chân chính Mai Tư Noãn sớm ở trên đường sẽ chết đi, thay vào đó thì là bọn hắn một tay bồi dưỡng nữ tử, nhưng tối trong cung, nàng đi hoàn toàn biến thành một người khác, thậm chí là sát thủ A Cửu.

“Phu nhân, này có thật không?”

Phảng tựa ở hắc ám bên cạnh, đột nhiên thấy được ánh bình minh ánh rạng đông, Hữu Danh kích động hỏi.

“Là... Là thật.”

Nếu như trước hoài nghi, kia lúc này, nhìn thấy ngọc bội đem Quân Khanh Vũ máu hút vào đi vào, nàng có thể thập phần khẳng định.

Trong tay nắm thật chặt hắn tay lạnh như băng chỉ, nàng cúi đầu, môi run rơi vào mi tâm của hắn, thấp giọng nam nói, “Chờ ta... Ta nhất định nghĩ biện pháp.”

Người trong lòng thân thể vẫn như cũ cứng ngắt, thế nhưng nàng chỉ chốc lát không dám buông ra, thậm chí làm cho người ta lên lò lửa, muốn bảo trì hân nhiệt độ.

Quân Khanh Vũ... Người sẽ không chết, đúng hay không?

Nàng nỉ non, nước mắt lại không ngừng được ngã nhào, mặc dù, dám khẳng định, Quân Khanh Vũ đem với năm năm sau chết đi, thế nhưng, hân lúc này, đã mất đi tim đập cùng mạch đập, nàng thế nào có thể làm được khởi tử hồi sinh.

Cầu người nói cho ta biết, ta nên làm như thế nào? Nên như thế nào mới có thể làm cho người tỉnh lại?

Nàng từng lần một ghé vào lỗ tai hân nói nhỏ, một bên mờ mịt nắm tay hân.

Sau đó tròn một đêm, trong đầu lại là chỗ trống, đáy mắt chỉ có trống rỗng nước mắt chảy xuống.

Cửa bị lạng yên đẩy ra, Hữu Danh dẫn theo than lô tiến vào, nhìn A Cửu ôm Quân Khanh Vũ dựa vào ở bên cạnh đã ngủ.

Nhưng mà, trên mặt nước mắt như trước ngã nhào, làm cho nàng nguyên bản mặt tái nhợt có vẻ quá phận suy yếu.

Thở dài một hơi, mặc dù trong phòng rất nóng, thế nhưng A Cửu phân phó bảo trì lò lửa không ngừng, hân chỉ được cẩn thận từng li từng tí đem một khối than đặt ở trong bồn.

Nhưng mà trong nháy mắt, trong bồn văng lên hoa lửa, lúc này đem A Cửu giật mình tỉnh giấc.

Than hỏa ở rơi vào trong bồn kia trong nháy mắt, có ngọn lửa chợt nổi lên, làm cho A Cửu đột nhiên nhớ lại trước đó không lâu, Quân Phỉ Tranh ý đồ đem nàng kéo vào hỏa trung trong nháy mắt, liên đới còn có bị làm thành được vật người yêu cỏ.

Người yêu cỏ... ?

Đáy mắt hiện lên một tia sáng, A Cửu ánh mắt trở nên cách nổ sùng bồn, nhìn về phía Hữu Danh, “Kia rơi vào Quân Phỉ Tranh trong tay người yêu cỏ, nhưng mà cái gì thời gian lưu lại ?”

Hữu Danh ngăn ra, “Năm đầu đến không rõ ràng lắm, đây là hoàng thượng mẫu thân sở lưu vật.”

“Vây đại nhân nhìn, cỏ này có bao nhiêu lịch sử.”

Hữu Danh nghĩ nghĩ, “Này ty chúc thật đúng là không rõ ràng lắm, thế nhưng, đồn đại, người yêu cỏ ngàn năm chỉ khai một gốc cây, thế nhưng, hoa nở một ngày, biến sẽ điều linh, chờ hoa nở lúc, đem nó hái xuống, như vậy... Cỏ vẫn bảo trì hoa nở trạng thái.”

,

Chỉ ít, hân lúc trước bắt được người yêu cỏ thời gian, đó là cái kia bộ dáng.

“Hữu Danh, chúng ta bây giờ chỉ có một đường hi vọng.” A Cửu cúi đầu nhìn người trong lòng, dùng kiên định khẩu khí nói, “Chúng ta đi tìm kiếm người yêu cỏ.”

“Phu nhân?”

Hữu Danh kinh hãi, đây quả thực là nói nhảm mà thôi.

“Thế nhưng... Chúng ta không có cách nào, có phải hay không? Mặc dù là đồn đại, thế nhưng nói không chừng, lên trời phù hộ, chúng ta liền có thể tìm được. Chẳng sợ chỉ có một phần vạn, chúng ta cũng không thể buông tha.”

“Phu nhân, kia đồn đại người yêu cỏ sinh trưởng ở tuyết sơn bên vách núi thượng, đồng thời cần phải có tình nhân mới có thể sở hữu, đường này đồ xa xôi, phu nhân thân thể sợ rằng không được.”

“Có thể làm được, hơn nữa... Hoàng thượng cùng chúng ta cùng nhau đi vào.”

Nàng cúi đầu, đưa hân ôm chặt, mặc kệ cái gì, cũng không thể đưa bọn họ tách ra.

Toàn bộ để đó, như trước một mảnh vui mừng.

Ngày mùa hè quá khứ, lập tức liền muốn đi vào trời thu, này ý nghĩa khí trời mát mẻ, càng thu hoạch mùa. Hoàng đế miễn chinh ba năm, bởi vì này một sắp sửa tới mùa thu thành toàn bộ quân quốc bách tính nhất sôi trào mùa.

Mà ai cũng không có chú ý tới, cái kia sáng sớm, một chiếc xe ngựa chạy ra hoàng cung, hướng tuyết sơn thúc ngựa mà đi.

Trong đầu phản nhiều lần phục là Cảnh Nhất Bích lúc đó nói kia chuyện xưa, cái kia si tình nữ tử, vì cứu lại người yêu, mà đi tuyết sơn tìm được, nếu là qua đêm đó, người yêu của nàng không còn có biện pháp cứu sống.

Điều này nói rõ... Đó cũng là có thời gian hạn chế .

Ngày thứ năm bán trễ, xe ngựa của bọn họ rốt cuộc dừng ở tuyết dưới chân núi, mà xung quanh cảnh sắc không hề lúc mau vào thu cái loại này cảnh sắc, mà đi rơi vào trong mắt là mịt mờ tuyết trắng, làm cho người ta khó có thể mở mắt ra.

Thậm chí còn không có xuống xe ngựa, A Cửu liền cảm thấy, chính mình toàn thân bị đông cứng được cơ hồ không thể động đậy, trong cơ thể hàn khí cấp tốc lan tràn ra.

Cũng may Hữu Danh đúng lúc kịp phản ứng, ở đến trước liền cố ý vì A Cửu làm một lọ kháng hàn được hoàn, ăn vào đi, nhất thời cảm thấy thân thể xòe ra ra.

Xuống màn, vừa lộ ra tay, đi gặp màu trắng tuyết cánh hoa như lông ngỗng như nhau theo trên bầu trời bay xuống.

Tuyết sơn... Thế nhưng thực sự như đồn đại bình thường bốn mùa tuyết bay, mà giao lộ khe núi ngoại, thì vẫn là một mảnh mùa xuân dấu hiệu.

Máu rơi vào trên mu bàn tay, trong nháy mắt hóa thành thủy, đến xương lạnh ý thẳng vào trong lòng.

Mà gương mắt nhìn lên, A Cửu không khỏi đảo tròng một ngụm khí lạnh, chỉ thấy tuyết sơn như một khối tuyết trắng mịt mịt như nhau, trực tiếp thẳng nhập vòm trời, thế nhưng nhìn không thấy đỉnh.

Chỉ có bầu trời một mảnh xám trắng, vô biên vô hạn.

Như thế liếc mắt một cái nhìn lại, đừng nói là người, chẳng sợ phi điểu, cũng khó lấy tại đây bàn thiên khí trời ác liệt đi qua trong mây, bay lên kia tuyết sơn đỉnh chóp.

Tuyệt vọng thay thế vừa đầy lòng hàn ý, A Cửu đầy mắt lộ ra một tia bi thương.

“Phu nhân, này đồn đại khó tránh khỏi giả bộ?”

Hữu Danh nhìn hôm nay tế, vẫn như cũ biết, người căn bản là khó có thể đi tới.

Hơn nữa, thiên còn rơi xuống lông ngỗng bàn đại tuyết, trên đường tất cả đều là tuyết đọng, nếu là gặp sụp xuống, kia... Thì cốt đều tìm không được. .

A Cửu quay đầu lại, xốc lên tuyết chôn, màu trắng đậm giường lý, lộ ra hé ra mỹ được gần như hoàn mỹ dung nhan.

Như mực tóc đen nước chảy bàn phô khai, ngọc dung tinh xảo mang theo chia ra không giống nhân gian diêm dúa lẳng lơ, mặt mày như họa, lông mi nửa cuốn nhào vào gò má thượng. . .

Tay nàng nhẹ nhàng vuốt ve này băng lãnh dung nhan, đầu ngón tay theo hần mặt mày chỗ xẹt qua, cuối cùng rơi vào hần bên môi.

“Mấy ngày nay, ta từng làm thật nhiều mộng.” Nàng cúi đầu, ghé vào lỗ tai hần nói, “Trong mộng, ta tựa hồ nợ người rất nhiều, đừng nói kiếp này... Sợ rằng quãng đời còn lại cũng khó lấy hoàn lại.”

Đầu ngón tay cuối cùng rơi vào kia khối ngọc bội thượng, trong lòng nàng đau xót, “Người có biết... Ở ta lần đầu tiên nhìn thấy nó lúc, ta liền nhìn thấy một nữ tử, đứng ở hồng lâu trên đài cao, hồng y tóc đen, hát đó là: vì Khanh Vũ một khúc, cho phép quân một đời tình. Mà Khanh Vũ, đây chẳng phải là tên của người sao?”

336. Chương 336: Kết Cục Mười Bốn Một

“Phu nhân.”

Hộ vệ vội chạy đi lên, đem A Cửu nâng dậy, mà cũng ngay lúc đó, A Cửu đột nhiên ngồi dậy một phen đẩy hẳn ra, trong bóng tối, một đạo sáng như tuyết quang theo trong tay nàng bay ra, xẹt qua hộ vệ đỉnh đầu. Mà đang ở chũy thủ rơi địa phương, thành linh nằm một người.

Hộ vệ rút đao dựng lên, xoay người hướng tập kích phương tiến lên, tay nâng đao rơi, đã có mấy người ngã xuống.

Đãi lui khi trở về, nhìn thấy A Cửu đã giãy giụa theo trên mặt đất đứng lên.

“Phu nhân, chúng ta trúng mai phục.”

“Đã liền đến nơi này, kia nhất định phải lên núi.” A Cửu biết, hiện tại trúng mai phục, vừa tuyết lở đã có hai người bị bao phủ, bọn họ ở vào yếu thế.

Nhưng mà, đến nơi này, nàng vạn vạn không thể xuống núi, liền dễ dàng buông tha. Huống chi, tuyết lở đem đến lúc lộ ngắn trở, một chỗ, được theo một người biên quần đi xuống.

“Một mình ta lên núi!”

“Hảo, phu nhân, phu nhân yên tâm đi vào.” Nghe thấy A Cửu trong giọng nói kiên quyết, hộ vệ hít sâu một hơi, cầm kiếm xoay người rơi vào chém giết.

Phía sau, mùi máu tươi như vậy nồng đậm, còn hơn băng lạnh đến xương gió lạnh.

Ở chém giết trung, không có người phát hiện, lặng yên tránh tầm mắt, đi đường vòng hướng đỉnh núi đi đến nàng.

Mã cuối cùng quỳ trên mặt đất, thế nào cũng không đi tới, ngay cả A Cửu chính mình, đều cảm thấy ngực ngăn được khó chịu.

Này độ cao so với mặt biển không khí loãng, mà nàng có thai, thập phần khó khăn.

Bất đắc dĩ phía dưới, nàng phủ phục ở tuyết trung, nhìn trăng non bò lên trên đỉnh đầu, âm lãnh chiếu sáng ở nàng tuyết trắng hồ cừu thượng.

Một khắc kia, tựa hồ chính mình giống như một mảnh tuyết, sáp nhập vào tuyết này sơn trong, mà sau một lát, sẽ hóa thành thủy, liền đối sinh mệnh đều biến mất.

Phía sau không có người đuổi theo, so sánh với, đại nội thị vệ bọn họ đã đem người kéo lại, chỉ là... Nàng thế nào có thể thượng đỉnh núi.

Kia thâm nhập đầu gối dày tuyết như phần mộ như nhau, muốn đem nàng cắn nuốt.

Hai chân đã sớm mất đi tri giác, ngay cả thuốc kia đều cơ hồ không có tác dụng, gió tuyết làm cho nàng lại một lần nữa quỳ trên mặt đất, thân thể như tàn phong bàn suy yếu.

Mà bụng, từng đột quặn đau tịch cuốn tới, hình như có người cầm dao nhỏ sắp sinh sinh đem chúng nó đào.

“Bình an... Ta đi không được.”

A Cửu cúi đầu, cắn chặt môi, tính toán đứng lên, vừa vận thể không bị khống chế, hình như, một giây sau, chính mình sẽ rơi vào vực sâu không đáy.

Như vậy chỉ chỗ lát, nàng đột nhiên nhớ lại tại nơi cái lạnh vô cùng ban đêm, nàng cùng mười một xích hai chân ở tuyết lý chạy trốn, phía sau là truy đánh người của bọn họ.

Khi đó tuyết vọng dừng quá mức hiện tại!

“A Cửu, đứng lên, chúng ta đi.”

Bên tai, mười một thanh âm nhẹ nhàng truyền đến.

“Bình an... Con của chúng ta, gọi bình an, trầm muốn bọn họ bình an trưởng thành.”

Người thiếu niên kia đứng ở vị trí, mắt phượng tà trường, quan sát quỳ đầy đất người, ngữ khí bá đạo mà kiêu ngạo.

Người kia... Bây giờ nằm ở trong xe ngựa chờ người của nàng, là nàng duy nhất trượng phu!

Nàng kiếp trước sinh hoạt tại vết đao trên, cả ngày liếm máu cuộc sống, chưa bao giờ nghĩ tới lập gia đình quá thượng yên ổn ngày.

Mà xuyên việt ngàn năm, nàng đi tới nơi này, gả cho hắn.

Mất đi tri giác ngón tay chậm rãi động, bắt một phen tuyết sát ở trên mặt, lại cũng bất chấp thân thể mệt mỏi cùng suy yếu, đáy lòng chỉ có một loại mê cùng chấp niệm làm cho nàng như cương thi ở tuyết lý phủ phục đi trước, bờ hướng kia tuyết đỉnh.

Ở trên trời tối bên cạnh, có một đường dây nhỏ, như là bị cắt vết thương, ở tuyết phản xạ hạ phiếm xám trắng quang.

Đó là một chỗ đoạn nhai, trên vách đá trải thật dày tuyết trắng, phong theo sơn cốc dưới đất thổi tới, lãnh lệ tùy thời đô hội đem đoạn nhai chặt đứt.

Mà này... Đó là đỉnh núi sao?

Nhìn bất quá một tiểu thảo trường khổ đỉnh núi, dò xét quá khứ, thậm chí ngay cả dưới chân núi cái loại này cây khô cũng khó lấy tìm được.

A Cửu nhìn trống trơn đỉnh núi, cơ hồ không dám tin hai mắt của mình.

Mặc dù đến trước, đã làm được rồi chuẩn bị tâm lý, nhưng mà đối mặt không có vật gì đỉnh núi, đương trở mắt nhìn cuối cùng một tia hi vọng tan biến lúc, nàng kỷ gần tan vỡ quỳ trên mặt đất.

Nhưng mà không cam lòng...

“Không!”

Đây là liều mạng bò lên, lại muốn đối mặt một như vậy tuyệt vọng kết cục.

“Không có... Thế nhưng không có gì cả...”

Nhìn trời biên một mặt trắng non, A Cửu đột nhiên muốn lên tiếng khóc lớn, nhưng mà, vì thể bi thương tụ tập trong lòng thể nào cũng phát tiết không ra.

Trong đầu, còn dừng lại hẳn cuối cùng bộ dáng, như vậy mỹ, nhưng mà như vậy xa xôi.

Lảo đảo hướng đi bên vách núi, nàng xem hướng hẳn chỗ phương hướng, nhưng tầm nhìn lý, chỉ có tối mờ mịt một mảnh, thậm chí nhìn không thấy một tia ngọn đèn dầu.

“Quân Khanh Vũ!”

Nàng nữ non, cuối cùng quỳ trên mặt đất, im lặng khóc. Một khắc kia, nàng đột nhiên nhớ lại cái kia truyền thuyết.

Truyền thuyết, có một nữ tử vì cứu người yêu của mình đến đỉnh núi tới tìm được, nhưng mà, phát sinh tuyết lở, nàng bị vây ở đỉnh núi, vô pháp xuống núi.

Sau đó nữ tử ngồi ở đỉnh núi vách núi chỗ, nhìn người yêu chỗ phương hướng lên tiếng khóc, tròn một đêm.

Phía sau tìm thấy người, không có tìm được nữ tử thân ảnh, chỉ ở nàng khóc địa phương phát hiện một gốc cây mở ra hồng hoa thảo được.

Từ trong ngực bộ ra kia khối kỳ lân ngọc, âm lãnh dưới ánh trăng, ngọc bội phiếm u lam sáng bóng.

“Lúc trước, người dẫn ta đến thế giới này, chẳng lẽ, chính là cái này kết cục?”

“Nếu như vậy... Vì sao lúc trước ta thấy được người là, người cũng không phải là cái dạng này? !” Nàng cắn răng chất vấn, hận không thể đem này kỳ lân ngọc bóp nát, ‘Nói cho ta biết, muốn như thế nào mới có thể cứu sống hắn? ! Người đi ra a —— Tử Nguyệt ” ”

“Người đi ra a, Tử Nguyệt!”

Nàng đem ngọc bội hung hăng ngã trên mặt đất, “Ta biết người gọi Tử Nguyệt, ta biết, người ngay ngọc lý! Thế nhưng, vì sao, hắn đã như vậy, người không được?”

“Chẳng lẽ người cứ như vậy trơ mắt nhìn hắn chết sao? !”

Nhưng mà, vô luận nàng nếu như đau mắt, kia khối ngọc liền nằm ở trong tuyết, không có một tia động tĩnh.

Phong ở bên tai gào thét thối tới, cắt kim loại mặt của nàng bàng.

Cuối cùng, nàng tuyệt vọng nhặt lên ngọc bội, hướng bên vách núi hoạt động một bước, “Thiên hạ này, nếu như không có có thể thống nhất lục quốc Quân Khanh Vũ, không có cái kia ở tế ti đại diện thượng, lưu chỉ mình máu tươi để vương, kia... Giữ lại người, lại có có ích lợi gì!”

Dứt lời, giơ lên kia ngọc, dục hướng vách núi ném đi.

Mà đúng lúc này, dưới chân đột nhiên buông lỏng, ngay vừa ngọc bội chỗ địa phương, thế nhưng sụp xuống bán khối tuyết đọng.

Mà thanh u ánh trăng dưới, một gốc cây cỏ thế nhưng lộ ra tuyết mặt, coi như trời đông giá rét mai vàng như nhau đứng ngạo nghễ.

Duy nhất không cùng ... Nó cũng không có nở hoa.

A Cử nhìn kia bụi cây cỏ, rốt cuộc không thể ngăn chặn lên tiếng khóc rống lên.

Kia một cái chớp mắt, nàng coi như đi ném đĩa nhỏ, đột nhiên trong đêm tối thấy được đường về nhà như nhau.

Nội tâm phòng tuyến, ở trong nháy mắt tuyết đề, tê tâm liệt phế canh giữ ở kia bụi cây hoa tiền khóc lên.

Khóc không có bất kỳ câu thúc, như trẻ con sinh ra vậy, đem của mình tất cả chua chát, vui vẻ, còn có cảm kích đều khóc lên.

Mà giờ khắc này, không nói tiếng nào có thể hình dung tâm tình của nàng, tựa hồ chỉ có nước mắt cùng tiếng khóc mới có thể vô cùng nhuần nhuyễn biểu đạt.

Mặc dù không có nở hoa, thế nhưng, này đối với nàng mà nói đã thỏa mãn bất quá!

Rất sợ kia gió tuyết sẽ đem này bụi cây cứu mạng thảo dược cấp thổi đảo, nàng tốn sức di chuyển ngóc thân thể, hơi khom người, tượng ôm trẻ con như nhau, đem thảo dược che chở ở song chướng trong lúc đó.

Nước mắt như cắt đứt quan hệ trần châu ngã nhào, một chuỗi tích rơi vào trên lá cây mặt.

Mà chậm rãi ... Cơ hồ là có thể dùng mắt thường nhìn thấy tốc độ, một đóa hồng sắc nụ hoa chậm rãi lòi ra, sau đó đón phong, từ từ mở ra.

Ở nước mắt hạ, kia hồng sắc cánh hoa, như cánh bướm bán, hoa lệ tràn ra, mỹ lệ không gì sánh nổi.

Trong nháy mắt đó, nàng rõ ràng thấy được, đó là hắn mở mắt ra, tử đồng lý chuế liễm diễm quang mang, thu lấy linh hồn của nàng.

“Khanh Vũ!”

Nàng đem bên cạnh tuyết từng chút từng chút khu rặng, cẩn thận từng li từng tí dùng ngón tay đem người yêu bụi cỏ băng tầng lý đào ra, không bao giờ nữa làm bất luận cái gì dừng lại , xoay người xuống núi.

“Ha ha ha ha ha ha...”

Một diên cuồng tiếng cười từ phía dưới truyền đến, A Cửu vô ý thức dừng bước lại, nhìn thanh âm chỗ phương hướng.

Đầu gió chỗ, một bóng đen dẫn theo máu nhẽ nhại kiếm đón phong hướng A Cửu bên này đi tới.

Nhìn thấy người kia, A Cửu đem người yêu cổ hướng phía sau một giấu, nắm chặt chủy thủ.

“Tô Mi!”

Tô Mi tiếng cười lú lo mà chỉ, hai mắt âm ngoan nhìn chăm chăm A Cửu, giẫm tuyết tới gần, “Hắn, thật đã chết rồi sao?”

“Người tại sao lại ở chỗ này?” .

A Cửu thanh âm trầm xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm Tô Mi.

Hồi lâu không gặp, Tô Mi như là thay đổi cả người như nhau.

Lúc này, nàng khuôn mặt tiêu tụy, trên mặt vết sẹo mặc dù đánh tan không ít, nhưng mà, ở dưới ánh trăng, thoát nhìn như trước dữ tợn. Là trọng yếu hơn là gầy gò một chính quyền nàng, toàn bộ viền mắt đều hõm lại đi xuống, rời rạc trong ánh mắt, lại lộ ra một loại diên cuồng.

Tô Mi đứng ở tại chỗ, nắm chặt nắm tay, màu đỏ tươi hai mắt trừng mắt A Cửu, nghiêm nghị hỏi.

Thanh âm kia, lên đỉnh đầu vang vọng, thế nhưng chấn rớt một chút toái tuyết anh.

“Người phối biết không? !”

A Cửu cười lạnh một tiếng, “Năm đó không ngờ như thế cho hắn hạ được , cũng có người Tô Mi một phần. Không nói đến hoàng thượng hắn bây giờ đối với người thế nào, nhưng mà, sớm trước, hắn đối với người chân tình chân ý, muốn phương pháp bảo hộ người. Mà người, lại muốn phương pháp cho hắn hạ độc.”

Tô Mi hơi ngẩn ra, đáy mắt xuất hiện chỉ chớp lát hoảng hốt, tựa hồ nhớ lại năm đó mới vào cung lúc, nhìn thấy Quân Khanh Vũ bộ dáng.

Hắn mê luyện dung mạo của nàng, muốn phương pháp làm cho người ta dễ dàng hài lòng, trăm phương ngàn kế bảo vệ nàng.

Khi đó, chỉ cần nàng muốn , hắn sẽ gặp nghĩ hết biện pháp lộng cho nàng.

Bất kể là Nam hải máu san hô, vẫn là tuyết lý hỏa hồ.

Cho dù là Mạc Hải Đường, cái kia đường hoàng mà cao ngạo nữ nhân, nàng cũng sẽ không để vào mắt.

Tốt đẹp ký ức ở trong đầu nhanh nhẹn bay qua, lưu ly cung kia tráng lệ bố trí, hắn tha thiết tươi cười, trên người độc hữu long diên hương, còn có hắn ngóng nhìn nàng lúc, kia si mê ánh mắt.

Tay vô ý thức đặt ở trên mặt, ngón tay lại mò lấy thô ráp dấu vết, Tô Mi lúc này hét lên một tiếng, quay đầu lại định A Cửu.

“Ha ha ha ha... Đúng vậy, hắn đối đãi ta là hảo! Thế nhưng, nếu không phải người, ta sao có thể rơi đến nước này. Đã chết rồi sao?”

Nàng lên tiếng ngửa mặt lên trời cười to, “Tử hảo, tử hảo! Ta không chiếm được, người cho là, người là có thể đạt được!”

Người diên, A Cửu trong lòng hừ lạnh một tiếng, “Xem ra, người vẫn luôn chưa từng rời đi quân quốc? Nhưng người là làm thế nào biết, ta sẽ tới nơi này?”

“Ha ha ha...”

Tô Mi liếm tươi cười, trên mặt có vẻ đắc ý, “Ta tự nhiên không có rời đi quân quốc, ta một mực chờ người trở về. Nếu không, Thu Mạc thế nào đột nhiên xuất hiện ở bắc quyết? Người cho là, Quân Phi Tranh thế nào biết được người còn sống, mà người đi cứu Cảnh Nhất Bích lúc, Quân Khanh Vũ sao có thể nhanh như vậy tìm được người?”

Nàng nắm chặt nắm tay, cười đến càn phát ra đắc ý, “Biết không? Khi ta biết ngươi còn chưa chết, biết được Quân Khanh Vũ thế nhưng vì ngươi, mà phải đem ta lãng phí thời gian, ta liền phát thệ, ta muốn nguyên rửa các ngươi, muốn xem các ngươi sống không bằng chết.”

“Quân Khanh Vũ đã sớm nguy ở sớm tối, mà Quân Phi Tranh cái kia cáo già tự nhiên sẽ trước đem người yêu cô hủy diệt, vì thế, hắc hắc phải chết không thể nghi ngờ.”

Nói Quân Khanh Vũ tử, nàng đột nhiên dừng một chút, đáy mắt toát ra vô tận bi thống, nhưng rất nhanh lại bị báo thù khoái cảm sở che giấu, “Vì thế ta liệu định ngươi sẽ muốn biện pháp cứu hắc, nhưng không ngờ, ngươi thế nhưng thực sự sẽ tới nơi này.”

“Như vậy... Tài năng tuyệt vời là ngươi tạo thành ? !”

“Là, chỉ tiếc , không có đem ngươi cấp dè chết.” Tô Mi không cam lòng nhìn chằm chằm A Cửu, “Bất quá, đã như vậy, vậy hãy để cho ta tự tay giết ngươi!”

A Cửu nhìn nàng trong tay áo trượt ra trường kiếm, trong lòng buồn bã trầm xuống.

Trường kiếm kia rỉ máu, theo nàng đi lên phương hướng có thể phán định, vừa tất nhiên xảy ra một hồi chém giết.

Mà theo chính mình mà đến này đại nội hộ vệ, sợ rằng đều đã chết.

“Thế nào, sợ?”

Tô Mi câu dẫn ra môi, giơ lên kiếm, hướng A Cửu đi đến.

A Cửu nghiêng người chậm rãi đi phía trái biên di động, tính toán tới gần xuống núi địa phương, bằng không, sẽ bị Tô Mi bức đến bên vách núi thượng, nếu là như thế này, nàng kia thực sự không đường có thể đi.

Sớm lúc trước, Tô Mi căn bản không phải là đối thủ của nàng.

Nhưng bây giờ, mặc dù là không có Tô Mi, nàng rất mang thai cũng đã khó có thể xuống núi.

“Tô Mi, ngươi thân là Nguyệt Ly vương, có biết, hiện tại bao nhiêu người đang đợi ngươi?”

Một bên đi phía trái phía dưới di động, A Cửu một bên dời đi Tô Mi lực chú ý, “Trăm năm , nguyệt lý mọi người muốn trở lại cố thổ, nhìn trăm năm lãng nhịch. Mà ngươi đâu?”

“Chớ má!”

Tô Mi thô bạo cắt ngang A Cửu, “Ta là cái gì vương? Ta tại sao muốn cùng bọn họ trở lại, chẳng lẽ muốn ta tiến vào Nguyệt Ly thời gian, theo Cảnh Nhất Bích kia ngu xuẩn người như nhau, tự thiêu, sau đó bảo vệ kia cái lối đi! Không có khả năng!”

Đối chuyện này, A Cửu hơi có nghe thấy, thừa dịp Tô Mi thất thần lúc, chia về phía nàng phía sau kêu to, “Ai?”

Tô Mi quả nhiên trúng kế, A Cửu chuyển thủ trong tay thành linh bay về phía Tô Mi.

Tô Mi vội hướng cúi người xuống, nhưng mà né tránh thua, chuyển thủ xẹt qua nàng cổ, lúc này máu tươi chảy ròng.

Thừa cơ hội này, A Cửu vội vã đi lên hạ chạy, nhưng mà dưới chân tuyết sâu, vừa mới khóa một bước, nàng cả người không giữ quy tắc tuyết lăn xuống đi.

“A a...”

“Tiện nhân, đứng lại!”

Tô Mi nhìn A Cửu muốn chạy cũng bắt chấp vết thương trên người, dẫn theo kiếm, rất nhanh đuổi tới.

Một tay chăm chú nắm lấy người yêu cô, mà cái tay còn lại bắt đắc dĩ bảo vệ bụng, cả người lúc này đầu văng mắt hoa, đau đớn không chịu nổi, thậm chí, thân thể không chế không được vẫn ngã nhào.

Bất đắc dĩ, A Cửu thả một tay, tính toán nắm lấy thứ gì đó, bằng không, tiếp tục như vậy nữa, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Tô Mi đã đuổi theo, néo A Cửu tóc, tính toán theo trong tay nàng đoạt lấy kia người yêu cỏ.

A Cửu vừa nhìn, nhổ xuống trên đầu cây trâm thứ hướng Tô Mi, sau đó nghe thấy đỉnh đầu một tiếng thê lương kêu thảm thiết.

Kia cây trâm vừa vắn đâm tới Tô Mi con mắt trái con người, đỏ sẫm máu tươi bạn Tô Mi kêu thảm thiết nhuộm đỏ tuyết, A Cửu vội vã buông ra, nhìn nàng thống khổ trên mặt đất phát ra tru lên, thân thể thống khổ vắn vẹo.

Hơn thế đồng thời, đỉnh đầu máu bắt đầu tuôn rơi hạ xuống, ở tiếp tục như vậy, chính sẽ phát sinh đổ nát.

Kia cây trâm cơ hồ muốn xuyên thấu Tô Mi toàn bộ nhãn cầu, trên mặt đất giãy giụa mấy cái, cuối cùng, nàng tươi sống đau đến ngất đi.

Nhìn thấy trong tay người yêu cỏ hoàn hảo không tổn hao gì, A Cửu giãy giụa đứng lên, lại một cái lão đảo lại lần nữa đôi trên mặt đất.

Trong thân thể, có âm áp dịch thể chảy ra, bụng dưới truyền đến từng đợt độn đau...

“Không... Bình an...” A Cửu run rẩy thanh âm, lấy tay một mặt, trong tay một mảnh ẩm ướt —— nước ối ở nàng vừa ngã nhào thời gian phá.

“A...”

Độn đau truyền đến, A Cửu thống khổ rên rỉ, thân thể không bao giờ nữa hoạt động một bước.

“Người tới a...”

A Cửu suy yếu kêu, bụng từng đợt co rút lại, loại đau này, hận không thể chính mình lấy bả đao đem bụng cấp phá vỡ.

“Tiểu thư? !”

Ngay A Cửu muốn lúc tuyệt vọng, cách đó không xa đột nhiên truyền tới một tiếng kinh hô, A Cửu theo tiếng nhìn lại, thể nhưng nhìn thấy Thu Mặc cùng Chung lão bản chạy tới.

Toàn thân bọn họ là máu, Chung lão bản trên người còn có vài chỗ trọng thương, xem ra, vừa kia tràng tranh đấu bọn họ cũng ở bên trong.

“Phu nhân.”

Nhìn thấy A Cửu nằm trên mặt đất, Tô Mi toàn thân là máu nằm ở cách đó không xa, Thu Mặc cả kinh, vội vàng cúi y phục trên người phi ở A Cửu trên người

“Tiểu thư, người thế nào?”

“Nước ối phá, đứa nhỏ sợ rằng phải ở chỗ này sinh ra.”

A Cửu cắn răng, gian nan phun ra mấy chữ, sắc mặt đau đến ửng ửng tím bầm.

“Phu nhân, ta đây liền mang người xuống núi.”

Chung lão bản đi lên, tính toán đem A Cửu công lên đến, lại bị A Cửu cản lại.

“Không...”

A Cửu lắc lắc đầu, “Ta không thể động đây, hơn nữa không còn kịp rồi. Chung lão bản, phiền phức người...”
Đem trong lòng người yêu cỏ lấy ra, “Đường xuống núi bị tuyết vùi lấp, thể nhưng, Chung lão bản, xin người, nhất định phải đem nó giao cho Hữu Danh Hữu đại nhân.”

“Phu nhân kia...”

“Đứa nhỏ muốn sinh ra, Thu Mặc ở trong này là được lấy. Xin người, mau...”

“Phu nhân yên tâm.”

Chung lão bản nhận lấy được, đem y phục trên người cởi ra, đắp lên A Cửu trên người, chỉ mặc nhất kiện áo đơn xoay người lên núi lễ Phật hạ chạy đi.

“Được cứu rồi.”

A Cửu thở ra một hơi, đã Chung lão bản đáp ứng, kia Quân Khanh Vũ nhất định có thể cứu chữa.

“A!”

Cung lui càng phát ra cường lực, A Cửu giãy giụa nhìn nhìn xung quanh, chỉ vào bên cạnh núi nhỏ sườn núi, “Đem ta đỡ tới đó, nơi đó có thể trốn một chút phong.”

Chỗ đó vừa vặn có một lối lõm địa phương, sau khi đi vào, Thu Mặc cầm quần áo phác trên mặt đất, sau đó đỡ A Cửu nằm xuống.

Mặc dù cung lui lợi hại, thế nhưng đứa nhỏ còn chưa có sinh ra, A Cửu ý bảo Thu Mặc phụ cận nhìn nhìn có hay không cây khô, tìm đến, trước điểm dùng y phục nhóm lửa, sau đó đem chúng nó hong khô.

Bằng không, bọn họ sẽ bị tươi sống đông chết.

Ở trên trời minh thập phần, tuyết sơn thượng lục tục truyền đến trẻ con tiếng khóc, to như chung.

“Tiểu thư.”

Thu Mặc cao hứng khóc lên, đem vừa sinh ra hai tiểu gia hỏa đặt ở quay âm áp trong quần áo, cẩn thận từng li từng tí khóa thượng, sau đó đặt ở A Cửu trong lòng.

“Là hoàng tử cùng đế cơ, đẹp quá...”

Hai vật nhỏ toàn thân như trước mang theo máu, nhưng mà, khuôn mặt lại không tượng vừa sinh ra đứa nhỏ như vậy lại là nếp nhăn, tương phản da nếu mỹ ngọc, óng ánh trong suốt.

Mỹ lệ được như tinh linh bình thường.

A Cửu suy yếu mở mắt ra, nhìn nằm vào trong ngực, mở đẹp mắt hai tiểu gia hỏa, không khỏi rơi lệ, “Bình an.”

Nhìn thấy A Cửu vươn tay ngón tay, hai tiểu gia hỏa thế nhưng đều giơ tay lên nắm lấy, đẹp chu cái miệng nhỏ hợp lại, nhu thuận như là ở đòi muốn thức ăn.

Thiên mới vừa sáng, thế nhưng, như trước lãnh cho ra kỳ, mà cây khô đã không sai biệt lắm, tiểu gia hỏa không thể bị đông cứng.

Hầu hạ A Cửu lần đầu tiên cấp hai tiểu gia hỏa uy hoàn nãi, nhìn hai vật nhỏ thỏa mãn tựa ở mẫu thân trong lòng ngủ bộ dáng, Thu Mặc mới đứng dậy ra, tính toán ở Hữu Danh bọn họ tìm đến trước, lại đi tìm một vài thứ châm lửa.

Thu Mặc nói, đế cơ trước sinh ra, mà kia thanh âm vang dội như chung hoàng tử thì vì đệ đệ.

Bởi vì hoài thai không đủ thời gian, hai tiểu gia hỏa mặc dù bộ dạng thần kỳ đẹp, thế nhưng thân thể đi cực kỳ nhỏ nhắn xinh xắn, thoát nhìn làm cho lòng người toan.

A Cửu nhin không được cúi đầu, hôn nhẹ đứa nhỏ khuôn mặt.

Hai đứa bé, bộ dạng đều giống như Quân Khanh Vũ, đặc biệt bé trai, mặt mày cơ hồ một khuôn mẫu ánh ra tới.

Mặc dù đang ngủ, nhưng rõ ràng nhìn thấu hoàng tử không an phận đặc thù, tay nhỏ bé chăm chú nắm lấy tỷ tỷ tay, còn thỉnh thoảng hướng tỷ tỷ bên kia đẩy.

Mà đang ngủ tỷ tỷ cũng không kiên nhẫn nhịu mày, phát ra một tiếng mềm kháng nghị.

“Thật là.” A Cửu bật cười, rốt cuộc biết vì sao lúc đó ôm bọn họ, liền làm ầm ĩ được lợi hại. Cảm tình, hai vật nhỏ cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt a.

“A!”

Nhiên mà ngay tại lúc này, cách đó không xa truyền đến Thu Mặc thét chói tai cùng tiếng khóc.

A Cửu nhất thời cả kinh, sờ hươg bên người chủ thủ, sau đó vô ý thức ôm chặt đứa nhỏ.

Chỉ chốc lát sau, liền nhìn thấy Thu Mặc lão đảo chạy trở về, nàng toàn thân là máu, vừa tới đồng lửa, liền ồn ào té trên mặt đất, mà trong ngực nàng, mấy bộ y phục cùng cây khô tán rơi trên mặt đất.

“Thu Mặc!” A Cửu kinh hãi, vội cẩn thận từng li từng tí đem đứa nhỏ đặt ở vừa nằm quá địa phương, sau đó đem Thu Mặc nâng dậy đến.

“A... Thu Mặc, mặt của người...”

A Cửu thanh âm run lên, vội từ trong lòng lấy ra Hữu Danh được hoàn, uy Thu Mặc một.

Mặt của nàng dính vào hồng sắc bột phấn, mà kia bột phấn đang lấy thông thả tốc độ ăn mòn mặt của nàng, mà chất độc này được... Thế nhưng cùng lúc đó Mạc Hải Đường khi chết tình huống tương tự.

Kia nguyên bản thanh lệ khuôn mặt, vào thời khắc này... Đã khe rãnh đây, dữ tợn đáng sợ.

A Cửu thanh âm ngạnh ở trong cổ họng, lại uy Thu Mặc một được.

Được là chế hàn độc, cũng có thể tạm thời khống chế Thu Mặc độc tố.

“Tiểu thư, đi mau...” Tô Mi mở suy yếu mắt, Tô Mi còn sống... Vừa, ta đi tìm than củi, nhìn thấy nàng nằm ở đằng kia, muốn đi thử mấy bộ y phục... Khụ khụ khụ...”

“Ai biết, nàng thế nhưng không có chết, còn nghĩ độc được chiếu vào trên mặt ta... Tiểu thư, đi mau... Ta đâm nàng một đao, thế nhưng nàng rất nhanh liền sẽ tìm tới nơi này.”

A Cửu ôm thật chặt Thu Mặc, nhìn phía xa, đáy mắt xẹt qua một tia sát ý.

“Ta biết.”

Kỳ thực cái kia hủy dung thuốc bột là Tô Mi trang bị cho nàng, lại không nghĩ rằng, đem Thu Mặc phá hủy.

”Tiểu thư. Mau dẫn hoàng tử cùng đi thôi... Nàng cũng nhanh tới... Nàng đã điên rồi hoàng thượng, có gan một mình đấu bản cung

337. Chương 337: Kết Cục Bốn Mươi Hai

“Mai Tư Noãn, người này **... Lăn ra đây cho ta, ta biết người còn đang phụ cận!”

Cách đó không xa, Tô Mi bèn nhón thanh âm truyền đến.

A Cửu ôm Thu Mặc, dùng sức cản môi.

Chung lão bản cùng Thu Mặc vốn đã ra khỏi thành, bởi vì Nguyệt Ly người từ lúc Cảnh Nhất Bích an bài hạ ly khai, thế nhưng thế nhưng đụng tới vài người hành tung quỷ dị Nguyệt Ly người.

Thu Mặc lo lắng có việc, làm cho người ta theo dõi thế nhưng phát hiện Tô Mi, lập tức làm cho người ta cấp hoàng cung truyền tin, nhưng không ai tiếp ứng Lưu.

Cũng bởi vậy, vốn nên hỏi Nguyệt Ly Thu Mặc chiết thân trở về.

“Thu Mặc, người thế nào gốc như thế a.”

“Mai Tư Noãn, người đi ra cho ta! Mệnh ”

Tô Mi thanh âm càng ngày càng gần, rất nhanh liền sẽ tìm tới nơi này, A Cửu vô lực lắc lắc đầu, đem Thu Mặc kéo vào vừa nằm địa phương, sau đó đem hai vật nhỏ đặt ở trong ngực nàng.

“Tiểu thư... Người muốn làm gì?”

Thu Mặc bất an nhìn A Cửu.

“Thu Mặc... Đứa nhỏ giao cho người, ta rất mau trở lại.” Nói, đem Thu Mặc mang về y phục đều đặt ở trên đồng lửa.

“Tiểu thư, người...”

“Ta rất nhanh sẽ trở lại.”

Nàng cầm quần áo thay bọn họ đắp lên, ánh mắt lưu luyến rơi vào đứa nhỏ trên mặt.

Hai vật nhỏ ngủ được thập phần thơm ngọt, chỉ là rời đi cơ thể mẹ thời gian, tựa hồ đột nhiên cảm thấy bất an, để cơ vội mở mắt ra, may mà A Cửu nhanh tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ, dỗ được nó lại hí mắt ngủ.

Từ hông giữa lấy ra một túi thơm, bên trong lấy ra một có khắc bình an tiểu búp bê, cùng một khối vẩy cá ngọc, phân biệt tặc ở tại hoàng tử cùng tiểu đế cơ trong lòng.

Cầm chủy thủ, A Cửu xoay người đi ra ngoài.

“Tiểu thư...”

“Đừng lo lắng, tìm người của chúng ta rất mau trở lại, ở nơi này nhi, ngàn vạn đừng ngủ. Hỏa ta đã đi lên.” A Cửu không yên lòng dặn dò một tiếng, “Hữu Danh bọn họ cũng mau tới.”

Ở A Cửu ra thời gian, trong lòng vật nhỏ đột nhiên mở ra linh động mắt to, nhìn nàng rời đi phương hướng.

Vừa muốn mở miệng khóc, Thu Mặc vội nhẹ nhàng vỗ bọn họ, nếu như đứa nhỏ khóc thành tiếng, kia Tô Mi tất nhiên có thể tìm tới nơi này.

“Khụ khụ khụ...” Thu Mặc ho nhẹ một tiếng, phía sau bị Tô Mi nhất kiện đâm thủng phổi bộ vết thương nhất thời xé ra, cũng may khí trời lạnh lẽo, kia máu tràn ra một chút liền ngưng kết.

Chỉ là, nàng phổi bộ xuyên thấu, cũng không biết có thể kiên trì đến bao lâu, nhưng vô luận như thế nào... Cũng không thể ngủ a.

Có thể cảm nhận được nguy hiểm, hai đứa bé thể nhưng không khóc khóc, chỉ là nhìn A Cửu đi địa phương, tay nhỏ bé không ngừng trên không trung thảo thảo, bộ dáng thoát nhìn thập phần đáng thương.

A Cửu vòng qua sườn dốc đi hướng trước người yêu cổ xuất hiện vách núi chỗ, có thể rõ ràng nhìn thấy cả người là máu Tô Mi, chính nhìn kiếm, tượng người điên như nhau ở tuyết lý sư tâm của mình hình bóng.

“Tô Mi! Ta ở trong này.”

A Cửu đối nàng chỗ phương hướng, lạnh lùng hô.

Thanh âm xuyên qua gió tuyết, ở tuyết sơn lần trước vang.

Tô Mi thỉnh linh quay đầu lại, nhưng thấy, vách núi chỗ cao, gió tuyết bay lượn, một nữ tử quần áo bạch y, mặt mộc tóc đen, rõ ràng gió tuyết che khuất mặt nàng dung, cũng không khỏi làm cho người ta nhớ tới trời đông giá rét lúc, ở chỉ đầu ngạo nghễ mở ra một tiền mai.

Nhắc tới kiếm, cầm trong tay một chai khác độc được chiếu vào lưỡi dao thượng, Tô Mi mặt bởi vì điên cuồng cười, sớm đã biến hình, có vẻ càng phát ra dữ tợn.

Lại thêm chi, nàng con mắt trái đã hạt, nhìn qua, như phần mộ lý bò ra hủ thi.

Tô Mi giẫm tuyết, chậm rãi hướng A Cửu bên này bò sát qua đây.

Đỉnh núi gió tuyết thành lớn, thêm chi không khí loãng, nhiều lần nàng cũng ngã xuống, thể nhưng như cương thi như nhau, lại bò dậy, hồng hai mắt hướng A Cửu bên này đi tới.

A Cửu đứng ở nơi đó, lạnh lùng nhìn Tô Mi bộ dáng.

Lần đầu tiên, phát hiện, nếu như người, điên cuồng lên, thực sự thật là đáng sợ.

Tô Mi lên núi thời gian, đáy mắt lộ ra thâm độc hàn quang, thân hình như tia chớp như nhau, điểm túc phá tuyết mà đến.

Đồ kịch độc kiếm ở gió tuyết trung phản xạ ở lạnh lẽo thấu xương, cơ hồ muốn nhất chiêu trí mạng, Tô Mi thân hình tới gần, thủ đoạn vừa chuyển, kiếm liên cắt ngang hướng A Cửu cổ.

Tốc độ quá nhanh, ở kiếm thiết đến làn da trong nháy mắt, A Cửu cơ hồ là bản năng một hậu áp.

Lạnh lẽo kiếm theo trên chớp mũi xẹt qua, gió bên tai tuyết đến xương, nhẹ nhàng tuyết trắng rơi vào trong quần áo, mặc dù tránh thoát, thế nhưng thân thể sớm không như trước đây, lúc này mất đi trọng tâm té trên mặt đất.

Dự cảm đến Tô Mi sẽ trở tay một kiếm, A Cửu nghiêng người ra bên ngoài lẩn một vòng, quả nhiên thấy kiếm kia *** bằng tầng trong, phát ra răng rắc thanh âm.

Một tay chống máu, một tay bưng lồng ngực, A Cửu bán quỳ trên mặt đất, cường lực cảm giác được thể lực của mình lại lấy thật nhanh tốc độ xuống hàng.

Thậm chí còn, vừa hai như vậy đơn giản chạy thoát thân động tác, tựa hồ cũng dùng hết năng cả đời khí lực.

Gió tuyết to lớn, cơ hồ sắp mê ánh mắt của nàng.

“Thân thủ của người đại không như trước đây !”

Tô Mi dùng sức rút kiếm ra, kia dưới chân băng đường phát ra nghiền nát thanh âm.

Lạnh lùng nhìn bán quỳ trên mặt đất A Cửu, Tô Mi con người trở nên phóng đại, thét chói tai, “Người thế nhưng sinh ra nghiệt chủng? !”

Đúng vậy, không có sai, quỳ trên mặt đất, khuôn mặt suy yếu không chịu nổi nữ nhân bụng dưới thường thường.

“Nghiệt chủng ở nơi nào? !”

Tô Mi nổi điên lên, quơ trong tay kiếm, bốn phía nhìn lại, “Thu Mặc cái kia **!”

Dứt lời, thế nhưng xoay người muốn thả khí A Cửu, hướng vách núi phía dưới chạy đi.

A Cửu kinh hãi, nàng bây giờ căn bản không phải Tô Mi cái người điên này đối thủ, mà Thu Mặc bản thân vây quanh ở sớm tối, nàng mới không thể đã ra tới kéo lại Tô Mi.

Nếu quả thật làm cho Tô Mi tìm được... Mấy người bọn hắn đều hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Căn bản không cho nàng cơ hội, A Cửu đứng lên, trực tiếp nhào tới, từ phía sau nhéo Tô Mi tóc, sử xuất có chừng khí lực quán quýt đứng lên.

Vừa nghĩ tới bình an sẽ có nguy hiểm, A Cửu sớm quên chính mình lúc này tình cảnh, sinh sôi đem Tô Mi duệ ở.

Tô Mi lúc này cũng lực lớn vô cùng, trở tay lại muốn thứ hướng A Cửu.

A Cửu đem nàng phản áp trên mặt đất, khuỷu tay hung hăng giã ở Tô Mi con mắt trái con người thượng, đầu Tô Mi phát ra thê lương tru lên lúc, nàng nhân cơ hội cắn cổ tay nàng.

Máu tươi trên không trung tràn ngập, một khắc kia, thế nhưng sinh sôi đem Tô Mi tay cắn rụng một miếng thịt.

Kinh không dậy nổi như vậy đau, Tô Mi cuộn cuộn trên mặt đất, rốt cuộc vứt bỏ kiếm.

A Cửu cũng không cho nàng bất cứ cơ hội nào, trực tiếp nhéo nàng, sử xuất toàn thân khí lực, đem nàng kéo hướng bên vách núi.

Nhìn thấy vách núi, Tô Mi trong nháy mắt hiểu cái gì, trở tay ôm A Cửu thất lưng, điên cuồng quát, “Muốn chết liền cùng chết, ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua ngươi.”

Sớm liền mang theo hắc phải chết chi tâm mà đến, Tô Mi vết máu loang lổ mặt, lộ ra dữ tợn điên cuồng tiểu ý.

“Ngươi bồi sao? !”

A Cửu lạnh giọng cười, trong tay áo vẽ ra cuối cùng một thanh chủ thủ, trực tiếp chém về phía Tô Mi cánh tay.

“Buông tay.”

Mà đang ở kia trong nháy mắt, lạnh lẽo lạnh lạnh mà biếng nhác thanh âm theo cách đó không xa truyền đến, không chờ kịp phản ứng, A Cửu cảm thấy thủ đoạn bị cái gì tập trung, đau đớn rất nhiều, trong tay chủ thủ chảy xuống ở tuyết lý.

“Trẫm nói, buông tay.”

Gió tuyết to lớn, như là vô số oan hồn ở gào thét, thứ người màng nhĩ. .

Thế nhưng thanh âm này, thanh mà lạnh, biếng nhác mà lại, thanh tuyến như mỹ ngọc rơi bàn sạch sẽ, lại có khó có thể chống đối từ tính, coi như... Một cái ôn nhu tay, phát quá lồng ngực.

Này đơn giản mấy chữ, lại vừa có làm cho người ta không thể kháng cự khí phách vương giả, cơ hồ trong nháy mắt, A Cửu cùng Tô Mi đồng thời buông lỏng ra đối phương.

Xoay người, nhìn về phía thanh âm kia chỗ địa phương.

Gió thổi nổi lên trên mặt đất tuyết đọng, không trung tuyết cánh hoa bay xuống, trong lúc nhất thời, rơi vào kia quần áo chồn tía nhân thân thượng, thế nhưng làm cho chỉ chốc lát hoảng hốt —— kia trắng tinh máu thế nhưng biến thành ba tháng hoa anh đào nở rộ, duy xinh đẹp bay xuống.

Mà người kia, cứ như vậy phong tư trác việt, khí chất cao nhã đứng ở cây anh đào dưới tàng cây, khuôn mặt như mỹ ngọc bàn tinh xảo, nửa cuốn lông mi đem cặp kia mày con ngươi vẽ bề ngoài như sơn tiêu quỷ mị bàn, mê người mà mị hoặc.

Nhưng kia xuyên thấu qua gió tuyết đoán tới màu tím con ngươi, lại có không mang theo nhân gian tình cảm lãnh lệ cùng vô tình.

Hắn chậm rãi đi tới, dung mạo càng phát ra rõ ràng, làm cho bên vách núi hai nữ nhân đưa nể trong mộng, vô pháp tỉnh lại.

Nếu đây là mộng, nhưng vì sao, gió lạnh quát mặt cảm giác nhưng lại như là này đau.

Nhưng mà, nếu đây không phải là mộng, nhưng này rõ ràng quen thuộc dung nhan, vào giờ khắc này, thậm chí có vượt qua ngàn năm xa lạ đâu.

Ảo giác sao?

A Cửu giơ tay lên che ngực, ngóng nhìn đi tới nam tử —— kia một thân màu tím áo lông chồn cũng trước khi đi, nàng vì hắn đắp lên. .

“Khanh...”

Đúng vậy, đây là hắn, mà thân thể đau đớn nói cho nàng biết, này không phải là mộng.

Hắn tỉnh lại, hắn tỉnh lại, đồng thời xuất hiện ở trước mặt nàng.

A Cửu mở môi, muốn hô hoá tên này, nhưng mà thanh âm nước mắt nghẹn ngào ở yết hầu.

Gió tuyết xẹt qua, vừa mới ngã nhào ra viên mắt lệ đã ở trên mặt hóa thành băng.

Quân Khanh Vũ ánh mắt đầu đến, như lưỡi dao sắc bén rất nhanh đảo qua Tô Mi, cuối cùng rơi vào A Cửu trên mặt.

Cẩn thận mày đột nhiên tức khởi, hần ngóng nhìn A Cửu, lạnh lùng nói, “Người là ai?”

338. Chương 338: Kết Cục Bốn Mươi Ba

Cô gái kia đứng ở gió tuyết trong, thân hình thập phần gầy gò, tóc mất trật tự, tái nhợt khuôn mặt thoát nhìn không có chút nào huyết sắc, thậm chí có thể dùng cực hạn suy yếu để hình dung. Khuôn mặt không tính là khuyên quốc khuyên thành, nhưng là thanh tú động lòng người. Đôi mắt, sạch sẽ trong suốt, như là một mặt cái gương, ở chống lại một khắc kia, Quân Khanh Vũ đột nhiên cảm thấy ngực có cái gì ẩn ẩn đau xót. .

Loại đau này, như là trái tim bị người nắm, liên đới hô hấp đều bị áp ở tại ngực.

Thế nhưng... Nàng khuôn mặt lại là như vậy xa lạ, tựa hồ chưa từng gặp quá.

Nhưng mà, rõ ràng lần đầu tiên gặp phải, nhưng ánh mắt, lại thế nào cũng không thể theo trên người nàng lấy ra, hình như trên người nàng có một cỗ ma lực, phải đem hần cẩn nuốt bình thường.

Thực sự là kỳ quái nữ tử a. . . Loạn. . .

Không khởi , hần lại lần nữa đến gần, ngóng nhìn A Cửu ánh mắt, như là cực lực muốn ở trong đầu tìm tìm một xác thực đáp án.

“Người...”

Càng là tới gần, thế nhưng việt muốn tới gần, thậm chí, không bị không chế hướng nàng vươn tay ra, “Người... Người rốt cuộc là ai a? Ma ”

Tay dừng trên không trung, Quân Khanh Vũ nhìn cô gái trước mắt, thì thào hỏi ra thanh.

Rốt cuộc có chưa từng thấy qua a?

Chưa từng thấy qua, vì sao có gan vô cùng thân thiết cảm giác, thậm chí... Muốn muốn tới gần.

Mà nếu quả gặp qua, thế nhưng trong đầu, vì sao không có nửa điểm ấn tượng, thậm chí, một thân ảnh mơ hồ cũng không có.

Ánh mắt của nàng, tượng gương sáng, sạch sẽ mà trong suốt, tượng đầm sâu, đen thui mà thâm thúy, như là vòng xoáy, có thể đem người cuốn vào.

Hần từ trước đến nay trí nhớ rất tốt, hằng năm tuyển tú ba lần, hậu cung tràn đầy, nữ tử càng nhiều loại hoa Cheetos. Vào cung sau, những cô gái kia liền chưa từng thấy quá, nhưng mà, chỉ là tuyển phi đại diện thượng thái giám điểm danh, tái kiến lúc, hần cũng có thể nhất nhất chống lại.

Nhưng... Thế nào nhẹ nhàng không nhớ rõ nữ tử này.

Ánh mắt của nàng rất đẹp, có một loại lợi hại cùng mũi kiếm, nhìn hần lúc, có không hiểu phức tạp tình cảm.

Chỉ là, vì sao, hần nhớ không nổi nàng đến?

“Người là ai a?”

Hần cúi đầu, tới gần A Cửu, tượng một đĩa nhỏ như nhau, hiểu kỳ hỏi.

So sánh với vừa hần mới xuất hiện lời nói, hoàn toàn phản nếu hai người.

Thanh âm mới vừa rồi, lãnh lệ mà khí phách, thanh tuyến mặc dù biếng nhác, nhưng là lại có hoàng thất độc hữu quý khí cùng cao nhã.

Nhưng bây giờ, hần liên đới hỏi A Cửu mấy tiếng, “Người là ai a?”

Thanh âm này, thế nhưng bất tri bất giác mang theo vài phần nỉ non cùng làm nũng ỷ.

Hữu Danh đến trước từng nói với nàng, này người yêu cớ mặc dù có thể làm cho người khởi tử hồi sinh, nhưng mà, tỉnh lại người, lại sẽ thất trước khi đi toàn bộ ký ức.

Điểm này, A Cửu nhớ, bởi vì, ở đi Yên Vũ sơn trang thời gian, Quân Khanh Vũ từng tính toán làm cho nàng mất đi ký ức.

“Người sẽ không nói sao?”

Hắn nhẹ nhàng hỏi, ngó nhìn ánh mắt của nàng, mặc dù như trước xa lạ, lại không tự chủ toát ra mấy phần ôn nhu.

“...”

A Cửu vừa muốn mở miệng, ngực đột nhiên tuôn ra một tia tinh ngọt, chạy thẳng tới yết hầu, nàng chỉ có ngó nhìn hắn, nhẹ nhàng lắc đầu, nước mắt cũng không pháp tại đây gió tuyết trung ngã nhào đi ra.

Hắn... Hắn không nhớ rõ nàng!

Đúng vậy, hắn sau khi tỉnh lại, triệt để mất đi ký ức, không nhớ rõ nàng.

Nàng ngày đêm chiêm niệm người yêu a, ở sau khi tỉnh lại, tìm được nàng, nhưng mà... Lại nói với nàng, người là ai a?

Hắn một lần nữa tỉnh lại, cần phải đối mặt như vậy giải quyết, đối chính nàng mà nói, là hạnh vẫn là bất hạnh?

Thế nhưng... Không đúng, hắn vừa câu nói đầu tiên là, “Trẫm nói, buông tay.”

Hắn nhớ thân phận của mình, nhớ hắn là Quân Khanh Vũ, nhớ hắn là quân quốc hoàng đế.

Thậm chí, hắn nhớ Tô Mi, bởi vì ở vừa nhìn Tô Mi thời gian, hắn đáy mắt có nàng quen thuộc chán ghét cùng sát ý.

Nhưng vì sao, lại muốn hỏi nàng là ai?

Chẳng lẽ... Người yêu cớ, người yêu cớ a, chẳng lẽ một mình quên chính là hắn cuộc đời này tình cảm chân thành sao?

“Phốc!”

Cũng nữa không không được trong lòng tuyệt vọng, thân thể nàng cụt hứng quỳ trên mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi, liền khóc khí lực cũng không có.

Này... Nàng xuyên việt ngàn năm, yêu nam tử, sẽ ôm nàng làm nũng, sẽ đối với nàng tùy hứng, thậm chí phát giận giận đối nam tử, đã hoàn toàn quên nàng.

Dường như thân thể cuối cùng kiên trì một cây trục bánh đà đều bị người trừ đi, nàng tuyệt vọng nhìn hắn, lão đảo muốn giấy giữa đứng lên.

Mà trước mắt, gió tuyết tràn ngập thế giới đột nhiên xoay tròn, nàng nhìn thấy... Hắn ở phía sau lui, nàng nhìn thấy, bình an sinh ra một khắc kia, nàng nhìn thấy nàng rất bụng ở tuyết trung bò sát, nhìn trước khi đi, nàng cúi đầu khẽ hôn mi tâm của hắn...

Nhìn thấy... Thời gian ở lưu chuyển.

“Đi tìm chết đi.”

Bên tai, vang lên Tô Mi cuồng tiếu, thân thể nàng đột nhiên bay lên.

Mơ hồ trong tầm mắt, nàng nhìn thấy Quân Khanh Vũ một chớp mắt trúng Tô Mi trái tim, sau đó chạy vội mà đến.

Thân thể đang bay nhanh đau quặn bụng dưới, phong theo bên tai thổi qua, cuối cùng thân thể đứng ở không trung, cánh tay truyền đến y phục vỡ tan thanh âm.

Quân Khanh Vũ nhào vào vách núi chỗ, dùng sức lôi nàng tay áo vạt áo, mà tay áo, đang ở một chút hé
Cảnh tượng trước mắt một mực rút lui, nàng nhìn thấy bắc quyết, thấy được Mộ Dung Tự Tô, thấy được kim thủy...

Này đó đoạn ngắn, tựa như điện ảnh như nhau, rất nhanh đảo mang.

“Người tên là gì?”

Đỉnh đầu truyền đến hân thống khổ mà kiềm chế thanh âm, nữ tử thân thể một chút thoát ly tay hân tâm, nhưng hân lại liều mạng muốn biết nàng là ai!

Ta là ai?

Nàng mơ hồ mở mắt ra, nhìn đỉnh đầu kia tương xa lạ mà quen thuộc khuôn mặt, trong đầu hiện ra người thiếu niên kia ngây ngô mà tức giận là thần tình, “Hỗn đản, người rốt cuộc là ai? Người dám đụng chạm nữa trẫm, trẫm muốn bụi cây người cứu tộc!”

Bên môi hiện lên một tia hạnh phúc cười, nàng lẩm bẩm nói, “Ta kêu A Cửu.”

A Cửu?

Quân Khanh Vũ ngó nghiêng nhìn phía dưới nữ tử, nàng bán híp mắt con ngươi, hai mắt thật sâu ngó nghiêng nàng, ánh mắt kia... Coi như xuyên việt thiên sơn vạn thủy mà đến, không mơ hồ mà thâm tình.

Ổng tay áo lại lần nữa gãy, hân thể nhưng nhìn thấy, có nước mắt theo nàng viền mắt trung chảy xuống, thê mỹ mà mơ màng.

“Người khóc sao?”

Hân hỏi, hô hấp bạn kịch liệt đau lòng, nắm lấy nàng ống tay áo tay dần dần sử không hơn khí lực.

Quân quốc lưu ly cung, kia ở ban đêm thổ lộ thơm hoa mai... Thiếu niên tựa đầu để ở khung cửa thượng, dùng sức đập cửa, “Người có từng thích quá ta?”

Tay áo rốt cuộc không thể thừa thụ nàng đau quặn bụng dưới thân thể, truyền đến cuối cùng một tiếng tiếng xé rách sau, nàng thoát khỏi lòng bàn tay của hân, nhanh nhẹn đau quặn bụng dưới.

“Khanh Vũ, ta yêu người...”

Ý thức càng ngày càng mơ hồ, mà ký ức, nguyên lai việt xa xôi... Nàng nhìn thấy Cảnh Nhất Bích tựa ở bên trong kiệu, nói: nguyên lai đầu của ta như vậy đáng giá...

Nhìn thấy, nhà bảo tàng lý kia hừng hực thiêu đốt đại hỏa, còn có mười một dung nhan.

Xa xa, có trẻ con thương tâm khóc, như vậy thê lương cùng bất lực.

Quân Khanh Vũ nhào vào bên vách núi thượng, tay như trước vẫn duy trì lúc trước cái kia động tác.

Cô gái kia ở rớt xuống đi trong nháy mắt, liền tay áo đều theo trong tay hân chảy xuống.

Có thứ gì đó theo viền mắt nhỏ xuống, hân nâng tay vừa sờ, dĩ nhiên là ẩm áp nước mắt.

Làm sao vậy?

Hân nhìn kia hắc ám vực sâu, thì thào tự hỏi, chính mình vừa thể nhưng rơi lệ ... Là bởi vì vừa cái kia không biết nữ tử sao? .

Bọn họ rốt cuộc nhận thức sao? Không biết, nhưng vì sao, cô gái kia nói, Khanh Vũ...

Hân lung lay lắc lắc đứng lên, ngó nghiêng nhìn nữ tử rớt xuống phương hướng, nếu như hân không có nhớ lắm, nàng nói: Khanh Vũ, ta yêu người...

Khanh Vũ, trên thế giới này, thậm chí có to gan như vậy nữ tử, dám gọi thẳng tên của hân.

Thế nhưng, hân... Không có tức giận, nhưng mà trong lòng đau.

Kiếp nắm thành quả đắng, hung hăng áp trong lòng miệng, rốt cuộc chuyện xảy ra như thế nào!

Dưới chân có cho vào chân gì đó, cúi đầu vừa nhìn, hấn ánh mắt không khỏi chợt tắt, tương kì nhặt lên đến —— đó là hấn sinh ra lúc, sở đeo ngọc bội.

Mấy bước xa xa, có một thân thể ngọa nguậy không ngừng, nhìn thấy hấn quá khứ, lúc này sợ đến run lẩy bẩy.

Tử đồng lúc này một liềm, xem xét cẩn thận Tô Mi mô dạng, Quân Khanh Vũ đáy mắt đột nhiên xẹt qua một tia hận ý, khom lưng nắm cầm cửa nàng, ép buộc nàng ngẩng đầu lên.

“Tô Mi?”

“Là... Là...” Tô Mi sợ đến run run đứng lên, “Hoàng thượng...”

“Ha ha ha...”

Quân Khanh Vũ cười lạnh một tiếng, “Tô Mi, mặt của ngươi, từ nơi nào trộm tới?”

“A!”

Tô Mi kinh hãi, sợ hãi nhìn Quân Khanh Vũ, mà này có thể, thể nhưng khi hấn đáy mắt nhìn thấy một loại đáng sợ tiểu ý.

Cái loại này cười, lại bao hàm căm hận, cừu thị, còn có xem thường.

“Ngươi cũng phổi có được gương mặt này sao?”

Hấn hừ lạnh một tiếng, “Trẫm làm một về các ngươi Nguyệt Ly người mộng. Truyền thuyết trăm năm trước, Nguyệt Ly vương đi vào cửu lê lúc, chết ở trên đường, mất đi mặt. Mà ngươi bây giờ, thậm chí có gương mặt này!”

“Ta... Ta là Nguyệt Ly vương...”

“Ngươi phổi sao?” Quân Khanh Vũ lạnh lùng cười, cúi đầu đột nhiên nhìn thấy trên mặt đất chủ thủ, nhặt lên, để ở Tô Mi trên mặt, “Ngươi đã trộm tới, vậy ngươi liền lột ra đến, trả lại!”

339. Chương 339: Kết Cục Bốn Mươi Bốn

“A... Không... Hoàng thượng, cầu ngươi... Cầu ngươi...” Tô Mi quỳ trên mặt đất, trên mặt cầu xin tha thứ, lớn tiếng khóc nói, “Ta đã bị hủy khuôn mặt, cầu hoàng thượng, buông tha ta...” .

“Hủy dung?”

Quân Khanh Vũ nhìn này trương bị hủy diệt mặt, mặc dù như vậy, mơ hồ còn có thể nhớ năm đó dung nhan, như vậy khuynh quốc khuynh thành, từng làm cho hấn mê luyến.

“Mặc dù là gương mặt này bị hủy diệt , ngươi cũng không có tư cách có được!”

Chủ thủ hung hăng theo trên mặt nàng hoa hạ, Quân Khanh Vũ đứng dậy, đem chủ thủ ném ở Tô Mi trên mặt, “Chính mình động thủ! Nếu là ngươi trộm, vậy chính mình còn! Bằng không... Trẫm cho ngươi sống không bằng chết. Loạn ”

Hấn lạnh lùng nói, ánh mắt có làm cho lòng người hàn tuyệt tình.

Tô Mi ngó nhìn nam tử này, đột nhiên hiểu.

Đã không có nữ nhân kia, nam nhân này, cũng chính là cùng cái khác đế vương không hề khác nhau ma.

Từ xưa đế vương nhiều vô tình, so sánh với đến, Quân Khanh Vũ càng thêm tuyệt tình.

“Ha ha ha...”

Tô Mi ngưỡng mặt lên, nhìn trắng xóa bầu trời, cất tiếng cười to, “Ha ha ha ha...”

Nàng rút cuộc vẫn là thắng, nàng không chiếm được, nữ nhân kia cũng không có được.

“Quân Khanh Vũ... Người sẽ hối hận cả đời.”

Nàng giơ chủy thủ lên, đột nhiên nhắm ngay trái tim mình, “Người biết, vừa tử nữ nhân kia là...”

“Ba!”

Không đợi nàng nói hoàn, Quân Khanh Vũ một cước đá vào nàng trên ngực, “Muốn tự sát? ! Người quả thật quên trầm vừa mới nói nói sao? Trầm muốn chính là người sống không bằng chết, mà không phải cho người cầm chủy thủ thống khoái đi tìm chết!”

Nói xong, màu tím con người lạnh lùng nhìn đầu gió chỗ vôi vàng đuổi theo một đám người.

“Hoàng thượng.”

Nhìn thấy Quân Khanh Vũ bình yên vô sự đứng ở đằng xa, Hữu Danh đại thở phào nhẹ nhõm, ngược lại nhìn nữa trên mặt đất nữ tử lúc, không khỏi thất kinh.

“Tô Mi?”

“Tối hảo!” Quân Khanh Vũ quần mở Tô Mi, lại lần nữa đi tới bên vách núi, ngóng nhìn vừa cô gái kia rút xuống địa phương, “Đem nữ nhân này mặt lột ra đến! Còn có...”

Hắn dừng chỉ chốc lát, nhớ tới vừa Tô Mi đem cô gái kia đẩy xuống sườn núi lúc cuồng ngạo tiếng cười, không khỏi lại lần nữa nhú mày, “Trầm không muốn nghe đến nàng thanh âm, đem nàng đầu lưỡi cắt bỏ!”

Hữu Danh trên mặt một bạch, trên mặt nhất thời tràn ra một tia mồ hôi lạnh, liếc mắt nhìn Tô Mi, xoay người đối hộ vệ phân phó.

“A...”

Tô Mi bị áp trên mặt đất, phát ra thê lương thét chói tai, đang muốn há mồm các loại nhục mạ, hộ vệ chủ thủ cắt tới, nàng phun ra một búng máu thịt.

Kia đầu lưỡi lại thật bị sinh sôi thiết cắt bỏ.

Tùy thân tới thị vệ đều là từ nhỏ huấn luyện ra, loại nào cảnh chưa từng thấy qua, mặc dù là mấy tháng trước, đáng sợ nhất lăng trì xử tử, bọn họ đều ở đây.

Nhưng mà, hiện tại phải đem một người mặt, chỉnh tề thiết cắt bỏ, không khỏi vẫn còn có chút tay run.

Thánh thượng ý, không thể trái kháng, đây là bọn hắn biết rõ đạo lý. Đã đi lên con đường này, sinh tử đều phải ngoài suy xét, lại vẫn sợ cái gì lột da.

Trầm chỉ chốc lát, dùng vừa thanh chủy thủ kia, đem nữ tử mặt sinh sôi lột xuống, tiên máu chảy đầm đìa, bộ dáng đáng sợ.

Nữ tử té trên mặt đất, hấp hối, toàn thân run lấy bầy, thế nhưng như cũ nhìn ra được nàng không cam lòng ở nước nở cái gì.

Thị vệ đem máu chảy đầm đìa da mặt cùng chủy thủ một đạo trình lên, trong lòng không khỏi nói: đây là ai người chủ thủ, thế nhưng như vậy sắc bén.

Quay đầu lại nhìn thị vệ trên tay da mặt, Quân Khanh Vũ đáy mắt dâng lên phức tạp mạch suy nghĩ, sau đó đem thanh chủy thủ kia lấy ở tại trong tay, ánh mắt lại lần nữa ngóng nhìn vách núi phía dưới.

Nhìn ra được hoàng thượng tựa hồ có tâm sự, Hữu Danh cấp hộ vệ khiến cho ánh mắt, để cho bọn họ mang theo muốn chết không sống Tô Mi lui ra.

“Hoàng thượng, ngài đây là đang nhìn cái gì đâu?”

Kia vách núi phía dưới, đông nghịt một mảnh, ngã xuống, phỏng chừng hồi đều nhìn không thấy, mà hoàng thượng trạm được gần như thế, Hữu Danh đáy lòng nào dám yên tâm.

“Ta đang nhìn nàng.”

Hắn lẩm bẩm nói, trong đầu hiện ra cô gái kia khuôn mặt, rõ ràng mà khắc sâu, như là bị khắc vào trong đầu.

“Nhìn nàng? Ai?”

Hữu Danh không khỏi hiểu kỳ.

Quân Khanh Vũ ngón tay thối qua chủ thủ, đáy mắt lộ ra chỉ chốc lát thất lạc, “Trẫm tới thời gian, gặp một nữ tử. Như là ở đâu gặp qua, thế nhưng, như thế nào đều nghĩ không ra?”

“Nga?” Hữu Danh tâm lý đột nhiên có không hiểu bất an, “Hoàng thượng nhưng nhớ cô gái kia cái gì mô dạng?”

“Nhớ, ánh mắt của nàng rất đẹp.” Quân Khanh Vũ tiến lên một bước, Hữu Danh vội đưa hắn kéo lại.

“Hoàng thượng, cẩn thận a, nơi này là vách núi.”

“Nhưng vừa...”

Quân Khanh Vũ cũng cũng không lui lại, đáy mắt vừa cái loại này lãnh khốc cùng vô tình thành linh rút đi, thủ nhi đại chi là một loại không hiểu bi thương cùng thất lạc, “Nhưng vừa, nàng liền từ nơi này ngã xuống.”

“A... Ngã xuống?”

Hữu Danh tay một run run, kinh hoảng hỏi, “Hoàng thượng là nói vừa có một nữ tử ngã xuống? Hoàng thượng... Cô gái kia gọi là gì?”

“Nàng gọi...”

Ngô, còn chưa có đọc lên cô gái kia tên, lại đột nhiên nhìn thấy nữ tử cuối cùng cái kia ngóng nhìn ánh mắt, cùng một câu cuối cùng: Khanh Vũ, ta yêu ngươi...

Trong tay chủ thủ tựa như *** trái tim như nhau, đau đến thẳng không dậy nổi thất lạc.

“Hoàng thượng, người như thế.”

Hữu Danh vội đưa hắn kéo trở về, sau đó nhìn thấy có hộ vệ vội vàng hướng bên này chạy tới.

“Hoàng thượng, Hữu đại nhân... Chúng ta tìm được, tìm được...”

“Là phu nhân sao?”

Hữu Danh lo lắng hỏi, đi lên sau, chuyện thứ nhất ngay tìm A Cửu.

Chung lão bản nói, hắn xuống núi tiền, phu nhân nước ối phá, hoàng tử khả năng đã sinh xuống.

Người tới vui gật gật đầu, “Đúng vậy, là phu nhân, còn có tiểu hoàng tử cùng đế cơ. Tìm được chúng nó ... Tiểu hoàng tử cùng đế cơ bình yên vô sự.”

“Thật thật tốt quá!”

Hữu Danh hai tay đặt ở ngực, lúc này quỳ xuống đến, “Cảm tạ ông trời phù hộ phu nhân và tiểu hoàng tử đế cơ.” Sau đó đứng dậy, lại hướng Quân Khanh Vũ chúc, “Hoàng thượng, phu nhân, hoàng tử cùng đế cơ tìm khắp tới.”

“Phu nhân? Hoàng tử, đế cơ?”

Quân Khanh Vũ có chút mê man nghe.

Mọi người tìm sơn mà lên, Hữu Danh nói phu nhân vì tìm kiếm người yêu cô bị vây ở đỉnh núi, vì thế hắn cũng theo tìm đến.

Hắn nhớ hắn phong một nữ tử vì Vinh Hoa phu nhân, đồng thời chiêu cáo thiên hạ.

Thế nhưng, từ sau khi tỉnh lại, lại thế nào nhớ không nổi hắn nữ tử mô dạng.

Kỳ quái, rõ ràng là chính mình phong nữ nhân, thậm chí có con của mình, nhưng vì sao nhớ không nổi dung mạo của đối phương.

Không có làm lỡ chỉ chốc lát, hần vội vàng theo mà đi, nhìn thấy một đám người quỳ gối núi nhỏ ao ra.

Bọn hộ vệ đều bỏ đi áo choàng, cao cao giơ lên, đem gió tuyết ngăn trở.

Mà bên trong, mơ hồ truyền đến trẻ nhỏ tiếng khóc, rất là bi thương cùng bất lực.

Quân Khanh Vũ cùng Hữu Danh bước nhanh hơn, bước nhanh xông lên, quả nhiên thấy hai tiểu gia hỏa nằm ở sạch sẽ trong đệm chăn.

“Đế cơ... Hoàng tử...”

“Đây là trẫm đứa nhỏ?”

Nhìn hai bàn tay khỏ gò đó, Quân Khanh Vũ không khỏi kinh hô.

“Hoàng thượng, ngài trông.”

Hữu Danh đem vật nhỏ đều đặt ở trong ngực hần, “Đây là đế cơ, đây là hoàng tử, người xem, nhiều đẹp, cùng hoàng thượng một ma tử đâu?” .

Nhìn Quân Khanh Vũ cẩn thận từng li từng tí nhìn đứa nhỏ, Hữu Danh xoay người đi nhìn trên mặt đất nữ tử.

Tượng con mèo nhỏ như nhau ở trong ngực hần làm ầm ĩ, vừa còn khóc được giọng nói khàn khàn đứa nhỏ, thể nhưng đột nhiên đình chỉ khóc, mở đôi mắt to xinh đẹp nhìn đỉnh đầu nam tử.

Hai vật nhỏ, bộ dạng thập phần tương tự, nữ hài tử mày thanh mắt đẹp, hai mắt hàm đại, vừa mới sinh hạ đến là được lấy suy đoán trưởng thành nhất định là khuynh quốc khuynh thành, dung mạo thiên hạ.

Mà tiểu hoàng tử, mặt mày tinh xảo cho ra kỳ, cùng hần vừa sờ như nhau, nhìn hần lúc, song đồng đối tới đối lui, lại có một tia yêu linh khí.

Hai đứa bé trong lòng đều bày đặt đông tây, Quân Khanh Vũ hiếu kỳ cầm lên vừa nhìn, trong lòng đột nhiên không hiểu đau xót.

Hoàng tử trong lòng là một mau ngọc bội, hần nhớ, đây là hậu cung phi tử đặc biệt ngọc bội, mà một năm trước, hần từng sắc phong một nữ tử, ở đại điện thượng tướng khối ngọc này tự mình tặng cùng nàng.

Mà đế cơ trong lòng thì lại là một phúc túi, bên trong có một tiểu búp bê, mặt trên có khắc: bình an.

“Bình an?”

Hần nhớ , hần ngày đó chiêu cáo thiên hạ, cấp đứa nhỏ đặt tên là bình an.

Không khỏi, trong lòng đối hai đứa bé yêu say đắm vạn phần, lại cũng bất chấp hình tượng cúi đầu hôn phần nộn hai má.

Nhưng cúi đầu kia một chốc kia, thậm chí có nước mắt theo viền mắt trung chảy xuống... Đây, rốt cuộc làm sao vậy?

“A!”

Đột nhiên, bên cạnh truyền đến Hữu Danh kinh hô.

Quân Khanh Vũ vừa nhìn, chỉ thấy Hữu Danh quỳ trên mặt đất, hai tay run, như là bị cái gì khiếp sợ.

“Làm sao vậy?”

“Không.” Hữu Danh cúi đầu, “Phu nhân trúng độc.”

“Cái gì?”

Quân Khanh Vũ đến gần vừa nhìn, nằm trên mặt đất nữ tử, khuôn mặt mặc dù thanh tú, thể nhưng có làn da cũng không hoàn chỉnh, thậm chí nhận rõ không rõ dung mạo.

Này là phu nhân của hần?

Ôm đứa nhỏ, Quân Khanh Vũ nghi hoặc nhìn nữ tử, ánh mắt rơi vào trên người nàng mặc vật, kia đích thực là trong hoàng cung mới có, mà trên người nàng đang đắp cái kia tuyết chồn áo choàng, hay là hần thường cho .

Nhưng vì sao... Đối với nàng không có chút nào cảm giác.

Theo lý thuyết, nữ tử này sinh ra hai như vậy đẹp đứa nhỏ, hần hần là thập phần yêu nàng, chí ít, đối với nàng cũng ái quá.

Nhưng nhìn này khuôn mặt bị hủy nữ tử, đáy lòng của hần, thế nhưng không có một tia gợn sóng.

Cũng có thể... Nữ tử này là bởi vì trong lúc vô ý mang thai, mới có thể phong là phu nhân đi.

Người giống như hần vậy, sao có thể yêu hậu cung nữ tử.

Hần cười khổ một tiếng, nói, “Chiếu cố tốt phu nhân.” Dứt lời, cúi đầu nhìn trong lòng hai tinh tiểu được bất khả tư nghị gì đó.

Mặc dù không thể nào thích nữ tử này, nhưng rốt cuộc, nàng vì hần sinh ra như vậy đẹp đứa nhỏ.

“Nhất định là Tô Mi vừa đối phu nhân dùng độc...” Hữu Danh cắn răng hận nói, vạn vạn không nghĩ đến Tô Mi thế nhưng lòng dạ độc ác như vậy, “Hoàng thượng yên tâm, thần tất nhiên cam đoan phu nhân an toàn.”

Chí ít... Này dung mạo, sợ rằng phá hủy.

Nói, lấy ra ngân châm, xóc lên nữ tử tay trái, tính toán thi châm.

Nhưng liền tại thời điểm này, Hữu Danh cả người phảng phất sét đánh giật mình ở tại tại chỗ, ánh mắt đại ra nhìn nữ tử trong tay trái.

“Làm sao vậy?”

Đột nhiên cảm giác được Hữu Danh sắc mặt quái dị, Quân Khanh Vũ không vui nhú mày, này Hữu Danh theo hần nhiều năm, chuyện gì đều gặp, thế nào, lúc này thế nhưng như vậy thất thố.

“Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Không, không...”

Hữu Danh đối Quân Khanh Vũ nói phảng phất không nghe thấy, chí ít nhìn chăm chăm nữ tử tay, nơi đó — có một nhọt nhạt trắng non dấu vết.

Đây là Nguyệt Ly người ký hiệu, mà A Cửu, cũng không phải là Nguyệt Ly người.

Mặc dù khuôn mặt hủy diệt rồi, trên người nàng gì đó đều là A Cửu lưu lại , thậm chí áo choàng, y phục, thế nhưng... Tay đặt ở mạch đập thượng, thân thể không có một tia hàn độc.

Này rõ ràng cũng không phải là A Cửu a!

“Người rốt cuộc làm sao vậy?”

Nhìn thấy Hữu Danh tượng mắt hồn như nhau quỳ trên mặt đất, thần thái hoang mang, trong mắt rừng rưng, Quân Khanh Vũ hiển nhiên có chút tức giận.

“Hữu đại nhân, người làm sao vậy?”

Bên cạnh Chung đại nhân cũng cảm thấy không đúng, vội đến Hữu Danh bên người, hỏi.

Hữu Danh quay đầu lại nhìn hần, tay đã sớm run không ngớt, sau đó lặng yên chỉ chỉ nữ tử trong tay trái trắng non dấu vết.

Hai người đối diện, Chung đại nhân suýt nữa ngã quỳ trên mặt đất, lẩm bẩm nói, “Thu...”

Thu Mặc tên cũng không có gọi ra, liền bị Hữu Danh ngăn trở ý bảo hần không nên nói.

“Phu nhân rốt cuộc làm sao vậy? !”

“Phu... Phu... Phu nhân nàng rất tốt, chỉ là, khả năng muốn một chút đường như khó lấy tìm được được.”

“Vậy nghĩ hết biện pháp tìm được.”

“Là.”

Hữu Danh cúi người xuống, đầu tựa vào tuyết đôi lý, nước mắt ngã nhào.

Mà Chung đại nhân cũng nắm chặt nắm tay, hai mắt đại ra.

Đúng vậy, này không phải A Cửu, đây là A Cửu thiếp thân thị nữ Thu Mặc.

Kia nếu như vậy, A Cửu đi nơi nào?

Đột nhiên ngẩng đầu, nhớ tới vừa Quân Khanh Vũ đứng ở bên vách núi bộ dáng, Hữu Danh vội vàng đứng lên.

“Hoàng thượng.”

Hữu Danh cố nén tình tự, đi tới Quân Khanh Vũ bên người, “Vừa mới... Vừa mới... Vừa, hoàng thượng, nói một chút ở bên vách núi nhìn thấy một nữ tử, hoàng thượng nói... Tên gọi là gì?”

“Người thanh âm làm sao vậy?”

“Thần có chút lạnh, vì thế...”

“Nga... Người nhận thức vừa cô gái kia.”

Quân Khanh Vũ nghĩ đến cô gái kia, ngực đột nhiên bị kiềm hãm, ánh mắt xem kỹ nhìn Hữu Danh.

“Nàng...” Hữu Danh run rẩy môi, “Nàng... Nàng rất có thể là, phu nhân thị nữ...”

“Thị nữ?”

Quân Khanh Vũ ánh mắt nhìn về phía bên vách núi, “Nàng thoát nhìn không giống thị nữ a.”

Đứng ở trong tuyết, như vậy sạch sẽ ánh mắt, cùng một thân cao ngạo khí, chỗ nào như là một thị nữ có được tư thái.

“Hoàng thượng còn nhớ rõ tên sao?”

“Nàng nói... Nàng gọi.” Rất khó chịu, còn chưa có đọc lên cô gái kia tên, ngực thế nhưng lại không hiểu đau lên, nửa ngày, hần mới tốn sức nói, “, A Cửu.”

“Trời ạ!”

“Trời ạ!”

Vừa dứt lời, liền nhìn thấy Hữu Danh cùng Chung lão bản đồng thời quỳ trên mặt đất, phát ra một tiếng khóc kêu.

“Tại sao có thể như vậy?”

“Người...”

Hiển nhiên bị hai người biểu hiện kinh sợ, trong lòng đưa nhỏ như là cũng bị khiếp sợ, thế nhưng oa oa khóc lên, thanh âm thấp phần bị thương.

Mà Hữu Danh vội theo trên mặt đất bò dậy, thế nhưng đẩy ra đoàn người, mạo hiểm gió tuyết lão đảo hướng vách núi chỗ chạy đi, theo mà đi cũng cũng có vừa thất thổ Chung đại nhân.

“Hữu đại nhân, phu nhân đâu?”

Ở vách núi chỗ, bắt được Hữu Danh, Chung lão bản hỏi vội.

“Phu nhân...”

Hữu Danh quỳ gối bên vách núi thượng, chỉ vào vách núi, khóc ròng nói, “Phu nhân, nàng ngã xuống.”

“Cái gì?”

Trong tay phối đến rơi trên mặt đất, Chung lão bản cho là mình nghe lầm.

“Là hoàng thượng, hoàng thượng tự mình nhìn thấy nàng ngã xuống ... Ông trời của ta a. Trời ạ...”

Hữu Danh một quyền đánh ở tuyết thượng, khóc lóc kể lể nói, “Tại sao có thể như vậy không công bằng... Như vậy nữ tử, há có thể...”

Chung đại nhân nhìn mặt trời thiên địa, cũng hộ tống quỳ trên mặt đất.

“Phu nhân... Là Chung mỗ cả đời may mắn gặp qua tối truyền kỳ nữ tử, cũng là Chung mỗ một tiếng duy nhất kính phục người.”

Như vậy nữ tử, cam nguyện làm cho người ta thần phục ở nàng dưới chân, cam nguyện vì nàng tận tâm tận lực.

“Thiên hạ, không còn có tượng phu nhân như vậy đứng cảm nữ tử.”

Nhìn bên vách núi chỗ, quỳ Hữu Danh, Quân Khanh Vũ đứng ở tại chỗ, ôn bình an, đột nhiên cảm thấy, trong lòng hình như có thứ gì đó vứt bỏ.

Thế nhưng, lại thế nào cũng nghĩ không ra.

Hữu Danh là y thánh hậu nhân, cá tính trung có ít có kiêu ngạo, lại ở bên vách núi quỳ tròn một đêm.

Xuống núi sau, chuyện làm thứ nhất, dĩ nhiên là cầu tới thanh chủ tử kia, tự mình một đạo thống tử Tô Mi.

Thầy thuốc không thể đánh máu, mà vì một nữ tử, hần nhận thức nhiều năm Hữu Danh, lần đầu tiên mất đi nguyên tắc, giết vốn sẽ phải chết đi nữ tử

Đứng ở vách núi chỗ, Quân Khanh Vũ đột nhiên quay đầu lại, nhìn sắc mặt bi thương Hữu Danh, “Nàng, nhất định là một đặc biệt nữ tử đi.”

Hữu Danh ngẩng đầu, “Đúng vậy, hoàng thượng. A Cửu, nàng là một vị phi thường đặc biệt nữ tử.”

Quân Khanh Vũ gật gật đầu, mỉm cười nói “Trăm muốn cũng là. Nàng rất đặc biệt.”

Năm thứ ba, Hữu Danh đứng ở Sở quốc hoàng cung trên, tuyên đọc Sở quốc hoàng thất tự nguyện vi thần đầu hàng thư.

Văn võ bá quan quỳ trên mặt đất, xung quanh yên tĩnh thần kỳ, chỉ có long uy trên, dựa vào một người mặc bạch y nam tử.

Hần mực phát nhẹ vén, tư thái biếng nhác tựa ở long ý thượng, khuôn mặt tinh xảo, màu tím con người lạnh lùng quan sát người trên, môi mỏng câu dẫn ra một tia cuồng vọng mà diêm dúa lẳng lơ cười.

“Chúng ái khanh bình sinh.”

Hần nâng tay lên, nhẹ nhàng nói.

Mọi người cúi cút cả kinh, lúc này sợ đến một tiếng mồ hôi lạnh.

Này đế vương thanh âm thanh cạn, biếng nhác mà lại, thanh tuyến áp lực thấp, lại lộ ra cường hữu lực khí phách.

Coi như, mọi người đều nhìn, này dùng hai năm, máu phá các quốc gia A Tu La.

Đồn đại, hần dung nhan yêu mị, là thần thú hóa thân, mà ở trên chiến trường, thì biến thành khát máu ác mộng, nơi đi qua, máu vậy thiên lý.

Từ lúc rất nhiều năm trước, từng có người nói, quân quốc đem gặp phải một vị tuổi còn trẻ đế vương, hần đem nhất thống thiên hạ.

Mọi người kiết dương đây là một cười nhạo, mà bây giờ, này gọi Quân Khanh Vũ đế vương, năm ấy 22 tuổi đế vương, quả nhiên như tiên đoán như vậy, thống trị lục quốc, do đó đem quân quốc bản đồ mở rộng đến lớn nhất.

Đây là một ngần đáng sợ này ác mộng, mọi người dường như còn bị khốn cảnh ở ác mộng trong, thật lâu chậm bất quá thần đến.

Nghe nói, hai năm trước, này đế vương đột nhiên hôn mê mấy ngày, sau khi tỉnh lại, tính cách đại biến.

Mà khi đó, có một nữ tử vì hấn sinh hạ một đôi tử nữ, đế cơ tên là: Ninh Bình công chúa, mà thái tử tên là: An Nhụy (rui).

Từng nói, nguyên chết đi Vinh Hoa phu nhân sâu được vị này hoàng đế sủng ái, mang thai lúc, cấp đứa nhỏ ban tên vì bình an, cũng không muốn, thiên ý trêu người, phu nhân và đứa nhỏ đều băng đi.

Vì thế, vị này hoàng đế ốm đau nhiều ngày, cuối cùng hạ chiếu, vĩnh viễn không lập hậu.

Mà bây giờ có người sinh ra đế cơ cùng hoàng tử, theo lý hấn là gia phong, thế nhưng, hoàng thượng sau khi tỉnh lại, ngược lại chỉ là phong nữ tử kia vì tường quý phi.

Từ đó về sau, vị này đế vương liền đem suốt đời tinh lực đều đặt ở chính sự trên, cho tới bây giờ, thống nhất lục quốc, lịch sử hai năm, này trong lúc, cũng chưa từng thấy này đế vương lại nạp nữ tử vào cung.

Thậm chí còn, cái khác hàng quốc đưa vào đế đô công chúa và đế cơ, đều bị khiển quay trở về phiên .

340. Chương 340: Kết Cục Bốn Mươi Lăm

“Đại nhân, đế cơ cùng hoàng tử, còn có mấy nguyệt, liền năm tuổi sinh nhật, ngài xem này nên làm cái gì bây giờ? Hoàng thượng lúc này chính cho người đi tường quý phi điện.” .

Đậu đỗ tử tiến lên đây, thấp giọng dò hỏi.

“Năm tuổi ... ?”

Hữu Danh đứng ở ban công thượng, đột nhiên cả kinh, “Thời gian, nhanh như vậy, liền năm tuổi sao?”

Đúng vậy, thời gian trôi qua năm năm đức.

Tất cả như vậy mau. Phu nhân, nàng cũng qua đời tròn năm năm .

Đế đô vẫn là không có biến, nhưng mà quân quốc đi thống nhất lục quốc, mấy năm nay, Quân Khanh Vũ một lòng một dạ ngoại trừ hai đứa bé, tất cả đều đặt ở quân chính trên, thống nhất ba năm, quốc thái dân an, bách tính thái bình.

Duy nhất không túc chính là, này hậu cung như trước quạnh quẽ, chỉ có hiện tại một tường quý phi anh.

Thế nhưng... Hoàng thượng lại một lần đều cũng không có đi quá tường quý trên điện ngủ lại.

Nếu là đi, đều chỉ là vì hai đứa bé, sau đó mang đi đứa nhỏ đi chơi một tao, lại đem đứa nhỏ trả lại.

Hậu cung quạnh quẽ lúc, người cũng dễ nhớ tới chuyện cũ, vì thế, Hữu Danh thường thường nhớ tới A Cửu ở ngày.

Khi đó, cả ngày sống được kinh hồn táng đảm, một khi, phu nhân lại chọc hoàng thượng, tất nhiên là hấn ăn không xong tui đi.

“Ninh Bình, đừng chạy quá nhanh, cẩn thận té.”

Đi tới cửa, liền nghe thấy một nữ tử quen thuộc mà lo lắng thanh âm.

Tìm thanh âm nhìn lại, đầu thu đến cực điểm, trong hoàng cung chung phấn hoa nở cho ra kỳ thật là tốt, một nữ tử mặc hồng nhạt cung y, mang theo cái khăn che mặt, chính trông nom đứa nhỏ, thỉnh thoảng theo phía sau bọn họ, rất sợ xảy ra điều gì sai lầm. .

Cô gái kia, bởi vì mặt bộ hủy dung, vẫn mang theo cái khăn che mặt, cũng là hậu cung duy nhất một vị phi tần —— tường quý phi.

“Ninh Bình, người truy không ta.”

Phía trước một người mặc hoàng sắc tiểu áo may-ô đứa nhỏ, khuôn mặt tinh xảo như ngọc, song đồng như đen bóng bảo thạch bình thường, cười rộ lên lúc, bên miệng có cùng phụ thân hân như nhau đẹp lệ cơn xoáy.

“Ta mới không truy người.”

Cách đó không xa một cùng bé trai dung kinh người tương tự chính là nữ hài nhi mặc màu trắng váy, ngồi ở bàn đu dây thượng, một bộ không thể nào phản ứng bộ dáng.

“Ân ~” An Nhụy tức khởi đẹp mây, chống nạnh, giận chỉ tỷ tỷ, “Người vì sao không truy ta?”

Ninh Bình vùng lên phần nộn cổ, “Ta tại sao muốn truy người?”

Nàng nhưng là giải này hầu tinh đệ đệ, chỉ cần nàng đuổi theo, vậy hẳn liền làm âm ỉ được lợi hại hơn.

Này trong hoàng cung đến không có mấy người dám cùng hoàng tử như vậy ngoạn, vì thế, An Nhụy đã nghĩ phương pháp lẩn qua lẩn lại tỷ tỷ.

Nhưng này tỷ tỷ, nhưng cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, kia An Nhụy không phải bính vẽ mặt hôi, chính là ăn một bụng biết.

“Người không truy ta, vậy ta đã đem thư ném xuống.”

“Người ném?”

Tiểu nữ hài nhi vùng lên cẩn thận mây, “Cẩn thận ta nói cho phụ hoàng, người có nhục thánh nhân...”

“Ninh Bình, người rất xấu rồi.”

Tiểu nam hài đoá đoá chân, bắt đắc dĩ giẫm tiểu toái bộ, đem thư tác hồi tỷ tỷ trong tay.

“Người nên gọi ta tỷ tỷ.”

“Hừ!” Tiểu gia hỏa đỏ mặt, chỉ vào tỷ tỷ, “Người liền so với ta sớm sinh ra một hồi, cứ như vậy không ngờ như thế khi dễ ta.”

Lúc này, đột nhiên nhìn thấy cách đó không xa, một thân ảnh quen thuộc đi tới.

An Nhụy một nhảy về phía trước, liền tát nha tử ra bên ngoài chạy, sau đó tượng giống như con khỉ bắt người tới.

“Phụ hoàng, Ninh Bình nàng khi dễ ta.”

Nói vừa rơi xuống, trong điện người nhìn người tới, đều cuống quýt chạy xuống.

“Tất cả đứng lên đi.”

Nói, Quân Khanh Vũ một tay ninh An Nhụy trên cổ y phục, một tay tựa như ninh dưa hầu như nhau cân nhắc, nói, “Ân không sai! Vừa nặng một chút. Xem ra, là người lại đi nhạ tỷ tỷ người.”

Nói, khẽ cười lên, đem An Nhụy ôm vào trong ngực, đi qua kéo Ninh Bình.

An Nhụy mê mê cái miệng nhỏ nhắn nhi, hiển nhiên hết sức bất mãn, trừng mắt Ninh Bình. Ninh Bình vịn Quân Khanh Vũ cổ, hồi trừng An Nhụy liếc mắt một cái, không cam lòng tỏ ra yếu kém.

An Nhụy vừa nhìn nguy, tát nha tử muốn khóc...

Hữu Danh ở bên cạnh nhìn cười toe toét.

Này hai đứa bé sinh hạ đến, ai cũng không dính, liền dính Quân Khanh Vũ.

Này thế nhân đồn đại khát máu hoàng đế, suốt ngày cũng gương mặt lạnh lùng, cũng chỉ có đang nhìn đến hai đứa bé lúc, mới lộ ra tươi cười.

Khi đó... Hữu Danh thường thường sẽ nhớ tới, sáu năm trước, A Cửu mới vào trong cung tình cảnh. Hoàng thượng nhìn bình an lúc, tươi cười cùng năm đó vừa sờ như nhau, chỉ là mặt mày chỗ, luôn có điểm bi thương cùng thất lạc.

“Hoàng thượng.”

Bên cạnh phần y nữ tử khiếp nhược hô một tiếng, sau đó tận lực thối lui đến xa nhất chỗ.

Quân Khanh Vũ chỉ là nhàn nhạt nhìn nàng một cái, liền ngồi ở bàn đu dây thượng cùng đi hai đứa bé chơi đùa.

Đối nữ tử này, hắn khi trở về, chỉ phong nàng vì quý phi, nàng cũng không có biểu hiện ra cái gì. Mà mấy năm này, hai người ít nói chuyện, gặp mặt cũng rất ít, chỉ cảm thấy nàng mặt mày thoát nhìn thập phần do dự.

Hắn không yêu nữ tử này, thế nhưng, hắn là hai đứa bé mẫu thân, bởi vậy hắn cho nàng địa vị, cũng tận lực cho nàng giàu có.

Nàng là trăm phu nhân?”

Che ngực, hắn không thể tin tưởng chất vấn.

Kia một đôi nhìn hắn, thần tình mà tuyệt vọng mất.

“Đúng vậy, đó là ta các quân quốc duy nhất Vinh Hoa phu nhân. Bây giờ quân quốc thiên hạ, đã từng lục quốc, người người đều biết, quân quốc hữu một vị thông minh cơ trí phu nhân, phong, Vinh Hoa. Phu nhân tể hậu, hoàng thượng tự mình hạ chiếu, vĩnh viễn không phong hậu...”

“Nhưng vì sao... Trăm nhìn thấy nàng, lại không nhớ rõ nàng?”

“Hoàng thượng bệnh nặng, phu nhân người mang lục giáp đi vào tuyết sơn tìm kiếm người yêu cổ. Có biết, kia người yêu cổ, nhưng lại vì ảm hạ trước kia. Nó một mình sẽ cho người quên cuộc đời này tình cảm chân thành.”

“Nàng là người yêu của ta?”

Vì thế, ngày đó sau khi tỉnh lại, hắn đi vào tuyết sơn đỉnh núi lúc, mọi người đều ở bốn phía tìm kiếm lúc, hắn lại dựa vào trực giác trước tiên thấy được bên vách núi thượng nàng.

Hắn muốn biết tên của nàng, cảm thấy gặp qua nàng, muốn muốn tới gần nàng, là bởi vì, bọn họ yêu nhau sao?

Mà hắn thế nhưng quên nàng.

“Người theo trăm đến!” Hắn nắm lên Hữu Danh, hướng mai ẩn điện chạy đi.

Ở đây, bị phong tròn năm năm, không có người xuất nhập, thế nhưng thập phần sạch sẽ.

“Đây là?”

“Đây là phu nhân vào cung lúc, lúc ban đầu tắm cung.”

Đẩy thuê phòng, trên tường lộ vẽ kỷ phúc đồ, dùng tới tốt đàn mộc phiêu hảo, “Đây cũng là cái gì?”

“Đây là năm đó hoàng thượng cùng phu nhân giận đối, hoàng thượng một mình sinh hờn đối, họa phu nhân.”

“Kia đồng hồ cát?”

“Hoàng thượng mệnh phu nhân đi Giang Nam, nhưng trong lòng tưởng niệm phu nhân ngày về, liền mệnh ty chức làm này đồng hồ cát.”

Thế nhưng vì sao hắn nghĩ không ra, nhưng mà năm năm đến, lại vẫn vô pháp quên hắn dung nhan, vô phương quên nàng ngóng nhìn nàng cuối cùng liếc mắt một cái.

“Đây là cái gì?” Trong tủ treo quần áo có một bộ hoàng sắc quần lụa mỏng, chũe đầy chuông cùng bảo thạch, thoạt nhìn hết sức xinh đẹp.

“Phu nhân năm đó vì dẫn tới Mộ Dung tam hoàng tử chú ý, trang điểm thành vũ cơ ở hoa rơi lâu sở mặc quần áo...”

Toàn bộ mai ẩn điện, là về hần và quá khứ của nàng, bị thật sâu ẩn giấu.

Mà hôm nay mở ra, hần lại không nhớ rõ tất cả.

Bông tuyết đầy trời, từ đỉnh đầu bay tới, rơi vào hần tuần mỹ trên mặt.

Năm năm quá khứ... Năm năm trước, ở chỗ này, hần bắt được nàng, lại không có cứu sống nàng.

Nếu như, thời gian đảo lưu, hần sẽ nghĩa vô phản cố cùng nàng cùng nhau nhảy xuống.

“Bình an, các người qua đây.”

Hần mệnh lệnh hai đứa bé qua đây, “Nhìn thấy phía dưới sao?”

Hai đứa bé cẩn thận từng li từng tí nhìn vách núi, mê man lắc đầu.

“Của các người mẫu phi, nàng ở phía dưới.”

“Mẫu phi?” Ninh Bình nháy mắt, “Phụ hoàng, tường quý phi không phải chúng ta mẫu phi sao?”

“Nàng là của các người cô cô. Của các người mẫu phi nàng ở phía dưới, này tuyết sơn, mới là các người sinh ra địa phương.”

Hai tiểu gia hỏa như trước có chút mờ mịt, chỉ là nhìn mình trẻ tuổi phụ thân, An Nhụy giơ tay lên đang cầm mặt của hần, “Phụ hoàng, người khóc.”

“Không... Ta là...” Hần dừng một chút, “Là muốn niệm tình các người mẫu phi .”

Đúng vậy, nguyên lai, mặc dù quên , năm năm này đến, hần đều ngày nhớ đêm mong nhớ mong ở trên vách đá chỉ có một mặt nữ tử.

Nguyên lai a, A Cửu, kỳ thực, ta cũng không có quên ký người. Ta chỉ là bất đắc dĩ.

341. Chương 341: Kết Cục Bốn Mươi Sáu

Lục quốc thống nhất sau, sửa niên hiệu vì nước miếng phong, nước miếng phong ba năm, đế đô tể đàn lại lần nữa mở ra.

Ngày đó trời trong nắng ấm, văn võ bá quan đều mặc triều phục quỳ gối dưới đài mặt.

Dàn tể thượng, tể ti đứng ở một loạt, phía trước nhất hoàng sắc trên bàn, thờ phụng một quả xanh biếc ngọc bội, dưới ánh mặt trời sáng quắc sinh huy – đây là quân quốc ngọc tỷ.

Ai cũng không có nghĩ đến, hoàng thượng thế nhưng đem ngọc tỷ đặt ở tể trên đài.

Theo lý thuyết, đây là vì hoàng tử cùng đế cơ cầu phúc, cũng không cần lấy ra tượng trưng cho tối cao quyền lực ngọc tỷ. Nhưng mà, không người nào dám hỏi.

Kéo dài hồng sắc thảm, theo dàn tể chỗ cao nhất phô khai, tốc hành cửa cung.

Không lâu sau, hoàng thượng một thân bạch y, thế nhưng một mình xuất hiện ở cuối đường. .

Mà, đế cơ cùng tiểu hoàng tử lại cũng không có xuất hiện.

Mọi người một mảnh nghị luận, nhưng nhìn đến Quân Khanh Vũ cất bước ra tới trong nháy mắt, tất cả mọi người chôn xuống đầu, đại khí không dám ra.

Dương quang nhỏ vụn rơi vào trên người hắn, những năm gần đây, hắn cả người là máu, kéo dài qua toàn bộ lục quốc, nhưng mà, trẻ tuổi đế vương, khuôn mặt như trước như năm đó như nhau, tà mị muốn diễm dúa lẳng lơ, con ngươi đen kịt, ánh mắt lãnh khốc vô tình.

Mặc dù là tế ti, khi hắn đi lên dần tế một khắc kia, đều sôi nổi hương hắn quỳ xuống.

Nhiều năm trước, sư phụ từng nói, có một vị hoàng đế hắn là thần thú chuyển thế, cũng thống nhất lục quốc.

Mà vị này đế vương, thì lại là trước mắt tuyệt mỹ nam tử.

“Canh giờ lúc nào đến?”

Hắn nhìn dần tế thượng, kia khối ngọc bội, lạnh giọng chất vấn.

“Hoàng thượng, này đàn hương đốt tận lúc, đó là giờ lành.” Tế ti chỉ vào mau đốt hoàn đàn hương, kính cẩn trả lời nói.

Quân Khanh Vũ môi hơi nhất câu, quay đầu lại nhìn về phía trên thành lầu, đứng hai đứa bé, đó là nàng cùng hài tử của hắn. Bình an, bình an cả đời.

“Hoàng thượng giờ lành tới.”

Tế ti nhẹ giọng nhắc nhở, lập tức lấy ra chuẩn bị cho tốt kính văn, tính toán đọc diễn cảm, lại nhìn thấy Quân Khanh Vũ trong tay đột nhiên nhiều ra một thanh chủy thủ, lưỡi dao sắc bén đặt ở tay mình cổ tay chỗ.

Thậm chí muốn cũng không có muốn, liền một đao hướng chính mình thiết đi xuống.

“Hoàng thượng!”

Xung quanh phát ra một mảnh kinh khủng tiếng hô, thậm chí có người ý đồ đi lên ngăn cản.

“Đều cho trầm đi xuống, người trái lệnh, tộc diệt cửu tộc!”

Máu tươi từ cổ tay hắn chỗ như hồng sắc trên châu bàn nhỏ xuống, kia đỏ sẫm máu tươi ở dụng chạm đến ngọc bội trong nháy mắt, hóa thành tơ máu hòa tan ngọc bội lý.

“Trời ạ, hoàng thượng...”

“Hoàng thượng...” Dưới thân, văn võ bá quan một mảnh kêu khóc, thế nhưng ai cũng không dám tiến lên ngăn cản.

“Tại sao có thể như vậy!” Hữu Danh quỳ trên mặt đất, tiên đoán trung, Quân Khanh Vũ sẽ mặc danh kỳ diệp máu tươi lưu tận...

Nhưng mà, lại không nghĩ rằng, dĩ nhiên là tình cảnh như thế.

Máu tươi từ thủ đoạn chỗ một chút nhỏ xuống, Quân Khanh Vũ nhìn chăm chăm ngọc bội.

Đương tích một giọt máu tươi rơi vào ngọc bội lý thời gian, Quân Khanh Vũ thế nhưng nhìn thấy, một cô gái che mặt đưa hắn bắt lại, đem nàng trở thành con tin.

Hắn nhìn thấy, chính mình đi tới trước người của nàng, giơ lên cầm của nàng hỏi, “Người biết viết thơ sao?”

“Người sẽ hát sao?”

Nàng nói, người lại trừng thử xem, có tin ta hay không hôn người? !

Nàng nói, nhất sinh nhất thế nhất song nhân. Ta người yêu muốn, ba nghìn yếu thủy chỉ thủ một gáo nước.

“A Cửu...” Máu tươi tiếp tục nhỏ xuống, không có chút nào dừng lại ý tứ, này mơ hồ, mất đi ký ức, tại đây có thể, thế nhưng toàn rõ ràng đứng lên, “Ta cái gì đều nghĩ tới.”

Nàng giọng nói và dáng điệu nụ cười, nàng cười ở trên lưng ngựa bộ dáng, nàng xem hắn không thể tránh được bộ dáng, nàng xem hắn thương tâm bộ dáng...

“Nếu như người nói tất cả đều là thật, kia, có phải hay không, máu tươi của ta, có thể đổi người một lần nữa trở về?”

Tế ti các nơi đó gặp qua như vậy tình thế, tất cả mọi người sôi nổi quỳ xuống, đang cầm kinh văn một khắc không dám ngừng nghỉ tụng niệm.

Bầu trời đột nhiên một mảnh mờ tối, dần tế thượng kỳ lân ngọc bội phát ra gai mắt hồng quang, như là kéo dài hỏa diễm, mơ màng mọi người mắt, lửa kia hải, vừa giống như thiêu đốt vạn lý rặng mây đỏ, chỉ chốc lát trong lúc đó, xung quanh thế nhưng cái gì đều nhìn không thấy .

342. Chương 342: Kết Cục Bốn Mươi Bảy

Danh điểm mùi vị cà phê, vẫn là năm năm này đến, nàng vui vẻ duy nhất . .

Khổ, lại không cảm giác được khổ phía sau ngọt.

Nữ tử tựa ở trên sofa, xuyên thấu qua cửa sổ, nhìn dưới lầu các loại danh xe, còn có lui tới đoàn người, coi được môi mím môi thật chặt.

Tượng là làm một mộng, kia mộng nàng thế nhưng làm tròn một năm.

Sáu năm trước, á phụ làm cho nàng đi làm hạng nhất nhiệm vụ, trộm cướp một khối ngọc tỷ, nếu là tới tay, nàng cùng mười một cũng có thể đổi được tự do đức.

Mà sau khi tỉnh lại, nàng ở bệnh viện thực vật nặng độ giám thị phòng bệnh, á phụ cầm ngọc tỷ biến mất.

Mười một gặp chuyện không may tiền, vì nàng mua bảo hiểm, bởi vậy, nàng một mực phòng bệnh hôn mê tròn một năm. Một năm này, không có người tin nàng sẽ tỉnh lại, cũng bởi vậy, á phụ lừa lại phái người tới lấy nàng tính mạng.

Nhưng một năm sau, nàng tỉnh lại, tâm lại ở trong mộng anh.

Rốt cuộc là mộng sao? Nàng nắm chặt nắm tay, nhắm mắt lại, liền nhìn thấy cặp kia màu tím mắt.

Nếu như là mộng, vì sao, nàng nghĩ đến sẽ đau lòng, nghĩ đến bình an sinh ra thời gian, kia cắt vào thể da đau, thế nào lại là giả .

Nếu như là mộng, vì sao, này mộng, so với hiện thực thật đúng là thực.

‘Khanh Vũ...’ sau khi tỉnh lại, nàng đi tra khảo về cái kia đế vương lịch sử, nhưng mà, cũng không có tượng mười một nói như vậy, hẳn với hai mươi lăm tuổi liền chết đi.

Chỉ nói nói, hai mươi lăm tuổi, vị này đế vương đột nhiên thân thể ôm bệnh nhẹ, sau, cũng chưa có bất luận cái gì ghi chép.

Cái gọi là hoàng lương một mộng, rốt cuộc, ai mới là mộng?

Cúi đầu, nhấp một miếng cà phê, trong nháy mắt kích thích nàng đại não.

Nhân viên phục vụ đi tới, đem một bao đường đặt ở trước người của nàng, “Tiểu thư, nếu ngài quá khổ, có thể thêm một ít thái phi đường.”

“Cám ơn.” Nàng giương mắt, hai tròng mắt sáng sủa, sắc lạnh lạnh dung nhan, có mấy phần lãnh diễm.

Nhân viên phục vụ cười gật gật đầu, xoay người rời đi.

Nàng đem thái phi đường cầm trong tay, phía dưới đè nặng hé ra giấy: tự cư xá, lầu hai. Năm.

A Cừu đáy mắt xẹt qua một tia sát khí, đem giấy nắm ở trong tay, xoay người ra quán cà phê.

Sau khi tỉnh lại, nàng dùng năm năm, thế giới các nơi tìm kiếm á phụ hạ lạc, bởi vì, mười một tử, không thể cứ như vậy quên đi.

Mà mấy năm nay, kia khối ngọc tỷ thế nhưng một mực trong tay hắn, không biết làm sao hắn vẫn luôn tìm không được thích hợp người mua.

Lần này, nghe nói có một người Nhật Bản coi trọng khối ngọc này tỷ, tính toán mua đi làm nghiên cứu, song phương giao dịch địa điểm đó là tụ cư xá, tổng cộng năm bảo tiêu.

Năm bảo tiêu, không nhiều, thế nhưng dám khẳng định , tất cả đều là tinh anh.

Tụ cư xá là ngoại ô thành phố khu tương đối yên tĩnh cao cấp câu lạc bộ, bảo an thì thô tương đương sâm dương, thế nhưng, đối với nàng mà nói, muốn tới đi như thường quá dễ dàng.

Dù sao, nàng thế nhưng tìm năm năm tâm tư, muốn giết một người.

Tụ cư xá lâu hai, phòng lý ngồi tổng cộng hói đầu nam tử, một tay ngâm xì gà, một tay liếc nhìn trong tay sách cổ, thoát nhìn chẳng ra cái gì cả.

Ở đến trước, liền biết này người Nhật Bản không hơn đẳng cấp, hôm nay vừa thấy, quả thế, á phụ trong lòng yên lặng cười lạnh.

“Điền thôn tiên sinh, người định giá bao nhiêu?”

Á phụ trực tiếp mở miệng.

Ta còn chưa có nghiệm hóa, tự nhiên không biết kia là thật hay giả, thế nhưng, một khi hài lòng, ta cam đoan, giá ở đây, á tiên sinh cũng cam đoan hài lòng.”

Hói đầu nam tử đem xì gà tiện tay ném trên mặt đất than thượng, động tác này nóng được á phụ không vui nhứt mảy.

“Hảo!”

Á phụ gật gật đầu, sai người đem hộp mở.

Từ xưa đàn hộp gỗ lý, phẩm một khối mang máu ngọc bội.

“Điền thôn đại nhân, người xem coi thế nào?”

Điền thôn hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn hướng á phụ, “Á tiên sinh là đùa giỡn hay sao? Vẫn cảm thấy điền thôn ta bản thân không phân biệt tốt xấu, thế nhưng dùng một hàng giả khảo nghiệm ta?”

Á phụ đầu tiên là sững sốt, lúc này ha cười ha ha, “Điền thôn tiên sinh quả nhiên phi người bình thường! Nói thật, khối ngọc này cũng không là bình thường ngọc, đương nhiên phải cấp biết hàng người, bằng không, từ lúc năm năm trước, liền bán đi . Đã điền thôn tiên sinh có thể một lần nhận rõ thật giả, kia, người này bán gia, ta cảm thấy đáng giá .”

Lúc này, hắn vừa rồi lấy ra một cái hộp nhỏ, bày ở trên bàn trà.

Như cũ là một khối mang huyết ngọc bội, thế nhưng...

Điền thôn thân thể khê run lên, nhìn ngọc bội kia ánh mắt giật mình.

Ánh sáng nhu hòa dưới, ngọc bội kia lý máu tươi, thế nhưng ở lưu động, phẳng hình như có sinh mệnh bàn.

“Khanh Vũ.”

Không khối , điền thôn đột nhiên nỉ non xuất khẩu.

“Cái gì?” Á phụ hỏi.

“Khối ngọc này ta muốn .” Điền thôn, ngồi thẳng người, ánh mắt lạnh lùng nhìn á phụ, “Thế nhưng, ta còn muốn như nhau đông tây?”

“Thứ gì đó?”

“Mạng của người!”

A Cửu xé mở mặt nạ trên mặt, trong tay chủ thủ như tia chớp như nhau bay qua.

Trong nháy mắt, máu tươi từ á phụ yết hầu trung phun ra, rơi xuống nước ở cổ kính bình phong thượng.

“Người...”

Á phụ bưng yết hầu, chỉ vào A Cửu, không thể tin tưởng trừng lớn hai mắt.

A Cửu cầm lấy kia khối ngọc bội, trong lòng đột nhiên không hiểu đau xót, lạnh lùng nói, “Ta làm sao vậy?”

Người người là...”

“Á phụ không nhận biết ta ?”

Câu dẫn ra môi, nàng hiện đại dung nhan có làm cho người ta không thể nhìn thẳng lãnh diễm, “Ta kêu A Cửu.”

“A Cửu...”

’ “A Cửu...”

A Cửu vừa mới niệm xong tên của mình, đột nhiên cảm thấy tay tâm một trận nóng hổi, ngọc bội kia lý tư máu thể nhưng cấp tốc chuyển động, cơ hồ là ở đồng thời.

A Cửu rõ ràng nghe thấy, cái kia đến từ ngọc bội lý thanh âm, “A Cửu... A Cửu, người đang ở đâu?”

Cái thanh âm kia như là theo một người thời không mà đến, hoặc như là bị trầm định rồi ngàn năm, càng như là mỗi cái chấp niệm hóa thành chú oán bị phong ấn ở ngọc bội lý.

“A Cửu...”

“A Cửu...”

“A Cửu...”

Cái thanh âm kia càng ngày càng gấp, bao hàm ngàn năm tưởng niệm cùng chấp niệm, vào giờ khắc này, tràn ngập nàng toàn bộ màng nhĩ.

Mà thanh âm này, lại như vậy quen thuộc, lại như vậy xa xôi.

“A Cửu... Ta đang đợi người a...”

“A Cửu...”

Kia gọi nàng tên thanh âm, đột nhiên phát ra một tiếng huyết sáo dài, như là đang khóc, như là tuyệt vọng rít gào.

Ngay trong nháy mắt, trong tay nóng hổi ngọc thể nhưng phát ra một tiếng vỡ tan, này đỏ sẫm tơ máu hóa thành đốt cháy hồng liên, trong nháy mắt đem nàng cắn nuốt...

Thế giới rơi vào một mảnh hắc ám, chỉ có cái thanh âm kia, vẫn quanh quẩn: A Cửu, A Cửu...

Thân thể như là bị xe nghiền quá như nhau đau đớn, A Cửu chậm rãi mở mắt ra, thể nhưng phát hiện, bầu trời trắng sáng cao chiếu, đại địa ngân huy phô quá.

“Ta... Trời tối ?”

Nàng giãy giữa ngồi dậy, cúi đầu nhìn mình, còn mặc điển thôn kia một bộ quần áo, mà màu trắng cổ áo, còn có dính á phụ đến lúc tiền vết máu.

“Thật tạt!”

A Cửu bỏ lại tây trang, thẳng thắn nhất tịnh đem áo sơ mi cởi, lộ ra tiểu lưng.

Bốn phía nhìn nhìn, ở đây thể nhưng không phải vùng ngoại thành, đảo như là... Rừng rậm.

“Máu!”

Vừa mới đi vài bước, A Cửu vô ý thức hướng lui về phía sau mấy bước, có mới mẻ vết máu.

Hơn nữa, có một số đông người hướng bên này tới rồi.

A Cửu xoay người muốn chạy, mới phát hiện, bên cạnh nằm mấy thi thể, không khỏi đi qua vừa nhìn. .

Những người này thể nhưng đều mặc y phục dạ hành, còn đầu đội cái khăn che mặt, đem cái khăn che mặt cởi ra vừa nhìn, A Cửu không khỏi thất kinh.

Tóc dài cổ đại nam tử? Tám người, xem ra đều là trúng độc mà chết, hơn nữa bọn họ cổ cũng có chim én hình xăm.

Chẳng lẽ... Lại nằm mơ ?

Năm năm trước cái kia mộng, nàng cho tới bây giờ đều phân không rõ thật giả, bây giờ lại...

Trời ạ!

Nàng không khỏi ảo não vỗ vỗ đầu óc của mình, hơn nữa, thân thể mình không có biến hóa a, lần trước nằm mơ, chính mình biến thành một người khác.

“Tìm, cách sát vật luận!”

Cách đó không xa truyền đến truy binh thanh âm, A Cửu cúi đầu nhìn mình y phục trên người, một thân màu trắng tiểu lưng, thẳng thắn nhỏ người nọ y phục, mặc vào muốn chạy.

Quản hản, đi trước lại nói.

“Ở đây còn có một sống!”

Nhưng vừa mới đứng dậy, đỉnh đầu đột nhiên một cái lưới lớn, A Cửu vô ý thức nhỏ chủ thủ, sau đó lưới nhất thời buộc chặt, đem nàng cấp tượng bánh chưng như nhau lạc ở.

Ta cổ!

A Cửu nhỏ một bãi nước miếng, nghĩ thâm, đây rốt cuộc cái gì ngoạn ý mộng a.

“Nắm lấy!”

Cứ như vậy, nàng như là con mồi như nhau bị người dùng lưới bộ ở, cấp sinh sôi kéo đi.

“Quỳ xuống!”

Lưới buông ra, nàng còn chưa có đứng lên, trên lưng liền bị người hung hăng một cước, tựa hồ đang ép bức nàng quỳ xuống.

A Cửu thẳng thắn liền ngồi dưới đất, sau đó quay đầu lại lạnh lùng nhìn như nhau đá người của hản, người nọ chưa từng gặp qua như thế âm lãnh ánh mắt, đương gia sợ đến lui về phía sau một bước.

“Nói mau, là ai sai khiến ngươi tới ám sát hoàng thượng?”

“Hừ!”

A Cửu hừ lạnh một tiếng, “Các ngươi kia con mắt nhìn thấy ta ám sát hoàng thượng ?”

“Yên quốc dư nghiệt, ngươi nghĩ rằng chúng ta không biết của các ngươi hành tung, chuyện này phái ra bát chim én, ý đồ ở hoàng thượng đi tuần lúc, ám sát.”

“Nga...” A Cửu nhú mày, “Kia xin hỏi, này bát dư nghiệt, đại nhân đều đánh chết hoàn tất.”

“Lưu ngươi làm người sống.”

“Lưu ta làm người sống? Kia ý tứ chính là đại nhân đã giết thất chim én?”

“Đương nhiên.” Thánh giá trước mặt, nam tử tranh công, đương nhiên phải nói cho cùng.

“Đại nhân như thế chắc chắn?”

“Ngươi có ý gì?”

“Nhưng là vì sao ta ở trong rừng, phát hiện bát cổ thi thể, hơn nữa... Hình như mấy người kia trên cổ đều thêu có chim én hình xăm.”

Nói, đem tóc dài hướng trên vai một liêu, “Đại nhân có từng thấy được của ta hình xăm!”

“Đại nhân, trong rừng có phát hiện bát yên thi thể.” Quả nhiên có thị vệ đứng lúc báo cáo.

“Này...”

Kia đô úy lúc này sắc mặt trắng nhợt, sợ hãi hướng cổ kiệu quỳ xuống.

Lúc này A Cửu mới chú ý tới, phía trước một mặt cổ kiệu, không khỏi ngẩng đầu nhìn lại, lúc này thân thể ngẩn ra.

Cái kia cổ kiệu lộ vẻ tầng tầng bức rèm che, nhìn không thấy tình cảnh bên trong, nhưng mà A Cửu lại rõ ràng cảm giác được, bên trong người kia chính nhìn mình chăm chăm.

“Đã không phải sát thủ, vậy người từ đâu tới đây?”

Một thanh u thanh âm truyền đến, bởi vì cách màn, thậm chí có một chút nghe không rõ ràng, nhưng mà thanh âm này, lại quen thuộc mà áp bách.

Thậm chí, làm cho nàng không cho cự tuyệt.

“Ta theo trên trời ngã xuống.”

“Phác...”

Bên cạnh có người thị vệ nhìn không được bật cười lên.

Nhưng mà, màn lý người, lại dừng nửa khắc, nói, “Người tên là gì?”

“Ta nói người thả ta đi?” A Cửu lạnh giọng hỏi lại.

“Nói không chừng sẽ.” Người nọ nói.

A Cửu cười lạnh một tiếng, trong lòng suy đoán thể nào ly khai.

“A Cửu!”

Vừa mới nói xong, bên trong kiệu đột nhiên có thứ rơi xuống, A Cửu cả kinh, mới nhìn đến là một cái chén ngã nhào đi ra.

“Người nói, người tên gì?”

Thanh âm kia đột nhiên kích động.

Cơ hội tốt.

“Ta có thể nói, thể nhưng, ta chỉ nói ột mình người.”

“Hảo, người thả qua đây.”

“Cẩn thận người này có gạt.” Đô úy vội đứng dậy, dục nắm lấy A Cửu, lại nghe đến bên trong một tiếng quát lớn, “Buông tay, làm cho nàng qua đây.”

A Cửu lãnh liếc đô úy như nhau, tới gần màn.

Mà cơ hồ ngay trong nháy mắt, nàng thân hình chợt lóe, nhanh như chớp tiến vào bên trong kiệu, đem chủ thủ gác ở người kia trong cổ, đem thân thể của mình trốn ở phía sau hắn.

“Đừng động, bằng không, lão nương chủ thủ liền tước mất đầu hắn!”

“Hoàng thượng.”

“Ước!”

A Cửu cười cười, trong tay chủ thủ hướng trước người nam tử trên cổ đè ép áp, “Vẫn là một con cá lớn.”

“Tất cả lui ra.” Nam tử thanh âm lạnh lùng phân phó nói.

Thanh âm này, lúc này như vậy gần, thế nhưng nghe được A Cửu tim đập lộn vổ.

“Mã.”

Thấy bên cạnh một con ngựa, A Cửu đem nam tử đi lên mặt ném, xoay người đi tới, sau đó một chút lui về phía sau.

Chờ khoảng chừng cách xa xạ kích phạm vi, nàng hai chân một kẹp, thúc ngựa cuồn cuộn.

Mà phía trước nam tử thực sự là kỳ quái, không nhúc nhích, cũng không nói nói, thập phần trầm mặc.

Hai canh giờ sau, mã cũng chạy không sai biệt lắm, nhìn không có truy binh, trước mắt lại là một cái rộng sông, A Cửu không chút suy nghĩ, đem nam tử trực tiếp đạp đi xuống, xoay người lại đi.

“A Cửu!”

Cái thanh âm kia đột nhiên đem nàng kêu ở, “Chẳng lẽ, người còn muốn sáu năm trước như nhau, đem ta làm con tin, sau đó bỏ qua lại chạy sao?”

Sáu năm trước?

A Cửu quay đầu ngựa lại, nhìn bị nàng ném ở nơi bóng tối người kia nam tử.

“Năm năm . Người còn là không có gì thay đổi a.”

Thanh âm kia nhợt nhạt cười, mang theo điểm bi thương, như thể chỉ chốc lát, A Cửu trong lòng đột nhiên run lên, thậm chí không dám cử động nữa. Sợ là...

Sợ là mộng, sau đó tỉnh lại, lại nằm ở hiện tại trên giường bệnh, một quá, lại là năm năm.

“Như trước như vậy bình tĩnh, như trước không buông tha bất luận cái gì có thể lợi dụng cơ hội, như trước liền trăm cũng có thể lấy đến làm con tin, thậm chí thô lỗ trực tiếp đem ta bỏ lại đến. Thậm chí a... Nhiều năm như vậy, người vẫn là chỉ dùng có khắc người tên chủ thủ sao?”

A Cửu cúi đầu nhìn nhìn chủ thủ trong tay, đúng vậy, nàng sử dụng chủ thủ, nhược điểm ra đều có khắc tên của nàng.

Cái kia nam tử chậm rãi theo chỗ tối đi ra đến, trong tay thế nhưng cầm một phen cùng trong tay nàng vừa sờ như nhau chủ thủ.

Trắng sáng trên cao, vừa vụn rơi vào đỉnh đầu hắn, như vậy, bóng mờ hạ xuống, mà trực tiếp trên cao nhìn xuống, trái lại thấy không rõ hắn dung nhan.

“Bất quá, người thân thủ càng thêm được rồi. Ở người tới gần trong nháy mắt, ta thậm chí đến không kịp né tránh.”

Hắn thì thào tự nói, kỳ thực, căn bản cũng không có nghĩ tới muốn tránh né.

Nói xong, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, vầng trăng ra, hắn dung nhan hoàn toàn triển lộ, đó là... Một đôi thể nào màu tím tròng mắt a, như yên hoa nở rộ trong nháy mắt, chiếu rọi ra liễm diễm sáng bóng. Kia dung mạo, như dưới ánh trăng sơn tiêu quỷ mị, yêu tà mà mỹ lệ, lại là như vậy quen thuộc.

“Người biết ta là ai?”

Nước mắt theo viền mắt trung xẹt qua, nàng nắm chủ thủ, chịu đựng sắc bén kia lưỡi dao thiết tiến lòng bàn tay, chỉ có đau đớn, mới có thể cảnh cáo nàng, đây không phải là mộng.

“Nếu như, ta ngay cả người cũng quên, kia cứ lê trên núi, vậy ta gì đến dừng khí, dám thả người vừa nhảy, dùng sống mãi đối cùng người gặp nhau tam sinh.”

“Cảnh hơn trăm năm, tam sinh luân hồi, ta kỳ vọng đạt được nước mắt người, lại không biết, từ lúc thật lâu trước, ta cũng đã đạt được.”

Ổ thánh điện đốt cháy trong nháy mắt, hần hôn mê ở tại nàng trường kiếm dưới, lại không biết, nàng ôm hần im lặng khóc. .

Đệ nhị thế, có mười một dung nhan, chưa từng đạt được nàng yêu, thế nhưng, khi hần bị liệt hỏa đốt cháy chớp mắt, không có chú ý tới, nàng rơi lúc, khóe mắt xẹt qua nước mắt.

Hần đi lên phía trước, nắm tay nàng.

“Nguyên lai, ta vẫn có được.”

Nhân sinh nếu như lúc ban đầu thấy...

343. Chương 343: Phiên Ngoại 1

“Ninh Bình, này đều chừng mấy ngày , phụ hoàng cũng không có đến xem chúng ta.” .

Tiểu An Nhụy ngồi ở bàn đu dây thượng, chu cái miệng nhỏ nhắn nhi, thần sắc ảo não.

Bên cạnh Ninh Bình nhưng thật ra thập phần yên tĩnh, cầm trong tay thư, thần nhiên nói “Phụ hoàng đi Giang Nam .”

“Hừ, chỗ nào.”

Tiểu An Nhụy nhảy xuống bàn đu dây, làm như có thật sờ sờ cảm, đẹp con người nhi vừa chuyển, “Ta mấy ngày hôm trước rõ ràng Trần thị vệ ở ngoài cung. Hần theo cha hoàng đi vào Giang Nam, vì sao một mình trở về? Kia ý tứ chính là phụ hoàng cũng đã trở về.”

An Nhụy sinh hạ đến, mặc dù ngoạ náo, lại tâm tư tinh mịn, cực kỳ giống Quân Khanh Vũ hồi bé.

Ở cách đó không xa Thu Mặc thần sắc hơi ngẩn ra, có chút kinh hỉ nhìn An Nhụy, nhưng sau, đáy mắt lộ ra lo lắng vẻ.

Hai đứa bé hiện tại kêu nàng vì cô cô, đối với nàng cảm tình cũng không có đậm mực, mà hoàng thượng thì lại là hai đứa bé lớn nhất kỷ thác tinh thần.

Mặc kệ dĩ vãng đi nơi nào, trở về chuyện làm thứ nhất, luôn luôn trước hết đến xem hai tiểu gia hỏa.

Ninh Bình vẫn nhìn thư, chỉ là không có nói chuyện, tựa hồ cũng hiểu cái gì, nửa ngày ngẩng đầu nhìn Thu Mặc.

Hai đứa bé là song sinh, cá tính lại kém cực kỳ đại, mà Ninh Bình, đảo thập phần tượng A Cửu, tính tình trung có một phần thiên nhiên lãnh ngạo mông.

“Hoàng thượng nhất định là có chuyện gì, đình lại hành trình.”

Nàng vội vàng cười an ủi hai đứa bé, lại lặng yên cấp cung nữ một vị thần sắc, làm cho người ta đi tìm hiểu.

Kỳ quái chính là, hai ngày này, thế nhưng cũng không có thấy Hữu Danh.

Nghỉ trưa thập phần, Ninh Bình đã ngủ, nhưng thật ra An Nhụy tinh thần rất, ở trong sân, cầm cung, tính toán đem trên đỉnh đầu chung phần hoa một đóa một đóa đánh xuống.

Đã gần thu, phong phơ phát thổi tới, hồng nhạt đóa hoa nhiều bó rơi vào tiểu gia hỏa trên người, bàn đu dây đông đưa, màu trắng quần lót sam có vẻ cực kỳ nhỏ lại, lại mang theo vài phần tinh xảo đặc sắc.

Thu Mặc đứng ở trên hành lang, chỉ là đứng xa xa nhìn, sau đó thật sâu thở dài một hơi.

Rất nhanh, ra cung nữ liền đã trở về, thần sắc thoát nhìn thập phần không tốt.

Vì để tránh cho quỷ tinh An Nhụy nhìn ra cái gì, Thu Mặc chỉ phải vào mặt khác một gian phòng.

“Nường nường, không xong.”

“Làm sao vậy, như vậy ngạc nhiên, đừng quấy rầy Ninh Bình cung chủ nghỉ ngơi.”

Kia cung nữ vội áp thanh âm, thấp giọng nói, “Đằng trước công công nói, năm ngày tiền, hoàng thượng thật là hồi cung.”

“Cái gì?”

Thu Mặc cả kinh, vội nhìn nhìn trong viện một mình chơi An Nhụy, lúc này mới đóng cửa song, lo lắng hỏi, “Người vững tin hoàng thượng đã trở về?”

“Đúng vậy, ta tỉ mỉ hỏi thăm. Tiểu cây mận công công sẽ không lấy việc này nói dối, chỉ nói, mấy ngày nay, gia vũ cung ai cũng không thể tới gần, cũng cho ta bảo mật nói tin tức này ngàn vạn không được làm cho thái tử cùng công chúa biết.”

“Này...”

Thu Mặc căng thẳng trong lòng, “Là hoàng thượng đã xảy ra chuyện sao? Sao có thể hồi cung thể nhưng không cho an bình bọn họ biết?”

“Không phải. Là...” Kia cung nữ đột nhiên cúi xuống đến.

“Rốt cuộc làm sao vậy?”

“Nghe nói...” Cung nữ nhẹ giọng nói, “Mấy ngày nay, trong cung nhưng thật ra rất nhiều tiến cung gì đó tất cả đều đưa đến gia vũ cung. Hình như... Hoàng thượng lần này trở về, dẫn theo một nữ tử...”

“Nữ tử?”

Thu Mặc đương gia trắng sắc mặt, thanh âm không khỏi run, “Người xác định là nữ tử?”

“Đúng vậy, vừa ta đi hành cung hỏi, đích xác có vật phẩm đưa đi, hơn nữa, đều là nữ tử sử dụng.”

“Này...”

Thu Mặc có chút không biết phải làm sao, mấy năm nay, hậu cung không người, cũng may đã hoàng tử để cơ, nếu không sớm đã có cụt thân phía trước cung thất cổ tự sát bức hoàng thượng tuyển tú nữ.

Hậu cung không người, hoàng tử để cơ không có những huynh đệ khác tỷ muội, nhắc tới cũng tịch mịch, nếu là có nữ tử vào cung, cũng là chuyện tốt.

Chỉ là...

Vì một nữ tử, nếu là mấy ngày cũng không đến xem đau lòng nhất để cơ cùng hoàng tử, Thu Mặc trong lòng ần ần tác đau.

Chỉ cảm thấy khóe mắt đau xót, xoay người lại vòng qua bình phong, đi tới Ninh Bình ngủ ở giường phía trước, nhìn kia mấy phần rất giống mặt, lập tức rơi lệ.

Chẳng lẽ nói, hoàng thượng quên phu nhân, quên ... Phu nhân vì hấn sinh hạ hai đứa bé?

An Nhụy trong tay cung vẫn nhắm vào chạc, nhưng là thế nào cũng đánh không dưới đến.

Nơi đó có một bông cỏ dại, nếu là không sai, hẳn là có điều xây tổ.

“Thế nào? Vẫn đánh không được?”

Phía sau, một nữ tử sạch sẽ thanh âm truyền đến, An Nhụy quay đầu lại, nhìn thấy một nữ tử, một thân trắng thuần y phục, tóc biêng nhác dùng một quả dây cột tóc buộc lại đuôi tóc.

Nàng quanh thân không có một chút trang sức, y phục trắng thuần như tuyết, nhưng mà lại hết sức thật là tốt nhìn.

Tiểu gia hỏa nghiêng cổ quan sát nữ tử này, nàng khuôn mặt cũng thập phần coi được, tựa như... Nhíu mày, so với bất luận cái gì gặp qua nữ tử đều tốt nhìn, hơn nữa, hình như gặp qua.

Nữ tử kia thấy vật nhỏ quay đầu lại, mỉm cười ánh mắt hơi ngẩn ra, tựa hơn một tia chua xót khổ sở. Nhưng mà lại là cổ nén, cười đi tới vật nhỏ bên người, sau đó chỉ vào chỗ bên cạnh nói, “Ta có thể ngồi sao?”

Nữ tử thanh âm rất êm tai, không giống Thu cô cô như vậy ôn nhu, thế nhưng nghe đi tới, đi thập phần êm tai.

Mắt to ở nữ tử trên mặt tới tới lui lui nhìn vài lần, vật nhỏ tổng cảm thấy trông quá chưa xong.

Cô gái này trang dung tuyệt không tượng cung nữ...

“Người là ai a?”

“Người đoán một cái?”

Nữ tử không có ngồi xuống, chỉ là mỉm cười nhìn vật nhỏ.

“Người rất đẹp mắt.”

An Nhụy nghĩ nghĩ, nữ tử này bộ dạng đích thực là coi được, “Thế nhưng người là ai?”

“Cám ơn. Ân ~” nữ tử suy tư một chút hạ, sau đó lại nhìn một chút chỗ bên cạnh, “Thế nhưng, là trước tiên ta hỏi: vị trí này ta có thể làm sao? Theo đạo lý, người muốn trước trả lời ta, ta mới có thể nói cho người biết.”

...

An Nhụy đẹp cái miệng nhỏ nhắn nhi hơi nhất câu, đến cảm thấy, này lớn lên tốt nữ tử, tựa hồ cũng không bình thường.

Hắn thế nhưng hoàng tử, ở đây ngoại trừ an bình. Ai cũng làm cho hắn, cũng không người có thể sử dụng như vậy khẩu khí nói với nàng nói.

Nhưng quay đầu lại ngẫm lại, cô gái này nói lời này, tựa hồ cũng có đạo lý.

“Người nếu có thể đem kia điều oa lấy xuống, vậy ta liền cho người ngồi.”

Nếu muốn ngồi, cũng không có dễ dàng như vậy.

“Đây chính là người nói nga.” Nữ tử nháy nháy mắt, lấy kỳ xác nhận.

“Đương nhiên, đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh.”

344. Chương 344: Phiên Ngoại 2

Nữ tử cười mỉm, thân hình đột nhiên chợt lóe, sau đó nhẹ nhàng tựa phong rơi vào An Nhụy trước người.

Vạt áo tung bay, trong tay nàng nâng một điều oa, cười khanh khách nhìn An Nhụy.

Tiểu gia hỏa lúc này sững sốt, mắt to linh lợi nhìn cô gái trước mắt, nửa ngày mới phản ứng được, “Người... Người làm sao làm ?”

“Ta thôi?” Nữ tử nháy nháy mắt, tác suy nghĩ sâu xa trợn, “Người làm cho ta ngồi xuống , ta sẽ nói cho người biết.”

“Ân ân ân.”

Tiểu gia hỏa lập tức nhu thuận gật đầu, dùng tay vỗ vỗ của mình bàn đu dây, còn cố ý làm cho ra một vị trí, “Người ngồi! Mau nói cho ta biết, người thế nào đi tới ?”

Tiểu gia hỏa thân ở trong cung, tuổi tác quá nhỏ, đối với võ học chỉ là học da lông, chỗ nào gặp qua cô gái này thân thủ.

Quan là mới vừa kia trong nháy mắt, vật nhỏ trong mắt liền toát ra vô số sùng bái ý.

Nữ tử cười mỉm đi qua, cũng không chút khách khí sẽ cùng An Nhụy cùng nhau ngồi ở bàn đu dây thượng, nhẹ nhàng khẽ động, kia bàn đu dây liền phiêu đứng lên.

An Nhụy gan lớn, nhưng thật ra không ngờ ngã sắp xuống các loại , thì ngược lại đẹp mắt to châu vẫn nhìn nữ tử trong tay gì đó.

“Oa... Đây... Đây là dẫn sao?”

Kia cổ đại lý, có tam khóa dẫn im lặng nằm, dưới ánh mặt trời, phẩm ôn nhuận quan trạch.

An Nhụy hiểu kỳ ở chỗ sâu trong mập mạp tay nhỏ bé, nhưng lại rút trở về.

Hắn khuôn mặt thập phần tinh xảo, cùng Quân Khanh Vũ cơ hồ một khuôn mẫu, mắt thượng kia mặt lớn lên lông mi tượng cây quạt như nhau rơi vào khuôn mặt trắng noãn nhi thượng, làm cho người ta thực sự nhin không được muốn đi niết thượng một phen.

“Đây không phải là dẫn.”

Nữ tử ôn hòa cười nói.

“Nga? Không phải dẫn, đây là cái gì?”

“Là tiểu bảo bảo a.”

Nữ tử mỉm cười, bắt An Nhụy tay nhỏ bé nhẹ nhàng đặt ở vỏ trứng mặt trên, “Người sờ sờ, có phải hay không có bảo bảo ở động a?”

An Nhụy tay nhỏ bé ầm vù vù , tựa hồ mang theo một chút sợ hãi.

“Bên trong thật có bảo bảo?” An Nhụy nói chuyện thanh âm cũng không khỏi đề thấp, tựa hồ sợ đánh thức ngủ ở dẫn lý bảo bảo.

“Đương nhiên là có a.”

“Thế nhưng... Vì sao, bảo bảo ở trong này, chúng nó mẫu thân không ở đâu?”

Nữ tử hơi ngơ ngẩn, ngó nhìn An Nhụy ánh mắt hơn một phần cay đắng, nửa ngày nàng nói, “Bảo bảo mẫu thân nhất định có việc ra . Có thể đi tìm đồ ăn, có thể, phải đi tìm cái khác tốt hơn địa phương an cư, cũng có thể đâu, sợ có bằng hữu thương tổn bảo bảo, đi tiêu diệt thiên địch đi.”

“Ân.”

An Nhụy gật gật đầu, tựa hồ đột nhiên nhớ ra cái gì đó, lặng yên thu tay về, nói “Nguyên lai là như vậy. Thế nhưng ta cùng an bình mẫu thân, lại không biết bởi vì sao đi ra.”

Nữ tử không nói gì, chỉ là lẳng lặng nhìn bên người ngồi đũa nhỏ.

“Bất quá, phụ hoàng nói, mẫu thân nhất định sẽ trở lại.”

Vật nhỏ đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt to xinh đẹp nhìn nữ tử, ngữ khí thập phần chắc chắn.

“Đúng vậy, nàng nhất định sẽ trở về.”

Nữ tử cười trả lời, thanh âm lại hơn vẻ run rẩy ý.

“Đã An Nhụy đều đang đợi mẫu thân trở về, kia... Đây đó tiểu bảo bảo nhất định đã ở chờ chúng nó mẫu thân có phải hay không? Nếu là chúng nó mẫu thân trở về, tìm không được tiểu bảo bảo các, nhất định sẽ thương tâm khổ sở, hơn nữa tiểu bảo bảo cũng sẽ khóc .”

“Đối nga.”

An Nhụy lúc này nhảy xuống, ngẩng đầu nhìn kia cao cao ngọn cây, ngữ khí hết sức lo lắng, “Làm sao bây giờ? Chúng ta thế nào đem bảo bảo đưa trở về?”

“Đây đâu, là người làm cho ta đi bắt bọn nó lấy xuống , không như, chúng ta cùng nhau tổng đem bảo bảo các đưa trở về.”

“Tốt, chỉ là, cao như vậy a?”

Nữ tử một tay ôm An Nhụy, điểm túc giẫm nát bàn đu dây thượng, nương bàn đu dây lực lượng, cả người như giương cánh chim nhỏ như nhau bay lên.

“Oa! Ta bay.” Tiểu An Nhụy vô ý thức ôm nữ tử cổ, vừa mở mắt, nhìn mình bay lên, không khỏi hài lòng kêu to lên, “Chúng ta bay đâu.”

Nữ tử thân hình nhẹ nhàng vừa rơi xuống, dừng ở trên nhánh cây, sau đó đem đản đặt ở chỗ cũ, liền kia cao to chạc, ôm An Nhụy ngồi ở phía trên.

Hạ phong từ từ thổi tới, chung phấn hoa trên không trung như tuyết phiêu diêu, dương dương tự đắc nhiều.

Nữ tử bạch y trắng tuyết, tóc đen bay lượn, mà trong lòng, đẹp giống như đồ sứ oa oa vươn mập mập tay nhỏ bé, muốt những đóa nắm lấy, thỉnh thoảng phát ra cười khanh khách thanh.

“Người tên là gì a?”

Trong tay đã ở bắt một phen chung phấn hoa, An Nhụy đột nhiên nhớ tới còn chưa có hỏi nữ tử này tên.

“Ta kêu A Cửu.”

Nữ tử nhẹ giọng trả lời, giơ tay lên bắt một người hoa, đặt ở An Nhụy lòng bàn tay lý.

“A Cửu?”

An Nhụy quay đầu lại nhìn nữ tử, “A Cửu? A Cửu...”

Tên này rất quen thuộc, tựa hồ ở đâu nghe qua, thế nhưng, An Nhụy cầm lấy đầu lại thế nào cũng nghĩ không ra.

“Người không có họ danh sao? Ta họ quân, danh An Nhụy.”

“Ta gọi A Cửu.”

Nữ tử nhẹ giọng lặp lại nói.

“Ân ta nhớ kỹ, A Cửu.”

Vật nhỏ trịnh trọng chuyện lạ gật gật đầu.

“Hoàng tử? Thái tử điện hạ, ngài ở nơi nào?”

Đột nhiên, trong viện truyền đến nữ tử kinh hoảng thanh âm, thoáng mang theo khóc ý.

A Cửu đi xuống vừa nhìn, lại là một người mặc tố y nữ tử, mang theo cái khăn che mặt ở trong sân lo lắng tìm kiếm.

“Này... Này vừa mới không phải ở chỗ này sao?”

Nữ tử kia bốn phía nhìn xung quanh, “Nhanh đi tìm thái tử điện hạ.”

“Vậy là ai?”

Nữ tử bóng lưng thập phần quen mặt, A Cửu không khỏi hỏi.

“Nga, kia là của chúng ta cô cô. Không tốt nàng tìm ta, tìm không được lại được khóc. Nàng luôn nhìn ta cùng Ninh Bình, liền len lén đi khóc.” An Nhụy thở dài một hơi.

“Nàng nhất định là lo lắng các người mới khóc.” A Cửu nhìn sắc trời một chút, “An Nhụy, ta đi trước.”

“Kia... Vậy người lúc nào lại tới a?” Rất hiển nhiên, An Nhụy thập phần không muốn.

“Chỉ cần người nguyện ý, ta có thể mỗi ngày tới thăm người.”

“Thực sự?” An Nhụy đại nhân tình sáng lên, lúc này vươn ngón tay út, “Chúng ta ngoéo tay thất cổ, một trăm năm không cho phép biến, ngày mai người nhất định phải tới nga.”

“Nhất định.” Hai một lớn một nhỏ ngón tay câu cùng một chỗ, A Cửu ôm An Nhụy lặng yên rơi vào trên hành lang, xoay người biến mất ở giao lộ.

345. Chương 345: Phiên Ngoại 3

“Ai u, phu nhân, ngài nhưng tính đã trở về.”

Nhìn thấy A Cửu thân ảnh xuất hiện ở hành lang gấp khúc, kia Hữu Danh bước lên phía trước, cơ hồ liền muốn khóc.

“Làm sao vậy?”

A Cửu nhìn nhìn đóng chặt cửa điện, tựa hồ đã đoán được, bên môi lộ ra một tia không thể tránh được cười.

“Hoàng thượng đang hỏi phu nhân ngài đi đâu vậy, này không...”

Này không, Hữu Danh hẳn cũng không biết A Cửu đi đâu vậy.

Mấy ngày này, hoàng thượng dính A Cửu, hôm nay nếu không phải phu nhân thúc hấn đi phê chữa tấu chương, phỏng chừng lại là âm ỉ không chịu đi.

Thậm chí, hôm qua hoàng thượng còn phi làm ỳnh lừa phu nhân nói, hoàng thượng bị phong hàn, không dễ lên triều.

Tiền vóc đáng, nói là đau đầu...

Tốt xấu hẳn Hữu Danh hiện tại cũng là cả lực địa nổi danh thánh thủ thần y, lúc này, lại không ngờ như thế hoàng thượng hăm hại lừa gạt tới!

Này trong lòng, xác thực không phải tư vị, hướng chi, phu nhân kia lại là bậc nào thông minh người, sao có thể không biết hoàng thượng tiểu xiếc.

Cũng là phu nhân dung túng hoàng thượng, mới không có vạch trần bọn họ lời nói dối, nếu không, hẳn... Hẳn cũng không có nét mặt già nua đối mặt phu nhân, đối mặt thiên hạ. Mặt đối tộc nhân của mình.

Càng làm cho hẳn khó xử chính là, hoàng thượng lúc rời đi, nhất định phải ngàn cân vạn dặm làm cho hẳn nhìn A Cửu. Này... Thiên hạ này, ai có thể biết sát thủ A Cửu hành tung? Này không nhảy mắt, A Cửu liền biến mất, hoàng thượng đang muốn giận dữ, may mà A Cửu đã trở về.

Cảm tạ trời đất a!

Nhìn A Cửu khê cười đẩy cửa tiến vào, Hữu Danh đỡ cột nhà, thật to thở dài một hơi!

“Đại nhân, người sắc mặt cũng không hảo đâu?”

Cung nhân Tiểu Xuân Tử vội lo lắng hỏi.

“Người đây không phải là lời vô ích!”

Hữu Danh hừ một tiếng, “Điện này nội một đôi chủ nhân, có thể sánh bằng quý phi trong cung kia hai tiểu chủ tử khó hầu hạ hơn!”

“Gi?”

Kia tiểu cung nhân kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, “Hữu đại nhân ngài nói giỡn đi!”

Này hoàng cung trên dưới ai biết, hoàng thượng duy nhất một đôi nhi nữ là bậc nào tôn quý, hơn nữa điều ngoa khó hầu hạ.

Bao nhiêu cung nữ quả thực liền quý phi biệt viện cũng không dám tới gần, rất sợ chọc quý khí, cấp được một lắng trì xử tử.

Bất quá may mà, hoàng thượng đều là tự mình chiếu cố , cũng làm cho hoàng cung trên dưới thở dài một hơi.

Nhưng kia hai vị tiểu chủ đích thanh danh, toàn bộ lực địa người người đều biết!

Lúc này, đại nhân lại nói, vừa nữ nhân kia càng khó hầu hạ.

“Không kiến thức!”

Hữu Danh hừ hừ, hồi nhớ năm đó, lại là lòng chua xót lại là gặt lệ, thế nhưng vừa nghĩ tới còn hảo hảo sống, lại không khỏi tự hào, “Năm đó ta thế nhưng tự mình hầu hạ bọn họ , lúc ấy, suốt ngày mệnh ở một đường a! Chắc chắc...” (người nào đó: Hữu đại nhân, chỉ là mệnh ở một đường? Hữu Danh: nga, không, đó là sống không bằng chết a!)

“Vì thế!”

Hữu Danh cẩn thận dặn dò, “Thà rằng đắc tội thái tử điện hạ, cũng ngàn vạn đừng nhạ vừa cô gái kia.”

Lời này vừa ra, lúc này sợ đến tiểu cung nhân hai chân run rẩy!

Nói nữ tử kia, hẳn hầu hạ hoàng thượng bốn năm năm, lại là lần đầu tiên nhìn thấy.

Nữ tử kia dung mạo tuy nói tuyệt sắc, thế nhưng so với hoàng thượng đến, vẫn là không đáng giá nhắc tới. Bất quá, trên người nàng lại có một loại làm cho lòng người sinh ra e ngại khí chất, giờ tay nhắc chân giữa, lại có nói không nên lời ưu nhã cùng tôn quý, thậm chí có một loại không giống người thường lãnh diễm.

Hầu hạ hoàng thượng năm năm, năm năm trong lúc, không có bất kỳ một nữ tử bước vào này gia vũ điện, thậm chí, liền quý phi cũng không từng tiến vào.

Ngày ấy, hoàng thượng theo ngoài cung trở về, dắt tay nữ tử này.

Khi đó, làm một ngoại trừ trung tâm, cơ hồ không có cái khác tình cảm cung nhân, hẳn cũng có thể cảm giác được hoàng thượng ngày ấy hài lòng.

Thậm chí còn, Hữu Danh đại nhân cũng lặng yên ở trong viện rơi lệ.

Nhìn đóng chặt môn, Tiểu Xuân Tử trong lòng hơi kinh hãi: chẳng lẽ là cô gái kia sao?

“Tiểu Xuân Tử nhìn nữ tử kia, đảo. . . Có vài phần Vinh Hoa phu nhân khí chất.”

Hữu Danh hơi ngẩn ra, “Vinh Hoa phu nhân là cấm kỵ, này người nhưng là phải nhớ kỹ.” Mặc dù khẩu khí nghiêm khắc, nhưng mà, Hữu Danh đáy mắt lại lộ ra mỉm cười.

Đây hết thấy, đều rơi vào rồi Tiểu Xuân Tử trong mắt.

Trong lòng nổi lên khác thường toan giấm, Tiểu Xuân Tử nhìn về phía đại điện, nếu thật là nàng, vậy hẳn có phải hay không nên nói cho xa ở chân trời góc biển người kia đâu?

Trong tay áo tay run nhẹ nhẹ, nhiều năm như vậy, hẳn trách nhiệm chỉ là phụ trách Quân Khanh Vũ.

Mà về cô gái kia ả sâu ký ức, đều hẳn là quên thôi.

“Tiểu Xuân Tử, phát cái gì gốc đâu?” Hữu Danh nhìn nhất thời thần sắc dị thường Tiểu Xuân Tử, liền gõ đầu hẳn, “Mau đi xem một chút bữa tối được rồi sao.”

“Là.” Tiểu Xuân Tử vội xoay người lui ra, lại ở nơi khúc quanh nhin không được khe thở dài một hơi.

Trong phòng, màn chiếu nhỏ vụn dương quang, có thể thấy trong viện, bốn mùa đều khai hoa mai, một chút ửng đỏ, làm cho trong điện một mảnh ấm áp.

Quân Khanh Vũ ngồi ở phía trước cửa sổ, hai mắt nhìn bên ngoài hoa mai, mặt mày đuổi theo ửng đỏ, nói không hết xinh đẹp tư sắc.

Chỉ là, kia đỡ song linh tay, lại là dùng sức chế trụ, như là nắm thật chặt thứ gì đó, rất sợ buông lỏng tay, liền cũng nửa xúc sờ không tới.

A Cữu sưng sốt, chậm rãi đi qua, hẳn lại là không nhúc nhích bảo trì cái kia tư sắc.

Tia sáng trung, ngón tay hần thon dài như ngọc, lại bởi vì dùng sức, có thể thấy kia trắng nõn dưới da lộ ra kinh mạch.

Dựa vào hần ngồi xuống, một tay vẫn hông của hần, một tay kia đặt ở hần trên mu bàn tay.

Đầu hạ, khí trời vi nóng, tay hần bối lại là lạnh lẽo, làm cho trong lòng nàng không khỏi khổ sở.

“Người đang làm gì thế đâu?”

Nàng nhẹ nhàng hỏi, tựa đầu tựa ở hần bả vai, hơi thở giữa, nhàn nhạt hương khí truyền đến.

Thời gian dường như vào giờ khắc này ngưng đọng.

Ấm áp theo mu bàn tay truyền đến, từng chút từng chút truyền tới trái tim, hồi lâu, Quân Khanh Vũ ngón tay mới dám buông ra kia song linh.

“Ta tưởng là làm một mộng...”

“Cái gì mộng?”

“Mơ tới người lại đi.” Hần lông mi run rẩy, đáy mắt vừa thương xót thương cùng sợ hãi.

“Ân. Ta là đi, không được nữa canh giờ.”

Vừa mới nói xong, nàng cảm giác được rõ ràng tay hần mộng nhiên lạnh lẽo, liền không khỏi nắm chặt, vội bắt đắc dĩ giải thích, “Ta là đi nhìn bọn nhỏ.”

“Thực sự sao?”

Hần quay đầu lại, chống lại nàng song đồng, nội tâm ủy khuất cùng chỉ trích, ở trong nháy mắt tan.

Lo được lo mất, với hần mà nói, quả thực chính là ác mộng.

Năm năm đến, hần mỗi ngày đô hội mơ tới nàng, thế nhưng, một khi tỉnh lại, đối mặt cũng chỉ là trống trơn chính mình.

Năm năm sau, nàng rút cuộc trở về, nhưng mà, hần sợ hơn đây là mộng!

Vì thế, mấy ngày này, hần không thể cùng nàng một tắc cũng không rời, rất sợ hơi chút vừa ly khai, nàng liền muốn ly khai, này mộng sẽ tỉnh lại.

Yêu, khắc sâu nhất không gì hơn cái này đi, cho dù là vì một người, sống mãi vậy ở ác mộng lý!

346. Chương 346: Phiên Ngoại 4

“Đúng vậy, ta là đi xem bọn hần.” Nàng nhẹ giọng an ủi, “Không phải ly khai.”

Hần động dung, tử con người trung hiện lên một tia áy náy, “Người sẽ trách ta ích kỷ sao?”

Đúng vậy, kia là hài tử của bọn họ, những năm gần đây, hần duy nhất sống sót trụ cột.

Nhưng là vì mình tham lam, hần lại đem nàng sinh sôi đem nàng vây ở bên cạnh mình, thậm chí không dám làm cho nàng ly khai tầm mắt của mình phạm vi.

Thế nhưng, có thể thế nào... Đối với nàng, hần chính là như vậy ích kỷ.

“Nhìn thấy An Nhụy, Ninh Bình, hình như còn đang ngủ.”

A Cữu nhẹ giọng nói, khóe mắt lại cũng đau xót.

Hai đứa bé đều thông minh lanh lợi, khỏe mạnh hoạt bát, mà cá tính tượng đứa nhỏ hần, thế nhưng có thể như vậy cẩn thận.

Mấy năm nay... Ngay cả mình khó có thể tưởng tượng, Quân Khanh Vũ là thế nào tới được.

“Ngày mai... Chúng ta cùng đi xem bọn hần.”

“Àn, chỉ là... Nói như thế nào thân phận?” A Cửu hơi chân mày, “Chẳng lẽ người nói cho bọn hần biết, ta là bọn hần chết đi nương? Huống chi, ngày mai ta ước được rồi An Nhụy, muốn đi nhìn hần?”

“Cái gì?”

Quân Khanh Vũ lập tức cả kinh, vội hỏi, “Người ước được rồi tiểu gia hỏa kia cái gì?”

A Cửu thật không có nghĩ đến hần phản ứng lớn như thế, tựa như nói thật, “Đáp ứng hần sau này mỗi ngày đi nhìn hần.”

”Àn

~~ ”

Quân Khanh Vũ màu tím con ngươi vì hơi lộ ra một tia không vui, nhưng lại không dám biểu hiện, lại thăm dò hỏi, “Các người hôm nay đều nói cái gì a?”

“Àn?” A Cửu nghĩ nghĩ, “Tiểu gia hỏa kia rất thông minh, bộ dáng cũng đẹp được ngay, nhưng thật ra với ta có thể nhẹ nhàng lên cây hết sức cảm thấy hứng thú, sau đó cùng ta hẹn mỗi ngày gặp mặt! Tiểu gia hỏa kia khen ta đẹp?”

“Cái gì? !”

Quân Khanh Vũ lập tức hút một hơi khí lạnh, “Hần nói người bộ dạng đẹp?”

“Nga ~” A Cửu nghe ra hần ngữ khí có chút toan, liền hỏi lại, “Chẳng lẽ, người cảm thấy ta không đẹp?”

Quân Khanh Vũ mặt lúc đỏ lúc trắng, “Phu nhân đương nhiên đẹp, . Chỉ là, này đẹp cũng nên ta nói mới là! Kia tiểu quỷ mới nhiều, năm tuổi! Hần chỗ nào hiểu a, miệng lưỡi trơn tru, xem ra, vì phụ được hảo hảo giáo dục một chút!”

Nói nói liền nghiêng răng nghiêng lợi, nội tâm cũng không khỏi tức giận mắng!

Chính mình giữ mình trong sạch, sao giáo dục ra một nhỏ như vậy liền cứ như vậy sắc vật nhỏ!

Xinh đẹp hơn, năm tuổi hiểu cái quỷ! Không được...

“Đúng rồi, vừa... Người cùng An Nhụy kia tiểu quỷ ước cái gì?”

Quân Khanh Vũ vẻ mặt lấy lòng cười, đôi mắt trông mong nhìn A Cửu.

“Ước hảo sau này mỗi ngày đều đi nhìn hần a.”

Tiếng nói vừa dứt, Quân Khanh Vũ lú lo ngưng chú, trở tay cầm A Cửu, “Vậy người đáp ứng sao?”

“Vì sao không đáp ứng a, ta là mẹ nó.”

“Cái kia không được!”

Quân Khanh Vũ lúc này phản đối!

“Thế nào không được?”

“Người đáp ứng hần mỗi ngày gặp mặt, kia... Ninh Bình làm sao bây giờ?”

Lúc này, nữ nhi có thể đương tâm mặc.

“Ninh Bình, Ninh Bình ta cũng mỗi ngày thấy a.”

A Cửu vẻ mặt mờ mịt, ở đây tử cùng nữ nhi đều ở một cung đình, qua lại liền như vậy thời gian ngắn ngủi, huống chi, nàng lại không có gì sự, đương nhiên phải mỗi ngày chiếu cố đưa nhỏ.

“Hơn nữa, hai đứa bé hiện tại năm tuổi, ta tính toán tự mình giáo dục bọn họ, nếu như có thể...” A Cửu nghĩ nghĩ, “Cùng bọn họ ở cùng nơi.”

“Không được!” Quân Khanh Vũ mặt nghẹn được đỡ bưng, hai tròng mắt tràn đầy ủy khuất.

“Người nói một không được nguyên nhân!”

“Người muốn cùng hần các ở cùng nơi!” Quân Khanh Vũ quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, căn căn môi, “Vậy ta ở đâu nhi?”

“...”

A Cửu... (vẻ mặt hắc tuyến...)

“Huống chi, này lịch đại đế vương, nào có tử nữ cùng cha mẹ cùng ở. Được để cho bọn họ độc lập...”

Trong lúc nhất thời, Quân Khanh Vũ nhưng thật ra đạo lý rõ ràng nói lên đạo lý tới.

“Hơn nữa a, Ninh Bình hoàn hảo, kia An Nhụy tiểu quý, nhưng dính người, người nếu như mỗi ngày ở một khối, kia bất lợi với hần trưởng thành, tốt xấu, hần sau này phải là đại quân đế vương. Người đây là dung túng hần! Hơn nữa, hần đâu, còn không yêu sạch sẽ, ân, yêu trên mặt đất lẫn, yêu khóc nhè...”

(An Nhụy: uly! Ta không phải là nói một câu A Cửu coi được a! Nào có người loại này cha , nào có người loại này ở mẹ trước mặt nói con mình tiểu nói cha a? Uy! Quân Khanh Vũ, tốt xấu người cũng là hoàng đế. Uy, Quân Khanh Vũ, người mới không yêu sạch sẽ đâu. Người mới yêu khóc nhè, người mới lẫn!

Ninh Bình: úc, nhìn không được . Hoàn toàn là ở bịa đặt, mặc dù người An Nhụy rất chán ghét! Thế nhưng nga, phụ hoàng thế nào giờ khắc này, thoát nhìn vô sỉ như vậy đâu!)

A Cửu dựa vào mềm đệm, kéo má bang, mỉm cười nghe Quân Khanh Vũ đau tố, cuối cùng mới hỏi, “Vậy người nói, làm sao bây giờ?”

Quân Khanh Vũ đảo mắt cười, kéo A Cửu cánh tay, chân chó nhéo nhéo, “Cái kia, hai cái này vật nhỏ a đều đặc biệt không bớt lo, chiếu cố đứng lên đâu, lo lắng làm phiền mệt. Chuyện như vậy đâu, ta thế nào bỏ được cho người đi làm, bởi vậy đâu, dù sao ta đều chiếu cố nhiều năm như vậy, hai người bọn họ vẫn là để cho ta tới tự mình chiếu cố đi.”

Nói, mảnh khảnh ngón tay xoa xoa nắm bắt A Cửu cánh tay, cười đến vẻ mặt quý dị.

“Ân.” A Cửu hài lòng gật gật đầu, “Vất vả như vậy sự tình cũng làm cho hoàng thượng ngài làm, vậy ta làm cái gì?”

“Chiếu cố ta a!”

Người nào đó cười đến vẻ mặt dập dờn!

Mà A Cửu, toàn bộ mặt đều đen.

“Chiếu cố người?”

“Đúng vậy.” Quân Khanh Vũ đột nhiên xoa bụng, “Ta suốt ngày mệt nhọc, muốn chiếu cố hai đứa bé, còn muốn nhiều như vậy quốc sự phải xử lý. A Cửu người chiếu cố ta là phải làm , huống chi... Ai u, hôm nay ta bụng có điểm đau, nói không chừng ngày mai liền bị cảm lạnh phát sốt ...”

Nói, phải dựa vào ở A Cửu trên người, rầm rì , “Người cho ta xoa xoa bụng, bụng có điểm không thoải mái...”

A Cửu đỡ khóc đỡ cười, thế nhưng đối mặt với hần, nhưng lại phát không ra tính tình đến.

Đau bụng, ân, đúng vậy!

Hôm qua không phải nói bị cảm lạnh sao? Này không, đảo mắt , bụng lại đau.

Thế nhưng, tốt xấu xinh đẹp như vậy người bán manh, nếu như không chiếu cố, tựa hồ lại xin lỗi chính mình.

“Ai u, ta cảm thấy, hai cái này tiểu gia hỏa có điểm chán ghét.” Người nào đó hưởng thụ bị nhu bụng, đột nhiên lớn tiếng ồn ào, “Nếu không, A Cửu, chúng ta tái sinh mấy đi ra?”

“Người!”

Nói, liền vô sỉ nhào tới!

“Ai u, A Cứu người đá ta!”

“Người không phải đau bụng sao!”

“Nghĩ tới, chúng ta hoàng gia, mới hai như vậy chán ghét vật nhỏ, liền hết đau.”

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-thuong-co-gan-mot-minh-dau-ban-cung>